

Giới thiệu Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy

Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy là truyện ngôn tình nói về cô gái là thiên kim tiểu thư của thị trường, hần là tình anh trong giới thương trường. - Ngày đính hôn, hần ở trên giường của cô cùng với tình nhân trình diễn một màn nóng bỏng. Cha cô vì chuyện này khí huyết công tâm, lâm bệnh qua đời. - Còn cô thì bị tình nhân của hần hãm hại phải vào tù. Mạc Trọng Huy người đàn ông này, cô vừa yêu, vừa hận, trở thành ác mộng của cô trong suốt 3 năm. Ba năm tù oan trở ra cô chỉ còn hai bàn tay trắng, mà hần lúc này ở Giang Thành trở thành người hô phong hoán vũ, nhân vật thần bí. *** Nhìn dưới chân cô chảy thật nhiều máu, hần nháy mắt tái mặt, hai má lún đồng tiền cô cười như hoa: "Mạc Trọng Huy, anh đau sao? chính mình giết chết con mình, mùi vị này dễ chịu không?" Hai tay hần gặt gao nắm chặt thành quyền, thân thể không ngừng run rẩy. Cô cười lạnh ra tiếng: "Nỗi đau đó có thấm vào đâu, phải để anh nhìn người phụ nữ sớm tối âu yếm chết trước mặt anh như vậy mới đủ thương tâm." Nói xong cô cầm lấy con dao gọt trái cây trên bàn, dùng sức đâm thẳng vào tim mình. *** Truyện mang đến những tình tiết kịch tính và gay cấn về tình yêu, khiến độc giả cảm thấy nghẹt thở khi chiêm nghiệm. Khác với Hào Môn Kinh Mộng 3 Đứng Để Lỡ Nhau và Mị Hoặc Vô Hình, truyện hứa hẹn mang lại những trải nghiệm thú vị và hồi kết bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ra Tù

"Két" một tiếng, cánh cửa sắt nhà tù Giang Thành mở ra, An Noãn có chút chần chờ từ bên trong bước ra, phía sau nhân viên công tác đã thúc giục: "Nhanh lên chút, không phải còn muốn ở đây thêm vài năm sao?". An Noãn lắc đầu chân bước nhanh hơn ra khỏi cổng.

Khi vừa tới đây, cô luôn luôn hỏi hần vì sao ngày đó con dao kia không đâm sâu hơn chút thì cô lẽ đã ở trong này cả đời, không bao giờ ra nữa để đừng đối mặt với cái thế giới khó phân phức tạp, không cần đối mặt với lòng người dơ bẩn đến không chịu được. Ba năm thời gian qua, cô ở trong này đã thông suốt rất nhiều chuyện, hàng đêm mất ngủ, trong đầu toàn là hình ảnh khi còn nhỏ, cha cô thường xuyên ôm cô đặt trên đùi ông, hôn nhẹ lên mái tóc cô, cất giọng ấm áp: "Noãn Noãn của cha, con là thiên sứ trong lòng cha, cha hy vọng con cả đời đều có thể mỉm cười vui vẻ, An Noãn như vậy."

"Mỉm cười vui vẻ, An Noãn như vậy", cô ở trong lòng nhớ kỹ, ngược lên nhìn ánh mặt trời trên đỉnh đầu tuy rằng chói mắt nhưng lại như trước sáng lạn.

"Noãn Noãn, Noãn Noãn, ..." cách đó không xa truyền đến một giọng nói quen thuộc đang kích động gọi tên cô. An Noãn đi nhanh hơn chút, chạy đến ôm lấy người đàn ông trung niên, khàn giọng gọi: "Chú Thường"

"Cháu ngoan, ba năm qua chịu không ít đau khổ hả, cuối cùng cũng qua rồi, về sau có chú Thường chăm sóc cháu, sẽ không để cho cháu phải chịu khổ nữa."

Chú Thường là bí thư của cha cô ngày xưa, cũng là người trông thấy cô từ lúc nhỏ đến lớn. Ba năm trước, cha cô gặp chuyện không may chú Thường sau đó cũng bị cho về hưu. Đối với Thường gia, An Noãn trong lòng vẫn luôn áy náy, trong thời gian cô ở tù, vợ chồng chú Thường cũng tới thăm nhưng cô một lần cũng không chịu gặp mặt.

Trên xe từ trại giam về đến Thường gia, chú Thường kể cho cô nghe về những thay đổi ở Giang Thành trong 3 năm qua. Cô không nghĩ chỉ trong thời gian đó mà lại có nhiều thay đổi như vậy, phát triển nhanh như vậy.

Thường gia hiện tại là một căn biệt thự to lớn, chú Thường quay qua nói với cô: "Nhà này là do Từ Phi mua, không phải là tiền chú tham ô mà có. Hai năm gần đây, Từ Phi cùng bạn mở công ty buôn bán kiếm được tiền lời liền mua cho chú căn biệt thự này, nhưng lại không cùng chú ở đây, lại mua một căn khác ở bên ngoài. Nơi này hoàn cảnh tốt, chú với di Nghê ở đây dưỡng lão". Chú Thường kéo tay cô đi vào trong biệt thự, trong ngôi nhà to lớn này chỉ có một mình di Nghê, cô cũng như ngày xưa thân thiết kêu: "di Nghê". Bà Nghê lại không giống như nhiệt tình trước đây, hơi kéo kéo khoé miệng, thản nhiên nói: "Về rồi à".

Chú Thường như cảm giác được không khí không tốt, cười nói: "di Nghê đã làm cho cháu cả một bàn thức ăn, giờ chú đưa cháu đi xem phòng của cháu trước đã". Phòng của cô được chú Thường chuẩn bị ở tầng 2 hướng nam, ánh mặt trời tốt lắm, bên trong thì được trang trí toàn màu hồng. Màn cửa màu hồng, drap trải giường màu hồng, thảm lót sàn cũng màu hồng, chính cô nằm mơ cũng không nghĩ tới căn phòng như vậy.

"Tất cả những thứ này đều là do Từ Phi chuẩn bị cho cháu, có thích không? chú nhớ trước cháu rất thích màu hồng, An thị trường mỗi lần đi công tác về mua quà cho cháu ngay cả gói giấy cũng đều là màu hồng." An Noãn ngực nhói lên, thản nhiên gật đầu.

Chú Thường lại nắm tay cô thăm thía nói: "Cha cháu tuy rằng đã mất, nhưng cháu còn có ta, chúng ta đều là người nhà, sau này hãy xem nơi này là nhà của cháu."

"Cám ơn chú Thường, chú xuống với di Nghê trước, con sửa soạn một chút."

"Tốt, khi nào cơm nước xong ta gọi cháu, Từ Phi đã ra nước ngoài công tác, Từ Hinh cũng đi theo du lịch qua vài ngày nữa mới trở về." Chú Thường nói xong ra ngoài nhưng An Noãn vẫn không định đến hành lý. Đứng bên cửa sổ nhìn cảnh sắc xinh đẹp bên ngoài bỗng nhiên cô lại có loại cảm giác không chân thật.

Dưới lầu,

"Bà vừa rồi đối với Noãn Noãn là thái độ gì, trước kia đâu phải như vậy?"

"Tôi còn muốn hỏi ông, tại sao lại cho An Noãn ở lại đây? trong tù ra đều là người xui xẻo, nhà ta bị An gia hại còn chưa đủ thảm hay sao? ông công việc đang tốt đẹp nhưng khi An Hồng Minh gặp chuyện không may lại bị cho về hưu sớm, còn Từ Phi, đang học ở nước ngoài, nghe An gia gặp chuyện lại lập tức bỏ học quay về nước không phải vì An Noãn kia làm hại sao? Ông hiện tại còn đem cô ta về nhà, không lẽ ông muốn con ông lại cưới một người phụ nữ từng ngồi tù?"

Thường Bách bị tức đến tái mặt, nghiêng răng đáp: "bà đừng quên, tôi có thể làm bí thư của thị trường tất cả đều là An thị trường một tay đề bạt, An gia đối với chúng ta là có ơn. Chúng ta nhìn Noãn Noãn từ bé lớn lên, hiện tại con bé chỉ có hai bàn tay trắng, chỉ còn lại chúng ta, Noãn Noãn cùng Từ Phi là thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ nếu thật đến cùng nhau đó là duyên phận."

Nghê Tuệ "Xuy" một tiếng, trào phúng nói: "Người ta thật là tâm cao khí ngạo, có thể mắt đến Từ Phi của chúng ta sao, cô ta trước kia không phải một lòng gả cho Mạc Trọng Huy sao, chỉ là đính hôn cũng không được, Mạc Trọng Huy không cần cô ta mới quay qua để ý Từ Phi, muốn làm con dâu Thường gia sao, nằm mơ đi tôi tuyệt đối không đồng ý."

An Noãn đứng ở cầu thang, nghe tiếng cãi vã phía dưới, yên lặng xoay người đi lên. Cô nhớ trước kia đi Nghê thích kéo tay cô nói giỡn: "Noãn Noãn lớn lên về sau gả cho Từ Phi của ta đi, làm con dâu của đi." Muôn sự thay đổi, cảnh còn người mất có lẽ đây là sự thật. Ba năm trước đây cô đã sâu sắc cảm nhận được, ba năm sau cũng có thể mặc nhiên tất cả.

Cơm trưa thật phong phú, chỉ có ba người bọn họ. Nghê Tuệ sắc mặt không tốt, Chú Thường vẫn như bình thường nói cười với cô.

"Noãn Noãn, ta vẫn nhớ rõ cháu rất thích đồ ăn do di Nghê nấu, tất cả đều là những món ăn mà cháu thích nhất có nhớ hương vị này không?"

Noãn Noãn cười gật đầu: "Ăn ngon thật, đã lâu cháu chưa ăn qua."

Thường Bách khẽ thở dài, cảm khái nói: "Đứa nhỏ này thật đáng thương, trong tù ba năm qua cũng chưa có bữa ăn ngon, từ thiên đường đến địa ngục, An thị trường trên trời nếu có linh thiêng nhìn đến con gái bảo bối của mình.."

"Chú Thường, cháu không sao"

Nghê Thuệ "hừ" một tiếng: "Cả Noãn Noãn cũng nói không sao, ông khổ sở cái gì."

"Bà nói như thế là sao?" Mắt thấy hai người muốn đứng lên, An Noãn nói sang chuyện khác: "Chú Thường, cháu không ở đây."

Thường Bách lập tức quay về phía cô, yêu thương nói: "nhà đầu gối, cháu không được đi đâu hết, về sau đây chính là nhà của cháu."

"Chú Thường, ở đây cách nội thành xa quá, cháu ở đây không tiện, cháu có người bạn quan hệ tốt lắm, tạm thời sẽ ở nhà cô ấy, chờ ổn định sẽ đi kiếm việc làm."

Thường Bách kiên quyết phản đối: "Không được"

Nghê Tuệ trong mắt còn đang mừng thầm, lúc này lạnh xuống, rên rỉ: "Sao lại không được, Noãn Noãn hiện tại chỉ một mình lại còn trẻ đương nhiên muốn tìm việc làm nuôi sống chính mình chẳng lẽ lại ở không như vậy, Từ Hình nhà ta cũng làm việc bên ngoài sao không thấy ông đau lòng."

"Noãn Noãn cùng Từ Hình không giống nhau, Noãn Noãn đại học cũng chưa tốt nghiệp, lại từng ngồi tù làm sao tìm được công việc tốt. Cháu trước tiên nên ở lại nơi này, học cho xong đại học sau đó chú sẽ kiếm cho cháu một việc làm tốt."

Nghê Tuệ "xuy" một tiếng, nói: "Ông cho rằng ông vẫn là bí thư thị trường sao? ông hiện tại không là cái gì ngay cả tiền hưu cũng không đủ làm phí sinh hoạt, nếu không phải con chúng ta tốt nuôi dưỡng chúng ta thì giờ này mỗi ngày chắc chỉ có thể ăn rau xanh đậu hủ, làm sao tìm việc làm cho Noãn Noãn."

"Bà.."

Noãn Noãn buông chén xuống, mỉm cười nhìn Thường Bách kiên định nói: "Chú Thường, cháu vẫn muốn đến nhà bạn, hôm nay liền tới nhà cô ấy."

"Bạn thế nào?"

An Noãn dừng một chút, thành thật nói: "Cháu ở trong tù quen được, cô ấy ở 6 tháng là ra ngoài."

"Đã ở tù qua sao có thể là người tốt." Thường Bách nói xong liền hỏi hận, xấu hổ giải thích: "Noãn Noãn, ta không có ý này."

Cô cười nói: "Chú Thường, cháu biết chú thương cháu, cháu cũng không thể vĩnh viễn sống trong sự bảo vệ của chú, cháu muốn chính mình học đứng lên, ba năm qua cháu đều tự chăm sóc, tin tưởng cháu, cháu nhất định có thể bảo vệ tốt cho mình."

Dưới sự kiên trì của mình, cuối cùng An Noãn cũng rời khỏi Thường gia, tuy rằng như thế nhưng cô vẫn mang lòng cảm kích đối với chú Thường.

Lê chân từng bước ở đầu đường tuy quen thuộc nhưng lại xa lạ, cô bỗng nhiên cảm thấy mình ở chốn thành thị này không thích hợp, nơi này quá náo nhiệt, trên mặt mỗi người ai cũng dạt dào niềm vui, ai cũng thấy tinh thần thoải mái. Có người nói, người có cuộc sống tốt thì ai cũng vui vẻ hạnh phúc, ai cũng có nhà để về cùng với những người thân yêu. Giờ phút này, cô hai bàn tay trắng, không nhà, không người thân, không bạn bè, trong tay chỉ có 50 đồng. Tìm mấy nhà trọ, rẻ nhất cũng 40 đồng một đêm, cô không thể trọ được, đành mang theo hành lý ngồi ở góc đường suốt đêm.

Giang Thành khí hậu thật đặc biệt, ngày đêm chênh lệch nhiệt độ rất lớn, trên người chỉ có bộ quần áo mỏng manh không ngăn được từng cơn gió lạnh quất vào người, hai tay cô gắt gao ôm lấy mình, trong đêm run nhè nhẹ. Ba năm, cô vẫn không thể bỏ được thói quen đáng ghét này, khi đêm dài tĩnh mịch, cô lại nhớ đến cái ngày ánh mặt trời sáng lạn kia. Cô dùng thời gian ba năm, bỏ hết tất cả đuổi theo Mạc Trọng Huy, khi đó cô vẫn còn là sinh viên còn hân, là một doanh nhân tiếng tăm lẫy lừng. Lễ đính hôn được tổ chức ở nhà cô, cô và cha thấy Mạc Trọng Huy cùng tình nhân trên giường của cô quay cuồng, cha khí huyết công tâm lâm bệnh qua đời, mà cô lúc đó dường như phát điên lên, cầm con dao gọt trái cây trên bàn đâm vào ngực người phụ nữ kia.

Cùng lúc đó, phó thị trưởng lai tung ra một loạt chứng cứ nói cha cô vi phạm pháp luật nghiêm trọng, những thân tính bên cạnh cha cũng đứng ra làm chứng. Cha cô cứ như vậy nằm trên giường bệnh mà chết đi mà cô, bị ghép tội cô ý làm trọng thương người khác bị phán 3 năm tù giam. Tiếp đó, cô vẫn hối hận, tại sao con dao kia không đâm sâu hơn chút trực tiếp lấy mạng người phụ nữ kia. Trong đầu, hình ảnh người phụ nữ kia khắp người là máu, Mạc Trọng Huy hai mắt đỏ tươi ngẩn ngơ, còn có hân hung hăng tát mình một cái để nhìn rõ cảnh tượng trước mặt, đến giờ nghĩ lại cảm giác vẫn còn thấy đau đau.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bạn Bè

Sáng sớm, mặt trời vừa mọc, đêm đen dần dần bị ánh mặt trời thay thế. An Noãn đứng lên, hít sâu một hơi, cười đối mặt với một ngày mới. Cô dùng điện thoại công cộng, gọi cho La Hiểu Yến.

La Hiểu Yến là người bạn cô quen trong trại giam, lớn hơn cô 5 tuổi, khi An Noãn vừa mới vào tù, bởi vì là con gái của thị trưởng nên bị những bạn tù bài xích, chỉ có La Hiểu Yến làm bạn với cô.

Thời gian qua đi, tình cảm cũng trở nên thân thiết, sau này khi tâm sự họ mới phát hiện nguyên nhân ở tù của hai người gần như giống nhau. La Hiểu Yến khi còn học ở đại học, dùng tiền của cha mẹ giúp đỡ bạn trai đang học thạc sĩ, còn bản thân thì làm phục vụ trong một quán bar kiếm thêm tiền, về sau người đàn ông đó quen với một thiên kim nhà giàu, vứt bỏ cô, La Hiểu Yến trong một lúc dùng dao đâm bị thương người đàn ông kia.

La Hiểu Yến hay cùng cô nói đùa: "Noãn Noãn, em biết không chị thật hối hận lúc trước quá mềm lòng, nếu không chị cắt mắt "của quý" của hắn, làm cho hắn vĩnh viễn không làm được đàn ông".

La Hiểu Yến ra tù sớm hơn cô nửa năm, lúc La Hiểu Yến ra tù An Noãn còn cầm tay cô dặn: "Chị Hiểu Yến, lần này ra ngoài đừng bao giờ làm những việc ngu ngốc, vì một người đàn ông như vậy thật không đáng."

Di động vang lên một hồi mới có người nghe, đầu bên kia giọng nói dường như chưa tỉnh ngủ.

"Chị Hiểu Yến, em là An Noãn"

Đầu bên kia thét lên chói tai: "Noãn Noãn, em ra tù rồi, chị không nhớ nên không đi đón em, hiện tại em ở đâu, chờ chị đến đó."

Trong chốc lát, La Hiểu Yến chạy tới ôm cổ An Noãn kích động nói: "Thật tốt quá, em rốt cuộc cũng ra ngoài rồi, chúng ta về sau chăm sóc tốt lẫn nhau." La Hiểu Yến mang cô về nhà, cô ấy ở một mình trong một ngôi nhà nhỏ, cô ấy nói được cha mẹ mua cho.

"Cha mẹ của chị hiện đang ở nông thôn, họ bị chị làm cho đau lòng, nhưng họ vẫn yêu thương chị, dùng tiền dành dụm cả đời mua căn nhà này."

An Noãn nghe vậy tâm từng cơn co rút, nếu như cha còn sống, hiện tại ...

"Noãn Noãn, nhà rất nhỏ, chỉ có một phòng, nên hai chúng ta ngủ chung, nếu như không gác lửng còn một cái phòng khác."

An Noãn trực tiếp đi lên gác lửng, nơi này nhỏ hẹp, bài trí đơn sơ chỉ đủ một cái giường, một bàn trang điểm, nhà tắm.

"Noãn Noãn, nếu không em ở chung với chị dưới lầu, trên này có chút đơn sơ."

An Noãn cười lắc đầu: "Chị Yến, ở đây được rồi, thật nhẹ nhàng khoan khoái, với em mà nói có thể ở một nơi như vậy đã thỏa mãn lắm rồi, chờ em kiếm được việc làm có lương sẽ trả chị tiền thuê"

"Noãn Noãn, để em ở đây chị đã áy náy rồi, nếu em còn nói nữa làm cho chị tự trách thêm. Thôi chị xuống dưới đây, không ở đây nói chuyện khách khí nữa." La Hiểu Yến đi một bước quay lại nói: "Noãn Noãn, đây là chìa khóa nhà, em ở đây không cần nấu cơm nếu không cả phòng đều là mùi khói dầu,

phía dưới có nhà bếp, chị hầu như không dùng đến, em ở đó nấu cơm chị còn có thể ăn ké một chút."

An Noãn cầm lấy chìa khóa, có chút xấu hổ cười cười, lớn như vậy cô ngay cả nồi cũng chưa sờ qua đừng nói là nấu cơm. La Hiểu Yến là người vô cùng thận trọng, lúc An Noãn dọn dẹp căn gác đã mua một ít đồ dùng cá nhân cho cô mang đến.

"Noãn Noãn, về sau có tính toán gì không?"

"Còn có thể tính toán gì, bây giờ chỉ có thể tìm một công việc lo cuộc sống, em đại học cũng chưa tốt nghiệp, lại từng ở tù, không biết còn ai dám mướn không?"

La Hiểu Yến cúi đầu thờ dài, cô không thể tưởng tượng một thiên kim của thị trường từ thiên đường rơi xuống địa ngục cảm giác sẽ như thế nào. An Noãn là một cô gái xinh đẹp tựa như thiên sứ, nên được người che chở yêu thương. Nhưng mà cô còn nhỏ tuổi như vậy lại trải qua nhiều sóng gió, cái gọi là tạo hóa trêu ngươi.

Cô vỗ nhẹ vai của An Noãn cười an ủi: "Noãn Noãn không cần nản lòng, em cứ ở lại đây, tương lai rồi sẽ tốt hơn thôi."

Người từng ở tù rốt cuộc bị xã hội kỳ thị, suốt một thời gian tìm việc làm nhưng không có công ty nào dám mướn. Mỗi buổi tối, An Noãn đều mượn máy tính của La Hiểu Yến chỉnh sửa sơ yếu lý lịch, ở trên mạng tìm những thông báo tuyển dụng. 24 tuổi đời, lần đầu tiên đi tìm việc lại bị như vậy, nhưng mà sự thật luôn tàn khốc.

"Noãn Noãn, chị thật tình nói với em, em đừng buồn" La Hiểu Yến ngồi xuống kế bên cô, thăm thía nói: "Chị biết em muốn tìm một việc làm nhưng với chúng ta mà nói, đã từng ngồi tù qua, bọn họ sẽ không hỏi vì sao ở tù chỉ biết vì vậy nghĩ chúng ta không phải người tốt, bởi vậy cho dù em đem lý lịch sơ lược đi thì cũng vô dụng thôi."

An Noãn hơi gật đầu, tự giễu: "em nghĩ sẽ có người không để ý những gì em đã trải qua nhưng xem ra em sai lầm rồi." Hít một hơi thật sâu, An Noãn lấy thêm dũng khí nói với La Hiểu Yến: "Chị Hiểu Yến, nếu không chị giới thiệu em tới 'Thiên Đường' đi."

"Thiên Đường" là câu lạc bộ đêm lớn nhất Giang Thành, xây 2 năm mới hoàn thành, nhưng lại không người biết ông chủ là ai. La Hiểu Yến hiện tại ở Thiên Đường làm phục vụ, tiền lương tháng cùng tiền thưởng, cùng với tiền thưởng của khách cũng có nhất vạn nhũ.

La Hiểu Yến nghe xong nghiêm túc nói: "Noãn Noãn, Thiên Đường không thích hợp với em, bên trong rất phức tạp, chị không thể mang em đến đó. Như vậy đi, chị có một người bạn mở một quầy kinh doanh ở trung tâm thương mại Trăm Nhạc, chị giới thiệu em đến đó."

La Hiểu Yến nói xong liền gọi một cú điện thoại, đối phương kêu An Noãn ngày mai đi phỏng vấn.

"Cô ấy là người tốt, chị ở quán bar biết được, cô ấy là người có tiền nhưng lại không được vui, thường xuyên một mình đi quá bar để mua ma túy, bởi vậy mới nói, người nghèo có phiền não của nghèo, người giàu cũng có ưu sầu của giàu."

Ngày hôm sau, An Noãn gặp bạn của La Hiểu Yến, khoảng 30 tuổi. Tuổi trẻ làm cho cô có chút ngoài ý muốn.

"An Noãn, đây là người chị hay nhắc với em Phù Thu, em đừng xem cô ấy trẻ tuổi như vậy nhưng ở Giang Thành cũng đã mở mấy căn tiệm."

Người phụ nữ trẻ tuổi cẩn thận đánh giá An Noãn: "Em chính là An Noãn, nhìn cũng xinh đẹp, chị không thường ở tiệm, giới thiệu cho em quản lý, Elle, em có thể gọi là chị Ngải, về sau em cứ theo cô ấy mà học hỏi."

An Noãn quay qua Elle cung kính nói: "chị Ngải sau này chỉ bảo nhiều hơn"

Mọi người đều nở nụ cười, Phù Thu vỗ nhẹ bả vai cô cười nói: "Không cần khách khí như vậy, về sau các người đều làm chung một chỗ. Ah, vì sao chị nhìn em có chút quen mắt? Aida lớn tuổi rồi gặp ai đều cảm thấy quen mắt, An Noãn làm việc cho tốt, chị tin tưởng em."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mạc Tiên Sinh Cho Mời

Thoáng chốc, An Noãn làm việc ở Trăm Nhạc đã được một tháng, Phù Thu thật quan tâm đến cô, bình thường thì phải trải qua ba tháng thử việc nhưng bây giờ chỉ một tháng cô đã được nhận làm nhân viên chính thức.

An Noãn cầm 2000 tiền lương, đây là lần đầu tiên trong đời cô cầm đồng tiền do chính mình làm ra, cảm giác nhất thời thật là khó tả. Cô định hẹn La Hiểu Yến cùng đi ăn khuya nhưng cô ấy mỗi đêm đều làm việc đến gần sáng mới tan ca, nghĩ vậy An Noãn quyết định đến Thiên Đường chờ.

Đây là lần đầu tiên An Noãn đến quán bar, trước kia khi cha còn sống cô được bảo vệ rất tốt, chưa bao giờ đến những nơi ngur long hỗn tạp như vậy. Nhìn bảng hiệu ngoài cửa loé ra hai chữ "Thiên Đường" cô chỉ cảm thấy thật xa hoa thôi nất.

Bên trong của Thiên Đường là những ngọn đèn chói mắt, âm nhạc ầm ĩ, còn có sàn nhảy phía dưới những cặp trai gái tình tứ ôm nhau, tất cả đều làm cho cô cảm thấy đỏ mặt tía tai. An Noãn đang loay hoay tìm một góc đứng chờ La Hiểu Yến chợt có một người đàn ông say rượu đến gần, cô sợ quá chạy một mạch ra khỏi Thiên Đường.

Đứng bên ngoài, An Noãn gọi điện cho La Hiểu Yến, cô ấy lại cười ha ha không ngừng

"Noãn Noãn, chị đã nói nơi này không thích hợp với em, nơi này rất đen tối, em lại thật trong sáng, chờ chị một chút chị ra ngay."

La Hiểu Yến không đành lòng để An Noãn chờ lâu, liền xin phép quản lý một tiếng rồi đi ra ngoài.

Trên đường đi ăn, An Noãn do dự một hồi nhưng vẫn nói: "Chị Hiểu Yến, chị làm ở đây có phải hay không rất nguy hiểm?"

La Hiểu Yến bắt giác thờ dài, bắt đắc dĩ nói: "Không có cách nào hơn, chỉ vì cuộc sống, nhưng chị như vậy cũng quen rồi."

An Noãn có chút đau lòng nhìn La Hiểu Yến, vốn cô ấy có thể tìm một người đàn ông bình thường lấy làm chồng, sinh con, có một cuộc sống hạnh phúc. Nhưng chỉ vì một người kia không đáng mà biến mình thành như vậy. Còn người đó bây giờ đại khái muốn gió được gió muốn mưa được mưa. Ra tù hơn một tháng, An Noãn với La Hiểu Yến đều ít gặp mặt nhau, giống như hôm nay cùng ngồi ăn chung cũng là một cơ hội hiếm có.

Ăn khuya xong, An Noãn muốn trả tiền nhưng La Hiểu Yến sống chết đều không chịu, còn trêu chọc cô: "Lấy mớ tiền ít ỏi của em để dành đi, tương lai có thể dùng đó mua của hồi môn cho mình."

An Noãn có chút xấu hổ, nhưng cũng không nói lại cô ấy.

Từ quán ăn đi ra, đêm đã khuya, gió lạnh từng cơn thổi đến, rùng mình một cái An Noãn kéo lại áo khoác trên người cảm thấy ấm hơn được chút.

"Noãn Noãn thời tiết ngày càng lạnh, em nên mua thêm cho mình vài bộ quần áo, cũng chưa cần để dành tiền để mua đồ cưới a, vậy thì đối chính mình tốt một chút đi."

An Noãn vẻ mặt lạnh nhạt, giọng trong trẻo giữa đêm có chút không rõ ràng: "Chị Hiểu Yến, chị có biết không? Em sống đã 23 năm, cha em mỗi năm đều cho em chút tiền để dành làm của hồi môn, nhưng lúc đính hôn với người kia, em đã cố ý bay ra nước ngoài mua cho hán một cái đồng hồ số lượng có giới hạn, thời điểm đó em thật ngốc, cứ nghĩ cứ như vậy sống với hán cả đời."

"Bởi vậy mới nói đàn ông đều là không tin được, khi kết hôn còn có thể ly hôn càng đừng nói đến chỉ có tình yêu. Có câu nói như thế nào không có duyên có ép buộc cũng không thể sống bên nhau."

An Noãn có khi cũng tự nghĩ, nếu cô cứ như vậy buông xuống tất cả quá khứ, có lẽ còn tìm được một người đàn ông, bắt kể chuyện của cô như thể nào cũng chấp nhận, đến lúc đó cô có thể cũng như bao nhiêu người con gái khác, kết hôn sinh con.

An Noãn tan ca về nhà cũng là 10g đêm, bên ngoài nhiệt độ có chút lạnh, vì để dành mấy chục tiền xe, mỗi ngày cô đều đi bộ qua hai trạm xe, lên chuyến xe đêm về nhà. Trước kia lá gan cô rất nhỏ, cũng không dám một mình ở ngoài đường quá khuya, có đôi khi ban đêm đi vệ sinh cô còn có cảm giác có người đi theo sau, cho nên phòng của cô dù ban đêm vẫn luôn bật đèn sáng trưng. Hiện tại, cô hiểu rằng, thì ra có nhiều chuyện đến khi bức bách thì không có gì là không được.

An Noãn bắt đầu bước nhanh hơn, trong vòng 10' nữa cô phải đến được trạm xe nếu không sẽ phải chờ chuyến sau cả tiếng đồng hồ. Đột nhiên một đôi giày da bóng lưỡng xuất hiện trong tầm mắt cô, người kia đang chặn đường cô. An Noãn ngược đầu lên, lại hé ra một gương mặt quen thuộc, trong một khắc cô cảm thấy như tìm mình nhảy ra khỏi lồng ngực, hán làm sao lại tìm được cô rồi.

"An tiểu thư, ông chủ cho mời." người đàn ông cung kính nói, chỉ chỉ ven đường có một chiếc Bentley

"Thật xin lỗi, tôi không biết ông chủ anh là ai."

"Mạc tiên sinh"

"Tôi không biết Mạc tiên sinh là ai, anh tìm lầm người rồi."

"Mạc Trọng Huy"

Hai tay An Noãn gắt gao nắm chặt thành quyền, lạnh lùng nói: "Thật ngại, tôi không biết."

Nói xong cô bỏ chạy đi, hai người bảo vệ lập tức chắn trước mặt cô. An Noãn biết không trốn thoát, Mạc Trọng Huy cho đến bây giờ không cho phép ai làm trái ý hán.

Ngoan ngoãn chui vào trong xe, cô thấy Mạc Trọng Huy đang tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần. An Noãn hai tay nắm lại thật chặt, ba năm qua, vô số lần cô tưởng tượng ra cảnh cô cùng hán gặp lại nhau. Nhưng giờ phút này, hán ngay trước mắt cô, cô cái gì cũng không dám làm.

"Mặc tiên sinh, xin hỏi anh tìm tôi có việc gì?" Cô lạnh lùng mở miệng, giống như hai người xa lạ.

Mạc Trọng Huy mi mắt lay động, phút chốc mở to mắt lấy tay nhẹ nhàng đè huyết thái dương, dùng giọng từ tính cúi đầu hỏi: "Ở đâu?"

Hắn nói chuyện từ xưa giờ vẫn vậy ngắn gọn, ba năm như một chưa hề thay đổi.

"Có chuyện gì nói thẳng đi, nói xong tôi xuống xe."

"Ở đâu?"

Hắn trầm thấp lặp lại một lần nữa, cô hiểu cùng một câu nói mà nói 2 lần có nghĩa là hắn đang nổi giận. Trước kia An Noãn rất sợ Mạc Trọng Huy giận dữ, nhưng hiện tại, cô còn cái gì đâu phải sợ.

"Không nói tôi xuống xe trước đây."

Cô vừa nói vừa định mở cửa xe, chỉ nghe Mạc Trọng Huy lạnh lùng ra lệnh: "Lái xe"

Tiếp theo, xe đã muốn khởi động, vững vàng chạy trên đường, An Noãn sợ tới mức nắm chặt cửa xe.

"Trương Húc, gọi điện thoại tra địa chỉ của cô ấy." Đêm nay câu này là câu nói dài nhất của hắn.

Trương Húc là trợ lý đặc biệt của Mạc Trọng Huy, cầm di động gọi một cú, rồi lại gọi thêm một lần nữa, liên báo cáo địa chỉ của An Noãn. Xe chạy được nửa tiếng, trong nửa tiếng này trong xe là một mảnh im lặng, An Noãn như ngồi trên đồng lửa, hai tay gắt gao nắm chặt lại một chỗ. Xe chuẩn xác đứng trước cửa nhà La Hiểu Yên, Mạc Trọng Huy dùng giọng từ tính phá vỡ im lặng: "Không được đi kiếm Từ Kỳ."

An Noãn cười lạnh hai tiếng, còn đang nghĩ người đàn ông này sao lại tốt bụng đưa cô về nhà. Hít sâu một hơi, cô lạnh lùng trả lời: "Anh có nghe nói qua không, phụ nữ mà chỉ còn hai bàn tay trắng rất đáng sợ. Anh có biết ba năm qua tôi làm sao vượt qua được hay không, tôi mỗi ngày đều hối hận, hối hận sao lúc đó con dao kia không đâm chết được Hà Từ Kỳ. Cũng may ba năm này rốt cuộc cũng qua đi, hiện tại tôi lại có được tự do. Đừng trách tôi không báo trước, giữ cẩn thận người đàn bà của anh, tốt nhất đừng để tôi gặp được cô ấy nếu không .. tôi không biết mình sẽ làm ra chuyện gì."

Nói xong An Noãn không nhìn đến biểu tình của hắn, quay người xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đôi Mắt

"Không được đi kiếm Từ Kỳ."

An Noãn nằm trên giường, trong đầu là giọng nói lạnh lùng của Mạc Trọng Huy. Đã ba năm, đối với hắn Hà Từ Kỳ vẫn là người quan trọng nhất. Cô vẫn nghĩ Mạc Từ Kỳ là em gái của Mạc Trọng Huy, cùng ở chung một nhà với hắn. Nhưng khi cô vừa mới vào tù, cô vẫn không thể nghĩ ra tại sao Mạc Trọng Huy cùng với em gái hắn làm ra loại chuyện như thế. Sau đó, Hà Từ Kỳ vào thăm cô, cô mới biết được sự thật.

"Cô thật khờ, tôi không phải là em gái của Mạc Trọng Huy, tôi là tình nhân của anh ấy đã nhiều năm qua. Anh ấy cho đến bây giờ đều không có yêu cô, chấp nhận cô vì cô là con gái của thị trưởng An Hồng Minh. Cô không biết anh ấy rất yêu tôi sao? Tôi bị cô đâm nhát dao đó hôn mê hết 3 ngày, 72 giờ đó anh ấy không một phút nghỉ ngơi, không uống qua một giọt nước. Lúc tôi tỉnh dậy, ấy ấy đã kích động nắm lấy tay tôi, hứa với tôi sẽ không bao giờ để tôi bị thương một lần nào nữa."

Lúc đó, cô cảm thấy thật đau khổ, tâm đã muốn chết lặng.

Nghĩ lại thật châm chọc, vì một người đàn ông như vậy, cô lại coi hắn như là người thân duy nhất của mình. Nước mắt như sắp chực trào, cô chui vào trong chăn như không muốn suy nghĩ nữa. Ba năm này không phải đã qua rồi sao, còn có cái gì đáng để sợ hãi nữa.

--

Sáng sớm đến tiệm, Elle nhìn hai mắt An Noãn trũng sâu mắt ngủ nhện không được trêu chọc: "Tôi qua đi ăn trộm sao? Mắt sao mà trũng sâu như vậy?"

An Noãn có chút xấu hổ gãi gãi đầu giải thích: "Đêm qua xem một bộ phim thật cảm động nên em khóc thật nhiều."

"Xem phim? đi xem với ai? bạn trai em hả?"

"Em coi một mình"

Elle nhìn An Noãn đánh giá một phen nhưng cũng không truy nữa, cười nói: "Em giống như một cô gái nhỏ, chị mới đùa chút mà mặt đã đỏ như vậy, nếu như chị có con trai, sẽ kêu cưới em rất thích hợp."

An Noãn càng không được tự nhiên, đỏ mặt nói: "Chị Elle, em đi thay quần áo."

Elle nhìn theo bóng An Noãn, không nói gì lắc đầu. Thật là một cô gái tốt, mặc dù chỉ làm chung được một tháng, nhưng cô rất thích An Noãn, cô gái nhỏ ở trong quán chưa bao giờ rảnh rỗi, làm việc rất siêng năng, cho dù gặp khách khó chịu đến đâu đều có thể mỉm cười phục vụ. Cô không nghĩ một cô gái tốt như An Noãn, nguyên nhân gì lại từng ở tù.

Qua giờ cơm, cửa hàng đông khách, người mua quần áo rất nhiều, người thử quần áo thì càng nhiều, An Noãn bận đến tối tăm mặt mày.

"An Noãn, An Noãn! thật là An Noãn."

Giây tiếp theo, một đôi tay khỏe mạnh nắm lấy hai vai An Noãn quay về phía mình, Thường Tử Phi về mặt phức tạp nhìn cô đứng trước mình.

Lúc này, An Noãn cũng không biết nên nói cái gì.

Thường Tử Phi mở miệng trước: "An Noãn, em có biết anh tìm em bao lâu rồi không? Ngày em ra tù, anh từ nước ngoài về nhà, nghĩ rằng em chờ anh ở nhà, nhưng mẹ lại nói cho anh biết em đi rồi. Anh tìm em suốt một tháng nay, nhưng em biến mất không có đến một dấu vết, bạn bè của em trước kia em cũng không liên lạc. An Tiểu Noãn, tại sao lại bỏ đi, em có biết anh rất lo lắng cho em không."

Thường Tử Hình một bên phụ họa: "Đúng vậy An Noãn, chị không biết anh em có bao nhiêu lo lắng cho chị, cả tháng trời ngày nào cũng đi khắp nơi tìm kiếm chị, thậm chí ngày nào cũng đến mộ của chú An chờ chị, anh ấy hy vọng có một ngày sẽ gặp lại chị."

An Noãn hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói: "anh Tử Phi, em đang làm việc, có cái gì để tan ca rồi chúng ta nói sau."

Thường Tử Phi tức đến tái mặt: "Công việc quan trọng như vậy sao? An Noãn, anh nói cho em biết anh đã tìm em lâu rồi, hiện tại không muốn chờ thêm một giây nào nữa, đi theo anh."

Thường Tử Phi nắm tay cô bước đi.

An Noãn dùng sức kéo tay mình ra khỏi anh, nhưng Thường Tử Phi quá mạnh, cô căn bản là bị kéo đi.

Elle thấy vậy vội vàng khi An Noãn đi qua cô nói: "An Noãn, em tan ca sớm một chút, người trong tiệm còn nhiều không thành vấn đề."

--

An Noãn bị Thường Tử Phi nhét vào trong xe, sắc mặt không tốt lắm. Cô và Thường Tử Phi cùng nhau lớn lên, nên cũng biết tính tình của anh, An Noãn lựa chọn trầm mặc.

Thường Tử Phi chạy xe ra nghĩa trang, An Noãn lúc này tâm tình của trở nên nặng nề.

"Sao lại mang em đến đây?" Cô cúi đầu hỏi

Không có trả lời, cô kích động hét lên: "Em không tới đây, đưa em về."

".."

"Thường Tử Phi, anh đang làm gì, em không đến đây, đưa em về đi."

"An Noãn, anh không biết em sợ hãi cái gì, anh kêu người ở đây chờ một tháng, nhưng em vẫn không xuất hiện. Suốt một tháng qua, em cũng không đến viếng chú An sao?"

Nước mắt không hề báo trước, theo khoeo mắt cô chảy ra, giọng cô nghẹn ngào có lúc gần như gào lên: "Em không có mặt mũi để gặp cha, là em hại cha chết."

Thường Tử Phi tâm mạnh mẽ co rút, đây là cô gái nhỏ được nhiều người yêu thương sao, hiện tại trở thành như vậy. Anh kéo cô ôm chặt vào lòng mình, trầm giọng an ủi: "Tiểu Noãn ngoan, em là con gái mà chú An yêu thương nhất, chú sẽ không trách em, chú rất nhớ em, thật quan tâm em, em cùng anh đi thăm chú được không?"

An Noãn ở trong lòng Thường Tử Phi dần dần bình tĩnh lại, cuối cùng cũng bị anh kéo đến trước mộ.

Quỳ gối trước mộ cha, nước mắt An Noãn không thể nào ngăn được, lần đầu tiên cô đến đây, năm đó khi xảy ra chuyện cô bị bắt vào ngục, chưa kịp làm đám tang cho cha, thậm chí cũng không được nhìn mặt ông lần cuối.

"Cha, con xin lỗi, Noãn Noãn rất nhớ cha."

An Noãn khóc như một đứa nhỏ, khàn cả giọng, nội tâm đau đớn. Cuối cùng không chịu nổi ngất xỉu tại chỗ.

Thường Tử Phi thấy vậy chạy đến đỡ An Noãn, trong mắt anh tràn đầy đau lòng.

--

Tỉnh dậy, An Noãn nhìn quanh phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường lớn, phòng cũng rất lớn nhưng bày trí đơn giản.

"Đừng nhìn, đây là phòng anh, em vừa rồi té xỉu, anh không biết em ở đâu nên mới đưa em về đây."

An Noãn gầy dựa muốn đứng lên, Thường Tử Phi lại đè vài cô xuống giường không cho động dậy.

"Ngoan ngoãn nằm, hôm nay chỗ nào cũng không cho phép đi, em ở nhà anh để anh chăm sóc em."

An Noãn liền bình tĩnh nhìn anh, nước mắt lại muốn chảy ra, giống như lâu rồi không có ầm áp như vậy. Nhưng tình cảm này cô thật không có cách nhận.

"Noãn Noãn, có phải cảm động hay không, về sau để anh chăm sóc em, nhất định anh sẽ bảo vệ em thật tốt."

"Tại sao muốn chăm sóc em, em và anh có quan hệ gì?" An Noãn lạnh lùng tàn nhẫn nói, lại muốn ngồi dậy.

".."

"Thường Tử Phi, em cảm ơn anh, trong thời gian em ở tù, anh lo hậu sự cho cha em, cũng cảm ơn anh hôm nay dẫn em đi thăm mộ ông. Nhưng, em không nghĩ anh và em có quan hệ gì với nhau nên từ đây anh đừng quấy rầy cuộc sống của em."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Theo Dõi.

Thường Tử Phi nhíu mi lắng lắng nghe An Noãn nói hết, nhìn cô sửa soạn lại quần áo của mình chuẩn đi. Cho đến khi An Noãn ra gần đến cửa, anh mới nắm cô tay cô lại, đem cô đẩy mạnh lên sofa.

"Noãn Noãn, anh không biết em đang giận anh cái gì, nhưng lúc này anh tuyệt đối không buông tay." Anh gần từng tiếng, giọng nói kiên định.

"Noãn Noãn, mấy năm nay anh vẫn thật hối hận, hối hận đã để mất em, để cho em chịu nhiều ủy khuất như vậy. Nếu như biết trước mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, năm đó cho dù bằng bất cứ thủ đoạn nào, anh cũng sẽ cướp em từ trên tay Mạc Trọng Huy. Giờ tất cả đã qua, tương lai em chỉ có thể ở bên cạnh anh."

An Noãn hơi lắc đầu đứng lên, vẻ mặt chịu đựng nói: "Thường Tử Phi, anh cho anh là ai, anh nói không buông tay thì em ngoan ngoãn để anh ở bên cạnh em hay sao? Ngày xưa em không thương anh, tương lai em cũng sẽ không yêu anh. Em hiện tại chỉ muốn cách thật xa các người, cho nên từ nay anh đừng đến tìm em nữa."

Thường Tử Phi nhíu chặt mày, cúi đầu hỏi: "Noãn Noãn, em rốt cuộc là bị sao vậy?"

"Em chỉ muốn yên tĩnh."

Cô thân nhiên bỏ lại một câu, đứng dậy rời khỏi nhà Thường Tử Phi. Anh cũng không ngăn cô lại.

Bên ngoài trời đã tối đen, thời tiết đúng là rất hợp với hoàn cảnh, lại đổ mưa lất phất. An Noãn nắm thật chặt áo khoác chân bước nhanh hơn.

Cô cùng Thường Tử Phi không phải là người cùng thế giới, cô không muốn trèo cao, anh thích hợp với một cô gái tốt.

--

An Noãn về đến nhà nhìn thấy La Hiểu Yến bồn chồn ở cửa. Nhìn thấy cô, La Hiểu Yến thờ ra nhẹ nhõm.

"Noãn Noãn, em đã đi đâu? Em làm cho chị lo lắng em có biết hiện tại là mấy giờ không, chị gọi điện thoại đến tiệm thì Elle nói em đã về sớm. Em thật là, điện thoại cũng không nghe, em nghĩ em là con chị sao?"

Được người quan tâm cảm giác thật tốt, An Noãn đi qua ôm lấy La Hiểu Yến.

"Chị Hiểu Yến, trong nhà có gì ăn không, em đói bụng rồi."

"Em nha, đến giờ cơm cũng không ăn, đừng quên bao tử không tốt, coi chừng bị tái phát thì ráng chịu."

An Noãn cười khanh khách, kéo tay La Hiểu Yến đi vào trong nhà. La Hiểu Yến nấu cho cô tô mì, An Noãn ngay cả nước cũng uống hết.

"Xem em ăn uống kìa, đàn ông mà thấy chạy xa trăm thước, con gái tốt xấu gì cũng phải chú ý một chút nếu không không có người nhìn."

Cô cười hề hề nói: "Em buổi trưa chưa ăn, buổi tối cũng chưa ăn, thật là đói."

La Hiểu Yến hai tay chống cằm, nghiêm mặt nói: "Hôm nay em đi đâu vậy? Elle nói em bị một người đàn ông kéo đi, em đi với người đó à?"

An Noãn hơi hơi dừng lại, lập tức cười lắc đầu: "Đó là một người bạn trước kia, khi đó em bị vào tù, một tay anh ấy lo cho đám tang của cha em, hôm nay anh ấy dắt em đi viếng mộ."

La Hiểu Yến "A" một tiếng, kéo dài giọng nói đùa: "Xem ra anh ta rất thích em, đến bây giờ đối với em nhớ mãi không quên, đáng để suy nghĩ đến a."

An Noãn chưa nói gì chỉ cười cười bỏ qua.

Ngày hôm sau An Noãn đi làm trễ mai đến trưa mới đến tiệm, nhưng vừa vào lại thấy Thường Tử Phi đã ở đó. Elle đi tới bên cạnh cô nói nhỏ: "Anh ta ngồi ở đây chờ em cả một buổi sáng, Noãn Noãn."

An Noãn hít một hơi thật sâu, lạnh lùng hỏi: "Anh rốt cuộc muốn thế nào, hôm qua em đã nói rõ hết với anh rồi mà."

Thường Tử Phi thân hình cao to đi đến trước mặt hai tay nhẹ đặt lên vai

cô ôn nhu nói: "Tiểu Noãn, anh rất nhớ em, mặc kệ em cự tuyệt anh, mặc kệ em có bao nhiêu chán ghét anh, anh chỉ biết mình không thể bỏ mặc em mà không quan tâm."

Bên tai vang lên Elle cùng mấy người làm chung cười cười trêu chọc, An Noãn đỏ mặt, có chút sốt ruột trách: "Thường Tử Phi, anh đừng làm loạn, em còn muốn làm việc."

Thường Tử Phi nhún vai, cười nói: "Vậy được rồi, anh muốn mua quần áo, em giới thiệu cho anh vài bộ."

"Thật xin lỗi, ở đây chỉ bán đồ nữ, không bán quần áo nam."

"À, anh mua tặng cho em gái, An tiểu thư không phải không muốn bán chứ."

"Thường Tử Phi, anh muốn làm sao mới chịu đây?" An Noãn đã không còn kiên nhẫn.

Thường Tử Phi nghiêm trang nói: "An tiểu thư, anh thật muốn mua quần áo, tương em gái anh với em cũng giống giống nhau, em giúp anh thử một vài bộ trước nếu thích hợp anh mua hết."

An Noãn đang muốn bùng nổ, Elle vội vàng đi tới vỗ vỗ vai cô nói: "Noãn Noãn em còn thất thần làm gì, mau đi thử quần áo đi."

An Noãn bị đẩy vào phòng thử đồ, thử hết bộ này đến bộ khác, Thường Tử Phi có chút vừa lòng, mua tất cả quần áo mà An Noãn đã từng thử qua. Elle thật sự vui vẻ, mừng rỡ cười toe toét.

"Thường Tử Phi, đồ cũng đã mua xong rồi anh đi đi."

Thường Tử Phi nhìn đồng hồ: "Đã đến giờ ăn tối, em cùng anh đi ăn tối đi."

"Thật ngại, em đang đi làm không thể đi được."

"Vậy bình thường em ăn gì? Không phải đến 10g tan ca mới ăn chứ."

Elle ở một bên chen miệng nói: "Chúng tôi bình thường đều kêu đồ ăn mang tới, An Noãn có vẻ tiết kiệm, bình thường chỉ ăn mì ăn liền."

Thường Tử Phi nhíu mày thật chặt, nghiêm túc nói: "Tiểu Noãn, ở đây chờ anh anh đi mua thức ăn."

An Noãn định cự tuyệt, Thường Tử Phi đã đi mất.

"Noãn Noãn, chị thấy vị tiên sinh này đối với em thật tốt nha, diện mạo tốt, lại có tiền, em đừng bỏ lỡ cơ hội lần này nha, không phải ai cũng được may mắn như vậy."

"Chị Elle, em cùng anh ấy là không có khả năng."

An Noãn thân nhiên nói xong, yên lặng mở chén mì ăn liền.

Elle một bên lắc đầu thờ dài, cô không thể hiểu được An Noãn, một người đàn ông đẹp trai lại giàu có như vậy bao nhiêu người đưa đến cửa mà An Noãn lại có thể từ chối cho được.

Thường Tử Phi mua com mang lại, thấy An Noãn đang cầm chén mì ăn liền trong tay, anh đi đến trước mặt cô nghiêng tay nước canh trong chén mì đổ ra dính cả lên quần áo An Noãn.

"Thường Tử Phi, anh có thể cho em yên không, đừng có làm phiền em? Em không thích anh, vĩnh viễn cũng không thích anh, anh hãy tránh xa em một chút đừng làm cho em chán ghét anh."

Cô giống như phát điên kéo tay anh đẩy ra khỏi tiệm.

Elle bất đắc dĩ cảm khái: "Thật là một người đàn ông tốt, em không nên giận dữ như vậy, cho dù chỉ là bạn bè bình thường cũng để anh ấy quan tâm em mà."

"Chị Elle, chị không hiểu, em với anh ấy ngay cả tình bạn bình thường cũng không làm được." An Noãn ý vị sâu xa, mang tất cả đồ ăn Thường Tử Phi mua bỏ vô thùng rác.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cự Tuyệt

10 giờ đêm, An Noãn tan ca từ bên trong trung tâm thương mại đi ra, rất xa đã thấy Thường Tử Phi đứng đợi trước cửa, gió có chút lớn thổi áo khoác của anh bay lên.

Bước chân An Noãn không tự giác dừng lại, Thường Tử Phi liếc mắt một cái đã thấy cô trong đám đông, liền tiêu sái bước đến.

"Tiểu Noãn, hôm nay gió lớn, rất lạnh, để anh đưa em về nhà, xe của anh ở phía trước."

An Noãn hít một hơi thật sâu, cự tuyệt: "Không làm phiền anh, em tự có thể về được."

Nói xong cô lập tức rời đi, nghe được anh ở phía sau gào lên: "An Noãn, em nhất định phải phụ lòng anh sao? cho dù em không thể cùng anh ở chung một chỗ nhưng ít ra anh cũng là anh Tử Phi của em nhà."

Bước chân An Noãn thuy chung không ngừng lại, cố định đi thẳng về phía trước.

Thường Tử Phi lấy xe, lái chậm rãi đi theo phía sau cô.

Hôm nay thật xui xẻo, An Noãn vừa đến bến xe, lại thấy đã trễ giờ, đêm lạnh như vậy lại phải chờ thêm một tiếng mới có xe đến, nhịn không được cô rùng mình cái, sửa lại khăn quàng cổ.

Thường Tử Phi ngừng xe bên cạnh cô: "Tiểu Noãn, bên ngoài rất lạnh, lên xe trước đi, có chuyện gì chúng ta nói trên xe được không?"

Thường Tử Phi nhẫn nại khuyên nhủ cô, An Noãn cúi đầu, nhìn anh một cái cũng ko nhìn.

Thường Tử Phi rốt cuộc phát hỏa, trong bóng đêm chỉ nghe anh cười một tiếng gằn: "An Noãn, rốt cuộc anh phải làm sao em mới vừa lòng, anh là Thường Tử Phi, Thường Tử Phi cùng em từ nhỏ đến lớn không phải là người xấu. Anh biết em không có cách nào tiếp nhận tình cảm của anh, nhưng em cũng có thể coi anh là anh trai, là bạn của em có được không?"

An Noãn ở trong gió lạnh run, nhưng giọng nói thập phần kiên định: "Thường Tử Phi, sự xuất hiện của anh mang đến cho em sự mệt mỏi, em không muốn gặp bất cứ người quen nào trước kia cả, em xin anh đừng tìm em nữa, được không?"

Nhìn đến ánh mắt bi thương của Thường Tử Phi, trên thế giới này, cô rốt cuộc không đành lòng tổn thương nhất cũng chỉ có anh.

Đêm đó, Thường Tử Phi rốt cuộc ở bên cạnh cô chờ xe đến, đợi khoảng một tiếng, An Noãn mới bước lên xe.

Thường Tử Phi cũng không rời đi, lái xe phía sau xe cô, cho tới khi cô xuống xe, về đến nhà, đứng phía dưới nhà trọ của cô.

--

Liên tiếp vài ngày, Thường Tử Phi mỗi ngày đều đến tiệm, mua com trưa cho mọi người, mua com chiều, mua điểm tâm, mua bữa ăn khuya. Qua một ngày, anh gần như là người làm trong tiệm. Ngay cả Phu Thu cũng biết có sự tồn tại của anh, có một lần hỏi An Noãn: "Noãn Noãn, em cùng Thường

tổng quan hệ thế nào?"

Elle tức thì bị Thường Tử Phi mua chuộc, không ngừng ở bên tai An Noãn lái nhai, Thường Tử Phi thật tốt thật tốt.

Hôm nay buổi tối tan ca về nhà, La Hiểu Yến vừa lúc nghỉ ở nhà, mua đồ ăn khuya đợi cô.

"Noãn Noãn, chỉ mỗi đêm đi làm về đều thấy một chiếc xe ở dưới lầu, thật là một người đàn ông si tình, theo đuổi em lâu như vậy, chẳng lẽ một chút động lòng em cũng không có sao?"

An Noãn theo bản năng nhìn về phía cửa sổ, tầm mắt trở nên xa xôi.

"Noãn Noãn, kỳ thật em có cảm động, tại sao không thử chấp nhận anh ấy, không phải em nghĩ em từng ở tù không xứng đáng với người ta?"

An Noãn lắc đầu, thản nhiên nói: "Cha anh ấy từng là bí thư của cha em, chúng em cùng nhau lớn lên, em không có mẹ, nên xem mẹ anh ấy như mẹ em. Nhưng khi em từ trong tù ra, quan hệ đã không như ngày xưa, người nhà của anh ấy sẽ không cho phép chúng em ở chung một chỗ, em cũng không muốn bọn họ phải khổ sở."

La Hiểu Yến nhìn cô, hốc mắt đỏ đỏ nói: "Đồ ngốc, em không cần làm mình khổ sở mà thành toàn cho người khác. Bất quá nếu người nhà anh ta cực lực phản đối hai người ở chung cũng sẽ không hạnh phúc, cuộc sống này là vậy, bây giờ em chỉ có hai bàn tay trắng, cũng sẽ không có người nào đến với em."

"Noãn Noãn, em cũng nên đi xuống cùng anh ấy nói rõ ràng đi, mỗi ngày đều ngủ trong xe, thật đáng thương."

An Noãn hơi hơi mím môi, cúi đầu nói: "em đã nói qua, nhưng anh ấy cái gì cũng không nghe, mặc kệ đi, một ngày nào đó anh ấy cũng sẽ bỏ đi."

Cô chính là cùng Thường Tử Phi so sự kiên trì.

--

Giang Thành mưa đông, nhiệt độ xuống thấp -10 độ. Hôm nay bên ngoài còn có tuyết rơi. Mười giờ đêm, An Noãn mặc áo khoác thật dày đi đến trạm xe, thời tiết như vậy đường xá vắng vẻ có vẻ dị thường lạnh lùng.

Đang đi không biết từ đâu chạy ra một gã say, cầm lấy cánh tay An Noãn, say khướt nói: "Em gái, lạnh như vậy không có ai bên cạnh à, đi với anh về nhà anh ngủ đi."

An Noãn sợ đến mức tim nhảy ra ngoài, dùng sức kéo tay mình ra khỏi tay hắn nhưng không được.

Cô theo bản thân nhìn về phía sau, Thường Tử Phi chạy thật nhanh về phía cô, một chân đá vào gã, nắm tay An Noãn nhét vào trong xe.

An Noãn cho đến bây giờ vẫn còn sợ hãi, ngồi ở ghế bên cạnh một câu cũng không dám nói.

Xe chạy thẳng đến dưới lầu nhà trọ, cô mới bắt đầu bình tĩnh.

"Cám ơn anh đã cứu em."

Cô nói xong định mở cửa xuống xe, Thường Tử Phi khóa cửa lại.

"Noãn Noãn, em còn muốn kiên cường đến khi nào nữa? Hôm nay nếu như anh không ở đây, em có biết hậu quả là gì không? Để cho anh mỗi ngày đưa em về nhà không được sao?"

Đến giờ, An Noãn cảm thấy nên nói chuyện rõ ràng không thể cho qua nữa.

"Anh Tử Phi, anh đừng lãng phí thời gian bên cạnh em nữa, em không muốn yêu nữa, không bao giờ yêu một lần nữa."

Ánh mắt Thường Tử Phi bi thương nhìn cô: "Tiểu Noãn, em còn yêu Mạc Trọng Huy? mặc dù anh ta đối với em như vậy em vẫn yêu anh ta?"

An Noãn đột nhiên kích động lên, gào lớn: "Không, em không còn yêu anh ta, em mỗi ngày đều cầu nguyện, cầu nguyện cho ông trời trừng phạt anh ta, cầu anh ta chết không được từ tế."

"Tốt lắm, tốt lắm, không nói về anh ta nữa." Thường Tử Phi vỗ nhẹ bả vai cô làm cho cô bình tĩnh lại.

"Noãn Noãn, em tương lai cũng phải kết hôn tại sao lại không thể lựa chọn anh? Anh không cần biết quá khứ của em ra sao, vẫn là muốn ở bên cạnh em, em thử chấp nhận anh, được không?"

An Noãn cắn chặt răng, tất cả những lời tàn nhẫn nhất trong lòng đều nói ra: "Anh Tử Phi, thật xin lỗi, ngày xưa em không thích anh, hiện tại cũng không yêu anh, em đã từng thử cố gắng thuyết phục tim mình nhưng thế nào cũng không làm được, em hy vọng anh đừng tìm em nữa, với anh với em như vậy sẽ tốt hơn."

Tìm bi thương tốt cùng, cô lại nhẫn tâm nói những lời như vậy, làm cho miệng vết thương sâu thêm một chút, lớn thêm một chút.

"Noãn Noãn, ngày mai là sinh nhật em, anh có món quà muốn tặng em, đây là món quà anh mua đã nhiều năm, hôm nay nhất định phải đưa đến tay em."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cái Gọi Là sủng

An Noãn cả ngày đều không yên, không biết hôm nay Thường Tử Phi lại làm ra hành động kinh người gì.

Cảm giác lúc này giống lúc ở trong tù, có thể có người yêu cô nên thấy đủ, nếu Thường Tử Phi là một người khác, có lẽ cô đã tiếp nhận rồi. Chỉ tiếc bọn họ cùng nhau lớn lên, hai gia đình thân thiết lại thành như vậy. Hai người là có duyên không nợ, cố gắng cách mấy cũng không thể ở bên nhau.

"Noãn Noãn, hôm nay sao lại không thấy Thường tổng đến, có phải hay không theo đuổi em lâu như vậy cũng không được nên rút lui?"

"Noãn Noãn, em cũng thật là, tim của em rốt cuộc là gì? cho dù là đá cũng nên mềm lòng, nếu có đàn ông đối với chị như vậy, chị chết cũng ở bên cạnh anh ấy."

Nhóm bạn làm việc chung người nói câu vui đùa, An Noãn chỉ thản nhiên cười, trong lòng lại bất quá khản trương, cứ định ninh hôm nay sẽ có chuyện xảy ra.

Thương xá bỗng nhiên trở nên huyền ảo, bên ngoài dường như có người cãi nhau. Elle chạy đi ra ngoài, chốc lát trở về: "Lại có người không yên phận, đắc tội đại ma đầu."

"Chắc, làm gì giống như kinh nguyệt của phụ nữ, mỗi tháng đều đến đây náo loạn một lần, không làm cho người ta sống yên."

Trong tiệm mỗi người một câu to nhỏ trò chuyện, đều thấp phần cẩn thận, rất sợ bị người bên ngoài nghe được.

An Noãn có chút tò mò hỏi: "Đại ma đầu là ai vậy?"

Cô vừa dứt lời, Elle liềm bịt miệng cô lại: "Nói nhỏ thôi, bị nghe được là xong đời."

An Noãn càng nghi ngờ, nhỏ giọng hỏi: "Rốt cuộc là người nào?"

"Em vừa đến Trầm Nhạc, rất nhiều chuyện em không biết, Mạc tiên sinh em có biết không? là người thần bí nhất Giang Thành."

Nghe được ba chữ kia, An Noãn trong đầu lập tức hiện ra bóng dáng kia.

Elle nghĩ đến cô ở trong tù ba năm, vì thế giải thích thêm: "Mạc tiên sinh chính là người nổi tiếng nhất Giang Thành Mạc Thị tập đoàn chủ tịch, Trầm Nhạc chính là trung tâm thương mại của Mạc Thị. Còn có người nói rằng, câu lạc bộ đêm lớn nhất Giang Thành "Thiên Đường" ông chủ phía sau cũng chính là hắn. Bên ngoài họ đồn đãi nhiều lắm, tóm lại, hắn rất thần bí, ở Giang Thành đắc tội ai cũng đừng đắc tội hắn."

An Noãn sắc mặt trở nên trắng bệch, hai tay gắt gao nắm thành quyền.

"Đại ma đầu chính là Hà Tư Kỳ, là bạn gái mà Mạc tiên sinh rất mực yêu thương. Yêu thương đến không ai có thể tưởng tượng được, mỗi một bộ quần áo trên người Hà Tư Kỳ đều là có nhà thiết kế đặc biệt thiết kế riêng cho cô ta. Hà Tư Kỳ một lần ở Trầm Nhạc có tranh chấp với một nhân viên ở đây, kết quả người đó không còn thấy xuất hiện ở Trầm Nhạc nữa. Còn nghe nói ở Thiên Đường, có một nữ nhân viên làm đổ một ly rượu lên người Hà Tư Kỳ ở trước mặt Mạc tiên sinh, kết quả bị phế mất một tay."

Elle nói xong khẽ thờ dài: "Hôm nay không biết người nào xui xẻo đắc tội với Hà Tư Kỳ, đoán chừng về sau không có ngày yên lành."

"Noãn Noãn, em đi với chị qua bên kia nhìn một chút, em nên nhớ mặt của cô ta, mai một có gặp cũng nên đi đường vòng, trăm ngàn lần đừng chọc đến Hà Tư Kỳ."

Elle nói xong nắm tay An Noãn đi đến đám đông.

Người xem náo nhiệt cũng không nhiều, chỉ từng tốp năm ba người. An Noãn đứng trong đám người, thấy trước mắt rõ ràng là một người ngang ngược. Cô vô số lần nghĩ tới cảnh tượng một lần nữa dùng dao đâm vào ngực Hà Tư Kỳ, giờ phút này, cô ta lại ở ngay trước mắt cô, chỉ tiếc trên tay cô bây giờ lại không có dao.

Hà Tư Kỳ giọng bén nhọn ở trong đám đông gào thét: "Thật là người không biết trời cao đất rộng, dám trừng mắt với tôi, cô có tin tôi làm cho cô hoàn toàn biến mất trên thế giới này."

Cô gái kia còn nhỏ tuổi, bị dọa đến không rõ, nước mắt như mưa không ngừng giải thích: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, là tôi có mắt không trông, tiểu thư đại nhân đại lượng đừng chấp kẻ tiểu nhân."

"Lời xin lỗi của cô không có thành ý, nếu không như vậy đi, lạy tôi hai cái tôi sẽ tha thứ cho cô."

Cô gái cắn cắn môi, quỳ xuống.

An Noãn nhìn thấy trong mắt mọi người ngạc nhiên cùng phần nộ, nhưng không có người nào đứng ra giúp cô ấy nói chuyện, thì ra tình người đen bạc là như thế.

Hà Tư Kỳ tâm tình thật tốt lắc mông rồi đi, cô ta đi rất xa rồi lúc đó mọi người mới chỉ trở mắng mỗ rồi đi.

Elle kéo An Noãn trở về trong tiệm, dọc đường đều nhắc nhở cô: "Vừa rồi em thấy rõ ràng chưa, nhớ kỹ mặt cô ấy, trăm ngàn lần đừng đắc tội. Hôm nay cô gái đáng thương kia quỳ như vậy chỉ là việc nhỏ, nếu Mạc tiên sinh ở đây, thì đã xong đời."

Trở về tiệm Elle còn vì chuyện vừa rồi mà khôì hài: "Có đôi khi nghĩ lại ông trời thật không công bằng, Hà Tư Kỳ kia thì không xinh đẹp, lại có thể được Mạc tiên sinh sủng ái. Chúng ta phần đầu cả đời cũng không mua nổi cái dây chuyền trên cổ cô ấy, nghe nói Mạc tiên sinh đầu giá hết một trăm ngàn."

Lời nói của Elle làm cho mọi người trong tiệm vừa hâm mộ vừa ghen tỵ với Hà Tư Kỳ.

"Noãn Noãn, sao em không nói gì hết, chuyện vừa rồi làm em sợ hãi?"

An Noãn cười lắc đầu: "Em không sao, chỉ là cảm thấy cô ấy tốt số quá thôi."

"Em cũng vậy thôi, chị thấy Thương Từ Phi đối với em cũng không kém, tuy rằng không thể so sánh với Mạc tiên sinh, nhưng cũng đủ làm cho người ta hâm mộ." Elle nói xong cẩn thận hỏi: "Noãn Noãn, chuyện của em sao rồi?"

Nói đến Thương Từ Phi, An Noãn lại thấy phiền toái.

--

"Mạc tiên sinh, vừa rồi có tin, Hà tiểu thư lại làm náo loạn ở Trăm Nhạc."

Ngồi ở bên cạnh tài xe, Trương Húc cung kính báo cáo.

Mạc Trọng Huy ngồi ghế phía sau xe, mày hơi nhăn lại, hai tay hấn nắm lại.

"Mạc tiên sinh, Hà tiểu thư còn náo loạn như vậy, chỉ sợ thanh danh ngài.."

Trương Húc lo lắng nói nhưng chưa kịp nói xong đã bị Mạc Trọng Huy cúi đầu ngăn lại: "Đến Trăm Nhạc."

An Noãn tan ca từ trong tiệm đi ra, liếc mắt cái liền thấy ngoài cửa là chiếc Bentley quen thuộc. Không cần suy nghĩ nhiều, dám để xe kiêu ngạo như vậy chỉ có hắn.

Hà Tư Kỳ thật là hạnh phúc, đi dạo phố đều là do Mạc Trọng Huy đưa đi.

Nghĩ lại trước kia khi còn yêu nhau với hắn, cho dù cô rất muốn đem hắn khoe với các bạn học, nhưng Mạc Trọng Huy chưa từng đi chung, một lần cũng không có.

"Mạc tiên sinh, An tiểu thư."

Trương Húc không tự chủ được nói một câu.

Mạc Trọng Huy nhìn nhìn ra ngoài, hấn nhìn đến đồng phục nhân viên của Trăm Nhạc trên người An Noãn, đảo mắt một cái hấn bước về phía trước.

Thời tiết đúng là phù hợp với tình hình, bỗng nhiên mưa to, mưa tầm tã, An Noãn đi đến được trạm xe cả người cũng gần ướt đẫm. Cô hôm nay may mắn nên không cần đi qua thêm hai trạm xe đi chuyển đêm.

Thương Từ Phi đột nhiên dừng xe ở trước mắt, anh miễn cưỡng kéo cửa kiếng xuống, quay ra mắng: "Mưa lớn như vậy, em không biết ở bên trong chờ sao?"

Mắng xong lại hạ giọng: "Đi, anh đưa em về, trời lạnh như vậy, lại mưa, không bị cảm mới là lạ đó."

Thương Từ Phi mở cửa xe ôm An Noãn nhét vào trong xe.

Cách đó không trong chiếc Bentley, Trương Húc nhỏ giọng nói: "Vị này hình như là Phi Vũ tập đoàn Thương Từ Phi. Cha là Thương bí thư đã về hưu, anh ta cùng An tiểu thư có thể gọi là thanh mai trúc mã."

Mạc Trọng Huy lạnh lùng nói: "Trương trợ lý, cậu làm thám tử từ khi nào?"

Trương Húc mím môi, không dám nói thêm cái gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Tương Lai

Trương Húc miễn cưỡng tìm Hà Tư Kỳ đem lên xe, đại tiểu thư vừa lên xe đã bắt đầu bão nổi, đối với Mạc Trọng huy ho tồ gọi nho: "Anh rõ ràng đã tới, sao không xuống xe tìm em, rốt cuộc bạn trai em là ai, Trương trợ lý là bạn trai em hả?"

Mạc Trọng Huy không chút tức giận, cầm lấy khăn cẩn thận giúp cô lau lau mái tóc.

Đại tiểu thư lúc này mới cảm thấy nực cười, ôm cổ Mạc Trọng Huy làm nũng: "Em hôm nay ở trong khu thương mại bị người ta khi dễ, anh làm sao giúp em báo thù đi."

Ở ghế trước Trương Húc khoé miệng cong lên, thực không hiểu rốt cuộc ai khi dễ ai. Anh không biết, đối với tất cả mọi người Mạc tiên sinh lạnh lùng vô tình, vì sao khi đối mặt với Hà Tư Kỳ thì hoàn toàn không có. Cô ta lại là một đại tiểu thư kiêu căng, rốt cuộc Mạc tiên sinh yêu cô ta ở điểm nào.

Hà Tư Kỳ thấy Mạc Trọng Huy không trả lời cô, lại bắt đầu la lớn: "Em nói bị người ta khi dễ, anh báo thù cho em"

"Chẳng lẽ không phải là em khi dễ người khác sao?" Mạc Trọng Huy trêu ghẹo nói, khoé môi nhếch lên cười sùng sục.

"Thật đáng ghét!" Cô hờn dỗi, dụi đầu vào lòng hắn.

"Anh có biết vì sao hai ba ngày em lại đến Trầm Nhạc náo loạn hay không? Chính vì anh mỗi ngày đều bận rộn, không có thời gian quan tâm em, bởi vậy em trăm phương nghìn kế gây nên chuyện, em ở đây làm cho người ta quý xuống cầu xin em, anh sẽ để ý đến em"

Mạc Trọng Huy khề thở dài, ôm cô thật chặt.

"Anh Trọng Huy, ngày mai anh có rảnh đi với em không? Nếu không em sẽ lại đến Trầm Nhạc gây sự."

Mạc Trọng Huy cúi đầu cười lên tiếng.

Thường Tử Phi dọc đường chạy xe thật nhanh, thậm chí vượt qua mấy cái đèn đỏ, làm An Noãn sợ đến mức không dám lên tiếng.

Cho đến khi xe vững vàng ngừng lại dưới lầu nhà trọ, An Noãn mới nhẹ nhàng thở ra.

"Cám ơn anh đã đưa em về."

An Noãn cảm thấy mình không biết nói gì, ngoài cảm ơn ra còn có thể nói gì đây.

Thường Tử Phi bắt đầu đi lắc đầu, giận dữ nói: "Em lúc nào cũng khách khí với anh, hôm nay là sinh nhật em, anh đã đặt bàn ở nhà hàng, em lên nhà thay quần áo trước, đừng để cảm lạnh, anh ở dưới đây chờ em."

An Noãn nhú mày, thân nhiên nói: "Thực xin lỗi, tối nay em không thể ăn cơm với anh."

Thường Tử Phi cũng không nổi giận, chỉ bình tĩnh nói: "Anh vẫn ở đây đợi em"

--

An Noãn lên lầu thay một bộ quần áo mặc nhà, rồi nhìn cửa sổ xuống dưới vẫn thấy Thường Tử Phi đứng chờ.

Bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, trời cũng tối đen, cô rốt cuộc không nhẫn tâm, cầm điện thoại gọi cho Thường Tử Phi.

Điện thoại rất nhanh có người nghe, cô còn chưa kịp nói gì, bên kia giọng khàn khàn truyền tới: "Noãn Noãn, anh vẫn cứ ở đây đợi em"

"Thường Tử Phi, anh đúng là ngang bướng, em sẽ không thích anh, tất cả những gì anh làm đều là vô dụng thôi..."

An Noãn còn chưa nói xong, đầu dây bên kia trực tiếp cắt đứt. Cô đơn giản không thêm quan tâm anh.

Nằm ở trên giường, nhìn trần nhà màu trắng, như làm thế nào cũng không ngủ được. Mãi đến 3g sáng, La Hiểu Yến tan ca trở về mở cửa.

"Noãn Noãn, em điên rồi sao, trời lạnh như thế, em lại để cho Thường Tử Phi ở ngoài mưa cho đến bây giờ. Em có biết bây giờ nhiệt độ bên ngoài bao nhiêu không? Nếu em còn không đi xuống sẽ có người chết a."

Noãn Noãn đầu óc "oanh" một tiếng toàn thân bất động, bước chân không tự chủ đi xuống lầu, dưới đèn đường mờ nhạt, trong mưa rền gió rét, Thường Tử Phi cứ đứng như vậy, trên gương mặt tuần mỹ không còn chút máu.

Nước mắt cuộn cuộn chảy xuống, An Noãn chưa từng nghĩ tới cô có một ngày có thể còn bị cảm động.

"Thường Tử Phi, cái người ngu ngốc này, anh không muốn sống nữa sao?"

Anh mím môi kích động: "Em cũng không quan tâm anh, cái mạng nhỏ này còn để làm gì."

"Anh còn có tâm tình đùa giỡn được à." An Noãn gào lên giận dữ: "Lên xe"

--

An Noãn muốn dẫn Thường Tử Phi đến bệnh viện, nhưng Thường Tử Phi lại mê mang nói thảm: "Không đi bệnh viện, không muốn đi bệnh viện, đưa anh về nhà."

An Noãn không còn cách nào, đành phải thay đổi phương hướng, chạy xe đến khu nhà trọ Thường Tử Phi.

Nhờ bảo vệ toà nhà giúp cô dìu Thường Tử Phi lên nhà.

"Tiểu thư, cô vẫn là nên đưa chồng cô đi bệnh viện đi, anh ta sốt đến thành cái dạng này rồi."

"Không sao, trong nhà có thuốc, anh ấy uống thuốc xong là tốt rồi."

Chú bảo vệ lắc đầu, xoay người đi ra.

An Noãn tìm thấy hòm thuốc, cho Thường Tử Phi uống thuốc hạ sốt, không ngừng dùng nước nóng lau thân thể cho anh.

Bất tri bất giác trời sáng, trời lại lạnh, An Noãn vậy nhưng vẫn không thấy mệt, cũng may Thường Tử Phi đã hạ sốt.

An Noãn lại bắt đầu vội vàng chạy đi nấu cơm, nhưng trong tủ lạnh nhìn tới nhìn lui cũng không có gì. Thường Tử Phi tỉnh lại đã là buổi trưa, mở mắt liền thấy đầu rất đau, không nhớ mình vì sao không đứng dậy được.

Mặc quần áo đi ra ngoài, liếc mắt liền thấy tại phòng khách, tấm lưng kia không phải là của người ngày đêm trong mộng của anh sao.

Anh nghĩ đến mình đau đầu đến hoa mắt rồi, hoặc là mình đang nằm mơ.

Thật cẩn thận, anh tiêu sái bước qua, ở phía sau ôm lấy thân thể gầy yếu của An Noãn, nhưng như thế mới biết đây là sự thật.

"Tiểu Noãn, thật là em, anh không phải đang nằm mơ." Thường Tử Phi vui mừng quá độ.

An Noãn bất đắc dĩ cười cười, hừ nói: "Tối hôm qua anh phát sốt, không phải bệnh đến hồ đồ à, không phải em vậy còn có thể là ai."

Thường Tử Phi rót cuộc cũng nhớ những gì xảy ra tối qua, nhin không được nói: "Noãn Noãn, tim của em cũng thật đủ lạnh."

An Noãn cười nói: "Hiện tại không phải bị anh làm cho cảm động sao?"

Thường Tử Phi ôm thắt lưng cô tay khê siết lại, giống như đang ôm cả thế giới trong tay.

"Noãn Noãn, em có biết mấy năm nay anh làm thế nào qua được không? Anh vẫn tự nói với mình, yêu một người chỉ cần nhìn thấy cô ấy hạnh phúc là tốt rồi. Bởi vậy khi em quyết định cùng Mạc Trọng Huy ở cùng một chỗ, anh lựa chọn đi du học, anh thật sự không có cách nào trơ mắt nhìn em hạnh phúc cùng một người đàn ông khác. Nhưng anh vạn vạn không nghĩ tới, sự tình lại biến thành ra như vậy. Khi anh biết được tất cả vội vàng chạy về nước, nhưng em đã vào ngục giam, chú An cũng đã qua đời, điều duy nhất anh có thể làm là an bài hậu sự cho chú An thật tốt. Em nói cho anh biết, ba năm qua, mỗi lần anh đi thăm em, em đều không chịu gặp mặt."

An Noãn mũi có chút đau ê ẩm, giọng khàn khàn cúi đầu nói: "Em không muốn anh nhìn thấy em chật vật, không muốn cho anh lo lắng."

"Đưa ngốc, em ra sao anh đều thích. Tiểu Noãn, làm bạn gái anh có được không?"

Cô xoay người, nhìn vào mắt Thường Tử Phi trịnh trọng nói: "Anh không ngại em đã từng ở tù sao?"

Thường Tử Phi tức giận nhìn thẳng vào mắt cô hung hăng nói: "Tiểu Noãn, thì ra em cho là anh ngại chuyện đó?"

Cô rút đầu, tiến sát vào người anh, thân nhiên nói: "Em biết, cho dù toàn thế giới đều từ bỏ em, anh cũng sẽ không bao giờ không cần em."

Cô hiểu, không nên trốn tránh nữa. Trên thế giới này, ngoại trừ cha chỉ còn có Thường Tử Phi là người quan tâm cô nhất. Mọi người bên cạnh cô đều khuyên cô hãy quý trọng, chỉ tiếc cho đến giờ cô mới tỉnh ngộ, có lẽ còn chưa muộn, ít nhất bọn họ còn có tương lai thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Ác Mộng

An Noãn xin nghỉ làm một ngày, đặc biệt ở nhà chăm sóc Thường Tử Phi, nhưng cái người này bị vui vẻ làm cho hóng rỗi, nằm ở trên giường sai bảo An Noãn.

"Tiểu Noãn, anh muốn uống nước, nước ấm."

Sau khi bị anh sai bảo vô số lần, An Noãn vẫn kiên nhẫn bưng tới cho anh ly nước.

Thường Tử Phi nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lập tức kêu to: "Thực nóng, thôi giúp anh đi."

An Noãn coi như không có gì, cầm ly nước thôi.

Cô đột nhiên nở nụ cười, cười đến vui vẻ. An Noãn đưa cho anh ly nước, tức giận hừ: "Thường Tử Phi, anh đủ chưa."

Thường Tử Phi sờ sờ đầu, ngốc ngốc nói: "Anh chỉ là muốn chứng minh em đang bên cạnh anh, thật giống như là nằm mơ, cho tới bây giờ anh cũng không dám tin, Tiểu Noãn, em thật là của anh sao?"

Về mặt Thường Tử Phi có chút khoa trương làm cho An Noãn giật mình. Chẳng bao lâu sau, khi Mạc Trọng Huy đồng ý làm bạn trai cô, cô cũng giống như bây giờ kích động, nói năng lộn xộn. Có đôi khi quá yêu một người thì khi bị tổn thương sẽ càng sâu sắc hơn. Cô không dám cam đoan với Thường Tử Phi có thể bên cạnh anh bao lâu, nhưng giờ phút này cô thậm chí nghĩ cứ thật tốt bên anh.

"Suy nghĩ cái gì hả, có phải hay không giận anh? Anh sai rồi, về sau sẽ không sai bảo em nữa, đổi ngược lại để em sai bảo anh được không?"

An Noãn nháy mắt nở nụ cười.

Hai người ở nhà ăn tối đơn giản, An Noãn kiên trì phải về nhà, Thường Tử Phi nhất nhất phải đưa cô về.

An Noãn không nghĩ sẽ mời anh lên lầu, nhưng Thường Tử Phi nói phải xem chỗ ở của cô một chút.

Vào phòng trọ, Thường Tử Phi lập tức liền phát hỏa, cơ hồ gào lên: "Tiểu Noãn, đây là nơi ở của em sao, em ở đây sao, dọn đồ một chút đi theo anh."

An Noãn chỉ biết cười cười, kéo cánh tay anh làm nũng: "Nơi này cũng không tệ nha, hơn nữa phần lớn em ở dưới lầu cùng chị Hiểu Yến, chỉ có ngủ mới lên trên này."

"Anh mặc kệ, không cho phép ở đây."

Thường Tử Phi mở tủ, bắt đầu lấy túi xếp quần áo của cô vào. Miệng còn tức giận nói: "Tiểu Noãn, anh thật không biết em ở đây, nếu không một ngày anh cũng không cho em ở lại. Em không chịu về nhà anh vậy anh còn có vào căn nhà nhỏ, cũng gần Trăm Nhạc, em ở đó đi làm cũng gần hơn."

An Noãn như vậy cứ đứng ngây một chỗ, nhìn Thường Tử Phi lấy quần áo cô nhét lung tung vào tủ.

Rất nhanh, anh đã gom hết hành lý cô lại, một tay cầm lấy túi quần áo, một tay cầm tay An Noãn, sắc mặt ngưng trọng nói: "Đi theo anh, về sau không cho phép tới đây."

An Noãn không nhúc nhích, dùng sức gạt tay anh ra, sắc mặt tái nhợt: "Anh nhất định tổn thương lòng tự trọng của em sao?" Giọng run run cô nói tiếp: "Em ở trong tù đi ra, hai bàn tay trắng, anh để em ở trong căn nhà mà anh nói người nhà của anh sẽ nghĩ sao?"

Thường Tử Phi khoé miệng ngoéo một cái, cười nói: "Em đang nói đi đâu vậy? Em là cha mẹ anh biết đến lớn, bọn họ rất thương em, em nghĩ cái gì lung tung vậy?"

An Noãn bắt đầu đi lắc đầu, thản nhiên nói: "Thường Tử Phi, anh đừng bức em, em mất rất nhiều thời gian mới hồi phục chính mình, buông cái gọi là chênh lệch, chấp nhận anh. Không cần đến nhà của anh, đừng đến tiền tài của anh được không?"

Thường Tử Phi ném hành lý qua một bên, giận dữ hét: "Cái gì có tiền hay không, em là bạn gái anh, tương lai là vợ anh, tất cả của anh đều là của em, đừng có cái suy nghĩ đó được không, anh không thể để phụ nữ của anh ở những nơi thế này."

An Noãn không để ý đến sự tức giận của Thường Tử Phi, ngồi lên giường, nhỏ giọng nói một câu: "Sự thật rõ ràng là không nên đến với nhau."

Thường Tử Phi tức giận đến một câu cũng không nói, rồi đi.

Có lẽ là một mối, An Noãn nằm xuống giường, trong chốc lát ngủ thiếp đi.

Cô mơ một giấc mơ rất chân thật, cô mơ thấy Hà Tư Kỳ biến thành ma quỷ, đưa móng vuốt sắc nhọn đến gần cô, vừa chạm gần đến cổ cô liền bùng tỉnh.

"Noãn Noãn, gặp ác mộng sao?" La Hiểu Yên không biết tại sao lại ngồi ở đầu giường cô.

An Noãn đặt tay lên mi tâm (vị trí giữa hai đầu chân mày), giờ phút này cô nghĩ đến vẫn còn sợ.

"Chị Hiểu Yên, sao chị lại ở đây?"

"Chị vừa đi làm về, đi lên tìm em, muốn hỏi em cùng Thường Tử Phi ra sao rồi. Nhìn thấy em ngủ không đánh thức em, kết quả em gặp ác mộng tự mình thức."

La Hiểu Yên nói xong, lấy cho cô ly nước ấm.

"Nói cho chị nghe em mơ thấy gì mà bị dọa như vậy?"

"Mơ thấy có người muốn bóp chết em."

La Hiểu Yên khẽ thở dài: "Em nha, gần đây áp lực quá lớn hả, hay là xin nghỉ vài ngày nghỉ ngơi cho tốt."

Cô lắc đầu: "Em không sao, chị yên tâm đi."

"Vậy em cùng Thường Tử Phi thì sao, có hay không ở cùng một chỗ?"

An Noãn kể hết cho La Hiểu Yên nghe, có người nghe mình tâm sự cảm giác thật tốt.

La Hiểu Yên nghe xong nói: "Noãn Noãn, em thật là hồ đồ, Thường Tử Phi yêu em như vậy, em tại sao không chấp nhận ý tốt của anh ấy. Đừng nói là đã ở bên nhau, cho dù là bạn bè bình thường, mượn một căn phòng để ở cũng không có gì là không đúng. Hơn nữa, một căn phòng đối với Thường Tử Phi cũng không gọi là lớn."

An Noãn không nói gì, chính là dùng sức cắn môi.

La Hiểu Yên lại thở dài, đứng ở cửa, thản nhiên nói: "Noãn Noãn, suy nghĩ của em chị có thể hiểu được, loại người chúng ta từng ở tù qua lòng tự trọng rất lớn, lúc nào cũng có cảm giác bị xem thường, không muốn nhận giúp đỡ của bất cứ ai. Lúc chị mới trong tù ra, cha mẹ mua cho căn nhà này, khi đó chị cũng không dễ chấp nhận, cảm giác lòng tự trọng bị đá kích rất lớn. Nhưng sau đó, chị vẫn phải tiếp nhận, bởi vì đó là cuộc sống, chị muốn sống."

".."

"Noãn Noãn, kỳ thật em là người hạnh phúc, vì có một người yêu em như vậy."

An Noãn ngày hôm sau thức muộn, có ngủ thẳng một giấc cho đến tự nhiên tỉnh, giữa trưa tùy tiện ăn vài thứ rồi đi làm.

Đi xuống lầu, thế nhưng lại thấy xe Thường Tử Phi đậu ở đó từ bao giờ.

Cô có chút ngoài ý muốn, Thường Tử Phi cũng từ trên xe bước xuống.

"Anh làm gì ở đây?"

Thường Tử Phi băng quơ trả lời: "Mời em đi ăn cơm, thuận tiện chở em đi làm."

"Nhưng anh .. chúng ta .." Cô ấp a ấp úng không biết nên nói cái gì.

Thường Tử Phi đi lại ôm lấy eo cô, nhét vào xe.

"Em đã ăn cơm rồi." Cô cẩn thận nói.

Thường Từ Phi mỉm môi, thân nhiên nói: "VẬY ĐI VỚI ANH, ANH CHƯA ĂN."

"Đêm qua.."

"Chuyện đêm qua, về sau anh sẽ không ép em làm những gì em không thích."

Người anh yêu có bao nhiêu quật cường, anh vẫn đều biết. Đêm qua khi tức giận trở về nhà, cả đêm cũng chưa ngủ. Nằm ở trên giường không ngừng trách mình, tại sao lại đi giận dữ với cô, thật vất vả mới làm cho cô cảm động, lại dọa mất cho cô chạy biết tìm ai khóc đây. Cô muốn ở nhà trọ thì trước cứ để cô ở đó một thời gian đi, khi nào cưới về thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Giọng Êm Tai

Thường Từ Phi đưa cô đến thương xá, trong tiệm mọi người đều vui vẻ đùa: "Chắc chắc, rốt cuộc cũng tu thành chính quả nha, Thường tổng dù sao cũng phải mời khách nha."

Thường Từ Phi tâm tình tốt, vỗ ngực nói: "Phải nha, mọi người chọn quán đi, chọn xong nói với An Noãn, anh đến đặt bàn."

"Không hổ là làm đại sự, thật đúng là tốt nha. Vì cảm ơn thịnh tình của Thường tổng, chúng tôi sẽ phải lựa chọn chỗ sang nhất nha."

Cuối cùng các nàng quyết định đến Thiên Đường.

An Noãn bất mãn, trong lòng buồn bực, Thiên Đường không phải là nơi ăn chơi của đàn ông sao, các cô nàng này lại muốn đến đây.

Elle như biết được suy nghĩ của cô, đặc ý nói: "Noãn Noãn, em nhất định chưa hiểu hết về Thiên Đường. Nói cho em biết, Thiên Đường thần bí nhất là tầng 10, trên tầng 10 không phải người bình thường có thể đi lên được. Nghe nói trên đó phục vụ đều là sinh viên học viện nghệ thuật, phụ nữ trên lầu 10 đều là hoa hậu của giảng đường cao đẳng. Người có thể lên tầng 10 của Thiên Đường phải có thẻ hội viên, phí một năm cũng hơn trăm vạn. Chúng tôi là muốn đi theo Thường tổng của em lên tầng 10 Thiên Đường nhìn một chút, đời này không chừng không có cơ hội thứ hai."

An Noãn lại càng thêm bất mãn, một năm tiêu phí cũng hơn trăm vạn. Số tiền này, bao nhiêu người phấn đấu cả đời cũng không mua nổi căn nhà trăm vạn để ở. Giữa người với người chênh lệch quá lớn.

"Sao vậy Noãn Noãn, em là đau lòng à? Còn chưa gả cho người ta đã tiếc tiền dùm rồi."

An Noãn mỉm môi, cười nói: "Em mới là không có, chính là bọn họ cảm thấy em cùng anh ấy chênh lệch nhau quá lớn."

Elle vỗ nhẹ lưng cô, an ủi nói: "Noãn Noãn, em cũng đừng suy nghĩ lung tung, chúng tôi đều nhìn ra được, Thường tổng thật đối xử tốt với em, nên biết làm sao quý trọng anh ấy, nắm giữ thật tốt."

Lâm Mạn cũng khuyên nhủ: "Noãn Noãn, nếu chị là em sẽ không quan tâm đến cái khoảng cách đó, chị nhất định đem anh ấy cột chặt bên mình, không cho người khác có cơ hội cướp đi."

An Noãn thật sự không sợ Thường Từ Phi sẽ thay lòng đổi dạ, cô duy nhất là không dám đối mặt với người nhà của anh, nhất là dì Nghê.

--

10g tối, Thường Từ Phi đứng giờ đến thương xá dắt các nàng đến Thiên Đường.

Ở bãi đỗ xe, cô liếc thấy chiếc Bentley quen thuộc của Mạc Trọng Huy, tim cô tựa hồ nhảy khỏi ngực.

Thường Từ Phi tay vẫn gắt gao ôm lấy eo cô, dường như rất sợ cô bỏ đi.

Đến tầng 10 thần bí, cô không thể không phục sự xa hoa của ông chủ Thiên Đường, ngay cả cửa của mỗi gian phòng đều làm bằng vàng ròng.

Trên hành lang ngẫu nhiên đi qua đều là phục vụ sinh cùng tiểu thư, không có ai không phải là mỹ nữ, thân cũng là con gái như các cô nhưng nhìn đều có chút hít thở không được.

Hà Hình nhìn không được hừ nói: "Làm ra một Thiên Đường như vậy, không phải là bắt tất cả đàn ông Giang Thành phạm tội hết sao?"

"Bối vậy, đàn ông có tiền càng dễ dàng ở bên ngoài lêu lổng, chỗ này đầy dụ hoặc, có bao nhiêu người đàn ông có thể chống cự được."

An Noãn nghe các cô nói như vậy, theo bản năng liếc Thường Tử Phi một cái. Anh vẻ mặt vô tội, kè sát tai cô, nhỏ giọng nói: "Anh rất ít khi đến đây. Ở trong mắt anh, em so với bất cứ người nào đều xinh đẹp hơn."

An Noãn đỏ bừng mặt, không thèm quan tâm anh.

Lúc đó, mọi người đều chơi rất vui vẻ, An Noãn cũng bị các cô ép uống rượu. Cô ngượng ngùng nói đây là lần đầu tiên cô uống rượu. Trước kia là một cô gái ngoan ngoan, học tập thành tích tốt, lúc còn nhỏ rất nghe lời. Từ lúc gặp Mạc Trọng Huy, mới làm ra nhiều chuyện điên cuồng vì hắn, nhưng cũng vì vậy phải trả một giá thật đắt.

Nghĩ đến đây, cô có chút ảo não, cô biết Mạc Trọng Huy đang ở cách cô không xa, nhưng cô lại không có cách nào báo thù cho cha.

"Em muốn đi toilet."

Cô quay qua nói một tiếng với Thường Tử Phi, rồi đi ra khỏi phòng.

Không khí bên ngoài thoải mái hơn bên trong rất nhiều, cô hít sâu vào một cái cho tỉnh táo.

Ở toilet dùng nước lạnh vỗ vỗ lên mặt, giống như làm như vậy cho lòng bớt phiền não.

Vừa ngẩng đầu lên cô nhìn thấy trong gương là trợ lý của Mạc Trọng Huy.

Cô cũng không cảm thấy ngạc nhiên, người này là trợ lý bên mình của Mạc Trọng Huy, hắn ở đâu thì người này ở đó.

"An tiểu thư, Mạc tiên sinh cho mời."

--

An Noãn bị Trương Húc đưa vào một phòng sát góc, nói là phòng chứ bên trong xa hoa như là phòng tổng thống, có phòng khách thật lớn. Mạc Trọng Huy an vị ngồi trên sofa, mặt không chút thay đổi nhìn cô.

"Mạc tiên sinh tìm tôi lần này lại vì chuyện gì?"

An Noãn bình tĩnh hỏi, giờ phút này cô thấy thật hối hận, không đem dao bên mình. Nếu không cô nhất định xông đến hung hăng đâm vào tim hắn một nhát.

"Cô cùng Thường Tử Phi ở bên nhau?"

Hắn vẫn là như trước giọng đầy từ tính, ngày xưa cô thích nhất là mỗi ngày đều có thể nghe được giọng nói đó.

An Noãn thản nhiên cười, trả lời: "Đúng vậy, chúng tôi ở bên nhau, Mạc tiên sinh có ý kiến gì sao?"

Được cô khẳng định trả lời, Mạc Trọng Huy mày hơi nhíu lên.

"Thường Tử Phi không thích hợp với cô, rời khỏi anh ta đi"

An Noãn cười lạnh ra tiếng, trào phúng nói: "Anh ấy không thích hợp với tôi? không lẽ Mạc tiên sinh thích hợp với tôi sao??"

Hắn nhướn mày, gằn nhẹ: "An Noãn."

Trước kia, cô rất thích chọc ghẹo thân hắn, mỗi lần hắn đều thờ hờn hờn quát lớn: "An Noãn."

Lúc đó, cô cảm thấy mỗi lần hắn quát lớn "An Noãn" hai chữ, là toàn thế giới chỉ còn giọng nói êm tai này thôi.

Bỗng nhiên, cửa bên ngoài bị đẩy thật mạnh đánh vào tường, ngay sau đó liền nghe được giọng phẫn nộ của Hà Tư Kỳ: "Thì ra thật sự là có hồ ly tinh, tôi thật muốn nhìn xem hồ ly tinh đang dụ dỗ người này là ai?"

Hà Tư Kỳ bước vô nhìn đến An Noãn, trong chớp mắt cả người đều giựt mình, bước chân đã đứng yên tại chỗ.

"Là cô, cô làm thế nào nhanh như vậy đã ra khỏi tù."

An Noãn khoé miệng hơi nhíu lên, cười chào hỏi: "Hà Tư Kỳ, đã lâu không gặp."

Hà Tư Kỳ đôi môi run rẩy, đi đến chỗ ngồi của Mạc Trọng Huy, hai tay ôm lấy cổ hắn làm nũng: "Anh Trọng Huy, sao anh không nói cho em biết An Noãn đã ra tù, tại sao anh gạt em gạt riêng cô ấy. Anh đã quên lúc trước xem chút nữa cô ta dùng dao đâm chết em. Em ghét anh."

An Noãn cắt đứt giọng đang làm nũng kia, lạnh lùng nhìn Mạc Trọng Huy nói: "Mạc tiên sinh còn có chuyện gì sao? Không có gì nói tôi không quý rầy

hai vị ầu yếm."

Cho đến khi cô ra khỏi phòng, Mạc Trọng Huy cũng không nói thêm câu nào.

--

An Noãn đi trở về phòng cũ, Thường Tử Phi lại đột nhiên chạy đến, gắt gao cầm lấy tay cô, cực kỳ khẩn trương nói: "Đi đâu vậy? Anh ở toilet tìm em nhưng không thấy."

An Noãn cảm thấy có lỗi nói: "Vừa rồi lạc đường."

"Xem ra mai mốt không cho em uống rượu nữa, làm anh sợ muốn chết."

Anh gắt gao ôm cô mang cô trở về phòng.

Mạc Trọng Huy nói Thường Tử Phi không thích hợp với cô, nhưng trên thế giới này, sẽ không tìm được người nào yêu cô hơn Thường Tử Phi.

Bởi vì đã từng mất đi, nên mới càng hiểu được quý trọng, quý trọng từng người bên cạnh đối xử tốt với cô.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tìm Phiền Toái

Hà Tư Kỳ rốt cuộc cũng tìm đến chỗ cô làm, An Noãn không muốn cùng cô ta cãi vã, Phù Thu đối với cô rất tốt, cô không muốn ở cửa hàng gây chuyện.

"Ah, đây không phải là con gái của An thị trưởng sao? Chắc, chắc, An thị trưởng lúc sinh thời hối lộ nhiều như vậy, lại không để lại đường rút lui cho con gái ông sao?"

Hà Tư Kỳ giọng bén nhọn như muốn cho tất cả người trong thương xá nghe được.

An Noãn nhìn đến vẻ mặt của đồng nghiệp mỗi người một biểu tình khác nhau, nhưng trên hết vẫn là sự kinh ngạc.

"Các người đều không biết nha, An Noãn đây là con gái của thị trưởng tiền nhiệm An Hồng Minh. Ba năm trước đây, con gái thị trưởng đâm bị thương tình địch ra sao các người còn nhớ rõ không? Chính là người trước mặt điềm đằm đáng yêu An tiểu thư. Các người nên cẩn thận giám sát chặt chẽ chồng hoặc bạn trai nha, nếu không làm cho An tiểu thư dễ mất sẽ giết các người."

An Noãn cắn chặt môi dưới, từ đầu đến cuối không nói một câu nào, trong tiệm cũng không một người nào dám hé răng.

Hà Tư Kỳ càng nói càng hăng: "An Noãn, ba năm trước đây, lúc cô vẫn còn là con gái thị trưởng, Mạc Trọng Huy cũng không yêu cô. Giờ đây, cô hai bàn tay trắng, lại mới từ trong tù ra, cô nghĩ Mạc Trọng Huy sẽ liếc mắt nhìn đến cô sao."

An Noãn vẫn không thèm nhìn đến cô ta, vẫn đều tay sắp xếp quần áo trong tiệm.

"An Noãn, cô đừng nghĩ cô không nói gì tôi sẽ buông tha cho cô, hôm nay tôi cảnh cáo cô, nếu cô còn dám dây dưa với Mạc Trọng Huy, tôi sẽ làm cho cô chết thảm, đến lúc đó cô có thể cùng cha cô chôn chung một chỗ."

An Noãn hai tay gắt gao nắm chặt thành quyền, trong lòng cô luôn tự cảnh tỉnh mình đây là tiệm của Phù Thu, cô tuyệt đối phải nhịn, không gây loạn.

Đúng là trời không phụ, Hà Tư Kỳ quấy rối một lúc không nhận được sự đáp trả cũng rời đi.

Hà Tư Kỳ đi rồi, trong tiệm đột nhiên im lặng, sự im lặng đến quỷ dị.

Trong đám đồng nghiệp, chỉ có Elle biết cô từng ngồi tù qua, mà đối với thân phận con gái thị trưởng thì cả Phù Thu cũng không biết, cô không biết hiện tại người trong tiệm sẽ nghĩ về cô như thế nào, dù sao chuyện xấu ba năm trước đây cũng chấn động Giang Thành.

"Noãn Noãn, thì ra em chính là con gái của An thị trưởng. Khó trách lại có khí chất như vậy nha."

Lâm Mạn cũng phụ họa: "Ừ nha, nhìn qua em cùng chúng tôi không giống nhau, khí chất cao quý lại tao nhã."

An Noãn kéo kéo khoe miệng, thản nhiên nói: "Em nào có tốt như các chị nói."

"Đương nhiên là có, so với nữ ma đầu Hà Tư Kỳ kia, em tốt hơn cả vạn lần, đàn ông không biết quý trọng em cũng coi như có mắt như mù."

Đồng nghiệp trong tiệm mỗi người một câu cổ vũ, An Noãn tâm tình nhẹ đi rất nhiều.

Cô thật là may mắn, đồng nghiệp trong tiệm không vì khá khư của cô mà ghét bỏ, ngược lại còn quan tâm cô nhiều hơn.

--

Nhưng cô thế nào cũng không nghĩ tới, Hà Tư Kỳ lại liên tục đến quấy rầy đến cô.

Có đôi khi cô ta dùng lời nói ác độc hạ nhục cô, có đôi khi tới để chọc ghẹo cô.

Hôm nay, Hà Tư Kỳ lại đến tiệm nói mua quần áo, đại tiểu thư ngồi trên ghế sofa, ngoắc ngoắc ngón tay, sai An Noãn lấy cái này, chốc lại lấy cái kia, rồi lại thử váy đầm. Suốt cả buổi sáng, An Noãn chạy ngược chạy xuôi với đồng quần áo.

Đồng nghiệp trong tiệm đều giận dữ nhưng không dám nói gì, ai cũng thay An Noãn bất bình, nhưng không ai dám phản ứng. An Noãn cũng thật có kiên nhẫn, Hà Tư Kỳ nói gì, cô liền nghe theo, hầu hạ những yêu cầu vô lý của Hà Tư Kỳ.

Vừa vặn, Phù Thu đến tiệm, thấy được hết sự việc. Cô là một người luôn quan tâm đến nhân viên của mình, liền đi đến trước mặt Hà Tư Kỳ giục quần áo trên tay cô ta, lạnh lùng nói: "Thực xin lỗi, vị tiểu thư này, quần áo trong tiệm không bán cho cô, mặc dù cô muốn mua tôi cũng không bán, mời rời đi."

Chuyện này như là vượt nhằm râu hổ, Hà Tư Kỳ vỗ vỗ tay, đem ly trà trên bàn đập mạnh xuống đất, chỉ vào Phù Thu tức giận: "Cô nói cái gì, cô có biết tôi là ai không?"

Phù Thu hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Không biết, cũng không có hứng thú biết."

"Cô, cô, tôi nói cho cô biết, tôi là bạn gái của Mạc Trọng Huy, người có biết Giang Thành có một câu nói, đắc tội ai cũng đứng đắc tội Hà Tư Kỳ, nếu không Mạc Trọng Huy sẽ không bỏ qua."

Phù Thu khẽ thờ dài, quay đầu nói: "Không nghĩ tới ánh mắt Mạc tiên sinh lại tệ thế, vị tiểu thư này mời rời đi đi, tiệm chúng tôi không chào đón cô."

Đại khái chưa từng có người nào dám dùng thái độ cùng lời nói này nói với Hà Tư Kỳ, đại tiểu thư tức giận đến mặt cũng tái đi, quát lớn: "Cô chờ đó cho tôi, tôi sẽ làm cho tiệm cô đóng cửa trong Trăm Nhạc ngay ngày mai, biến mất khỏi Giang Thành."

Khí thế của Phù Thu rung động đến từng người trong tiệm, Hà Tư Kỳ về rồi mọi người vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

An Noãn có chút lo lắng, mày hơi nhíu nháu lại.

Phù Thu vỗ nhẹ bả vai cô, cười an ủi: "Yên tâm đi, chị cùng Mạc Trọng Huy cũng có chút giao tình, hẳn cũng không làm gì chị. Đứng rồi em tại sao lại trên chọc đến cô ta?"

Elle ở bên cạnh xem miệng vào: "Bà chủ, chị không biết sao An Noãn chính là con gái của An thị trưởng?"

Phù Thu trong mắt có chút giựt mình, cô ngăn ra làm An Noãn có chút khẩn trương.

"Thảo nào chị nhìn thấy em quen mắt như vậy. An Noãn, em cứ ở đây làm việc cho tốt, chị tuy rằng không phải là nhân vật lợi hại gì, nhưng ở Giang Thành cũng không ít người không biết chị. Hà Tư Kỳ lần sau mà đến tìm em, em cứ gọi điện thoại cho chị, chị tới xử lý."

An Noãn cả người như có dòng nước ấm chảy qua, đối mặt với Phù Thu, cô cảm kích: "Chị Phù Thu, làm phiền đến chị rồi." An Noãn không tự giác giọng có chút nghẹn ngào.

"Đồ ngốc, khách khí với chị làm gì." Phù Thu vỗ nhẹ bả vai cô quay đi, người ngoài nhìn không ra suy nghĩ.

--

"Mạc tiên sinh, Hà tiểu thư hôm nay lại đến Trăm Nhạc." Trương Húc đứng kế bên Mạc Trọng Huy nhỏ giọng nhắc nhở.

Mạc Trọng Huy mặt không chút thay đổi, tay múa trên bàn phím, như là không nghe thấy gì.

"Hà tiểu thư đi Trăm Nhạc tìm An tiểu thư gây rối, đây cũng là lần thứ 5 rồi."

Mạc Trọng Huy ngừng tay, mày cũng không tự giác nhíu lên.

"Mạc tiên sinh, ngài có muốn ra mặt cho An tiểu thư?"

Mạc Trọng Huy liếc Trương Húc một cái, lạnh lùng nói: "Trương Húc, cậu cũng thật quan tâm An tiểu thư, nếu không cậu ra mặt giúp cô ấy đi."

Trương Húc cuối đầu, cũng không dám nói thêm cái gì.

Điện thoại vang lên, thư ký bên ngoài báo lại, Hà Tư Kỳ đến. Mạc Trọng Huy khi làm việc không cho phép bất cứ kẻ nào đến làm phiền, chỉ có Hà Tư Kỳ cứ một lần lại một lần đến quấy rối mà hắn cũng không nói gì với cô ta. Điểm này, Trương Húc nghĩ thế nào cũng không đúng, anh không hiểu, Hà Tư Kỳ cao ngạo tùy hứng, lại có thể được Mạc tiên sinh ưu ái đến vậy. Ông trời dường như hết sức chiều cố người phụ nữ này.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Được Sao?

Hà Tư Kỳ dùng sức đẩy mạnh cửa, giày cao gót gỗ mạnh trên nền gạch phát ra tiếng chói tai, Trương Húc thức thối lui ra.

Mạc Trọng Huy mắt vẫn nhìn chằm chằm màn hình máy tính, thần nhiên nói: "Anh không phải đã nói, trong lúc anh làm việc em không được đến đây sao."

Hà Tư Kỳ bước lên che trước mặt hắn, thở phì phì quát: "Em bị người ta ăn hiếp, anh còn không cho em tìm anh."

Mạc Trọng Huy ngẩn đầu nhìn cô một cái, nhìn đến mắt cô đã ngân ngấn nước, mày hơi nhướng lên, trầm thấp: "Ai ăn hiếp em?"

"Chính là bà chủ của một tiệm quần áo trong Trầm Nhạc, cô ta hoàn toàn coi em không ra gì, hung hăng nhục mạ em. Em muốn cô ta biến mất ở Trầm Nhạc."

Mạc Trọng Huy dùng tay dè dè huyết thái dương, cúi đầu nói: "Cô ấy là người phụ nữ của Lương Trạch Minh."

"Thì đã sao, Lương Trạch Minh không phải làm việc gì cũng đều phải nhìn sắc mặt anh sao, ông ta được làm thị trưởng là do anh đề bạt. Còn có người phụ nữ kia cũng không biết phân biệt, dám nhục mạ em, em không cần biết anh nhất định phai báo thù cho em."

Mạc Trọng Huy rất kiên nhẫn khuyên nhủ: "Người phụ nữ đó anh cũng đã gặp qua, cũng không phải là người không biết đạo lý."

Hà Tư Kỳ nghe vậy kích động lên, hét lớn: "Anh có ý gì, anh đang nói em tự mình gây chuyện sao, không nói đạo lý sao? Vì cái gì sao khi gặp An Noãn anh đối với em không giống lúc trước, anh vẫn còn nhớ thương cô ta? Lúc trước là ai nói đời này cũng sẽ không làm tổn thương đến em?"

Hà Tư Kỳ nói xong nước mắt ngấn dài.

Mạc Trọng Huy khẽ thở dài, đứng lên nhẹ nhẹ kéo cô vào trong lòng.

Hà Tư Kỳ ra sức gẩy dựa ở trong lòng hắn: "Buông, anh không cần ôm em, đi ôm vị hôn thê của anh đi."

"Được rồi, không phải là em muốn Phù Thu biến mất khỏi Trầm Nhạc sao, ngày mai anh sẽ làm như vậy được chưa."

Hà Tư Kỳ mừng thầm, hai tay gắt gao ôm lấy cổ hắn nũng nịu: "Em biết anh sẽ không để em chịu ủy khuất, anh biết không. An Noãn hôm nay cũng thật đáng giận, em cũng bị cô ta khi dễ.."

--

Phù Thu thật không ngờ, Lương Trạch Minh nhanh chóng như vậy đã đến tìm cô, người đàn ông này vĩnh viễn xem lợi ích của hắn là quan trọng nhất.

Cô ngồi trên ghế sofa, lạnh lùng liếc hắn một cái, khoé miệng cong lên mỉa mai: "Lương thị trưởng hôm nay rảnh rồi vậy."

Lương Trạch Minh thét lên một tiếng, gầm nhẹ: "Sao em cứ thích mang phiền toái đến cho anh, em trêu chọc ai không chọc, lại đi trêu chọc người phụ nữ của Mạc Trọng Huy, em có biết hay không, chức thị trưởng này của anh do hắn mà có, chỉ cần hắn nói một câu, anh sẽ không còn ngồi được vị trí này."

Phù Thu khoé miệng càng cong lên, lạnh lùng châm chọc: "Các người hai người cấu kết với nhau làm chuyện xấu, khó trách tại sao tôi lại chán ghét anh."

Lương Minh Trạch cũng không tỏ ra giận dữ, đi đến trước mặt cô, nghiêm túc nói: "Hôm nay Mạc Trọng Huy gọi điện cho anh, hắn hy vọng em có thể rời khỏi Trầm Nhạc."

"Vậy người trả lời hắn ra sao? Anh nhất định cũng đồng ý với hắn, Lương Trạch Minh, anh đường đường thị trưởng Giang Thành, ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, anh vẫn còn được gọi là đàn ông sao?"

"Phù Thu"

"Tôi nói sai rồi sao?? Anh có biết Thu Fashion là tâm huyết của tôi không? Rời đi Trầm Nhạc, tiếp theo là biến mất khỏi Giang Thành, tiếp theo nữa có

phải là tôi cũng phải hoàn toàn biến mất."

Lương Trạch Minh hơi hơi nhú mi, rốt cuộc cũng cảm thấy đau lòng.

"Phù Thu, em muốn cái gì anh đều có thể cho em, nhưng lúc này em không thể không nghe lời anh, Mạc Trọng Huy là người chúng ta không thể đắc tội."

Phù Thu cười lạnh ra tiếng: "Tôi muốn cái gì anh đều làm sao? Tôi muốn anh cùng vợ anh ly dị, anh làm được không?"

Kiên nhẫn của Lương Trạch Minh hoàn toàn mất sạch, hần điên lên rống to: "Phù Thu cô thật quá đáng. Hai ngày này, cô hãy ở yên trong nhà, còn Thu Fashion tôi sẽ cho người đi lo liệu."

Lương Trạch Minh lạnh lùng nói xong, mở cửa nhà trọ rồi đi.

--

Ngày hôm sau, An Noãn không yên tâm đi làm, đến tiệm mới thấy có mấy người lạ đến dọn hết quần áo.

"Các người dừng tay." An Noãn vội vàng chạy đến ngăn cản họ.

Elle kéo tay cô qua một bên, nghen ngào nói: "Noãn Noãn, đừng làm chuyện vô ích, Phù Thu hôm qua đắc tội với đại ma đầu, hôm nay Mạc tiên sinh liền phái người đến dọn tiệm, thực chưa thấy qua người bá đạo như vậy."

An Noãn trái tim đau như bị ai đánh.

"Noãn Noãn, em cũng đừng tự trách, chuyện này không liên quan đến em, đều là tại đại ma đầu Hàn Tư Kỳ, cô ta nhất định sẽ bị báo ứng, Noãn Noãn, aida, Noãn Noãn, em đi đâu?"

An Noãn dùng sức lau nước mắt, chạy ra khỏi Trăm Nhạc.

Sau ba năm, Giang Thành thay đổi quá lớn, nhưng cô lại như thế nào tìm đúng công ty của hần, nghĩ đến thật là mỉa mai.

Tại đại sảnh tiếp tân ngăn cản cô, mười phần nhỏ nhẹ nói: "Tiểu thư, cô không có hẹn trước không thể vào."

"Tôi tìm Mạc Trọng Huy."

An Noãn vừa thờ vừa vội vàng nói.

Trương Húc từ ngoài cổng bước vào, thấy hết tình cảnh này.

An Noãn chạy đến nắm lấy cánh tay Trương Húc: "Trương trợ lý, tôi là An Noãn, xin anh dẫn tôi đi gặp Mạc Trọng Huy, tôi tìm anh ta có chuyện rất quan trọng."

Trương Húc không biết mục đích của cô là gì cũng không dám chủ trương.

"Tôi biết anh khó xử, nhưng tôi cam đoan với anh, nếu Mạc Trọng Huy trách anh, tôi một mình chịu trách nhiệm."

Trương Húc rốt cuộc mềm lòng, đưa cô vào thang máy.

--

Văn phòng của hần cũng như ba năm trước đây, cô đã ra vào vô số lần, bên trong là những lúc cô tươi cười vui vẻ, còn có những kỷ niệm ngọt ngào. Cô từng nghĩ, chỉ cần ở bên cạnh hần, là cô đã cảm thấy hạnh phúc. Nhưng cũng chính người đàn ông này đã cho cô hạnh phúc cũng là người lấy đi của cô tất cả.

An Noãn chuẩn bị thật tốt, gõ cửa, có tiếng trầm thấp vọng ra: "Mời vào."

Mạc Trọng Huy như thế nào cũng không nghĩ người tới là An Noãn, là cô thật sự đang đứng trước mặt hần, hần chỉ cảm thấy giống như ba năm về trước cô chỉ là một cô gái đơn thuần thích quần quít hần.

"Mạc Trọng Huy, buông tha cho Phù Thu, buông tha cho Thu Fashion, là tôi đắc tội Hà Tư Kỳ, có chuyện gì thì cứ tìm tôi. Không cần đổ lên đầu người vô tội."

An Noãn đi thẳng vào vấn đề nói, hai tay gắt gao nắm chặt thành quyền.

Mạc Trọng Huy cong khoé môi, tay để trước ngực nhìn cô, thần nhiên nói: "Cô lấy thân phận gì đứng ở đây nói chuyện với tôi?"

An Noãn nắm chặt hai tay, một chút cũng không buông, ần nhẫn hỏi: "Mạc Trọng Huy, anh muốn làm gì tôi thì làm, chỉ cần anh buông tha Phù Thu."

"Thật sự cái gì cũng đều có thể?" Hân ý vị nói.

An Noãn rất khẳng định gật đầu.

"Tôi muốn thân thể cô, được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cho Ai Mặt Mũi.

"Tôi muốn thân thể cô, được sao?"

An Noãn bị chấn động vì lời nói của hắn, ngơ ngác đứng trước mặt hắn.

Mạc Trọng Huy cúi đầu, cười hai tiếng giống như đã đùa đùa: "Được rồi, tôi chỉ đùa một chút. Lần này nể tình cô, chỉ là cô nợ tôi một lần. Nếu một ngày nào tôi muốn, mặc kệ là yêu cầu gì, cô đều phải chấp nhận."

"Tốt." An Noãn yên tâm gật gật đầu.

Mạc Trọng Huy nói chuyện như vậy, An Noãn có chút không được tự nhiên, giống như hắn đang có âm mưu nào đó.

"Sao vậy, còn không đi, hay lại đang nghĩ cùng tôi ăn tối."

Mạc Trọng Huy tâm tình thoải mái lại trêu đùa cô.

An Noãn hơi mím môi, thân nhiên nói: "Cám ơn anh." Nói xong đi như chạy ra khỏi văn phòng hắn.

Mạc Trọng Huy nhìn theo bóng dáng gầy yếu của cô, mày thật sâu, sau đó đứng lên.

Lúc trước, nha đầu này thật đáng yêu, như là chỉ cần nhìn thấy hắn, cô sẽ thật sung sướng, lại rất thích líu ríu ghé vào tai hắn nói nhảm, làm hắn vui vẻ. Nhưng thời gian rút cuộc cũng không thể quay lại.

--

An Noãn vừa đi, Trương Húc cũng gõ cửa đi vào, gặp Mạc Trọng Huy chống cằm trầm tư, anh cẩn thận hỏi: "Mạc tiên sinh, Thu Fashion.."

"Cậu đi gọi điện cho Lương Trạch Minh, để cho Thu Fashion ở lại Trầm Nhạc."

"Còn Hà tiểu thư..?"

"Không cần quan tâm, để tôi xử lý."

Trương Húc cũng không có lập tức rời đi, đứng đó ấp á ấp úng nói: "Mạc tiên sinh, có chuyện này tôi không biết có nên nói hay không?"

Mạc Trọng Huy liếc anh một cái, hừ nói: "Không nên nói thì cũng đừng nói."

Trương Húc rút cuộc cũng không nịn được, nghiêm trang nói: "Lấy tính cách của Hà tiểu thư, cô ấy nhất định sẽ còn đến Trầm Nhạc gây sự, chỉ sợ sự tình sẽ càng náo loạn hơn."

Mạc Trọng Huy ánh mắt hơi hơi mị lên, lạnh lùng chất vấn: "Cậu là lo lắng cho Trầm Nhạc, hay là An Noãn?"

"Mạc tiên sinh, ngài đừng hiểu lầm, tôi không phải có ý đồ, chỉ là thấy An tiểu thư thật đáng thương. Một cô gái nhỏ rơi từ thiên đường xuống địa ngục, còn có thể sống lạc quan như vậy, tôi rấy khâm phục cô ấy. So với ba năm trước đây, cô ấy trưởng thành không ít."

Mạc Trọng Huy tầm mắt trở nên phiêu miểu đứng lên, ba năm có thể làm cho thay đổi rất nhiều chuyện.

--

An Noãn trở lại Trầm Nhạc, còn không dám tin Mạc Trọng Huy thật đáp ứng cô. Cô bước vào tiệm đường như chưa có gì phát sinh, Elle và Lam Mạn đi làm bình thường.

"Noãn Noãn, em chạy đi đâu, chúng ta không tìm được em." Elle một tay nắm cô kéo vào trong tiệm nói: "Bà chủ thật lợi hại nha, ngay cả Mạc tiên sinh cũng nể mặt."

"Thật tốt." An Noãn cười nói, đến giờ cô mới tin đây là sự thật.

"Noãn Noãn, lâu rồi sao không thấy Thường Tổng, không phải em không chịu gặp người ta chứ?"

An Noãn nở nụ cười gượng, giải thích: "Anh ấy ra nước ngoài công tác, một tuần mới về."

"Khó trách, lúc theo đuôi em thì cứ cuốn lấy, giờ được rồi lại không quý trọng."

An Noãn nhin không được thấy Thường Từ Phi giải thích: "Elle, anh ấy không phải người như thế."

"Chắc chắn, còn chưa cưới nhau, em đã vội vả binh người ta, sau này gả cho hần rồi, còn không phải trở thành ông trời sao. Thường Từ Phi thật biết nhìn, cũng thật có phúc, chị cảm thấy ai cưới được Noãn Noãn, người đó thật có phúc."

Câu nói này rất quen thuộc, An Noãn cảm thấy trong lòng thực khó chịu. Ngày trước, cô thích ôm cổ Mạc Trọng Huy, một lần hần ghé tai cô thì thầm: "Em xem anh, vừa đẹp trai, hiền lành, lại hào phóng, ai thích anh người đó thật có phúc nha, em mau nhanh lấy anh mang về nhà, không cho anh thay lòng đổi dạ."

Sau đó, Mạc Trọng Huy cũng thật sự làm như vậy, ngay trong lễ đính hôn bọn họ lại mang đến cho cô một "kính hi"

Còn chìm đắm trong quá khứ đau khổ, cô không phát hiện Hà Tư Kỳ đang nhàn nhả bước đến chỗ cô.

"Chắc chắn, còn có ngày cuối cùng cũng mở cửa à, thật đúng là chuyên nghiệp nha. Các người không biết tiệm này phải đóng cửa sao?"

Lâm Mạn không thích nhìn cô ta vênh vào tự đắc, nhin không được trả lời: "Giám đốc Trầm Nhạc vừa đến chào hỏi, nói sẽ quan tâm đến tiệm của chúng tôi."

Hà Tư Kỳ trên mặt đang tươi cười nháy mắt trầm xuống, lạnh lùng nói: "Cô nói thật?"

Lâm Mạn khinh khỉnh nói: "Tôi sao dám nói láo với Hà tiểu thư, không tin cô cứ tự đi hỏi."

Hà Tư Kỳ mặt tỉnh xảo trở nên vắn vẹo, hai tay nắm chặt thành quyền, quay người bước đi.

Một hơi chạy đến Mạc thị, lễ tân ở đại sảnh báo cho cô biết Mạc tiên sinh không ở đây. Cô tức giận xông lên thẳng phòng Tổng giám đốc, kết quả Mạc Trọng Huy thật sự đã ra ngoài. Gọi điện thoại cũng không tiếp.

--

Ngồi trên sofa, đợi đến 2 giờ sáng, bên ngoài biệt thự mới vang lên tiếng động cơ xe.

Mạc Trọng Huy đi vào biệt thự, nhìn đến Hà Tư Kỳ lẳng lặng ngồi ở sofa, lòng hần như có cảm xúc nào đó chảy qua.

"Sao vẫn còn chưa ngủ, chờ anh?"

Hà Tư Kỳ lau nước mắt, ghen ngào cúi đầu nói: "Đúng vậy, từ chiều đợi cho đến đêm. Em còn nghĩ cả đời này cũng không muốn về."

"Nói bừa đi đâu vậy, nhất thời có chuyện quan trọng phải làm, chưa kịp nói với em."

"Chưa kịp báo với em?" Hà Tư Kỳ tự giễu nở nụ cười: "Anh không muốn em biết nên không báo với em, muốn đi thì đi, nghĩ về thì về. Mạc Trọng Huy, trong lòng anh, em rốt cuộc là cái gì? Người? hay vật thay thế?"

Mạc Trọng Huy ngồi xuống sofa kế cô, ôm lấy eo, nhỏ giọng an ủi: "Anh biết em vì chuyện Thu Fashion mà tức giận, nhưng anh có cái khó của anh, gần đây có một dự án quan trọng, cần Lương Trạch Minh ký tên, bởi vậy anh ta đến tìm anh nói chuyện, anh chỉ nể mặt anh ta một chút. Dù sao Lương Trạch Minh cũng là thị trường đương nhiệm của Giang Thành, rất nhiều chuyện anh cần anh ta giúp đỡ, hy vọng em có thể hiểu."

"Thật là chỉ vì quan hệ với Lương Trạch Minh sao?" Hà Tư Kỳ rõ ràng không tin, mắt lại ngân ngấn nước.

Mạc Trọng Huy cười lắc đầu: "Chứ em nghĩ vì sao? cảm thấy anh vì An Noãn? Nha đầu ngốc, ba năm trước anh có thể vì em đối xử với cô ta như vậy, ba năm sau cô ta làm sao có thể thay đổi được điều đó. Đừng suy nghĩ lung tung, ngày mai có buổi đấu giá trang sức, anh dẫn em đi xem, nếu muốn thứ nào anh tặng em thứ đó."

Hà Tư Kỳ hừ hừ: "Anh nghĩ rằng mỗi lần chọc giận em, tặng em trang sức thì em sẽ hết giận sao?"

Cô mặc dù nói vậy nhưng thái độ cũng đã ôn hòa.

Mạc Trọng Huy nhủ thầm hỏi: "Vậy em còn muốn cái gì, anh mua hết cho em?"

Hà Tư Kỳ thét lớn một tiếng, oán giận nói: "Anh luôn nghĩ dùng vật chất thoả mãn em, nhưng em chỉ muốn chân chính làm người anh yêu, em muốn anh mỗi ngày đều ở cùng em, muốn anh mỗi một phút đều nghĩ đến em."

"Được rồi, anh sẽ cố gắng sắp xếp thời gian ở bên cạnh em."

Hà Tư Kỳ lúc này mới vừa lòng tiến sát vào ngực hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Lời Thề

An Noãn đang ngủ bị tiếng đập cửa làm thức, cô lấy di động ra nhìn, mới 3g sáng. La Hiểu Yến có chìa khóa nhà, không có chuyện đêm về gõ cửa.

Nghĩ đến đây, An Noãn sợ đến mức chui vào chăn, lúc này tiếng di động vang lên, nhìn màn hình thấy ba chữ Thường Tử Phi, cô như tìm được người cứu mạng, lập tức nghe điện thoại, giọng nghẹn ngào nói: "Có người gõ cửa, em sợ quá."

Đầu dây bên kia thế lại có tiếng cười: "Nha đầu ngốc, mở cửa, là anh."

Chạy xuống mở cửa, người đứng bên ngoài quả nhiên là Thường Tử Phi.

Cô đang muốn mở miệng mắng to, Thường Tử Phi đột nhiên ôm chặt lấy cô, hung hăng hôn cô.

An Noãn dùng sức giãy dụa, nhưng anh ôm rất chặt. Từ khi đồng ý ở bên cạnh anh, bình thường Thường Tử Phi chỉ hôn trán, hai má cô, giống như giờ thân mật như vậy thật là lần đầu tiên.

Thường Tử Phi hôn xong lưu luyến rồi môi An Noãn, lúc này hai má cô hồng lên.

"Thật ngốc, nếu không phải anh, em nghĩ là ai."

An Noãn nắm tay thành quyền đặt trước ngực anh mắng: "Khuya như vậy sao lại tới đây, làm em sợ muốn chết."

Thường Tử Phi lại đem cô kéo vào trong lòng, giọng từ tính thì thầm: "Anh vừa xuống máy bay, nghĩ đến đợi đến sáng mới kiếm em, nhưng đợi được hai tiếng, thật sự không thể không chế được. Bảo bối, anh thật sự rất nhớ em."

Bên ngoài trời rất lạnh, Thường Tử Phi lại như một dòng nước ấm chảy qua lòng cô. Bên cạnh có một người yêu mình như vậy, thật là hạnh phúc.

"Tiểu Noãn, nói cho anh biết, một tuần nay, em có nghĩ đến anh không?"

An Noãn lảng tránh vấn đề, chui vào trong ổ chăn.

"Ngày mai em còn đi làm, anh cứ tự nhiên."

Thường Tử Phi cũng không tức giận, đi đến ngồi xuống mép giường.

Cô miễn cưỡng hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Anh sờ sờ vào hai má đang nóng bỏng của cô, cười nói: "Đừng khàn trương, anh sẽ không làm gì em, em cứ an tâm ngủ, anh ở đây trông chừng em."

"Thật đúng là người điên."

An Noãn liếc anh một cái, cũng không quan tâm nữa.

Nhắm mắt lại, bàn tay to lớn của anh này giờ vẫn ở trên mặt cô thật ấm áp. Trước kia, cha cô cũng thích ngồi ở đầu giường kể chuyện xưa cho cô nghe, cô luôn thích ôm bàn tay to lớn của cha yên tâm vào giấc ngủ. Giống như giờ, cảm giác thật ấm áp, cô an tâm đi vào giấc ngủ.

--

An Noãn ngủ thẳng giấc đến trời sáng, thấy Thường Tử Phi đang bận rộn trong bếp làm bữa ăn sáng thơm ngát.

Như cảm nhận được phía sau có một đôi mắt đang nhìn mình, Thường Tử Phi quay người lại mỉm cười với An Noãn.

"Mau đánh răng rửa mặt, điểm tâm sắp xong rồi."

"Thường Tử Phi, anh điên rồi sao? Anh thật sự cả đêm không ngủ?"

Thường Tử Phi cười cười đùa: "Nhìn em ngủ là đủ rồi, anh không cần ngủ."

An Noãn bĩu môi, nhưng không nói gì.

Ăn xong bữa sáng, Thường Tử Phi kiên trì muốn đưa cô đi làm, An Noãn phát hiện, ở trước mặt anh, cô không thể nào cự tuyệt nổi.

Đến Trăm Nhạc, An Noãn ngăn chặn vạ dò, kêu Thường Tử Phi về nhà ngủ một giấc cho tốt. Anh phải hứa mãi, cô mới an tâm vào làm.

Đi vào tiệm, Elle trêu chọc cô: "Noãn Noãn, sắc mặt thật tốt nha, chắc là tối hôm qua được Thường tổng chiều cố rất tốt nha."

An Noãn đỏ mặt, vội vàng phản bác: "Không có."

Lâm Mạn cười nói: "Noãn Noãn, em cũng đừng có sạo nha, chúng tôi vừa thấy xe của Thường tổng. Cô nam quả nữ ở chung một phòng, lại vừa mới xa nhau lâu như vậy, có thể giải thích được nha."

"Chúng tôi thật sự không có gì."

Hà Hân chạy đến nắm tay cô, an ủi nói: "Noãn Noãn, đừng để ý các người ấy, lời nói của người đã có chồng không thể ngăn cản được. Nói cho chị biết, Thường tổng về cái chuyện kia có phải rất lợi hại không?"

An Noãn dùng sức đẩy Hà Hân ra, gấp đến độ muốn vấp ngã.

Xem cô then thùng mắc cỡ như vậy, ba người kia cười đến không ngồi nổi.

--

3g chiều, An Noãn tan ca đi ra khỏi Trăm Nhạc, xa xa liền nhìn thấy Thường Tử Phi đứng ở cửa. Sợ Elle cùng mấy người kia thấy, cô chạy nhanh đến kéo tay Thường Tử Phi bỏ chạy.

Chạy được một đoạn xác định không có ai đuổi theo, cô mới nhẹ nhàng thở ra.

Thường Tử Phi đã có điểm mất hứng, hừ nói: "Anh như vậy không thể để người ta gặp sao?"

"Không phải vậy nha, mấy người kia miệng rất lợi hại, buổi sáng thấy anh đưa em đến đây, mấy người kia nói em..."

An Noãn xấu hổ không dám nói tiếp.

Thường Tử Phi như hiểu ra, nắm lấy bả vai cô, nhìn: "Mấy người kia nói gì?"

"Không có nói gì."

Nhìn An Noãn tức giận, Thường Tử Phi khoé miệng cong lên. Anh biết cô là đang then thùng, bởi vậy anh không trêu ghẹo cô nữa. Một ngày nào đó cô sẽ thuộc về mình, hoàn toàn thuộc về một mình anh.

Hai người ở bên ngoài ăn tối, Thường Tử Phi thần thần bí bí nói muốn dẫn cô đi đến một chỗ. Đến nơi mới biết là buổi đấu giá trang sức.

Cô cũng không ngờ ở đây sẽ gặp Mạc Trọng Huy và Hà Tư Kỳ. Quả là ông trời luôn cố ý tạo cơ hội để họ gặp nhau mà.

Từ đầu tới cuối, tay Thường Tử Phi vẫn gát gao nắm lấy tay cô.

Cuối cùng của buổi đấu giá là một cái châm cài áo bằng kim cương, người giới thiệu nói là của hoàng gia Anh Quốc, đây là vật phẩm được lưu ý nhất hôm nay. Một trăm vạn khởi điểm, An Noãn sợ đến mức ngất người.

Lúc này Thường Tử Phi đột nhiên ghé sát người cô hỏi: "Có thích hay không?"

"Đừng náo loạn, em không cần."

Còn chưa nói xong, Thường Tử Phi đã ra giá ba trăm vạn.

Hiện trường xuất hiện xôn xao.

Lại một giọng truyền tới: "Năm trăm vạn."

An Noãn nhìn trợ lý của Mạc Trọng Huy Trương Húc giờ thẽ bài, Hà Tư Kỳ ở bên khiêu khích nhìn cô.

"Thường Tử Phi, chúng ta đi thôi, em không thích cái này, đem ba trăm vạn mai một mua cho em một chiếc nhẫn kim cương thật lớn đi."

An Noãn lờ Thường Tử Phi bước đi.

Ở hội đấu giá đi ra, đối diện có một cửa hàng trang sức, Thường Tử Phi nói phải đem tiền đi vô mua nhẫn kim cương.

An Noãn nhìn anh nói: "Anh liền như vậy muốn đi mua nhẫn, em còn có thể ở bên cạnh anh mà chạy thoát sao?"

Thường Tử Phi ôm bả vai cô nói: "Anh thực vẫn có chút sợ hãi."

"Thường Tử Phi, em nói cho anh biết, lo lắng của anh là dư thừa."

An Noãn nói xong bước về phía trước hai bước, đối diện màn đêm hô lớn: "Thường Tử Phi, em ở bên cạnh anh không phải vì tiền, ở thế giới này, trừ cha em ra, anh là người yêu thương em nhất. Em thề, đời này em sẽ đối xử tốt với anh, yêu anh thật tốt."

Lúc này bên trong chiếc Bentley, Hà Tư Kỳ cầm trong tay châm cài áo, nghe tiếng thổ lộ của An Noãn bên ngoài, tâm tình càng tốt: "Trương trợ lý, dừng xe, đó không phải là An Noãn sao?"

"Két", xe dừng bên đường, Hà Tư Kỳ âm thầm quan sát sắc mặt của Mạc Trọng Huy.

Bên ngoài, những lời nói của An Noãn làm cho Thường Tử Phi có chút thụ sủng nhược kinh, lo lắng cũng không còn tồn tại. Anh kích động ôm lấy An Noãn, nâng gương mặt cô lên hung hãn hôn xuống môi cô. Thời gian như dừng lại ở giây phút này.

"Trương trợ lý, lái xe, An Noãn này thật là thủ đoạn, từ trong tù đi ra chưa lâu, lại quen với Tổng giám đốc Phi Vũ tập đoàn Thường Tử Phi, không biết có phải hay không công phu trên giường thật hơn người."

Hà Tư Kỳ vừa nói, một bên tinh tế quan sát sắc mặt của Mạc Trọng Huy, thấy biểu tình của hắn không có gì thay đổi, xem ra hắn thật sự không quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Đau Lòng

Xe đến biệt thự Mạc gia, Trương Húc xuống xe mở cửa cho Hà Tư Kỳ, Mạc Trọng Huy lại như chưa muốn xuống.

"Đã trễ như vậy, anh còn muốn đến công ty sao?" Hà Tư Kỳ hoài nghi hỏi.

Mạc Trọng Huy nhẹ sờ má của cô nói: "Công ty còn có chút văn kiện anh cần xử lý, em vào nhà trước đi."

Hà Tư Kỳ ôm lấy cổ hắn, làm nũng: "Có phải vì đưa em đến buổi đấu giá nên công việc chưa xong không. Hôm nay mua được món này em rất thích, xử lý tốt công việc rồi trở về sớm."

Hà Tư Kỳ đêm nay hiển nhiên tâm tình rất vui vẻ, cô nghĩ đến hình ảnh ỷ khuất của An Noãn. Thái độ của Mạc Trọng Huy cũng thật tốt, nhìn thấy An Noãn với Thường Tử Phi bên nhau nhưng lại không có chút biểu tình gì.

Trên xe, Trương Húc nhìn lên kính chiếu hậu, nhìn về mặt Mạc Trọng Huy lạnh như băng cẩn thận hỏi: "Mạc tiên sinh, chúng ta đi đâu?"

Mạc Trọng Huy tay gác lên cửa kính, xoa huyết thái dương, cúi đầu phun ra hai chữ: "Thiên Đường."

"Mạc tiên sinh, ngài không có việc gì? An tiểu thư cùng Phi Vũ Thường tổng hình như đang ở bên nhau, nghe nói còn có ý định kết hôn."

Mạc Trọng Huy cũng không có phản ứng gì, tay vẫn xoa 2 bên thái dương.

"Mạc tiên sinh, nghe nói mẹ của Thường Tử Phi không thích An tiểu thư, hình như bà ấy còn chưa biết con mình đang cùng An tiểu thư yêu nhau cuồng nhiệt, nếu như biết chắc chắn phản đối."

Mạc Trọng Huy ngẩng đầu lạnh lùng liếc Trương Húc một cái, hừ nhẹ: "Trương trợ lý, gần đầu cậu rất rảnh rồi?"

Trương Húc mỉm môi thân nhiên nói: "Tôi chỉ là thay An tiểu thư sốt ruột, nếu như Thường phu nhân mà biết, trăm phương nghìn kế chia rẽ, lúc đó An tiểu thư sẽ rất đáng thương."

Trương Húc đã ám chỉ như vậy, anh xoay lại chờ Mạc Trọng Huy nói một câu, nhưng cho đến khi xuống xe hắn vẫn không nói gì, đương nhiên anh cũng không dám tự tiện làm gì.

--

An Noãn trong giấc ngủ mơ một giấc mơ rất đẹp, cô thấy Thường Tử Phi cầm một chiếc nhẫn kim cương thật lớn đứng ở quảng trường cầu hôn cô, mọi người xung quanh đều hô: "Gả cho ấy, gả cho anh ấy.."

Cô đang muốn nói: "Em đồng ý", thì chuông điện thoại reo ầm ĩ làm cô tỉnh giấc. An Noãn thở hắt ra, đúng là ngày suy nghĩ đêm sẽ nằm mộng.

Cô xem màn hình di động, thấy người gọi là La Hiểu Yên, cô nhanh bắt máy.

Bên kia không phải là giọng của La Hiểu Yên, mà là giọng một người đàn ông, rất lễ phép hỏi: "Xin hỏi có phải An tiểu thư."

"Là tôi." An Noãn có chút khản trương.

"La Hiểu Yên ở Thiên Đường say rượu, tôi là quản lý của cô ấy, cô có thể đến đây đưa cô ấy về nhà không. Tôi thấy trong lý lịch của cô ấy chỉ có cha mẹ và cô, nhưng lại không dám làm phiền họ, bởi vậy .."

"Tôi sẽ đến ngay."

An Noãn tắt điện thoại, vội vàng thay quần áo.

Giờ này, Giang Thành đã là nửa đêm, An Noãn đứng ở đầu đường đợi cả nửa tiếng mới gọi được xe.

Tài xế nghe cô nói đến Thiên Đường, không tự nhiên nhìn cô một cái, đại khái nghĩ cô cũng giống mấy cô gái trong Thiên Đường.

Đến nơi, đang muốn xuống xe, lại nghe tài xế khuyên: "Tiểu thư, cô xinh đẹp như vậy, làm ở đây không tốt, tìm một người đàn ông có tiền mà gả đi."

An Noãn mỉm môi, thanh toán tiền xuống xe.

Cô ở trong đại sảnh của Thiên Đường tìm được La Hiểu Yên, người này tan ca không về, lại ở trong này sau rượu, thật đúng là điên rồi."

Cô tức giận gọi thẳng: "La Hiểu Yên, chị có biết giờ này là mấy giờ không, một người phụ nữ uống say thành như vậy, là ai nói không muốn làm cha mẹ lo lắng."

La Hiểu Yên mất lờ đờ nhìn cô một cái, cầm lấy tay cô, say khướt nói: "An Noãn, thật là Noãn Noãn, người bạn duy nhất của chị, em đến uống với chị, thật tốt, mình còn có một người bạn tốt."

An Noãn bắt đầu dĩ đôi diện cô ấy ngồi xuống, hỏi: "Hiểu Yên, đã xảy ra chuyện gì."

La Hiểu Yên đáp: "Noãn Noãn, uống với chị được không, đêm nay chúng ta không say không về."

An Noãn cũng lười cùng cô tranh luận, trực tiếp kéo đi, nhưng thế nào La Hiểu Yên lại bất động.

Không biết chạy đâu ra một người đàn ông, trên cổ đeo một sợi dây chuyền vàng thật to, quả thật rất chói mắt.

"Người đẹp, bạn của cô không chịu đi, hay cô cũng ở lại, cùng tôi uống rượu, tôi có rất nhiều tiền."

An Noãn ghét bỏ gạt bàn tay dơ bẩn của hắn ra, gào lên: "Đừng đụng tôi."

Người đàn ông hưng phấn, vui cười hơn hờ nói: "Tôi đây thích loại người như cô, tuyệt, theo tôi ngủ một đêm tôi trả tiền cho cô thật vừa lòng."

Người đàn ông nói xong phóng tới, An Noãn sợ tới mức cầm lấy ly rượu trên bàn nện vào trán hắn, máu tươi nhảy mắt chảy xuống thật nhiều.

Người đàn ông hai mắt đỏ ngầu, tát mạnh vào má cô: "Kỹ nữ thôi, ngay cả tôi cô cũng dám đánh, ăn gan hùm mật gấu sao, cô có biết tôi là ai không? Nói ra hù chết cô."

Bên này ầm ĩ không nhỏ, quản lý chốc lát chạy đến.

Giờ phút này, An Noãn không cảm thấy mặt đang sưng lên đau đớn, chỉ thầm nghĩ đêm La Hiểu Yên đang bất tỉnh nhân sự về nhà."

--

Trên tầng cao nhất, trong phòng làm việc, Mạc Trọng Huy im lặng tựa lưng vào sofa, hai mắt nhắm hờ.

Trương Húc gõ cửa đi vào, nhìn thấy tình cảnh quen thuộc, anh nhớ mỗi lần tâm tình không tốt, Mạc tiên sinh sẽ ở trong này ngồi suốt đêm.

"Mạc tiên sinh, dưới lầu có người gây rối."

Mạc Trọng Huy nghe xong cũng không cử động, ở Thiên Đường ngày nào mà không có người làm loạn gây rối, không có chuyện gì mới là kỳ quái.

"Người đàn ông kia đánh An tiểu thư."

Mạc Trọng Huy mở to mắt, đôi mắt đen như mực lộ ra vẻ nguy hiểm.

Trương Húc đem đầu đuôi sự việc cẩn thận nói lại một lần, không đợi anh nói xong Mạc Trọng Huy đã đứng lên rời đi.

Trương Húc theo sau hần, không tiếng động thờ dài.

--

An Noãn cùng với người đàn ông kia đều bị đưa vào phòng quản lý, bác sĩ đang băng bó lại vết thương trên trán ông ta, nhưng người kia vẫn đang kích động: "Phan quản lý, ông nhất định phải cho tôi một câu trả lời thỏa đáng, kỳ nữ thối này làm tôi bị thương như vậy, ông nghĩ kêu bác sĩ băng bó cho tôi là xong sao? Cô ta cũng không phải là nhân viên của Thiên Đường, bởi vậy tôi cũng không muốn ở đây gây rối, đưa cô ta cho tôi, tôi tự mình xử lý."

Phan quản lý rất hòa khí nói: "Thực có lỗi, ông ở Thiên Đường xảy ra chuyện, thì chúng tôi sẽ xử lý."

"Người có ý gì? Ngay cả ông cũng giống như người đàn bà này phải không? Ông có biết tôi là người như thế nào? Ông có hiểu tôi không thể chọc tới hay không?"

Cửa đột nhiên mở ra, An Noãn thấy Mạc Trọng Huy sắc mặt xanh mét tiêu sái bước vào, phía sau là Trương Húc.

Mạc Trọng Huy lập tức đi về phía cô, An Noãn nước mắt bỗng nhiên chực trào, cô nghĩ chắc mình đắc tội với một nhân vật lớn, nên Mạc Trọng Huy đến cho cô một cái tát.

Nhưng mà hần cũng chỉ là nhẹ nhàng sờ vào má phải đang sưng nóng, trong mắt là sự đau lòng.

Tiếp theo, Mạc Trọng Huy nắm lấy tay cô bước ra khỏi phòng quản lý.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Người Đáng Thương

Đi ra khỏi phòng Phan quản lý, An Noãn mới ý thức đã xảy ra chuyện gì, cô dùng sức gỡ tay Mạc Trọng Huy ra, nhưng không có cách thoát được.

"Mạc Trọng Huy, buông tôi ra, tôi muốn đi tìm La Hiểu Yến."

Mạc Trọng Huy bình thường cũng đã rất thâm trầm, hiện tại càng trở nên lạnh lẽo đáng sợ hơn, tay hần nắm chặt cổ tay cô, đi nhanh vào thang máy.

Trương Húc đi phía sau bọn họ, ôn tồn cam đoan với An Noãn: "An tiểu thư yên tâm, tôi đã an bài phòng khách cho La Hiểu Yến nghỉ ngơi."

"Không, tôi muốn gặp cô ấy." Cô làm sao tin tưởng được hần, muốn giẫy dụa chạy ra khỏi thang máy nhưng đã muộn cửa đã đóng.

Mạc Trọng Huy đứng kế bên cô, lạnh lùng nói: "Tự chăm sóc mình trước đi."

Thang máy lên đến tầng 10, vẫn là phòng tổng thống lúc trước.

An Noãn có chút hốt hoảng, giọng có chút run rẩy hỏi: "Mạc Trọng Huy, anh mang tôi đến đây làm gì?"

Mạc Trọng Huy không trả lời, đem cô kéo đến phòng tắm. An Noãn lúc này mới nhìn trong gương, tóc rối bù, một bên má sưng húp, còn mặc quần áo màu trắng, cô nhìn mình như một nữ quý cả bản thân còn thấy sợ.

"Cô tắm trước đi, tôi đi kêu người mang quần áo tới."

Hắn mặt không chút thay đổi, vẫn là cái giọng lạnh lùng kia nói.

An Noãn không chút cảm kích, giận dữ hét: "Không cần anh lo, tôi muốn đưa La Hiểu Yến về."

Mạc Trọng Huy cũng không tức giận, đưa cổ tay đến trước mặt cô xem thời gian.

Trong một phút An Noãn cảm giác như tim mình nhảy ra khỏi lồng ngực, đó đúng là chiếc đồng hồ cô bay đi nước ngoài mua cho hắn làm quà đính hôn.

Trong khi An Noãn còn đang thất thần, Mạc Trọng Huy đi ra khỏi phòng tắm.

Trong nhất thời cảm giác như bùng nổ, An Noãn ngồi xổm xuống, tay ôm chặt gối, khóc như một đứa trẻ.

Đây là người đàn ông đã làm cho cô mất đi tất cả, làm cho người thân yêu nhất cũng rời bỏ cô mà đi, nhưng khi đứng trước mặt hắn, cô cái gì cũng không làm được.

Nữ phục vụ rất nhanh mang một bộ quần áo sạch sẽ đến cho cô, thấy một màn như vậy, cẩn thận hỏi: "Tiểu thư, cô không sao chứ, có muốn tôi kêu Mạc tiên sinh tới."

An Noãn lấy tay lau nước mắt, cầm lấy quần áo phục vụ đưa, cô gái biết điều rời khỏi nhà tắm.

"Mạc tiên sinh, vừa rời trong nhà tắm An tiểu thư khóc lớn lắm." Nữ phục vụ đi ra ngoài, nghĩ sao quay lại nói với Mạc Trọng Huy.

Mạc Trọng Huy im lặng, mắt nhìn chăm chăm cổ tay mình.

Trương Húc dùng ánh mắt nhắc nhở cô gái rời khỏi phòng, còn mình đi lại báo cáo: "Mạc tiên sinh, người vừa rời gây sự còn ở trong phòng Phan quản lý, ngài muốn xử lý thế nào."

Mạc Trọng Huy hít một hơi, đứng dậy rời khỏi phòng.

Trương Húc cũng không dám chậm trễ theo sát phía sau hắn. Thiên Đường mỗi ngày đều xảy ra chuyện, nhưng cho dù có quan trọng đến đâu Mạc tiên sinh cũng không tự mình xử lý, xem ra lần này hắn nhất định rất tức giận.

Lúc Mạc Trọng Huy mang An Noãn rời khỏi phòng, Phan quản lý nói cho kẻ gây sự biết người đó là ông chủ của Thiên Đường.

Kẻ gây loạn vừa rời nghe nói là Mạc Trọng Huy, sợ đến mức tái mặt.

Mạc Trọng Huy lại đi vào văn phòng, hắn lập tức quỳ rạp xuống, cầu xin: "Mạc tiên sinh, tôi biết sai rồi, tôi thật không biết tiểu thư kia là người của ông, nếu tôi biết cho tôi một ngàn lá gan cũng không dám đụng tới cô ấy, xin ông tha thứ cho tôi một lần, nhất định tôi sẽ xin lỗi vị tiểu thư kia."

Mạc Trọng Huy cũng không có phản ứng, hắn lại nói tiếp: "Mạc tiên sinh, cho dù ông không chịu tha thứ cho tôi, cũng xin nể tình đại ca của tôi, đại ca tôi chính là người đứng đầu khu Thanh Mai Mộc Vân, còn tôi là Mộc Dã."

Mạc Trọng Huy nhìn cũng không nhìn hắn, thân nhiên hỏi: "Tay nào đánh cô ấy."

"A.."

Mạc Trọng Huy đến đây mới nhìn hắn một cái.

Trương Húc giải thích nói: "Mạc tiên sinh không thích một câu mà lặp lại hai lần, là hỏi tay nào của anh đã đánh An tiểu thư."

Mộc Dã run run giơ tay phải ra.

Ở bên cạnh Mạc Trọng Huy làm trợ lý lần năm như vậy, chỉ cần một ánh mắt, một câu nói, Trương Húc đã có thể đoán ra ý hắn.

Trương Húc đi đến lấy tay phải Mộc Dã đặt lên bàn trà. Lúc mọi người còn chưa hiểu hắn muốn làm gì, Mạc Trọng Huy đã lấy con dao gọt trái cây trên bàn đâm vào tay Mộc Dã, máu tươi văng khắp nơi, hắn tru lên như sấm.

"Kêu Mộc Vân đến đón người."

Mạc Trọng Huy nói xong, xoay người ra khỏi văn phòng.

Mộc Vân nghe báo chạy đến rất nhanh, trước mặt Trương Húc tát cho Mộc Dã vài cái, mới đem hắn đi.

"Đại ca, tay em đã bị phết, anh nhất định phải làm chủ cho em."

Mộc Vân rống giận: "Mạc tiên sinh không giết em thì phải cảm ơn trời đất đi, còn dám kêu anh thay em làm chủ, nói cho em biết, Mạc Trọng Huy cho dù

có mạng em làm mỗi câu cá, cũng không ai dám nói một câu. Ngay cả người của Mạc Trọng Huy mà em cũng dám trêu chọc. Bất quá, em cũng nên cảm thấy may mắn đi, người ở Thanh Mai còn chưa gặp qua Mạc tiên sinh, em là người đầu tiên."

"Đại ca, anh còn trêu chọc em, tay em đã phệ tàn phế."

"Đáng đời, từ hôm nay trở đi, ở nhà cho anh, trong vòng một tháng không được phép ra đường."

--

Mạc Trọng Huy xử lý xong, trở lại phòng, An Noãn cũng không có tắm gội chải sơ tóc, rửa mặt cho tỉnh, bên má lúc này cũng sưng to hơn.

"Mạc Trọng Huy, thả tôi ra, tôi muốn đi tìm La Hiểu Yên."

Mạc Trọng Huy có chút đau đầu, kiên nhẫn giải thích: "Cô ta tốt lắm, không cần lo lắng."

"Tôi mặc kệ, anh dẫn tôi đi gặp cô ấy."

Mạc Trọng Huy híu hóp nhìn cô, hai người cứ như vậy giằng co.

Cho đến khi Trương Húc quay lại phòng, Mạc Trọng Huy mới thân nhiên ra lệnh: "Cậu mang cô ấy đi tìm La Hiểu Yên."

Trương Húc dắt cô đến một căn phòng tĩnh mịch khác, thấy La Hiểu Yên đang nằm trên giường ngủ, An Noãn nhẹ nhàng thở ra, đi đến đầu giường ngồi xuống.

Trương Húc chưa muốn đi ra, đến trước mặt cô thử hỏi: "An tiểu thư, bạn của cô cũng đã ngủ, hay cô cũng đến phòng Mạc tiên sinh nghỉ ngơi."

An Noãn liếc mắt, lạnh giọng nói: "Tại sao phải đến phòng hắn? Tôi ở lại đây với La Hiểu Yên."

"An tiểu thư, Mạc tiên sinh kỳ thật rất quan tâm cô, chỉ là biểu đạt không tốt .."

An Noãn tự giễu nói: "Quan tâm tôi? Hại chết cha tôi, đưa tôi vào tù, đây là quan tâm tôi sao?"

Trương Húc nhúm mày, cũng không biết nên nói như thế nào, quay người rời khỏi phòng.

"Đau, Noãn Noãn, lòng chị thật đau, tim chị thật đau." La Hiểu Yên mơ màng khó nhin than nhẹ.

An Noãn đau lòng nắm lấy tay cô ấy, cũng không biết cô ấy đã xảy ra chuyện gì. Cô nghĩ chắc chuyện có liên quan đến người đàn ông kia của La Hiểu Yên.

Có đôi khi ngẫm lại, con người càng đáng thương thì càng đáng giận, rõ ràng bị tổn thương rất sâu, nhưng lại không có cách nào quên đi, buông xuống tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Phúc Khí

La Hiểu Yên ngủ một giấc cho đến giữa trưa hôm sau, mở mắt phát hiện mình nằm trên một cái giường xa lạ, An Noãn thì đang ngủ trên đầu giường.

"Noãn Noãn, đây là đâu?"

An Noãn giật mình đứng dậy, rót cho cô ly nước ấm, tức giận nói: "Chị đêm qua say rượu, đây là phòng nghỉ của Thiên Đường."

La Hiểu Yên cười tự giễu: "Chị không nghĩ đời này có thể ở trong phòng khách quý của Thiên Đường. Thiên Đường đối với nhân viên thật tốt."

An Noãn bước tới đưa ly nước đến trước mặt La Hiểu Yên, lúc này cô mới thấy bên má đang sưng của An Noãn, vẻ mặt kích động hỏi: "Noãn Noãn, mặt của em bị sao vậy? Ai đánh?"

"Không sao, em đã hết đau."

La Hiểu Yên mặc kệ, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Có phải đêm qua chị gây loạn, hại em bị đánh, chị muốn đi tìm Phan quản lý, hỏi xem tại sao ông ta nhẫn

tâm đánh em."

Xem ra La Hiểu Yến không còn nhớ gì chuyện đêm qua, An Noãn chạy nhanh ngăn cô ấy lại, giải thích: "Không phải Phan quản lý, em gặp một kẻ lưu manh, khi dễ chúng ta, Thiên Đường đã xử lý, mọi chuyện đã qua rồi."

La Hiểu Yến vừa nghe vừa cúi đầu: "Thực xin lỗi, là chị không tốt, không nên uống rượu, Noãn Noãn, thực xin lỗi."

Hai tay An Noãn nhẹ nhàng ôm lấy La Hiểu Yến, an ủi: "Hiểu Yến, chị đừng như vậy, em không trách chị. Chị nói cho em biết, rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Chị không phải đã gặp người đàn ông kia?"

La Hiểu Yến ngẩng đầu, tầm mắt mơ màng nhìn ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: "Chị chưa từng nghĩ, gặp lại anh ta trong hoàn cảnh như vậy, anh ta cùng bạn đến Thiên Đường bàn chuyện làm ăn, mà chị là phục vụ ở Thiên Đường. Từ đầu đến cuối, anh ta không nhìn chị dù chỉ một lần, giống như không biết chị là ai. Anh ta thản nhiên nhìn những người đàn ông bên cạnh đùa giỡn chị, lại ở bên cạnh uống rượu cười lạnh. Chị thật muốn một dao giết chết anh ta, nhưng lại không thể làm được, chị còn có cha mẹ, chị không muốn tổn thương họ một lần nữa."

So với đêm qua, La Hiểu Yến đã bình tĩnh trở lại, nước mắt cũng không rơi một giọt.

"Noãn Noãn, chị thật vô dụng. Chị thật muốn giết chính mình. Chị con mẹ nó trong lòng vẫn còn nhớ thương anh ta."

An Noãn không tiếng động thờ dài, bao nhiêu tình cảm nói không nhớ là không nhớ sao. Không phải vì yêu quá sâu đậm, nên mới phạm sai lầm lớn sao.

"Noãn Noãn, em gặp lại người đàn ông kia? Em đối với anh ta còn cảm giác không?"

An Noãn hít một hơi thật dài, cúi đầu nói: "Em đối với hắn ngoài hận chỉ còn có hận."

"Thực hâm mộ sự thản nhiên của em, làm chị cũng thấy đỡ được phần nào."

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, tiếp theo là nhân viên phục vụ bước vào, cung kính nói với hai người: "An tiểu thư, La tiểu thư, Phan quản lý đã cho người chuẩn bị cơm trưa, mời hai người xuống dùng cơm."

La Hiểu Yến không hiểu, cô lúc trước có gặp qua Phan quản lý vài lần, trong trí nhớ đó là một người đàn ông có năng lực, lại rất tốt đối với nhân viên.

Cô đang còn nghi hoặc, An Noãn đã nói với nhân viên phục vụ: "Giúp tôi cảm ơn Phan quản lý, cơm trưa không cần, chúng tôi đi liền bây giờ."

"Nhưng..." Người phục vụ trong nhất thời không biết khuyên thế nào, liền đi về báo với quản lý.

Còn đang sửa soạn chưa kịp ra cửa, Phan quản lý đã đến, mười phần khách khí đem hai phong thư giao cho hai người.

"Hai vị tiểu thư, chuyện hôm qua là ngoài ý muốn, là Thiên Đường quản lý không tốt, đây là một chút bồi thường, hy vọng hai người nhận lấy. Về phần La tiểu thư, cô có thể ở nhà tĩnh dưỡng vài ngày, khi nào thoải mái hãy đến làm."

"Điều này sao có thể, Phan quản lý, ông khách sáo quá." La Hiểu Yến co chút không tự nhiên, phong thư kia thật dày thật làm cho người ta động lòng, nhưng nếu lấy thì cảm thấy không được tự nhiên.

Lúc này, An Noãn đi qua đoạt lấy phong thư của La Hiểu Yến, cầm 2 cái đưa lại cho Phan quản lý.

"Phan quản lý cái này không cần, hy vọng sau này ông chiếu cố cô ấy nhiều hơn."

Nghĩ người phụ nữ của Mạc tiên sinh đã nói vậy, sao dám không nghe.

Đi ra khỏi Thiên Đường, La Hiểu Yến còn có chút thất thần, tất cả đều thật giống như nằm mơ.

"Noãn Noãn, em đánh chị một cái, chị không phải đang nằm mơ chứ. Tối qua chị uống rượu gây sự ở Thiên Đường, Phan quản lý còn đối với chị tốt như vậy, vừa an bài phòng khách quý, lại cho phong bì đỏ, còn đặc biệt cho phép chị nghỉ ngơi. Chẳng lẽ anh ta đang coi trọng chị, muốn gọi sự chú ý của chị?"

An Noãn ngắt lời cô, tức giận nói: "Chị thôi tự kỷ đi, những chuyện này đều là giả, chị về nhà nghỉ ngơi đi."

La Hiểu Yến lại thờ dài, thản nhiên trả lời: "Không cần nghỉ ngơi, tôi nay chị đi làm. Chị cũng không phải là người yếu ớt, cũng không có bị thương."

"Giả bộ siêng làm chi?"

"Noãn Noãn, em không hiểu, tuy rằng chị nghỉ không bị trừ lương, nhưng lại không có được tiền hoa hồng. Chị chỉ có ước muốn duy nhất là kiếm thật nhiều tiền. Loại người từng ngồi tù như chúng ta, nếu không có tiền trong tay, làm sao kiếm được đàn ông khác?"

An Noãn hơi mím môi, cúi đầu nói: "Nếu một người vì tiền của chị mà yêu chị, điều này còn ý nghĩa gì nữa."

La Hiểu Yến cười nhẹ ra tiếng, nắm tay An Noãn, bất đắc dĩ nói: "Noãn Noãn, không phải ai cũng có phúc như em, có thể gặp người như Thường Tử

Phi. Chỉ giờ không còn kỳ vọng vào tình yêu, chỉ hy vọng tìm một người đàn ông gả cho anh ta, sinh một đôi trai gái."

An Noãn có chút cảm khái, trên thế giới này không phải người tốt sẽ được hồi báo. Giống như hai người, cả đời đều mang trên người cái danh tội phạm, bị xã hội kỳ thị, mặc dù bây giờ có đau khổ, có uý khuất cũng sẽ không làm được gì.

--

"Mạc tiên sinh, An tiểu thư đi rồi."

Trương Húc nom nớp lo sợ báo cáo.

Mạc Trọng Huy chỉ là lẳng lặng đứng sát ở cửa sổ sát đất, vô thần nhìn ngoài cửa sổ.

"Mạc tiên sinh, An tiểu thư cự tuyệt bồi thường của Thiên Đường, ngay cả cơm trưa cũng không ăn."

Mạc Trọng Huy trước sau không nói một lời nào.

"Còn La Hiểu Yên bạn của An tiểu thư, sau này sẽ xử lý như thế nào."

Mạc Trọng Huy lúc này mới quay lại liếc Trương Húc một cái, giọng trầm thấp ra lệnh: "Cái gì cũng không được phép làm."

"Tôi biết rồi."

"Mạc tiên sinh khu đất ở phía Tây, tập đoàn Phi Vũ hình như cũng có hứng thú, nghe nói đang chuẩn bị cạnh tranh với chúng ta."

Mạc Trọng Huy hừ lạnh một tiếng: "Không biết tự lượng sức mình."

"Hay làm chút gì đó, làm mất lòng tự tin của họ."

"Không cần, tôi muốn thấy anh ta có bao nhiêu bản lĩnh để dành khu đất kia."

Trương Húc khoe miệng ngoéo một cái, đã lâu không thấy Mạc Trọng Huy hứng thú với việc gì. Mấy năm nay, Mạc thị tập đoàn phát triển nhanh chóng, sản nghiệp này người bình thường cũng không thể hình dung được cũng không thể đánh giá hết. Nhưng là hẳn đối với tất cả vẫn không nhanh không chậm cứ điềm đạm. Hiện tại, trong mắt Mạc Trọng Huy lại như có lửa thiêu đốt, đại khái tất cả đều không qua được hần.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ác Ngôn Ác Ngữ

Chuyện ở Thiên Đường An Noãn không có nói với Thường Tử Phi. Anh dạo này rất bận rộn, nhưng mỗi ngày vẫn tranh thủ thời gian đón cô tan làm. Có mấy lần lúc anh đến cô chưa ra như vậy lại ngủ trên xe. Từng ngày sự chăm sóc của anh làm cho An Noãn thêm cảm động, cô cứ như vậy mà nghĩ được anh yêu thương cả đời là một chuyện hạnh phúc nhất.

Trước kia chưa bao giờ cô nghĩ tới sẽ có một ngày cô ở chung với người đàn ông khác ngoài Mạc Trọng Huy lại vui vẻ hạnh phúc. Cô từng nói với hần: "Đời này em chỉ yêu mỗi mình anh, ai cũng không thể thay thế được."

Hiện tại, nghĩ lại mình thật ngây thơ, trên thế giới này có cái gì mà không thay đổi, mặc dù đã kết hôn vẫn có thể ly hôn.

Hôm nay, buổi trưa Thường Tử Phi lại đưa cô đi ăn trưa sau đó trở lại Trăm Nhạc. Anh đã hơn một lần nhắc tới, kêu cô nghĩ công việc hiện tại đến công ty của anh làm, nhưng An Noãn luôn cự tuyệt, cô muốn giữ lại một chút tôn nghiêm cho mình.

--

Thời gian cuối năm, thương xá khách rất đông, trong tiệm lại càng đông hơn, An Noãn làm việc hầu như không được nghỉ ngơi, nhưng cô lại cảm thấy vui vẻ, cô muốn để dành chút tiền mua một món quà cho Thường Tử Phi.

Đôi khi ông trời thật muốn trêu chọc người, người càng muốn tránh thì tránh cũng không thoát, càng muốn chạy trốn sự việc nào đó thì nó lại càng sẽ phát sinh.

Thường Tử Hình kéo bà Nghê đi vào trong tiệm, phản ứng đầu tiên của An Noãn là trốn đi.

Nhưng Thường Tử Hình đã hưng phấn kêu to: "An Noãn, em đưa mẹ đến gặp chị."

An Noãn tự biết không thể trốn thoát, tôn kính chào: "dì Nghê"

Nghê Tuệ liếc liếc mắt, kêu rên: "Hình nhi, con nói đưa mẹ đi gặp một người thần bí, chính là An Noãn?"

Thường Tử Hình hơi dừng lại, cười nói: "Mẹ, sao mẹ lại không có chút kinh ngạc nào, Noãn Noãn ra tù, mẹ không cảm thấy vui vẻ sao? Mẹ trước kia thật thương Noãn Noãn còn hơn con nữa nha. Con muốn nói cho cha mẹ nghe nhưng anh lại không cho."

Nghê Tuệ mày nhíu thật chặt, lạnh giọng hỏi: "Con nói anh con đã gặp An Noãn?"

"Phải mẹ, anh con rất là vui vẻ." Thường Tử Hình vẽ mặt thần nhiên trả lời, quay lại nói với An Noãn: "Noãn Noãn, chị nên gả cho anh em đi, cho tới bây giờ anh ấy vẫn còn thương chị, nhiều năm như vậy cũng chưa từng thay đổi."

"Con nói bậy bạ gì đó." Nghê Tuệ trách mắng: "Chuyện của anh con không cần con quan tâm."

"Mẹ, con cũng vì lo lắng cho anh thôi."

Nghê Tuệ phiền lòng ngắt lời: "Được rồi, mẹ biết, con đi lấy xe trước đi, mẹ có chuyện nói với An Noãn."

Thường Tử Hình nghi hoặc nhìn mẹ cô, nhắc nhở: "Mẹ, mẹ đừng tôn thương An Noãn, nếu không anh sẽ không bỏ qua cho mẹ."

Thường Tử Hình đi rồi, An Noãn có cảm thấy không được tự nhiên, cô không biết đối mặt như thế nào với Nghê Tuệ, cô cảm nhận được tình mẹ con của bà.

"Từ Phi nhà tôi có tìm qua cô?" Nghê Tuệ đi thẳng vào vấn đề.

An Noãn theo bản năng trả lời: "Không có, chúng con chưa gặp nhau."

Nghê Tuệ nhẹ nhàng thở ra, có chút vừa lòng nói: "Vừa rồi những lời Hình nhi nói cô cũng đừng xem là thật, chỉ là đàn ông thôi, thích phụ nữ đẹp, nhưng lại có bao nhiêu người chung thủy. Ngày trước cô vì Mạc Trọng Huy cự tuyệt hần, cho nên đàn ông vì mặt mũi, chưa có được thì vương vấn thôi."

An Noãn móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay nhưng lại không cảm thấy đau đớn.

Nghê Tuệ thấy cô có chút chật vật, an ủi nói: "Noãn Noãn, dì rất hiểu cảm nhận của cháu, trước kia cháu là người thông minh, am hiểu. Dì rất hiểu tính cháu, dì biết cháu không quên được Mạc Trọng Huy, vì anh ta, cháu thậm chí ngay cả lời khuyên của cha, cháu cũng không nghe, vì vậy cháu đối với anh ta muốn nói yêu bao nhiêu đều có. Dì không đành lòng nhìn thấy con đi lấy một người phụ nữ suốt ngày chỉ có hình bóng người khác, dì hy vọng cháu có thể hiểu cho một người mẹ. Nếu một ngày nào đó, Từ Phi tìm cháu, hy vọng cháu hãy tránh xa chút."

An Noãn không tiếng động cắn môi.

"Tốt lắm, dì cũng không nhiều lời, công việc này cũng không dễ dàng mà kiếm được, đừng làm gì để cháu phải đuổi việc. Noãn Noãn, dì về trước, nếu thấy người nào thích hợp dì sẽ làm mai cho cháu. A đúng rồi, dì có một người bạn, gia cảnh cũng khá, con trai của ông ấy lúc trước ngộ thương người khác bị hai năm tù, nhưng có quan hệ tốt nên được giảm án còn một năm, vài ngày nữa sẽ ra tù, đến lúc đó dì giới thiệu cho hai người gặp mặt."

Elle đứng một bên không chịu được, chạy tới bên An Noãn nằng: "Bà thật không phải người, bà có mua quần áo không, nếu không cút khỏi đây cho tôi, đừng ở chỗ này chít chít oa oa."

Giọng Elle rất lớn, nước miếng cũng văng lên mặt Nghê Tuệ.

Nghê Tuệ ghét bỏ lau lau mặt: "Cô là ai, chuyện này liên quan gì đến cô, người một chút lịch sự cũng không có."

"Tôi dù sao cũng lịch sự hơn so với bà, đừng lau nữa nếu không lau đến phần trên mặt bà cũng đem lau hết đi, người như bà xứng đáng bị phun, lớn tuổi như vậy ra đường không thấy xấu hổ sao, bà nên ở nhà ngơ ngác đi, ghê tởm."

"Tôi sẽ không nói chuyện với người không có lịch sự."

Nghê Tuệ tức giận nói, xoay người rời đi. An Noãn nghe thấy bà rời đi còn nói một câu: "Thật đúng người loại nào thì bạn cũng như vậy."

--

Nghê Tuệ đi rồi, Lâm Mạn chạy tới hỏi: "Noãn Noãn, người này là mẹ của Thương tổng sao? Trời ạ, sao lại có người như vậy, bà ấy khi dễ em, em cũng không phản kháng sao?"

Elle có chút bất đắc dĩ vỗ vai An Noãn an ủi: "Đừng sợ, có chúng tôi ở đây, chị như thế nào cũng lấn lộn trong thương xá nhiều năm, cãi nhau với người ta không ngàn cũng trăm. Em yên tâm, lần sau bà ta có tới tìm em, để chị xử lý."

An Noãn miếng cường kéo khóa miệng, xoay người đi sắp xếp lại quần áo.

Mọi người đều biết tâm tình cô không tốt, có mẹ chồng tương lai như vậy thật không biết phải làm sao.

"Noãn Noãn, chị cảm thấy em không cần phải sợ, lòng của Thường tử luôn nghĩ cho em, thì em cần gì phải suy nghĩ nhiều."

Gặp An Noãn không lên tiếng, Elle kéo tay Lâm Mạn, nhỏ giọng: "Đừng nói nữa, hiện tại trong lòng cô ấy đang khổ sở, để cô ấy yên lặng chút."

An Noãn cứ nghĩ, không có chuyện gì có thể làm cho cô thương tâm khổ sở nữa, nhưng rốt cuộc vẫn không nhìn được, hốc mắt đỏ đỏ. Không phải là vì những lời nói Nghê Tuệ mà cô đang nghĩ đến cha cô ở thiên đường.

Lúc trước, nếu cô nghe lời cha, đối với Mạc Trọng Huy nên biết khó mà lui, không nên cưỡng cầu, thì mọi việc sẽ không xảy ra như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trả Đồng Hồ Lại Cho Tôi

Buổi tối, Thường Tử Phi rước An Noãn tan ca, nhận ra cô có tâm sự, cảm thấy có lỗi anh hỏi: "Em làm sao vậy? Có phải dạo này anh lo làm việc không có thời gian dành cho em nên em giận?"

An Noãn đầu quay hướng cửa sổ, thản nhiên trả lời: "Không phải, do em hơi mệt."

Thường Tử Phi yêu thương sờ sờ tóc cô, bắt đầu đi nói: "Anh đã nói em nghỉ việc đi, để anh chăm sóc em. Hoặc là đến công ty của anh làm, anh an bài cho em một công việc nhẹ nhàng."

An Noãn không hờn giận nhú mày cúi đầu: "Em không muốn mình nói về việc này nữa."

Thường Tử Phi không nói gì, khởi động xe.

Trên xe không khí ảm áp, An Noãn cứ vậy ngồi dựa vào ghế ngủ lúc nào không hay, đã lâu cô không có được một giấc ngủ an ổn.

Tỉnh lại phát hiện không phải dưới khu nhà trọ của mình, cô miễn cưỡng nhìn về phía Thường Tử Phi vẻ mặt ngưng trọng.

Anh cười cười, giống như đã thực hiện được mục đích của mình.

"Đừng nhú mày, em cũng không phải chưa từng đến nhà anh, lên lầu nhé."

An Noãn không vui, quay về phía Thường Tử Phi giận dữ: "Anh đưa em đến đây làm gì? Vì sao ngay cả anh cũng khinh thường em?"

Thường Tử Phi nóng nảy đè hai bên vai cô, cười giải thích: "Tiểu Noãn, anh không có ý gì hết, anh chỉ thấy nhà trọ em cách Trầm Nhạc rất xa, mỗi ngày nhìn em chạy đi chạy lại mệt mỏi, nên mới đưa em đến đây, nơi này rất gần với Trầm Nhạc."

An Noãn mặt không thay đổi đẩy Thường Tử Phi ra xuống xe.

Đi chưa được mấy bước, Thường Tử Phi đã đuổi kịp cô. Anh còn muốn giải thích nhưng An Noãn lại như cũ lạnh lùng quay đi, không chút thỏa hiệp.

"Tiểu Noãn, đừng giận có được không? Là anh không tốt, anh không nên chưa hỏi ý em đã đưa em về đây, nhưng anh thật sự..."

"Em hiểu." Cô ngắt lời anh: "Em biết anh chỉ là một người đàn ông, đã đến tuổi kết hôn, có nhu cầu sinh lý là chuyện bình thường. Nhưng thực có lỗi, em không thể làm theo ý anh được, anh có thể tìm người phụ nữ khác giải quyết."

Thường Tử Phi mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch, toàn thân lạnh lẽo, anh tự giễu: "An Tiểu Noãn, anh hỏi em, em coi anh là hạng người gì?"

"Có lẽ chúng ta vốn không nên ở cùng một chỗ."

An Noãn lưu lại một câu, không nhìn anh cô quay đầu bước đi.

Cô vẫn nghĩ thế giới này vốn thật đẹp khi cô và Thường Tử Phi ở bên nhau có những chuỗi ngày hạnh phúc. Mặc dù hai người bọn họ yêu nhau thì sao, Nghê Tuệ cũng không thừa nhận điều đó, cô không muốn anh vì cô mà xảy ra mâu thuẫn với gia đình. Cô đã không có nhà, không có người thân, cô không thể để anh cũng giống như cô. Tình yêu có đôi khi như độc dược, nó không phải độc chính mình mà độc hại những người thân yêu nhất bên cạnh mình.

An Noãn phải đấu tranh thật lâu để quyết định nói câu này, dù sao cô cũng rất quyến luyến sự ảm áp của anh, sự che chở cùng chăm sóc của anh, nhưng cô cũng không thể ích kỷ nghĩ đến bản thân. Cũng nên buông tay.

--

Mạc Trọng Huy ở trong văn phòng cho đến khuya, kỳ thật cũng không có gì để làm nhưng chính hắn cái gì cũng không muốn làm chỉ muốn đứng lặng yên như vậy suy nghĩ.

Tập đoàn Mạc thị cho đến giờ đã là tập đoàn lớn nhất ở Giang Thành, văn phòng của hắn lại ở tầng cao nhất, đứng ở cửa sổ sát đất hắn có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đêm Giang Thành.

Ngày xưa, An Noãn rất thích đến văn phòng khi hắn đang làm việc, kỳ thật cô rất sợ cao, hơn nữa rất sợ đứng trước cửa sổ sát đất, có một lần cô lấy hết dũng khí chạy đến bên cạnh hắn, cô nói: "Đây là sức mạnh của tình yêu."

"Mạc tiên sinh, Hà tiểu thư đã gọi điện thoại nhiều lần, hỏi ngài khi nào về nhà?" Trương Húc thần không hay quỷ không biết xuất hiện, làm nhiều loạn suy nghĩ của hắn.

Trương Húc như hiểu được đọc tâm thuật, nói: "Hay để tôi nói với cô ấy, đêm nay ngài không về?"

Mạc Trọng Huy nhần nhần mày, không nói chuyện, ý nghĩa cam chịu.

"Mạc tiên sinh, còn có một chuyện tôi không biết nên nói hay không?"

Trương Húc bị Mạc Trọng Huy nhìn có chút chột dạ, cúi đầu nói một hơi: "Hôm nay mẹ của Thường tổng đến Trầm Nhạc gặp An tiểu thư, nói chuyện có chút khó nghe, An tiểu thư hình như đã chia tay với Thường tổng"

Mạc Trọng Huy cười lạnh hai tiếng: "Trương Húc, loại tin tức này cậu cũng có thể thám thính được, thật đúng là làm khó cậu rồi."

--

An Noãn đón được xe về nhà cũng đã rạng sáng, cô kỳ thật vẫn thấy xe của Thường Tử Phi chạy ở phía sau, đến khi thấy cô an toàn về đến nơi mới quay đầu bỏ đi.

Cô từng bước nặng nề bước về nhà trọ lại thấy bên đường chiếc Bentley quen thuộc, mày không tự giác nhíu lại, tâm tình càng thêm phiền muộn.

Trương Húc nhìn thấy cô bước tới, cung kính: "An tiểu thư, Mạc tiên sinh cho mời."

An Noãn cười lạnh, nổi giận gầm lên: "Đi con mẹ nó cho mời, kêu hắn cút."

Trương Húc âm thầm quay đầu đi về xe báo cáo.

"Mạc tiên sinh, An tiểu thư vừa rồi mắng ngài một câu thô tục."

An Noãn rút cuộc lên được phòng mình, đang muốn chìa khóa mở cửa, một bàn tay to lớn gắt gao nắm lấy cổ tay cô, cô vùng vẫy muốn thoát ra lại bị hắn dùng sức áp sát vào tường.

Mạc Trọng Huy đưa gương mặt đang giận dữ phóng đại đến trước mặt An Noãn

"Mạc Trọng Huy, anh vì sao cứ như âm hồn không tiêu tan vậy? Có phải tại thấy tôi không như ba năm trước mặt dày mày dạn theo đuổi anh, anh cảm thấy thất bại nên quay lại muốn lừa tôi không? Không nói đến chính anh tự tay đưa tôi vào tù, sao lại bỗng nhiên phát hiện không buông tay được sao? Đàn ông đều giống như anh dễ tiện như vậy sao?"

Đại khái cho tới bây giờ chưa có ai dám dùng giọng điệu này nói chuyện với Mạc Trọng Huy, con người đen phát ra tia nhìn lạnh lẽo. Cô từng cảm thấy đôi mắt này thật đẹp nhưng lại không biết nó có thể giết người trong vô hình.

Có lẽ vì tức giận, Mạc Trọng Huy kẻ sát mặt cô hơn, cô cơ hồ có thể nghe được nhịp tim của hắn đập trong lồng ngực.

"Sao vậy? Còn muốn mê hoặc tôi sao?" An Noãn dùng tay đẩy hắn sang một bên, nhưng làm sao hắn vẫn không nhúc nhích.

"Mạc Trọng Huy, anh không phải muốn đi xem chỗ ở của rồi sao? Cũng không còn cách nào, mời vào, nhìn thử xem chỗ ở của một thiên kim thị trường trước đây, hiện tại bị anh hại đến ra sao."

An Noãn dùng chìa khóa mở cửa, Mạc Trọng Huy không nói gì bước vào trong.

Đơn sơ phòng ốc, bố trí đơn giản, Mạc Trọng Huy mày gắt gao nhíu chặt.

"Mạc Trọng Huy, anh vừa lòng chưa? tất cả là do anh ban tặng cho tôi." An Noãn bình tĩnh nói tiếp: "Tôi mỗi buổi sáng 7g phải thức để kịp chuyển xe công cộng, buổi tối về nhà gần như rạng sáng, chỉ vì tiết kiệm mấy chục đồng tiền xe. Từng tháng cầm hai ngàn tiền lương, ăn một cái bánh ngọt cũng cảm thấy xa xỉ. Nhìn tôi chật vật khổ sở như vậy, anh chưa vừa lòng sao?"

An Noãn trước kia rất thích ăn bánh ngọt, hơn nữa rất thích vừa uống trà vừa ăn bánh ngọt.

"Anh còn nhớ tiệm bánh ngọt kia không? Ở trong tù, mỗi khi nghĩ đến, tôi sẽ có một ngày nào được ra tù, tôi nhất định phải đến đó ăn một lần cho thỏa, nhưng về sau ra khỏi tù, vài lần đi ngang qua tiệm bánh, tôi ở ngoài cửa suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng không bước vào."

Dừng một chút, ánh mắt An Noãn nhìn chăm chú vào đồng hồ nơi cổ tay hắn, thật sự hỏi: "Hay là anh đem đồng hồ này trả lại cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Vô Giá

An Noãn không lấy lại được đồng hồ nhưng cũng cảm thấy thoải mái được chút, lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Trọng Huy mặt xám mảy tro rồi đi, thực sự cảm thấy như trả được thù.

Những ngày tiếp theo cũng không thấy Thường Tử Phi tới tìm cô, những đêm về khuya, trên đường An Noãn vẫn thấy xe anh theo từ rất xa cho đến khi về dưới lầu nhà trọ anh mới quay xe về.

Trong lòng cô cứ hồi hộp lo lắng nghĩ đến khi Thường Tử Phi đến tìm không biết sẽ làm sao, làm sao cự tuyệt cho anh hết hy vọng đừng tìm cô nữa. Nhưng anh vẫn vậy lặng lẽ theo sau, chưa lần nào bước xuống xe.

Hôm nay, La Hiểu Yến tan việc về sớm, đến tìm An Noãn muốn ngủ lại cùng cô. Hai người nằm trên giường, nhìn lên trần nhà nhớ lại. Khoảng thời gian trong tù, hai người thường hay tâm sự vào đêm khuya. Lúc đó, cuộc sống đơn điệu, mục tiêu cũng đơn giản, chỉ hy vọng sớm ra khỏi tù. Hiện tại ai cũng đã ra khỏi lồng giam đó, ai cũng vì chuyện của mình mà cuộc sống bốn bề, vì tương lai mà phấn đấu.

"Noãn Noãn, đã bao nhiêu lâu rồi mình không cùng nhau ngủ chung tâm sự?"

An Noãn cười cười: "Đường như lâu lắm rồi, ai cũng đều bận rộn công việc của mình."

"Em với Thường tổng cãi nhau? Chị ngày nào khi tan ca về cũng thấy xe anh ta dưới lầu."

An Noãn theo bản năng mảy nghi lại.

"Chị nhớ đã nói với em, người nào có phúc lắm mới gặp được Thường Tử Phi. Bởi vậy, chị hy vọng em có thể quý trọng tốt cơ hội này. Người như chúng ta, cơ hội đã bỏ qua, không dễ tìm lại được."

An Noãn hiểu hết những điều La Hiểu Yến nói, nhưng phàm là chuyện gì mình càng muốn có, thì lại càng mất đi.

"Noãn Noãn, hãy nghe lời chị, nếu có thể cùng Thường Tử Phi ở bên nhau thì em cứ bỏ qua hết mà bước tới. Nhưng nếu thật không có cách nào thì hãy cùng với anh ta nói cho rõ ràng, dù sao người ta cũng đến tuổi kết hôn không thể cứ đợi chờ mãi."

"Em biết, ngày mai em sẽ nói rõ ràng với anh ấy."

An Noãn vẫn là muốn trốn tránh, không muốn đối mặt với hoàn cảnh phiền toái này.

Đêm đó, An Noãn nằm ở trên giường, lẩn qua lẩn lại cả đêm không ngủ. Bên cạnh La Hiểu Yến đã ngủ say, đại khái cũng là mệt mỏi, cần nghỉ ngơi.

-

Sáng sớm hôm sau, An Noãn thấy xe Thường Tử Phi vẫn còn dưới lầu liền đi xuống.

Thường Tử Phi vừa tỉnh, đang chuẩn bị rời đi. Lại thấy An Noãn đứng ở cửa nhà trọ, liền xuống xe.

"Em rốt cuộc cũng xuống gặp anh?" Thường Tử Phi khước miệng có chút chua xót, đi đến trước mặt nhẹ nhàng nắm lấy vai cô lấy lòng: "Tất cả đều là anh sai, đừng giận nữa được không?"

An Noãn nhẹ nhàng đẩy ra, nhìn thẳng vào mắt anh nói: "Thường Tử Phi, hôm đó em đã nói rõ ràng, hai chúng ta không thể ở bên nhau."

Thường Tử Phi nhíu mày, lạnh lùng hỏi: "Tại sao?"

"Vì em không thương anh, chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, em đều không có yêu anh, bởi vậy, em nghĩ không nên lãng phí thời gian của anh nữa, cũng như lãng phí tuổi thanh xuân của mình. Em đã là người từng ngồi tù, chịu không nổi thất bại trong tình yêu."

"An Noãn, em còn có lời nào tàn nhẫn hơn nữa không?" Thường Tử Phi sắc mặt trầm tĩnh, nghiêm trang nói: "Yêu thương là chuyện của hai người, anh chống đỡ hết nỗi em cứ kiên trì muốn chia tay. Lên xe đi, anh đưa em đi làm."

Anh nói xong muốn mang cô lên xe.

"Thường Tử Phi, anh không cần như vậy, em với anh đã chia tay rồi."

Thường Tử Phi liếc cô một cái: "Anh cũng trả lời em, anh không đồng ý."

An Noãn không thêm đề ý đến anh, quay đầu hướng cửa sổ xe.

Đến Trăm Nhạc, anh vẫn trước sau như một hôn lên tóc cô, nói tan ca sẽ đến rước.

An Noãn mím môi, mở cửa xe đi xuống.

Nếu biết sớm có ngày hôm nay, lúc trước cô sẽ không để mình bị cảm động trước anh. Một người nếu không từng có được, cũng không hiểu thế nào là mất đi. Nhưng nếu đã có được lại bị cướp đoạt thì đó lại là bị tổn thương.

--

Bận rộn cả một ngày, An Noãn cũng không có thời gian suy nghĩ vấn đề tình cảm.

Trương Húc tự nhiên lại xuất hiện ở Trăm Nhạc, lúc anh đi vô An Noãn thật muốn cho một cái tát.

Trương Húc trước sau vẫn giữ nụ cười trên môi, cung kính nói: "An tiểu thư, có thể nói chuyện một chút?"

An Noãn cười lạnh: "Sẽ không phải là tiền sinh nhà anh cho mời nữa chứ? Trương trợ lý, anh không thấy tôi đang bận rộn sao?"

Trương Húc như cũ vẫn là mỉm cười: "Mạc tiên sinh chưa có tới, ngài ấy muốn đưa cho cô một ít đồ."

An Noãn nhìn thấy trên tay anh ta có một túi hồ sơ. Mắt thấy Elle cùng đồng nghiệp đang làm việc mà cứ hướng về phía mình. Cô hít một hơi thật sâu, thân nhiên nói: "Anh lên quán cafe trên lầu đợi tôi, tôi đến ngay."

"Được."

An Noãn nói qua một tiếng với Elle, trước ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của đồng nghiệp đi ra cửa.

Trương Húc thấy cô đã đến, cười nói: "An tiểu thư, tôi nhớ lúc trước cô rất thích Capuccino, nếm thử cafe ở đây rất ngon, ngay cả Mạc tiên sinh cũng thường xuyên đến."

An Noãn ghét bỏ nhìn ly cafe, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Anh ta muốn anh đưa gì cho tôi?"

Trương Húc trong túi hồ sơ lấy ra phần văn kiện: "Đây là mấy phần bất động sản Mạc tiên sinh muốn giao cho cô, đây là biệt thự ngày xưa của cô, năm đó chính phủ công khai bán đấu giá, Mạc tiên sinh dùng giá cao mua lại. Hiện tại mang trả cho cô, về sau không cần ở nhà trọ đó nữa."

An Noãn hơi hơi nhú mày.

"An tiểu thư, chỉ cần cô ký tên, biệt thự kia là của cô."

Mạc Trọng Huy đúng là buồn cười, hẳn nghĩ đến cô còn có thể ở trong ngôi biệt thự kia sao? Mặc dù có rất nhiều kỷ niệm cùng cha ở đó, nhưng cũng là nơi làm cho cô đau khổ nhất. Lần đầu tiên gặp Mạc Trọng Huy cũng là ở đó.

Ngày đó cô từ trường học về, nhìn thấy cha cùng một người đàn ông xa lạ ngồi ở phòng khách trò chuyện, cha cũng chưa từng mang chuyện công về nhà, ngoại trừ chú Thường và di Nghệ, cũng rất ít có người lui tới. An Noãn lần đầu tiên phát hiện, một người đàn ông lại có bộ dạng tốt như vậy, giọng nói nhắc chân đều lạnh lùng cao quý. Cô chưa bao giờ tin tưởng cái gọi là nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu), nhưng người đàn ông này vừa gặp lại đi sâu vào lòng cô, lấy mất trái tim cô không thể thu hồi.

An Noãn không có ký tên, nhìn vào mắt Trương Húc hỏi: "Anh ta còn đưa cái gì nữa?"

Trương Húc lại lấy trong túi hồ sơ một phần văn kiện khác: "Mạc tiên sinh còn đưa cho cô ít tiền, ngài ấy nói tiền này coi như là mua lại đồng hồ của cô."

An Noãn bỗng nhiên cười lạnh ra tiếng, người này đúng thật là buồn cười. Cô đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Trương Húc, gần từng tiếng: "Nhà tôi không cần, nơi đó thật dơ bẩn tôi không muốn nhớ lại. Tiền tôi cũng không muốn, bởi vì đồng hồ kia là vô giá."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cầu Hôn

"Mạc tiên sinh, An tiểu thư không chịu nhận." Trương Húc về báo cáo.

Mạc Trọng Huy mặt không chút thay đổi, giống như đã sớm biết cô sẽ không nhận.

"Mạc tiên sinh, An tiểu thư là một người không tham danh lợi, người như vậy bây giờ hiếm thấy, mặc dù từng ngồi tù ba năm nhưng chưa từng thay đổi vẫn như xưa hiền lành, lương thiện."

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, Hà Tư Kỳ cao ngạo tiêu sái đi vào, ngạo mạn hỏi: "Trương trợ lý, anh đang nói ai thiện lương, thẳng thắn? Hay là anh đang tìm cho ông chủ một người phụ nữ?"

"Không phải, Hà tiểu thư nghe lầm rồi."

Hà Tư Kỳ thét lớn một tiếng: "Tốt nhất là không có, nếu như tôi phát hiện anh ở sau lưng tôi tìm phụ nữ cho anh ấy, xem tôi đối với anh như thế nào."

Trương Húc nhú chặt mi tâm, vụng trộm liếc Mạc Trọng Huy, trong lòng còn đang suy nghĩ, hắn sẽ nói giúp một câu. Nhưng mà, Mạc Trọng Huy thủy chung vẫn đang ngồi im lặng, một chữ cũng chưa nói, tâm mắt hướng ngoài cửa sổ như đang suy nghĩ.

"Mạc tiên sinh, nếu không có gì tôi xin phép ra ngoài."

Những lúc Hà Tư Kỳ đến, Trương Húc luôn tìm cách ra ngoài, anh cũng không chịu nổi tính khí của đại tiểu thư này.

Hà Tư Kỳ nhẹ nhàng đi qua nắm cánh tay hắn, nũng nịu: "Em đến đây mà anh một chút vui mừng cũng không có nha? Anh có biết mấy ngày nay anh không về nhà, ngày ngày gạt em nói bận việc ở công ty, nhưng giờ lại ngồi đây ngẩn ngơ, nói cho em biết rốt cuộc anh đang nhớ ai?"

Mạc Trọng Huy khóe miệng hơi nhếch lên: "Đi, chúng ta đi ăn cơm."

Hà Tư Kỳ nhìn hắn, hằm hừ nói: "Anh lại nói sang chuyện khác, không phải là đang nhớ người phụ nữ khác chứ?"

"Cả ngày cứ suy nghĩ lung tung."

--

An Noãn tan ca rời khỏi Trầm Nhạc, nghĩ Thường Tử Phi nhất định chờ bên ngoài, trong lòng đang cân nhắc nên làm thế nào. Đi ra khỏi thương xá, không thấy Thường Tử Phi lại gặp Hoa Vũ bạn của anh đang ngồi trên xe thể thao.

Thấy cô đi ra, Hoa Vũ lập tức cười đón: "Chị dâu, Thường Tử Phi nhờ em đến rước chị, theo em."

An Noãn theo bản năng nhú mày, tức giận nói: "Ai là chị dâu của anh, đừng gọi vậy."

"Bây giờ chưa phải, nhưng rất nhanh sẽ phải, theo em đi là được."

Anh nói xong mở cửa xe nhét An Noãn vào trong.

"Hoa Vũ, anh đừng như vậy, để tôi xuống xe, tôi hôm nay không muốn gặp Thường Tử Phi."

Hoa Vũ vẫn tươi cười: "Không được, Phi ca đã cho em làm nhiệm vụ này, nếu làm không tốt sau này sẽ không được tin tưởng."

"Vậy anh muốn dẫn tôi đi đâu? Thường Tử Phi rốt cuộc là đang ở đâu?"

"Bí mật, đến nơi chị sẽ biết."

Cuối cùng, Hoa Vũ dừng xe trước cửa một nhà hàng Pháp, không biết bên trong có hoạt động gì vòm hoa tươi làm thành công đi vào nhìn rất đẹp.

An Noãn có chút do dự cuối cùng vẫn bước vào.

Cũng không biết vì cái gì, khi cô bước vào cửa đèn bên trong đột nhiên tắt hết. An Noãn hoảng sợ, vừa muốn quay lại chạy thì một ánh đèn chiếu vào cô, một giọng nói quen thuộc cùng với tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên: "Năm đó, em 5 tuổi, anh 7 tuổi, em là công chúa còn anh là hộ vệ (bảo vệ). Ngày tháng qua đi cũng đã 20 năm, hiện giờ em vẫn là công chúa trong lòng anh, hy vọng công chúa có thể cho người hộ vệ này một lần cơ hội, để cho anh vĩnh viễn bảo vệ em. Anh biết, ba năm trước đây, anh không thể ở bên cạnh em, không thể cùng em vượt qua những ngày dài đen tối kia, ba năm, hơn một ngàn ngày, anh mỗi giờ mỗi phút đều hối hận về chuyện đó. Anh cũng biết, anh không thể cho em được cảm giác an toàn, nhưng anh sẽ cố gắng, cố gắng làm cho em trở thành một người phụ nữ hạnh phúc. An Noãn làm vợ anh được không?"

Giọng từ tính của Thường Tử Phi nói xong, chạy tới bên cạnh An Noãn. Toàn nhà hàng vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, còn có người hô lên: "Lấy anh ấy".

Trọng Huy, em thật sự không nghĩ màn cầu hôn này dành cho An Noãn."

Hà Tư Kỳ cùng Mạc Trọng Huy ngồi trong góc, cô muốn đưa xem đến xem, nhìn một người phụ nữ khi nhận được lời cầu hôn có bao nhiêu hành phúc, cô cứ nghĩ hẳn sẽ cho mình một lời cầu hôn như vậy. Nhưng lại không nghĩ tới người phụ nữ đang được hạnh phúc kia chính là An Noãn.

"An Noãn này, thủ đoạn thật cao, người đã từng ngồi tù nhưng lại có thể được Thường tổng của tập đoàn Phi Vũ cầu hôn long trọng như vậy, thật không biết cô ta có bao nhiêu thủ đoạn, ông trời đúng là không có mắt, loại người như vậy sao không ở tù cả đời."

Hà Tư Kỳ tức giận đến đỉnh đầu cũng bốc hơi. Mạc Trọng Huy lại thần nhiên nhìn chăm chú về phía trước, trong bóng đêm không thấy được vẻ mặt của hắn, cũng không thấy rõ trong mắt hắn đang nhìn gì.

An Noãn dùng sức lau hai mắt, một người phụ nữ được trình trọng cầu hôn như vậy sao không thể không cảm động. Ngẫm lại thời gian đúng là đáng sợ, bất tri bất giác thế nhưng đã hai mươi năm trôi qua. Một người khi còn sống có thể có bao nhiêu cái hai mươi năm.

"Gả cho anh ấy, gả cho anh ấy.."

An Noãn dường như còn không nghe được giọng của mình, liên tiếp lau nước mắt.

Thường Tử Phi lấy nhẫn từ trong túi ra, chậm rãi đeo vào ngón áp út của cô.

Toàn nhà hàng tiếng ầm ĩ nháy mắt trở thành: "Hôn cô ấy, hôn cô ấy.."

Thường Tử Phi cũng lớn mật đứng lên, hôn nhẹ lên má An Noãn.

"Hôn môi, hôn môi..."

Mạc Trọng huy hai tròng mắt hơi hơi mị lên.

Hôn xong, Thường Tử Phi gắt gao ôm An Noãn vào lòng.

"Thường Tử Phi, anh đang làm gì?" An Noãn nhỏ giọng ghé vào tai anh hỏi.

"Cầu hôn, ngu ngốc, em đã hứa với anh, còn chưa biết anh đang làm gì sao?"

Đèn chiếu trên người họ vừa tắt, Thường Tử Phi trong bóng đêm đem cô rời khỏi nhà hàng.

Không khí bên ngoài thoải mái, An Noãn nhẹ nhàng thở ra, tay vẫn còn bị Thường Tử Phi gắt gao nắm lấy.

"Thường Tử Phi, anh tìm ở đâu nhiều diễn viên quần chúng như vậy? Hành động cũng thật cao."

Thường Tử Phi cười ha ha không ngừng: "Bọn họ không phải là diễn viên quần chúng, anh chỉ là hỏi nhà hàng cho mượn cái sân, toàn bộ là khách của nhà hàng thật tâm chúc phúc cho chúng ta."

An Noãn dừng bước, tháo nhẫn trên tay xuống trả lại anh.

"Thường Tử Phi, chiếc nhẫn quý như vậy, em không thể nhận."

Đáy mắt vẫn mang ý cười hạnh phúc đột nhiên tái nhợt, anh gần từng tiếng: "Em có ý gì?"

"Em không thể gả cho anh, cũng không thể làm cô dâu của anh."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hồn Đản

An Noãn nằm ở trên giường, nhìn chiếc nhẫn tinh tế trên tay, Thường Tử Phi này thật vô lại, cô viện rất nhiều lý do cự tuyệt nhưng anh vẫn cương quyết đeo nhẫn lên tay cô. Anh nói sẽ cho cô thời gian suy nghĩ, đợi đến ngày cô đồng ý mới thôi.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng đập dồn dập, cô tưởng Thường Tử Phi, cũng không nghĩ nhiều chạy ra mở cửa, vạn vạn cũng không nghĩ tới người đứng bên ngoài là Mạc Trọng Huy.

"Trễ như vậy, tìm tôi có việc gì sao?"

Cô đứng che ngang cửa, không muốn cho hắn bước vào/

Mạc Trọng Huy tầm mắt dừng ở ngực cô, trào phúng nói: "Cô đều ăn mặc như vậy mỗi tối để nghênh đón Thường Tử Phi?"

An Noãn như mới phát hiện mình đang mặc chiếc váy ngủ bình thường, bởi vì đã cũ nên nhìn hơi rộng. Cô đi trở về phòng mặc vào cái áo khoác mặc vào.

Cũng vừa lúc đó, Mạc Trọng Huy đã đi vào phòng, ngồi xuống trên giường cô.

"Mạc Trọng Huy, khuya như vậy đến tìm tôi có việc gì?"

"Em nói khuya như vậy thì nên làm gì?" Hắn mỉm cười hỏi lại, đứng lên đi đến trước mặt cô, thân hình cao lớn che mất tầm mắt, nhìn qua như vậy có vài phần ái muội.

An Noãn rút lui từng bước, hai tay che chắn trước ngực.

Ánh mắt Mạc Trọng Huy dừng lại ở chiếc nhẫn trên tay cô, giọng lạnh lùng hỏi: "Cô nhận lời cầu hôn của Thường Tử Phi?"

An Noãn gờ tay đeo nhẫn lên, cười nói: "Đúng vậy, tôi cùng Tử Phi đã ở bên cạnh nhau hai mươi năm, trong lúc đó tình cảm cũng sớm hình thành, anh ấy chính là người thân của tôi, bởi vậy gả cho anh ấy là lựa chọn chính xác nhất, trên thế giới này không có ai yêu tôi hơn Thường Tử Phi."

"Rời khỏi anh ta, tôi sẽ cho em thứ tốt hơn." Hắn lạnh lùng ngắt lời An Noãn: "Tôi có thể cho em nhẫn quý giá hơn, cho em nhà xa nhất, cho em vĩnh viễn đều sai không hết.."

An Noãn ngắt lời hắn, cười ra tiếng: "Mạc Trọng Huy, anh cho là có tiền có thể mua được tất cả sao? Nói cho anh biết, nếu một người chân chính yêu anh sẽ không để ý đến tiền của anh. Anh đúng là người thật đáng thương, đời này cũng không hiểu được cái gì gọi là tình yêu thật sự."

Đôi mắt Mạc Trọng Huy âm u ảm đạm, hắn bỗng nhiên từng bước đến bên cạnh đưa tay nắm cái ót cô.

"Anh muốn làm gì?"

Cô rống giận, liều mạng lui về phía sau, đến khi lưng chạm đến vách tường, không còn lui được nữa.

"Mạc Trọng Huy, rốt cuộc anh muốn gì?"

"Muốn cho em ném thứ giữa tình yêu và tình nhân, người nào hương vị tốt hơn?"

Hắn nói xong cúi đầu hôn lên môi cô, không giống Thường Tử Phi nụ hôn ôn nhu triền miên, còn nụ hôn của Mạc Trọng Huy mang theo sự mãnh liệt chiếm giữ.

An Noãn liều mạng giãy dụa, hung hăng cắn đầu lưỡi của hắn, máu tươi từ miệng hai người tràn ra, nhưng hắn vẫn không chịu dừng tay. Cho đến khi hắn cảm thấy cô hô hấp khó khăn, hắn mới luyến tiếc rời đi, nhẹ nhàng liếm vết máu còn đọng trên môi mình.

"Chát!" một tiếng, An Noãn tát hắn một cái thật mạnh, tức giận mắg: "Súc sinh, anh mẹ nó đúng là một người đàn ông vô sỉ."

Hắn cũng không tức giận, một tay nâng cằm cô lên, nhìn cô bằng đôi mắt thâm trầm.

An Noãn không chút nào sợ hãi nhìn thẳng hắn, ánh mắt kiên định mà dũng cảm.

Tiếng di động đột nhiên vang lên, phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

Là người giúp việc trong nhà gọi tới, cô nhìn Mạc Trọng Huy nghe điện thoại đồng thời hạ ánh mắt xuống.

"Được, tôi về liền."

Hắn từ trước đến nay chưa từng từ chối bất cứ yêu cầu gì của Hà Tư Kỳ, ngay cả nói chuyện đều dịu dàng ôn nhu.

Nói chuyện với Hà Tư Kỳ xong, về mặt hắn trở nên lạnh lùng, nắm chặt cằm An Noãn gần từng tiếng: "Nếu em dám để Thường Tử Phi đụng đến em, tôi cam đoan sẽ làm em mất hết tất cả những thứ còn lại, chân chính làm một người chỉ có hai bàn tay trắng."

"Mạc Trọng Huy, anh con mẹ nó hỗn đản."

Cô nhìn bóng dáng hắn rời đi hung hăng mắg, nhưng hắn vẫn bước đi không chút chần chừ.

--

Mạc Trọng Huy về đến nhà, người giúp việc đến nói: "Mạc tiên sinh, Hà tiểu thư lại nổi giận."

"Tôi biết rồi, mọi người lui xuống nghỉ ngơi đi."

Mạc Trọng Huy trở về phòng thấy Hà Tư Kỳ nằm ở trên giường lạnh lùng liếc hắn, giống như đang giận dữ. Đồ vật trong phòng bị quang tứ tung bừa bãi.

Mạc Trọng Huy khề thờ dài, đi đến ngồi xuống giường: "Ai lại trêu chọc em?"

"Em không thèm để ý anh" Cô quay mặt đưa lưng về phía hắn.

"Vậy anh đi."

Mạc Trọng Huy đùa cợt nói chưa dứt lời, Hà Tư Kỳ quay lại ôm lấy cổ hắn.

"Sao anh lại gạt em, anh nói đang ở công ty, nhưng Trương Húc lại nói không có, rốt cuộc anh đi đâu?"

"Cậu ấy gạt em"

Hà Tư Kỳ nhìn nhìn hắn, vẻ mặt tức giận: "Cái tên Trương Húc kia, bữa nào em phải dạy bảo anh ta lại, càng ngày càng to gan, dám lừa gạt em."

Mạc Trọng Huy cười vuốt tóc cô: "Được rồi, đừng giận nữa."

Hà Tư Kỳ gật gật đầu, ôm lấy cổ hắn đang muốn hôn lên môi hắn: "Môi của anh bị gì vậy? Anh không phải đi tìm phụ nữ?"

"Không có, nóng trong người thôi, đừng suy nghĩ lung tung."

Hà Tư Kỳ không nói gì nữa, lại hôn lên môi hắn. Vừa hôn, vừa dụ hoặc nói: "Cho em, chúng ta đã lâu không có làm."

Mạc Trọng Huy vỗ nhẹ nhẹ lên má cô: "Ngoan, đừng náo, hôm nay đã khuya, sáng mai anh còn phải họp hội nghị."

Hà Tư Kỳ ôm lấy cổ hắn không buông: "Không, em muốn đêm nay. Mạc Trọng Huy, anh không phải thay lòng đổi dạ chứ, anh không phải hết thương em? đã lâu anh không còn đụng đến em, từ khi An Noãn ở tù, anh cũng không chạm qua em, có phải trong lòng anh vẫn còn có An Noãn?"

Hắn đột nhiên cảm thấy phiền toái, đứng lên hơi dùng sức bỏ tay cô ra, đi đến phòng tắm.

--

Lúc Mạc Trọng Huy từ phòng tắm đi ra, Hà Tư Kỳ nằm ở trên giường thấp giọng nức nở.

Rốt cuộc không nhẫn tâm, hắn đi lại bên giường nằm xuống kéo cô vào lòng.

Hà Tư Kỳ nằm trong ngực hắn tiếng khóc càng lớn: "Em biết anh chỉ lừa dối em thôi, Mạc Trọng Huy, ở trong lòng anh, em có trân quý như đôi mắt này chút nào không? Mỗi lần sau khi em khóc xong, anh đều đau lòng. Anh nói cho em biết, nếu em không có ánh mắt này, anh còn có thể yêu em không?"

"Đừng suy nghĩ lung tung."

"Là em suy nghĩ lung tung sao? Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng cho em lời hứa hẹn nào. Đôi khi em thật hâm mộ An Noãn, Thường Tử Phi thật yêu cô ấy, trước mặt nhiều người như vậy cầu hôn cô ta, nếu đời này anh cũng cầu hôn em như vậy, em chết cũng cam tâm."

Mạc Trọng Huy đột nhiên trở nên nghiêm túc, lạnh giọng trách: "Cái gì chết hay không, đừng làm loạn nữa được không?"

"Mạc Trọng Huy, anh sợ em rời khỏi anh, hay là chỉ sợ không nhìn được ánh mắt này?"

Mạc Trọng Huy im lặng cái gì cũng không nói, xoay người đặt cô dưới thân, có chút tàn bạo xé rách quần áo Hà Tư Kỳ.

Hà Tư Kỳ rốt cuộc cũng không còn suy nghĩ, hai tay gắt gao ôm lấy sau lưng hắn, chỉ có như vậy cô mới cảm thấy mình thuộc về hắn, thật thật chính chính thuộc về Mạc Trọng Huy.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đừng Đụng Tôi

"Mạc Trọng Huy, chúng ta kết hôn đi."

Sau một hồi hoan ái qua đi, Hà Tư Kỳ ở trong lòng hấn đưa ra yêu cầu, cô nghĩ đưa ra yêu cầu lúc này có lẽ hấn sẽ chấp nhận.

Nhưng Mạc Trọng Huy không như vậy, hấn không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt: "Chuyện này khi khác hãy nói."

"Tại sao phải khi khác? Em đã đợi rất lâu." Hà Tư Kỳ nhìn thẳng vào mắt hấn: "Em đi theo anh nhiều năm như vậy, anh cho đến bây giờ chưa cho em danh phận gì, tất cả mọi người chỉ gọi em bằng Hà tiểu thư. Hôm nay khi thấy Thường Tử Phi cầu hôn An Noãn, em thật sự rất hâm mộ, em thật sự hy vọng lúc đó người nhận được lời cầu hôn là em, nếu là anh em nhất định sẽ gả cho anh. Anh cho em biết đi em phải đợi đến khi nào?"

"Anh mệt, em để cho anh nghĩ ngơi không được sao?" Hấn đẩy nhẹ Hà Tư Kỳ đang ở trên người mình xuống.

"Anh không phải cả đời này không cưới em? Đem em trở thành đồ chơi của anh, chơi đùa một lúc rồi thôi?"

Mạc Trọng Huy khề thờ dài, đơn giản không hề quan tâm lời Hà Tư Kỳ.

"Cho dù muốn kết hôn cũng nên tìm một người môn đăng hộ đối, người này nhất định không phải là An Noãn, anh đừng quên cô ta đã từng ở tù, cô ta không còn là con gái thị trường, gia tộc anh vĩnh viễn sẽ không chấp nhận cô ta."

Mạc Trọng Huy xốc chân lên bước xuống giường.

"Anh muốn đi đâu?"

"Đi ra ngoài hít thở không khí." Hấn thân nhiên trả lời, lập tức rời khỏi phòng.

--

Sáng hôm sau An Noãn theo lễ thường đi làm, Thường Tử Phi cũng đã đợi cô dưới cổng.

"Thường Tử Phi, về sau anh đừng mỗi ngày đến đây nữa, rất bất tiện, buổi sáng ngồi xe buýt cũng tiện lợi."

Thường Tử Phi vô cùng thân thiết nhìn cô, yêu thương nói: "Anh đến đón để em ngủ thêm một ít nữa, không cần vất vả sáng sớm phải đón xe."

"Nhưng anh.."

"Đàn ông chịu khổ một chút có là gì, bằng không làm sao phụ nữ có thể dựa vào. Hơn nữa, mỗi sáng đến lúc gặp em anh đều cảm thấy ấm lòng, chỉ cần được nhìn thấy em là anh hạnh phúc."

An Noãn ánh mắt đỏ hồng, quay mặt nhìn về hướng cửa sổ.

Một người phụ nữ rất dễ bị làm cho cảm động, không phải bởi vì tiền bạc hay châu báu, mà là những chi tiết rất nhỏ trong cuộc sống, một ít vụn vặt nhưng cũng cảm thấy ấm áp.

"Noãn Noãn, hôm nay tan ca em hãy đi dạo cùng đồng nghiệp, anh trễ chút mới đến đón em, gần đây công ty có một hạng mục rất lớn."

"Không sao, anh cứ lo việc của anh, em có thể tự lo."

Đến Trăm Nhạc, Thường Tử Phi ôm hôn cô nồng nhiệt, rồi mới cho xe chạy đi.

Xuống xe, thấy Elle và Lâm Mạn đang ngoắc ngoắc nhìn, An Noãn bị nhìn đến cả người không thoải mái.

Hai người mỗi người một bên ôm lấy cánh tay An Noãn, Elle trêu ghẹo: "Nụ hôn vừa rồi ít nhất cũng năm phút đồng hồ, như vậy mà Thường tổng vẫn còn tâm tư đi làm?"

"Không có, đừng nói giỡn." An Noãn dùng sức bỏ tay bọn họ ra, đi như vậy về tiệm.

--

An Noãn cảm thấy thật khó chịu, Mạc Trọng Huy cứ quấy rầy cô, làm cho Hà Tư Kỳ cứ đến đây làm loạn.

Tiệm vừa mới mở cửa, Hà Tư Kỳ liền nghênh ngang đi vào, bàn tay vung lên chỉ chỉ vào bộ quần áo An Noãn vừa treo lên: "Đem bộ này xuống cho tôi thử."

An Noãn biết là không hay ho gì, đem quần áo cầm xuống cho Hà Tư Kỳ.

Hà Tư Kỳ không có vào phòng thử đồ, lại đi đến trước mặt An Noãn cởi khăn quàng cổ và áo khoác ra. Nhìn trên cổ cô ta có dấu hôn, An Noãn chỉ cảm thấy buồn cười. Elle cùng Lâm Mạn cũng thấy ở một bên cười trộm.

Hà Tư Kỳ nhìn bộ quần áo, lắc đầu nói: "Bộ này hình như không thích hợp với tôi, lấy bộ màu trắng cho tôi xem thử."

An Noãn cũng chịu đi lấy vài bộ quần áo khác mang đến.

Cuối cùng, Hà Tư Kỳ cũng không kiên nhẫn thử đi thử lại, đem toàn bộ quần áo ném vào người An Noãn.

"Tiệm các người quần áo thật đúng là quá kém, cũng không biết làm sao có thể làm ăn trong Trăm Nhạc, nghe nói bà chủ các người sinh hoạt cá nhân không kiểm điểm, đoán chừng cũng là lên giường với đàn ông mà có."

An Noãn hai tay nắm chặt thành quyền, gần từng tiếng lạnh lùng: "Hà Tư Kỳ, cô đến gây sự với tôi là được rồi, nhưng nếu đến để nhục mạ người khác, đừng trách tôi không khách khí với cô."

Hà Tư Kỳ trào phúng cười ra tiếng: "Cô thì có thể làm gì, cô cho rằng cô vẫn là con gái thị trường sao. Được rồi, tôi cũng không có thời gian đòi co với cô, hôm nay chủ yếu là muốn hỏi cô, đêm qua có phải cô ở cùng Mạc Trọng Huy?"

An Noãn đang treo những quần áo vừa rồi lên, thân nhiên trả lời: "Phải, khuya hôm qua anh ta đến tìm tôi."

Hà Tư Kỳ sắc mặt trở nên xanh mét, lớn tiếng chất vấn: "Tôi qua các người đã làm gì?"

An Noãn nhìn cô ta cười cười: "Cô đoán thử, cô nam quả nữ chung một phòng thì có thể làm gì?"

"Tiện nhân!"

Hà Tư Kỳ giờ tay định đánh, An Noãn kịp thời chụp lấy tay cô ta: "Hà Tư Kỳ, cô muốn chơi tôi có thể cùng cô chơi, dù sao tôi hiện tại chỉ có hai bàn tay trắng, cũng không còn gì để mất. Nhưng cô thì không, cô còn có Mạc Trọng Huy, vì tôi mà mất đi hắn, như vậy tôi cũng coi như là có lời."

Hà Tư Kỳ cắn cắn môi, hung hăng nói: "An Noãn, cô đợi đó."

--

An Noãn không ngờ Hà Tư Kỳ tới trả thù nhanh như vậy, khi tan ca về, cô một mình ngồi xe về thấy 2 người đàn ông kỳ quái đi theo sau cô. An Noãn xuống xe trở về nhà trọ, bọn họ cũng đuổi theo.

An Noãn chạy rất nhanh, hai người kia thấy thế cũng chạy theo, An Noãn bị họ đuổi vào một con hẻm cụt.

Nơi này rất hẻo lánh, An Noãn lớn tiếng kêu cứu mạng, nhưng vẫn không thấy có người.

"Các người là ai? Ai phái các người đến?" An Noãn rung rung giọng hỏi.

"Mạc tiên sinh phái chúng tôi đến."

"Mạc Trọng Huy? Hắn kêu các người đến làm gì?"

"Cô nói chúng tôi có thể làm gì?"

Bọn họ nói xong tiến lên xé rách áo An Noãn. Cô vô lực khóc kêu, cái cảm giác tuyệt vọng này thật giống như ba năm về trước.

"Các người đang làm gì?"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, hai người đàn ông phản xạ có điều kiện buột An Noãn ra, nhìn người mới đến lập tức quỳ xuống: "Mạc tiên sinh."

Mạc Trọng Huy bước tới, hung hăng đá vào hai người đàn ông té lăn ra đất.

An Noãn lui vào trong góc, hai tay gấu gao ôm lấy mình, ba năm trước, khi cô bị đưa vào trại giam, biết cha qua đời ở bệnh viện, cô cũng như vậy ngồi khóc suốt một ngày.

"An Noãn, là tôi." Mạc Trọng Huy ngồi xuống bên cạnh cô.

Tay hắn nhẹ nhàng xoa xoa lên trán cô, An Noãn như bừng tỉnh thét lên: "Súc sinh, đừng đụng vào tôi."

"Mạc tiên sinh, ngài mang An tiểu thư đi trước, hai người kia giao lại cho tôi."

Mạc Trọng Huy gật gật đầu, không để ý đến sự phản đối của An Noãn, cúi xuống ôm lấy cô rồi khỏi con hẻm nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Bắt Đầu Lại Lần Nữa

An Noãn không nghĩ Mạc Trọng Huy lại đưa cô về lại biệt thự cũ, nơi cô cùng cha ở. Bên trong đã được Mạc Trọng Huy cho người sửa chữa qua so với trước kia đơn giản âm cúng, hiện tại lại có vẻ xa hoa lãng phí.

Vừa đến nơi, An Noãn như con nhím xù lông, đâm đá lên người Mạc Trọng Huy: "Anh con mẹ nó súc sinh không bằng, anh dẫn tôi đến đây làm gì, nhắc nhở tôi tại nơi này anh hại chết cha tôi sao? Mạc Trọng Huy, anh đi tìm người cường bạo tôi, lại ra tay cứu tôi, muốn tôi cảm kích anh sao? Anh bị biến thái hay nhân cách phân liệt."

Mạc Trọng Huy mặc kệ cô lên án, ôm lấy thắt lưng cô mang lên lầu.

Lên đến phòng của cô ngày xưa, vĩnh viễn An Noãn không thể quên, chính tại nơi đây Mạc Trọng Huy cùng Hà Tư Kỳ đã làm ra những gì, cha cô cũng chính nơi này khí huyết công tâm mà chết đi.

"Mạc Trọng Huy, hôn đần, buông tôi không muốn vào."

Hắn đem cô trực tiếp đặt lên giường.

"Mạc Trọng Huy, anh cho rằng đổi một cái giường mới, thay đổi các bày trí là có thể che giấu được sự thật sao? Súc sinh, anh trả lại cha cho tôi."

An Noãn nhảy dựng lên hai tay bóp cổ Mạc Trọng Huy.

Nhưng hắn dễ dàng gỡ tay cô ra, áp đảo cô trên giường.

"Phòng này là tôi chuẩn bị cho em, quên những chuyện đã xảy ra, chúng ta bắt đầu lại từ đầu."

Hắn thì thâm bên tai An Noãn, dùng giọng êm ái ngày xưa đã làm cho cô trầm luân.

"Mạc Trọng Huy, nếu anh có thể trả cha lại cho tôi, chúng ta sẽ bắt đầu lại."

Mạc Trọng Huy nhũ mày thật chặt, dùng giọng từ tính nói: "An Noãn, đã qua đi thì cho qua, sau này tôi sẽ bồi thường cho em gấp bội."

"Anh làm thế nào bồi thường? Anh có thể cho tôi được cái gì?"

"Hôn nhân."

An Noãn cười đến mặt mũi, cười đến rất là châm chọc: "Mạc Trọng Huy, anh cảm thấy kết hôn là bồi thường được cho tôi sao? Tôi con mẹ nó đòi này cũng không gả cho anh, sát thủ giết cha tôi."

Đôi mắt Mạc Trọng Huy phút chốc trở nên âm trầm, hắn cúi xuống, hung hăng hôn lên môi cô.

An Noãn không nghĩ tới hắn sẽ làm như vậy, dùng sức quay đầu đi nơi khác không cho hắn hôn. Mạc Trọng Huy một tay nắm lấy hai tay, một tay nắm chặt cằm cô không cho nhúc nhích, hôn từ trên môi xuống cằm cô.

An Noãn đột nhiên bình tĩnh lại, thấp giọng nói: "Mạc Trọng Huy, làm đi, dù sao thân thể này cũng đã đi qua nhiều người, thêm một người cảm thú nữa cũng không sao."

Nụ hôn dừng lại, ánh mắt hắn nhìn lên tia máu nhìn cô thật sâu.

"Tôi ở trong tù ba năm, vì để không bị người ta ức hiếp, giày vò, tôi cùng ba người cai ngục phát sinh quan hệ. Mỗi lần những người khác làm việc, thì tôi ngủ cùng họ. Mạc Trọng Huy nói đến đây cũng do anh ban tặng, tôi có được ngày hôm nay tất cả đều do anh. Thân thể này anh còn muốn không, nếu muốn thì tôi đồng ý."

"Cút!" Gần như rít gào Mạc Trọng Huy lên tiếng.

An Noãn thậm chí chưa kịp sửa sang lại quần áo, lao đảo rời khỏi biệt thự.

Cô gọi điện thoại cho Thường Tử Phi, anh chắc đang họp, nhỏ giọng hỏi: "Noãn Noãn, có chuyện gì."

"Thường Tử Phi, anh đến đón em được không? Anh mau đến đón em."

Cô nghĩ tuy hứng một lần, chỉ cần có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này, ở thêm một giây cô cũng cảm thấy khó thở một phần.

Thường Tử Phi rất nhanh chạy tới, cũng không biết trên đường vượt bao nhiêu đèn đỏ. Trong điện thoại nghe được giọng An Noãn run run, anh cảm thấy trái tim mình cũng rung theo, làm sao nghĩ được hội nghị hay không.

Xe dừng lại, đèn đường chiếu xuống, cô ngồi trong góc như đứa bé không nhà để về. Anh nghĩ, ba năm trước đây cô cũng bộ dạng như vậy sao? Nhưng khi đó anh lại không thể ở bên cạnh cô.

"Noãn Noãn, sao em lại chạy đến đây?"

An Noãn vừa thấy Thường Tử Phi liền nhào vào lòng anh, gắt gao ôm chặt thắt lưng anh, như chỉ cần ôm như vậy sẽ không có người xấu nào dám xúc phạm cô.

"Được rồi, đừng khóc, nói cho anh biết, một mình em đến đây sao?"

Cô gật gật đầu, giải thích: "Bỗng nhiên em nhớ cha, bởi vậy đến đây, nhưng nơi này đã có người khác ở."

Thường Tử Phi đau lòng vuốt tóc cô, an ủi: "Đứa ngốc, cho dù nhớ cha, cũng không thể một mình chạy đến đây. Chờ anh một thời gian nữa xong công việc, sẽ đưa em đến mộ chú An."

Sau khi An Noãn chạy đi, Mạc Trọng Huy vẫn đứng bên cửa sổ, bên ngoài đã không còn thấy bóng dáng An Noãn, nhưng hán vẫn đứng như vậy.

"Mạc tiên sinh, đã điều tra ra, hai người vừa rồi là do Hà tiểu thư phái đi, còn giả danh nghĩa của ngài."

Thấy Mạc Trọng Huy không có biểu hiện gì, Trương Húc biết, chắc hán đã sớm đoán ra là ai làm.

"Mạc tiên sinh, còn có một việc, tôi không biết nên nói hay không. An tiểu thư không có về nhà trọ, mà cùng Thường Tử Phi đến nhà của anh ta."

Mạc Trọng Huy vẫn là thờ ơ.

"Mạc tiên sinh, ngài không sao chứ?"

"Cậu đi trại giam giúp tôi tìm ba người."

--

An Noãn đột nhiên nói đêm nay muốn đến nhà trọ của anh, làm Thường Tử Phi cao hứng không thôi. Chờ cô đi siêu thị mua một ít đồ dùng hằng ngày và ít quần áo.

"Anh đã sớm nói em đến em lại không chịu, nơi này rất gần với Trầm Nhạc, khi nào anh không rảnh đến rước em, em vẫn có thể tự mình về nhà, anh cũng yên tâm. Trước kia, em ở xa như vậy, anh vẫn luôn lo lắng."

"Em đi tắm trước đi, anh lấy cho em ly sữa."

Thường Tử Phi vỗ vỗ lên đầu cô quay ra ngoài.

Đứng dưới vòi sen nước ấm, nhưng lòng An Noãn lại lạnh lẽo. Cô suy nghĩ, nếu không phải vụn về lấy đại một lý do như vậy Mạc Trọng Huy không dễ dàng buông tha cô. Nhưng có thể gạt được lúc này, tiếp theo phải làm sao bây giờ. Phải là những gì hán muốn, cho tới bây giờ không có gì là không được.

"Noãn Noãn, An Noãn, An Tiểu Noãn, tắm xong chưa, sữa nguội rồi."

Thường Tử Phi đứng bên ngoài gọi cửa. An Noãn dùng sức lau mắt, tắt vòi sen.

Cửa phòng tắm mở ra, An Noãn chỉ quần một chiếc khăn tắm, nước trên tóc vẫn còn nhỏ xuống.

"Noãn Noãn, anh đã mua cho em đồ ngủ rồi? Có phải không tìm được hay không anh giúp em tìm?"

Thường Tử Phi mở những cái bao vừa mua tìm. Đột nhiên thấy An Noãn ôm anh từ phía sau.

"An Noãn, em sao vậy?" Giọng anh có chút ngập ngừng, ý chí lúc này đã đến cực hạn.

"Thường Tử Phi, anh yêu em không?"

"Đương nhiên, anh yêu em."

"Anh dám nhìn vào mắt em mà trả lời?"

Thường Tử Phi có chút gian nan xoay người, giấy tiếp theo đã bị An Noãn cường hôn.

Anh rút cuộc cũng không chống cự được dụ hoặc, ôm lấy cô nhẹ nhàng đặt xuống giường.

"Noãn Noãn, em thật sự biết đang làm gì? Em sẽ không hối hận?"

"Em không hối hận." Cô kiên định trả lời.

Nghe được câu trả lời của An Noãn, Thường Tử Phi cúi xuống hôn lên cổ như tuyết trắng của cô, bàn tay để lên nơi đầy đặn trước ngực.

An Noãn nhắm hai mắt, cắn chặt hàm răng, hai tay cũng dùng sức nắm tay drap giường.

Thường Tử Phi rút cuộc cũng không nhẫn tâm tiếp tục đi xuống, lấy chân đạp lên người cô.

"Mở mắt ra đi."

An Noãn có chút xấu hổ nhìn anh.

Thường Tử Phi yêu thương vuốt ve hai má cô, cười cười: "Nha đầu ngọc, không không phải làm như vậy, đợi chúng ta kết hôn, đến lúc đó cho dù em không đáp ứng anh cũng không buông tha em."

"Ngoan, nghĩ ngợi cho tốt, ngủ ngon, bảo bối."

Hôn nhẹ lên trán cô, anh xoay người rời khỏi phòng, giúp cô đóng cửa lại.

An Noãn nhẹ nhàng thở ra. Cũng không thể trách được, cô còn chưa chuẩn bị tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cảm Ơn Anh.

An Noãn theo thói quen thức dậy, ra khỏi phòng liền thấy bóng Thường Tử Phi trong bếp, trong lòng có chút ê ẩm. Nếu một người đàn ông tài cán vì một người phụ nữ có thể xuống bếp làm bữa sáng cả đời, như vậy đối với người phụ nữ mà nói không còn hạnh phúc nào.

"Thức sớm như vậy, kỳ thật em có thể ngủ thêm nửa giờ." Thường Tử Phi thấy cô yêu thương cười cười.

"Anh đang nấu gì, thơm như vậy làm em thức dậy." An Noãn bước vào bếp coi anh đang làm cái gì.

Thường Tử Phi cúi đầu cười ra tiếng: "Anh nấu món mà em thích nhất cháo hải sản."

"Thường Tử Phi anh không cần tốt với em như vậy."

Anh vuốt vuốt mũi cô, cười nói: "Anh phải đối với em thật tốt, sau này em có thể cam tâm tình nguyện gả cho anh, anh không muốn ép buộc em."

Sau bữa sáng, Thường Tử Phi đi làm, tiện đường chở An Noãn đến Trăm Nhạc, như vậy cũng tiện đường hơn cho hai người.

Xuống xe An Noãn thần thần bí bí hỏi: "Tối nay anh muốn ăn món gì?"

Thường Tử Phi ngó người một chút, phản ứng có chút thụ sủng nhược kinh (được yêu thương mà kinh sợ) hỏi: "Em nấu cơm cho anh ăn?"

An Noãn gật đầu: "Tuy em chưa làm qua lần nào, nhưng em muốn học, anh muốn ăn gì, tan ca em đi mua đồ ăn."

Thường Tử Phi cầm lấy tay cô kích động đưa lên môi hôn: "Chỉ cần là em nấu, món gì anh đều thích."

An Noãn liếc nhìn anh cũng không hỏi thêm gì.

Có đôi khi nghĩ lại giữa người với người thật không công bằng, Thường Tử Phi là người hiểu cô nhất, nhưng An Noãn đối với anh lại không biết tí gì. Cùng lớn bên nhau hai mươi năm, cô thậm chí không biết anh thích ăn gì nhất. Trong ấn tượng khi bọn họ ở bên nhau, hễ là cô lựa chọn từ nơi ăn, cho đến món ăn, Thường Tử Phi đều vĩnh viễn chỉ biết nói: "Tốt."

Khi Trương Húc dẫn ba nữ cảnh ngục đi vào văn phòng của Mạc Trọng Huy, hắn mới biết bị người phụ nữ kia lừa mình.

"Mạc tiên sinh, tôi đã điều tra qua, lúc An tiểu thư trong trại giam chính là ba vị này quản lý."

"Nữ?" Mạc Trọng Huy mày hơi nhíu lại.

"Mạc tiên sinh, ở phòng giam nữ đều là nữ cảnh ngục, không có nam cảnh, ngay cả sở trưởng cũng là nữ." Một nữ cảnh nom nớp lo sợ trả lời.

Mạc Trọng Huy nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng bị lừa, nhưng tâm tình cũng tốt hơn.

Hắn ngồi ở sofa, thân nhiên hỏi: "An Noãn khi còn trong trại giam biểu hiện thế nào?"

"Thời gian lúc vừa đến có chút tự kỷ, ai cô ấy cũng không muốn nói chuyện cũng không để ý, mỗi ngày chỉ chui vào một góc ngồi khóc, tất cả biện pháp đều vô dụng, bác sĩ tâm lý cũng được mời tới nhưng cũng không có kết quả, cô ấy cũng là không chịu nói. Khi đó, trong trại có một nữ tù tên La Hiểu Yến, mặc kệ An Noãn có chú ý hay không, mỗi ngày đều nói chuyện cùng cô ấy, qua một thời gian dài, An Noãn mới mở miệng nói chuyện, chậm rãi thích ứng với hoàn cảnh."

Đưa ba người nữ cảnh ra về, Trương Húc ghé vào tai hắn: "Mạc tiên sinh, ngày hôm qua Hà tiểu thư phái người phá An tiểu thư, may mắn chúng ta phát hiện đúng lúc, bằng không hậu quả không thể tưởng. Tôi sợ nếu không tìm Hà tiểu thư nói cho rõ ràng, còn có thể có lần sau."

"Tôi biết, cậu đi xuống trước đi."

Mạc Trọng Huy xoa xoa hai bên trán, cảm thấy nhức đầu.

Hà Tư Kỳ đúng lúc này lại không mời mà tới, đứng trước mặt Trương Húc hỏi tội: "Trương đốc trở, anh còn có để tôi trong mắt? Là gan cũng thật lớn, ngay cả người của tôi cũng dám đụng, anh có ý gì?"

"Là anh kêu cậu ấy làm." Mạc Trọng Huy mặt không đổi sắc ngắt lời cô.

Hà Tư Kỳ dừng lại một chút, tiếp theo đem lửa giận quay sang Mạc Trọng Huy quát: "Tại sao anh làm vậy? em bắt quá chỉ muốn tìm người dọa An Noãn, anh lại cho chặt đứt tay chân bọn họ, ở trong lòng anh An Noãn quan trọng như vậy sao?"

Mạc Trọng Huy híp hai mắt lại, đứng lên, dáng người cao lớn phát ra hơi thở lạnh như băng: "Đã làm sai còn đứng ở đây chỉ trích người khác, là anh chiều chuộng em, yêu thương đến em vô pháp vô thiên vậy sao?"

Hà Tư Kỳ chưa từng thấy Mạc Trọng Huy tức giận với cô như vậy, lời nói lạnh lùng của hắn gần như tiếng gõ vào tim cô.

"Anh vì An Noãn mà mắng em! Mạc Trọng Huy, em ghét anh, không bao giờ để ý đến anh."

Hà Tư Kỳ khóc chạy ra. Trương Húc đứng bên cạnh che miệng cười trộm.

--

An Noãn cả ngày đều không rảnh, không có thời gian lên mạng nghiên cứu thực đơn, cuối cùng cô quyết định làm cho Thường Tử Phi món cá sốt cà.

Đến giờ tan ca, đang chuẩn bị đến chợ mua đồ ăn, xa xa đã thấy xe của Mạc Trọng Huy đứng trước Trăm Nhạc. Lòng dâng lên cảm giác phiền toái.

Trương Húc đi về phía An Noãn, vẫn là gương mặt tươi cười: "An tiểu thư, lần trước tôi cứu cô, đừng làm cho tôi khó xử, lên xe đi, Mạc tiên sinh đợi cô đã lâu."

An Noãn chỉ cảm thấy buồn cười, tự biên tự diễn, lại đến tìm cô tranh công.

Lên xe, cô cũng không khách khí, nhìn tài xế nói: "Đưa tôi đến chợ gần nhất."

"Mua đồ ăn nấu cho ai ăn?" Sắc mặt Mạc Trọng Huy đã không tốt.

An Noãn hào phóng trả lời: "Làm cho bạn trai tôi ăn, chúng tôi đã ở chung, tôi muốn vì anh ấy biến thành một người phụ nữ ở nhà."

"Quay lại." Mạc Trọng Huy lạnh lùng nói, tài xế sợ đến mức vội vàng đánh tay lái.

"An Noãn, em lại gạt tôi phải không? Tôi hôm qua ba người nam cảnh ngục đều kể hết chuyện ba năm trước."

An Noãn căn bản không nghĩ tới có thể gạt hắn bao lâu, cô thoải mái thừa nhận: "Đúng vậy, ngày hôm qua là tôi gạt anh, bởi vì tôi không muốn đem lần đầu tiên quý giá nhất của mình cho một tên súc sinh, súc sinh đó còn là người hại chết cha tôi. Vừa rồi, tất cả những gì tôi nói đều là sự thật, ngày hôm qua tôi đã đến nhà của Thường Tử Phi, đem lần đầu tiên của mình cho anh ấy."

Băng ghế trước tài xế cùng Trương Húc nghe xong giật mình, nháy mắt cảm giác được không khí đang thay đổi.

Mạc Trọng Huy đáy mắt lạnh xuống, lấy đi khăn quàng cổ trên cổ cô. Khăn quàng được bỏ xuống, một dấu hôn nhợt nhạt nhìn rất chói mắt. Hắn điền lên xé rách áo cô, nhìn đến trước ngực cũng là những dấu hôn không đồng nhất.

"Mạc Trọng Huy, tôi nhanh như vậy đem thân thể của mình cho Thường Tử Phi cũng phải cảm ơn anh, nếu không phải thiếu chút nữa bị anh cưỡng bạo, tôi không nghĩ đến trước khi kết hôn đem lần đầu tiên giao cho anh ấy. Nhưng cũng không có cách nào, tôi sợ anh đoạt mất, như vậy tôi thà rằng chết đi. Nói thật ra, trải qua đêm qua, tôi cùng Thường Tử Phi tình cảm lại tiến triển mạnh, tôi cam lòng vì anh ấy thay đổi, học nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa, mỗi ngày làm cơm đợi anh ấy về. Thì ra đây mới chính là cuộc sống tôi từng mơ ước, bình thân qua ngày, thân nhiên hạnh phúc, tôi cảm ơn anh đã làm cho tôi cảm nhận sự ấm áp này."

"Hạ lưu!" Hắn nghiêng răng phun ra hai chữ, hai tay gắt gao nắm chặt thành quyền.

An Noãn cười lạnh: "Hạ tiện cũng không sao, bắt quá anh cùng dâm phụ Hà Tư Kỳ, hai người ở cùng một chỗ mới là một đôi gian phu dâm phụ."

"Xuống xe!" Hắn lớn tiếng quát.

Lái xe sợ đến mức chạy vào ven đường dừng xe lại.

An Noãn mở cửa xe không quay đầu nhìn hắn bước xuống rồi đi. Nhìn thấy Mạc Trọng huy vừa rồi sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cô đột nhiên có cảm giác mình trả được thù.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Không Xứng

An Noãn mua cá, rau dưa, lần đầu tiên làm cá cô bị dao cắt trúng tay. Lúc nhìn máu tươi chảy xuống cô đột nhiên có cảm giác mình thật thất bại, cái gì cũng không làm được. Thường Tử Phi còn yêu cô như vậy, cô phải tu luyện mấy đời mới có được phúc.

An Noãn băng bó ngón tay xong, tiếp tục bắt đầu cắt rau. Cô học cách nấu tra được trên mạng từng bước làm, đại khái là lửa quá lớn, thời gian cũng không nắm chắc, cuối cùng chiên cá nhìn khét đen, toàn bộ phòng bếp đều là một mùi khét.

An Noãn uể oải nhìn phòng bếp thờ dài, tính dọn dẹp cho sạch, đem phòng bếp trả về nguyên vẹn, lúc này chuông cửa vang lên.

Cô nghĩ là Thường Tử Phi nên chạy ra mở cửa, vạn vạn cũng không nghĩ người ngoài cửa là dì Nghê.

Nghê Tuệ nhìn thấy An Noãn, khẽ biến sắc.

"An Noãn, sao cô lại ở đây?" Bà lạnh lùng hỏi.

"Dì Nghê, cháu.." Hai tay An Noãn gắt gao nắm chặt lại, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải đối mặt như thế nào.

"Vào trong rồi nói" Nghê Tuệ lạnh lùng nói, đi thẳng vào trong nhà. "Rầm" một tiếng cửa đóng lại.

An Noãn nom nớp lo sợ đi theo phía sau, giống như đứa bé phạm lỗi.

Vừa vào trong ngửi thấy được mùi từ trong phòng bếp, Nghê Tuệ quay người đi vào, quan sát một lúc, sắc mặt càng trở nên xanh mét.

"An Noãn, tôi nhớ rõ ràng cô đã cam đoan với tôi, cô cùng Tử Phi không ở bên nhau, hiện tại là ý gì?" Bà Nghê cố gắng áp chế lửa giận của mình, giọng thật bình tĩnh.

An Noãn vẫn cúi đầu, một câu cũng không dám nói.

"An Noãn, chúng ta nói chuyện một chút đi."

--

Hai người ngồi xuống ghế ở bàn ăn, An Noãn chỉ cảm thấy hai tay lạnh ngắt, cử động cũng không dám.

"Noãn Noãn, dì đã nói với cháu rất nhiều lần, tại sao cháu không hiểu, cháu không thích hợp với Tử Phi của dì, trước không thích hợp tương lai càng không."

Nghê Tuệ nói xong, chạy vào phòng An Noãn ở, không lâu sau bên cạnh bà là một túi hành lý. Dem hành lý đặt trước mặt An Noãn, vẻ mặt lạnh lùng: "Loại phụ nữ chưa kết hôn đã đưa đến cửa, loại phụ nữ này đàn ông sẽ không quý trọng, Từ Phi đối với cô mà nói chỉ là không cam lòng mà thôi, đàn ông thôi, thấy tốt thì dành, sau đó lại xem không đáng một đồng. Cô đi đi, Thường gia chúng tôi tuyệt đối không chấp nhận cô."

--

Đi theo Mạc Trọng Huy nhiều năm như vậy, Trương Húc đối với hắn có chút hiểu ý. Anh biết Mạc tiên sinh thường những lúc không vui, thích ngồi một chỗ nửa ngày không nói một câu.

Hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng bước lại gần hắn, Trương Húc cẩn thận nói: "Mạc tiên sinh, có chuyện này không biết có nên nói hay không."

Mạc Trọng Huy mày nhíu lại thật chặt.

Trương Húc nói nhanh: "An tiểu thư sau khi đi mua đồ ăn về đến nhà của Thường Từ Phi.."

Anh nhìn Mạc Trọng Huy mày nhíu thật chặt. Người đàn ông này luôn đem tình cảm chính mình che giấu rất tốt, nhưng cũng có lúc không phải là nhìn không ra manh mối.

"Đại khái cũng hơn một giờ, mẹ của Thường Từ Phi đến, gặp được An tiểu thư, đuổi cô ấy ra khỏi nhà."

Mày Mạc Trọng Huy nhíu lại thật sâu.

"An tiểu thư mang theo hành lý một mình ngồi ở trạm xe, nhìn qua thật đáng thương, hay là đưa cô ấy đến ở tạm Thiên Đường."

"Không cần." Mạc Trọng Huy tựa vào ghế sofa, hai mắt khép lại, bộ dạng thật mệt mỏi.

"Mạc tiên sinh, còn có chuyện này.."

Trương Húc lời chưa nói xong, Mạc Trọng Huy đột nhiên mở mắt hung hăng liếc anh một cái.

"Tôi nói là, An tiểu thư đã lừa gạt ngài một lần, có thể sẽ có lần thứ hai, ý của tôi là, cô ấy cùng Thường Từ Phi có thể là sẽ không tiến triển nhanh như vậy."

"Cậu cũng hiểu cô ấy?" Mạc Trọng Huy lạnh lùng hỏi.

Trương Húc vô liêm sỉ trả lời: "Tôi nhìn người rất chuẩn."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Vĩnh Viễn Không Vứt Bỏ

Tan ca Thường Từ Phi từ công ty về nhà, trên đường về cứ tưởng đến cảnh có người ở nhà đợi anh về, trong lòng cảm thấy thật hưng phấn. Có ý đi cửa hàng bán hoa mua một bó hoa hồng rồi chạy nhanh về nhà. Rót cuộc cũng về đến, tâm trạng anh có chút không thể kiềm chế.

Dùng chìa khóa mở cửa, liếc mắt nhìn thấy Nghê Tuệ ở trong phòng bếp. Tâm chợt lạnh đi, có loại dự cảm không tốt.

Nghê Tuệ thấy con về thì nhiệt tình đón tiếp: "Từ Phi, con đã về, con lại đây xem mẹ làm món gì cho con."

Thường Từ Phi bỏ bó hoa xuống, chạy xuống phòng bếp, có chút vội vàng hỏi: "Mẹ, Noãn Noãn đâu?"

Sắc mặt Nghê Tuệ trầm xuống, tức giận hừ nói: "Cô ta đi rồi."

Thường Từ Phi nháy mắt hai tay trở nên lạnh lẽo, giọng cũng lạnh đi vài phần: "Mẹ, người đã làm gì Noãn Noãn?"

Nghê Tuệ đang cầm khăn lau hung hăng để lại trên tủ chén, lạnh lùng: "Mẹ cái gì cũng không làm, con không phải như vậy muốn cùng cô ta ở chung, gạo nấu thành cơm. Từ Phi, ở trong lòng mẹ con vẫn là đứa trẻ thông minh, nhưng sao trong chuyện tình cảm lại trở nên hồ đồ. Hiện tại An Noãn không xứng với con, cô ta không còn là con gái thị trường, ở trong công việc cũng không thể giúp gì được cho con, ngược lại sẽ làm liên lụy đến con."

"Mẹ!" Thường Từ Phi nóng nảy ngắt lời Nghê Tuệ tức giận: "Con thích Noãn Noãn, chưa bao giờ chỉ vì cô ấy là con gái thị trường, cho dù cô ấy chỉ có hai bàn tay trắng, cho dù đã từng ngồi tù, con vẫn yêu cô ấy."

"Câm miệng, chuyện này không cần nhắc lại nữa. Mẹ cho con biết mẹ đã tìm cho con một người con gái khác, gia thế tốt, người lại xinh đẹp, học vấn

cũng cao, khi nào con rãnh mẹ sẽ an bài cho hai người gặp mặt."

Thường Tử Phi cau mày, gần từng tiếng nói: "Thường Tử Phi con đời này chỉ có thể cưới An Noãn."

Anh nói xong quay người rời đi.

"Con!" Nghe Tuệ tức giận không nhẹ: "Con noi hay lắm, An Noãn đời này cũng đừng mơ tưởng làm con dâu Thường gia, trừ phi ta chết."

Thường Tử Phi hơi dừng lại, nhưng lập tức bước đi không do dự.

--

Thường Tử Phi chạy xe khắp nơi kiếm An Noãn, không ngừng gọi điện thoại cho cô, nhưng đầu dây bên kia dường như đã tắt máy. Thời gian cứ qua đi làm cho anh càng sốt ruột hơn. Cuối cùng cũng thấy được cô ở trạm xe ở gần nhà trọ.

An Noãn cô độc ngồi trong gió lạnh, đầu cúi thật thấp trong khăn quàng cổ. Cũng không biết cô ngồi như vậy bao lâu.

"Noãn Noãn."

Âm thanh quen thuộc vang bên tai, An Noãn ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Thường Tử Phi trước mặt. Cô đứng lên nhào vào lòng ôm chặt thắt lưng Thường Tử Phi, áp mặt mình vào lồng ngực ấm áp của anh.

"Thường Tử Phi, em biết anh sẽ tìm được em."

Ngồi trong gió lạnh quá lâu, giọng cô trở nên khàn khàn.

Thường Tử Phi hai tay ra sức ôm chặt An Noãn, lòng co rút đau đớn.

"Thực xin lỗi, làm cho em chịu uỷ khuất rồi, bảo bối, thực xin lỗi."

An Noãn kéo kéo khóe miệng, cố gắng nở nụ cười, lạnh nhạt: "Không sao, em biết anh sẽ không vứt bỏ em."

"Sẽ không, vĩnh viễn cũng không."

Anh ở bên tai cô nói ra lời thề không thay đổi, lời nói đó An Noãn nghe như là âm thanh hay nhất mà cô từng nghe.

Cách đó không xe trên chiếc Bentley, người đàn ông hai mắt híp lại, không thấy rõ đáy mắt, chỉ cảm thấy quanh mình không khí thật rét lạnh.

Trương Húc ngồi ở ghế tài xế, nhìn ánh mắt của Mạc Trọng Huy, chỉ cảm thấy toàn thân phát run. Có đôi khi anh thật không hiểu, Mạc tiên sinh trong lòng đang nghĩ cái gì, rõ ràng đã ở đây chờ rất nhiều giờ, nhưng vẫn không chịu xuống xe.

Anh khẽ thở dài, thật cẩn thận hỏi: "Mạc tiên sinh, chúng ta.."

"Đi thôi, về Thiên Đường."

Mạc Trọng Huy về đến Thiên Đường, Phan quản lý nơm nớp lo sợ đến báo: "Mạc tiên sinh, Hà tiểu thư ở phòng VIP đợi ngài đã lâu."

Mạc Trọng Huy theo bản năng nhúm mày một cái, gật đầu.

Phan quản lý nhẹ nhàng thở ra, nếu Mạc tiên sinh không đến anh cũng không biết nên xử lý phiền toái này như thế nào. Mỗi lần chỉ cần Hà tiểu thư đến, anh đều cảm thấy đau đầu, thế nào cũng bị cô ta làm khó.

Hôm nay, Hà đại tiểu thư đến hỏi anh về Mạc tiên sinh, nhưng anh chỉ là một quản lý nhỏ, nói khó nghe chút chỉ là làm công cho người ta, anh làm sao biết được lịch trình của ông chủ mình. Nhưng Hà đại tiểu thư không nghe, nói không cho biết hành trình của Mạc tiên sinh thì đuổi việc anh. Anh sợ đến mức phải luôn cầu khẩn. Dù sao ai cũng biết địa vị của Hà Tư Kỳ trong lòng Mạc Trọng Huy, chỉ cần cô ta nói một câu, hần tất sẽ nghe theo.

Hà Tư Kỳ nghe được tiếng mở cửa, chạy nhanh đứng lên nghênh đón, quả nhiên là Mạc Trọng Huy.

"Trọng Huy, em biết anh sẽ đến đây." Hà Tư Kỳ đến trước mặt ôm lấy cổ hần, làm nũng: "Em ở đây chờ anh rất lâu, anh đã đi đâu, không ở công ty, không ở nhà, không phải cùng phụ nữ hò hẹn chứ?"

Mạc Trọng Huy theo bản năng nhún nhường mày, hơi đẩy cô ra.

Hà Tư Kỳ cắn cắn môi, tiếp tục ôm lấy cánh tay hần: "Trọng Huy, em biết anh giận em, em lấy lại những lời nói hôm trước, anh đừng không để ý đến em được không?"

Mạc Trọng Huy rút cánh tay ra, mặt không chút thay đổi nói với Trương Húc: "Cậu đưa Hà tiểu thư về nhà."

Nói xong quay qua Hà Tư Kỳ, thản nhiên nói: "Không còn sớm, em về nhà trước đi."

Hà Tư Kỳ cảm thấy sợ hãi, chạy đến gắt gao ôm lấy cổ hân: "Trọng Huy, anh có ý gì, em chỉ muốn nhìn thấy anh, ở bên cạnh anh không được sao? Vì sao đuổi em?"

"Đừng làm loạn, để cho Trương Húc đưa em về nhà."

Mạc Trọng Huy biểu tình có chút không còn kiên nhẫn.

Hà Tư Kỳ cũng tức giận, cô đã hạ giọng, nhưng người đàn ông này một chút cũng không nghĩ đến mình. Cô nhìn Mạc Trọng Huy gầm lên: "Em chỉ tìm người cảnh cáo An Noãn một chút anh đã đối xử với em vậy sao? Là ai nói yêu em không phải là cô ta, hiện tại anh vì cô ta tức giận với em, rốt cuộc anh có ý gì?"

Mạc Trọng Huy có chút mệt mỏi xoa xoa trán, lớn tiếng nói: "Trương Húc, đưa Hà tiểu thư về."

"Em không về, anh ở đâu thì em ở đó, Hà Tư Kỳ em đòi này phải đi theo anh, lúc trước anh nói sẽ chăm sóc em cả đời, em giờ không có người thân, em chỉ có anh. Mạc Trọng Huy, em cũng chỉ có anh, anh không thể vì An Noãn mà không quan tâm em, vứt bỏ em."

Hà Tư Kỳ nói xong nước mắt cũng chảy ra, đáng thương nói: "Trọng Huy, em biết em sai rồi, em sẽ không làm phiền An Noãn, anh đừng không để ý em được không? Em chỉ có anh, anh không thể bỏ em."

Mạc Trọng Huy hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng.

"Em biết, anh hiểu rõ em nhất, anh vĩnh viễn không muốn nhìn thấy em rơi lệ."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Kinh Nghiệm

Kể từ hôm đó, Nghệ Tuệ không còn đến tìm An Noãn gây phiền toái, nhưng cô vẫn không an lòng, không biết trong tương lai nên đối mặt với bà như thế nào. Cô cũng hiểu được, một cuộc hôn nhân nếu không được người thân chúc phúc, vĩnh viễn cũng không hạnh phúc.

Đột nhiên nhận được điện thoại của La Hiểu Yến, An Noãn mới nhớ ra đã lâu cả hai không có liên lạc.

"Hiểu Yến, sáng sớm đã gọi điện cho em?"

Bên kia đầu dây trầm mặc.

"Hiểu Yến, La Hiểu Yến?" An Noãn lại gọi thêm hai tiếng.

Bên kia đầu dây là một giọng nam từ tính trả lời cô: "Xin lỗi, đã quấy rầy cô, La Hiểu Yến ở khách sạn 101, cô ấy đang sốt, không biết có thể đến thăm một chút không?"

An Noãn theo bản năng hỏi: "Anh là ai?"

Bên kia đầu dây đã tắt điện thoại chỉ còn lại tiếng tút tút.

An Noãn chạy đến chỗ Elle nói qua một tiếng, vội vàng đi tìm La Hiểu Yến.

Khách sạn 101 nằm bên cạnh Thiên Đường, ở Giang Thành đều biết, đây là một nơi không sạch sẽ, nơi này thường có quan, những người có địa vị hay đem phụ nữ ở Thiên Đường đến trọ.

Trên đường đến khách sạn, An Noãn không tự chủ được. Cô có thể chấp nhận việc La Hiểu Yến phục vụ ở Thiên Đường nhưng làm sao cũng không thể chấp nhận được việc La Hiểu Yến làm gái bao trong đó.

Rốt cuộc cũng đến nơi, cô thuận lợi tìm được phòng La Hiểu Yến đang ở, cửa phòng chỉ khép hờ, cô đẩy cửa đi vào, nhìn thấy La Hiểu Yến một mình nằm trên giường, quần áo tứ tán, mà người đàn ông kia thì không thấy đâu.

"Hiểu Yến, tỉnh, em đưa chị đi bệnh viện."

La Hiểu Yến mơ mơ màng màng: "Gia Dật, Gia Dật.."

Nghe được cái tên quen thuộc kia từ miệng La Hiểu Yến, An Noãn cả người đều cứng ngắc.

Nhất định là điên rồi, người phụ nữ này nhất định là điên rồi, người đàn ông kia đã hại cô ấy vào tù, nhưng giờ lại ở bên cạnh hắn.

An Noãn như điên lên nắm hai vai của La Hiểu Yến lắc mạnh: "La Hiểu Yến, chị tỉnh dậy cho em, tỉnh dậy."

Rốt cuộc, La Hiểu Yến cũng mở mắt, mày cũng gắt gao nhú chặt, nhìn qua rất đau khổ: "Noãn Noãn, sao vậy, chị đang ở đâu?"

An Noãn rống giận: "Em cũng đang nghĩ chị phát điên cái gì, miệng luôn gọi tên Vương Gia Dật, chị không phải cùng hắn cùng nhau?"

La Hiểu Yến quay đầu hướng khác không nhìn An Noãn: "Chị không có."

"La Hiểu Yến, chị còn gat em, người vừa rồi gọi điện cho em chính là Vương Gia Dật, gọi em đến đây đón chị, chị có muốn em gọi lại cho hắn?"

An Noãn còn chưa lấy đi động ra, La Hiểu Yến đã cầm tay cô, khản trương: "Noãn Noãn, không cần."

"La Hiểu Yến, em nghĩ chị điên rồi, chị quên nguyên nhân vì sao phải vào tù? Hiện tại đã quên hết rồi sao? vết thương đã lành rồi sao?"

La Hiểu Yến tầm mắt mê mang nhìn ngoài cửa sổ, cúi đầu nói: "Không quên, đời này chị cũng không quên."

"Vậy chị đang làm gì? Vì cái gì lại muốn ở bên cạnh anh ta?"

"Bởi vì chị muốn báo thù, chị muốn cướp hắn từ trên tay của người phụ nữ kia về, sau đó sẽ vứt bỏ hắn."

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhưng An Noãn nhìn thấy ở trên mặt La Hiểu Yến không phải là muốn báo thù.

"Hiểu Yến, chị thật sự muốn trả thù hay là bản thân chưa quên được anh ta. Khi ra khỏi trại giam, chúng ta đã từng nói qua, đời này sẽ không xử sự theo tình cảm nữa, không làm chuyện điên rồ.."

"Noãn Noãn, em cũng đừng chỉ lo nói về chị." La Hiểu Yến lớn tiếng ngắt lời An Noãn: "Em cũng vậy thôi, em nghĩ rằng chị không biết gì sao? Người đàn ông em từng thích chính là ông chủ của Thiên Đường Mạc Trọng Huy, em dám nói em chưa từng nghĩ muốn ở bên cạnh anh ta?"

An Noãn hít một hơi thật sâu, có chút bất đắc dĩ nói: "Chúng ta đừng nói về chuyện này, em đưa chị đi bệnh viện, anh ta nói chị phát sốt."

"Không cần, chị không sao, em về đi làm đi."

--

Bước ra khỏi khách sạn, An Noãn chỉ cảm thấy cõi lòng thêm lạnh lẽo.

Vì cái gì, lại làm cho một người biết là sai lầm những vẫn không tránh khỏi.

Lúc cô cùng La Hiểu Yến còn trong tù, hai người đã từng thề, đời này sẽ không vì đàn ông mà làm chuyện điên rồ. Nhưng giờ La Hiểu Yến lại vì người đàn ông đó lại phạm sai lầm.

An Noãn giống như người mất hồn bước đi ven đường, phía sau có một chiếc xe nhún còi liên tục. Cửa kính quay xuống, Trương Húc nhô đầu ra chào hỏi: "An tiểu thư, cô muốn đi đâu, tôi đưa cô một đoạn."

An Noãn tâm tình không tốt, ngược lên thấy Trương Húc đang tươi cười, lửa giận lại bùng lên, quát: "Cút"

Trương Húc giật mình, rất xấu hổ rút đầu vào xe.

"Mạc tiên sinh, An tiểu thư hình như tâm trạng không tốt, hơn nữa cô ấy vừa từ khách sạn 101 đi ra, chẳng lẽ cùng Thường Tử Phi qua đêm ở đây?"

"Dừng xe." Mạc Trọng Huy bình thường đã lạnh lùng, giờ phút này lại càng trở nên lạnh lẽo hơn.

An Noãn vụn vụn cũng không nghĩ Mạc Trọng Huy đang trên xe, cho đến khi bóng dáng cao lớn như cây đại thụ của hắn đứng trước mặt, cô mới hoàn hồn.

"Tại sao lại ở đây? Trong nhà không có giường, phải chạy đến khách sạn thuê phòng?"

An Noãn cười lạnh hai tiếng: "Đúng vậy, ở bên ngoài thuê phòng sẽ lãng mạn hơn, nhất là 101, có nhiều loại phòng làm người ta cảm thấy hứng thú, không phải phòng trong đó đều được thiết kế dành cho tình nhân sao, anh cùng Hà Tư Kỳ cũng nên đến thử một lần đi."

Mạc Trọng Huy một tay nắm lấy cầm cô, gằn giọng: "Cô cứ hạ lưu như vậy sao? Cùng đàn ông ở chung còn chưa đủ, còn nghĩ đến cách tìm lạc thú để vui vẻ với đàn ông?"

Cô dùng sức ngăn đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, tự giễu: "Là tôi thích như vậy, hạ lưu như vậy, năm đó không phải tôi mặt dày mày dạn theo đuổi

anh ba năm sao? Chính mắt tôi nhìn thấy anh cùng người phụ nữ khác ở trên giường tôi quay cuồng, tôi còn tưởng mình nằm mơ. Mạc Trọng Huy phải, tôi rất hạ lưu, nhưng anh cũng giống như tôi, đều như nhau."

Tay hắn chậm rãi buông ra.

"Mạc Trọng Huy, tôi có thể đi chưa?"

Cô hừ lạnh một tiếng lập tức rời đi, nhưng lúc đi ngang, hắn bỗng nhiên dùng sức cầm lấy cổ tay cô, mạnh mẽ lôi ngược về trong lòng.

"Mạc Trọng Huy, buông ra, anh muốn dẫn tôi đi đâu? Buông tay, hỗn đản."

Hắn không để ý đến sự giãy dụa là hết của cô, lôi vào Thiên Đường.

Ban ngày Thiên Đường thật vắng vẻ, chỉ nghe tiếng tê tâm liệt phế tức giận của An Noãn mắng chửi: "Súc sinh, buông, buông tay."

Mạc Trọng Huy kéo cô vào thang máy chuyên dụng, rất nhanh đến lầu 10.

Vẫn là cái phòng Vip lúc trước, hắn trực tiếp mang cô vào phòng, dùng sức đẩy ngã lên cái giường kingsize.

"Hỗn đản, anh muốn làm gì?" Giọng An Noãn tràn đầy sợ hãi, run run đứng lên.

"Sao vậy? Sợ? Đã cùng Thường Tử Phi ở chung, như thế nào cũng đã có kinh nghiệm?"

"Mạc Trọng Huy, anh.." An Noãn bị tức không nhẹ, hít một hơi, cô trấn định nói: "Tôi mỗi đêm cùng ngủ với Thường Tử Phi, nhưng chuyện này liên quan gì đến anh, anh lôi tôi đến đây làm gì? Chẳng lẽ phụ nữ ở Thiên Đường không thỏa mãn được ông chủ của họ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hà Tư Nghiên Thứ Hai

Mạc Trọng Huy híp hai mắt lại, nguy hiểm nói: "Đúng vậy, phụ nữ ở Thiên Đường nhiều như vậy cũng không thỏa mãn được tôi, thì một Thường Tử Phi làm sao thỏa mãn được em?"

An Noãn bắt mắt liếc hắn một cái, đứng lên sửa sang lại quần áo, cố ý nói: "Thường Tử Phi kỹ thuật thật tốt, tôi chỉ cần một mình anh ấy là đủ, đời này của tôi chỉ muốn một mình anh ấy."

An Noãn đang muốn bỏ đi, Mạc Trọng huy lại nắm tay cô kéo thật mạnh về giường.

"Mạc Trọng Huy, anh có để cho tôi yên không? Anh rút cuộc là muốn gì?"

"Em cũng đã nói cả đời này chỉ cần một mình tôi, giờ lại muốn tìm thêm cho mình vài người nữa?"

An Noãn cười lạnh, cô từng nói cả đời này chỉ thích hắn, gả cho hắn, cả đời chỉ cần một mình hắn bên cạnh mình là đủ.

"Tôi đúng là có nói với anh như vậy nhưng đáng tiếc có người không hiểu, không biết quý trọng, đem tình yêu của tôi dẫm nát dưới lòng bàn chân. Hiện tại, tôi đã tìm được người yêu thương, quý trọng tôi, hơn nữa trăm phương nghìn kế lấy lòng tôi, đối xử tốt với tôi, cả đời không thể xa rời."

Mạc Trọng Huy sắc mặt ngày càng lạnh, tay nắm chặt thành quyền.

"Mạc Trọng Huy, có thể buông tay không?"

"Loảng xoảng" một tiếng, An Noãn bị ngã mạnh trên chiếc giường lớn, lực lớn đến làm cho đầu óc cô choáng váng. Vừa muốn đứng lên, thì thân thể đã bị hắn đè xuống giường.

"Mạc Trọng Huy, anh con mẹ nó rút cuộc là muốn thế nào? Anh thiếu đàn bà sao?"

Hắn hừ lạnh: "Nếu như đều đã có kinh nghiệm chi bằng thêm một người cũng đâu có sao."

"Mạc Trọng Huy, anh, súc sinh."

An Noãn vươn tay định tắt hắt một cái, lại bị Mạc Trọng Huy nắm bắt được. Hắt mạnh mẽ hôn từ trán xuống hai bên má cô, từ từ đi xuống vùng cổ tuyết trắng, đến xương quai xanh..

"Mạc Trọng Huy, anh còn dám hôn xuống, tôi nhất định sẽ giết chết anh, cùng anh đồng quy vu tận(ôm nhau cùng chết chung)."

Nụ hôn của hắt dừng lại, ngẩng đầu, anh mắt xa lạ nhìn cô: "Em đối với anh ta giữ gìn như vậy, tận tâm như vậy?"

"Không những tôi đối với anh ấy là yêu thương, gìn giữ, mà còn đối với anh chỉ là chán ghét." An Noãn không lưu chút tình trào phúng nói: "Cảm giác bị anh hôn thật ghê tởm, so với heo còn ghê tởm hơn. Mạc Trọng Huy, anh ngay cả cảm thú còn không bằng."

--

Nhìn thấy Hà Tư Kỳ đã đến trước cửa Thiên Đường, Trương Húc nghĩ rằng đại sự không ổn.

"Hà tiểu thư, Mạc tiên sinh đang nghỉ ngơi, không hy vọng bất kỳ ai đến quấy rầy."

Hà Tư Kỳ hừ mũi một cái: "Tôi muốn xem anh ấy đang ở trên giường với con hồ ly tinh nào, ta sẽ huỷ đi gương mặt kẻ đó. Quyền rũ đàn ông của người khác, tôi muốn cho cô ta phải trả giá."

Trương Húc cân nhắc một chút, có lẽ nên cho cô ta biết hiện tại trên giường là ai, làm giảm đi sự kiêu căng đó, coi bộ dạng sai khiến vênh váo, làm cho người ta không thoải mái.

Trương Húc làm bộ ngăn lại: "Hà tiểu thư, không có lệnh của Mạc tiên sinh, ai cũng không thể đi vào."

Nghe Trương Húc nói như vậy, Hà Tư Kỳ càng thêm tức giận, cô một cước đá văng cửa phòng, nhìn vào trong, cả hai mắt như đều hồng, Mạc Trọng Huy cùng An Noãn ở một tư thế vô cùng ái muội nằm trên giường, cô vạ vạ cũng không ngờ đến người phụ nữ kia chính là An Noãn.

"Anh, các người.."

Hai người trên giường cũng hoảng sợ, An Noãn kỳ thật đang liều chết giả dựa, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ lên, nhưng người ngoài nhìn vô thì lại có suy nghĩ khác.

Trương Húc ho khan hai tiếng, xấu hổ mở miệng: "Mạc tiên sinh, thực xin lỗi, tôi không ngăn được Hà tiểu thư."

Nhìn mặt Hà Tư Kỳ xanh mét, hai tay An Noãn đột nhiên vòng qua cổ Mạc Trọng Huy, kiêu my nói: "Mạc tiên sinh, người phụ nữ của anh đã tìm tới cửa, tôi nghĩ chắc mình cũng không thể tiếp tục, nếu không thì chọn một ngày khác, muốn như thế nào thì tôi cũng chịu."

Cô ám muội đẩy Mạc Trọng Huy ra, đứng lên xuống giường, cố ý ở trước mặt Hà Tư Kỳ sửa sang lại quần áo, như muốn cho cô ta thấy được trên cổ cô có dấu hôn do hắt để lại.

Hà Tư Kỳ xúc động bước lên tát An Noãn một cái, nghe thấy tiếng vang làm cho Mạc Trọng huy lập tức bước xuống giường.

"Tiện nhân, quyền rũ đàn ông của người khác, cô có biết xấu hổ hay không?"

An Noãn một bàn tay ôm bên má vừa bị tát, cúi đầu không nói câu nào.

Mạc Trọng Huy bước tới, nắm lấy tay Hà Tư Kỳ quăng ra khỏi phòng.

"Anh đừng can em, em muốn đánh chết tiện nhân này, không cho cô ta quyền rũ anh."

"Đừng nổi điên, cắt."

Mạc Trọng Huy lần đầu tiên nổi giận với Hà Tư Kỳ như vậy, chính bản thân hắt cũng giật mình.

Hà Tư Kỳ vẻ mặt bi thương, cúi đầu nức nở: "Anh vì cô ta mà mắng em? Anh vì cô ta mà mắng em?"

Mạc Trọng Huy cảm thấy phiền não, đi ngược lại vào phòng khóa cửa lại. Tối cuộc cũng không còn nghe tiếng khóc cùng tiếng ồn ào bên ngoài, con người hắt cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

"Có đau hay không?"

Tay hắt xoa nhẹ hai má của cô, bị An Noãn hung hăng gạt bỏ.

"So với ba năm trước đây anh tát tôi một cái, thì cái đau này có tính là gì!"

Mạc Trọng Huy trong mắt có một tia đau lòng, An Noãn cảm thấy hình như mình hoa mắt nhìn lầm. Mạc Trọng Huy máu lạnh vô tình trừ khi bị Hà Tư Kỳ làm đau, còn có thể đau lòng vì một người khác?

Cô muốn rời đi, Mạc Trọng Huy đột nhiên cầm hai tay cô, nhìn thẳng vào mắt An Noãn: "Em không phải muốn trả thù chuyện ba năm trước sao, hiện tại tôi cho em cơ hội, em có muốn hay không?"

"Cơ hội?" Cô giãy tay ra, ngẩng đầu nhìn hắn.

"Tôi cưới em, cho em trở thành vợ tôi."

An Noãn cười lạnh: "Không sai, đây đúng là cơ hội tốt để đá kích Hà Tư Kỳ, anh cũng sẽ không có hạnh phúc cả đời, nhưng tôi không muốn, tôi sẽ không vì trả thù mà ở cùng một chỗ với súc sinh. Nếu cùng với anh kết hôn, tôi thà chết cũng không muốn."

An Noãn lạnh lùng nói xong, cao ngạo rời đi. Khi đi ngang qua phòng khách, cô còn nghe được giọng Hà Tư Kỳ đang nức nở.

Phụ nữ bên người Mạc Trọng Huy, trong một giây hân có thể làm cho người hạnh phúc, đem người nâng niu trên tay, cảm giác như trên toàn thế giới này mình là người hạnh phúc nhất. Nhưng một khi hắn đã không thích, có thể đem người từ trên cao kéo xuống, tan xương nát thịt.

Một người đàn ông nguy hiểm như vậy, cô đã biết cũng đã hiểu, chỉ muốn nhanh thoát khỏi hắn.

--

Sau khi An Noãn rời đi, Hà Tư Kỳ chạy vào phòng, Mạc Trọng Huy đang đứng trước cửa sổ nhìn bóng An Noãn bước đi.

"Anh thật sự muốn cùng An Noãn ở chung? Anh đã từng nói anh không yêu cô ta?"

Mạc Trọng Huy không nói câu nào, cả mắt cũng không nhìn cô ta một cái.

"Anh đừng quên, anh họ Mạc, anh là người của Mạc gia, người Mạc gia bất luận là như thế nào cũng không chấp nhận An Noãn, đừng nói cô ta là tội phạm, lại cũng đã từng ngồi tù, khả năng họ sẽ lại bắt cô ta ngồi tù lần nữa. Chẳng lẽ anh muốn cô ta trở thành Hà Tư Nghiên thứ hai."

Đôi mắt Mạc Trọng Huy chột biến.

"Anh Trọng Huy, em biết anh đối với An Noãn là áy náy, anh cũng không thật sự yêu cô ta. Em biết chắc chắn là vậy."

Hà Tư Kỳ bước tới nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng hắn: "Anh Trọng Huy, em rất sợ, rất sợ anh lựa chọn An Noãn, sẽ không quan tâm em, em thật sự không thể không có anh, em chỉ có một mình anh là người thân, anh đừng vứt bỏ em được không?"

Hắn gỡ hai tay Hà Tư Kỳ ra, cúi đầu nói: "Để cho anh yên tĩnh một chút."

Thấy Hà Tư Kỳ không muốn rời đi, Mạc Trọng Huy không tiếng động thở dài, đẩy cô ra lập tức bước đi.

Trương Húc đi theo sau Mạc Trọng Huy rời khỏi Thiên Đường, thật cẩn thận báo: "Mạc tiên sinh, tôi đã điều tra qua, vừa rồi người thuê phòng ở khách sạn 101 không phải là An tiểu thư mà là bạn của cô ấy La Hiểu Yến, cũng là phục vụ trong Thiên Đường."

"La Hiểu Yến!"

Hắn nghiền ngẫm tên này thấy có chút quen quen, ánh mắt từ từ trở nên sắc bén mà khôn khéo.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Giao Dịch Dơ Bẩn

Từ ngày hôm đó, An Noãn muốn gọi điện thoại cho La Hiểu Yến, nhưng mỗi lần định bấm số cô lại do dự, cuối cùng vẫn không có gọi đi.

Cho đến một ngày, nửa đêm cô đang ngủ lại nhận được điện thoại của La Hiểu Yến, vừa định nghe nhưng tiếng chuông chỉ vang hai lần là tắt. Thấy vậy, An Noãn gọi lại nhiều lần, nhưng kết quả điện thoại của cô ấy vẫn là tắt máy.

Sáng hôm sau, khi Thường Từ Phi nhìn thấy hai mắt như gấu mèo của cô thì thật đau lòng.

"Tôi qua em không ngủ được? Nhìn em tinh thần không được tốt." Anh vừa vuốt tóc cô vừa hỏi.

"Ừ, tôi qua em không ngủ được, nhưng không sao, hôm nay đi ngủ sớm một chút sẽ không gì."

An Noãn không nói sự thật cho Thường Tử Phi biết, anh gần đây vì một hạn mục trong công ty đã rất bận rộn, cô không đành lòng quấy rầy nữa, làm cho anh phân tâm lo cho mình.

Thường Tử Phi nghĩ nghĩ nói: "Hay hôm nay em đừng đi làm, xin nghỉ một ngày nghỉ ngơi cho khỏe."

An Noãn ôm lấy cổ anh làm nũng: "Em không sao, gần đây trong tiệm bề bộn, nếu xin phép nghỉ Elle sẽ lột da em mất."

"Tiểu ngu ngốc, em luôn hiền lành như vậy."

An Noãn đi làm, vừa thấy trong tiệm vắng khách, cô liền gọi điện thoại cho La Hiểu Yến nhưng vẫn không được.

Rốt cuộc đến tan ca, An Noãn chạy thẳng đến nhà của La Hiểu Yến, dùng chìa khóa lúc trước cô ấy đưa, thuận lợi mở cửa, bên trong dường như đã lâu không có người ở, là một khoảng không lạnh lùng. Cô lại chạy đến Thiên Đường, Phan quản lí lại nói La Hiểu Yến đã lâu không tới làm, cũng không có xin nghỉ phép, An Noãn vừa nghe xong hoảng sợ đứng lên.

"Phan quản lí, anh có thể kiểm tra dùm tôi không, La Hiểu Yến ngày cuối cùng đi làm là ngày nào, cô ấy đã gặp qua những người nào?"

Phan quản lí điềm đạm cười: "Thực xin lỗi, An tiểu thư, Thiên Đường rất nhiều nhân viên, tôi không có cách nào giúp cô được."

"Anh nhất định có thể, Thiên Đường cũng nhiều tổ trưởng, anh giúp tôi hỏi thăm một chút được không? Tôi xin anh."

"Thật có lỗi, tôi thật sự không giúp được cô, tôi còn có nhiều việc phải làm."

An Noãn không yên lòng rời khỏi Thiên Đường, đi tới đi lui lại đụng một nhân viên phục vụ, còn chưa kịp định thần, người kia liền nhận ra cô: "Cô không phải là bạn của La Hiểu Yến sao? Cô không nhớ tôi sao? Tôi cùng La Hiểu Yến có lần đến Thu Fashion mua quần áo, cô còn giảm giá cho tôi."

"Xin chào, xin hỏi cô có biết La Hiểu Yến đi đâu không?"

Nữ phục vụ kia cau mày: "Không biết, cô ấy hôm đó bị một người mang đi cũng không còn thấy xuất hiện nữa, nghe nói cũng là người giàu có, cho đến giờ cũng không thấy tới Thiên Đường."

An Noãn khẩn trương hỏi: "Là ai mang cô ấy đi, nam hay nữ?"

Cô gái lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, không có thấy người đi cùng cô ấy, chỉ là nghe đồn mà thôi."

Trong đầu An Noãn lập tức xuất hiện một cái tên, Vương Gia Dật.

An Noãn quay trở lại phòng quản lí, Phan quản lí thấy cô quay lại cũng hơi giật mình, cười hỏi: "An tiểu thư còn có việc gì sao?"

"Phan quản lí, anh nhất định biết La Hiểu Yến bị ai đưa đi, anh nhất định là biết đúng không?"

Phan quản lí nhú nhú mày, lắc đầu nói: "An tiểu thư, tôi thật không biết cô đang nói gì!"

"Anh đừng nói dối tôi, La Hiểu Yến rõ ràng ở trong Thiên Đường bị người đưa đi, anh nói cho tôi biết, có phải là Vương Gia Dật đưa cô ấy đi, anh cho tôi số điện thoại của anh ta, tôi gọi hỏi."

Phan quản lí vẫn nghiêm trang, thật sự nói: "Thật có lỗi, tôi không hiểu vì sao An tiểu thư lại nghĩ như vậy, nhưng chúng tôi không thể cho ai biết tư liệu của khách hàng."

--

An Noãn không nói với Phan quản lí nữa, cô gọi điện cho Phù Thu, cô ấy rất nhiệt tình giúp đỡ cô tìm số điện thoại của Vương Gia Dật, còn an ủi: "Noãn Noãn, em đừng nóng, La Hiểu Yến là người thông minh, sẽ không có việc gì. Sao em không tìm người của Thiên Đường giúp đỡ, dù sao cô ấy cũng là nhân viên ở đó, lại mất tích tại đó."

"Chị Phù Thu, cảm ơn chị đã giúp em."

Gác điện thoại, An Noãn lại gọi cho Vương Gia Dật.

"Xin chào." An Noãn có thể nhận ra là giọng người đàn ông lần trước gọi cho cô.

Cô bình tĩnh hỏi: "Xin chào, tôi là bạn của La Hiểu Yến, xin hỏi anh có biết hiện tại cô ấy đang ở đâu không?"

Đầu dây bên kia trầm mặc một lát, rồi lạnh lùng nói: "Thật ngại, tôi không biết người cô nói là ai."

Vừa nói xong điện thoại cũng bị cắt đứt, An Noãn gọi lại một lần nữa, nhưng không có ai nghe máy.

Bỗng nhiên có người vỗ nhẹ lên vai cô, An Noãn giật mình quay lại, nhìn thấy Trương Húc mỉm cười đứng sau lưng: "An tiểu thư, thật là cô, sao cô lại đến Thiên Đường, cô tìm Mạc tiên sinh?"

An Noãn nghĩ đến lời nói của Phù Thu, hỏi: "Ừ, tôi tìm Mạc Trọng Huy có việc, anh có thể đưa tôi đi gặp anh ấy không?"

"Được, An tiểu thư mời."

An Noãn phát hiện dường như Mạc Trọng Huy luôn có mặt ở Thiên Đường, luôn ở trong phòng Vip kia.

"Mạc tiên sinh ở thư phòng, cô vào đi."

An Noãn ý tứ gõ nhẹ cửa phòng, cũng không đợi Mạc Trọng Huy trả lời, cô trực tiếp đẩy cửa bước vào.

"Trương Húc, lá gan cậu ngày càng lớn!"

"Không phải Trương Húc, là tôi." An Noãn không kiên nhẫn lên tiếng.

Cây bút trong tay Mạc Trọng Huy dừng lại, lập tức giương mắt lên nhìn cô, thản nhiên hỏi: "Có việc gì sao?"

"Tôi đến nhờ anh giúp đỡ." An Noãn đi đến trước mặt hắn.

Mạc Trọng Huy tựa lưng vào ghế, cười cười: "Cũng có lúc em đến nhờ tôi giúp, nói nghe một chút."

"Bạn của tôi La Hiểu Yên không thấy, tôi muốn nhờ anh giúp tìm cô ấy."

Mạc Trọng Huy khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt thoải mái: "Giang thành lớn như vậy, tìm một người cũng không phải chuyện dễ dàng, tôi giúp em thì được gì?"

"Không có lợi ích gì, chuyện này là anh phải làm, La Hiểu Yên là nhân viên của Thiên Đường, cũng mất tích ở đây, nên anh có trách nhiệm."

Mạc Trọng Huy cười lạnh hai tiếng: "Phụ nữ của Thiên Đường nhiều như vậy, đi khách ra bên ngoài, mất tích hay giết chết đều có, Thiên Đường chưa bao giờ chịu trách nhiệm qua, đây đều là các cô ấy tự nguyện. Thiên Đường chưa bao giờ ép buộc các cô ấy làm gì. Huống chi, bạn của cô chính là phục vụ của Thiên Đường, cô ấy cam tâm tình nguyện cùng đàn ông ra bên ngoài thuê phòng, điều này quan hệ gì đến Thiên Đường?"

"Anh đã biết chuyện này?" An Noãn nghiêng răng hỏi.

Mạc Trọng Huy thoải mái gật đầu, không chút để ý trả lời: "Có nghe nói qua."

"Vậy anh cho tôi biết, rốt cuộc người đàn ông nào đưa cô ấy đi, có phải là Vương Gia Dật?"

"Tôi không rảnh đến đi quan tâm chuyện riêng tư của người khác, em hỏi tôi cũng không thể trả lời. Hay là nói khác đi, nếu thật sự là Vương Gia Dật, em có thể làm được gì?"

An Noãn cắn cắn môi, kêu: "Muốn tôi làm gì anh mới bằng lòng giúp đỡ?"

Hắn nhẹ nhàng xoa xoa hai bên má cô, giọng khàn khàn mà gọi cảm: "An Noãn, em là người thông minh, em biết là tôi muốn gì."

"Lấy cai tay bắn thiu của anh ra." An Noãn dùng sức hất tay của hắn ra: "Tôi cho dù không tìm được người, cũng không chấp nhận giao dịch dơ bẩn kia."

Mạc Trọng Huy nhìn theo bóng dáng An Noãn rời đi, hai mắt sáng lên không biết đang suy nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cứu

An Noãn trở lại tiệm tìm được Phù Thu, Phù Thu đem những gì mình biết nói cho cô nghe. An Noãn mới biết được, hôn thê của Vương Gia Dật là Lạc Khả Hân, cũng là con gái của chủ tập đoàn Lạc thị tiếng tăm lừng lẫy ở Giang Thành.

"An Noãn, Lạc Khả Hân kia là một người tâm tính cao ngạo, lòng nghi ngờ rất nặng, mưu tính cũng rất thâm sâu, em phải cẩn thận một chút."

An Noãn cười cười gật đầu: "Phù Thu, chị yên tâm, em chỉ tìm Vương Gia Dật nói chuyện chút."

Phù Thu vỗ nhẹ bả vai cô, khuyên: "An Noãn, em đi bằng xe của chị, tập đoàn Lạc thị người bình thường không vào được, em đi xe của chị bảo vệ sẽ trực tiếp cho em vào."

An Noãn nhận lấy chìa khóa xe, trong lòng vô cùng cảm kích: "Phù Thu, cảm ơn chị."

"Nha đầu ngốc, khách sáo với chị làm gì, Hiểu Yến cũng là bạn của chị mà, em đã quên lúc trước cũng là cô ấy giới thiệu em tới đây làm sao. Mau đi đi, nếu trễ sẽ tìm không được người."

Đến nơi, An Noãn quả nhiên thuận thợi vào công ty. Ở đại sảnh cô lấy tên Phù Thu nói với tiếp tân.

Cô sờ soạn tìm được phòng tổng giám đốc. Vương Gia Dật hiện nay chính là tổng giám đốc của tập đoàn Lạc thị.

Toàn bộ tầng trệt là một mảnh im lặng, cô gõ cửa cũng không có tiếng trả lời. Đợi chừng năm phút sau, cửa phòng họp mở ra, đoàn người cũng từ trong đó đi ra.

Đi đầu là một nam một nữ chắc là Vương Gia Dật và Lạc Khả Hân, An Noãn nhìn không được bắt đầu đánh giá bọn họ, Vương Gia Dật tây trang trắng, nhìn qua cũng là người anh tuấn lịch sự, khó trách có thể được con gái nhà giàu đề ý. Lại nhìn đến Lạc Khả Hân, một khuôn mặt tình xảo nhỏ nhắn, đáng người xinh đẹp, bề ngoài sáng sủa, La Hiểu Yến tuyệt không phải là đối thủ của cô ta, huống chi cô ấy còn là con gái độc nhất của Lạc thị.

Vương Gia Dật nhìn thấy An Noãn thì giựt mình chạy đến trước mặt cô, giọng từ tính không chút thay đổi: "Vị tiểu thư này, xin hỏi cô là.."

"Tôi là An Noãn, bạn của La Hiểu Yến."

An Noãn nói xong, nhìn thấy Vương Gia Dật xanh mét mặt mày.

Lạc Khả Hân lúc này cũng đã bước tới, gương mặt xinh đẹp, lạnh lùng hỏi: "Cô là ai?"

Vương Gia Dật cười giải thích: "Là một người khách, dùng sản phẩm của chúng ta nói là bị mắc cảm, muốn tìm người trong giới báo chí đưa tin, anh mời cô ấy đến để nói chuyện."

Lạc Khả Hân không nói gì liếc Vương Gia Dật một cái, kêu rên: "Việc nhỏ như vậy cũng không xử lý cho tốt, thực không có tiền đồ."

Vương Gia Dật bị người phụ nữ của mình khinh bỉ như thế, khóe miệng lại còn tươi cười lấy lòng.

Lạc Khả Hân nói xong bỏ đi, Vương Gia Dật đem An Noãn vào văn phòng.

"Vương tiên sinh, hôm nay tôi đến đây để hỏi anh một sự việc, anh đem La Hiểu Yến đi đâu rồi?"

Vương Gia Dật nhú nhú mày, thấp giọng nói: "Tôi không hiểu ý của An tiểu thư, tôi không biết La Hiểu Yến là ai."

An Noãn cười lạnh: "Anh thật sự không biết? Vương Gia Dật ở đây chỉ có hai người, anh không cần phải giấu diếm, chắc anh cũng không muốn tôi đi tìm vợ anh chứ?"

"Được, tôi biết La Hiểu Yến, nhưng hiện tại không biết cô ấy ở đâu."

"Anh nói dối." An Noãn rống giận: "Hôm đó La Hiểu Yến theo anh rời khỏi Thiên Đường, sau đó thì mất tích."

Vương Gia Dật khóe miệng nhếch lên, thần nhiên nói: "Hôm đó, tôi cùng cô ấy rời khỏi Thiên Đường, sau đó thuê phòng ở 101, xong việc thì chúng tôi đi về, sau đó cũng không có liên lạc, bởi vậy khi cô nói cô ấy mất tích, tôi cũng không biết cô ấy đang ở đâu."

"Tôi đi tìm vợ anh, chắc có lẽ cô ấy biết La Hiểu Yến ở đâu." An Noãn dối nói, xoay người muốn rời đi.

Vương Gia Dật ở phía sau cô cúi đầu mở miệng: "Cô đi tìm cô ấy, để cho cô ấy biết lúc trước tôi với La Hiểu Yến có quan hệ với nhau, vợ tôi là người có lòng nghi ngờ rất cao, đến lúc đó nếu cô ấy đối với bạn của cô có làm ra chuyện gì, cô cũng không cần thấy hối hận."

"Vương Gia Dật, anh..!" An Noãn bị tức không nhẹ, chưa từng thấy qua đàn ông nào hạ lưu bỉ ổi vậy.

--

Ra khỏi Lạc thị, An Noãn cũng không biết thêm được tin tức gì. Cô không biết Vương Gia Dật vì sao lại bắt La Hiểu Yến đi, người đàn ông kia chỉ vì lợi ích của mình chuyện gì cũng có thể làm được, An Noãn càng nghĩ càng sợ hãi.

Ở bên cạnh Lạc thị đợi đã lâu, thấy xe Vương Gia Dật đi ra, An Noãn liền chạy theo. Cô lái xe đi theo phía sau, một lòng theo dõi hẩn.

Đột nhiên, Vương Gia Dật quay xe 180 độ, ngược hướng An Noãn nhún ga lao đi.

An Noãn ngây ngẩn cả người, nghĩ rằng chắc mình đã bị phát hiện.

Nghĩ nghĩ, cô cảm thấy cứ đi dọc theo đường này, có thể tìm được chỗ giấu La Hiểu Yên.

Đi được khoảng nửa tiếng, An Noãn không gặp được ai. Sắc trời đã tối, bên ngoài tràn đầy âm thanh dã thú. An Noãn dừng xe ven đường, cũng không dám tiếp tục đi về phía trước.

Lấy di động ra định gọi điện cho Thường Tử Phi, lại phát hiện đã hết pin.

Phía sau, cách rất xa một chiếc Bentley cũng ngừng lại.

"Mạc tiên sinh, có muốn giúp An tiểu thư một chút không? Một người phụ nữ, ở những nơi này sẽ cảm thấy sợ hãi."

"Lá gan cô ấy thật lớn, tùy cô ấy đi."

Mạc Trọng Huy trấn định ngồi ở trên xe, hẳn muốn nhìn người phụ nữ không đầu óc này bước tiếp theo sẽ làm gì.

"Mạc tiên sinh, An tiểu thư lại đi về phía trước."

Mạc Trọng Huy đề huyệt thái dương, nhẹ nhàng nói: "Người phụ nữ ngu ngốc."

An Noãn nghĩ rằng, có lẽ chỉ cần đi về phía trước xem một chút, có thể tìm được La Hiểu Yên. Nhưng đột nhiên, bên trong núi xuất hiện một con chó săn, làm cho cô rối cuộc không thể giả bộ dũng cảm.

An Noãn dừng lại, con chó vẫn còn ở xa nhìn cô sủa.

Cô ôm lấy đầu, sợ tới mức cả người run rẩy.

Mạc Trọng Huy rút cuộc nhìn không được, kêu Trương Húc xuống xe.

Trương Húc đi qua, gõ nhẹ kính xe: "An tiểu thư, xe Mạc tiên sinh ở phía sau, nơi này rất nguy hiểm, cô theo chúng tôi về trước đi."

An Noãn có chút do dự, Trương Húc lại tiếp tục khuyên: "An tiểu thư, không phải là lúc hờn dỗi, nghe nói ở đây thường xuyên có dã thú chạy ra, vẫn nên rời khỏi trước là tốt nhất."

An Noãn nghĩ nghĩ nói: "Trương trợ lý, tôi lái xe đi trước, các người theo sau là được rồi."

"An tiểu thư, không phải tôi hoài nghi cô có thể lái xe, mà con đường này rất khó đi, vẫn là tôi giúp cô lái xe, cô lên xe của Mạc tiên sinh đi."

An Noãn cũng không cự tuyệt ý tốt của anh, xuống xe đi về phía chiếc Bentley.

Mạc Trọng Huy xuống xe, mở cửa cho cô, rồi chính mình ngồi vào ghế tài xế.

An Noãn rất khi gặp Mạc Trọng Huy tự mình lái xe, trước kia ở bên nhau, cô nói tài xế là bóng đèn, kêu hắn tự lái, nhưng đều bị hắn cự tuyệt, nhắm mắt lại, cô không tính cùng hắn nói chuyện. Trong xe không khí thật thoải mái, cô như thể nhẹ nhàng tiến vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Phá Thành Mãnh Nhỏ

An Noãn không biết mình đã ngủ bao lâu, tỉnh dậy thấy xe đã dừng trước cổng biệt thự trước kia, trên người đang đắp âu phục của Mạc Trọng Huy.

Cô kích động ngồi lại ngay ngắn, rống giận: "Mạc Trọng Huy, sao anh lại mang tôi đến đây?"

Hắn cười lạnh, hỏi ngược lại: "Không lẽ tôi đưa em về bên cạnh Thường Tử Phi?"

"Mạc Trọng Huy, đưa tôi về, tôi không muốn ở đây, tôi không muốn đi vào."

Mạc Trọng Huy chỉ lạnh lùng liếc xéo cô, bước xuống xe.

An Noãn cũng bước xuống theo, chạy đến chắn trước mặt hắn, ập a ập ứng: "Anh có thể không đưa tôi về, nhưng có thể cho tôi mượn điện thoại không?"

"Mượn di động của tôi gọi cho người đàn ông khác?"

Mạc Trọng Huy thân nhiên hừ một tiếng, bước qua cô đi vào phòng.

Ở bên ngoài tay chân An Noãn luống cuống, đứng đó không biết mình nên làm cái gì.

Trương Húc đi ra, cười cười nói với cô: "An tiểu thư, bên ngoài trời rất lạnh, cô nên đi vào nhà."

An Noãn nắm lấy cánh tay Trương Húc: "Trương trợ lý, xe của tôi đâu, anh đem xe tôi để ở đâu rồi?"

Trương Húc dừng lại một chút, nói: "Xe đó của Phù Thu, tôi đã thay cô trả về cho cô ấy."

"Vậy anh có thể đưa tôi về nhà không? Phấn anh đưa tôi về nhà được không? Tôi nhất định sẽ hảo hảo cảm ơn anh."

Trương Húc nghiêm trang trả lời: "Thật có lỗi, tôi đã tan ca, muốn về nhà với vợ con, xin An tiểu thư đừng làm tôi khó xử."

An Noãn nhìn theo bóng lưng Trương Húc bước đi, mím môi, người này rõ ràng là cố ý.

An Noãn thật sự không còn cách nào, quyết định đi về, có lẽ may mắn trên đường đi sẽ có xe đưa cô trở về.

Cha cô năm đó quyết định mua nhà ở đây, bởi vì nơi này hoàn cảnh tốt, cách xa đô thị ồn ào phức tạp, ông hy vọng thế giới của An Noãn lớn lên thật trong sáng, không bị ai quấy rầy đến. Điều duy nhất bất tiện là phương tiện giao thông.

An Noãn vừa đi vừa suy nghĩ ở nhà Thường Tử Phi không biết lo lắng thành cái dạng gì rồi.

Cô kéo kéo áo ở trên người lại, trời hôm nay càng lúc càng lạnh.

Đi một quãng thật lâu, cũng không gặp bất cứ chiếc xe nào, tay chân cô đã lạnh như băng, không ngừng run rẩy.

Xe của Mạc Trọng Huy đúng lúc này dừng trước mặt cô, hần tức giận đem cô ném vào trong xe quay đầu về biệt thự.

"Mạc Trọng Huy, tôi đã nói không muốn đi vào trong đó, anh có thể đưa tôi về nhà không?"

Hắn vẫn im lặng lái xe, không nói một câu.

Cuối cùng xe cũng dừng trước cổng biệt thự, khi mang cô ra khỏi xe hần lạnh lùng nói một câu: "Đây mới là nhà em."

An Noãn theo bản năng bài xích nơi này, giãy dụa không muốn đi vào: "Mạc Trọng huy, tôi không muốn vào, tôi không muốn ở đây."

Mỗi một câu nói của An Noãn, Mạc Trọng Huy lại bước nhanh hơn, lực đạo trên tay cũng mạnh hơn, cuối cùng đem cô vào trong căn phòng trước kia.

"Đi tắm rửa đi, tất cả quần áo trong tủ đều là của em, đừng làm cho tôi tức giận." Mạc Trọng Huy sau khi nói xong, đóng cửa bỏ đi.

Đứng trong căn phòng quen thuộc ấm áp ngày xưa, nhưng lòng của cô chỉ cảm thấy lạnh lẽo. Mở tủ quần áo, bên trong tất cả đồ đều mới, có cái còn chưa xé mạc.

An Noãn cũng không làm theo lời Mạc Trọng Huy đi tắm mà nhìn thấy trên tủ ở đầu giường có bàn điện thoại. Trong lòng mừng thầm cô bước nhanh đến cầm lấy ông nghe gọi điện cho Thường Tử Phi.

Chưa kịp bấm số xong, Mạc Trọng Huy đã đi vào, gương mặt vẫn đang bình tĩnh chợt nhìn thấy hành động của An Noãn thì trở nên lạnh lùng.

Điện thoại bị hần quăng xuống đất, một bàn tay bóp cổ cô gần từng tiếng: "Tôi đã nói đừng làm tôi tức giận, An Noãn, em đem lời nói của tôi để ở đâu?"

An Noãn thấy hần tức giận sợ hãi, run run nói: "Tôi chỉ muốn về nhà."

"Đây là nhà của em."

An Noãn cũng kích động lên, lớn tiếng: "Không, nơi đây không phải, đây là nơi anh cũng Hà Tư Kỳ lên giường. Mạc Trọng Huy anh đừng đem tôi nhốt ở đây."

Ánh mắt hần trở nên âm trầm.

"Anh thả tôi đi có được không? Tôi không muốn, không muốn ở lại đây." Cô buông tôn nghiêm của mình cầu xin hần.

Mạc Trọng Huy không nói chuyện, lúc cô chuẩn bị chạy đi, lại bị hần nắm cổ tay lại dùng sức đẩy cô ngã xuống giường lớn.

"Mạc Trọng Huy, anh một lần rồi lại một lần bức tôi, anh muốn làm gì?"

"Tôi muốn em quên tất cả chuyện đã qua, chúng ta làm lại từ đầu."

Mạc Trọng Huy nói xong đề xuống thân An Noãn, vỗ nhẹ má cô, cúi đầu nói: "An Noãn, tôi đã để cho em chạy nhiều lần, lần này nhất định sẽ không buông tay."

"Mạc Trọng Huy anh có ý gì? Anh muốn làm gì?" An Noãn có chút thất kinh, hai tay gắt gao ôm chặt quần áo mình.

Mạc Trọng Huy cũng không nóng nảy, thân nhiên nói: "An Noãn, em là của tôi, ba năm trước đây là của tôi, bây giờ cũng là của tôi."

"Mạc Trọng Huy, anh đừng xằng bậy, ba năm trước đây anh đã không cần tôi, hiện tại tôi cũng không cần anh." Cô nói xong giấy dựa muốn đứng lên.

Hắn lại dễ dàng cúi đi quần áo trên người, lấy áo cột hai tay cô lại.

"Mạc Trọng Huy anh thật khôn khéo, nếu anh còn dám làm bậy, tôi nhất định giết anh, cùng với anh xuống mồ." An Noãn tức giận gào lên.

Nhưng lời đe dọa của An Noãn không có tác dụng, hắn nhếch môi, cười: "Chết cùng với em cũng tốt, trên đường xuống địa ngục có thể bên cạnh em, tôi cũng thỏa mãn."

Hắn nói xong bắt đầu hôn lên môi cô, nụ hôn nóng bỏng lan từ từ xuống trước ngực. An Noãn hét lên chói tai: "Mạc Trọng Huy, khôn khéo, tôi muốn giết anh."

"Mãn cảm như vậy? Thường Tử Phi chưa từng hôn qua?"

An Noãn giống như điên ra sức giấy dựa, thân thể bị hắn gắt gao đè lên, hai tay bị trói chặt, sự giấy dựa của cô lúc này đều uổng công.

"Mạc Trọng Huy, có phải tôi chết anh mới vừa lòng?" Cô đột nhiên bình tĩnh lại: "Nếu như anh cứ tiếp tục, tôi sẽ chết cho anh xem."

Động tác của hắn hơi dừng lại, lập tức không chút để ý nói: "Nếu em chết, cha em dưới tuổi vàng cũng không nhắm mắt."

"Súc sinh, cảm thú, anh vẫn còn là người sao? Anh làm cho tôi tan nhà nát cửa, sao còn chưa chịu buông tha tôi? Tại sao?" An Noãn như người bệnh tâm thần gào thét.

Mạc Trọng Huy vẫn không có dừng lại.

Khi hắn tiến vào bên trong cô, cảm thấy bị trở ngại, sợ đến ngây người: "An Noãn, em, em gạt tôi?"

Một khắc đó, hắn cũng không biết cảm giác của mình như thế nào, hưng phấn, kích động, kinh hi... Hắn lại hôn lên đôi môi đỏ của cô, mà cô lúc này cũng không kèm được nước mắt.

"Mạc Trọng Huy, buông, đừng làm tôi thêm hận anh." Cô gằn từng tiếng mạnh mẽ, trong mắt là nỗi tuyệt vọng bi ai.

Động tác dưới thân của Mạc Trọng Huy quả thật ngừng lại, vừa hôn cô vừa ní non bên tai: "An Noãn, em là của tôi, vĩnh viễn cũng chỉ của mình tôi."

"Mạc Trọng Huy, anh đừng nằm mơ, tôi ghét anh, trên đời này người tôi ghét nhất chính là anh."

An Noãn vừa dứt lời, Mạc Trọng Huy động thân một cái, thân thể nhất thời như bị xé rách. Cái cảm giác vừa đau đớn, vừa nhục nhã này, cô bất lực khóc lớn, móng tay cũng đâm sâu vào thịt.

"An Noãn, anh yêu em." Giọng của Mạc Trọng Huy lại vang bên tay, nhưng An Noãn chỉ nghe được bản thân như bị phá tan thành từng mảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Láy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Đón Cô Tan Ca

Cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh, An Noãn giống như chết đi sống lại, nằm ở trên giường, âm thầm rơi lệ.

Trong phòng tắm vọng ra tiếng nước róc rách, Mạc Trọng Huy đang tắm rửa cho sạch sẽ thân thể. Kỳ thật anh đang sợ hãi, anh vừa rồi liều lĩnh chiếm được thân thể An Noãn, một khắc kia, anh cảm giác như mình có được cả thế giới. Nhưng hiện tại, cô ở ngay bên ngoài, anh lại thấy như có gì không đúng.

Tắm ra, thấy An Noãn đã mặc quần áo chỉnh tề, cầm lấy điện thoại lúc này gọi đi.

Mạc Trọng Huy cau mày, nhìn người phụ nữ mới vừa ở trên giường với mình gọi điện cho một người đàn ông khác, mà anh chết tiệt không dám đi ngăn

cản. Sống hơn ba mươi năm, lần đầu tiên không có dũng khí làm việc mà mình muốn.

Bên kia đầu dây, giọng Thường Tử Phi gần như muốn khóc: "Noãn Noãn, em ở đâu? Rốt cuộc em đang ở đâu? Em có biết anh đi khắp nơi tìm em không?"

"Em ở biệt thự trước kia, anh đến rước em."

Gác điện thoại, cô chỉ cảm thấy tâm tình thêm trầm trọng.

Ba năm trước đây, cô nghĩ mình chỉ còn hai bàn tay trắng, không còn gì để mất. Nhưng cô sai rồi, ngay cả tôn nghiêm duy nhất của mình cũng đã bị Mạc Trọng Huy đoạt đi mất.

"Nhất định phải đi sao?" Giọng trầm thấp của Mạc Trọng Huy vang lên ở sau lưng.

An Noãn không có trả lời, sửa soạn lại quần áo trên người.

"An Noãn, em đã là người của tôi còn có thể thoải mái trở về bên cạnh Thường Tử Phi? Em hạ lưu như vậy sao?"

An Noãn cười lạnh gât đầu, tự giễu: "Đúng vậy, tôi hạ lưu, cùng anh ở trên giường rồi lại về bồi Thường Tử Phi, để xem kỹ thuật trên giường hai người ai hơn ai."

Mây rậm nhủ thật chặt gần như là giao nhau, anh nghiêng răng nói nhỏ: "An Noãn, em, em nhất định phải chọc tôi tức giận sao?"

An Noãn đi đến trước mặt Mạc Trọng Huy, mạnh tay tát một cái: "Mạc Trọng Huy, cảm thú, một ngày nào đó anh nhất định sẽ gặp báo ứng."

An Noãn nói xong bỏ đi ra khỏi biệt thự, lúc đi ngang người Mạc Trọng Huy, tay anh chỉ giật giật, cũng không giữ tay cô lại.

--

Cô chỉ đứng bên ngoài đội chốc lát, rất nhanh Thường Tử Phi chạy tới.

Thật sự sợ hãi, vừa thấy An Noãn, Thường Tử Phi xuống xe chạy đến bên cô, trên mặt đầy lo lắng: "Noãn Noãn, em làm anh sợ muốn chết, gọi điện thoại em không nghe, tìm qua những nơi em có thể đến không gặp, Noãn Noãn, anh rất sợ mất đi em, về sau đừng làm cho anh sợ như vậy được không?"

Một tay kéo cô vào lòng, Thường Tử Phi găt gao ôm chặt. Nước mắt theo khóe mắt An Noãn âm thầm chảy xuống.

Trên lầu, Mạc Trọng Huy đứng trước cửa sổ nhìn ra, dưới đèn đường mờ nhạt có hai người ôm chặt lấy nhau.

"Noãn Noãn, nói cho anh biết, sao em lại đến đây?"

Thường Tử Phi nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô hỏi.

An Noãn chớp mắt, cúi đầu nói: "Em nhớ cha."

Thường Tử Phi nhẹ nhàng thở ra, đau lòng đem cô ôm chặt.

"Nha đầu ngọc, sao cứ làm cho người ta phải đau lòng, chú An ở trên thiên đường nhất định không muốn thấy em như vậy, ông nhất định muốn con gái bảo bối của mình ngày ngày đều vui vẻ hạnh phúc."

Trở lại nhà của Thường Tử Phi, anh pha cho cô ly sữa, đưa cô về phòng ngủ.

Nhưng đêm đó, An Noãn hoàn toàn mất ngủ.

Nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia, lại nghĩ đến ân tình của Thường Tử Phi luôn đối với cô hết mực yêu thương lo lắng, giống như lời Mạc Trọng Huy nói, cô không thể cùng Thường Tử Phi an tâm thoải mái ở bên nhau, cô không cho phép thân thể dơ bẩn của mình làm bẩn một người người đàn ông hoàn mỹ, nhưng lại không biết làm sao nói ra hai từ chia tay.

Sáng sớm, Thường Tử Phi đến gõ cửa, vô cùng thân thiết hôn lên trán cô: "Bảo bối, anh đã nấu cháo hải sản mà em thích nhất, anh đi rửa mặt, để nguội không ngon."

An Noãn cố gắng lấy vẻ mặt tươi cười, gật gật đầu.

An Noãn chậm rãi ăn cháo, nhiều lần muốn nói hai chữ kia, nhưng cuối cùng cũng không nhẫn tâm.

Thường Tử Phi lái xe đưa cô đi làm, xuống xe còn cẩn thận căn dặn: "Tan ca anh đến đón em, đừng đi lung tung."

"Không cần, em có thể tự về."

Thường Tử Phi nheo nheo má An Noãn, trêu chọc: "Không được, lỡ em lại đi mất, anh lại phải đi tìm em, gấp đến độ cái gì cũng không làm được."

An Noãn cũng không nói gì, miễn cưỡng tươi cười xuống xe.

Nhìn theo bóng dáng gầy yếu của cô, Thường Tử Phi mày lại nhíu chặt.

--

Cả ngày An Noãn đều không yên tâm, làm lộn xộn hết hóa đơn quần áo. Phù Thu hôm nay cũng đến tiệm, gọi cô đến hỏi chuyện ngày hôm qua.

"Ngày hôm qua sao vậy? Trợ lý của Mạc tiên sinh lại mang xe trả cho chị, Thường Tử Phi lại gọi điện kiểm em, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em có tìm được La Hiểu Yên?"

An Noãn lắc đầu, một lời khó nói hết.

Phù Thu thấy cô không muốn nói, cũng không hỏi thêm, vỗ vỗ vai cô khuyên: "Mạc Trọng Huy là người nguy hiểm, người bình thường không phải là đối thủ của anh ta, em cần phải cẩn thận."

An Noãn gật gật đầu, cô làm sao không biết, ba năm trước đây cô đã không phải là đối thủ của anh, ba năm sau lại càng không phải. Nhưng hiện tại, cô không chút sợ hãi, bởi vì không còn cái gì để mất.

An Noãn ở trong tiệm đến giữa trưa, đi đứng có chút khó khăn, cả người đều không thoải mái. Mới vừa đến ghế ngồi được một lát, toàn bộ Trăm Nhạc đột nhiên im lặng. Elle đi ra ngoài xem, trở về thần thần bí bí nói: "Mạc tiên sinh đến."

An Noãn có dự cảm không tốt. Mạc Trọng Huy quả nhiên đến tìm cô.

Đến trước cửa Thu Fashion, Mạc Trọng Huy dừng lại một chút, rồi lập tức không chút do dự tiêu sái bước vào, Elle và các người khác sợ đến mức tim muốn nhảy ra ngoài. Nghĩ đến lần trước đắc tội Hà Tư Kỳ, Mạc Trọng Huy đến thay cô ta trả thù, ai ngờ anh bước tới trước mặt An Noãn.

An Noãn không thém nhìn đến một cái, xoay người sửa sang lại quần áo trên giá.

Mạc Trọng Huy cũng không giận, cứ im lặng đứng sau lưng cô.

Elle nhìn không được, cẩn thận hỏi thăm: "Mạc tiên sinh, tôi có thể giúp gì cho ngài?"

Mạc Trọng Huy quay lại nhìn Elle cười cười, thân nhiên nói: "Tôi đến đón cô ấy tan ca."

Nhân viên trong tiệm giống như hóa đá, Elle không tin điều mình vừa nghe, nhưng lại không dám hỏi lại lần nữa. Nhìn bên cạnh Lâm Mạn, Hà Hân cũng như mình, cô đoán mình không nghe lầm.

An Noãn kiếng chân lấy một bộ quần áo, Mạc Trọng Huy lợi dụng thân thể cao lớn nhẹ nhàng lấy xuống, đưa đến trước mặt cô.

"Tôi đến đón em tan ca."

Anh mở miệng nói chuyện, biểu tình có chút không được tự nhiên.

An Noãn cũng không để ý đến anh, cố gắng bình tĩnh làm việc.

"Tôi dẫn em đi gặp La Hiểu Yên."

An Noãn dùng tay, môi giựt giựt.

"La Hiểu Yên ở chỗ Vương Gia Dật, chỉ có tôi mới có thể giúp được em, nếu bỏ qua cơ hội này sẽ không có lần nữa."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Láy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Anh Nằm Mơ

An Noãn do dự thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định đi gặp La Hiểu Yên, chỉ cần biết cô ấy đang sống tốt, thì cô cũng không còn vương bận.

Gọi điện cho Thường Tử Phi nói không cần tan ca rước mình, đầu dây bên kia trầm mặc một hồi lâu, cô phải giải thích mãi, anh mới bằng lòng. An Noãn cảm thấy mình có lỗi với Thường Tử Phi, khi hết lần này đến lần khác nói dối anh.

Trương Húc ở phía trước lái xe, Mạc Trọng Huy và An Noãn ngồi ở ghế sau. Dọc đường đi bọn họ đều duy trì im lặng, không khí có chút khác thường, Trương Húc cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể vụng về liếc trộm phía sau xem động tĩnh.

Đột nhiên, anh thấy Mạc Trọng Huy xoay qua, ôm lấy mặt An Noãn hôn lên má cô.

"Anh làm gì!" An Noãn la to, dùng sức đẩy Mạc Trọng Huy ra.

Mạc Trọng Huy sờ cái trán, xấu hổ nên xoay mặt nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Trương Húc nhìn không được, ho khan hai tiếng, anh lần đầu tiên thấy Mạc tiên sinh đối với một người phụ nữ như vậy. Cho dù là Hà Tư Kỳ cũng không thấy quá nhiệt tình.

An Noãn bị hôn lên, quay người nhút nhát về phía cửa, không thèm để ý đến Mạc Trọng Huy. Xe trải qua đường núi gập ghềnh, dừng trước một biệt thự.

Trương Húc không nhìn được nói một câu: "Vương Gia Dật đúng là gian xảo, nhốt người ở đây, Lạc Khả Hân có nghĩ cũng không tìm ra được."

An Noãn mày mỉm thật chặt, quả nhiên là Vương Gia Dật nhốt La Hiểu Yến. Xe dừng trước cửa biệt thự, Mạc Trọng Huy không muốn xuống xe, thần nhiên nói: "La Hiểu Yến ở bên trong, em đi vào gặp cô ấy đi, một giờ sau chúng ta về."

An Noãn khẩn cấp xuống xe, sau khi cô bước đi, Trương Húc nghi hoặc hỏi: "Mạc tiên sinh sao không trực tiếp tìm Vương Gia Dật đòi người? Chỉ cần ngài lên tiếng hẳn sao dám nói 'Không'!"

Mạc Trọng Huy lạnh lùng trả lời: "Tôi cùng La Hiểu Yến không quen biết, không cần làm nhiều chuyện."

"Nhưng như vậy, An tiểu thư..." Trương Húc như hiểu ra, cười nói: "Tôi hiểu rồi, Mạc tiên sinh."

An Noãn thuận lợi vào trong biệt thự, bên trong có hai người giúp việc thấy cô cúi đầu chào.

"An tiểu thư, La tiểu thư đang trên lầu, cô ấy nhìn thấy cô nhất định sẽ vui vẻ."

An Noãn chạy nhanh lên lầu, nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong không có ai trả lời. Cô mở cửa bước vào, bên trong là một mảnh hỗn độn, đồ đạc bị quang lung tung. La Hiểu Yến thì nằm ở trên giường lớn.

"Hiểu Yến." An Noãn ghéng ngào gọi.

Người trên giường giật mình, như không tin trước mắt mình.

"Hiểu Yến, là em, An Noãn."

La Hiểu Yến ngồi thẳng dậy, vài ngày không gặp, mặt cô tái nhợt không một chút máu.

"Hiểu Yến, chị bị sao vậy? Anh ta đã làm gì chị?" An Noãn chạy nhanh qua ôm chặt La Hiểu Yến.

Ở trong mắt cô, La Hiểu Yến là một phụ nữ kiên cường, nhưng cô ấy đang đau khổ, khóc trên vai cô kể lại những ngày mình mất tích.

Thì ra cô ấy tiếp cận Vương Gia Dật là muốn báo thù, cô ở trên giường dùng dao đâm bị thương hẳn, bởi vậy bị nhốt ở đây, bị ngăn cách với thế giới bên ngoài.

"An Noãn, chị sai rồi, cách nhiều năm như vậy, lúc trước chị không phải đối thủ của anh ta, hiện tại hoàn toàn cũng không phải đối thủ."

An Noãn tâm tình trở nên trầm trọng hơn.

"Hiểu Yến, em nghĩ chị không quên được, nhưng lại không nghĩ chị vì muốn báo thù. Nhưng chị quên sao? Chúng ta đã từng nói, sau khi ra tù sẽ không nhớ lại những gì đã qua, quý trọng cuộc sống hiện tại, chị còn có cha mẹ, chị phải sống cho thật tốt."

"Đúng vậy, chị hối hận, mỗi lần đều đợi đến lúc mất đi mới thấy quý trọng. Vương Gia Dật có nói, anh ta sẽ nhốt chị ở đây cả đời. Đúng rồi Noãn Noãn, sao em tìm được nơi đây, sao anh ta cho em vào?"

"Hiểu Yến, đừng nói gì nữa, em đưa chị đi."

An Noãn lấy quần áo cho cô mặc vào.

Hai người đi xuống lầu, hai người giúp việc chạy lại ngăn cản, khách sáo nói: "An tiểu thư, thật có lỗi, không có lệnh của Vương tổng, cô không thể mang La tiểu thư đi."

"Tôi đi cùng Mạc tiên sinh đến đây." An Noãn lấy Mạc Trọng Huy trấn áp bọn họ.

Nhưng hai người kia cũng không nhúc nhích, cung kính nói: "Thật có lỗi, Mạc tiên sinh cũng không có nói qua."

An Noãn nóng nảy chạy ra khỏi biệt thự, Mạc Trọng Huy đang ngồi trong xe, cô mở cửa ra, anh cũng phối hợp xuống xe.

"Sao vậy?" Anh theo bản năng sờ sờ hai bên má cô.

An Noãn quay đầu đi, né tránh tay Mạc Trọng Huy, nghiêm mặt nói: "Tôi muốn đưa La Hiểu Yến đi, anh giúp tôi nói với Vương Gia Dật."

Mạc Trọng Huy khoé miệng nhếch lên, thần nhiên: "Việc này anh không giúp được em, Vương Gia Dật chỉ đồng ý cho em đến gặp cô ấy, chứ không cho đưa đi."

"Mạc Trọng Huy, anh đừng có nói với tôi mấy lời đó, ở Giang Thành, có chuyện gì mà anh không làm được."

Mạc Trọng Huy tự giễu cười cười: "Em, là duy nhất anh muốn mà không được."

An Noãn cau mày, lạnh lùng nói: "Mạc Trọng Huy, anh đừng có nói mấy lời vô nghĩa, giúp hay không giúp?"

Mạc Trọng Huy nhủu mày, thật sự nói: "Có thể giúp em, nhưng có điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Chia tay với Thường Tử Phi."

An Noãn bị tức run người: "Mạc Trọng Huy, anh.."

"Điều kiện anh đã nói, đồng ý hay không là chuyện của em" Mạc Trọng Huy nói xong chui vào trong xe.

--

An Noãn quay trở lại biệt thự, La Hiểu Yến đã bình tĩnh lại, vỗ nhẹ vai An Noãn nói: "Noãn Noãn, em yên tâm, chị ở đây tốt lắm, có ăn có người hầu hạ, Vương Gia Dật đối với chị cũng còn chút tình cảm."

An Noãn hít sâu một hơi, hứa: "Hiểu Yến, chị yên tâm, em nhất định tìm Vương Gia Dật, thuyết phục anh ta thả chị, chị phải tin tưởng em."

La Hiểu Yến thần nhiên cười: "Nha đầu ngọc, không sao, Vương Gia Dật giam lỏng chị, cũng không có thương tổn chị. Nhưng còn em, phải ở bên cạnh Thường Tử Phi cho thật tốt, anh ta là người em có thể phó thác cả đời."

An Noãn dùng sức gật đầu. Thường Tử Phi là người hoàn mỹ, hoàn mỹ đến nỗi làm cho cô cảm thấy tự ti.

Trên đường trở về, Mạc Trọng Huy thần nhiên hỏi: "Lo lắng?"

An Noãn nhếch miệng, châm chọc: "Mạc Trọng Huy, anh muốn tôi chia tay Thường Tử Phi ở bên cạnh anh, nằm mơ."

Đôi mắt đen như mực của Mạc Trọng Huy tối hơn, ở phía trước lái xe Trương Húc cũng cảm thấy lạnh, người phụ nữ này thật to gan, ở trước mặt Mạc tiên sinh mà cái gì cũng dám nói.

Vì không muốn Mạc Trọng Huy nổi giận, Trương Húc cô ý nói sang chuyện khác: "Mạc tiên sinh, muốn đi đâu?"

Mạc Trọng Huy chưa kịp lên tiếng, An Noãn vội vàng nói: "Trương trợ lý, xin đưa tôi về nhà trọ của Thường Tử Phi."

Mạc Trọng Huy sắc mặt trở nên xanh mét.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chia Tay

Trương Húc chạy xe đến dưới khu nhà của Thường Tử Phi, An Noãn liền xuống xe không nói câu nào.

Trương Húc thấy vậy trên choker: "An tiểu thư, ngay cả câu cảm ơn cũng không có, chắc vẫn còn đang giận sao. Mạc tiên sinh ngài thật sự không giúp An

tiểu thư?"

"Cô ấy có năng lực làm chuyện ấy, không cần chúng ta giúp, cho xe chạy."

Đọc đường đi sắc mặt Mạc Trọng Huy rất kém, lời nói ra cũng có chút tự giận.

Trương Húc hoàn toàn không thể tưởng tượng, người lạnh lùng vô tình như Mạc tiên sinh đối với tình cảm còn có một mặt nạt, tình yêu đôi khi cũng thật đáng sợ, có thể yên lặng không một tiếng động thay đổi một con người.

"Mạc tiên sinh, chúng ta về 'Kỳ Uyển sao?' " Trương Húc thử hỏi.

Mạc Trọng Huy thần sắc âm trầm, lạnh lùng nói: "Đi Thiên Đường."

"Nhưng Hà tiểu thư đã gọi điện nhiều lần, nếu như ngài không trở về, tôi sợ cô ấy lại nổi giận."

Mạc Trọng Huy cảm thấy đau đầu, tay đặt lên cửa kính xe, cảm thụ sương gió lạnh bên ngoài.

"Mạc tiên sinh."

"Đi Thiên Đường."

--

An Noãn từ trên chiếc Bentley xuống, nhìn thấy xe của Thường Tử Phi đã ở dưới nhà trọ, lòng không khỏi ề ảm.

Lên nhà, liền ngửi được mùi thức ăn từ phòng bếp truyền đến, bóng dáng Thường Tử Phi đang bận rộn trong đó.

An Noãn thấy lòng chua xót, một người đàn ông tốt như vậy, nhưng cô thật không có phúc có được.

"Nha đầu, em đã về. Lại đây xem anh nấu cho em món gì!"

An Noãn bước chân nặng nề, đi về phía phòng bếp.

"Anh hầm cho em chút canh, em lại thử một chút, coi mùi vị thế nào?"

Thường Tử Phi múc ra một ít đưa đến miệng cô, sự yêu thương chịu đựng kia làm cho mắt An Noãn phấp phỏng.

"Thế nào? Ăn ngon không?"

An Noãn gật đầu. Đột nhiên cúi đầu hỏi: "Tử Phi, sao anh không hỏi em tan ca đã đi đâu?"

Thường Tử Phi có chút giật mình, lập tức cười nói: "Tuy rằng em là bạn gái của anh, nhưng em vẫn có tự do của mình, anh không thể chuyện gì cũng can thiệp vào, hơn nữa anh tin em Noãn Noãn."

Anh nói xong không nghĩ đến toàn thân đều dầu mỡ, một tay ôm An Noãn đau lòng nói: "Nha đầu, trong khoảng thời gian này, anh đều bận việc công ty xem nhẹ em, hết ngày mai sẽ xong tất cả mọi việc, anh sẽ có thời gian bên cạnh em."

An Noãn tham lam ôm lấy thắt lưng anh, cô muốn hưởng thụ sự ấm áp này, có lẽ qua hôm nay, cô sẽ không còn cảm nhận được nữa.

Hôm đó, An Noãn cùng Thường Tử Phi ăn tối ấm áp bên nhau, bọn họ cùng nhau nói rất nhiều về chuyện trước kia, thời gian đúng là thật đáng sợ, nó có thể phá hủy rất nhiều thứ.

--

Ngày hôm sau, Thường Tử Phi mang ly sữa vào phòng cho cô, lại thấy An Noãn đang dọn dẹp hành lý.

"Em đang làm gì?" Anh cau mày hỏi.

Động tác trên tay An Noãn dừng lại một chút, lập tức xoay người đối mặt với anh: "Thường Tử Phi, chúng ta chia tay đi."

Thường Tử Phi nghe xong, đặt ly sữa lên bàn, nhanh chóng chạy đến bên cạnh cô, thấp phần kích động: "An Noãn, em có ý gì? Ngày hôm qua không phải còn rất tốt sao? vì sao đột nhiên nói chia tay."

"Thực xin lỗi, trải qua thời gian lâu như vậy, em cũng không có cách nào yêu anh, ở trong lòng em, anh chính là một người anh, chỉ là một người anh, ở bên cạnh anh, một chút cảm giác luyến ái cũng không có."

Thường Tử Phi nâng cằm nhìn thẳng An Noãn: "Noãn Noãn, em nhìn vào mắt anh nói, em không yêu anh."

An Noãn vẫn nhẫn tâm, nhất mắt lại: "Thực xin lỗi, em không yêu anh."

"Tiểu Noãn, sao không dám nhìn vào mắt anh? Tiểu Noãn, nói cho anh biết, em là đang nói dối!"

An Noãn hung hăng đẩy anh ra, tiếp tục thu dọn hành lý.

Thường Tử Phi một tay gạt hành lý của cô xuống đất, rống giận: "An Noãn, em rốt cuộc muốn thế nào? Anh biết thời gian này anh bận không thể ở bên cạnh em, nhưng không phải anh đã nói, từ hôm nay anh sẽ có thời gian bên cạnh em sao, em còn có gì không hài lòng?"

"Thường Tử Phi, thực xin lỗi, xin đừng làm em khó xử."

"An Noãn, nếu hôm nay em không cho anh một lý do chính đáng, anh tuyệt đối không để em đi."

An Noãn hít sâu, thân nhiên: "Em còn yêu Mạc Trọng Huy, mặc dù anh ta đã làm em tan nhà nát cửa, nhưng em vẫn còn yêu anh ấy."

"Không, em gạt anh, An Noãn, em nói dối."

"Em không lừa anh, anh có biết em nhiều lần trở về biệt thự trước kia là bởi vì Mạc biệt thự đó đã được Mạc Trọng Huy mua, em ở đó cùng anh ta đã có quan hệ. Thường Tử Phi em đã không còn trong trắng, về sau anh không cần tốt với em như vậy nữa."

Tay Thường Tử Phi từ trên vai cô chậm rãi buông xuống.

--

Ra khỏi nhà của Thường Tử Phi, An Noãn về lại nhà trọ của La Hiểu Yến. Mỗi ngày qua đi, đều giống như nhau, cô nằm trên giường lo lắng cho cô ấy, cô cũng đi lạc thị mấy lần, nhưng đều có người canh giữ. Nhưng cô vẫn kiên trì, muốn tìm thuyết phục Vương Gia Dật.

Ngày hôm nay, cô lại đến Lạc thị thử thời vận. Ở bên ngoài Lạc thị chờ một khoảng thời gian, cũng thấy được xe của Vương Gia Dật chạy ra.

An Noãn kích động, chạy đến chắn trước đầu xe, Vương Gia Dật thắng xe dừng lại.

"Người phụ nữ này điên rồi sao?" Anh xuống xe đi về phía An Noãn tức giận.

"Vương tiên sinh, tôi có lời muốn nói với anh, xin cho tôi chút thời gian."

Vương Gia Dật thờ dãi: "Lên xe."

Ngồi trên xe, An Noãn không chờ đợi nói: "Vương tiên sinh, tôi nghĩ anh biết tôi tại sao đến tìm anh, tôi hy vọng anh có thể thả La Hiểu Yến, cô ấy đã hối hận, cô ấy sẽ không dám làm tổn thương anh nữa."

Vương Gia Dật khoé miệng nhếch lên, trào phúng: "La Hiểu Yến lại còn có một người bạn nghĩa khí như vậy."

"Vương tiên sinh, tôi xin anh buông tha cô ấy, nể tình cô ấy ngày xưa một mực yêu anh, vì anh cô ấy đã ngồi tù hết ba năm, tuổi thanh xuân của một đời con gái cũng đã mất hết."

Vương Gia Dật hừ lạnh: "Đó là cô ta tự chuốt, lấy tính cách của cô ta, cho dù tôi có buông tha thì vẫn tìm tôi trả thù. Cô có thể yên tâm, cô ấy ở đó so với những ngày ở Thiên Đường tốt hơn nhiều."

An Noãn hai tay găt gao nắm chặt thành quyền.

Vương Gia Dật thấy động tác của cô, cười nói: "Thế nào, cô còn rảnh rồi lo chuyện bắt công của thiên hạ."

"Vương Gia Dật, anh vẫn còn là đàn ông sao? Cô ấy thành như ngày hôm nay không phải đều do anh sao?"

Vẫn là giọng điệu mỉa mai của Vương Gia Dật: "An tiểu thư, cô đúng là gây thơ, không phải ai cũng đều thanh thuần đơn giản giống cô. Cô có biết La Hiểu Yến ở Thiên Đường mỗi ngày làm gì không? Cô ta không chỉ làm phục vụ, mà còn theo khách ra ngoài, tôi cũng chỉ là một trong số khách đó. Tôi bắt cô ta đến biệt thự đó, không phải là giam lỏng mà đang bảo vệ cô ta. Là bạn tốt của cô ấy, chẳng lẽ cô muốn nhìn thấy cô ấy mỗi ngày ngủ với nhiều người đàn ông khác nhau."

An Noãn giật mình.

"Có lẽ cô không tin, nhưng cô có thể tìm Phan quản lý của Thiên Đường hỏi cho rõ ràng."

Vương Gia Dật nói xong dừng xe lại ve đường: "Được rồi, tôi còn phải đi xã giao, không thể đưa cô về nhà, nơi này đón xe cũng không tệ."

An Noãn thần thờ bước xuống xe, trong lòng có một áp lực không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cô Nam Quả Nữ Sống Chung Nhà

Hôm nay là đêm ba mươi, trong tiệm chỉ có một mình An Noãn đi làm, những người khác đều nghỉ ở nhà ăn lễ mừng năm mới, An Noãn chỉ một mình, nên hôm nay cũng như mọi ngày khác.

Phù Thu gọi điện tới, mời cô đến nhà cùng mừng giao thừa nhưng An Noãn từ chối. Cô đã đóng cửa tiệm đang nghỉ đêm nay phải làm như thế nào cho hết thời gian. Do dự một hồi, An Noãn gọi điện cho Vương Gia Dật, anh ta cũng không trốn tránh cô trực tiếp nghe điện thoại.

"An tiểu thư lại có chuyện gì sao?"

"Vương tiên sinh, anh có thể cho La Hiểu Yến tự do một ngày, cùng tôi ăn cơm mừng tết niên."

Đầu dây bên kia dừng một chút, rồi thản nhiên nói: "An tiểu thư, nếu cô không ngại đến nhà tôi mừng lễ năm mới."

"Vương Gia Dật, anh thật là quá đáng, tôi không tin anh có thể nhốt cô ấy cả đời."

Vương Gia Dật bên kia cười ra tiếng: "An tiểu thư, cô đang lo lắng!"

An Noãn tức giận muốn cúp máy, nhưng cô biết chuyện của La Hiểu Yến không thể làm náo loạn, Lạc Khả Hân là người như thế nào cô cũng hiểu biết chút ít, so với Vương Gia Dật còn nguy hiểm hơn.

Giang Thành không khí mừng năm mới thật vắng vẻ, mọi người đều về nhà cùng gia đình ăn cơm đầm ấm. An Noãn ở trạm xe bước ra, chậm rãi đi về nhà. Cô hy vọng con đường này kéo dài hơn, có thể đi như vậy lâu một chút không đối mặt với sự cô đơn lạnh lẽo một mình trong phòng trọ.

Bất tri bất giác khi đến trước cửa nhà trọ, cô thấy xe của Thường Tử Phi đang đậu, tâm có chút rạo rực. Thường Tử Phi vừa thấy An Noãn liền bước xuống xe đi tới trước mặt cô.

"Em thật muốn xem anh như người xa lạ?" Anh cười khẽ, giống như giữa bọn họ chưa có gì xảy ra.

An Noãn mím môi, thản nhiên: "Xin hỏi anh tìm em có chuyện gì?"

Nghe giọng cô khách sáo, Thường Tử Phi bất giác nhíu mày.

"An Noãn, em còn giận anh?"

An Noãn mỉm cười nói: "Em không có giận, Thường Tử Phi, chúng ta đã chia tay, anh còn tìm em làm gì?"

"Ai nói chúng ta chia tay?" Anh thấp giọng: "An Noãn, chia tay là tự em nói, anh không đồng ý."

"Thường Tử Phi, anh.."

"An Noãn, anh biết phản ứng lần trước của anh quá lớn, làm cho em thất vọng, nhưng anh hy vọng em có thể tha thứ cho anh, anh chỉ là trong khoảng thời gian ngắn khó có thể chấp nhận. Hiện tại anh đã suy nghĩ thông suốt, anh yêu em, mặc kệ em có ra sao, anh cũng sẽ yêu em. Anh thật sự không thể mất em."

An Noãn khẽ thở dài.

Thường Tử Phi đưa tay vuốt ve hai bên má cô, trầm giọng: "Noãn Noãn, mặc kệ Mạc Trọng Huy đối với em thế nào, mặc kệ trong lòng em đang yêu ai, em vẫn là người Thường Tử Phi anh yêu nhất, đừng rời khỏi anh."

Thấy An Noãn vẫn không lên tiếng, anh đưa tay kéo cô vào lòng.

"Em có biết hai ngày nay anh trải qua như thế nào không? Mất đi em so với chết còn đau khổ hơn. An Noãn, đừng đối xử với anh tàn nhẫn như vậy, anh thật sự rất yêu em."

An Noãn hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đẩy Thường Tử Phi ra, vô cùng ảm đạm nói: "Thường Tử Phi, xin đừng làm em khó xử, em không muốn anh cùng người nhà xảy ra mâu thuẫn, anh biết rõ mẹ anh sẽ không chấp nhận em, em.."

"An Noãn, em đừng nói đến chuyện này, cũng đừng nói đây là nguyên nhân em muốn chia tay. Thật sự, chỉ cần em, An Noãn đồng ý ở bên cạnh anh,

cho dù có làm kẻ địch của cả thế giới, anh cũng muốn giữ em lại bên mình."

"Thường Tử Phi, anh thật là ngu ngốc, em đáng giá để anh tốt như vậy sao?"

Tay anh nheo nheo mũi cô, yêu thương kéo cô vào lòng: "Nha đầu ngốc, em là người anh yêu nhất trong đời."

--

An Noãn đáp ứng đi cùng với Thường Tử Phi về nhà trọ của anh ăn lễ mừng năm mới, lúc xe vừa rời khỏi, cùng lúc một chiếc Bentley cũng chạy ngang qua, biến số kia chứng minh cho thân phận đặc biệt của chủ nhân nó.

An Noãn thấy phía sau chiếc Bentley đột nhiên dừng lại ven đường, tim cũng run rẩy, cũng may chiếc Bentley kia không quay đầu lại cũng không có đuổi theo.

"Sao vậy? Sắc mặt của em rất kém. Có phải có chỗ nào không thoải mái?" Thường Tử Phi một tay nhẹ nhàng xoa đầu cô hỏi.

An Noãn cười lắc đầu: "Em không sao, chỉ là hơi lạnh."

Phía sau bên trong chiếc Bentley, Trương Húc cẩn thận hỏi: "Mạc tiên sinh, hình như chúng ta đã đến chậm, có muốn đuổi theo không?"

"..."

"Mạc tiên sinh, chiếc xe vừa rời hình như là của Thường Tử Phi, xem ra anh ta cùng với An tiểu thư đã hòa hảo."

"Về Thiên Đường." Mạc Trọng Huy lạnh lùng lên tiếng, lái xe sợ đến mức quay đầu chạy nhanh.

Trương Húc còn không sợ chết tiếp tục hỏi: "Mạc tiên sinh, không trở về Kỳ Uyển mừng lễ năm mới sao? Hàng năm ngài cùng Hà tiểu thư đều ở bên nhau."

Mạc Trọng Huy ngẩng đầu, đôi mắt thâm thúy gắt gao liếc anh ta một cái. Trương Húc nhanh chóng ngậm miệng.

Đúng lúc này, điện thoại Trương Húc chợt reo, anh nhìn nhìn, nom nớp lo sợ: "Mạc tiên sinh, Hà tiểu thư gọi đến, ngài muốn nghe không?"

Hai mắt Mạc Trọng Huy nhắm chặt, tựa lưng vào ghế ngồi, phân phó: "Cậu nghe."

Trương Húc đưa tay lau mồ hôi trán, nhấn nút nghe.

Hà đại tiểu thư rống giận: "Trương trợ lý, anh có ở bên cạnh Mạc Trọng Huy không?"

"Không có."

"Trương trợ lý, anh gạt tôi sao? Anh cũng biết hậu quả lừa gạt tôi sẽ như thế nào?"

Trương Húc bình tĩnh nói: "Hà tiểu thư, thực có lỗi, tôi tuy rằng là trợ lý bên cạnh Mạc tiên sinh, nhưng vẫn phải có lúc nghỉ, bởi vậy, tôi hiện tại không biết Mạc tiên sinh ở đâu, cô có thể gọi điện chỗ ngài ấy."

Hà Tư Kỳ gào lên: "Nếu tôi liên lạc được với anh ấy, còn tìm anh làm gì?"

"Này.. tôi thật sự không biết Mạc tiên sinh ở đâu."

"Chỉ mong là anh đang nói thật, đừng để tôi tìm được." Nói xong câu này Hà Tư Kỳ gác máy.

Trương Húc thở dốc vì kinh ngạc. Phía sau Mạc Trọng Huy lại bình tĩnh nhàn rỗi ra lệnh cho lái xe: "Tôi biệt thự ở ngoại ô."

"Mạc tiên sinh, để cho An tiểu thư ở bên cạnh Thường Tử Phi sao? Đây không phải là quá nguy hiểm sao, cô nam quả nữ ở chung một nhà, ngài không sợ..."

Mạc Trọng Huy kêu rên: "Trương Húc, xem ra tôi nên cho cậu nghỉ việc."

Trương Húc lần nào hoàn toàn im miệng, cũng không dám nói thêm nữa câu.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Trở Ngại

Thường Tử Phi đưa An Noãn về nhà trọ của mình, cửa mở, nhìn thấy trong nhà toàn là hoa hồng cô sợ ngấy người, cô không dám tin vào mắt mình, nghi hoặc, đưa mắt nhìn về phía Thường Tử Phi.

Anh hôn trán cô, tình cảm: "Bảo bối, hoa này là tặng cho người anh yêu nhất, An Noãn, thật xin lỗi, ngày đó anh không nên có phản ứng như vậy. Anh yêu em, yêu quá khứ của em, yêu hiện tại của em, yêu cả tương lai của em."

"Thường Tử Phi, anh nhất định phải làm vậy sao?" Hai mắt cô đầm lệ chui vào lòng anh: "Em đã nghĩ cả anh cũng không còn cần em, em đã cho rằng suốt đời này em phải cô đơn."

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, là anh không tốt." Anh đau lòng găt gao ôm lấy cô, nếu thời gian có thể quay ngược lại ngày hôm đó, anh nhất định sẽ nói với cô: "Bảo bối, anh không quan tâm, không quan tâm em cùng Mạc Trọng Huy đã xảy ra chuyện gì."

An Noãn dúi đầu vào lòng anh, hưởng thụ giờ phút im lặng và ấm áp này.

Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, An Noãn mới từ trong lòng anh ngồi dậy.

Thường Tử Phi nhìn dãy số trên điện thoại, mày nhíu lại.

"Sao không nghe? Là ai gọi tới?"

Môi Thường Tử Phi khẽ cong, nhấn nút nghe: "Mẹ, có việc gì sao?"

Đầu dây bên kia Nghê Tuệ nhẹ giọng khuyên nhủ: "Tử Phi, cả nhà chúng ta đều đang đợi con về ăn cơm tất niên, cha con nói, nếu con không về thì không ai được ăn cơm."

"Mẹ con đã nói rồi, công ty còn có việc, con không thể về, các người ăn đi, ngày mai con về."

Đầu dây bên kia Nghê Tuệ la lớn: "Tử Phi, con đừng gạt mẹ, con không ở công ty."

Thường Tử Phi nhíu mày thật chặt, không kiên nhẫn nói: "Mẹ, con thật sự rất bận, con không nói với mẹ nữa."

Không đợi Nghê Tuệ lên tiếng, anh tắt điện thoại.

An Noãn nhìn một màn trước mặt, trong lòng có loại tư vị không nói nên lời.

"Nha đầu, muốn ăn cái gì, miễn hán hoàn tịch?" (Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán.)

An Noãn mím môi, cười nói: "Anh có thể nấu sao?"

"Sao lại không? Anh ở nước ngoài nhiều năm, đều tự nấu cơm. Về sao gả cho anh, em có lộc ăn rồi, mỗi ngày đều làm cho em món ngon ăn."

--

An Noãn đứng tựa cửa phòng bếp nhìn bóng dáng bận rộn của Thường

Từ Phi, cô cũng không biết bản thân tu mấy kiếp, đời này mới có thể

gặp gỡ Thường Từ Phi.

"Nha đầu, có thấy có được người chồng như anh là hạnh phúc?"

An Noãn nhìn không được bước tới hai tay ôm thắt lưng anh, mặt dán vào lưng anh.

Về mặt Thường Từ Phi thỏa mãn, khoe miệng cũng nâng lên.

"Thường Từ Phi, ngày mai anh đưa em về nhà được không?"

Nhà mà An Noãn nói, Thường Từ Phi biết là Thường gia, anh giật mình, lập tức nói: "Được, ngày mai anh đưa em về gặp cha mẹ, cha rất thương em, nếu biết anh rất nhanh sẽ thành con dâu của người, còn không mừng đến điên sao!"

Chú Thường thương cô, An Noãn biết. Nhưng di Nghê không còn đối xử với cô như ngày xưa.

Cô hiểu được, hai người đi đến hôn nhân có hạnh phúc hay không, không chỉ là chuyện của hai người, mà là chuyện của hai gia đình.

"Thường Từ Phi, em biết rất rõ, ngày mai mặc kệ mẹ anh đối với em ra sao, em đều chấp nhận."

Thường Từ Phi xoay người, hai tay ôm lấy má cô, an ủi: "Nha đầu, đừng lo lắng, tất cả mọi chuyện giao cho anh, mẹ anh chỉ là thương anh, anh nhất định có thể thuyết phục bà. Hơn nữa, cha anh mới là người trụ cột của gia đình, ông rất thích em, con dâu Thường gia tất nhiên là em."

An Noãn chu chu môi, làm nũng: "Cái gì con dâu Thường gia, em còn chưa đồng ý gả cho anh."

Thường Từ Phi cười ha ha không ngừng, yêu thương hôn lên hai má cô.

Rất nhanh, Thường Từ Phi đã làm xong một bàn toàn món ngon, tốc độ, hương vị đều làm cho An noãn ngạc nhiên.

Thức ăn đã được dọn lên bàn, bỗng nhiên có người gõ cửa, An Noãn có cảm giác không tốt.

Thường Từ Phi đi mở cửa, người đứng ngoài cửa là Nghê Tuệ và Thường Bách.

Phản ứng đầu tiên của An Noãn là chạy trốn, nhưng nhìn đến sắc mặt của Nghê Tuệ biết bà đã thấy cô.

"An Noãn, sao cô ở đây?" Nghê Tuệ đi đến trước mặt An Noãn, khí thế kia làm An Noãn hoảng sợ.

Thường Bách cũng khiếp sợ, nhưng nhiều hơn là kinh hãi (kinh ngạc+vui vẻ), ông cũng bước về phía An Noãn, cầm lấy tay cô: "Noãn Noãn, sao cháu ở đây, chú tìm cháu lâu rồi."

"Chú Thường, thực xin lỗi, cháu không có thời gian về thăm chú."

"Không sao, không sao, chỉ cần cháu khỏe mạnh là được rồi, cháu cùng Từ Phi hai người sao ở đây cùng ăn cơm, thật không phải, sao không về nhà, người trong một nhà cùng nhau ăn tất niên mới náo nhiệt."

Nghê Tuệ tức giận hừ một tiếng: "Cha con hai người sao vậy? Làm như cô ta vẫn còn là con gái thị trường, tất cả đều phải theo ý cô ta. Lễ mừng năm mới, cưới con của tôi, làm cho Từ Phi ngay cả cha mẹ cũng không cần, rốt cuộc là cô muốn gì?"

Thường Bách lập tức nghiêm mặt, găm nhẹ: "Bà nói vậy ư gì đó, sao lại nói những lời đó với An Noãn."

"Tại sao tôi không thể nói? Cô ta đã không phải là con gái của thị trưởng, chúng ta cũng không cần lấy lòng cô ta giống như trước đây."

Thường Tử Phi kéo An Noãn ôm vào lòng, ánh mắt trở nên rất lạnh: "Mẹ, nếu mẹ còn nói những lời này, xin mời rời khỏi đây."

Nghê Tuệ tức giận, cười lạnh: "Ông Thường, ông cũng nghe rồi đó, đây là thái độ của con ông, hiện tại có An Noãn, trong mắt không có tôi và ông."

"Đó cũng do bà tự chuốt lấy." Thường Bách rống giận: "Noãn Noãn là đứa con gái tốt, chúng ta nhìn cô ấy từ nhỏ đến lớn, hiện tại An Noãn cùng Thường Tử Phi ở bên cạnh nhau, đó cũng là phúc phận của hai đứa, bà đừng có ở đây làm loạn. Chúng ta về nhà đi, để cho họ an ổn ăn cơm cuối năm."

"Tôi không đi, đây là nhà của con tôi, hôm nay tôi sẽ ở đây." Nghê Tuệ ngồi xuống sofa.

"Người đàn bà này sao lại không phân biệt phải trái, theo tôi về nhà, đừng nào loạn." Thường Bách kéo bà đi, nhưng Nghê Tuệ không chịu đứng dậy.

"Bà đừng làm mất mặt con được không? Chuyện tình cảm của bọn nhỏ chúng ta nhúng tay vào được sao? Tuổi trẻ bọn họ yêu nhau, bà làm sao ngăn cản được?"

Nghê Tuệ tức giận nhìn thẳng vào An Noãn, trào phúng: "Cô không thương Tử Phi, cô không chiếm được tình yêu của Mạc Trọng Huy, lại trở về kiểm Tử Phi làm cái phao mà thôi."

Thường Tử Phi quay mặt An Noãn vào ngực mình, quay qua lạnh lùng nói với Nghê Tuệ: "Mẹ, mẹ muốn ở thì ở, con cùng An Noãn đi."

Thường Tử Phi nói xong ôm An Noãn rời đi.

Nghê Tuệ lập tức đuổi theo hỏi: "Các người muốn đi đâu?"

"Đi đâu cũng được." Giọng nói Thường Tử Phi trong trẻo nhưng lạnh lùng, ôm An Noãn đi ra khỏi nhà, tức giận đóng cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Phòng Tân Hôn

Thường Tử Phi kéo An Noãn ra khỏi nhà, bên ngoài gió rất lạnh, anh cởi áo khoác choàng lên vai cô.

An Noãn giãy dụa: "Thường Tử Phi, anh không muốn sống nữa sao, trời rất lạnh."

"Không sao, lên xe sẽ ấm."

Thường Tử Phi nói xong ôm cô lên xe, buổi tối hôm nay là ngoài ý muốn anh cũng không thể đoán trước, cũng không biết tâm tình An Noãn bị tổn thương. Giờ phút này, anh chỉ nghĩ muốn đưa cô đi khỏi nhà.

An Noãn ngồi ở trên xe, không phải do trời lạnh, chỉ là lòng cô đang lạnh.

"Cha mẹ anh vẫn còn ở nhà, chúng ta đi như vậy thật sự không đúng."

Thường Tử Phi đưa tay vuốt tóc cô, đau lòng: "Mẹ anh đối xử với em vậy, em còn lo lắng đến cảm thụ của bà, thật đúng là ngốc."

An Noãn mím môi, tầm mắt nhìn ngoài cửa sổ: "Thường Tử Phi, nếu mẹ anh không chấp nhận hai chúng ta, anh tính sao?"

Thường Tử Phi nghĩ nghĩ, cười nói: "Anh nói rồi, cho dù người trên toàn thế giới phản đối, anh cũng muốn ở bên cạnh em."

An Noãn nghe như một lời thề lãng mạn nhất trên thế giới này, trong lòng cảm động không nói nên lời.

Thường Tử Phi đưa An Noãn đến một khu nhà cấp cấp, cách trang trí tinh xảo lại ấm áp, đúng như sở thích của cô.

"Thường Tử Phi, anh có tất cả bao nhiêu căn nhà?" An Noãn trêu chọc.

Thường Tử Phi nhẹ nhàng vuốt tóc cô: "Không nhiều, chỉ có mấy căn, nhưng đủ để chúng ta ở."

Anh nói xong đột nhiên bí mật ghé sát tai cô: "Nhà này theo đúng sở thích của em để trang trí, anh nghĩ dùng làm phòng tân hôn. Bảo bối, em muốn chuẩn bị hôn lễ trước không?"

An Noãn gắt giọng: "Ai muốn kết hôn với anh, em không cần phải chuẩn bị."

Trương Húc thật cẩn thận tiêu sái bước vào một căn phòng xa hoa, nhìn ông chủ của mình đang đứng trước cửa sổ sát đất, bóng dáng cao lớn nhưng lại có chút cô đơn.

"Mạc tiên sinh, Mạc tiên sinh." Trương Húc ở phía sau Mạc Trọng Huy kêu hai tiếng.

"Mạc tiên sinh, cơm tất niên đã chuẩn bị xong."

Mạc Trọng Huy quơ quơ ly rượu đỏ trong tay, giọng trầm thấp như đang thì thầm: "Cậu nói, sau khi ăn cơm xong họ sẽ làm gì?"

Trương Húc dừng lại, lập tức phản ứng: "Mạc tiên sinh, An tiểu thư là người tự ái cao, tôi cảm thấy cô ấy sẽ không..."

Trương Húc còn chưa nói hết câu liền ý thức bản thân đang nói sai rồi, vì nhìn thấy chân mày Mạc Trọng Huy nhíu lại.

"Mạc tiên sinh, vừa rồi mẹ Thường đến nhà bọn họ, tôi đoán cơm tất niên chắc không ăn yên ổn được."

Mạc Trọng Huy không nói gì, đôi mắt sâu thẳm nhìn ra phía ngoài.

"Mạc tiên sinh, thật ra ngài không cần lo lắng An tiểu thư ở chung với Thường Tử Phi, mẹ Thường nhất định không đồng ý, tôi thấy ngài nên đem An tiểu thư đến đây ở, không cho người Thường gia khi dễ cô ấy. An tiểu thư là người thành thật, không phải là đối thủ của mẹ Thường."

Đôi mắt Mạc Trọng Huy chột thâm trầm: "Trương trợ lý, giúp tôi làm một chuyện."

Mạc Trọng Huy vừa phân phó xong, cửa phòng bị người từ bên ngoài đá văng.

Hà Tư Kỳ thờ phỉ phò bước vào, nhìn Mạc Trọng Huy rống to: "Em biết anh trốn ở đây, Mạc Trọng Huy, anh có ý gì, hàng năm đều ăn mừng lễ năm mới với em, hôm nay tại sao lại trốn tránh em? Anh không còn cần em?"

Mạc Trọng Huy nhíu mày, cúi đầu nói với Trương Húc: "Cậu ra ngoài làm việc đi."

Sau khi Trương Húc rời khỏi, gian phòng lớn chỉ còn lại hai người. Hà Tư Kỳ nén lại tức giận, đi qua ôm lấy cổ Mạc Trọng Huy: "Nếu anh ăn cơm tất niên với em, em sẽ tha thứ cho anh lần này."

"Đừng làm loạn, anh kêu người đưa em về nhà." Mạc Trọng Huy tránh khỏi hai tay cô.

Hà Tư Kỳ mắt hừng, nghiêm mặt giận dữ: "Mạc Trọng Huy, anh có ý gì? Trước kia không phải rất thương yêu em sao? Hiện tại, coi em là gì, nhìn thấy em là cảm thấy phiền toái, không muốn gặp em?"

Mạc Trọng Huy mím môi, đây là biểu hiện anh đang tức giận.

Cho tới bây giờ Hà Tư Kỳ vốn cũng không sợ anh, tiếp tục gào lên: "Mạc Trọng Huy, em đã từng nói, nếu một ngày anh không còn thương em, không sao, em sẽ rời khỏi Giang thành, trở lại kinh thành. Mất đi anh, em cũng không phải chỉ còn hai bàn tay trắng, ít nhất em còn có kỷ niệm cùng với chị. Hay là em cũng có thể trực tiếp lên thiên đường gặp chị, như vậy chị sẽ không cô đơn."

Mạc Trọng Huy nhíu mày thật chặt gần như hai đầu chân mày giao nhau.

"Em biết trong lòng anh giờ chỉ có An Noãn, mặc dù người phụ nữ kia đã từng lấy đi nửa sinh mạng của em. Nếu lúc đó anh chọn cô ta, em sẽ tự giác bỏ đi."

Hà Tư Kỳ nói xong thương tâm nước mắt cũng rơi xuống.

"Em biết rõ, anh vốn không yêu em, anh chỉ yêu ánh mắt này. Trước kia, nhìn thấy em khóc, anh luôn nhíu mày. Giờ cho dù em khóc rất nhiều trước mặt anh, anh cũng không quan tâm. Mạc Trọng Huy, anh thừa nhận đi, ngay cả Hà Tư Nghiên anh cũng không yêu, người hiện tại anh yêu là An Noãn."

Con người đen như mực của Mạc Trọng Huy ư ảm.

Hà Tư Kỳ hít sâu, dùng sức lau đi nước mắt, giọng nghẹn ngào: "Em và anh đến Giang thành đã 6 năm, 6 năm nay em không có về thăm chị, ngày mai em muốn về, em muốn đem chuyện xảy ra trong 6 năm nay nói cho chị nghe, anh không còn thương chị ấy, mà người anh yêu chính là An Noãn."

"Em suy nghĩ nhiều rồi." Anh lạnh lùng ngắt lời cô, thản nhiên: "Cơm tất niên đã chuẩn bị xong, cùng nhau ăn cơm."

--

Bữa cơm tối thật phong phú, nhưng lại không có không khí của lễ mừng năm mới, bọn họ đều cúi đầu ăn, không nói chuyện với nhau.

Cô không biết, bắt đầu từ khi nào người đàn ông này đã không còn thương cô.

Mạc Trọng Huy múc chóc cô chén canh gà, cô ăn hai muỗng đột nhiên buồn nôn.

"Sao vậy? Không thoải mái?"

Hà Tư Kỳ lau miệng, chua xót: "Anh vẫn còn quan tâm em, em cũng không biết tại sao gần đây ăn gì cũng nôn ra."

"Ngày mai đưa em đi bệnh viện."

Hà Tư Kỳ chu chu mõ, làm nũng: "Em không muốn đi bệnh viện, nghĩ đến mùi thuốc khử trùng trong đó, em lại muốn nôn."

Cô nói xong lại nôn khan.

"Anh gọi bác sĩ đến kiểm tra."

"Không cần, em không sao, có thể dạ dày không tốt, em uống thuốc sẽ khỏi."

Mạc Trọng Huy mày vẫn gắt gao nhúu chặt.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngoài Ý Muốn

Vài ngày sau, Hà Tư Kỳ cầm phiếu xét nghiệm đến trước mặt Mạc Trọng Huy, nhìn thấy dòng chữ trên giấy anh giật mình.

"Hôm nay em đã đi bệnh viện kiểm tra, em mang thai." Trên mặt Hà Tư Kỳ tràn đầy hạnh phúc.

Mạc Trọng Huy nhìn nhìn, thần nhiên: "Không có chuyện đó."

Hà Tư Kỳ biến sắc, gầm nhẹ: "Anh có ý gì? Em mang thai là chuyện bình thường, anh không thừa nhận đứa nhỏ là của anh? Anh nghĩ em có đàn ông bên ngoài? Mạc Trọng Huy, anh đang sỉ nhục em sao?"

"Anh không có ý này." Mạc Trọng Huy nhúu mày thật chặt.

"Vậy là ý gì? Anh phải nói cho thật rõ ràng."

Mạc Trọng Huy mỉm môi: "Mỗi lần anh đều dùng biện pháp an toàn, là em động tay động chân?"

"Em không có." Hà Tư Kỳ rống giận: "Ở trong lòng anh, em là người như vậy sao? Em biết anh chưa từng yêu em, cho tới bây giờ em vẫn là người thế thân cho chị. Em cũng biết, Mạc Trọng Huy anh nếu đã không muốn thì không ai có thể ép buộc được. Bởi vậy, em không ngốc đến nỗi ở trước mặt anh giờ thủ đoạn. Đứa nhỏ này anh cũng không cần biết tới nữa, ngày mai em sẽ đi phá thai."

Hà Tư Kỳ nói xong khóc chạy đi.

Tâm trạng Mạc Trọng Huy trở nên u ám, đứa nhỏ này là ngoài ý muốn, anh hoàn toàn chưa có sự chuẩn bị.

Đúng lúc này, Trương Húc gõ cửa đi vào, báo cáo: "Mạc tiên sinh, việc ngài giao tôi đã làm xong. Còn có một chuyện không biết có nên nói không."

Mạc Trọng Huy liếc anh ta một cái.

Trương Húc nói nhanh: "An tiểu thư và Thường Tử Phi hai ngày nay không có rời khỏi nhà trọ. Cũng không biết cô nam quả nữ ở chung một phòng sẽ xảy ra chuyện gì."

Về mặt Mạc Trọng Huy không đổi sắc chỉ lạnh lùng nói với Trương Húc: "Trương trợ lý, có phải cậu gần đây rất rảnh rỗi, học người ta làm trinh thám?"

Trương Húc không dám mở miệng nói chuyện nữa.

--

Mấy ngày nghỉ tết âm lịch của An Noãn thật ngắn ngủi, Thường Tử Phi muốn dắt cô đi du lịch, nhưng lại không có thời gian. Hai người ngày ngày ở nhà

xem TV, tâm sự.

Một buổi tối an nhàn bị phá vỡ, Thường Tử Phi nhận được một cú điện thoại, nghe xong sắc mặt thay đổi.

"Sao vậy?? Chuyện gì đã xảy ra?"

Thường Tử Phi vuốt tóc cô, nói: "Công ty có việc, anh ra ngoài một chút, rất nhanh sẽ trở lại."

An Noãn nhìn theo bóng dáng vội vã của anh, trong lòng lo lắng.

"Anh, cuối cùng anh cũng đến, đều là tại anh, anh hại mẹ thành như vậy, nếu không phải phát hiện kịp thời, ngay cả mạng sống của mẹ cũng không còn."

Thường Tử Phi vụn vụn cũng không nghĩ tới, mẹ anh lại dùng sinh mạng của mình để phản đối anh và An Noãn.

Anh đi đến bên giường, ngồi xổm xuống nhìn sắc mặt Nghê Tuệ tái nhợt: "Mẹ, mẹ nhất định phải ép buộc con sao? Từ nhỏ đến lớn, chuyện gì con cũng nghe lời mẹ, nhưng con rất yêu An Noãn, thật sự rất yêu cô ấy, con không muốn mất cô ấy, sao mẹ lại không thành toàn cho con."

Thường Tử Hinh ở bên cạnh kêu lên: "Anh, giờ là lúc nào, anh còn ở trước mặt mẹ nói chuyện này. Mau nói với mẹ, anh không gặp lại An Noãn, không bao giờ làm cho mẹ buồn."

Đứng một bên không nói được câu nào, Thường Bách hít sâu một hơi, thản nhiên: "Tử Hinh, đi với cha ăn chút gì, để cho anh con nói chuyện với mẹ."

--

Thường Tử Phi ở lại bên cạnh Nghê Tuệ, đến khuya mới về đến nhà.

Dùng chìa khóa mở cửa, thấy An Noãn vẫn ngồi ở sofa chờ anh. Giây phút đó, anh cảm thấy tim mình co rút rất đau đớn.

"Thường Tử Phi, anh đã về, em không dám gọi điện thoại cho anh, công ty đã xảy ra chuyện gì, có quan trọng không?" An Noãn khẩn trương hỏi khi thấy Thường Tử Phi.

Anh một tay kéo cô vào lòng, điên cuồng hôn lên khắp mặt cô.

An Noãn không biết Thường Tử Phi xảy ra chuyện gì, bị giam trong vòng tay anh, bị hôn đến thở không được, thân thể mềm nhũn ngã vào ngực anh.

"Thường Tử Phi, anh sao vậy?"

Thường Tử Phi ôm chặt An Noãn trong lòng, trầm giọng: "An Noãn, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, anh và em phải ở bên nhau."

"Thường Tử Phi, anh nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì?"

Anh vuốt tóc cô, cười cười: "Không có gì, ở bên ngoài về không nghĩ đến em vẫn còn chờ cửa nên anh cảm động."

An Noãn nhìn nhìn anh, hừ: "Thường Tử Phi, anh làm em sợ muốn chết, em còn tưởng đã xảy ra chuyện gì quan trọng."

"Em suy nghĩ lung tung thôi, ngoan, lên giường nằm đi, anh đi rót cho em ly sữa."

Ngồi ở trên giường, An Noãn vẫn còn lo lắng, trong lòng cứ cảm thấy sắp có chuyện xảy ra.

Lúc Thường Tử Phi mang ly sữa vào, cô hỏi lại lần nữa: "Thường Tử Phi, thật sự không có gì? Em cứ thấy dường như đã xảy ra chuyện."

Anh đưa ly sữa cho cô, trêu mếu vuốt tóc cô: "Nha đầu ngốc, có thể xảy ra chuyện gì, mọi sự đã có anh, uống sữa xong nghỉ ngơi đi. Ngày mai công ty có chuyện cần xử lý, anh không có thời gian ở bên em, em không trách anh chứ?"

An Noãn vừa uống sữa vừa lắc đầu.

Tối đó, An Noãn uống xong ly sữa rất nhanh đi vào giấc ngủ, Thường Tử Phi lại ngồi bên cạnh cô suốt đêm, như nhìn thế nào cũng không cảm thấy đủ.

--

Ngày hôm sau, An Noãn thức dậy, Thường Tử Phi đã đi, để lại cho cô tờ giấy, đã làm xong cơm sáng, nhắc cô nhớ ăn.

Cô đã quên bao lâu rồi mình không được người chăm sóc.

Lúc còn nhỏ, cuộc sống của cô đều do cha chăm sóc. Đến khi cha làm thị trưởng, cũng mời bảo mẫu đến lo cho cô hằng ngày. Ba năm trước nhà cô xảy ra biến cố, An Noãn cũng không biết những người giúp việc đi đâu.

Ấn bánh ngọt do Thường Tử Phi làm cho cô, An Noãn lại nhớ, người đàn ông này còn có gì không làm? Cô thích bánh ngọt, Thường Tử Phi liền đi học

làm bánh ngọt. Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là An Noãn thích, Thường Tử Phi sẽ kiếm được mang đến trước mặt cô.

Trước kia, cô không biết tình cảm này có bao nhiêu quý giá, nếu không cũng sẽ không bỏ lỡ.

Cha không chết, cô vẫn là con gái thị trưởng, di Nghi cũng sẽ như xưa yêu thương cô.

Hiện tại nghĩ lại, cô không biết tại sao lúc trước lại chọn Mạc Trọng Huy.

Cô cùng Mạc Trọng Huy quen biết nhau ở nhà cô, buổi chiều hôm đó, cô tan học về, thấy trong nhà có một người đàn ông xa lạ, đang bàn công việc với cha. Chỉ là một cái liếc mắt, cô cả người bị trăm luan, từ đó về sau, vạn kiếp bất phục (không thể quay đầu).

Di động vang lên, An Noãn hồi phục tinh thần. Bấm nút nghe, giọng dễ nghe của Thường Tử Phi vang lên: "Nha đầu, đã thử qua bữa sáng?"

"Đang ăn, rất ngon."

"Em thích là tốt rồi, về sau mỗi ngày đều làm cho em"

Chỉ là hai câu trò chuyện đơn giản, ngắt điện thoại, An Noãn lại thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Nghe Theo An Bài

Trải qua vào ngày điều trị, bệnh tình Nghi Tuệ đã chuyển biến tốt, hiện tại đã có thể mở miệng nói chuyện.

Mỗi ngày, Thường Tử Phi đều đến bệnh viện chăm sóc, may mắn mẹ anh không có gì, nếu không cả đời anh trở thành tội nhân, cũng sẽ không còn cơ hội bên cạnh An Noãn.

Gần đây, chuyện này cũng chưa phải là chuyện duy nhất làm anh lo lắng, tập đoàn Phi Vũ từ trước giờ chưa từng gặp phiền toái, mấy kế hoạch đã nắm chắc trong tay, đột nhiên chính phủ không phê duyệt, còn có vài kế hoạch đã khởi công cũng bị kêu đình lại.

"Anh phi, chúng ta cùng người của chính phủ vẫn quan hệ rất tốt, sao có thể như vậy? Có phải đã đắc tội ai hay không? Lại nói người của chính phủ khẩu vị rất lớn."

Thường Tử Phi đề mi tâm (điểm giao nhau giữa hai chân mày), lòng cảm thấy phiền toái.

"Anh Phi, nếu không em về nói chuyện với chị họ, cô ấy là phụ nữ của Lương Trạch Minh. Nhờ chị ấy nói dùm một tiếng, có thể sẽ nể mặt."

Thường Tử Phi còn chưa kịp nói gì, di động đột nhiên vang lên, là Thường Tử Hình gọi.

Anh cau mày, ấn nút nghe, giọng lạnh lùng của Thường Tử Hình truyền tới: "Anh, mẹ gọi anh đến bệnh viện, mẹ có chuyện muốn nói với anh."

"Được, anh lập tức đến."

Ngắt điện thoại, Hoa Vũ quan tâm hỏi: "Anh phi, bác gái có khỏe không?"

"Mẹ anh không sao, chuyện công ty làm phiền em, giúp anh nói cảm ơn với Phù tiểu thư."

Hoa Vũ đáp lời anh: "Anh Phi, anh khách sáo quá rồi, công ty là của hai chúng ta, có tin gì em gọi cho anh, anh chạy nhanh đến xem bác gái đi."

--

Thường Tử Phi chạy xe đến bệnh viện, vào phòng bệnh, nhìn Nghi Tuệ sắc mặt vui vẻ, Thường Tử Hình cũng ở bên cạnh.

Anh hít sâu một hơi, gõ cửa đi vào.

Nhìn thấy Thường Tử Phi tới, vẻ mặt tươi cười của Nghi Tuệ lập tức ảm đạm.

"Mẹ." Anh nhẹ nhàng gọi, ngồi xuống bên giường, cẩn thận hỏi: "Mẹ, muốn gặp con có chuyện gì?"

Nghi Tuệ không thèm nhìn anh, thân nhiên nói: "Vừa rồi Giang tiểu thư đến thăm mẹ, mua trái cây tươi mẹ thích nhất mang đến, nha đầu kia thật có lòng, nếu như ta có con dâu như vậy, ta chết cũng an lòng."

Thường Tử Phi làm sao không hiểu ý của bà.

Thường Tử Hinh ở bên cạnh phụ họa: "Mẹ, ánh mắt mẹ thật tốt, Giang tiểu thư thật đẹp, có tri thức lại hiểu lễ nghĩa. Nếu chị ấy có thể làm vợ của anh, thật là phúc của anh. Bất quá chị ấy xinh đẹp vậy, không chừng không thích anh."

Nghe Tuệ giận giữ trừng mắt nhìn cô: "Nói bậy cái gì, Giang tiểu thư từng nói với mẹ, cũng thích Tử Phi nhà ta."

Thường Tử Phi kiên nhẫn nhìn mẹ và em gái tung hứng.

Nghe Tuệ quay qua nhìn anh: "Tử Phi, mẹ nói nhiều như vậy, con hiểu ý mẹ không?"

Thường Tử Phi gật nhẹ đầu.

"Nếu trong lòng con còn có người mẹ này, con chia tay với An Noãn, đi gặp Giang tiểu thư."

"Anh, anh còn thất thần, nghe lời mẹ đi, không lẽ anh muốn mẹ lại nghĩ quẩn, làm ra chuyện ngu ngốc sao."

Thường Tử Phi hít sâu một hơi, cúi đầu: "Mẹ, con cùng An Noãn đã chia tay, mẹ an bài con gặp Giang tiểu thư."

Nghe Tuệ nghe xong mặt giãn ra mỉm cười, vừa lòng nói: "Vậy mới là bảo bối của mẹ, con phải tin tưởng mẹ, mẹ làm tất cả chỉ vì muốn tốt cho con. Giang tiểu thư không chỉ xinh đẹp, gia thế cũng tốt, hai nhà chúng ta cũng môn đăng hộ đối."

"Mẹ, mẹ an bài xong gọi điện cho con, con về công ty trước, hai ngày nay công ty có nhiều chuyện phát sinh." Thường Tử Phi ngắt lời Nghe Tuệ, quay qua Thường Tử Hinh: "Hinh nhi, chăm sóc mẹ cho tốt."

--

Ở bệnh viện ra, Thường Tử Phi không về công ty, mà lái xe về nhà. Giờ phút này, anh chỉ muốn được nhìn An Noãn, thấy được cô là tốt rồi.

An Noãn không nghĩ giữa trưa Thường Tử Phi lại về nhà, cơm cô cũng chưa ăn, đang ở thư phòng đọc sách.

Thường Tử Phi đi vào phòng, nhìn An Noãn mặc áo ngủ, không mang dép, ngồi ở trên bàn đọc sách. Mây theo bản năng nhú lại, anh hừ nhẹ ra tiếng: "Nhà đầu, anh không phải đã nói không được đi chân không ở trong nhà sao? Trời hôm nay rất lạnh."

Anh đi qua vòng tay ôm cô đứng lên, cẩn thận hỏi: "Ăn cơm chưa?"

An Noãn làm mặt quỷ, cười nói: "Chưa ăn."

"Em nha, sao không biết tự chăm sóc mình? Có thể làm cho anh yên tâm được không?"

Thường Tử Phi bắt đắc dĩ ôm cô đặt lên sofa, tự tay mang vớ cho cô.

"Thường Tử Phi, anh như vậy thật giống cha." An Noãn cảm tính nói một câu, trước đây trên thế giới này chỉ có cha chăm sóc cho cô thật tỉ mỉ cẩn thận.

Thường Tử Phi sùng nịch vuốt tóc cô: "Ngoan, ở đây xem TV một lát, anh đi nấu cơm."

Cô giữ chặt tay anh, làm nũng: "Không cần phiền như vậy, cho em tô mì là được."

Thường Tử Phi lạnh mặt, néo néo lỗ tai cô, tức giận: "Ăn cơm."

An Noãn le lưỡi, không nói thêm gì. Thường Tử Phi bận rộn trong bếp không lâu, rất nhanh đã làm xong 3 món ăn 1 món canh.

An Noãn nuốt nuốt nước miếng, như thật sự rất đói bụng. Nhìn qua như muốn ăn hết tất cả đồ ăn, Thường Tử Phi nhìn thấy đau lòng không thôi.

"Thường Tử Phi, anh nói sẽ nấu cơm cho em cả đời, thật sao?"

Thường Tử Phi dừng lại, không kèm được lòng hôn lên trán cô, cười cười: "Thật, em nấu cơm cho em cả đời."

--

Nghe Tuệ làm việc hiệu suất rất cao, an bài buổi tối anh gặp Giang tiểu thư.

Ở bên đầu dây bên kia điện thoại, bà dặn: "Tử Phi, trong lòng mẹ rất thích Giang tiểu thư làm con dâu, con đối xử tốt với người ta, bằng không mẹ rất đau lòng."

"Mẹ, con biết, mẹ yên tâm, mẹ đã muốn con nhất định làm theo."

Ngắt điện thoại, anh quay đầu nhìn An Noãn đang rửa chén trong bếp.

Anh nhìn không được, đi qua ôm sau lưng cô.

"Ai vừa mới gọi điện?" An Noãn không chút để ý hỏi.

Thường Tử Phi đảo nhanh ánh mắt: "Là một người bạn cũ, buổi tối có thể sẽ về trễ, có xã giao."

"Em biết, việc làm ăn có xã giao là chuyện bình thường, em cũng không muốn anh mỗi ngày đều về giúp em làm cơm chiều, em cũng không phải người không phân phải trái."

Thường Tử Phi ôm chặt An Noãn, vùi đầu vào hõm vai cô, nhìn không được nói: "An Noãn, anh yêu em, đời này anh chỉ yêu một mình em"

"Được rồi, anh đã nói rất nhiều lần, thực buồn nôn."

"Nói bao nhiêu lần cũng không đủ, anh muốn ở bên cạnh em nói cả đời."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đẹp Từ Trong Ra Ngoài

Thường Tử Phi nghe xong điện thoại của Nghê Tuệ, đứng giờ xuất hiện tại một nhà hàng rất com Tây sang trọng. Đợi chừng nửa giờ, Giang tiểu thư mới chậm rãi đến.

"Thực có lỗi, kẹt xe nên tôi đến trễ." Cô nhìn thấy đã nhận ra anh.

Thường Tử Phi mỉm cười lắc đầu: "Không sao, xin mời ngồi."

Thường Tử Phi gọi phục vụ tới, đưa thực đơn cho Giang tiểu thư.

Gọi xong đồ ăn, hai người xấu hổ ngồi nhìn nhau, cuối cùng Giang tiểu thư phá vỡ không khí im lặng: "Cái kia .. tôi xin giới thiệu, tôi là Giang Thiên Nhu, mới tốt nghiệp đại học Havard Mỹ năm ngoái. Lúc còn ở trường học, tôi cũng nghe nói đến anh, học trưởng anh ở trong trường rất nổi tiếng."

Thường Tử Phi thần nhiên trả lời: "Giang tiểu thư quá khen."

Giang Thiên Nhu mím môi, cười nói: "Chúng ta cũng đừng khách sáo vậy nữa, anh cứ gọi tôi là Thiên Nhu. Tôi biết học trưởng nhìn tôi rất chướng mắt, từ lúc tôi tới, anh cũng chưa từng nhìn qua tôi. Kỳ thật, không làm được tình nhân, chúng ta vẫn có thể là bạn."

Thường Tử Phi nghe cô nói thoải mái rất nhiều, điềm đạm "Tôi là Thường Tử Phi, rất vui được biết cô."

"Tôi biết bác Nghê ép anh đến gặp tôi, nhưng cho tới bây giờ tôi chưa nghĩ tới thông qua mai mối để kiếm được người bạn đời, nhưng từ khi trở về nước, mẹ tôi không ngừng tìm người mai mối, sắp xếp các cuộc gặp gỡ, như rất sợ tôi không ai lấy."

Thường Tử Phi nghe xong cũng cười: "Giang tiểu thư thật xinh đẹp sao lại không thể gả đi."

Giang Thiên Nhu chu chu môi, giống như làm nũng: "Sao lại có thể, tôi không có ai thích, mà tôi cũng không muốn uỷ khuất chính mình, không thích sẽ không gả."

Thấy Thường Tử Phi đối với lời nói này không mấy hứng thú, cô chuyển đề tài: "Học trưởng nhất định đã có người trong lòng."

Thường Tử Phi gật đầu.

"Người học trưởng thích nhất định rất xinh đẹp."

Nghĩ đến An Noãn, Thường Tử Phi nhìn không được môi khê cong hoàn mỹ: "Cô ấy là cô gái đẹp nhất tôi đã gặp, cô ấy đẹp từ trong ra ngoài. Có cái hơi mơ hồ, còn có chút ngốc, giống như đứa bé, cùng cô ấy ở chung sẽ quên hết phiền não, trăm phương nghìn kế yêu cô ấy, đau cái đầu của cô ấy."

Ánh mắt Giang Thiên Nhu ảm đạm, cúi đầu nói: "Cô gái nào được học trưởng yêu, chắc sẽ là người hạnh phúc nhất thế giới."

Bữa cơm cuối cùng chấm dứt trong bầu không khí thoải mái.

Từ nhà hàng ra, Thường Tử Phi mui phần lịch sự muốn đưa cô về nhà.

Giang Thiến Nhu cự tuyệt: "Không cần phiền phức, tôi gọi điện kêu người tới đón."

Thường Tử Phi cũng không kiên trì, trong lòng nhớ An Noãn, cũng không biết cô ngốc này đã ăn cơm chiều chưa.

Trên đường lái xe về nhận được điện thoại của Nghê Tuệ, bà ở đầu dây bên kia cẩn thận hỏi: "Tử Phi, con cảm thấy Giang tiểu thư thế nào? Mẹ không lừa con chứ có phải rất đẹp?"

Thường Tử Phi đơn giản: "Uhm" một tiếng, nói thật ra, anh cũng không chú ý lắm hình dáng của cô.

Nghê Tuệ nghe anh trả lời, cười khanh khách: "Mẹ biết, con sẽ thích Giang tiểu thư, khi nào được thì hai gia đình chúng ta hẹn gặp mặt."

Thường Tử Phi cười lạnh: "Mẹ, người ta cũng không thích con, mẹ đừng tùy hứng an bài."

Giọng Nghê Tuệ lập tức nghiêm túc: "Con nói thật? Giang tiểu thư không thích con? Không có khả năng, cô ấy rõ ràng nói với mẹ, cô ấy thích con. Không được, mẹ muốn gọi điện hỏi chút."

Gác điện thoại, Thường Tử Phi cảm thấy phiền chán.

Được chốc lát, Nghê Tuệ lại gọi điện tới, ở đầu dây bên kia rống giận: "Con thật là, sao lại lừa mẹ, cảm giác của Giang tiểu thư đối với con rất tốt, nói con lịch sự săn sóc, thật thích."

Thường Tử Phi khẽ thở dài.

"Tử Phi, con đừng thờ ơ, nghe mẹ nói, ở bên Giang tiểu thư thật tốt, ông cô ấy là chủ tịch tập đoàn Giang thị, cô ấy là cháu gái được thương yêu nhất, cùng cô ấy ở chung một chỗ, sẽ giúp được sự nghiệp của con."

"Mẹ, mẹ không tin con mình sao?" Thường Tử Phi bất đắc dĩ nói: "Mấy năm nay, không có người khác giúp, con cũng quản lý công ty rất tốt."

"Mẹ tin con mẹ, cũng rất tin tưởng con, nếu tìm được một thiên kim nhà giàu, sẽ giúp cho sự nghiệp của con nâng cao một bậc, con có thể bớt đi vài năm phấn đấu. Mẹ còn thấy, những cô gái nhà giàu sẽ có khí chất, không giống như An Noãn, vì một người đàn ông mà giết người, cuối cùng chỉ con lại một thân một mình."

"Mẹ..!" Thường Tử Phi bắt đầu không kiên nhẫn kêu lên.

"Được rồi, mẹ vẫn là câu kia, nếu không sẽ không biết mình làm ra chuyện gì, ở bên cạnh Giang tiểu thư cho thật tốt, tình cảm có thể chậm rãi bồi dưỡng."

Thường Tử Phi phiền toái cuốt tóc, hừ nhẹ: "Mẹ, con biết rồi, không nói với mẹ nữa, con đang lái xe."

Ngắt điện thoại, Thường Tử Phi ngừng xe lại ven đường, cả khuôn mặt chôn trong tay lái.

Bỗng nhiên không dám về nhà, không dám nhìn thấy gương mặt chân thành tha thiết của An Noãn. Nha đầu này, tuy rằng đã trải qua rất nhiều chuyện người bình thường chưa chắc đã chịu nổi, nhưng trong lòng cô vẫn hiền lành, anh không muốn lừa gạt cô, lại càng không nguyện ý buông tay.

--

An Noãn đã cơm chiều, cứ nghĩ chờ Thường Tử Phi về sẽ nói với anh, được anh khen ngợi, nhưng ở phòng khách đợi đã lâu, lâu đến cô mơ màng ngủ, Thường Tử Phi cũng chưa về.

Cũng không biết đến rạng sáng mấy giờ, nghe được tiếng mở cửa, cô bừng tỉnh, nhìn Thường Tử Phi nói câu đầu tiên: "Hôm nay em đã ăn cơm chiều, còn ăn thật nhiều, anh có gì thưởng cho em?"

Thường Tử Phi đứng ở cạnh cửa, nhìn nha đầu ngốc này, áp lực không nói nên lời.

"Được rồi, em không cần anh thưởng cái gì, về sau anh xả giao nên về nhà sớm, ngủ trên sofa thật không thoải mái."

Thường Tử Phi đi qua, một tay kéo cô vào lòng, ôm thật chặt.

Cô ở trong lòng anh cười nói: "Thường Tử Phi, em không phải bắt buộc anh, anh không về em có cảm giác không được tự nhiên, phải thấy anh về em mới an tâm đi ngủ."

Thường Tử Phi không trả lời cô, ôm cô đứng lên. An Noãn cả kinh kêu lớn: "Thường Tử Phi, anh làm gì?"

"Ôm em đi ngủ."

"Uh, nhưng anh đừng làm vậy, em sẽ không đồng ý."

Thường Tử Phi nở nụ cười, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, cố ý hung hãn hôn cô.

"Thường Tử Phi, anh đừng náo loạn, em không thờ được."

Nghe vậy anh buông cô ra, nhẹ nhàng hôn lên trán, thì thầm bên tai cô nhẹ giọng: "Bảo bối, ngủ ngon."

An Noãn mở to mắt nhìn anh: "Anh không ngủ sao?"

"Chờ em ngủ, anh sẽ đi."

An Noãn lập tức nhắm mắt lại, mở miệng: "Em đang ngủ, anh cũng đi ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Phá Thai Đi

Trong phòng họp sáng ngời, Mạc Trọng Huy ngồi ở vị trí chủ tịch, không để ý mở báo cáo, mảy thoáng nhú lại, người phía dưới sợ đến mức không dám thở mạnh, không khí thật quái dị.

Trương Húc ra ngoài nghe điện thoại, trở về thấy không khí khác thường, lãnh đạo của các phòng bang nhìn anh với ánh mắt cầu cứu.

"Trương trợ lý, ai cho phép cậu trong lúc họp nghe điện thoại." Giọng hùng hậu làm cho không khí căng thẳng hơn.

Trương Húc không chút sợ hãi, đi đến bên cạnh Mạc Trọng Huy, ghé vào tai anh nói nhỏ: "Mạc tiên sinh, vừa có tin tức Thường Tử Phi sau lưng An tiểu thư nhận lời người nhà đi gặp gỡ người khác."

Ánh mắt Mạc Trọng Huy nhất thời phát ra tia sáng, anh đứng lên rời khỏi phòng họp. Các lãnh đạo của công ty còn chưa kịp phản ứng, lại nghe Trương Húc tuyên bố: "Cuộc họp đến đây chấm dứt."

Mọi người nhẹ nhàng thở ra, là tin tức gì làm cho người luôn lạnh lùng vô tình như Mạc tiên sinh khoe miệng cong lên.

Trương Húc đi theo Mạc Trọng Huy trở lại văn phòng.

"Mạc tiên sinh, có tin đáng tin cậy, mẹ của Thường Tử Phi tự sát để phản đối Thường tổng ở bên cạnh An tiểu thư, Thường Tử Phi hiện tại nhận lời mẹ anh ta an bài, cùng Giang tiểu thư Giang Yến Nhu kết giao, An tiểu thư chắc là chưa biết sự tình."

Mạc Trọng Huy hơi nhíu mày.

"An tiểu thư hôm nay đến Trầm Nhạc đi làm, cô ấy vẫn đang trọ ở tại nhà của Thường Tử Phi."

--

An Noãn mất rất nhiều thời gian thuyết phục Thường Tử Phi cho cô đi làm lại, anh không vui khi cô đến Trầm Nhạc làm, hận không thể mỗi ngày nhốt cô trong nhà, không cho tiếp xúc với bất kỳ ai. An Noãn cứng mềm thuyết phục, cuối cùng cô phải gặt dãi, mới thành công làm cho Thường Tử Phi thỏa hiệp.

Nghỉ ngơi nửa tháng, An Noãn có chút không thích ứng, hết một ngày cảm thấy thân thể rất mệt mỏi.

Elle thấy vậy nói đùa: "Noãn Noãn, chị thật muốn giống em, ở nhà làm con dâu hào môn, sao phải đến đây chịu đựng tính khí của khách hàng, cái này gọi là có phúc không biết hưởng."

An Noãn chỉ là thản nhiên cười. Tuy rằng việc làm này không có thể diện gì, nhưng cảm thấy một cô gái không cần dựa vào đàn ông mới có thể sống.

Tan ca, cô tính đi chợ mua đồ ăn, để Thường Tử Phi về làm.

Trong lòng có mong đợi, cảm giác trong người đều là hưng phấn.

Nhưng từ trong Trầm Nhạc đi ra, cô liếc mắt đã thấy chiếc Bentley của Mạc Trọng Huy, mảy theo bản năng nhíu lại.

Vốn định đi đường vòng để tránh anh, nhưng Trương Húc đã xuống xe đi về phía cô: "An tiểu thư, mời lên xe, Mạc tiên sinh đã chờ cô hơn hai tiếng."

Về mặt An Noãn hết sức ảo não, tức giận: "Thật có lỗi, tôi không có hứng thú gặp Mạc tiên sinh nhà anh, tôi còn phải đi chợ mua đồ ăn."

Trương Húc mỉm cười: "Mạc tiên sinh muốn nói với cô chuyện có liên quan đến Thường Tử Phi."

An Noãn nhìn Trương Húc bộ dạng âm hiểm, hận không thể cho anh một cái tát. Ở trong mắt cô, Trương Húc là đồng lõa của Mạc Trọng Huy, cũng đáng giận giống Mạc Trọng Huy.

Trương Húc thấy cô do dự, tiếp tục nói: "An tiểu thư, cô không lên xe, nhất định sẽ hối hận."

An Noãn hừ lạnh, trào phúng nói: "Cho dù là chuyện có liên quan đến Thường Tử Phi, tôi cũng không muốn nghe từ miệng của các người. Xin nói với Mạc Trọng Huy, cách xa tôi một chút, chỉ cần nhìn thấy anh ta tôi cảm thấy ghê tởm."

An Noãn nói xong không quay đầu lại bước đi.

An Noãn đến chợ, mua rất nhiều đồ ăn, làm một bàn thức ăn ngon. Cô luôn nói với bản thân, tình yêu là hai bên, Thường Tử Phi yêu cô như vậy, cô cũng muốn tìm cách yêu anh.

Làm xong đồ ăn, gọi điện cho Thường Tử Phi, cũng không biết tại sao gọi không được.

Cô cứ ngây ngốc ngồi trên sofa chờ, từ chiều cho đến tối, Thường Tử Phi vẫn chưa về, điện thoại vẫn gọi chưa được.

Nghĩ đến những lời Trương Húc, cô bắt đầu khẩn trương. Đem đi động ra nhân dĩa số của Mạc Trọng Huy, cho tới bây giờ cô vẫn nhớ rõ ràng như vậy.

Chuông vang hai tiếng, đầu bên kia liền có người nghe máy, giọng trầm ấm nghi hoặc hỏi: "An Noãn?"

"Mạc Trọng Huy, hôm nay anh đến Trầm Nhạc tìm tôi muốn nói chuyện gì?"

Đầu dây bên kia dừng chút, lập tức lạnh lùng: "Muốn biết đến Thiên Đường gặp anh."

"Mạc Trọng Huy, anh đã làm gì Thường Tử Phi? Tôi nói cho anh biết, nếu như anh dám làm gì anh ấy, tôi nhất định không bỏ qua cho anh."

Đầu dây bên kia cười lạnh, cúp điện thoại.

An Noãn lo lắng, cầm đi động không ngừng gọi điện cho Thường Tử Phi, nhưng gọi mãi vẫn không thông. Trời gần sáng, Thường Tử Phi về tới.

An Noãn không khống chế được khóc lên: "Thường Tử Phi, anh làm em sợ muốn chết, em gọi điện cho anh rất nhiều lần, sao anh không nghe điện thoại."

Nhìn mặt An Noãn đầy nước mắt, Thường Tử Phi gạt mình. An Noãn nhào vào lòng anh, nước mắt rơi trên ngực anh, nghẹn ngào: "Chỉ cần anh không sao là tốt rồi."

"Đưa ngực, anh làm sao có chuyện gì, buổi tối cùng người của chính phủ ăn cơm, không để ý đến đi động, cũng quên nói với em, làm cho em lo lắng, thực xin lỗi, xin lỗi."

Giờ phút này, nói nhiều lời xin lỗi cũng không biểu đạt hết tâm tình của anh, anh chỉ cảm thấy tim mình như bị đâm trúng một dao, máu tươi chảy ròng.

"Thường Tử Phi, em bằng lòng gả cho anh, chúng ta kết hôn đi." Hai mắt An Noãn mở to chân thành nhìn anh.

Thường Tử Phi hoàn toàn ngây ngẩn, ngờ ngác nhìn cô, một câu cũng không nói nên lời.

"Anh đồng ý cưới em không?" An Noãn cười hỏi.

Thường Tử Phi đau lòng kéo cô vào ngực, dịu dàng nói: "Nguyên ý, sao lại không đồng ý. Chỉ là gần đây công ty phát sinh nhiều chuyện, vài hạng mục đột nhiên bị kêu ngừng, nhiều việc cần anh xử lý."

Tâm An Noãn nặng nề, cô biết nhất định do Mạc Trọng Huy giờ trò. Ôm cổ anh, cô cười: "Được rồi, vậy anh chuyên tâm xử lý chuyện công ty, em chỉ muốn nói cho anh biết em đồng ý gả cho anh, chờ anh có thời gian, lúc nào cũng có thể cưới em về nhà."

Thường Tử Phi ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên tóc cô, đau lòng nói: "Nha đầu ngốc, sao lại xem thường mình như vậy. Chờ qua khoảng thời gian này, anh nhất định cho em một lễ cưới oanh oanh liệt liệt."

An Noãn ngây ngốc cười: "Em không cần hôn lễ long trọng, chỉ cần anh cả đời đối xử tốt với em là được."

Phía trên đầu An Noãn, tầm mắt Thường Tử Phi trở nên mơ hồ, cả đời dài đằng đẳng, tương lai không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Anh không biết, nếu An Noãn biết chuyện của anh và Giang Thiên Nhu, cô còn có thể đem cả đời cô giao cho anh không.

--

Mạc Trọng Huy đợi ở Thiên Đường không thấy An Noãn, lại nhìn thấy Hà Tư Kỳ đến. Cô không giống lúc trước mang giày cao gót, mà trên người mặc quần áo rộng thùng thình, giày xẹp, cũng không có trang điểm

"Anh Trọng Huy, gần đây khẩu vị của em rất tốt, mỗi ngày đều ăn rất nhiều, em nghĩ trong bụng em nhất định là tiểu tử." Hà Tư Kỳ kéo kéo cánh tay Mạc Trọng Huy làm nũng

Mạc Trọng Huy mày hơi nhíu lại, giọng trầm thấp đột nhiên nói: "Anh đã an bài xong, phá thai đi."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Nụ Cười Ấm Áp

Nghe xong lời nói của Mạc Trọng Huy, Hà Tư Kỳ bình tĩnh nhìn vào mắt anh, gần từng tiếng: "Nói cho em biết lý do anh không cả đứa bé này."

"Thân thể em không tốt, không thể giữ đứa nhỏ."

Hà Tư Kỳ cười lạnh, tự giễu: "Nghe giống như anh lo lắng cho em, Mạc Trọng Huy, nếu là An Noãn mang thai, anh cũng sẽ kêu cô ta phá thai?"

Mạc Trọng Huy nhíu mày không trả lời.

"Em đi theo anh đến Giang thành đã 6 năm, 6 năm qua anh luôn chăm sóc cho em rất cẩn thận. Năm đó, An Noãn đi vào thế giới của anh, em nghĩ rằng mình đã mất anh, nhưng anh lại bỏ An Noãn để chọn em. Nghĩ đây sẽ là sự kết thúc của ba chúng ta, nhưng bây giờ em mới phát hiện, em mới là người thua thiệt." "

Hà Tư Kỳ lau nước mắt, hít sâu một hơi, thản nhiên nói: "Anh giúp em gọi bác sĩ, ngày mai phẫu thuật."

Sau khi Hà Tư Kỳ rời đi, Mạc Trọng Huy vẫn chưa lấy lại tinh thần. Anh nghĩ cô sẽ náo loạn, nhưng chưa từng nghĩ cô bình tĩnh như vậy.

Trương Húc đi vào văn phòng hỏi: "Mạc tiên sinh, Hà tiểu thư vừa đi vừa khóc, có cho người theo cô ấy không?"

Mạc Trọng Huy khoát tay, cúi đầu ra lệnh: "Cậu đi nói với Thẩm Cẩm Phong một tiếng, ngày mai an bài làm một cuộc phẫu thuật."

Trương Húc run lên, lập tức khiếp sợ hỏi: "Mạc tiên sinh, ngài thật phải làm vậy sao?"

Mắt lạnh của Mạc Trọng Huy liếc qua, Trương Húc nhanh miệng: "Được, tôi sẽ an bài."

Nom nốp rời khỏi văn phòng, Trương Húc khẽ thở dài, tuy rằng anh không thích Hà Tư Kỳ, chán ghét tính tiểu thư của cô ấy, chán ghét điệu bộ cô ấy từ trên cao nhìn xuống vênh vào tự đắc, nhưng anh cũng không muốn giết hại đi một sinh mệnh nhỏ, anh cảm thấy khổ sở. Nhưng ở thế giới bọn họ, không thể tức là không thể không phải muốn là được.

Thẩm Cẩm Phong bên kia đầu dây chăm chọc: "Ông chủ của anh lại làm ra chuyện này, tất cả chuyện xấu đều sẽ có báo ứng. Đúng rồi, Mạc Trọng Huy thế lại kêu phá thai phụ nữ của mình, thật đúng là nhất đại kỳ văn nha, con gái nhà ai, mà không sợ chết đám mang thai con anh ta."

"Hà Tư Kỳ tiểu thư."

Trương Húc trả lời xong, đầu dây bên kia dừng lại hai giây, lập tức hét to: "Hà Tư Kỳ? Chính là người cả ngày Mạc Trọng Huy nâng niu trong lòng bàn tay? Tôi nghe lầm?"

Trương Húc tức giận hừ một tiếng, trả lời: "Bác sĩ Thẩm, anh chỉ cần chuẩn bị giải phẫu, còn lại không liên quan đến anh."

Ngày hôm sau trời tốt, Hà Tư Kỳ đã chuẩn bị xong đợi Mạc Trọng Huy đến rước cô. Điều kiện duy nhất để cô đồng ý phá thai này là Mạc Trọng Huy phải đích thân đưa cô đi.

Trên đường đến bệnh viện, Hà Tư Kỳ nhìn không được nói: "Từ khi biết mình mang thai, em không con trang điểm, không mang giày cao gót, xem ra về sau có thể trang điểm, có thể mang giày cao gót lại."

Mạc Trọng Huy ngồi thẳng tắp, mắt hướng ngoài cửa sổ.

Trương Húc ngồi kế bên tài xế cảm thấy không khí thật áp lực.

"Em nhớ rõ, lúc trước em rất sợ đau, mỗi lần chị đánh em, em sẽ đi méc với cha. Còn bây giờ, anh kêu bác sĩ chích thuốc mê cho em trước, rồi hãy phẫu thuật, nếu không, em sợ cả đời này em cũng không dám sinh em bé."

Tay Mạc Trọng Huy gác lên kính xe, nhẹ nhàng ấn ấn huyết thái dương.

Đến bệnh viện, Thẩm Cẩm Phong đã đứng trước cửa đón họ, cung kính: "Mạc tiên sinh."

Mạc Trọng Huy mặt không chút thay đổi, đi vào bên trong.

Hà Tư Kỳ cũng không nhìn Mạc Trọng Huy, không chút sợ hãi đi vào phòng giải phẫu. Nằm trên bàn giải phẫu, nước mắt không thể không chế nổi.

Thẩm Cẩm Phong bất đắc dĩ lắc đầu hỏi: "Cô có muốn ra ngoài thương lượng với Mạc tiên sinh?"

"Không cần, anh ấy không cần đứa nhỏ này, bắt đầu đi."

Thật đúng là người phụ nữ thông minh, cô rất hiểu Mạc Trọng Huy, phàm là những chuyện anh không muốn, không ai có thể bức bách được. Bởi vậy, cô tình nguyện tổn thương bản thân và đứa nhỏ, cũng nghe lời anh.

"Cô thật đã quyết định?" Thẩm Cẩm Phong lại hỏi thêm một câu.

Hà Tư Kỳ nhắm mắt lại, cắn răng nói: "Tôi đã suy nghĩ kỹ, bác sĩ Thẩm mời bắt đầu."

Vừa dứt lời, cửa phòng phẫu thuật "loảng xoảng" bị đá văng ra.

"Mạc tiên sinh, giải phẫu còn chưa bắt đầu, ngài còn gì chưa phân phó."

Mạc Trọng Huy đẩy anh ra: "Cút, không làm."

Hà Tư Kỳ ngạc nhiên ngồi dậy, không tin nhìn về phía Mạc Trọng Huy, nước mắt rơi xuống nhiều hơn.

"Thực xin lỗi, giữ lại đứa bé, đây là đứa con đầu tiên của Mạc Trọng Huy anh."

Hà Tư Kỳ khóc nhào vào lòng anh, làm nũng: "Không phải anh nói không cần đứa nhỏ sao? Mạc Trọng Huy anh thật không cần con sao?"

"Thực xin lỗi."

Hà Tư Kỳ lau nước mắt, cắn giận: "Mạc Trọng Huy, nếu có lần sau, cho dù anh muốn giữ lại, em cũng kiên trì phá thai."

--

An Noãn không biết mình làm gì đắc tội với Thường Tử Hinh. Cô ấy cùng bạn đi mua sắm, đến tiệm của cô, ánh mắt nhìn cô tràn đầy thù hận.

"Tử Hinh, cha mẹ em dạo này có khỏe không?"

An Noãn muốn hỏi thăm một chút, Thường Tử Hinh lại lạnh lùng hừ một tiếng trả lời: "Cha mẹ tôi rất tốt, cảm ơn đã quan tâm."

An Noãn nín thở, nhìn cô gái bên cạnh Thường Tử Hinh, không để ý hỏi: "Đây là bạn của em?"

Thường Tử Hinh khiêu khích nói: "Cô ấy là Giang Thiển Nhu, là con gái của Giang thị tập đoàn, Giang lão rất yêu thương cháu gái, cô ấy không những là bạn của tôi, còn là bạn của anh Phi."

Giang Thiển Nhu rất biết lễ phép, đưa tay về phía An Noãn, cười chào hỏi: "Xin chào, tôi là Giang Thiển Nhu, rất vui được quen biết cô."

An Noãn cũng giơ tay nắm tay cô, đơn giản giới thiệu: "Xin chào, tôi là An Noãn."

Thường Tử Hinh một tay gạt tay An Noãn, kêu to: "An Noãn, sao cô lại tùy tiện bắt tay người ta, cô làm nhiều việc bẩn thỉu, thực không có đạo đức, tốt xấu gì lúc trước cô cũng là con gái thị trưởng, chú An không dạy cô lễ nghi cơ bản?"

An Noãn thu tay, nháy mắt cảm giác mình kém đi một bậc. Cô cố gắng mỉm cười: "Tử Hinh, cô với cô bạn cô chỉ là tùy tiện xem đồ, nếu thích tôi tặng các người."

Thường Tử Hinh hừ một tiếng, trào phúng: "Ngay cả người quen cũng không buông tha, khó trách cô kiếm được nhiều tiền. An Noãn, nhưng cô đừng làm, Giang tiểu thư không bao giờ mặc quần áo không có hiệu, mỗi một bộ quần áo của người ta đều là nhà thiết kế của Pháp thiết kế theo yêu cầu."

"Tử Hinh, đừng nói nữa." Giang Thiển Nhu ngắt lời Thường Tử Hinh, giọng cô rất dễ nghe: "An tiểu thư, quần áo ở đây rất đẹp, nhưng không thích hợp với tôi, lần sau tôi giới thiệu bạn đến mua."

An Noãn cảm kích cười cười.

Nhìn bóng hai người rời đi, An Noãn nói với chính mình, mỉm cười hướng ẩm (hàizz...câu này hok biết dịch sao! nên mình để nguyên).

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Đắc Tội Người

Hôm nay, An Noãn còn chưa tan ca, Thường Tử Phi đã đến đón cô, lại còn bị Elle các cô đùa giỡn.

"Thường tổng đã lâu không gặp, chắc là lo kiếm tiền. Khi nào thì đưa An Noãn của chúng tôi về nhà? Nếu danh bá chính, ngôn không thuận rất dễ bị khi dễ."

An Noãn biết Elle muốn nói gì với Thường Tử Phi vội chạy nhanh đến ngắt lời cô: "Elle, em tan ca sớm một chút, ngày mai gặp lại các chị."

Elle khẽ thờ dài, nha đầu kia rất hiền lành, hiền đến nỗi cô không chịu nổi. Cũng may Thường Tử Phi là thật lòng với cô ấy, xem như người tốt có hồi báo tốt.

"Các người cứ hẹn hò vui vẻ đi, không quá rầy rề thế giới hai người."

An Noãn kéo Thường Tử Phi ra khỏi Trăm Nhạc, nhện không được hỏi: "Sao hôm nay rảnh đến đón em? Không phải đã nói hôm nay cùng người của chính phủ ăn cơm sao?"

"Đúng vậy, nhưng hẹn buổi tối, còn chút thời gian, có thể về làm cơm chiều cho em."

An Noãn nghe xong trong lòng áp áp, tự nhủ với lòng, sẽ không bao giờ rời xa, mặc dù có chịu ủy khuất như thế nào đều đáng giá.

Từ Trăm Nhạc đi ra, An Noãn liếc mắt đã thấy chiếc Bentley của Thường Tử Phi đậu trước cửa, lòng cô kinh hoàng, bước chân không tự giác ngừng lại.

"Sao vậy?" Thường Tử Phi cười hỏi.

An Noãn lắc đầu, cúi đầu nói: "Lần sau anh đừng đến đón em, em không muốn nhìn thấy anh vất vả."

"Đưa ngọc." Thường Tử Phi vuốt tóc cô, cười nói: "Thật ra trong lòng anh rất nhớ em, chỉ cần nhìn thấy em, làm việc sẽ không mệt mỏi."

Thường Tử Phi nói xong, đứng ở giữa đường hôn lên môi cô.

An Noãn theo bản năng phản kháng chút, không có kết quả, chỉ đơn giản gác hai tay lên vai anh.

Cô không biết Mạc Trọng Huy có ở trên xe hay không, cô chỉ muốn anh ta nhìn thấy cảnh cô cùng Thường Tử Phi ân ái, sẽ thấy được quyết tâm của cô.

Nhưng cô sai lầm, cô không biết ghen tị sẽ làm cho người ta nổi điên.

--

Trên chiếc Bentley, Trương Húc nhìn ra ngoài thấy hai người hôn nhau, lại vụng trộm liếc ông chủ của mình, âm thầm sợ hãi.

Nhưng Mạc Trọng Huy từ đầu đến cuối tầm mắt vẫn dừng ở An Noãn và Thường Tử Phi, cho đến khi hai người hôn nhau nồng nhiệt, ôm nhau rời đi, tầm mắt anh chưa thu hồi.

"Mạc tiên sinh." Trương Húc nhẹ nhàng gọi.

"Gọi điện thoại cho Lương Trạch Minh."

Sắc mặt lạnh lùng, giọng nói như băng lãnh, Trương Húc trong lòng cảm thấy, Thường Tử Phi đắc tội ai không chịu, lại đắc tội vị tổ tông này. Dám cuốt râu hùm, không sợ chết thảm. Người khác không hiểu cách làm người của Mạc tiên sinh thì thôi, An tiểu thư đã quen Mạc tiên sinh ba năm, cô còn không rõ thủ đoạn của anh sao?

Trương Húc rất nhanh gọi điện cho Lương Trạch Minh: "Lương thị trưởng, Mạc tiên sinh muốn nói chuyện với anh."

An Noãn cùng Thường Tử Phi đi chợ xong về nhà, di động có hơn 10 cuộc gọi nhỡ, đều là Hoa Vũ gọi tới.

"Em đi làm sạch đồ ăn, chờ anh nấu, anh đi gọi điện cho Hoa Vũ, chắc có việc gấp."

An Noãn cầm đồ ăn vào bếp, di động Thường Tử Phi lúc này vang lên.

Nhấn nút nghe, một giọng lo lắng bên kia đầu dây truyền tới: "Anh tốt của em, anh cuối cùng cũng nghe điện thoại, lửa cháy đến chân rồi anh có biết không."

"Chuyện gì? Cậu chậm rãi nói."

Đầu dây bên kia thở hổn hển nói: "Bí thư của Lương thị trường mới vừa gọi điện thoại cho em, nói Lương thị trường có cuộc họp khẩn cấp phải ra ngoài, bữa cơm tối nay không thể tới."

Thường Tử Phi hơi nhú mồm.

"Em vừa mới gọi điện cho chị họ, chị họ cũng hỏi Lương thị trường, anh ta nói anh đắc tội với người nào đó, anh với người kia mà không hóa giải ân oán, người đó không gặt đầu, bữa cơm này Lương thị trường cũng không dám ăn. Anh Phi, rốt cuộc anh đã đắc tội người nào, ngay cả Lương thị trường cũng phải nghe lời anh ta."

Thường Tử Phi nhú mồm, không nói gì.

Hoa Vũ lại vội vã gọi: "Anh Phi, anh nói thật ra anh đã đắc tội với ai, em đi mời người ta ăn cơm nói lời xin lỗi, chuyện này không phải khó giải quyết. Không thể vì chút chuyện, mà ảnh hưởng đến công ty."

"Hoa Vũ, chuyện này không phải chỉ xin lỗi có thể giải quyết được."

"Nhưng là chuyện gì, anh phải nói cho em biết, coi em có thể giải quyết được không."

Thường Tử Phi cảm thấy phiền não, nóng nảy cắt điện thoại.

An Noãn đem tất cả đồ ăn rửa sạch, thấy Thường Tử Phi ngồi trên sofa ngẩn người. Trong lòng cô cảm thấy bất an, mỉm cười hỏi: "Sao vậy? Có phải công ty lại xảy ra chuyện?"

Thường Tử Phi lắc đầu, kéo An Noãn ngồi lên đùi mình, dịu dàng hỏi: "Nếu có một ngày, anh chỉ còn hai bàn tay trắng, em có bằng lòng ở bên cạnh anh không?"

An Noãn chu miệng, kêu rên: "Thường Tử Phi, em và anh đến với nhau, cũng không phải vì anh có tiền, anh nghĩ em như vậy sao?"

Thường Tử Phi ôm chặt cô, cười nói: "Anh tất nhiên biết An Noãn của anh không phải là người ham hư vinh."

Nhưng khi anh thật sự chỉ còn hai bàn tay trắng, anh lấy gì mang hạnh phúc đến cho em.

Thường Tử Phi làm cho An Noãn một bữa ăn tối thật tốt, tính cùng cô ăn, nhưng Nghe Tuệ liên tục gọi điện tới. Anh phiền não hận không thể làm gì.

An Noãn khuyên nhủ: "Anh mau nghe điện thoại, nếu không đi Nghe lại trách em."

Thường Tử Phi vuốt tóc cô, cầm điện thoại đi ra ban công.

Điện thoại được thông, Nghe Tuệ đầu dây bên kia mắng lớn: "Mẹ gọi cho con nhiều lần sao giờ mới nghe điện thoại."

"Mẹ, gần đây công ty xảy ra rất nhiều chuyện, nếu không có gì quan trọng mẹ đừng gọi cho con được không?"

Nghe Tuệ kêu lên: "Đây là thái độ gì, chuyện công ty mẹ đều biết, là Mạc Trọng Huy làm áp lực với chính phủ, vài hạng mục của tập đoàn Phi Vũ đã bị đình lại. Đã xảy ra chuyện lớn như vậy, con cũng không về thương lượng với cha. An Noãn đúng là không làm được chuyện gì tốt, còn Mạc Trọng Huy kia cũng thật là, con với An Noãn đã chia tay, sao anh ta còn nhắm vào con làm gì."

Thường Tử Phi thoáng nhìn về phía An Noãn, nha đầu kia vẫn đang ở nhà ăn cơm, phần hồn nhiên nay làm cho anh yêu thích không muốn buông tay. Chẳng sợ bị mất đi tất cả, anh cũng không thấy tiếc.

"Mẹ, chuyện của công ty mẹ không biết đừng nói bậy."

"Là mẹ không hiểu, nhưng con đừng quên cha con trước kia là bí thư thị trường, ở trong chính phủ cũng có vài người bạn, chúng ta đều biết được. Cha con kêu con về nhà, để nghĩ biện pháp."

Thường Tử Phi thở dài: "Mẹ, con nói lại lần nữa, chuyện công ty cứ để con xử lý, không cần các người giúp."

Nghê Tuệ bị tức không nhẹ: "Được rồi, chuyện công ty mẹ mặc kệ con, vậy còn chuyện tình cảm, gần đây con có gặp Giang tiểu thư?"

"Mẹ, bây giờ con không rảnh lo đến chuyện tình cảm."

Nghê Tuệ đầu dây bên kia hoàn toàn phát hỏa, rống giận: "Con đừng có lấy cớ, con không muốn gặp Giang tiểu thư cũng được, mẹ đi tìm An Noãn, mẹ muốn xem, An Noãn có cái gì tốt, mà con không thể quên cô ta."

"Mẹ, con xin mẹ, đừng quấy rầy cuộc sống của An Noãn được không? Ngày mai, con sẽ hẹn Giang Thiên Nhu gặp mặt vậy được chưa?"

"Không được, con hôm nay phải hẹn cô ấy."

"Được, con hẹn liền, tất cả đều làm theo ý mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Thường Tử Phi hẹn Giang Thiên Nhu ở một nhà hàng Tây ăn tối, Thường Tử Phi trầm mặc suốt bữa cơm.

Giang Thiên Nhu nhìn người đàn ông đẹp trai trước mặt, cô không dám nói mình xinh đẹp, nhưng cũng có rất nhiều người theo đuổi, cô không hiểu vì sao Thường Tử Phi đến nhìn cũng không nhìn mình. Lúc ở bên cạnh anh, cô chỉ có cảm giác thất bại, nhưng cũng gọi lên ý chí chinh phục trong cô.

"Em biết bác Nghê bắt anh hẹn em." Giang Thiên Nhu phá vỡ im lặng, thần nhiên nói: "Nói thật, em thật sự rất thương thức anh, anh không giống những người đàn ông khác bên cạnh em, anh không phải vì gia đình em mà lấy lòng em, bởi vậy dù biết anh không thật tình muốn hẹn em, em cũng bằng lòng."

Thường Tử Phi ngẩn đầu nhìn cô, vẻ mặt xin lỗi: "Thực xin lỗi."

Giang Thiên Nhu lạnh nhạt cười: "Không sao, em nguyện ý cùng anh diễn màn kịch này, chỉ hy vọng bác gái vui vẻ."

Cô càng hiểu ý người khác, Thường Tử Phi càng cảm thấy có lỗi với cô. Cô giống như phát hiện tâm tư của anh, an ủi: "Anh không cần cảm thấy ngại ngùng, em cũng có tâm tư khác, em cũng thích cảm giác khi ở bên cạnh anh, chẳng qua là cùng nhau ăn bữa cơm, uống ly trà em đều thích. Nếu ngày nào đó anh với bạn gái không thể đến với nhau, anh cũng có thể nghĩ đến em."

Thường Tử Phi đặt ly rượu lên miệng uống, không nói gì.

Giang Thiên Nhu thấy Thường Tử Phi trầm mặc nên nói sang chuyện khác: "Nghe nói gần đây tập đoàn Phi Vũ gặp phiền toái, có chỗ nào cần em giúp đỡ không?"

"Không cần, cảm ơn."

Anh vẫn khách khí như vậy, lòng Giang Thiên Nhu yên lặng thờ dài.

Ngày đó, cô có ý hỏi về bạn gái của Thường Tử Phi trước mặt Thường Tử Hinh, thấy cô hiếu kỳ nên Thường Tử Hinh đã đưa cô đến Trăm Nhạc. Thấy An Noãn, Giang Thiên Nhu thất vọng, bởi vì cô ấy rất xinh đẹp, cặp mắt trong suốt thuần khiết, dường như chưa từng bị ô nhiễm bởi thế giới này, đàn ông đều muốn đưa cô ấy về nhà che chở cả đời.

Nhìn qua, cô không phải đối thủ của An Noãn. Nhưng ngẫm lại, cô còn có lá bài là bác Nghê, Nghê Tuệ là một người có tiếng ham muốn hư vinh, bà sẽ không bao giờ nhận An Noãn là con dâu, không thể giúp ích cho Thường gia, còn liên lụy đến Thường gia.

Bữa tối đơn giản xong, Thường Tử Phi đưa cô về nhà.

Đến biệt thự của Giang gia, Thường Tử Phi cũng không muốn xuống xe. Giang Thiên Nhu cười nói: "Ông nội em đang ở nhà, anh vào ngồi chơi, có chuyện gì người có thể giúp đỡ anh."

Thường Tử Phi khách khí cự tuyệt: "Không cần, giờ cũng đã khuya."

Giang Thiên Nhu mỉm cười: "Cảm ơn." Rồi xuống xe.

Cô còn chưa vào trong, Thường Tử Phi đã cho xe chạy, thì ra phong độ đàn ông không phải đối với tất cả phụ nữ, mà chỉ với người phụ nữ của mình.

Cô nhìn theo xe của Thường Tử Phi, lại có cảm giác nắm chắc chiến thắng. Chỉ cần Nghệ Tuệ không bằng lòng, anh cùng An Noãn vĩnh viễn cũng không thể ở bên nhau. Ngay cả tự tử cũng có thể làm, Nghệ Tuệ còn có chuyện gì không dám.

Từ lúc nghe điện thoại của Mạc Trọng Huy, Lương Trạch Minh cũng điều tra biết được An Noãn chính là con gái của An Hồng Minh, anh có chút hoảng hốt.

Ba năm trước, anh nhận vị trí của An Hồng Minh, trong khoảng thời gian này cứ nhàn nhạ qua đi, nên quên đi ngày tháng. Con gái của An Hồng Minh đã ra tù.

"Đây không phải là thị trưởng đại nhân của Giang thành sao, hôm nay đến đây thị sát dân tình?" Phù Thu chưa nói xong, hừ nhẹ: "Nếu tôi không gọi điện cho anh, anh tính cứ như vậy là chia tay sao?"

"Anh gần đây rất bận, mới không kiếm em." Anh ôm lấy vai cô, đi về phía phòng vô.

Phù Thu gạt bỏ tay Lương Trạch Minh trên vai mình, rống giận: "Lương Trạch Minh, anh đừng đụng đến tôi, tôi không phải công cụ cho anh phát tiết."

"Được rồi, đừng giận, anh chỉ cần gặp em rồi sẽ đi."

Anh nói xong đem cô đặt lên giường, chà đạp một phen. Cô không phải không biết, Lương Trạch Minh ở bên ngoài có rất nhiều đàn bà, 18 tuổi cùng có, mà cô đã không còn trẻ nữa, nếu không phải ở một chỗ nhiều năm, cô làm sao có vị trí trong lòng Lương Trạch Minh.

Sau một hồi mây mưa qua đi, Lương Trạch Minh ôm Phù Thu nằm trên giường, làm bộ không để ý hỏi: "Trong tiệm có cô gái nào tên An Noãn?"

Phù Thu ngồi dậy, cặp mắt hung ác trừng mắt nhìn Lương Trạch Minh, trào phúng: "Lương Trạch Minh, ngay cả bạn bè tôi anh cũng không tha sao? Tôi nói cho anh biết, nếu anh dám có chủ ý đến gần An Noãn, tôi nhất định không tha cho anh."

Sắc mặt Lương Trạch Minh lập tức trầm xuống, lạnh lùng gần từng tiếng: "Phù Thu, theo tôi lâu như vậy, em không biết câu nào nên nói câu nào không nên?"

"Lương Trạch Minh, anh vẫn là người sao? Anh có biết An Noãn là ai không?"

Lương Trạch Minh không thay đổi sắc mặt: "Tôi mới biết cô ta là con gái của An Hồng Minh, tôi chỉ muốn em thay tôi chiều cô ấy, bù lại chuyện đã qua."

Phù Thu cười lạnh: "Chắc, Chắc, anh khi nào lại nhân từ như vậy, Lương thị trưởng hại người không chớp mắt đột nhiên phát thiện tâm sao? Hay nói đây là một cái bẫy mới?"

"Phù Thu, em nghĩ tôi là hạng người nào? Ở trong lòng em, tôi độc ác lắm sao?"

Phù Thu quay đầu đi hướng khác, không nói một lời.

Lương Trạch Minh thở dài, nhẹ nhàng xoay đầu cô nhìn mình, hôn lên trán cô, nhẹ giọng: "Ngoan, giúp anh chiều cổ An Noãn thật tốt, coi cô ấy cần gì thì giúp, em tận lực giúp đỡ cô ấy, tiền không phải vấn đề, ngày mai anh kêu bí thư mang đến cho em."

"An Noãn là cô gái tốt, không cần anh nói, tôi cũng sẽ đối xử tốt với cô ấy. Hơn nữa, cô ấy đã tìm được người đàn ông tốt, Thường tổng của tập đoàn Phi Vũ là bạn trai của cô ấy, đối với cô ấy rất tốt. À, đúng rồi, có chuyện tôi muốn hỏi anh. Hoa Vũ có tìm tôi, tập đoàn Phi Vũ đã đắc tội ai mà muốn đẩy họ vào chỗ chết, anh không thể ra mặt giúp đỡ được sao?"

Lương Trạch Minh lắc đầu: "Ai cũng không thể giúp được, mở nút phải kiếm người thắt nút, chỉ có Thường Tử Phi rời khỏi An Noãn mới có thể bình an."

"Có ý gì?"

"Mạc Trọng Huy gọi điện cho anh, muốn đuổi cùng giết tận tập đoàn Phi Vũ."

Hai mắt Phù Thu mờ to: "Thì ra là anh ta, tại sao anh ta làm như vậy? Chẳng lẽ ba năm trước đây, anh ta hại An gia chưa đủ thảm?? Bây giờ lại không muốn nhìn thấy An Noãn hạnh phúc?"

"Em là một người phụ nữ thông minh, đạo lý trong đó tự mình tìm hiểu, tóm lại, em cứ chiều cổ tốt An Noãn, đắc tội Mạc Trọng Huy, ai cũng không được yên bình."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Liều Mạng

Gần đây, Thường Tử Phi hầu như không bận việc gì, nhưng mỗi buổi tối đều ra ngoài chốc lát. Cô cũng hỏi qua anh bạn chuyện gì, nhưng Thường Tử Phi chỉ nói cô yên tâm, chuyện công ty đã giải quyết xong.

An Noãn thấy mình rất dễ tin tưởng người khác, cho đến khi Hoa Vũ đến Trầm Nhạc tìm cô, An Noãn mới phát hiện được bao nhiêu sự thật. Mạc Trọng Huy là dạng người gì sao có thể dễ dàng buông tha cho họ.

"Chị dâu, hôm nay em mạo muội đến gặp chị, nếu không phải bất đắc dĩ, em nhất định không làm phiền chị. Chị phải giúp em giữ bí mật, nếu không anh Phi mà biết, anh ấy nhất định giết chết em."

An Noãn nghe Hoa Vũ nói xong liền có loại dự cảm không tốt, hỏi: "Có phải chuyện của công ty?"

Hoa Vũ gật đầu: "Chị cũng biết Phi Vũ có vài kế hoạch bị đình, công ty xuất hiện nguy cơ trước nay chưa hề có. Em tìm rất người hỏi mới biết được, Mạc tiên sinh tạo áp lực với chính phủ, muốn đuổi cùng giết tận Phi Vũ."

An Noãn nắm chặt hai tay.

"Chị dâu, em biết người có thể nói chuyện trước mặt Mạc tiên sinh chỉ có chị, em hy vọng chị có thể giúp lần này. Em rất hiểu anh Phi, anh ấy sẽ không cúi đầu trước Mạc tiên sinh chẳng sợ công ty sẽ phá sản. Em thật không muốn sự nghiệp gian khổ mới có được bị hủy đi."

"Cám ơn anh đã cho tôi biết chuyện này."

Rời khỏi Trầm Nhạc, Hoa Vũ cũng không suy nghĩ nhiều. Dù sao chuyện của ba năm trước, anh ở nước ngoài, chuyện An gia cũng hok biết được bao nhiêu. Chị họ vô ý nói một câu trước mặt anh, nên anh nghĩ chỉ đến đây cầu may."

--

Sau khi Hoa Vũ đi khỏi, An Noãn không còn tâm trạng làm việc, Thường Tử Phi chuyện gì cũng không nói với cô, thậm chí còn nói dối lừa gạt cô.

Cô gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy, đầu bên kia chuông đổ hai tiếng đã có người nghe máy, giọng lạnh lùng trước sau như một bình tĩnh, xa lạ: "Có chuyện gì?"

"Mạc Trọng Huy anh phải làm như vậy sao? Buông tha cho tôi với Thường Tử Phi được không? Cầu xin anh."

Đầu dây bên kia trầm mặc hơn phút đồng hồ, lâu đến nỗi An Noãn nghĩ anh đã gác điện thoại.

"Cầu xin người ta cũng phải tỏ chút thành ý, đến Thiên Đường gặp anh."

Lời nói của Mạc Trọng Huy luôn ngắn gọn. An Noãn do dự thật lâu, cuối cùng quyết định đến Thiên Đường.

Ban ngày ở Thiên Đường có vẻ im lặng, trong đại sảnh cũng không có một ngọn đèn nào, nhìn có vẻ âm trầm khủng bố, không thể tưởng tượng được có bao nhiêu người trầm luân ở đây, lại có bao nhiêu người bị lạc vào đây.

Lên đến phòng của Mạc Trọng Huy, cô hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng gõ cửa.

Mạc Trọng Huy ra mở cửa, thấy biểu tình của cô không có gì khác thường, thân nhiên nói: "Vào đi."

Vào phòng, An Noãn không được tự nhiên đứng tại chỗ, Mạc Trọng Huy ngồi trên sofa, hai tay khoanh trước ngực nhìn cô.

"Mạc Trọng Huy, tôi đã đến, anh muốn sao mới đồng ý buông tha cho tôi và Thường Tử Phi?" Cô đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Mạc Trọng Huy lạnh lùng lặp lại lời cô: "Em và Thường Tử Phi?"

"Mạc Trọng Huy, người anh muốn nhắm vào là tôi, Thường Tử Phi vô tội, tập đoàn Hoa Vũ là một công ty lớn, rất nhiều nhân viên, anh không thể giận chó đánh mèo, anh không thể làm cho nhiều người mất việc làm."

Mạc Trọng Huy bình thản nói: "Em nghĩ quá phức tạp rồi, tập đoàn Hoa Vũ cho dù thật sự ngã, nhân viên ở đó tôi đều có thể thuê. Ở trước mặt anh, Thường Tử Phi hôn em như vậy, nên biết sẽ có ngày hôm nay. Sao vậy, kêu một người phụ nữ thay anh ta giải thích, anh ta vẫn là đàn ông sao?"

"Mạc Trọng Huy, anh mới không phải đàn ông, so với phụ nữ cũng không bằng." An Noãn không nhịn được rống giận, nói xong mới thấy hối hận. Dù sao cũng là đang nhờ anh ta giúp đỡ, cô không nên chọc giận anh ta.

Mạc Trọng Huy đứng lên, thân hình cao lớn hiện lên trước mắt cô, một bàn tay nắm lấy cổ cô, buộc cô nhìn thẳng vào mắt mình.

"Anh không phải là đàn ông, người khác có thể không biết, chẳng lẽ em cũng không?"

An Noãn dùng sức gạt tay anh ra, lui về phía sau cách xa anh chút.

"Trong điện thoại em cầu xin anh buông tha em cùng anh ta, ở đây anh không nhìn ra thái độ cầu xin của em, An Noãn, nếu được cái mình muốn, luôn phải trả giá."

An Noãn miễn cưỡng hỏi: "Anh muốn thế nào?"

"Em biết anh đang nghĩ gì, làm cho anh hài lòng, anh sẽ bỏ qua cho Thường Tử Phi."

An Noãn vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, dùng sức cắn môi dưới.

Mạc Trọng Huy từng bước đi về phía cô, An Noãn lui một bước, cuối cùng lui đến góc tường, không còn đường lui.

Một bàn tay anh chống lên tường, đem cô giam trong lòng, dụ hoặc: "Chỉ cần em theo anh, anh có thể cho em tất cả những gì em muốn, tiền tài, địa vị, quyền lợi, anh đều cho em."

An Noãn cười lạnh ra tiếng: "Mạc Trọng Huy, tôi không nghĩ mình có lực hấp dẫn lớn như vậy, anh phải trăm phương nghìn kế dây dưa cùng tôi. Chỉ tiếc, tôi nhìn thấy anh liền ghê tởm."

Mạc Trọng Huy nheo nheo mắt, sắc mặt trở nên xanh mét, giận dữ quát: "Thường Tử Phi có gì tốt? Ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, anh ta có thể cho em hạnh phúc sao?"

An Noãn ngẩng đầu lên, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt anh, gằn từng tiếng: "Mạc Trọng Huy, anh biết cái gì là hạnh phúc sao? Hạnh phúc không phải dùng tiền tài, quyền lực có thể mua được, ở bên cạnh Thường Tử Phi, mặc dù không làm gì, tôi cũng thấy yên tâm, vui vẻ. Còn anh, nhìn thấy anh tôi chỉ cảm thấy chán ghét."

"Em nhất định phải chộc cho anh tức giận?" Anh vươn tay bóp cổ cô.

Mặt An Noãn đỏ bừng, nhưng không chút thỏa hiệp.

An Noãn nghĩ mình như vậy bị Mạc Trọng Huy bóp cổ cho đến chết, nhưng rốt cuộc anh cũng buông tay.

Mạc Trọng Huy trở lại sofa, lạnh lùng thoải mái nói: "Nếu muốn anh buông tha Thường Tử Phi, dùng thân thể của em trao đổi. Theo anh một lần lên giường, có thể cứu với tập đoàn Phi Vũ, giao dịch này là em được lời. Hiểu rồi chứ cứ vậy mà làm."

"Mạc Trọng Huy, anh chết không được từ tế." An Noãn hung hăng nói xong, xoay người đi ra cửa.

Sau lưng giọng trầm thấp của Mạc Trọng Huy vang lên: "Cơ hội tốt không biết nắm bắt, qua đi sẽ không còn nữa."

"Tôi điên mới chấp nhận giao dịch dơ bẩn này, hôm nay tôi không nên đến đây, không nên hy vọng anh còn một chút lương tâm. Anh là cầm thú, một ngày nào đó, anh sẽ gặp báo ứng."

An Noãn thờ phỉ phỉ nói xong, lập tức rời đi, nhưng chưa bước ra khỏi cửa, Mạc Trọng Huy lại nhanh chóng đóng chặt cửa.

"Thiên Đường không phải là chỗ em muốn thì đến, muốn đi thì đi."

Anh vừa nói xong, An Noãn chỉ cảm thấy thân thể mình bị nhấc lên, bị anh ôm lên.

Cô hoảng hốt, muốn đứng xuống: "Mạc Trọng Huy, anh muốn làm gì, buông tôi ra."

"Nếu đã dám đến đây, em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Thân thể bị anh quăng lên giường, thân hình cao lớn của anh đè lên cô, An Noãn dưới tình thế cấp bách rút con dao nhỏ mang theo bên người, đâm lên lưng anh.

Cô đã chuẩn bị sẵn sàng mới đến, cô muốn liều mạng với anh.

Máu tươi từ người anh chảy ra, ướt hết somi trắng.

"Cút."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Bị Bệnh

An Noãn quên mất mình làm sao rời khỏi Thiên Đường lúc đó, mấy ngày lòng cô luôn day dứt không yên, cô cũng không nhớ rõ nhất dao kia mình đã đâm có bao nhiêu sâu, không biết có nguy hiểm đến tính mạng hay không

Thường Tử Phi gần đây lại bận rộn, Hoa Vũ đến tiệm tìm cô cho cô biết phiên toái của công ty đã được giải quyết, những hạng mục bị đình lại của tập đoàn Phi Vũ cũng hoạt động bình thường trở lại. An Noãn cuối cùng cũng buông xuống tâm sự nặng trĩu trong lòng.

Có lẽ là do sợ hãi, An Noãn sinh bệnh, sốt đến 39.5 độ. Hôm nay, sau khi tan ca về nhà, cô thấy trong người không thoải mái, cái gì cũng không muốn làm, leo lên giường ngủ.

Ngủ được một giấc cô cảm thấy khó chịu, cô gọi điện cho Thường Tử Phi. Điện thoại được kết nối, đầu dây bên kia là giọng phụ nữ. An Noãn giật mình, nhìn lại màn hình di động, xác định không gọi sai số, cô mới mở miệng: "Xin chào, tôi muốn tìm Thường Tử Phi."

"Tử Phi đang ở toilet, khi nào anh ấy ra tôi sẽ nói gọi lại cho cô."

An Noãn không nói gì, gác điện thoại, mơ màng rơi vào giấc ngủ.

--

Thường Tử Phi trong toilet ra, nhìn thời gian cũng không còn sớm, nên hỏi: "An xong chưa, anh đưa em về."

Giang Thiên Nhu chu chu miệng, gắt giọng: "Em còn chưa ăn no, còn muốn ăn thêm"

Thấy Thường Tử Phi nhịu mày, cô cười nói: "Anh sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ, hẹn em đi ăn cơm, cũng không cho em ăn no."

Thường Tử Phi ngồi xuống chỗ của mình gọi phục vụ đến.

Bình thường Giang Thiên Nhu ăn rất ít, nhưng không biết sao hôm nay khẩu vị thật tốt. Thường Tử Phi không ngừng nhìn đồng hồ trên tay.

"Bác Nghê mời em cuối tuần đến nhà ăn cơm, anh sẽ ở nhà."

Thường Tử Phi dè huyệt Thái Dương, thần nhiên trả lời: "Khoảng thời gian này tôi bận."

Giang Thiên Nhu lại chu chu miệng, oán giận nói: "Nhưng em lần đầu tiên đến nhà anh, anh lại không ở bên cạnh em, em rất khấn trương."

Thường Tử Phi nhin không được trào phúng: "Em và mẹ anh vẫn thường gặp nhau, có cái gì mà khấn trương."

Giang Thiên Nhu không nói gì thêm. Thấy anh cứ nhìn đồng hồ liên tục, cô biết không anh không có thích, miễn cưỡng nói: "Em ăn xong rồi, chúng ta về."

Thường Tử Phi như được ân xá, đứng dậy bước đi.

Trên đường đưa Giang Thiên Nhu về nhà, Thường Tử Phi chạy xe thật nhanh, Giang Thiên Nhu đã ăn rất nhiều, thiếu chút ỏi đầy trên xe.

Rốt cuộc về đến nhà, cô mới nhẹ nhàng thở ra.

Xuống xe, cô bỗng nhiên nhớ ra điều gì, nói: "A, đúng rồi, vừa rồi trong nhà hàng, có người gọi điện cho anh, chuông reo thật lâu nên em có nghe dùm anh. Lúc ở nhà hàng em quên nói với anh, là An Noãn gọi tới, cô ấy là gì của anh?"

Thường Tử Phi biến sắc.

"Anh gọi điện lại cho người ta đi, em vào nhà trước, hôm nay bữa ăn tối rất tuyệt, cảm ơn anh."

Thường Tử Phi lấy di động ra gọi điện cho An Noãn, nhưng chuông reo thật lâu không có người nghe.

Anh chạy như bay về nhà, trên đường đi anh tìm cho mình vô số lý do bào chữa.

Về nhà, lý do gì cũng vô dụng, anh thấy An Noãn nằm trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

"Noãn Noãn,.. Noãn Noãn.." Anh đi đến gần, tay vừa chạm mặt cô, rất nóng.

An Noãn mơ màng mở mắt, suy yếu nói: "Thường Tử Phi, đầu em đau quá, đau quá.."

"Ngoan, anh đưa em đến bệnh viện."

Anh vội vàng cúi xuống ôm lấy cô, chạy ra khỏi cửa.

Đến bệnh viện, sau một hồi kiểm tra, sốt cao gần 40 độ, đến hôn mê bất tỉnh, cô được bác sĩ truyền dịch, đề nghị nằm lại quan sát.

Thường Tử Phi sau một đêm bận rộn, mới được yên ổn.

Nhìn người trên giường bệnh suy yếu, Thường Tử Phi tự trách mình, không chăm sóc tốt cho cô.

Phòng bệnh im lặng, tiếng di động đột nhiên vang lên. Thường Tử Phi nhìn màn hình, mày không tự chủ chau lại. Anh tức giận nhấn tắt, đầu dây bên kia cũng kiên nhẫn gọi lần nữa.

Sợ ồn An Noãn, anh cầm điện thoại ra khỏi phòng bệnh.

"Mẹ, có chuyện gì sao gọi trễ vậy?"

Nghê Tuệ đầu dây bên kia tâm tình rất tốt, cười ha ha nói: "Con, vừa rồi Thiên Nhu gọi điện cho mẹ, nói hai người cùng nhau ăn cơm tối, mẹ nghe xong rất vui vẻ. Cuối tuần, mẹ muốn mời cô ấy đến nhà chơi, lúc đó con đến rước cô ấy trở về, nhà chúng ta cùng nhau ăn cơm."

"Mẹ." Thường Tử Phi ngắt lời bà: "Con không thích Giang Thiên Nhu, con hy vọng mẹ đừng tác hợp hai chúng con, hôn nhân đại sự không phải là trò đùa, con không muốn ở bên cạnh người mình không thương cả đời."

Nghê Tuệ lập tức lạnh giọng: "Con có ý gì? Hai người không phải đang rất tốt sao? Con không quên được An Noãn?"

"Mẹ, dù không có An Noãn, con cùng Giang Thiên Nhu cũng không có khả năng, cô ấy không phải loại người con thích."

Nghê Tuệ kêu rên: "Vậy con muốn loại nào, mẹ tìm cho con, tóm lại không phải An Noãn là được."

Thường Tử Phi khẽ thở dài, thản nhiên nói: "Mẹ, con gần đây rất mệt mỏi, mẹ có thể để con yên tĩnh không. Chuyện tình cảm đừng ép buộc con, nếu không con sẽ làm ra chuyện điên rồ."

"Con có ý gì?"

Thường Tử Phi lười nghe giọng của bà, ngắt điện thoại, tắt máy. Muốn yên tĩnh, giống như cả thế giới đều im lặng.

Trở lại phòng bệnh, nhìn người trên giường, đau lòng không thôi.

Anh từng nói cho dù phản bội cả thế giới, cũng không phụ cô, nhưng thật sự mình làm được sao? Cô mệt mỏi bất lực nằm ở nhà, anh lại cùng người phụ nữ khác bên ngoài ăn tối.

"Thực xin lỗi, bảo bối, sẽ không, sẽ không có lần nữa."

Thường Tử Phi hôn lên trán cô, một lần nữa bên tai cô hứa hẹn.

--

Ngày hôm sau, An Noãn tỉnh lại, hết nóng, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt.

Mở mắt nhìn thấy bên giường có người chăm sóc mình, cảm giác thật tốt.

"Thường Tử Phi, đây là bệnh viện? Sao em lại ở đây?"

Thường Tử Phi rót cho cô ly nước, giúp cô uống xong, cười nói: "Là anh đưa em vô đây, em nha, trong người không thoải mái, sao không nói với anh, em có biết anh về nhà thấy bộ dáng kia của em hù anh sợ muốn chết."

An Noãn hừ nói: "Anh còn nói, em gọi điện cho anh, sao lại là phụ nữ nghe? Anh ở sau lưng em bên ngoài có phụ nữ khác?"

Thường Tử Phi nhìn nhìn cô trả lời: "Nha đầu, đang nói bậy cái gì?"

"Người phụ nữ kia là ai nha?"

Thường Tử Phi cúi đầu cười ra tiếng, bất đắc dĩ nói: "Em bệnh đến vậy, còn tâm tư hỏi đến mấy chuyện này?"

"Được rồi. là em suy nghĩ nhiều, anh sẽ không bao giờ phản bội em. Thật ra em cũng không nghi ngờ anh, em biết anh là loại người thế nào."

Thường Tử Phi nhìn cặp mắt trong suốt của cô, tim như bị kim đâm đau đớn.

"An Noãn, chờ em hết bệnh, chúng ta đi đăng ký đi."

"Đăng ký cái gì, ai muốn đăng ký kết hôn với anh?" An Noãn nói đùa, xong mệt mỏi dựa vào lòng anh: "Thường Tử Phi em bệnh nặng lắm sao, cả người đều không có sức."

"Không sao, bác sĩ nói nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi, anh sẽ ở đây với em."

Có câu này của anh, An Noãn thấy rất yên tâm, nằm trong lòng Thường Tử Phi mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Muốn Thấy Cô Ấy Đau Khổ Sao

An Noãn ở bệnh viện 3 ngày, hết sốt, tinh thần cũng tốt lên rất nhiều. Thường Tử Phi một tác cũng không rời cô, cho dù cô ngủ, anh cũng ngồi bên giường, giống như sợ cô đột ngột biến mất. Nhìn Thường Tử Phi vất vả, An Noãn rất đau lòng.

Buổi tối hôm nay, An Noãn thử đề nghị: "Em muốn về nhà."

Thường Tử Phi xoa xoa đầu cô, giống như đứa con nít: "Ngoan Noãn Noãn, ở lại thêm hai ngày."

An Noãn le le lưỡi, bắt đầu làm nũng: "Em muốn về nhà, đã hết sốt, bệnh cũng không có tái lại. Bác sĩ nói em có thể xuất viện, sao anh còn bắt em ở đây."

Thường Tử Phi nghĩ nghĩ, thỏa hiệp: "Sáng mai sẽ về."

"Không, em muốn bây giờ, em đã hết bệnh."

Thường Tử Phi không lay chuyển được cô, đành phải đi gọi bác sĩ tới.

Bác sĩ đề nghị ngày mai đến tái khám.

Rốt cuộc cũng có Trương Húc xuất viện, làm An Noãn thật cao hứng.

Nắm tay Thường Tử Phi đi đến bãi đậu xe, An Noãn lơ đãng nhìn thấy chiếc Bentley quen thuộc đang đậu, tâm như bị ai nhéo. Trên đường về nhà, lòng cô vẫn không yên.

Thường Tử Phi lo lắng nhìn cô: "Nha đầu, lại không thoải mái, anh đã nói đừng xuất viện rồi."

An Noãn Noãn cười cười: "Em không sao, đừng lo lắng, ngày mai đi làm còn được."

Thường Tử Phi lập tức trầm mặt, tức giận quát: "Không cho đi làm, ở nhà nghỉ ngơi cho anh."

Đêm hôm đó, An Noãn mất ngủ, nằm trên giường lớn thoải mái, lăn qua lộn lại cũng không thể nào ngủ được.

Lúc đó, cô đâm Mạc Trọng Huy bị thương, nhưng anh lại đột nhiên buông tha cho tập đoàn Phi Vũ, cô nghĩ thế nào cũng không hiểu, không biết Mạc Trọng Huy muốn làm gì, sau này còn làm ra chuyện gì để tra tấn họ.

Nếu tất cả chỉ hướng về một mình cô thì thôi, cô không muốn làm phiền đến Thường Tử Phi.

--

Một đêm không ngủ, An Noãn thức sớm rời giường, đi vào bếp làm thức ăn sáng cho Thường Tử Phi, cô vẫn tin tưởng vững chắc tình cảm của hai người.

Sáng sớm Thường Tử Phi thấy An Noãn bận rộn trong bếp, anh không tiếng động đi vào, nhìn bóng dáng bận rộn của cô quát: "An Noãn, ai cho em thức sớm, ai cho em làm thức ăn sáng."

An Noãn xoay người nhìn anh mỉm cười: "Ồ bệnh viện em ngủ nhiều lắm rồi."

Thường Tử Phi khế thờ dài, ôm cô đứng qua một bên, tự bản thân đi nấu.

An Noãn rất là bất đắc dĩ, đi theo ôm lấy thắt lưng anh, cảm tính nói: "Thường Tử Phi, sao anh lại tốt với em như vậy?"

Động tác trên tay anh ngừng lại, lập tức sùng nịch nói: "Không tốt với em, còn có thể tốt với ai."

"Thường Tử Phi, cả đời anh đều đối xử tốt với em vậy sao?"

An Noãn Trương Húc cập phần khẳng định: "Đương nhiên, em là bảo bối của anh, anh cả đời chỉ tốt mình em."

An Noãn siết chặt vòng tay ôm, mặt chôn trên lưng rộng lớn của An Noãn, có người thương mình, đau vì mình, cảm giác thật tốt.

"Thường Tử Phi, anh có biết em làm sao qua được những ngày trong tù? Vừa vào trại giam, em không ăn không uống, em muốn lên thiên đường với cha. Nhưng em thật sự không cam lòng, em rất muốn trả thù, em mỗi giây mỗi phút đều muốn băm xác Mạc Trọng Huy ra trăm mảnh. Nhưng theo thời gian trôi, ba năm qua đi, em bình tĩnh rất nhiều, đem tất cả buông xuống. Em muốn sống thật tốt, để cha trên thiên đường không cần lo lắng cho em. Thường Tử Phi, cảm ơn anh, cảm ơn anh chấp nhận quá khứ của em, cảm ơn anh đối xử tốt với em, cảm ơn anh đã cho em thêm hy vọng ở tương lai."

Thường Tử Phi xoay người kéo cô vào lòng, trầm giọng hỏi: "Noãn Noãn, nếu có một ngày, anh lừa gạt em, em có tha thứ cho anh không?"

An Noãn ở trong lòng anh ngây ngốc: "Cho dù toàn thế giới có lừa gạt em, anh cũng sẽ không."

--

Hai người cùng nhau ăn sáng xong, An Noãn kiên trì muốn tự mình đi tái khám, Thường Tử Phi lại không đồng ý. Hai người trải qua một phen khắc khẩu, cuối cùng quyết định Thường Tử Phi đưa cô đến bệnh viện, An Noãn tự mình vào trong.

"Thường Tử Phi, anh đừng coi em là đứa bé, chỉ có chút chuyện cũng không làm được, em cũng không sống nữa. Anh đến công ty đi, em tự về nhà."

Thường Tử Phi tuy rằng đồng ý, nhưng sắc mặt không tốt.

An Noãn cảm thấy buồn cười, vòng tay ôm cổ anh làm nũng: "Anh ở bên em nhiều ngày rồi, điện thoại cũng tắt máy, còn muốn có công ty nữa không? Em còn chờ anh kiếm tiền nuôi em đó."

"Đừng làm loạn, đang lái xe." Thường Tử Phi trên mặt lúc này mới có vẻ tươi cười.

Đến bãi đậu xe bệnh viện, An Noãn theo bản năng nhìn vị trí kia, chiếc Bentley vẫn còn.

Mím môi, cô rời đi, cửa xe đột nhiên mở ra, Trương Húc từ sau ghế tài xế đi xuống, đi về phía cô.

"An Noãn tiểu thư, cô đi đâu, đến thăm Mạc tiên sinh?"

An Noãn chạy nhanh xua tay: "Không phải, tôi đi khám bệnh."

Trương Húc cũng không ngạc nhiên, quan tâm hỏi: "An tiểu thư thấy không thoải mái ở đâu?"

"Tôi nhức đầu, nhưng cũng không sao, hôm nay đến kiểm tra một chút."

Trương Húc gật gật đầu.

"Tôi đi trước đây." An Noãn vội vàng muốn thoát đi.

Trương Húc lại lớn tiếng gọi cô: "An tiểu thư, xin dừng bước."

"Không biết cô có thể đến thăm Mạc tiên sinh không?"

An Noãn đứng lại chỗ không nói gì.

"Mạc tiên sinh bị đâm một dao, bị thương rất nặng."

"..."

"An tiểu thư, tha thứ tôi nói một câu, một dao này đủ để trở thành tội phạm."

An Noãn cười nhạo ra tiếng, trào phúng: "Vậy anh có thể nói Mạc tiên sinh đi tố cáo tôi, tội cố ý đã thương người, nói không chừng không chỉ có ba năm."

Trương Húc trả lời: "Thật có lỗi, tôi không phải ý này, tôi chỉ hy vọng cô có thể đi thăm Mạc tiên sinh."

"Tôi cũng thực có lỗi, tôi hy vọng anh ta vĩnh viễn không thể xuống giường được."

An Noãn nói xong bỏ đi.

Trương Húc nhìn theo bóng dáng lạnh lùng của cô, không tiếng động thờ dài.

--

Tôi phòng bệnh, Trương Húc do dự nhưng vẫn nói với Mạc Trọng Huy: "Mạc tiên sinh, có chuyện này tôi không biết nên nói hay không."

Tầm mắt Mạc Trọng Huy hướng ngoài cửa sổ, hai mắt vô thần. Nửa tháng này, anh đều trải qua như vậy.

"Vừa rồi tôi thấy An tiểu thư ở bệnh viện."

Nháy mắt Mạc Trọng Huy thu hồi tầm mắt, bình tĩnh nhìn anh.

"An tiểu thư nói cô ấy nhức đầu, có chút không thoải mái, đến bệnh viện kiểm tra. Có muốn tôi đi hỏi thăm xem có nặng lắm không?"

Mạc Trọng Huy cúi đầu nói: "Không cần."

"Tôi mời An tiểu thư đến thăm ngài."

Mạc Trọng Huy tự giễu: "Miễn cưỡng đưa cô ấy đến đây thì có ý nghĩa gì."

"Mạc tiên sinh, ngài buông tay?"

"Ba năm trước đã bỏ qua."

Trương Húc bất đắc dĩ thở dài, nhin không được nói: "Nhưng Thường Tử Phi cũng không thể mang hạnh phúc đến cho cô ấy, anh ta lừa gạt An tiểu thư, ngài muốn thấy cô ấy khổ sở sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Láy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Con Dâu Vừa Ý

Sau khi xuất viện về nhà, Thường Tử Phi buộc An Noãn nghỉ ngơi thêm một tuần, anh còn làm rất nhiều đồ bỏ cho cô ăn, đến nỗi An Noãn vừa ăn vừa nghĩ ói ra hết.

Hôm nay thời tiết tốt, An Noãn rốt cuộc cũng có thể đi làm lại, cô có cảm giác như mình vừa mới được phóng thích từ trại giam.

Đến tiệm, Elle và đồng nghiệp liền trêu đùa cô: "Noãn Noãn, mấy ngày không gặp em, bị Thường tổng của em nuôi đến mập béo lên nha."

An Noãn đỏ mặt không nói được câu nào.

"À đúng rồi, mấy ngày em nghỉ phép, Hà Tư Kỳ có đến tìm em mấy lần."

An Noãn hơi mím môi. Cô làm Mạc Trọng huy bị thương nặng như vậy, chắc là Hà Tư Kỳ đến tìm cô gây rối.

Cũng may đi làm hôm nay, tất cả đều bình thường.

Phù Thu có gọi điện thoại cho cô, hỏi thăm sức khỏe của cô.

Thì ra còn có người vẫn ôn nhu hỏi thăm cô, nghĩ đến đây cô cảm thấy ấm áp.

--

Mấy ngày nay Thường Tử Phi ở bên cạnh chăm sóc An Noãn, công việc ở công ty chất đống. Nghe Tuệ gọi cho anh nhiều lần, nhưng mỗi lần anh nghe điện thoại chỉ nói vài ba câu rồi cúp máy. Nhưng mà, lần này bà tìm đến tận cửa.

Thường Tử Phi đang họp, Nghe Tuệ xông thẳng vào phòng họp.

Anh cau mày, nói vài câu với mọi người trong phòng, anh bước ra ngoài.

Vừa vào văn phòng của mình, anh phiên toái hỏi: "Sao mẹ lại đến đây?"

Nghe Tuệ hừ một tiếng, trực tiếp ngồi lên sofa, tức giận nói: "Con không về nhà, mẹ lại không biết con ở đâu, cũng chỉ có thể đến đây tìm, con không chào đón mẹ?"

"Con không có ý đó, con rất bận, hôm nay còn vài cái hội nghị."

Nghê Tuệ lo lắng, kêu rên nói: "Mẹ biết con rất bận, nhưng mẹ không tin bận đến nỗi không có thời gian ăn một bữa cơm. Tóm lại, mẹ đã nói, một ngày con chưa đưa Thiên Nhu về nhà ăn cơm, mỗi ngày mẹ đều đến đây."

"Mẹ, mẹ không thể cứ xen vào chuyện tình cảm của con."

Nghê Tuệ khẽ thở dài, ôn tồn nói: "Tứ Phi, cho dù con làm việc, cũng phải nghĩ đến chuyện tình cảm của mình, cha mẹ đã già, rất muốn ăn cháu, muốn thừa lúc này còn sức khỏe giúp con trông cháu. Đòi này mẹ cũng chỉ còn có tâm nguyện này, con không thể làm mẹ thỏa mãn sao?"

"Mẹ, nếu mẹ đồng ý An Noãn làm con dâu, sẽ rất nhanh có thể ăn cháu."

Nghê Tuệ nghe đến liền phát hỏa: "Con vẫn còn thương nhớ An Noãn, có phải vẫn còn ở chung với cô ta? Thường Tứ Phi, con đã đồng ý với mẹ chuyện gì? Có phải mẹ chết đi, con mới bằng lòng rời khỏi An Noãn?"

"Mẹ, xin mẹ đừng lấy cái chết uy hiếp con." Thường Tứ Phi bình tĩnh nói: "Đòi này không phải An Noãn con không cưới, tâm nguyện ăn cháu của mẹ cũng sẽ không trở thành hiện thực được."

"Con." Nghê Tuệ tức giận đến nỗi lấy tay đè lên vị trí trái tim.

"Mẹ, mẹ cũng đừng tìm An Noãn, nói thật cho mẹ biết, đến bây giờ con cũng không có chia tay với cô ấy, trong lòng con chỉ có cô ấy. Nếu mẹ bức con phải chia tay với cô ấy, vậy chỉ bằng bức con chết đi. Không có An Noãn, con sống cũng không có ý nghĩa. Mẹ, con còn có hội nghị, không đưa mẹ về được."

Thường Tứ Phi nói xong rồi khỏi văn phòng trong sự khiếp sợ của Nghê Tuệ.

Nói hết tất cả những gì cất giấu trong lòng ra, cảm giác thoải mái rất nhiều. Tình yêu này cũng không cần giấu diếm nữa.

--

Nghê Tuệ ngây ngốc rời khỏi tập đoàn Phi Vũ, Giang Thiên Nhu đã ở ngoài cửa chờ bà. Thật ra hôm nay, Giang Thiên Nhu muốn đi dạo phố với bà, đi ngang qua tập đoàn Phi Vũ, bà nói muốn tìm con, như vậy mới có một phen không thoải mái.

"Bác gái, bác không sao chứ? Có phải Thường Tứ Phi chọc giận bác?" Giang Thiên Nhu nhìn sắc mặt Nghê Tuệ lên tiếng hỏi.

Nghê Tuệ thản nhiên lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Thiên Nhu, cháu là một cô gái tốt, là tiểu tử xấu kia không có phúc."

Giang Thiên Nhu hơi dừng lại, cố gắng che dấu cảm giác khó chịu mỉm cười: "Bác gái, bác đừng nói vậy, Tứ Phi không thích cháu, là do cháu không đủ tốt. Nhưng cháu sẽ không bỏ cuộc, cháu sẽ phấn đấu cho tình yêu của cháu, cháu sẽ không hối hận. Tóm lại, mặc kệ quan hệ của cháu và Thường Tứ Phi ra sao, cháu vẫn tôn kính bác giống mẹ cháu."

Nghê Tuệ nghe xong trong lòng thoải mái, bà nghĩ nếu có một con dâu tốt như vậy chăm sóc thì thật là hạnh phúc. Người thì đẹp, gia thế tốt, lại rất hiếu thảo.

"Bác gái, cảm ơn bác đã giúp cháu quen biết Tứ Phi, cháu rất biết ơn bác đã thương cháu. Được rồi, tình cảm là chuyện không thể nói trước, cháu cùng bác đi dạo phố."

Giang Thiên Nhu lái xe đưa Nghê Tuệ đến Trăm Nhạc.

Giang Thiên Nhu ôm một cánh tay Nghê Tuệ đi chọn quần áo, vô cùng thân thiết giống mẹ con.

Đi một vòng, Nghê Tuệ mua rất nhiều đồ, Giang Thiên Nhu một bên miệng lưỡi ngọt ngào, làm Nghê Tuệ rất vui vẻ.

"Tuổi trẻ bây giờ không ai thích đi dạo phố mua sắm cùng mấy người già như bác, Tứ Hinh cũng chưa từng đi với bác."

"Sao lại như vậy, bác gái bác còn rất trẻ."

Nghê Tuệ bị chọc cười ha ha không ngừng.

Đi ngang qua tiệm An Noãn làm, Nghê Tuệ không nhận được dừng bước.

An Noãn vừa thấy Nghê Tuệ trái tim nhảy dựng lên. Cung kính đến trước mặt bà chào hỏi: "Di Nghê."

Nghê Tuệ hừ một tiếng, nghênh ngang đi vào trong tiệm dạo một vòng rồi đứng trước mặt An Noãn ngạo mạn: "Hiện tại cô ở đâu? Còn ở nhà trọ của bạn cô?"

An Noãn cẩn thận nhìn bà, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải nói sao.

"Cô có nghe tôi hỏi không? Không thể trả lời sao?"

"Cháu thuê phòng nơi khác."

An Noãn đỏ mặt nói dối, nhưng cô không thể nói mình đang ở chung với Thường Tử Phi.

Nghê Tuệ nhú mày, trào phúng hỏi: "Ồ một mình?"

An Noãn gật đầu.

"Tiền lương của cô đủ để thuê phòng trọ ở một mình sao?"

Elle ở bên cạnh thiếu kiên nhẫn xen miệng vào: "Dì này, thật ra tiền lương cũng rất tốt, trong tiệm buôn bán cũng tốt, mỗi tháng được trích phần trăm hoa hồng cũng bốn năm ngàn, vẫn có thể ứng phó được chuyện sinh hoạt ăn ở."

Nghê Tuệ hừ một tiếng chỉ chỉ Giang Thiển Nhu nói với An Noãn: "Cô biết địa vị của Giang lão ở Giang Thành mà, trước kia cha cô hằng năm vẫn đi chúc tết lão nhân gia, vị này chính là cháu gái của lão. Tôi rất thích cô ấy, tôi thật hy vọng cô ấy có thể trở thành con dâu của tôi."

An Noãn kín đáo đánh giá cô gái trước mặt, là người hôm đó đến d8ây cùng Thường Tử Hình.

"Được rồi, chúng tôi không quấy rầy cô làm việc, đã có hẹn ăn trưa cùng Thường Tử Phi, hẳn là sẽ đến đón chúng tôi. Khi nào đám cưới Thiển Nhu với Tử Phi, mời cô đến uống rượu mừng."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Em Tin Anh

Cho đến khi tan ca, An Noãn cũng còn ngơ ngẩn, ngồi ở trên xe Thường Tử Phi, tầm mắt cô vẫn hướng ngoài cửa sổ, nhìn cảnh vật hai bên đường không ngừng lui về phía sau, nghĩ đến những lời nói của Nghê Tuệ, cô thấy choáng váng đầu óc.

Thường Tử Phi đang lái xe cũng nhận ra An Noãn có gì không đúng, xoa xoa đầu cô, lo lắng hỏi: "Sao vậy? Lại thấy chỗ nào không thoải mái? Có phải bệnh lần trước vẫn chưa hết?"

An Noãn thần nhiên trả lời: "Em không sao, không cần lo lắng."

Cho đến khi đến nhà, bộ dạng An Noãn vẫn mệt mỏi, trở về phòng liền lên giường ngủ.

Thường Tử Phi thấy vậy càng lo lắng, cảm nhiệt kế đo nhiệt độ cơ thể cô, phát hiện tất cả bình thường.

"Thường Tử Phi, anh đừng lo lắng, em thật sự không sao."

"Vậy em nói cho anh biết, tại sao lại mệt mỏi vậy? Có phải ai chọc giận em?"

An Noãn ngồi dậy nhìn vào mắt anh, nghiêm trang nói: "Giang Thiển Nhu là ai?"

Thường Tử Phi giật mình, lập tức lạnh lùng hỏi: "Ai nói gì với em?"

"Em hỏi Giang Thiển Nhu là ai?" An Noãn bủi môi hỏi lại lần nữa.

Thường Tử Phi ngồi xuống giường, khề thờ dài, bất đắc dĩ nói: "Giang Thiển Nhu là cô dâu mẹ lựa chọn."

"À." An noãn cố ý kéo dài giọng: "Thì ra là như vậy."

Thường Tử Phi nhéo má cô, sủng nịch nói: "Cô ấy là mẹ chọn, em là anh chọn."

"Miệng lưỡi trơn tru, Thường Tử Phi, em không phải là người thích nghe lời ngon tiếng ngọt."

Thường Tử Phi kéo cô vào lòng, chân thành nói: "Noãn Noãn, lời anh nói hoàn toàn là sự thật, em là người duy nhất anh muốn cưới làm vợ, người vợ của Thường Tử Phi chỉ có thể là An Noãn."

An Noãn ôm cổ anh, cúi đầu nói: "Thường Tử Phi, em tin tưởng anh, nhưng lúc mẹ anh nói với em những lời này, em rất khó chịu, em rất hy vọng bà sẽ chấp nhận em, hy vọng thời gian quay ngược lại ba năm trước, em nhất định chọn lựa anh."

"Nha đầu gối, đừng nghĩ đến chuyện quá khứ, chúng ta còn có tương lai."

An Noãn cười gật đầu, trong lòng chua xót.

"Thường Tử Phi, anh ở đây nhìn em làm gì? Mau đi nấu cơm, em đói bụng."

Thường Tử Phi ho khan hai tiếng, xoa xoa tóc cô, đứng dậy rời khỏi phòng ngủ.

An Noãn sao lại không nhìn ra sự ần ần trong mắt anh, cũng không biết vì sao, cô cảm thấy mình chưa chuẩn bị tốt, chưa chuẩn bị tốt đem giao mình cho anh.

--

Yên ổn được vài ngày, Hà Tư Kỳ tìm đến cửa.

An Noãn ngoài ý muốn biết Hà Tư Kỳ lần này tới không phải vì chuyện Mạc Trọng Huy bị thương mà tới để khoe khoang.

"An Noãn, cô xem tôi mập lên, tôi mang thai ba tháng rồi."

An Noãn hơi dừng lại, lập tức cười nói: "Chúc mừng cô."

"Tôi gần đây rất thích ăn, ai cũng nói con trai, nhưng tôi và Mạc Trọng Huy hy vọng là con gái, một bé gái thật xinh đẹp, giống như công chúa, được rất nhiều người thích."

An Noãn chỉ cảm thấy buồn cười.

Elle không muốn nhìn bộ dạng ghê tởm của Hà Tư Kỳ, cô đi tới kéo cánh tay An Noãn, cười hỏi Hà Tư Kỳ: "Em bé cũng đã có, Hà tiểu thư cũng nên kết hôn, khi nào có thể uống rượu mừng của cô, nhớ nói tôi gọi cô một tiếng Mạc phu nhân."

Nghe Elle nói đúng điểm yếu của mình, Hà Tư Kỳ cau mày, lập tức nói: "Kết hôn chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng hôn lễ của tôi không phải ai cũng được mời, rượu mừng chỉ sợ các người không thể đến uống."

Elle chán nản, tính cô nóng nảy, hận không thể bước lên đánh cô ta một bạt tay.

An Noãn cầm tay Elle, ý bảo cô đừng làm chuyện xằng bậy.

"Được rồi, tôi cũng không có thời gian nói chuyện phiếm với các người, tôi đi dạo vài vòng mua đồ cho cục cưng. Mới ba tháng mà bụng đã lớn, không chừng là sinh đôi."

Sau khi Hà Tư Kỳ bỏ đi, Elle nhìn theo bóng dáng cô nguyên rủa: "Mang thai lớn lắm sao, thực không hiểu phẩm vị của Mạc Trọng Huy, coi trọng một người phụ nữ không có tố chất như vậy, thanh danh đều sẽ bị huỷ trong tay người phụ nữ này."

An Noãn chỉ cười lạnh nhạt, tất cả đã chấm hết, rốt cuộc không có thể có thể làm cho lòng gọn sóng.

Hà Tư Kỳ mang thai, cô ngược lại rất vui vẻ, như vậy Mạc Trọng Huy sẽ không kiếm cô dây dưa nữa. Tất cả trở lại như lúc đầu, lúc Mạc Trọng Huy chưa xuất hiện.

--

Ra khỏi Trầm Nhạc, Hà Tư Kỳ càng nghĩ càng cảm thấy uỷ khuất, đã mang thai, nhưng chuyện kết hôn, Mạc Trọng Huy chưa từng đề cập với cô. Đến lúc đó trong chưa có hôn thú, lại bị người ta lấy làm trò cười. Vốn định đến kích thích An Noãn, nhưng nhìn cô ấy không có chút đau xót nào, quả thật không thể so sánh cô ta bây giờ và ba năm về trước.

Hà Tư Kỳ trong lòng rối loạn, đến bệnh viện sắc mặt vẫn không hòa hoãn.

Vết thương trên lưng Mạc Trọng Huy cũng tốt lên rất nhiều, nhưng phần nhiều thời gian là ngồi ngẩn người bên cửa sổ. Cô luôn có ảo giác, người anh muốn nhìn xuyên qua cửa sổ kia không phải là cô.

"Trọng Huy, em mua cháo hải sản mà anh thích nhất."

Cô vừa nói xong, Trương Húc nhận lấy cháo hải sản cười nói: "Hà tiểu thư, Mạc tiên sinh vừa ăn xong, không thể ăn nữa."

Hà Tư Kỳ đoạt lại cháo, trừng mắt nhìn Trương Húc, như muốn đem lửa giận phát tiết trên người anh, giận dữ hét: "Trương trợ lý, tôi là bạn gái của anh ấy, nơi này không đến phiên anh nói chuyện."

Đôi mắt thâm thúy của Mạc Trọng Huy quay lại nhìn nhìn, cau mày lạnh lùng phun ra: "Đi ra ngoài."

"Mạc Trọng Huy, sao anh lại có thái độ này với em? Em là phụ nữ của anh. Anh bị thương đã nhiều ngày, cũng không nói cho em biết ai đã làm anh bị

thương. Em mang thai con anh, anh cũng chưa bao giờ nói muốn kết hôn với em. Trợ lý bên cạnh anh địa vị còn cao hơn em, rốt cuộc anh xem em là gì? Cho dù có là thể thân của chị, cũng phải được yêu thương nha. Anh không thể giống như trước đây yêu thương chịu đựng em được sao?"

Mạc Trọng Huy cau mày thật chặt.

Hà Tư Kỳ khóc ngồi xuống giường, tiến sát lại gần anh, hai tay găt gao ôm lấy lưng anh, khàn giọng nói: "Em đã đem tất cả cho anh, cam tâm tình nguyện làm thể thân của chị, chỉ cần anh đối xử tốt với em một chút giống như trước kia, vậy là đủ rồi."

Tay Mạc Trọng Huy ở không trung, cuối cùng cũng dừng trên lưng cô, thản nhiên nói: "Em là em, Tư Nghiên là Tư Nghiên, anh không xem em như cô ấy, nhưng anh đã từng đồng ý với cô ấy, chăm sóc em cả đời."

"Nhưng anh làm cho em đau lòng, ngay cả trợ lý của anh cũng khi dễ em."

Trương Húc khẽ thở dài, không tiếng động rời khỏi phòng bệnh.

Nếu có một ngày, Hà Tư Kỳ thật sự trở thành Mạc phu nhân, anh cũng nên rời khỏi Mạc thị.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Điện Thoại Cầu Cứu

Cho đến khi Giang Thiên Nhu đến tiệm tìm An Noãn, cô mới bắt đầu nhìn thẳng vào chuyện của cô và Thường Tử Phi.

Trong một quán cà phê lãng mạn, An Noãn ngồi đối mặt với Giang Thiên Nhu, cô cố gắng thật bình tĩnh, nhưng hai tay găt gao nắm chặt của cô cho thấy cô rất khẩn trương.

"An tiểu thư, tôi không biết đối với chuyện của tôi cùng Tử Phi cô biết được bao nhiêu?" Giang Thiên Nhu hỏi thẳng vắn đề.

An Noãn cười cười nói: "Tôi biết cô là con dâu được di Nghệ chọn. Nhưng chúng ta đều là tuổi trẻ, mọi người đều tôn trọng hôn nhân tự do."

Giang Thiên Nhu cười nhạo: "Hôn nhân tự do cũng phải trong giới hạn thường tình, tôi và Tử Phi khác cô, anh ấy được sinh ra trong gia đình cán bộ cao cấp, mà tôi là con gái nhà giàu, chúng tôi là một đôi môn đăng hộ đối, gia đình của tôi có thể giúp anh ấy trên thương trường, để cho anh ấy rút ngắn thời gian phát triển sự nghiệp. Mà cô có thể mang đến được cho anh ấy những gì? Quá khứ của cô chỉ mang đến cho anh ấy sự nhọc nhằn, trên sự nghiệp cũng không giúp ích gì được cho anh ấy."

An Noãn nghe xong sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng hỏi: "Giang tiểu thư có ý gì?"

Giang Thiên Nhu che miệng cười: "Ý của tôi rất rõ ràng, hy vọng cô có thể chủ động rời khỏi Tử Phi."

An Noãn cười lạnh, trào phúng nói: "Cô nghĩ rằng tôi rời khỏi anh ấy, cô có thể ở bên cạnh anh ấy sao? Tôi và Thường Tử Phi có 20 năm tình cảm, bất luận là ai cũng không thể thay thế được."

Giang Thiên Nhu nhấp môi cà phê, nhẹ nhàng lên tiếng: "Tôi không gạt cô, mấy ngày nay tôi với Thường Tử Phi luôn ở bên cạnh nhau, nếu như anh ấy hoàn toàn không có cảm giác với tôi, sao mỗi đêm đều cùng tôi ăn cơm, uống cà phê. Đàn ông thôi, đều thích mới mẻ, một khi đã có được sẽ không còn quý trọng. Trước kia thật sự không có ai thay thế được cô trong lòng anh ấy, nhưng hiện tại cô đoán xem khi anh ấy đã có được cô sẽ còn nghĩ như vậy không?"

An Noãn cầm ly cà phê uống một hơi. Cô đứng lên, cười nói: "Cảm ơn cô đã mời tôi uống cà phê, cũng cho tôi hiểu cô là người thế nào, nhìn qua cao quý tao nhã, nhưng bất quá cũng chỉ là như vậy. Tình cảm của tôi và Thường Tử Phi không phải cô nói một hai câu có thể phá hủy được."

An Noãn nói xong xoay người bỏ đi.

Phía sau còn vang lên giọng nói của Giang Thiên Nhu: "Nếu cô cứ khăng khăng giữ ý của mình, cô sẽ trả giá đắt."

Sau này An Noãn mới cảm nhận được sâu sắc câu nói này.

Tối hôm đó, cô đem chuyện này kể lại cho Thường Tử Phi nghe, anh còn hỏi cô một câu: "An Noãn, em tin anh hay là cô ấy?"

Cô không chút do dự trả lời: "Đương nhiên là tin tưởng anh, em với anh biết nhau bao nhiêu năm, còn cô ấy chỉ mới vài ngày. Cho dù toàn thế giới lừa gạt em, anh cũng sẽ không, em tin tình cảm của anh dành cho em."

"Nha đầu gối, tin tưởng anh vậy sao?" Anh kéo cô vào lòng, găt gao ôm thật chặt.

An Noãn ôm lấy thắt lưng anh làm nũng: "Sao lại không? Lời em nói đều là sự thật."

"Đúng rồi, ai cũng nói nếu em và anh ở cùng một chỗ, sẽ liên lụy anh, anh không sợ sao?"

Thường Tử Phi nhéo nhéo hai má cô, sùng nịch nói: "Em nghĩ sao?"

An Noãn cười cười, ôm lấy cổ anh, cảm tính nói: "Em biết có bao nhiêu phiền phức, nhưng em sẽ dùng tình cảm của mình bù lại cho anh, đối đãi với anh thật tốt."

"Có những lời này của em là đủ rồi. Chờ anh vài ngày xong công việc, sẽ đưa em về nhà, cha rất nhớ em."

An Noãn ở trong lòng anh găt găt đầu. Ít nhất trong nhà còn có vị trưởng bối này đứng bên họ, còn chưa đến nỗi không có ai."

--

Nửa đêm, An Noãn nhận được điện thoại của La Hiểu Yên, cô ấy chỉ nói được bốn chữ "Noãn Noãn cứu chị" điện thoại liền bị cúp máy.

Cô gọi lại nhiều lần nhưng cũng không có người nghe, cuối cùng là bị tắt máy.

An Noãn không thể ngủ tiếp, gấp đến không biết phải làm sao.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô gọi điện cho Vương Gia Dật, điện thoại reo rất lâu cũng có người nghe máy. Đầu dây bên kia lạnh lùng nói: "An tiểu thư, chuyện của tôi và La Hiểu Yên tôi không hy vọng cô xen vào."

An Noãn chưa kịp nói câu nào, điện thoại lại bị cắt đứt.

Roi vào đường cùng, cô gọi cho Mạc Trọng Huy.

Giọng Mạc Trọng Huy hùng hậu đầu dây bên kia: "Trễ như vậy có việc gì sao?"

"Anh có thể giúp tôi cứu La Hiểu Yên không, cô ấy ở trong tay Vương Gia Dật, hiện tại rất nguy hiểm."

Mạc Trọng Huy đầu dây bên kia khẳng định trả lời: "Tôi có thể bảo đảm đêm nay cô ấy sẽ không sao, ngày mai em tới gặp tôi, em đưa em đi gặp cô ấy."

"Tôi đi đâu tìm anh? Thiên Đường?"

Đầu dây bên kia dừng lại chút, lập tức trả lời: "Bệnh viện."

Gác điện thoại, trong lòng An Noãn đã có quyết định.

--

Ngồi trên giường đợi cho đến gần sáng, An Noãn thay quần áo đi tìm Thường Tử Phi.

Đang ngủ Thường Tử Phi mở to mắt, mơ mơ màng màng hỏi: "Noãn Noãn, sớm như vậy em muốn làm gì, trời còn chưa sáng, ngoan, ngủ thêm một chút, anh làm xong bữa sáng sẽ gọi em"

An Noãn sốt ruột nói: "Em muốn ra ngoài."

Thường Tử Phi nghe vậy tỉnh hẳn, ngồi dậy hỏi: "Sớm như vậy em muốn đi đâu?"

Cô bối rối trả lời: "Em muốn đến bệnh viện thăm bạn, quen được lúc ở trong tù, cô ấy nằm viện, em muốn nhân lúc chưa đi làm muốn đi thăm cô ấy."

"Anh đưa em đi."

"Không cần, em có thể tự đi, anh ngủ thêm một chút." An Noãn hôn lên trán anh, vội vàng rời đi.

Thường Tử Phi còn chưa kịp phản ứng lại, cô đã không còn bóng dáng.

Có lẽ cô không muốn cho anh biết khi cô còn trong tù sống như thế nào. Nghĩ đến đây, lòng không tự chủ nhói lên.

--

An Noãn biết hai người ở bên nhau không nên lừa dối nhau, nhưng cô không biết mở miệng thế nào, cũng không biết phải giải thích thế nào.

Gọi xe đến bệnh viện, Trương Húc đã ở cửa bệnh viện chờ cô.

"An tiểu thư, Mạc tiên sinh rất hiểu cô, ngài ấy biết cô quan tâm bạn bè, khẳng định rạng sáng sẽ đến đây, xin đi theo tôi."

Trương Húc đưa An Noãn đến phòng bệnh, nhìn Mạc Trọng Huy ngồi trên giường bệnh, cô có chút xấu hổ.

Mạc Trọng Huy lại thân nhiên đối mặt với cô nói: "Ngày hôm qua, tôi có gọi điện cho Vương Gia Dật, bạn của em hiện tại sao không, em có thể đến gặp cô ấy."

"Cám ơn anh, bây giờ tôi muốn đến thăm cô ấy."

An Noãn xoay người bước đi, Mạc Trọng Huy gọi cô lại: "Em muốn đi đâu, em biết đường đến đó sao?"

Tuy rằng đã đi qua một lần, nhưng An Noãn thật không nhớ rõ.

Mạc Trọng Huy khẽ thở dài, thân nhiên: "Giống như lần trước, tôi đưa em đi."

Đứng bên cạnh Trương Húc không nhìn được ngắt lời anh: "Mạc tiên sinh, bác sĩ nói ngài không thể.."

"Cậu cảm miệng, đi lấy xe."

Trương Húc không dám làm trái ý Mạc Trọng Huy, ngoan ngoãn đi lấy xe.

"Anh thật không sao chứ?" An Noãn cẩn thận hỏi.

Mạc Trọng Huy cười nhạt: "Là em đâm vào, em không phải rõ ràng sao?"

"Tôi.., là anh tự làm tự chịu, về sau nếu anh dám đụng tôi, tôi sẽ đâm sâu hơn."

Mạc Trọng Huy lắc đầu, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Nghe Nói Anh Sắp Làm Cha

Ngồi trên xe, An Noãn nhìn không được lại tổn hại anh: "Đúng rồi, quên chúc mừng anh, nghe nói anh sắp làm cha."

Nhìn không ra trên mặt Mạc Trọng Huy có biểu tình gì, chỉ nghe anh thân nhiên hỏi lại: "Tư Kỳ nói với em?"

An Noãn "Ừ" một tiếng, tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Không biết bao lâu, lại nghe giọng Mạc Trọng Huy hỏi: "Em và Thường Từ Phi gần đây vẫn tốt chứ?"

An Noãn lập tức vui vẻ, cười nói: "Đúng vậy, tôi đã đồng ý lời cầu hôn của anh ấy, chờ anh ấy lo xong việc công ty, chúng tôi sẽ đi đăng ký kết hôn."

Mạc Trọng Huy đề mi tâm, có lòng tốt nhắc nhở: "Giang Thiển Nhu không phải là người dễ chọc, ông nội cô ấy trước kia là tướng quân có tiếng ở Giang thành, đức cao vọng trọng, cha cô ấy là chủ tịch tập đoàn Giang thị nổi tiếng khắp nơi."

An Noãn tức giận rống: "Anh nói điều đó với tôi làm gì?"

Mạc Trọng Huy không đề ý trả lời: "Chỉ là nhắc nhở em, vị hôn phu của em gặp phải người rất lợi hại, nên cẩn thận sau này bị anh ta làm hại."

An Noãn thét lên, không hề quan tâm lời nói anh.

Đến biệt thự Vương Gia Dật, An Noãn nhanh chóng xuống xe.

Ngồi bên cạnh ghế tài xế, Trương Húc quay đầu xuống băng ghế sau hỏi: "Mạc tiên sinh, thân thể ngài?"

"Tôi không sao."

Anh đơn giản trả lời, tựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Nếu không tôi kêu tài xế đưa ngài về bệnh viện trước, tôi ở chỗ này đợi An tiểu thư."

Mạc Trọng Huy chỉ lạnh lùng trả lời Trương Húc: "Cậu còn phiền phức dài dòng hơn Thẩm Cẩm Phong."

Trương Húc mím môi, không dám lên tiếng nữa.

--

An Noãn chạy vào biệt thự, người hầu bên trong cũng không cản trở cô, ngược lại còn tốt bụng nói với cô La Hiểu Yến đang ở trên lầu.

Đi vào phòng ngủ, nhìn thấy La Hiểu Yến đang ngồi trên ghế quý phi, hai gò má sưng to, khóe miệng còn có vết thương.

An Noãn giật mình đứng tại chỗ, không dám lên tiếng.

Cho đến khi La Hiểu Yến nhẹ nhàng kêu cô: "Noãn Noãn.". An Noãn mới đi đến ôm lấy La Hiểu Yến.

"Hiểu Yến, sao lại đến nông nỗi này? Người đàn ông kia đánh chị thành như vậy sao?"

Hai người phụ nữ ôm nhau khóc thật lâu, thời gian giống như ba năm về trước, lúc cô vừa vào trại giam, lần đầu tiên hai người mở rộng lòng với nhau, hiện tại hai người cũng ôm nhau khóc thật to. Hai người đã từng thề, phải thay đổi chính mình cho tốt, không bao giờ vì đàn ông mà làm chuyện điên rồ nữa.

"Anh ta trăm phương nghìn kế muốn chị mang thai, chị không cẩn thận nên bị ngã, đứa nhỏ không còn, anh ta nghĩ rằng chị có ý, mỗi buổi tối đều uống say về đánh chị, lăng nhục chị."

La Hiểu Yến bình tĩnh kể cho An Noãn nghe, giống như không phải nói về chuyện của bản thân.

An Noãn tức giận nghiêng răng gặm nhẹ: "Vương Gia Dật thật biến thái! Em muốn tìm anh ta trả thù cho chị."

"Noãn Noãn, đừng làm chuyện điên rồ, chúng ta đều là người không có địa vị trong xã hội, vĩnh viễn không đấu lại họ. Anh ta có thể để em đến thăm chị, chị đã thật cảm ơn."

"Hiểu Yến, chị không thể như vậy, chị nhất định phải tìm cách rời xa anh ta."

La Hiểu Yến cười tự giễu: "Cách gì chị cũng đã thử qua, đều vô dụng, chỉ biết sẽ bị anh ta đánh nhiều hơn. Anh ta đã hoàn toàn thay đổi, không còn giống người sinh viên nghèo trước đây nữa. Lạc Khả Hân đã thay đổi con người anh ta."

An Noãn ở lại biệt thự với La Hiểu Yến ăn xong cơm trưa, nhìn cô ấy nghĩ ngợi, cô mới rời khỏi.

--

Trên đường về, cô nhìn không được nói với Mạc Trọng Huy: "Anh có thể giúp người giúp cho trót, giúp tôi luôn lần này."

Ánh mặt Mạc Trọng Huy nheo lại, từ chối: "Không thể, tôi nói rồi không quan tâm chuyện của người khác, có muốn quản cũng không được, em cảm thấy Vương Gia Dật sẽ vì nể mặt tôi, buông tha La Hiểu Yến?"

"Mạc Trọng Huy, anh không giúp tôi thì cứ nói thẳng, tôi không tin ở Giang thành còn có người dám không nghe lời anh."

Mạc Trọng Huy cười nhạo, tự giễu: "Em không phải là người đó sao?"

An Noãn nghẹn lời, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hờn dỗi: "Anh không chịu giúp tôi, tôi sẽ tự nghĩ cách, tôi không tin Vương Gia Dật có thể một tay che trời. Nếu thật không được, tôi sẽ đi báo cảnh sát, đi tìm Lạc Khả Hân, tóm lại tôi sẽ không để La Hiểu Yến ở lại nơi đó, bị Vương Gia Dật lăng nhục."

Mạc Trọng Huy khề thờ dài, lắc lắc đầu.

Xe đến bệnh viện, Mạc Trọng Huy xuống xe phân phó Trương Húc: "Trương trợ lý, cậu đưa cô ấy đến Thiên Đường, gọi điện cho Vương Gia Dật đến đó một chuyến."

"Vâng, Mạc tiên sinh, tôi đưa ngài về phòng bệnh trước."

"Không cần, Thẩm Cẩm Phong sẽ ra đây."

Trương Húc ngược đầu lên nhìn, quả nhiên thấy Thẩm Cẩm Phong đang nhanh chóng đi tới.

Mạc Trọng Huy vừa xuống xe, Thẩm Cẩm Phong liền lái nhai: "Mạc tiên sinh, sao ngài có thể tùy tiện rời khỏi bệnh viện, thân thể của ngài không thể lặn lội đường xa."

Mạc Trọng Huy chỉ cảm thấy phiền toái, nắc: "Thẩm Cẩm Phong, cậu cảm miệng cho tôi."

"Tôi là bác sĩ của ngài, tôi phải bảo đảm sự an toàn của ngài, nếu ngài không tịnh dưỡng cho tốt, sẽ có di chứng về sau."

--

Sau khi Mạc Trọng Huy xuống xe, An Noãn vui sướng hỏi: "Trương trợ lý, Mạc tiên sinh của anh thật sẽ giúp tôi sao?"

Trương Húc lạnh lùng trả lời: "Mạc tiên sinh chỉ muốn giúp cô hèn Vương Gia Dật gặp mặt, cũng không phải giúp như cô muốn, Vương Gia Dật có tha người hay không còn tùy thuộc vào sự thuyết phục của cô."

An Noãn le lưỡi, nhin không được hỏi: "Trương trợ lý, tôi không có đắc tội với anh, hay là anh hiểu lầm gì tôi."

Trương Húc vẫn lạnh lùng trả lời cô: "Tôi không có hiểu lầm gì cô, một dao trên lưng Mạc tiên sinh là do cô đâm, mất máu quá nhiều, thiếu chút mất đi tính mạng, cũng may được đưa vào bệnh viện kịp thời, còn có y thuật của bác sĩ Thẩm thật giỏi, Mạc tiên sinh mới lấy lại được tính mạng."

"Nghiêm trọng như vậy?" An Noãn nhú mày hỏi.

"Bác sĩ nói phải ở trên giường nghỉ ngơi ít nhất một tháng, nếu không miệng vết thương sẽ dễ dàng tái phát, nhưng vì cô, Mạc tiên sinh tính mạng cũng không cần."

An Noãn cười lạnh: "Anh cũng đừng nói anh ta tốt như vậy, Mạc Trọng Huy cũng chưa chết, mà cho dù anh ta có chết, tôi cũng là vì dân trừ hại."

"Cô!!" Trương Húc tức giận rống: "Cô không có lương tâm, sao Mạc tiên sinh lại coi trọng cô như vậy."

An Noãn mím môi, nhẹ nhàng nói: "Anh ta không coi trọng tôi, có lẽ chỉ áy náy, ba năm trước đây anh ta đối với tôi thế nào, anh đều biết, bây giờ làm nhiều việc như vậy chỉ muốn chuộc lỗi lầm. Nhưng chỉ tiếc, cả đời này tôi cũng không tha thứ cho anh ta."

"An tiểu thư, thật ra Mạc tiên sinh..."

"Bất luận hiện tại anh ta làm gì, bù đắp như thế nào, cha tôi cũng không thể trở về. Các người đều không thể tưởng tượng được, người thân duy nhất của mình chết đi, bị người mình yêu nhất tự tay đưa mình vào tù, cảm giác này thật đen tối u ám, tê tâm liệt phế. Ba năm đó, tôi cùng La Hiểu Yến động viên nhau mà sống, bởi vậy, tôi không đành lòng nhìn cô ấy bị tổn thương. Tôi nhất định phải tìm Vương Gia Dật, muốn anh ta tha người."

"Cô thấy mình có thể đấu với Vương Gia Dật? Người đàn ông kia nổi tiếng âm hiểm."

An Noãn rất kiên định, gằn từng tiếng nói: "Đấu không lại tôi sẽ đi tìm Lạc Khả Hân, chết sống với họ."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Đội Nón Xanh (Cắm Sừng)

Trương Húc làm việc hiệu suất rất cao, trong khi bọn họ từ bệnh viện đến Thiên Đường, Vương Gia Dật đã đến nơi, đang trong phòng Phan quản lý uống trà.

Trương Húc đi vào, ghé vào tai Vương Gia Dật nhắc nhở: "An tiểu thư là phụ nữ của Mạc tiên sinh, Mạc tiên sinh đã đưa cô ấy đến biệt thự hai lần, anh chắc biết nặng nhẹ, nhưng đừng đắc tội sai người."

Wương Gia Dật nhú mày.

Trương Húc và Phan quản lý rời khỏi phòng, còn lại Vương Gia Dật và An Noãn.

Wương Gia Dật khách khí nói với cô: "An tiểu thư, mời ngồi."

Nghĩ đến những chuyện Vương Gia Dật đối với La Hiểu Yến, An Noãn lạnh lùng, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Wương Gia Dật, tôi chỉ hỏi anh một lần, anh có tha người không?"

Thấy Vương Gia Dật do dự, An Noãn tiếp tục nói: "Nếu anh không tha người, tôi sẽ đi tìm Lạc Khả Hân, tôi không cần biết hậu quả như thế nào, chỉ biết so với việc anh đánh La Hiểu Yến tốt hơn nhiều."

Về mặt Vương Gia Dật thông khổ, cúi đầu nói: "Tôi không cố ý đánh cô ấy, là cô ấy năm lần bảy lượt muốn bỏ đi, còn giết chết con của chúng tôi."

"Vương Gia Dật, anh đúng là súc sinh, anh muốn đứa nhỏ, vì sao không kêu vợ anh sinh cho anh, La Hiểu Yến là gì của anh, anh dựa vào đâu đánh cô ấy, anh dựa vào đâu bắt cô ấy mang thai con anh. Tôi không tin Giang thành không còn vương pháp."

"Lạc Khả Hân không có khả năng sinh đẻ." Vương Gia Dật không tự chủ thốt ra, nói xong liền có cảm giác hối hận.

"Thì ra là vậy." An Noãn cười lạnh: "Vương tổng, chỉ cần anh đứng giữa đại sảnh Thiên Đường nói một câu, thiếu gì phụ nữ đồng ý sinh con cho anh, sao anh phải bắt buộc La Hiểu Yến."

Anh cúi đầu, trầm giọng nói: "Vì trên thế giới này, chỉ có cô ấy mới thật lòng yêu tôi."

"Anh không xứng đáng với tình yêu của cô ấy." An Noãn không chút lưu tình ngắt lời anh: "Vương Gia Dật, hôm nay tôi chỉ muốn một điều đơn giản anh hãy thả La Hiểu Yến, nếu không tôi sẽ đem tất cả mọi chuyện nói với Lạc Khả Hân, cùng lắm anh chết tôi mất mạng. An Noãn tôi không có gì tốt, nhưng cũng sẽ đem hết sức mình bảo vệ bạn bè tôi. Không giống như các người ra vẻ đạo mạo nhưng toàn cảm thù, lấy tình yêu làm tổn thương người khác."

"Cô với Mạc tiên sinh có quan hệ gì?" Vương Gia Dật đột nhiên hỏi một câu, đại khái muốn thăm dò cô.

An Noãn nghĩ nghĩ, nghiêm mặt nói: "Mạc Trọng Huy là kẻ thù của tôi, anh chắc biết Mạc Trọng Huy bị thương nằm viện, vết thương trên lưng anh ta là do tôi làm. Bởi vậy, anh cũng đừng chọc tôi, nếu không tôi cũng sẽ liều lĩnh bảo vệ bạn tôi."

Vương Gia Dật nheo nheo mắt, tin tức Mạc Trọng Huy bị thương nằm bệnh viện đã bị phong tỏa, anh hoàn toàn không biết. Xem ra người phụ nữ này rất có địa vị trong lòng Mạc Trọng Huy. Nếu tin tức này truyền ra, kinh động người của Mạc gia, không biết người phụ nữ này còn làm cao trước mặt anh được không.

Vương Gia Dật cười nói: "An tiểu thư, cô hù dọa tôi sao?"

"Tôi nói thật, anh phải biết, tôi từ trong tù ra cũng không phải là người tốt."

Vương Gia Dật cong khóe môi, cười nói: "Được rồi, nể mặt Mạc tiên sinh, tôi sẽ thả La Hiểu Yến. Nhưng trước khi đi, cho tôi ít thời gian tôi muốn chữa khỏi vết thương của cô ấy. Trong khoảng thời gian này, bất cứ lúc nào cô cũng có thể đến thăm cô ấy."

An Noãn gật đầu: "Mỗi ngày tôi sẽ gọi điện cho cô ấy, nếu tôi phát hiện anh không giữ lời, tôi sẽ đi tìm Mạc Khả Hân."

--

Rời khỏi Thiên Đường trời cũng đã tối, cô không nghĩ thương lượng với Vương Gia Dật lại thuận lợi như vậy. Tên tiểu nhân âm hiểm này chắc sợ Mạc Trọng Huy và Lạc Khả Hân, anh ta cũng không dám trêu chọc hai người đó.

An Noãn đứng ở ven đường đón taxi, Vương Gia Dật dừng xe trước mặt cô, mở kính xe, đưa bộ mặt ghê tởm cười với cô: "An tiểu thư, có phải muốn đến bệnh viện thăm Mạc tiên sinh, tôi tiễn cô một đoạn."

An Noãn trừng mắt nhìn anh ta, hừ lạnh: "Không cần."

Vương Gia Dật đóng cửa, lái xe đi.

Chốc lát, chiếc Bentley của Mạc Trọng Huy dừng trước mặt cô, Trương húc từ trong xe bước xuống, cười nói với cô: "An tiểu thư, sao lại đi sớm như vậy, tôi tìm cô khắp nơi trong Thiên Đường. Mạc tiên sinh phân phó phải đưa cô về nhà."

"Cám ơn ý tốt của anh, không cần."

"An tiểu thư, chỗ này rất khó đón xe, cô vẫn nên lên xe đi."

An Noãn cũng có chút gấp gáp muốn về trước Thường Tử Phi, bằng không lại nói tìm có, cô không muốn lại nói dối với anh.

--

Xe vững vàng chạy trên đường, Trương Húc do dự đã lâu, nhìn không được hỏi An Noãn: "An tiểu thư, Mạc tiên sinh lần này bị thương rất nghiêm trọng, bác sĩ không cho rời khỏi bệnh viện, nhưng vì cô, ngài ấy không nghe lời khuyên của bác sĩ, cũng không biết vết thương hôm nay có bị nứt ra không."

An Noãn giật mình, nghi hoặc nói: "Anh ta không phải nhìn rất khỏe sao?"

"Mạc tiên sinh là người coi trọng mặt mũi, ngài ấy sẽ không để người khác thấy biểu hiện yếu ớt của mình. Cô biết không, lúc ở bên ngoài biệt thự chờ cô, Mạc tiên sinh đau đến mặt tái môi trắng."

An Noãn nắm chặt hai tay với nhau.

"An tiểu thư, tôi cũng không phải có ý trách cô, chỉ là hy vọng lần sau cô gặp Mạc tiên sinh, có thể xem lại thái độ của mình không, đừng luôn coi ngài ấy

như kẻ thù."

Vừa đúng lúc xe đến nhà, An Noãn không nói gì xuống xe.

--

Cô có chút dần dần, ngỡ ngàng mở cửa vào nhà, mở đèn, nhìn thấy Thường Tử Phi đang đứng ở cửa sổ sát đất.

"Sao anh không mở đèn, làm em sợ muốn chết." An Noãn vỗ vỗ ngực, đi về phía anh.

Sắc mặt Thường Tử Phi rất kém, An Noãn đi đến trước mặt anh đưa tay sờ lên trán anh: "Anh không khỏe sao? Sắc mặt rất kém."

Tay vừa chạm lên trán Thường Tử Phi lại bị anh chụp lại.

An Noãn sửng sốt, không biết phải làm sao: "Thường Tử Phi, anh làm sao vậy?"

"Ngày hôm nay em đã đi đâu?" Anh lạnh lùng chết vắn.

"Em, tan ca về đi dạo phố."

"Em gạt anh." Thường Tử Phi rít lên: "Có phải em ở bên cạnh Mạc Trọng Huy suốt ngày hôm nay?"

"An Noãn thở dốc vì kinh ngạc.

"Anh thấy em đến bệnh viện tìm Mạc Trọng Huy, còn thấy các người lái xe đến biệt thự trên núi, nói cho anh biết, các người cô nam quả nữ ở trong biệt thự đã làm gì? Em lại cùng anh ta lên giường?"

Anh nắm chặt bả vai cô.

An Noãn nhìn thẳng vào anh, tuyệt vọng gần từng tiếng: "Anh theo dõi em?"

"Nếu không theo dõi em, anh vĩnh viễn không biết, em cho anh đội nón xanh (cắm sừng) cao như vậy. Anh rất tin tưởng em, nhưng còn em??? Tất cả mọi người đều khuyên anh nên rời khỏi em, nhưng anh nhất định ở bên cạnh em. Anh đã từ bỏ tất cả để ở bên cạnh em, kết quả phát hiện mình đã sai lầm. Vì em, anh không còn người bạn nào, sao em lại đối xử với anh như vậy?"

"Thường Tử Phi, anh nghe em giải thích, chuyện không phải như anh nghĩ."

"Nếu không phải tận mắt chứng kiến, anh nhất định không tin, nhưng anh tin ánh mắt của mình, An Noãn, em làm anh rất thất vọng."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Mặc Kệ Anh Tin Hay Không

Sau khi Thường Tử Phi bỏ đi, An Noãn suy yếu dựa vào cửa sổ, thân người trượt xuống không còn hơi sức, cô không bao giờ nghĩ tới Thường Tử Phi hiểu lầm mình.

Ngồi dưới đất, cô suy nghĩ rất nhiều, có lẽ ngay từ lúc đầu cô nên thẳng thắn với anh, sẽ không có hiểu lầm đáng tiếc xảy ra. Đứng ở lập trường của Thường Tử Phi mà suy nghĩ, cô thật sự sai lầm rồi.

Cô nghĩ chờ anh về, sẽ giải thích lần nữa, An Noãn ngồi chờ anh ở phòng khách, chờ đến rạng sáng, Thường Tử Phi cũng chưa về.

Ngày mai còn phải đi làm, còn phải đến thăm La Hiểu Yến, nên An Noãn trở về phòng ngủ.

Đang mơ màng ngủ, nghe được bên ngoài có tiếng động, An Noãn ngồi dậy, còn chưa kịp mặc quần áo, cửa phòng bị mở ra, dưới ánh đèn mờ nhạt, thân hình cao lớn của Thường Tử Phi bước tới.

"Thường Tử Phi, anh sao vậy?"

Anh không để ý đến cô, thân hình cao lớn trực tiếp đè cô trên giường lớn.

"Thường Tử Phi, đừng náo, anh uống rượu."

Mùi rượu trên người anh làm cô gay mũi, An Noãn nhìn không được nhử màu, dùng sức muốn đẩy anh ra, Thường Tử Phi lại bắt đầu xé quần áo cô, từng chiếc hôn nóng bỏng rơi lên cổ cô, ngực cô.

"Thường Tử Phi, anh điên rồi sao? Anh làm gì vậy?" An Noãn khản trương hỏi.

Thường Tử Phi thét lớn: "Sao vậy, anh ta có thể đụng em, anh không thể sao? Còn muốn vì anh ta thủ trinh tiết?"

"Chát", An Noãn tát thật mạnh lên má anh.

Thường Tử Phi dùng động tác, tự giễu: "Anh vẫn nghĩ, Noãn Noãn của anh là một thiên sứ thuần khiết, ở trong lòng anh, em không nhiễm một hạt bụi, bởi vậy mặc dù anh có bao nhiêu muốn, anh đều nhẫn nhịn, muốn đem tất cả dành cho em tận hồn. Nhưng còn em? Em lại cho Mạc Trọng Huy tất cả. Mặc dù anh ta là hung thủ hại chết cha em, cho dù anh ta bắt em ở tù ba năm, em vẫn còn yêu anh ta, An Noãn, anh nói đúng không?"

"Thường Tử Phi, mời anh đi ra, em không muốn thấy anh."

Thường Tử Phi buông cô ra, ngồi dậy lạnh lùng nói: "An Noãn, ở bên cạnh tôi có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp, các cô ấy so với em điều kiện đều tốt hơn rất nhiều, tôi không biết mình phạm phải điều gì, mà không thể rời xa em."

Thường Tử Phi nói xong xoay người rời đi, đến cửa nghe được An Noãn khản giọng nói: "Mặc kệ anh tin hay không, tôi không phải là loại người như anh nghĩ."

Bước chân Thường Tử Phi hơi dừng lại, nhưng đầu cũng không quay lại lập tức rời khỏi phòng cô.

--

Sau đêm hôm đó, Thường Tử Phi cũng không về nhà, An Noãn trong lòng rối loạn, cũng không biết có nên gọi điện thoại cho anh không.

Cô trước sau như một, sáng đi làm, tan ca về nhà, vẫn cảm thấy phần tình cảm này không nên vì hiểu lầm mà chấm dứt, có lẽ hai người xa nhau một khoảng thời gian, để hai bên bình tĩnh lại.

An Noãn mỗi ngày đều nói điện thoại cùng La Hiểu Yên, có khi đến biệt thự thăm cô ấy. Vương Gia Dật cũng không nuốt lời, tìm bác sĩ điều trị cho La Hiểu Yên, gần đây khí sắc cô ấy tốt hơn rất nhiều.

"Noãn Noãn, Vương Gia Dật nói muốn thả chị, nhưng chị không tin anh ta, anh ta thật sự thả chị sao?"

An Noãn cười nói: "Anh ta nói thả nhất định sẽ thả, chị cũng không còn thương anh ta, anh ta miễn cưỡng cột chị bên người cũng không được gì, có lẽ anh ta đã nghĩ thông suốt."

"Đúng rồi, vẫn chưa hỏi em, em và Thường Tử Phi thế nào rồi? Anh ta có khi dễ em không?"

An Noãn cười cười lắc đầu, chỉ có tự bản thân mình biết nụ cười này có bao nhiêu chua xót.

"An Noãn, chị thật hâm mộ em, trải qua mưa gió, còn có thể gặp một người đàn ông tốt yêu thương em. Nếu xác định là anh ta, nên nhanh chóng kết hôn, càng kéo dài sẽ có ngày xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

An Noãn gật gật đầu, cười: "Chờ chị khỏe lại, tự do, em còn muốn chị làm phù dâu cho em."

La Hiểu Yên tự giễu, cúi đầu thản nhiên nói: "Chị làm sao có thể làm phù dâu cho em, phù dâu phải là người giống như em, thiên sứ, thuần khiết."

"Hiểu Yên, chị nói đi đâu vậy, chị là bạn tốt nhất của em."

--

Rời khỏi biệt thự, trời đã tối, cũng may có lái xe của biệt thự đưa cô về nhà.

Đến tiểu khu, An Noãn mới nhớ trong nhà không còn thức ăn, cô đến siêu thị mua mấy gói mì ăn liền. Mấy ngày nay, cô đều tùy tiện ăn bữa tối, chỉ có một mình cũng không cần chú ý.

An Noãn mang theo túi mì về nhà, vừa lúc Thường Tử Phi hôm nay cũng về. Anh đang ngồi trên sofa, mặt không chút thay đổi nhìn TV.

An Noãn hơi sợ, lập tức thản nhiên hỏi: "Anh ăn cơm chưa?"

Thường Tử Phi không quan tâm đến cô.

"Nếu anh chưa ăn, em đi ra ngoài mua thức ăn, trong nhà chỉ còn mì ăn liền."

Tầm mắt Thường Tử Phi hơi đổi, con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm cô hỏi: "Đi đâu về?"

An Noãn hít sâu một hơi, biết anh lại hoài nghi mình, nhẹ nhàng đáp: "Em đi thăm La Hiểu Yến, cô ấy bị Vương Gia Dật nhốt trong biệt thự trên núi.."

An Noãn cẩn thận giải thích từ đầu đến cuối: "Em biết anh không tin, nhưng em vẫn muốn giải thích một lần, em không làm gì thẹn với lương tâm."

An Noãn nói xong, mang bao mì đi vào nhà bếp.

Gần đây, trong tiệm đông khách, An Noãn bận rộn đến trưa cũng không ăn cơm, La Hiểu Yến mời cô ở lại ăn cơm, nhưng cô sợ trễ nên từ chối, lúc này cô thật sự rất đói.

Vừa đem nồi nước đặt lên bếp, đang muốn bỏ mì vào nồi, giọng Thường Tử Phi ở phía sau lưng vang lên: "Em ăn cái này thay cơm tối?"

An Noãn hoảng sợ, gói mì rớt vào nồi, nước sôi văng lên tay cô, cô kêu lên một tiếng.

Thường Tử Phi chỉ cảm thấy một giây kia trong lòng hoảng hốt, anh bước nhanh đến trước mặt cô, cầm lấy tay cô cẩn thận xem xét.

"Em lúc nào cũng vụng về như vậy, nấu có chén mì cũng không xong, về sau đừng bước vào nhà bếp."

An Noãn đáng yêu le lưỡi, nhin không được nói: "Vừa rồi bị anh dọa."

"Anh không phải ma quỷ, em sợ anh làm gì? Đi thôi, anh đưa em ra ngoài ăn."

Thường Tử Phi tắt bếp, kéo cô ra ngoài.

--

Anh lái xe đưa cô đến quán ăn, dọc đường đi hai người không nói lời nào, thoáng có chút xấu hổ.

"Thường tổng, ngài đến sao không gọi điện trước, phòng Hoa Hồng trên lầu đã có người."

Thường Tử Phi cười nói: "Không sao, chúng tôi ngồi ở đại sảnh."

"Được, chỗ kia gần cửa sổ hoàn cảnh rất tốt, hay là ngài đến đó ngồi."

Thường Tử Phi nắm tay An Noãn chuẩn bị đi, quản lý đột nhiên nói một câu: "A đúng rồi, phòng Hoa Hồng là bạn của ngài, Giang tiểu thư, ngài muốn đến đó ngồi cùng nhau."

Sắc mặt Thường Tử Phi trầm xuống, lạnh lùng nói: "Không cần."

"Vậy được rồi, ngài đến đó ngồi trước, tôi kêu phục vụ đến cho ngài gọi món."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Sẽ Buông Tay

Đến chỗ ngồi, Thường Tử Phi giải thích với cô: "Quán ăn này của một người bạn anh mở, lúc khai trương không đưa em đến đây, nên bây giờ dẫn em đến ăn thử."

An Noãn thân nhiên cười cười, trong lòng không thoải mái.

Thường Tử Phi gọi toàn là món An Noãn thích, đầy một bàn, nhưng cô lại không có khẩu vị, ăn rất ít.

"Sao ăn ít vậy, đồ ăn không hợp khẩu vị của em?"

An Noãn lắc đầu: "Rất ngon, nhưng trong người em không thoải mái nên ăn không vô."

Thường Tử Phi xoa xoa tóc cô, trách: "Mỗi ngày chỉ cho em ăn mì gói, không có dinh dưỡng, như vậy mới làm em nhớ kỹ."

An Noãn le lưỡi, lại cầm cúi ăn tiếp.

Thường Tử Phi ngồi đối diện cô, cẩn thận nhìn cô, rất đau lòng. Anh biết những chuyện mình đã làm với cô, nhấn tâm tổn thương cô.

Buổi sáng hôm đó, cô chưa ăn sáng đã rời nhà, khi anh thức dậy nấu cháo, mang đến Trầm Nhạc cho cô. Nhưng Elle nói cô xin nghỉ một ngày, hình như

đến bệnh viện. Anh không biết cô bị gì mà phải nhanh chóng đi, anh lái xe đến bệnh viện, lại trông thấy cô lên xe cùng Mạc Trọng Huy.

Ma xui quỷ khiến thế nào anh lái xe theo họ, xe chạy đến một vùng núi hẻo lánh, đến trước một biệt thự thì dừng lại. Anh không có dũng khí đi tiếp, quay đầu rời đi. Trên đường về lại không yên lòng, thiếu chút nữa đụng phải xe tải. Cũng may chỉ làm anh hoảng hồn, nhưng không nguy hiểm, an toàn tránh khỏi.

Tay Thường Tử Phi chống lên bàn, xoa nhẹ huyết thái dương, trầm giọng hỏi cô: "Em có hận anh không? Có phải trong lòng em rất hận anh?"

An Noãn ngẩn đầu nhìn anh. Đang định trả lời, phía sau có một giọng nữ vang lên: "Tử Phi, anh ăn cơm ở đây sao?"

An Noãn nghe tiếng nói quay lại, nhìn thấy Giang Thiển Nhu.

Giang Thiển Nhu thấy cô, biểu tình trên mặt không thay đổi, tươi cười, quay sang Thường Tử Phi hờn dỗi: "Tử Phi, vị tiểu thư này là ai vậy? Sao anh không giới thiệu với em?"

Thường Tử Phi nhú mày, trào phúng: "Cô không phải đã gặp qua cô ấy rồi sao, còn cần tôi giới thiệu?"

Về mặt Giang Thiển Nhu đang cười cứng lại, rất xấu hổ. Nhưng cô là người co được giãn được, vươn tay về phía An Noãn, cười nói: "An tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt."

An Noãn mím môi, cũng không nắm tay cô ta, mà quay đầu nói với Thường Tử Phi: "Em đi vệ sinh, anh với bạn anh nói chuyện."

Cô đứng dậy bỏ đi, cảm thấy nơi này thật áp lực, hít thở không được.

--

Sau khi An Noãn rời đi, về mặt Thường Tử Phi trầm xuống, kêu rên: "Giang Thiển Nhu, cô muốn gì?"

Giang Thiển Nhu ngồi lên ghế An Noãn vừa ngồi, đối diện Thường Tử Phi: "Tử Phi, anh sao vậy? Mấy ngày nay chúng ta không phải ở chung rất vui vẻ sao?"

"Giang Thiển Nhu, cô có ý gì?"

Cô cười cười nói: "Được rồi, em chỉ đùa chút thôi, em và người nhà của anh ở chung rất vui vẻ, em rất thích bầu không khí ở nhà anh, có lẽ sẽ đến chơi lâu hơn."

Thường Tử Phi hít một hơi thật sâu, không lưu tình gằn từng tiếng: "Giang tiểu thư, tôi đã nói với cô rất rõ ràng, tôi với cô không thể nào, nên cô đừng đến nhà tôi, lấy lòng cha mẹ tôi, bọn họ có thích cô cũng vô dụng, tôi sẽ không thay đổi ý mình."

Về mặt tươi cười của Giang Thiển Nhu hoàn toàn mất đi: "Thường Tử Phi, anh thật vô tình. Em nghĩ người phụ nữ được anh yêu sẽ rất lợi hại, nhưng không ngờ cô ấy cũng rất tầm thường. Cô ấy thật không xứng với anh, Thường tổng."

"Xứng hay không xứng không phải do cô nói, tình yêu là phải nói đến cảm giác."

"Anh dám nói anh không có cảm giác với em? Nhìn thấy em, anh thật sự không có chút cảm giác hứng thú nào sao?"

Thường Tử Phi hừ một tiếng, khinh thường nói: "Nói thật, thật đúng là không có nửa điểm hứng thú."

"Thường Tử Phi, anh!"

Thường Tử Phi không quan tâm cô ta, đứng dậy đi về hướng toilet.

--

An Noãn ở trong toilet vô tình nghe được đoạn đối thoại của hai người phụ nữ, chắc là bạn của Giang Thiển Nhu.

"Thiến Nhu tìm thật đúng người, Thường Tử Phi này vừa tuấn tú vừa lịch sự. Tình trường cao thủ quả nhiên danh bất hư truyền, ngay cả Thường Tử Phi cũng không thoát khỏi lòng bàn tay."

"Cô sai rồi, người Thường Tử Phi yêu không phải là cô ấy, mà là gia thế hiển hách của cô ấy. Nghe nói Thường Tử Phi có một người bạn gái thanh mai trúc mã, rất yêu nhau. Thiến Nhu muốn gả cho anh ta, không chừng sẽ phải chịu khổ."

"Cô sai rồi, đàn ông thôi, phụ nữ đối với họ không giống nhau, theo dáng người của Thiến Nhu mà nói, có mấy đàn ông có thể thoát khỏi sức quyến rũ của cô ấy. Đều đã gặp gia trưởng, không chừng chuyện tốt sẽ đến rất nhanh, nghe nói cha mẹ Thường Tử Phi rất thích Thiến Nhu, còn nhận định cô ấy là con dâu."

"Mẹ Thường Tử Phi có tiếng là ham chuộng hư vinh, chỉ vì cái trước mắt, gia thế Thiến Nhu tốt như vậy, bà ta có thể không thích sao."

Bọn họ đã đi xa, An Noãn đứng nhìn vào gương, thấy gương mặt mình tái nhợt. Cô lấy nước lạnh liên tục vỗ lên mặt, làm mình dễ chịu hơn.

Cô cố gắng điều chỉnh tâm tình mình thật bình tĩnh mới ra khỏi toilet. Cô không nghĩ Thường Tử Phi đang ở ngay cửa chờ mình, hơi giật mình.

"Anh và bạn nói chuyện xong rồi? " Cô cười hỏi.

Về mặt Thường Tử Phi không thay đổi "Ừ", nắm tay cô rời đi.

Trên đường về nhà hai người cũng không nói câu nào, không biết tại sao Thường Tử Phi cho xe chạy thật nhanh, thiếu chút An Noãn ói ra hết thức ăn vừa mới ăn. Đến nhà trọ, cô nhanh chóng xuống xe.

Vào nhà, thời gian cũng không còn sớm, An Noãn nói với anh "Ngủ ngon", chuẩn bị về phòng.

Thường Tử Phi đột nhiên lên tiếng hỏi: "Sao em không hỏi, anh và Giang Thiển Nhu có quan hệ gì?"

An Noãn xoay người, cười nói: "Em đã hỏi qua anh, em tin tưởng anh."

"Con mẹ nó tin tưởng, em là muốn dùng sự rộng lượng của mình để trách sự so đo của anh sao? Hay là căn bản em không quan tâm anh với cô ta có quan hệ gì? An Noãn, rốt cuộc em ở bên cạnh anh vì cái gì? Chỉ vì để có một chỗ dung thân sao?"

Một giây đó, An Noãn cảm thấy lòng mình tan nát, vụn vỡ, tầm mắt cũng trở nên mờ hồ.

Cố gắng bình tĩnh, cô nói: "Thường Tử Phi, nếu hôm nay em bước ra khỏi chỗ này, từ nay về sau tuyệt đối không trở về đây, anh tin không?"

Thường Tử Phi giật mình đứng yên tại chỗ.

"Mấy ngày nay, anh đã nhiều lần tổn thương em, đừng làm cho em phải tuyệt vọng được không? Cũng đừng làm cho em cảm thấy ở lại đây cùng anh sẽ bị coi thường."

Ánh mắt Thường Tử Phi trở nên âm trầm, không dám lên tiếng.

"Chuyện em và Mạc Trọng Huy đã giải thích với anh, em lên giường với anh ta một lần cũng là bị ép buộc. Chuyện anh và Giang Thiển Nhu em lựa chọn tin tưởng, em biết di Nghê ép buộc anh hẹn hò cùng cô ấy, những chuyện đã qua em không muốn so đo tính toán, thậm chí em có thể tha thứ chuyện mẹ anh, em gái anh, Giang Thiển Nhu nhục nhã, khinh thường em, bởi vì người em lựa chọn là anh, không phải bọn họ. Nhưng nếu còn có lần sau, có lẽ em sẽ mệt mỏi, rất mệt mỏi, em sẽ buông tay."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Xóa Bỏ Hiểu Lầm

Sau ngày hôm đó, Thường Tử Phi và An Noãn lại bắt đầu lạnh nhạt với nhau, rất ít khi gặp nhau, cũng không gọi điện thoại, khi gặp mặt cũng chỉ có vài câu, "Ăn tối chưa", "Có muốn anh đưa em đi làm không?", "Tan ca chờ anh đến đón."

Hôm nay, An Noãn quyết định sau khi tan ca sẽ đến thăm La Hiểu Yên, trong điện thoại cô ấy nói mình rất tốt, nên cô muốn đến xem coi có thật không.

Nghĩ nghĩ, cô vẫn gọi báo với Thường Tử Phi.

Ở đầu dây bên kia, anh nhận điện thoại: "Cũng sắp hết giờ làm việc, hôm nay anh rảnh, anh đến đón em."

"Hôm nay anh không cần đến đón em, em muốn đi thăm Hiểu Yên."

Đầu dây bên kia im lặng, lập tức nói: "Anh đưa em đi, không phải rất xa sao?"

An Noãn không cự tuyệt, sợ anh lại hiểu lầm.

Vừa ra khỏi Trầm Nhạc, đã thấy Thường Tử Phi chờ sẵn bên ngoài.

An Noãn vừa lên xe, Thường Tử Phi đưa qua một cái hộp thức ăn: "Biết em buổi trưa cũng không ăn nhiều, nên anh đem thức ăn cho em, em ăn đi."

An Noãn chu chu miệng: "Đâu có ai vào buổi chiều mà ăn cơm trưa."

Mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng thực cảm động, mở hộp thức ăn ra ăn.

"Đáng lẽ buổi trưa đã đem đến cho em, nhưng sợ em chê anh phiền."

"Anh nghĩ em sẽ sao?"

"Có lẽ em không, nhưng anh sợ, hiện tại muốn gọi cho em một cú điện thoại cũng phải suy nghĩ cẩn thận, sợ anh lại nói sai chọc giận đến em."

"Em không giống ai đó, lúc nào cũng so đo."

Tay Thường Tử Phi xoa tóc cô: "Chuyện trước kia hãy cho qua đi, em đừng giận anh, chúng ta vui vẻ bên nhau, chúng ta đăng ký kết hôn."

"Ai muốn đăng ký kết hôn với anh, xảy ra nhiều chuyện như vậy, em đột nhiên cảm thấy không thể nhanh chóng kết hôn, phải từ từ quan sát, tìm hiểu thêm."

Thường Tử Phi ảo não, cau mày nói: "Đó là lời thật lòng của em?"

"Em đùa với anh thôi, xem anh sợ hãi chưa kìa, em đã chuẩn bị sẵn sàng, lúc nào cũng có thể đến cục dân chính với anh."

"Vậy ngày mai, em cùng anh đem theo hộ khẩu đến cục dân chính."

--

Đến biệt thự, Thường Tử Phi không xuống xe, xoa xoa tóc cô nói: "Em vào đi, anh ở đây đợi em, mai một muốn đi, anh sẽ đưa em đi."

An Noãn mỉm cười thật tươi, mở cửa xuống xe.

Đi vào trong, thấy La Hiểu Yến đang ở phòng khách xem TV, khí sắc rất tốt, vết thương trên mặt cũng mờ nhạt.

"An Noãn, em đã đến, chị có tin tốt muốn nói với em đây." La Hiểu Yến kích động kéo tay An Noãn đến ghế sofa.

"Tin tốt gì, nhìn chị rất vui vẻ."

"Vương Gia Dật nói đầu tháng sau sẽ thả chị. Rốt cuộc chị đã được tự do."

"Thật tốt, chúng ta lại có thể giống như lúc trước."

"Đúng vậy, chị rất mong thời gian trôi nhanh, sau khi chị ra ngoài, sẽ đến Thiên Đường làm việc, kiếm đủ tiền, chị sẽ mở một cái tiệm nhỏ."

"Hiểu Yến, chị đừng nên đến Thiên Đường, nơi đó quá phức tạp."

La Hiểu Yến ôm bả vai cô, tùy tiện nói: "Không sao, chị chỉ là một nhân viên phục vụ, Phan quản lý cũng đối xử rất tốt với chị, rất quan tâm đến chị."

Biểu tình An Noãn phức tạp, nhưng cũng không nói gì.

Lúc cô về, La Hiểu Yến muốn kêu tài xế đưa về, nhưng An Noãn nói cho cô biết, Thường Tử Phi đang chờ ở ngoài.

"Cô gái này, thật đúng là .. Thường Tử Phi đến đây, sao không mời anh ấy vào đây ngồi, khiến cho chị không lễ phép nha. Như vậy đi, chị với em ra ngoài."

La Hiểu Yến kéo tay cô đi ra cửa, người giúp việc sợ cô chạy trốn, vội đi theo phía sau.

Thường Tử Phi thấy La Hiểu Yến liền xuống xe.

"Thường tổng, đã lâu không gặp, đối xử tốt với An Noãn, nếu không tôi sẽ không tha cho anh."

Thường Tử Phi cười cười nói: "Yên tâm, tôi lúc nào cũng yêu thương cô ấy."

--

Về nhà, Thường Tử Phi xuống bếp làm một bàn thức ăn ngon cho An Noãn.

Chân tường rõ ràng, trong lòng Thường Tử Phi chỉ còn lại áy náy. Nghĩ lại, nếu An Noãn vì thế mà rời khỏi anh, anh cảm thấy rất đau lòng.

Cơm nước xong, An Noãn ở phòng khách xem TV, Thường Tử Phi rửa chén trong bếp, giống như lúc trước. Khi anh rửa xong chén, An Noãn đã buồn ngủ.

Thường Tử Phi ngồi xuống kế bên cô, ôm lấy vai cô: "Tối nay ngủ phòng anh được không?"

An Noãn miễn cưỡng đẩy anh ra, ngồi ngay ngắn: "Thường Tử Phi, anh lại muốn làm gì?"

"Khụ. khụ.." Anh ho khan hai tiếng: "Ngày mai cũng đăng ký kết hôn, ngủ phòng anh thì có sao?"

Cô nghiêm túc nói: "Ngày đó anh đối với em như vậy, trong lòng vẫn còn ám ảnh."

Thường Tử Phi đề mi tâm: "Hôm đó anh uống quá nhiều rượu."

"Em mặc kệ, tóm lại, bóng ma trong lòng em chưa được xóa bỏ, anh đừng mơ đụng đến em."

Thường Tử Phi không có cách nào, đành thỏa hiệp: "Anh sẽ không đụng đến em, chỉ ôm em ngủ được không? Nếu anh chạm đến em, em cứ chặt bỏ tay anh."

"Thường Tử Phi, anh có bệnh à, tự nhiên muốn ôm em ngủ?"

Anh lại ho khan, nói thật: "Mấy ngày nay anh ngủ không được, sợ em sẽ rời bỏ anh, để anh ôm em ngủ, cho anh yên lòng được không? Anh bảo đảm sẽ không bắt buộc em."

An Noãn nhìn anh như vậy có chút đau lòng.

Trong khi cô đang do dự, Thường Tử Phi đã ôm cô đi vào phòng ngủ."

An Noãn bị buộc phải ngủ cùng một giường với anh, hai người chỉ là nắm tay, cũng không có tiếp xúc thân thể.

"Nha đầu, có phải khoảng thời gian này, em rất hận anh?"

"Ừ, hận đến cầm dao giết chết anh."

Thường Tử Phi bị chọc cười ra tiếng.

"Cười cái gì, anh không biết lúc đó anh như thế nào, hại em khóc đến mấy ngày. Em nghĩ, cho dù tất cả mọi người không tin em, ít nhất vẫn còn có anh. Thường Tử Phi, sao anh có thể nghĩ em là loại phụ nữ đó? Anh cảm thấy em có thể vừa ở trên giường với Mạc Trọng Huy, vừa ở bên cạnh anh sao?"

Thường Tử Phi nghiêng người, nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong suốt của cô, dịu dàng nói: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, anh xin lỗi. Là anh đáng chết, anh thật đáng chết, anh không nên tổn thương em. Em đánh anh đi."

Anh nắm tay cô dùng sức đánh vào mặt mình, An Noãn tức giận trừng mắt: "Thường Tử Phi, anh đừng náo, anh đã tha thứ cho anh."

Anh nhìn sâu vào mắt cô, cúi người hôn lên môi cô, An Noãn không cự tuyệt, hai tay ôm lấy cổ anh. Cô biết, chuyện này chỉ là sớm hay muộn, chỉ cần Thường Tử Phi không thô bạo với cô, cùng cô nói chuyện, cô sẽ đồng ý. Dù sao, anh cũng là người cô muốn ở bên cạnh cả đời.

Di động nhất thời vang lên, Thường Tử Phi không thèm để ý, An Noãn lại nghiêng đầu, nhẹ nhàng đẩy anh ra.

"Mau nghe điện thoại, reo nhiều lần như vậy chắc là có chuyện gấp."

Thường Tử Phi thật không tình nguyện bước xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Mạc Gia

Thấy người gọi tới là Hoa Vũ, con tức của anh càng lớn hơn, lớn giọng hét vào máy: "Hoa Vũ, em tốt nhất cho anh một lý do thật tốt khi gọi cho anh vào giờ này, bằng không chết với anh."

"Anh Phi, đã xảy ra chuyện, nhiều tờ báo đăng tin Mạc Trọng Huy bị thương nằm viện, người đâm bị thương anh ta là chị dâu, bên ngoài đang rất rối loạn, hai người vẫn còn ở nhà nói chuyện yêu đương được sao? Chuyện này thật sự rất lớn, anh nghĩ coi bối cảnh phía sau của Mạc Trọng Huy là gì, có thể dễ dàng buông tha cho chị dâu sao?"

Thường Tử Phi bất giác nhìn về phía An Noãn đang nằm trên giường, thấp giọng: "Ồ công ty đợi anh, anh lập tức đến."

Gác điện thoại, An Noãn thấy sắc mặt anh không tốt, liền hỏi: "Có phải công ty đã xảy ra chuyện?"

Thường Tử Phi trấn an cô, cười nói: "Không sao, chuyện công ty anh có thể giải quyết được, em ngủ trước đi, anh sẽ về sớm."

Thường Tử Phi chạy như bay đến công ty, Hoa Vũ đã ở văn phòng chờ anh, anh nhìn thấy trên bàn làm việc là một tờ báo, với tiêu đề thật lớn, làm cho anh không muốn nhìn.

"Anh, anh có biết tại sao em biết không? Chị họ vừa gọi điện thoại cho em, chị ấy nói người của Mạc gia đã tìm đến Lương Trạch Minh, muốn anh ta giải thích chuyện xảy ra, cho nên em mới gọi cho anh."

Thường Tử Phi cầm lấy tờ báo đọc, càng đọc càng nhủ càng chặt.

"Tin tức buổi chiều của Giang thành được đưa ra, trên internet cũng được bàn tán rất nhiều, em sợ cảnh sát sẽ tìm tới cửa tham gia điều tra, anh Phi, cách duy nhất là đi tìm Mạc Trọng Huy, xin anh ta cho một con đường sống."

Thường Tử Phi ngồi trên ghế sofa, tay chồng trán trầm mặc thật lâu.

"Anh Phi, bây giờ không phải là lúc sĩ diện, so với tất cả chị dâu quan trọng hơn."

Thường Tử Phi nặng nề: "Anh biết, anh sẽ đi tìm anh ta."

--

Trong phòng bệnh yên lặng, Trương Húc đã biết được tin tức, nhưng vẫn do dự không dám nói.

Mạc Trọng Huy đã nhìn thấu anh ta, lạnh lùng nói: "Trương trợ lý, cậu có chuyện gì nói nhanh."

"Mạc tiên sinh, đúng là có chuyện, nhưng tôi không biết có nên nói hay không."

"Không nên nói thì đừng nói, cậu về đi, tôi nghỉ ngơi."

Dưới tình thế cấp bách, Trương Húc nói nhanh: "Nhưng nếu tôi không nói An tiểu thư sẽ nguy hiểm."

"Nói." Mạc Trọng Huy đang thoải mái, sắc mặt lập tức trầm xuống.

"Tin tức An tiểu thư đâm ngải bị thương đã được truyền khắp Giang thành, chỉ sợ đã đến tai lão gia, nếu như lão gia muốn truy cứu sợ An tiểu thư sẽ xảy ra chuyện lớn." Trương Húc lo sợ bổ sung thêm một câu: "Mạc tiên sinh, tôi xin thề tin này không phải do tôi truyền ra, tôi không bao giờ hại An tiểu thư."

Mạc Trọng Huy bất đắc dĩ nói: "Thật là người phụ nữ ngu ngốc."

Biết sự thật cũng chỉ có ba người bọn họ, không phải Mạc Trọng Huy, không phải Trương trợ lý, ngoài cô ra còn có ai mang tin này truyền ra ngoài.

"Cậu đi chuẩn bị đi, sáng mai về Bắc Kinh."

"Nhưng Mạc tiên sinh, bác sĩ nói ngải không thể xuất viện, càng không thể lặn lội đường xa."

Mạc Trọng Huy trừng mắt liếc anh ta, lạnh lùng: "Gọi Thẩm Cẩm Phong theo."

Trương Húc không nói thêm câu nào, nhanh chóng gọi điện cho Thẩm Cẩm Phong.

--

Sáng sớm hôm sau, Mạc Trọng Huy chuẩn bị lên máy bay, Trương Húc nhận được điện thoại của Lương Trạch Minh.

Mạc gia đã mất đi vẻ tung bừng náo nhiệt, nay trở nên hoang vắng.

Cũng đã sáu năm mới quay về lại nơi này.

Quản gia nhìn thấy anh hưng phấn kêu lên: "Tiểu thiếu gia, thật là tiểu thiếu gia, lão gia, tiểu thiếu gia đã về."

Mạc Trọng Huy nhíu mày, bước vào nhà nơi vừa quen thuộc mà xa lạ.

Đến phòng khách, Mạc lão gia đang từ trên lầu đi xuống, đã sáu năm không gặp, Mạc lão gia già đi rất nhiều, nhưng không giảm đi khí phách năm xưa.

Mở miệng, giọng nói vẫn có lực, châm chọc: "Sao lại về đây, không phải đã nói cả đời không về lại Mạc gia sao?"

Mạc Trọng Huy cũng không thua kém, lạnh lùng trả lời: "Nếu ông không muốn nhìn thấy tôi, tôi lập tức rời đi, nhưng xin ông cũng đừng quan tâm đến chuyện của tôi."

"Vô liêm sỉ, cháu lấy thái độ này nói chuyện với ông?"

"Ông nội, ông thử hỏi lại mình đi, tôi đã làm gì. Tôi không hy vọng ông nhúng tay vào chuyện của tôi ở Giang thành."

Mạc lão gia kêu rên: "Không muốn ta nhúng tay, có phải cháu đợi cho người ta giết chết, ta mới được ra mặt."

"Tôi lần này trở về, chỉ muốn nói với ông, đó là ngoài ý muốn, hy vọng ông đừng truy cứu bất cứ người nào."

Mạc lão gia ngồi trên ghế sofa, đập mạnh tay lên bàn trà rỗng gần: "Ta không chỉ truy cứu người đã đâm mày bị thương, mà còn muốn truy cứu trách nhiệm của Lương Trạch Minh."

Mạc Trọng Huy hít một hơi thật sâu, ần ần nói: "Muốn tôi làm sao, ông mới buông tay?"

Mạc lão gia nhìn anh, thần nhiên mở miệng: "Rất đơn giản, chỉ cần mày trở lại Mạc gia, chuyện của cháu ở Giang thành ta sẽ không nhúng tay vào."

"Không được."

Mạc lão gia bị tức đến run người, đứng lên tức giận quát: "Vậy cháu chờ nhận xác cô gái đó đi, giống như Hà Tư Nghiên năm xưa."

Sau khi Mạc lão gia nói xong, vung tay rời khỏi phòng khách.

Lão quản gia bên cạnh sốt ruột, lên tiếng khuyên nhủ: "Tiểu thiếu gia, người với lão gia tính tình mạnh mẽ giống nhau, người không thể nhường lão gia một chút sao? Lão gia cũng vì đau lòng người, vừa nghe nói người bị thương, hận không thể đến Giang thành ngay để thăm người, nếu không phải biết hôm nay người trở về, lão gia đã lên máy bay đến Giang thành."

Đường Tinh Vi từ bên ngoài về, liếc mắt nhìn vào phòng khách thấy Mạc Trọng Huy đang đứng, bà không tin vào hai mắt mình, nước mắt như thủy triều ào ào chảy xuống, nghẹn ngào kích động: "Con, mẹ nằm mơ sao? Thật là con sao?"

Mạc Trọng Huy do dự một lát, cúi đầu gọi: "Mẹ."

Đường Tinh Vi chạy tới ôm lấy anh, nước mắt ướt hết một mảng trên tây trang: "Đứa nhỏ này, con của ta, con cuối cùng cũng trở về, để mẹ nhìn con một lát."

Mấy năm nay, Đường Tinh Vi vô số lần muốn bay đến Giang thành thăm con, nhưng Mạc lão gia đã nói, ai đi gặp nghịch tử kia, sẽ bị đuổi ra khỏi Mạc gia. Đã có vài lần bà thiếu chút nữa kìm lòng của Mạc lão gia, nhưng cuối cùng không làm được.

"Để cho mẹ nhìn xem con có ốm đi không? Sao con lại ở cái nơi nhỏ bé như Giang thành nhiều năm như vậy, không phải là con quên luôn cha mẹ rồi chứ."

Mạc Trọng Huy nhú nhú mày, không kiên nhẫn đẩy Đường Tinh Vi ra: "Mẹ, con đi trước, ngày mai gia gia ở nhà con lại qua tìm ông."

"Đã về, con còn muốn đi sao, không phải con muốn làm cho mọi người không phải má? Con có gặp gia gia chưa, ngoài miệng nói không, nhưng chúng ta đều biết ông rất nhớ con."

"Mẹ, ngày mai con đến."

Mạc Trọng Huy bước ra ngoài, Đường Tinh Vi liền khóc lên: "Huy nhi, đây chính là nhà của con, con còn muốn đi đâu nữa, mẹ đã sáu năm không gặp con, con không thể để mẹ nhìn con một chút sao?"

"Mẹ, con có rất nhiều chuyện quan trọng cần làm, không thể ở lại."

Mạc Trọng Huy nói xong không quay đầu lại bước đi, còn Đường Tinh Vi lại đáng thương trên mặt đầy nước mắt.

Sáu năm trước, bà không đứng bên anh, bởi vậy oán niệm của anh đối với bà cũng rất sâu

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Yên Tâm

Sau khi Mạc lão gia bên ngoài về, cũng là hơn nửa giờ lại không thấy tiểu tử xấu kia đâu, chỉ nhìn thấy Đường Tinh Vi một mặt nước mắt ngồi ở phòng khách.

Con tức của Mạc lão gia lớn hơn, nhìn không được quát: "Đã gặp đứa con bảo bối của con?"

"Ba, sao ba còn nói vậy, Trọng Huy bị ba đuổi ra khỏi Mạc gia đã nhiều năm, đã chịu không ít đau khổ, thật vất vả và mới trở lại, ba còn mắng."

Mạc lão gia tức giận nói: "Ta chưa từng đuổi nó, chỉ vì một người phụ nữ mà tiền đồ vứt bỏ, cùng người nhà quyết liệt, hiện tại lại vì một người phụ nữ mà trở về cầu ta, muốn cầu người cũng phải tỏ chút thành ý, dựa vào thái độ này mà muốn ta thỏa hiệp."

Đường Tĩnh Vi nhin không được lớn tiếng: "Cường tính này không phải là do ba ban cho sao, ông nội như thế nào, thì cháu cũng như vậy."

"Đừng đổ lên đầu ta, đều là bị các người làm hư hỏng. Đứng rồi, con còn chưa biết, con của con bị người ta đâm một dao, còn đang bị trọng thương."

"Ba nói gì!" Đường Tĩnh Vi đứng lên: "Ba, ba nói ai bị thương?"

Mạc lão gia gần từng tiếng rõ ràng nói: "Trọng Huy bị một người phụ nữ đâm một dao, đã ở bệnh viện hơn nửa tháng, lần này về đây, là muốn ta tha cho người phụ nữ kia."

"Ba, sao ba không nói sớm."

"Bây giờ nói, con còn ở đây thất thần làm gì, còn không gọi bác sĩ đi qua xem một chút."

Đường Tĩnh Vi mang theo bác sĩ tư nhân của Mạc lão gia đến khách sạn. Trong lòng luôn nói thầm, lão nhân gia này, trong lòng không phải đang khẩn trương muốn chết mà còn sĩ diện, không biết tại sao luôn so đo với tôn tử của mình như vậy làm gì.

Trương Húc thấy Đường Tĩnh Vi đến, theo bản năng ngăn bà: "Phu nhân, người không thể vào, Mạc tiên sinh đang nghỉ ngơi, lúc nghỉ ngơi ngài ấy không muốn bị người quấy rầy."

Đường Tĩnh Vi cẩn thận đánh giá người đàn ông trước mặt, trong mắt tràn đầy cảm kích: "Cậu chính là Trương Húc? Nghe nói Huy nhi ở Giang thành là do cậu chăm sóc, Huy nhi tính tình không tốt, mấy năm nay cậu vất vả rồi."

Trương Húc đỏ mặt hồi trí, anh không nghĩ tới Mạc phu nhân lại bình thản nói chuyện với anh như vậy: "Phu nhân, người nói quá lời, đi theo bên cạnh Mạc tiên sinh, tôi cũng được học hỏi rất nhiều."

Đường Tĩnh Vi gật đầu, chỉ ra phía sau mình: "Ta vừa nghe Huy nhi bị thương, đây là bác sĩ tư nhân của Mạc gia, chúng tôi đến đây để xem Huy nhi, Trương trợ lý chắc cậu cũng không để chúng tôi ngoài cửa."

"Phu nhân, tôi..." Trương Húc khẩn trương, ấp a ấp úng không biết làm sao.

"Hy vọng cậu có thể thông cảm cho lòng của một người làm mẹ, thấy con mình bị thương, so với bản thân bị cắt thịt còn khó chịu hơn."

Trương Húc cuối cùng cũng thỏa hiệp, đưa tất cả mọi người vào phòng tổng thống.

Đường Tĩnh Vi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ, thấy Mạc Trọng Huy đang ngủ trên giường lớn.

Sáu năm, một người mẹ đã sáu năm không được gặp con mình, đây là một loại đau lòng mà không ai hiểu được.

Năm đó, khi Hà Tư Nghiên chết, bà cũng thấy cô ấy thật đáng thương. Nhưng hiện tại, bà lại hận cô ấy, vì người phụ nữ này, con bà cùng Mạc gia đoạn tuyệt quan hệ. Cũng vì người phụ nữ này mà con mình phải tha hương.

Thật cẩn thận nhẹ nhàng đến bên giường ngồi xuống, bà đưa tay sờ lên má Mạc Trọng Huy. Anh đặc biệt miễn cảm, lập tức mở mắt.

"Mẹ, sao mẹ lại đến đây?" Giọng anh lộ ra vẻ mệt mỏi.

Đường Tĩnh Vi lau nước mắt, trả lời: "Con bị thương, chuyện lớn như vậy cũng không nói cho mẹ biết, trong mắt con còn có người mẹ này không?"

Mạc Trọng Huy phiền toái hừ nhẹ: "Mẹ, mẹ đừng lo, con không sao."

"Không được, mẹ có đưa bác sĩ Thẩm cùng mấy bác sĩ khác đến khám cho con. Nếu như bác sĩ Thẩm nói không có gì, mẹ mới tin."

Đường Tĩnh Vi phát tay, Bác sĩ Thẩm cùng mấy người khác bước đến. Trải qua một phen kiểm tra, bác sĩ Thẩm cười nói với Đường Tĩnh Vi: "Thương tích của tiểu thiếu gia không sao, tốt nhất nên nằm nghỉ ngơi trên giường, sẽ không có việc gì."

Đường Tĩnh Vi nhẹ nhàng thở ra: "Huy nhi, lần này trở về đừng đi nữa, để mẹ chăm sóc con."

Mạc Trọng Huy nhú nhú mày, lạnh lùng trả lời: "Mẹ, ngày mai con gặp gia rồi sẽ đi."

"Đưa con này, sao lại cứ không nghe lời, nhiều năm rồi, không nghĩ đến mẹ nuôi dưỡng con sao?"

Mạc Trọng Huy bất đắc dĩ lắc đầu: "Mẹ, con còn có việc, mẹ cứ tự nhiên."

Xe đến nghĩa trang tư nhân, anh có chút không dám bước xuống. Ngồi trên xe thật lâu, cuối cùng cũng mở cửa xe đi xuống.

Bởi vì luôn có người chăm sóc, mộ của Hà Tư Nghiên không dính một chút bụi đất.

Sáu năm, anh không quay lại đây, không muốn đối mặt với nơi đau thương này.

Đặt một bó hoa bách hợp màu trắng lên mộ, đây là hoa lúc còn sống Hà Tư Nghiên yêu thích nhất. Cô thích màu trắng, thích quần áo màu trắng, thích hoa màu trắng. Ở trong lòng anh, Hà Tư Nghiên với màu trắng rất giống nhau, thuần khiết, xinh đẹp, tựa như thiên sứ.

Bọn họ cùng nhau lớn lên, cùng học chung một trường, cùng nhau trải qua lần đầu tiên quý giá nhất của nhau, vốn tưởng rằng cứ như vậy bên nhau, nhưng lại không nghĩ rằng khi mối quan hệ được công khai, Mạc lão gia kiên quyết phản đối.

Anh nhớ rõ, ngày đó, Mạc lão gia giận dữ đuổi Hà Tư Nghiên ra khỏi Mạc gia. Sau khi chuyện xảy ra, đã sáu năm anh không dám nhớ lại.

Di động đột nhiên vang lên, người biết được số này của Trương Húc chỉ có Hà Tư Kỳ và An Noãn.

Nhìn màn hình di động, là An Noãn gọi.

Bấm nút nghe, giọng cô sột ruột vang lên: "Mạc Trọng Huy, anh rất bi ối, chuyện tôi đâm anh bị thương, sao lại để báo chí đưa tin, anh có biết hiện tại tôi cả đi làm cũng không được. Có phải anh muốn làm tôi thân bại danh liệt, phải vào tù lần nữa anh mới hài lòng?"

Mạc Trọng Huy nhú mày, lạnh lùng ngắt lời cô: "Nếu tôi muốn làm như vậy không cần đợi đến bây giờ, lúc em mới đâm tôi không phải có chứng cứ xác thật sao."

An Noãn dừng lại một chút, lập tức bình tĩnh: "Vậy ai đã hại tôi?"

"Biết việc này chỉ có Trương Húc, tôi và em."

"Không đúng, tôi có nói cho Vương Gia Dật." Nói tới đây, An Noãn giựt mình tỉnh ngộ, nhin không được mắt: "Vương Gia Dật, súc sinh kia, nhất định là anh ta, anh ta muốn trả thù tôi."

"Là chính em không có đầu óc, đừng trách người khác."

An Noãn hỏi hận muốn chết, toàn bộ báo chí ở Giang thành đều đưa tin tức Mạc Trọng Huy bị thương. Elle nói cho cô biết, cũng kêu cô tốt nhất mấy ngày nay không nên ra khỏi nhà.

"Tôi chỉ tùy tiện nói, không ngờ Vương Gia Dật chuyện bé xé ra to, bây giờ phải làm sao."

Mạc Trọng Huy có thể tưởng tượng bên kia đầu dây bộ dáng sột ruột của An Noãn, hít một hơi thật sâu, anh an ủi: "Cho tôi ba ngày, việc này tôi sẽ xử lý."

Nghe xong lời nói của anh, An Noãn an tâm rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Rời Khỏi An Noãn

Sáng sớm hôm sau, Mạc Trọng Huy lại đến Mạc gia. Đường Tĩnh Vi hôm qua đã nói với Mạc lão gia thương thể của Mạc Trọng Huy đã không sao, tâm tình của ông cũng tốt hơn nhiều, không khí trong nhà cũng không có ngột ngạt.

"Gia gia, chuyện ngày hôm qua cầu xin ông, hy vọng ông không không tổn thương bất cứ người nào ở Giang thành."

Mạc lão gia bữu môi, lạnh lùng hỏi: "Cháu là vì Lương Trạch Minh cầu tình, hay vẫn là vì người phụ nữ kia."

Mạc Trọng Huy nhú nhú mày, không trả lời.

"Nghe nói Hà Tư Kỳ mang thai, xác định là con cháu của Mạc gia?"

Mạc Trọng Huy cũng biết, chuyện của Giang thành đều không qua được mắt của Mạc lão gia, anh thản nhiên gạt đầu.

Mạc lão gia tức giận hít sâu một hơi, gằn từng tiếng: "Cô ta có thể sinh đứa nhỏ, nhưng tuyệt đối không cho phép bước vào cửa Mạc gia, vợ của cháu phải môn đăng hộ đối với Mạc gia."

Mạc Trọng Huy cười lạnh ra tiếng.

"Những chuyện hoang đường của cháu ở Giang thành cũng nên kết thúc, trở lại Bắc Kinh đi. Tuổi cũng không còn nhỏ, nên thành gia lập thất."

Mặt Mạc Trọng Huy không chút thay đổi, thấp giọng nói: "Người vợ mà cháu muốn đã bị các người giết chết, đời này cháu cũng không muốn kết hôn. Người phụ nữ kia ở Giang thành là vô tội, đừng lại tổn thương một sinh mệnh vô tội nữa."

"Huy nhi, thật ra.."

Đường Tình Vi muốn nói gì đó, nhưng Mạc lão gia lớn tiếng quát bà.

Mạc Trọng Huy xoay người, cũng không quay đầu lại rời khỏi nhà cũ.

"Ba, tại sao chúng ta không giải thích với Huy nhi? Hiểu lầm này đã sáu năm."

"Đây không phải là hiểu lầm, chúng ta cũng không thoát được trách nhiệm, tùy nó thôi."

Mạc Trọng Huy đi suốt đêm về Giang thành, vừa xuống máy bay, Trương Húc lại nhận được điện thoại.

"Mạc tiên sinh, người ở công ty vừa gọi điện thoại, nói Thường Tử Phi đã đến tìm ngài mấy lần."

"Kêu anh ta ngày mai đến Mạc thị chờ tôi."

--

An Noãn nghỉ ngơi hai ngày, tin tức trên mạng chẳng những không giảm bớt, ngược lại còn ồn ào hơn, hoài nghi cô có phải là người phụ nữ bên ngoài của Mạc Trọng Huy không.

Thường Tử Phi hai ngày nay cũng thần thần bí bí, hình như có tâm sự.

Buổi tối hôm nay, anh nghe điện thoại, liền nhốt mình trong thư phòng thật lâu.

An Noãn pha cho anh tách cà phê mang đến thư phòng, thấy anh ngồi trên ghế ngẩn người, cô nhin không được gọi anh.

Thường Tử Phi thấy cô thì mỉm cười, nói cảm ơn.

"Thường Tử Phi, anh có chuyện gì giấu em?"

Thường Tử Phi vươn cánh tay dài, ôm cô ngồi lên đùi mình.

"Thường Tử Phi, chuyện kia ..."

Thường Tử Phi ngắt lời cô: "Nha đầu ngốc, không cần giải thích, anh tin em."

Nghe xong lời nói chân thành của anh, An Noãn cảm thấy lạ lạ, cô mỉm môi, ôm cổ anh cam đoan: "Chờ chuyện này qua đi, em sẽ không đi gặp Mạc Trọng Huy nữa, cũng sẽ không làm chuyện điên rồ."

Thường Tử Phi sùng nịch nheo nheo má cô: "Chờ chuyện này xong, anh về nhà lấy hộ khẩu, chúng ta đi đăng ký."

--

Sáng sớm hôm sau, Mạc Trọng Huy đến công ty, Thường Tử Phi đã chờ ở cửa.

Mạc Trọng Huy cũng không dừng lại, lập tức đi vào đại sảnh, vào thang máy chuyên dụng.

Một lát sau, nhân viên đại sảnh đi đến trước mặt Thường Tử Phi nói: "Xin mời theo tôi đến văn phòng của Mạc tiên sinh."

Tập đoàn Mạc thị so với tưởng tượng thì lớn hơn nhiều, Mạc Trọng Huy đứng là nhân vật truyền kỳ của Giang thành, chỉ trong vài năm, lung đoạn tài chính Giang thành.

Văn phòng của anh ở tầng cao nhất, toàn bộ một tầng lầu chỉ có một văn phòng của anh, có vẻ trống trải lạnh lùng.

Đi vào trong phòng, anh đã chuẩn bị tâm lý bị nhục nhã, bị châm chọc, tất cả anh đều có thể chịu đựng.

"Nghe nói Thường tổng muốn tìm tôi, thật ngại, hai ngày nay tôi ở nước ngoài."

Thường Tử Phi nhíu mày, thần nhiên nói: "Tôi cũng không vòng vo, tôi đến đây tìm anh vì Noãn Noãn."

"À?" Mạc Trọng Huy nhíu mày, nghe Thường Tử Phi gọi Noãn Noãn cảm thấy không thoải mái, nhìn không được trào phúng: "Thường tổng muốn thay cô ấy đến đây chịu một đao sao?"

"Mạc Trọng Huy, tôi biết gia tộc anh rất cường đại, anh lần này bị An Noãn đâm trọng thương, đã được truyền ra ngoài, người nhà của anh cũng bắt đầu nhúng tay vào, Noãn Noãn không phải đối thủ của anh, anh muốn gì cứ tìm tôi, đừng tổn thương cô ấy."

Mạc Trọng Huy cười lạnh: "An Noãn nghe được những lời này chắc cảm động rơi nước mắt, chỉ tiếc người làm tôi bị thương là cô ấy, tìm anh để làm gì."

"Mạc Trọng Huy, ba năm trước đây, anh đã tổn thương cô ấy, không lẽ hiện tại anh còn muốn đưa cô ấy vào tù lần nữa? Cô ấy có mấy cái ba năm để anh phá hủy?"

Mạc Trọng Huy khoanh tay trước ngực, nhìn gương mặt phẫn nộ của Thường Tử Phi, chỉ cảm thấy hết giận.

"Thường Tử Phi, nếu như anh muốn bảo vệ cô ấy cũng không phải không được."

"Anh muốn thế nào?"

"Rời khỏi An Noãn."

Phản ứng Thường Tử Phi thật lớn, rùng giân: "Không được, ngày mai chúng tôi sẽ đăng ký kết hôn."

Con người đen như mực của Mạc Trọng Huy âm trầm, lạnh lùng: "Ngày mai anh dám cùng cô ấy đi đăng ký, thì chờ nhận xác cô ấy. Thủ đoạn của tôi anh chưa từng thấy nhưng chắc cũng có nghe qua, tôi có thể làm cho một người đang sống sờ sờ đó tự nhiên biến mất."

"Mạc Trọng Huy, rốt cuộc An Noãn đắc tội với anh chỗ nào? Ba năm trước, anh hại chết cha cô ấy, tự tay đưa cô ấy vào tù, bây giờ còn muốn làm gì nữa?"

Mạc Trọng Huy vuốt cằm, thần nhiên nói: "Ba năm trước, tôi chỉ cảm thấy người phụ nữ này thật ngu dần, nhưng hiện tại, tôi đột nhiên thấy sự đơn thuần trên người cô ấy đáng quý cỡ nào, cô ấy gọi lên được sự chinh phục của tôi, cũng gọi lên ước muốn bảo vệ của tôi. Mặt khác, tôi thích biểu hiện ở trên giường của cô ấy."

Hai tay Thường Tử Phi gắt gao nắm chặt thành quyền, đôi mắt hằn lên tia máu chăm chăm nhìn anh.

"Anh không cần nhìn tôi như vậy, đây là biểu hiện của kẻ yếu thế. Anh có thể cố gắng làm cho mình mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ đủ để cướp cô ấy lại từ bên người tôi."

"Mạc Trọng Huy, anh vĩnh viễn cũng không có được tình yêu của cô ấy."

"Mạc Trọng Huy cười ra tiếng: "Tôi không cần tình yêu của cô ấy, tôi chỉ muốn thân thể của cô ấy. Anh có tin cô ấy cũng không yêu anh, trên thế giới này đã không còn ai có thể được cô ấy yêu. Ở bên cạnh anh bất quá chỉ muốn cuộc sống bình thường qua ngày."

".."

"Anh có thể trở về suy nghĩ, sáng mai cho tôi câu trả lời. Đúng rồi, anh tốt nhất đừng động đến cô ấy, tôi thích sạch sẽ, nếu bẩn tôi đã không cần."

--

Sau khi Thường Tử Phi đi khỏi, Trương Húc lo lắng hỏi: "Mạc tiên sinh, ngài nói như vậy với anh ta không sợ An tiểu thư giận sao?"

Mạc Trọng Huy giễu cợt kéo khóe miệng, lạnh lùng: "Tôi biết anh ta không dám đem chuyện này nói với An Noãn."

"Mạc tiên sinh, ngài cảm thấy An tiểu thư sẽ ngoan ngoãn về bên cạnh ngài sao?"

Mạc tiên sinh lắc đầu: "Nếu ngoan ngoãn đến bên cạnh tôi, sẽ không còn là An Noãn."

"Nếu Thường Tử Phi không chấp nhận lời đề nghị của ngài, chuyện tin tức sẽ xử lý ra sao?"

Mạc Trọng Huy tức giận hỏi ngược lại: "Cậu nghĩ sao?"

Trương Húc nghiêm trang trả lời: "Đương nhiên sẽ xử lý."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Không Thể Tha Thứ

Từ Mạc thị đi ra, Thường Tử Phi không về công ty, mà đến cửa hàng mua một bó hoa hồng, sau đó về nhà. Mở cửa vào nhà, đã nhìn thấy An Noãn đang bận bịu ở nhà bếp, đây cũng là ước muốn xa vời về một gia đình.

An Noãn trong bếp luống cuống tay chân, lớn tiếng hỏi: Thường Tử Phi, anh về rồi? Hôm nay không cần đi làm sao?"

Thường Tử Phi để hoa xuống, từng bước đi vào bếp, đưa tay ôm lấy thắt lưng cô kéo vào lòng, ghé vào tai cô dịu dàng nói: "Anh nhớ em, nhớ em đến không thể làm việc được."

An Noãn bĩu môi, thẹn thùng: "Anh thật buồn nôn, ngày ngày đều gặp mặt, em không nghĩ em xinh đẹp đến vậy."

"Mỗi ngày gặp cũng vẫn còn nhớ, chỉ cần xa nhau một giây anh cũng sẽ nhớ."

Thường Tử Phi nói xong, càng ôm chặt cô hơn.

"Thường Tử Phi, anh buông em ra, em còn phải nấu cơm."

Thường Tử Phi như nhớ ra điều gì, nghiêm túc hỏi: "Không phải anh không cho em vào bếp hay sao? Sao lại thừa dịp anh không ở nhà lại chui vào?"

"Mấy ngày nay ở nhà thật rảnh rỗi, bởi vậy em ra ngoài mua ít thức ăn, mang về học nấu."

Một câu thật bình thường, cô không nghĩ chỉ vì câu nói đó mà Thường Tử Phi lại giận dữ, la hét: "Không phải anh đã nói với em không được ra khỏi nhà hay sao? Sao lại không nghe lời anh? Anh đã nói cơm trưa gọi bên ngoài mang tới, sao em lại đi ra ngoài mua?"

An Noãn bị mắng cũng không hiểu gì, chỉ đứng một chỗ cúi đầu.

Thường Tử Phi hít một hơi thật sâu, giọng điệu bình tĩnh rất nhiều: "Anh không phải cố ý nổi giận với em, chỉ không muốn em mệt mỏi, lại càng không muốn em bận bịu chuyện nấu nướng."

An Noãn hừ hừ tức giận: "Thường Tử Phi, nếu từ nay anh còn vô cớ tức giận với em, em sẽ giận, nếu em tức giận hậu quả sẽ thật nghiêm trọng."

Thường Tử Phi ôm cô, dịu dàng nói: "Thực xin lỗi, anh không nên nổi giận với em."

Sau đó hai người ở nhà bếp cùng nhau nấu cơm.

An Noãn bụng đồ ăn lên bàn, nhìn thấy bó hoa hồng, trong lòng thấy cảm động.

"Hôm nay là ngày gì? Sao lại mua hoa tặng em?"

Giọng Thường Tử Phi truyền ra từ nhà bếp: "Anh nghĩ dạo này anh quá bận việc không có thời gian ở bên cạnh em, cả hoa cũng rất ít khi mua tặng em. Nên về sau em sẽ sắp xếp thời gian ở bên cạnh em nhiều hơn."

An Noãn đứng ở bàn ăn, vụng trộm lau nước mắt, có nhiều khi, sự cảm động chỉ đến trong nháy mắt.

--

Mạc Trọng Huy ở văn phòng của Thiên Đường đợi một đêm, cũng không thấy Thường Tử Phi gọi điện đến.

Trương Húc ở bên cạnh còn chế dầu vào lửa: "Mạc tiên sinh, xem ra Thường Tử Phi rất có khí phách, anh ta sẽ không đem An tiểu thư tặng cho ngài."

Mạc Trọng Huy liếc anh ta một cái.

Trương Húc liền lái sang chuyện khác: "Mạc tiên sinh, tin tức kia khi nào xử lý."

"Bây giờ, trước buổi trưa, tôi không muốn thấy tin tức trên bất cứ tờ báo nào, trên mạng, không muốn một chút tin tức nào về việc tôi bị thương."

"Được, tôi đi làm ngay."

Trương Húc đi đến cửa quay lại nói: "Mạc tiên sinh, còn Vương Gia Dật xử lý thế nào?"

"Tôi muốn tập đoàn Lạc thị phải phá sản, để cho Vương Gia Dật chỉ còn hai bàn tay trắng."

Trương Húc mở to mắt kinh ngạc, gần vua như gần cọp, anh về sau có phải muốn nói gì cũng phải nên cẩn thận một chút hay không, không thể nói chuyện

thiếu suy nghĩ.

Năng lực làm việc của Trương Húc, Mạc Trọng Huy rất tin tưởng. Anh ta mời họp báo, chiều dài ký giả, nghiêm túc muốn truy cứu trách nhiệm hình sự người nào đã tung tin tức về Mạc Trọng Huy. Trương Húc ở Giang thành địa vị cũng rất cao, nói chuyện rất có sức thuyết phục, bởi vì anh là đại biểu của Mạc Trọng Huy. Rất nhanh, tất cả tin tức mấy ngày nay liền được dập tắt.

An Noãn ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, rốt cuộc cũng không chịu được, mới nói với Thường Tử Phi: "Ngày mai em muốn đi làm."

Thường Tử Phi đang rửa chén ở nhà bếp, kiên quyết trả lời: "Không được."

"Sự tình đã được giải quyết, sao anh không cho em đi làm? Em ở nhà nhiều ngày rồi, rất buồn chán."

Thường Tử Phi nghĩ nghĩ, nhưng vẫn nói: "Nếu cảm thấy buồn chán thì theo anh đến công ty, đến Phi Vũ làm việc tốt hơn đến Trầm Nhạc rất nhiều, em không phải muốn cả đời đến Trầm Nhạc bán quần áo chứ?"

An Noãn cười như không cười, hừ nói: "Thường Tử Phi, nói thẳng ra anh khinh thường em, anh cảm thấy công việc của em rất thấp kém phải không?"

"Anh không có ý này, anh chỉ muốn lúc nào cũng nhìn thấy em, cùng em đi làm, cùng em tan ca."

"Cho dù em có đến Phi Vũ làm việc, anh cũng không thể lúc nào cũng nhìn thấy em, anh chỉ là đang gạt em, anh khinh thường công việc của em."

An Noãn tức giận bỏ về phòng, khóa trái cửa. Thường Tử Phi ở bên ngoài gõ cửa thật lâu, đổ dành, cô cũng không mở cửa.

Thật ra trong lòng An Noãn cũng không phải nghĩ như vậy, cô cũng chỉ dùng cơ hội này, ngày mai đến Trầm Nhạc làm việc. Ai cũng có lòng tự trọng, cô cũng không ngoại lệ. Cô không muốn dựa vào đàn ông để có được việc làm, dựa vào đàn ông để sống. Cũng không sợ công việc của mình làm cho người ta khinh thường, nhưng ít nhất là cô tự mình làm việc vất vả đổi lấy thù lao.

--

Sáng sớm hôm sau, An Noãn sửa soạn đi làm, vừa ra khỏi phòng, đã thấy Thường Tử Phi chuẩn bị xong hai phần ăn sáng, ngồi trên bàn ăn đợi cô.

An Noãn cố ý không nhìn anh, chuẩn bị trốn. Giọng Thường Tử Phi vang lên: "Lại đây, ăn sáng rồi đi làm."

"Em không ăn, đã trễ rồi."

Anh thờ dài, thỏa hiệp: "Ăn xong anh đưa em đi làm."

An Noãn không cự tuyệt nữa, đến bàn ăn ngồi xuống bên cạnh anh. Bữa ăn sáng phong phú, quả thật làm cho người ta không thể kháng cự.

Khi An Noãn ăn sáng, Thường Tử Phi ở một bên nói: "Anh đồng ý để em đến Trầm Nhạc làm việc, nhưng trong khoảng thời gian này anh sẽ đưa rước em."

"Được, là anh nói đó nha."

Thường Tử Phi đưa cô đến Trầm Nhạc, xong không về công ty, mà đến biệt thự của Thường gia. Anh trở về lấy chút đồ, anh không thể đợi được nữa.

Nghê Tuệ và Thường Bách đã ra ngoài, trong nhà chỉ còn Thường Tử Hinh.

"Anh, sao anh lại về? Không đi làm sao?"

"Anh về lấy chút đồ." Thường Tử Phi nói xong đi lên lầu.

Thường Tử Hinh cũng không để ý, nghĩ anh về phòng mình lấy đồ.

Thường Tử Phi đến phòng Nghê Tuệ lục hộ khẩu, giấy tờ nhà, cái gì cũng có, chỉ không tìm thấy hộ khẩu. Nghê Tuệ là người thông minh, nên đã biết trước.

Hai tay không xuống lầu, Thường Tử Hinh không nhịn được hỏi: "Anh, anh tìm cái gì, không tìm được sao?"

Thường Tử Phi còn chưa trả lời, Nghê Tuệ đã về tới.

"Tử Phi, con về sao không nói sớm, mẹ chuẩn bị đồ ăn cho con, Tử Hinh, con đi gọi điện cho Thiên Nhu, hỏi cô ấy có rảnh đến nhà mình ăn cơm."

Nghê Tuệ một lòng muốn kết hợp hai người bọn họ, không muốn bỏ qua cơ hội này.

Thường Tử Phi nhú nhú mày, cúi đầu hỏi: "Mẹ, hộ khẩu mẹ để đâu?"

Mặt Nghê Tuệ lập tức đổi sắc, trầm xuống, lạnh lùng: "Con muốn lấy hộ khẩu làm gì? Muốn vụng trộm đi đăng ký kết hôn với An Noãn sao? Đừng có

nằm mơ, mẹ sẽ không đưa cho con."

"Mẹ, con với An Noãn thật lòng yêu nhau, mẹ thành toàn cho con đi. Chờ chúng con kết hôn, rất nhanh sẽ có cháu cho mẹ bông."

"Mẹ rất muốn bông cháu, nhưng An Noãn không xứng, cô ta là một người đã từng ở tù, dựa vào cái gì muốn gả vào Thường gia. Hơn nữa, cô ta trời sinh có tướng khắc phu, khắc mẹ cô ta, khắc luôn cha cô ta, mới làm cho cô ta như ngày hôm nay."

"Mẹ, sao mẹ lại có thể nói Noãn Noãn như vậy?"

"Mẹ nói sai sao? Khi mẹ cô ta hạ sinh liền chết đi, cha cô ta lúc cô ta đính hôn cũng chết, đây không phải là mệnh khắc sao?"

Thường Tử Phi biết có nói sao Nghe Tuệ cũng không nghe, anh chỉ có thể sau này nghĩ cách khác.

--

An Noãn biết Nghe Tuệ rất chán ghét cô, nhưng cô không bao giờ nghĩ tới, người cô từng xem là mẹ lại đối xử với cô như vậy.

Hôm nay, lúc An Noãn trong tiệm sắp xếp quần áo mới, Nghe Tuệ hùng hổ chạy tới, gọi tên cô một tiếng, An Noãn quay lại liền bị một cái tát.

"Di Nghe?" Cô thật không tin vào mắt của mình.

"Cô đừng gọi tôi là di Nghe! An Noãn, tôi không nghĩ cô âm hiểm như vậy, lại giựt dây kêu Tử Phi về trộm hộ khẩu, cô cho là trộm được hộ khẩu hai người có thể kết hôn sao? Cô nằm mơ. Cánh cửa của Thường gia cô vĩnh viễn không thể bước vào."

An Noãn một tay ôm lấy mặt mình, bên má rất bỏng.

Elle đi tới, kéo An Noãn ra phía sau mình, quay qua rống lên với Nghe Tuệ: "Bà làm cái gì vậy, sao lại đánh người, đây là Trầm Nhạc, không phải nơi bà có thể giương oai."

Nghe Tuệ không chút yếu thế, đẩy Elle ra: "Cô cút ngay, tôi muốn dạy dỗ một tiểu bối không hiểu chuyện, không tới phiên cô nhúng tay."

"An Noãn, cô nói cho tôi biết, có phải cô buộc Tử Phi kết hôn với cô, có phải cô bắt buộc nó về trộm hộ khẩu?"

"Cháu không có, cháu thật sự không có." An Noãn dùng sức lắc đầu.

"Cô đừng nói sáo." Nghe Tuệ hướng ra cửa lớn tiếng ồn ào: "Mọi người đến đây xem, người phụ nữ này thật không biết xấu hổ, quyến rũ con tôi, một người đã từng ở tù còn muốn gả vào hào môn."

Nghe Tuệ nói rất lớn tiếng, xung quanh rất nhiều người vây lại xem náo nhiệt, đem An Noãn vây vào giữa.

"Các người nhìn đi, chính là người phụ nữ này, nghĩ mình có chút nhan sắc, quyến rũ con tôi, bức con tôi tranh cãi với người nhà, lại xúi trộm đi hộ khẩu cùng cô ta kết hôn. Các người đã gặp qua người nào không biết xấu hổ như vậy không? Còn từng vì một người đàn ông hại chết cha mình. Cô ta đáng được hạnh phúc sao? Cô ta xứng sao?"

Đầu óc An Noãn trống rỗng, chỉ nghe mấy tiếng nghị luận xung quanh, còn có tiếng Elle đang lo lắng gọi cô.

Cô giống như ba năm về trước ở cái này bị thương kia, rất tuyệt vọng, rất bất lực.

Trong đám người không biết ai lớn tiếng hô: "Mạc tiên sinh tới."

Tiếng đàn tấu, tiếng bàn tán nháy mắt biến mất.

Mạc Trọng Huy xuyên qua đám người đến bên cạnh An Noãn, ngay cả Nghe Tuệ cũng sợ đến mức không dám lên tiếng.

Con người đen như mực nhìn chằm chằm Nghe Tuệ, lên tiếng phân phó Trương Húc: "Trương trợ lý, có người ở Trầm Nhạc gây náo loạn, còn không báo cho an ninh lên bắt người. Nhân viên của Trầm Nhạc không phải để cho người ta tùy ý làm nhục."

Mạc Trọng Huy gần từng tiếng lạnh lùng mạnh mẽ. Đám người đều tản ra, ai cũng sợ bị liên lụy.

An Noãn đang ngỡ ngàng bị Mạc Trọng Huy kéo ra khỏi Trầm Nhạc, nhét vào trong chiếc Bentley.

Trương Húc thấy trên mặt Mạc Trọng Huy tức giận, cẩn thận hỏi: "Mạc tiên sinh, muốn đi đâu?"

"Đi Thiên Đường, gọi Thẩm Cẩm Phong đến đó."

Xe đang chạy trên đường, An Noãn mới phản ứng lại, cúi đầu nói: "Dừng xe, tôi muốn xuống xe."

Trương Húc giảm tốc độ, đang đợi Mạc Trọng Huy lên tiếng.

Mạc Trọng Huy liếc cô, lạnh lùng hừ nói: "Đến Thiên Đường."

Trương Húc lại nhún gáy, xe nhanh chóng chạy đi.

"Mạc Trọng Huy, anh muốn dẫn tôi đi đâu, tôi muốn xuống xe."

"Vừa rồi ở Trầm Nhạc, lúc bị người khi dễ, sao không thấy em giương nanh múa vuốt giống như trước mặt anh, trước mặt người đàn bà đó, ngay cả một câu em cũng không dám nói, nhìn em như vậy giống như rất muốn làm con dâu của người ta."

An Noãn im lặng, ngực co rút đau đớn.

Xe rất nhanh đến Thiên Đường, ban ngày rất im lặng. Thẩm Cẩm Phong cũng đã chờ ngoài cửa.

Thấy Mạc Trọng Huy xuống xe, anh ta lập tức đi tới, quan tâm hỏi: "Có phải có chỗ nào không thoải mái? Đã nói ngài nên ở bệnh viện tĩnh dưỡng vài ngày.."

Trương Húc liền ra hiệu bằng mắt, Thẩm Cẩm Phong mới ngậm miệng.

Mạc Trọng Huy mở cửa xe, kéo An Noãn xuống, đi vào bên trong Thiên Đường.

Thẩm Cẩm Phong và Trương Húc đi theo phía sau, cẩn thận hỏi: "Vội vã gọi tôi đến đây làm gì?"

"Đây là An tiểu thư, Mạc tiên sinh rất quan tâm cô ấy, vừa rồi bị người ta đánh sưng mặt, Mạc tiên sinh gọi anh đến xem."

Thẩm Cẩm Phong cười nhạt: "Phụ nữ của Mạc Trọng Huy cũng có người dám đánh, là ai ăn gan hùm mặt gấu."

Trương Húc liếc mắt, cảnh cáo: "Anh tốt nhất không nên bát quái, cẩn thận Mạc tiên sinh."

--

Đến phòng, Thẩm Cẩm Phong làm bộ xem xét thương thế trên mặt An Noãn, nghiêm trang nói: "Bị thương ngoài da thôi, qua vài ngày sẽ hết."

Mạc Trọng Huy nhún nhún mày, lạnh lùng nói: "Sung to như vậy mà nói bị thương ngoài da."

"Như vậy đi, tôi cho thuốc hết sưng, trước khi ngủ thoa lên là được."

Trương Húc nhanh miệng xen vào: "Bác sĩ Thẩm, tôi với anh đi lấy thuốc."

Trong phòng rộng lớn còn lại hai người, An Noãn chỉ lẳng lặng ngồi, trong lòng rất khó chịu. Người từng rất yêu thương cô, bây giờ hoàn toàn thay đổi. Một cái tát này giống như đánh tan đi hai mươi năm tình cảm.

Mạc Trọng Huy rót cho cô ly nước, ngồi xuống bên cạnh cô.

Thời gian từng phút trôi qua, bọn họ vẫn trầm mặc, có thể nghe rõ ràng tiếng hít thở của nhau.

"Người nhà của anh ta đối xử với em như vậy, em còn kiên trì muốn ở bên cạnh Thường Tử Phi sao?"

"Tôi và Thường Tử Phi quyết định muốn đăng ký."

Mạc Trọng Huy cười lạnh ra tiếng. Anh hận không thể một tay bóp chết người phụ nữ trước mặt.

"Mẹ của anh ta đối với em vậy, gả vào Thường gia, em có hạnh phúc sao? Em thật hạ lưu, thích bị người ta khi dễ, nhục mạ sao?"

An Noãn đứng lên, tức giận hét: "Mạc Trọng Huy, tôi trở nên như vậy, không phải do anh làm hại sao. Nếu không có anh, cha tôi sẽ không chết, tôi vẫn còn là con gái thị trường, bà ấy định bỏ tôi còn không kịp, sao có thể trước mặt mọi người tát tôi. Những khuất nhục hiện tại của tôi đều vì anh mà ra. Mạc Trọng Huy, tôi con mẹ nó người tôi ghét nhất chính là anh."

Mạc Trọng Huy trầm mặc, con người sâu thẳm yên lặng nhìn cô.

Qua một hồi lâu, Mạc Trọng Huy trầm thấp mở miệng: "Muốn thế nào, em mới bằng lòng tha thứ chuyện ba năm trước đây."

"An Noãn cười nhẹ ra tiếng: "Trừ khi cha tôi sống lại."

--

Ra khỏi Thiên Đường, Mạc Trọng Huy không có ngăn cản cô.

Bất luận từng yêu như thế nào, chuyện quá khứ không thể thay đổi. Hiện tại, cô muốn tìm người yêu thương cô, không phiền không lo sống một cuộc sống bình thường.

Đứng bên ngoài Thiên Đường, An Noãn gọi điện cho Thường Tử Phi.

Anh đến rất nhanh, thấy má cô sưng to, Thường Tử Phi trầm mặc, ần ần gần từng tiếng: "Là ai làm em ra như vậy? Mạc Trọng Huy đánh em?"

An Noãn lắc đầu, thản nhiên giải thích: "Ồ Trầm Nhạc có một người khách làm loạn không phân rõ phải trái, Mạc Trọng Huy giúp em giải vây."

Thường Tử Phi giống như bị nghẹn, suốt đường đi đen mặt, một câu cũng không nói.

Về đến nhà, An Noãn lại nhốt mình trong phòng, không muốn nói chuyện.

Thường Tử Phi cũng không làm gì, nắm tay cô muốn nói gì đó nhưng lại không nói câu nào.

"Thường Tử Phi, anh lại hoài nghi em? Anh cảm thấy Mạc Trọng Huy bắt buộc em, em không muốn, bởi vậy anh ta đánh em?"

"An Noãn, anh .." Anh muốn giải thích, nhưng lời An Noãn nói lại giống những gì anh đang nghĩ.

"Thường Tử Phi, em không trách anh, nhưng thật không phải như anh nghĩ. Hôm nay em rất mệt, anh có thể để em nghỉ ngơi?"

--

An Noãn về phòng, Thường Tử Phi gọi điện cho Elle, giọng Elle đầu bên kia vang lên: "Thường Tử Phi, tôi con mẹ nó đã muốn gọi điện cho anh, anh còn là đàn ông sao? Để cho phụ nữ của mình chịu khuất nhục như vậy?"

".."

"Mẹ anh hôm nay như một người điên, đến Trầm Nhạc tát An Noãn một cái, ở trước mặt mọi người nhục mạ cô ấy. An Noãn hiền lành, tính cách tốt, rất xứng với anh, người nhà anh dựa vào đâu khinh thường cô ấy? Còn có, khi Noãn Noãn bị mẹ anh khi dễ, anh ở đâu? Tại sao người giúp cô ấy không phải là anh? Nếu tôi là An Noãn, đã sớm đá anh một cái."

Thường Tử Phi thần sắc âm trầm.

"Thường Tử Phi, nếu như anh không có cách nào hóa giải thành kiến của mẹ anh với An Noãn, anh nên sớm chia tay với cô ấy, các người không hợp. Tôi thật không hiểu mẹ anh sao lại nhẫn tâm, khi dễ An Noãn, cô ấy là người rất đáng thương. Anh có thể tưởng tượng, ở trước mặt rất nhiều người, bị tát một cái sẽ cảm thấy ra sao? Bị rất nhiều người vây quanh chế giễu sẽ cảm thấy ra sao? Thường Tử Phi, anh nên suy nghĩ cho kỹ, chuyện này cô ấy chắc cũng không muốn nhiều lời."

--

An Noãn ngồi ở cửa sổ, nhìn cây đại thụ dưới lầu, cũng không biết sao. lúc bị Nghệ Tuệ đánh cô không khóc, lúc này nước mắt lại không nhịn được rơi xuống.

Cô nghĩ cô đã tìm được người tốt với cô ngoại trừ cha, cô rất muốn nắm vững cơ hội này không buông tay, nhưng trở ngại quá nhiều. Có lẽ nên buông tay, so với cô Giang Thiển Nhu thích hợp với Thường Tử Phi hơn, càng thích hợp với Thường gia.

Trước kia, khi cô điên cuồng theo đuổi Mạc Trọng Huy, cha kiên quyết không đồng ý. Cha có nói, hôn nhân không phải là chuyện của hai người, mà là của hai gia đình, cô ngay cả người nhà của anh cũng chưa gặp, lại mù quáng kết hôn.

Thường Tử Phi nhẹ nhàng gõ cửa đi vào, nhìn bóng dáng gầy yếu của An Noãn bên cửa sổ, trái tim co rút mảnh liệt.

Đi đến trước mặt cô, kéo cô ôm chặt vào lòng, tim Thường Tử Phi đau đến không nói ra lời.

"Đang nhìn cái gì?"

An Noãn thản nhiên trả lời: "Không có gì, nhìn cây đại thụ bên ngoài lá cũng rơi gần hết, có chút thê lương."

"Nha đầu, anh đưa em ra nước ngoài được không? Chúng ta đăng ký kết hôn ở nước ngoài, thuận tiện hưởng tuần trăng mật, sau đó sinh cục cưng rồi về."

An Noãn mím môi, cười nói: "Đừng làm loạn, chuyện kết hôn sau này hãy nói đi, em biết anh thời gian gần đây rất bận."

Thường Tử Phi thật sự nhịn không được, nhìn chằm chằm bên má cô, đau lòng nói: "Tại sao không nói thật với anh? Cái tát này là mẹ anh đánh em."

An Noãn giật mình, lập tức cười nói: "Không có gì đã không còn đau."

"Thực xin lỗi, mẹ anh thật mạnh tay, để cho em chịu ủy khuất."

An Noãn ôm lấy thắt lưng anh, mặt chôn trước ngực anh, giọng có chút hoảng hốt: "Cái gì cũng đừng nói, để em ôm anh một lát."

Cô cố gắng kiềm chút ảm áp, tìm kiếm sự ảm áp giống như cha đang ôm cô.

Thường Tử Phi dùng sức ôm chặt cô, môi hôn lên trán cô.

--

Trương Húc và Thẩm Cẩm Phong đi lấy thuốc trở về, đúng lúc An Noãn lên xe của Thường Tử Phi.

"Xong rồi, An tiểu thư đã đi, hai chúng ta về trễ rồi."

Thẩm Cẩm Phong suy nghĩ gì đó nói: "An tiểu thư này chính là con gái của thị trưởng An Hồng Minh trước kia? Vết thương trên lưng của Mạc tiên sinh là do cô ấy làm. Không phải tôi không tin Mạc tiên sinh, nhưng nếu muốn An tiểu thư chấp nhận Mạc tiên sinh, trừ phi An Hồng Minh sống lại."

Trương Húc bấu môi cảnh cáo: "Những lời này để Mạc tiên sinh nghe được, anh sẽ được đi gặp An Hồng Minh."

Thẩm Cẩm Phong ngậm miệng.

Hai người đi vào Thiên Đường, nghe được tiếng kêu phía sau: "Trương trợ lý, anh từ từ."

Trương Húc nghe thấy giọng của Hà Tư Kỳ liền quay lại, xoay người cung kính: "Hà tiểu thư, sao cô lại đến đây?"

"Tôi đến tìm Mạc Trọng Huy, anh ở đây, chắc là anh ấy cũng ở đây, đưa tôi đi gặp anh ấy."

Hà Tư Kỳ đi tới, mới thấy Thẩm Cẩm Phong, vẻ mặt khản trương: "Bác sĩ Thẩm, sao anh lại ở đây, có phải vết thương của Mạc Trọng Huy có vấn đề?"

Thẩm Cẩm Phong nhanh chóng giải thích: "Không, không có gì, Mạc tiên sinh rất tốt."

"Vậy anh đến đây làm gì?"

Thẩm Cẩm Phong nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Trương Húc phản ứng cực nhanh, lập tức đáp: "Hà tiểu thư, là như vậy, Phan quản lý ở Thiên Đường gần đây luôn choáng váng như nước đầu, Mạc tiên sinh gọi bác sĩ Thẩm đến xem anh ta, cô cũng biết, Mạc tiên sinh bình thường rất tốt với cấp dưới."

"Là như thế!" Hà Tư Kỳ như đã hiểu gật gật đầu, lạnh lùng phản phó: "Vậy anh đưa tôi đi gặp anh ấy."

Đạo này, Hà Tư Kỳ luôn dưỡng thai ở biệt thự, Trương Húc cảm thấy, chỉ cần Hà Tư Kỳ không xuất hiện, thế giới thật yên bình.

Bọn họ vào trong thang máy, Hà Tư Kỳ vẫn còn hỏi: "Trương Húc, tôi có chuyện muốn hỏi anh, hôm nay anh phải nói thật với tôi, nếu không tôi nói Mạc Trọng Huy khai trừ anh."

Trương Húc cung kính nói: "Xin mời nói, nếu tôi biết, tôi sẽ nói hết."

"Rốt cuộc là anh đâm bị thương anh ấy?"

Trương Húc dừng một chút, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói sao.

"Trương trợ lý, anh không nói tôi cũng biết, là An Noãn, nhất định là cô ấy."

"Hà tiểu thư, tôi thật sự không biết, tôi đã hỏi Mạc tiên sinh rất nhiều lần nhưng ngài ấy cũng không nói, tôi thật sự không biết là ai làm bị thương Mạc tiên sinh."

Hà Tư Kỳ tức giận thét lớn: "Anh giống con giun trong bụng anh ấy, anh có thể không biết? Trương trợ lý, An Noãn đã cho anh lợi ích gì, anh lại nhiều lần giúp đỡ cô ta?"

Trương Húc không dám lên tiếng nữa.

Đến tầng cao nhất, Hà Tư Kỳ vung tay: "Tự tôi đi vào, anh đừng quấy rầy chúng tôi."

--

Cô đá vang cửa, đi vào nhìn đến Mạc Trọng Huy rống lên: "Anh không chịu nói thật với em, Trương Húc đã nói hết, người làm anh bị thương là An Noãn, anh còn bao che cô ta, Mạc Trọng Huy, rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì?"

Mạc Trọng Huy khề thờ dài, thần nhiên nói: "Không phải cô ấy, em suy nghĩ nhiều rồi."

"Em không suy nghĩ nhiều, chính là cô ta, anh nói cho em biết, có phải trong lòng anh còn thương nhớ cô ta. Đạo này em ở nhà dưỡng thai, cửa cũng không dám bước ra, còn anh ở đâu? Tại sao nhà cũng không về, em gọi điện thoại thì anh không nghe, anh không nghĩ đến em như thế nào?"

Mạc Trọng Huy lắc lắc đầu. ôm cô đặt lên đùi mình, nhẹ nhàng nói: "Mấy ngày nay anh về Bắc Kinh, đến thăm Tư Nghiên, nói cho cô ấy biết em đã mang thai."

Hà Tư Kỳ ngồi trong lòng anh kinh ngạc.

"Anh về Bắc Kinh sao không nói cho em biết, để em về cùng anh đến thăm chị."

"Em đang mang thai, thai nhi cũng chưa ổn định, anh sẽ không để em đi. Chờ sau khi sinh xong, chúng ta sẽ mang cục cưng cùng nhau trở về."

Nói đến Hà Tư Nghiên, đột nhiên Hà Tư Kỳ im lặng, tay sờ lên bụng mình, cúi đầu nói: "Chị biết em mang thai con anh nhất định sẽ rất cao hứng."

"Đúng vậy, cô ấy nhất định rất vui vẻ, cô ấy rất thích trẻ con."

"Chỉ tiếc, đứa bé của hai người.." Hà Tư Kỳ thương tâm nói không ra lời, tay cô ôm chặt cổ anh, cảm tính nói: "Anh Trọng Huy, anh nhất định phải bảo vệ tốt con chúng ta, không thể để bị kịch tái diễn."

"Gia gia đã biết em đang mang thai."

"Cái gì? Gia gia có thể hay không...?"

"Sẽ không." Mạc Trọng Huy ngắt lời cô: "Gia gia đồng ý để em sinh đứa bé."

"Sau đó? Ông sẽ đồng ý cho chúng ta kết hôn?"

"Sau khi sinh xong hãy nói đến chuyện kết hôn."

Hà Tư Kỳ thở dài trong lòng, cô cũng biết sẽ không thuận lợi kết hôn như vậy, nhưng bởi vì đã thấy được bi kịch của chị, Mạc gia sẽ không dám làm gì cô.

--

An Noãn bị Nghê Tuệ đánh một cái tát, Thường Tử Phi đau ở trong lòng, nhưng không có tìm Nghê Tuệ. Vài ngày sau, anh chủ động gọi điện cho Nghê Tuệ, nói buổi chiều sẽ về ăn cơm.

Nghê Tuệ đầu dây bên kia thờ hỏi: "Một mình con?"

"Sẽ mang thêm một người bạn."

Nghê Tuệ lập tức khẩn trương, nghiêm túc hỏi: "Bạn nào?"

"Là đối tác của con, mẹ đã gặp qua, Hoa Vũ."

Nghê Tuệ nhẹ nhàng thờ ra: "Được rồi, Hoa Vũ cũng đã lâu không đến nhà chúng ta ăn cơm."

"Nhiều người sẽ thêm náo nhiệt, mẹ, nếu không mẹ cũng gọi Thiến Nhu đến."

"Được, được, mẹ sẽ gọi điện cho Thiến Nhu, mời cô ấy đến nhà chúng ta ăn cơm."

Gác điện thoại, Thường Tử Phi nheo nheo mắt.

Anh không có cách nào khuyên mẹ chấp nhận An Noãn, nhưng sẽ làm cho bà thấy, anh và Giang Thiến Nhu không thể nào.

--

Hoa Vũ bị Thường Tử Phi kéo về nhà ăn cơm, dọc đường đi, thẳng nhóc cứ cầu nhàu: "Anh, anh có làm hay không, kéo em về nhà anh ăn cơm làm gì, sao anh không đưa chị dâu đi."

Thường Tử Phi vừa lái xe, vừa bình tĩnh nói: "Không phải cậu nói muốn gặp Giang Thiến Nhu sao? Hôm nay cô ấy cũng đến nhà anh."

"Thật? Hôm nay em có thể gặp Giang Thiến Nhu?"

Hoa Vũ nghĩ đến một người luôn làm cho người ta mê hoặc, người phụ nữ này cho anh cảm giác được sự khiêu chiến. Ở trong suy nghĩ của đàn ông, cô giống như một nữ thần, bởi vì cô có khí chất, cao quý, đáng người lại rất xinh đẹp.

Xe dừng ngoài biệt thự, Giang Thiển Nhu cũng vừa đến.

Thường Tử Phi chỉ vào Hoa Vũ giới thiệu: "Đây là bạn của tôi, cũng là đối tác ở công ty, Hoa Vũ."

Giang Thiển Nhu lịch sự chào hỏi Hoa Vũ.

Ba người vào phòng khách, hôm nay Nghệ Tuệ tự mình xuống bếp, làm một bàn toàn món ngon.

Giang Thiển Nhu ngọt ngào nịnh nọt, cô kéo tay Nghệ Tuệ nói: "Bác gái, bác nấu ăn thật là ngon, sau này cháu nhất định phải học hỏi bác thật nhiều."

Nghệ Tuệ nghe cô nói vui vẻ hớn hờ.

Người một nhà cùng ngồi ăn cơm, nhìn qua rất náo nhiệt.

Thường Bác này giờ vẫn im lặng đột nhiên hỏi: "Tử Phi, khi nào con đưa Noãn Noãn về ăn bữa cơm?"

Nghệ Tuệ lập tức lạnh mặt, kêu: "Ông thật đúng là không còn chuyện gì để nói sao, tự nhiên nhắc đến cô ta làm gì?"

Hoa Vũ dừng lại một chút, chỉ thấy Thường Tử Phi đang chậm chạp ăn thức ăn trong chén, anh có chút không hiểu, đơn giản mang tất cả suy nghĩ đặt lên người nữ thần của anh.

Ăn được một nửa, Thường Tử Phi đột nhiên buông đũa, lễ phép nói với cha mẹ: "Ba, mẹ, con với Noãn Noãn quyết định ra nước ngoài đăng ký kết hôn."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trên bàn ăn giật mình. Chỉ có Hoa Vũ ngậy ngốc hỏi: "Sao nhanh vậy, em còn muốn để dành chút tiền."

Thường Tử Phi cười cười nói: "Chỉ cần gặp được người thích hợp, cậu cũng sẽ rất nhanh, tôi nghĩ cậu và Giang tiểu thư cũng rất có duyên."

Hoa Vũ nghe xong vui vẻ: "Anh, anh thật đúng là hiểu ý em, Giang tiểu thư, tôi có thể ngày mai hẹn cô?"

Giang Thiển Nhu giận đến mặt đỏ bừng, nhưng cô là người được dạy dỗ rất tốt, không thể hiện ra ngoài.

Nghệ Tuệ nhìn không được, lạnh lùng nói: "Ăn cơm trước đi, hôm nay không nói chuyện tình cảm, ăn cơm."

Thường Bách lại nói: "Tử Phi, con muốn kết hôn với An Noãn, cũng phải tôn trọng ý kiến của cô ấy, cô ấy muốn tổ chức ở đâu thì làm ở đó, tất cả đều nghe theo cô ấy. Nhà đầu kia đã chịu không ít khổ, con cưới cô ấy thì phải đối xử thật tốt."

Nghệ Tuệ nghẹn một hơi, nhưng không phát tiết ra.

Hoa Vũ không phân rõ nặng nhẹ, cười nói: "Chú Thường, chuyện này chú cứ yên tâm, anh Phi sẽ rất yêu thương chị dâu, chị dâu kêu anh đi hương đông, anh ấy sẽ không dám đi hương Tây. Có mấy lần đang họp, chị dâu vừa gọi điện, anh Phi đã chạy về nhà. Chị dâu đi làm, anh Phi mỗi ngày đưa rước, chị dâu đi làm tiền lương cũng chẳng đủ làm gì, nhưng chị dâu thích, anh ấy cũng sẽ vui vẻ. Tóm lại, chú cứ yên tâm, cháu thật sự chưa thấy người nào có thể yêu thương chịu đựng một người phụ nữ đến như vậy."

Thường Bách vui mừng gật đầu, Nghệ Tuệ cắn răng tức giận.

Giang Thiển Nhu rút cuộc nghe không nổi nữa, xoa xoa trán, lạnh lùng nói: "Bác trai, bác gái, con thấy không được khoẻ, con xin phép về trước."

Hoa Vũ nhảy dựng lên nói: "Giang tiểu thư, cô không được khoẻ, để tôi đưa cô về."

Giang Thiển Nhu không nói gì, quay người rời đi, Hoa Vũ vui mừng đi theo sau.

Bọn họ vừa đi, Nghệ Tuệ giận dữ: "Con vừa lòng chưa? Đây là con về nhà ăn cơm sao? Con cho rằng như vậy mẹ sẽ cho An Noãn vào cửa? Con nằm mơ, chỉ cần mẹ còn sống, An Noãn đời này cũng đừng mong vào cửa Thường gia."

Từ khi Nghệ Tuệ đến tìm cô, An Noãn không đến Trăm Nhạc nữa, công việc này cũng không còn làm được nữa. Không nói đến lượng khách hàng đến Trăm Nhạc, chỉ cần nhân viên ở Trăm Nhạc nhiều như vậy, về sau làm sao đối mặt. Gọi điện cho Phù Thu nói chuyện với Phù Thu, cảm ơn cô ấy bấy lâu nay đã chiếu cố cô.

Đến tối Phù Thu lại gọi điện thoại cho cô, An Noãn cảm thấy không thể đối mặt với cô ấy.

Thường Tử Phi bên cạnh không để ý hỏi: "Ai gọi điện?"

"Phù Thu."

An Noãn nói xong cầm điện thoại ra ban công.

Bấm nút nghe, đầu bên kia giọng nhẹ nhàng của Phù Thu vang lên: "Noãn Noãn, chị biết trong khoảng thời gian này em đã chịu nhiều uỷ khuất, nhưng

nếu em nghỉ việc, về sau có tính toán gì không?"

"Em sẽ đi tìm việc làm khác, có thể tự lo chính mình."

"Noãn Noãn, bây giờ em có rảnh không? Đi uống cafe với chị."

Gác điện thoại, An Noãn nói với Thường Tử Phi cô muốn ra ngoài.

Ánh mắt Thường Tử Phi nghi ngờ, tuy ý hỏi: "Đi uống cafe với ai, anh đưa em đi."

An Noãn nín thở, cười nói: "Em đi với Phù Thu, cô ấy sẽ qua rước em."

"Anh đưa em xuống dưới."

An Noãn không cự tuyệt, nhưng trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Thường Tử Phi đứng đợi với cô một lúc, xe của Phù Thu tới.

Ngồi trên xe Phù Thu, tâm trí của An Noãn đều nghĩ đến thái độ và ánh mắt của Thường Tử Phi, có đôi khi có thể gạt người sự tin tưởng nhưng lại không lừa được chính mình.

Đến quán cafe, An Noãn thấy có lỗi nói: "Phù Thu, thực xin lỗi, từ khi em đến tiệm của chị, đã mang đến nhiều phiền phức."

Phù Thu khoát tay, cười nói: "Đừng nói vậy, chị coi em là bạn bè. Chuyện này chị cũng có nghe Elle nói, không nghĩ tới đường đường là Thường phu nhân lại không có tố chất như thế."

An Noãn cúi đầu, cắn chặt môi dưới.

"Noãn Noãn, em và Thường Tử Phi sao rồi? Người nhà của anh ta phản đối, các người còn muốn tiếp tục bên nhau?"

An Noãn hít một hơi thật sâu, thản nhiên trả lời: "Đi đến đâu tính đến đó, có lẽ rất nhanh sẽ không tiếp tục được nữa."

Phù Thu thờ dài, bất đắc dĩ nói: "Thường Tử Phi là người tốt, chỉ tiếc mẹ của anh ta quá ham mộ hư vinh, sau này gả vào, chỉ sợ em sẽ khổ sở."

An Noãn không nói gì. Phù Thu thấy bộ dáng cô, nói sang chuyện khác: "Noãn Noãn, chị ở phố Đông sắp mở một tiệm, em có muốn đến đó giúp chị."

"Thật sao? Thật có cơ hội tốt như vậy sao?"

"Chị còn sợ em không muốn làm, mặt tiền cửa hàng không lớn, chị mời em làm cửa hàng trưởng, chị sẽ thuê thêm vài người bán hàng."

"Em làm cửa hàng trưởng?" An Noãn có chút không tin.

Phù Thu vỗ vai cô nói: "Chị tin em có thể làm tốt, chỉ là em có tin tưởng mình hay không?"

An Noãn do dự một lát, dùng sức gạt đầu.

"Nếu như về trễ, em có thể ở lại trong tiệm, phía trong có một gian phòng nhỏ, có giường có buồng vệ sinh, một người có thể ở tạm."

An Noãn vừa nghe trong lòng hết sức vui vẻ.

"Nếu như em đồng ý, quyết định như vậy đi, tuần sau em có thể đi làm, cuối này tuần nên nghỉ ngơi cho tốt, chuyện đã qua nên quên đi."

Ngồi được khoảng nửa tiếng, Thường Tử Phi gọi hỏi cô có muốn anh đến đón về, An Noãn cự tuyệt. Ngồi thêm một lát, Phù Thu đưa cô về.

Xe đến tiểu khu, cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Thường Tử Phi đứng ở đại thụ, đèn đường mờ nhạt soi bóng anh thật dài, thật sự rất dài.

"Thường Tử Phi rất quan tâm em, nếu như cho anh ta chọn lựa giữa em và mẹ anh ta, anh ta nhất định sẽ chọn em."

An Noãn nín thở, nếu như thật sự có một ngày như vậy, ở thời điểm không thể lựa chọn, cô có lẽ tự mình chủ động rời khỏi.

--

Cuối tuần, An Noãn nghỉ ngơi thật tốt, cô đến biệt thự thăm La Hiểu Yến.

Tinh thần La Hiểu Yến rất tốt, sắc mặt cũng hồng hào.

"Hiểu Yến, Vương Gia Dật có nói khi nào thả chị không?"

La Hiểu Yến lắc đầu: "Gần đây không biết anh ta làm gì, không có đến đây."

Nói xong cô bỗng nhiên nghĩ tới cái gì: "Đúng rồi Noãn Noãn, đêm qua anh ta gọi điện cho chị, nói với chị ở trước mặt em nói giúp anh ta vài lời, rốt cuộc là có chuyện gì?"

An Noãn nghĩ nghĩ, lập tức đoán rằng có lẽ Mạc Trọng Huy đã làm chút gì đó với anh ta.

"Hiểu Yến, chuyện của anh ta chị đừng quan tâm, chị chỉ cần điều dưỡng thật tốt, tranh thủ sớm rời khỏi nơi quỷ quái này."

"Mọi chuyện chị đã không còn muốn nghĩ tới, em không cần lo. Em và Thường Tử Phi sao rồi? Phát triều đến đâu rồi?"

An Noãn thân nhiên trả lời: "Đi một bước tính một bước."

"Sao lại như vậy, có phải mẹ của Thường Tử Phi vẫn không đồng ý hai người ở bên nhau?"

An Noãn gật đầu.

"Lão thái bà này, bà ta đã quên trước kia lấy lòng em ra sao? Hiện tại, em chỉ có hai bàn tay trắng, bà ta lại ghét bỏ em? Sao lại có người như thế, nếu chị là em, một cước đá Thường Tử Phi ra xa, bà ta nghĩ con của bà ta giỏi lắm hay sao, không ở bên cạnh anh ta em sẽ không sống được sao?"

La Hiểu Yến vừa nghe rất bức tức, rất nhanh ý thức được mình nói những điều không nên nói.

"Noãn Noãn, chị chỉ đùa một chút, em đừng để trong lòng."

Thật ra những điều La Hiểu Yến nói không phải là không có đạo lý.

--

Qua một tuần, Phù Thu gọi điện cho cô nói ngày mai có thể đi làm. Buổi tối, cô nói tin này với Thường Tử Phi.

Thường Tử Phi vừa nghe cô nói phải đến tiệm làm, theo bản năng nhú mày, bất đắc dĩ nói: "Nhất định phải đi làm sao? Ở nhà em nuôi em không tốt sao?"

An Noãn cười lạnh: "Anh muốn em làm La Hiểu Yến thứ hai sao?"

"Anh không có ý này, chị là không muốn em ra ngoài chịu khổ."

"Em còn trẻ, vẫn còn đi làm được." An Noãn dừng một chút, lại nói một hơi: "Còn có việc muốn nói với anh, em muốn bắt đầu từ ngày mai ở lại trong tiệm."

Những lời này giống như một trái boom, nổ bên tai Thường Tử Phi. Anh kích động quát: "Em có ý gì? Em muốn dọn ra ngoài ở?"

An Noãn vội giải thích: "Không phải, em chỉ muốn cho tiện, tạm thời em ở trong tiệm, chỉ cần không trễ, em sẽ về nhà."

Thường Tử Phi dè mi tâm, vô lực lên tiếng: "An Noãn, nếu như em bất mãn anh chuyện gì, có thể nói với anh, anh sẽ sửa, nhưng em đừng dùng cách này trừng phạt anh được không?"

"Em không có, em chỉ muốn đi làm."

"Đi con mẹ nó làm, em nghĩ rằng anh không biết, em chính là muốn từ từ rời xa anh. Là mẹ anh chọc giận em đúng không, bởi vậy em trả thù lên người anh. Có phải em cũng chưa từng yêu anh? Trong lòng em vẫn còn thương nhớ Mạc Trọng Huy."

An Noãn đã chịu đủ Thường Tử Phi nổi điên. Cô không quan tâm anh, quay người đi về phòng, 'Ầ!' khóa cửa phòng lại.

--

Sáng sớm hôm sau, An Noãn dọn một ít quần áo, một ít đồ dùng sinh hoạt, từ trong phòng đi ra, thấy Thường Tử Phi đang ngồi trên sofa, tư thế giống như cả đêm chưa từng rời khỏi.

Thấy cô, anh lập tức đi đến, trầm giọng hỏi: "Anh đồng ý để em đi làm, nhưng mỗi ngày đều về nhà được không?"

"Em sẽ không về, anh không cần lo lắng cho em."

Thường Tử Phi ôm cổ cô, chết cũng không muốn buông tay, nhỏ giọng cầu xin: "Em đừng đi, đừng rời khỏi anh, anh biết sai rồi, anh không nên nói những lời như thế với em, anh đã tìm mẹ anh, nói rõ với bà lập trường của anh, đòi này không phải em anh không kết hôn, Noãn Noãn, tin anh, em đừng rời khỏi anh."

An Noãn cũng ôm lấy thắt lưng anh, cười an ủi: "Em không rời khỏi anh, em chỉ muốn làm việc tự lo cho bản thân mình. Mẹ anh đã không thích em, nếu

bà đến thấy em ở đây, ăn của anh, uống của anh, bà lại nghĩ em như thế nào, nhất định sẽ cho rằng em vì nọ của anh, vì tiền mới đến với anh."

"Mẹ anh không biết chỗ này, bà cũng không biết anh có nhà ở đây, huống hồ, chúng ta sẽ kết hôn, còn để ý chuyện này làm gì. Sau này, người sống với em là anh, em cũng đừng bận tâm đến suy nghĩ của mẹ anh."

An Noãn hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đẩy anh ra, cười nói: "Bất luận như thế nào, bà đều là mẹ của anh, em cũng không muốn anh và người nhà sẽ xảy ra mâu thuẫn. Có lẽ qua một thời gian, di Nghê sẽ nghĩ thông suốt, cũng có thể chấp nhận em, chúng ta cùng nhau cố gắng, từ từ chờ đợi được không?"

"An Noãn, những lời này đều là thật?" Thường Tử Phi đột nhiên cuối đầu nói: "Là vì những chuyện này, cũng làm cho em thấy rõ tâm mình, em căn bản không thương anh?"

An Noãn vô lực lắc đầu, thản nhiên nói: "Có lẽ chúng ta nên xa nhau một thời gian, nếu không mâu thuẫn hiểu lầm sẽ ngày càng nhiều."

An Noãn nói xong, mang theo hành lý rời khỏi nhà trọ.

Mang theo túi hành lý ra khỏi nhà trọ, rất lâu mới đón được xe, từ nhà Thường Tử Phi đi ra, tuy là tự mình rời khỏi, nhưng hoàn cảnh này cũng thấy hơi xấu hổ. Trước kia cha còn sống, luôn nói là phụ nữ nên tự biết tôn trọng mình, mới được người khác tôn trọng.

Vì vậy, khi cô và Mạc Trọng Huy đến với nhau, lúc cô đang trong thời kỳ yêu đương, cha cô liền bắt bọn họ đính hôn, rất sợ cô bị thiệt. Cũng không có phải là anh bị bức bách hay không, làm cho Mạc Trọng Huy phản kháng.

Xe đến phố Đông, Phù Thu đã chuẩn bị xong tất cả: "Em đến đây ở, Thường Tử Phi của em không đến đây nào loạn chứ?"

"Sẽ không đâu, là em kiên quyết muốn đến đây ở, anh ấy sẽ không làm vậy."

Phù Thu vỗ vai cô, cổ vũ: "Ở đây làm việc cho tốt, chị sẽ không bạc đãi em."

"Cảm ơn chị, Phù Thu, cảm ơn chị đã giúp đỡ em nhiều như vậy."

"Hy vọng em nhớ rõ những gì chị đã giúp em, nếu sau này khi nào chị cần, em có thể giúp lại chị."

"Đó là đương nhiên, ơn nghĩa của chị em luôn ghi nhớ trong lòng."

Về sau, An Noãn mới biết được những lời nói này thật thâm sâu.

--

An Noãn nghĩ cô đến phố Đông hẻo lánh này, sẽ không có ai tìm được cô. Nhưng cô sai lầm rồi, người thứ nhất tìm được cô chính là Vương Gia Dật.

"An tiểu thư, tôi tìm cô lâu rồi, gọi điện cô không nghe, thì ra là trốn đến đây." Vương Gia Dật thật nham hiểm, lại giả bộ thoải mái chào hỏi cô.

An Noãn thật không có hảo cảm với anh ta, ngược lại rất chán ghét, lạnh lùng hỏi: "Vương tổng tìm tôi có việc gì không?"

"Tôi quả thật có việc muốn tìm cô. Lần trước cô nói với tôi chuyện cô đâm Mạc tiên sinh bị thương, khi tôi với bạn bè ăn cơm, đã không cẩn thận nói ra, không nghĩ có người đưa tin này trên tạp chí gây ồn ào huyền ảo, để cô và Mạc tiên sinh bị mang nhiều phiền toái, hy vọng cô có thể tha thứ cho sự vô tình của tôi."

An Noãn lạnh lùng ngắt lời anh ta: "Tôi không có đề trong lòng chuyện ấy."

"Nhưng Mạc tiên sinh thực đáng ý, đã ra tay với tập đoàn Lạc thị, tôi hy vọng cô có thể giúp tôi nói vài lời trước mặt Mạc tiên sinh, buông tha Lạc thị."

An Noãn cười lạnh, tức giận nói: "Thật ngại, tôi không có sức thuyết phục lớn như vậy, ở trước mặt Mạc Trọng Huy có thể nói được cái gì, anh vẫn nên kiếm người khác giúp đỡ đi."

Vương Gia Dật bị cự tuyệt, vẻ giả tạo tươi cười vừa rồi toàn bộ bị mất sạch, sắc mặt lập tức trở nên âm lãnh (âm hiểm+Lạnh lùng) gần từng tiếng uy hiếp: "Cô muốn tôi thả La Hiểu Yên, chỉ cần trước mặt Mạc tiên sinh nói chuyện giúp tôi, tôi lập tức thả cô ta ra."

An Noãn cũng thay đổi sắc mặt, tức giận nói: "Vương Gia Dật, tôi sẽ không cùng hạng người tiểu nhân nham hiểm như anh nói chuyện, tôi khuyên anh nên nhanh chóng thả La Hiểu Yên ra, nếu không có chuyện gì anh tự gánh lấy."

"Tôi rất ngạc nhiên, An tiểu thư rốt cuộc là phụ nữ của Mạc tiên sinh hay Thường Tử Phi? Nếu là người phụ nữ của Thường Tử Phi sao lại dây dưa không rõ với Mạc tiên sinh? Về phương diện nào đó rất lợi hại, có thể đồng thời hầu hạ hai người đàn ông."

An Noãn cũng không tức giận, tự nhiên nói: "Nếu tôi nói những lời này với Mạc Trọng Huy, anh nghĩ anh ấy sẽ làm gì anh, đừng quên, anh không chỉ đang lăng nhục tôi, cũng là lăng nhục Mạc Trọng Huy. Hoặc là tôi đem chuyện La Hiểu Yên đi nói với vợ anh, tôi nghĩ chuyện sẽ càng kích thích hơn."

"Chỉ được cái lăm mồm, khó trách mấy người đàn ông kia đều thích cô, cả tôi cũng thấy động tâm."

An Noãn cảm thấy rất ghê tởm, giận dữ hét: "Vương Gia Dật, nếu trong vòng ba ngày anh không thả La Hiểu Yến, đừng trách tôi đem chuyện này làm lớn lên, hiện tại anh cứ đi cho tôi."

Vương Gia Dật tức giận phúi tay bỏ đi, An Noãn thờ dài thật mạnh.

--

Đến ngày thứ ba, Vương Gia Dật cũng thả La Hiểu Yến.

"Mỹ nhân, đem cái này xuống cho tôi thử chút."

Âm thanh quen thuộc vang lên bên tai, An Noãn kích động đến muốn nhảy lên, cô không tin hai mắt mình, cứ nhìn chăm chăm người mới tới.

"Hiểu Yến, thật là chị." An Noãn chạy tới ôm lấy La Hiểu Yến.

La Hiểu Yến hưng phấn ở bên tai cô nói: "Noãn Noãn, chị tự do rồi, chị rốt cuộc cũng được tự do, Vương Gia Dật cam đoan với chị, sẽ không quấy rầy cuộc sống của chị nữa."

"Thật tốt qua, thật sự rất tốt."

Hai người ở trong tiệm tâm sự thật lâu.

Phù Thu đem tiệm này cho cô quản lý, thật ra nơi này khá vắng vẻ, lượng khách qua lại rất ít, cho nên phần lớn thời gian đều là ở trong tiệm lên mạng hoặc ngủ người. Phù Thu có nói qua với cô: "mặt mặt nơi đây giá rất thấp, bởi vậy dù thế nào cũng kiếm được tiền, mặt bằng này cũng đẹp, nên cũng không cảm thấy lo lắng."

"Hiểu Yến, nếu không chị đến đây bán hàng đi, Phù Thu cũng đang tìm người đến phụ em."

La Hiểu Yến nghĩ nghĩ lắc đầu: "Chị muốn đến Thiên Đường, nơi đó kiếm tiền rất nhanh, chị cũng đã hứa với Phan quản lý, không nghĩ sẽ nuốt lời."

An Noãn mím môi, trong lòng không thoải mái. Cô nghĩ tới những lời trước kia Mạc Trọng Huy đã nói với cô, cảm thấy rất khó chịu.

"Hiểu Yến, Vương Gia Dật không dễ dàng buông tha chị, chị đừng đến Thiên Đường nữa được không? Nơi đó rất phức tạp, em không muốn chị lại đi vào trong đó."

La Hiểu Yến cười vỗ vai cô, tràn đầy tin tưởng: "Noãn Noãn, em yên tâm, em nghĩ Thiên Đường dơ bẩn như vậy chỉ vì đa số đều là quan to, quý nhân, hơn nữa Phan quản lý rất chiều cố chị, em cũng đừng lo lắng cho chị."

Mọi An Noãn giựt giựt, nhưng lại không nói ra lời nào.

"Đúng rồi, em đến đây ở, vậy em và Thường Tử Phi chia tay rồi?"

Nói đến Thường Tử Phi, An Noãn có loại áp lực không nói nên lời. Dọn đến đây đã một tuần, Thường Tử Phi cũng chưa đến thăm cô, thậm cả tin nhắn, hoặc điện thoại cũng không có. Có lẽ bọn họ như vậy, khoảng cách sẽ càng ngày càng lớn.

Qua thêm một ngày là sinh nhật của An Noãn, cũng chính là ngày giỗ của mẹ cô, mỗi năm đến sinh nhật cô, cha cô đều tự tay làm một cái bánh sinh nhật đưa cô đến mộ mẹ. Cô đã lâu không đi thăm họ.

An Noãn đóng cửa sớm, đi siêu thị mua nguyên liệu làm bánh ngọt.

Ngày hôm sau cô thức rất sớm làm bánh.

Đón xe đến nghĩa trang, trời còn chưa sáng.

Cô đem bánh ngọt, một bó hoa bách hợp mà mẹ yêu thích nhất đặt lên trước mộ.

Tuy rằng chưa bao giờ gặp qua mẹ, nhưng từ nhỏ cha đã nói với cô, mẹ rất đẹp, rất hiền lành, rất cao quý và có khí chất, bao nhiêu từ ngữ tốt đẹp đều có thể hình dung được trên người bà. Cha còn kể cho cô nghe chuyện tình của hai người, cha cô là cô nhi, mẹ là thiên kim nhà giàu, năm đó, hai người yêu nhau có rất nhiều trở ngại, ông ngoại trăm phương nghìn kế chia rẽ bọn họ, mẹ cũng không tiếc đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, theo cha đến Giang thành.

Cha nói, tuy rằng khi đó cuộc sống rất cực khổ, nhưng cũng rất hạnh phúc, về sau có An Noãn, bởi vì không có tiền, không ở được bệnh viện tốt, bệnh viện không có những thiết bị tốt, nên mẹ vì khó sinh mà mất đi. Đây là chuyện cha nuôi tiếc nhất. Nhưng từ đó, mục đích sống duy nhất của ông là An Noãn, để cho cô sống một cuộc sống hạnh phúc.

Khi An Noãn yêu Mạc Trọng Huy, cha cô luôn phản đối, nhưng An Noãn kiên trì, cuối cùng cha cô cũng đồng ý. Có lẽ hiểu được nỗi khổ khi bị chia rẽ, vì vậy ông dùng phương thức của mình bảo vệ cô, cũng không nghĩ được kết quả lại như vậy.

Noãn Noãn quỳ ở trước mộ đến giữa trưa, cùng cha mẹ nói rất nhiều.

An Noãn lúc còn nhỏ, tuy rằng ngẫu nhiên cũng sẽ tùy hứng, làm nũng nhưng phần lớn rất nghe lời. Cha bận lo sự nghiệp, An Noãn ngoan ngoãn ở nhà, ngồi ở sofa đợi ông về kể chuyện xưa cho cô nghe.

Trước kia Mạc Trọng Huy luôn nói đùa rằng cô có tính tiểu thư, thật ra cô cũng từng dùng danh nghĩa thiên kim thị trưởng áp bức qua một người, bởi vì quá yêu một người, bởi vậy cũng trăm phương nghìn kế đoạt đi người đó.

Cô từng nói với Mạc Trọng Huy: "Chỉ cần ở cùng một chỗ với cô, tất cả những gì của cha cô sẽ là của anh, ở Giang thành, anh muốn gì cha đều có thể cho anh."

Bây giờ nhớ lại, cô thật là điên rồi, rất hạ lưu mới nói ra lời nói đó.

Nếu có thể quay ngược thời gian, cô nhất định sẽ không yêu Mạc Trọng Huy, mặc dù có yêu cũng sẽ đơn phương thâm lắng.

An Noãn dùng sức xoa đôi mắt, hai mắt đã khóc đến sưng to.

Phía sau bỗng có tiếng bước chân, tiếp theo là một bó hoa bách hợp được đặt trước mộ.

Cô xoay người thấy Mạc Trọng Huy đứng phía sau mình, một giây kia, lửa giận dâng đến ngực. Cô như một người điên rồ giận: "Anh đến đây làm gì? Mạc Trọng Huy, anh con mẹ nó đến đây làm gì?"

"Anh đến thăm bác trai, bác gái."

An Noãn cầm lấy hoa bách hợp, đứng lên trước mặt anh, nhưng bởi vì quỳ quá lâu, vừa đứng lên, chân lại nhũn ra.

Mạc Trọng Huy nhanh tay lẹ mắt đỡ thân thể cô. An Noãn hoảng đến mức, lấy hoa bách hợp hung hăng đập lên người anh, một chân đá văng anh ra.

"Mạc Trọng Huy, xin anh đừng xuất hiện ở đây, cha tôi bị anh hại chết, xin anh đừng đến đây nhục nhã ông."

Mạc Trọng Huy nhú mày, từ tình nói: "Chuyện quá khứ là anh sai, hy vọng em có thể cho anh thêm một cơ hội, em muốn anh làm gì anh đều nguyện ý."

An Noãn cắn răng nói: "Tôi muốn anh chết trước mặt cha tôi, anh nguyện ý sao?"

"An Noãn, em đừng như vậy, cho dù anh chết, cha em cũng không thể sống lại, mà em lại mất thêm một người bảo vệ em"

Cũng không biết vì sao, nghe anh nói xong, nước mắt ứa khuất của cô lại trào ra.

"Mạc Trọng Huy, sao anh có thể trước mặt cha tôi nói được như vậy, là ai hại tôi ra nông nỗi này? Anh còn có mặt mũi nói là người bảo vệ cho tôi. Tôi từng rất yêu anh, vì anh mà cãi lại cha mình, ba năm trước, anh nhiều lần cự tuyệt tôi, tôi cũng không có buông tha mà tiếp tục yêu anh. Tôi nghĩ tình yêu của tôi có thể cảm động anh, nhưng anh lại cho tôi một 'kinh hĩ' lớn như vậy. Lúc mới vào trại giam, tôi không tin tất cả mọi chuyện là sự thật, mỗi ngày tôi đều đợi, chờ anh cứu tôi ra ngoài, chờ anh cho tôi một giải thích hợp lý, tôi không tin tình yêu của tôi đổi lấy là sự phản bội. Nhưng, tôi chờ, một ngày, hai ngày, một năm, hai năm, ba năm, anh cũng không đến thăm tôi một lần. Anh có biết ba năm qua, đối với tôi là một cực hình, mỗi ngày tôi đều phải tự nói, cha là bị tôi hại chết, tôi đã không còn người thân, tôi là một cô nhi. Mạc Trọng Huy, anh muốn bồi thường tôi như thế nào?"

Anh dùng hai tay nắm lấy vai cô, gần từng tiếng: "Anh sẽ yêu thương em gấp bội, cho em một gia đình đầy đủ, để cho em thành một người phụ nữ hạnh phúc nhất."

"Đời này tôi cũng sẽ không có được hạnh phúc." Cô dùng sức gạt tay anh: "Mạc Trọng Huy, là anh cướp đi của tôi tất cả, cả đời tôi cũng không tha thứ cho anh, anh để tôi yên."

An Noãn hai tay nắm thành quyền đánh lên ngực anh, một đá lại một đá lên người anh. Mạc Trọng Huy cũng không né tránh, cứ để cô trút giận, cũng không nhúc nhích.

"Mạc Trọng Huy, anh rút đi cho tôi, rút xa được bao nhiêu thì xa, tôi không muốn nhìn thấy anh." Cô lớn tiếng hét, cổ họng cũng khàn đi.

Mạc Trọng Huy rất đau lòng, kéo cô vào lòng găt gao ôm chặt lại.

"Cầm thú, buông, anh buông tôi ra,"

Trong lúc giãy dụa, cô nghe được bước chân đang đến gần, An Noãn theo bản năng đẩy Mạc Trọng Huy ra, thấy Thường Tử Phi ôm một bó hoa bách hợp tiêu sái bước đến mặt không chút thay đổi, đi ngang qua An Noãn, anh cũng không nhìn cô, lập tức đi đến trước mộ đặt hoa xuống.

Sau khi cúi người trước mộ, Thường Tử Phi xoay người, ánh mắt xa lạ liếc nhìn An Noãn giấu cột: "Đây là lựa chọn của em? Cho dù anh đối với em ra sao, ánh mắt của em vĩnh viễn đều không nhìn tới anh, trong lòng của em vĩnh viễn không có sự tồn tại của anh."

"Thường Tử Phi, chuyện này không phải như anh nghĩ."

Thường Tử Phi lạnh lùng ngắt lời cô: "Cho dù các người muốn tình chàng ý thiếp cũng không đòi nơi khác được sao? Ở trước mặt chú An, em có nghĩ đến cảm nhận của chú hay không? Bởi vì cái được em gọi là tình yêu, cho nên chú đánh mất sinh mạng của mình, hiện tại em còn mang theo người này đến điều vô giương oai sao? Đây gọi là hiếu thảo?"

Dừng một chút, Thường Tử Phi hít sâu một hơi, thật lòng nói: "An Noãn, nếu đây là lựa chọn của em, anh tôn trọng em, thành toàn cho các người, chúc hai người hạnh phúc."

Thường Tử Phi nói xong bỏ đi, An Noãn đuổi theo sau. Nhưng xuống đến núi, Thường Tử Phi đã lái xe đi, dường như không thấy có người đuổi theo phía sau.

Mạc Trọng Huy nắm lấy cổ tay cô, không cho cô bước tiếp. An Noãn dừng bước, dùng sức tát mạnh một cái, lực đạo làm cho mặt Mạc Trọng Huy in rõ dấu bàn tay.

"Mạc Trọng Huy, tôi thật muốn anh hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của tôi, nhìn đến bộ dạng anh tôi sẽ cảm thấy ghê tởm."

"An Noãn, em còn không thừa nhận sao? Thật ra em còn yêu anh?"

Những lời này vừa nói xong, An Noãn phẫn nộ gào thét: "Tôi con mẹ nó thật hạ lưu mới còn yêu anh, co đến khi chết tôi cũng sẽ ở cùng một chỗ với anh."

Mạc Trọng Huy nhủ nhủ mày, nhìn thân hình gầy gò của cô đi lướt qua mình, càng đi càng xa.

Anh lên xe đuổi theo cô, dừng xe lại trước mặt cô, gọi cô lên xe. Nhưng An Noãn không muốn thấy anh, ra sức chạy thật nhanh. Anh không có cách nào đành xuống xe, chạy tới kéo tay cô.

"Đừng náo, lên xe, ở đây không có xe về nội thành."

"Buông bàn tay bẩn của anh ra, tôi cho dù có đi bộ về cũng không ngồi xe của anh."

Mạc Trọng Huy thở dài thật sâu, cầm di động gọi cho Trương Húc, kêu anh ta đưa xe khác đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Bị Vứt Bỏ

Nháy mắt An Noãn đã làm việc ở tiệm được một tháng, một tháng này cô rất tự do, thoải mái, không bị ai quấy rầy, tai rất thanh tịnh. Phù Phi đưa tiền lương cho cô, An Noãn cứ lo lắng không biết cô ấy có bị lỗ vốn hay không.

Phù Thu đưa bì thư trắng cho cô, còn vỗ vai cô nói: "An Noãn, chăm sóc chính mình tốt một chút, mua ít quần áo, đi ăn uống một bữa, tiền bạc là vật ngoài thân, bản thân vui vẻ mới là chính."

An Noãn cảm kích gật đầu.

"Nếu không hôm nay đóng cửa tiệm một ngày, chị với em dạo phố."

"Không cần, không cần, em tự biết đi mua, không làm phiền thời gian của chị."

"Noãn Noãn, em vẫn còn khách khí với chị, chị thật tình xem em là bạn."

"Em biết, hai ngày nay cửa hàng đang có khách, đóng cửa sẽ không có lời."

Phù Thu nở nụ cười, nắm tay cô cười nói: "Có bạn bè như em thay chị quản lý tiệm, chị rất yên tâm. Được rồi, khi nào em muốn đi dạo phố thì gọi điện cho chị, chị đi với em. Phụ nữ nên biết chăm sóc tốt cho bản thân, nhất là em đã đến tuổi kết hôn, quần áo nhất định phải có, phải làm cho bản thân mình thật tốt, có lẽ ngày nào đó duyên phận tự nhiên xuất hiện."

Noãn Noãn đã xem chuyện tình cảm không quan trọng, không có đàn ông, cô vẫn có thể tự mình chiếu cố tốt cho bản thân mình.

--

Hôm nay, cô tính đóng cửa sớm đến bệnh viện, mấy ngày gần đây khẩu vị không tốt.

Cũng thật trùng hợp, vừa định đóng cửa, cô thấy Thường Tử Hinh và Giang Thiên Nhu trong tay bao lớn bao nhỏ cũng đang bước vào.

Thấy cô hai người rất kinh ngạc.

Thường Tử Hình phản ứng trước: "An Noãn, thì ra cô trốn ở đây, chúng tôi còn tưởng cô đã rời khỏi Giang thành, làm tôi cứ nghĩ cô đã thông suốt."

An Noãn cười nhạt: "Các người muốn mua quần áo sao? Không mua thì để tôi đóng cửa."

Thường Tử Hình thay đổi sắc mặt, tức giận: "Sớm như vậy đã muốn đóng cửa, là cô muốn đuổi chúng tôi sao? Hay cô cảm thấy chúng tôi không mua nổi quần áo ở đây, nói cho cô biết, mỗi một bộ quần áo của chị Thiên Nhu cũng hơn một năm tiền lương của cô."

An Noãn cắn môi, trong nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

"Đúng rồi, cô biết không, anh tôi cùng với chị Thiên Nhu ở chung một chỗ, rất nhanh chị ấy sẽ là chị dâu của tôi, cha mẹ tôi đã xem ngày cho bọn họ."

Noãn Noãn cười cười quay sang Giang Thiên Nhu: "Chúc mừng cô."

Trên mặt Giang Thiên Nhu tươi cười đắc ý, thẹn thùng trả lời: "Cám ơn, lúc kết hôn mời cô đến uống rượu mừng."

Lúc này di động của Thường Tử Hình vang lên, cô nhấn nút nghe, gác điện thoại nói với An Noãn: "Anh sẽ đến đón chúng tôi, khi khác sẽ đến ủng hộ cô."

Sau khi họ rời đi, An Noãn cũng không biết có phải là đau lòng hay không, chỉ cảm thấy ngực có chút ê ẩm. Cảm tình có đôi khi rất kỳ lạ. Cô không thể chúc phúc bọn họ từ nội tâm của mình, nhưng biết anh có được hạnh phúc, trong lòng cũng giảm bớt áy náy.

--

An Noãn đến bệnh viện tiến hành kiểm tra một loạt, bác sĩ nói cô ăn uống không đều làm cho dạ dày bị viêm nhiễm, nếu như cứ tiếp tục sẽ biến thành viêm dạ dày mãn tính, đến lúc đó sẽ rất nghiêm trọng.

An Noãn gần đây quả thực ăn uống không đều, một ngày ba bữa cô ăn rất qua loa, có đôi khi bận rộn quên cả ăn, cô rất ít khi tự nấu cơm. Chỉ có hai lần La Hiểu Yên đến thăm, cô mới đi chợ tự nấu ít thức ăn.

"Tuổi trẻ bây giờ, vì công việc, bỏ qua thân thể của mình, hiện tại có rất nhiều bệnh mà tuổi trẻ mắc phải, thân thể là tiền vốn, không bảo vệ tốt về sau sẽ hối hận."

Lời nói của bác sĩ đối với cô rất thấm thía.

An Noãn nghĩ lại thấy rất đúng, quyết định sẽ đối xử với mình tốt một chút. Cho dù trên đời này chưa có người thương cô, thì cô cũng phải thương chính mình.

Thật không biết có phải cô với Giang Thiên Nhu có duyên hay không, từ bệnh viện đi ra, lại thấy Giang Thiên Nhu từ trong bệnh viện đang bước ra, hai người gặp nhau.

"Thật đúng lúc, một ngày gặp cô đến hai lần." Giang Thiên Nhu trêu đùa.

An Noãn gạt đầu cái, cũng không nói gì.

"Ông nội của tôi gần đây thân thể không thoải mái, đang nằm viện, còn cô, đến bệnh viện thăm bạn bè sao?"

An Noãn lắc đầu, trả lời: "Thân thể tôi không thoải mái, đến đây khám bệnh."

"Vậy cô phải nghỉ ngơi cho tốt, bên cạnh không có ai cũng thật đáng thương, mỗi ngày đều chỉ một mình, hay tôi giới thiệu một người cho cô."

"Không cần, tôi chính là thích cảm giác một mình."

Giang Thiên Nhu lơ đãng nói: "Là phụ nữ, cũng sẽ có lúc yếu mềm. Được rồi, không nói với cô nữa, Tử Phi đang đợi tôi trong xe."

Giang Thiên Nhu vẫy tay chào cô, đi về hướng xe của Thường Tử Phi. An Noãn cố ý chờ xe bọn họ chạy mới từ từ bước ra.

Trong bệnh viện ra cũng được nửa giờ, An Noãn sợ ngồi xe sẽ bị ối, nên quyết định từ từ đi về.

Dọc theo đường đi, xe Thường Tử Phi không biết tại sao lại dừng phía sau cô. Kéo cửa kiếng xuống, Giang Thiên Nhu ngồi ghế kế bên tài xế lên tiếng: "An tiểu thư, lên xe, chúng tôi tiễn cô một đoạn."

An Noãn lắc tay, cười từ chối: "Không cần, tôi muốn đi bộ một chút, hai người đi trước đi."

"Thật sự không cần chúng tôi đưa cô về sao? Nơi này rất khó đón xe."

"Tôi không đón xe, muốn đi bộ về, đường cũng không xa."

"Vậy được rồi, không miễn cưỡng cô. Từ Phi chúng ta đi thôi."

Thường Từ Phi cho xe chạy, một trận khói bay ra, An Noãn nhất thời cảm thấy không thoải mái, đứng bên đường ỏi ra.

Thường Từ Phi qua kính chiếu hậu nhìn phía sau thấy được cô đang nôn mửa, ngực cũng ê ẩm, giống như có một cái gì kéo lại, anh thắng xe giữa đường.

Giang Thiên Nhu không đề phòng, người cũng đập về phía trước, hoảng sợ.

"Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Thường Từ Phi không nói câu nào, hai mắt vô thần nhìn vào kính chiếu hậu.

Giang Thiên Nhu cắn cắn môi, cúi đầu hỏi: "Có phải anh chưa quên được An Noãn?"

"Không có." Anh chậm rãi khởi động xe, vững vàng chạy trên đường.

An Noãn ở bên đường ỏi ra hết, tựa vào thân cây bên đường nghỉ ngơi một hồi lâu.

--

Trương Húc rất nhanh đã nhận được tin tức, do dự không biết có nên nói cho Mạc Trọng Huy hay không, cuối cùng quyết định không giấu diếm.

"Mạc tiên sinh, tôi nghe bác sĩ Thẩm nói, thấy An tiểu thư ở bệnh viện."

Mạc Trọng Huy dừng lại, ngẩn đầu nhìn anh ta.

"Bác sĩ Thẩm nói dạ dày An tiểu thư không thoải mái, nên đến khám bác sĩ, chắc là ăn uống không đều."

Mạc Trọng Huy dè dè mi tâm.

"An tiểu thư sau khi rời khỏi nhà của Thường Từ Phi, cô ấy một mình không ai chăm sóc, dù sao trước kia cũng là thiên kim đại tiểu thư, luôn được người chiều chuộng."

Trương Húc thấy mặt Mạc Trọng Huy u sầu, đề nghị: "Mạc tiên sinh, ngài đã quên sao? Bạn của An tiểu thư hiện tại đang làm việc ở Thiên Đường, chúng ta có thể tìm La Hiểu Yến đến bồi cô ấy ăn cơm."

Mạc Trọng Huy vô lực nói: "Cậu đi an bài đi."

Trương Húc đi ra ngoài bỗng nhiên quay lại nói: "Mạc tiên sinh, Lạc thị Lạc tiểu thư đã đến tìm ngài nhiều lần, cô ta hiện đang ở Thiên Đường, có muốn tôi gọi cô ấy đến gặp ngài."

Mạc Trọng Huy lắc đầu, thân nhiên nói: "Cậu tự giải quyết."

Trương Húc đi tìm La Hiểu Yến trước, nói sơ qua sự tình.

La Hiểu Yến nghe xong, có chút thương cảm nói: "Mạc tiên sinh thật có lòng, chỉ tiếc cừu hận trong lòng Noãn Noãn vĩnh viễn cũng không hóa giải được."

"Bởi vậy Mạc tiên sinh cần cô giúp, chỉ cần cô đồng ý hỗ trợ, bất luận là kết quả ra sao, Mạc tiên sinh đều rất cảm kích. Thật ra lần này Vương Gia Dật thả cô ra, tất cả đều là Mạc tiên sinh giúp đỡ."

"Tôi biết, tôi biết là Mạc tiên sinh đã giúp tôi, tôi sẽ tận lực làm chuyện Mạc tiên sinh giao phó, chỉ là tôi sợ Noãn Noãn cảm thấy bất thường, nghi ngờ tôi."

"Sẽ không, An tiểu thư là một người đơn thuần, cô ấy sẽ không hoài nghi bạn bè của mình. Nói sao cũng được, cô là muốn cô ấy tốt, cô ấy sẽ không trách cô."

Sau khi Trương Húc nói chuyện với La Hiểu Yến xong mới đi gặp Lạc Khả Hân.

Lạc Khả Hân rất lễ phép nói với Trương Húc: "Trương trợ lý, phiền anh nói với Mạc tiên sinh gặp tôi một lát được không, tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh ấy."

Về mặt Trương Húc nghiêm túc, lịch sự cười nhạt trả lời Lạc Khả Hân: "Mạc tiên sinh bận rộn công việc, không có thời gian gặp cô, có chuyện gì có thể nói với tôi."

Lạc Khả Hân do dự một chút, thẳng thắn nói: "Tôi không biết vì sao Mạc tiên sinh lại đột nhiên nhắm vào Mạc thị, có phải có hiểu lầm gì không khiến"

Mạc tiên sinh tức giận? Tôi nguyện ý cùng anh ấy giải thích."

Trương Húc lắc đầu nói: "Cô nên trở về hỏi chồng cô một chút, anh ta to gan lớn mật đã làm chuyện gì với Mạc tiên sinh, tôi thật chưa thấy người nào có dũng khí như anh ta."

Lạc Khả Hân nghe xong cắn răng đứng lên mắng: "Cái tên súc sinh kia, ngay cả Mạc tiên sinh cũng dám trêu."

"Những gì cô muốn biết tôi đã nói xong, Lạc tiểu thư xin mời trở về."

"Trương trợ lý, đừng, tôi còn một việc nhờ anh giúp đỡ. Tôi nghe nói Mạc tiên sinh rất thích sưu tầm đồ cổ, trong nhà tôi có một bình hoa tổ truyền của đời Minh, rất quý giá, tôi muốn tặng cho Mạc tiên sinh, Trương trợ lý có thể giúp tôi nói một tiếng không?"

"Mạc tiên sinh tuy rằng thích sưu tầm đồ cổ, nhưng ngài ấy không thích đồ do người khác tặng, cho nên không cần phải nói, Mạc tiên sinh cũng sẽ không nhận. Lạc tiểu thư vẫn nên trở về nói chuyện với chồng cô xem nên làm như thế nào thì tốt hơn."

--

Lạc Khả Hân ở chỗ Trương Húc tức giận, về đến nhà bao nhiêu lửa giận đều trút hết lên người Vương Gia Dật, tay đập phải thứ gì đều ném hết hết người anh ta, biến phòng khách thành một nơi hỗn độn đồ nát.

"Vương Gia Dật, anh thật có tiền đồ, ngay cả Mạc Trọng Huy cũng dám trêu chọc, anh còn mẹ nó rút cuộc muốn cái gì? Anh có biết không Lạc thị của chúng ta sắp bị anh ta làm cho không thể đứng vững nữa."

Vương Gia Dật đuối lý, không dám nói thêm một lời nào, tuy Lạc Khả Hân phát tiết trên người anh ta.

"Vương Gia Dật, anh nói, anh đã làm nên việc tốt gì?"

"Anh nghe một người bạn nói Mạc tiên sinh bị thương, sau đó ăn cơm với một vài người bạn khác, không cẩn thận đã nói ra, nên bị người ta lợi dụng tung tin."

"Anh con mẹ nó ngu ngốc, chuyện của Mạc Trọng Huy anh cũng dám đi nói lung tung, anh ở trong thương trường nhiều năm như vậy, anh còn không biết địa vị của Mạc Trọng Huy ở Giang thành sao? Ngay cả thị trường Lương Trạch Minh cũng phải nhìn sắc mặt của anh ta để làm việc, anh nghĩ anh sẽ làm được cái gì. Nếu tập đoàn Lạc thị bị huỷ trên tay Mạc Trọng Huy, tôi sẽ cho anh chết trên tay tôi."

Vương Gia Dật dùng sức cắn môi, một câu cũng không nói. Đây là vợ của anh ta, một lần rồi lại một lần đem tôn nghiêm của anh ta dẫm nát dưới lòng bàn chân, anh ta còn phải ra sức nịnh bợ. Đây là cuộc sống anh ta trải qua mấy năm nay, bên ngoài ai cũng nghĩ rằng tổng giám đốc Lạc thị rất uy nghiêm, có ai biết được nỗi khổ của anh ta.

"Vợ, em đừng tức giận, anh cũng bị người ta lợi dụng."

"Vương Gia Dật, anh đúng là không làm nên tích sự gì, anh ở Lạc thị đã làm mấy chuyện không thích đáng, cha và ông nội đã thất vọng về anh rồi. Tôi nói cho anh biết, nếu không phải tôi nhìn trúng diện mạo của anh, tôi làm sao chọn kẻ bắt tài vô dụng như anh. Nói mau, người phụ nữ dám bị thương Mạc Trọng Huy tên gì?"

--

Lạc Khả Hân mất một ít thời gian mới tìm được An Noãn, An Noãn thấy Lạc Khả Hân đến tiệm tìm mình thì có chút kinh ngạc, cô nghĩ cô ta chỉ đi ngang qua, cũng không để ý, nhưng cô ta vừa thấy cô đã cười thật dối trá.

"An tiểu thư, có phải chúng ta từng gặp qua không? Tôi cảm thấy cô rất quen mặt."

"Giang thành lớn như vậy, chắc là gặp qua trên đường." An Noãn cười thản nhiên trả lời.

"Thế giới này thật nhỏ, hôm nay tôi mạo muội đến tìm An tiểu thư là có một chuyện muốn nhờ vả, hy vọng An tiểu thư có thể giúp đỡ."

Lạc Khả Hân nói xong thì đưa cho An Noãn một phong thư. Phong thư thật dày, bên trong là những tờ tiền thẳng tắp. An Noãn chỉ cảm thấy buồn cười.

"Chồng tôi ngu ngốc, bình thường cùng bạn bè nói chuyện cũng rất ngốc, không có tâm cơ, cho nên bị người lợi dụng, thời gian trước tin tức khắp nơi đưa tin chuyện Mạc tiên sinh và An tiểu thư, tạo phiền phức cho các người, hy vọng cô có thể đại nhân không chấp tiểu nhân, giúp tôi nói vài lời với Mạc tiên sinh."

An Noãn đặt phong thư về tay cô ta, cúi đầu nói: "Thực có lỗi, tôi không quen Mạc tiên sinh, không giúp được các người."

"An tiểu thư, cô đừng nói như vậy." Lạc Khả Hân nóng nảy: "Lạc thị là một tay ông nội tôi thành lập, năm đó đã không chịu ít cực khổ, mới có thành tựu hôm nay. Ông chỉ có một mình tôi là cháu gái, tôi cũng không thể đứng nhìn Lạc thị bị huỷ trong tay tôi. Mấy năm nay sức khoẻ ông tôi rất kém, tôi không muốn để ông mang theo tiếc nuối rồi đi, tôi không thể làm ông thất vọng về tôi."

Lạc Khả Hân ở trên thương trường nhiều năm, rất biết cách nhìn người, cô ta vừa gặp An Noãn đã biết cô như thế nào, dùng loại phương thức nào để

đã động được cô. Quả nhiên, người phụ nữ ngu ngốc này bị cảm động, ánh mắt có tia do dự.

"Thật ra tôi không gạt cô, vợ chồng tôi mấy năm nay vẫn không hoà thuận, bởi vì tôi không thể sinh đẻ, tôi không biết ngày nào đó anh ta sẽ vứt bỏ tôi, tôi chỉ có duy nhất Lạc thị để trông buộc anh ta, nếu Lạc thị sụp đổ, anh ta sẽ không chút do dự vứt bỏ tôi. An tiểu thư, tôi xin cô giúp tôi lần này."

"Nhưng Mạc Trọng Huy sẽ không nghe lời tôi."

"Chỉ cần cô chịu giúp tôi, cho dù Mạc tiên sinh không buông tha, tôi cũng rất cảm kích cô. Xin cô cố gắng giúp tôi, dù không thành công, tôi cũng sẽ không tiếc nuôi."

Từ trong cửa hàng đi ra, Lạc Khả Hân giờ giờ khỏe môi. Cô ta nghĩ, có phải phụ nữ càng yếu đuối sẽ càng dễ dàng được đàn ông yêu thương, bởi vì có thể kích phát ý muốn bảo vệ của đàn ông. Nếu không Mạc Trọng Huy sao lại coi trọng một người phụ nữ thành thật, ngây thơ như vậy.

--

An Noãn do dự thật lâu, cuối cùng quyết định gọi điện cho Mạc Trọng Huy.

Chuông reo được hai tiếng, đầu bên kia đã có người nghe, giọng trầm ấm hỏi cô: "An Noãn, là em sao?"

Anh không tin An Noãn sẽ gọi điện cho mình, nhưng quả thật là dây số của cô.

"Mạc Trọng Huy, tôi có chuyện muốn nhờ anh giúp."

"Em nói đi."

"Anh buông tha cho Lạc thị đi, mọi chuyện đã qua rất lâu, đừng nhấm vào bọn họ nữa."

Đầu bên kia Mạc Trọng Huy lập tức lạnh xuống: "Vương Gia Dật tìm em?"

"Không phải, là Lạc Khả Hân, cô ấy cũng là người đáng thương, anh buông tha họ đi, coi như tích phúc cho đứa con sắp sinh của anh."

Một lúc lâu Mạc Trọng Huy cũng không trả lời.

An Noãn có chút xấu hổ, hỏi: "Mạc Trọng Huy, anh còn nghe không?"

"Không phải, anh đang nghĩ trên đời này sao lại có dạng phụ nữ ngu ngốc như em vậy."

An Noãn trào phúng trả lời: "Tôi ngu ngốc, nên mới bị anh và Hà Tư Kỳ khi dễ."

Mạc Trọng Huy lại trầm mặc.

"Anh có chịu giúp hay không?"

"Được, tất cả đều theo ý em, chỉ hy vọng sau này em sẽ không hối hận."

"Tôi cũng không xuất hiện trước mặt họ, sẽ không hối hận, huống chi người phản bội La Hiểu Yên là Vương Gia Dật, Lạc Khả Hân cũng rất đáng thương."

Mạc Trọng Huy đầu dây bên kia vô lực lắc đầu.

Gác điện thoại, giọng hờn dỗi của Hà Tư Kỳ vang lên: "Trễ như vậy còn nói điện thoại với ai? Cục cưng cũng bị anh đánh thức."

Mạc Trọng Huy vỗ vỗ nhẹ lên vai cô: "Mau đi ngủ."

"Anh không ở đây, em ngủ không được, hiếm khi anh trở về, anh không thể chia phòng ngủ với em. Và lại, cục cưng cũng muốn ngủ chung với cha mình."

Mạc Trọng Huy bắt đầu ôm cô nằm trên giường.

Hà Tư Kỳ gối đầu lên tay anh, ngón tay dài về vòng trước ngực anh.

Mạc Trọng Huy bắt lại ngón tay không an phận kia, gằn nhẹ: "Đừng náo, ngủ đi."

"Không cần, chiều này em đã ngủ rất nhiều, bây giờ cũng không ngủ được, bác sĩ có nói, qua ba tháng có thể."

"...." Mạc Trọng Huy nhú nhú mày nhìn cô.

"Em nghe nói, phụ nữ mang thai ham muốn rất mãnh liệt, em mặc kệ, hôm nay anh phải thỏa mãn em."

Cô nói xong bàn tay tiến vào trong quần áo anh, ở trên người anh trêu chọc.

Mạc Trọng Huy nhú mảy càng chặt, nhẹ nhàng đẩy cô ra, xuống giường.

"Mạc Trọng Huy, anh muốn đi đâu?" Cô tức giận kêu: "Em vất vả sinh cho anh đứa nhỏ, anh không thể thỏa mãn em một chút sao?"

"Em nghỉ ngơi cho tốt, bằng không sẽ làm hại đến thai nhi."

Mạc Trọng Huy nói xong lập tức rời khỏi phòng ngủ.

Hà Tư Kỳ ở sau lưng anh quát lên: "Bác sĩ nói không sao, anh là vì cục cưng, hay anh căn bản không muốn đụng em?"

Mạc Trọng Huy không để ý, đi ra khỏi phòng đóng cửa lại, bỏ lại phần nộ của cô lại trong phòng.

Giang thành ban đêm thật yên tĩnh, yên tĩnh đến quỷ dị, anh lái xe đi dạo, bất tri bất giác chạy đến phố Đông khi nào không biết. Rốt cuộc anh cũng không thể kiềm chế tâm mình, thắng xe lại, anh chạy tới gõ cửa.

An Noãn đang ngủ mơ màng, nghe có tiếng gõ cửa, cô sợ đến mức lui sát góc tường. Lấy di động cầm lên tay, cũng biết không nên gọi cho ai.

Tiếng gõ cửa đột nhiên dừng lại, cô nghe được âm thanh mở khóa cửa, An Noãn sợ hãi, nhấn dây số 110. Cô với một con dao phòng thân.

Cửa được mở, An Noãn liền chém xuống, Mạc Trọng Huy phản ứng cực nhanh, văng vàng bắt lấy tay cô, đoạt đi con dao.

Thấy mặt An Noãn tái nhợt, anh nhìn không được trêu chọc: "Em nghỉ một dao lần trước đâm chưa đủ sâu, lại muốn đâm thêm một dao cho chết sao?"

An Noãn tức giận, như bệnh nhân tâm thần rống lên: "Mạc Trọng Huy, anh bệnh sao? Muốn hù tôi chết sao? Sao nửa đêm đến mở cửa nhà tôi?"

Về mặt anh giống như chuyện mình làm là đương nhiên: "Anh gõ cửa, em không mở, bắt đắc dĩ phải tự mở khóa."

Anh nhìn xung quanh đánh giá chỗ ở của cô, nhìn không được nhú mảy: "Em ở đây sao? So với lâu các kia còn sơ sơ hơn."

"Mạc Trọng Huy, trẻ vậy anh tìm tôi có việc sao?"

Cô đứng chắn ngang không cho anh bước vào thêm.

Mạc Trọng Huy nhìn vào mắt cô, thật lòng nói: "Anh nhớ em."

Ba chữ đơn giản, lại làm cho cô cảm thấy buồn cười: "Nói xong rồi? Mời anh về cho, tôi muốn đi ngủ."

Mặt Mạc Trọng Huy nóng lên, một tay đẩy ngã cô áp lên tường, hung hăng hôn lên môi cô.

An Noãn bị hôn trở tay không kịp, giấy dựa đánh loạn lên người anh, nụ hôn nóng bỏng của Mạc Trọng Huy từ môi xuống đến cổ.

"Khốn kiếp, buông."

Mạc Trọng Huy chẳng những không buông, ngược lại một tay ôm lấy cô đặt lên giường, đè lên người cô.

"Mạc Trọng Huy, anh lại muốn dùng cách này nhục nhã tôi sao?"

Tay anh dừng lại trên ngực cô, nhìn thẳng vào mắt cô.

"An Noãn, em làm anh sắp điên rồi, muốn anh làm gì mới có thể trở lại bên anh? Muốn mạng anh sao? Anh cho em đâm anh thêm một dao, nếu vẫn còn sống sót, em trở về bên cạnh anh."

"Mạc Trọng Huy, lúc nào thì anh trở nên ngây thơ vậy? Trước kia tôi thật muốn đem anh phanh thây xẻ thịt, nhưng hiện tại, tôi lại cảm thấy anh không đáng để tôi dùng sinh mệnh đồng quy vu tận (chết chung) với anh."

Mạc Trọng Huy giận dữ, lấy áo khoác của cô trời hai tay cô lại. An Noãn giấy dựa kịch liệt, móng tay dài cửa từng vết dài trên mặt anh rướm máu. Một giây đó, anh không cảm thấy đau, trong lòng chỉ nghĩ đến giữ chặt lấy cô.

An Noãn không phải đối thủ của anh, không lâu bị anh trời chặt hai tay.

Mạc Trọng Huy vừa cởi quần áo cô, vừa trêu chọc: "Xem ra, về sau anh nên trời chặt hai tay em, bằng không sẽ chết dưới tay em."

"Mạc Trọng Huy, anh con mẹ nó không bằng heo chó, thả rồi ra, đừng để tôi hận anh."

Động tác trên tay anh không chút do dự, thần nhiên nói: "Em đã rất hận anh, anh cũng không sợ em hận thêm một chút."

"Anh không biết anh rất bẩn sao? Hà Tư Kỳ không thỏa mãn được anh sao?"

"Chỉ có em mới có thể thỏa mãn anh."

An hôn từ trước ngực cô một đường đi xuống.

An Noãn như điên kêu khóc, làm cho khi Mạc Trọng Huy tách hai chân cô ra, đem dục hòa tiến vào, cô đột nhiên ới ra, toàn bộ phun lên giường."

Mạc Trọng Huy lập tức ngừng lại, anh nhanh chóng kéo cô đứng lên, cởi trói cho cô. Tay An Noãn được tự do, cô dùng sức tát một cái thật mạnh lên má anh.

"Có phải bao tử em không thoải mái? Anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra."

An Noãn giận dữ hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm anh, nghiêng răng nghiêng lợi quát: "Cút."

"Em đi tắm trước đi, anh dọn dẹp nơi này giúp em."

"Tôi kêu anh cút."

"An Noãn."

"Đừng kêu tên tôi, ghê tởm."

Mạc Trọng Huy cuối cùng bắt đắ dĩ rời đi, ra đến cửa còn quay lại nói: "An Noãn, anh thật sự rất muốn, rất muốn em. Vì em, chỉ cần là chuyện em muốn, chuyện gì anh cũng có thể làm. Anh cũng trung thành với em, từ thể xác cho đến tâm đều trung với em."

--

Ngày hôm sau, Trương Húc đến nhà ông chủ mình, thấy trên mặt trên cổ đều có vết thương, nhìn không được che miệng cười trộm. Hà Tư Kỳ không có khả năng biến Mạc Trọng Huy thành như vậy, có trào (móng vuốt) lợi hại như vậy, anh có thể nghĩ được là do An Noãn làm.

"Mạc tiên sinh, tôi gọi bác sĩ Thẩm đến xem ngài? Nếu không vết thương có thể lưu lại sẹo."

Mất lạnh Mạc Trọng Huy quét qua, Trương Húc sợ đến mức nhanh chóng ngậm miệng lại.

"Mạc tiên sinh, tôi có tin tốt muốn báo cho ngài, nghe nói Thường Tử Phi và Giang Thiển Nhu đã chính thức kết giao, Thường Tử Phi cũng được Giang lão gia rất thưởng thức, đoán chừng chuyện tốt sẽ đến rất nhanh."

Mạc Trọng Huy sờ sờ cằm đâm chiêu, thân nhiên nói: "Tôi nghĩ Thường Tử Phi sẽ khác với người bình thường, không ngờ anh ta cũng vì lợi ích mà từ bỏ An Noãn."

"Cũng chưa chắc, đôi lại là một người đàn ông khác đều lựa chọn Giang Thiển Nhu, gia đình bối cảnh cô ta rất tốt, người đàn ông nào ở cùng với cô ấy đều rút ngắn được mấy chục năm phần đầu. Giang lão gia, Giang Lâm Huy sức khỏe không tốt, cả Giang thành không ai không biết. Giang Thiển Nhu không những được Giang lão gia yêu thương, còn rất được cha Giang yêu thích, về sau tất cả của Giang gia đều thuộc Thường Tử Phi và Giang Thiển Nhu."

Dừng một chút, Trương Húc không chút để ý hỏi: "Mạc tiên sinh, ngài có sợ Thường Tử Phi trở thành một mối uy hiếp?"

Mạc Trọng Huy cười lạnh hai tiếng: "Anh ta xứng sao?"

Trương Húc cười ha ha: "Đương nhiên không xứng, ở Giang thành không có ai là đối thủ của Mạc tiên sinh."

Chắc cũng chỉ còn lại An tiểu thư, làm cho Mạc tiên sinh tối thiểu không phải là không sợ một ai.

--

Từ tối hôm qua nôn mửa một lần, cả ngày hôm sau An Noãn đều không thoải mái, ăn gì cũng đều phun ra. Cô nghĩ đi nghĩ lại cũng phải đến bệnh viện thêm một lần, dù sao cô vẫn phải đối với mình tốt một chút.

Cũng thật trùng hợp, khi cô ở quầy đăng ký lại ngẫu nhiên gặp được Thường Tử Phi. Hai người gặp nhau, đều cảm thấy xấu hổ.

Thường Tử Phi chào hỏi cô trước, giọng điệu tự nhiên: "Sao em lại đến bệnh viện? Có chỗ nào không thoải mái?"

"Dạ dạ em không thoải mái, không sao. Còn anh?"

"Mẹ anh cần phẫu thuật sỏi mật, đang nằm viện."

"Dì Nghê không sao chứ?"

"Làm xong phẫu thuật sẽ không sao."

"Vậy tốt rồi, có rảnh em sẽ đi thăm dì."

Hai người giống như bạn bè lâu ngày gặp lại, chào hỏi nhau vài câu, tựa như không có chút gì gọi là tình cảm.

Thường Tử Phi xếp hàng phía sau cô, xuyên qua áo somi nhìn đến ngực cô có một dấu hôn mờ nhạt, giây phút đó, hai mắt anh trở nên đỏ tươi, hai tay nắm chặt thành quyền.

Đến phiên An Noãn, cô lễ phép hỏi anh: "Nếu không anh trước đi, em không vội."

"Không cần." Anh hừ lạnh.

An Noãn không biết mình chọc gì đến anh, đột nhiên anh trở nên lạnh lùng.

Sau khi đăng ký, chuẩn bị đi, đang nghĩ có nên nói gặp lại với anh không, Thường Tử Phi đột nhiên lên tiếng trào phúng: "Em không phải dạ dày không thoải mái, là đang mang thai."

An Noãn dừng lại, lập tức thần nhiên trả lời: "Em không mang thai."

Nói xong An Noãn chợt nhớ nhất định là dấu hôn trên cổ, làm cho Thường Tử Phi hoài nghi mình, quên đi, cũng không cần phải giải thích.

Bác sĩ cho cô toa thuốc Đông y điều trị, trước kia An Noãn sợ nhất đắng, mỗi lần uống thuốc cha cô đều hao hết tâm tư, dùng nhiều cách dụ dỗ cô. Người ở trong phúc luôn không biết phúc, hiện tại chỉ một mình, cô một hơi uống hết chén thuốc, không lẽ chính mình lại dụ mình.

Dạ dày đau đến khó chịu, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại cũng không ngủ được. Di động đột nhiên vang lên, làm cô hoảng sợ. Nhìn vào màn hình là dây số của La Hiểu Yên, cô liền bấm nút nghe.

Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh của người say rượu: "Noãn Noãn, thân ái, chị đã uống nhiều quá rồi, em mau đến đón chị, chị sắp không chịu nổi rồi, sắp bị bọn họ ép đến chết, còn có Thường Tử Phi của em ở đây, nếu em không đến cứu chị, chị sẽ uống đến chết."

Gác điện thoại, An Noãn thật không muốn đi mặc kệ cô ấy, người phụ nữ này tự làm tự chịu, cô đã kêu cô ấy đừng đi đến đó làm, khuyên thế nào cũng không chịu nghe.

Nhưng rốt cuộc cô cũng thay đồ đón xe đến Thiên Đường. Không làm phục vụ, lại đi tiếp khách uống rượu, An Noãn càng nghĩ càng giận, hận không thể cho cô ấy một cái tát, để cho cô ấy tỉnh.

Xe đến Thiên Đường, hỏi bảo vệ, mới tìm được phòng thuê của La Hiểu Yên.

Đẩy cửa đi vào, bên trong khói mù mịt, mùi rượu nồng đến gay mũi, An Noãn ngửi liền cảm thấy ghê tởm, La Hiểu Yên đang ngồi chung với một người đàn ông thấy An Noãn liền giơ ly rượu trong tay lên.

"Noãn Noãn, em đã đến rồi, còn có ba ly, em uống dùm chị đi, một ly được một vạn, chị đã uống bảy ly."

Cô ấy đã say, nhưng lời nói vẫn rất rõ ràng.

An Noãn đi qua cầm lấy tay cô, nói với mấy người trong bàn: "Bạn của tôi đã say, tôi muốn đưa cô ấy về nhà, làm phiền các anh rồi."

Một giọng đàn ông tục tằng vang lên: "Mỹ nhân, cô cũng không thể đi, bạn của cô lấy của chúng tôi mười vạn, nhận lời giúp chúng tôi uống mười ly rượu, hiện tại chỉ mới bảy ly, muốn nói gì thì uống hết ba ly còn lại rồi nói tiếp."

An Noãn ngẩng đầu liếc nhìn người đàn ông, tầm mắt lại quét một vòng xung quanh bàn, quả nhiên thấy Thường Tử Phi ở đây, đang ngồi ở vị trí trung tâm, hai tay trước ngực như xem kịch vui. Đây là lần đầu tiên cô thấy Thường Tử Phi ở bộ dáng này, cũng lần đầu tiên cô thấy được thế giới bọn họ thật không hợp nhau.

"Thực xin lỗi các vị, tôi thật sự không thể uống rượu."

Người đàn ông kia lại đùa giỡn: "Sao lại có người không uống được rượu, mỹ nhân hay cô không nể mặt chúng tôi. Thường tổng chúng tôi có tiền, có lẽ sau khi cô uống xong ba ly này, Thường tổng lại cho cô thêm mười vạn."

An Noãn mím môi, ánh mắt nhìn về phía Thường Tử Phi, hy vọng anh có thể nói giúp một lời. Nhưng Thường Tử Phi chỉ ngồi đó, ánh mắt xa lạ nhìn cô.

Người đàn ông quyết tâm đùa An Noãn, cầm ly rượu đưa tới trước mặt An Noãn, ánh mắt tự nhiên nhìn thấy dấu hôn trên cổ cô, anh ta lại cười ái muội: "Cô gái, trên cổ cô có một viên ô mai lớn, nhìn rất mê hoặc nha, ngoan ngoan uống cho xong ba ly này, cùng chơi với chúng tôi, kỹ thuật của anh đây cam đoan sẽ làm cho em thích ngắt trời." Anh ta nói xong còn đưa mũi người lên cổ An Noãn.

An Noãn ngửi thấy mùi rượu trên người anh ta thiếu chút ối tại chỗ, dùng sức đẩy anh ta ra, tức giận nói: "Tiên sinh, anh đã say."

"Tôi không có say, bạn của cô thì đã say, tôi lần đầu tiên thấy một người phụ nữ ham tiền như vậy."

Trong phòng bao không biết ai lên tiếng: "Cô gái, cô biết điều thì uống một ít đi, uống xong có thể đi."

An Noãn nhìn người vừa mới lên tiếng, cầm lấy một ly rượu trên bàn, tính đưa lên môi uống.

Môi vừa chạm đến rượu, một bàn tay đưa lên lấy đi ly rượu trên tay cô, tức giận đập mạnh xuống đất, một tiếng thanh thủy vang lên. Tiếp theo, Thường Tử Phi lấy luôn ly rượu của anh quăng xuống đất.

Tất cả mọi người có mặt mở to hai mắt nhìn hoảng sợ, ngay cả người đàn ông gây rối vừa rồi cũng ngoan ngoan ngồi trong góc.

"Em, con mẹ nó mở miệng xin anh giúp một tiếng khó khăn như vậy sao? Người đàn ông của em đâu? Đây là địa bàn của anh ta, tại sao anh ta không đến bảo vệ em?"

Mặt An Noãn đỏ bừng, rất xấu hổ, giờ phút này cô chỉ muốn nhanh chóng mang La Hiểu Yến rời đi.

"Cút."

Thường Tử Phi lên tiếng, An Noãn thất tha thất thiếu kéo An Noãn bước đi.

Sau khi hai người bọn họ đi, Thường Tử Phi cũng rời khỏi phòng bao, trước khi đi anh còn lạnh lùng gằn từng tiếng: "Chuyện làm ăn không cần bàn nữa, tôi không muốn cùng súc sinh hợp tác."

--

An Noãn vừa kéo vừa ôm La Hiểu Yến nhét vào xe taxi, khó khăn về đến nhà trọ. Cô tới nhà tắm tính lấy khăn ấm cho La Hiểu Yến, ngoài ý muốn phát hiện trong phòng tắm có đồ dùng đàn ông, đầu óc An Noãn trống rỗng.

Ở lại nhà của LYH một đêm, ngày hôm sau La Hiểu Yến tỉnh dậy nói câu đầu tiên: "Noãn Noãn, sao lại là em?"

An Noãn nhú mày lạnh lùng hỏi: "Vậy chị hy vọng là ai?"

La Hiểu Yến ngồi dậy: "Đêm qua phiền đến em rồi, mỗi lần chị uống say vẫn chỉ gọi cho em."

An Noãn hít một hơi thật sâu, thẳng thắn hỏi: "Hiểu Yến, chị có bạn trai?"

La Hiểu Yến run run, lập tức thần nhiên gật đầu.

"Là Vương Gia Dật?"

La Hiểu Yến dùng sức lắc đầu: "Sao lại là anh ta, chị cùng Vương Gia Dật đã không có quan hệ gì, anh ta cũng không có tới tìm chị."

"Vậy bạn trai chị là ai? Các người nhanh như vậy đã ở chung?"

La Hiểu Yến móm môi, xấu hổ trả lời: "Trước kia chị có một người bạn, em không biết, gần đây gặp lại, nên ở chung với nhau. Noãn Noãn, em yên tâm, sau này chị sẽ không làm tổn thương chính mình."

"Hiểu Yến, chị vẫn nên nghĩ việc ở Thiên Đường đi, thật sự không thích hợp với chị. Làm một người con gái bình thường, tìm được người thích hợp, ở bên nhau thật tốt, đừng ép buộc chính mình."

La Hiểu Yến lấy trong bao ra một cọc tiền, cười nói: "Đây là tiền đêm qua chị uống rượu có được, Noãn Noãn, em làm việc một năm cũng không được nhiều như vậy. Bởi vậy, chị thích công việc này, nói trắng ra chị thích tiền. Trước kia, chính bởi vì tiền mà Vương Gia Dật bỏ rơi chị, chị muốn liều mạng kiếm tiền, càng nhiều càng tốt."

An Noãn biết La Hiểu Yến đã quyết định, có nói thêm nữa cũng vô dụng.

"Noãn Noãn, em yên tâm, về sau gặp loại chuyện này chị sẽ không gọi điện thoại cho em, cam đoan sẽ không làm liên lụy đến em."

An Noãn thờ dãi, bất lực nói: "Em không có ý này."

Từ nhà của La Hiểu Yến về tiệm, An Noãn không mở cửa tiệm, núp ở trong phòng ngủ.

Nằm ở trên giường, cô tự hỏi nhiều lần, quan điểm sống mỗi người mỗi khác, La Hiểu Yến muốn kiếm tiền, muốn kiếm rất nhiều tiền, mà cô chỉ muốn bình yên sống quá ngày. Cô không nên đem tư tưởng của mình áp lên người La Hiểu Yến, dù sao mỗi người đều có cách sống riêng.

--

Trương Húc nghe được tin tức, nhưng không dám báo với Mạc Trọng Huy, nhưng không nói thì trong lòng không được thoải mái.

Do dự mãi, anh vẫn quyết định chủ động mở miệng: "Mạc tiên sinh, hôm qua An tiểu thư lại đến bệnh viện."

Mạc Trọng Huy ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc chờ anh ta nói tiếp.

"Tôi có đi hỏi bác sĩ, bác sĩ nói An tiểu thư cuộc sống không có nề nếp, làm cho dạ dày bị nhiễm trùng, đã cho cô ấy mấy thang thuốc Đông y."

Trong lòng Mạc Trọng Huy khó chịu, có chút mệt mỏi nói: "Cậu đi tìm Thẩm Cẩm Phong, kêu anh ta kê một toa thuốc bổ, đưa cho La Hiểu Yên mang qua cho cô ấy."

"Được, Mạc tiên sinh." Trương Húc nói xong cũng chưa có ý định rời đi.

Mạc Trọng Huy nhướn mày: "Còn có chuyện gì?"

"Mạc tiên sinh, còn có chuyện tôi muốn nói với ngài, ngài có thể dừng tức giận không?"

Mạc Trọng Huy liếc mắt nhìn anh ta.

Trương Húc nói nhanh: "La Hiểu Yên ngày hôm qua ở Thiên Đường tiếp khách, cầm của khách hàng mười vạn, đồng ý uống mười ly rượu, nhưng không biết tại sao lại gọi An tiểu thư đến đây, mấy người đàn ông kia đã vũ nhục An tiểu thư."

Mạc Trọng Huy đập mạnh tay lên bàn làm việc, rống giận: "Cậu nói lại lần nữa."

"Mạc tiên sinh, xin ngài tha thứ, tôi cũng vừa mới biết."

"Gọi Phan Bình đến gặp tôi."

"Mạc tiên sinh, ngài muốn xử lý thế nào?"

Đồng tử đen như mực của Mạc Trọng Huy đảo nhanh, lạnh lùng nói: "An Noãn ở trong địa bàn của tôi lại xảy ra chuyện này, cậu nói tôi nên làm thế nào."

"Mạc tiên sinh bớt giận, Phan quản lý tốt xấu gì cũng bán mạng ở Thiên Đường nhiều năm, anh ta quản lý Thiên Đường rất tốt, không thể vì chút sai lầm này liền đem anh ta..."

Mạc Trọng Huy lạnh lùng ngắt lời: "Có phải đợi đến khi An Noãn xảy ra chuyện, tôi mới tìm anh ta."

Trương Húc không dám nói thêm gì nữa, nom nớp lo sợ chạy qua một bên, gọi điện cho Phan Bình đi lên.

Phan Bình đến trước mặt Mạc Trọng Huy, liền giải thích: "Mạc tiên sinh, ngày hôm qua là tôi thất trách, xin ngài trách phạt."

Mạc Trọng Huy lạnh lùng nói: "Phan quản lý, chân tay của cậu tôi tạm thời giữ lại trước, hoa hồng cuối năm nay của cậu sẽ đưa cho Trương trợ lý quyền ra ngoài."

Phan Bình nghe xong sắc mặt tái nhợt: "Mạc tiên sinh, xin ngài khai ân, xin đừng phạt nặng như vậy, nhà tôi già trẻ đều chờ tôi nuôi, tôi đang muốn mua một căn nhà lớn hơn để đưa cha mẹ dưới quê lên..."

Mạc Trọng Huy cười lạnh, châm chọc: "Phan quản lý, cậu bớt nuôi mấy người phụ nữ bên ngoài là được rồi."

Phan quản lý không còn lời nào để nói.

"Về phần mấy tên nhà giàu mới nổi kia, cứ làm cho họ bán thân bắt toại đi."

Phan Bình thở dốc vì kinh ngạc, cảm thấy mình may mắn không bị giống bọn họ.

"Mạc tiên sinh, tôi đã biết, tôi sẽ đi làm ngay. Nhưng lúc đó, cũng có mặt Thường tổng của tập đoàn Phi Vũ, cũng trừng phạt giống vậy sao?"

Mạc Trọng Huy giật mình, tuy ý phân phó: "Thường Tử Phi trước tha cho anh ta một lần."

Khó trách tối qua An Noãn không xảy ra việc gì, đại khái là có Thường Tử Phi ở đó. Anh cũng không dám tưởng tượng, nếu không có Thường Tử Phi, An Noãn gặp mấy tên cầm thú treu chọc, hậu quả sẽ thế nào."

"Các người ra ngoài trước đi."

Trương Húc và Phan Bình ra khỏi phòng, Trương Húc an ủi: "Phan quản lý, đây là trừng phạt tốt nhất rồi, tiền tài đều là vật ngoài thân, Mạc tiên sinh cũng đã cho anh rất nhiều."

"Là... là ..., Trương trợ lý, ý anh là."

"Nhắc nhở anh thêm một chút, La tiểu thư là bạn của An tiểu thư, anh muốn trêu chọc ai cũng được, nhưng đừng đụng đến cô ấy. Phàm là những chuyện có liên quan đến An tiểu thư, Mạc tiên sinh đều nhúng tay."

Mặt Phan Bình xanh mét, cảm kích nói: "Cảm ơn Trương trợ lý đã nhắc nhở, tôi hiểu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Thiếu Chút Sanh Non

Sau lần say rượu ở Thiên Đường, La Hiểu Yến hầu như mỗi ngày đều đến chỗ An Noãn, mang đến khi thì thức ăn, khi thì thuốc bổ, An Noãn có chút ngoài ý muốn, còn cả hoài nghi.

Hôm nay, rốt cuộc An Noãn không kềm chế được nghi hoặc trong lòng cẩn thận hỏi: "Hiểu Yến, sao tự nhiên chị tốt với em vậy?"

La Hiểu Yến liếc liếc cô, oán giận: "Trước kia chị không tốt với em sao?"

"Chị biết em không có ý này, chỉ là mỗi ngày chị đều làm nhiều món ngon, chẳng lẽ chị trúng số sao?"

"Công việc của chị, buổi tối đi làm, ban ngày rảnh rồi, sau lần uống rượu làm sức khỏe suy yếu, chị quyết định bồi dưỡng chính mình." Cô nói xong cầm lấy tay An Noãn: "Noãn Noãn, sau lần đó, chị cũng hiểu ra, trên đời này chỉ có một mình em thật lòng với chị, nên về sau chị cũng sẽ đối xử với em thật tốt. Đối với tình cảm, chị thật sự hết hy vọng, đàn ông yêu thương phụ nữ, chỉ là yêu thân thể. Đến khi có chuyện xảy ra, bọn họ chỉ biết trốn tránh, sợ sẽ liên lụy đến mình."

"Hiểu Yến, chị cũng đừng suy nghĩ nhiều, mỗi ngày đi làm đã rất vất vả, ban ngày nên nghỉ ngơi cho tốt, về sau đừng mang đồ ăn cho em nữa, em lớn như vậy có thể tự chăm sóc tốt cho mình."

"Cái em gọi là chăm sóc tốt cho mình, đến nỗi phải đến bệnh viện sao?" La Hiểu Yến tức giận nói, nói xong cô thấy hối hận.

An Noãn miễn cưỡng, nhướn mày hỏi: "Sao chị biết em đến bệnh viện? Thường Tử Phi nói với chị?"

La Hiểu Yến cười ha ha, cúi đầu nói: "Đúng vậy, lần trước anh ta vô tình nói với chị, nên chị biết."

An Noãn thản nhiên cười, trong lòng lại thấy chua xót. Tưởng đâu có thể nắm tay nhau đi đến trọn đời, nhưng nay đã thành người xa lạ.

"Hiểu Yến, mẹ của Thường Tử Phi bị sỏi mật cần phẫu thuật, chị nghĩ em có nên đến thăm bà?"

"Em đi thăm bà ấy?" La Hiểu Yến cao giọng: "An Noãn, em điên rồi sao, bà ta chia rẽ em và Thường Tử Phi, bà ta hạ nhục em, em còn muốn đi thăm bà ta. Nếu chị là em, chị còn ước gì bà ta chết sớm đi."

An Noãn nhún mày, trả lời: "Hiểu Yến, chị đừng nói vậy, trước kia đối xử với em vậy vì em và Thường Tử Phi ở bên nhau. Hiện tại, em và anh ấy đã chia tay, mâu thuẫn lúc trước cũng nên bỏ đi. Mặc kệ như thế nào, bà cũng là người nhìn thấy em từ bé lên đến. Nếu em không biết bà nằm bệnh viện thì không nói, nếu đã biết mà không đến thăm, chỉ sợ về sau đi Nghe càng chán ghét em hơn."

La Hiểu Yến bĩu môi, hừ nói: "Noãn Noãn, em hiền lành, bởi vậy luôn bị người ta khi dễ. Nếu em thật muốn đi, chị đưa em đi, chị sợ bà ấy lại khi dễ em."

"Sẽ không, có chú Thường ở đó, chú ấy sẽ không để ai ăn hiếp em."

--

An Noãn lựa một ngày tốt, mua một bó hoa và trái cây đến bệnh viện.

Chú Thường là người thành thật, rất thương vợ, dì Nghê nằm bệnh viện, ông 24 giờ đều bên cạnh, không rời nửa bước.

An Noãn gõ cửa phòng bệnh, người mở cửa quả nhiên là chú Thường.

"Noãn Noãn, là cháu, chú đã rất lâu không gặp cháu, vào đi, dì Nghê thấy cháu đến sẽ rất vui vẻ."

An Noãn đi vào bên trong, Giang Thiên Nhu cũng ở đó, đang ngồi ở đầu giường gọt táo cho dì Nghê. Thấy An Noãn, cô ta ngẩng đầu cười chào đón.

Nghê Tuệ tâm tình hình như rất tốt, hiếm có cười với An Noãn, làm cho cô thấy có chút thụ sủng nhược kinh.

"An Noãn, đến đây với dì."

An Noãn nom nớp lo sợ tiêu sái bước qua, đặt hoa và trái cây lên bàn.

"Cháu đến là tốt rồi, còn mưa này nọ làm gì, mỗi ngày Thiên Nhu cũng đã mưa rất nhiều, thật là lãng phí."

Giang Thiên Nhu đem miếng táo đã cắt xong đưa đến trước mặt Nghê Tuệ.

Về mặt Nghê Tuệ hạnh phúc cười nói với An Noãn: "Noãn Noãn, cháu nhìn xem, dì Nghê thật có phúc đúng không? Tìm được một con dâu hiền lành như vậy, dì tuy đang bệnh, nhưng trong lòng rất vui vẻ."

Bà noi xong cầm lấy tay An Noãn: "Noãn Noãn, lúc trước dì đối với cháu như vậy, hy vọng cháu đừng để trong lòng, cháu cũng biết không phải là dì ghét cháu, chỉ cảm thấy cháu và Từ Phi của dì thật không thích hợp, các người từ nhỏ đã là anh em, như thế nào có thể kết làm vợ chồng."

An Noãn gật đầu, thân nhiên nói: "Dì Nghê nói đúng, cháu từ nhỏ đã xem Từ Phi như anh trai, cháu đối với anh ấy chỉ có tình anh em, chưa từng có tình yêu. Hiện tại, anh Từ Phi và Giang tiểu thư có thể ở bên nhau, con cũng vui cho anh ấy, thật lòng chúc phúc cho hai người."

"Cám ơn lời chúc phúc của em."

Một giọng lạnh lùng từ phía sau vang lên, An Noãn lấy lại tinh thần, thấy Thường Từ Phi không biết khi nào đã ở cửa phòng bệnh. Mặt anh không chút thay đổi chậm rãi bước đến trước giường bệnh, đứng phía sau Giang Thiên Nhu.

An Noãn không khỏi cảm thán, thật đúng là trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối. Cô bỗng nhiên có chút hối hận về quyết định lúc trước của mình, nếu chưa từng bắt đầu cùng Thường Từ Phi, quan hệ giữa cô là dì Nghê cũng không thành ra như vậy.

"Mẹ, con và bác sĩ đã thương lượng qua, ngày mai sẽ tiến hành phẫu thuật, làm xong sẽ không sao."

Nghê Tuệ gật gật đầu, đem tay Thường Từ Phi và Giang Thiên Nhu đặt lên nhau, cười nói: "Mẹ đã xem ngày cho hai đứa, cuối tháng này được không? Mẹ rất muốn sớm uống rượu mừng của hai con."

Thường Từ Phi theo bản năng liếc mắt nhìn An Noãn, lập tức thân nhiên trả lời: "Hôm sự của con không vội, ngày mai mẹ mổ xong cũng cần có thời gian điều dưỡng, hôn sự vẫn nên để sau này mới nói đi."

Thường Bác ở một bên phụ họa: "Từ Phi nói đúng, hiện tại quan trọng nhất là bồi dưỡng thân thể cho bà thật tốt, chuyện bọn nhỏ kết hôn cũng không vội, huống chi hai đứa kết giao cũng chưa bao lâu, cũng nên tìm hiểu thêm."

Nghê Tuệ nghiêm mặt mắng Thường Bác: "Ông đang nói gì? Cái gì kêu là không vội? Bệnh của tôi cũng không sao, chỉ là sỏi mật, nếu thật sự có di chứng, đó không phải tôi không được thấy cháu nội của mình sinh ra sao."

"Mẹ, mẹ đang nói bậy gì đó."

"Trước đây không nói, Thiên Nhu và Từ Phi ở bên nhau lâu như vậy, chúng ta cũng nên cho Thiên Nhu một danh phận, hiện tại tuổi trẻ không giống như chúng ta trước kia, nếu một ngày nào đó bụng Thiên nhu lớn ra, chúng ta sẽ ăn nói thế nào với Giang lão gia."

Nghê Tuệ nói một hơi làm cho mặt Giang Thiên Nhu đỏ bừng, cô gắt giọng: "Bác gái, bác đừng nói lung tung."

"Được, được, không nói, tóm lại cuối tháng này dù không kết hôn cũng phải đính hôn trước."

An Noãn thấy một nhà họ thương lượng chuyện này, cảm thấy mình dư thừa, vì thế đứng lên nói: "Dì Nghê, cháu muốn trở về coi tiệm, không thể ở bên dì, khi nào rảnh cháu lại đến thăm dì."

"Được, cháu về trước đi, dù sao cũng làm công cho người ta, thời gian cũng bị hạn chết, về sau không có thời gian không cần đến thăm dì, dì cũng không trách cháu."

An Noãn chào xong mọi người, xoay người rời khỏi phòng bệnh. Đi đến cạnh cửa, nghe được giọng Thường Từ Phi: "Đợi chút, anh đưa em về."

An Noãn vừa định cự tuyệt, chú Thường cũng lên tiếng: "Đúng vậy, để Từ Phi đưa cháu về, cũng thuận đường."

Ngay cả Nghê Tuệ cũng lên tiếng: "Vậy con đưa An Noãn về đi, đi sớm về sớm"

An Noãn cùng Thường Từ Phi ra khỏi phòng bệnh, cô do dự nhưng vẫn mở miệng: "Anh không cần đưa em, em có thể đón xe về."

Cước bộ Thường Từ Phi dừng lại, trêu chọc: "Nếu hiện tại em gọi Mạc Trọng Huy đến đón em, anh sẽ lập tức dừng bước."

An Noãn cắn cắn môi, nhịn không được giải thích: "Em và Mạc Trọng Huy không phải như anh nghĩ."

"Không cần giải thích với anh, hiện tại anh cũng không là gì của em. Đi thôi, anh cũng không có nhiều thời gian."

Bọn họ vừa ra đến bãi xe, Giang Thiển Nhu đột nhiên đuổi theo: "Từ Phi, em và anh đưa An tiểu thư về, bác gái đột nhiên muốn ăn lẩu hủ bèo bên phố Đông, đúng lúc tiện đường."

Thường Từ Phi thân nhiên trả lời: "Các người đứng đây chờ anh, anh đi lấy xe."

Sau khi Thường Từ Phi đi, An Noãn cũng không biết nên nói gì, cô và Giang Thiển Nhu cũng không tính là quen biết.

Giang Thiển Nhu mở miệng trước: "Nghe nói An tiểu thư và Mạc tiên sinh ở bên nhau?"

"Không có chuyện này, thật không nghĩ được Giang tiểu thư cũng đi tin những lời đồn này."

"Thì ra là giả, tôi cũng nghe Từ Phi nói. A đúng rồi, cuối tháng tôi và Từ Phi đính hôn cô sẽ tới?"

An Noãn hơi dừng lại, lập tức bình tĩnh đáp: "Nếu được tôi sẽ đến."

"Nếu cô tới, tôi và Từ Phi sẽ rất vui, chúng tôi thật cần lời chúc phúc của cô."

Xe dừng trước mặt họ, An Noãn tự giác ngồi phía sau, Giang Thiển Nhu đương nhiên ngồi ghế bên cạnh tài xế.

"Từ Phi, tối nay đến nhà em ăn cơm, ông nói đã lâu không gặp anh."

"Được."

"Bác gái nói cuối tháng chúng ta đính hôn, có phải bây giờ chúng ta nên chọn lễ phục."

"Ừ."

"Em mặc kệ, đến lúc đó anh bận thế nào, cũng phải đi với em chọn lễ phục." Giang Thiển Nhu làm nũng kéo kéo cánh tay Thường Từ Phi.

Thường Từ Phi ôn nhu trả lời: "Được, tất cả đều nghe theo em, hiện tại đừng náo, anh đang lái xe."

Đầu An Noãn tựa lên kính xe, thường thức phong cảnh bên ngoài, mùa xuân đã đến, vạn vật xinh tươi, tất cả đều như quay lại quỹ đạo bình thường.

"Đừng tựa lên kính xe," Thường Từ Phi nhắc nhở

An Noãn hoảng sợ, rụt đầu lại, ngồi lại ngay ngắn.

Thường Từ Phi nhìn qua kính chiếu hậu liếc nhìn cô, ánh mắt thực không kiên nhẫn. An Noãn lần đầu tiên cảm thấy làm bóng đèn thật khổ sở.

"Dừng lại ven đường được rồi."

Thường Từ Phi cho xe dừng lại, lạnh lùng hỏi: "Làm gì?"

"Em muốn đi mua đồ ăn, các người đi trước đi, cảm ơn nhiều."

An Noãn nhanh chóng xuống xe giống như chạy nạn, nhanh như chớp chạy vào tiệm thức ăn.

Không lâu sau, mua hai loại thức ăn, ngoài ý muốn xe Thường Từ Phi vẫn còn đứng đó.

Thường Từ Phi nhìn thấy An Noãn thì xuống xe, mặt không chút thay đổi nói: "Lên xe."

"Em, em đi về được rồi, anh đi trước đi."

Thường Từ Phi trầm mặt, không hề giận dữ nói: "Đã đợi lâu, còn muốn ép buộc sao?"

An Noãn không có cách nào, đành xụ mặt lên xe.

Ngồi ở trên xe, mỗi giây trôi qua đều rất dài, cũng may rất nhanh đã đến tiệm.

"Cảm ơn." Cô nhanh chóng nói xong chui ra khỏi xe.

Lạc Khả Hân lại đến tiệm tìm cô, nhưng lần này, cô ấy dẫn thêm một người bạn đến mua quần áo. Người bạn này của cô ấy cũng rất nhiệt tình, hai người mua cũng rất nhiều, nếu tính ra có thể hơn bán một tháng.

Nhưng càng như vậy, An Noãn càng không được tự nhiên.

Lạc Khả Hân như nhìn được tâm tư cô, cười nói: "An tiểu thư, lần trước tôi đưa lì xì, đó là đối với cô nhục nhã. Nhưng cô đã giúp tôi một việc rất lớn, tôi không biết nên đền đáp cô như thế nào, tôi đưa cô tiền cô nhất định sẽ không nhận, nên chỉ có thể cùng bạn bè đến tiệm ủng hộ cô."

"Mặc tiểu thư, thật ra tôi cũng không được cô cái gì, cô không cần phải làm như vậy."

"Cô đã giúp tôi một việc rất lớn, ít nhiều vì cô, nên Mạc tiên sinh mới buông tha Lạc gia, bằng không tôi thật không biết làm sao trả lời cho ông nội tôi."

Sau khi bạn của Lạc Khả Hân mua xong quần áo thì cô ấy ra về, Lạc Khả Hân còn ở lại thêm một lát.

"An tiểu thư, tôi rất thích tính cách cô, ôn nhu im lặng, không tranh đua với ai, tâm địa thiện lương, bạn bè bên cạnh tôi không người nào giống cô. Ở trên thương trường, mỗi người đều mang mặt nạ, cuộc sống rất cẩn thận, không suy nghĩ rất dễ trở thành tội nhân. Có vài người, có thể trước đây một giây còn là bạn bè, sau một khắc có thể biến thành thù địch. Tôi đã gặp qua rất nhiều người lừa gạt tôi, nhưng vận mệnh an bài, tôi muốn trốn cũng không thoát. Nguyên bản nghĩ kết hôn, tìm cho mình một người chồng có năng lực, anh ta có thể chống đỡ thay tôi qua ngày. Lại không nghĩ mất tôi như mù, tìm được một người chồng vô năng, trên sự nghiệp đã không giúp được tôi, ngược lại trong cuộc sống lại không ngừng mang đến phiền phức."

An Noãn nhìn không được hỏi thăm: "Lần trước nghe cô nói, cô và chồng tình cảm không tốt, là thật sao?"

"Ban đầu đã không hợp, chúng tôi ở ngoài cũng như bao nhiêu cặp vợ chồng khác, kỳ thật chỉ là bằng mặt không bằng lòng."

"Nếu đã như vậy, tại sao không ly hôn?"

Lạc Khả Hân khẽ thở dài: "Anh ta gần đây không đồng ý ly hôn, nếu như ly hôn, anh ta chỉ còn hai bàn tay trắng. Thứ hai, ông nội tôi đã lớn tuổi, sức khỏe cũng không tốt, tôi không dám để ông chịu thêm đau khổ nào, vì vậy cứ kéo dài, ngày này qua ngày khác."

An Noãn mỉm cười, thì ra không phải mỗi người đều giống như mặt ngoài họ thể hiện. Rất nhiều nỗi khổ chỉ có bản thân mình biết.

"An tiểu thư, nếu cô không chê, tôi thật sự muốn làm bạn với cô, có rất ít người thiện lương như cô lại sẵn lòng giúp người, nếu có thể kết giao bằng hữu (bạn bè) như cô, tôi thật có phúc."

Lạc Khả Năng vừa nói xong lời này, cùng lúc La Hiểu Yến mang cơm tới tiệm cho cô.

La Hiểu Yến thấy Lạc Khả Hân, sắc mặt trầm xuống, cô tức giận kêu: "Noãn Noãn, ăn cơm."

Lạc Khả Hân cũng tự giác, cười nói: "Tôi đi trước đây, rảnh rồi sẽ đến tìm cô."

Sau khi Lạc Khả Hân đi, La Hiểu Yến tức giận: "An Noãn, em có ý gì? Lúc nào thì em cùng cô ta trở thành bạn bè? Chẳng lẽ em không biết cô ta là ai sao? Cô ta chính là Lạc Khả Hân, là người phụ nữ đoạt mất người đàn ông của chị, làm hại chị vào tù."

An Noãn nắm lấy hai vai cô, trấn an: "Hiểu Yến, chị đừng kích động, chị và Vương Gia Dật xảy ra chuyện gì, Lạc Khả Hân hoàn toàn không biết. Em cũng không tính là bạn của cô ấy, cũng mới gặp mặt có hai lần. Nhưng, cô ấy cũng là người phụ nữ đáng thương, cô ấy và Vương Gia Dật tình cảm không hợp."

"Cô ta đáng đời, giết đàn ông của người khác, nên nghĩ sẽ có một ngày mình cũng sẽ như vậy."

An Noãn không nhìn được trả lời: "Hiểu Yến, thật ra chị và Lạc Khả Hân đều là người bị hại, kẻ đáng chết chính là Vương Gia Dật. Anh ta ham mê hư vinh ruộng bỏ chị, đến với Lạc Khả Hân. Sau khi kết hôn với Lạc Khả Hân, lại không đối xử tốt với cô ấy. Đàn ông như vậy, heo chó cũng không bằng."

"Mặc kệ như thế nào, chị chỉ biết Lạc Khả Hân chính là người đoạt đi người đàn ông của chị, đời này cũng không thể nào đứng chung một nơi. Noãn Noãn, nếu em và Lạc Khả Hân trở thành bạn, vậy em sẽ mất đi người bạn là chị, từ nay về sau, chị với em cũng ở thế bất lưỡng lập."

"Chị thật ngoan cố, nhưng yên tâm đi, em và Lạc Khả Hân cũng không phải là người cùng đường, sao có thể trở thành bạn bè."

Hai người ngồi xuống ăn cơm, hôm nay cũng là những loại thuốc bổ và các món ăn tốt cho dạ dày, An Noãn bắt đầu hoài nghi: "Hiểu Yến, chị đi học nếu ăn à, sao tiến bộ nhiều vậy."

La Hiểu Yến run run, nhưng lập tức cười nói: "Cái này gọi là thiên phú, chị học được trên mạng, nên đâu có cần đi đâu học nữa."

"Nói thật, thời gian trước dạ dày của em không tốt, cũng đi bệnh viện hết hai lần, nhưng dạo gần đây, lại không thấy đau nữa."

La Hiểu Yến suy nghĩ trong lòng, người phụ nữ ngu ngốc này, đang ở trong phúc mà không biết phúc, có Mạc Trọng Huy sau lưng bảo vệ cô ấy, chiếu cố cô ấy, anh ta làm sao có thể để cho cô ấy đến bệnh viện lần nữa.

Có đôi khi cô thật sự rất hâm mộ An Noãn, bên người cô ấy luôn có nhiều người quan tâm, yêu thương, yên lặng vì cô ấy mà trả giá, không cần báo đáp. Có lẽ năm đó Mạc Trọng Huy làm cho cô ấy như vậy, có thể là có nguyên nhân khác.

--

Khi Hà Tư Kỳ mang cái bụng thật lớn đến tiệm, An Noãn và La Hiểu Yến vẫn còn đang ăn cơm trưa.

Hà Tư Kỳ mang thai tầm bốn tháng, nhưng bụng rất lớn. Mạc Trọng Huy chăm sóc cô ta rất tốt, bên cạnh lúc nào cũng có người đi theo.

Cô ta đi dạo một vòng trong tiệm, thấy họ đang ăn cơm trưa, trêu chọc: "Đang ăn cơm à, cô gầy như vậy tiền lương của cô không đủ để ăn uống sao."

Người phụ nữ bên người cô ta cũng phụ họa: "Tiểu thư, cơm trưa của họ mà so sánh với cô, thật là gặp sự phụ, Mạc tiên sinh mỗi ngày đều thay đổi cách thức tẩm bổ thân thể cho cô, cung cấp các loại dinh dưỡng, sắc mặt cô lúc nào cũng hồng hào, giống như một cô gái."

An Noãn và La Hiểu Yến cũng không quan tâm hai người bọn họ.

"Mấy ngày trước tôi có đến bệnh viện kiểm tra, lần này đã xác định là con trai, nhưng Mạc Trọng Huy lại nói, trai gái đều như nhau, nhưng con trai cũng vẫn tốt hơn, cũng là trọng nam khinh nữ."

La Hiểu Yến chịu không nổi, nhướn mày: "Chuyện này cô đến đây nói làm gì? Có liên quan đến chúng tôi sao?"

"Tôi chỉ muốn nhắc nhở người phụ nữ không an phận này, không nên tơ tưởng Mạc Trọng Huy, đừng nghĩ một bước lên trời, sẽ không có cơ hội, Mạc gia không phải ai cũng có thể vào cửa."

La Hiểu Yến nhin không được châm chọc: "Cô mang thai cũng đã bốn năm tháng, cũng chưa ai rước vào cửa nhà, hay là cửa lớn của Mạc gia cô cũng không thể vào được, vậy đứa nhỏ trong bụng cô cũng chỉ là con hoang."

"Cô nói cái gì, cô dám nói con của Mạc Trọng Huy là con hoang, cô là ai?"

"Tôi không có, tôi tuyệt đối chưa có nói con của Mạc tiên sinh là con hoang."

"Vậy cô có ý gì? Ý cô là đứa nhỏ trong bụng tôi không phải là của Mạc Trọng Huy?"

"Đây là cô nói đó nha."

La Hiểu Yến chưa từng thấy người phụ nữ nào ngu xuẩn như vậy.

"Cô gái đáng chết này lại dám xen vào chuyện của người khác." Hà Tư Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, bước lên xô La Hiểu Yến.

La Hiểu Yến gạt tay cô ta, có lẽ do quá mạnh nên Hà Tư Kỳ bị gạt té xuống đất. Một khắc kia, đầu óc An Noãn trống rỗng, chỉ nghe được Hà Tư Kỳ khóc rống lên, cả người hầu đi theo cũng hét lớn.

--

Xe cứu thương đưa Hà Tư Kỳ đến bệnh viện, người hầu bên người cô ta tìm An Noãn và La Hiểu Yến cũng đến bệnh viện, giọng điệu rất mạnh cứng rắn nói: "Hai người chết chắc rồi, nếu đứa nhỏ có chuyện gì, Mạc tiên sinh không thể không giết các người."

Mạc Trọng Huy rất nhanh đến bệnh viện, người hầu lập tức nghênh đón: "Mạc tiên sinh, chính là hai người phụ nữ này, là họ xô ngã Hà tiểu thư."

Mạc Trọng Huy trừng mắt gầm nhẹ: "Cút."

Người phụ nữ bị dọa đến không dám thở, ngoan ngoãn đứng vào một góc.

Mạc Trọng Huy đứng ngoài phòng cấp cứu, ánh mặt trời định cũng có chút kinh hoàng, có đôi khi, chính là bởi vì để ý, nên mới kích động.

La Hiểu Yến dùng sức nắm tay An Noãn, ở bên tai cô lo lắng nói: "Noãn Noãn, làm sao bây giờ? Chị gặp họa rồi, nếu Hà Tư Kỳ mất đi đứa nhỏ, có phải Mạc Trọng Huy sẽ giết chị chôn chung?"

An Noãn vỗ nhẹ vai cô ấy an ủi: "Đừng sợ, nếu thật sự ngoài ý muốn, cứ nói với Mạc Trọng Huy là em làm, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên em làm Hà Tư Kỳ bị thương."

"Không được, là chị làm sao có thể nói là em."

"Khoan hãy nói những lời này, chị cứ bình tĩnh ngồi xuống."

An Noãn từng bước đến bên cạnh Mạc Trọng Huy, khi đến trước mặt anh, mới phát giác sắc mặt anh tái nhợt, cũng không biết có phải vì quá sợ hãi không.

"Mạc Trọng Huy, nếu có chuyện gì, anh cứ đến tìm tôi, là tôi đã đẩy ngã cô ta."

Ánh mặt Mạc Trọng Huy xa lạ nhìn cô, cúi đầu hỏi: "An Noãn, em thực sự bình tĩnh? Nếu có chuyện gì, em lấy cái gì đền bù?"

An Noãn bị hỏi, kinh ngạc nhìn anh.

"Đứa nhỏ không còn, không phải là em muốn theo giúp tôi có một đứa khác?"

Đúng lúc này, cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ tháo khẩu trang xuống nói: "Mạc tiên sinh, Hà tiểu thư không có gì đáng ngại, nhưng có dấu hiệu sanh non, cần ở bệnh viện theo dõi."

Mạc Trọng Huy nhẹ nhàng thờ ra, gật đầu.

"Còn có chuyện này, hiện tại cảm xúc của Hà tiểu thư không ổn định, ngài vẫn nên đi thăm cô ấy."

Mạc Trọng Huy đi về phía trước, cũng không quên quay lại lạnh lùng nói với An Noãn: "Em nên cảm thấy may mắn đứa nhỏ không có chuyện gì, em đi đi."

An Noãn như trốn chạy kéo La Hiểu Yến rời đi.

Hà Tư Kỳ được chuyển đến phòng bệnh cao cấp, vừa thấy Mạc Trọng Huy đến, cô làm như rất xúc động, cầm lấy tay anh khóc nói: "Anh nhất định phải trả thù cho em, là An Noãn xô em ngã, cô ta muốn giết chết con của chúng ta, người phụ nữ này thật độc ác, là cô ta muốn trả thù em, em không cần biết, anh phải báo thù cho em."

Mạc Trọng Huy đưa tay vuốt tóc cô trấn an: "Đứa nhỏ không sao, nếu như em cứ xúc động như vậy, em bé lại xảy ra chuyện."

Hà Tư Kỳ hoàn toàn không nghe anh nói, ánh mắt trở nên lạnh băng: "Mạc Trọng Huy, đến bây giờ anh còn nói thay cho cô ta, là con của em mạng lớn, mới bình yên vô sự trong bụng em, nếu như đứa nhỏ thật xảy ra chuyện, anh vẫn buông tha An Noãn đúng hay không? Hoặc là, anh thật sự hy vọng đứa nhỏ này mất đi, như vậy anh sẽ không cảm thấy áy náy khi theo đuổi An Noãn. Mạc Trọng Huy, em đã nhìn rõ anh, anh đi đi, em không muốn nhìn thấy anh."

Mạc Trọng Huy có chút không kiên nhẫn nhíu mày.

Hà Tư Kỳ như người bệnh tâm thần khóc rống lên, vừa khóc vừa kể lể: "Em và chị đều là mạng khổ, chị em chết trong tay người nhà anh, mà không chừng em cũng sẽ chết trong tay An Noãn. Em và chị đều yêu một người đàn ông, người đàn ông này tuy rất mạnh mẽ nhưng cũng không có cách nào bảo vệ cho chúng tôi, vì với anh ta mà nói, chúng tôi có cũng được không có cũng chẳng sao."

Mạc Trọng Huy kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng an ủi: "Em suy nghĩ quá nhiều rồi, anh sẽ bảo vệ em và đứa bé, không ai có thể làm tổn thương các người."

"Nhưng chúng tôi cũng đã tổn thương, anh có trả thù cho em không?"

Mạc Trọng Huy như muốn phát hỏa, gầm nhẹ: "Em muốn anh trả thù cho em thế nào, giết chết An Noãn, hay muốn đưa cô ấy vào tù. Em và Tư Nghiên đều yêu anh, An Noãn cũng vậy, trong quá khứ cô ấy so với bất cứ người nào đều yêu anh hơn, nhưng vì em, anh đã hủy hoại cô ấy. Hiện tại, cô ấy vất vả từ trong tù được thả ra, cho đến bây giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ trả thù chúng ta, đều là chúng ta treu chọc cô ấy. Nếu như em ngoan ngoãn ở nhà cho tốt, An Noãn làm sao có cơ hội xô ngã em, là em tự mình đến tiệm cô ấy ra oai."

Hà Tư Kỳ khó tin người đàn ông trước mặt, mỗi câu mỗi chữ nói ra đều che chở cho An Noãn. Đây là người đàn ông mà cô muốn dựa vào sao, là người mà chị mình dùng cả sinh mạng để yêu sao.

"Đúng, là em đến tiệm của An Noãn, khoe khoang với cô ta, đó bởi vì em không đủ tự tin với chính mình, đó là bởi vì từ lúc em mang thai anh chưa từng để ý em. Em mang thai đã bảy tháng, anh ngủ cùng giường với em được mấy lần, thời gian này anh ở đâu. Em sợ hãi, em sợ mất đi anh, bởi vậy em đi tìm An Noãn, đó là một loại sợ hãi anh có hiểu hay không?"

Mạc Trọng Huy hít sâu một hơi, đứng lên thản nhiên nói: "Nghĩ ngợi cho tốt, bác sĩ sẽ chăm sóc tốt thai nhi của em, những cái khác đừng nên suy nghĩ tới, em suy nghĩ nhiều chuyện không có thật."

Hà Tư Kỳ đáng thương nhìn anh hỏi: "Bây giờ anh muốn đi đâu?"

"Công ty có chút việc cần giải quyết, rảnh rồi anh sẽ đến thăm em."

"Anh đối xử với em vậy sao, em nằm bệnh viện, anh còn có tâm tư lo chuyện công ty. Mạc Trọng Huy, em hoàn toàn không có vị trí trong lòng anh, ngoài trừ An Noãn thì chỉ có Mạc thị."

Mạc Trọng Huy day day huyết thái dương, cảm thấy rất nhức đầu. Anh không để ý Hà Tư Kỳ nữa, quay người ra khỏi phòng bệnh.

Trương Húc và Mạc Trọng Huy lên xe rời khỏi bệnh viện, ngồi trên xe, anh nhìn không được nói: "Mạc tiên sinh, tôi vừa mới thăm dò qua, có người nhìn thấy đây ngã Hà tiểu thư là La Hiểu Yến."

"Tôi biết."

Anh rất hiểu An Noãn, cô hận không thể bình yên qua ngày, sao lại chủ động tìm phiền phức vào người.

"Hà tiểu thư phải làm sao?"

"Gọi Thảm Cẩm Phong tìm bác sĩ phụ khoa tốt nhất cho cô ấy."

"Chúng ta hiện giờ đi đâu?"

"Đi tìm An Noãn."

Xe dừng trước cửa tiệm, An Noãn bình tĩnh mở tiệm, La Hiểu Yên về nhà mình.

Thấy Mạc Trọng Huy đến, An Noãn theo bản năng nhú mồm.

"Nghe nói bạn tốt của em La Hiểu Yên làm Tư Kỳ bị thương."

An Noãn cắn môi, hận không thể một cước đá người đàn ông này văng ra ngoài.

"Người phụ nữ kia thật to gan, tôi nhiều lần giúp đỡ cô ta, cô ta lại dám động thủ với con của tôi."

An Noãn không phục quát: "Sao anh không nói là Hà Tư Kỳ ra tay trước, là cô ta đến làm phiền tôi trước. Nhưng giờ, Hà Tư Kỳ cũng không sao, anh còn muốn gì nữa?"

"Tôi sẽ không tự nhiên nói với em như thế, chỉ là với bạn của em thì đã nói đúng."

"Mạc Trọng Huy, anh đừng khinh người quá đáng. Anh dám làm gì La Hiểu Yên, tôi sẽ đi giết Hà Tư Kỳ, giết đứa nhỏ của các người, cho họ Mạc các người tuyệt tử tuyệt tôn."

Mạc Trọng Huy cười ra tiếng, từng bước đến gần cô, bức cô đến chân tường, khẽ gọi gặng từng tiếng cười nói: "An Noãn, nghe cho kỹ, chỉ cần thai nhi trong bụng Tư Kỳ mất đi, bất luận là nguyên nhân gì, người kế tiếp phải sinh đứa nhỏ cho tôi là em."

"Anh mẹ nó nằm mơ." An Noãn rống lớn ra tiếng.

Anh một tay nắm cằm cô, trầm thấp thản nhiên nói: "Nếu không có chuyện ngoài ý muốn ba năm trước, chúng ta cũng đã có em bé kêu anh bằng cha."

An Noãn cười lạnh: "Chuyện ba năm trước là ngoài ý muốn sao? Chẳng phải anh và Hà Tư Kỳ âm mưu tổn thương tôi từ trước sao?"

Sắc mặt Mạc Trọng Huy trầm xuống, còn thật sự nói: "Thật đúng là ngoài ý muốn."

"Mạc Trọng Huy, không cần nói nữa, tôi không muốn nghe. Tôi thật hy vọng anh và Hà Tư Kỳ vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mắt tôi, nhưng tại sao các người không buông tha cho tôi? Tôi bị các người hại chưa đủ thảm sao?"

Mạc Trọng Huy chậm rãi buông tay ra.

"Mạc Trọng Huy, về sau đừng tìm tôi nữa được không? Chỉ cần thấy anh, tôi sẽ nhớ đến cái chết oan của cha tôi."

Mạc Trọng Huy dùng một chút cúi đầu nói: "Anh có thể minh oan cho cha em, trả lại sự trong sạch cho ông."

"Không cần, người là bị anh hại chết, hiện tại làm có ích gì? Tôi chỉ muốn bình yên sống qua ngày, chỉ cần các người đừng đến quấy rầy tôi là tốt rồi."

--

Trong lúc Hà Tư Kỳ nằm viện dưỡng thai, Mạc Trọng Huy cũng không đến thăm lần nào, chỉ an bài trợ lý của anh mỗi ngày đến xem.

Trương Húc làm việc này như bị khổ sai, mỗi ngày đến bệnh viện đều bị Hà Tư Kỳ tra tấn. Trong phòng bệnh, chén bát, đồ dùng bị quăng tứ tung, tạo thành một mảnh hỗn độn.

"Trương trợ lý, anh nói cho tôi biết, Mạc Trọng Huy đang ở đâu?"

Không biết đây là lần thứ mấy, Hà Tư Kỳ như người bệnh tâm thần chất vấn anh.

Trương Húc nhú mồm, cúi đầu trả lời: "Mạc tiên sinh đang ở Thượng Hải dự một hội nghị quan trọng, sáng sớm đã đi."

Hà Tư Kỳ cười lạnh: "Anh ấy đi chẳng lẽ không mang theo anh? Trương trợ lý, trình độ nói dối của anh ngày càng tệ, anh còn muốn lừa gạt tôi đến bao giờ?"

"Hà tiểu thư, tôi nói đều là sự thật, Mạc tiên sinh một mình đi Thượng Hải, để tôi ở đây chăm sóc cô."

Hà Tư Kỳ xua tay ngắt lời anh: "Trương trợ lý, anh đừng nói gì nữa, tôi biết anh ấy đang làm gì, nhất định là đang áp mặt nóng của anh ấy lên mông lạnh của An Noãn, tiện thể anh giúp tôi nhắn với anh ấy nếu còn không đến thăm tôi, anh ấy sẽ phải hối hận."

Trương Húc nom nớp lo sợ đi báo với Mạc Trọng Huy.

Mạc Trọng Huy chỉ bình tĩnh nói một câu: "Mặc kệ cô ấy, về sau cậu cũng không cần đến bệnh viện nữa."

Trong lòng Trương Húc không tiếng động thờ dài, chuyện này thật đúng là người bình thường có thể chịu được.

"Hà tiểu thư sẽ không làm ra việc ngốc gì?"

"Cô ấy sẽ không, cô ấy so với bất kỳ ai càng yêu bản thân mình hơn."

Thật lâu về sau, Mạc Trọng Huy và Trương Húc đều suy nghĩ, nếu đem lời nói của Hà Tư Kỳ để trong lòng, nếu nhiều bi kịch cũng sẽ không phát sinh. Nhưng chuyện đã xảy ra, nếu muốn hối hận cũng không còn kịp nữa.

An Noãn sống an nhàn được vài ngày, La Hiểu Yến mỗi ngày đều mang thức ăn ngon đến cho cô. Hai người đều nhất trí với nhau không nói về chuyện tình cảm, không nói về đàn ông, phần lớn đều tán gẫu với nhau về công việc và cuộc sống hiện tại.

Có một ngày Elle gọi điện thoại cho cô, hỏi cô và Thường Tử Phi ra sao rồi.

An Noãn thành thật trả lời: "Em và anh ấy đã chia tay."

Elle bên đầu dây bên kia thờ dài: "Khó trách, hôm nay chị thấy Thường Tử Phi và một người phụ nữ dạo phố, chị còn nghĩ anh ta vụng trộm sau lưng em, thật không ngờ hai người đã..."

Cô ấy nói chưa hết câu, đột nhiên chuyển sang hỏi: "Noãn Noãn, hiện giờ em đang độc thân?"

An Noãn "ừ" một tiếng.

"Chỉ giới thiệu cho em một người, em họ của chị đi du học vừa về nước, người lịch sự tuấn tú, nhưng tuổi hơi lớn chút, đã ba mươi lăm tuổi, vẫn chưa có đối tượng, trong nhà đang sốt ruột, nhờ chị tìm cho một cô gái, nếu em có hứng thú thì chị hẹn ngày gặp mặt?"

An Noãn theo bản năng từ chối: "Elle, hiện giờ em chưa muốn nghĩ đến chuyện tình cảm."

"Nha đầu ngốc, Thường Tử Phi cũng đã tìm cho mình một người khác, không lẽ em còn chưa bỏ xuống được? Hay em không tin chị? Chị cam đoan với em, em họ của chị rất tốt, có thể gặp mặt một lần được không?"

"Elle, chị vẫn nên tìm người khác đi, em không thích hợp."

"Hợp hay không gặp nhau mới biết được, nếu không thành vẫn có thể làm bạn với nhau, em nên biết bên cạnh em có quá ít bạn bè? Luôn một mình một bóng, em mới hai mươi mấy tuổi, đang thời tuổi trẻ, quen biết nhiều một chút, suy nghĩ cũng thoáng một chút, em cũng sẽ gặp được chân mệnh thiên tử của mình. Và lại, em vẫn chưa quên Thường Tử Phi?"

"Em không có."

"Vậy được rồi!" Elle ngắt lời cô: "Tốt, quyết định như vậy đi, tối mai chị đến tiệm đón em, sửa soạn đẹp một chút, quyến rũ chút."

"Elle... Elle.. Chị..."

An Noãn còn muốn từ chối đầu dây bên kia đã cúp máy. Elle là vậy làm việc gì cũng luôn vội vàng, mặc kệ người ta có đồng ý hay không, cô ấy cứ như vậy mà làm.

--

Ngày hôm sau, tâm tình An Noãn cả ngày không yên, La Hiểu Yến phát hiện có gì không đúng, gần hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

An Noãn liền kể cho LHT nghe sự việc, La Hiểu Yến nghe xong nhảy dựng lên: "Rất tốt, cơ hội này rất tốt, hôm nay em trang điểm thật đẹp nha. Noãn Noãn, chị nói cho em biết, không chừng duyên phận của em đã tới."

An Noãn bĩu môi.

"Noãn Noãn, em đừng bao giờ từ chối cơ hội lần này, chúng ta đều đã đến tuổi kết hôn, cái vòng lẩn quẩn này vốn rất nhỏ, không cần biết cái gì gọi là người đàn ông vĩ đại, cũng chỉ là cần một nơi nương tựa, bởi vậy, em nhất định phải nắm bắt cơ hội này thật tốt, còn phải thật lòng đối đãi, nói không chừng chỉ gặp một lần liền được."

An Noãn khẽ thờ dài, nói sang chuyện khác.

Buổi tối Elle đến tiệm, buộc cô phải thay một bộ quần áo đẹp, trang điểm đơn giản.

"Tuy nói không thể trông mặt mà bắt hình dong, nhưng ấn tượng đầu tiên rất là quan trọng. Nói cho em biết, em họ của chị rất anh tuấn, bao nhiêu phụ nữ đều muốn đến gần, nhưng thẳng thắn này rất khó tính, chọn đến chọn lui đến giờ vẫn một mình. Noãn Noãn, chị có linh tính, cậu ta sẽ chọn trúng em."

"Elle, em không muốn đi."

"Không được, chị đã hẹn rồi, bây giờ có hối hận cũng không còn kịp. Noãn Noãn, em không cần tạo áp lực cho mình, coi như là gặp một người bạn đi, phần chần lén."

Elle đưa cô đến một nhà hàng Tây, nơi này đối với cô rất quen thuộc, cô đã cùng Thường Tử Phi đến vài lần.

Gặp được em họ của Elle, bề ngoài xác thực rất anh tuấn, khó đoán ra tuổi thật của anh ta.

Ấn tượng đầu tiên của An Noãn đối với anh ta là, rất thân sĩ.

Ba người ngồi không bao lâu, điện thoại của Elle đột nhiên reo lên, cô quay qua An Noãn áy náy: "Trong tiệm có chút việc, Phù Thu muốn chị đến đó một chuyến, không thể ngồi đây cùng em."

An Noãn bắt đầu đi gặt đầu.

Sau khi Elle rời đi, còn lại hai người họ, An Noãn có chút xấu hổ. Nhất là nhìn thấy bàn kê bên là một đôi tình nhân, cô càng không được tự nhiên.

"An tiểu thư, chị họ tôi thường xuyên nhắc đến cô, chị ấy nói cô tâm địa thiện lương, ôn nhu xinh đẹp, hôm nay gặp mặt, quả thật, so với tưởng tượng còn xinh đẹp hơn."

Mặt An Noãn đỏ bừng, cúi đầu nói: "Đường tiên sinh, anh quá khen."

"An tiểu thư, bình thường cô thích làm gì?"

An Noãn bị hỏi, nghĩ nghĩ thản nhiên nói: "Tôi không có thích gì."

"Vậy bình thường khi một mình cô làm gì?"

Khi một mình, An Noãn suy nghĩ thật lâu, khi cô một mình cô thích ngẩn người, cô có thể ngồi trên giường cả một ngày, cái gì cũng không làm, cái gì cũng không nghĩ.

Thấy An Noãn không trả lời, anh ta cười nói: "Vậy tôi nói về sở thích của tôi đi, tôi thích đua xe, thích đánh golf, còn thích tập thể dục."

An Noãn nhìn anh ta bề ngoài nhẵn nhụi, không nghĩ đến anh ta lại thích đua xe.

"An tiểu thư, cô đối với bạn trai của mình có yêu cầu gì không?"

Mỗi vấn đề anh ta đưa ra An Noãn đều không có câu trả lời. Tự hỏi thật lâu, cô mới cúi đầu nói: "Tôi hy vọng anh ấy có thể chân thành, hy vọng thế giới của anh ấy có thể đơn giản một chút."

Người đàn ông hơi dừng lại, lập tức cười nói: "Khó tìm được một người phụ nữ đối với bạn trai của mình có yêu cầu không phải có nhà, có xe, có tiền gửi ngân hàng. An tiểu thư, tôi thật sự rất thương thức cô."

"An tiểu thư, có lẽ cô không coi trọng những thứ này, nhưng tôi cũng nói qua về những thứ tôi có, tôi có một biệt thự, hai căn hộ, tất cả đều ở trung tâm, hai chiếc xe, đều là xe thể thao, chuyện này cũng có liên quan đến việc tôi thích đua xe, tiền trong ngân hàng không nhiều, nhưng cũng không phải là ít. Tôi cũng không còn nhỏ, gặp được đối tượng mình thích sẽ nghĩ đến kết hôn, sau khi kết hôn một năm sẽ sinh em bé..."

An Noãn ngượng ngùng, xấu hổ ngắt lời anh ta: "Đường tiên sinh, thật xin lỗi, tôi muốn đi toilet."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Mạc Trọng Huy, Anh Yêu Tôi Sao

An Noãn chạy vào toilet, mở vòi nước thật lớn tát nước lạnh lên mặt mình, làm cho bản thân tỉnh táo lại. Có lẽ đây cũng là một hình thức gặp mặt, không cần tìm hiểu, chỉ nói điều kiện. Nhưng cô còn chưa chuẩn bị tâm lý thật kỹ để đón nhận một tình cảm mới, đối mặt với một người chân thành, cô cảm thấy luống cuống.

Người tỉnh táo lại, cô tính trở về bàn tìm cơ ra về.

Từ toilet đi ra, cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, một bóng đen xuất hiện ngay trước mắt, giây tiếp theo cô bị một lực kéo ngược trở vào trong toilet.

"Thường Tử Phi, anh kéo tôi vào đây làm gì?" Cô cả kinh kêu lên.

Thường Tử Phi vừa khóa trái cửa lại vừa hung ác nhìn chằm chằm An Noãn.

"Thường Tử Phi, anh đừng làm vậy, đây là toilet nữ."

"Người đàn ông ngồi chung bàn với em là ai?"

An Noãn áp ứng không biết trả lời sao: "Chỉ là, chỉ là một người bạn."

"Bạn?" Anh nhếch môi, trào phúng nói: "Mạc Trọng Huy biết em tới đây coi mắt sao? Một mình anh ta không thể thỏa mãn em, nên em vội vã tìm một người khác phải không?"

"Thường Tử Phi, anh đang nói vậy cái gì?"

"Muốn tìm đàn ông sao không tìm tôi? Tôi kém hơn gã đàn ông kia sao?"

An Noãn khẽ thờ dãi, bất đắc dĩ nói: "Thường Tử Phi, tôi hôm nay nói rõ ràng với anh, tôi và Mạc Trọng Huy không có quan hệ gì, hôm nay tôi đúng là đến đây để coi mắt. Anh cũng đã đính hôn với Giang Thiển Nhu, chẳng lẽ tôi cũng không được phép tìm một tình cảm khác sao?"

Thường Tử Phi giật mình, vẻ mặt thống khổ.

"Thường Tử Phi, anh đừng ở trước mặt tôi ra vẻ tỉnh thánh, đàn ông các người đều giống nhau, cái các người yêu cũng chỉ là thân thể của người phụ nữ, người đàn bà nào có thể thỏa mãn anh, thì mới gọi là yêu. Thường Tử Phi, tôi đã nhìn rõ anh!"

An Noãn trừng mắt nhìn anh, xoay người mở cửa rời đi.

Thường Tử Phi đột nhiên ngăn trước mặt cô, dùng sức nắm hai vai cô, điên cuồng hôn lên môi cô.

An Noãn bị hôn trở tay không kịp, một đám lại một đám lên lưng Thường Tử Phi. Anh trở nên điên cuồng hơn, như muốn cắn nát môi cô.

Có lẽ động tĩnh bên trong quá lớn, bên ngoài có người gõ cửa.

An Noãn sợ hãi, dùng sức cắn thật mạnh môi Thường Tử Phi, trong miệng hai người tràn ra máu tươi.

Bên ngoài tiếng đập cửa lớn hơn, Thường Tử Phi lúc này mới chịu buông cô ra, môi hai người đều sưng đỏ, nhưng Thường Tử Phi lại vui vẻ.

Thường Tử Phi đưa tay sờ lên đôi môi sưng đỏ của cô, trêu chọc: "Noãn Noãn, tôi muốn biết em làm sao giải thích với người đàn ông kia về đôi môi sưng đỏ của em."

An Noãn không chút do dự tát thật mạnh lên má anh, một tiếng thanh thủy vang lên làm cho mày Thường Tử Phi giương lên thật cao.

"Thường Tử Phi, tôi càng ngày càng chán ghét anh."

Cửa được mở ra, người đứng bên ngoài là Giang Thiển Nhu.

Nhìn thấy bọn họ, Giang Thiển Nhu giật mình, sắc mặt xanh mét, tầm mắt rơi vào đôi môi sưng đỏ của hai người: "Các người..."

An Noãn cũng vội giải thích, chạy ra khỏi hiện trường.

Trở lại bàn ăn, cô lấy tay che kín đôi môi.

Đường Phi rất thân sĩ hỏi: "An tiểu thư, có phải bụng không được thoải mái, sao lại đi lâu vậy?"

"Đúng vậy, tôi thấy không được khỏe, muốn đi về sớm chút."

"Tôi đưa cô về."

Anh ta gọi phục vụ đến tính tiền.

Hai người ra khỏi nhà hàng. An Noãn dừng bước.

"An tiểu thư, xe tôi ở bên kia."

An Noãn mím môi, thản nhiên nói: "Đường tiên sinh, anh là một người tốt, chỉ tiếc hiện tại tôi không muốn nghĩ đến chuyện tình cảm, tôi có một quá khứ

không tốt, không phải một người bình thường nào cũng có thể chấp nhận được."

"Quá khứ? Tôi có thể chấp nhận, lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi rất thích, ôn nhu, im lặng, tôi rất thích một cô gái như vậy làm vợ. Mặc kệ quá khứ của cô thế nào, tôi nhất định có thể chấp nhận."

"Tôi đã từng ở tù." An Noãn bình tĩnh ngắt lời anh ta.

Người đàn ông hoàn toàn giật mình.

"Đường tiên sinh, cứ như vậy đi, tôi tin anh có thể tìm cho mình một cô gái tốt hơn tôi."

Lần này, người đàn ông không có giữ cô lại.

An Noãn đi một mình trong gió lạnh, trong bóng đêm, đèn đường mờ nhạt chiếu xuống bóng cô kéo dài, lại càng phát ra vẻ cô đơn lạnh lẽ. Phạm lỗi khi còn trẻ, nhất định phải dùng thời gian cả đời để bù đắp lại.

Bên kia, Giang Thiển Nhu lần đầu tiên chất vấn Thường Tử Phi: "Hai người vừa rồi ở bên trong làm cái gì?"

Thường Tử Phi liền như vậy đứng giữa toilet nữ, không nói được lời nào.

"Anh nói, hai người đã làm gì? Thời gian dài như vậy, anh ngay cả đụng em cũng không muốn, lại ở nơi công cộng hôn môi với cô ta, anh thích cô ta, chán ghét em, sao lại muốn ở một chỗ với em."

Thường Tử Phi nhẹ nhàng đẩy cô ra, lạnh lùng nói: "Không chấp nhận được, chia tay đi."

Nói xong anh lập tức bỏ đi.

Giang Thiển Nhu nhìn theo bóng dáng lạnh lùng của anh rống lên: "Anh nằm mơ, tôi vĩnh viễn không chia tay với anh, cho dù phải trói lại, tôi cũng muốn đem anh buộc ở bên mình. An Noãn là một người phụ nữ đã từng ở tù, không xứng đáng dành đàn ông với tôi."

An Noãn về đến nhà liền gọi điện thoại cho Elle, đang muốn mở miệng xin lỗi, Elle đã nói trước: "Noãn Noãn, thật xin lỗi, chị không có đem hoàn cảnh của em nói trước cho em họ của chị biết, hấn không làm cho em khó xử chứ."

"Không có, người xin lỗi phải là em"

"Noãn Noãn, em đừng bao giờ nói vậy, em họ của chị khó khăn kén chọn cho nên mới không tìm thấy đối tượng, còn dám ghét bỏ em đã từng ngồi tù, em còn chưa ghét bỏ hấn ta là tốt lắm rồi, lần sau chị nhất định sẽ hảo hảo nói chuyện với hấn ta, rất kỳ cục. Noãn Noãn, em cũng đừng buồn, lần sau chị nhất định sẽ tìm cho em một người tốt hơn, so với em họ của chị tốt hơn gấp nhiều lần."

Cách Elle an ủi thật không giống ai, nhưng An Noãn có thể cảm nhận được cô ấy rất quan tâm ưu ái mình, cô thấy lòng thật ấm áp.

Gác điện thoại của Elle, An Noãn nằm trên giường, trong đầu lại tràn đầy hình ảnh của Thường Tử Phi, thật hung tợn, còn có nụ hôn bá đạo của anh ta.

Đã từng, cô đã luôn tin tưởng, nếu năm đó không gặp Mạc Trọng Huy, cô và Thường Tử Phi có thể đến với nhau không, theo đó là hai nhà đều chúc phúc cho họ.

Nhưng sự đời nếu chuyện đã xảy ra, có giải thiết, dự đoán cũng không có ý nghĩa gì.

Lần qua lộn lại không ngủ được, hôm nay cô gặp phải nhiều phiền toái, Giang Thiển Nhu không biết sẽ nghĩ cô là dạng phụ nữ thế nào, cũng không biết cô ta sẽ đối phó với mình như thế nào.

Trời bên ngoài đã bắt đầu rạng sáng, An Noãn vẫn còn nằm trên giường, nhìn trần nhà ngẩn người.

Chuông di động chợt vang lên, bây giờ trời vẫn còn sớm, tiếng chuông vang lên giữa yên lặng nghe có vẻ quý dị.

Là số của Hoa Vũ, không biết khi nào đã lưu vào di động của cô.

Điện thoại được thông, đầu dây bên kia rất ồn ào, giọng Hoa Vũ bén nhọn vang lên: "Chị dâu, chị mau tới cứu anh Phi, nếu chị không đến, anh ấy sẽ uống đến chết."

"Hoa Vũ, tôi không phải chị dâu của anh, anh tìm lầm người rồi."

"Chị không phải An Noãn? Được rồi, người tôi muốn tìm chính là chị. Tôi thật không biết, anh Phi hôm nay phát điên cái gì, kéo tôi đi quán bar uống rượu, uống rất nhiều, tôi liều mình bồi quân tử, chị mau tới khuyên anh ấy đi, tôi nghĩ chỉ có chị mới khuyên được anh ấy."

An Noãn theo bản năng nhú nhú mày, thân nhiên nói: "Thực xin lỗi, tôi cũng không có cách nào, anh đi tìm Giang Thiển Nhu đi."

"Tìm cô ta cái rắm, ở trong lòng anh ấy Giang Thiển Nhu không bằng một cái rắm, chị đừng nói với tôi không biết người trong lòng anh ấy là ai nha, trời

a, lại ới, cũng ới luôn cả máu, An Noãn chị rút cuộc có đến hay không, chị không đến, tôi đem người đến nhà chị."

Hoa Vũ đầu dây bên kia gấp đến hét toáng lên, giọng anh ta lớn đến An Noãn nghe như mình đang có mặt ở nơi đó.

Thấy đầu dây bên kia không có trả lời, Hoa Vũ bình tĩnh trở lại, gần từng tiếng: "Chị mau đến đây cứu anh ấy một lần đi, đã uống mấy tiếng rồi, nếu còn tiếp tục, chắc là sẽ uống đến chết người. Tôi mặc kệ hai người đã xảy ra chuyện gì, anh Phi đối với chị là thật lòng, chị không thể thấy chết mà không cứu."

An Noãn rút cuộc cũng đi đến quán bar, đến nơi mới biết Hoa Vũ không có nói sai, Thường Tử Phi ới đến rồi tỉnh rồi mù nhưng trên tay vẫn còn đang cầm chai rượu ngửa cổ uống.

Thấy An Noãn, anh đã như không còn nhận ra ai với ai, lại nhìn cô thành Hoa Vũ, say khướt nói: "Hoa Vũ, đi uống rượu với tôi, không say không về."

Hoa Vũ đứng bên cạnh nhún vai, bất đắc dĩ nói: "Chị xem, tôi không có khoa trương, thật là anh ấy cả mạng cũng không muốn, ngay cả chị cũng không còn nhận ra."

An Noãn đến bên cạnh anh cướp đi chai rượu trên tay, Thường Tử Phi liền trở mặt: "Tra lại rượu cho tôi, tôi còn chưa uống đủ."

"Thường Tử Phi, anh muốn uống đến chết sao?"

Thường Tử Phi cẩn thận nhìn thẳng cô, mơ mơ màng màng: "Là An Noãn sao? Nếu là An Noãn thì tôi sẽ nghe cô nói còn không phải tại sao tôi phải nghe lời cô? Cô là ai?"

Sau đó, An Noãn cùng Hoa Vũ đem anh về nhà, ở trên xe, Thường Tử Phi ới đầy ra người An Noãn.

Hoa Vũ ghét bỏ đưa anh lên lầu, quay qua trực tiếp nói với An Noãn: "Chị dâu, nơi này giao lại cho chị, tôi phải mang xe đi rửa."

Sau khi Hoa Vũ rời đi, An Noãn bắt đầu giúp anh lau người, thay quần áo.

Nhưng không lâu sau, Thường Tử Phi lại ới thêm lần nữa. Tất cả cố gắng của An Noãn này giờ đều uổng phí. Một lần nữa lau người, thay đổi quần áo cho Thường Tử Phi, lần này anh bình yên ngủ say.

Dọn dẹp tất cả, An Noãn cả người mệt mỏi, trên quần áo còn có luôn cả vết bản Thường Tử Phi ới lên, thật sự không còn cách nào, cô đến phòng ở trước kia, đồ của cô vẫn còn để lại đây, căn phòng không khác gì với trước kia.

Tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ trời cũng đã sáng. Một môi cả đêm, vừa nằm lên giường chốc lát cô liền ngủ.

Chuyện đời đúng là kỳ lạ, cô đã từng nghĩ đời này cũng không quay lại đây, nhưng chưa bao giờ nghĩ nhanh như vậy cô đã về lại nơi này.

Thường Tử Phi tỉnh lại chỉ cảm thấy rất nhức đầu, nhìn một vòng, trong phòng sạch sẽ, nghe kỹ bên ngoài còn có tiếng động.

Xuống giường đi ra ngoài, lại thấy trong bếp một hình dáng gầy yếu đang bận rộn, hình ảnh vô cùng quen thuộc, giống như anh vẫn thường mơ thấy. Thường Tử Phi hưng hăng cắn mạnh lên môi, mở to mắt, người vẫn đứng đó, thì ra không phải mơ.

Anh nhẹ nhàng bước qua, ôm lấy thắt lưng cô từ phía sau. An Noãn không biết có người phía sau, cả người giật mình, lập tức lạnh lùng hừ nói: "Buông tay."

"Không, để anh ôm em một chút."

An Noãn tức giận giẫm mạnh lên chân anh, bị đau, anh buông tay ra."

"Thân thể anh không khỏe, em xuống tay có thể nhẹ chút không, cả người anh thật sự không thoải mái."

"Đáng đời, có bản lĩnh uống rượu, thì phải biết hậu quả sau khi tỉnh lại."

Thường Tử Phi bịu môi, mắt tự nhiên nói: "Cái này gọi là mụ rượu giải sầu. Em không phải là không cần anh nữa sao, còn quan tâm anh làm gì?"

"Lần sau anh uống sau kêu Hoa Vũ đừng gọi điện cho tôi, lúc đó tôi sẽ không nói nữa."

Thường Tử Phi biết không nên nói nữa, lảng sang chuyện khác: "Anh đói bụng, có gì ăn không?"

"Đã nấu cháo, cũng sắp xong. Anh đi tắm đi, trên người hơi muốn chết."

"Có sao?" Thường Tử Phi ngời ngời thấy có mùi lạ, lập tức đi tắm.

Trong chốc lát, anh cả người khoan khoái đi ra, An Noãn cũng đã nấu xong cháo, đặt trên bàn ăn.

"Anh ăn đi, tất cả đều là của anh, vẫn đang nóng."

Trong khi Thường Tử Phi ăn cháo, An Noãn ở trong bếp dọn dẹp. Anh nhìn bóng dáng cô không ngừng di động, trong lòng cảm thấy lạnh run. Cô ấy vốn là của mình, nhưng cũng chính mình đánh mất cô ấy.

"Em đừng làm nữa, lại đây ngồi ăn với anh, ăn mình mình rất buồn chán."

An Noãn dừng tay, tự múc một chén cháo, đến ngồi trước mặt anh.

Trước đây không lâu, họ thật hạnh phúc ăn cơm với nhau. Nay, ngay cả mặt mũi ngồi đối diện ăn xong chén cháo cũng cảm thấy khó khăn.

"Thường Tử Phi, về sau anh đừng uống rượu nhiều như vậy, không tốt cho sức khỏe."

An Noãn vừa ăn, vừa căn dặn, giọng nói không mang theo tình cảm gì.

Thường Tử Phi "Ừ" một tiếng rồi cũng không nói gì.

Ăn cháo xong, An Noãn đi rửa chén, Thường Tử Phi ngồi ở sofa xem TV, nhưng tầm mắt vẫn hướng về nhà bếp.

An Noãn rửa chén xong đi ra, trên tay cầm theo một chén thuốc, mùi hương nồng nặc làm cho mày anh không tự giác nâng lên.

"Đây là cái gì?"

"Em hót cho anh thang thuốc, vừa rồi khi anh còn ngủ, em đến tiệm thuốc trung y hót mấy thang thuốc dưỡng, đơn thuốc em để trên bàn, về sau mỗi ngày anh nấu uống 1 lần, vài ngày sẽ khỏi."

Thường Tử Phi nhìn chén thuốc đen tuyền, còn đang bốc khói, tản ra mùi lạ. Lúc này, trong lòng anh không biết tính sao.

"Anh mới không cần uống loại thuốc này, em mang đồ đi."

Sắc mặt An Noãn lập tức trầm xuống, tức giận: "Thuốc này tôi đã nấu rất lâu, anh không uống vậy đồ đi."

Cô bưng chén thuốc xoay người định đi, Thường Tử Phi đoạt lại, một hơi uống hết.

"Anh không biết nấu, về sau em nấu cho anh, anh sẽ uống. Em không nấu, anh cũng không uống."

An Noãn nhún vai, thản nhiên nói: "Tùy anh, thân thể là của anh, tôi đã làm hết nghĩa vụ của một người bạn. Và lại, anh còn có vị hôn thê, còn có mẹ, tôi tin hai người họ rất tự nguyện chăm sóc anh."

Thường Tử Phi tức giận đứng lên, giận dữ hét: "An Noãn, tôi là như vậy đó em còn quan tâm làm gì?"

An Noãn mím môi, không nói gì, cầm chén thuốc đi vào nhà bếp. Sau khi thu dọn sạch sẽ cô đi ra.

"Thường Tử Phi, tôi về đây, trời cũng đã tối."

Tâm Thường Tử Phi co rút, cúi đầu nói: "Trời cũng đã tối, hôm nay ở lại đây đi, phòng của em tôi cũng vẫn để đó."

"Không cần, tôi muốn về nhà, ngày mai còn phải mở tiệm."

An Noãn đã ra đến cửa đang đổi giày, Thường Tử Phi rút cuộc cũng không còn bình tĩnh, đi qua cầm lấy cổ tay cô, giọng nói gần như cầu xin: "Đừng đi, em đi rồi ai nấu cháo cho anh, ai nấu thuốc cho anh."

"Thường Tử Phi, anh đừng làm loạn, anh cũng không còn nhỏ, tôi cũng không phải bảo mẫu của anh."

Anh bỗng nhiên kích động ôm lấy cô, cúi đầu nói bên tai cô: "Anh sai rồi, anh không thể không có em, thật sự anh và Giang Thiên Nhu cái gì cũng không xảy ra, Noãn Noãn, trở lại bên cạnh anh được không? Chỉ cần anh trở lại, mặc kệ em làm gì anh, anh đều chấp nhận. Về sau anh sẽ nghe lời em, tất cả đều làm theo em."

An Noãn khẽ thở dài, đưa tay đẩy anh ra, trầm thía nói: "Thường Tử Phi, anh đừng như vậy, chúng ta đã không thể trở lại."

"Tại sao, anh và Giang Thiên Nhu cái gì cũng chưa làm, ngay cả miệng cũng chưa hôn qua, em tin anh, anh chỉ yêu mình em."

"Cho dù không có Giang Thiên Nhu, tôi và anh cũng không thể nào."

"Là vì Mạc Trọng Huy sao? Bởi vì em không quên được anh ta? Bởi vì cho tới bây giờ em cũng không yêu anh?"

"Xem đi, giữa chúng ta lúc nào cũng có mâu thuẫn, anh không có cách nào chấp nhận cái đoạn quá khứ của tôi và Mạc Trọng Huy, người nhà của anh càng không chấp nhận. Dừng ở đây đi, cuộc sống hiện tại của tôi cũng rất tốt."

"Anh có thể, anh có thể chấp nhận, chỉ cần sau này ở trước mặt anh đừng nhắc tới Mạc Trọng Huy, anh có thể dần dần quên những chuyện đã qua của các người. An Noãn, chúng ta bắt đầu một lần nữa có được không?"

An Noãn giạt tay mình ra khỏi tay anh, thân nhiên nói: "Thường Tử Phi, cái gì cũng đừng nói, như bây giờ cũng rất tốt. Chăm sóc tốt cho bản thân mình, tôi đi đây."

Thường Tử Phi biết nha đầu kia quật cường, giờ này có nói gì cũng vô ích. Trong lòng anh không tiếng động thờ dài, cúi đầu nói: "Anh đưa em về, đã trễ rồi em đi một mình anh không yên tâm."

An Noãn ngăn cản anh: "Anh không được khỏe, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, tôi gọi xe về, về đến nhà tôi gọi điện thoại cho anh."

Thường Tử Phi nhìn chăm chăm vào di động, đợi thật lâu, cuối cùng cũng có một tin nhắn được gửi tới, đơn giản vài từ "Tôi đã về nhà."

"Anh cảm đi động bồi hồi, muốn gọi, lại không biết nên nói gì. Không biết từ khi nào, ngay cả gọi điện thoại cho cô anh cũng không dám."

Mỗi một chuyện xảy ra với An Noãn đều không qua khỏi mắt Mạc Trọng Huy, tất cả đều có Trương Húc thông báo cặn kẽ lại, An Noãn ở nhà Thường Tử Phi một đêm, Mạc Trọng Huy thật sự tức giận.

Trương Húc bị dọa đến mất hồn, cẩn thận giải thích: "Mạc tiên sinh, tôi nghĩ An tiểu thư và Thường Tử Phi không xảy ra chuyện gì, bởi vì Thường Tử Phi say bất tỉnh nhân sự bị đưa về nhà."

"Hiện tại nói những lời này có ý nghĩa gì nữa, tôi để cho cậu quan sát theo dõi, cậu lại chờ mọi chuyện đã phát sinh mới về nói cho tôi biết kết quả?"

"Thực xin lỗi Mạc tiên sinh, tôi không nghĩ khuya như vậy An tiểu thư còn đi gặp Thường Tử Phi."

"Cậu cảm miệng." Mạc Trọng Huy lạnh lùng ngắt lời anh ta.

Dừng một chút, Mạc Trọng Huy mới lấy lạnh bình tĩnh nói tiếp: "Cô ấy bây giờ ở đâu?"

"An tiểu thư đã về nhà."

Mạc Trọng Huy liền lên xe đi về hướng nhà An Noãn, nha đầu kia thật không biết suy nghĩ anh không khóa cô lại là không được mà. Không bao lâu xe của Mạc Trọng Huy dừng trước cửa nhà An Noãn. Vài động tác nhỏ đã mở được cửa.

An Noãn sợ hãi nổi giận mắng: "Mạc Trọng Huy, anh vào bằng cách nào?"

"Em nghĩ ăn trộm vào tiệm trộm đồ?"

An Noãn lười phải đối cô với anh, lạnh lùng hỏi: "Anh có việc gì sao? Luôn như vậy xông vào nhà người khác không tốt lắm đâu."

Mạc Trọng Huy cười lạnh, châm chọc: "Không phải đêm qua em cũng tới nhà trọ của Thường Tử Phi sao, cô nam quả nữ ở chung một phòng, các người làm gì?"

An Noãn kinh ngạc, Mạc Trọng Huy thật tiểu nhân nham hiểm, cho người theo dõi cô. Cô không để ý đến câu hỏi của anh mà hỏi ngược lại: "Anh nghĩ hai người chúng tôi ở chung một phòng sẽ làm gì? Cũng giống như anh và Hà Tư Kỳ khi ở chung với nhau, các người sẽ làm gì?"

Ánh mắt Mạc Trọng Huy tối dần, lạnh lùng cảnh cáo: "Đừng cố gắng chọc giận anh."

An Noãn nín thở, không quan tâm đến lời cảnh cáo của anh, lạnh lùng đuổi khách: "Mạc Trọng Huy, anh đi đi, anh cứ vào nhà tôi như vậy tôi có thể báo cảnh sát."

Mạc Trọng Huy ngồi xuống giường, không chút để ý nói: "Em gọi cảnh sát, anh gọi lun cả phóng viên, đem sự việc làm cho lớn lên, làm cho cả Giang thành đều biết em là người phụ nữ của Mạc Trọng Huy anh, xem về sau có ai dám hẹn hò với em không."

"Mạc Trọng Huy, anh!" An Noãn tức đến nói không ra lời.

"Mạc Trọng Huy, anh rốt cuộc muốn gì?"

Mạc Trọng Huy đưa tay nâng cằm cô lên, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm cô, nguy hiểm gần từng tiếng: "An Noãn, em năm lần bảy lượt khiêu chiến sự nhẫn nại của anh, anh nói rồi, đừng để bất cứ người đàn ông nào đụng vào người em, em vậy mà còn dám đi gặp Thường Tử Phi, em nghĩ anh không dám giết anh ta sao, nghĩ anh sẽ buông tha em sao."

"Mạc Trọng Huy, anh yêu tôi sao?" An Noãn đột nhiên trầm giọng khế hỏi.

Mạc Trọng Huy giạt mình.

"Mạc Trọng Huy, thái độ của anh như vậy là yêu tôi sao?"

Ánh mắt Mạc Trọng Huy lóe lên, không có trả lời.

"Nếu yêu tôi, năm đó vì sao đối với tôi như vậy? Mạc Trọng Huy, anh nói chuyện xảy ra trước đây đều là ngoài ý muốn, anh nói cho tôi biết đi, cái gì gọi là ngoài ý muốn, anh ở trong lễ đính hôn của chúng ta cùng Hà Tư Kỳ ở trên giường? Là ngoài ý muốn đẩy cha tôi vào chỗ chết sao? Là ngoài ý muốn đẩy tôi vào tù cũng không một lần đến thăm tôi?"

An Noãn cứ hỏi, Mạc Trọng Huy lại không chống đỡ được.

"Mạc Trọng Huy, hiện tại anh còn mặt mũi nào đứng trước mặt tôi, thề sắt thề son rất yêu tôi, anh không sợ thiên lôi đánh sao? Hà Tư Kỳ đang mang thai con anh vẫn ở bệnh viện, tôi chưa gặp người đàn ông nào không có trách nhiệm như anh."

Mạc Trọng Huy lần đầu tiên bị An Noãn mắng tới tấp, một lời cũng không nói được quay mình rời đi.

--

Giang Thiên Nhu từ lúc ở nhà hàng thấy Thường Tử Phi và An Noãn từ trong toilet đi ra, mỗi hai người còn sừng tấy khả nghi, nhưng Thường Tử Phi hoàn toàn không có giải thích với cô. Trong lòng cô vẫn không nuốt trôi chuyện này, nhưng tìm không thấy Thường Tử Phi, con giận này có lớn cỡ nào cũng không phát tiết được.

Cô đến Thường gia một chuyến, Nghe Tuệ làm giải phẫu xong luôn ở nhà an dưỡng, cô như một con dâu hiền có thời gian đều lui tới thăm hỏi, hai lão nhân gia đều thấy cô hiếu thảo, nhưng Thường Tử Phi một chút cũng không cảm kích.

Giang Thiên Nhu ngồi bên giường Nghe Tuệ gọt táo, không nghĩ đến bản thân không cẩn thận đứt tay, máu tươi chảy ròng. Làm Nghe Tuệ đau lòng muốn chết, lo lắng: "Nha đầu, con sao vậy? Có phải có tâm sự hay không? Hôm nay nhìn con cả người không an, Tử Phi khi dễ con sao."

Nước mắt Giang Thiên Nhu lập tức chảy ra, yên lặng rơi xuống.

Chuyện này càng làm Nghe Tuệ đau lòng, nắm tay cô: "Đứa nhỏ này, Tử Phi đã làm gì, con nói cho bác biết, bác lấy lại công đạo cho con."

Giang Thiên Nhu đem chuyện ở quán bar thêm nắm dấm muối kể qua một lần, vừa nói vừa khóc, nhìn qua muốn bao nhiêu uỷ khuất liền có bấy nhiêu.

Nghe Tuệ vừa nghe, tức giận đến đem chén sứ trên đầu giường đập xuống, lời nói dơ bẩn mắng ra miệng: "An Noãn này thật là con hồ ly tinh không biết xấu hổ, làm gì cũng không quên quyến rũ đàn ông. Con yên tâm, bác nhất định làm chủ cho con."

Giang Thiên Nhu chớp chớp mắt, nghẹn ngào nói: "Bác gái, có lẽ là hiểu lầm, con cũng không tận mắt thấy bọn họ thế nào."

"Còn phải thấy tận mắt sao, con nha đầu đề tiện này thật giống mẹ cô ta, con cũng không biết mẹ của cô ta lúc trước quyến rũ cha cô ta như thế nào."

Giang Thiên Nhu dừng lại chút, nhìn trong mắt Nghe Tuệ tràn đầy tức giận, trong lòng dằn vặt.

"Bác Nghê, bác nói An Noãn cũng không yêu Tử Phi, sao lại đánh Tử Phi với con?"

"Cô ta đang hại Tử Phi của nhà ta mà, tìm không được người nào tốt hơn so với Tử Phi, liền giữ chặt lấy Tử Phi nhà ta. Con ta thật đáng thương, không biết trúng phải bùa mê của cô ta cho đến khi nào." Bà nói xong cảm thấy hận An Noãn, cầm tay Giang Thiên Nhu nói tiếp: "Thiên Nhu, Tử Phi đã lựa chọn con, chỉ cần An Noãn không quyến rũ, Tử Phi sẽ không làm chuyện có lỗi với con. Con hãy xem chừng Tử Phi thật tốt, đừng cho nó có cơ hội tiếp xúc với tiểu tiện nhân An Noãn."

Giang Thiên Nhu cúi đầu khổ sở nói: "Đã mấy ngày con không gặp Tử Phi, anh ấy không đến công ty cũng không đến tìm con."

"Đây cũng không phải là cách, chờ đính hôn xong, hai đứa sẽ ở chung nhà, mọi chuyện cứ để bác an bài."

--

Nghe Tuệ thông qua Thường Bách kêu An Noãn đến nhà ăn cơm, Thường Bách vui vẻ gọi điện cho An Noãn, lại vui vẻ chạy đến nhà hàng mua thức ăn.

An Noãn vừa nghe di Nghe gọi cô đến ăn cơm có chút không hiểu, trong lòng không yên, cô chẳng định không phải là chuyện tốt. Quả nhiên vừa thấy cô sắc mặt Nghe Tuệ lập tức trầm xuống.

"Di Nghê, gần đây bận rộn công việc, cháu không biết đi xuất viện, hy vọng đi không trách cháu."

Nghe Tuệ âm dương quái khí nói: "Cô đương nhiên bận rộn rồi, vội vàng đi quyến rũ đàn ông."

An Noãn giật mình, khó có thể tin nhìn vị trưởng bối trước mặt mình.

"An Noãn, thủ đoạn quyến rũ đàn ông của cô thật tiến bộ, mê hoặc đàn ông luôn cả ông toilet công cộng, không biết sau này còn tệ đến cỡ nào?"

"Di Nghê, di hiểu lầm rồi, lần đó là .."

"Cô không cần giải thích với tôi, cô là dạng người gì tôi rất rõ ràng, cô không có di truyền sự thật thà trung hậu của cha cô, nhưng lại thừa hưởng sự hạ lưu của mẹ cô, thật là dễ tiện như nhau."

Đầu óc An Noãn "Oanh" một tiếng.

"Dì Nghê, dì có thể mắng cháu, nhục nhã cháu, nhưng đừng nói động đến mẹ cháu."

"Tôi so với cô hiểu mẹ cô hơn nhiều, mẹ cô là dạng người thế nào cô không biết, nhưng mọi người ai cũng đều biết cô ta. Năm đó, ông ngoại cô phản đối mẹ cô với ba cô đến với nhau, nhưng mẹ cô vẫn bỏ nhà trốn đi với cha cô, chưa kết hôn đã có cô, cái này không phải hạ lưu thì là gì?"

An Noãn không chịu nổi nữa, cô xoay người bước đi.

Nghê Tuệ lại gọi cô: "Cô đừng đi, tôi còn có chuyện chưa nói xong."

Bước chân An Noãn dừng lại, cô muốn nghe coi, bà ấy còn có lời gì dơ bẩn còn muốn nói ra miệng.

"An Noãn, chuyện cô và Từ Phi cũng nên kết thúc đi. Thường gia chúng tôi không bao giờ nhận loại phụ nữ hạ lưu như vậy làm con dâu, Thiên Nhu rất tốt, cô ấy và Từ Phi sẽ đính hôn, hai người ngay cả hôn môi cũng chưa có, đây là tổ chất của thiên kim tiểu thư, so với cô, người đã từng ở tù, thật là người phụ nữ dơ bẩn."

An Noãn cũng không biết mình làm sao, đáy lòng lửa giận bùng lên, cô bất chấp tất cả, xoay người, đối diện với Nghê Tuệ mắng: "Tôi có dơ bẩn cỡ nào cũng không bằng dì, cha tôi lúc còn sống, nhà của tôi có quyền có thế, bà đối với tôi thế nào, nịnh bợ tôi, lấy lòng tôi. Nhà của tôi xảy ra chuyện không may, cha tôi tín nhiệm các người, nhưng ngay cả một lời nói tốt cho ông ấy các người cũng chưa từng nói, còn hận không thể bỏ đá xuống giếng. Tất cả tôi đều biết, đều thấy, nhưng tôi không so đo với bà, vì tôi vẫn xem bà là trưởng bối. Nhưng hiện tại, bà không xứng, loại người như bà nịnh hót, ham mộ hư vinh, chỉ vì người phụ nữ trước mặt, bà không xứng được tôi tôn trọng."

Nghê Tuệ tức đến thở cũng không muốn nổi.

"Bác gái, bác làm sao vậy?" Âm thanh kiều mị Giang Thiên Nhu vang lên sau lưng, thân người mảnh khảnh lập tức chạy đến giường, vuốt lưng Nghê Tuệ.

An Noãn xoay người nhìn thấy Thường Bách, Thường Từ Phi, Thường Hinh đều ở đó.

"Cha, anh, hiện tại các người đã biết An Noãn là dạng người gì rồi chứ."

Trên mặt Thường Bách có khiếp sợ, có thất vọng, có bị thống. Ánh mắt Thường Từ Phi vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm cô, giống như một người xa lạ.

An Noãn chạy khỏi Thường gia, đây là Nghê Tuệ tỉ mỉ bày tuồng kịch này, cô đã phối hợp diễn xong rồi, cũng không còn cần thiết nữa.

Sau khi An Noãn rời đi, Thường Từ Phi cũng xoay người bỏ đi.

Nghê Tuệ lớn tiếng kêu: "Con còn muốn đi đâu? Cô ta khi để mẹ của con như vậy, con còn muốn đuổi theo cô ta?"

"An Noãn không phải là người như thế." TT một mực khẳng định.

Nghê Tuệ lại bị tức đến thở gấp gấp: "An Noãn không phải như vậy, ý của con là mẹ dơ bẩn, nịnh hót, ham mộ hư vinh, chỉ vì cái trước mắt?"

"Anh, anh có bị gì không? Những lời An Noãn vừa nói không phải là anh không nghe, sao còn nói giúp cho cô ta."

"Con muốn yên tĩnh một chút."

Thường Từ Phi lạnh lùng nói xong, lập tức rời khỏi biệt thự.

Sau khi Thường Từ Phi đi, Giang Thiên Nhu cũng đuổi theo.

Mất thấy anh ngồi trên xe, Giang Thiên Nhu chặn trước đầu xe.

Anh xuống xe, lạnh lùng quát: "Cút."

"Thường Từ Phi, anh muốn đi đâu? An Noãn nhục mạ bác gái như vậy, anh còn muốn đuổi theo sao?"

Thường Từ Phi cười lạnh, thản nhiên nói: "Giang Thiên Nhu, tôi biết An Noãn đã hai mươi năm, cô ấy là loại người nào tôi rất rõ. Tôi với cô mặc dù biết nhau chưa bao lâu, cô là dạng người gì tôi cũng rõ ràng. Bất luận trong tương lai tôi kết hôn với ai, địa vị An Noãn trong lòng tôi cũng không ai thay thế được. Cô hiểu chưa?"

"An Noãn, rốt cuộc cô ta có gì tốt, đáng cho anh làm tất cả vì cô ta? Em mới là vị hôn thê của anh. Thường Từ Phi, anh có thể mở mắt nhìn em xem. Em yêu anh như vậy, trong mắt anh có em hay không?"

"Thực xin lỗi, tìm một người rất nhỏ, chỉ có thể chứa được một người."

--

Thường Tử Phi lái xe, ở một ngã rẽ tìm được An Noãn, người phụ nữ này cứ như vậy ngồi ở ven đường, bộ dáng gầy yếu, giống như một con gió cũng có thể thổi bay cô.

Xe dừng lại trước mặt, An Noãn quật cường nhìn người đàn ông trong xe.

Cuối cùng Thường Tử Phi thỏa hiệp xuống xe, từng bước đến trước mặt cô.

"Ngồi xuống đây làm gì? Lên xe."

An Noãn ngẩng đầu lên nhìn anh, cúi đầu hỏi: "Tôi chờ mẹ anh như vậy, anh đều nghe được, không trách tôi sao?"

Anh nhìn không được đưa tay vuốt tóc cô, sững sờ nói: "An Noãn, nếu anh không hiểu em, thật uổng phí sống hai mươi năm qua."

An Noãn nở nụ cười, cười đến sáng sủa.

Xe vững vàng chạy trên đường, Thường Tử Phi thân nhiên hỏi: "Hôm nay thật là ủy khuất cho em."

"Đúng vậy, di Nghê không chỉ có vũ nhục tôi, mà còn vũ nhục mẹ tôi. Ở trong lòng tôi, mẹ là người phụ nữ vĩ đại, vì yêu nên liều lĩnh, vì tôi mất đi sinh mạng của mình. Cha và mẹ đều giống nhau, tôi là sinh mạng của hai người. Tôi có thể tha thứ di Nghê nhục nhã tôi, thậm chí đánh tôi cũng không sao, nhưng tôi không cách nào chịu được, di ấy nhục nhã mẹ tôi."

Lúc này Thường Tử Phi cũng không biết phải nói gì, nhả đầu này luôn làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

"Thường Tử Phi, Giang Thiên Nhu không phải là người phụ nữ tốt, nếu anh lấy cô ấy, về sau sẽ không hạnh phúc."

Thường Tử Phi bất đắc dĩ cười, thân nhiên nói: "Em cũng đã nói, vậy còn không mau đoạt anh lại, giải cứu cho anh."

An Noãn ca thán: "Di Nghê quá lợi hại, tôi không phải đối thủ của di, hay là thôi đi. Tôi tình nguyện tìm một người bình thường, cha mẹ chồng tương lai coi tôi như con gái mà đối đãi."

Lòng Thường Tử Phi tràn ngập chua xót.

"An Noãn, người em phải gả là anh, không phải cha mẹ anh, vì sao lại rồi rắm chuyện đó."

An Noãn lắc đầu, nghiêm trang nói: "Anh không được, anh cũng sẽ hoài nghi tôi. Hơn nữa, gả cho anh thực không có cảm giác an toàn."

Thường Tử Phi bị cô chọc tức, một câu cũng không nói nên lời.

Bên kia, hôm nay Hà Tư Kỳ xuất viện, về nhà tiếp tục dưỡng thai. Nhưng từ hôm đó đến nay, Mạc Trọng Huy cũng không có xuất hiện. Một lòng tránh mặt cô, đưa tay xoa bụng, đem nước mắt ủy khuất nuốt xuống.

"Trương trợ lý, Mạc Trọng Huy không có ở Giang thành sao?"

Trương Húc ập ứng nói: "Mạc tiên sinh đi Bắc Kinh rồi."

Hà Tư Kỳ cười lạnh: "Trương trợ lý, anh nói dối cũng phải nói sao nghe cho đúng. Mạc Trọng Huy nơi đâu cũng có thể đến, duy nhất Bắc Kinh thì không thể nào."

"Tôi cũng không biết, chỉ nghe Mạc tiên sinh nói với tôi như vậy."

Hà Tư Kỳ nhìn ngoài cửa sổ, cúi đầu nói: "Anh nói cho tôi biết đi, thời gian gần đây Mạc Trọng Huy có đi tìm An Noãn không?"

Trương Húc lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Sinh hoạt cá nhân của Mạc tiên sinh tôi cũng không rõ, khi tôi ở bên cạnh ngài ấy đều là ở công ty."

Hà Tư Kỳ châm chọc: "Trương trợ lý, anh thật là một trợ lý tốt, khó trách tại sao Mạc Trọng Huy luôn tín nhiệm anh, có chuyện gì đều gọi anh."

Trong biệt thự to lớn này, Hà Tư Kỳ cảm thấy lạnh hơn, mấy tháng gần đây, cuộc sống của cô trải qua nhiều biến hóa lớn. Mạc Trọng Huy yêu thương chiều chuộng cô, ở Giang Thành, vốn không có gì cô muốn mà không được. Mạc Trọng Huy từng cô đến cỡ nào, có nhiều đêm Mạc Trọng Huy đi công tác nơi khác, buổi tối gọi điện về cho cô, cô nói không có anh cô ngủ không được, Mạc Trọng Huy lập tức bỏ hết công việc, suốt đêm chạy về Giang thành.

Cô biết, ngày trước, anh luôn dung túng cô, chỉ là vì chị. Anh đem cô trở thành Hà Tư Nghiên thứ hai.

Nhưng từ khi An Noãn xuất hiện, tất cả đã thay đổi.

Ngồi trước bàn trang điểm, nhìn trong gương khuôn mặt mình rất giống Hà Tư Nghiên, cho nên mới được Mạc Trọng Huy ưu ái. Nhưng hiện tại, ngay cả gương mặt Hà Tư Nghiên cũng không còn dùng được sao?

"Tiểu thư, có tin tức ở Bắc Kinh."

Người hầu bên cạnh về mặt thần bí nói với cô.

"Chuyện Mạc tiên sinh bị thương, Mạc lão gia bên kia đã biết, thời gian trước Mạc tiên sinh có về Bắc Kinh xử lý biệc này."

Ánh mắt Hà Tư Kỳ âm trầm, cắn răng nói: "Anh ấy gạt tôi nói là đi thăm chị tôi, tin tức có nói là ai làm anh ấy bị thương không?"

Người hầu nữ dừng một chút, về mặt phức tạp nói: "Là An Noãn, Mạc tiên sinh về Bắc Kinh chính là cầu tình với Mạc lão gia, xin Mạc lão gia buông tha An Noãn."

Hà Tư Kỳ đột nhiên cười chế giễu ra tiếng, tiếng cười rất là châm chọc.

"Quả nhiên là An Noãn, anh ấy không chịu thừa nhận trước mặt tôi là An Noãn làm anh ấy bị thương, lúc chị tôi chết, anh ấy đã nói qua cả đời này cũng không về Mạc gia."

"Tiểu thư, cô đừng tức giận, Mạc tiên sinh nhất thời chỉ bị mê hoặc, chờ khi cô sinh đứa nhỏ, Mạc tiên sinh nhất định sẽ ở bên cạnh cô, trở về với cô."

Hà Tư Kỳ sờ sờ lên bụng mình, thì thầm: "Con của tôi thiếu chút là bị An Noãn hại chết, cha của đứa nhỏ cũng xem chút bị An Noãn giết chết, thật là sao chổi, nếu còn cô ta, tôi một ngày cũng không được yên lành. Cục cung, mẹ nhất định sẽ không để con chịu ủy khuất, nhất định sẽ đem người phụ nữ kia trăm thảo trừ căn."

Người hầu nữ nhìn đến ánh mắt Hà Tư Kỳ chỉ toàn tơ máu, hoảng sợ, cẩn thận hỏi: "Hà tiểu thư, cô tính làm gì?"

"Tôi muốn giết chết An Noãn, tôi muốn cô ta vĩnh viễn không còn là mối đe dọa tôi nữa."

"Tiểu thư..."

"Chỉ cần còn con tiện nhân kia, trong mắt Mạc Trọng Huy không có tôi và đứa bé tồn tại, vì cục cung của tôi, tôi nhất định phải giết chết cô ta, giết chết người phụ nữ hạ lưu kia."

--

An Noãn ở trong tiệm lúc này cũng hắt xì vài cái.

La Hiểu Yến trêu chọc cô: "Không phải là người đàn ông nào đang nói về em chứ? Noãn Noãn, em mau nói cho chị biết, em trêu chọc đến ai rồi?"

An Noãn nhìn cô một cái, lười phải quan tâm đến cô.

"Đúng rồi, lần trước Elle giới thiệu em họ của cô ấy cho em thế nào, không thấy em nhắc tới?"

"Ừ, không hy vọng, người ta không thích em từng ngồi tù."

La Hiểu Yến chửi một câu thô tục, lòng đầy căm phẫn nung: "Ồ tù thì làm sao? Người từng ở tù qua đều là người xấu sao?"

An Noãn bắt đắc dĩ nói: "Ồ trong mắt bọn họ, chúng ta chính là người xấu, không hơn không kém người xấu."

La Hiểu Yến an ủi cô: "Noãn Noãn, em đừng buồn, người đàn ông kia ghét bỏ em, vì anh ta không có mắt nhìn. Chúng ta từ từ tìm, nhất định có thể tìm thấy, một người toàn tâm toàn ý với tốt với chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Hôn Mê

Sau nhiều lần Hà Tư Kỳ gọi điện cho Trương Húc, rốt cuộc anh ở trước mặt Mạc Trọng Huy nói: "Mạc tiên sinh, Hà tiểu thư xuất viện đã lâu, ngày có muốn quay về một lần không?"

Mạc Trọng Huy thần nhiên lắc đầu.

"Tôi nghe bảo mẫu nói, gần đây Hà tiểu thư tâm trạng không được tốt lắm, thường xuyên nổi giận, cứ như vậy hoài sẽ ảnh hưởng tới cục cưng. Nếu được ngài có thể trở về thăm cô ấy một lần."

Mạc Trọng Huy lạnh lùng nhìn anh: "Khi nào thì cậu thay tôi quyết định."

Trương Húc sợ hãi nói nhanh: "Không dám, không dám, chỉ là Hà tiểu thư đã gọi điện rất nhiều cho tôi."

Mạc Trọng Huy khẽ thở dài, mặt không chút thay đổi nói: "Là tự cô ấy chuốt lấy, nếu trước kia tôi không rất sủng cô ấy, thì cô ấy sẽ không thay đổi đến như vậy."

Cho tới nay, Trương Húc đều không hiểu, vì sao Mạc tiên sinh lại sủng ái Hà tiểu thư đến không biết phép tắc. Anh suy nghĩ thật lâu, đoán đại rằng chuyện ngoài ý muốn năm đó, một dao của An Noãn đâm rất sâu, bác sĩ cũng đều hết cách cứu, đã kêu Mạc tiên sinh chuẩn bị hậu sự, nhưng cũng chính lúc bác sĩ buông tay, Hà tiểu thư ý thức sống còn rất mạnh, tỉnh lại như một kỳ tích.

Có lẽ trải qua lần đó mất đi, Mạc tiên sinh mới sủng ái cô ấy, phàm là chuyện cô ấy muốn, tất cả đều thoả mãn. Nhưng mà, phàm đã là con người không bao giờ thấy đủ, có càng nhiều càng muốn được nhiều hơn.

An Noãn xuất hiện, hoàn hoàn toàn toàn cải biến tình trạng hiện tại, Mạc tiên sinh không còn sủng ái chịu đựng Hà Tư Kỳ nữa, ngược lại trở nên lạnh lùng.

"Mạc tiên sinh, An tiểu thư lại bị mẹ của Thường Tử Phi nhục nhã."

Ánh mắt Mạc Trọng Huy âm trầm, lạnh lùng nói: "Cô ấy xứng đáng, cứ để như vậy cho cô ấy một bài học đáng nhớ."

"Người đàn ông đến coi mất An tiểu thư, tôi đã xử lý tốt."

"Ừ" Mạc Trọng Huy đơn giản trả lời, thần nhiên nói: "Phải làm cho anh ta biết, đã bao nhiêu tuổi rồi còn khủng hoảng người khác, tôi xem anh ta còn tự đắc được bao lâu."

Trương Húc mỉm môi, muốn cười lại không dám cười. Nghĩ rằng người này thật đúng là khổ, con rùa kia cự tuyệt An tiểu thư, làm cho Mạc tiên sinh tức giận, người phụ nữ ngày ấy coi trọng cỡ nào, yêu thương cỡ nào lại bị người khác ghét bỏ. Nhưng nếu con rùa kia ngang nhiên tiếp nhận An tiểu thư, phỏng chừng còn chết thảm hơn, ngay cả phụ nữ của Mạc Trọng Huy cũng dám mơ, không muốn sống nữa. Tóm lại, anh ta làm gì cũng sai.

--

An Noãn đem quần áo trong tiệm dọn dẹp lại cho tốt chuẩn bị đóng cửa, mấy ngày nay cô muốn nghỉ ngơi cho tốt. Phù Thu đối với cô thật tốt, tiệm này hoàn toàn giao cho cô, cũng không hỏi tới mấy chuyện nhỏ, tất cả do cô làm chủ.

Đang muốn đóng cửa, lại thấy xe của Thường Tử Phi bên ngoài. Cô sững sốt hai giây, Thường Tử Phi đã xuống xe đang bước tới.

"Anh đến đây bao lâu rồi?" Cô giật mình hỏi.

"Cũng được một lát."

"Tìm tôi có việc gì sao?"

"Có chuyện mới có thể tới tìm em sao? Anh nhớ em, nên muốn lại đây nhìn em không được sao?"

"Đừng náo loạn, đùa giỡn tôi vui lắm sao?"

Kỳ thật là anh nhớ cô, tan việc ra xe, không biết đi đâu, về nhà, đâu đâu cũng là bóng dáng cô, chỉ cần trở lại đó, tâm liền co rút đau đớn. Lái xe bất tri bất giác lại đến nơi này, nếu cô không phát hiện anh, anh cũng không tính xuống xe, chỉ cần đứng xa nhìn thấy cô cũng có cảm giác thoả mãn. Khi nào thì yêu cũng trở nên xa vời đến vậy.

"Thường Tử Phi, rốt cuộc là có chuyện gì không? Không có gì thì tôi muốn đóng cửa."

"Có, anh tìm em đương nhiên có chuyện."

An Noãn hoài nghi nhìn anh: "Chuyện gì?"

"Muốn mời em ăn bữa cơm, mấy ngày trước anh say rượu, nhờ em vất vả chăm sóc anh cả đêm, cho nên muốn cảm ơn em, mời em ăn cơm."

"Không cần, chúng ta là bạn bè, làm gì khách khí như vậy."

Thường Tử Phi nóng nảy: "Anh đã đặt bàn rồi, không đi không được, và lại chỉ là bạn bè ăn cơm cùng nhau thôi."

An Noãn nhú nhú môi, cười nói: "Nếu đã đặt bàn rồi, thì có thể dẫn Giang Thiên Nhu đi với anh..."

An Noãn còn chưa nói xong, Thường Tử Phi đột nhiên rống lên: "Em có thể không nhắc đến Giang Thiển Nhu trước mặt anh không?"

An Noãn mím môi không nói gì.

"Được rồi, sửa soạn một chút, anh chờ em trong xe."

An Noãn bắt đắc dĩ cuối cùng cũng lên xe. Vừa mở cửa phía sau, Thường Tử Phi lại rống lên: "Đến phía trước, em cứ khách khí làm gì."

--

Xe vững vàng chạy trên đường, An Noãn không dám nhìn anh, tầm mắt từ đầu đến cuối vẫn ở ngoài cửa sổ.

Nếu lúc trước không bắt đầu đoạn tình cảm kia, bọn họ có lẽ còn có thể cười đùa, nói chuyện trời đất. Nhưng hiện tại, hai người đối mặt nhau, lại cảm thấy xấu hổ.

Có người nói, một khi tình cảm chấm dứt, đừng nghĩ có thể làm bạn bè.

"Gần đây ăn uống có đều không?" Thường Tử Phi lên tiếng phá tan sự trầm mặc của hai người.

An Noãn bĩu môi trêu chọc: "Phải là tôi hỏi anh mới đúng, anh không chăm sóc tốt chính mình, còn đi uống rượu."

"Em đưa cho anh mấy gói thuốc Đông Y, mỗi ngày anh đều nấu uống, cũng sắp uống hết rồi, em có thể mua cho anh thêm không."

An Noãn tức giận trả lời: "Tôi cũng không phải bán thuốc, anh tự mình đến bệnh viện mua."

"Thôi quên đi, cùng lắm là không uống, ngược lại bớt được việc, hơn nữa thuốc kia cũng rất khó uống."

An Noãn khẽ thở dài, nói: "Được rồi, ngày mai tôi đến bệnh viện mua thêm cho anh thêm một ít, sau khi tan việc thuận tiện anh ghé qua tiệm tôi lấy đi."

"Em đem đến nhà anh đi, ngày mai có thể có cuộc họp, dù sao em cũng có chìa khóa."

An Noãn phát hỏa: "Thường Tử Phi, anh đừng có được một tác lại muốn thêm một thuốc, chìa khóa nhà anh lần trước đi tôi đã để lại trong phòng."

"Cũng có thể dùng vân tay nha."

An Noãn lười tranh luận cùng anh, lạnh lùng nói: "Ngày mai, tôi để thuốc trong tiệm, anh đến thì lấy, không đến tôi tự uống, không cần nói nữa, tôi cũng không phải người hầu của anh, cũng không liên quan gì đến anh."

Thường Tử Phi không đưa cô tới nhà hàng lớn mà là một quán cơm nhỏ. An Noãn không nhận được trêu chọc: "Thường Tử Phi, nếu biết trước anh nhỏ mọn như vậy, tôi cũng không theo anh đi ăn bữa cơm này."

Thường Tử Phi nhéo nhéo tai cô, sùng nịch nói: "Ăn rồi cam đoan em không hối hận, đầu bếp ở đây nấu rất ngon."

Thường Tử Phi giống như biết ông chủ của quán ăn, vô cùng thân thiết gọi: "Dì, đừng."

Ông chủ tiệm cơm bị tàn tật, đi chân khập khiễng, nhưng lúc nhìn thấy An Noãn lại nở nụ cười, nụ cười này làm cho người ta cảm thấy ấm áp và thân thiện.

"Cô chính là An Noãn? Thường Tử Phi thường xuyên nhắc về cô với chúng tôi."

An Noãn có chút kinh ngạc.

Thường Tử Phi đứng bên cạnh giới thiệu: "An Noãn, em cứ giống như anh gọi dì, đừng là được, ngày xưa đừng là đầu bếp nổi tiếng ở Bắc Kinh, hôm nay em có lộc ăn rồi."

Không bao lâu, một bàn thức ăn được dọn ra, An Noãn nhìn không được muốn nếm thử, sau khi thử một miếng lại không dừng tay được.

"Thế nào? Anh không gạt em chứ."

"Thật sự ăn rất ngon," An Noãn vô cùng khoa trương nói: "Thường Tử Phi, anh thật đáng ghét, bây giờ mới đưa tôi tới đây."

Thường Tử Phi yêu thương vuốt tóc cô, nhìn vẻ mặt thỏa mãn của cô, anh cũng thấy hạnh phúc.

--

Cơm nước xong trên đường về, An Noãn rất cục kiêu chế không được đáy lòng nghi hoặc, hỏi: "Thường Tử Phi, anh với họ thật ra có quan hệ thế nào, ngay cả ăn xong cũng không cần phải trả tiền."

"Không phải đã nói với em là đi và được à."

"Thường Tử Phi, tôi đang hỏi thật sự."

Thường Tử Phi không đứng đắn cười: "Anh cũng thật sự trả lời em nha, là đi của anh, em của mẹ anh."

"Mẹ anh còn có em gái?" An Noãn kinh ngạc nói không nên lời: "Sao tôi chưa bao giờ nghe anh nói qua?"

Thường Tử Phi khẽ thở dài, thản nhiên nói: "Dượng anh trước kia là đầu bếp ở Bắc Kinh, sau khi đi cùng ông ấy kết hôn, bọn họ cũng giúp đỡ gia đình anh. Nhưng sau đó, dượng bị tai nạn xe cộ, mất đi một chân, hiện tại một chân là giả, năm đó phẫu thuật tốn rất nhiều tiền, cha anh cũng muốn giúp đỡ, nhưng mẹ anh một phần tiền cũng không chịu cho mượn, còn ngại bọn họ dọa người, không cùng bọn họ lui tới, lại càng không muốn nhận người em gái này."

"Đó là em ruột của bà, mẹ anh sao lại tàn nhẫn như vậy."

"Trước đây không hiểu chuyện, nghe mẹ anh nói, bà không dám nói với người ta là còn có em gái. Hiện tại trưởng thành, ngẫm lại mẹ đối bọn họ tàn nhẫn, anh đã nghĩ bồi thường bọn họ một ít. Anh vẫn muốn mở một nhà hàng cho họ, nhưng dĩ nhiên không muốn dượng vất vả, hơn nữa hai người cũng không có con, cứ như vậy ở bên nhau cũng rất vui vẻ."

An Noãn dùng một thời gian thật dài mới tiêu hóa được chuyện này, nhin không được hỏi: "Thường Tử Phi, bây giờ anh nói chuyện đó với tôi làm gì?"

"Anh nói để em hiểu, mẹ anh đối với em ruột của mình cũng đã tàn nhẫn như vậy, trong mắt bà chỉ có lợi ích, chỉ có chức quyền, bởi vậy em mới bị bà lợi dụng, đối xử với em như vậy. Cũng không cần vì quan hệ của anh và mẹ anh mà chia tay với anh, đối với anh rất không công bằng."

An Noãn im lặng không lên tiếng. Cho đến khi xe dừng lại trước cửa tiệm, Thường Tử Phi đột nhiên cầm tay cô, thâm tình nói: "An Noãn, cho anh thêm một cơ hội được không? Anh biết thái độ của mẹ anh đối với em rất không tốt, nhưng em không thể vì vậy mà không ở bên anh, anh đối với em là thật lòng, hai mươi năm tình cảm, chẳng lẽ em không cảm nhận được một chút nào sao?"

An Noãn cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Thường Tử Phi, anh không cần làm vậy, chúng ta đã chấm dứt, đừng làm tôi khó xử."

Thường Tử Phi cầm tay cô đặt lên trái tim mình: "Em cần thận cảm nhận tim anh, từ nhỏ đến lớn chúng ta cùng nhau lớn lên, anh đối với em thế nào em để tay lên ngực tự hỏi. Năm đó, em một lòng đối với Mạc Trọng Huy, anh vì vậy mới ra nước ngoài, anh nghĩ thành toàn cho em. Nhưng lại không nghĩ tới em và Mạc Trọng Huy cuối cùng biến thành như vậy, sớm biết như vậy, anh nhất định sẽ không buông tay, ngay từ ngày đầu sẽ không buông tay. An Noãn, chúng ta đã bỏ qua rất nhiều thứ, đừng phạm sai lầm lần nữa được không? Chỉ có anh thật tâm thật dạ yêu em."

An Noãn trầm mặc một lát, thản nhiên nói: "Thường Tử Phi, mới đầu tôi cũng cho rằng, trên thế giới này, ngoại trừ cha tôi, cũng chỉ còn lại anh đối tôi tốt nhất, tôi mang tình yêu và sự tin tưởng trao hết lên người anh. Tôi tự nói với chính mình, cho dù toàn thế giới mọi người phản đối chúng ta, tôi cũng cùng anh ở chung một chỗ. Bởi vậy, mẹ anh một lần lại một lần nhục nhã tôi, khi dễ tôi, tôi đều không buông tay anh. Tôi với anh chia tay không phải vì đi Nghê, mà vì anh hoàn toàn không tin tưởng tôi."

Dừng một chút, An Noãn có chút chua xót nói: "Anh còn chưa hiểu tôi sao? Mạc Trọng Huy đối tôi đã làm chuyện như vậy, anh cảm thấy tôi còn có thể đến với anh ta sao? Anh đối với tôi điều cơ bản nhất là tín nhiệm cũng không có, về sau cho dù kết hôn với nhau, cũng sẽ xảy ra mâu thuẫn."

Thường Tử Phi ảo não vỗ đầu chính mình, kích động giải thích nói: "Anh không phải không tín nhiệm em, anh chỉ là quá yêu em, anh ghen tị Mạc Trọng Huy, anh ta có thể ở Giang thành làm mưa làm gió, có thể cho em tất cả, mà anh lại không thể làm gì cho em, anh không phải đối thủ của anh ta, mọi sự cố gắng của anh đều như không có. An Noãn, em biết không? Quá yêu một người sẽ làm người ta trở nên nhát gan, sợ hãi mất đi em nhưng thật sự anh vẫn mất đi em"

An Noãn hít một hơi thật sâu, cúi đầu nói: "Thường Tử Phi, chúng ta đều bình tĩnh lại được không? Có lẽ sau khi suy nghĩ thật kỹ, nếu trong lòng chúng ta đều có đối phương, đến lúc đó có thể đến với nhau."

"Em thật sự nguyện ý lại cho anh một lần cơ hội?" Thường Tử Phi vẻ mặt kích động ôm lấy cô, hận không thể đem cô thu nhỏ dung nạp vào người mình.

An Noãn cau mày đưa anh đẩy ra, bất đắc dĩ nói, "Thường Tử Phi, anh đừng như vậy, ta chỉ là hy vọng anh cho tôi thời gian, để cho tôi suy nghĩ thật kỹ về tương lai của mình."

"Tốt, anh cho em thời gian, bao lâu anh cũng đều chờ em"

Đêm đó, nằm ở trên giường, An Noãn suy nghĩ ngàn vạn, Thường Tử Phi có thể ở trước mặt cô vạch trần Nghê Tuệ tàn nhẫn, hẳn là thật sự yêu mình.

Trong đầu là hình ảnh của dĩ, dượng Thường Tử Phi vui vẻ bên nhau, cái gọi là tình yêu của bọn họ cũng như vậy, mặc dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, có khó khăn cũng nguyện cảm tay nhau đi đến cuối đời.

Cô và Thường Tử Phi thật sự có thể không để ý đến sự phản đối của gia đình, dũng cảm tiêu sái bước đi sao? Mạc Trọng Huy cũng sẽ buông tay sao?

Rất nhiều trở ngại phía trước, cô lo trước sợ sau, không dám đi bước tiếp.

Di động đột nhiên vang lên, là điện thoại của Thường Tử Phi. Khóe miệng theo bản thân giương lên, nghe điện thoại.

"Ngủ chưa?" Bên kia một giọng nói trầm thấp êm tai vang lên.

An Noãn tức giận sáng giọng, "Tôi ngủ ai trả lời điện thoại cho anh."

Nghe được âm thanh hờn dỗi của cô, Thường Tử Phi tâm tình tốt, cười nói: "Anh muốn nghe giọng nói của em"

An Noãn không nói gì.

"An Noãn, em không cần tạo áp lực cho mình, anh cho em đủ thời gian quan sát tự hỏi, anh sẽ vẫn đợi em suy nghĩ thật kỹ."

Xong rồi, Thường Tử Phi còn không đã quên nhắc nhở, "An Noãn, đừng quên ngày mai đi bệnh viện mua thuốc Đông y cho anh, hôm nay không uống dạ dày không thư thái."

"Thiệt hay giả? Thực không thoải mái sao?"

Thường Tử Phi bên kia cúi đầu cười ra tiếng, "Ha ha, đùa với em thôi, xem em khẩn trương, còn nói em không thương anh."

An Noãn tức giận đến trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Rất nhanh, di động truyền đến một tin nhắn, đơn giản bốn chữ "Bảo bồi ngủ ngon".

--

An Noãn rất thật tình, nghĩ Thường Tử Phi cần thuốc thuốc Đông y, chuyện này nàng vẫn ghi tạc trong lòng, sáng sớm đã đến bệnh viện, đem thuốc về, chờ Thường Tử Phi lại đây lấy.

La Hiểu Yến giữa trưa lại đây đến ăn cơm với cô, nghe được An Noãn cùng Thường Tử Phi gọi điện thoại, nhin không được trêu chọc nàng, "Noãn Noãn, không phải là em đang nói chuyện luyến ái chứ? Xem mặt của em cũng đỏ hết rồi kìa. Nói, là ai hả?"

An Noãn thối nạng một ngụm, tức giận nói: "Đừng náo loạn, là một người bạn bình thường, nhờ em mua giùm mấy thang thuốc Đông y, chút nữa sẽ đến lấy."

La Hiểu Yến khoa trương nói: "Đừng giải thích, giải thích chính là che dấu, nói đi, người kia chị có biết hay không? Quen biết ở đâu? Sẽ không là nhất kiến chung tình đi!"

An Noãn lười quan tâm cô, im lặng ăn cơm.

"Noãn Noãn, sao chị cứ cảm thấy em giống như nữ sinh trung học đang yêu, nhưng lại giống như đang có tâm sự, khóe miệng luôn giương lên."

An Noãn vẫn không để ý tới cô. La Hiểu Yến cũng tự biết không thú vị, rốt cục đã xong này đề tài.

La Hiểu Yến mỗi ngày giữa trưa cơm nước với cô xong mới đi, về nhà còn phải bỏ thấy, ban đêm đều phải đi làm. Kỳ thật cô cũng cảm ơn Mạc Trọng Huy, để cô hưởng chút phúc khí với An Noãn. Mỗi ngày giữa trưa, Mạc Trọng Huy cho người đem cơm trưa đưa lại đây, có dinh dưỡng lại ăn ngon. An Noãn mới đầu còn có chút hoài nghi, hiện tại phỏng chừng cũng thói quen. Hiện tại điều duy nhất cô sợ hãi là, có một ngày sự tình bại lộ, An Noãn có thể hay không trách cô.

La Hiểu Yến đi rồi, An Noãn chạy tới phòng bếp nấu thuốc Đông y, Thường Tử Phi nói hẳn buổi tối tới lấy, mình an ủi nói dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, liền thuận tiện giúp anh nấu một chút.

--

Thường Tử Phi ở công ty một ngày, lúc nào cũng nghĩ rất nhanh có thể gặp được An Noãn, tâm tình không tự giác cảm thấy vui vẻ. Con người thật ra rất đơn giản chỉ cần bấy nhiêu cũng đủ thấy hạnh phúc.

Hết một ngày làm việc, đang chuẩn bị đi, Giang Thiên Nhu đột nhiên xuất hiện xông thẳng vào văn phòng.

Sắc mặt Thường Tử Phi lập tức trầm xuống, lạnh lùng châm chọc: "Giang tiểu thư lúc nào lại không cần đến lịch sự xông thẳng vào văn phòng của tôi?"

Giang Thiên Nhu vẻ mặt bi thương, ủy khuất nói: "Tử Phi, em là vị hôn thê của anh, chẳng lẽ ngay cả văn phòng của anh cũng không được phép vào?"

Thường Tử Phi nghiêm túc trả lời: "Giang Thiên Nhu, tôi chưa từng đồng ý kết hôn với cô, cô đừng đem suy nghĩ của cô và mẹ tôi áp đặt vào tôi."

"Tử Phi, anh đừng như vậy, em biết anh trách em lắm lời trước mặt bác gái, lần sau em sẽ không nói nữa, được không? Anh đừng tức giận."

Cô đến trước mặt Thường Tử Phi nắm nắm cánh tay anh vô cùng thân thiết, Thường Tử Phi không quan tâm bước qua cô ra khỏi phòng làm Giang Thiên Nhu thiếu chút té ngã.

Cô nổi giận, không để ý đến hình tượng hét lên: "Thường Tử Phi, anh đừng quá đáng, em đối với anh đã nhẫn nhịn hết mực, anh còn muốn thế nào? Mẹ anh không thích An Noãn, đây cũng đâu phải lỗi của em, đó là do mẹ anh ham mộ hư vinh, coi trọng địa vị của Giang gia."

Thường Tử Phi khước mắt nâng lên, lạnh lùng nói: "Giang Thiển Nhu, giấu đầu cũng lòi đuôi rốt cuộc cũng nói ra sự thật."

"Thường Tử Phi, em rốt cuộc thua An Noãn ở điểm nào? Kết hôn cùng em, anh có thể phát triển thêm sự nghiệp của mình, anh của em cũng không màn đến chuyện trong gia đình, Giang gia tất cả sau này sẽ thuộc về em. Anh cưới em, không phải là được tiện nghi lớn sao."

Thường Tử Phi không để ý đến cô tiếp tục bước đi, mặt không chút thay đổi: "Tôi không bao giờ nghĩ đến chuyện này, Giang Thiển Nhu, hôm nay tôi trịnh trọng nói cho cô biết, tôi sẽ không cưới cô. Tôi Thường Tử Phi, đời này không phải An Noãn không cưới."

Đôi khi, lúc chúng ta thề thốt cũng không nghĩ đến sau này, sự thật tàn nhẫn giống như cho chúng ta một cái tát vô hình, dạy chúng ta cái gì nên nói và không nên nói.

--

Thường Tử Phi ra khỏi công ty đến tiệm của An Noãn, nha đầu kia đã đứng trước cửa nhìn xung quanh. Trong lòng chảy qua một tia ảm áp, anh dừng xe bước xuống kéo cô ôm vào lòng.

"Nha đầu ngốc, có phải đang đợi anh không?" An Noãn liếc anh, dùng sức đẩy anh ra, nghiêm trang nói: "Thường Tử Phi, anh đừng động tay động chân."

An Noãn xuống bếp bung chén thuốc đã được nấu lên. Thường Tử Phi cảm động, đem chén thuốc một hơi uống vào.

"Đi, anh đưa em ra ngoài ăn cơm."

An Noãn vẫn không nhúc nhích ngồi trên ghế, miễn cưỡng nói: "Hôm nay, tôi không muốn ăn bên ngoài, ở nhà tùy tiện ăn chút là được rồi."

Thường Tử Phi nghĩ nghĩ, cười cười nói: "Vậy ở trong này tùy tiện chịu chút."

An Noãn nhướn mày hỏi: "Anh nói ăn ở đây sao? Không có đồ ăn à."

Thường Tử Phi đơn giản ngồi xuống, da mặt dày nói: "Em ăn gì anh ăn cái đó."

An Noãn khề thờ dài, bất đắc dĩ nói: "Quên đi, tôi đi mua thức ăn, chợ cũng gần đây."

Thường Tử Phi tự nhiên cũng đi cùng cô.

Nếu biết sau khi ăn xong bữa cơm này sẽ phát sinh chuyện gì, An Noãn nhất định sẽ không yêu cầu nấu ăn ở tiệm.

Chợ rất gần tiệm, bọn họ tùy tiện chọn vài món đồ ăn rồi về.

Trên đường về, trời cũng đã tối, đèn đường cũng được mở lên.

Thường Tử Phi vài lần rút rề muốn nắm tay cô, nhưng lại sợ cô phản cảm, cuối cùng cũng xám xịt rút tay về.

An Noãn không phát hiện tâm tình của anh, không chút để ý nói: "Thường Tử Phi, anh nấu cơm."

"Được, anh nấu, em phụ trách ăn là được."

An Noãn đang bước đi đột nhiên ngừng lại, vẻ mặt tò mò hỏi: "Thường Tử Phi, anh và Giang Thiển Nhu ngay cả miệng cũng chưa hôn qua sao?"

Thường Tử Phi cười cười, khẳng định: "Anh cam đoan với em, không ngủ chung giường, cũng chưa hôn qua."

Lúc này, ngoài đường một chiếc xe khả nghi đang chạy rất nhanh về hướng bọn họ, An Noãn còn chưa kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, thân thể đã bị Thường Tử Phi dùng sức đẩy ngã trên mặt cỏ.

"Két" một tiếng thắng xe chói tai, tốc độ quá nhanh, chiếc xe không thể dừng lại, thân thể Thường Tử Phi bị đụng ngã văng ra xa.

'Oanh' - Một khắc kia, đầu óc An Noãn trống rỗng, cô nhìn thấy HTK lái xe thoát đi.

Cô như điên chạy đến bên cạnh Thường Tử Phi, kêu gào: "Thường Tử Phi, anh tỉnh lại đi, Thường Tử Phi, anh tỉnh lại, đừng làm em sợ, cứu mạng, cầu xin các người cứu anh ấy, Thường Tử Phi, em yêu anh, anh mau tỉnh lại, cầu xin anh, tỉnh lại đi."

Người qua đường hảo tâm gọi cảnh sát, gọi xe cứu thương.

Đến bệnh viện, cả người cô đều tê liệt té ngã xuống đất, ôm đầu mình khóc.

Ba năm trước đây, trong ngục giam, khi nghe được tin cha chết, cô cũng bất lực như vậy, ông trời, sao ông có thể đối với cô tàn nhẫn như thế.

Một nhà Thường gia rất nhanh chạy đến bệnh viện, Nghe Tuệ đi tới đầm đá, một đầm lại một đá lên người cô, lên đầu cô. Bà kêu khóc, giọng nói hầu như toàn bộ bệnh viện đều nghe thấy: "Cô là sao chổi, là khắc tinh, cô đã khắc chết mẹ cô, khắc chết ba cô, bây giờ lại hại đến con tôi, tôi đã phản đối các người, cô lại không biết xấu hổ, quyền rũ con tôi, nếu như con tôi có gì không hay xảy ra, tôi nhất định cùng cô đồng quy vu tận (Ôm nhau cùng chết). Hồ ly tinh quả thật là hồ ly tinh, sao cô không chết đi, kiếp trước

Thường gia nợ cô cái gì, kiếp này cô không buông tha cho chúng tôi..."

Nghe Tuệ càng nói càng bản, lực đạo trên tay cũng mạnh hơn, lại càng đánh càng hăng, dùng sức nắm tóc An Noãn: "Cút, cô cút cho tôi, đồ hồ ly tinh này, cút cho tôi..."

An Noãn ôm chặt hai tai mình, khóc không còn khí lực, tùy ý để Nghe Tuệ phát tiết trên người mình.

Mạc Trọng Huy vừa nghe tin lập tức chạy đến bệnh viện, anh sợ hãi nhìn hoàn cảnh trước mắt mình, người đàn bà Nghe Tuệ này phát điên đánh cho mặt mũi An Noãn bầm dập, tóc tai bẽ bết, trên người cũng bị đá đến thương tích cùng mình.

Anh tức giận đi qua đẩy người đàn bà đang phát điên kia, kéo An Noãn thoát ra. Vương tay muốn đem cô bảo vệ vào trong ngực, nhưng An Noãn như phát điên hai tay nắm chặt lấy cửa phòng giải phẫu, làm thế nào cũng không chịu buông tay.

Nghe Tuệ tuy rằng đã phát điên đến không còn lý trí, nhưng cũng biết sự lợi hại của Mạc Trọng Huy, Thường Bách cũng ôm bà, không cho bà làm gì nữa.

Tất cả mọi người trở nên tĩnh lặng, chờ đợi trước cửa phòng phẫu thuật, từ tối đợi cho đến rạng sáng hôm sau, chừng mười tiếng đồng hồ, cánh cửa mới được mở ra.

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, nghiêm túc nói: "Trên người bệnh nhân có nhiều chỗ bị gãy xương, vẫn chưa qua khỏi nguy hiểm, nếu trong vòng 48 giờ nữa vẫn chưa tỉnh lại được, có nhiều khả năng sẽ trở thành người thực vật, người nhà nên chuẩn bị tâm lý."

Nghe Tuệ nghe xong, lại như phát điên bắt lấy An Noãn, móng tay sắc bén rạch một đường dài trên mặt cô.

Mạc Trọng Huy nổi giận đẩy bà ra, lạnh lùng gần như gầm lên: "Bà còn dám đụng đến cô ấy thử xem."

Nghe Tuệ muốn vào thăm Thường Tử Phi, nhưng bác sĩ không cho, trực tiếp chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt.

An Noãn cũng không còn suy nghĩ được gì, trực tiếp cản lại giường Thường Tử Phi nhìn anh. Trên người Thường Tử Phi cắm đầy dây ống, cơ hồ nhìn không được mặt mũi nằm ở đâu. Rõ ràng mới đây là một người khỏe mạnh đứng trước mặt cô, đột nhiên lại biến thành như vậy.

Thường Tử Phi được đẩy vào phòng chăm sóc đặc biệt, hành lang bệnh viện lại trở về yên tĩnh.

Thẩm Cẩm Phong đi tới vỗ vai Mạc Trọng Huy nói: "Cậu mang An tiểu thư về nhà trước, có tin tức gì tôi sẽ lập tức báo cho cậu, nơi này giao lại cho tôi đi."

An Noãn ngồi xổm xuống góc hành lang, giọng khàn khàn lên tiếng: "Tôi không đi, có chết cũng không đi, tôi muốn ở đây đợi anh ấy tỉnh lại."

Mạc Trọng Huy như muốn phát hỏa, ần nhẫn nói: "Em ở đây làm gì, cũng không thể vào thăm được, cũng không nhìn thấy anh ta, em ở đây sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của mẹ anh ta. Theo anh về trước đi, khi nào có tin tức anh lập tức đưa em vào thăm anh ta."

"Không, tôi không đi, tôi muốn ở đây, tôi muốn ở đây với anh ấy."

An Noãn mặt kệ mọi người, ngồi bệt xuống đất.

Mạc Trọng Huy không có cách nào, ở bệnh viện cùng cô, nhìn cô không ăn không uống. Suốt một ngày một đêm, cô cứ như vậy ngây ngốc ngồi dưới đất, nước mặt khô rồi lại khóc, khóc đến mệt mỏi lại cúi đầu nức nở.

Trương Húc nhìn không được, An Noãn không ăn, Mạc tiên sinh cũng không ăn, như vậy làm sao bây giờ.

"Mạc tiên sinh, ngài ăn chút gì đi, nếu như ngay cả ngài cũng ngã xuống, ai sẽ chăm sóc An tiểu thư."

Mạc Trọng Huy vung tay, chén cơm rơi xuống đất, phát ra tiếng chói tai.

Cô không ăn không uống suốt hai ngày, Thường Tử Phi vẫn không tỉnh lại.

Người của Thường gia đã muốn tuyệt vọng, mỗi khi nghe tiếng Nghe Tuệ như điên kêu khóc, trái tim của An Noãn cũng rơi theo.

48 tiếng trôi qua, Thường Tử Phi cũng không có tỉnh lại.

Thảm Cẩm Phong cuối cùng cũng báo cáo lại, sắc mặt mười phần trầm trọng: "Mạc tiên sinh, Thường Tử Phi đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm nhưng vẫn không tỉnh lại, 95% sẽ thành người thực vật, hiện tại đã được chuyển qua phòng bệnh."

An Noãn vừa nghe, lập tức chạy vào phòng bệnh, vừa xông vào lại bị Nghê Tuệ đẩy trở ra: "Cô cái ngôi sao chổi này, cô còn dám tới đây sao, cô hại con tôi thành như vậy còn có mặt mũi gặp mặt sao, cút, cút ra khỏi mắt tôi, bằng không tôi nhất định giết cô, ôm nhau cùng chết."

An Noãn quỳ trước mặt Nghê Tuệ, khàn giọng khóc cầu xin: "Di Nghê, xin đi cho cháu gặp anh ấy một lần, có lẽ anh ấy sẽ tỉnh lại."

"Cô muốn làm gì, cút cho tôi."

Nghê Tuệ vừa muốn động thủ, lại thấy Mạc Trọng Huy đi tới, bà mới buông tay xoay người vào trong, khóa cửa phòng bệnh lại.

Mạc Trọng Huy thấy bộ dáng cô như vậy, ngồi xuống ôm cô vào lòng. An Noãn ở trong lòng anh sống chết giãy dụa, móng tay cào lên cổ anh tứa máu, khàn giọng khóc la: "Mạc Trọng Huy, anh thả tôi xuống, tôi không muốn đi, tôi muốn ở đây với Thường Tử Phi, anh buông tôi ra."

Thảm Cẩm Phong đứng bên cạnh, trong tay cầm châm đồng: "Thảm Cẩm Phong, làm cho ấy bất tỉnh."

An Noãn rút cuộc cũng im lặng, người mềm nhũn ngã vào vai Mạc Trọng Huy.

"Mạc tiên sinh, liều thuốc hơi mạnh, để cho An tiểu thư nghỉ ngơi một giấc."

--

Thuốc có tác dụng, An Noãn đang nặng nề ngủ chột mớ to mắt, tất cả mọi chuyện xảy ra như một giấc mơ, nhìn xung quanh thấy xa lạ mà quen thuộc. Cô tình nguyện những chuyện kia chỉ là giấc mơ, không có tai nạn xe cộ, không có sự cố ngoài ý muốn đó.

Mạc Trọng Huy đẩy cửa bước vào, trong tay bưng chén cháo. Thảm Cẩm Phong đã báo trước thời gian cô tỉnh cho nên anh đã dặn người nấu sẵn cháo.

Ngồi xuống mép giường, anh đỡ An Noãn ngồi dậy, ôn nhu nói: "Ngoan, ăn hết chén cháo này, đã ba ngày em chưa ăn gì."

An Noãn vung tay, chén cháo nóng toàn bộ đổ hết lên người anh. Anh nhìn cô, không chút giận hờn, cũng không có chút gì oán trách.

"Di động, điện thoại của tôi đâu?" An Noãn loay hoay tìm điện thoại của mình.

Mạc Trọng Huy thân nhiên hỏi: "Em tìm di động làm gì?"

"Tôi muốn gọi điện báo cảnh sát, tôi muốn cảnh sát bắt Hà Tư Kỳ, là cô ta lái xe đụng tôi, Thường Tử Phi đã đẩy tôi ra nên bị cô ta đụng phải, cô ta là cố ý giết người, tôi muốn tố cáo cô ta phải ngồi tù."

Mày Mạc Trọng Huy nhú chặt, cúi đầu hỏi: "Em không có chứng cứ."

"Tôi chính là nhân chứng."

Nhìn cô kích động, Mạc Trọng Huy nhẹ nhàng nói: "Sẽ không ai tin lời em nói."

"Trên đường có gắn camera, chỉ cần cảnh sát đi điều tra, nhất định sẽ có chứng cứ để khởi tố Hà Tư Kỳ."

"Đoạn phim kia đã bị hủy."

An Noãn lập tức từ trên giường bước xuống, nắm lấy áo Mạc Trọng Huy, gào thét như điên: "Mạc Trọng Huy, anh ở phía sau dung túng cho cô ta, đó là một mạng người, rõ ràng là một người khỏe mạnh lại biến thành người thực vật, Hà Tư Kỳ nên bị trừng phạt, anh không thể lúc nào cũng che chở cho cô ta."

Mạc Trọng Huy mỉm môi, nhẹ nhàng đẩy cô ra nói: "Anh không thể để con mình không có mẹ."

Nước mắt An Noãn chảy ra, chuyện bi thương nhất cũng chỉ có thể thế nào thôi.

"Con của anh không thể mất mẹ, còn tôi thì sao?? Ai trả cho ta một người cha? Ai sẽ trả cho mẹ của Thường Tử Phi một đứa con? Hai mạng người bị các người hại chết, các người còn có thể xem như không có gì bình thường sống sao?"

An Noãn nghẹn ngào nói xong, dùng sức lau nước mắt, kiên quyết nói: "Mạc Trọng Huy, lần này tôi mặc kệ anh che chở cho cô ta như thế nào, tôi cũng sẽ đem sự việc làm lớn lên, tôi muốn trả thù cho Thường Tử Phi, nếu cả sát không thể làm gì cô ta, tôi sẽ cùng Hà Tư Kỳ đồng quy vạ tận. Dù sao mạng này của tôi sống tiếp cũng không còn ý nghĩa gì, tôi không sợ chết."

"An Noãn, em đừng làm vậy."

Mạc Trọng Huy nắm chặt cổ tay cô: "Thường Tử Phi dùng sinh mạng của mình để cứu em, em trả ơn anh ta như vậy sao?"

An Noãn lớn tiếng ngắt lời anh: "Thường Tử Phi biến thành như vậy, tôi sống cũng không còn ý nghĩa, mạng của tôi cho anh ấy, trước khi tôi chết cũng ôm Hà Tư Kỳ chết chung. Anh tốt nhất nên chuẩn bị nhặt xác cô ta đi."

"An Noãn!"

Cô không quan tâm đến anh đang kêu mình, đi đến bên cạnh cửa dừng lại xoay người nói: "Nếu hôm nay, người nằm trên giường kia là tôi, anh có mang Hà Tư Kỳ vào tù không?"

Đợi một lúc lâu không thấy Mạc Trọng Huy trả lời, An Noãn hơi kéo khóe miệng thản nhiên nói: "Không cần trả lời nữa, tôi đã hiểu."

--

Mạc Trọng Huy trở về biệt thự, bởi vì Hà Tư Kỳ bị nhốt lại trong phòng, suốt ba ngày cũng không cho bước ra khỏi cửa phòng một bước, cô bắt đầu ẩm ỉ, tất cả đồ có trong phòng đều bị đập phá, biến thành một đồng hồ hỗn độn.

Mạc Trọng Huy mở cửa, thấy một màn như vậy, lửa giận trong lòng gia tăng gấp bội. Hà Tư Kỳ vừa thấy anh tới, gắt giọng: "Tại sao đối xử với em như vậy? Em đã làm sai cái gì?"

Mạc Trọng Huy lớn tiếng rống giận: "Cô đã làm sai cái gì, cô thiếu chút nữa đã giết người."

"Ai nói em giết người, anh có chứng cứ gì?"

Mạc Trọng Huy nheo nheo mắt, gằn từng tiếng: "Đừng giờ trò trước mặt tôi."

Ánh mắt Hà Tư Kỳ lóe lên, hừ nói: "Được, tôi thừa nhận, là tôi lái xe đụng Thường Tử Phi, đó là do anh ta tự chuốt lấy, là anh ta đẩy An Noãn ra, người tôi muốn đụng chết là An Noãn."

Vừa dứt lời, 'Chát' một tiếng vang lên, Mạc Trọng Huy không chút nương tay tát một cái lên mặt cô, gương mặt non mềm lập tức hiện ra năm dấu tay.

Hà Tư Kỳ một tay bịt mặt, khóc lóc: "Mạc Trọng Huy, anh đánh em? Anh vì người phụ nữ kia mà đánh em? Cho tới bây giờ anh chưa từng đánh em, nhưng anh lại vì An Noãn mà đánh em."

Mạc Trọng Huy không chút cảm giác, nghiêm túc nói: "Tôi có thể bảo vệ cô một lần, cũng không bảo vệ được lần thứ hai, Hà Tư Kỳ, hãy lo liệu tốt cho bản thân."

Mạc Trọng Huy nói xong phui tay rồi đi, Hà Tư Kỳ chột chạy tới ôm lấy eo anh, khóc cầu xin: "Em sai rồi, anh Trọng huy, em biết sai rồi, em chỉ bị ghen tỵ làm mờ mắt mới có thể làm ra chuyện ngu ngốc đó, anh không thể không quan tâm em, anh đã đồng ý với chị sẽ chăm sóc em, bảo vệ em cả đời. Huống chi bây giờ trong bụng em còn có con của anh, chỉ cần qua bốn tháng nữa em đã sinh rồi."

Mạc Trọng Huy gỡ tay cô ra, vô tình nói: "Nếu không phải vì đứa nhỏ, lần này, tôi đã mặc kệ cô."

--

An Noãn quay lại bệnh viện, Thẩm Cẩm Phong cho biết, Thường Tử Phi đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, cũng đã tháo bình dưỡng khí ra, có thể cho uống nước, chỉ là đến bây giờ cũng chưa tỉnh.

An Noãn ở cửa phòng bệnh quỳ đến giữa trưa, cửa cũng không được mở ra.

Thẩm Cẩm Phong đem chuyện này nói với Mạc Trọng Huy, Mạc Trọng Huy gằn dữ nói: "Mặc kệ cô ấy, muốn làm gì thì làm."

Thẩm Cẩm Phong sợ hãi, đành phải chạy tới an ủi An Noãn: "An tiểu thư, cô nên về trước đi, Thường tiên sinh có chuyện gì tôi sẽ báo với cô trước tiên."

An Noãn vẫn quỳ không nhúc nhích, nói gì cũng không chịu rời khỏi.

Cửa được mở, người đi ra là Thường Bách.

An Noãn túm lấy quần ông cầu xin: "Chú Thường, cho cháu vào thăm Tử Phi, để cháu gặp anh ấy một lần được không? Cháu biết chú hiểu rõ cháu nhất, làm ơn cho cháu vào gặp anh ấy."

Thường Bách đỡ An Noãn đứng lên, An Noãn sống chết cũng không chịu, cứ quỳ như vậy nói chuyện.

"Đứa nhỏ này, cháu đừng làm vậy, về đi, Tử Phi có chú chăm sóc rồi, cháu yên tâm, bác sĩ nói tình trạng của Tử Phi rất tốt, có thể có kỳ tích."

An Noãn lại khóc cầu xin: "Chú Thường, cháu van chú, để cháu gặp anh ấy một lần, muốn cháu làm gì cháu cũng nguyện ý."

Thường Bách cảm thán, rất bất đắc dĩ nói: "Noãn Noãn, nghe lời chú, di Nghê đêm qua đã khóc ngất lên xui xẻo, rất vất vả mới tỉnh lại, cháu cũng đừng tới kích thích bà ấy. Chờ tinh thần bà ấy ổn định, cháu lại đến thăm Tử Phi được không?"

An Noãn tựa người vào tường, vẫn quỳ ở cửa.

"Chú Thường, chú vào trong đi, cháu không quấy rầy mọi người, cháu ở đây chờ, chờ Từ Phi tỉnh lại."

"Noãn Noãn, cháu đừng như vậy, cho dù Từ Phi tỉnh lại, hai người cũng không thể nào. Chú xin cháu, cháu đi đi."

An Noãn tuyệt vọng, ngay cả chú Thường, người hiểu rõ cô nhất bây giờ cũng chán ghét cô.

Lúc này, Giang Thiên Nhu từ trong phòng đi ra, vỗ nhẹ vai Thường Bách, cúi đầu nói: "Bác trai, bác vào trong trước đi, cháu muốn nói vài câu với cô ta."

Thường Bách khẽ thở dài đi vào phòng.

Giang Thiên Nhu hai mắt đỏ hoe, giọng khàn khàn nói: "An Noãn, cô đã hoàn toàn phá hủy Thường Từ Phi, còn chưa đủ sao? Còn muốn Thường gia hoàn toàn bị hủy đi cô mới hài lòng sao? Tôi thấy hai ngày nay, Mạc Trọng Huy rất quan tâm cô, sao cô còn chưa chạy nhanh đến bên cạnh anh ta. Cô ở bên ngoài trêu chọc nhiều người, cũng chỉ vì có Mạc Trọng Huy sau lưng bảo vệ cô."

Hiện tại, An Noãn thấy người liền cầu xin, cô cầm tay Giang Thiên Nhu nói: "Giang tiểu thư, cô giúp tôi khuyên dì Nghê, để tôi gặp mặt Thường Từ Phi một lần, để tôi nói chuyện với anh ấy, có lẽ anh ấy sẽ tỉnh lại."

"Anh ấy đã chết thay cô, đến bây giờ cũng chưa tỉnh lại. An Noãn, cô đi đi, đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa."

--

Mạc Trọng Huy ngoài miệng cứng rắn nói, rốt cuộc trong lòng cũng bỏ được, lái xe đến bệnh viện, nhìn An Noãn quỳ trên mặt đất, thân hình gầy gò nhỏ bé, làm cho người ta đau lòng.

Anh đi qua, bàn tay to nhẹ nhàng khoát lên vai cô, nhẹ giọng nói: "Ngoan, theo anh về nhà, chuyện của anh ta giao cho anh xử lý."

Cô chụp lấy tay anh hất ra, rống giận: "Cút."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Láy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Bắt Đầu Trả Thù

Trương Húc và Thẩm Cẩm Phong đứng bên cạnh nhìn cảnh này trong lòng run sợ, lần đầu tiên có người dám hô to gọi nhỏ với Mạc Trọng Huy, nhưng kỳ lạ là Mạc Trọng Huy chẳng những không tức giận, ngược lại còn nhẹ giọng dụ dỗ, dường như dùng tất cả sự kiên nhẫn của mình.

"Em chỉ là muốn gặp anh ta thôi phải không? Để anh nghĩ cách." Mạc Trọng Huy nghiêm mặt nói.

An Noãn lạnh lùng liếc anh một cái, giận dữ gằn từng tiếng: "Mạc Trọng Huy, anh cút cho tôi."

Lúc này, phòng bệnh đột nhiên mở ra, người đi ra dĩ nhiên là Nghê Tuệ, chỉ thấy hai mắt bà đỏ hoe, sắc mặt trắng bệch, mới chỉ một ngày mà như già đi mười tuổi.

An Noãn đau lòng cầu xin: "Dì Nghê, cho cháu gặp Từ Phi một lần, cháu chỉ cần nhìn thấy anh ấy một lần là tốt rồi."

Nghê Tuệ dựa vào khung cửa, suy yếu nói với Mạc Trọng Huy: "Mạc tiên sinh, tôi muốn nói chuyện với cô ta hai câu, yên tâm đi cho dù tôi muốn cũng không còn sức làm gì cô ta."

An Noãn quay qua Mạc Trọng Huy rống: "Mạc Trọng Huy, anh lăn, anh cút cho tôi."

Mạc Trọng Huy nhú nhú mày, con người hẹp dài nhìn chăm chăm cô, xoay người bỏ đi.

Sau khi Mạc Trọng Huy đi, Nghê Tuệ mở miệng: "Cô đứng lên đi, không cần quỳ nữa."

An Noãn nghe lời đứng lên, hai chân như nhũn ra, cô chống hai tay lên vách tường mới có thể đứng vững vàng.

"Tôi cho cô gặp Từ Phi một lần." Nghê Tuệ lại lên tiếng giọng khàn khàn vì khóc quá nhiều. An Noãn nghe xong còn tưởng mình lầm.

"Cô không nghe lầm, nhưng tôi có điều kiện."

"Điều kiện gì, đi nói đi, chỉ cần cháu có thể gặp Từ Phi một lần, cháu sẽ đáp ứng."

Nghê Tuệ hít thật sâu rồi nói: "Thứ nhất, sau khi gặp Từ Phi, bắt luận tương lai Từ Phi tỉnh hay không, sau này hai người gặp nhau chính là người xa lạ. Cô hại con tôi đủ thảm, nếu may mắn tỉnh lại, tôi hy vọng cô cách xa con tôi một chút, đừng giết Từ Phi lần nữa."

An Noãn khóc gât đầu: "Cháu đồng ý."

"Thứ hai, mấy ngày nay tôi thấy Mạc Trọng Huy rất quan tâm cô, cô trở lại bên cạnh anh ta đi."

An Noãn khó tin nhìn Nghe Tuệ, kích động nói: "Dì Nghê, cháu có thể rời khỏi Từ Phi, nhưng không thể ở bên cạnh Mạc Trọng Huy, dì yên tâm, chỉ cần anh ấy tỉnh lại, cháu sẽ rời đi, rời khỏi Giang thành, sẽ đi thật xa, không để cho anh ấy nhìn thấy cháu."

Nghê Tuệ cười lạnh ra tiếng: "Cô cũng biết Từ Phi sẽ đi tìm cô, tôi rất hiểu con tôi, cho dù cô đi đến chân trời góc biển, nó cũng sẽ đi tìm cô, chỉ cần cô trở lại bên cạnh Mạc Trọng Huy, nó mới hết hy vọng, giống như năm đó, nó đối với cô hoàn toàn hết hy vọng."

An Noãn nắm tay bà cầu xin: "Cháu có thể tìm một người khác để kết hôn, nhưng không thể là Mạc Trọng Huy. Dì Nghê, bất cứ điều kiện gì cháu cũng sẽ đáp ứng, nhưng dì đừng ép cháu về bên cạnh Mạc Trọng Huy."

Nghê Tuệ vô tình gỡ tay cô ra, lạnh lùng nói: "Tôi chỉ có hai điều kiện này, nếu cô chấp nhận có thể vào trong gặp Từ Phi. Nếu trong hai có một cái không làm được, vậy về đi."

"Dì Nghê, dì không nên ép cháu trở về bên cạnh Mạc Trọng Huy."

"Thế lực của Mạc Trọng Huy rất lớn, là người cả đời này Từ Phi không thể địch lại, cô chỉ có thể trở về bên cạnh anh ta, Từ Phi mới hoàn toàn buông tay. Đương nhiên, chuyện này chỉ xảy ra nếu như nó có thể tỉnh lại." Nói xong Nghe Tuệ lại lau nước mắt.

Dừng một chút, bà lại khàn giọng nói tiếp: "Tôi biết hung thủ là Hà Tư Kỳ, nhưng cô ta lại được Mạc Trọng Huy che chở, Thường gia cũng không thể làm gì cô ta. Địa vị của cô ở trong lòng Mạc Trọng Huy rất cao, chỉ có cô mới có thể báo được thù này." Nghe Tuệ nói xong nắm chặt tay cô nghẹn ngào: "Bắt luận Từ Phi có tỉnh lại hay không, cô cũng phải thay nó báo thù, đây là cô nợ nó."

Nghê Tuệ không thể không thừa nhận, An Noãn đối với Thường Từ Phi rất là quan trọng. Trong lúc An Noãn ở bên ngoài khàn giọng kêu khóc, tay Thường Từ Phi hơi co giật.

--

Rốt cuộc An Noãn cũng gặp được Thường Từ Phi, ống dưỡng khí trên người anh đã được tháo ra, hô hấp bình thường, chỉ có hai mắt nhắm nghiền, giống như đang ngủ.

Phòng bệnh rất yên lặng, chỉ nghe tiếng tích tắc của đồng hồ.

An Noãn nắm tay anh, đặt lên môi hôn, nước mắt cứ như vậy yên lặng không tiếng động chảy xuống.

Cô không biết, lúc đó Thường Từ Phi đã dùng bao nhiêu sức lực đẩy ngã cô, không biết lúc đó anh nghĩ gì mà ngay cả tính mạng của mình cũng không màng tới, có lẽ ngay lúc đó, anh cũng không có thời gian tự hỏi, chỉ cần cô an toàn là tốt rồi.

"Thường Từ Phi, em hy vọng người nằm trên giường là em. Em đắc tội người khác để anh phải chịu hậu quả như vậy."

Vài ngày nay không ăn không ngủ chỉ có khóc, giọng cô đã khàn đến mức không còn nghe rõ.

"Em chết đi là có thể lên Thiên đàng đoàn tụ với cha mẹ, anh còn có tương lai tốt đẹp, vì cái gì lại ngu ngốc như vậy, em nợ anh cả đời này cũng không trả được."

An Noãn càng nói càng thương tâm, trong đầu là hình ảnh Thường Từ Phi yêu thương cô, chăm sóc cô, cuối cùng dừng lại khi anh liều lĩnh đẩy cô ra.

Con người chính là như vậy, trước kia lúc chia tay nhau, như thế nào cũng không muốn đối phương được sống tốt, một khi mất đi, lại tiếc nuối, có muốn quên cũng không quên được.

"Thường Từ Phi, anh nhất định phải tỉnh lại, nhất định phải tỉnh lại. Chờ anh tỉnh lại, em sẽ rời khỏi thế giới của anh, không bao giờ quấy rầy cuộc sống của anh nữa."

Khi An Noãn nói mấy câu này, tay Thường Từ Phi lại giật giật.

An Noãn sợ hãi kêu to: "Bác sĩ, bác sĩ, anh ấy cử động."

Nghê Tuệ vọt vào phòng bệnh, bác sĩ cũng rất nhanh chạy vào.

Trải qua kiểm tra, bác sĩ rất vui mừng thông báo: "Ý thức muốn sống của bệnh nhân trở nên rất mạnh, nên nói chuyện nhiều với anh ấy, mới có lợi, có lẽ sẽ có kỳ tích."

--

An Noãn ở trong bệnh viện chăm sóc Thường Tử Phi vài ngày, đa số thời gian đều nói chuyện với anh. Nói rất nhiều chuyện khi cả hai còn nhỏ, rồi đến sau khi lớn lên, còn nói về cuộc sống của cô ở Giang thành những năm Thường Tử Phi ra nước ngoài.

Bác sĩ nói tình trạng của Thường Tử Phi càng ngày càng tốt, đang dần khôi phục ý thức, chỉ cần người nhà kiên nhẫn, một ngày nào đó sẽ tỉnh lại.

Rốt cuộc, trong một đêm trời bão tố, Thường Tử Phi tỉnh lại.

Ngày đó, thật không khéo, An Noãn về nhà tắm rửa. Liên tục vài ngày tay không rời khỏi Thường Tử Phi một tấc, Nghe Tuệ cũng đã không còn muốn ghét bỏ cô. Chỉ không nghĩ tới, cô về tắm rửa một chút, liền có kỳ tích xảy ra Thường Tử Phi lại tỉnh.

Khi An Noãn trở lại bệnh viện, nhìn thấy bác sĩ vào phòng Thường Tử Phi, một nỗi sợ hãi làm hai chân cô nhũn ra, bởi vì bác sĩ từng nói người nhà nên chuẩn bị tâm lý trước, có lẽ Thường Tử Phi sẽ tỉnh lại, cũng có thể đột nhiên chết đi.

Cũng không biết lấy đâu ra sức lực, An Noãn chạy tới chặn đường bác sĩ, run giọng hỏi: "Bệnh nhân thế nào rồi? Có phải đã xảy ra chuyện?"

Bác sĩ vỗ vỗ lên vai cô, trịnh trọng nói: "Bệnh nhân đã tỉnh, chúng tôi đi kiểm tra lại cho anh ta."

An Noãn sững sốt đứng tại chỗ vài giây, lập tức mừng như điên. Cô muốn bước vào trong phòng, nhưng Nghe Tuệ ngăn cô lại.

"Dì Nghe, cháu nghe nói Tử Phi đã tỉnh, để cháu vào thăm anh ấy."

Về mặt Nghe Tuệ nghiêm túc, lạnh lùng nói: "An Noãn, cô đừng quên đã từng đồng ý với tôi chuyện gì, chỉ cần Tử Phi tỉnh, cô sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi mắt nó."

An Noãn khóc cầu xin: "Dì, để cho cháu vào thăm anh ấy lần cuối, cháu còn có nhiều chuyện muốn nói với anh ấy."

"Không cần, cái gì cũng không cần nói. Tử Phi tỉnh, tình trạng hiện tại rất ổn định, bác sĩ đang kiểm tra cho nó, cô cũng đừng vào đó làm ảnh hưởng đến tâm tình của nó. Từ giờ trở đi nên thực hiện nghĩa vụ của cô, trở về bên cạnh Mạc Trọng Huy. Tôi sẽ nói với TP, thời gian này cô chưa từng đến đây thăm nó."

"Dì Nghe, xin đừng..."

Mặt Nghe Tuệ trầm xuống, có chút tức giận: "An Noãn, không lẽ cô muốn nuốt lời?" An Noãn nói xong tàn nhẫn xoay người đi vào phòng.

Nhìn cửa phòng trước mặt đóng chặt, nước mắt An Noãn không tiếng động chảy xuống.

Trên thế giới, khoảng cách xa nhất chính là, em đứng ngoài cửa nhưng lại không thể nhìn thấy anh.

Cô cũng không bỏ đi, vẫn đòi bác sĩ làm xong kiểm tra, từ phòng bệnh đi ra.

"Bác sĩ, anh ấy thế nào?" Cô vội vàng hỏi thăm.

Bác sĩ cười cười nói với cô: "Trạng thái bệnh nhân rất tốt, không có gì đáng lo ngại, cô không cần lo lắng."

An Noãn nhẹ nhàng thở ra, cô thực muốn đẩy cánh cửa kia vào thăm anh.

Đang do dự, Giang Thiển Nhu đột nhiên đến, đem An Noãn kéo sang một bên, nghiêm túc nói: "An Noãn, cô muốn làm gì, đừng quên cô đã hứa gì với bác gái."

Về mặt An Noãn bị thương nói: "Tôi chỉ muốn nhìn anh ấy một lát."

Giang Thiển Nhu hét lớn: "Anh ấy trở thành như vậy đều là do cô làm hại, cô còn ngại hại anh ấy chưa đủ lắm sao?"

"Tôi..." An Noãn phát hiện mình không cách nào phản bác lại.

"Bác gái vừa nói cho tôi biết, Thường Tử Phi đã tỉnh, cho nên cô không cần đi vào trong, tôi sẽ nói với Tử Phi, mấy ngày nay là do tôi chăm sóc anh ấy. An Noãn, cô đi đi, đừng làm cho chúng tôi ngột ngạt." Giang Thiển Nhu lạnh lùng nói xong, đẩy cửa đi vào.

An Noãn đứng bên ngoài, lại có thể nghe rõ ràng âm thanh bên trong.

"Tử Phi, con coi ai tới, mấy ngày nay con hôn mê, đều là do Thiển Nhu chăm sóc con, bác sĩ cũng nói không còn cách nào nhưng Thiển Nhu vẫn không buông tay, mỗi ngày đều nói chuyện với con. Ông trời chắc cũng bị cảm động, Thiển Nhu vừa về nhà tắm rửa, con liền tỉnh."

Thường Tử Phi nằm trên giường, ánh mắt mê mang nhìn Giang Thiển Nhu, lại nhìn về phía cửa.

Giang Thiển Nhu đi lại ngồi lên giường nắm tay anh nghẹn ngào: "Anh đã tỉnh, về sau đừng bỏ lại em một mình."

Nghê Tuệ còn nói thêm: "Tử Phi, con coi, con bị thương nằm trên giường, bác sĩ cũng nói có thể sẽ thành người thực vật, Thiển Nhu cũng không rời không khỏi, người con gái như vậy đem cưới về nhà, đó là phúc mấy đời của con. Chờ con khỏe lại, hai đứa kết hôn đi."

Thường Tử Phi không nói chuyện, tầm mắt thủy chung vẫn nhìn về phía cửa.

Nghê Tuệ như nhìn thấu tâm tư của anh, cả giận nói: "Tục ngữ có câu hoạn nạn gặp chân tình, lời này một chút cũng không giả, so sánh với Thiển Nhu, thái độ của An Noãn làm cho người ta tức giận, con biết không, con hôn mê mấy ngày, An Noãn không hề tới thăm, không chỉ như vậy, cô ta còn trở lại bên cạnh Mạc Trọng Huy. Còn con vì cô ta cả tính mạng cũng không cần, trong lòng cô ta thì chỉ có Mạc Trọng Huy. Con trai, về sau đừng vì cô ta làm chuyện ngu ngốc nữa, một chút cũng không đáng."

Con người trong suốt của Thường Tử Phi đột nhiên âm trầm, như là một mối, anh gắt gao nhắm chặt hai mắt lại.

An Noãn và anh chỉ cách nhau một cánh cửa, đứng bên ngoài nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng vô cùng đau đớn. Có lẽ, chấm dứt là kết quả tốt nhất cho cả hai, cô không thể ích kỷ hưởng thụ sự yêu thương của anh, không bao giờ nữa. Xoay người rời đi, một khắc đó, lòng cô thất lại.

An Noãn đi trong mưa gió, cô rất muốn ngửa mặt lên trời hét lớn, rất muốn phát tiết ra tất cả uất ức trong lòng.

Mạc Trọng Huy ngồi trong xe, nhìn thân hình gầy yếu của cô trong mưa, mấy ngày nay cô hầu như không ăn gì cả, một ngày một đêm ngồi bên cạnh giường của Thường Tử Phi. Anh ghen tỵ, anh muốn nổi điên, nhưng trong lòng lại đau, rất đau. Anh thậm chí nghĩ rằng nếu người nằm trên giường kia là mình, cô có đau đớn như vậy không?

"Mạc tiên sinh, An tiểu thư cô ấy..."

Ngồi ghé bên cạnh tay lái, Trương Húc cũng nhịn không được đau lòng cho người phụ nữ này.

"Để cho cô ấy phát tiết một chút, mấy ngày nay cô ấy gặp quá nhiều ủy khuất."

An Noãn cứ đứng trong mưa, mặc cho nước mưa thấm vào thân thể mình, cô khóc đến tê tâm liệt phế, không phân được đâu là nước mắt đâu là nước mưa.

Cho đến khi nhìn thấy thân thể nhỏ của cô ngã xuống, Mạc Trọng Huy mới nổi điên chạy ra khỏi xe.

--

Tối hôm đó, An Noãn sốt cao, đến 40 độ, Thẩm Cẩm Phong gọi bác sĩ giỏi nhất bệnh viện để khám cho cô, uống thuốc hạ sốt, truyền nước, nhưng làm thế nào cũng không bớt sốt.

Nhìn Mạc Trọng Huy sắp không khống chế được mình, Thẩm Cẩm Phong run sợ mở miệng: "Mạc tiên sinh, ngài đừng vội, mấy ngày nay An tiểu thư đã rất mệt nhọc, hơn nữa cũng không ăn uống gì, làm cho thân thể suy nhược, chúng tôi đã truyền dinh dưỡng cho cô ấy, từ từ sẽ tốt lên."

Mạc Trọng Huy rống giận, hai mắt đỏ tươi: "Đã mấy giờ trôi qua, cũng không giảm bớt sốt, cái này gọi là từ từ sẽ tốt lên sao? Các người có biết xem bệnh hay không, nếu trước khi trời sáng vẫn chưa hạ sốt, ngày mai tôi sẽ phá nát cái bệnh viện này."

Thẩm Cẩm Phong thở dốc vì kinh ngạc, lần đầu tiên thấy Mạc Trọng Huy tức giận như vậy, ngay cả Trương Húc, cũng là lần đầu thấy anh như vậy.

Cũng may, sau khi Mạc Trọng Huy tức giận la lớn, cũng từ từ hạ sốt.

Thẩm Cẩm Phong nhẹ nhàng thở ra, nơm nớp lo sợ nói: "Mạc tiên sinh, An tiểu thư đã hạ sốt, chỉ là thân thể vẫn còn yếu."

Vài ngày không ăn uống cũng không ngủ, cô kiên trì lâu như vậy động lực nào khiến cho cô chống đỡ lâu như vậy? Nghĩ đến đây, trong lòng Mạc Trọng Huy dâng lên một cỗ ghen tỵ.

Mãi đến giữa trưa hôm sau, An Noãn mới tỉnh lại, vừa mở mắt là nhìn thấy Mạc Trọng Huy. Giờ phút này, cô mới phát hiện, Mạc Trọng Huy cũng gầy đi, râu cũng không được cạo, nhìn qua rất lờ lờ.

Mạc Trọng Huy kích động kêu Thẩm Cẩm Phong.

Thẩm Cẩm Phong nghe được tiếng gọi của Mạc Trọng Huy liền lo sợ, sợ có chuyện gì, Mạc Trọng Huy sẽ trách tội anh. Anh một đêm không ngủ, không ngừng đo nhiệt độ trên người An Noãn.

Trải qua kiểm tra, Thẩm Cẩm Phong nhẹ nhàng thở ra: "Mạc tiên sinh, An tiểu thư đã hạ sốt, hiện tại có thể uống nước, và ăn chút cháo."

Mạc Trọng Huy xoay người về phía Trương Húc nói: "Cậu còn ở đây thất thần làm gì, còn không đi lấy nước."

"Nước đây."

Trương Húc chạy nhanh quá ly nước nghiêng một bên, nước nóng xém chút đổ lên tay anh.

Mạc Trọng Huy cầm ly nước, đặt lên miệng thổi, lại cẩn thận đưa đến bên miệng An Noãn. May mắn là An Noãn cũng không bài xích anh, cô cũng đang khát, ngoan ngoãn uống hết nửa ly nước Mạc Trọng Huy đưa tới.

"Có đói bụng không, anh đã cho người nấu cháo."

An Noãn gật đầu, cô cũng thật đói.

Mạc Trọng Huy lại hướng về phía Trương Húc rống lên: "Cậu đi xem, cháo nấu đến giờ này chưa xong, có muốn làm việc nữa không?"

Trương Húc lau mồ hôi, chạy ra ngoài gọi điện thoại cho nhà bếp. Chẳng bao lâu, Phan Bình đem cháo tới.

Mạc Trọng Huy múc cháo ra chén, một muỗng lại một muỗng dứt cho An Noãn. Cô đột nhiên trở nên ngoan ngoãn như vậy, làm cho Mạc Trọng Huy không thích ứng kịp, anh không ngừng quan sát cô.

"Còn có chỗ nào không thoải mái? Anh kêu bác sĩ Thẩm kiểm tra cho em."

Tầm mắt An Noãn nhìn về phía Thẩm Cẩm Phong, đôi môi giật giật: "Bác sĩ Thẩm."

Thẩm Cẩm Phong nom nớp lo sợ hỏi: "An tiểu thư, cô thấy nơi nào không được thoải mái?"

An Noãn lắc đầu, suy yếu hỏi: "Bác sĩ Thẩm, Thường Tử Phi anh ấy thế nào rồi?"

Thẩm Cẩm Phong run run nhìn về phía Mạc Trọng Huy, chỉ thấy sắc mặt Mạc Trọng Huy nháy mắt trầm xuống, trong khoảng thời gian ngắn anh không biết có nên trả lời hay không.

An Noãn nóng nảy, giấy dựa muốn xuống giường sốt ruột hỏi: "Bác sĩ Thẩm, Thường Tử Phi ra sao rồi? Anh mau nói cho tôi biết."

"Anh ta rất tốt, cô đừng kích động, mau nằm xuống. Tình trạng của Thường Tử Phi rất tốt, đang từ từ bình phục, cô không cần lo lắng cho anh ta."

"Thật sao? Anh không gạt tôi chứ?"

Thẩm Cẩm Phong cau mày nói: "Tôi làm sao dám lừa gạt cô, Thường Tử Phi thật sự khôi phục rất tốt, tình trạng càng ngày càng tốt."

An Noãn nhẹ nhàng thở ra, nhắm mắt lại, trong chốc lát lại rơi vào giấc ngủ.

--

Một tuần sau, An Noãn hoàn toàn bình phục, một tuần này, mỗi ngày cô ở Thiên Đường, trong phòng của Mạc Trọng Huy, anh cũng một tác không rời khỏi cô, tự mình chăm sóc cô.

Thời gian này, An Noãn đặc biệt an phận, đến giờ ăn cơm thì ăn cơm, lúc nên uống thuốc thì uống thuốc, cũng không bài xích Mạc Trọng Huy tới gần.

Trưa hôm nay, Mạc Trọng Huy vào phòng kêu cô ăn cơm, lại thấy cô đang thu dọn đồ, anh giật mình, cúi đầu hỏi: "Em muốn đi đâu?"

"Tôi đã hết bệnh, cũng nên rời đi, khoảng thời gian này cảm ơn anh hết lòng chăm sóc."

Mạc Trọng Huy nằm lấy cổ tay cô, giọng từ tính kích động hỏi: "Ở đây không tốt sao?"

An Noãn nhẹ nhàng gỡ tay anh ra, cúi đầu nói: "Tôi còn có một việc rất quan trọng phải đi làm."

"Chuyện gì?"

Cô nhìn vào mắt anh, gần từng tiếng nói: "Đi cảnh cáo Hà Tư Kỳ, tôi không thể để Thường Tử Phi chịu nhiều thống khổ như vậy."

Con người đen như mực của anh nhìn thẳng cô, nhìn không được xiết chặt cổ tay cô nghiêm khắc nói: "An Noãn, đừng làm chuyện điên rồ, vô dụng thôi, không có ai tin em nói, em cũng không có chứng cứ."

"Không thử qua làm sao biết là vô dụng, Hà Tư Kỳ là cô ý giết người, có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, kẻ tiếp người bị hại có thể là tôi. Mạc Trọng Huy, anh không thể lúc nào cũng che chở cho cô ta, giết người đền mạng, tôi muốn cô ta phải vào tù."

"Thường Tử Phi không có chết."

"Tuy rằng không chết, nhưng cũng là đi một vòng xuống quỷ môn quan, Mạc Trọng Huy, nếu anh còn tiếp tục che chở cô ta, tôi cũng sẽ hận anh."

An Noãn rời khỏi Thiên Đường, trực tiếp đến sở cảnh sát. Cảnh sát nghe xong lời tường thuật của cô, trực tiếp trả lời, chứng cứ không đủ, không thể lập hồ sơ.

An Noãn kích động đứng lên rống: "Tôi tận mắt nhìn thấy, sao lại không đủ chứng cứ, tôi là nhân chứng."

"Chính Thường tiên sinh cũng không báo án, tiểu thư, cô về đi, đừng gây thêm phiền toái cho chúng tôi."

"Các người vẫn là cảnh sát bảo vệ nhân dân sao? Lương tâm các người đâu mất rồi? Mạc Trọng Huy đã đánh tiếng trước phải không? Tôi nói cho các người biết, nơi này không được tôi sẽ đến Bắc Kinh để báo án, tóm lại, tôi sẽ không từ bỏ ý định."

Sau khi An Noãn rời khỏi, cục trưởng gọi điện cho Mạc Trọng Huy, đem lời nói cuối cùng của An Noãn bỏ lại nói với anh. Mạc Trọng Huy ở đầu dây bên kia không khỏi đau đầu. Nhà đầu kia rất cứng đầu, cô cứ nghĩa cái xã hội này còn có cái gọi là công bình công chính.

--

Sau khi An Noãn bỏ đi, trở về tiệm, nửa tháng không mở cửa hàng, Phù Thu ngay cả điện thoại trách cứ cũng không có. Ngược lại còn gọi điện an ủi cô, để cô toàn tâm toàn ý chăm sóc Thường Tử Phi.

Tối nay, An Noãn ở trong cửa hàng ăn qua loa tô mì cho qua bữa tối. Nghe Tuệ đột nhiên tới, còn có Giang Thiên Như cũng đi theo.

An Noãn thấy Nghe Tuệ, căng thẳng đến tởm cũng nghiêng một bên, nước canh cũng đổ hết lên người. Nghe Tuệ nhú mày, bình thản nói: "Khi nào thì cô làm việc mới không còn lỗi thôi hả?"

An Noãn bắt chập nước canh dính trên người hỏi: "Di Nghê, Tử Phi anh ấy sao rồi?"

"Tử Phi tốt lắm, đang từng ngày hồi phục. Tôi nghe nói hôm nay cô có đến sở cảnh sát."

An Noãn gật đầu.

Giang Thiên Như vừa nghe xong châm chọc: "An Noãn, cô ngốc thật sao? Cô không biết Hà Tư Kỳ là người phụ nữ của ai sao? Mạc Trọng Huy có thể để cho phụ nữ của anh ta ngồi tù sao, huống chi cô ta còn đang mang thai. Cô có thể dùng cứng đầu như vậy được không, toàn bộ Giang thành vốn không có ai là đối thủ của Mạc Trọng Huy. Cô làm như vậy chỉ gây thêm phiền toái cho Thường gia."

Nghe Tuệ cũng lạnh lùng nói: "An Noãn, cô đã quên cô đồng ý với tôi chuyện gì sao? Tôi nói rồi, khi Tử Phi tỉnh lại, cô phải trở về bên cạnh Mạc Trọng Huy, một mình cô đi đối phó Hà Tư Kỳ, đầu cho đến khi người sống kẻ chết, đừng lấy Thường gia làm bình phong."

An Noãn dùng sức cắn môi.

"Tôi đã nói với Tử Phi, hiện tại cô là người phụ nữ của Mạc Trọng Huy, bởi vậy, cô phải trở về bên cạnh anh ta. Từ nay về sau, bảo vệ cho Thường gia an toàn."

An Noãn buông lỏng người đầu cúi thấp xuống, dường như chỉ có mình mới nghe được giọng của chính mình: "Tôi không nghĩ sẽ ở bên cạnh Mạc Trọng Huy."

"Cô nói cái gì? Nói lớn lên tôi không nghe được."

An Noãn ngẩng đầu, mắt không chút thay đổi nói: "Di Nghê, cháu biết phải nên làm thế nào, di yên tâm."

"Tốt, tôi hy vọng cô là người thông minh, đừng làm cho tôi phải lo lắng."

Sau khi Nghe Tuệ và Giang Thiên Như rời khỏi cửa hàng của An Noãn, Giang Thiên Như lo lắng hỏi: "Bác gái, sao lại muốn An Noãn trở về bên cạnh Mạc Trọng Huy, không phải kêu cô ta rời khỏi Giang thành đi sẽ tốt hơn sao?"

Nghe Tuệ thở dài lắc đầu nói: "Mấy ngày nay cháu không thấy sao gì sao? Tử Phi, một ngày 24 giờ, thời điểm tỉnh đều nhìn về phía cửa, nó luôn mong An Noãn đến thăm mình. Đứa con này của bác có bao nhiêu quật cường bác rất rõ, mặc kệ An Noãn trốn đến nơi nào, Tử Phi đều sẽ tìm cô ta trở về. Chỉ có để An Noãn ở lại Giang thành, ở bên cạnh một người đàn ông khác, Tử Phi mới hoàn toàn hết hy vọng. Giống như năm đó khi An Noãn điên cuồng theo đuổi Mạc Trọng Huy, Tử Phi cũng hoàn toàn chết tâm với cô ta."

"Bác gái, bác đừng là dụng tâm lương khô." Giang Thiên Như lấy lòng bà.

Nghe Tuệ vỗ vỗ lên mu bàn tay Giang Thiên Như thản nhiên nói: "Đứa nhỏ, thời gian này ủy khuất cho cháu rồi, chờ sau khi Tử Phi hoàn toàn hết hy vọng, nó sẽ để ý đến cháu."

Giang Thiên Như tràn đầy lòng tin nói: "Bác gái, cháu không ủy khuất, cháu tin tưởng một ngày nào đó Tử Phi sẽ nhìn thấy tình cảm của cháu dành cho anh ấy, cháu tin anh ấy sẽ hoàn toàn quên An Noãn."

Nghe Tuệ vui mừng nói: "Bác không nhìn lầm người, cháu rất thích hợp với Tử Phi, ở trong lòng bác, cháu đã là con dâu của Thường gia."

--

Bọn họ về bệnh viện, đến cửa phòng đã nghe bên trong phát ra tiếng động. Đẩy cửa vào, nhìn thấy Thường Tử Phi đang nổi giận, ly chén trong phòng đều bị đập bể.

"Sao lại như vậy, có chuyện gì?"

Thường Tử Hinh ủy khuất, oán giận nói: "Anh không biết phát điên cái gì, nhất định đòi gặp An Noãn, con đã nói An Noãn đã bỏ anh ấy, anh ấy liền nổi giận với con."

Nghe Tuệ thờ dài, đến bên giường bệnh ngồi xuống, nhẹ nhàng nói: "Tử Phi, lời của em con là sự thật, An Noãn đã vứt bỏ con trở lại bên cạnh Mạc Trọng Huy, con nên quên cô ta đi."

"Không, Noãn Noãn không phải là người như vậy."

Nghe Tuệ bắt đầu nói: "Sự thật xảy ra trước mắt, con không tin cũng vô dụng. Con gặp chuyện không may lâu như vậy, An Noãn chưa từng đến thăm con. Con tỉnh lại lâu như vậy, cô ta cũng không có tới nhìn con một cái. Còn Thiển Nhu, lúc con hôn mê không rời khỏi con một bước, hiện tại lại mỗi ngày dốc lòng chăm sóc con, một cô gái tốt như vậy đi đâu tìm, tại sao con đối với An Noãn không lương tâm nhớ mãi không quên đâu?"

Thường Tử Phi một câu cũng không chịu nghe, lạnh lùng nói, "Đưa điện thoại cho con, con muốn gọi điện thoại cho cô ấy."

"Vô dụng, cô ta sẽ không nghe điện thoại của con."

Thường Tử Phi không nghe, nhất định phải tự mình gọi điện thoại cho An Noãn.

Nghe Tuệ không có biện pháp, đành phải đưa điện thoại cho anh, cũng may đoán được sự việc, đã nói trước với An Noãn.

Thường Tử Phi gọi một lần rồi lại lần nhưng đầu dây bên kia vẫn không có người bắt máy.

Nghe Tuệ cười nói: "Hiện tại con tin chưa? An Noãn đang ở bên cạnh Mạc Trọng Huy, làm sao nghe điện thoại của con. Cô ta là người như vậy, lúc con nằm ở bệnh viện, cô ta nghĩ con không bao giờ nữa hồi tỉnh, nên lập tức đi tìm Mạc Trọng Huy nương tựa."

Thường Tử Phi còn tại kiên trì không ngừng bấm dây số, nhưng vẫn là không người nghe.

--

Bên kia, An Noãn nhìn di động reo không ngừng, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Giờ này phút này, cô rất muốn ích kỷ một lần, cầm điện thoại, nghe được giọng nói của anh, chỉ muốn nghe anh nói một câu: "Anh khỏe lắm."

Cô thậm chí nghĩ bất cứ giá nào, cũng muốn cầm điện thoại lên nghe, nhưng di động đột nhiên tự tắt máy.

Có lẽ đây là số mệnh nhất định.

Nằm ở trên giường, không ngủ suốt đêm, nhìn trần nhà, trong đầu hiện lên những chuyện ngày xưa xảy ra, những chuyện làm cho người ta bị thương nhưng lại không có kết cục. Nhắm mắt lại, cô như muốn rũ bỏ hết tất cả quá khứ.

Để cho lòng thật bình tĩnh, cô đến Thiên Đường.

Mạc Trọng Huy ngoài ý muốn thấy cô đến, vẻ mặt lo lắng hỏi: "Làm sao vậy? Sáng sớm chạy tới đây có phải đã xảy ra chuyện gì? Sao sắc mặt em lại kém như vậy? Có chỗ nào không thoải mái?"

An Noãn không có trả lời hết mấy câu hỏi của anh, mà là hỏi ngược lại: "Mạc Trọng Huy, anh còn muốn tôi trở về bên cạnh anh không?"

Anh ngây người nhìn cô.

"Tôi về bên cạnh anh, nhưng anh phải đồng ý với tôi mấy điều kiện."

Mạc Trọng Huy vui mừng quá độ, lắp bắp nói: "Điều kiện gì, em nói đi."

"Cho tôi một biệt thự, không phải là biệt thự ngày xưa."

"Được, anh có rất nhiều biệt thự, em muốn cái nào liền lấy cái đó."

Anh nghĩ mình đang nằm mơ, cho đến khi cô nói ra điều kiện của mình, anh mới tin đây không phải là giấc mộng.

"Từ nay về sau, mặc kệ anh có bao nhiêu bận rộn, buổi tối đều phải về biệt thự của tôi."

Mạc Trọng Huy nghĩ nghĩ nói: "Chỉ cần anh ở Giang thành, mỗi ngày đều về biệt thự của em. Còn gì nữa không, em cứ nói anh sẽ đáp ứng hết."

"Điều cuối cùng, là không có sự cho phép của tôi, anh không được đụng tôi."

Mạc Trọng Huy nhú nhú mày, nhưng lập tức bắt đầu gật đầu.

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, An Noãn nhìn tới, vẫn là Thường Tử Phi gọi. Tim co rút đau đớn, cô lấy di động đưa cho Mạc Trọng Huy: "Giúp tôi nghe."

Bên kia, Thường Tử Phi thấy di động được thông, kích động gọi: "Noãn Noãn."

Nhưng, trả lời anh là giọng trầm thấp của một người đàn ông: "An Noãn còn đang ngủ, tìm cô ấy có việc gì không?"

Tim Thường Tử Phi rơi xuống đáy cốc, run run hỏi: "Anh là ai?"

"Mạc Trọng Huy."

Ba chữ này, làm cho Thường Tử Phi kích động, nổi giận quăng điện thoại xuống đất.

Gác điện thoại, Mạc Trọng Huy trả lại cho cô, thản nhiên hỏi: "Tại sao đột nhiên trở về bên cạnh anh? Đây là ý của em sao?"

An Noãn lạnh lùng trả lời: "Rất nhiều chuyện anh và tôi trong lòng đã có câu trả lời, lại cần phải nói trắng ra sao."

Mạc Trọng Huy mỉm môi, cúi đầu nói: "Anh cũng có một điều kiện, không cho phép em làm tổn thương Hà Tư Kỳ."

An Noãn cười ra tiếng, tự giễu nói: "Đến bây giờ anh còn che chở cho cô ta, Mạc Trọng Huy anh yên tâm, trở về bên cạnh anh là muốn trả thù Hà Tư Kỳ, chỉ là trả thù cô ta, không phải là báo thù. Tôi hy vọng anh có thể phối hợp với tôi, làm cho Thường Tử Phi chết tâm, trả lại cho anh ấy một cuộc sống hoàn toàn mới."

"Em yêu Thường Tử Phi sao?" Anh cũng không biết dừng khí đâu để hỏi ra miệng câu đó, có trời mới biết anh có bao nhiêu sợ hãi với câu trả lời của cô.

"Yêu, thực yêu, so với năm đó tôi yêu anh còn sâu đậm hơn. Là bởi vì yêu anh ấy, cho nên mới muốn anh ấy chết tâm. Có lẽ vĩnh viễn anh không thể hiểu được."

--

Mạc Trọng Huy không chần chờ, ban đêm liền mang theo An Noãn về biệt thự của anh, biệt thự hoàn cảnh tuyệt đẹp, trang hoàng có thể nói xa hoa. Nơi này, ngay cả Hà Tư Kỳ cũng chưa đến tới.

An Noãn chọn một phòng ngủ ở lầu hai.

Bản lĩnh của Mạc Trọng Huy thật không thể khinh thường, trong một ngày, An Noãn đi vào phòng thay quần áo, bên trong treo đầy quần áo của cô, xuân hạ thu đông đều có, tất cả đều còn mặc, có cả nội y. Ngay cả nội y của cô anh cũng biết số đo, An Noãn toát mồ hôi.

"Đi tắm rửa một cái nghỉ ngơi đi, nhìn em như không có tinh thần."

An Noãn gật gật đầu, đi vào phòng trong phòng tắm, tắm rất nhanh đi ra, thấy Mạc Trọng Huy đang ở soạn quần áo của mình, đem tây trang treo lên chung với quần áo của An Noãn.

Cô nhú nhú mày, đi qua lạnh lùng nói: "Anh đem toàn bộ quần áo kia ra, phòng của anh ở đối diện."

Mạc Trọng Huy giật mình, sắc mặt có chút âm trầm.

"Mạc Trọng Huy, nếu anh vi phạm điều kiện, giao dịch của chúng ta lập tức hủy bỏ."

Mạc Trọng Huy cắn chặt răng, không hờn giận thỏa hiệp: "Tốt, anh mang đi, em nghỉ ngơi cho tốt. Ngày mai người giúp việc và lái xe sẽ đến, em tự mình chọn vài người."

Nằm trên giường lớn thoải mái, An Noãn mất ngủ.

--

Việc này rất nhanh rơi vào tai Hà Tư Kỳ, Hà Tư Kỳ ở nhà điên cuồng, đem tất cả đồ trong nhà đập phá, một số người giúp việc cũng bị thương. Rơi vào đường cùng đành phải báo cáo Trương trợ lý.

Trương Húc nhận được tin tức phiền toái này, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên báo cáo Mạc Trọng Huy như thế nào. Nói trắng ra là, chuyện này rơi vào tai Hà Tư Kỳ, là do anh lỡ miệng nói ra.

Do dự mãi, Trương Húc vẫn đem việc này nói cho Mạc Trọng Huy.

Kỳ quái là, Mạc Trọng Huy cũng không có trách hấn, chỉ thâm sâu nói một câu: “Trương trợ lý, đừng để tôi phát hiện cậu có ý gì với An Noãn.”

Mạc Trọng Huy cũng trở về xem Hà Tư Kỳ, chính mắt nhìn thấy biệt thự chỉ còn một đống hỗn độn, anh không tự giác nhấn lại mi. Vài người giúp việc trên mặt đều có vết thương, nhìn ra được là bị người ném đồ vào mặt.

Hà Tư Kỳ vừa thấy đến Mạc Trọng Huy liền vọt lên, đứng lên rống về phía anh: “Có phải anh đang ở chung với An Noãn?”

Mạc Trọng Huy nói sang chuyện khác, có chút tức giận nói: “Cô không đem đứa nhỏ ép buộc tôi liền không cam tâm?”

“Mạc Trọng Huy, anh trả lời em, có phải anh đang ở cùng An Noãn. Sao anh lại đối xử với em như vậy! Em mang thai con anh, anh lại ở chung với người phụ nữ khác. Anh có thể làm em thất vọng, có thể làm chị thất vọng sao? Anh đã quên anh đáp ứng với chị em, chăm sóc em thật tốt, không để cho em bị tổn thương. Mạc Trọng Huy, anh đã làm em tổn thương rất sâu, anh không thể đối xử với em như vậy.”

Mạc Trọng Huy sợ run vài giây, lập tức thần nhiên nói: “Tôi Mạc Trọng Huy, không có khả năng chỉ có một người phụ nữ là cô!”

“Nhưng tại sao là An Noãn, anh có biết em rất chán ghét An Noãn, anh cố ý trút giận lên em? Anh đang trách em lái xe đụng An Noãn, bởi vậy cố ý đối với em như vậy, trừng phạt em, phải không?”

“cô suy nghĩ nhiều, tôi cùng An Noãn là lưỡng tình tương duyệt (hai người yêu thương nhau).”

“Lưỡng tình tương duyệt?” Hà Tư Kỳ lạnh lùng lặp lại lời anh, bụng quặn đau.

Mạc Trọng Huy nhận thấy được cô có gì không đúng, hỏi: “Cô làm sao vậy?”

“Đau bụng, đau quá.”

Nghe được một cái người hầu hét lên: “Chảy máu, Hà tiểu thư chảy máu .”

Mạc Trọng Huy lập tức đưa cô vào bệnh viện, giờ phút này chỉ có đứa nhỏ mới là quan trọng.

Bác sĩ làm một loạt kiểm tra, tình trạng nghiêm trọng: "Mạc tiên sinh, Hà tiểu thư có dấu hiệu sinh non, không nên để cô ấy kích động, nếu không khả năng sinh non rất lớn."

Trương Húc giúp Hà Tư Kỳ làm thủ tục nhập viện, gọi bác sĩ tốt nhất bệnh viện chăm sóc cho cô.

Hà Tư Kỳ nằm trên giường bệnh cũng không còn tức giận, cô biết mình còn phải nhờ vào đứa nhỏ này rất nhiều, hạnh phúc sau này của cô sẽ tùy thuộc vào lần mang thai này.

An Noãn ở trong biệt thự cũng biết được tin tức, trong lòng có một sự vui vẻ không nói nên lời.

Ngồi trên sofa, ánh mắt cô không nhúc nhích nhìn chăm chăm đồng hồ trên tường. Đợi cho nó đến 12 giờ, An Noãn từ từ cầm di động gọi cho Mạc Trọng Huy.

Mạc Trọng Huy đang ở trong phòng bệnh với Hà Tư Kỳ, nhìn thấy điện thoại của An Noãn gọi tới, vì nghĩ đến tình trạng của Hà Tư Kỳ nên anh cầm điện thoại bước ra khỏi phòng bệnh.

"Mạc Trọng Huy, anh có biết hiện tại mấy giờ rồi không? Hôm nay không muốn trở về sao? Anh đã quên anh hứa gì với tôi sao?"

Mạc Trọng Huy thở dài bình thản nói: "Anh lập tức trở về, em nghỉ ngơi trước đi."

"Tôi ở phòng khách đợi anh, trong vòng một giờ anh không về, giao dịch của chúng ta sẽ chấm dứt."

--

Mạc Trọng Huy trở lại phòng bệnh, sắc mặt Hà Tư Kỳ trầm xuống, miễn cưỡng hỏi: "Ai gọi điện thoại cho anh?"

Mạc Trọng Huy không trả lời cô, bình tĩnh nói: "Tôi có việc phải đi ra ngoài, ngày mai đến thăm cô."

"Mạc Trọng Huy, mời anh trực tiếp trả lời câu hỏi của em, ai gọi điện cho anh? Có phải là An Noãn hay không? Có phải hay không?"

Mạc Trọng Huy im lặng một lúc, trực tiếp trả lời: "Phải."

Mạc Trọng Huy vừa dứt lời, Hà Tư Kỳ cầm cái gối nằm trên giường quăng thẳng vào mặt anh, rống giận: "Mạc Trọng Huy, anh vẫn là người sao? Thai nhi trong bụng của em không ổn định, anh lại có tâm tư ở bên cạnh người phụ nữ khác, anh không thể ở bên cạnh em sao? Mạc Trọng Huy, anh ở lại với em được không?"

Mạc Trọng Huy vỗ nhẹ bả vai cô an ủi: "Bác sĩ nói cô không thể xúc động mạnh, hãy khống chế mình chút."

"Tâm tình em kích động không phải vì anh sao?" Hà Tư Kỳ khóc nói: "Cô ta vừa gọi điện thoại anh liền bất chấp tất cả về bên cô ta, đối với anh em là gì? Ở bên cạnh em, em coi như không nghe gì. Mạc Trọng Huy, đêm nay ở đây với em, đừng rời khỏi em."

Mạc Trọng Huy hít một hơi thật sâu, đơn giản phân phó Trương Húc: "Tìm Thẩm Cẩm Phong đến đây, kêu anh ta đêm nay chăm sóc cô ấy."

"Em không cần Thẩm Cẩm Phong, anh ta cũng không phải là gì của em, sao anh lại kêu người đàn ông khác chăm sóc em. Mạc Trọng Huy anh vẫn là con người sao?"

Mạc Trọng Huy nhú nhú mày, cũng không quay đầu lại lập tức rời đi. Nơi này cách biệt thự của An Noãn hơi xa, An Noãn kia nha đầu rất quật cường, anh không dám mạo hiểm như vậy. Rất khó khăn cô mới trở về bên cạnh mình, cho dù hiện tại lòng của cô cũng không dành cho anh, anh cũng muốn tận hết khả năng mình cứu vãn tình thế.

Xe chạy về biệt thự, cũng sắp rạng sáng. An Noãn còn ngồi trên sofa ở phòng khách, hai mắt thẳng tắp nhìn đồng hồ trên tường.

"Mạc Trọng Huy, anh cũng thật đúng giờ, không trễ cũng không sớm"

Mạc Trọng Huy nhìn cô, không hồn giận nói: "Không phải đã nói em đi nghỉ ngơi trước sao? Em không tin anh sẽ về?"

An Noãn không có trả lời, ngược lại hỏi anh: "Hà Tư Kỳ, cô ta không việc gì chứ, con của anh còn chưa chết sao?"

Mạc Trọng Huy nhú chặt mày, con người hẹp dãi nhìn chăm chăm cô, có chút tức giận.

Được vài giây, Mạc Trọng Huy liền nhận thua, đi tới trước mặt cô nhẹ nhàng hôn lên trán cô, ôn nhu nói: "Ngoan, anh đi nghỉ ngơi, sau này anh sẽ không về trễ nữa."

"Hy vọng anh nói đến làm được, nếu có lần sau, tôi sẽ không nhắc nhở anh, mà là thu thập quần áo trực tiếp rời đi, giao dịch chấm dứt."

Nhìn bóng dáng An Noãn lên lầu, lạnh lùng, bất cần. Biết rõ cô trở về chỉ muốn trả thù, anh vẫn không nhịn được nhảy vào cái hố do cô thiết kế sẵn, tùy ý cô bài bố. Yêu, có đôi khi sẽ làm người ta dần dần bị lạc lối, anh rốt cục hiểu được, năm đó cô yêu mình nhiều lắm đến cuồng, yêu rất mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Láy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Sẩy Thai

An Noãn thừa lúc Mạc Trọng Huy đang trong phòng tắm, cô nhẹ nhàng vào phòng anh, tìm điện thoại cầm tay, ghi nhớ số của Thẩm Cẩm Phong.

Mấy ngày nay, cô vẫn không quên Thường Tử Phi, ngày ngày đều đến bệnh viện nhưng Nghe Tuệ không cho cô gặp Thường Tử Phi, thậm chí cũng không nói với cô về tình trạng của anh, cô hỏi bác sĩ, hộ lý, đều không được câu trả lời. Chỉ có ngày hôm qua đụng phải Giang Thiển Nhu, cô ta lạnh lùng nói một câu: "Anh ấy tốt lắm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho anh ấy, không cần cô quan tâm"

An Noãn rơi vào đường cùng gọi điện thoại cho Trương Húc xin giúp đỡ, Trương Húc lên nói cho cô một bí mật kinh người: "Cô đi tìm Thẩm Cẩm Phong, nhà anh ta là ông chủ phía sau của bệnh viện này."

An Noãn lắp bắp kinh hãi, hỏi lại số điện thoại của Thẩm Cẩm Phong, Trương Húc như thế nào cũng không chịu nói.

Thẩm Cẩm Phong không phải người bình thường có thể gặp, người này là thần long thấy đầu không thấy đuôi, An Noãn liên tục đi vài ngày cũng chưa gặp được người.

Thành công trộm được dây số, lúc này di động đột nhiên vang lên, An Noãn hoảng sợ. Vừa thấy người gọi là Hà Tư Kỳ, ý muốn trả thù trời dậy, cô ảm hạ nghe.

Hà Tư Kỳ ở bệnh viện tinh dưỡng, một tuần trôi qua, Mạc Trọng Huy nhẩn tâm không có lần nào tới thăm. Gọi vô số điện thoại của anh, mới đầu anh còn tìm lý do giải thích với cô, sau lại không tiếp điện thoại cô nữa. Cô vẫn không để tâm tức giận, không ngừng gọi cho anh, gọi tới anh cảm thấy phiền mới thôi.

"Mạc Trọng Huy, rốt cuộc anh cũng nghe điện thoại của em." Hà Tư Kỳ tự giễu nói.

An Noãn lạnh lùng cười: "Tôi là An Noãn."

Hà Tư Kỳ đầu dây bên kia rống giận lên: “An Noãn, sao lại là cô? Mạc Trọng Huy đâu?”

“Anh ta đang tắm rửa, cô không có nghe tiếng nước ào ào sao?” Cô cố ý nói bằng giọng ái muội.

Hà Tư Kỳ ở đầu dây bên kia nổi trận lôi đình: “Các người đang ở đâu? Hai người vừa mới làm cái gì? An Noãn, người phụ nữ này thật không biết xấu hổ, cô làm hại tôi thiếu chút nữa sanh non, cô còn có mặt mũi cùng anh ta ở chung một chỗ.....”

“Hà Tư Kỳ, người không đáng chết sẽ không phải chết, cô còn như vậy, đứa bé trong bụng sớm muộn gì cũng chết trong tay cô.”

“Cô dám nguyện rửa con tôi, An Noãn, người phụ nữ hạ lưu này, tôi sẽ không để cô yên.”

An Noãn chỉ cảm thấy kia đầu thanh âm rất sảo, lại nghe đến trong phòng tắm róc rách tiếng nước đã muốn đình chỉ, nàng trực tiếp chặt đứt điện thoại.

Nghĩ lại Hà Tư Kỳ bên kia bộ dáng điên cuồng, trong lòng có loại khoái cảm nói không nên lời.

Mạc Trọng Huy từ phòng tắm đi ra, hạ thân vây quanh khăn tắm, ngực còn dính nước. An Noãn nhìn dáng người của anh, nhin không được cảm thán, ông trời thật sự rất chiều cố anh ta.

An Noãn dời tầm mắt, giọng lên đi động trên tay: “Hà Tư Kỳ vừa mới gọi điện thoại đến, tôi giúp anh nghe điện thoại. Tôi nói với cô ta anh đang tắm rửa, không biết vì sao cô ta ở bên kia đường như nổi điên điên nguyện rửa tôi.”

Mạc Trọng Huy nhú mày, lạnh lùng nói: “Về sau đừng cần tùy tiện nghe điện thoại của anh.”

An Noãn tức giận, ném đi động qua một bên, xoay người rời đi.

Nhìn một loạt động tác liền mạch lưu loát của cô, Mạc Trọng Huy chỉ cảm thấy bất lực.

--

An Noãn vừa về phong liền gọi điện thoại cho Thẩm Cẩm Phong, giọng từ tính của Thẩm Cẩm Phong đầu bên kia hỏi, “Ai đấy?”

“Tôi là An Noãn, tôi muốn biết hiện tại tình trạng của Thường Tử Phi thế nào?”

Thẩm Cẩm Phong bên kia đầu dừng một chút, anh rõ ràng mỗi ngày đều báo cáo với Mạc Trọng Huy về tình huống của Thường Tử Phi, ngẫm lại cũng hiểu được, Mạc Trọng Huy thẳng thắn này nhưng thực giao hoạt.

“Anh ta khôi phục rất khá, mấy ngày nay đã có thể xuống giường đi lại, nếu cứ như vậy, phỏng chừng qua một hai tháng có thể xuất viện.”

An Noãn nghe xong, kích động chân tay luống cuống.

“An tiểu thư, làm sao cô có số điện thoại của tôi? Mạc tiên sinh nói cho cô sao?”

An Noãn đơn giản ‘Ừm’ một tiếng, lập tức nói sang chuyện khác: “Bác sĩ Thẩm, anh có thể an bày cho tôi gặp mặt Thường Tử Phi một lần không?”

Bên kia đầu tựa hồ có chút khó xử, lập tức cự tuyệt nói: “Thật sự thực thật có lỗi, mẹ và bạn gái của Thường Tử Phi thay phiên ở bệnh viện chăm sóc, tôi nghĩ rất khó có cơ hội cho các người gặp mặt, trừ phi cô có thể nói chuyện với hai người đó.”

Treo điện thoại, An Noãn đã thỏa mãn, chỉ cần biết rằng Thường Tử Phi không có việc gì, như vậy đủ rồi.

Giống như Nghê Tuệ nói, cô là khắc tinh, đã khắc chết mẹ, đã khắc chết cha, Thường Tử Phi thật vất vả mới giành lại được cái mạng, cô không thể hại anh nữa. Nếu thật đúng là khắc tinh, cô hy vọng người kế tiếp bị khắc chết là Mạc Trọng Huy.

--

Hà Tư Kỳ ở bệnh viện náo loạn một đêm, bác sĩ, hộ sĩ vô tội đi theo cũng không tốt được gì, liên hệ Mạc tiên sinh lại không được.

Mãi cho đến hừng đông, Hà Tư Kỳ mới bình tĩnh lại.

“Các người đều đi ra ngoài đi, tôi mệt mỏi, muốn ngủ chốc lát.”

Mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng ai biết Hà Tư Kỳ thừa dịp bọn họ rời đi, vụng trộm chuẩn ra khỏi bệnh viện.

An Noãn đang ở trong cửa tiệm dọn dẹp quần áo, Hà Tư Kỳ đột nhiên mang cái bụng thật lớn hùng hổ chạy tới, hướng về phía An Noãn chửi ầm lên: “Con tiện nhân này, xem ta hôm nay thật tốt thu thập cô.”

An Noãn không hề phòng bị, bị Hà Tư Kỳ bóp cổ.

Nháy mắt bị đoạt đi hô hấp, hai tay An Noãn không còn giấy dựa, cũng biết cô ta có mang có bầu, cử động của An Noãn không dám quá lớn, dù sao đứa nhỏ là vô tội.

Hà Tư Kỳ càng bóp càng chặt, cảm giác giấy tiếp theo sẽ bị bóp chết, An Noãn liều lĩnh đẩy cô ta, thân thể cao lớn của Hà Tư Kỳ ngã trên mặt đất, máu tươi từ dưới hạ thể cô chảy ra, cô vuốt bụng mình hô to: “Con của tôi, cứu mạng, con của tôi.”

Đầu óc An Noãn trống rỗng, nhìn máu tươi trên người của Hà Tư Kỳ.

Cuối cùng người qua đường kêu xe cứu thương đem Hà Tư Kỳ đưa đi bệnh viện.

--

Lúc Mạc Trọng Huy tới bệnh viện, đứa nhỏ đã không còn, Hà Tư Kỳ chảy máu quá nhiều còn hôn mê chưa tỉnh.

Anh giận dữ, bác sĩ hộ sĩ đi theo đều gặp nạn.

Thẩm Cẩm Phong cũng tự nhận không hay ho, gặp phải bệnh nhân như vậy.

Mạc Trọng Huy đem tất cả tức giận trút lên người Thẩm Cẩm Phong: “Chỉ là một bệnh nhân cũng lo không xong, bệnh viện này đừng mở nữa.”

Thẩm Cẩm Phong buồn bực, nghĩ rằng chúng tôi chỉ phụ trách xem bệnh, không phụ trách coi người, Hà Tư Kỳ chính mình muốn đi, ai có thể giữ. Những lời này anh chỉ dám oán trong lòng.

Lúc này Trương Húc nghe một cú điện thoại, cẩn thận nói ở bên tai của Mạc Trọng Huy: “Mạc tiên sinh, An tiểu thư đã trở về biệt thự.”

Hai tay Mạc Trọng Huy gắt gao nắm thành quyền, chỉ vào giường bệnh Hà Tư Kỳ, hướng về phía Thẩm Cẩm Phong rống lên: “Nếu cô ấy lại có gì sơ xuất, tôi hỏi tội cậu.”

Mạc Trọng Huy xoay người rời đi, anh tự mình lái xe, dọc theo đường đi đem xe chạy thật nhanh.

Đến biệt thự, người hầu trong nhà cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, còn báo cáo với anh: “Mạc tiên sinh, An tiểu thư không biết sao lại thế này, về đến nhà liền vào phòng, sắc mặt giống như không tốt lắm.”

Mạc Trọng Huy không để ý tới người hầu, lập tức lên lầu, một cước đá văng cửa phòng ngủ.

An Noãn nhìn trong kiếng trên bàn trang điểm thấy được sự phẫn nộ của Mạc Trọng Huy.

“Đứa nhỏ đã mất.”

Đơn giản bốn chữ cho thấy anh đang cố gắng kiềm chế lửa giận.

An Noãn ngực bị kiềm hãm, cô rất hận Hà Tư Kỳ, nhưng đứa nhỏ vô tội, nàng cũng không nhẫn tâm như vậy.

Xoay người, cô lạnh lùng nói: “Hà Tư Kỳ, cô ta xứng đáng, làm chuyện xấu sớm muộn gì cũng có báo ứng.”

Mạc Trọng Huy cố gắng đè nén lửa giận đang dâng trào trong ngực, anh gần như nghiến răng nghiến lợi nói: “Đứa nhỏ là bị em giết chết, em còn có thể bình tĩnh như vậy, em so với Hà Tư Kỳ còn muốn độc ác hơn.”

An Noãn quát cường nói: “Tôi trở lại bên cạnh anh vì trả thù các người, để cho con các người chưa sinh ra đã chết là kế hoạch thứ nhất của tôi, Mạc Trọng Huy, người như anh không xứng làm cha.”

Mạc Trọng Huy rốt cuộc bị chọc giận, anh nắm cổ tay cô, ném cô lên giường.

“An Noãn, đứa nhỏ đã mất, em liền thay thế, tôi xứng hay không xứng làm cha không phải do em nói.”

Anh như nổi điên rồi xé quần áo trên người cô. Như dã thú hôn lên trước ngực cô.

An Noãn bị sợ hãi, hét lên: “Mạc Trọng Huy, anh là cầm thú, người phụ nữ của anh còn nằm trên giường bệnh, anh còn có tâm tư.....”

“Chuyện xấu đã làm sớm muộn gì cũng sẽ có báo ứng, An Noãn, lời này chính em nói, giết con của tôi, em nghĩ rằng tôi sẽ buông tha em?”

Anh một tay đè lại hai tay không an phận của cô, hôn lên môi đỏ mọng của cô, từ từ xuống đến cổ cô. lại nhìn trên cổ cô có vết bầm của dấu tay, động tác của anh dừng lại, lạnh lùng hỏi: “Nơi này bị gì?”

“Hà Tư Kỳ cô ta bóp cổ tôi, không muốn làm bị thương đến con của anh, lúc bị cô ta bóp cổ đến không thở được, theo bản năng tôi mới đẩy cô ta ra.”

Tim Mạc Trọng Huy nhói lên, tay anh chỉ nhẹ nhàng vuốt ve cổ cô, rất là đau lòng oán giận: “Sao không chịu nói sớm cho tôi biết? Sao lại không chịu giải thích với tôi?”

“Giải thích được sao? Ở trong mắt anh, Hà Tư Kỳ làm cái gì đều đúng, mà tôi làm cái gì đều là sai. Mạc Trọng Huy, tôi đã sẵn sàng để anh lại đưa tôi vào tù? Lúc này, tại sao anh lại không làm vậy?”

Anh dùng chân che lại cơ thể đang không mảnh vải của cô, đề thái dương huyết, đứng dậy rời đi.

An Noãn nằm ở trên giường, nước mắt không tiếng động chảy xuống. Nàng không nghĩ tới làm tổn thương đến một đứa nhỏ vô tội, nhưng hai tay cô đã dính đầy máu tươi của đứa nhỏ.

--

Trải qua một đêm tự hỏi, An Noãn quyết định rời khỏi nơi thị phi này. Cô không có cách nào giống Hà Tư Kỳ tâm ngoan thủ lạt, xúc phạm tới người khác trong lòng cô càng khó chịu. Cô không phải là đối thủ của Hà Tư Kỳ, Hà Tư Kỳ không còn đứa nhỏ, việc này chắc chắn tính trên đầu cô. Chỉ có rời đi nơi này, cô mới có được cuộc sống yên tĩnh. Nhưng trước khi rời đi, cô muốn gặp Thường Tử Phi lần cuối cùng.

Ngắm lại vẫn gọi điện thoại cho Thẩm Cẩm Phong, xin anh ta giúp đỡ.

Thẩm Cẩm Phong ở bên kia dây điện thoại rất là bất đắc dĩ nói: “An tiểu thư, cô tha cho tôi đi, Hà đại tiểu thư nằm viện, hiện tại tôi làm sao có thời giờ an bài cô gặp Thường Tử Phi, chuyện này về sau nói sau được không?”

“Tốt, chỉ cần anh có thể an bài tôi gặp Thường Tử Phi một lần, chờ bao lâu tôi cũng nguyện ý.”

Treo điện thoại, An Noãn quyết định chờ đợi. Cô cũng không sốt ruột, còn có rất nhiều chuyện cần xử lý.

Gọi điện cho Phù Thu, hẹn gặp cho ấy.

Phù Thu nhìn thấy cô câu đầu tiên nói đó là: “Noãn Noãn, sao em lại gầy vậy? Có phải giúp chị trông coi cửa hàng rất mệt sao?”

An Noãn cười lắc đầu: “Phù Thu, chị đừng đùa với em, em cảm ơn chị đã an bài công việc này cho em, nhưng về sau có lẽ em không thể giúp chị trông coi cửa hàng nữa.”

Phù Thu cười nói: “Noãn Noãn, kỳ thật chị nghe nói, em muốn đến chỗ Mạc tiên sinh ở, Mạc tiên sinh làm sao để người phụ nữ của mình làm công bên ngoài.”

An Noãn chưa sót cười cười, không có giải thích.

“Noãn Noãn, Mạc tiên sinh đối với em có tốt không? Trở về bên cạnh anh ta em không hối hận chứ?”

Phù Thu không thể lý giải, Mạc Trọng Huy hại chết cha cô, nha đầu ngốc này sao lại trở lại bên người của anh ta. Khi Lương Trạch Minh nói cho cô biết việc này, cô cũng không tin tưởng, hiện tại xem ra là không giả. Đối với phụ nữ mà nói, Mạc Trọng Huy không thể nghi ngờ là chỗ dựa lớn nhất, trở thành phụ nữ của anh ta, cũng có nghĩa đời này không phải lo lắng, tiền tài, quyền lợi, địa vị, lập tức có được tất cả. Nhưng cô không tin An Noãn là người như vậy, làm sao cũng không tin tưởng. Lương Trạch Minh cười cô ngây thơ, anh ta nói người phụ nữ nào thấy tiền lại không sáng mắt.

“Phù Thu, hiện tại em rất tốt, chị không cần lo lắng.”

An Noãn nói xong đưa ra cái chìa khóa, giao cho Phù Thu: “Đây là chìa khóa cửa hàng, em đã dọn tất cả đồ của em ra, cảm ơn chị bấy lâu nay đã chiều cố em”

Phù Thu cũng đem phong bì đã được chuẩn bị lấy ra, đưa tới trước mặt cô: “Đây là tiền lương của em, còn có một ít tiền thưởng. Noãn Noãn, ở trong mắt chị em vẫn là tốt cô gái, hy vọng vẫn sẽ mãi như vậy.”

An Noãn biết Phù Thu nghĩ cô là loại phụ nữ thế nào, cô cũng không tức giận.

Cô lấy phần tiền lương, còn tiền thưởng cô đưa lại.

Phù Thu cũng không có kiên trì, đã theo Mạc Trọng Huy, bao nhiêu đây tiền cũng không là gì.

--

Từ trong quán ăn ra, An Noãn gói thêm một phần cơm trưa, muốn đến thăm La Hiểu Yến. Khoảng thời gian này cô không để La Hiểu Yến đến tìm cô, nên hai người cũng đã một khoảng thời gian không gặp.

Đến nhà trọ của La Hiểu Yến, cô cũng chưa gọi điện thoại cho La Hiểu Yến, trực tiếp nhấn chuông cửa.

Người ra mở cửa cho cô lại là Phan Bình, Phan quản lý của Thiên Đường. Anh ta mặc một cái quần ngắn, cũng không mặc áo.

An Noãn giật mình, cô vụn vụn không nghĩ tới người đàn ông của La Hiểu Yến là Phan Bình, hoặc có ai nói cô cũng không tin.

“An, An tiểu thư?”

Phan Bình nhìn thấy cô, vẻ mặt sợ hãi, ấp úng không biết nên giải thích như thế nào.

“Phan Bình, là ai vậy?” Giọng La Hiểu Yến ở buồng trong vang lên, rất nhanh cô cũng đi ra, trên người là váy ngủ tơ tằm, hơn phân nửa bộ ngực ở bên ngoài.

“An Noãn, sao lại là em? Sao em lại tới đây?”

La Hiểu Yến đỏ mặt. Vỗ vỗ Phan Bình, ý kêu anh ta vào trong thay quần áo.

“An Noãn, vào trong đi, vào nhà chị sẽ giải thích với em.”

La Hiểu Yến kéo tay An Noãn đi vào nhà trọ.

Phan Bình rất nhanh mặc quần áo rồi đi.

An Noãn rốt cục hỏi ra miệng: “Hiểu Yến, sao lại là anh ta, anh ta là người đã có vợ, sao chị lại ở chung một chỗ với anh ta.”

La Hiểu Yến giải thích nói: “Chị và anh ấy yêu nhau thật tình, anh ấy và vợ đã sớm không hợp nhau.”

“Nhưng anh ta vẫn còn chưa ly hôn, sao chị có thể.....”

“Noãn Noãn, em tin tưởng chị, Phan Bình là thật tâm đối với chị, anh ta đã đồng ý với chị, ly hôn vợ để cưới chị.”

An Noãn bắt đầu dĩ rống ra tiếng: “Hiểu Yến, anh ta là Phan Bình, Phan quản lý của Thiên Đường, ở một nơi hỗn tạp, sao chị có thể tin tưởng lời anh ta nói. Loại người như anh ta làm sao biết cái gì gọi là yêu, tiểu thư trong Thiên Đường hầu hết đều có quan hệ với anh ta. Sao chị lại tin anh ta thật lòng yêu chị!”

La Hiểu Yến bị lời của kích động, đứng lên, trầm hạ trả lời lại một cách mỉa mai: “An Noãn, em đừng có nói với chị như vậy, còn em đã làm ra chuyện tốt gì? Hà Tư Kỳ mang thai đứa nhỏ của Mạc Trọng Huy, không phải em và Mạc Trọng Huy ở bên nhau sao. Phan Bình dù sao đi nữa, anh ấy cũng làm việc bên cạnh Mạc Trọng Huy. Nếu Thiên Đường tiểu thư đều có quan hệ với Phan Bình, thì tất cả phụ nữ ở Giang thành đều có liên quan đến Mạc Trọng Huy. Hơn nữa, chị và Phan Bình không thù không oán, nam hoan nữ ái bên nhau rất bình thường. Còn em, Mạc Trọng Huy là kẻ thù giết cha, em cũng có thể lêu lổng cùng anh ta, em có quyền gì nói chị.”

An Noãn không nghĩ tới La Hiểu Yến từng kết nghĩa với cô, là bạn bè tốt nhất cũng nghĩ cô như vậy.

An Noãn cuối cùng cái gì cũng không nói, xoay người rời đi.

Con người bi ai nhất cũng chỉ là như thế.

Ở bệnh viện, Hà Tư Kỳ tỉnh lại, nhìn thấy Mạc Trọng Huy ngồi ở bên cạnh cô, cô kích động hỏi: “Con của em sao rồi?”

Mạc Trọng Huy trầm trọng lắc lắc đầu.

Hà Tư Kỳ thấy vậy như điên lên, không để ý trên tay còn đang truyền dịch, ngồi dậy kéo áo Mạc Trọng Huy, khàn cả giọng gầm rú: “Là An Noãn giết con của chúng ta, là cô ta giết con của chúng ta, em muốn làm cho cô ta phải ngồi tù, em muốn làm cho cô ta vĩnh viễn không thấy được ánh mặt trời.”

Mạc Trọng Huy dè dặt hai vai cô lại, trầm giọng quát: “Bình tĩnh một chút.”

Cô như trước vẫn rống, “Làm sao có thể bình tĩnh, cục cưng đã không còn, đứa nhỏ còn quan trọng hơn sinh mệnh của em. Mạc Trọng Huy, anh nhất định phải báo thù cho con của chúng ta. Em nhất định không buông tha An Noãn.”

Mạc Trọng Huy hung hăng đẩy cô ngã trên giường lớn, rống giận: “Đứa nhỏ không còn, trách nhiệm lớn nhất là cô, kêu cô ở bệnh viện điều dưỡng, cô lại chạy đi tìm An Noãn. Cho dù cô báo cảnh sát, An Noãn cũng chỉ là tự vệ.”

Hà Tư Kỳ nằm ở trên giường bệnh, nước mắt ào ào chảy xuống, trong lòng rất đau, so với thân thể còn đau.

“Mạc Trọng Huy, em đã như vậy anh còn bảo vệ người phụ nữ khác. Đứa nhỏ không còn, có phải anh rất vui vẻ? Anh không hề có chút nào đau lòng vì em sao, cùng người phụ nữ kia ở chung một chỗ phải không? Mạc Trọng Huy, sao anh có thể tàn nhẫn với em như vậy, đứa bé trong bụng em là con của anh mà.”

Mạc Trọng Huy hít một hơi thật sâu, đứng lên, lạnh lùng nói, “So với cô, An Noãn mất đi càng nhiều, cô nên tự suy nghĩ đi.”

Nhìn bóng dáng anh xoay người rời đi, lạnh lùng như vậy, cũng như khoảng cách giữa hai trái tim, càng ngày càng xa.

--

An Noãn ở bên ngoài đi dạo một ngày, trời tối mới về nhà.

Vào biệt thự, liếc mắt một cái liền thấy Mạc Trọng Huy mặt không chút thay đổi ngồi ở phòng khách, không nhúc nhích làm cho người ta thấy có chút âm trầm.

An Noãn không tính để ý đến anh, định trốn lên lầu.

Một giọng lạnh lùng chột vang lên: “Hôm nay đã đi đâu?”

An Noãn đi đến thang lầu, dừng chân, tức giận trả lời: “Tôi có tự do của tôi không cần phải báo cáo với anh.”

“Em dùng giọng điệu này để nói chuyện với tôi!”

Mạc Trọng Huy ‘Đằng’ đứng lên, lập tức đi về phía cô.

An Noãn kéo kéo khóe miệng, trào phúng nói: “Như thế nào, lại muốn động tay động chân với tôi sao? Mạc Trọng Huy, tôi chịu đủ rồi, anh nói chuyện không giữ lời, tôi không chơi nữa.”

Mạc Trọng Huy nắm lấy cổ tay cô, con ngươi hẹp dài híp lại, gần từng tiếng hỏi: “Em có ý gì? Em nghĩ rằng tôi luôn luôn đùa giỡn em sao?”

An Noãn có chút vô lực rút tay ra, thản nhiên nói: “Ta mệt mỏi, tôi muốn lên lầu nghỉ ngơi.”

Trở về phòng, Mạc Trọng Huy cũng không có theo kịp.

An Noãn thu dọn hành lý của mình, chỉ một giỏ nhỏ là đủ. Lúc đến không mang theo gì, nên lúc đi cũng chẳng có gì. Cô điên rồi mới có thể nghe theo lời nói của Nghe Tuệ, đi đến quyết định sai lầm này.

Ngồi ở trên giường cô lại gọi điện thoại cho Thẩm Cẩm Phong. Hiện tại, Thẩm Cẩm Phong nhìn thấy là điện thoại của cô liền đau đầu.

“An tiểu thư, không phải cô có hứng thú với tôi chứ? Một ngày gọi điện thoại nhiều lần như vậy cho tôi, nếu chuyện này bị Mạc tiên sinh biết được, tôi sẽ không hay ho.”

An Noãn thói quen hần trâu chọc, còn thật sự hỏi: “Bác sĩ Thẩm, anh có cách nào chưa tôi muốn gặp mặt Thường Từ Phi một lần.”

“Cô vội vã gặp anh ta làm gì? Chờ anh ta xuất viện, sau này sẽ cơ hội gặp nhau, cô làm gì nóng lòng như vậy, làm cho tôi gặp phiền phức.”

“Không, về sau sẽ không còn được gặp lại.” An Noãn ngắt lời anh: “Bác sĩ Thẩm, làm phiền anh, bất luận như thế nào cũng an bày cho tôi gặp mặt anh ấy, tôi van xin anh.”

Thẩm Cẩm Phong là người thông minh. Treo điện thoại, anh rút cuộc không thể bình tĩnh. Nếu cứ tục giấu diếm, chỉ sợ Mạc Trọng Huy sẽ giết anh.

Lo trước lo sau, anh vẫn gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy, đem tất cả mọi chuyện nói với ra.

Điện thoại kia đầu, Mạc Trọng Huy thùy chung trầm mặc, làm cho anh không biết phải làm sao.

“Mạc tiên sinh, ngài đang nghe sao?”

Qua hồi lâu, mới nghe được Mạc Trọng Huy phản phó: “Cứ làm theo yêu cầu của cô ấy, an bài bọn họ gặp một mặt.”

“Nhưng còn mẹ của Thường Từ Phi, tôi có muốn làm cũng không được.”

Mạc Trọng Huy lạnh lùng hừ nói: “Làm không được thì đóng cửa bệnh viện đi.”

Treo điện thoại, Thẩm Cẩm Phong buồn bực hòng rồi, anh đường đường cũng là một bác sĩ giỏi lại phải đi quản cái sự việc này. Một Hà Tư Kỳ đã đủ khiến anh đau đầu, giờ còn xuất hiện thêm một An Noãn, ở giữa còn thêm một người không phân biệt phải trái Mạc Trọng Huy.

Thật sâu thở dài, anh gọi điện thoại trả lời An Noãn.

--

An Noãn nằm ở trên giường, nhận được điện thoại của Thẩm Cẩm Phong, cô hưng phấn nhảy dựng lên. Treo điện thoại, nàng lại bắt đầu phiền toái đứng lên, nhìn thấy Thường Từ Phi đứng ở cửa.

Mạc Trọng Huy không gõ cửa trực tiếp xông vào phòng cô, nhìn cô ngồi trước bàn trang điểm, trong lòng có chút mệt mỏi.

“Mạc Trọng Huy, sao anh lại tùy tiện vào phòng tôi?”

“Khuya như vậy còn ngồi đó, từ khi nào em chú trọng bảo dưỡng mình? Là để đi gặp một người quan trọng sao?”

An Noãn tâm bùm kinh hoàng, lập tức che dấu nói: “Lớn tuổi rồi, nếu không giữ sẽ già đi rất nhanh.”

Mạc Trọng Huy cũng không có vạch trần nàng, mà là đi đến một bên cầm lấy giỏ xách cô, mở ra nhìn nhìn, bình tĩnh nói: “Quần áo của em chỉ nhiều đây sao? Tôi mua cho em nhiều đồ như vậy cũng không mang theo sao?”

An Noãn hoảng hồn, vọt tới trước mặt anh, giựt lại giỏ xách của mình, tức giận mắng: “Mạc Trọng Huy, anh có ý gì?”

Mạc Trọng Huy giận dữ chỉ cười cười, nắm lấy cầm cô, lạnh lùng nói: “An Noãn, tôi muốn hỏi em muốn trốn đi đâu? Em cho rằng hại chết con tôi còn có thể đi?”

“Mạc Trọng Huy, Hà Tư Kỳ sảy thay không liên quan đến tôi, cô ta tự làm tự chịu.”

Lực trên tay Mạc Trọng Huy lớn hơn, An Noãn chỉ cảm thấy cầm mình bị anh bóp đến đau đớn.

Một giọng nói ma quỷ vang lên: “An Noãn, em đừng nghĩ tôi không biết em muốn làm gì, làm cho Hà Tư Kỳ sanh non, mục đích của em đã đạt được, lại muốn gặp Thường Tử Phi lần cuối cùng, cùng anh ta cáo biệt, sau đó bỏ đi thật xa phải không?”

An Noãn chỉ cảm thấy vô lực, những gì cô làm đều không lừa không được anh.

“Mạc Trọng Huy, tôi đi rồi, thành toàn anh cùng Hà Tư Kỳ không tốt sao? Các người đều còn trẻ, đứa nhỏ không có, có thể lại có.”

An Noãn bình tĩnh nói, cô chỉ cảm thấy thân thể mình quá mệt mỏi.

Mạc Trọng Huy ôm lấy cô đi về phòng anh, hung hăng ném cô lên giường lớn, hai ba bận đã cởi hết áo ngủ và nội y của An Noãn.

Nhìn căn phòng xa lạ, giường xa lạ, còn có trong mắt Mạc Trọng Huy lửa giận, An Noãn là thật sợ hãi.

“Mạc Trọng Huy, anh hiểu lầm rồi, tôi không muốn chạy trốn, anh thật sự hiểu lầm.”

Con người đen như mực của anh híp lại, gần từng tiếng âm lãnh nói: “An Noãn, lần này nếu tôi buông tha cho em, tôi mẹ nó sẽ không kêu Mạc Trọng Huy.”

Anh kéo cravat xuống trói chặt hai tay cô.

An Noãn khóc hét rầm lên: “Mạc Trọng Huy, anh đừng làm vậy, anh từng đồng ý với tôi, nếu không được sự đồng ý của tôi, anh không thể đụng tôi.”

“Tôi con mẹ nó chính là giữ chữ tín với em, mới bị em lừa dối xoay quanh. Lợi dụng tôi hại chết đứa nhỏ trong bụng Tư Kỳ, bây giờ còn muốn từ bên người tôi bỏ đi, em nằm mơ.”

Mạc Trọng Huy không để ý giấy dựa của cô, đem thân thể của anh ép tới gắt gao, hai tay dùng sức xoa nắn bộ ngực cao ngất của cô. Nụ hôn nóng bỏng trượt từ hai má cô đến mắt cá chân, một chỗ cũng không bỏ qua.

“Mạc Trọng Huy, cái người cầm thú này, đừng để tôi phải hận anh.”

An Noãn cổ họng đã muốn kêu ách, nước mắt thấm ướt đả giường, loạn lổ như những đóa hoa.

Anh cúi người cắn lỗ tai cô: “Ngoan, ngoan ngoãn nghe lời, sau này tôi sẽ đối xử với em thật tốt.”

An Noãn không biết anh như thế nào bắt đầu, như thế nào chấm dứt, chỉ biết là thân thể bị ép buộc lăn qua lộn lại, giờ phút này nằm ở trên giường như chết rồi.

Hoan ái qua đi, tất cả trở về yên tĩnh, cô tỉnh mạch nằm ở trên giường, hai mắt vô thần nhìn đèn thủy tinh chói mắt treo trên đầu.

Thân thể của cô đặc biệt non mềm, lực đạo của anh hơi chút lớn hơn một chút, trên thân thể cô chỉ chút dấu hôn. Nhìn dấu vết trên người cô, Mạc Trọng Huy có chút đau lòng.

Đi vào phòng tắm xả nước ấm, Mạc Trọng Huy ôm An Noãn đi về phía phòng tắm. Cả người An Noãn cứng đờ mặc anh đùa nghịch.

Giúp nàng tắm sạch sẽ, cẩn thận lau khô tóc, ôm về giường lớn. Toàn bộ quá trình An Noãn chỉ im lặng.

“An Noãn, em đã là người của tôi, trên người khắc dấu ấn của tôi, đừng nghĩ thoát đi, cho dù em chạy trốn tới chân trời góc biển, tôi cũng sẽ tìm trở về. Nếu còn nghĩ đến những người bạn của em, La Hiểu Yên, Thường Tử Phi, tôi giết chết bọn họ tựa như bóp chết một con kiến. Bởi vậy ngoan ngoãn ở lại bên cạnh tôi, đối với ai đều là tốt nhất.”

An Noãn không có lên tiếng, nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, Mạc Trọng Huy bỗng nhiên có chút sợ hãi, kéo cô vào trong lòng, giống như làm

vậy, anh mới cảm thấy được sự tồn tại của cô.

“Ngày mai gặp Thường Tử Phi, cùng anh ta nói rõ ràng. Sau này ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, tôi sẽ đối xử thật tốt với em, sẽ không làm tổn thương em.”

An Noãn nước mắt không tiếng động chảy tới ngực anh, lạnh lẽo.

Anh cúi xuống đem nước mắt của cô nuốt vào miệng.

Đêm hôm đó, hai người bọn họ đều mất ngủ, anh sợ hãi, mà cô trong lòng phiền não.

--

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Cẩm Phong đến nhà, đưa An Noãn đi bệnh viện.

Mạc Trọng Huy để cho anh chờ ở phòng khách, mình đi lên lầu kêu An Noãn.

Anh không xác định An Noãn có để ý đến anh hay không, sáng nay, anh đem điểm tâm cho cô, An Noãn vung tay đem chén cháo toàn bộ hất lên người anh.

Đi vào phòng ngủ, cả người An Noãn đều chui trong chăn.

Anh đứng ở bên giường, bình tĩnh nói: “Thẩm Cẩm Phong đã đến, đưa em đến bệnh viện gặp Thường Tử Phi.”

Bên trong chăn cũng không có cử động.

“Cơ hội chỉ có một lần, bỏ lỡ chính em tự chịu, về sau đừng cầu xin tôi.”

Mạc Trọng Huy nói xong liền ra ngoài.

Thẩm Cẩm Phong ở dưới lầu sốt ruột chờ, thấy Mạc Trọng Huy xuống dưới, thật cẩn thận hỏi: “An tiểu thư có xuống không?”

“Đợi lát nữa.”

Mạc Trọng Huy lạnh lùng nói xong, rót ly trà cho Thẩm Cẩm Phong, quả thực làm cho anh ta thấy thụ sủng nhược kinh.

Quả nhiên, trong chốc lát An Noãn đã đi xuống, cô mặc quần áo kín người mình. Thẩm Cẩm Phong vẫn thấy được dưới cằm cô một dấu hôn ngấn đỏ, trong lòng cảm khái, Mạc Trọng Huy thật đúng là không lúc nào có thể buông tha, như vậy đi gặp Thường Tử Phi, anh thực sợ cảm xúc của Thường Tử Phi bị ảnh hưởng.

Thẩm Cẩm Phong đứng lên, còn thật sự nói: “An tiểu thư, tôi đã an bài tốt, mời cô đi theo tôi tới bệnh viện.”

An Noãn dừng bước, thản nhiên trả lời: “Bác sĩ Thẩm, hôm nay tôi không muốn đến bệnh viện, qua vài ngày nữa anh có thể an bài lại không?”

“Chuyện này.....”

Thẩm Cẩm Phong khó xử nhìn về phía Mạc Trọng Huy.

Mạc Trọng Huy nhíu mày, sắc mặt nháy mắt liền chìm xuống.

“An tiểu thư, nếu có thể thì hôm nay đi, tôi đã an bài tốt, Nếu lần sau e rằng sẽ khó khăn.”

An Noãn cuối cùng vẫn đi theo Thẩm Cẩm Phong đến bệnh viện, Thẩm Cẩm Phong an bài bọn họ gặp mặt trong phòng làm việc của mình.

“An tiểu thư, Thường Tử Phi đã ở văn phòng của tôi chờ cô, cô mau vào đó đi, về phần mẹ và bạn gái anh ta, tôi đã giải quyết xong, không có bất luận kẻ nào đến quấy rầy các người.”

Đứng ở cửa phòng làm việc của Thẩm Cẩm Phong, tâm tình An Noãn thực phức tạp. Chưa nghĩ ra sẽ nói với anh cái gì, càng chưa nghĩ ra dùng thái độ gì để đối mặt với anh.

Mở cửa đi vào đi, liếc mắt một cái liền thấy được Thường Tử Phi, thời gian dài không gặp, anh gầy thiệt nhiều, tóc cũng cắt ngắn, càng bày ra ngũ quan tinh xảo.

Nước mắt An Noãn không có thể khống chế rơi xuống, một lúc lâu sau mới bùng tỉnh.

Thường Tử Phi cũng kích động, khàn khàn gọi cô: “Noãn Noãn? Thật là em sao?”

Bước chân anh chậm chạp, từng bước một cố hết sức đến trước mặt An Noãn, vương tay kéo cô vào trong lòng.

Mạc Trọng Huy ngồi theo dõi ở phòng bên cạnh, nhìn màn hình thấy hai người đang gắt gao ôm nhau, con người họ dài hóp lại.

Thẩm Cẩm Phong ở bên cạnh nhìn thấy cũng run run, trong lòng rõ ràng MHT đã bắt đầu tức giận.

“Thường Tử Phi, anh có khỏe không?”

Thường Tử Phi cười gât gât đầu: “Anh không sao, bác sĩ nói nằm dưỡng thêm một tháng có thể xuất viện. Sao bây giờ em mới đến thăm anh?”

“Em..... em.....” An Noãn áp ứng không biết nên giải thích thế nào.

Bản thân Thường Tử Phi cũng hiểu: “Anh hiểu, nhất định là mẹ anh không cho em gặp anh, có phải mẹ anh đã làm nhiều chuyện khiến em bị ủy khuất?”

An Noãn ôm thắt lưng anh, đầu chôn ở ngực anh, chỉ cần có thể ôm anh một lần, cô đã thấy thực thỏa mãn.

“Noãn Noãn, em nói cho anh biết, mẹ anh đã làm gì em?”

“Không có, di Nghê không có khi để em, là em thực xin lỗi anh, hại anh biến thành như bây giờ.”

“Nha đầu ngốc, đừng nói bừa, chờ anh khỏe lại, chúng ta kết hôn nhé, mặc kệ mẹ anh có đồng ý hay không. Đã trải qua sống chết lần này, anh phát hiện không có gì quan trọng bằng em. Noãn Noãn, anh chỉ muốn có được em, cái gì cũng không cần.”

Mất thấy hai người sắp hôn nhau, Mạc Trọng Huy ‘Đằng’ đứng lên, về mặt đen lại.

Thẩm Cẩm Phong sợ tới mức chạy nhanh nói: “Mạc tiên sinh, tôi sẽ đi ngăn cản bọn họ.”

Mạc Trọng Huy vung tay lên, lạnh giọng phân phó: “Cái gì cũng không cần làm.”

Cô thật không để anh vào trong mắt, dám để cho Thường Tử Phi hôn.

Quả nhiên, khi Thường Tử Phi cúi xuống muốn hôn An Noãn nhẹ nhàng đẩy anh ra.

“Noãn Noãn?” Thường Tử Phi bi thương nhìn cô.

An Noãn cúi đầu áp má vào ngực anh, không cho anh thấy nước mắt mình, nhẹ nhàng nói: “Thường Tử Phi, thật ra hôm nay lại đây, để nói với anh em muốn rời khỏi Giang thành.”

Thường Tử Phi nhú nhú mày, không thể tin nói: “Rời khỏi Giang thành, em muốn đi đâu?”

“Đưa nhò trong bụng Hà Tư Kỳ bị em hại chết, cô ta sẽ không bỏ qua cho em, Mạc Trọng Huy cũng sẽ không buông tha em, bởi vậy, chỉ có rời đi nơi này, em mới có thể an toàn.”

Hai tay Thường Tử Phi vòng sau lưng An Noãn ôm chặt cô vào lòng, tự trách nói: “Thực xin lỗi, anh bây giờ không thể bảo vệ em, còn hại em bị mẹ anh khi dễ, thực xin lỗi, đều là tại anh vô dụng.”

“Thường Tử Phi, anh không cần tự trách, anh như vậy sẽ chỉ làm em càng áy náy.”

An Noãn cảm thấy chính mình rất bẩn, cô đã không còn sạch sẽ để xứng với Thường Tử Phi. Anh ngay cả tính mạng của mình cũng có thể bỏ mặc, mà cô lại bị ép buộc hầu hạ ở dưới thân người đàn ông khác. An Noãn cảm thấy chính mình sắp bị buộc đến điên rồi.

“Noãn Noãn, em mau nói cho anh biết em muốn đi đâu, em cứ đi trước, sao khi anh xuất viện sẽ đến tìm em.”

An Noãn nhìn sự thâm tình của Thường Tử Phi, trong lòng càng thêm đau đớn.

Thường Tử Phi cũng đau, anh đau bởi vì mình không thể bảo vệ người phụ nữ của mình. Xoay người, anh hôn nhanh chóng hôn lên cằm cô, An Noãn trở tay không kịp, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nhẫn tâm đẩy anh ra, chỉ cảm thấy chính mình rất dơ bẩn, rất tội tệ.

Theo dõi trong phòng, thấy hai người hôn nhau, Thẩm Cẩm Phong và Trương Húc thờ hốc vì kinh ngạc, đều không dám mở mắt. Tiếp theo thấy đến Mạc Trọng Huy đứng dậy rời khỏi phòng theo dõi.

“Không xong rồi.” Trương Húc lo lắng nói.

Tiếp theo, nghe được ‘Phanh’ một tiếng vang lên, Mạc Trọng Huy một cước đá văng cửa phòng làm việc.

Thẩm Cẩm Phong đau lòng nói: “Đây là cánh cửa bằng gỗ lim của Ý Đại Lợi a.”

Trương Húc nhin không được hừ nói: “Anh còn có tâm tình quan tâm đến cánh cửa của anh, Mạc tiên sinh đã rất tức giận, sẽ san bằng bệnh viện của anh.”

Bởi vì Mạc Trọng Huy đi vào, Thường Tử Phi cùng An Noãn giật nảy mình.

An Noãn xanh mặt, run giọng chất vấn: “Mạc Trọng Huy, sao anh lại ở đây? Đứa nhỏ của Hà Tư Kỳ bị tôi hại, anh tìm đến tôi báo thù phải không?”

Mạc Trọng Huy nở nụ cười, cười đến rất là châm chọc.

“An Noãn, sao tôi lại đến tìm em để báo thù? Em đã quên sao, đêm qua chúng ta thương nhau tôi vẫn thấy chưa đủ.”

Trong phòng theo dõi, hai người đàn ông nhìn tôi, tôi nhìn anh, tiếp theo liền nghe được tiếng cười như heo bị chọc tiết của Thẩm Cẩm Phong.

“Trương Húc, thật đúng là không nhìn ra, Mạc tiên sinh nhà anh lại còn có một mặt như vậy, Mạc tiên sinh nhà anh lại còn ép buộc An tiểu thư sao?”

An Noãn tái mặt, rống giận ra tiếng: “Mạc Trọng Huy, anh đừng nói hươu nói vượn.”

“Tôi có không có nói hươu nói vượn, em cởi quần áo ra xem sẽ biết liền.”

An Noãn theo bản năng vòng tay ôm chặt thân thể của chính mình.

“Như thế nào, sợ hãi, để cho anh ta thấy ngấn hôn trên cổ em cũng sẽ biết thôi!”

Thường Tử Phi hai tay gút gao nắm thành quyền, răng cắn chặt môi dưới.

“An Noãn, em không dám nói thì để tôi nói.” Mạc Trọng Huy xoay người về phía Thường Tử Phi, gần từng tiếng nói: “Lúc anh nằm bệnh viện, An Noãn bị mẹ của anh đuổi về bên cạnh tôi, hiện tại cô ấy là người phụ nữ của tôi, ở tại biệt thự của tôi, đêm qua tôi với cô ấy ngủ với nhau, không tin anh có thể hỏi cô ấy.”

“Mạc Trọng Huy, anh hỗn đản!”

An Noãn khóc chạy ra.

Trong phòng theo dõi, Trương Húc vừa thấy tình cảnh này, cũng chạy ra đi. Thẩm Cẩm Phong lắc đầu, cảm khái, thực là một lòng với Mạc tiên sinh.

Sau khi An Noãn chạy đi, cả người Mạc Trọng Huy đều phần nộ cùng bị thương.

“Thường Tử Phi, đừng dùng loại này ánh mắt nhìn tôi, hiện tại anh cũng không phải là đối thủ của tôi. Biết vì sao An Noãn trở lại bên cạnh tôi không? Tôi đã đồng ý với mẹ anh, để cho em gái anh làm thư ký của thị trường, mẹ anh liền đem An Noãn đẩy đến bên cạnh tôi. Nói trắng ra, An Noãn là vì cứu anh, mới về bên cạnh tôi. Hiện tại, cô ấy là phụ nữ của tôi, anh hiểu ý tôi không?”

Mặt Thường Tử Phi lúc xanh lúc trắng.

“Thường Tử Phi, anh nên học mẹ anh thông minh một chút, không cần nhớ thương thứ đã thuộc về người khác, nếu anh biết điều, tôi có thể giúp đỡ anh trong sự nghiệp, để anh không cần dựa vào Giang gia cũng có thể phát triển hơn bây giờ. Nhưng, nếu anh làm chuyện điên rồ, tôi sẽ không thể cam đoan anh cùng người nhà anh có thể bình yên vô sự ở Giang thành.”

Mạc Trọng Huy nói xong những lời muốn nói, xoay người rời đi.

Thường Tử Phi âm lãnh đột nhiên mở miệng: “Mạc Trọng Huy, anh chiếm được người An Noãn, cũng vĩnh viễn không chiếm được lòng của cô ấy.”

Mạc Trọng Huy cười nói: “Ta muốn lòng của cô ấy để làm gì? Tôi chỉ muốn thân thể của cô ấy là đủ rồi.”

“Anh xem An Noãn là gì?”

“Tôi xem cô ấy như thế nào cũng không quan hệ với anh, anh chỉ cần nhớ kỹ cô ấy là người phụ nữ của tôi, sau này cách xa cô ấy một chút. Nếu không, tôi sẽ không từ thủ đoạn đối phó anh, đối phó người nhà của anh.”

Thẩm Cẩm Phong ở trong phòng theo dõi nhìn thấy trong lòng run sợ, người đàn ông nguy hiểm như vậy vẫn không nên đắc tội. Thường Tử Phi thua chỉ thua ở anh ta có một người mẹ như vậy, vì ích lợi, không từ thủ đoạn, ngay cả lúc con mình đang nguy hiểm tính mạng cũng có thể lợi dụng được.

Mạc Trọng Huy vừa ra văn phòng liền gọi điện thoại cho Trương Húc, Trương Húc tại kia đầu nhỏ giọng nói: “Mạc tiên sinh, tôi đang theo An tiểu thư, anh mau lái xe đuổi theo, ra bệnh viện đi bên trái, vẫn đang đi về phía trước.”

Mạc Trọng Huy lái xe rất nhanh, liền đuổi theo bọn họ, An Noãn đang khóc chạy ở phía trước, Trương Húc theo ở phía sau rất xa.

Mạc Trọng Huy đem xe ngừng lại, giao chìa khóa cho Trương Húc, bước đến nắm lấy tay An Noãn.

An Noãn toàn thân đau nhức, cô vô lực giãy dụa, dùng hết sức cho anh một cái tát, Mạc Trọng Huy cũng không có tránh đi. Nếu một cái tát này có thể làm cho cô dễ chịu một chút, anh tình nguyện để cô đánh thêm vài cái.

“Mạc Trọng Huy, anh làm cho tôi khó xử như vậy anh mới thỏa mãn sao?”

Mạc Trọng Huy vô cùng bình tĩnh nói: “Tôi chỉ dùng phương cách của tôi giữ em ở lại bên cạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Dùng Sức Ép Buộc

Hà Tư Kỳ ở bệnh viện một tuần, Mạc Trọng Huy cũng không đến lần nào. Hà Tư Kỳ xuất viện, tới đón cô là Trương Húc, lấy danh nghĩa Mạc Trọng Huy tặng cô một bó hoa. Sau khi xuất viện được một tuần, Mạc Trọng Huy cũng không trở về, thậm chí cả điện thoại không có gọi. Giống như cô đã không còn tồn tại.

Hà Tư Kỳ đem bình hoa hoa hồng ném xuống, tình yêu của cô và Mạc Trọng Huy tựa như này hoa hồng, một khi đã chết, không cách nào làm cho sống lại.

Người hầu của HTK nhìn thấy cô đi chân không trên sàn, chạy đi tìm đôi vớ mang đến trước mặt cô: “ Hà tiểu thư, cô còn đang ở cù, không thể bị cảm lạnh, bằng không về sau sẽ rất dễ bị bệnh.”

Hà Tư Kỳ tự giễu cười cười: “Tiểu Mai, trên thế giới trừ cô, không còn ai quan tâm đến sức khỏe của tôi. Đàn ông không có một người nào tốt, đều có mới nới cũ.”

“Tiểu thư, cô ngồi xuống trước đi, tôi mang vớ chân vào cho cô.”

Hà Tư Kỳ ngoan ngoãn ngồi xuống ghế quý phi, người hầu giúp cô mang vớ vào.

“Tiểu Mai, cô biết không? Nơi này của tôi rất lạnh, cho dù có mặc nhiều đồ hơn nữa cũng chỉ thấy lạnh.” Cô dùng sức ấn lên tim mình, nơi này rất đau.

Tiểu Mai mím môi an ủi: “Tiểu thư, cô trăm ngàn lần không nên cam chịu, buồn bã, cô phải lạc sống lạc quan hơn, như vậy Mạc tiên sinh mới có thể thương thức cô, trở lại bên cạnh cô. Còn An Noãn, cô ta chỉ dùng sắc đẹp mê hoặc Mạc tiên sinh, chờ Mạc tiên sinh chơi xong, chán ghét , nhất định sẽ trở về ngồi bên cạnh cô.”

“Rồi trở về cũng dơ bẩn, bị con tiện nhân chơi đến dơ bẩn.”

“Tiểu thư, cô chấp nhận để An Noãn khi dễ mình như vậy sao?”

Hà Tư Kỳ cắn chặt răng, hung hăng nói: “Hiện tại, tim của Mạc Trọng Huy đang trên người cô ta, chờ anh ấy chơi xong, cô ta cũng sẽ giống như tôi, bị vứt bỏ, bị quên lãng, cô ta nghĩ Mạc Trọng Huy có thể giống Thường Tử Phi sao, một lòng một dạ với.”

“Tiểu thư nói rất đúng, Mạc tiên sinh hiện tại chỉ nhất thời sùng ái cô ta, bị tướng mạo xinh đẹp của cô ta mê hoặc, chờ khi hết cảm giác mới mẻ, cô ta cũng không là cái gì.”

“Xinh đẹp?” Chân mày Hà Tư Kỳ nhướng lên.

Người hầu vội vàng sửa lời nói: “Không, không, cô ta không xinh đẹp, so với Hà tiểu thư, An Noãn quả thực là xấu xí, gương mặt cũng xấu xí. Thật không biết Mạc tiên sinh nhìn trúng điểm nào của cô ta?”

Hà Tư Kỳ nhíu mày, thản nhiên nói: “Tính cách của cô ta rất giống chị tôi, tự cho mình thiện lương, kỳ thật chỉ là một người yếu đuối.”

“Khó trách Mạc tiên sinh coi trọng cô ta như thế, thì ra là ở trên người cô ta thấy được bóng dáng của Hà đại tiểu thư, bất quá cũng chỉ là thể diện mà thôi, xem cô ta còn có thể kiêu ngạo bao lâu.”

Hà Tư Kỳ đột nhiên cúi đầu cười ra tiếng, thản nhiên nói: “Tôi không thu thập được cô ta, cũng sẽ có người khác làm thay, đứa bé trong bụng tôi tốt xấu vẫn là con cháu của Mạc gia, cô ta nghĩ người của Mạc gia sẽ dễ dàng buông tha cho cô ta?”

“Hà tiểu thư, cô muốn đem chuyện này nói với Mạc đại lão gia?”

“Về phía Mạc lão gia sẽ tự động biết tin, không cần chúng ra phải nói.”

Hà Tư Kỳ giờ cao khoe môi, cô cơ hồ có thể nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Mạc lão gia. An Noãn, chúng ta chờ coi, tôi sẽ không từ bỏ ý đồ .

--

Ở Bắc Kinh lão gia tử, quả thật đã nhận được tin tức, ông gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy, rất bình tĩnh hỏi, “Nghe nói đứa nhỏ trong bụng Tư Kỳ đã mất? Nghe nói bị một người phụ nữ làm ra, đây là có chuyện gì?”

Mạc Trọng Huy gấp đủ chuyện phiền toái, tức giận nói: “Đứa nhỏ không còn, ông nên cao hứng mới đúng, dù sao ông cũng không đồng ý cho Hà Tư Kỳ bước vào cửa Mạc gia.”

“Cháu nói đúng, đứa nhỏ không còn rất hợp với ý ta. Chuyện hiện tại ta quan tâm là, rốt cuộc người phụ nữ nào cò can đảm như vậy, ở trước mặt của cháu làm ra chuyện đó.”

Mạc Trọng Huy tâm hơi nhảy lên, lập tức không kiên nhẫn nói: “Đứa nhỏ không còn, là Hà Tư Kỳ chính mình làm mất, là cảm xúc cô ấy không ổn định làm cho sanh non, không có bất kỳ quan hệ nào với người khác.”

“Được, ta đã biết, chuyện này liền như vậy quên đi, khi nào cháu mới chịu về Bắc Kinh?”

“Tạm thời sẽ không. Gia gia, cháu còn rất nhiều chuyện phải làm, lần sau sẽ gọi lại.”

Mạc Trọng Huy không đợi kia đầu nói xong, trực tiếp chặt đứt điện thoại.

Điện thoại kia đầu, Mạc lão gia tử đã chủ động lui từng bước, xú tiểu tử này còn không theo bậc thang đi xuống.

Mạc Lão gia tử gọi quản gia hô qua đến, phân phó nói: “Cậu đi tra một chút, xú tiểu tử kia đang làm cái gì ở Giang thành? Có cái gì đáng giá hẳn lưu luyến? Ngay cả nhà cũng không muốn về. Tư Kỳ sanh non, cũng không đơn giản như vậy, tất cả đều tra hết.”

Đường Tinh Vi nghe được tin tức Hà Tư Kỳ sanh non, kích động chạy đi tìm Mạc lão gia, lớn tiếng chất vấn: “Ba, Tư Kỳ sanh non có phải là ba làm hay không?”

Mạc lão gia tử hung hăng liếc bà một cái, kêu rên: “Ta có tàn nhẫn như vậy sao? Ngay cả tôn tử của chính mình cũng không buông tha?”

“Không phải ba còn có thể là ai, ai có thể ở trong địa bàn của Huy nhi làm thương tổn Tư Kỳ?”

“Theo như hẳn nói, là cảm xúc Tư Kỳ không ổn định làm cho sanh non, nguyên nhân cụ thể ta đã phái người đi thăm dò.”

Đường Tinh Vi khề thờ dài, cảm khái nói: “Ba, chị em Tư Nghiên, Tư Kỳ đều là mệnh khổ, chúng ta nhìn chúng lớn lên, Tư Nghiên cũng đã đi rồi, Tư Kỳ còn sống, nếu Huy nhi thích, sẽ thanh toán bọn họ đi.”

“Con nói bậy bạ gì đó, Hà Tư Kỳ là cái gì dạng phụ nữ gì con còn không rõ ràng sao?”

Đường Tinh Vi nhấp mím môi quát: “Cho dù Tư Kỳ có tâm cơ, nhưng Tư Nghiên thực đơn thuần thực thiện lương a, vì sao năm đó ba lại phản đối? Nếu không phải là tại ba, Huy nhi sẽ không rời nhà lâu như vậy.”

“Là con của con không có tiền tiền đồ, lại nhiều lần vi phạm của ý nguyện của ta, được rồi, ta không muốn nhắc lại chuyện trước kia, con đi ra ngoài trước đi, đừng luôn hô to gọi nhỏ, có ** phân.”

--

Mạc Trọng Huy gần đây rất phiền muộn, sau khi từ bệnh viện não loạn một trận, An Noãn tỏ thái độ hờ hững với anh, chỉ cần thoáng thấy anh đang tới gần cô, An Noãn liền lui rất xa, hiển nhiên coi anh như ma quỷ đã thú.

Cuộc sống mỗi ngày của cô thực đơn điệu, cũng không ra khỏi phòng, phần lớn thời gian chỉ ngồi ở ban công phơi nắng ngẩn người, ngay cả một ngày ba bữa đều là người hầu đưa đến trong phòng, có đôi khi còn lại là Mạc Trọng Huy tự mình đưa đến. Cô ăn rất ít, mặc dù trước kia cô thích nhất là ăn đồ ăn, cô cũng chỉ là ăn hai ba miếng là bỏ xuống.

Tối nay, Mạc Trọng Huy đưa bữa tối cho cô, vừa vào phòng cô thấy điện thoại di động của cô đang reo, An Noãn rõ ràng nghe được, nhưng không có tiếp nghe, vẫn ngơ ngác ngồi ở ban công, nhìn bầu trời bên ngoài đầy sao.

Mạc Trọng Huy không tiếng động thờ dài, cảm di động đi đến trước mặt cô, nhẹ giọng nói: Điện thoại của em”

An Noãn nhận di động, thấy La Hiểu Yến gọi tới, nằng do dự vẫn ấn hạ nghe.

Giọng La Hiểu Yến ở đầu dây bên kia vang lên giải thích với cô: “Noãn Noãn, lần trước chị nổi giận với em, là chị không đúng, em đừng giận chị có được không?”

An Noãn thần nhiên trả lời: “Em không trách chị, chị nói đúng, chuyện của em còn chưa tự mình xử lý xong, không có quyền đi quản người khác.”

“Noãn Noãn, em nói lời này ý nghĩa em còn giận chị, chị thừa nhận hôm đó là chị không tốt, bằng không như vậy, ngày mai chị mời em ăn cơm, chúng ta hảo hảo tâm sự được không?”

“Ngày mai em không rảnh.” An Noãn quyết đoán cự tuyệt.

Đầu dây bên kia bắt đầu nóng nảy: “Noãn Noãn, em còn tại giận chị, xin em, chị thật sự biết sai rồi, nể tình chúng ra quen biết nhiều năm, đừng giận chị được không?”

“Em thật sự không tức giận, chị nghĩ nhiều rồi.”

“Không tức giận thì đồng ý ngày mai đi ăn com dạo phố với chị.”

An Noãn cuối cùng không lay chuyển được cô, liền đồng ý.

--

Gác điện thoại, Mạc Trọng Huy đã đem đồ ăn đến trước mặt cô.

“Hôm nay nhà bếp làm món tôm rim em thích nhất, ném thử hương vị thế nào?”

An Noãn xoay đầu, không chút để ý nói: “Tôi không đói bụng, không muốn ăn.”

Mạc Trọng Huy rất kiên nhẫn hỏi: “Vậy em muốn ăn cái gì, tôi cho người đi mua cho em.”

“Cái gì cũng không muốn ăn, đừng khó khăn.”

Mạc Trọng Huy mày hoi hoi súc súc, cúi đầu nói: “Người hầu nói bữa trưa hôm nay em cũng ăn không nhiều.”

“Gần đây không có gì khẩu vị, đem đồ ăn đem đi đi, tôi nghĩ thấy liền muốn ới.”

Mạc Trọng Huy giật mình hỏi: “Không phải là mang thai chứ?”

An Noãn mất lạnh đảo qua đi, tức giận nói: “Sẽ không, tôi đã uống thuốc.”

Anh im lặng, ngẫm lại mình thực buồn cười, An Noãn sẽ vì anh sinh đứa nhỏ, quả thực là mơ mộng hão huyền.

“Ăn bánh ngọt không?”

“Không ăn.”

“Uống trà?”

“Không.”

“Đàn thất (stli: không biết món này món gì haizz) nhé, trước kia em rất thích ăn.”

An Noãn không còn kiên nhẫn, cô đứng lên, hướng về phía anh quát: “Anh nói đều là những thứ trước kia tôi thích ăn, hiện tại toàn bộ đều không thích, con người có thể thay đổi khẩu vị, tựa như tình yêu, không phải không bao giờ thay đổi.”

An Noãn rống xong chạy tới bên giường, trực tiếp chui vào giường lớn.

Mạc Trọng Huy cũng không rời đi, giống như cô, ngo ngắc ngồi ở ban công, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ sáng tỏ.

Không phải tình yêu không bao giờ thay đổi, anh đã sớm cảm nhận được, tình yêu của An Noãn đối với anh đã sớm bị thương tổn mất đi. Anh cơ hồ không còn nhớ được, bộ dáng của cô năm đó khi yêu anh, đã quên mất bộ dáng cô khi một lòng theo đuổi anh, đã quên bộ dáng khi cô còn là thiên kim thị trường ép buộc anh.

Anh bỏ lỡ rất nhiều, hối hận cũng rất nhiều.

Nửa đêm, An Noãn đói bụng tỉnh lại, đã đói đến bụng cũng kêu lên. Vốn định xuống lầu kiếm đồ ăn, bỗng thấy một thân hình cao lớn đang đi lên, cô không nhận được nhủ mảy.

Mạc Trọng Huy ngồi lên mép giường, ôn nhu hỏi: “Có đói bụng không? Anh xuống làm chút gì cho em ăn.”

Cô rất muốn biết một ông chủ lớn như anh nấu ăn sẽ như thế nào, cố ý nói: “Tôi muốn ăn mì, thêm hai trứng gà luộc.”

“Được, em chờ một lát, anh đi làm cho em ăn.”

Mạc Trọng Huy đi xuống nửa giờ, mới bung đến trước mặt cô một chén phía trên còn có hai trứng gà đã luộc chín.

“Lần đầu tiên xuống bếp, em ăn thử đi, nếu không thể ăn được anh lập tức ra ngoài mua về cho em.”

Khi anh đưa cho cô đôi đũa, cô còn nhìn thấy trên tay anh có hai vết bỏng nhỏ đã nổi thành mụn nước.

An Noãn vừa ăn vô đã đem chén mì ném qua một bên, vô cùng ghét bỏ nói: “Thật khó ăn, chưa bao giờ ăn qua thứ gì khó ăn đến như vậy.”

Về mặt Mạc Trọng Huy khó xử, lập tức nói: “Anh ra ngoài mua cho em, em muốn ăn mì tiệm nào?”

“Tôi muốn ăn mì thịt bò Tiểu Mã ở phía Tây.”

Từ đây đến phố phía Tây rất xa, ít nhất cũng một giờ đồng hồ, Mạc Trọng Huy không cần nghĩ ngợi lập tức đồng ý: “Được, anh đi mua, anh đi lấy cho em ít bánh ngọt ăn trước.”

Mạc Trọng Huy đi xuống lầu, rất nhanh mang lên một khối mạt trà bánh ngọt.

“Em ăn trước đi, anh đi lấy xe, rất nhanh trở về.”

Mạc Trọng Huy chạy xe rất nhanh, đã nửa đêm quán mì cũng sắp đóng cửa, anh không khách khí đưa ra một tờ chi phiếu kêu ông chủ đi nấu mì.

Vốn ông chủ muốn tức giận, nhưng bị khí thế của anh làm cho sợ hãi liền ngoan ngoãn đi nấu dưới.

Một giờ sau, khi anh về đến nhà, An Noãn đã ngủ.

Anh do dự có nên kêu cô thức hay không, thoáng nhìn trên đầu giường mạt trà bánh ngọt cũng chưa hề đụng tới, anh bước tới vỗ nhẹ lên mặt cô gọi cô tỉnh.

An Noãn tỉnh lại tức giận rống: “Mạc Trọng Huy, anh đừng đụng tôi, tôi muốn đi ngủ.”

“Ngonan, ăn xong rồi ngủ tiếp, bằng không bệnh bao tử lại tái phát.”

Sau khi An Noãn bị anh kêu tỉnh, cố ý trả thù anh, cô dùng chiếc đũa gấp hai phía dưới, tức giận nói: “Nhìn nát hết làm sao mà ăn? Gắp còn không được.”

Mạc Trọng Huy nhú mày.

“Không ăn, đem đi đi.”

Cô đem tô mì để vào tay anh nhưng lại không cẩn thận làm đổ nước lên người anh.

Anh ‘Tê’ rên rỉ một tiếng, chân mày nhíu chặt.

“Mạc Trọng Huy, anh không thấy tôi rất phiền phức sao? Nếu cảm thấy phiền hãy thả tôi đi, tâm của tôi cũng không có ở đây, có giữ lại cũng chỉ là thể xác mà thôi.”

Mạc Trọng Huy yên lặng dọn dẹp mớ hỗn độn, xoay người đi ra khỏi phòng cô.

An Noãn luôn luôn náo loạn, cô muốn xem Mạc Trọng Huy sẽ chịu đựng được bao nhiêu. Bất luận cô trêu chọc anh tới đâu, Mạc Trọng Huy cũng không nói nặng một lời nào với cô. Cô bất lực, càng nhiều là bất đắc dĩ.

--

Sáng sớm hôm sau, An Noãn khó được sáng sớm đi xuống lầu, Mạc Trọng Huy đang ở nhà ăn uống cà phê. Thấy cô đi xuống, anh sững sốt, đặt ly cà phê trong tay xuống bàn, đi đến trước mặt cô vô cùng ôn nhu hỏi: “Sao lại sớm như vậy? Có phải đói bụng hay không?”

An Noãn mặt không chút thay đổi đẩy anh ra đi đến cửa đôi giày.

Mạc Trọng Huy đuổi theo sau hỏi: “Muốn đi đâu?”

An Noãn đôi xong giày lạnh lùng trả lời anh: “Tôi đi đâu không cần phải báo cáo với anh? Không lẽ ngay cả một chút tự do tôi cũng không có?”

Mạc Trọng Huy nhíu mày, giải thích: “Anh không có ý này, em muốn đi đâu anh đưa em đi, nơi này rất khó đón xe.”

An Noãn nghĩ lại cũng đúng, liền xòe tay ra trước mặt anh: “Đưa chìa khóa xe cho tôi, tôi tự mình lái.”

Mạc Trọng Huy mày nhíu chặt hơn: “Em chưa có bằng lái xe, cũng mấy năm rồi chưa có đụng đến xe, anh làm sao yên tâm để em tự chạy.”

An Noãn cười lạnh: “Anh sợ tôi làm hư xe anh sao?”

“Em biết anh không có ý này!” Mạc Trọng Huy có chút nóng nảy, bắt đầu đi nói: “Như vậy đi, em đi đâu tôi kêu người đưa em đi.”

Cuối cùng hai người mỗi người nhường một bước, Mạc Trọng Huy lái xe đưa An Noãn đến thương xá.

An Noãn đợi nửa giờ, La Hiểu Yên mới khoan thai đi đến, cô phải lo cho Phan Bình xong mới tới được.

“Noãn Noãn, thực xin lỗi, để em chờ lâu, vừa rồi đột nhiên có chút việc, cho nên chị tới trễ.”

An Noãn nhìn La Hiểu Yên, vô ý thấy một dấu hôn rõ ràng trên cổ cô ấy. Cô ngày càng phát hiện ra mình với La Hiểu Yên không cùng một loại người, cô thấy khó chấp nhận được cuộc sống của cô ấy.

“Noãn Noãn, chúng tôi uống nước trước đi, hôm qua chị vừa lãnh lương.”

La Hiểu Yên đắc ý kéo cánh tay cô đi vào một quán cà phê.

Gọi hai ly Cappuccino, ngồi đối diện nhau.

An Noãn đột nhiên phát hiện người phụ nữ trước mặt trở nên xa lạ, trước kia ở ngục giam, không có chuyện gì không nói với nhau, không giấu nhau điều gì. Nghĩ lại lúc đó thật đơn thuần, nhưng khi ra ngoài, xã hội đã làm cho người ta thay đổi.

“Noãn Noãn, lần trước chị không nên dùng thái độ như vậy nói chuyện với em, em tha thứ cho chị một lần được không? Hôm nay hẹn em ra, thứ nhất muốn nói lời xin lỗi với em, thứ hai muốn nói tình huống hiện tại của chị với em.”

La Hiểu Yên uống một ngụm cà phê, mở miệng: “Chị ở Thiên Đường làm người bán hàng, em cũng biết Thiên Đường có bao nhiêu phức tạp, ngoại trừ đối phó với khách hàng háo sắc, còn có những tiểu thư trong Thiên Đường cạnh tranh, nếu không có người phía sau chống lưng rất khó sống yên. Phan Bình là quản lý của Thiên Đường, từ lúc chị vào Thiên Đường, anh ấy cũng rất chiều cô chị, sau đó chúng ta thuận theo tự nhiên đến với nhau, anh ấy yêu chị, chị thương thức anh ấy, hai chúng tôi là lưỡng tình tương duyệt. Bởi vì anh ấy đã có vợ, bởi vậy chúng tôi chỉ lén lút qua lại, không dám để cho người khác phát hiện. Nhưng người trong Thiên Đường đều nhìn ra, mọi người trong lòng đều rõ ràng, ở đó rốt cuộc không ai dám khi dễ chị.”

An Noãn không nghĩ xen vào chuyện của cô ấy nhưng vẫn nhịn không được hỏi: “Về sau các người tính thế nào, cứ như vậy suốt đời?”

Sắc mặt La Hiểu Yên âm trầm, thản nhiên nói: “Chị đã chịu đủ cảnh lén lút này rồi, nhất là buổi tối, chị muốn anh ấy ở bên cạnh chị thêm một lát, nhưng vợ anh ấy điện thoại, anh ấy liền bỏ về.”

“Nếu anh ta nói yêu chị, sao còn phải nghe lời vợ anh ta?”

La Hiểu Yên cắn chặt răng, có chút tức giận nói: “Bởi vì phía sau vợ anh ấy có người chống lưng, là em gái của một quan chức chính phủ, nếu sự việc bị phanh phui, chị và Phan Bình đều không thể chịu đựng nổi.”

La Hiểu Yên nói xong đột nhiên nắm chặt tay An Noãn, vô cùng kích động nói: “Noãn Noãn, thật ra lần này chị tìm em có một việc muốn nhờ, chị hy vọng em có thể nói với Mạc tiên sinh một tiếng, để Mạc tiên sinh giúp đỡ, như vậy Phan Bình ly hôn sẽ không khó khăn.”

Trong lòng An Noãn chỉ cảm thấy chua xót, rút ra tay mình ra, lạnh lùng nói: “Hiểu Yên, đối với chị hiện tại em chỉ là một công cụ để lợi dụng sao. Chị thay đổi rồi, em không còn hiểu được nữa.”

“Noãn Noãn.....” La Hiểu Yên cúi đầu gọi tên cô: “Chị thật sự là hết cách mới nhờ em giúp đỡ.”

An Noãn thờ dãi, bình tĩnh hỏi: “Chị nhờ em giúp đỡ chuyện này, Phan Bình biết không?”

“Anh ấy đương nhiên không biết, nếu anh ấy biết khẳng định sẽ phản đối chị làm như vậy. Anh ấy có thể không ly hôn, ngồi hưởng tề nhân chi phúc, nhưng chị chịu đủ rồi, chị không có cách nào chia sẻ đàn ông với người phụ nữ khác, chị làm không được, mỗi ngày chị đều bị dày vò, thấy vợ anh ta gọi điện tới làm chị tức giận, Noãn Noãn, người nhất định phải giúp chị, bằng không chị thật sự muốn điên rồi.”

“Em nghĩ chị điên rồi!” An Noãn có chút tức giận: “Có lẽ Phan Bình cũng không nghĩ sẽ ly hôn với vợ anh ta, chỗ dựa vững chắc như vậy mà anh ta cũng không cần, đừng nói chị chỉ có hai bàn tay trắng, cho dù anh ta yêu chị, đàn ông trời sinh đã tâm cũng sẽ không lựa chọn chị. Hiểu Yên, chị nên tỉnh lại đi.”

La Hiểu Yên vừa nghe xong lập tức trầm mặt, ánh mắt nhìn An Noãn như có độc được.

“An Noãn, chuyện đã như vậy nhưng cô còn nói mấy câu này, cô đã quên lúc trước khi vừa ra tù không nhà để về, là ai đã tốt bụng chứa chấp cô? Hiện tại cô ở bên cạnh Mạc Trọng Huy, cuộc sống rất tốt, đã quên hết ân tình của tôi đối với cô, cô còn là người sao? Cô nói tôi như vậy nhưng cô có tốt đẹp gì hơn đâu, đầu tiên là ở chung với Thường Tử Phi, mẹ của Thường Tử Phi không đồng ý các người cùng một chỗ, mắt thấy gã Thường gia vô vọng, cô lại cùng Mạc Trọng Huy ở chung, cô cho là Mạc Trọng Huy anh ta thật thích cô sao? Cô đừng nằm mơ, tôi nghe nói, cửa Mạc gia rất cao, ngay cả Hà Tư Kỳ cũng vào không được, cô là người đã từng ở tù đừng có hy vọng có thể bước vào.”

An Noãn phát hiện, đối mặt với người từng là bạn tốt này, bỗng nhiên trở nên không lời nào để nói. Hai người là người của hai thế giới, khoảng cách rất cuộc cũng không thể trở về như lúc trước.

An Noãn hít sâu một hơi, đứng lên, mặt không chút thay đổi nói: “Cám ơn chị trước kia chiếu cố tôi, phần ân tình kia vĩnh viễn tôi sẽ để ở trong lòng, về sau chúng ta cũng không nên gặp lại, mỗi người đều có con đường của mình phải đi, chúc chị hạnh phúc.”

An Noãn xoay người rời đi, La Hiểu Yến đột nhiên hướng về phía nàng hô: “Noãn Noãn, em thật không muốn quan tâm chị nữa?”

“Tôi không quan tâm chị được nữa, cũng không tư cách quản chị.” Lạnh lùng nói xong, cô lập tức rời đi.

Cô như không thờ nổi, cho đến khi ra khỏi quán cà phê, hô hấp mới thông thoáng hơn.

Nàng bỗng nhiên rất muốn đi bệnh viện thăm Thường Tử Phi, chỉ là liếc mắt nhìn anh một cái cũng được.

Gọi xe đến bệnh viện, lúc đi tới trong lòng đã có chút khẩn trương, kèn ô tô ‘Tin tin’ ở phía sau cô vang hai tiếng, An Noãn quay người lại, xe Thẩm Cẩm Phong dừng ở trước mặt cô.

“An tiểu thư, cô đến thăm Thường Tử Phi?”

An Noãn gật gù đầu hỏi: “Thường Tử Phi khôi phục thế nào?”

“Đã rất tốt, hôm qua anh ta kiên trì muốn xuất viện.”

“Đã xuất viện.” An Noãn ngờ ngác lặp lại.

“Chúng tôi khuyên anh ta nên ở trong bệnh viện tĩnh dưỡng một thời gian, nhưng anh ta không muốn, kiên trì đòi xuất viện, người nhà của anh ta cũng khuyên không được, ngày hôm qua liền xuất viện. Nếu nhìn cô thấy anh ta nhất định phải khuyên nhủ, kêu anh ta định kỳ đến bệnh viện kiểm tra tái khám”

Rời đi bệnh viện, An Noãn thật sự không biết nên đi đâu. Không có người nhà, không có bạn bè, toàn bộ thế giới chỉ còn cô độc một mình cô

--

Trương Húc nhận được tin tức liền báo cáo với Mạc Trọng Huy: “An tiểu thư nàng gặp La Hiểu Yến ở quán cà phê, hai người hình như có cái vĩa.”

Mạc Trọng Huy nhíu mày, trầm giọng hỏi: “La Hiểu Yến cùng Phan Bình còn không có chia tay?”

“Không có, Phan quản lý rất dễ tâm đến La Hiểu Yến.”

Mạc Trọng Huy trào phúng hừ nói: “Phụ nữ nào mà anh ta chẳng dễ tâm?”

“Ý Mạc tiên sinh, Thiên Đường rất nhiều tiểu thư đều là phụ nữ của Phan quản lý, thật đúng là tiện nghi cho anh ta.”

Mạc Trọng Huy mất lạnh đảo qua đi, trêu chọc nói: “Như thế nào? Cậu hâm mộ anh ta? Nếu không vị trí quản lý này để cho cậu ngồi?”

“Không không không.” Trương Húc liên tục xua tay: “Tôi là người đã có vợ.”

“Trong nhà có một mẹ già mà kêu là người đã có vợ?” Mạc Trọng Huy trêu chọc nở nụ cười: “Trương đặc trụ, tuổi cậu cũng không nhỏ, cũng nên lo lắng lo lắng hôn nhân, gặp được cô gái nào tốt phải nên nắm chắc, mẹ cậu cũng gấp lắm rồi.”

“Mẹ tôi không vội, mẹ tôi chưa bao giờ tạo áp lực cho tôi.”

Mạc Trọng Huy khề thở dài, thân nhiên hỏi: “An Noãn hiện tại ở đâu?”

Trương Húc lập tức trả lời: “Sau khi rời khỏi quán cà phê, An tiểu thư đến bệnh viện.”

Khi Mạc Trọng Huy đang nghe đến hai chữ ‘Bệnh viện’, chân mày nhíu lên.

Trương Húc tiếp tục run run nói: “Nhưng hôm qua Thường Tử Phi đã xuất viện, An tiểu thư cũng không gặp được anh ta.”

“Có gặp hay không, Thường Tử Phi đều ở trong lòng cô ấy.”

Trương Húc nhin không được an ủi: “Mạc tiên sinh, An tiểu thư đối Thường Tử Phi có lẽ chính là cảm kích cùng áy náy, dù sao Thường Tử Phi cứu cô ấy một mạng, An tiểu thư không nghĩ được cách nào báo đáp, bởi vậy vẫn nhớ bệnh tình của anh ta. Hiện tại Thường Tử Phi xuất viện, mẹ của Thường Tử Phi nhất định bức bách anh ta nhanh chóng cùng Giang tiểu thư thành hôn, dù sao trong khoảng thời gian này vẫn là Giang tiểu thư ở chiếu cố anh ta, Thường gia cũng phải cho Giang gia cái công đạo.”

“Ngày đó, tôi nói với Thường Tử Phi những lời này, nếu một người đàn ông có tôn nghiêm chắc cũng phải hành động rồi.”

Trương Húc nghi hoặc nói: “Thường Tử Phi muốn làm cái gì?”

“Phi Vũ là một xí nghiệp nhỏ tự nhiên không thể chống lại tôi, hiện tại anh ta chỉ có cưới Giang Thiển Nhu, hợp sức cùng với Giang gia.”

Trong lòng Trương Húc âm thầm oán, người đàn ông này thật đáng sợ, người bình thường cũng không nên đắc tội.

An Noãn bước từng bước không có mục đích, lại vô thức đến phía dưới lầu tập đoàn Phi Vũ. Nhìn dãy nhà cao tầng, cô phát hiện mình thật nhỏ bé. Giờ này phút này, Thường Tử Phi chắc không có ở bên trong, anh còn đang bị thương, chắc sẽ ở nhà, còn Giang Thiển Nhu bên cạnh chăm sóc anh.

Do dự thật lâu ở dưới lầu, đến giờ tan ca, người trong Phi Vũ tập đòanra ra vào vào rất nhiều người. An Noãn trốn vào quán cà phê đối diện, ngồi ở dựa vào cửa sổ, có thể thấy rõ ràng từng nhân viên của tập đoàn Phi Vũ.

An Noãn nhìn trong đám đông tìm kiếm hình dáng quen thuộc, nhưng đợi cho đến tối cũng không thấy.

“Tiểu thư, cần đổi cho cô ly nước khác không?” Người phục vụ mỉm cười lễ phép hỏi.

An Noãn bỗng nhiên nghĩ đến cái gì hỏi: “Trong tiệm của các người đang cần người làm sao?”

Người phục vụ đầu tiên là sững sốt nhưng lập tức cười nói: “Chuyện này cô phải hỏi ông chủ mới biết được.”

“Ông chủ của chúng tôi sẽ đến vào 9 giờ sáng mỗi ngày, sáng mai cô có thể đến tìm cô ấy.”

An Noãn nghe vậy vui mừng. Ngồi thêm một lát liền tính tiền ra về.

--

Về lại biệt thự trời đã tối, xe của Mạc Trọng Huy ở bên ngoài, còn người chắc đang trong nhà. Hít một hơi thật sâu, cô lập tức đi vào biệt thự. Mạc Trọng Huy quả nhiên ngay tại phòng khách, ngồi ở sofa, trên tay cầm ly rượu vang. An Noãn không muốn nói chuyện với anh, bước ngang qua anh đi lên lầu. Mạc Trọng Huy đặt ly rượu xuống, không chút do dự đi theo phía sau cô.

Đến phòng, An Noãn không muốn cho anh vào, đứng ở cạnh cửa lạnh lùng hỏi: “Có việc sao?”

Mạc Trọng Huy không trả lời lấy tay đẩy cửa ra, lập tức đi vào.

“Mạc Trọng Huy có chuyện gì? Tôi muốn tắm rửa ngủ.”

Mạc Trọng Huy một cái xoay người đem cô áp vào tường, trầm giọng nói bên tai cô: “Làm xong rồi ngủ.”

“Mạc Trọng Huy, anh nói cái gì!” Chân mày An Noãn nhíu chặt, dùng sức đẩy anh ra, nhưng có cô hết sức Mạc Trọng Huy cũng không nhúc nhích.

“Mạc Trọng Huy, hôm nay tôi thật sự rất mệt mỏi, anh đừng như vậy.”

Giọng cô rất là mệt mỏi, Mạc Trọng Huy dùng động tác, rất kiên nhẫn nói: “Anh đi pha nước cho em tắm.”

An Noãn lạnh lùng cự tuyệt: “Không cần, tôi tắm vòi sen.”

Cô đẩy anh ra, trực tiếp đi vào phòng tắm.

Sau đó, Mạc Trọng Huy ảm nhẫn, không dám quấy rầy cô, không dám làm cô mệt mỏi, lại càng sợ sẽ hù dọa đến cô. Nhưng hiện tại, thân thể đang rất muốn cô, rất khó chịu. Khẽ thở dài, anh xuống lầu lấy cho cô ly sữa.

An Noãn tắm xong mặc quần áo ngủ rất kín đáo từ nhà tắm đi ra. Anh nhớ rõ anh mua cho cô đều là váy ngủ gợi cảm, cũng không biết nha đầu kia khi nào đã mua bộ đồ ngủ kín đáo như vậy. Nhưng kỳ quái là, trên người cô không phải là áo ngủ gợi cảm mê người nhưng cô vẫn toát lên vẻ đáng yêu thuần khiết.

Mạc Trọng Huy cảm thấy chính mình muốn điên rồi, anh không thể khống chế bước đến bên cạnh để cô xuống bàn trang điểm.

“Mạc Trọng Huy, anh lại phát cái gì điên?”

Mạc Trọng Huy cúi xuống cắn cổ cô, giọng hơi khàn khàn nói bên tai cô: “Noãn Noãn, anh yêu em, để anh yêu em thật tốt.”

“Mạc Trọng Huy, anh muốn động dục cũng đừng tìm tôi, Hà Tư Kỳ không phải xuất viện sao, anh đi tìm cô ta đi.”

Trông mặt Mạc Trọng Huy ảm đạm, ôm cô về giường lớn. An Noãn biết đêm nay muốn tránh cũng không tránh được, chỉ mong anh sớm chấm dứt. Nhưng Mạc Trọng Huy mỗi lần ra vào đều mãnh liệt, cô dường như không thừa nhận được anh. Không biết ép buộc bao lâu, Mạc Trọng Huy mới bằng lòng buông tha cô.

“Mạc Trọng Huy, đã xong rồi phải không? Anh có thể đi.”

Mạc Trọng Huy gât gao ôm cô vào lòng, nhẹ giọng nói vào tai cô: “Ngoan, đừng náo loạn, ngủ đi.”

“Mạc Trọng Huy, anh cút!”

Anh làm như không nghe thấy, ôm cô chặt hơn, trong chốc lát chìm vào giấc ngủ

--

Ngày hôm sau sáng sớm, An Noãn tỉnh lại trong ngực anh, mở to mắt, Mạc Trọng Huy còn bình yên ngủ bên cạnh cô. Trước đây, chính khuôn mặt này làm cho cô trầm luân. An Noãn đê mi tâm, ngồi dậy.

Mạc Trọng Huy cũng tỉnh, ngồi dậy ôm cô từ phía sau, dùng giọng gọi cảm nói: “Bây giờ còn sớm, ngủ thêm một lát.”

“Mạc Trọng Huy, buông tay.” Giọng cô bình tĩnh, không mang theo một tia cảm tình nào.

Mạc Trọng Huy hơi hơi giật mình, lập tức buông tay. Cô lập tức xuống giường đi vào phòng tắm, tắm rửa rất nhanh đi ra. Mạc Trọng Huy còn ngồi trên giường, cúi đầu hỏi: “Hôm nay muốn đi nơi nào?”

“Mạc Trọng Huy, tôi nói với anh một lần cuối cùng, tôi đi đâu không cần phải báo cáo với anh, nếu ngay cả tự do cũng không có, tôi cũng không biết mình sẽ làm cái gì.”

Mạc Trọng Huy khề thờ dài, bất đắc dĩ nói: “Anh mua cho em một chiếc xe nhỏ, chìa khóa để trên bàn trong phòng khách, em lái xe chậm thôi.”

Mạc Trọng Huy thật sự lợi hại, chỉ một ngày anh có thể mua cho cô một chiếc xe thể thao nhập khẩu có số lượng. An Noãn cũng không khách khí, lái xe tới quán cà phê.

Sáng nay cô đến sớm, trùng hợp là bà chủ quán cà phê cũng đến sớm. Là một cô rất nhỏ, An Noãn hoài nghi cô ấy còn vị thành niên.

Cô gái đặc biệt khách khí, lại được dạy dỗ rất tốt, rất lễ phép nói với An Noãn: “Đúng lúc trong quán chúng tôi cũng cần người, nếu được hôm nay cô có thể tới làm.”

An Noãn vui mừng nhận việc làm này, thay quần áo bắt đầu làm việc.

--

Trương Húc báo cáo với Mạc Trọng Huy: “Trước tiên, An tiểu thư đến hiệu thuốc mua thuốc tránh thai, sau đó đến quán cà phê ngày hôm qua.”

Mạc Trọng Huy đề thái dương huyết, đời này muốn An Noãn sinh cho anh một đứa con, trừ phi mặt trời mọc từ hướng tây. Trong lòng đã sớm biết chuyện này, nhưng khi nghe cô đi mua thuốc, vẫn rất khó chịu, trong lòng mệt mỏi.

“Cô ấy đến quán cà phê?”

Trương Húc nơm nớp lo sợ trả lời: “An tiểu thư làm phục vụ ở quán cà phê.”

Con người thâm thúy của Mạc Trọng Huy hít lại, lập tức lạnh lùng mở miệng: “Đi làm áp lực với Giang gia.”

“Tôi đã biết Mạc tiên sinh, sẽ đi làm ngay.”

Mạc Trọng Huy đủ âm hiểm, lúc cùng Nghê Tuệ giao dịch, anh cùng lúc cũng tạo áp lực với Giang gia, làm cho Thường Tử Phi và Giang Thiển Nhu không thể không kết hôn.

Từ khi Thường Tử Phi xuất viện, cả người đều thay đổi, trở nên im lặng, cũng không còn bài xích Giang Thiển Nhu, dù sao mấy ngày này vẫn là Giang Thiển Nhu ở bên cạnh chăm sóc anh.

An Noãn ở quán cà phê học nửa ngày, công việc của cô rất đơn giản, phục vụ bung nước cho khách. Có thời gian rảnh rỗi cô có thể theo dõi động thái bên tập đoàn Phi Vũ, thậm chí đến giờ ăn trưa, cô còn thấy Hoa Vũ từ trong đi ra. Chỉ là trong tầm mắt không hề xuất hiện bóng dáng quen thuộc. Mỗi khi đến giờ tan tầm, An Noãn luôn nhìn chăm chăm vào cao ốc đối diện.

Nhưng mà không nghĩ tới, cô không đợi được Thường Tử Phi, lại thấy Mạc Trọng Huy đến đây. Mạc Trọng Huy rất bình tĩnh tìm chỗ ngồi xuống, vẫy vẫy tay về phía An Noãn. Trong lòng không muốn, nhưng cô vẫn từ từ đi qua.

“Cho tôi một ly cà phê đen, không đường, không sữa.”

An Noãn cau mày hừ nói: “Mạc Trọng Huy, anh muốn làm trò hề gì?”

Anh nhú mày nói: “Như thế nào, ngay cả ly cà phê cũng không bán cho anh?”

An Noãn cắn cắn môi, đi gọi cà phê cho anh. lát sau, một người phục vụ khác mang tới

“An Noãn, chị có nhìn thấy không, người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ, rất đẹp trai nha, khẳng định anh ấy là một người rất thành đạt.”

An Noãn mím môi, thân nhiên nói: “Chị thấy có gì tốt đâu chị ra về dạo mạo nguyệt quân tử.”

“Không giống nha, em cảm thấy rất tuần tú, thực khốc, là loại hình em thích.”

Một cô gái nhỏ chắc cũng chưa tốt nghiệp trung học, ra ngoài làm công, ở tuổi hai mươi, nhìn thể giới này thật đẹp thật tốt.

“An Noãn, chị nói em muốn xin số điện thoại của anh ấy không biết anh ấy có cho không?”

An Noãn nghĩ nghĩ, cười nói: “Chắc có, loại người nguyệt quân tử này chắc sẽ thích những cô gái thanh thuần.”

Cô gái bị cô nói như vậy ngược lại thẹn thùng: “Quên đi, em từ bỏ, nghe chị nói như vậy có thể là người xấu.”

Buổi tối, lúc An Noãn tan ca. Cô thay quần áo chuẩn bị về, lúc đi ra đã không còn nhìn thấy Mạc Trọng Huy. Cô cũng không nghĩ nhiều, tới bãi đỗ xe, lại thấy Mạc Trọng Huy đứng xe trước mặt cô. Nhìn anh ngồi trong chiếc xe màu đỏ, lại giống như một tên biến thái.

“Lên xe!” Giọng anh không tốt lắm.

An Noãn cũng không muốn cùng anh tranh chấp ở đây, liền ngồi lên xe. Mạc Trọng Huy chạy xe với tốc độ rất nhanh, sợ tới mức An Noãn nắm chặt dây an toàn.

“Mạc Trọng Huy, nếu muốn chết anh cứ chết một mình, đừng kéo theo tôi làm đệm lưng.”

Sau khi An Noãn rống lên, Mạc Trọng Huy giảm lại tốc độ. Cuối cùng cũng an toàn trở về biệt thự. Trương Húc lái chiếc Bentley đi theo phía sau bọn họ, bị tốc độ xe của anh nếm lại phía sau, may mắn là, khi anh về đến biệt thự, xe thể thao màu đỏ ở cửa trước cửa. Anh đi vào phòng khách, chỉ thấy yên tĩnh một cách kỳ lạ, chỉ có người hầu đi tới đi lui.

“Mạc tiên sinh đâu?” Anh thật cẩn thận hỏi.

Người hầu chỉ chỉ trên lầu: “Mạc tiên sinh đã đến phòng tập thể thao, An tiểu thư ở trên lầu, sắc mặt Mạc tiên sinh không tốt lắm, anh có việc gì ngày mai hãy nói, hôm nay tốt nhất không cần đi trêu chọc.”

Làm sao mà Trương Húc không biết, An tiểu thư thật không đầu óc, vì muốn gặp Thường Từ Phi, lại chạy đến đối diện quán cà phê Phi Vũ làm công. Mạc tiên sinh không tức giận mới là lạ. Giang gia cùng Thường gia đám hỏi phỏng chừng trước tiên. An Noãn về đến biệt thự liền lên lầu, đúng là kỳ quái, Mạc Trọng Huy lại không có tới tìm làm phiền cô. Yên tĩnh chưa được bao lâu, bên ngoài đã có người gõ cửa. Cửa mở, người đứng bên ngoài lại là Trương Húc.

“An tiểu thư, mời xuống dưới ăn cơm.”

“Mạc tiên sinh đâu?”

Trương Húc khụ khụ hai tiếng, cúi đầu nói: “Mạc tiên sinh ở phòng tập thể thao, kêu chúng ta ăn trước.”

Nghe nói như thế, An Noãn mới xuống lầu. Hiện tại, cô tận lực lảng tránh Mạc Trọng Huy, bằng không, anh nổi cơn điên lên, chịu thiệt vẫn là thân thể của cô, ngày hôm qua bị anh tra tấn đến giờ vẫn còn đau nhức.

An Noãn ăn được một nửa, Mạc Trọng Huy mới xuống tới, nửa thân trên để trần toàn là mồ hôi. Anh đứng sát chỗ An Noãn ngồi, cánh tay dài tự nhiên khoát lên thành ghế.

“Mạc tiên sinh, tôi đi lấy com cho ngài.”

Người hầu vội vàng nói.

“Không cần, tôi không đói bụng.” Giọng anh lạnh lùng, nghe dường như có chút khó chịu.

An Noãn nghe thấy giọng nói của anh cả người đều cảm thấy lạnh. Trương Húc biết tuy hiện tại không thích hợp nói chuyện, nhưng vẫn nhịn không được nói: “Mạc tiên sinh, ngài nên ăn một chút, vừa rồi vận động cũng đã rất mệt rồi.”

Mất lạnh của Mạc Trọng Huy đảo qua, Trương Húc sợ tới mức không dám lên tiếng nữa. An Noãn ngồi ở Mạc Trọng Huy bên người, không được tự nhiên, cô đặt chén com qua một bên, cúi đầu nói: “Tôi no rồi, các người từ từ ăn.”

Người hầu vội đem canh gà đoan đến trước mặt cô: “An tiểu thư, canh gà này uống rất tốt cho cơ thể, cô nên uống một chén.”

An Noãn không có cự tuyệt, cầm chén canh uống từng ngụm. Đúng lúc này, Mạc Trọng Huy thân nhiên cầm lấy đĩa và chén com còn dư của cô ngồi xuống ăn. Mọi người có mặt tại phòng ăn đều kinh sợ, nhất là Trương Húc. Mạc tiên sinh bình thường mắc bệnh sạch sẽ, chén đã bị người khác đụng qua anh sẽ không bao giờ dùng tới, ngay cả quần áo của anh bị người sợ ý đụng anh cũng sẽ thay bộ khác.

An Noãn nhìn người đàn ông bên cạnh dường như biến thái, cô vội vàng uống nhanh chén canh gà chạy lên lầu. Mạc Trọng Huy ăn hết chén com của An Noãn liền thả đũa xuống.

Người hầu ở một bên thật cẩn thận hỏi: “Mạc tiên sinh, có muốn thêm com không?”

“Không cần.”

“Ngài cũng uống thêm một chén canh gà, bổ sung năng lượng?”

“Không cần.”

--

An Noãn nghĩ Mạc Trọng Huy sẽ tìm cô tính sổ, kỳ quái là, sau đó Mạc Trọng Huy cũng không tìm cô. Thậm chí cũng không nói gì về chuyện cô đi làm bên ngoài. Liên tục một tuần, anh không có xông vào phòng cô, cũng không đụng cô.

Mỗi ngày, An Noãn tới quán cà phê làm việc, buổi tối đứng giờ về nhà. Không có Mạc Trọng Huy làm phiền, cô cảm thấy rất thoải mái. Chỉ là, người cô muốn gặp vẫn chưa gặp được.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Hôn Lễ Của Thường Tử Phi

Rốt cuộc vào một buổi sáng, An Noãn cũng đợi được người cô muốn gặp. Thường Tử Phi vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, chưa thể lái xe được, do đó tài xế chở anh đến dưới lầu của tập đoàn Phi Vũ. Nhìn gương mặt quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt, NN xúc động rơi lệ, cô rất muốn đến trước mặt anh hỏi anh sức khỏe thế nào rồi nhưng không có dũng khí bước tới. Ở trong mắt Thường Tử Phi, có lẽ cô rất dơ bẩn.

Cô gái làm việc với cô nhìn thấy ánh mắt cô dán về phía tập đoàn Phi Vũ lên tiếng trêu: "Em đã nói mà, chị chạy xe thể thao sao có thể làm công ở quán cà phê, thì ra nguyên nhân là vì anh ta, chị thật là ngốc, sao chị không xin vào làm trong tập đoàn Phi Vũ, nếu làm việc ở đó chị có thể hằng ngày gặp được anh ta rồi."

An Noãn quay sang cô, giải thích: "Chị không biết em đang nói gì."

"Đừng lừa em, vừa rồi em thấy ánh mắt chị nhìn Thường tổng như muốn khóc. Nói với chị một bí mật nhỏ nha, Thường tổng rất thích uống cà phê ở tiệm chúng ta, nhưng mỗi lần đều là do thư ký của anh ấy tới mua, bởi vậy chị không thể gặp được."

An Noãn luống cuống tay chân quay qua dọn dẹp đồ trên bàn, thân nhiên nói: "Em hiểu lần rồi, chị không có ý gì với anh ấy."

"Vậy chị nói cho em biết, sao chị lái xe thể thao lại làm việc ở đây? Nhìn chị không có vẻ thiếu tiền, chị đừng nói đến đây làm giết thời gian nha."

An Noãn giải thích không được, Tô Tử lại tiếp tục cười nói: "Không giải thích được phải không, chị là vì Thường tổng mà tới đây. Nhưng thực không may, em nghe nói Thường tổng sắp kết hôn, tân nương là Giang Thiên Nhu, là cháu gái mà Giang lão thương yêu nhất."

An Noãn ánh mắt âm trầm, cúi đầu hỏi: "Em nghe ai nói?"

"Em có bạn làm trong tập đoàn Phi Vũ, cô ấy nói cho em biết, tóm lại không phải là tin đồn, chuyện này là thật, nhân viên trong Phi Vũ đều được thiệp mời. Chị cũng đừng đau lòng, kỳ thật trong Phi Vũ còn một ông chủ nữa cũng rất tốt, so với Thường tổng hài hước hơn, chị có thể để ý đến anh ta."

Trong lòng An Noãn cả ngày đều không yên, thậm chí vài lần làm đổ cả phê lên người khách. Tô Tử tuy rằng nhỏ hơn cô, nhưng rất chiều cô, hào tâm nói: "Chị về nhà nghỉ ngơi trước đi, nơi này giao cho em"

Tinh thần của cô đúng là rất kém, sau khi thay quần áo chuẩn bị ra về, đột nhiên hai bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt cô. Giang Thiên Nhu và Thường Tử Hình bao lớn bao nhỏ tiêu sái bước vào quán cà phê. Nhìn thấy An Noãn, hai người hốt hoảng.

Thường Tử Hình phản ứng thật lớn, lớn tiếng kêu: "An Noãn, sao cô lại ở đây? Chắc chắn, thật là người phụ nữ xấu xa, anh tôi và Thiên Nhu sắp kết hôn, cô còn chạy đến đây quyến rũ anh ấy, cô rốt cuộc muốn cái gì?"

Trong tiệm lúc này cũng có vài người khác, đều nhìn về phía An Noãn.

Giang Thiên Nhu vỗ nhẹ vai Thường Tử Hình, ôn nhu nói: "Tử Hình đừng như vậy, đừng làm cho người ta chế giễu."

Giang Thiên Nhu nói xong nhìn về phía An Noãn, thập phần khách sáo nói: "An tiểu thư, có thời gian nói vài câu không?"

An Noãn rất muốn thoát đi, mặt không chút thay đổi trả lời: “Thật có lỗi, tôi đã tan ca, không có thời gian.”

“An Noãn, mời cô dừng bước, tôi có món đồ muốn đưa cho cô.”

Thường Tử Hình kéo An Noãn ngồi xuống, tức giận nói: “Thiên Nhu muốn đưa đồ cho cô, đó là đã nể mặt cô, cô đừng không biết xấu hổ.”

Giang Thiên Nhu và Thường Tử Hình ngồi đối diện An Noãn, Giang Thiên Nhu lấy thiệp mời đưa tới trước mặt An Noãn: “Tôi cùng Tử Phi cuối tuần ngày 18 tổ chức hôn lễ tại khách sạn lớn nhất Giang thành, hy vọng cô có thể tham gia, nếu Mạc tiên sinh có thể đến, chúng tôi cảm thấy vinh hạnh.”

Hai mắt An Noãn ngấn nước, tay dưới bàn ăn run nhẹ.

“An Noãn, anh tôi cùng Thiên Nhu cũng sẽ kết hôn, trong lòng cô có tính toán gì cũng nên thu hồi đi. Trải qua sinh tử, anh tôi rốt cục cũng phát hiện, người ở bên cạnh anh ấy không rời không bỏ là Giang Thiên Nhu. Anh ấy cũng thấy rõ lòng mình, người trong lòng anh ấy yêu là Thiên Nhu. Lúc này, Thường gia và Giang gia chuẩn bị tiệc cưới, dù sao hai nhà ở Giang thành đều là người có tiếng tăm, ngay cả Lương thị trưởng cũng tự mình muốn chứng hôn cho bọn họ. A, đúng rồi, cô biết không? Tôi đã là thư ký của thị trưởng, Lương thị trưởng rất coi trọng tôi, anh ta nói chỉ cần làm việc vài ba năm, tiền đồ của tôi sẽ rất tươi sáng.”

Hai tay An Noãn gắt gao nắm chặt lại, cô cúi đầu nhìn ngón tay của mình cũng trở nên trắng.

Thường Tử Hình kiêu ngạo nói xong, Giang Thiên Nhu tiếp tục nói: “An Noãn, thật có lỗi, thiệp mời vẫn đặt trong ví của tôi, vốn định cùng Tử Phi cùng nhau đưa cho cô, nhưng gần đây chúng tôi đều rất bận, anh ấy phải chuẩn bị cho hôn lễ, tôi lại phải chuẩn bị đồ kết hôn, thật không nghĩ hôm nay sẽ gặp cô, cho nên sẵn đây tôi đưa thiệp mời cho cô luôn, cô không phiền chứ.”

An Noãn cái gì cũng không nói, thiệp mời cũng không lấy, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Thường Tử Hình lại lớn tiếng: “An Noãn, thái độ của cô như vậy là ý gì, đưa thiệp mời cho cô đó là cho cô mặt mũi rồi, cô cũng biết hôn lễ này toàn là giới thượng lưu trong xã hội tham gia, nể mặt cô là người quen cũ của Thường gia mới đưa thiệp mời cho cô, cô còn không biết mình là loại người thế nào sao.”

An Noãn cuống bộ dừng lại, lạnh lùng hừ nói: “Lòng tốt của các người tôi nhận, nhưng tôi không có thời gian tham gia hôn lễ của các người.”

An Noãn nói xong chạy ra khỏi quán cà phê.

Bên ngoài, mưa xuống càng lúc xuống càng lớn, cô giống như một đứa bé bị lạc đường, không có mục đích chạy trong mưa gió, không biết nơi đâu là nhà, không biết tiền phương thông hướng chỗ nào. Thường Tử Phi tìm được người cùng anh bên nhau cả đời, Thường Tử Phi hạnh phúc, nhưng vì sao tim cô rất đau, vì sao lòng rất chua xót.

An Noãn đang chạy bị một chiếc xe điện đụng vào, người gây ra họa hướng về phía cô rống giận: “Cô không có mắt sao, trời mưa chạy cái gì chạy, đâm chết tự cô phụ trách, tôi không biết đâu nha.”

Người gây ra họa đạp xe chuồn mất, có hảo tâm người qua đường chỉ trích một phen, đỡ cô đứng lên: “Tiểu thư, trên đùi cô chảy máu rồi, đi bệnh viện xem đi.”

An Noãn đẩy mọi người ra, khập khiễng đi về phía trước. Toàn thể giới giống như đang chê cười cô, không thể nghi ngờ đây là chuyện buồn cười nhất. Người yêu thương cô nhất đều lần lượt rời khỏi cô, cô lại mỗi ngày ngủ bên cạnh kẻ thù lớn nhất của mình, hầu hạ dưới thân anh ta. Nước mắt hòa nước mưa lẫn lộn chảy xuống, tầm mắt mờ dần, cô vẫn quật cường đi về phía trước, cô rất hy vọng mình có thể đi đến được Thiên Đường.

--

Mạc Trọng Huy vừa nhận được tin liền lái xe ở trên đường tìm kiếm, Trương Húc ở bên tai an ủi anh: “Mạc tiên sinh, An tiểu thư thực kiên cường, cô ấy sẽ không có việc gì, chẳng qua muốn yên tĩnh một chút.”

Anh nói như vậy cũng chính tự an ủi mình, chứ trong lòng vẫn rất bất an. Rốt cuộc, nhìn cô đang khập khiễng bước trên đường, thân thể chật vật, quần bò màu lam cũng bị máu tươi nhuộm đỏ. Xe vẫn chưa dừng hẳn, Mạc Trọng Huy đã xuống xe, kéo mạnh cô vào lòng mình, ôm chặt lấy cô. Thân thể An Noãn gần như đã chịu đựng cực hạn, mềm nhũn ngã vào lòng anh.

Trên đường về biệt thự, anh đem thân thể gầy yếu của cô gắt gao ôm vào trong ngực, nhưng cho dù vòng tay anh có ấm áp cỡ nào, thân thể của cô cũng lạnh lẽo đến đáng sợ.

Thẩm Cẩm Phong nhận được điện thoại liền tới biệt thự của Mạc Trọng Huy, bọn họ hầu như tới cùng một lúc.

“Mạc tiên sinh, ngài thay quần áo cho cô ấy trước, rồi tôi sẽ khám cho cô ấy.”

Mạc Trọng Huy ôm cô lên lầu, cởi hết quần áo, anh mới nhìn thấy trên đùi cô có vết thương, máu vẫn còn đang chảy. Ngực giống như bị một tảng đá đè nặng, anh cố nào hy vọng có thể thay cô thừa nhận sự đau đớn này. Giúp cô tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, Thẩm Cẩm Phong mới cầm hòm thuốc đi lên.

“Mạc tiên sinh, vết thương trên đùi An tiểu thư có thể là bị xe đụng phải.”

Trong mắt Mạc Trọng Huy dấy lên một cổ tức giận, Trương Húc nhận được này ánh mắt, nhanh chóng nói: “Chuyện này tôi sẽ đi điều tra.”

“An tiểu thư mất máu quá nhiều, hơn nữa cảm xúc kích động, nên bất tỉnh. Bây giờ tôi truyền dinh dưỡng cho cô ấy, để cô ấy nghỉ ngơi cho tốt, rất nhanh sẽ tỉnh lại. Vết thương trên đùi tôi đã tiêu độc xử lý tốt, đúng ngày thay thuốc, tốt nhất nên ăn thức ăn nhẹ chút, bằng không dễ để lại sẹo. Còn có, hôm nay ban đêm phải chú ý, có thể phát sốt, nếu phát sốt phải cho cô ấy uống thuốc hạ sốt liền, tiến hành vật lý hạ nhiệt độ.”

“Hôm nay, cậu ở lại đây, có việc gì tôi sẽ gọi.”

Âm thanh Mạc Trọng Huy lạnh như băng, Thẩm Cẩm Phong không muốn. Nhưng Mạc Trọng Huy lên tiếng, anh còn dám nói cái chữ ‘Không’ sao. Rời vào đường cùng, Thẩm Cẩm Phong phải ngồi ở phòng khách một đêm.

Đêm hôm đó, Mạc Trọng Huy ngồi ở đầu giường An Noãn, bàn tay to không ngừng đi chạm vào trán cô, rất sợ cô sẽ phát sốt. Ban đêm, không biết An Noãn nằm mơ thấy gì, khóc rất thương tâm. Mạc Trọng Huy đau lòng gắt gao ôm cô vào trong lòng, cô mới ngừng khóc, bình yên chìm vào giấc ngủ. Vẫn vẫn duy trì này tư thế, cho đến hừng đông.

Lúc Thẩm Cẩm Phong lên lầu xem xét tình huống giặt mình: “Ngài ôm cô ấy như vậy suốt đêm?”

Rất con mẹ nó vĩ đại, ôm như vậy không nhúc nhích, không phải muốn phế bỏ đôi tay sao.

“Mạc tiên sinh, ngày đặt cô ấy xuống đi.”

Mạc Trọng Huy vẫn là không nhúc nhích.

Thẩm Cẩm Phong khụ khụ, lại mở miệng nói tiếp: “Mạc tiên sinh, ngài đặt cô ấy xuống, tôi kiểm tra vết thương cho cô ấy.”

Mạc Trọng Huy lúc này mới nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, sự cẩn thận đó làm cho Thẩm Cẩm Phong lú lờ.

Đây là Giang thành oai phong một cõi Mạc tiên sinh sao? Rất mẹ nó mở rộng tầm mắt.

“Mạc tiên sinh, tôi muốn thay thuốc cho cô ấy, buổi tối sẽ thay thêm lần nữa.”

Mạc Trọng Huy nhìn An Noãn ngủ say, nhú mi hỏi: “Sao cô ấy vẫn chưa tỉnh?”

“Chắc là do quá mệt mỏi, cần nghỉ ngơi cho tốt, ngài yên tâm đi, An tiểu thư không có việc gì.”

Có Thẩm Cẩm Phong cam đoan, Mạc Trọng Huy an tâm chút. Trương Húc bận việc suốt đêm, cuối cùng bắt được người gây ra họa, anh tới báo cáo Mạc Trọng Huy, nhìn đến Mạc Trọng Huy thị huyết đôi mắt mị mị.

“Mạc tiên sinh, người tôi đã đưa đến Thiên Đường, phải như thế nào xử lý?”

Mạc Trọng Huy lạnh lùng phân phó Thẩm Cẩm Phong: “Cậu ở đây chăm sóc cô ấy, tôi đi chốc lát sẽ về.”

Thẩm Cẩm Phong vô lực gật gật đầu, trong lòng cảm khái, có người gặp họa rồi. Trương Húc không nghĩ tới Mạc tiên sinh muốn đích thân xử lý người này, cảm thấy tội nghiệp thay người đó. Trong văn phòng làm việc của Phan Bình, người gây ra họa bị trời gô quỷ trên mặt đất. Thấy Mạc Trọng Huy đi vào, Phan Bình đi qua lấy lòng nói: “Mạc tiên sinh, muốn xử lý như thế nào ngài cứ nói.”

Mạc Trọng Huy không quan tâm anh ta, lập tức đi đến trước mặt người gây ra họa, giọng lạnh lẽo chất vấn: “Mày chạy xe đụng người rồi bỏ đi?”

Người nọ không biết Mạc Trọng Huy, chỉ biết anh khí sắc nhìn qua rất cường đại, hơn nữa có người kêu anh là Mạc tiên sinh, anh ta thở hốc vì kinh ngạc, chỉ mong không phải là Mạc tiên sinh trong truyền thuyết.

Anh ta nhanh chóng giải thích: “Không liên quan đến tôi, tôi lái xe rất cẩn thận, vị kia tiểu thư đột nhiên xông ra trước đầu xe của tôi, tôi thấy cô ấy không có bị thương nên mới bỏ đi.”

Trương Húc ở một bên xen mồm nói: “Sự tình rõ ràng không phải như vậy, là mày không nhìn thấy có người chạy ra, có cần đem đoạn băng camera lúc đó cho mày xem không?”

Người gây ra họa vừa nghe nhanh chóng thừa nhận: “Tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi, tôi sợ phải bồi thường tiền thuốc men cho nên mới bỏ chạy, anh cũng biết hiện tại tiền bệnh viện rất đắt, tùy tiện làm một cái kiểm tra cũng vài ngàn, còn có tiền này tiền nọ, tôi thật sự trả không nổi.”

Anh ta chưa dứt lời đã bị Mạc Trọng Huy đá một cái cả người anh ta nằm ngửa trên mặt đất. Trương Húc cùng Phan Bình thở hốc vì kinh ngạc. Có nhiều trường hợp lớn hơn, Mạc tiên sinh cũng không tự mình ra tay. Người gây ra họa đầu đụng vào sàn, phát ra tiếng kêu thảm thiết, cầu xin: “Tiên sinh, tôi biết sai lầm rồi, mặc kệ bao nhiêu tiền thuốc men tôi sẽ chịu hết, tôi sẽ bồi thường, ngài buông tha tôi đi.”

Mạc Trọng Huy chỉ cần nghĩ đến vết thương trên chân An Noãn, anh hận không thể đem người trước mắt một cước đá chết. Mỗi lần anh ở bên cô làm cô đau, kể tiếp một tuần cũng không dám đụng cô. Người đàn ông chết tiệt này lại dám lái xe đụng cô, chảy nhiều máu như vậy, trên đùi trắng nõn có khi

vì vậy mà lưu lại sẹo.

Anh đi lên lại một cước đạp người nọ ngã trên sàn nhà.

--

Thẩm Cẩm Phong là người hiền lành, anh luôn cầu nguyện An Noãn mau mau tỉnh lại. Lão thiên gia đại khái nghe được lời cầu nguyện của anh, giọng khàn khàn An Noãn mở miệng: “Nước, nước.”

Thẩm Cẩm Phong giắt mình, vội lấy ly nước giúp cô uống.

“Cô nãy nãy của tôi, cô rất cục tính, hiện tại chỉ có cô mới có thể cứu mạng, cô mau gọi điện thoại cho Mạc tiên sinh đi.”

An Noãn nghi hoặc nhìn người đàn ông trước mắt, không biết anh nói gì.

“Aida, cô hãy nghe tôi nói.....”

Thẩm Cẩm Phong đem sự tin đơn giản nói cho cô biết, cuối cùng An Noãn cũng hiểu, sốt ruột nói: “Đưa đi động cho tôi.”

Thẩm Cẩm Phong không thời gian đi tìm di động của An Noãn, trực tiếp đem di động của mình đưa cho cô.

Bên kia, Trương Húc cầm di động của Mạc Trọng Huy nom nớp lo sợ: “Mạc tiên sinh, là bác sĩ Thẩm gọi tới.”

Đôi mắt đỏ tươi của Mạc Trọng Huy thu về, vội vàng cầm lấy điện thoại, ấn nút nghe, sốt ruột hỏi: “Thẩm Cẩm Phong, có phải cô ấy đã tỉnh?”

Bên kia điện thoại giọng suy yếu của An Noãn vang lên: “Mạc Trọng Huy, là tôi.”

“An Noãn, em không sao chứ? Thân thể thế nào? Chân còn đau không?”

Trương Húc cùng Phan Bình nhìn Mạc Trọng Huy nháy mắt trở nên nhỏ nhẹ, hai người khước miệng đều rút trừa.

“Mạc Trọng Huy, anh về đi tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Tốt, lập tức quay lại.”

Treo điện thoại, Mạc Trọng Huy thậm chí không kịp phân phó Trương Húc cùng Phan Bình, trực tiếp rời đi. Phan Bình chỉ cảm thấy đau đầu, người vẫn còn ở văn phòng của anh ta, xử lý như thế nào, anh ta đành phải xin Trương Húc giúp đỡ: “Trương trợ lý, người này làm sao bây giờ? Mạc tiên sinh không có phân phó!”

“Trước hết như vậy, Mạc tiên sinh sẽ xử lý.”

“Dạ, tôi mặc kệ anh ta, chờ Mạc tiên sinh phân phó.”

Trước khi Trương Húc đi, thân nhiên nhắc nhở câu: “La Hiểu Yến là An tiểu thư hảo bằng hữu, vì anh, cô ta cãi nhau với An tiểu thư, Phan quản lý, tôi cũng không hy vọng có một ngày anh cũng có kết cục giống người này, tự lo thân cho tốt.”

--

Mạc Trọng Huy chạy về biệt thự, lập tức lên lầu. An Noãn suy yếu nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt. Anh đi đến bên giường tọa hạ, dùng sức cầm tay cô.

“Mạc Trọng Huy, ngày hôm qua là tôi tâm tình không tốt, anh đừng tổn thương người vô tội.”

Mạc Trọng Huy giắt mình, mắt lạnh nhìn về phía Thẩm Cẩm Phong.

“Mạc Trọng Huy, anh cũng đừng trách bác sĩ Thẩm, thả người đụng xe ra đi, người làm chuyện xấu tự nhiên sẽ bị trời phạt, anh đừng sai lầm nữa.”

Thấy Mạc Trọng Huy thờ ơ, An Noãn kích động nói: “Tôi nói anh thả người, anh có nghe hay không?”

“Nghĩ ngơi cho tốt, anh sẽ thả người, em đừng kích động, ngoan ngoãn nằm.”

Mạc Trọng Huy gọi điện thoại cho Phan Bình, kêu anh ta lập tức thả người.

An Noãn mới an tâm nằm xuống giường.

“Các người đều đi ra ngoài đi, tôi muốn ngủ thêm chút.”

--

An Noãn ở nhà nghỉ ngơi một tuần, khí sắc mới tốt, Mạc Trọng Huy mỗi ngày sớm muộn gì tự mình đổi thuốc cho cô, anh dốc lòng chăm sóc, vết thương trên đùi An Noãn cũng đã kết vảy.

Một tuần này, Mạc Trọng Huy cũng không rời cô, mỗi phút mỗi giây đều ở bên cạnh cô. Ngay cả khi cô đi vệ sinh, anh cũng không để cô xuống giường, tự mình ôm cô đến phòng tắm, xong xuôi lại ôm cô trở về giường. Tắm rửa cũng do anh làm.

Mới đầu An Noãn nhất quyết không chịu, về mặt Mạc Trọng Huy bình thản nói: “Toàn thân em cao thấp ta chỗ nào anh chưa hôn qua, yên tâm, trên đùi em có thương tích, anh sẽ không đụng em. Cũng nói, nếu anh thật sự muốn, em nghĩ em có thể phản kháng sao.”

An Noãn vô lực, thời gian một tuần này mặc anh đùa nghịch. Rốt cục có thể xuống giường đi lại.

Thường Tử Phi sẽ cưới Giang Thiên Nhu làm vợ, trên tay là chiếc nhẫn kim cương Thường Tử Phi từng đưa cho cô. Ngồi trước kiến ở bàn trang điểm, cô sờ sờ chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của mình. Động tác như vậy không ngừng lặp lại vài lần.

Hôm nay Mạc Trọng Huy đến công ty, trước khi đi dặn dò cô, không cho phép ra khỏi cửa. An Noãn xúc động thay quần áo, rồi đi biệt thự. Người hầu chặn đường cô, về mặt khó xử nói: “An tiểu thư, cô bệnh nặng mới khỏi, Mạc tiên sinh ra cửa có dặn không thể cho cô đi ra ngoài.”

“Tôi ra ngoài có chút việc, rất nhanh sẽ trở lại.”

An Noãn cũng không muốn làm khó bọn họ, nhưng cô phải đi gặp Thường Tử Phi một lần, nếu không sẽ không còn cơ hội.

“Để tôi gọi điện thoại cho Mạc tiên sinh báo qua, Mạc tiên sinh đồng ý cô mới có thể đi.”

Chân mày xinh đẹp của An Noãn nhíu chặt lại, tức giận nói: “Cho dù Mạc Trọng Huy không đồng ý tôi cũng phải đi, hôm nay cô dám gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy, tôi sẽ làm cho cô không chịu đựng nổi, cô tốt nhất suy nghĩ một chút giữa tôi và cô, Mạc Trọng Huy sẽ nghe ai.”

Người hầu dừng một chút, cuối cùng cái gì cũng không dám làm.

An Noãn cũng không muốn hù dọa cô ta, vỗ vỗ vai cô an ủi: “Yên tâm đi, Mạc Trọng Huy nếu thực trách tội xuống, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

--

An Noãn trực tiếp kêu lái xe đưa cô đến tập đoàn dưới lầu Phi Vũ. Người tiếp tân lúc trước đã đổi, không cho cô đi vào, khinh bỉ nói: “Gặp Thường tổng phải có hẹn trước, đám cưới của Thường tổng sắp tới, không có nhiều thời gian để tiếp những người nhân rồi.”

An Noãn thuyết phục không được cô ta, gọi điện thoại cho Thường Tử Phi cũng không có người nghe, rơi vào đường cùng cô đành phải ở bên ngoài chờ. Đợi chừng có hai giờ, chân có chút mỏi, cô thấy xe của Thường Tử Phi dừng bên ngoài, chắc là tới đón Thường Tử Phi về nhà. Quả nhiên, qua năm phút đồng hồ, Thường Tử Phi từ trong đi ra.

Cô nhất thời kích động chạy về phía anh, chân có chút cứng ngắc, không nghĩ sẽ ngã sấp xuống ở trước mặt anh. Thường Tử Phi nhíu mày, nhưng cũng giữ tay đỡ cô đứng dậy.

“Thường Tử Phi, anh thật sự muốn cùng Giang Thiên Nhu kết hôn sao?”

Anh lạnh lùng ‘Uhm’ một tiếng, đơn giản trả lời.

“Thường Tử Phi, anh không thể cùng kết hôn với Giang Thiên Nhu, anh đã nói muốn kết hôn với em.”

An Noãn kích động nắm tay anh, Thường Tử Phi lạnh lùng đẩy cô ra, thiếu chút nữa đẩy ngã cô.

“An Noãn, cô còn mặt mũi đứng trước mặt tôi nói những lời này? Cô là người phụ nữ của Mạc Trọng Huy, mỗi ngày ngủ bên người anh ta, cô dựa vào cái gì yêu cầu tôi không kết hôn với người phụ nữ khác? Trong lúc tôi nằm viện cô có đến thăm tôi không? Trong khoảng thời gian này vẫn là Thiên Nhu ở bên cạnh chăm sóc tôi. Trong lúc tôi gặp khó khăn, là cô ấy bồi ở bên người tôi, mà cô xoay người đến bên cạnh Mạc Trọng Huy. An Noãn, cô khinh thường tôi, đùa người khác như vậy vui lắm sao?”

Cả người An Noãn lạnh lẽo, cô quả thực không thể tin điều mình vừa nghe.

“Thường Tử Phi, không phải như thế, anh hiểu lầm em.” Cô cố gắng giải thích.

Thường Tử Phi cười lạnh: “Tôi hiểu lầm cô, vậy cô lớn tiếng nói cho tôi biết, cô không cùng Mạc Trọng Huy nằm trên một cái giường, thân thể của cô là trong sạch? Cô dám nói không?”

“Em bị ép buộc.”

“Một lần bị buộc, hai lần bị buộc, nhiều lần bị buộc, lúc tôi bức cô trên giường cô đã phản ứng thế nào?”

Dừng một chút, anh tàn nhẫn mở miệng: “An Noãn, tôi không để ý đến sinh mạng của mình cứu cô, thời điểm cô trở lại bên người Mạc Trọng Huy,

chúng ta đã kết thúc, tôi mặc kệ cô vì nguyên nhân gì tới bên cạnh Mạc Trọng Huy, chúng ta cũng không còn khả năng, tôi từng cho rằng em luôn thuần khiết, nhưng cô đã dơ bẩn. Hôn lễ của tôi cũng không muốn nhìn thấy cô, cô đừng đến.”

Không thể nghi ngờ những lời tàn nhẫn này của Thường Tử Phi đã kích cô rất lớn, cô cứ ngỡ ngác đứng đó, nhìn xe anh cách mình càng ngày càng xa.

Thường Tử Phi ngồi ở trên xe, hai tay gắt gao nắm thành quyền, đầu ngón tay đâm sâu vào thịt, giống như làm vậy có thể làm tim bớt đau một chút.

An Noãn trở lại biệt thự thấy Mạc Trọng Huy đang giận dữ, tất cả người trong biệt thự lý đều liên can, nhất là người lái xe đưa An Noãn ra ngoài. Thấy cô trở về, bọn họ đều nhẹ nhàng thờ ra. Một đám dùng ánh mắt cầu cứu nhìn An Noãn.

“Em còn biết đường về? Em muốn mặc kệ tất cả bỏ trốn cùng Thường Tử Phi? Hay là bị anh ta ghét bỏ em dơ bẩn, không cần em?”

Mọi người thờ hốt vì kinh ngạc.

An Noãn vẫn rất bình tĩnh, thần nhiên nói: “Mạc Trọng Huy, muốn nói cái gì chúng ta lên lầu nói, đừng la lối ở đây để cho người ta chê cười.”

Lên lầu, trở về phòng, Mạc Trọng Huy thuận tay khóa trái cửa. Anh từng bước một đi về hướng An Noãn, cuối cùng đem áp lên tường, bàn tay to nắm cầm cô lắc lắc.

“Em thật hạ lưu, Thường Tử Phi cũng phải kết hôn, em còn đưa đến cửa.”

An Noãn gạt tay anh ra khỏi cầm mình, kéo kéo khóe miệng, cười nói: “Đừng vậy, tôi hạ lưu như vậy đó, anh không thỏa mãn được tôi, còn tôi vẫn thích Thường Tử Phi, anh so với anh ấy thua xa, kỹ thuật cũng tốt hơn rất nhiều.”

Trong mắt Mạc Trọng Huy dấy lên lửa giận, bàn tay to giờ lên, nhưng vẫn không hạ xuống được.

Cô lại đưa mặt mình gần anh, khiêu khích: “Mạc Trọng Huy, anh đánh đi, cho dù anh đánh chết tôi, người tôi thích vẫn là Thường Tử Phi, cho dù Thường Tử Phi phải kết hôn, tôi vẫn cứ thích anh ấy. Chỉ cần anh ấy mở miệng, bất cứ lúc nào tôi cũng sẵn sàng đưa đến cửa.”

Mạc Trọng Huy hung hăng đâm một quyền lên tường phía sau lưng cô. Giấy tiếp theo, hần tàn nhẫn xé hết quần áo trên người cô, cúi xuống ngực cô cắn mạnh.

“Thường Tử Phi hôn luôn ôn nhu, mỗi lần anh ấy hôn tôi, tôi đều động tình. Nhưng lúc anh hôn tôi, tôi đều muốn ói, cảm giác như đang làm cùng heo.”

“Con mẹ nó cầm miệng!”

Mạc Trọng Huy rống giận, không cho cô nói tiếp. Mạc Trọng Huy không có ôm cô về giường lớn, trực tiếp tại đây muốn cô. Trước giờ chưa bao giờ An Noãn cảm thấy đau đớn và nhục nhã như vậy. Tất cả qua đi, lửa giận của Mạc Trọng Huy cũng tan hết, giúp cô tắm rửa sạch sẽ, ôm về giường lớn.

“An Noãn, về sau đừng cố ý chọc anh tức giận, người chịu thiệt cũng chỉ là bản thân em. Thường Tử Phi đã là quá khứ của em, chỉ cần em không nhắc đến anh ta, anh có thể xem như tất cả đều chưa bao giờ xảy ra.”

“Mạc Trọng Huy, anh không cần lừa mình dối người, cơ thể của tôi, tim của tôi, đã sớm thuộc về Thường Tử Phi.”

Hai mắt Mạc Trọng Huy híp lại, hơi thở nguy hiểm đang ép gần.

“Vì sao luôn chọc anh tức giận, đối với em tốt lắm sao?” Mạc Trọng Huy bắt đầu đi vuốt hai má cô: “Có phải muốn anh dắt em tới hôn lễ của anh ta, chính mắt nhìn thấy anh ta hạnh phúc, em mới cam lòng.”

An Noãn nhìn thẳng ánh mắt anh, gần từng tiếng: “Cho dù anh ấy kết hôn, tim của tôi vẫn thuộc về anh ấy, vĩnh viễn không thay đổi.”

Mạc Trọng Huy cảm di động bấm một dây số, đơn giản phân phó: “Chuẩn bị một phần đại lễ, tôi muốn đi tham gia hôn lễ của Thường Tử Phi.”

--

Hôm nay, là hôn lễ của Thường Tử Phi, ông trời đặc biệt chiều cô, thời tiết rất trong lành. Nghê Tuệ đã chuẩn bị hơn nửa tháng nay, rốt cục cũng tới cái ngày người ta mong đợi, bà có cảm giác hưng phấn, lại có chút khản trương.

“Tư Hinh, khách sạn bên kia an bài thế nào? Tiệc rượu đều chuẩn bị tốt không? Lương thị trưởng muốn đích thân đến chứng hôn, không thể mất mặt mũi.”

Thường Tử Hinh rất là bất đắc dĩ nói: “Mẹ, mẹ đã hỏi qua con vô số lần, tất cả đều đã được sắp xếp tốt, con gái của mẹ làm việc, mẹ còn không yên tâm sao.”

“Aida, mẹ rất khản trương, rất kích động. Đúng rồi, Lương thị trưởng đưa Lương phu nhân tới sao? Con có biết Lương phu nhân thích gì nhất không?”

“Mẹ, Lương thị trưởng rất ít đưa Lương phu nhân ra ngoài, vợ chồng bọn họ tương kính như băng, cảm tình cũng không hợp, chắc Lương thị trưởng đến một mình, cho dù đưa đến đây cũng chỉ là tình nhân của anh ta.”

Về mặt Nghệ Tuệ hiểu rõ, truy vấn nói: “Tình nhân của Lương thị trưởng con có quen hay không?”

“Tình nhân của anh ta rất nhiều, làm sao con quen biết hết.”

“Cũng đúng, loại người như bọn họ ai ai cũng giống nhau.”

Ngồi ở góc Thường Bách thở dài thật sâu, lăm bầm lâu bầu: “Trước kia An thị trưởng làm người thanh liêm tự trọng, cho tới bây giờ không có tình nhân.”

Nghệ Tuệ trào phúng nói: “An thị trưởng đã chết, ông cũng còn nhớ tới ông ta. Hiện tại Giang thành là Lương thị trưởng định đoạt, vì tiền đồ của Từ Hinh cùng Từ Phi, buổi tối hôm nay ông tiếp đãi Lương thị trưởng thật tốt cho tôi.”

Thường Bách hiếm khi tức giận mở miệng: “Người này chính là mặt người dạ thú hại chết An thị trưởng, bà con kêu tôi nịnh bợ hắn ta, hôn lễ đêm nay tôi không tham gia.”

Nghệ Tuệ trầm mặt, tức giận nói: “An Hồng Minh là bị con gái chính mình hại chết, hôm nay là ngày vui của con mình, ông tốt nhất đừng để chuyện gì xảy ra, bằng không tôi không tha cho ông.”

“Mẹ, các người đừng ồn, chúng ta đi xem còn có cái gì cần chuẩn bị không.”

--

Cả ngày An Noãn đều ngồi ở ban công, nhìn bên ngoài ánh mặt trời chói chang. Thường Từ Phi hôm nay sẽ kết hôn, nhưng cô dâu lại không phải là cô. An Noãn nhìn chăm chăm chiếc nhẫn kim cương đeo trên tay, ánh mặt trời chiếu rọi xuống, viên kim cương thật rực rỡ. Người hầu đưa bữa sáng cho cô đều còn trên bàn, một chút cô cũng chưa ăn, khẩu vị gì cũng không có.

Mạc Trọng Huy sáng sớm đã ra ngoài, gần đây anh luôn đi sớm về trễ, đã hai ngày An Noãn cũng chưa gặp được anh. Chỉ mong anh quên đi hôn lễ của Thường Từ Phi. Nhưng mà, cô cũng không chắc chắn, Mạc Trọng Huy không phải người thiện lương, anh ước gì nhìn thấy tim cô bị thương đến đau đớn. Mạc Trọng Huy đi vào nhìn thấy cô mãi ngắm chiếc nhẫn kim cương trong tay, thức ăn trên bàn cũng không đụng đến, lửa giận trong lòng như muốn bùng phát.

“Đi thay quần áo, đưa em đi tham gia hôn lễ của Thường Từ Phi.”

Anh đem cô kéo về phòng, đẩy mạnh vào phòng giữ quần áo. Vài ba cái đã cởi bỏ áo ngủ của cô, thay vào lễ phục xinh đẹp.

Mạc Trọng Huy nhìn nhìn, cúi đầu nói: “Không cần trang điểm nhưng so với cô dâu đẹp hơn rất nhiều, chỉ tiếc em vĩnh viễn không thể trở thành vợ của Thường Từ Phi, chỉ có thể là của anh.”

Mạc Trọng Huy vừa kéo vừa ôm cô nhét vào xe, xe một đường vững vàng chạy tới khách sạn lớn nhất Giang thành.

Tim An Noãn như bị đao cắt, từng chút từng chút co rút đau đớn.

Nàng không muốn tham gia hôn lễ của Thường Từ Phi, như vậy ít nhất còn có thể lừa gạt chính mình, anh không có kết hôn. Nhưng Mạc Trọng Huy, anh muốn làm cho cô thật đau, cô càng đau anh càng vui vẻ. Khách sạn Giang thành hôm nay bị Thường gia cùng Giang gia đặt bao hết, ngoài sân tất cả đều là xe sang trọng, nhìn vào làm cho người ta sợ hãi.

An Noãn đi tới cửa, bước chân liền ngừng lại, nhìn thấy áo cưới xinh đẹp chiếu sáng làm cho mắt cô cũng thấy đau.

“Như thế nào, không dám đi vào sao?” Âm thanh trêu chọc của Mạc Trọng Huy ở bên tai vang

lên: “Hôm nay là ngày đại hôn của Thường Từ Phi, cả đời cũng chỉ có một lần, em thật muốn bỏ qua?”

Cánh tay dài của Mạc Trọng Huy ôm lấy cô, lập tức đi vào đại sảnh. Lương Trạch Minh được đến tin tức, tự mình tiến lên nghênh đón. Giang lão cũng đi ra.

Lương Trạch Minh vươn tay muốn bắt tay Mạc Trọng Huy, anh lại ghét bỏ trực tiếp bỏ qua anh ta. Về mặt anh ta xám xịt thu tay lại, lấy lòng: “Mạc tiên sinh, gió nào thổi ngai đại giá quang lâm.”

“Đúng vậy đúng vậy, Mạc tiên sinh đại giá quang lâm làm chúng tôi thật vinh hạnh, cũng là Giang gia và Thường gia vinh hạnh, mời lên ghế phía trên.”

Mạc Trọng Huy ôm An Noãn ngồi trên chủ bàn, anh kéo ghế cho An Noãn ngồi, cánh tay dài rất là tự nhiên khoát lên thành ghế của cô, làm cho người ngoài nhìn hành động đó rất thân mật cũng rất tự nhiên.

“Noãn Noãn.”

Giọng quen thuộc gọi của tên cô. An Noãn ngẩng đầu, thấy Phù Thu, giờ phút này cô ấy đang ngồi ở bên cạnh Lương Trạch Minh, kéo cánh tay Lương Trạch Minh. Lúc này, cô hoàn toàn hiểu được, tại sao Giang thành lại nhỏ như vậy.

Người đàn ông này, trong lúc cha cô gặp chuyện không may lại bỏ đá xuống giết, hãm hại cha cô, làm cho cha cô bị hủy đi sự trong sạch cả đời, thay thế vị trí của cha cô. Trong lúc cô ở tù, rất nhiều lần muốn dùng dao giết chết anh ta. Giờ này khắc này, kẻ thù ở ngay trước mắt, cô lại chỉ có thể dùng ánh mắt hung ác theo dõi anh ta.

Từ lúc An Noãn ngồi xuống, Giang lão luôn luôn đánh giá cô, rốt cục hỏi ra miệng: “An tiểu thư nhìn rất quen mắt, cô với An Hồng Minh thị trường có quan hệ gì?”

“An Hồng Minh là cha tôi.” An Noãn cắn răng nói, mỗi nói một chữ, cô đều dùng ánh mắt sắc bén nhìn Lương Trạch Minh.

“Thì ra cháu thật là tiểu An Noãn, đã lớn như vậy, trước đây ta vẫn hay ôm cháu.”

An Noãn hơi hơi kéo kéo khoe miệng, cô không muốn nhận quen biết bất cứ người nào. Đèn được tắt bớt, hôn lễ chính thức bắt đầu, cô dâu chú rể từ thâm đồ đi lên sân khấu.

An Noãn nghe tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, còn có cả tiếng thét chói tai, người chung quanh đều cảm thán: “Thật đúng là trai tài gái sắc, rất xứng đôi.”

Đúng lúc này, cánh tay dài của Mạc Trọng Huy khoát lên vai cô, tay kia thì cầm thật chặt hai tay cô. Nghe Tuệ bận rộn, cho đến khi hai người lên tới sân khấu, bà mới ngồi xuống, an vị đối diện An Noãn. Ở trong ánh đèn mờ ảo, Nghe Tuệ nhận ra An Noãn, tức giận hừ một tiếng: “An Noãn, sao cháu lại đến đây?”

Đào mắt lại thấy Mạc Trọng Huy, liền vội vàng nở nụ cười: “Mạc tiên sinh cũng đến đây sao, chiếu cố không chu toàn, xin thông cảm nhiều hơn.”

Mạc Trọng Huy hừ lạnh một tiếng: “Tôi nghĩ bà không chào đón chúng tôi chứ.”

“Làm sao dám, làm sao dám, Mạc tiên sinh nói đùa.” Nghe Tuệ lấy lòng nói, mỉm cười chuyển hướng An Noãn: “Noãn Noãn, cháu muốn uống gì?”

“Cho cô ấy ly sữa nóng.”

Nghe Tuệ tuy rằng thực không cam lòng, nhưng cũng phải làm theo, tự mình đi lấy sữa. Nghe Tuệ đem sữa nóng đưa cho Mạc Trọng Huy cười nói: “Mạc tiên sinh, về sau ở trên thương trường, xin ngài chiếu cố Từ Phi nhà chúng tôi nhiều hơn.”

Mạc Trọng Huy lạnh lùng nói: “Lệnh công tử là người có năng lực, Thường phu nhân cũng đừng bận tâm quá.”

Ánh mắt An Noãn nhìn chăm chú trên sân khấu, Mạc Trọng Huy hận không thể đem Thường Từ Phi ra bên ngoài, Nghe Tuệ không biết nhìn sắc mặt người, nói không ngừng. Giang lão liếc mắt liền phát giác Mạc Trọng Huy hôm nay lại già bất thiện (không có ý tốt), vội vàng cười nói: “Bà thông gia, bà bận rộn đến giờ mau ngồi đi, không cần bà nói, sau này Mạc tiên sinh cùng Lương thị trường nhất định sẽ chiếu cố Từ Phi.”

Nghe Tuệ liền ngồi xuống, trong lòng thầm mắng An Noãn. Tiệc nhân này, còn có mặt mũi tới tham gia hôn lễ, thật đúng là không biết xấu hổ. Chỉ tiếc đêm nay lửa giận của bà không thể phát tiết, Mạc Trọng Huy giống gà mái bảo vệ gà con, đem An Noãn bảo vệ trong ngực, giống như ai dám thương tổn An Noãn chính là chống đối với anh. Thực không hiểu, Mạc Trọng Huy như thế nào lại thích người phụ nữ dám đả độn An Noãn này, đã ở cùng con bà, anh lại còn xem như bảo bối.

An Noãn nhìn đến trên đài cô dâu chú rể trao đổi nhẫn, hôn nhau, cô yên lặng chảy nước mắt, nước mắt rớt trên tay Trọng Huy từng giọt thật lạnh lẽo. Lửa giận của Mạc Trọng Huy bùng phát, anh đứng lên, không nói một tiếng kéo An Noãn bước đi. Động tác này dọa đến từng người có mặt trên bàn đến mất hồn.

Lương Trạch Minh rất sợ hãi, dù sao hắn ta làm vậy với An Hồng Minh, nay Mạc Trọng Huy cùng con gái An Hồng Minh ở bên nhau, nhìn qua An Noãn lại rất quan trọng với Mạc Trọng Huy, anh ta cảm thấy tương lai mình thật u ám.

An Noãn bị Mạc Trọng Huy ném vào trong xe, vừa lên xe anh liền đẩy cô ngã trên ghế ngồi, rất phần nộ gầm: “Về sau nước mắt của em không được vì người đàn ông nào mà chảy xuống.”

Anh cúi người hôn lên mắt cô, cắn cắn môi cô. Trương Húc ở phía trước lái xe, sợ tới mức mất hồn. Anh nom nớp lo sợ lái xe, tầm mắt không dám nhìn về phía sau. Rốt cục cũng về đến biệt thự, anh vội vàng ngừng xe, khẩn cấp bước xuống.

Thẩm Cẩm Phong đã chờ bên ngoài biệt thự thật lâu, Mạc Trọng Huy kêu anh ta tới kiểm tra sức khỏe của An Noãn, anh vội vàng tới, rốt cuộc chỉ nhìn thấy một mình Trương Húc xuống xe.

“Sao chỉ có một mình anh? Mạc tiên sinh đâu?”

Trương Húc làm động tác im lặng, nhỏ giọng nói: “Đi, tất cả đều đi hết.”

Thẩm Cẩm Phong hiểu rõ nở nụ cười: “Chắc chắn, không nghĩ tới Mạc tiên sinh còn có khẩu vị này nha, nhưng đừng để vết thương cũ của An Noãn tái phát nha.”

“Bớt tranh cãi đi, Mạc tiên sinh hôm nay tâm tình thật không tốt.”

“Tâm tình không tốt còn có nhả hứng này, Mạc tiên sinh cũng thật không phải người phàm, chỉ tội nghiệp An Noãn, bị tra tấn đến độ người không giống

người.”

--

Bên trong xe Bentley, An Noãn nhắm mắt lại chịu đựng, anh vỗ nhẹ mặt cô ép cô mở to mắt nhìn chính mình.

Con người đen như mực của An Noãn gắt gao trừng mắt nhìn anh, gần từng tiếng nói xong: ”Mạc Trọng Huy, anh chiếm được cơ thể của tôi, vĩnh viễn cũng được trái tim của tôi, lòng của tôi chỉ có Thường Tử Phi, cho dù anh dẫn tôi tham gia hôn lễ của anh ấy, nhưng tôi vẫn yêu anh ấy. Chỉ cần khi nào anh ấy muốn, tôi sẽ trở về bên cạnh anh ấy.”

Mạc Trọng Huy hận không thể bóp chết người phụ nữ dưới thân: ”An Noãn, em chết tâm đi, đời này trừ phi Mạc Trọng Huy anh chết trước mặt em, nếu không em đừng nghĩ trở lại bên cạnh Thường Tử Phi, ngay cả liếc mắt nhìn anh ta một cái, cũng phải được sự cho phép của tôi.”

”Bất luận như thế nào, tim của tôi là tự do, trong tim tôi có anh ấy, anh có muốn ngăn cản cũng không được.”

Mạc Trọng Huy không muốn cùng cô nói những lời vô nghĩa, dùng sức tra tấn thân thể của cô. Tất cả qua đi, Mạc Trọng Huy nhẹ nhàng vuốt ve hai má cô, ôn nhu nói: ”An Noãn, tim của em đối với anh vô dụng, cái anh muốn là người của em, thân thể của em. Tương lai anh còn muốn em sinh cho anh đứa nhỏ, làm mẹ những đứa con của anh.”

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: ”Anh nằm mơ.”

”Có phải nằm mơ hay không chúng ta từ từ đi xem! Mạc Trọng Huy anh muốn gì đó, chưa bao giờ không chiếm được.”

Mạc Trọng Huy giúp cô mặc lại quần áo, lạnh lùng nói: ”Anh ôm em xuống xe, hay em tự mình xuống, hoặc là nếu em còn có khí lực, chúng ta làm một lần nữa.”

An Noãn đột nhiên ôm lấy cổ anh, hung hăng cắn một cái, cơ hồ muốn cắn đứt một miếng thịt trên cổ anh.

”Tê --“

Mạc Trọng Huy đau đớn thở hắt vì kinh ngạc. Nhưng cũng tùy ý để cô phát tiết. Có lẽ thế này mới gọi là tình yêu, đau, mới gọi là yêu. Mạc Trọng Huy cùng An Noãn một trước một sau trở lại biệt thự, Thẩm Cẩm Phong và Trương Húc sợ tới mức không dám lên tiếng.

An Noãn lên lầu trước, Thẩm Cẩm Phong kêu sợ hãi một tiếng: ”An tiểu thư, sao trên đùi cô có máu, có phải miệng vết thương nứt ra rồi không.”

An Noãn không để ý đến hấn, cố nén đau, bước lên lầu. Mạc Trọng Huy cũng thấy được kia máu đỏ tươi chói mắt, nhiễm đỏ lễ phục của cô, nhìn thấy ghê người. Anh lập tức chạy theo lên lầu, nhưng An Noãn đã khóa cửa bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Xin Lỗi Em, Anh Rất Hối Hận

Mạc Trọng Huy muốn mở khóa cửa nhưng loay hoay mãi vẫn mở không được. Anh đứng ở bên ngoài không ngừng gõ cửa: ”An Noãn, mau mở cửa, để cho bác sĩ Thẩm thầy xem xem vết thương trên đùi em.”

”An Noãn, nghe lời, mở cửa nhanh.”

Mặc kệ Mạc Trọng Huy ở bên ngoài kêu đến khản giọng, An Noãn chết sống không mở cửa. Trương Húc kêu người, dùng tới công cụ, mới mở được cánh cửa lớn ra. Thời gian chờ đợi rất dài, Mạc Trọng Huy giờ phút này ngoại trừ lo lắng tức giận cũng tiêu tan hết. An Noãn tắm rửa sạch sẽ, thay áo ngủ, đang ngồi trên giường xử lý vết thương trên đùi mình. Vết thương vốn đã đóng vảy gần lành hiện tại lại nứt ra, máu cũng đã được rửa sạch sạch sẽ, nhưng nhìn vẫn thấy ghê người.

”An tiểu thư, tôi đến rồi, để tôi giúp cô xử lý vết thương.”

Thẩm Cẩm Phong mang theo cái hòm thuốc đến cạnh giường, An Noãn cũng không cự tuyệt, an an phận phận ngồi ở trên giường, tùy ý để Thẩm Cẩm Phong giúp cô thoa thuốc.

”An tiểu thư, đừng trách tôi không nhắc nhở cô, vết thương nếu không được xử lý tốt, chắc chắn sẽ lưu lại sẹo rất khó coi.”

Thẩm Cẩm Phong nói xong còn liếc mắt nhìn Mạc Trọng Huy. Chỉ thấy mày Mạc Trọng Huy nhíu lại. Giúp cô thoa thuốc, Thẩm Cẩm Phong còn thật sự nói với Mạc Trọng Huy: ”Mạc tiên sinh, vết thương nếu còn nứt ra, thật sự sẽ để lại sẹo, mấy ngày nay cô gắng đừng cho An tiểu thư xuống giường, cũng không thể nhúng nước, lúc tắm rửa nên đặc biệt chú ý.”

“Tôi đã biết, các người xuống trước đi.”

Mạc Trọng Huy phát tay, tất cả mọi người đều lui xuống. Ép buộc một đêm, anh cũng cảm thấy mệt mỏi, ngồi xuống giường, thăm thía nói với An Noãn: “Chúng ta về sau bớt tranh cãi, sống vui vẻ bên nhau được không?”

Mặt An Noãn không chút thay đổi nói: “Mạc Trọng Huy, anh đi ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Anh khề thờ dài, nhẹ nhàng đặt cô nằm lên giường, bắt đắ dĩ nói, “Em như vậy làm cho anh không thể đi đâu. Nửa tháng này, anh sẽ không đi làm, một tắc cũng không rời tay em, cho đến khi vết thương trên đùi em khỏi hẳn.”

An Noãn cười lạnh, tự giễu nói: “Anh sợ vết thương trên đùi tôi để lại sẹo, ảnh hưởng tầm nhìn của anh sao?”

“Tùy em muốn nghĩ sao, hiện tại ngoan ngoãn nghỉ ngơi.”

Anh cẩn thận giúp cô đắp chăn. Ngồi ở đầu giường, nhìn An Noãn bình yên ngủ, anh mới đứng dậy đi vào phòng tắm. Anh để nước lạnh lẻo từ vòi sen chảy xuống thân thể mình, dùng như vậy phương thức thương tổn năng, tìm anh rất đau. Anh chán ghét ánh mắt cô nhìn Thường Tử Phi, anh chán ghét cô rơi lệ vì một người đàn ông khác. Đúng là bởi vì rất sợ hãi mất đi, mới một lần lại một lần điên cuồng giữ lấy. Giống như chỉ có như vậy, anh mới lừa gạt chính mình, An Noãn hoàn toàn thuộc về mình, chỉ thuộc về của riêng anh.

Tắm rửa xong đi ra ngoài, An Noãn đã ngủ rất yên ổn. Anh nhin không được bàn tay khề vuốt hai bên má cô, chỉ có khi cô ngủ mới im lặng như vậy, mới không đối nghịch với anh. Anh cũng không biết, mấy năm nay, từ khi nào thì bắt đầu, cô không hề báo trước tiêu sái bước vào lòng mình. Trước kia khi cô theo đuổi anh, hầu như ngày ngày quấn quít anh, anh luôn chề cô rất phiền phức, tìm cách trốn tránh cô. Trước kia câu cửa miệng của An Noãn chính là: “Em là con gái của An Hồng Minh, cưới em toàn bộ Giang thành sẽ là của anh.”

Quyết định cùng cô đính hôn là do An Hồng Minh muốn, khi đó anh mới đứng vững ở Giang thành. Tuy đính hôn là bị bắt buộc, nhưng từ đáy lòng anh cũng không có kháng cự. Khi đó hẳn luôn tự nói với mình, Tư Nghiên đã chết, người anh yêu nhất đã chết, cùng ai kết hôn cũng giống nhau, An Noãn rất lương thiện đáng yêu, hoàn toàn không có tâm cơ, thậm chí ngay cả mắt nhìn người cũng không có, cưới về có lẽ còn có thể làm cho cuộc sống của anh thêm màu sắc.

Anh hoàn toàn thật không ngờ ở buổi tiệc đính hôn lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn như vậy, càng không nghĩ tới mình lại ra quyết định, An Hồng Minh chết ở trong tay anh, cuộc sống của An Noãn cũng từ đó về sau hoàn toàn thay đổi.

“Xin lỗi em, anh rất hối hận.”

Môi anh lạnh lẻo hôn lên trán cô. Khi anh hiểu được, đối với Hà Tư Kỳ chỉ là trách nhiệm, là dung túng, đối với An Noãn mới là tình yêu, nhưng tất cả đều đã trễ.

--

Ngày hôm sau khi An Noãn tỉnh lại, nhìn thấy Mạc Trọng Huy mặc trang phục ở nhà, đang ngồi ở ban công, xem văn kiện uống cà phê. Trước đây không bao lâu cô ảo tưởng sẽ có một ngày như vậy, nhưng nay lại biến thành một loại oan nghiệt. Mạc Trọng Huy cảm giác được ánh mắt của cô, anh buồn trong tay văn kiện, lập tức đi tới trước mặt cô.

“Thẩm Cẩm Phong nói em tốt nhất nằm trên giường nghỉ ngơi, anh ôm em đi rửa mặt.”

An Noãn đẩy anh ra, lạnh lùng trả lời: “Tôi không yếu ớt như vậy.”

Cô tự đi đến phòng tắm đánh răng rửa mặt. Mạc Trọng Huy cẩn thận đứng sau lưng cô. Rửa mặt xong, Mạc Trọng Huy đã kêu người hầu đem bữa sáng đưa lên lầu. Bữa ăn sáng phong phú nhưng An Noãn lại hoàn toàn không có khẩu vị. Phát tay, nàng miễn cưỡng nói: “Không muốn ăn, đem đi đi.”

Người hầu nhìn về phía Mạc Trọng Huy, Mạc Trọng Huy nhú nhú mày.

An Noãn nhìn hẳn, mặt không chút thay đổi nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ không lấy sinh mạng của mình đùa giỡn, anh không đáng để tôi làm như vậy, cảm thấy đói bụng tôi tự nhiên hội đi xuống tìm đồ ăn.”

Lúc này Mạc Trọng Huy mới dùng ánh mắt kêu người hầu đem tất cả đồ ăn mang đi. An Noãn tự rót cho mình ly nước, lấy thuốc tránh thai từ trong túi ra bỏ hai viên vào miệng.

Mạc Trọng Huy dè mĩ tâm, cúi đầu nói: “Về sau đừng uống loại thuốc này, không tốt cho sức khỏe.”

An Noãn cười lạnh: “Không uống thuốc, không lẽ phải sinh đứa nhỏ cho anh? Mạc Trọng Huy, anh đừng nằm mơ.”

“An Noãn, em đừng có ý đồ chọc giận anh, đối với em cũng không có gì tốt.”

An Noãn lạnh lùng trả lời: “Tôi không muốn chọc giận anh, tất cả tôi nói đều là sự thật, cho dù có một ngày bất hạnh mang thai đứa bé của anh, tôi cũng sẽ giải phẫu phá thai.”

Tiếng chuông đi động đột nhiên vang lên, Mạc Trọng Huy nhu nhu huyết thái dương, cô gắng áp chết lửa giận. Điện thoại từ Bắc Kinh gọi đến, Mạc Trọng Huy nhủ nhủ mày, ấn hạ nghe.

“Con, mẹ đã đến Giang thành, mau tới sân bay đón mẹ.”

Mạc Trọng Huy cảm đi động đi đến ban công, rất là phiền toái hét: “Mẹ, mẹ tới Giang thành làm cái gì?”

“Ít nói nhảm, mẹ đến đây thăm con, mau đến đón mẹ.” Đầu dây bên kia nói xong cũng cắt đứt điện thoại. Hiện tại anh đã rất phiền, Đường Tĩnh Vi lại đây, lại càng thêm một mối.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói với An Noãn: “Anh có việc phải ra ngoài, em muốn ăn gì thì nói với người hầu.”

--

Từ khi Hà Tư Kỳ xuất viện cũng không ra cửa, bác sĩ nói nếu cô không điều dưỡng cho tốt sẽ ảnh hưởng đến khả năng mang thai, bởi vậy cho dù đang trong hoàn cảnh này, cô vẫn phải điều dưỡng sức khỏe mình cho tốt.

Thấy trên báo đăng tin hôn lễ của Thường Tử Phi và Giang Thiển Nhu, cô nhin không được khỏe môi giờ lên, An Noãn nha An Noãn, ngay cả người yêu cô nhất Thường Tử Phi cũng đi cưới người khác, lại đem tương lai của mình đặt cược trên người Mạc Trọng Huy, chỉ sợ thất bại thảm hại.

Người hầu cũng thấy được tin tức, nhin không được nói: “Tiểu thư, Thường Tử Phi không phải rất yêu tiện nhân An Noãn? Sao anh ta lại cưới Giang gia tiểu thư làm vợ.”

“Đàn ông có mấy ai tốt đẹp, gặp một người yêu một người. Giang Thiển Nhu lại là cháu gái Giang lão, diện mạo tốt, đáng người tốt, bằng cấp tốt, bối cảnh tốt, Thường Tử Phi vì cái gì phải chết trên tay An Noãn, làm kẻ địch của Mạc Trọng Huy, anh ta là người thông minh, sẽ có lựa chọn thông minh.”

“Không có Thường Tử Phi, An Noãn lại càng không là đối thủ của tiểu thư.”

Hà Tư Kỳ chưa sót nhấp mím môi, thần nhiên nói: “Không, cô sai rồi, hiện tại tôi không phải là đối thủ của An Noãn, bởi vì Mạc Trọng Huy trúng của thuốc mê của cô ta còn chưa tỉnh lại.”

“Tiểu thư, kể tiếp cô có tính toán gì không.”

Con mắt nâu của Hà Tư Kỳ híp lại, gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi đương nhiên có tính toán, đứa con đáng thương của tôi còn phải cần tôi trả thù, tôi nhất định phải làm cho tiện nhân kia chết không toàn thây.”

“Đừng rồi tiểu thư, tôi nghe nói Bắc Kinh bên kia có người tới.”

Hà Tư Kỳ nhủ nhủ mày, dùng ánh mắt đang hỏi cô ta.

“Nghe nói Mạc phu nhân tới.”

“Phải không, thật đúng là tới rất tốt, để cho Mạc phu nhân nhìn bảo bối của mình mê luyện An Noãn đến mức nào, có lẽ không cần tôi ra tay, cũng sẽ có người ra tay thay tôi thu thập An Noãn.”

Hà Tư Kỳ lộ ra nụ cười giảo hoạt.

--

Ở sân bay, Mạc Trọng Huy đón Đường Tĩnh Vi, Đường Tĩnh Vi không mang theo người nào, một mình đơn độc tới. Đường Tĩnh Vi thấy Mạc Trọng Huy tự nhiên nhào vào lòng anh, vuốt mặt anh đau lòng nói: “Sao lại gầy như vậy.”

Mạc Trọng Huy cau mày đẩy tay bà ra, tức giận nói: “Mẹ, không có việc gì chạy tới Giang thành làm gì? Gia gia có biết không? Con đưa người trở về.”

“Mẹ không đi, lần này muốn ở lại đây lâu một chút, gia gia con cũng đã đồng ý, bằng không mẹ đâu dám tới đây. Đi thôi, đưa mẹ về chỗ ở của con.”

Ngồi ở trong xe, Mạc Trọng Huy trong khoảng thời gian ngắn không biết nên mang Đường Tĩnh Vi đi nơi nào. Nghĩ nghĩ, anh kêu Trương Húc tới Thiên Đường.

Đường Tĩnh Vi một bước tiến Thiên Đường, chân mày xinh đẹp nhíu lại. Đến phòng, bà buồn bực: “Huy nhi, con mỗi ngày đều ở đây? Con ở Giang thành ngay cả cái nhà cũng không có? Tư Kỳ đâu? Cô ta cũng để con tùy ý ở đây?”

Mạc Trọng Huy thần nhiên nói: “Cô ấy đang điều dưỡng sức khỏe ở biệt thự của mình.”

“Con dẫn mẹ đi gặp Tư Kỳ, rốt cuộc cũng đang mang thai con cháu của Mạc gia, dù đứa nhỏ không còn, mẹ cũng nên đại diện Mạc gia đi thăm con bé.”

Mạc Trọng Huy phân phó Trương Húc đưa Đường Tĩnh Vi đi.

Mặt Đường Tĩnh Vi lập tức trầm xuống: “Mẹ vất vả đến Giang thành một chuyến, con lại không thể ở bên cạnh mẹ vài ngày?”

Mạc Trọng Huy giải thích: “Mẹ, con còn rất nhiều việc cần xử lý, để cho Trương trợ lý đưa mẹ đến đó.”

“Con ở Giang thành chính là ông chủ của Thiên Đường sao? Mạc gia chúng ta mấy đời đều làm quân nhân, là một gia tộc trong sạch, con lại ở đây mở hội sở giải trí, hội trò này về sau sẽ thành nhược điểm.”

Mạc Trọng Huy cũng có chút tức giận, lạnh lùng nói: “Mẹ, mẹ đừng đã quên, ngoại công ngày xưa cũng trong hắc bang.”

“Con!”

Đường Tĩnh Vi bị tức không nhẹ, xoay người bước đi. Trương Húc lái xe đưa Đường Tĩnh Vi đến biệt thự của Hà Tư Kỳ, Hà Tư Kỳ cũng không nghĩ Đường Tĩnh Vi vừa đến Giang thành liền tới thăm cô.

“Mạc phu nhân.” Hà Tư Kỳ ghen ngào kêu.

Đường Tĩnh Vi nhún mày, nắm tay cô nói: “Nha đầu ngọc, sao lại khách khí như vậy, cứ gọi dì Đường như trước đây là được rồi.”

Hà Tư Kỳ mỉm cười, một câu dì Đường cũng chưa gọi ra được.

Đường Tĩnh Vi khẽ thở dài: “Ta biết cháu còn trách ta, trách Mạc gia chúng ta đối với hai chị em làm những việc kia.”

“Dì Đường, cho đến bây giờ cháu cũng chưa từng trách dì, là chị cháu không biết lượng sức, cháu biết cháu không xứng với anh Trọng Huy, nhưng vẫn không chê được yêu anh ấy.”

Đường Tĩnh Vi vỗ vai cô an ủi: “Ta có thể hiểu, thật ra lúc đó ta cũng không phải vì gia cảnh của Mạc gia, nhưng tư tưởng của lão gia tử bảo thủ, ông ấy không có cách nào nhận. Chuyện lúc trước không nói, về sau có thể lão gia tử sẽ thay đổi ý tưởng. Nói cho dì biết, đứa nhỏ trong bụng cháu đã xảy ra chuyện gì, đang êm đẹp lại bị như vậy.”

Nói đến đứa nhỏ, nước mắt Hà Tư Kỳ ào ào chảy xuống, ghen ngào thê thảm nói: “Thực xin lỗi, là do cháu không bảo vệ tốt đứa nhỏ, trong lúc cháu mang thai, anh Trọng Huy quan hệ với một người phụ nữ khác, cháu bị tức phải nhập viện, nhưng trong lúc đó, anh Trọng Huy không tới bệnh viện thăm cháu được một lần, mỗi ngày anh ấy đều ở bên cạnh người phụ nữ đó. Chỉ trách cháu xúc động, cháu đã đi tìm người phụ nữ đó, kết quả cô ấy ra tay xô ngã cháu, cho nên đứa nhỏ không còn.”

“Có loại phụ nữ tàn nhẫn như vậy sao!” Sắc mặt Đường Tĩnh Vi ngưng trọng.

Hà Tư Kỳ lau nước mắt, khàn giọng tiếp tục nói: “An Noãn kia, cô ta không ngừng thương tổn cháu, thương tổn con của cháu, cô ta đã từng dùng dao đâm bị thương anh Trọng Huy, nhưng anh ấy vẫn che chở cho cô ta. Cháu sanh non nằm viện, mãi cho đến xuất viện, gần một tháng trôi qua, anh Trọng Huy cũng không có tới thăm cháu. Hiện tại trong lòng anh ấy chỉ có người phụ nữ đó, ngay cả chị của cháu có lẽ cũng đã quên.”

“Lại có loại phụ nữ tâm ngoan thủ lạt (độc ác) như vậy.”

Nhìn sự tức giận trong mắt Đường Tĩnh Vi, trong lòng Hà Tư Kỳ cười trộm. Mạc Trọng Huy gặp lại An Noãn, có thể vì An Noãn tranh cãi với mẹ ruột của mình.

“Dì Đường, dì muốn ở Giang thành bao lâu, nếu không trong khoảng thời gian này đến đây ở với cháu, một mình cháu ở một nơi rộng lớn như vậy, hiện tại mỗi đêm đều thấy ác mộng, mơ thấy cái đứa nhỏ đáng thương.”

Đường Tĩnh Vi cầm tay cô an ủi: “Đứa nhỏ, cháu vất vả rồi, dì thực xin lỗi chị em cháu, hiện tại, Huy nhi lại làm cho cháu bị tổn thương. Cháu yên tâm, trở về Bắc Kinh, dì nhất định sẽ ở trước mặt lão gia tử thay cháu nói vài lời.”

Ở trong mắt Hà Tư Kỳ, Đường Tĩnh Vi là một người lương thiện. Năm đó tất cả mọi người phản đối Mạc Trọng Huy cùng chị ở bên nhau, Đường Tĩnh Vi là người duy nhất ủng hộ bọn họ. Chỉ tiếc bà rất nghe lời lão gia tử, cuối cùng vẫn đứng về phía lão gia tử.

Đường Tĩnh Vi cuối cùng bị Hà Tư Kỳ thuyết phục, ở lại biệt thự với Hà Tư Kỳ, gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy cường ngạnh nói: “Hôm nay mẹ ở lại biệt thự với Tư Kỳ, con làm xong việc thì trở về, chúng tôi chờ cơm tối.”

Nói xong bà cúp máy không cho Mạc Trọng Huy có cơ hội cự tuyệt. Mạc Trọng Huy dè mi tâm, mỗi một năm xuống ghế.

“An Noãn có ăn gì chưa?” Anh hỏi Trương Húc.

Trương Húc nom nớp lo sợ báo cáo: “Giữa trưa An tiểu thư có ăn chút cơm, sau khi ăn xong còn ăn trái cây, thời gian còn lại cô ấy ở phòng đọc sách.”

“Gọi điện về nói với trong nhà, tối nay tôi không về.”

Trương Húc hơi dừng lại, nhắc nhở: “Mạc tiên sinh không phải đã hứa với An tiểu thư?”

Anh phiền toái nói: “Lời hứa đã tôi đã sớm làm trái.”

--

Người hầu nói với An Noãn đêm nay Mạc tiên sinh không trở lại, An Noãn rất bình tĩnh, dường như chuyện Mạc Trọng Huy với cô không quan hệ.

An Noãn ăn cơm xong chuẩn bị lên lầu, Thẩm Cẩm Phong đột nhiên đến đây, Mạc Trọng Huy không ở nhà, anh ta trở nên có chút cà lờ phát phơ, huyết sáo nói: “Mạc tiên sinh kêu tôi tới thay thuốc cho cô, chắc chắn, tôi đường đường là một bác sĩ lớn phải tới nhà của bệnh nhân để thay thuốc, rất mẹ nó phung phí nhân tài.”

“Bác sĩ Thẩm, không cần làm phiền anh, tôi có thể tự mình thay thuốc.”

“Đừng đừng đừng” Thẩm Cẩm Phong vội vàng làm lạnh: “An tiểu thư đừng nóng giận, tôi chỉ đùa một chút, thay thuốc cho phụ nữ của Mạc tiên sinh, là vinh hạnh của Thẩm mỗ, phải tu luyện phúc khí mấy đời mới có.”

An Noãn vẫn cự tuyệt, Thẩm Cẩm Phong đột nhiên đến trước mặt cô nói: “An tiểu thư, Thường Tử Phi hôm nay đến bệnh viện kiểm tra, cô muốn biết kết quả không?”

An Noãn nhướn mày.

“Rất muốn biết sao? Để tôi thay thuốc cho cô trước.”

An Noãn ngoan ngoãn ngồi xuống, để cho anh giúp cô thay thuốc.

“Ok, xong, nhiệm vụ Mạc tiên sinh giao cho tôi đã hoàn thành.”

Thẩm Cẩm Phong đánh tay một cái.

“Bác sĩ Thẩm, hiện tại anh có thể nói cho tôi biết chưa?”

Thẩm Cẩm Phong hì hì cười ra tiếng, lộ ra hàm răng trắng như tuyết: “Thật tôi lừa cô, Thường Tử Phi tân hôn, làm sao có rảnh đến kiểm tra, phòng chừng mỗi ngày đều ở nhà động phòng. Uy..... An tiểu thư, cô đừng tức giận..... Tôi không phải cố ý muốn gạt cô.....”

An Noãn không thèm để ý đến anh ta, lập tức lên lầu, ‘Phanh’, dùng sức đóng cửa.

Thẩm Cẩm Phong oán giận nói với người hầu: “Tính tình cô ấy xấu như vậy, có phải bình thường các người hầu hạ rất vất vả? Mạc tiên sinh mỗi tháng trả cho các người bao nhiêu tiền lương?”

“An tiểu thư bình thường cũng không phải như vậy, cô ấy là người rất tốt.”

“Chắc chắn, xem một đám các người vượt mông ngựa, cô ấy không biết, Mạc tiên sinh nhà các người lại càng nghe không được.”

Thẩm Cẩm Phong vừa đi ra biệt thự liền gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy báo cáo tình huống, đương nhiên, anh chỉ nói kết quả, thành công thay thuốc cho An tiểu thư, nhưng không có nói mình đã sử dụng thủ đoạn gì.

--

Mạc Trọng Huy giờ phút này đang ăn cơm với Đường Tinh Vi, vẫn không yên lòng cho đến khi nghe xong Thẩm Cẩm Phong báo cáo mới yên lòng.

“Huy nhi, trong lúc Tư Kỳ sanh non sao con không chăm sóc con bé? Người cũng gầy đi rất nhiều?”

Mạc Trọng Huy lúc này mới nhìn đến Hà Tư Kỳ, hình như là gầy đi không ít.

“Mấy ngày này thừa dịp mẹ ở Giang thành, con đến bồi Tư Kỳ. Mạc gia chúng ra đã rất có lỗi với Tư Nghiên, giờ không cần lại phụ Tư Kỳ.”

Nói đến Hà Tư Nghiên, trong mắt Mạc Trọng Huy lại nổi lên ưu thương.

Hà Tư Kỳ tự giễu nói: “Di Đường, di cũng đừng bức anh Trọng Huy, hiện tại cho dù chị cháu còn sống, anh Trọng Huy cũng sẽ không nhiều liếc nhìn chị ấy một cái, hiện tại trong mắt anh ấy chỉ có An Noãn.”

“A, lại còn có một người phụ nữ khác, Huy nhi, con tính khi nào thì cô ta đến gặp mẹ?”

Mạc Trọng Huy tức giận trừng mắt nhìn Hà Tư Kỳ, lập tức lạnh lùng nói: “Mẹ, chỉ là chơi đùa, không phải là thật.”

“Con cũng nói không phải là thật, vậy con sợ hãi cái gì, để mẹ gặp cô ấy một chút. Mẹ cũng rất muốn xem ánh mắt con mẹ nhìn người thế nào.”

“Hiện tại sức khỏe cô ấy không được tốt, đang ở nhà dưỡng bệnh.”

“Vậy mẹ phải càng đến thăm cô ta.”

Mạc Trọng Huy ‘Đằng’ đứng lên, phiên toái nói: “Mẹ, khi nào mẹ về Bắc Kinh, con đưa mẹ về.”

Đường Tinh Vi hừ lạnh: “Mẹ muốn đến đây vài ngày, con lại không cháo đón mẹ?”

Mạc Trọng Huy không nói gì, xoay người chuẩn bị rời đi.

Đường Tinh Vi đem đũa dần mạnh trên bàn, nổi giận gầm lên: “Hôm nay mẹ ở đây, không cho phép con ra ngoài.”

Bước chân Mạc Trọng Huy dừng lại, tiện đà lên lầu.

Sau khi Mạc Trọng Huy đi, Hà Tư Kỳ cố ý nói: “Dì Đường, đi đừng giận anh Trọng Huy, anh ấy chỉ quá để ý An Noãn, chắc là sợ đi thương tổn An Noãn.”

Là một người mẹ, nhìn thấy con mình thích điên cuồng một người phụ nữ, trong lòng chắc chắn sẽ khó chịu, chân mày Đường Tinh Vi giờ phút này gắt gao nhíu chặt, thần nhiên nói: “Tư Kỳ, con biết An Noãn không, bữa nào đưa đi đi gặp cô ta.”

“Cháu biết cô ta, nhưng hiện tại cô ta được anh Trọng Huy bảo vệ, cháu cũng không biết cô ta đang ở đâu, nhưng Trương trợ lý biết, chúng ta có thể kêu anh ta đưa đi.”

--

Hà Tư Kỳ cùng Đường Tinh Vi nói chuyện một chút, trong lòng lại nghĩ đến Mạc Trọng Huy.

“A di, hôm nay đi tất bật chắc đã mệt mỏi, đi nghỉ ngơi sớm, sáng mai cháu sẽ đưa đi đi dạo. Giang thành mặc dù kém xa Bắc Kinh phồn vinh, nhưng cũng được phát triển rất tốt, đây cũng là nhờ công của anh Trọng Huy, ở đây hầu hết thương xá đều là của Mạc thị.”

“A, thật không? Con của ta khi nào thì thành đạt như vậy.”

Tuy rằng lời nói có vị chua, nhưng trong mắt Đường Tinh Vi vẫn cao hứng, làm gì có người nghe người khác khen con mình mà không vui vẻ chứ.

“Dì Đường, thật ra anh Trọng Huy rất có năng lực, trước kia là vì gia gia một lòng muốn anh ấy tiến vào bộ đội.”

Đường Tinh Vi khê thờ dài, bất đắc dĩ nói: “Lão gia từ cả đời vì nước, hy vọng con cháu đều giống ông ấy. Quên đi, chuyện lúc trước không nói nữa, mau đi lên với Huy nhi.”

Hà Tư Kỳ lên lầu, Mạc Trọng Huy cũng không ở trong phòng. Nàng gõ cửa thư phòng, bên trong cũng không lên tiếng. Nhưng cô biết anh có bên trong, đèn vẫn sáng.

“Anh Trọng Huy, em vào được không?”

Hà Tư Kỳ nhẹ nhàng đẩy cửa, quả nhiên Mạc Trọng Huy ngồi trên ghế ngẩn người.

“Đã trễ thế này, về phòng nghỉ ngơi đi.”

Cô đi qua đi kéo cánh tay anh, nũng nịu nói.

Mạc Trọng Huy rất là tự nhiên rút tay về, cúi đầu nói: “Cô đi nghỉ ngơi đi, tôi còn có việc.”

Hà Tư Kỳ phát hỏa, rống lớn lên: “Anh có chuyện gì, hiếm khi trở về không thể bồi bên cạnh em sao? Em sanh non nằm viện, anh có đi thăm em không? Em xuất viện gần một tháng, anh có trở về một lần không? Trong lòng của anh không có em một chút nào sao? Anh có biết mất đi đứa nhỏ em có bao nhiêu khó chịu, anh không chỉ không báo thù cho em, anh còn cả ngày bồi ở bên An Noãn, cô ta là hung thủ hại chết con của chúng ta.”

Sắc mặt Mạc Trọng Huy trầm xuống, lạnh lùng nói: “Cô sanh non không liên quan đến An Noãn!”

“Cho đến bây giờ anh còn che chở cô ta, quên đi, không nói nữa, về phòng với em đi.”

Thấy Mạc Trọng Huy vẫn bất động, Hà Tư Kỳ lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Anh có biết hay không, từ khi đứa nhỏ không còn, em chưa từng ngủ được một ngày an ổn, mỗi đêm em đều nằm mơ, mơ thấy đứa nhỏ đáng thương, mỗi đêm nửa đêm tỉnh lại, em cố nào hy vọng anh ở bên cạnh em, nhưng vẫn không có, em chỉ muốn một chút cảm giác an toàn cũng không có. Mạc Trọng Huy, anh nhất định phải đối với em tàn nhẫn như vậy sao? Có thể đối với em công bằng một chút, bất luận như thế nào em cũng là người bị tổn thương.”

Mạc Trọng Huy khê thờ dài, đứng lên ôm cô trở về phòng.

Đến phòng, Hà Tư Kỳ liền ôm lấy Mạc Trọng Huy, chủ động hôn lên môi anh.

Mạc Trọng Huy cau mày, nhẹ nhàng đẩy cô ra, thần nhiên nói: “Em còn chưa khỏe, lên giường nghỉ ngơi cho tốt.”

“Không, em đã điều dưỡng rất tốt, có thể.”

Cô lại lao vào anh, cô biết, hiện tại cơ hội duy nhất chính là mang thai lần nữa, chỉ có mang thai đứa nhỏ của anh, mới có khả năng đánh bại An Noãn.

Mạc Trọng Huy dùng sức đẩy cô ra, không chút để ý nói: “Mau lên giường ngủ.”

Hà Tư Kỳ biết anh tức giận, trong lòng không tiếng động thở dài, có lẽ do cô quá sốt ruột.

Ngoan ngoãn lên giường, Mạc Trọng Huy cũng ngồi lên giường.

“Anh còn không nghỉ ngơi sao?” Cô nắm chặt tay Mạc Trọng Huy, như rất sợ anh sẽ chạy trốn.

Về mặt Mạc Trọng Huy bình tĩnh, cúi đầu nói với cô: “Chuyện tôi với An Noãn, cô không cần nói với mẹ tôi.”

Trong mắt Hà Tư Kỳ phát ra lửa giận, quát: “Tại sao không thể nói, anh sợ hãi cái gì? Sợ kết cục cô ta giống chị em sao?”

Ánh mắt Mạc Trọng Huy lạnh xuống, gần từng tiếng giống như ra lệnh: “Hà Tư Kỳ, hôm nay mỗi một câu tôi nói với cô, cô tốt nhất nên nhớ ở trong lòng, chuyện tôi và An Noãn, tốt nhất không nên từ trong miệng cô tới tai mẹ tôi, nếu không, đừng nói là cô, là ai tôi cũng sẽ không khách khí.”

Mạc Trọng Huy nói xong liền bỏ đi.

Hà Tư Kỳ nằm ở trên giường, hai tay nắm chặt dra giường, anh đã muốn bảo vệ An Noãn như vậy, cô còn được bao nhiêu phần thắng. Nhưng cho dù có trả bằng tính mạng của mình, cô cũng muốn trả thù cho đứa nhỏ, cùng An Noãn ôm nhau cùng chết.

Mạc Trọng Huy ở thư phòng một đêm, này một đêm anh không ngủ, trong lòng đều là hình bóng của An Noãn, lo lắng vết thương trên đùi cô, suy nghĩ cô ngủ có ngon không. Một đêm không về nhà, nha đầu kia có suy nghĩ lung tung hay không. Ngẫm lại lại cảm thấy dư thừa, cô cũng không để ý mình, có lẽ không trở về nhà chính là hợp ý cô.

Trời sáng, anh cũng không đợi được nữa. Khi xuống lầu, Đường Tinh Vi đang đi lên.

“Mẹ, sao mẹ thức sớm vậy?”

“Ồ đây ngủ không quen.” Đường Tinh Vi vừa nói vừa đi xuống lầu: “Mẹ đi nấu bữa sáng cho con, đã lâu con chưa ăn bữa sáng mẹ làm.”

“Mẹ, công ty có việc gấp, không kịp ăn sáng, con đi trước.”

Mạc Trọng Huy nói xong vội vàng bước đi. Đường Tinh Vi bóng dáng gấp gáp của anh, mày hơi nhíu lại. Sáng sớm phải đi xử lý công việc, hay chờ không kịp đi xem người phụ nữ kia. Đường Tinh Vi không kịp nghĩ nhiều, đã thấy Hà Tư Kỳ vừa khóc vừa đi xuống lầu.

“Làm sao vậy? Đây là làm sao vậy? Huy nhi đêm qua khi dễ cháu?”

Hà Tư Kỳ lau mắt, đáng thương nói: “Anh Trọng Huy hiện tại cũng không chịu ngủ chung giường với cháu, trong mắt anh ấy, trong lòng anh ấy chỉ có An Noãn, anh ấy vì cô ta muốn thủ trình tiết.”

Đường Tinh Vi liếc cô: “Nha đầu kia, nói bừa cái gì đâu, lời này sao có thể từ miệng một cô gái nói ra. Đừng suy nghĩ nhiều.”

“Di Đường, cháu không có nói bậy, trong mắt anh Trọng Huy hiện tại cũng chỉ có An Noãn, chỉ tiếc trong lòng An Noãn đã có người khác, cô ta vĩnh viễn cũng không thích anh Trọng Huy.”

Đường Tinh Vi nghe xong biểu tình trở nên nặng nề. Con của bà, bà là người rõ ràng nhất, so với ai khác đều quyết cường hơn, nhận định một người, trừ phi chính mình thay đổi ý nghĩ, nếu không..... Người như vậy, một khi bước chân vào tình yêu, chỉ sợ người tổn thương chính là bản thân mình.

--

Mạc Trọng Huy cho xe về biệt thự, người hầu nói với anh, An tiểu thư còn chưa thức. Mạc Trọng Huy gật đầu, bước chân không tiếng động lên lầu. An Noãn quả nhiên còn ngủ say, bộ dáng ngủ làm cho người ta yêu thích.

Ngồi ở đầu giường cô một lát, xem xét vết thương trên đùi, đã lành không ít. Nếu không có lần đó trên xe, hiện tại chắc lành hẳn. Nghĩ đến đây, anh hối hận không thôi. Nhịn không được muốn cúi xuống hôn nhẹ vết thương của cô, An Noãn đột nhiên tỉnh lại.

“Mạc Trọng Huy, anh đang làm cái gì?” An Noãn cau mày ngồi dậy.

“Chân còn đau không?”

An Noãn bĩu môi, đứng dậy đi đến phòng tắm, lười quan tâm anh. Rửa mặt xong đi ra, Mạc Trọng Huy còn ở trong phòng cô, bữa sáng cũng giúp cô mang lên.

An Noãn ngồi xuống ăn vài miếng, Mạc Trọng Huy lấy ly sữa cô uống còn một nửa uống hết, còn ăn luôn nửa chén cháo của cô.

“Mạc Trọng Huy, anh có thể đừng biến thái như vậy được không, muốn uống sữa đi lấy uống, muốn ăn cháo tự mình đi lấy, anh làm vậy có ý gì?”

Về mặt Mạc Trọng Huy bình thản nói: “Giữa chúng ta còn phân chia em hay anh sao.”

An Noãn trầm mặt, cầm quyển sách đi ra ban công.

Sau khi Mạc Trọng Huy dọn dẹp xong, cũng không có rời đi, mà cầm máy tính ngồi đối diện cô.

Trên ban công ánh mặt trời chiếu xuống, bọn họ một người đọc sách, một cái cúi đầu vào máy tính, không khí thật hài hòa.

Tâm tư Mạc Trọng Huy nào có đặt vào máy tính, tầm mắt anh lâu lâu liếc nhìn cô, ánh mặt trời chiếu xuống, nét mặt cô càng trở nên tinh xảo, làn da giống như búp bê. Đôi khi yêu một người, càng nhìn, càng yêu. Hắn có chút phiền toái đứng dậy, xuống lầu pha hai ly cà phê.

“Uống chút gì đi, nghỉ ngơi một chút, đừng xem sách quá lâu, sẽ không tốt cho đôi mắt.”

An Noãn buông sách xuống, đem ly cà phê cầm trong tay.

Mạc Trọng Huy cầm lấy quyển sách của cô nhìn nhìn, nhíu mày: “Em thích làm kiến trúc sư? Có muốn về Giang để học cho xong chương trình không?”

An Noãn không thể không nói đề nghị của anh làm cho cô động tâm, nhưng cho dù có lấy bằng cấp đi nữa cô đã từng ngồi tù, sau này đi tìm công việc cũng sẽ rất khó khăn.

“Không cần, chờ vết thương trên đùi tôi khỏi hẳn, tôi muốn đến quán cà phê làm việc.”

Trong nháy mắt, mặt Mạc Trọng Huy trầm xuống, con ngươi đen như mực híp lại.

“Anh mở cho em một quán cà phê.”

An Noãn cười lạnh, thản nhiên nói: “Mạc Trọng Huy, chuyện của tôi không cần anh quản, tôi đi đâu làm việc hy vọng anh không nhúng tay vào.”

“Em chính là muốn gặp Thường Tử Phi phải không? Cho dù anh ta kết hôn, em cũng muốn đứng nhìn anh ta từ xa? An Noãn, em thích Thường Tử Phi như vậy sao, anh ta đã kết hôn, em còn như vậy giẫm lên chính mình.”

“Đúng vậy, cho dù anh ấy kết hôn, tim của tôi vẫn ở chỗ anh ấy, phải làm sao bây giờ?”

Mạc Trọng Huy hít một hơi thật sâu, để mình bình tĩnh: “An Noãn, chúng ta không cần ồn ào, sống yên ổn bên nhau được không? Giống như bây giờ, anh trăm phương nghìn kế đối tốt với em, thương em yêu em, cuộc sống như vậy không tốt sao?”

“Mạc Trọng Huy, anh thử nghĩ một chút, mỗi ngày cùng kẻ thù của mình sống chung một nhà, tùy lúc bị anh ta khi dễ, anh có chịu đựng được không? Mỗi lần anh đụng vào người tôi, ta đều nghĩ đến cái chết oan uổng của cha tôi, Mạc Trọng Huy, loại cảm thụ này có hiểu được sao?”

Mạc Trọng Huy cuối cùng phần nộ bỏ đi, cô lúc nào cũng phải nhắc nhở anh, là anh hại chết cha của cô, bọn họ sẽ không có tương lai, giống như hiện tại anh có làm gì đi nữa cũng đều là dư thừa.

--

Trương Húc bị Đường Tinh Vi kêu đến, yêu cầu của bà làm cho anh cảm thấy rất khó xử.

“Mạc phu nhân, chuyện này tôi muốn hỏi qua ý Mạc tiên sinh, tôi không thể tự tiện làm chủ.”

Hà Tư Kỳ vừa nghe nóng nảy, phụng phịu nói: “Trương trợ lý, anh ngay cả Mạc phu nhân cũng không để vào mắt sao?”

“Tôi không có ý này, chính là.....”

Đường Tinh Vi cười nói: “Trương trợ lý, cậu cũng đừng cảm thấy khó xử, huy nhi nếu trách tội, tôi sẽ chịu trách nhiệm. Tôi đến Giang thành, vì muốn xem cô gái kia, yên tâm, tôi sẽ không thương tổn cô ta.”

Trương Húc buồn bực hồng rồi, nếu còn cự tuyệt, chỉ sợ Đường Tinh Vi sẽ trở mặt với anh. Không có biện pháp, hắn đành phải cho xe chạy đến biệt thự của An Noãn, còn tìm một cơ hội gọi điện cho Mạc tiên sinh cầu cứu.

Xe ở biệt thự cửa dừng lại, về mặt Hà Tư Kỳ tái xanh. Mạc Trọng Huy thật đúng là rất coi trọng tiện nhân này, biệt thự này trang trí xa hoa quả thực hơn biệt thự của cô rất nhiều. Nhìn bên ngoài lại thấy xe thể thao màu đỏ số lượng có hạn, hai tay của cô nắm lại càng chặt.

Trương Húc để hai người ngồi ở phòng khách, còn mình lên lầu, đi tìm An Noãn. An Noãn đang ở ban công đọc sách, không nghĩ tới Trương Húc đột nhiên lại đây, cô lạnh lùng hỏi: “Trương trợ lý, tiên sinh của anh lại có cái gì muốn phân phó?”

Trương Húc nhủ mảy, thật lòng nói: “An tiểu thư, trong nhà khách người, muốn gặp cô.”

“Người nào?”

“Mẹ của Mạc tiên sinh.”

An Noãn hoàn toàn giật mình.

“An tiểu thư, cô không cần sợ hãi, cô trước đi xuống, tôi gọi điện thoại cho Mạc tiên sinh.”

“Không cần, không cần gọi điện thoại cho anh ấy, mẹ của anh ta tìm tôi còn có thể có chuyện gì, không phải là muốn kêu tôi rời khỏi con bà sao, tôi đi xuống nói chuyện với bà.”

--

An Noãn thay quần áo xuống lầu, ở phòng khách nhìn thấy Đường Tĩnh Vi và Hà Tư Kỳ. Mạc phu nhân cùng trong truyền thuyết cũng giống nhau, nhìn qua rất ung dung đẹp đẽ quý phái, khí chất phi phàm, dường như năm tháng không lưu lại dấu vết trên gương mặt bà, khó trách Mạc Trọng Huy có vẻ đẹp làm cho người ta ghen tị.

Đường Tĩnh Vi nhìn thấy An Noãn, cũng cẩn thận đánh giá, bà có chút kích động hỏi: “Cô chính là An tiểu thư? Chúng ta có phải đã gặp qua ở đâu rồi không?”

An Noãn có chút ngoài ý muốn, thần nhiên nói: “Không có, chúng ta không có gặp qua.”

“An tiểu thư đi qua Bắc Kinh không? Chúng ta có phải ngẫu nhiên gặp qua ở Bắc Kinh?”

An Noãn lại lắc đầu: “Cho tới bây giờ tôi cũng chưa đến Bắc Kinh, Mạc phu nhân nhất định là nhìn lầm người.”

An Noãn cũng giống như nhiều người khác, có điều vị thủ đô tinh tiết, nhưng mỗi lần cha đưa cô đi du lịch, cũng không sẽ đi Bắc Kinh.

Hà Tư Kỳ cũng có chút ngoài ý muốn, kéo cánh tay Đường Tĩnh Vi ngồi xuống, ở bên tai bà nhắc nhở: “Dì Đường, nói chuyện chính sự với cô ta.”

Về mặt Đường Tĩnh Vi có chút mơ hồ, cảm thấy nha đầu kia thực quen mắt, nhưng bà cũng không nhớ đã từng gặp ở đâu.

“An tiểu thư, mời ngồi đi.”

An Noãn ngồi đối diện hai người.

Đường Tĩnh Vi lấy lại bình tĩnh hỏi: “An tiểu thư ở chung một chỗ với huy nhi đã bao lâu?”

“Chúng tôi không có ở cùng một chỗ.”

Đường Tĩnh Vi giật mình, Hà Tư Kỳ lại nhảy dựng lên, rống lớn nói: “An Noãn, cô không cần giả bộ, cô không ở cùng một chỗ với anh Trọng Huy, vậy sao cô ở đây? Ở trước mặt dì Đường, ngay cả một câu nói thật cô cũng không dám sao? Cô quyến rũ anh Trọng Huy, hại chết con của chúng tôi, hiện tại, cô còn dùng thân thể của cô mê hoặc anh ấy, An Noãn, chuyện này cô cũng không dám thừa nhận sao?”

An Noãn cười lạnh, thần nhiên nói: “Nếu là tôi làm, tôi không có gì không dám thừa nhận. Hà Tư Kỳ, sao cô không nói, ba năm trước, cô cùng Mạc Trọng Huy cấu kết hại chết cha tôi, đưa tôi vào ngục giam. Phàm là người phụ nữ có tôn nghiêm, còn có thể đối với những việc làm của Mạc Trọng Huy quên hết sao?”

Đường Tĩnh Vi hơi nhủ mảy hỏi: “Ý An tiểu thư, cô ở đây không phải là cam tâm tình nguyện?”

“Đúng vậy, Mạc Trọng Huy nhốt tôi tại nơi này, không có lúc nào tôi không muốn rời đi. Chỉ cần một câu nói của Mạc Trọng Huy, một giây tôi cũng không nguyện ở lại trong này.”

Mạc Trọng Huy nhận được Trương Húc điện thoại, một đường chạy xe về nhà, đúng lúc nghe được những lời này. Anh kinh ngạc đứng ở chỗ, tay chân lạnh lẽo.

Hà Tư Kỳ thấy Mạc Trọng Huy, chạy tới nắm cánh tay của Mạc Trọng Huy: “Anh Trọng Huy, anh nghe rồi đó, An Noãn không yêu anh, nếu cô ta muốn rời khỏi anh, anh vì cái gì cứ giữ cô ta ở lại bên cạnh mình?”

Mạc Trọng Huy dùng sức đẩy ra cô, đi đến bên người của Đường Tĩnh Vi, mặt không chút thay đổi nói: “Mẹ, con nói rồi cuộc sống của con ở Giang thành không hy vọng mẹ tới quấy rầy.”

“Huy nhi, thái độ của con là sao? Nói chuyện với mẹ như vậy?”

“Mẹ, thực xin lỗi, xin người về Bắc Kinh đi, con không có thời gian bồi người.”

Mạc Trọng Huy nói xong, đi qua đi kéo lại tay An Noãn, mạnh mẽ đem cô mang lên lầu.

Hà Tư Kỳ đổ thêm dầu vào lửa, kéo cánh tay Đường Tĩnh Vi an ủi: “Di Đường, di nhìn thấy không? Anh Trọng Huy sủng người phụ nữ này đến tận trời. Trong mắt của anh ấy hiện tại không có bất luận kẻ nào, chỉ có An Noãn.”

Sắc mặt Đường Tĩnh Vi trở nên rất nặng nề, tức giận: “Thái độ của Huy nhi đối di như vậy thì không sao, nhưng vạn nhất ngày nào đó lão gia tử tới đây, chỉ sợ An tiểu thư này sẽ gặp tai ương.”

“Di Đường, di lại còn lo lắng An Noãn sao? Di đã quên là cô ta hại chết đứa nhỏ trong bụng cháu, hại chết con cháu của Mạc gia.”

Đường Tĩnh Vi vỗ nhẹ vai Hà Tư Kỳ, nghiêm trang nói: “Tư Kỳ, có lẽ có hiểu lầm, vị An tiểu thư này không giống như loại người chuyên phá hoại.”

“Di Đường, di đừng bị vẻ bề ngoài thuần khiết của cô ta lừa gạt, cô ta chính là tiện nhân không hơn không kém.”

Đường Tĩnh Vi nhướng mày, lạnh lùng nói: “Tư Kỳ, con gái nói chuyện phải chú ý.”

Hà Tư Kỳ mỉm môi, trong lòng rất là không phục: “Di Đường, di tính cứ như vậy buông tha An Noãn?”

Đường Tĩnh Vi thần nhiên cười cười, tự giễu nói: “Con di đã thích cô ấy như vậy, di còn có thể làm sao bây giờ? Năm đó chuyện của chị cháu, đã làm cho di rất hối hận. Mấy năm nay, di luôn luôn nghĩ, nếu năm đó di có thể đứng ở bên bọn họ, ở trước mặt lão gia tử nói vài lời, bi kịch sẽ không sẽ phát sinh, quan hệ của Huy nhi với di cũng không sẽ không đến bước này.”

“Di Đường, di muốn mặc kệ bọn họ sao?”

Đường Tĩnh Vi vỗ vỗ vai cô, cười nói: “Tư Kỳ, cháu cũng đừng khản trương, cảm tình là chuyện của hai người, chúng ta đều nhìn thấy sự bài xích của An tiểu thư đối Huy nhi, chuyện sau này, hãy xem tạo hóa của hai người họ. Di cũng biết, cháu đối Huy nhi dùng tình rất sâu, nhưng cảm tình là không thể miễn cưỡng.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Đồng Quy Vu Tận (Ôm Nhau Cùng Chết)

An Noãn bị Mạc Trọng Huy cưỡng chế kéo về phòng, lực tay của anh rất lớn cổ tay của An Noãn cũng bị siết đến sưng đỏ.

“Buông đau.” An Noãn dùng sức bỏ ra tay anh ra, tức giận ngồi xuống giường.

Mạc Trọng Huy dè dặt tâm đang đau nhức của mình, biết rõ là mình ép buộc giữ cô ở bên người, nhưng nghe chính miệng cô nói ra, tâm vẫn thấy đau.

Rất nhiều chuyện không nói ra thì có thể cho rằng không phát sinh, cho dù cố gắng lừa mình dối người cũng thế.

“An Noãn, em nhất định phải nói những lời kia trước mặt mẹ anh sao?”

Về mặt An Noãn khinh thường lạnh lùng nói: “Như thế nào, cảm thấy tôi nên cho anh mặt mũi trước mặt mẹ anh? Mạc Trọng Huy, anh muốn tôi nói như thế nào với mẹ anh, nói với bà, anh hại chết cha tôi, vẫn hạ lưu theo đuổi anh, trăm phương nghìn kế quyến rũ anh quần quít lấy anh sao?”

Mạc Trọng Huy lo lắng là, nếu ngay cả Đường Tĩnh Vi cũng không đứng ở bên bọn họ, kết cục của anh và An Noãn nhất định là không tốt. Tuy rằng nhiều năm trước đã muốn cùng lão gia tử đoạn tuyệt quan hệ, nhưng anh vĩnh viễn cũng thay đổi không được họ ‘Mạc’ chuyện này là thực, giống như năm đó lão gia tử nói, huyết thống không phải nói đoạn có thể đoạn. Vợ của Mạc Trọng Huy, vô luận như thế nào đều phải được Mạc gia nhìn nhận.

Hít một hơi thật sâu, anh chậm rãi tiêu sái đến bên người cô, trầm thấp nói: “Anh biết trong lòng em còn nhớ thương Thường Tử Phi, nhưng anh ta đã cưới Giang Thiên Nhu, nếu em còn cùng Thường Tử Phi dây dưa không rõ, thứ nhất Giang gia không tha cho em, đến lúc đó cũng đừng hy vọng anh giúp em thu thập cục diện rồi rắm.”

An Noãn ‘Đằng’ đứng lên, hướng về phía anh gầm nhẹ: “Anh coi tôi là cái gì?”

Mạc Trọng Huy hơi nhíu mày: “Chẳng lẽ anh nói sai sao? Em tới quán cà phê đối diện tập đoàn Phi Vũ, không phải là muốn nhìn thấy Thường Tử Phi sao? Đúng rồi, quên nói với em, quán cà phê kia anh đã thu mua, hơn nữa đã đóng cửa. Nếu em thật muốn ra ngoài làm việc, anh giúp em mở một quán cà phê ở Trầm Nhạc.”

“Mạc Trọng Huy, anh còn có thể tái nhảm chán hơn không? Làm nhiều như vậy có ý gì?”

Tay Mạc Trọng Huy sờ sờ của hai má cô, đậm cười nói: “Nếu có thể, anh hy vọng em và Thường Tử Phi vĩnh viễn cũng không gặp lại, anh chán ghét ánh mắt lúc em nhìn anh ta.”

“Mạc Trọng Huy, anh con mẹ nó thật sự biến thái.”

“Tùy em muốn nói như thế nào, chỉ cần có thể đem em ở lại bên cạnh anh.”

--

Ban đêm Đường Tĩnh Vi trở về Bắc Kinh, Mạc Trọng Huy tự mình sân bay đưa bà đi. Dọc theo đường đi, biểu tình Đường Tĩnh Vi đều thực ngưng trọng.

Đến sân bay, bà nhìn không được vẫn hỏi ra miệng: “Huy nhi, nói thật với mẹ, đối cái An Noãn, con là thiệt tình sao?”

Mạc Trọng Huy lấy trăm mặt trả lời tất cả. Đường Tĩnh Vi khẽ thờ dài, lời nói thâm thúy nói: “Huy nhi, nghe mẹ khuyên một câu, An tiểu thư vĩnh viễn cũng vào không được cửa Mạc gia, nếu để cho lão gia tử biết con động tình với một người phụ nữ đã từng ngồi tù, hậu quả thiết nghĩ sẽ không chịu nổi.”

Mạc Trọng Huy lơ đãng nói: “Ông ở Bắc Kinh, con ở Giang thành, con cũng không tin tay ông dài như vậy. Năm ấy, con không có năng lực bảo hộ không được Tư Nghiên. Hiện tại, con sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương đến người phụ nữ con yêu.”

Đường Tĩnh Vi cau mày, giọng điệu nặng nề nói: “Huy nhi, kỳ thật có chuyện mẹ vẫn muốn giải thích với con, cái chết của Tư Nghiên cùng lão gia tử không quan hệ, không phải lão gia tử làm.”

Mạc Trọng Huy cơ hồ nhảy dựng lên: “Mẹ, cái gì cũng đừng nói, mẹ nên lên máy bay.”

“Được, mẹ không nói, mẹ hy vọng con có thể tốt, cũng hy vọng con sẽ vui vẻ với tình yêu của mình. Ở gia đình chúng ta, có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, chuyện cảm tình nhiều lúc không thể làm theo ý mình, người kết hôn cùng con, nhất định phải môn đăng hộ đối với Mạc gia. Có đôi khi yêu một người không phải giữ lấy, mà để cho cô ấy tự do, nhìn cô ấy hạnh phúc, thế này gọi là yêu. Con, suy nghĩ cho thật kỹ, mẹ không hy vọng con lại bị thương tổn trong tình cảm.”

Dừng một chút, Đường Tĩnh Vi thâm thúy nói: “Về Bắc Kinh, mẹ sẽ không nói với lão gia tử về An Noãn. Đối với Tư Kỳ, Mạc gia chúng ta nhất định xin lỗi con bé, mặc dù không thương, cũng muốn đối xử tử tế với cô ấy.”

Đường Tĩnh Vi nói xong, ôm Mạc Trọng Huy một cái, xoay người rời đi. Bà rất hiểu biết tính con mình, Hà Tư Kỳ đối anh mà nói, chỉ là thay thế Hà Tư Nghiên, năm đó Hà Tư Nghiên bởi vì anh mà mất mạng, anh đem tất cả áy náy cùng tiếc nuối dồn bừa trên người Hà Tư Kỳ, nhưng chuyện này cũng không là yêu. Vô luận nhìn theo góc độ của lão gia tử, hay là của Mạc Trọng Huy, Hà Tư Kỳ đều không thể trở thành con dâu của Mạc gia.

--

Mạc Trọng Huy mở một quán cà phê cho An Noãn, cô cũng không có cự tuyệt. Trong lúc cô ở nhà tĩnh dưỡng, Mạc Trọng Huy đã kêu người trang hoàng tốt. Mặt bằng tốt nhất trên lầu một của Trăm Nhạc mở một quán cà phê.

Ngày khai trương, Elle cùng các người trong tiệm quần áo của Phù Thu đều đến chúc mừng, An Noãn bận tới mệt tới mặt. Liên tục một tuần, trong quán buôn bán rất tốt, đơn giản Mạc Trọng Huy muốn vài người cho cô, An Noãn cũng vui vẻ tự tại, giống như Elle nói, cô chỉ cần ngồi đếm tiền.

“Noãn Noãn, thực hâm mộ em, dễ dàng trở thành bà chủ, chúng ta làm công cho người ta cả đời, đều không thuê nổi một cái quầy ở Trăm Nhạc, thực cái gọi là làm tốt cũng không bằng cưới được người chồng tốt.”

Lời nói của Elle làm cho An Noãn có chút không được tự nhiên. Elle tựa hồ cũng ý thức được mình nói sai, vội vàng giải thích: “Noãn Noãn, chị không có ý đó, chị thật sự thực hâm mộ em, nhìn ra được Mạc tiên sinh đối với em rất thật lòng. Quán cà phê này nguyên bản là nhà hàng Tây sảnh, Mạc tiên sinh phải bỏ ra một giá rất cao để lấy lại. Các cô ấy đều nói, Mạc tiên sinh vì muốn có nụ cười của em, coi nhân dân tệ như giấy đem đốt.”

An Noãn tự giễu cười cười, thần nhiên nói: “Elle chị cũng đừng cười em, em biết, hiện tại ở Trăm Nhạc, không ai không ở sau lưng em nói thị phi, người ta nói cái gì, trong lòng em đều rõ ràng.”

Elle xấu hổ cười cười, tiếp theo còn thật lòng nói: “Noãn Noãn, xác thực có người ở sau lưng nói em, nói em là tình nhân của Mạc tiên sinh, Mạc tiên sinh chính là đùa chơi với em mà thôi. Còn có người nói Mạc tiên sinh đoạt em từ trên tay của Thường Tử Phi. Bất quá em đừng để ở trong lòng, những người đó chính là không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh, đây là người ta hâm mộ em.”

An Noãn hít một hơi thật sâu, thoải mái mà nói: “Elle, chị yên tâm đi, hiện tại trong lòng em rất mạnh mẽ, bất luận người khác nói như thế nào, đều không sao cả.”

Elle dừng một chút, cuối cùng vẫn tò mò hỏi ra miệng: “Noãn Noãn, Mạc tiên sinh sẽ cưới em sao?”

An Noãn lắc đầu, cúi đầu nói: “Sẽ không, anh ta chơi đùa em, mà em vì tiền của anh ta.”

“Noãn Noãn, chị biết em không phải người như thế.” Elle kích động cầm tay cô: “Tuy rằng ở chung với em thời gian không nhiều lắm, nhưng vẫn biết em

là người thiện lương, ở cùng Mạc tiên sinh một chỗ, em nhất định là bị ép buộc.”

“Cô là người ở quây nào?” Giọng Mạc Trọng Huy quý mị vang lên.

Elle rung mình, đứng lên vội vàng giải thích: “Mạc tiên sinh, thực xin lỗi.”

An Noãn hung hăng trừng mắt nhìn Mạc Trọng Huy liếc mắt, vỗ nhẹ vai Elle, thấp giọng ở bên tay Elle nói: “Elle, chị đi trước đi, bữa khác sẽ mời chị uống cà phê.”

Elle sợ tới mức chạy nhanh rồi đi. Cô đau lòng An Noãn, mới nhất thời nói ra lời trong lòng.

“Người này đã từng giới thiệu người tới xem mắt với em!”

Mạc Trọng Huy dùng là câu trần thuật, trong giọng nói mang theo nồng đậm tức giận.

An Noãn đẩy anh ra, lạnh lùng nói: “Anh dám khi dễ bạn của tôi, tôi không tha cho anh.”

Một câu, Mạc Trọng Huy liền bị chọc nở nụ cười, nhin không được trêu chọc: “Em còn có bao nhiêu bản lĩnh, còn có thể không tha cho anh. Đi thôi, tới đón em về nhà.”

An Noãn đi tới xe thể thao màu đỏ của cô, thân hình cao lớn của Mạc Trọng Huy đã ngồi ghé bên cạnh tài xế. Xe vững vàng chạy ở trên đường, An Noãn bỗng nhiên nghĩ, nếu cô lái nhanh hơn, cùng Mạc Trọng Huy đồng quy vu tận, như vậy có phải hay không hết tất cả đều có thể chấm hết, báo thù cho cha cô, cô cũng không sống khuất nhục như vậy nữa.

Nghĩ đến đây, chân nhin không được đạp chân ga, xe lập tức bay chạy nhanh hơn, đầu óc An Noãn giờ phút này trống rỗng. Bỗng nhiên ở lối rẽ có một chiếc xe chạy ra, Mạc Trọng Huy cũng quay người cầm chặt tay lái đánh một vòng, hai chiếc xe sát nhau chạy thẳng.

“Em điên rồi, ngừng xe!”

Đầu óc An Noãn không kịp tự hỏi, tay Mạc Trọng Huy vẫn vững vàng nắm tay lái, cô không biết chính mình làm cái gì, xe cuối cùng ngừng lại ven đường.

“Xuống xe!”

Mạc Trọng Huy phần nộ ở bên tai rít gào. An Noãn chất phác xuống xe. Cô nghĩ anh muốn để cô lại ven đường, nhưng Mạc Trọng Huy lại đem cô nhét vào ghé bên cạnh tài xế.

Xe vững vàng về tới biệt thự, An Noãn kinh hồn con chưa ổn định.

--

Lúc cơm chiều, Mạc Trọng Huy đi ra ngoài, Trương Húc lại ở nhà.

“An tiểu thư, cô một mình ăn trước đi, Mạc tiên sinh vừa mới ra cửa, nói đi hít thở không khí.”

Giờ phút này, An Noãn cũng biết mình làm sai, cho dù có hận anh, cũng không nên lấy sinh mạng của anh cùng anh đồng quy vu tận. Nếu không phải Mạc Trọng Huy phản ứng cực nhanh, bọn họ phỏng chừng đều bị đâm chết.

“An tiểu thư, cô làm sao vậy, sắc mặt không tốt lắm nha? Có phải hay không chỗ nào không thoải mái?”

An Noãn lắc lắc đầu, đơn giản ăn mấy miếng cơm, cô liền lên lầu.

Khi Mạc Trọng Huy trở về, cô đang ở trên giường lăn qua lộn lại. Nghe được tiếng bước chân, cô nhắm hai mắt, làm bộ ngủ say. Nhưng điểm này làm sao có thể có thể lừa gạt được Mạc Trọng Huy. Anh ngồi ở đầu giường của cô lẳng lặng hồi lâu, lâu đến An Noãn cũng không còn kiên nhẫn.

“Hôm nay, làm như vậy là muốn chết chung với anh sao?” Âm thanh trầm thấp của anh đột nhiên lên tiếng hỏi. An Noãn vẫn đang giả bộ ngủ.

Ngón tay thon dài của sờ lên mặt cô, thân nhiên nói: “Thủ đoạn trả thù của người thông minh là làm cho đối phương sống không bằng chết, mà không phải đồng quy vu tận.”

An Noãn chặt chẽ nhớ kỹ lời anh nói, thật lâu về sau cô quả thật làm được. Nghe được trong phòng tắm róc rách tiếng nước, An Noãn mới mở mắt, sống không bằng chết, đúng vậy, Cô cần gì lấy mình làm đệm lưng, phải chạm được tim anh, làm cho anh đau, thống khổ, tê tâm liệt phế.

Trong chốc lát, Mạc Trọng Huy tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, trực tiếp chui vào chăn của cô, bàn tay to tiến trong áo ngủ của nàng, tùy ý đốt hỏa.

An Noãn không nhin được, rống to ra tiếng: “Mạc Trọng Huy, mấy giờ rồi, còn động tĩnh cái gì.”

“Anh nghĩ em còn muốn tiếp tục giả bộ ngủ.”

Anh trêu chọc, hai ba cái còi đi quần áo trên người cô.

“Mạc Trọng Huy, tôi mệt mỏi, anh tìm Hà Tư Kỳ đi.”

An Noãn rất thích lấy lời này để kích anh, mỗi khi nói xong, Mạc Trọng Huy đều đã nháy mắt hóa thân cảm thú, cuối cùng người chịu thiệt vẫn là cô.

--

Tối hôm qua bị ép buộc thật lâu, ngày hôm sau An Noãn ngủ thẳng giữa trưa mới tỉnh, kỳ quái là Mạc Trọng Huy thể nhưng vẫn còn ngủ, lần đầu tiên thấy anh ngủ lười biếng. Không biết là có phải do nhiệt độ trong phòng quá cao hay không, mặt Mạc Trọng Huy rất đỏ. Đùi của anh còn trên bụng cô cũng rất nóng.

Có chút hoài nghi cô lên trán anh, nóng dọa người, người đàn ông này cư nhiên phát sốt, Mạc Trọng Huy loại này động vật máu lạnh thể nhưng cũng sẽ phát sốt. An Noãn dùng sức dời chân của anh qua một bên, Mạc Trọng Huy hừ hừ, có chút trẻ con ôm lấy thất lung cô.

“Mạc Trọng Huy, anh lại phát cái gì điên?”

“Đầu đầu, để anh ôm chốc lát.”

Người sinh bệnh quả nhiên không giống với bình thường, anh thể nhưng làm nũng với cô.

An Noãn cố gắng nhịn xuống xúc động muốn ới, rống về phía anh: “Tôi cũng không phải mẹ anh, cút ngay.”

Thừa dịp hấn đầu óc cháy hồng, mơ mơ hồ hồ, An Noãn hung hăng đập anh hai cái thẳng xuống giường.

Rửa mặt xong xuống lầu, Trương Húc lại đứng ở cửa cầu thang nhìn xung quanh. An Noãn hung hăng liếc trắng mắt.

“An tiểu thư, Mạc tiên sinh còn chưa thức sao?”

“Anh ta giống như sinh bệnh, ngủ giống như heo.”

Trương Húc giật mình, hỏi: “Tôi có thể đi lên xem Mạc tiên sinh không?”

An Noãn tức giận hừ nói: “Tôi không cho anh đi lên anh sẽ không lên sao? Anh đi lên đi, chậm trễ anh ta chết tôi cũng không phụ trách.”

Lúc An Noãn ăn cơm trưa, Thẩm Cẩm Phong liền vội vã chạy đến. Thấy cô muốn ra cửa, Thẩm Cẩm Phong hỏi: “Mạc tiên sinh bị bệnh, cô còn muốn đi làm sao? Không thể ở nhà chăm sóc anh ta?”

An Noãn lạnh lùng lưu lại một câu: “Tôi ước gì anh ta bệnh chết ở trên giường.”

Thẩm Cẩm Phong nhìn bóng dáng lạnh lùng của cô, bắt đầu dĩ thờ dài.

An Noãn vừa đến quán cà phê, có nhân viên nói với cô: “An tiểu thư, sáng sớm có một cô gái đã tới chờ cô, nói muốn làm việc cho quán cà phê của chúng ta, nhưng cô ấy giống như còn vị thành niên.”

An Noãn đến ngồi đối diện cô gái, thực là một cô gái thanh thuần đáng yêu. Cô ta thấy An Noãn rất kích động, cầm tay cô, khẩn cầu: “Cô chính là chủ của quán cà phê này, cô có thể cho tôi đến đây làm việc không?”

An Noãn nhú mày, rút tay mình về, thân nhiên hỏi: “Cô gái nhỏ, cô đã đủ mười tám tuổi chưa?”

“Đủ, sớm đủ, tôi cho cô xem giấy chứng minh, năm nay tôi hai mươi một tuổi, là sinh viên, tôi muốn làm thêm.”

An Noãn nhìn giấy chứng minh, tên nghe rất êm tai, Lương Mộ Tình, An Noãn nhăn mày, theo bản năng hỏi: “Cô với Lương Trạch Minh có quan hệ gì không?”

Cô gái trừng to đôi mắt nhìn cô vô tội hỏi: “Lương Trạch Minh, ai là Lương Trạch Minh? Tên này nghe rất quen tai nha.”

An Noãn biết là mình quá nhạy cảm, cười hỏi: “Cô rất túng tiền sao?”

“Tôi học nghệ thuật, hàng năm học phí rất mắc, cha mẹ tôi đều là nông dân, trong nhà không có gì làm gì khác, tôi vẫn ở bên ngoài kiếm việc làm thêm, mấy ngày hôm trước nghe bạn học nói, nơi này tiền lương rất cao, cho nên muốn đến đây làm việc, hy vọng cô có thể cho tôi một cơ hội.”

Tuy rằng nơi này An Noãn không thiếu người, nhưng cô bị cảm động, sáng khoái đáp ứng, thậm chí còn ứng trước cho cô ấy một tháng tiền lương, để mua dụng cụ vẽ tranh.

Cô gái cảm kích nắm tay cô nói: “An tiểu thư, cô thật đúng là người tốt, thời buổi hiện tại người tốt như cô cũng không còn nhiều, chờ tôi học xong, tôi nhất định báo đáp cô.”

Lúc An Noãn còn rất nhỏ, mỗi lần cùng cha trên đường, phạm là nhìn thấy ăn mỳ ven đường, cô luôn lấy tiền trên người cha toàn bộ cho hết ăn mỳ. Khi đó cha cô hay cau mày nói với cô Noãn Noãn, con rất ngây thơ, những gì con thấy trên thế giới này đều không phải là thật. Mỗi khi như vậy, An Noãn đều rống lên với cha cô, cha một chút tình thương cũng không có, cha không xứng làm quan.

Lúc đó biểu tình của An Hồng Minh ngưng trọng, bắt đầu nói: “Đứa nhỏ, nếu có một ngày cha không còn ở bên con, con phải làm sao bây giờ.”

Năm đó, khi An Hồng Minh rời đi, An Noãn xác thực xác thực cảm nhận được, tất cả những gì cô thấy được trên thế giới đều không phải là chân thật, nhưng cô vẫn tình nguyện tin tưởng trên đời này, vẫn còn rất nhiều người tốt.

--

Ở quán cà phê làm việc cho tới trời tối, hẹn Elle ăn cơm xong, An Noãn mới về nhà. Trong phòng khách không có ai, trong nhà im lặng, An Noãn thấy một người hầu hỏi: “Mạc Trọng Huy đi bệnh viện?”

“Không có, Mạc tiên sinh không chịu đến bệnh viện, bác sĩ Thẩm đang ở trên lầu xem bệnh cho Mạc tiên sinh.”

An Noãn không chút để ý lên lầu, vào phòng cô, Mạc Trọng Huy đang nằm ở trên giường cô, Hà Tư Kỳ ngồi ở đầu giường, thật cẩn thận dùng khăn lau trán cho anh, lại cúi người hôn lên trán anh.

Một màn ấm áp, An Noãn quả thực cũng bị cảm động.

Trương Húc thấy cô về, đi tới giải thích: “An tiểu thư, Hà tiểu thư cô ấy.....”

“An Noãn, cô trở về thật đúng lúc, tôi đang muốn tìm cô tính sổ, cô chăm sóc người thành cái dạng gì? Anh ấy bệnh thành như vậy, cô còn có tâm tư ra ngoài đi dạo, cô vẫn người sao? Anh ấy đối với cô tốt như vậy, cho cô nhà ở, cho cô xe thể thao, cho cô quán cà phê, cô trả ơn cho anh ấy như vậy sao?”

An Noãn cười lạnh đi đến bên giường, trào phúng nói: “Như thế nào, anh ta đã chết?”

“An Noãn, cô..... Cô đừng quá đáng.”

“Tôi quá đáng chỗ nào, tôi giết cha cô, hay hại cô ngồi tù?”

Hà Tư Kỳ tức giận quát: “Cô đoạt người đàn ông của tôi.”

Trương Húc cùng Thẩm Cẩm Phong ở một bên rút hút không khí.

An Noãn tức bị chọc nổi cười nói: “Bây giờ tôi cho cô, cô mang người về đi.”

Hà Tư Kỳ bị tức nói không ra lời, điên cuồng nhảy dựng lên muốn đánh An Noãn. Trương Húc chắn phía trước An Noãn, ngăn cản Hà Tư Kỳ. Mạc Trọng Huy nằm ở trên giường bị đánh thức, mở to mắt ngồi dậy.

Nhìn thấy Hà Tư Kỳ, anh không tự giác nhíu mày, thân nhiên hỏi: “Sao cô lại ở chỗ này?”

Hà Tư Kỳ một lần nữa trở lại bên giường, ôm lấy thất lung của Mạc Trọng Huy, ghen ngào thâm tình nói: “Trương trợ lý gọi điện thoại nói cho em biết, anh bị bệnh, em đến thăm anh. người phụ nữ An Noãn này, anh đối với cô ta tốt như vậy, anh bị bệnh nặng cũng không nghe thấy không hỏi tới, không chừng buổi chiều còn đi tìm Thường Tử Phi.”

Mạc Trọng Huy cau mày liếc nhìn An Noãn một cái. Anh nhẹ nhàng đem Hà Tư Kỳ đẩy ra, mặt không chút thay đổi nói: “Tôi không sao, cô trở về đi.”

Hà Tư Kỳ tức giận rống: “Em ở đây chăm sóc anh cả một ngày, tiện nhân này vừa về, anh liền đuổi em đi.”

“Chú ý lời nói của cô. Cô đi đi.”

Thấy vẻ mặt Mạc Trọng Huy lạnh xuống, Hà Tư Kỳ tức giận đến cắn răng, chà chà chân, rống lên: “Em chán ghét anh.” Liền chạy ra.

Sau khi Hà Tư Kỳ rời đi, Mạc Trọng Huy khẽ thở dài, nhìn An Noãn cách đó không xa cúi đầu nói: “Lại đây ngồi.”

An Noãn nín thở, trong lỗ mũi phát ra một tiếng khinh thường: “Tôi ngại bẩn.”

Mạc Trọng Huy giật mình.

Trương Húc nhanh chóng giải thích nói: “Mạc tiên sinh, là như vậy, vừa rồi khi An tiểu thư trở về, nhìn thấy Hà tiểu thư ngồi ở chỗ này lau mồ hôi cho ngài, cô ấy còn hôn ngài.”

Mạc Trọng Huy có chút đau đầu xoa xoa huyệt thái dương.

“An tiểu thư thiếu chút nữa bị Hà tiểu thư đánh, may mắn ngài tỉnh, bằng không tôi và bác sĩ Thảm hai người đều ngăn không được. Còn có, tôi không có gọi điện thoại cho Hà tiểu thư, là chính cô ấy chạy tới.”

Thảm Cẩm Phong ngồi ở sô pha, khoe miệng trẻ ra, anh chỉ nằm đây vậy mà cũng bị kéo vào. Trương Húc này rốt cuộc có bao nhiêu chán ghét Hà Tư Kỳ. Mạc Trọng Huy xốc lên chần xuống giường.

Thảm Cẩm Phong vội vàng tiến lên đỡ anh: “Mạc tiên sinh, ngài sốt cao ba mươi chín độ rưỡi, tốt nhất nằm trên giường nghỉ ngơi, không được tùy ý đi lại.”

Mạc Trọng Huy không để ý, lập tức đi tới trước mặt An Noãn, cúi đầu nói: “Đồ đạc trong phòng này tất cả đều đổi hết, em về phòng anh trước đi.”

An Noãn mở to hai mắt nhìn, nghĩ mình nghe lầm. Mạc Trọng Huy lặp lại một lần với Trương Húc, An Noãn mới tin điều mình nghe là thật. Mạc Trọng Huy trở về phòng mình, cũng kéo An Noãn đi.

Còn lại Trương Húc cùng Thảm Cẩm Phong.

Thảm Cẩm Phong vô cùng khoa trương nói: “Trương Húc, Mạc Trọng Huy không phải điên rồi? tất cả đồ đều được nhập về từ Ý, toàn nhập khẩu, lãng phí như vậy.”

Trương Húc nghiêm trang nói: “Như thế nào là lãng phí, không phải còn có chúng ta sao, bác sĩ Thảm, hay cậu chọn trước đi.”

“Tôi con mẹ nó thật muốn đem về nhà, nhưng giường này.....”

Trương Húc biết Thảm Cẩm Phong cũng có tính sạch sẽ, âm hiểm nói: “Thật đúng là đáng tiếc, Mạc tiên sinh cũng là một người rất lãng mạn nha, ở trên xe cũng có thể cùng An tiểu thư muốn làm, đoán chắc phòng này mỗi một chỗ đều đã làm qua, giường a, sô pha a, bàn trang điểm.....”

“Đủ!” Thảm Cẩm Phong ngắt lời anh: “Toàn bộ cậu lấy đi, một cái tôi cũng không muốn.”

“Vậy tôi không khách khí, tôi kêu người tôi mang đi.”

Trương Húc gọi một cú điện thoại. Đi xuống lầu an bài.

Thấy Hà Tư Kỳ còn đứng ở bên ngoài, anh đi tới hỏi: “Hà tiểu thư, cô còn có việc sao?”

“Tôi không lái xe đến, Trương trợ lý, anh đưa tôi về nhà đi.”

Trương Húc rất là nghiêm túc nói: “Thực có lỗi, tôi phải đi làm việc cho Mạc tiên sinh.”

“Làm gì?” Hà Tư Kỳ có chút tức giận hỏi.

Trương Húc nói lại với cô. Hà Tư Kỳ tức giận đến hai mắt đỏ bừng.

“An Noãn, chúng ta chờ xem.”

Rống lớn câu, Hà Tư Kỳ khóc chạy mất.

Trương Húc nhìn bóng dáng ủy khuất của cô ta, không tiếng động thở dài, cách đây không lâu Hà Tư Kỳ còn được ngàn sủng vạn ái, nhưng lại trở nên chật vật như thế. Đàn ông, quả nhiên là tàn nhẫn. Đồi gộc độ khác tự hỏi, chuyện này cũng do Hà Tư Kỳ chính mình tự làm tự chịu. Nếu ngoan ngoãn ở biệt thự dưỡng thai, đem đứa nhỏ sinh ra, mẫu bằng từ quý, sẽ không chật vật như ngày hôm nay.

--

Hiện tại, Mạc Trọng Huy rất đau đầu, từ nhỏ đến lớn anh cũng chưa bệnh nặng như vậy, trèo tường leo cây cũng té gãy chân vẫn thường xảy ra, nhưng đó chẳng qua là bị thương bên ngoài cũng như bây giờ đau đầu đến phiền toái bất lực.

Anh nhìn An Noãn đang ngồi trên sô pha nói: “Lại đây, rót dùm anh ly nước.”

Thật ra anh muốn cô lại nói chuyện với mình. Nhưng An Noãn chỉ lạnh lùng nhìn liếc mắt nhìn anh, tức giận nói: “Tôi sợ anh lây bệnh, bởi vậy cách anh xa một chút, hôm nay tôi ngủ ở sô pha.”

Một khắc đó, Mạc Trọng Huy không cách nào hình dung đau đớn trong lòng mình, giống như có tim mình bị một thanh đao chém thành hai nửa. Anh trầm mặc hồi lâu, tiếp theo xốc lên chần xuống giường, cúi đầu nói: “Giường để cho em, anh đi thư phòng ngủ.”

Lúc Mạc Trọng Huy đi ra ngoài, Trương Húc tìm An Noãn muốn hỏi ý kiến một chút, anh cau mày phân phó câu: “Ngày mai lại bàn, cô ấy muốn nghỉ ngơi.”

Trương Húc vội vàng gạt đầu: “Mạc tiên sinh, ngài cũng nghỉ ngơi sớm đi, tôi đưa ngài vào trong.”

Mạc Trọng Huy khoát tay áo, vô lực nói: “Không cần, đi lấy cho tôi cái chăn, tôi đến thư phòng ngủ.”

Trương Húc giật mình, trong khoảng thời gian ngắn không thể lý giải.

“Mạc tiên sinh, trong thư phòng chỉ có sô pha, ngài làm sao ngủ, người bị bệnh phải nghỉ ngơi cho tốt, sao ngài không trở về phòng ngủ.”

Mạc Trọng Huy nhắm lại mi, hừ lạnh nói: “Khi nào cậu trở nên dong dài như vậy, cứ làm theo lời tôi nói.”

Trương Húc sau này thảo luận với cùng Thẩm Cẩm Phong, kết luận ra, Mạc tiên sinh bị An tiểu thư ghét bỏ, đuổi tới thư phòng.

“Tôi thực đồng tình với Mạc tiên sinh của anh, Trương Húc, anh lấy lòng An Noãn thật không sai nha, sau này tôi cũng phải theo anh học hỏi khôn khéo chút.”

Mạc Trọng Huy cảm mạo, liên tục ba ngày, An Noãn cũng không thấy ai khác. Thường xuyên cũng chỉ có Trương Húc cùng Thẩm Cẩm Phong ở biệt thự đi lại. Hai người bọn họ nhìn cô với ánh mắt rất kỳ quái, nhất là Thẩm Cẩm Phong, mỗi lần đều cười đến thực sáng lạn, cười đến thực quý dị.

Mỗi ngày An Noãn đi sớm về trễ, buôn bán trong quán cà phê càng ngày càng tốt, trừ đi tiền lương nhân viên, tiền lời An Noãn kiếm được cũng rất khá.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Người Một Nhà

Sau khi về đến nhà, Mạc Trọng Huy liền tìm kéo móng cắt hết móng tay của An Noãn, trên mặt anh, trên cổ, trước ngực, trên lưng, tất cả đều cô dùng móng tay cào đến rướm máu, người không biết sẽ nghĩ đây dấu vết do kích tình để lại, chỉ có Mạc Trọng Huy biết, nha đầu kia không hề thích, nên mới dùng móng tay của mình cào cấu trên người anh.

“Mạc Trọng Huy, anh muốn làm gì?”

An Noãn không ngừng trốn tránh anh. Mạc Trọng Huy một tay ôm lấy cô, đem cô đặt lên giường.

“Mạc Trọng Huy, anh không thể cắt hết móng tay của tôi, ngày mai tôi đã hẹn Elle đi spa.”

Mạc Trọng Huy nhú mày, lạnh lùng nói: “Là người giới thiệu bạn trai cho em?”

An Noãn bĩu môi, nói sang chuyện khác, vươn tay, về mặt thấy chết không sờn: “Anh cắt đi, nhìn tay của tôi đẹp vậy anh nhẫn tâm sao?”

Mạc Trọng Huy nắm tay cô do dự .

“Cũng nên cắt đi, nhưng trước khi cắt cũng phải để nó làm luôn nhiệm vụ cuối cùng.”

An Noãn giống như nổi điên, rút tay mình ra, hung hăng cào lên cổ anh, nháy mắt, trên cổ anh xuất hiện thêm nhiều vết đỏ. Đến lúc này không thương lượng nữa. Mạc Trọng Huy chăm chú cắt hết móng tay của cô từ ngón này qua ngón khác, rất nhanh mang bàn tay đẹp của cô cắt hết.

“Mạc Trọng Huy, anh thật nhảm chán, nếu vậy giúp tôi cắt hết móng chân luôn đi.”

Mạc Trọng Huy không nói một lời, lấy chân cô đặt lên đùi mình, hai ba cái lại giúp cô cắt sạch móng chân.

“Mạc Trọng Huy, anh mắc bệnh sạch sẽ là gạt người à.”

“Sạch sẽ là đối với người ngoài, sẽ không ghét bỏ người một nhà với mình.”

An Noãn tức giận hừ một tiếng: “Ai là người một nhà với anh.”

Thừa dịp Mạc Trọng Huy đi cắt kéo, An Noãn đột nhiên tiến lên tập kích anh: “Mạc Trọng Huy,

anh cho rằng cắt hết móng tay của tôi, tôi sẽ không biện pháp đối phó anh sao, tôi bóp chết anh.”

Hau tay An Noãn gắt gao bóp cổ anh, nhưng mà với Mạc Trọng Huy cũng giống như thổi bụi, dễ dàng bắt được hai tay bẻ ra sau lưng cô. Tiếp theo, bàn tay kia giữ chặt đầu cúi xuống hôn lên môi cô.

An Noãn gãy dựa không ngừng, thỏa hiệp nói: “Không chơi không chơi, tôi nhận thua, cũng là anh lợi hại.”

Mạc Trọng Huy trầm mặc không nói, ánh mắt thâm tình nhìn cô.

An Noãn không phục, tức giận quát: “Mạc Trọng Huy, anh đừng động dục với tôi, anh đi tìm Hà Tư Kỳ, cô ta ở bên kia đang chờ anh.”

Mạc Trọng Huy lạnh nhạt cười, cúi đầu nói: “Anh đối với câu nói của em ‘Đi tìm Hà Tư Kỳ’ những lời này đã miễn dịch.”

“Được, được rồi, về sau tôi sẽ không nói, anh buông tôi ra trước đi.”

Mạc Trọng Huy, cảm thấy này làm sao dễ dàng buông tha cô, từng bước một đem cô bức đến góc tường, đối phương thức tra tấn cô.

--

Tiệc sinh nhật của Nghê Tuệ, kỳ thật cũng chỉ là buổi tiệc nhỏ trong gia đình, người một nhà tụ họp một chỗ ăn bữa cơm.

Khi Thường Tử Hình và Giang Thiển Nhu đưa ra quà sinh nhật, khuôn mặt Nghê Tuệ cười đến vận vẹo.

“Hiện tại mẹ giống như có hai đứa con gái, thật là hạnh phúc, mỗi khi nói chuyện với người ta, ai cũng hâm mộ mẹ. Con gái có năng lực, con trai có khả năng, còn cưới được một đứa con dâu hiếu thuận, đời này của mẹ không còn hối tiếc gì.”

Thường Tử Hình cười đem bánh sinh nhật đặt lên kế Nghê Tuệ, cười hỏi: “Mẹ, mẹ còn nguyện vọng gì nữa không?”

Nghê Tuệ nghĩ nghĩ, đột nhiên nghiêm túc nói: “Mẹ chỉ còn có hai nguyện vọng chờ các con giúp mẹ thực hiện, thứ nhất, hy vọng Thiển Nhu và Tử Phi sớm ngày làm cho mẹ đứa cháu để bông, thứ hai, hy vọng Tử Hình sớm tìm được người chồng tốt để gả. Như vậy đời này của mẹ sẽ không còn gì tiếc nuối.”

Thường Tử Hình hơi dừng một chút, lập tức cười nói: “Mẹ, con còn nhỏ, chuyện kết hôn không vội, để chị dâu cho mẹ một đứa cháu để bông mới là điều cấp bách. Anh, anh cố lên.”

Người một nhà vui vẻ ăn bữa cơm đoàn viên, chỉ có Thường Bách vẫn trầm mặc.

Thường Tử Hình buồn bực, nghi hoặc hỏi: “Cha, hôm nay sinh nhật mẹ, trên mặt cha lại không có được một nụ cười, có phải có chuyện gì hay không?”

Thường Bách lắc lắc đầu, sáng nay ông mới biết được nguyên nhân An Noãn trở lại bên người Mạc Trọng Huy, khi Nghê Tuệ và ông cãi nhau không cẩn thận nói ra miệng. Thì ra cho tới nay, ông đều hiểu lầm tiểu An Noãn.

Nghê Tuệ tức giận kêu rên: “Hôm nay là sinh nhật tôi, ông tốt nhất đừng nói lung tung nói làm cho tôi khó chịu.”

“Các người từ từ ăn, tôi đi ra ngoài hít thở không khí.”

Thường Bách cau mày nói, đứng dậy rời khỏi bàn ăn.

“Các người đừng để ý đến ông ta, tuổi lớn, đầu óc không bình thường. Hôm nay Tử Hình cùng

Thiển Nhu cho quà cho mẹ, mẹ cũng có tiền lì xì cho các con.”

Nghê Tuệ cho hai người mỗi người một cái phong lì xì dày cộm.

Thường Tử Hình nhin không được nói: “Mẹ, mẹ có biết lúc chúng con đi mua quà tặng gặp được ai hay không?”

“Chúng con thấy An Noãn, Mạc Trọng Huy mở cho cô ta một quán cà phê ở Trầm Nhạc. Mẹ, mẹ có biết hiện tại rất kiêu ngạo An Noãn, hoàn toàn không để chúng ta vào mắt, cô ta và một cô phục vụ trong quán hợp lại khi dễ chị dâu. Người đã từng ngồi tù nên không có tổ chất, may mắn anh không cưới cô ta, bằng không sẽ hối hận đến chết.

Giang Thiển Nhu cẩn thận quan sát biểu tình của Thường Tử Phi, chỉ thấy nháy mắt mặt anh trầm xuống, trong ánh mắt tựa hồ có bi thống, có đau thương, còn có một tia không cam lòng.

Nghê Tuệ tuy rằng tức giận, nhưng bà vẫn khuyên Thường Tử Hình: “Hình nhi, về sau thấy An Noãn không nên kiếm chuyện nữa, cũng không được đi trêu chọc cô ta, dù sao hiện tại cô ta cũng là phụ nữ của Mạc Trọng Huy, chúng ta cũng phải là đối thủ của Mạc Trọng Huy.”

“Mẹ, Mạc tiên sinh chỉ chơi đùa cô ta mà thôi, chờ hết mối mê, cô ta sẽ bị từ bỏ, đến lúc đó xem cô ta lấy cái gì lên mặt với chúng ta.”

--

Tối hôm đó, Thường Tử Phi cùng Giang Thiển Nhu bị Nghê Tuệ bắt ở lại trong biệt thự.

Khó có được buổi tối Thường Tử Phi không tăng ca, Giang Thiển Nhu nghĩ nắm chắc cơ hội lần này. Tắm rửa xong, cô mặc váy ngủ tơ tằm gọi cảm cố

ý lúc ẩn lúc hiện trước mặt anh, bên trong

cũng không có mặc nội y, hơn phân nửa cái ngực lồ lộ bên ngoài.

Nhưng mặc cho cô đảo qua đảo lại trước mặt, Thường Tử Phi cũng không có động tác gì, chỉ cầm tạp chí dán mặt vào xem. Giang Thiển Nhu có chút giận dữ, chủ động tiến lên, gạt đi tạp chí trên tay anh, để qua một bên.

Lúc này Thường Tử Phi mới nhìn cô, mày hơi nhíu lại hỏi: “Em không lạnh sao?”

Giang Thiển Nhu cắn chặt răng, không giữ thể diện nữa, khóa khai hai chân ngồi lên đùi Thường Tử Phi làm nũng: “Lúc này khi em giúp mẹ rửa chén, mẹ đã hỏi em chúng ta tính khi nào có đứa nhỏ? Anh cũng không muốn cho mẹ thất vọng. Tử Phi, chúng ta đã kết hôn, mọi người đều đang đợi tin tức tốt của chúng ta.”

Thường Tử Phi hít sâu một hơi, thản nhiên nói ra khẩu: “Anh không được khỏe.”

Giang Thiển Nhu bị tức hồng rồi, rống giận: “Anh đừng lấy cớ vụng về như vậy, thân thể anh có vấn đề, sao còn cưới em, anh không phải muốn chơi em chứ. Thường Tử Phi, em biết anh vấn đề gì cũng không có, anh chính là không bỏ xuống được An Noãn. Anh thử nghĩ một chút, An Noãn hiện tại nhất định nằm dưới thân của Mạc Trọng Huy, không chừng phương thức hoan ái nào cũng đã thử qua, anh vì cái gì phải thủ thân như ngọc vì cô ta.”

Thường Tử Phi nhướn mày, dùng sức đẩy cô ngã trên giường, lạnh lùng hừ nói: “Giang Thiển Nhu, chú ý thân phận của em, lời nào nên nói và lời nào không nên nói.”

Giang Thiển Nhu ở trên giường nhảy dựng lên, rống giận như phát điên: “Em có gì không dám nói, hôm nay ở quán cà phê nhìn thấy An Noãn, Mạc Trọng Huy tặng cô ta một cái quán cà phê, tôi thấy Mạc Trọng Huy rất sủng cô ta, anh lấy cái gì so sánh với Mạc Trọng Huy, anh cho là anh cố gắng làm việc có thể thay đổi cái gì sao? Anh vĩnh viễn cũng không phải là đối thủ của Mạc Trọng Huy. Em biết anh cưới em vì tài sản của Giang gia, khả năng anh có biết, nếu đã hy sinh phải cho đến cùng, chỉ cần một ngày em chưa mang thai, ông nội của em sẽ không cam tình nguyện đem Giang gia giao cho anh.”

Thường Tử Phi nhíu mày càng chặt, tiếp theo anh mở cửa bỏ đi.

Ở dưới lầu bị Nghe Tuệ ngăn cản, về mặt Nghe Tuệ nghiêm túc hỏi anh: “Trẻ như vậy vẫn con đi đâu?”

“Đi ra ngoài hít thở không khí.”

Nghe Tuệ lập tức nổi giận mắg: “Con còn muốn làm gì, vẫn còn nhớ thương An Noãn có phải hay không? Mẹ nói cho con biết, An Noãn hiện tại là phụ nữ của Mạc Trọng Huy, cho dù có một ngày Mạc Trọng Huy chơi chán, không cần cô ta, cô ta cũng đừng mơ tưởng làm con dâu của Thường gia, trước kia cô ta không xứng, hiện tại cô ta lại càng không xứng.”

Thường Tử Phi nhíu mày chậm chạp nói: “Mẹ, cô ấy như bây giờ là do ai ban tặng? Chú An dưới tuổi vàng có biết cũng sẽ không tha thứ mẹ.”

Nghe đến An Hồng Minh, Nghe Tuệ cả người đều rung lên.

“Mẹ làm tất cả, mặc dù có thể lừa dối, cũng không lừa được chú An dưới cừu tuyền.”

--

An Noãn cảm thấy mình nhất định gặp báo ứng, lúc Mạc Trọng Huy cảm mạo cô khi dễ anh, hiện tại cô cũng bị cảm. Sáng sớm Mạc Trọng Huy kêu cô rời giường ăn sáng, An Noãn chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, cổ họng rất đau, ngay cả nói chuyện cũng phải cố gắng hết sức.

“Làm sao vậy? Có phải chỗ nào không thoải mái?”

Mạc Trọng Huy lấy tay đặt lên trán cô, lại tìm nhiệt kế cấp đo nhiệt độ cơ thể cô, kết quả đều bình thường.

Anh nghĩ chắc tối qua làm cho cô mệt muốn chết, hôn lên cái trán cô, ôn nhu nói: “Hôm nay công ty có chút việc, buổi tối trở về cùng em ăn bữa tối, nếu không thoải mái cứ nằm nghỉ, có chuyện gì gọi điện thoại cho anh.”

Mạc Trọng Huy nhất định là trả thù cô, cứ như vậy để mình cô ở nhà. Cả ngày An Noãn phải lau nước mũi, ho khan, nhức đầu, muốn uống nước cũng không ai giúp cô. Người hầu trong nhà chưa bao giờ dám quấy rầy cô lúc cô đang ngủ.

Mạc Trọng Huy làm việc xong, nhanh chóng trở về ăn cơm với cô, nghe người hầu nói cả ngày nay cô không xuống lầu, anh vội vã chạy trên, phát hiện mũi nha đầu kia rất đỏ, còn chảy cả nước mũi, mắt cũng đỏ, hốc mắt còn có nước mắt.

“Sao lại thế này? Buổi sáng lúc anh đi cũng không phát sốt?”

An Noãn đau đầu hừ nói: “Anh cho là lúc nào bị bệnh cũng phát sốt sao, tôi bị cảm mạo nặng.”

Mạc Trọng Huy lập tức gọi điện thoại cho Thẩm Cẩm Phong.

Ngồi ở đầu giường, cầm mặt giấy thật cẩn thận giúp cô lau nước mũi, lau nước mắt. Một bên còn

oán giận: “Không phải đã kêu em có việc đánh gọi điện thoại cho anh sao, nhưng em lại không nghe lời.”

An Noãn suy yếu nói: “Mạc Trọng Huy, anh đừng nói sáo, cũng đừng giả mù sa mửa, anh đang trả thù tôi, anh trách tôi lần trước anh cảm mạo ghét bỏ anh, bởi vậy anh cố ý mặc kệ tôi, quên đi, anh đi đi, để cho tôi chết đi, chết rồi cũng được giải thoát, dù sao tôi cũng không muốn sống.”

Mạc Trọng Huy trách trách miệng, cười nói: “Nói bừa cái gì, sao anh có thể mặc kệ em. Ngoan, em nằm xuống trước đi, Thẩm Cẩm Phong lập tức tới.”

Thẩm Cẩm Phong khó được hẹn hò với bạn gái, bị Mạc Trọng Huy gọi điện thoại kêu gấp. Anh không cam lòng, nhưng nhìn đến mặt An Noãn trắng bệch trên giường, anh liền hết giận.

Thẩm Cẩm Phong làm kiểm tra cơ bản cho cô, cuối cùng chỉ nói: “Không có phát sốt, không cần truyền dịch, uống thuốc cảm mạo, nghỉ ngơi nhiều, uống nhiều nước ấm, qua vài ngày thì tốt rồi.”

Mạc Trọng Huy tuy rằng thực khó chịu, nhưng anh rất tin nhiệm y thuật của Thẩm Cẩm Phong.

“Trước khi uống nên cho cô ấy ăn nhẹ chút gì.”

Mạc Trọng Huy kêu người hầu nấu cháo, ngồi ở đầu giường tự mình đút cô ăn.

An Noãn hoàn toàn không có khẩu vị, không ngừng đẩy tay anh ra.

“Ngoan, ăn vài miếng, rồi uống thuốc, bằng không bệnh nặng thêm, chỉ càng khó chịu.”

Mạc Trọng Huy dụ dỗ An Noãn giống như đang dụ dỗ con nít. Thẩm Cẩm Phong ở một bên

nhìn môi cũng trề ra.

“Mạc tiên sinh, không có chuyện gì nữa tôi đi trước.” Thẩm Cẩm Phong vẫn còn đang muốn hẹn hò với mỹ nhân mới mới gặp mấy ngày trước.

Mạc Trọng Huy không chút để ý nói: “Hôm nay cậu ở lại đây, vạn nhất có chuyện gì tôi sẽ tìm cậu.”

Thẩm Cẩm Phong khước miệng run rẩy, nhin không được nói: “Mạc tiên sinh, An tiểu thư chỉ cảm mạo, không có chuyện gì.”

“Vạn nhất ban đêm phát sốt, cậu cứ ở lại đây.”

Thẩm Cẩm Phong thật muốn đánh người. Nhưng cũng ngoan ngoãn ở lại.

An Noãn uống thuốc cảm, rất nhanh đã ngủ.

Mạc Trọng Huy tắm cũng không tắm, nằm xuống kế bên cô, kéo toàn bộ người cô ôm vào trong ngực.

“Mạc Trọng Huy, tôi cảm mạo, anh không sợ bị lây bệnh sao?”

Anh không tiếng động cười cười, tự giễu nói: “Cũng chỉ có em ghét bỏ anh, anh cũng không có ghét bỏ em.”

Trong chốc lát An Noãn liền ngủ, Mạc Trọng Huy ôm cô cử động nhỏ cũng không dám, rất sợ cô tỉnh. Nhìn cô ho khan, anh cỡ nào hy vọng có thể thay thế cô nhận hết những đau đớn này.

An Noãn nửa đêm tỉnh lại, miệng khô lưỡi khô, đau đầu kịch liệt, Mạc Trọng Huy vẫn đang trợn tròn mắt nằm ở bên cạnh cô, anh không dám nhắm mắt, sợ khi cô cần thì không ai giúp.

“Làm sao vậy, có phải rất khó chịu?”

Anh đau lòng hôn lên trán của cô.

“Nước, tôi muốn uống nước.”

Mạc Trọng Huy dừng một chút, thần nhiên nói: “Lần sau anh bị cảm, em còn muốn ghét bỏ anh nữa không?”

An Noãn liếc mắt, làm bộ muốn đứng dậy, Mạc Trọng Huy vội vàng đè cô lại: “Được rồi, được rồi, anh không nói nữa, anh đi lấy cho em ly nước, ngoan ngoãn nằm.”

Mạc Trọng Huy lấy cho cô ly nước ấm, một ngụm một ngụm đút cô uống xong. An Noãn uống nước xong, rất nhanh lại nhắm mắt ngủ. Mạc Trọng Huy cả đêm cũng chưa chợp mắt, tay không ngừng đi sờ lên trán cô sợ cô phát sốt.

An Noãn sáng sớm tỉnh lại, Mạc Trọng Huy đã tự mình nấu cháo cho cô.

“Cái gì tôi cũng không muốn ăn, chỉ muốn ngủ.”

An Noãn miễn cưỡng nói xong, giống như chỉ cần vừa tỉnh lại sẽ ho khan, sẽ chảy nước mũi chảy nước mắt.

Mạc Trọng Huy thực nghiêm túc nói: “Nếu cái gì em cũng không ăn, anh cũng chỉ có thể mang em đi bệnh viện.”

An Noãn rơi vào đường cùng ngồi dậy, Mạc Trọng Huy thật cẩn thận đút cô ăn cháo. Chưa bao giờ thấy anh ôn nhu kiên nhẫn như thế, ai ai cũng sẽ có lúc thay đổi, nhưng đặc biệt sẽ có lúc thay đổi trở nên dịu dàng như thế.

Nhìn bộ dáng Mạc Trọng Huy giúp cô thổi cháo cho nguội, An Noãn nhìn không được nói: “Anh như vậy thật giống cha tôi, trước đây tôi không thích uống thuốc, ông cũng sẽ như vậy vừa dụ dỗ vừa uy hiếp tôi.”

Mạc Trọng Huy hơi giật mình.

“Mạc Trọng Huy, nếu không có sự việc ngoài ý muốn kia thật tốt.”

Tay Mạc Trọng Huy run lên, lập tức cố nén cười, cúi đầu nói: “Chuyện quá khứ đừng nói nữa, anh sẽ đối với em tốt, bù lại những thương tổn mà em đã chịu.”

An Noãn ngả đầu sang một bên, thản nhiên nói: “Đã trễ, cha tôi cũng không sống lại được. Nếu anh đối với ông cảm thấy áy náy, đem Lương Trạch Minh kéo xuống đi.”

Mạc Trọng Huy bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt có chút ngưng trọng.

“An Noãn, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh, đừng quan tâm những chuyện này có được không?”

An Noãn lắc đầu, cắn răng nói: “Cho dù anh không giúp tôi, tôi cũng sẽ tự mình đi báo thù.”

--

An Noãn bị bệnh một tuần, một tuần này, Mạc Trọng Huy một tắc cũng không rời khỏi cô, một phút cũng chưa có đi đâu. Thẩm Cẩm Phong nhìn thấy lâu cả lưỡi, quả thực không phải là người mà anh biết lãnh huyết vô tình Mạc Trọng Huy.

Ngày đó An Noãn cảm mạo, trong lòng vẫn nghĩ đến quán cà phê, không biết cô không ở đó, mọi người trong tiệm có giúp cô trông coi cho tốt hay không. Sau khi khỏe cô muốn tới quán cà phê. Nhưng Mạc Trọng Huy lại không cho phép cô rời biệt thự nửa bước. Trong nhà người hầu lái xe tất cả đều nghe lời anh, An Noãn có cảm giác đi đến chỗ nào đều bị người nhìn chăm chăm.

“Mạc Trọng Huy, anh không có chuyện làm hay sao, anh dựa vào cái gì không cho phép tôi ra cửa.”

Mạc Trọng Huy đem công việc về nhà làm, ngẩng đầu lên từ đồng văn kiện, thản nhiên trêu chọc: “Anh thích bộ dáng em bệnh nằm trên giường hơn là bây giờ, có khí lực đi chọc giận anh.”

“Anh biến thái, tôi muốn đi ra ngoài.”

Anh thản nhiên phân phó: “Ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, để thân thể hoàn toàn dưỡng tốt, mới cho phép em ra ngoài.”

“Tôi muốn đi đâu tại sai phải được sự đồng ý của anh.”

An Noãn kêu rên xuống lầu, còn chưa ra được ngoài, người hầu cùng nhau ngăn cản cô, một đám khăn cầu nói: “An tiểu thư, cô đừng làm cho chúng tôi khó xử được không? Cô đi rồi, Mạc tiên sinh sẽ không bỏ qua chúng tôi.”

An Noãn tức giận đến phải gõ chân, Thẩm Cẩm Phong lại ở một bên nói nói mát: “Hiện tại cô biết cảm giác bị giam cầm rồi phải không, cô cảm mạo mấy ngày nay, mỗi ngày tôi đều bị Mạc tiên sinh giam cầm ở đây.”

“Anh ta biến thái, một đám các người cũng biến thái theo sao, anh ta kêu anh ở, sao anh không phản kháng?”

“Cô cho là ai cũng đều là cô sao, chúng tôi còn phải nghĩ đến tiền đồ của mình, nếu tôi dám phản kháng, hậu quả cũng không dám nghĩ tới. Mạc tiên sinh anh ta sủng cô, làm cái gì cũng là nghĩ cho cô, không giống chúng tôi.”

Sau đó Lương Mộ Tình gọi điện thoại cho cô, ở trong điện thoại cô ấy nói với cô quán cà phê rất tốt, cô ấy còn khoa trương nói tiệm buôn bán đến không có chỗ cho khách ngồi. An Noãn mới yên tâm, ở nhà nghỉ ngơi vài ngày.

--

Rất cực, thân thể An Noãn hoàn toàn kháng phục, vui vẻ hết sức, Mạc Trọng Huy cũng không còn cấm cô ra đường.

An Noãn vội vàng đến Trăm Nhạc, quán cà phê tất cả đều tốt. Cô chỉ sợ Giang Thiên Nhu và Thường Từ Hình sẽ đến gây rối, nhưng Lương Mộ Tình nói với cô: “Hai người không phân rõ phải trái kia không có tới, bất quá lại có một người đàn ông rất kỳ quái mỗi ngày anh ta đều đến, như là đang chờ

người. Sau đó anh ta lại hỏi thăm chị, em nói chị bị bệnh, anh ta trở nên càng kỳ quái.”

An Noãn không thể tưởng tượng kỳ quái trong lời nói của cô ấy là gì, nhưng khi cô thấy người đến, cô hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cô chưa từng nghĩ đến người nọ là Thường Tử Phi.

An Noãn đem cà phê đưa đến trước mặt anh, Thường Tử Phi nhìn cô một cái, cúi đầu nói: “Ngồi nói chuyện với anh một chút đi.”

An Noãn mím môi, cũng không cự tuyệt, ngồi đối diện với anh.

“Nghe nói em bị bệnh? Có nặng lắm không?” Trong mắt Thường Tử Phi co lại lo lắng cùng thống khổ nói không nên lời.

An Noãn thoải mái cười nói: “Không có việc gì, chỉ cảm mạo mà thôi, do Mạc Trọng Huy khoa trương, không cho tôi ra cửa.”

Nghe được ba chữ Mạc Trọng Huy, ánh mắt Thường Tử Phi rõ ràng âm ảm xuống.

“Anh ta đối với em được không?” Anh run run hỏi ra miệng.

An Noãn bĩu môi, thản nhiên trả lời: “Dù sao không kém đi, bất luận tôi muốn như thế nào anh ấy đều chịu theo tôi, không tính toán chi li với tôi.”

Nghe cô bình tĩnh nói về Mạc Trọng Huy như vậy, Thường Tử Phi có chút tức giận, cơ hồ cắn răng nói: “Em đã quên anh ta từng làm tổn thương em sao? Sao em có thể thản nhiên ở bên cạnh anh ta, chú An là bị anh ta hại chết.”

“Tôi còn có thể làm gì bây giờ? Tôi phản kháng anh ta không được, tôi cũng không phải đối thủ của anh ta, bên cạnh tôi lại không có một người nguyện ý giúp tôi. Tôi chỉ có thể ở lại bên cạnh anh ta, chỉ có anh ta có thể cho tôi cuộc sống dư giả mà tôi muốn.”

Thường Tử Phi cắn chặt răng đau lòng nói: “An Noãn, em thay đổi.”

An Noãn cười lạnh châm chọc nói: “Tôi không thay đổi, người thay đổi là anh, là người nhà anh. Mẹ anh ghét bỏ tôi, em gái của anh ghét bỏ tôi, giờ ngay cả anh cũng ghét bỏ tôi.”

An Noãn nói xong hít sâu một hơi, thản nhiên nói: “Quên đi, Thường Tử Phi, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, đối xử tốt với Giang Thiển Nhu, giống như mẹ anh từng nói tôi không giúp gì được cho anh, nhưng cô ta thì có thể. Bất luận như thế nào, tôi hy vọng anh có thể hạnh phúc.”

Thường Tử Phi đột nhiên cầm tay cô nói: “An Noãn, những lời anh nói với em trước khi kết hôn là giả dối, em hãy tin anh, đó không phải là những lời thật tình trong lòng anh.”

An Noãn rút tay mình về bình tĩnh nói: “Thường Tử Phi, hiện tại nói những lời này có ý nghĩa gì đâu, anh cũng đã kết hôn cùng Giang Thiển Nhu, nên thực hiện tốt những lời hứa hẹn với cô ta, đừng phụ lòng người ta. Đối xử tốt Giang Thiển Nhu, Giang gia sẽ không bạc đãi anh.”

“An Noãn, em tin tưởng anh, tất cả chuyện anh làm đều là vì em.”

An Noãn chưa xót nỡ nụ cười: “Thường Tử Phi, cái gì cũng không cần nói nữa, cũng đừng mang đến phiền toái cho tôi. Hiện tại tôi cũng thích cảm giác ở bên cạnh Mạc Trọng Huy, chúng ta cũng nên quý trọng hạnh phúc đang có đi.”

“Em nói dối.” Thường Tử Phi rất kích động: “Em làm sao có thể vui vẻ bên cạnh Mạc Trọng Huy, anh ta là kẻ thù giết cha của em, An Noãn, cho dù là vì chú An, em cũng không thể cùng Mạc Trọng Huy ở chung một chỗ.”

“Thường Tử Phi, hiện tại nói cái gì đều đã trễ, chúng ta cũng không nên dây dưa. Ly cà phê này coi như là tôi mời anh uống, về sau đừng đến đây nữa, không có ý nghĩa.”

An Noãn nói xong rời khỏi quán cà phê. Thường Tử Phi cũng đuổi theo tới bãi đậu xe.

An Noãn mở cửa xe, nhìn đến Thường Tử Phi ra tới, bước chân cô cũng ngừng lại, thập phần khách khí hỏi: “Thường Tử Phi, còn có chuyện gì sao? Hôm nay nói cho xong đi.”

“Đây xe là của Mạc Trọng Huy mua cho em?”

“Nếu không ở đâu ra? Trừ bỏ Mạc Trọng Huy còn có sẽ mua xe cho tôi.”

Thường Tử Phi đi qua cầm lấy cổ tay An Noãn, tức giận quát: “An Noãn, em vì tiền của Mạc Trọng Huy mới ở bên cạnh anh ta sao, biệt thự, xe thể thao, quán cà phê, cuộc sống này đã làm mờ mắt em, rối loạn của tâm trí của em phải không?”

An Noãn khẽ thở dài, đơn giản đóng lại cửa xe, thản nhiên nói: “Thường Tử Phi, nếu nói tôi như vậy có thể làm cho anh dễ chịu, tôi cũng không ngại.”

Thường Tử Phi bị tức hồng rồi, hung hăng trừng mắt liếc cô, tức giận xoay người rời đi.

An Noãn vẫn nhìn chăm chú vào hình bóng của anh, không biết thương tích của anh đã lành hẳn chưa.

--

Buổi tối về nhà, An Noãn vẫn không yên lòng, lúc ăn cơm tối, vài lần cô vừa ăn vừa ngẩn người.

Mạc Trọng Huy ‘Phách’ đem chiếc đĩa đặt lên bàn cơm, găm nhẹ: “Không muốn ăn thì đừng ăn.”

An Noãn không biết anh giận cái gì, nhìn bóng dáng anh tức giận đi lên lầu, cô chỉ cảm thấy có chút ngạc nhiên.

“Trương trợ lý, Mạc Trọng Huy làm sao vậy? Ai chọc anh ta?”

Trương Húc khỏe miệng rút trầu, cúi đầu nói: “Tôi không biết, dù sao cũng không phải là tôi trêu chọc anh ấy.”

An Noãn oán thầm: “Chắc là thời mẫn kinh của đàn ông.”

Ăn xong bữa tối trở về phòng, An Noãn do dự thật lâu vẫn gọi điện thoại cho Thẩm Cẩm Phong.

Thẩm Cẩm Phong ngoài ý muốn nhận được điện thoại của cô, tại kia đầu bĩ bĩ hỏi: “An đại mỹ nữ, có gì chỉ giáo?”

“Bác sĩ Thẩm, tôi muốn hỏi anh, Thường Từ Phi có đến bệnh viện thái khám lần nào không?”

“Không có, hoàn toàn không có, người đàn ông kia thật quật cường, một lần cũng không có tới.”

An Noãn nhú mày, khẩn cầu nói: “Bác sĩ Thẩm, anh có thể giúp tôi làm một việc hay không, anh gọi điện thoại cho Thường Từ Phi, kêu anh ấy đến bệnh viện tái khám được không?”

“Đại tiểu thư của tôi, cô tha tôi đi, muốn tôi gọi điện cho Thường Từ Phi, Mạc tiên sinh còn không lột da tôi sao. Nếu anh ta biết là cô gọi điện thoại cho tôi vì chuyện này, hai chúng ta đều xong rồi.”

“Bác sĩ Thẩm, kính nhờ anh.”

“An tiểu thư, tôi không thể đáp ứng cô, tôi cũng kính nhờ cô, đừng làm khó dễ tôi, tôi xin cô, đại tiểu thư, đặc tội Mạc tiên sinh tôi gánh không nổi.”

“Bác sĩ Thẩm, anh không nói tôi không nói, sẽ không ai biết, cho dù Mạc Trọng Huy đã biết, tôi cũng tự mình chịu trách nhiệm, bác sĩ Thẩm, bác sĩ Thẩm.....”

Đầu bên kia đã ngắt điện thoại. An Noãn uể oải thở dài, nàng vẫn cảm thấy mình nợ Thường Từ Phi cái gì.

“Gọi điện thoại cho Thẩm Cẩm Phong làm gì?”

Âm thanh hùng hậu của Mạc Trọng Huy đột nhiên vang lên, nhìn không ra biểu tình gì.

An Noãn cũng phiền toái, tức giận nói: “Không làm cái gì.”

“Không làm gì sao em gọi điện thoại cho anh ta.”

“Mạc Trọng Huy anh có phiền hay không, tôi gọi điện thoại cho ai cũng phải báo cáo với anh sao?”

Mạc Trọng Huy nắm lấy cổ tay cô kêu rên: “Đây là thái độ gì? Anh mới hỏi hai câu em đã không còn giữ được bình tĩnh?”

“Cút ngay, đừng đụng tôi.”

An Noãn dùng sức đẩy anh ra, đi về giường. Mạc Trọng Huy cũng không làm phiền cô, trầm mặc hồi lâu, xoay người đi vào phòng tắm.

Nghe được trong phòng tắm tiếng nước róc rách, An Noãn càng cảm thấy phiền lòng. Nghĩ đi nghĩ lại, cô lại gọi điện thoại cho Thẩm Cẩm Phong.

“An tiểu thư, cô thật đúng là không phải làm phiền bình thường nha, được rồi, tôi thua, ngày mai tôi sẽ gọi điện thoại cho Thường Từ Phi, nếu anh ta vẫn không muốn đến, tôi đây cũng không có biện pháp.”

“Bác sĩ Thẩm, cảm ơn anh, xin anh nhất định phải thuyết phục anh ấy.”

Treo điện thoại, An Noãn an tâm chút. Trong chốc lát Mạc Trọng Huy từ phòng tắm đi ra, nằm xuống bên cạnh cô. An Noãn nghiêng người đưa lưng về phía anh, Mạc Trọng Huy dường như cũng giận dữ, kéo cô qua trực tiếp nằm đè lên người cô. Bàn tay to có chút khấn cấp xé rách áo ngủ của cô.

“Mạc Trọng Huy, tôi mệt mỏi, anh đi thư phòng ngủ.” An Noãn mệt mỏi cự tuyệt.

Mạc Trọng Huy không dùng tay, ngược lại còn thêm mạnh mẽ để lại dấu vết trên người cô.

An Noãn bị làm đau, thẳng tay tát lên mặt anh.

“Mạc Trọng Huy, anh muốn thì đi tìm phụ nữ khác, tôi không thỏa mãn được anh.”

Mạc Trọng Huy ở trên người cô, trong bóng đêm con người anh nhìn có vẻ khủng bố.

“Thỏa mãn không được anh, có thể thỏa mãn Thường Tử Phi phải không?”

An Noãn nháy mắt cứng đờ: “Anh có ý gì? Anh phải người theo dõi tôi?”

“Trong lúc em bị bệnh, mỗi ngày đều muốn nhanh chóng đi ra ngoài, là vì gặp Thường Tử Phi? Em cứ như vậy yêu anh ta?”

An Noãn hít một hơi thật sâu, liếc nhìn nói: “Đúng vậy, anh đã sớm biết tôi thương anh ấy, tôi cũng nói trước với anh cơ thể của tôi là của anh, nhưng tim của tôi dành cho anh ấy. Mạc Trọng Huy, anh nghĩ rằng tôi vì cái gì cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh anh, không khóc không oán không phản kháng, bởi vì ở bên cạnh anh, tôi dễ dàng có được biệt thự, xe thể thao, quán cà phê, tôi muốn cái gì anh đều có thể thỏa mãn tôi. Đối với tôi mà nói anh chẳng qua là một cái ngân hàng, cũng là công cụ để tôi đã kích Hà Tư Kỳ, thấy Hà Tư Kỳ bị anh làm cho thương tâm rơi lệ, lòng tôi liền có khoái cảm nói không ra lời.”

Cánh tay Mạc Trọng Huy giờ lên lên không trung, nhưng lại không đi xuống.

“Mạc Trọng Huy, không dám đánh sao? Tôi đối với anh như vậy, anh còn không dám đánh tôi, Mạc Trọng Huy, ngay cả chính anh cũng không dám thừa nhận, anh yêu tôi bao nhiêu.”

Mạc Trọng Huy không muốn dùng vũ lực với cô, cũng không dùng sức mạnh bá đạo chiếm lấy cô, mà là xoay người rời khỏi cô, lập tức rời khỏi phòng.

Mạc Trọng Huy biến mất hoàn toàn trong thế giới của cô mấy ngày, mỗi ngày cô đều gọi điện thoại cho Thẩm Cẩm Phong, Thẩm Cẩm Phong cũng sắp bị cô làm phiền đến điên lên.

“An tiểu thư, tôi đã làm theo lời cô nói mỗi ngày đều gọi điện thoại cho Thường Tử Phi, nhưng con mẹ nó người đàn ông kia thật cứng đầu, tôi thuyết phục anh ta như thế nào cũng không được, tôi nghĩ chỉ có cô mới anh ta mới nghe lọt tai, nếu không cô tự mình nói với anh ta, dù sao cô cũng không sợ Mạc tiên sinh.”

“Nếu không tái khám có ảnh hưởng gì về sau hay không?”

“Đương nhiên là có ảnh hưởng, tái khám có thể kiểm tra thân thể anh ta khôi phục thế nào, còn có chỗ nào cần chú ý. Là một bác sĩ, tôi vẫn đề nghị anh ta nên đến bệnh viện tái khám, nhưng anh ta không có tới một lần nào.”

Treo điện thoại, An Noãn lại bắt đầu cảm thấy phiền muộn. Thường Tử Phi có bao nhiêu quật cường, cô so với ai khác đều rõ ràng.

--

Chuyện An Noãn lo lắng rốt cuộc vẫn xảy ra, hôm nay cô bận việc ở quán cà phê bạn , Nghe

Tuệ đột nhiên tìm đến cô.

An Noãn pha cho bà một ly cà phê, về mặt Nghe Tuệ rất nghiêm túc: “An Noãn, ngồi nói chuyện với dì một lát, dì có chuyện nhờ cháu giúp đỡ.”

Mỗi khi Nghe Tuệ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện, An Noãn đều có loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên, Nghe Tuệ thập phần đau lòng nói với cô: “An Noãn, từ khi Tử Phi xuất viện, cũng không đến bệnh viện tái khám, gần nhất bác sĩ thường xuyên gọi điện thoại tới nhà khuyên nó nên tái khám, nhưng Tử Phi không nghe, chúng ta ai cũng không khuyên được. Không chỉ có như thế, Tử Phi cứ làm việc ngày đêm, Hoa Vũ nói có khi nhìn thấy Tử Phi đau đầu đến không đứng dậy được, chúng tôi thực lo lắng.”

“Dì Nghe, cháu có thể giúp được gì đâu?”

Nghe Tuệ khẽ thở dài, thần nhiên nói: “Dì tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng đây là sự thật, chỉ có cháu khuyên được nó, Tử Phi cho tới bây giờ cũng chỉ nghe lời một mình cháu.”

An Noãn cúi thấp đầu xuống, trong lòng khó chịu nói không nên lời.

“An Noãn, cháu đồng ý giúp dì chuyện này? Dì khuyên nhủ nó, kêu Tử Phi đến bệnh viện tái khám, nếu có gì thì ở bệnh viện tịnh dưỡng.”

Thấy An Noãn do dự, Nghe Tuệ tiếp tục nói: “Nếu không phải không có biện pháp, dì cũng sẽ

không nhờ đến sự giúp đỡ của cháu, cháu nghĩ thử xem, Tử Phi bị tai nạn cũng là bởi vì cháu, cháu cứ coi như là báo ân đi.”

An Noãn bĩu môi, thần nhiên nói: “Cháu sẽ gọi điện thoại cho Tử Phi, nếu anh ấy có thể nghe cháu nói thì tốt, nếu anh ấy không nghe cháu cũng không có biện pháp.”

“Tốt, chỉ cần cháu chịu giúp là được. Đúng rồi, dì còn có một thỉnh cầu nhỏ, việc đi đến tìm cháu dừng cho Thiên Nhu biết, việc cháu khuyên Từ Phi cũng không cho Thiên Nhu biết. Dì sợ sẽ ảnh hưởng tình cảm vợ chồng của chúng”

An Noãn chỉ cảm thấy buồn cười.

“Không nói gạt cháu, sau khi Từ Phi và Thiên Nhu kết hôn, Thiên Nhu rất hiếu thuận với chúng tôi, là con dâu tốt nhất mà dì gặp được, dì và chú Thường của cháu đều rất thích con bé, chúng

ta không chọn sai người.”

“Dì, cháu biết dì muốn nói cái gì.” An Noãn lạnh lùng ngắt lời bà: “Hiện tại cháu đối với Từ Phi

không có ý khác, ở trong lòng cháu, anh ấy giống như trước đây, là anh của cháu, không có lẫn lộn cảm tình nam nữ.”

Nghê Tuệ khinh thường nói: “Dì sớm biết, Từ Phi nhà dì không lọt vào mắt cháu, Mạc tiên sinh có rất nhiều tiền, cho cháu nhà, cho xe, lại cho cháu quán cà phê này, những điều này Từ Phi của dì đều không thể đáp ứng được cho cháu.”

An Noãn nhin không được trả lời: “Cháu như thế nào cháu tự biết, cháu biết cháu cũng không lọt được vào mắt của dì, cha cháu không ở đây, cháu không còn là con gái của thị trường có tiền có quyền, cháu cũng không có tiền như Giang Thiên Nhu, cháu không có biện pháp mang đến lợi ích gì cho Thường gia, bởi dì không muốn cháu cháu cũng không có cách nào khác.”

Nghê Tuệ tức giận nhưng không nói được lời nào, phẫn nộ bỏ đi. Nếu không phải bà có chuyện nhờ cô giúp, An Noãn phỏng chừng hôm nay sẽ bị bà châm chọc đến chết.

--

Sau khi Nghê Tuệ bỏ đi, An Noãn lập tức gọi điện thoại cho Thường Từ Phi, đầu dây bên kia giọng ngạc nhiên của Thường Từ Phi vang lên: “An Noãn, là em thật sao?”

“Thường Từ Phi, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Không cần phải nói, anh biết, em muốn khuyên anh đến bệnh viện tái khám. Mỗi ngày nay bác sĩ Thẩm mỗi ngày đều gọi điện thoại cho anh, là ý của em”

“Thường Từ Phi, chúng tôi đều là vì thân thể của anh mà suy nghĩ, tôi hy vọng anh không cần cố

chấp, bằng không anh sẽ những quan tâm anh lo lắng.”

“Em còn quan tâm anh sao?” Thường Từ Phi hỏi lại: “An Noãn, trong lòng em còn có anh đúng

không?”

An Noãn bắt đầu dĩ thờ dài: “Thường Từ Phi, hiện tại nói nói những lời này còn có ý nghĩa gì? Bên cạnh tôi và anh đều đã có người khác.”

“Nhưng em không yêu Mạc Trọng Huy.”

“Cho dù tôi không thương Mạc Trọng Huy, cho dù có một ngày tôi có thể rời khỏi Mạc Trọng Huy, vậy còn anh, anh cùng Giang Thiên Nhu cũng đã kết hôn.”

Thường Từ Phi có chút xúc động nói: “Anh và Giang Thiên Nhu hữu danh vô thực, anh vẫn chưa chạm qua cô ấy.”

An Noãn giật mình, nhưng suy nghĩ lại, cảm thấy thật bị ai.

“Thường Từ Phi, anh hy vọng tôi rời khỏi Mạc Trọng Huy, trở lại bên cạnh anh sao.”

“An Noãn, chỉ cần em không ngại anh đã kết hôn với Giang Thiên Nhu, anh cũng không để ý quá khứ của em và Mạc Trọng Huy, trở lại bên cạnh anh được không?”

“Thường Từ Phi, anh càng ngày càng ti bỉ.”

An Noãn lạnh lùng nói xong, trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Cô không nghĩ tới những lời nói như vậy sẽ được nói ra từ miệng của Thường Từ Phi, anh ta nghĩ kết hôn với Giang Thiên Nhu, chỉ cần không chạm đến cô ta là được. Cô chán ghét Thường Từ Phi lấy hôn nhân làm công cụ, chơi đùa cảm tình của người khác.

Cô tuy rằng thực chán ghét Giang Thiên Nhu, nhưng Giang Thiên Nhu đối Thường Từ Phi là thật

tâm.

Treo điện thoại, thật lâu tâm tình An Noãn vẫn không thể bình phục.

Lương Mộ Tinh đi tới hỏi cô: “An Noãn, chị nói điện thoại với Mạc tiên sinh? Hai người cãi nhau?”

An Noãn lắc lắc đầu.

“Chị An Noãn tỷ nói chuyện điện thoại với người đàn ông lần trước sao?”

An Noãn vỗ nhẹ bả vai cô cười nói: “Đột nhiên có hứng thú với chuyện của chị sao? Con nít nói sao cũng sẽ không hiểu, đừng hỏi nhiều.”

“An Noãn, em không phải là con nít, rất nhiều bạn học của em đều đã có bạn trai. Em nhìn thấy chị cau mày, muốn tâm sự với chị, chị sẽ không cảm thấy em làm phiền chứ.”

“Sẽ không, nhưng chuyện của chị rất phức tạp. Quên đi, có nói với em em cũng không hiểu.”

Lương Mộ Tinh nhìn cô, thật cẩn thận nói: “An Noãn có chuyện này em không biết có nên nói với chị hay không?”

An Noãn nhú mày hỏi: “Chuyện gì?”

“Ngày hôm qua Mạc tiên sinh đến thăm vui vẻ, bên người anh ấy còn có một cô gái rất xinh đẹp, nhìn bọn họ rất thân mật.”

An Noãn hơi hơi dừng một chút, lập tức thần nhiên nói: “Anh ta hả, rất bình thường, phụ nữ bên cạnh anh ta không chỉ có một mình chị.”

“An Noãn, chị không tức giận sao? Chị có thể chịu được anh ấy có người phụ nữ khác?”

“Chị không sao cả, bởi vì không thương, bởi vậy không sao cả.”

Lương Mộ Tinh có chút kích động: “Chị đã cũng không thương anh ấy, vì sao không rời khỏi anh ấy?”

Ý thức được mình rất xúc động, cô ta giải thích: “An Noãn tỷ, em chỉ không muốn nhìn thấy chị ủy khuất chính mình, chị đã cũng không yêu Mạc tiên sinh, vì sao còn ở lại bên cạnh anh ấy, để cho anh ấy khi dễ chị. Mạc tiên sinh này, có tiền có quyền, phụ nữ bên cạnh anh ấy khẳng định rất nhiều, theo anh ấy chị sẽ bị nhiều ủy khuất. An Noãn chị rất xinh đẹp, ôn nhu thiện lương, chị hẳn là tìm một người đàn ông tốt, đối xử tốt với chị, đem chị nâng trên lòng bàn tay.”

An Noãn khẽ cười cười, thần nhiên nói: “Chị đã không còn quyền lợi này, nhưng em còn trẻ, sau này sẽ tìm bạn trai, nhất định phải mở to mắt mà nhìn, nếu không đi nhầm bước, hối hận không kịp.”

“An Noãn, chị biết em thích cái gì loại đàn ông nào không?”

An Noãn lắc lắc đầu.

“Kỳ thật, mỗi người đàn bà đều ảo tưởng có chồng như Mạc tiên sinh, có năng lực, có quyền lợi, có thể giúp mình giải quyết tất cả khó khăn, có thể làm cho mình trở thành đối tượng ghen ghét của tất cả phụ nữ.”

An Noãn nhú nhú mày: “Em thích Mạc Trọng Huy?”

“Không có.” Lương Mộ Tinh cúi đầu: “Em chỉ lấy ví dụ, Mạc tiên sinh người như vậy, nếu có lúc anh ấy chung tình thì rất hoàn mỹ. Nhưng giống anh ấy như bây giờ khắp nơi lưu tình, trở thành phụ nữ của anh ấy sẽ gặp một chuyện tình đáng buồn, em mới không muốn làm một người phụ nữ như vậy.”

Nói xong cô có chút hối hận, thật có lỗi nói: “An Noãn, em không có châm chọc chị, kỳ thật em cũng rất hâm mộ chị, em cũng muốn có một cái quán như vậy, không lo ăn mặc, bên cạnh lại có một người đàn ông mạnh mẽ như vậy bảo vệ.”

An Noãn vỗ vai cô, cười nói: “Có người để hâm mộ theo đuổi cũng tốt nhưng bất luận Mạc Trọng Huy có chung tình hay không, người như vậy cũng không có thể muốn, rất nguy hiểm.”

An Noãn có thể nhìn ra được Lương Mộ Tinh rất sùng bái Mạc Trọng Huy, tâm tư của một cô gái nhỏ cô có thể lý giải, vì quả thật anh cái gì cũng có thể làm, còn hơn những gì Lương Mộ Tinh đã nói.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Mạc Trọng Huy, Anh Thật Biến Thái

Mạc Trọng Huy biến mất vài ngày rồi cực cũng xuất hiện, An Noãn từ Trầm Nhạc về nhà nhìn thấy Mạc Trọng Huy ngồi ở phòng khách xem TV, bộ dáng rất nhàn nhã. An Noãn mặc kệ anh, ngay cả chào hỏi một câu cũng không, trực tiếp lên lầu. Thay bộ quần áo rồi xuống lầu vào phòng ăn cơm chiều đã được chuẩn bị xong, Mạc Trọng Huy đã ngồi trên bàn.

“An tiểu thư, mau ngồi xuống, Mạc tiên sinh đang đợi cô dùng cơm.”

An Noãn không chút để ý đi qua ngồi xuống. Trên bàn cơm tất cả đều là đồ ăn anh thích nhất, người hầu trong nhà đều phải nhìn sắc mặt của anh để làm việc. Hai người im lặng ăn bữa tối, Mạc Trọng Huy không nói lời nào, An Noãn tự nhiên sẽ không chủ động mở miệng.

Tiếng chuông đi động đột nhiên vang lên, An Noãn vừa thấy là Thẩm Cẩm Phong gọi tới, lập tức bấm nghe.

“An tiểu thư, tôi là Thẩm Cẩm Phong.”

An Noãn cẩn thận liếc Mạc Trọng Huy một cái, nghiêm trang nói: “Xin chào, xin hỏi có chuyện gì?”

Thẩm Cẩm Phong không hiểu, cũng thấy có gì không đúng, vì thế rống lên: “Tôi là Thẩm Cẩm Phong!”

“Tôi biết, mời nói.”

Thẩm Cẩm Phong lau mồ hôi, đoán được Mạc Trọng Huy đang bên cạnh cô, vì thế nói ngắn gọn: “Là như vậy, hôm nay Thường Tử Phi gọi điện thoại cho tôi, ngày mai sẽ đến bệnh viện tái khám. Cho nên, tôi nói với cô một tiếng.”

“Tốt, tôi đã biết, cảm ơn anh, trong khoảng thời gian này đã làm phiền rồi.”

“Như vậy đi, ngày mai khi có kết quả tôi sẽ gọi điện thoại cho cô.”

Sợ bị lộ, Thẩm Cẩm Phong nói đơn giản liền gác điện thoại.

An Noãn cất di động, có loại nói không nên lời kích động, vô luận kết quả kiểm tra như thế nào, cuối cùng cũng giải quyết xong chuyện này.

Nhận được tin tức của Thẩm Cẩm Phong, cô liền cảm thấy đồ ăn ngon hơn, ăn cũng thấy có khẩu vị hơn.

Vốn Mạc Trọng Huy đang trầm mặc, đột nhiên cúi đầu mở miệng: “Trương Húc, gọi điện thoại cho Thẩm Cẩm Phong.”

“Phốc --” An Noãn phun cơm trong miệng ra, khản trương hỏi: “Anh có chỗ nào không thoải mái sao? Gọi điện thoại cho bác sĩ Thẩm làm gì?”

Mạc Trọng Huy lạnh lùng liếc cô: “Tôi có chuyện muốn hỏi cậu ta.”

“Có cái gì không thể hỏi trong điện thoại sao?”

Mạc Trọng Huy không hồn giận, kêu rên nói: “Khi nào thì em lại quản những chuyện nhân rồi này?”

Nói xong anh đặt đũa xuống bàn, đứng dậy rồi đi. An Noãn bị rống lên một câu có chút xấu hổ, cũng không biết có phải hay không tâm lý tác dụng, cô cảm thấy Mạc Trọng Huy giống như biết cái gì.

Trong lúc An Noãn sợ run, Trương Húc nói chuyện điện thoại với Thẩm Cẩm Phong xong.

“Trương trợ lý, hai ngày nay Mạc Trọng Huy nơi nào?”

Trương Húc còn thật sự trả lời: “Mạc tiên sinh cũng không có đi đâu, vẫn luôn ở Thiên Đường, mỗi lần Mạc tiên sinh không vui, vẫn thích một người ở Thiên Đường.”

“Sao anh ấy không vui?”

Trương Húc cười nói: “VẬY An tiểu thư nên hỏi lại chính cô, Mạc tiên sinh không vui hết mười lần là vì cô.”

An Noãn bĩu môi, bất đắc dĩ nói: “Tôi không trêu chọc anh, tôi cảm thấy Mạc tiên sinh của anh càng ngày càng biến thái.”

Trương Húc nhú nhú mày, nhắc nhở nói: “An tiểu thư có phải gần đây cô hay liên lạc với bác sĩ Thẩm?”

“Nói vậy, tôi không có.”

An Noãn kích động phản bác, cũng ném đũa lên bàn. Ở phòng đi tới đi lui, trong lòng An Noãn bất an, hy vọng không phải mình hại Thẩm Cẩm Phong.

Ngẫm lại cô vẫn chạy đi tìm Mạc Trọng Huy, thư phòng không tìm được người, đi phòng tập thể thao cũng không tìm được người. Chạy một vòng cuối

cùng thấy Mạc Trọng Huy đang ngoài hồ bơi, giờ phút này anh đang bơi giữa hồ.

An Noãn ngồi trên thành hồ bơi, nhìn bóng dáng anh đang bơi trong nước rất nhanh. Trước đây, ở trong mắt cô, Mạc Trọng Huy làm cái gì, cô đều cảm thấy đẹp đến mê người. Cha cô từng nói, cho dù anh là kẻ giết người, có phải cô vẫn cảm thấy anh chính khí.

Mạc Trọng Huy bơi hai vòng liền đi lên, trên người nước vẫn đang chảy xuống, áo choàng tắm cũng không mặc, trực tiếp bỏ qua An Noãn, ngồi xuống ghế.

An Noãn có lòng tốt ném áo choàng tắm cho anh, trêu chọc nói: “Chú ý hình tượng của anh, trong nhà có mấy cô gái nhỏ tuổi mới đôi mươi, nhìn anh như vậy sẽ bị chảy máu mũi.”

Biểu tình của Mạc Trọng Huy lạnh lùng, đem áo choàng tắm trực tiếp ném xuống đất.

An Noãn nhìn thấy gằm nhẹ: “Mạc Trọng Huy, anh giận đối ai, tôi không có trêu chọc anh.”

Thấy Mạc Trọng Huy vẫn trầm mặc, An Noãn buồn bực, bắt đầu đi nói: “Được rồi, anh có cái gì muốn hỏi thì hỏi trực tiếp tôi, tôi sẽ trả lời cho anh.”

Mạc Trọng Huy nhướn mày mở miệng: “Giải thích một chút quan hệ của em và Thẩm Cẩm Phong.”

An Noãn biết không lừa được anh, đem chuyện của Thường Tử Phi từ đầu tới đuôi giải thích một lần.

Cô không nghĩ tới, sau khi giải thích xong tức giận của Mạc Trọng Huy lớn hơn nữa. Cơ hồ rống lên với cô: “Em là gì của Thường Tử Phi? Người ta có vợ, sức khỏe của anh ta cần em phải quan tâm sao, An Noãn, em luôn mang việc đến cho mình.”

“Tôi muốn quan tâm anh ấy, tôi không bỏ xuống được anh ấy, Mạc Trọng Huy, anh giận cái gì, anh biết rõ tôi thích anh ấy nha.”

Mạc Trọng Huy hít một hơi thật sâu, mới nhìn xuống xúc động không có động thủ đánh cô.

Thấy Mạc Trọng Huy không nói một lời rời đi, An Noãn đuổi theo, nhưng bờ hồ rất trơn, Mạc Trọng Huy đẩy cô một cái, cả người cô rơi xuống nước.

“Mạc Trọng Huy, tôi không biết bơi.” hai tay An Noãn vùng vẫy: “Cứu tôi, mau cứu tôi, Mạc Trọng Huy, cứu tôi.”

Mạc Trọng Huy lạnh lùng đứng một bên, nhìn cô bất lực cầu cứu. Cho đến khi thấy biểu tình của cô càng phát ra khó chịu, Mạc Trọng Huy mới nhảy xuống nước, nhanh chóng bơi đến trước mặt cô, ôm lấy thắt lưng cô.

An Noãn gất gao ôm cổ anh, rất sợ buông tay mình sẽ bị chết đuối.

“Mạc Trọng Huy, anh thật là nhẫn tâm, tôi chết đối với anh có chỗ nào tốt.”

Mạc Trọng Huy cười lạnh: “Không phải em vẫn ồn ào muốn chết sao, như thế nào, lúc này không dám.”

An Noãn hung hăng nói: “Tôi chết, anh lại còn sống tốt, tôi không cam lòng.”

Mạc Trọng Huy tức giận hôn cô trong nước, anh thật muốn trực tiếp hôn cô đến hít thở không thông. An Noãn liều chết giãy dụa, nhưng hai tay vẫn gất gao ôm chặt cổ anh không chịu buông.

“Cho tới bây giờ cũng chưa từng làm dưới nước? Chúng ta thử một lần đi? Anh muốn cho em nếm thử cảm giác lên thiên đường là như thế nào.”

Âm thanh từ tính của Mạc Trọng Huy dán vào lỗ tai cô, An Noãn bị tức đến mặt mũi cũng trắng bệch.

“Thằng khốn, mang tôi lên.”

Mạc Trọng Huy thấy mặt cô biến sắc có chút tái nhợt, liền mang cô bơi vào bờ. An Noãn ở trong nước uống không ít nước, vừa đến trên bờ liền muốn ói, cơ hồ ngay cả mặt đều ói ra. Mạc Trọng Huy nhướn lên, ngồi xổm xuống bắt đầu cời nút quần áo trên người cô. An Noãn dùng tất cả sức lực còn lại của mình, hung hăng tát một cái lên mặt anh. Động tác trên tay Mạc Trọng Huy hơi dừng một chút, lập tức có chút dã man cời đi quần áo cô.

“Mạc Trọng Huy, anh thật đúng là khốn kiếp? Hiện tại tôi rất khó chịu.”

Mạc Trọng Huy nhún mày, thần nhiên nói: “Đừng suy nghĩ lung tung, anh chỉ muốn giúp em thay quần áo bị ướt.”

Anh đem cô ôm đến ghế nằm, dùng khăn mặt giúp cô lau khô thân thể, phủ thêm áo choàng tắm rộng thùng thình, lại bắt đầu dùng khăn mặt giúp cô lau tóc.

Một lúc lâu sau, An Noãn bình tĩnh, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, cô đứng lên một cước đá vào giữa hai chân anh.

Mạc Trọng Huy hoàn toàn không có phòng bị, đau đến muốn quỳ rạp trên mặt đất. An Noãn đứng lên, trên cao nhìn xuống, hào sảng nói: “Một mình làm một mình chịu, Thẩm Cẩm Phong là bị tôi bức bách, anh muốn gì tìm tôi tính sổ, đừng liên lụy đến người vô tội.”

An Noãn vỗ vỗ tay bỏ đi, trước khi đi cô còn thấy Mạc Trọng Huy ngồi xổm, một cước này cô sử dụng toàn bộ sức lực của mình.

--

Khi An Noãn trở lại phòng khách, Thẩm Cẩm Phong đã bị kêu đến. Anh nhìn An Noãn từ trên xuống dưới như đang đánh giá. Trương Húc lắc lắc đầu, không dám liếc mắt nhìn An Noãn một cái.

“An đại tiểu thư, cô mặc thành như vậy đi ra, là muốn chọc cho người mơ tưởng sao.”

An Noãn tức giận cười cười: “Bác sĩ Thẩm, anh vẫn nên tự lo cho mình đi.”

Thẩm Cẩm Phong lập tức khấn trương lên, khoa trương nói: “Chẳng lẽ cô đã nói hết mọi chuyện với Mạc tiên sinh?”

Trương Húc xen mồm nói: “Coi người khác như kẻ ngu ngốc, chính mình mới là người tối ngu xuẩn, bác sĩ Thẩm, hậu quả phản bội Mạc tiên sinh anh cũng biết.”

Mặ mũi Thẩm Cẩm Phong trắng bệch.

An Noãn bĩu môi, tùy tiện nói: “Bác sĩ Thẩm, lần này là tôi liên lụy đến anh, nếu Mạc Trọng Huy hỏi anh, anh cứ việc đem tất cả trách nhiệm đổ lên người tôi, dù sao tôi cũng đắc tội với anh ta, cũng không sợ nhiều thêm một cái. Ngày mai sai khi Thường Tử Phi kiểm tra xong, tôi hy vọng anh có thể nói cho tôi biết kết quả.”

An Noãn nói xong đi lên lầu, sự thật chứng minh, Thẩm Cẩm Phong đợi cho trời tối, cũng không thấy Mạc Trọng Huy đến chất vấn anh.

--

An Noãn tắm rửa xong lên giường, cũng không biết có phải tại uống nước trong hồ bơi hay không mà dạ dày cô rất khó chịu.

Di động đột nhiên truyền đến tin nhắn, là của Thường Tử Phi. Cô đã xóa đi số điện thoại của anh, nhưng dãy số này liếc mắt một cái có thể phân biệt, trong đó có 4 số là sinh nhật của An Noãn.

Tâm bùm bùm rạo rục, mở tin nhắn, chỉ đơn giản một câu: Ngày mai anh đi bệnh viện kiểm tra, em có tới với anh?

An Noãn ôm di động thật lâu cũng không thể ngủ. Cô không biết, giờ này khắc này, bên kia đầu dây Thường Tử Phi, cũng ôm điện thoại đợi, đợi suốt một đêm.

Khi Mạc Trọng Huy trở về phòng, An Noãn nhắm mắt lại giả bộ ngủ. Anh tắm xong liền chui vào ổ chăn, không giống như mọi khi, Mạc Trọng Huy đựng cũng không đựng cô, nằm cách xa cô.

Hay thật sự bị đá hồng rồi, An Noãn âm thầm cao hứng. Âm thanh tin nhắn một lần nữa đột nhiên vang lên, đánh vỡ đêm khuya yên tĩnh. An Noãn nhìn đến lại là của Thường Tử Phi, cô gắt gao nắm chặt điện thoại, không dám mở ra xem. Tay Mạc Trọng Huy đưa qua, cướp lấy điện thoại trên tay cô, An Noãn lập tức xù lông.

“Mạc Trọng Huy, trả di động cho tôi.”

Ngày mai buổi sáng tám giờ, anh ở cửa bệnh viện chờ em.

Mạc Trọng Huy xem xong tin nhắn, hung hăng ném mạnh điện thoại lên tường.

“Mạc Trọng Huy, Anh bị bệnh à!”

An Noãn nhảy xuống giường kiểm tra di động, ráp lại điện thoại đã bể nhưng không mở máy lên được. Cô đang muốn ném di động vào mặt anh, Mạc Trọng Huy nắm chặt cổ tay cô áp đảo ở trên giường.

“Buông tay, buông.”

Đôi mắt màu đỏ của Mạc Trọng Huy nhìn cô, gần từng tiếng giận dữ hét: “Thả em đi hẹn hò với Thường Tử Phi sao? Đến bây giờ em còn không biết em là người phụ nữ của ai sao?”

“Mạc Trọng Huy, anh mẹ nó chính là cái lộn giống, tức giận liền biến cảm thú, bị tôi đá một cước, vẫn còn có thể dùng được sao?”

Ánh mắt Mạc Trọng Huy híp lại, An Noãn lập tức cảm nhận được hơi thở nguy hiểm.

Giọng nói lạnh như băng của anh vang lên: “Dùng được hay không, thử qua mới biết.”

An Noãn cảm nhận được thân thể của anh đang biến hóa, cô co chân, đang muốn tiến công, phản ứng của Mạc Trọng Huy cực nhanh, chân ngăn chặn của cô, kêu rên: “Nếu bị đá thêm một lần nữa sẽ hồng mắt.”

An Noãn không đá được, vô lực nói: “Mạc Trọng Huy, không chơi, dạ dày tôi không thoải mái, có thể do uống nước trong bể bơi, anh giúp tôi lấy ly nước ấm được không?”

Mạc Trọng Huy hoài nghi nhìn cô.

“Thật sự, dạ dày của tôi thật sự thực không thoải mái, muốn ói.”

Mạc Trọng Huy nhú nhú mày, chạy đi lấy nước cho cô.

Uống xong ly nước ấm, An Noãn vẫn cảm giác ần ần khó chịu.

“Đều tại anh, hiện tại tôi khó chịu muốn chết.”

Mạc Trọng Huy mím môi, cúi đầu nói: “Thực xin lỗi, anh không nghĩ sẽ bị như vậy.”

“Anh chính là cố ý.”

“Được rồi, là anh sai, anh kêu Thẩm Cẩm Phong đến kiểm tra cho em.”

An Noãn cả kinh nói: “Thẩm Cẩm Phong còn chưa đi?”

“Ừ, anh phạt cậu ta ở đây một tuần, một ngày hai mươi bốn giờ, không cho phép đi đâu.”

“Anh nói cái gì?” An Noãn kích động: “Sao anh có thể làm như vậy? Tôi đã nói, là tôi buộc anh ta, anh muốn phạt liền phạt tôi, đừng phạt anh ta.”

Mạc Trọng Huy mày nấp thật chặt, lại mất hứng.

“Hiện tại, nhìn không giống như là dạ dày bị đau! Phàm là chuyện có liên quan đến Thường Tử Phi, em sẽ như vậy. Yên tâm đi, bệnh viện thiếu Thẩm Cẩm Phong còn có rất nhiều bác sĩ khác. Anh ta xuất viện lâu như vậy cũng không sao, chưa chết được.”

An Noãn xám xịt nằm xuống, rong lòng cô muốn cái gì, đều không lừa được anh.

Mạc Trọng Huy không động thủ với cô, chỉ đem cô gắt gao ôm vào trong ngực. An Noãn vẫn muốn hỏi anh, Thường Tử Phi gửi tin nhắn cho cô đã nói gì, nhưng chung quy không hỏi ra miệng.

--

Hôm nay là một ngày nắng, sáng sớm, anh mặt trời xuyên qua cửa sổ vào phòng ngủ, chiếu lên giường rộng lớn. An Noãn mở mắt nhập nhèm buồn ngủ, Mạc Trọng Huy vẫn không có rời giường.

anh luôn có thói quen thức sớm. An Noãn không biết anh làm sao có tinh lực tốt như vậy, vô luận tối hôm trước xảy ra chuyện gì, ngày hôm sau vẫn có thể rời giường rất sớm, hoặc đi bơi lội, hoặc đi tập thể hình.

“Này, anh không phải lại bị cảm chứ, sao còn chưa hết.”

Mạc Trọng Huy miễn cưỡng nói: “Hình như không thoải mái, ngày hôm qua thực bị em đá đau.”

An Noãn khoe miệng trẻ ra, tức giận hừ nói: “Vậy anh nằm trên giường nghỉ ngơi, buông tay, tôi muốn rời giường.”

Mạc Trọng Huy vô liêm sỉ nói: “Là em đá hư, em phụ trách.”

“Tốt, nếu anh đoạn tử tuyệt tôn, tôi sẽ tìm một người sinh con cho anh.”

Mạc Trọng Huy nổi giận, ánh mắt trở nên thâm thúy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em lặp lại lần nữa.”

An Noãn không kiên nhẫn quát: “Mạc Trọng Huy, anh đừng làm phiền, tôi không rảnh nói chuyện nhảm chán với anh, tôi muốn đến quán cà phê.”

“Chắc chắn, bà chủ này cũng thật siêng năng.”

“Buông tay, tôi không thời gian cùng chơi đùa với anh.”

An Noãn dùng sức gạt bỏ hai tay bên hông cô, nhưng anh càng ôm càng chặt.

“Mạc Trọng Huy, anh có để cho tôi yên không.”

“Phía dưới của anh rất đau, em giúp anh xoa bóp.”

Anh cầm thú, lời nói thật xấu xa, những chuyện như vậy lại nói như báo dự báo thời tiết.

An Noãn tái mặt, uy hiếp nói: “Anh muốn tôi đá thêm một cước.”

“Em dám, anh sẽ làm cho em cả đời này đều không xuống giường được.”

An Noãn hít sâu một hơi, ôn tồn nói: “Mạc Trọng Huy, cầu xin anh tha tôi đi.”

An Noãn khăn cầu thật lâu, Mạc Trọng Huy mới thả cô. Rửa mặt xong đi xuống lầu, cô mới biết được Mạc Trọng Huy không có lừa nàng, Thẩm Cẩm Phong xác thực ở biệt thự qua đêm.

Khi ăn sáng, biểu hiện của An Noãn biểu hiện rất tốt, chủ động pha cà phê cho Mạc Trọng Huy, dụ dỗ anh vui vẻ ra mặt.

Tâm tình Mạc Trọng Huy tốt, tự nhiên thả Thẩm Cẩm Phong.

An Noãn muốn đi quán cà phê, hôm nay dường như Mạc Trọng Huy rảnh rỗi, muốn đi cùng với cô. Không có biện pháp, An Noãn ngồi lên xe anh, cùng anh đến Trăm Nhạc.

Khi Thẩm Cẩm Phong tới bệnh viện, thấy một mình Thường Tử Phi đứng ở cửa bệnh viện. Anh nhú mày, đi qua trêu ghẹo: “Thường tiên sinh ở đây chờ tôi sao?”

Thường Tử Phi không quan tâm anh ta, tầm mắt vẫn nhìn bên ngoài. Bấy giờ anh đã tới bệnh viện, đứng ở đây cũng đã hai giờ, nhưng người anh chờ vẫn không xuất hiện.

“Thường tiên sinh, chúng ta đi thôi, bác sĩ đang đợi anh.”

Thường Tử Phi vẫn là không nói lời nào, chất phác đứng ở một chỗ, vẫn không nhúc nhích. Thẩm Cẩm Phong muốn nổi giận, người đàn ông này luôn mang việc đến cho mình, cũng không nhìn lại mình chỉ là một nhân vật nhỏ bé.

“Anh có thể nói cho tôi biết anh đang đợi ai không? Chờ người nhà anh?”

Thường Tử Phi đột nhiên mở miệng nói chuyện, giọng điệu thản nhiên: “Tôi đang đợi An Noãn.”

Thẩm Cẩm Phong dừng một chút, lập tức cười nói: “Anh không cần chờ, An Noãn sẽ không đến.”

Thường Tử Phi tức giận quay đầu nhìn anh ta.

“Anh đừng nhìn tôi như vậy, vừa rồi tôi từ biệt thự của cô ấy tới đây, cô ấy và Mạc tiên sinh đã đến Trăm Nhạc, anh có biết, Mạc tiên sinh tặng cô ấy một cái quán cà phê, hiện tại cô ấy đặc biệt rất thích quán cà phê đó, hầu như mỗi ngày đều đến đó.”

“Tôi hôm qua anh ở trong biệt thự của cô ấy!” Anh gằn từng tiếng.

Thẩm Cẩm Phong khụ khụ: “Anh đừng hiểu lầm, chỉ vì quan hệ của tôi và Mạc tiên sinh, có thể nói tôi là bác sĩ riêng của anh ấy, bởi vậy thường xuyên ngủ lại biệt thự của cô ấy. Tôi nói câu lời này anh đừng buồn, anh đừng đặt tâm tư lên người An Noãn nữa, anh không phải đối thủ của Mạc tiên sinh. Hiện tại tình cảm của An Noãn và Mạc tiên sinh rất tốt, Mạc tiên sinh có thể cho cô ấy cuộc sống cô ấy muốn, nhưng anh thì không được. Anh cũng nên nhìn lại mình, kỳ thật Giang tiểu thư cũng rất tốt, Giang gia ở Giang thành cũng có địa vị, cứ kiên định sống cho tốt, cái anh có được sẽ càng nhiều.”

Thẩm Cẩm Phong còn chưa nói xong, Thường Tử Phi đã bỏ đi.

Anh cau mày đuổi đi: “Anh đi đâu, kiểm tra còn chưa làm”

“Không cần làm” Thường Tử Phi lạnh lùng nói xong, lập tức rời đi.

Thẩm Cẩm Phong thật muốn tiến lên đánh một cái cho anh ta tỉnh: “Thường Tử Phi, anh thật đúng là một người đàn ông vô dụng. Anh lấy thân thể của mình làm tiền đặt cược, giành sự đồng tình của An Noãn, vậy còn gọi là đàn ông sao. Mạc Trọng Huy sẽ không giống anh, anh ta dùng lực lượng của mình, khả năng của mình, giữ lấy người mình yêu ở lại bên cạnh. Nếu ngay cả thân thể khỏe mạnh anh cũng không có, anh lấy cái gì bảo vệ người phụ nữ của mình, anh lấy cái gì quyết đấu cùng Mạc tiên sinh.”

--

Mạc Trọng Huy ngồi ở quán cà phê, An Noãn có cảm giác mình bị the dõi, cô tức giận đến chạy đi tìm Elle chơi, để một mình Mạc Trọng Huy ở quán cà phê.

“Mạc tiên sinh, có cần tôi đổi một ly nước khác?”

Lương Mộ Tình thật cẩn thận đến bên cạnh Mạc Trọng Huy, vẻ mặt chuyên nghiệp mỉm cười.

Mạc Trọng Huy nhú mày, thản nhiên nói: “Cha cô biết cô làm việc ở đây không?”

Lương Mộ Tinh chu mỏ, hừ nói: “Tại sao phải cho ông ấy biết, em đã cùng ông ta đoạn tuyệt quan hệ.”

“Thì ra anh ta không biết .”

Lương Mộ Tinh vội vàng ngồi xuống đối diện anh, cầu xin nói: “Anh Huy, anh giúp em giữ bí mật, trăm ngàn lần đừng nói cho cha em biết.”

Nghe được từ anh Huy, Mạc Trọng Huy nhướn mày, cúi đầu nói: “Gọi tôi Mạc Trọng Huy.”

“Không được, rất không lễ phép, anh lớn hơn em rất nhiều. Không thích em gọi anh là anh Huy, vậy em gọi anh Mạc, hoặc chú, chú Huy, nếu không thì gọi Bụi Thái Lang đi.”

Mạc Trọng Huy khóe miệng trẻ ra.

Lương Mộ Tinh vui cười nói: “Được rồi, nói giỡn , anh Huy, anh nhất định đừng nói cho cha em biết.”

“Cô tới đây có mục đích gì?”

Về mặt Lương Mộ Tinh chân thành nói: “Em chỉ muốn đoạn tuyệt quan hệ với cha, em chán ghét ông ấy quản thúc em, này không thể làm, kia không thể làm, em còn chán ghét ông ấy luôn cãi nhau với mẹ em, cái nhà kia một chút ấm áp cũng không có, em mới không cần trở về.”

Mạc Trọng Huy không phải muốn hỏi chuyện này.

“Tại sao tới đây làm công?”

“Bởi vì nơi này tiền lương cao, bà chủ tốt, một tháng tiền lương đủ cho sinh hoạt phí của em. Anh Huy, bọn họ đều nói An Noãn là bạn gái của anh, là thật? Sao em cảm thấy An Noãn luôn đối đầu với anh?”

Mạc Trọng Huy khẽ thở dài, thản nhiên nói: “Chuyện này cô không cần biết, làm tốt bổn phận của cô là được.”

“Vậy được rồi, em không hỏi nhiều.” Lương Mộ Tinh đứng lên, nghiêm trang hỏi: “Tiên sinh, anh cần đổi ly nước khác không?”

“Không cần.”

Lương Mộ Tinh đi vào trong, cô vẫn chống cằm nhìn bóng dáng anh, một bóng dáng có thể làm cho người ta mê chết người. Nếu có một ngày, có thể trở thành người phụ nữ của anh ta, chắc sẽ rất hạnh phúc. Lần này cô rời nhà trốn đi, nói trắng ra chính là bởi vì anh. Tuy rằng trong nhà cha mẹ cảm tình không hợp, nhưng cha rất thương cô, dù sao cô cũng là con gái duy nhất của ông ấy. Có mấy lần cha mẹ vừa mới ồn ào, cô nghe được cha nói với mẹ: “Nếu không phải vì Mộ Tinh, tôi đã sớm ly hôn với bà.”

Từ nhỏ đến lớn, cha rất cưng chiều cô, ngay cả cô muốn học đại học đọc mỹ thuật, cha cô cũng đồng ý. Nhưng khi cô nói cô thích Mạc Trọng Huy, hy vọng cha cô có thể tạo cơ hội cho hai người, mặt cha cô liền trầm xuống, nghiêm túc nói với cô, không cho phép có tâm tư gì với Mạc Trọng Huy.

Bởi vì sự kiện này cô cãi nhau với cha, cô đến ký túc xá ở, cha cô cũng bởi vậy chặt đứt sinh hoạt phí của cô.

Khẽ thở dài, cô vẫn là không thể lý giải, vì sao cha cô lại kiên quyết như thế. Nếu cô và Mạc Trọng Huy cùng một chỗ, đối với sự nghiệp của cha cô rất có ích. Thế giới người lớn quả nhiên phức tạp hơn. Thật giống như An Noãn cùng Mạc Trọng Huy, quan hệ của bọn họ cũng thực làm cho người ta khó hiểu. Giống như yêu lại giống như không yêu, giống như hận lại như không hận, thật khó nắm bắt.

--

An Noãn đi tìm Elle chơi, ngoài ý muốn lại gặp Phù Thu, Phù Thu cũng đang ở trong tiệm. Cô muốn chạy trốn, nhưng lại bị Phù Thu thấy được.

“Noãn Noãn.” Phù Thu gọi cô.

An Noãn mím môi, bất đắc dĩ chào hỏi: “Chị Phù Thu, đúng lúc vậy.”

“Noãn Noãn, chị cũng đang muốn tìm em nhưng không có cơ hội, có thể mời chị tới quán cà phê uống ly cà phê.”

An Noãn gãi gãi đầu, cự tuyệt: “Hôm nay không được.”

Phù Thu thất vọng, thản nhiên nói: “Như vậy đi, em ở đây nói chuyện với chị mấy câu được không?”

An Noãn bị cô ta lôi ngồi xuống ghế, cô ta vẫn nắm chặt tay An Noãn.

“Lần trước ở hôn lễ của Thường Tử Phi, chị vốn có rất nhiều chuyện muốn nói với em, nhưng Mạc tiên sinh ở đó, muốn nói cũng không có thể nói. Chị biết hiện tại em nhất định giận chị, chị vẫn che giấu em quan hệ của chị cùng Lương Trạch Minh.”

Nói đến Lương Trạch Minh, tức giận trong mắt An Noãn không thể che dấu .

“Hận thù giữa em và Lương Trạch Minh chị cũng biết, chị theo anh ta đã nhiều năm. Nói thật, lúc trước chị đối xử tồi với em, một phần nguyên nhân cũng vì chị muốn giúp anh ta chuộc lỗi, anh ta nợ em rất nhiều.”

“Chị Phù Thu, chuyện đã qua em không muốn nhắc tới.”

Phù Thu lắc đầu, thật lòng nói: “Hiện tại em theo Mạc tiên sinh, Mạc tiên sinh lại rất thương em, chị biết Lương Trạch Minh sẽ có một ngày không hay ho. Còn nhớ rõ lúc trước chị từng nói với em không, chị hy vọng có một ngày cần đến em, em có thể giúp chị. Hôm nay, chị có một yêu cầu quá đáng, có thể cho Lương Trạch Minh một con đường sống không?”

An Noãn hít sâu một hơi, giọng điện xa lạ tự giễu nói: “Em làm gì có năng lực đấu tranh cùng Lương thị trưởng, Mạc Trọng Huy cùng Lương thị trưởng đi chung một con đường, làm sao có thể vì em mà nhắm vào Lương thị trưởng, chị Phù Thu, chị suy nghĩ nhiều rồi.”

Trong mắt Phù Thu có loại bi thống nói không nên lời: “Noãn Noãn, nỗi đau trong lòng em chị biết, chị cũng biết chị ích kỷ, theo Lương Trạch Minh nhiều năm, chị cũng có tình cảm với anh ấy. Chị thật sự không hy vọng có một ngày, chúng ta trở thành kẻ địch. Nếu nhất định phải một mạng để một mạng, chị tình nguyện thay thế anh ấy.”

“Chị Phù Thu, em cũng không lợi hại như chị tưởng, Mạc Trọng Huy cũng đối với em cũng không phải như chị nghĩ. Phụ nữ đối với đàn ông chủ là một món đồ chơi, ngày nào đó Mạc Trọng Huy chơi chán, anh ta sẽ vứt bỏ em. Chị hoàn toàn không cần phải lo lắng cho Lương thị trưởng. Thực xin lỗi, em còn có việc, đi trước, bữa khác sẽ mời chị uống cà phê trong quán của em.”

An Noãn hầu như là chạy trốn. Tình yêu của Phù Thu đối Lương Trạch Minh được miêu tả sinh động, có quan hệ như vậy, rốt cuộc không thể trở thành bạn bè với cô ấy. Nhưng lúc cô gặp khó khăn nhất Phù Thu đã giúp cô, phần ân tình này vĩnh viễn cũng tồn tại.

--

An Noãn mua một cái điện thoại di động mới ở trong thương xá, liền gọi điện thoại cho Thẩm Cẩm Phong.

Đầu bên kia rất nhanh đã có người nghe, giọng điệu rất nghiêm túc nói: “Tôi đang muốn gọi điện thoại cho cô, Thường Tử Phi thực con mẹ nó không để ý đến bản thân mình, lúc anh ta xuất viện tôi đã khuyên, nên nằm trên giường nghỉ ngơi, nhưng anh ta lại làm việc bất kể ngày đêm, hiện tại xương cổ bị hao tổn nghiêm trọng, nhưng con mẹ nó, cũng như vậy, kêu anh ta nằm viện anh ta cũng không chịu, tôi thực chưa thấy qua một bệnh nhân nào cứng đầu như anh ta. Sức khỏe anh ta sớm muộn gì bị anh ta phá hư.”

“Anh ấy có ở đó không, anh kêu anh ấy nghe điện thoại.”

“Người đã đi rồi, mấy bác sĩ của chúng tôi muốn khuyên cũng khuyên không được. Tuy rằng nói chuyện này với cô, Mạc tiên sinh mà biết sẽ làm thịt tôi mất, nhưng trách nhiệm của một người bác sĩ, tôi vẫn muốn nói với cô, gọi điện thoại cho Thường Tử Phi đi, bất luận như thế nào cũng khuyên anh ta đến nằm viện tĩnh dưỡng.”

Treo điện thoại, An Noãn không thể bình tĩnh. Nếu Thường Tử Phi xảy ra chuyện gì không hay, cô sẽ rất tự trách cùng áy náy.

Suy đi nghĩ lại cô vẫn chui vào một góc gọi điện thoại cho Thường Tử Phi.

Điện thoại thông, đầu dây bên kia giọng trầm thấp vang lên: “Em không cần khuyên anh, anh sẽ không nằm viện, ở nhà nghỉ ngơi hai ngày sẽ không có chuyện gì.”

“Thường Tử Phi, anh là đang giận đối với em? Anh đang giận đối với tôi sao?”

Đầu bên kia trầm mặc một lát, tiếp theo âm thanh không hồn giận vang lên: “Ngày hôm qua cả một đêm anh không ngủ, luôn chờ tin nhắn của em. Sáng sớm hôm nay anh lại ở bệnh viện chờ em, đợi suốt hai giờ, chân cũng cứng ngắc. An Noãn, em còn quan tâm anh sao? Còn có một chút quan tâm anh sao? Em cũng không quan anh, bây giờ còn gọi điện thoại cho anh làm cái gì?”

“Thường Tử Phi, anh là con nít sao? Còn cần người quản sao? Sức khỏe của anh, nếu ngay cả chính người cũng không quý trọng, cũng không có ai quý trọng, tự lo thân mình cho tốt đi.”

An Noãn tức giận gác điện thoại, lập tức liền hối hận. Cô nên bình tĩnh khuyên nhủ anh, sao lại phát giận với anh.

--

Thường Tử Phi nhìn điện thoại bị gác máy, giọng nói giận dữ của An Noãn như vẫn còn quanh quẩn ở bên tai. Hoa Vũ gõ cửa đi vào, thấy Thường Tử Phi đang ngẩn người.

“Anh Phi, hôm nay anh đến bệnh viện, bác sĩ nói như thế nào?”

Thường Tử Phi thu hồi suy nghĩ, cười trả lời: “Không có gì, tất cả đều bình thường.”

“Thật vậy chẳng? Xương cổ của anh.....”

“Không có việc gì, chỉ cần nghỉ ngơi thích hợp sẽ không có chuyện gì.”

Hoa Vũ hơi dừng một chút, thản nhiên nói: “Anh Phi, kỳ thật anh không nên như vậy, anh cũng đã cưới Giang Thiển Nhu, tất cả của Giang gia sớm muộn gì đều là của anh. Anh đối xử tốt với cô ấy, Giang lão gia từ sẽ không bạc đãi anh.”

“Anh không cần người khác giúp.” Khi Thường Tử Phi nói lời này gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

Hoa Vũ nhìn không được nói: “Vậy mục đích anh cưới Giang Thiển Nhu là gì? Anh không phải là vì sản nghiệp nhà cô ta. Nếu anh thật sự không muốn, cần gì phải cưới cô ta.”

Thường Tử Phi cắn cắn môi, cúi đầu.

“Anh Phi, nghe em khuyên một câu, đừng ép buộc chính mình nữa. Anh và Giang Thiển Nhu đã đi đến bước này, tiếp tục thanh cao đã không còn ý nghĩa, cho dù anh không chạm đến cô ta, nhưng chỉ có abg biết cô ta biết, người bên ngoài còn có thể tin tưởng sao. Lại sau, An Noãn cũng đã là người của Mạc Trọng Huy, anh còn có thể đoạt lại cô ấy sao. Cho dù là đoạt lấy được, vẫn phải dựa vào lực lượng của Giang gia. Tập đoàn Hoa Vũ nhỏ nhỏ của chúng ta ngay cả một ngón cái của Mạc Trọng Huy cũng không động được.”

Thấy Thường Tử Phi bị thuyết phục, Hoa Vũ tiếp tục nói: “Giang Thiển Nhu tìm em nói rất nhiều chuyện, cô ấy thực quan tâm sức khỏe của anh, theo ý em, cô ấy cũng là một người con gái tốt, mấu chốt là cô ấy rất yêu anh. Anh Phi, gặp được một cô gái tốt như vậy, cũng nên biết quý trọng.”

Thường Tử Phi dè mi tâm, có chút phiền não.

--

Tối hôm đó, Thường Tử Phi trở về nhà, nhà của anh và Giang Thiển Nhu. Từ lần đó cãi nhau, anh vẫn ở tại văn phòng. Giang Thiển Nhu xác thực đến tìm anh nhiều lần, anh đều cố ý tránh né cô. Về đến nhà, thấy Giang Thiển Nhu một mình đang ngồi ăn mì.

Thấy Thường Tử Phi trở về, Giang Thiển Nhu hầu như nhảy dựng lên trên ghế, kích động hỏi: “Anh đã về? Đã ăn cơm tối chưa?”

Thường Tử Phi đi đến trước mặt cô, cúi đầu hỏi: “Mỗi ngày em chỉ ăn cái này sao?”

Giang Thiển Nhu ngây ngốc cười nói: “Một mình em ở nhà, tùy tiện ăn chút. Anh đã ăn chưa, nếu chưa ăn em đi nấu cơm cho anh.”

Thường Tử Phi thành thực trả lời: “Chưa ăn.”

“Vậy anh chờ một lát, em đi nấu cơm cho anh.”

Giang Thiển Nhu làm cho anh cơm chiên trứng, trong tủ lạnh lý cũng chỉ có trứng, đại tiểu thư rất ít xuống bếp, lại bởi vì rất kích động, chén cơm chiên cũng bị cháy khét.

“Thực xin lỗi, em thật sự rất vô dụng, từ ngày mai, em nhất định phải đi học nấu ăn.”

Thường Tử Phi đem chén cơm bị cháy khét ngồi xuống ăn, Giang Thiển Nhu cảm động đến nước mắt cũng chảy xuống.

Đêm đó, hai người cực kỳ hài hòa.

Nằm ở trên một cái giường, Giang Thiển Nhu không dám có gì động tác, cúi đầu hỏi anh: “Thân thể của anh gần đây thế nào?”

“Ừ, hôm nay có đến bệnh viện, bác sĩ đề nghị anh nằm viện tĩnh dưỡng vài ngày.”

Giang Thiển Nhu ‘Đằng’ ngồi dậy, lo lắng hỏi: “Sao lại thế này? Chỗ nào không thoải mái sao?”

“Đừng lo lắng, xương cổ có chút bị hao tổn, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao.”

“Ngày mai đi nằm viện đi, em đi với anh, lời nói của bác sĩ nhất định phải nghe, việc làm cứ từ từ, cũng có thể giao cho Hoa Vũ, được không?”

Thường Tử Phi còn thật sự gật gật đầu.

Giang Thiển Nhu thụ sủng nhược kinh, chưa từng thấy Thường Tử Phi nói chuyện với mình như vậy bao giờ, hôm nay giống như đổi tính.

Tắt đèn, trong bóng đêm, tay Thường Tử Phi thủ đột nhiên kéo cô, cô quả thực không thể tin được.

“Tử Phi.....”

“Thực xin lỗi, kết hôn lâu như vậy, để cho em chịu ủy khuất.”

Âm thanh trầm thấp của anh vang lên bên tai cô, xoay người đặt cô dưới thân, cúi xuống hôn lên môi cô.

Hai tay Giang Thiển Nhu đặt lên vai anh, nhiệt tình hôn trả anh.

“Ông xã, em chờ ngày này chờ đã lâu, em yêu anh, rất yêu anh.”

Thường Tử Phi nhắm mắt lại có được thân thể của cô.

Tất cả qua đi, Thường Tử Phi xuống giường đến phòng tắm, mở vòi sen dòng nước lạnh lẽo trút xuống, rửa đi những dơ bẩn trên thân thể, cũng rửa đi tâm hồn đen tối của anh. Đã đi đến bước này, vì mục đích không từ thủ đoạn. Đời này của anh có lỗi với Giang Thiên Nhu, bởi vì anh lợi dụng nàng.

Ở phòng tắm thật lâu, nghĩ Giang Thiên Nhu chắc đang ngủ, anh mới trở lại phòng. Vừa lên giường, Giang Thiên Nhu liền ôm lấy anh, đầu gối ngực anh, hai tay găt gao ôm thắt lưng anh.

“Ông xã, chúng ta sinh em bé đi, gia gia nói, chỉ cần em mang thai, liền đem công ty giao cho anh, gia gia tuổi lớn, thân thể cha em cũng không tốt, Giang gia chỉ còn trông cậy vào anh.”

Thường Tử Phi không nói gì, nhẹ nhàng ôm cô.

“Đúng rồi, bác sĩ kêu anh nằm viện, ngày mai em cùng anh đến bệnh viện được không? Thân thể là quan trọng nhất.”

Thường Tử Phi cúi đầu không lên tiếng.

“Em thực hạnh phúc, em thật sự cảm thấy rất hạnh phúc, tất cả ủy khuất những ngày qua đều xứng đáng.”

Hiện tại, tâm tình của Giang Thiên Nhu có thể hình dung đến câu 'thủ vãn khai gặp nguyệt minh'. Đàn ông đều giống nhau, đều suy nghĩ bằng nửa thân dưới, cho nên Thường Tử Phi không có khả năng vì An Noãn thủ thân như ngọc cả đời. Thường Tử Phi cũng có lúc sẽ không nhận được. Hiện tại cô đã trở thành người của anh, cô còn có cái gì sợ hãi. Đừng nói An Noãn, ai cũng không phải đối thủ của cô, bởi vì cô có Giang gia to lớn làm hậu thuẫn.

--

Ngày hôm sau, Thường Tử Phi cùng Giang Thiên Nhu đến bệnh viện, Thẩm Cẩm Phong nhìn đến anh ta tới cũng thật cao hứng, cười nói: “Chúc mừng anh, rốt cục nghĩ thông suốt.”

Thẩm Cẩm Phong quan sát một ngày, liền gọi điện thoại cho An Noãn.

“Thường Tử Phi đang nằm viện.”

An Noãn ở đầu bên kia rõ ràng không tin: “Thật sự? Thẩm Cẩm Phong anh không phải gạt tôi?”

“Xin cô tin tưởng tính chuyên nghiệp của tôi chứ, tôi có thể lấy loại sự tình này nói giỡn với cô sao. Thường Tử Phi thật sự nằm viện, sáng nay đến nằm viện, hơn nữa vợ anh ta cũng ở bên cạnh.”

An Noãn đầu bên kia dừng một chút, mới nghĩ vợ của anh là Giang Thiên Nhu.

“An Noãn, cô không cần hoài nghi, sau khi quan sát một ngày, tôi phát hiện Thường Tử Phi cùng Giang Thiên Nhu là một đôi vợ chồng bình thường, hai người nhìn rất ân ái, trên cổ Thường Tử Phi còn có dấu hôn ái muội.”

An Noãn kia đầu trầm mặc.

“An Noãn, tôi không lừa cô, không tin cô đến bệnh viện nhìn một cái. Kỳ thật đàn ông thôi, cũng là chuyện bình thường. Thường Tử Phi kết hôn với Giang Thiên Nhu, làm sao có khả năng trong sạch. Bởi vậy nói, về sau chuyện của Thường Tử Phi cô cũng đừng quản, người ta có vợ. Cô khuyên không được, tôi nói cũng không xong, vợ anh ta chỉ cần nói một câu, anh ta liền ngoan ngoãn đến bệnh viện.”

An Noãn vẫn trầm mặc không nói.

“Được rồi, chuyện tôi muốn nói đã nói xong, nói thêm nữa, Mạc tiên sinh sẽ gây phiền toái cho tôi. An Noãn, đừng trách tôi không nhắc nhở cô, đôi khi đàn ông ăn giấm chua còn dữ dội hơn phụ nữ, cô đừng xem bình thường Mạc tiên sinh lạnh lùng, kỳ thật anh ta so với ai khác đều ích kỷ hơn, chủ nghĩa rất lớn, không chừng cô chỉ cần liếc nhìn người đàn ông khác một cái, anh ta cũng đã ghen. Bởi vậy vì cuộc sống hạnh phúc của chính mình, cô tốt nhất cùng người đàn ông này phân rõ giới hạn, nhất là Thường Tử Phi, coi như là vì tốt cho Thường Tử Phi. Cô phải biết rằng, tập đoàn Hoa Vũ nhỏ, Mạc tiên sinh nếu muốn tiêu diệt nó, không cần một ngày, chỉ cử động đầu ngón tay, Thường Tử Phi sẽ chết rất thảm.”

“Cám ơn anh đã nhắc nhở, tôi biết nên làm như thế nào.”

“An Noãn, cô là người thông minh, vì Thường Tử Phi, vì chính cô, sau này chuyện của Thường Tử Phi cũng đừng quản. Cô đối với tai nạn xe cộ lần trước vẫn canh cánh trong lòng, kỳ thật cũng không quan hệ với cô, hung thủ không phải cô, là Tư Kỳ, cô không nên trút lên người mình.”

--

Treo điện thoại, An Noãn ngồi trước bàn trang điểm, hoàn toàn ngây người.

Kết giao với Thẩm Cầm Phong chưa bao lâu, nhưng cô biết Thẩm Cầm Phong sẽ không lừa cô. Thường Tử Phi hạnh phúc, nàng cũng nên được giải thoát rồi.

Thẩm Cầm Phong nói rất đúng, tai nạn xe cô không phải do cô tạo thành, cô không nên vẫn sống trong tự trách. Cô không nợ Thường gia cái gì, không cần thấy có lỗi.

Mạc Trọng Huy tắm xong đi ra, thấy cô ngẩn người, tóc còn chưa lau khô. Anh nhìn không được nhũn mỳ, thuận tay cầm làm khăn mặt đi qua đi giúp cô lau tóc.

“Suốt ngày ngẩn người em nghĩ tới ai?”

An Noãn còn không có tới kịp trả lời, anh lại mở miệng: “Không cần trả lời, chắc rằng em cũng sẽ không cho anh câu trả lời vừa lòng.”

An Noãn le lưỡi, từ trong gương cho anh một cái nhìn xem thường.

“Đúng rồi, anh có món quà muốn tặng cho em.”

Mạc Trọng Huy chạy tới phòng tắm, lấy từ trong túi áo ra một hộp nữ trang đưa cho An Noãn.

An Noãn mở ra, bên trong là một cái nhẫn, viên kim cương ở trên làm chói cả mắt người nhìn.

“Là trứng bồ câu trong truyền thuyết?” An Noãn đùa giỡn nói: “Bao nhiêu tiền?”

Mạc Trọng Huy tức giận hừ nói: “Trong mắt em chỉ có tiền?”

“Anh nói cho tôi biết bao nhiêu tiền, về sau tôi có bán đi cũng không bị lỗ.”

Mạc Trọng Huy liếc mắt nhìn cô, trịnh trọng nói: “Em dám bán đi, anh bắt em đi đền.”

“Tôi có thể so sánh trứng bồ câu này?”

An Noãn nói xong đem nhẫn cất vào ngăn kéo.

“Sao không đeo?” Mạc Trọng Huy có chút tức giận.

An Noãn hi hi cười nói: “Tôi sợ đeo ra ngoài bị người chặt đứt cánh tay.”

Mạc Trọng Huy khòe miệng trẻ ra, cũng không ép buộc cô

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Nghê Tuệ Quỳ Xuống

Tình cảm của Thường Tử Phi và Giang Thiên Nhu tốt hơn, rất nhanh có người chạy tới khoe với An Noãn. Có đôi khi cô cảm thấy thế giới này càng ngày càng kỳ lạ, cũng không biết từ khi nào thì bắt đầu, Thường Tử Hình càng ngày càng chán ghét An Noãn. Chán ghét cũng liền thôi, cô ta thường xuyên đến làm phiền An Noãn, giống như bất cứ lúc nào An Noãn cũng có thể cười đi Thường Tử Phi.

Khi thấy Thường Tử Hình kéo Nghê Tuệ tai xách nách mang tiêu sái bước vào quán cà phê, Lương Mộ Tình kéo tay An Noãn, nháy mắt với cô, nhỏ giọng nói bên tai cô: “An Noãn, chị có muốn gọi điện thoại cho Mạc tiên sinh, mời anh ấy đến đây không?”

An Noãn khoát tay áo, cười nói: “Không cần, có lẽ họ đến uống cà phê.”

An Noãn nói xong tự mình tiếp đón hai người, rất lễ phép hỏi Nghê Tuệ: “Di muốn uống cái gì hôm nay cháu mời khách.”

Nghê Tuệ thân nhiên cười nói: “An Noãn, hảo ý của cháu ta nhận, bất quá ta vẫn muốn trả tiền, Thường gia chung tôi không thiếu tiền để uống một ly cà phê.”

Lời nói châm chọc của bà An Noãn cũng không để trong lòng, đưa thực đơn cho bọn họ.

Thường Tử Hình gọi hai ly Cappuccino, An Noãn dùng tốc độ nhanh nhất đưa tới.

“An Noãn, ngồi nói chuyện với ta một lát, ta có chuyện muốn nói.”

An Noãn vốn định nói trong tiệm còn rất nhiều việc phải làm, Nghệ Tuệ đã ép buộc kéo cô ngồi xuống.

“An Noãn cô biết không, mấy ngày nay Từ Phi luôn luôn ở bệnh viện tỉnh dưỡng, Thiến Nhu ở cùng nó. Thời gian trước tìm cô, muốn cô khuyên nhủ Từ Phi, ta cũng biết cô khuyên, nhưng Từ Phi cũng không có nghe lời cô. Cũng may trong lòng nó có Thiến Nhu, Thiến Nhu nói vài câu, Từ Phi liền đến bệnh viện kiểm tra. Bất luận như thế nào, ta cũng muốn cảm ơn của cô.”

An Noãn thản nhiên cười, cười rất là chua xót.

Ở một bên Thường Từ Hình oán giận Nghệ Tuệ: “Mẹ, mẹ cũng thật là, mẹ chạy tới tìm cô ta giúp đỡ làm gì, cô ta cũng không là gì của anh, trong lòng anh đã sớm không còn có sự tồn tại của cô ta. Nếu để cho anh với chị dâu biết, bọn họ sẽ trách mẹ, về sau mẹ đừng tự cho là đúng.”

Nghệ Tuệ khẽ cười nói: “Mẹ sai rồi, mẹ nghĩ trong lòng Từ Phi trong lòng vẫn còn có An Noãn, đâu biết rằng đột nhiên tình cảm của Từ Phi và Thiến Nhu tốt lên, thật đúng là làm cho người ta trở tay không kịp.”

“Mẹ, về sau nếu có rảnh, mẹ nên mua đồ em bé, chuẩn bị phòng em bé không chừng rất nhanh mẹ sẽ có cháu để bông.”

An Noãn cảm giác mình là dư thừa, nhưng Nghệ Tuệ chính là muốn để cho cô nghe những lời này. Có đôi khi, đem người khác làm kẻ ngốc, nhưng chính mình mới kẻ ngốc. Hành vi của Nghệ Tuệ và Thường Từ Hình không thể nghi ngờ là giấu đầu lòi đuôi.

Lúc Nghệ Tuệ cùng Thường Từ Hình đang ngui một câu ta một câu nói về Giang Thiến Nhu.

An Noãn khụ khụ, ngắt lời hai người: “Dì, hai người từ từ tán gẫu, dì xem hôm nay khách rất đông, cháu đi giúp đỡ họ đây. Từ Phi và Giang tiểu thư ân ái như vậy, cháu thiết tình chúc mừng bọn họ. Dì cứ yên tâm đi, hiện tại cháu đã theo Mạc Trọng Huy, bất luận như thế nào cũng không đi phá hư bọn họ.”

Lời này làm cho Nghệ Tuệ xấu hổ ngồi không yên, bà cười nói: “Noãn Noãn, ta không có ý này, nhưng ta thật sự rất cao hứng, bởi vậy làm cho cô hiểu lầm. Cô theo Mạc tiên sinh, ta cũng mừng cho cô. Hiện tại, Từ Hình nhà chúng tôi làm việc ở thị chính phủ, hy vọng cô có thể nhờ Mạc tiên sinh giúp đỡ nói vài lời trước mặt Lương thị trưởng.”

Thường Từ Hình vừa nghe lời này, mặt trầm xuống, tức giận quát: “Mẹ, ai cần cô ta giúp đỡ, Lương thị trưởng rất xem trọng con, cũng rất trọng dụng con.”

Lương Mộ Tinh bụng khay vừa vặn đi tới, nhìn không được dừng bước, chầm chọc nói: “Nghe nói Lương thị trưởng có vẻ háo sắc, Thường tiểu thư bộ dạng rất xinh đẹp, Lương thị trưởng tự nhiên sẽ trọng dụng cô.”

Lương Mộ Tinh cố ý đem âm cuối nói thật dài.

Thường Từ Hình nghe không ra ý tứ chầm chọc của Lương Mộ Tinh, kiêu ngạo nói: “Cũng không phải vậy, Lương thị trưởng nói ông ta chưa gặp qua thư ký nào trẻ tuổi xinh đẹp như tôi.”

Lương Mộ Tinh hừ lạnh một tiếng.

Nhưng Nghệ Tuệ là người thông minh, kéo kéo tay Thường Từ Hình, lạnh lùng nói: “An Noãn, cô bạn thì đi làm việc đi, ta cùng Từ Hình lập tức đi, Thiến Nhu sẽ đến rước chúng tôi đến bệnh viện thăm Từ Phi.”

An Noãn cùng Lương Mộ Tinh trở lại bàn thu ngân, Lương Mộ Tinh giận dữ nói: “Thường Từ Hình kia, tuổi còn trẻ mà đã làm chức đó, không chừng cũng đi đường tắt qua tay bao nhiêu người. Lương thị trưởng coi trọng cô ta, cô ta cũng không biết Lương thị trưởng dựa vào gia đình của bên vợ mới được ngày hôm nay, cô ta có thể so sánh được sao.”

An Noãn nhú nhú mày, thản nhiên nói: “Em với Lương thị trưởng rất quen thuộc? Ngay cả chuyện này cũng biết?”

Lương Mộ Tinh cười hắc hắc: “Em cũng sau khi đến đây làm mới biết, nghe mấy người chị em nói, chị có biết bình thường trong tiệm vắng khách, em ở trong tiệm nghe các cô ấy nói bất quái.”

An Noãn gật gật đầu, nhắc nhở nói: “Về sau Thường Từ Hình lại đây em cũng đừng đối chọi với cô ta, chị sợ em không phải đối thủ của cô ta.”

“An Noãn, chị yên tâm, em chỉ nói chuyện vậy thôi, em cũng chẳng sợ cô ta.”

--

Trong lúc Thường Từ Phi nằm viện tỉnh dưỡng, tập đoàn Phi Vũ tập đoàn đột nhiên bị đồn ra tin tức trốn thuế, trong khoảng thời gian ngắn trở thành tin tức lớn ở Giang thành.

An Noãn ở quán cà phê nghe Lương Mộ Tinh và các phục vụ tán gẫu mà biết, sau đó xem tin tức trên Giang thành nhật báo. Nàng không tin Thường Từ Phi là người như vậy, ba năm trốn thuế tổng số tiền lên tới ba trăm ngàn, số tiền kinh người này làm cho người ta sợ hãi.

Tối hôm đó, An Noãn không yên lòng hỏi Mạc Trọng Huy: “Nếu một cái xí nghiệp trốn thuế lậu thuế ba trăm ngàn, sẽ như thế nào?”

Mạc Trọng Huy ý vị thâm trường nhìn cô, lập tức thân nhiên trả lời: “Dem thời gian trốn thuế tính toán lại, nộp tiền phạt. Ba trăm ngàn không phải là số nhỏ, khẳng định sẽ ngồi tù.”

An Noãn nghe xong về sau, tâm co rút, ngồi tù, cô rất miễn cảm với từ đó.

“Em nói về Thường Tử Phi sao?” Mạc Trọng Huy nằm ở trên giường không chút để ý hỏi.

An Noãn cắn cắn môi, thẳng tắp ấy nói: “Hôm nay, tôi nghe nói tập đoàn Phi Vũ trốn thuế lậu thuế ba trăm ngàn, Mạc Trọng Huy, thật vậy sao?”

Mạc Trọng Huy kêu rên: “Anh làm sao biết, anh cũng không phải là nhân viên của Phi Vũ, sao em không gọi điện thoại hỏi Thường Tử Phi?”

Mạc Trọng Huy có thể không biết tin tức, anh chính là không muốn nói với cô mà thôi.

An Noãn tức giận rống: “Mạc Trọng Huy, anh ước gì Thường Tử Phi ngồi tù?”

Mạc Trọng Huy nhướng mắt, tức giận hừ nói: “Thường Tử Phi sống hay chết có quan hệ gì đến anh? An Noãn, anh nói cho em biết, chuyện của Thường Tử Phi tốt nhất em không nên tham gia vào, nếu không anh bỏ đá xuống giếng, ở tù năm năm anh làm cho anh ta mười năm, nên bồi thường ba trăm ngàn anh làm cho anh ta bồi năm trăm ngàn, không tin em có thể thử.”

“Mạc Trọng Huy, lời này anh cũng có thể nói ra miệng sao, Giang thành không có pháp luật? Tất cả chỉ do một mình anh nói sao sẽ như vậy?.”

Mạc Trọng Huy lười quan tâm cô, khinh thường hừ một câu: “Ngây thơ.”

Anh nói xong nằm xuống lập tức như đang ngủ. An Noãn nằm ở trên giường lăn qua lộn lại cũng không ngủ được. Cô không dám nghĩ, nếu Thường Tử Phi thật sự ngồi tù, nên làm cái gì bây giờ. Rất muốn gọi cái điện thoại hỏi tình huống của anh, nhưng lại không muốn quấy rầy anh ta, hiện tại hẳn là đủ phiền não.

--

Mỗi ngày An Noãn đều chú ý tin tức, ở trên diễn đàn Giang thành và Giang thành nhật báo thấy Thường Tử Phi và Hoa Vũ bị mang đi điều tra, khách đến quán cà phê cũng tụm năm tụm ba cơ hồ đều bàn về chuyện này. Ngay cả Lương Mộ Tinh cùng mấy phục vụ trong quán mở miệng cũng nói về chuyện này.

“Một khi thất thế bạn bè cũng không còn, cô nhân nói lời này thật không sai. Thường Tử Phi vừa bị mang đi điều tra, kết quả cũng chưa có, Giang gia liền cùng anh ta phân rõ giới hạn, thật đúng là làm cho trái tim người ta lạnh lẽo.”

“Còn có chuyện này, sau khi sự việc xảy ra Giang gia liền tuyên bố Giang Lâm Huy sẽ là người thừa kế của Giang gia, thương nhân luôn tính toán thiệt hơn như vậy.”

Trong lúc vô tình, An Noãn nghe được Lương Mộ Tinh và các cô bàn luận, mày cũng bắt giác nhướng lên.

Cô cũng đã xem tin tức, cha của Giang Thiển Nhu, Giang Chính đột nhiên tuyên bố, tài sản của Giang gia sẽ để cho Giang Lâm Huy thừa kế. Tuyên bố sau khi sự việc xảy ra, không thể nghi ngờ là muốn cùng Thường Tử Phi phân rõ giới hạn.

Giang gia tuy rằng chưa bao giờ chính thức tuyên bố để cho Thường Tử Phi kế thừa gia nghiệp, nhưng Giang luôn công khai chuyện đó cho thấy cô rất thương thích Thường Tử Phi, nhưng Giang gia cũng không phủ nhận chuyện cho con rể kế thừa gia nghiệp.

An Noãn thở dài thật sâu, đột nhiên lo lắng cho Thường Tử Phi. Anh ta không có người chống lưng, không thể nghi ngờ đây cũng là một loại biểu hiện bỏ đá xuống giếng.

--

Bên kia, từ khi Thường Tử Phi bị mang đi, Nghê Tuệ ở nhà lấy nước mắt rửa mặt, ai khuyên cũng không được. Lúc trước bà nghĩ Giang gia có thể dựa vào, có thể hỗ trợ, nhưng ai biết Giang gia tuyệt tình như vậy.

“Mẹ, mẹ đừng khóc, sự tình cũng sẽ được giải quyết.” Thường Tử Hình an ủi mẹ cô.

Nghê Tuệ không nghe, khàn giọng gào thét: “Làm sao giải quyết, mọi người bị mang đi, con mẹ thật vất vả mới kéo được cái mạng về trong tai nạn xe cộ, chẳng lẽ hiện tại phải đi ngồi tù sao? Con không phải là trợ lý bí thư của thị trưởng sao? Con đi van cầu bí thư thị trưởng bí thư! Con không phải nói Lương thị trưởng rất coi trọng con sao, con đi cầu tình đi.”

Thường Tử Hình cau mày, vô lực nói: “Mẹ, loại sự tình này làm sao mà cầu được, nếu anh thật sự trốn thuế, ai cũng cứu không được anh, đây là pháp luật.”

“Con, con, ngay cả con cũng nói như vậy, mẹ còn có thể trông cậy vào ai.” Nghê Tuệ lại lớn tiếng khóc lên: “Nếu Tử Phi ngồi tù, mẹ sẽ thay thế nó tọa, mẹ không muốn con mẹ phải ngồi tù.”

Thường Tử Hình bắt đầu đi ôm Nghê Tuệ: “Mẹ, mẹ đừng vội, kết quả điều tra không phải còn chưa có sao? Con tin tưởng anh sẽ không làm chuyện trái pháp luật.”

“Mẹ cũng tin tưởng, nhất định là có người nói xấu nó, là An Noãn, là Mạc Trọng Huy, nhất định là hai người bọn họ.”

“Bà bình tĩnh một chút!” Thường Bách đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng: “Kết quả chưa có, cũng đừng nên kết luận sớm.”

Nghê Tuệ bị rống lên một câu, không nói, cúi đầu nức nở. Bà là người phụ nữ vô dụng, chỉ có thể lựa chọn phương thức này phát tiết tình cảm của mình.

Ngoài phòng vang lên tiếng xe ô tô, Giang Thiên Nhu mới vừa đi tiễn biệt thực, Nghê Tuệ liền lấy cái ly trên bàn ném qua. Giang Thiên Nhu tránh né đúng lúc, mới không bị ném trúng.

“Mẹ, mẹ làm vậy là sao?” Về mặt Giang Thiên Nhu không hiểu: “Con mới từ cục lý đi ra, tìm rất nhiều bạn bè, đều không lấy được tin tức gì.”

Nghê Tuệ bất chấp cô đang nói cái gì, bà như bệnh tâm thần rống giận: “Giang Thiên Nhu, cô còn có mặt mũi tới nơi này, cô còn không mau tái giá đi.”

Giang Thiên Nhu cau mày, có chút tức giận nói: “Mẹ, mẹ nghĩ con là người thế nào? Con đối Tử Phi là thật tâm, vô luận anh ấy phát sinh chuyện gì, vô luận kết quả lần này như thế nào, con đều không rời không bỏ anh ấy.”

“Giả mù sa mưa, Giang gia các người đối với Tử Phi làm cái gì! Ngay lúc thời điểm quan trọng, chẳng những không đứng ra giúp Tử Phi, ngược lại bỏ đá xuống giếng, phân rõ giới hạn với Thường gia chúng tôi các người liền như vậy sợ bị liên lụy.”

Nghê Tuệ đem tờ báo mới nhất Giang thành nhật báo ném trước mặt Giang Thiên Nhu. Giang Thiên Nhu nhặt lên xem xét, thấy trên báo chỉ nói cha công khai nói anh cô là người thừa kế của Giang gia, cả người cô đều choáng váng.

“Mẹ, việc này con thật sự không rõ ràng lắm, con ở bên ngoài chạy một đêm, vì muốn hỏi thăm tình huống, hiện tại con trở về nhà, hỏi sự tình rõ ràng, cho mẹ một lời giải thích. Bất luận như thế nào, xin mẹ tin tưởng con, con thiết tình yêu Tử Phi.”

--

Giang Thiên Nhu chạy về nhà, đem tờ báo hung hăng đặt trước mặt lão gia tử khóc chất vấn: “Gia gia, ông xem cha đang làm cái gì? Cha sao có thể bỏ đá xuống giếng, Tử Phi cần sự giúp đỡ của Giang gia.”

Về mặt Lão gia tử bình tĩnh, sâu kín mở miệng: “Là ông kêu cha cháu làm như vậy.”

“Gia gia --”

“Đứa nhỏ, cháu đừng kích động, nghe gia gia nói. Gia gia làm như vậy cũng là vì ổn định cục diện, cháu cũng biết tập đoàn Phi Vũ làm ra chuyện như vậy, cổ phiếu của Giang thị ảnh hưởng rất nhiều, bắt đầu đi cha cháu mới làm ra quyết định như vậy. Tử Phi là chồng cháu, nó xảy ra chuyện, Giang gia làm sao có thể bỏ mặc.”

“Gia gia --” Giang Thiên Nhu ở trước mặt lão gia tử rớt xuống nước mắt.

Giang lão kê thờ dài, đem cháu gái bảo bối ôm ở trong lòng: “Đứa nhỏ, gia gia biết cháu rất yêu Tử Phi, chúng ta làm như vậy chỉ là vì cho cổ đông một công đạo, gia gia đã mời Lương thị trưởng ăn cơm, chuyện Tử Phi bị kiện, hy vọng Lương thị trưởng có thể giúp đỡ.”

Giang Thiên Nhu kích động hỏi: “Gia gia, Lương thị trưởng có đáp ứng lời mời?”

Lão gia tử lắc đầu: “Tạm thời cũng chưa thấy trả lời. Trước kia nhà chúng ta với An thị trưởng qua lại rất thân, đoán rằng Lương Trạch Minh đối chúng ta có điểm không thích, cũng không biết lúc này có chịu giúp đỡ hay không. Đứa nhỏ, nếu đến lúc đó Tử Phi thật sự bị phán bỏ tù, gia gia hy vọng cháu có thể.....”

“Gia gia, ông đừng nói, cái gì cũng đừng nói, cháu đã là người của Tử Phi, đời này cũng không vứt bỏ anh ấy, nếu anh ấy muốn ngồi tù, cháu sẽ chờ anh ấy đi ra.”

Mày lão gia tử nhíu chặt, vô lực nói: “Đứa nhỏ, sao cháu phải khổ vậy chứ, các người mới kết hôn không bao lâu, nếu nó bị phán mười năm tám năm, chờ nó đi ra để làm gì!”

“Gia gia, cháu mặc kệ, vô luận như thế nào, cháu đều phải chờ anh ấy.”

Nhìn thấy quyết tâm của Giang Thiên Nhu, lão gia tử chỉ bắt đầu lắc đầu.

“Nếu không như vậy đi, ông gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy, xem có thể giúp đỡ được chúng ta không.”

Lão gia tử tự mình gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy, ông ta chỉ có số điện thoại công ty của Mạc Trọng Huy, liên hệ thật lâu, là trợ lý tiếp, trợ lý chỉ nói: “Mạc tiên sinh gần đây không ở công ty, đang ở nước ngoài nghỉ phép.”

“Mạc tiên sinh khi nào thì về nước?”

Trợ lý lạnh lùng trả lời: “Thật có lỗi, chuyện này chúng tôi cũng không biết, đây là việc riêng của Mạc tiên sinh.”

Lão gia tử còn muốn hỏi số di động riêng của Mạc Trọng Huy. Đầu bên kia lại rất không kiên nhẫn nói: “Lúc Mạc tiên sinh ở nghỉ phép không hy vọng bất luận kẻ nào quấy rầy.” Tiếp theo, liền trực tiếp cắt đứt điện thoại, cũng không hỏi là ai gọi điện tới.

--

Mạc Trọng Huy đang ở hồ bơi lộ thiên trong biệt thự bơi lội, Trương trợ lý cầm khăn tắm đứng ở một bên. Mạc Trọng Huy bơi xong lên bờ, khoác áo choàng tắm, người hầu đã đưa cả phê đưa tới.

Mạc Trọng Huy ngồi trên ghế nằm uống cà phê, Trương trợ lý thật cẩn thận nói: “Mạc tiên sinh, Giang lão vừa rồi gọi điện thoại tới.”

Trương Húc đem đối thoại vừa rồi kể cho Mạc Trọng Huy, Mạc Trọng Huy khinh thường hừ một tiếng: “Buồn cười.”

“Đúng vậy, Giang lão kia thật đúng là rước chuyện để làm, nghĩ ai cũng phải nể mặt mình sao.”

Mạc Trọng Huy nhàn nhã uống cà phê, không chút để ý hỏi: “Chuyện của Thường Tử Phi, bên kia nói như thế nào.”

“Tôi đã hỏi qua, tài vụ của tập đoàn Phi Vũ do Hoa Vũ quản lý, chuyện trốn thuế lậu bản thân Thường Tử Phi có khả năng không biết, anh ta cũng là bị Hoa Vũ lừa gạt. Nhưng bất luận như thế nào, là người đại diện của công ty, anh ta nhất định phải chịu trách nhiệm. Mạc tiên sinh, có cần hay không.....”

Trương Húc nói còn chưa dứt lời, liền bị Mạc Trọng Huy ngắt lời: “Không cần, cái gì cũng không cần làm.”

Mạc Trọng Huy tự đắc uống cà phê, khóe miệng hơi hơi giơ lên, mặc dù anh cái gì cũng không làm, Thường Tử Phi lúc này cũng không thoát được liên can. Đã nói này ba trăm ngàn, anh ta lấy cái gì lấp vào lỗ thủng lớn như vậy.

“Mạc tiên sinh, An tiểu thư đến.”

Trương Húc nói nhỏ bên tai của Mạc Trọng Huy. Mạc Trọng Huy liếc mắt nhìn, thấy An Noãn đang chậm rãi đi tới.

“Cậu đi xuống trước đi.”

Mạc Trọng Huy phân phó một câu, Trương đặc trợ tự giác lui xuống.

--

An Noãn thấy Mạc Trọng Huy đang uống cà phê, hiện tại chắc anh ta đang rất đắc ý.

Cô đi qua chất vấn: “Sự kiện tập đoàn Phi Vũ trốn thuế có phải anh làm?”

Mạc Trọng Huy nhún mày.

“Mạc Trọng Huy, anh đừng mơ tưởng chống chế, êm đẹp, tập đoàn Phi Vũ sao tự nhiên bị thanh tra, Hoa Vũ là em họ của Phù Thu, nhất định là anh làm đúng không?”

Mạc Trọng Huy ‘Phanh’ một tiếng đem ly cà phê đặt thật mạnh lên bàn, đứng dậy bước đi, căn bản sẽ không muốn quan tâm cô.

An Noãn không phục, tiến lên ngăn cản rống giận: “Mạc Trọng Huy, anh trầm mặc chính là thừa nhận, thật là anh làm đúng không?”

Nhìn bộ dáng cô ở trước mặt mình giương nanh múa vuốt, Mạc Trọng Huy chỉ cảm thấy một luồng khí nóng dâng lên, anh hận không thể một tay đem bóp chết cô đi.

“Mạc Trọng Huy, nói chuyện với anh, có phải anh làm không?”

Bàn tay to của Mạc Trọng Huy đột nhiên xiết chặt cầm cô, gần từng tiếng nguy hiểm nói: “An Noãn, đừng không có việc gì tìm việc, nếu không anh thực làm chút gì, chỉ sợ cả đời của Thường Tử Phi phải ngồi trong tù.”

An Noãn nhìn bóng dáng lạnh lùng của anh rời đi, trong lòng vô cùng đau đớn.

Bất luận người của Thường gia đối đãi với cô như thế nào, cô luôn còn nhớ Thường Tử Phi, hiện tại anh ta xảy ra chuyện, cô làm sao bình tĩnh được, không có cách nào coi như chuyện gì cũng không phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 74: Tôi Muốn Mượn Anh Một Trăm Vạn

Phù Thu rất nhanh giúp cô tìm được người mua, người mua còn rất hào phóng, trực tiếp thanh toán một ngàn năm trăm vạn tiền mặt.

Lúc Phù Thu đem tiền đưa cho cô, luôn cảm khái: “Noãn Noãn, em rất thiện lương, ở trong xã hội này rất dễ chịu thiệt thòi.”

An Noãn cầm tiền cọc tiền nặng trĩu, trực tiếp hẹn Nghê Tuệ gặp mặt ở quán cà phê. An Noãn gọi điện thoại cho bà, không tới nửa giờ, Nghê Tuệ vội vàng chạy đến, nhưng lại do Giang Thiển Nhu đưa bà đến. An Noãn nhìn thấy dấu hôn khả nghi trên cổ Giang Thiển Nhu, tầm mắt nhìn không được quay sang hướng khác.

Nghê Tuệ nhìn theo tầm mắt của An Noãn cũng chú ý tới, nhìn không được hừ một tiếng: “Cũng không chịu mặc áo cổ cao, thật đúng là làm cho người ta chê cười.”

Giang Thiển Nhu mím môi, ủy khuất không nói gì.

An Noãn đem bì thư đưa cho Nghê Tuệ: “Dì, bên trong là một ngàn năm trăm vạn tiền mặt, đây là tiền cháu bán đi chiếc nhẫn Mạc Trọng Huy tặng cháu, cũng là toàn bộ tiền trên tay cháu.”

Giang Thiển Nhu giật mình nói: “Mạc Trọng Huy tặng nhẫn cho cô, cô bán một ngàn năm trăm vạn, anh ta tặng chiếc nhẫn quý giá như vậy cho cô?”

Nghê Tuệ thốt nói: “Mạc tiên sinh là người có tiền, ra tay hào phóng, ngạc nhiên lắm sao, không giống như Giang gia, keo kiệt muốn chết. Lúc này Từ Phi gặp chuyện không may, Giang gia là nhà mẹ đẻ của cô, cũng chỉ cho mượn một trăm ngàn, giống như sợ Từ Phi không trả lại. An Noãn thật tốt, cho mượn một ngàn năm trăm vạn, uống cho tôi trước kia còn vì cô, khi dễ cô ấy, hiện tại ngấm thật đúng là hồi hận.”

Giang Thiển Nhu cắn chặt răng, cúi đầu nói: “Mẹ, Giang gia đưa ra một trăm ngàn cũng không phải số nhỏ.”

An Noãn thấy quan hệ mẹ chồng nàng dâu bỗng nhiên trở nên như thế, trong lòng vạn phần cảm khái, Giang Thiển Nhu lúc này hẳn là cảm nhận được những ủy khuất cô từng chịu, Nghê Tuệ chính là người như thế, dùng ích lợi dùng tiền tài cân nhắc hết thấy quan hệ, tình cảm.

“Dì, hai người mau đem tiền đưa cho Từ Phi đi, hiện tại anh ấy cũng đang sốt ruột.”

Nghê Tuệ cười khanh khách nói: “An Noãn vẫn giống như lúc còn nhỏ, Thiển Nhu về sau nên học hỏi, thật đúng là lương thiện am hiểu ý người.”

Đưa Nghê Tuệ và Giang Thiển Nhu ra về, An Noãn nhẹ nhàng thở ra, những gì có thể làm vì Thường Từ Phi cô cũng đã làm, hy vọng anh có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này, một lần nữa tỉnh lại đứng lên. Chỉ có anh sống tốt, cô mới không bằng khoảnh đi làm chuyện của mình.

--

Giang Thiển Nhu lái xe đưa Nghê Tuệ đến tập đoàn Phi Vũ, trên đường, Giang Thiển Nhu đề nghị: “Mẹ, chuyện vay tiền của An Noãn mẹ đừng nói cho Từ Phi, bằng không Từ Phi sẽ không sử dụng số tiền này.”

Nghê Tuệ nghĩ lại thấy có lý, Thường Từ Phi là loại người nào, bà làm mẹ sao không hiểu chứ. Cho dù thật sự phá sản, nó cũng sẽ không lấy một phân tiền của An Noãn.

“Vậy nên nói như thế nào về số tiền, nói mượn của bạn bè nó nhất định không tin.”

Giang Thiển Nhu tự hỏi nói: “Nếu không nói con lấy của Giang gia.”

Nghê Tuệ khinh thường ‘Xuy’ một tiếng, tức giận nói: “Thật ra cô muốn giành lấy công lao cho mình.”

Giang Thiển Nhu đem xe dừng ở bãi xe của Phi Vũ, nhìn Nghê Tuệ còn thật lòng nói: “Mẹ, con biết hiện tại mẹ đối với con không hài lòng, mẹ đẻ của con chỉ cho mượn một trăm ngàn, An Noãn lại đưa một ngàn năm trăm vạn, nhưng mẹ suy nghĩ thử, nếu lúc trước Từ Phi và An Noãn, An Noãn cũng không ở bên cạnh Mạc Trọng Huy, cô ta có thể đưa ra số tiền nhiều như vậy sao? Chỉ khi An Noãn ở bên cạnh Mạc Trọng Huy, mới có tiền. Mà con, đã làm hết khả năng của mình, khi Từ Phi gặp tai nạn, con không rời không bỏ anh ấy. Khi tập đoàn Phi Vũ xuất hiện nguy cơ, con cũng không rời không bỏ anh ấy. Con còn trẻ, rời khỏi Từ Phi, con còn có thể tìm người khác tốt hơn, nhưng con không làm như vậy, bởi vì con yêu anh ấy, thiết tình yêu anh ấy, mẹ hiểu không?”

Nghê Tuệ cảm động, thở dài, cúi đầu nói: “Được rồi được rồi, đã vậy cứ nói tiền lấy ở Giang gia của con.”

--

Hai người đến tập đoàn Phi Vũ, thư ký của Thường Từ Phi nói với hai người, Thường tổng không có ở văn phòng, đã ra ngoài gặp người của ngân hàng.

Thư ký cảm khái nói: “Gần đây Thường tổng tìm rất nhiều ngân hàng, trước kia quan hệ hợp tác rất tốt, hiện tại không có một ngân hàng nào chịu cho vay, thật đúng là làm cho người ta tức giận.”

Đang nói, Thường Tử Phi đã trở lại, mặt xám mảy tro, đại khái lại thất bại.

“Mẹ, Thiên Nhu, các người đến đây làm gì?”

Nghê Tuệ đau lòng tiêu sái bước qua, nhẹ nhàng cầm tay Thường Tử Phi: “Con, con không cần vì chuyện tiền nong mà phiền não nữa, Thiên Nhu mượn được tiền ở Giang gia.”

Thường Tử Phi giật mình nhìn về phía Giang Thiên Nhu.

Giang Thiên Nhu nói: “Đúng vậy, em về nhà cầu xin gia gia, gia gia rốt cục bị em làm cảm động, cho em một ngàn năm trăm vạn.”

Trong mắt Thường Tử Phi tràn đầy cảm kích, mấy ngày nay anh chạy rất nhiều nơi, tìm rất nhiều bạn bè, nhưng ở thời điểm mấu chốt, chỉ có một mình Giang Thiên Nhu giúp anh, giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi cảm động không ngôn từ nào có thể tả được.

“Anh không cần cảm ơn em, em là vợ của anh, đây là chuyện em phải làm.”

Thường Tử Phi gắt gao kéo cô ôm vào trong ngực.

Nghê Tuệ ở bên cạnh nhìn, trong lòng cảm thấy khó chịu, cho tới nay, bà đối xử với An Noãn quá kém, ghét bỏ cô, nhưng mấu chốt là trước sau An Noãn vẫn giúp bọn họ, bây giờ còn muốn đem công lao này cho người khác.

“Tốt lắm, Tử Phi, con mau lấy tiền đi làm công chuyện đi, mẹ và Thiên Nhu không làm chậm trễ chuyện của con.”

Nghê Tuệ kéo Giang Thiên Nhu đi.

Trên đường trở về, Nghê Tuệ thân nhiên nói với cô: “Về sau con đừng đến quán cà phê làm phiền An Noãn, lần này nếu không có cô ấy, cửa ải khó khăn này thật đúng là không biết làm sao vượt qua.”

Giang Thiên Nhu gật đầu, cười nói: “Mẹ, con biết, con cũng rất cảm ơn An Noãn.”

“Nếu để cho ta phát hiện con khi dễ An Noãn lần nữa, ta định không tha cho con.”

Trong lòng Giang Thiên Nhu chua chát, nhìn không được châm chọc: “Mẹ, trước kia người khi dễ cô ta lợi hại nhất là mẹ nha, hiện tại cho dù mẹ có làm tất cả để bù lại, An Noãn cũng không có cách nào trở thành con dâu của mẹ.”

“Con có ý gì?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Mẹ buộc An Noãn trở lại bên cạnh Mạc Trọng Huy, đổi lấy chức thư ký trợ lý cho Tử Hinh. Nếu An Noãn biết, hẳn rất thương tâm.”

Nghê Tuệ mím môi, phiền não ngắt lời cô: “Được rồi được rồi, cái gì cũng đừng nói nữa.”

--

Mạc Trọng Huy ở văn phòng của Mạc thị xử lý công việc, Trương Húc cẩn thận đem một hộp trang sức được đóng gói rất đẹp đặt lên bàn làm việc của anh, nôm nốp lo sợ nói: “Mạc tiên sinh, đã phải người làm thỏa đáng.”

Mạc Trọng Huy mở hộp ra, nhìn chiếc nhẫn nằm lặng im bên trong, cảm thấy mi tâm đau nhức.

Người phụ nữ này vì Thường Tử Phi, thật đúng có thể trả bằng bất cứ giá nào.

“Mạc tiên sinh, cứ như vậy bỏ qua cho Thường Tử Phi sao?”

Trương Húc rất hiểu Mạc Trọng Huy, anh có thể nuốt trôi cơn tức giận này sao.

Mạc Trọng Huy tự mình gọi điện thoại cho Lương Trạch Minh, mỗi khi Lương Trạch Minh nhận được điện thoại của anh, đều hù dọa anh ta đầy đủ đầy mô hô. Cung kính nói: “Tốt tốt, Mạc tiên sinh xin yên tâm, tôi sẽ rất nhanh làm thỏa đáng.”

Treo điện thoại, Mạc Trọng Huy dè huyệt thái dương đang đau nhức, lẩm bầm lầu bầu nói: “Tôi muốn nhìn xem kế tiếp một trăm ngàn bọn họ muốn đi đâu kiếm được.”

“Mạc tiên sinh, tôi cảm thấy An tiểu thư rất thiện lương, mới có thể bị Nghê Tuệ lợi dụng.”

Mạc Trọng Huy hừ lạnh: “Cô ấy không phải thiện lương, là ngu xuẩn.”

“Mạc tiên sinh, cái nhẫn này muốn xử lý như thế nào?”

Mạc Trọng Huy khẽ thở dài, thản nhiên nói: “Trả lại cho cô ấy.”

Trương Húc giật mình, nhin không được hỏi: “Anh không sợ cô ấy cầm bán nữa sao?”

“Cô ấy dám!”

Trương Húc hi hi cười nói: “Tôi cảm thấy An tiểu thư không có gì không dám, anh cứ dung túng cô ấy.”

Nói xong anh có chút hối hận, bởi vì lập tức mặt của Mạc Trọng Huy trầm xuống, ánh mắt trở nên nguy hiểm. Trương Húc không dám mở miệng nữa, chỉ ở trong lòng thay An Noãn cầu nguyện, hy vọng đêm nay cô có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.

--

An Noãn giải quyết được lo lắng trong lòng, cả người trở nên thần thái sáng láng.

Về nhà sớm, lại không thấy được Mạc Trọng Huy ở nhà, cô hỏi người hầu: “Mạc tiên sinh còn chưa về sao?”

“Trương trợ lý gọi điện thoại về nói Mạc tiên sinh sẽ về trễ chút.”

An Noãn nhất thời tâm thấy nhẹ nhàng: “Com tối nay để tôi làm.”

“Không thể được, Mạc tiên sinh biết sẽ trách tội chúng tôi.”

An Noãn kiên trì: “Tôi chỉ là muốn cho anh ấy một kinh hi, anh ấy biết sẽ rất cao hứng.”

Người hầu cuối cùng không lay chuyển được cô, một đám ở phòng bếp giúp cô.

An Noãn mất rất nhiều công sức, làm vài món đồ ăn mà Mạc Trọng Huy thích nhất.

Lại đợi thật lâu, trời cũng đã tối, Mạc Trọng Huy mới trở về.

Người hầu vội vàng chạy ra đón: “Mạc tiên sinh, cuối cùng đã trở lại, hôm nay An tiểu thư kiên trì muốn đích thân xuống bếp, muốn cho ngài một kinh hi.”

Mạc Trọng Huy chỉ lạnh lùng nhìn An Noãn liếc mắt một cái, cúi đầu nói: “Tôi đã ăn tối.”

Nói xong anh lập tức lên lầu. An Noãn buồn bực hồng rỗi, đã không cảm kích, rốt cuộc cô đã làm gì trên chộc đến anh. Trong lòng không tự giác hiện lên một chút sợ hãi, nghĩ lại chắc mình suy nghĩ nhiều, nhẫn bán rất bí mật, Mạc Trọng Huy nhất định sẽ không biết.

An Noãn ăn vài miếng cơm, ở phòng khách ngồi lâu, mới bắt đầu đi lên lầu. Mạc Trọng Huy cũng không ở trong phòng, cô cũng vui vẻ tự tại, tắm rửa sạch sẽ ngồi ở bàn trang điểm giữ nước trên tóc.

Nhưng trong gương đột nhiên xuất hiện một bóng người, Mạc Trọng Huy rất thích cầm khăn mặt lau tóc cho cô, giống như đây là một loại lạc thú của anh. Mắt thấy Mạc Trọng Huy đi tới, An Noãn ở trong gương làm mặt quỷ với anh: “Tóc tôi đã khô, không cần làm phiền anh.”

Mạc Trọng Huy vẫn đi tới, trên tay cầm một cái hộp quen thuộc, đưa tới trước mặt cô. Một khắc kia, tim An Noãn đập mạnh kinh hoàng, cô làm sao có thể nghĩ đến, người nhà giàu mới nổi mua chiếc nhẫn kim cương của cô chính là Mạc Trọng Huy. Cô không dám nhìn sắc mặt của anh, phốc đi qua ôm thất lưng anh, đầu thật sâu chôn trước ngực anh.

Động tác như vậy làm cho Mạc Trọng Huy có chút ngoài ý muốn.

“Mạc Trọng Huy tôi sai rồi, tôi biết sai rồi, anh đừng đánh tôi, anh mắng tôi là được rồi.”

Ba năm trước đây cô rất thích làm nũng với anh, nay làm lại như vậy cũng vô cùng nhuần nhuyễn.

“Buông tay.” Âm thanh trầm thấp của anh gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tôi không buông, tôi sai rồi, anh tha thứ cho tôi được không?”

“Buông tay!” Vẫn lạnh lẽo hai chữ, giọng điệu lại lạnh vài phần.

An Noãn lạnh run buông lỏng tay ra, quy củ đứng ở một bên, giống như đứa nhỏ sai phạm.

“Tôi không muốn nhìn Thường Tử Phi ngồi tù, cũng không dám hỏi anh vay tiền, mới đem nhẫn đi bán, anh bỏ qua tôi lần này đi, cũng đừng làm phiền Thường Tử Phi, từ đầu tới cuối, Thường Tử Phi cũng không biết gì.”

Mạc Trọng Huy giận quá hóa cười: “Nói đến cùng, em còn nhớ thương Thường Tử Phi.”

An Noãn cắn cắn môi, run run đứng ở một bên.

Nhưng mà, Mạc Trọng Huy không có trừng phạt cô, xoay người rời đi, lưu lại cho cô một bóng lưng lạnh lùng. Kỳ thật cô hy vọng Mạc Trọng Huy mắng chửi cô, nhưng anh không rống không mắng, im lặng như thế, lại làm cô bắt đầu lo lắng, sợ Mạc Trọng Huy ở sau lưng chém một dao, Thường Tử Phi có thể thật sự xong đời.

Nghĩ nghĩ, An Noãn quyết định đi dỗ dành anh. Xuống lầu pha cho anh ly cà phê, ở quán cà phê một thời gian dài, trình độ nấu cà phê của cô được nâng cao không ít. Bưng cà phê đi đến thư phòng, nhẹ nhàng gõ gõ cửa, bên trong không có thanh âm. An Noãn đẩy cửa ra, Mạc Trọng Huy đang ngồi ở ghế trên, một tay chống trán, bộ dáng giống như đang rất nhức đầu.

“Đây là cà phê tự tay tôi pha cho anh, nếm thử xem, hương vị tốt lắm.”

Mạc Trọng Huy ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng, cúi đầu hừ câu: “Mang đi.”

An Noãn chu chu môi, thật cẩn thận nói: “Tôi đã pha rất lâu, cho chút mật mui đi.”

“Cút!”

Hiện tại anh giống như không muốn nói nhiều lời với cô, âm tiết luôn rất ngắn. An Noãn ním môi, đem ly cà phê đưa tới miệng anh, bộ dáng như anh không uống không xong với cô.

Mạc Trọng Huy phiền não, vung tay lên, ly cà phê rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy, cà phê nóng toàn bộ dính lên người An Noãn, một ít rơi lên tay cô.

Cô phát ra một tiếng ‘Tê’ bị thương, cắn chặt răng, giận dữ hét: “Tôi mẹ nó có bệnh mới trăm phương nghìn kế đến lấy lòng anh, lúc anh yêu muốn thế nào cũng được, tôi không chơi, dám đâm sau lưng Thường Tử Phi một dao, tôi sẽ không để anh yên.”

An Noãn trở lại phòng, cô bị chọc tức, trên tay hiện ra mấy bọng nước nhỏ, nhẹ nhàng đụng một chút cũng đau. May mắn là toàn bộ ly cà phê không đổ hết lên tay, bằng không tay này chắc phải bỏ đi, người đàn ông này cũng thật tâm ngoan, trong lòng An Noãn hung hăng mắng anh liên tục.

--

Nằm ở trên giường An Noãn ngủ không được, cũng không biết là vì đau, vẫn bởi vì sợ hãi. Rạng sáng, Mạc Trọng Huy trở về phòng. An Noãn nhắm mắt lại, không muốn quan tâm anh. Mạc Trọng Huy đại khái nghĩ cô đang ngủ, mở đèn, thật cẩn thận nắm tay cô xem xét.

An Noãn giật mạnh tay ra khỏi anh, rống giận: “Đừng đụng tôi, đau.”

Anh nhìn trên tay cô nổi hai cái bọt nước, mày cau lại, trong mắt có một tia đau lòng.

Cuối cùng, cô nghe được âm thanh trầm thấp của anh nói: “Thực xin lỗi.”

Cô quả thực không thể tin được hai mắt của mình: “Anh vừa nói cái gì?”

Mạc Trọng Huy đột nhiên xoay người đè lên người cô, ánh mắt phức tạp nhìn cô, âm thanh từ tính cúi đầu nói xong: “Về sau đừng chọc giận anh nữa.”

Anh nói xong ôn nhu hôn lên tay cô, hôn lên bọt nước trên tay cô, cuối cùng đi vào môi đỏ mọng của cô. Một đêm kia, An Noãn thần kỳ im lặng, không có giãy dụa, cũng không có phản kháng.

Sau khi xong Mạc Trọng Huy đem cô ôm vào trong ngực, không ngừng hôn lên tay cô. Anh hối hận không thôi, khi cà phê đổ lên người cô, anh đã bắt đầu hối hận.

“Thực xin lỗi, về sau sẽ không, không bao giờ làm tổn thương em.”

An Noãn ở anh trong lòng, thần nhiên nói: “Tôi không trách anh, vậy anh có thể đáp ứng tôi một việc không?”

“Không cần nói, anh không muốn từ miệng em nghe được cái kia tên.” Mạc Trọng Huy phiền não nói: “Hiện tại ngủ.”

Ngày hôm sau, An Noãn bị Mạc Trọng Huy bắt ở nhà nghỉ ngơi, kỳ thật cũng chỉ hai cái mụn nước nhỏ, Mạc Trọng Huy lại xem cô như bệnh nhân. Có đôi khi ngẫm lại trong lòng thấy khó chịu, nếu nhiều năm trước anh sủng cô như vậy, thật là có bao nhiêu hạnh phúc, bi kịch cũng sẽ không phát sinh.

An Noãn thừa dịp cuối tuần, tự mình nghỉ ngơi hai ngày, hai ngày này Mạc Trọng Huy cũng ở nhà với cô. Anh luôn nhàn rỗi, cũng không biết kiếm tiền bằng cách nào. Mạc Trọng Huy cũng không so đo một ngàn năm trăm vạn kia, An Noãn cũng làm như cái gì cũng không xảy ra, coi như anh bỏ thí cho mình. Hai ngày sau bọt nước biến mất, biến thành hai chấm đen, lấy tay chạm lên cũng hoàn toàn không có cảm giác.

An Noãn vẫn đem chuyện đó oán giận với Mạc Trọng Huy: “Tay của tôi rất đẹp, hiện tại bị hai vết sẹo, sờ lên cũng không có cảm giác, đều là do anh làm hại.”

Mạc Trọng Huy đã rất hối hận, bị cô nói như vậy càng tự trách, hai ngày nay không biết nói với cô bao nhiêu lời xin lỗi.

“Quên đi, xem anh rất có thành ý, tôi tha thứ cho anh.”

Cô giống như rộng lượng nói: “Về sau đừng vì chuyện nhỏ mà nổi giận với tôi.”

Mạc Trọng Huy nhủ mảy: “Em lấy tiền của anh đưa cho Thường Tử Phi, là việc nhỏ?”

An Noãn chu chu miệng, kêu rên nói: “Đã nói không đề cập tới, sao anh còn nói.”

Mạc Trọng Huy đột nhiên thật sự nói: “An Noãn, lần này anh tha thứ cho em, nếu có lần sau, anh sẽ làm cho Thường Tử Phi phải trả giá đắt, tiền của anh cũng không phải là không công đưa cho anh ta.”

An Noãn làm sao còn dám có lần thứ hai, hiện tại cô hận không thể cùng Thường gia cắt đứt mọi quan hệ. Chỉ hy vọng sau chuyện này, tất cả đều có thể yên bình. Nhưng cô nghĩ sai rồi, hết chuyện này đến chuyện khác xảy ra, làm cho cô trở tay không kịp.

--

An Noãn nghỉ ngơi hai ngày, sáng sớm hôm nay cô phải đến quán cà phê.

Lương Mộ Tinh chỉ chỉ vào vị trí cửa sổ: “An Noãn, bà ấy ở chỗ này chờ chị đã hai ngày, khuyên như thế nào cũng không chịu đi, hỏi em số điện thoại của chị nhưng chị lại không nghe máy.”

Hiện tại, lúc ở nhà An Noãn cơ hồ không dùng đến di động. Nhìn chỗ Nghe Tuệ đang ngồi, An Noãn không tiếng động thờ dãi.

Cuối cùng vẫn đi qua: “Di Nghe, đi tìm cháu có việc sao?”

“Noãn Noãn, cháu rốt cục xuất hiện.” Nghe Tuệ cầm tay An Noãn, rất kích động nói.

“Di Nghe, xảy ra chuyện gì sao?”

Nghe Tuệ nghẹn ngào nói: “Tử Phi đem kia ba trăm ngàn đập vào lỗ thùng, công ty cũng hoạt động trở lại, nhưng bên kia đột nhiên bắt nộp phạt thêm một trăm ngàn. Thời gian lại rất ngắn, trong vòng một tuần phải đem nộp phạt.”

An Noãn nhủ mảy, Thường Tử Phi lúc này thật đúng là [một ba vị bình, một ba lại khởi].

“Noãn Noãn, di thật sự không còn cách nào, mới lại đây tìm cháu.”

An Noãn khẽ thở dài, thần nhiên nói: “Di Nghe, di coi cháu là gì? Tiền trong ngân hàng cũng không có, một trăm ngàn không phải số nhỏ. Lần trước cháu đã nói với di rất rõ ràng, cháu bán đi chiếc nhẫn Mạc Trọng Huy đưa, mới có một ngàn năm trăm vạn, trên người cháu không còn dư tiền.”

“Không, An Noãn, cháu nhất định phải giúp di, chỉ có cháu mới có thể giúp đỡ. Di biết Mạc Trọng Huy nhất định không chỉ đưa cho cháu chỉ một cái nhẫn, anh ta khẳng định còn tặng rất nhiều cho cháu.”

An Noãn thực cảm thấy buồn cười, bắt lực nói: “Di Nghe, cháu nói thật cho di biết, thứ đáng giá trên người cháu cũng chỉ có cái nhẫn kia, cháu đã bán đi, hơn nữa chuyện này còn bị Mạc Trọng Huy biết, anh ta rất tức giận, di xem tay của cháu, chính là bị anh ta dùng nước nóng làm phỏng.”

Nghe Tuệ nhìn tay cô, nước mắt ào ào chảy xuống: “Noãn Noãn, di thực xin lỗi cháu, Thường gia thực xin lỗi cháu, cháu tha thứ cho di ích kỷ, di thật sự chỉ có thể dựa vào cháu. Nếu không như vậy, cháu cho di mượn một trăm ngàn, khi nào biệt thự có người mua, di sẽ trả lại tiền cho cháu.”

Một khác kia, An Noãn cảm thấy bất đắc dĩ.

“Di, cháu thật sự không có tiền, cho dù di bức tử cháu, cháu cũng biết lấy tiền ở đâu ra, di vẫn nên để anh ấy tự suy nghĩ tìm biện pháp đi.”

“Noãn Noãn, cháu vẫn không tha thứ cho di đúng không? Cháu nhất định là không chịu tha thứ cho di, nhưng Tử Phi là vô tội, cháu coi như giúp đỡ nó đi, xem như là vì trước kia nó đối xử tốt với cháu, di cầu xin cháu cứu nó.”

Nghe Tuệ nói xong lại muốn quỳ xuống trước mặt An Noãn.

Lúc này, An Noãn quyết tâm, trên cao nhìn xuống nói: “Di, không phải cháu không muốn giúp đỡ, mà thật sự là cháu không có khả năng đó, nếu cháu có tiền, cháu nhất định sẽ cho Tử Phi, nhưng cháu thật sự biến không ra tiền, cháu cũng không muốn lại chọc giận Mạc Trọng Huy. Di, thật sự thực thật có lỗi, cháu đã cố gắng hết sức.”

An Noãn nói xong trực tiếp rời khỏi quán cà phê, chuyện của Thường Tử Phi, là bạn bè bình thường, cô đã cố gắng hết sức. Một ngàn năm trăm vạn, không phải ai đều nguyện ý lấy ra. Giang gia lớn như vậy, cũng chỉ có thể cho anh ta mượn một trăm ngàn, bọn họ là người làm ăn, rất tỉnh, không đem tất cả tiền đặt cược trên người Thường Tử Phi.

--

Nghê Tuệ thấy An Noãn kiên quyết, bà cũng chỉ có thể xám xịt rồi đi. Giang Thiên Nhu lái xe ở bên ngoài chờ bà, vừa thấy biểu tình của bà liền biết kết quả không tốt.

Nghê Tuệ vừa lên xe liền làm bầm lều bầu dường như quát: “An Noãn không chịu giúp, Từ Phi lần này hoàn toàn không cứu.”

Giang Thiên Nhu bủi môi nói: “Mẹ, con đã nói với mẹ, không thể đem hy vọng ký thác ở trên người An Noãn, một trăm ngàn cũng không phải là số nhỏ, hiện tại cô ta và Thường gia không một chút quan hệ, hơn nữa cô ta còn rất chán ghét chúng ta, lần trước một ngàn năm trăm vạn cũng là nể mặt Từ Phi.”

Nghê Tuệ quay về phía cô quát: “Cô nói chuyện nghe thật hay, nhà mẹ đẻ của cô có tiền nhiều như vậy, cũng không chịu mượn. Cô không phải là cháu gái được yêu thương nhất của Giang lão sao, trước khi kết hôn nói nghe rất hay, chờ các người kết hôn, để cho Từ Phi kế thừa công ty của các người, hiện tại thì sao, xuất hiện khó khăn, ngay cả giúp đỡ cũng mặt nặng mày nhẹ.”

Giang Thiên Nhu mím môi, ủy khuất nói: “Mẹ, ông nội của con cảm thấy quan hệ của con cùng Từ Phi không tốt, dù sao vừa kết hôn, Từ Phi cho tới bây giờ cũng không chịu đựng con, kết hôn lâu như vậy, bụng con cũng không có tin tức, ông nội của con làm việc rất cẩn thận, chỉ cần một ngày con chưa mang thai, ông sẽ không tin Từ Phi.”

Nghê Tuệ đột nhiên nghĩ ra một cách: “Cô có thể với ông nội cô đang mang thai, đi bệnh viện làm báo cáo giả.”

Giang Thiên Nhu bủi môi nói: “Mẹ, mẹ thật không hiểu ông nội của con, ở bệnh viện làm báo cáo giả có thể đã lừa gạt ông sao, chuyện này tuyệt đối là không thể thực hiện được. Gia gia ghét nhất bị người khác lừa dối, nếu để cho ông biết con và Từ Phi liên kết lừa ông, chúng ta đều chết chắc.”

Nghê Tuệ nhìn không được chàm chọc nói: “Thật đúng là ông lão kỳ quái, tôn nữ tể có khó khăn cũng không chịu hỗ trợ, không lẽ ông ta còn trông cậy vào người anh vô dụng kia của cô.”

“Mẹ, sao mẹ lại nói như thế, dù tốt hay xấu cũng là anh ruột của con.”

Nghê Tuệ chịu không nổi Giang Thiên Nhu hô to gọi nhỏ với bà liền mắng: “Giang Thiên Nhu, cô nói chuyện với tôi là thái độ này sao, tôi nói anh cô sai rồi sao, anh cô chẳng lẽ không đứng ăn chơi vô độ chỉ biết chơi không biết làm, tiếng xấu của anh cô đã sớm truyền ra bên ngoài.”

Giang Thiên Nhu cắn chặt răng, hít sâu một hơi, nói sang chuyện khác: “Mẹ, hiện tại không phải lúc nói mấy chuyện này, chúng ta nên nghĩ biện pháp kiếm tiền, Từ Phi mấy ngày nay mỗi ngày đều đi ngân hàng, nhưng mỗi lần đều bị sập cửa vào mặt, con sợ còn như vậy, anh ấy sẽ thất vọng với chính bản thân mình, thất vọng đối với xã hội.”

“Chuyện cô nói ai không biết, nhưng một trăm ngàn này đi đâu mượn.”

Giang Thiên Nhu bỗng nảy ra ý nói: “Mẹ, con có cách này, không biết mẹ có nguyện ý thử hay không. Kêu cha đi cầu An Noãn, An Noãn đối cha rất có cảm tình, mẹ cảm thấy thế nào?”

--

Mấy ngày nay, Thường Bách ở bên ngoài liều mạng tìm người tìm quan hệ, nhưng ông về hưu đã lâu, Giang thành giờ đã muốn không còn như trước, bạn bè trước kia cũng không còn nhiều. Ông thực hận chính mình, đứng đầu trong gia đình, ra loại sự tình này, trong nhà lấy không ra tiền, chỉ có thể dựa vào con dâu về nhà mẹ đẻ đòi tiền. Giang Thiên Nhu đã lấy từ nhà mẹ đẻ tới hai ngàn năm trăm vạn. Hiện tại lại cần một trăm ngàn, làm sao còn có thể lại đi Giang gia mượn, sau này Từ Phi ở Giang gia như thế nào có thể ngẩng đầu.

Ở bên ngoài đi lại một ngày, về nhà chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần mệt mỏi.

Nghê Tuệ không biết tại sao, hôm nay đột nhiên nhiệt tình lên, pha trà cho ông, quan tâm hỏi: “Hôm nay có phải ở bên ngoài cả một ngày, bạn bè trước kia cũng không chịu giúp đỡ sao.”

“Cũng không phải là, lòng người dễ thay đổi, cuối cùng tôi xem như cảm nhận được.”

Nghê Tuệ cắn chặt răng nói: “Thật ra tôi có biện pháp.”

“Bà có biện pháp gì?” Thường Bách nhướn mày hỏi.

Nghê Tuệ ngồi xuống bên cạnh ông, còn thật sự nói: “Ông có thể đi tìm An Noãn, An Noãn theo Mạc Trọng Huy, khẳng định cô ta có tiền, một trăm ngàn đối với cô ta mà nói cũng không tính là cái gì.”

“Không được.” Thường Bách dị thường kích động: “Bà đem Noãn Noãn hại thành như vậy, tôi làm sao còn có mặt mũi đi tìm Noãn Noãn giúp đỡ, bà đã quên, trước kia đã nói như thế nào, ghét bỏ con bé như thế nào, từ bỏ ý nghĩ đó đi.”

Nghê Tuệ lạnh mặt, kêu rên nói: “Ông nghĩ rằng tôi muốn sao, tôi cũng không muốn đi cầu người, nhưng vì con, cho dù làm bất cứ chuyện gì, tôi cũng nguyện ý, không lẽ ông muốn cho Từ Phi ngồi tù. Thường Bách, tôi theo ông đã nhiều năm, sinh con đẻ cái cho ông, đời này ông không làm được gì cũng không sao, hiện tại vì con, ông phải đi tìm An Noãn!”

“Tôi không đi, muốn đi tự bà đi.”

Thường Bách nói xong đứng dậy sẽ lên lầu, Nghê Tuệ đi qua ngăn đường ông, hung tợn nói: “Ông không đi cũng phải đi, nếu ông không tìm An Noãn mượn một trăm ngàn, tôi chết ở trước mặt ông.”

“Bà --” Thường Bách bị tức không nhẹ.

“Hiện tại, Noãn Noãn có rất nhiều tiền, Mạc Trọng Huy tùy tiện tặng cho cô ta một chiếc nhẫn cũng hai ngàn vạn, chỉ là một trăm ngàn đối với cô ta mà nói căn bản là không tính là cái gì. Nói sau, chúng ta cũng không phải không trả cho ta cô, nhưng hiện tại lại cần gấp. Chờ phong ba lần này qua đi, chúng ta đem biệt thự bán đi, đem tiền trả lại cho An Noãn. Tuổi của chúng ta cũng lớn, không cần ở biệt thự xa hoa, ở quê chúng ta còn có mấy căn phòng nhỏ, về đó dưỡng lão được không?”

Thấy Thường Bách bị thuyết phục, Nghê Tuệ tiếp tục khuyên nhủ: “Chúng ta đều đã già, chúng ta phấn đấu một thân vì ai, còn không phải là vì muốn có cuộc sống tốt cho hai đứa con về sau. Từ Hình đã tìm được một công việc tốt, Từ Phi cũng chỉ tin sai người, mới xảy ra chuyện như ngày hôm nay, chờ sự tỉnh qua, Từ Phi rất nhanh sẽ tỉnh lại đứng lên, đến lúc đó tiền nợ đều có thể trả lại. Thường Bách, vì con, bất luận như thế nào ông cũng phải đi van cầu An Noãn nha.”

Thường Bách là người thành thật, ông do dự nhưng vẫn kiên trì nói: “Không được, tôi không thể đi tìm An Noãn, Thường gia đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với con bé.”

Nghê Tuệ phát hỏa, đứng ở trước mặt Thường Bách giương nanh múa vuốt nói: “Thường gia đã làm gì có lỗi với cô ta, ông đã quên Từ Phi thiếu chút nữa vì cô ta mà chết, nếu không phải Từ Phi thay cô ta can lại, có lẽ An Noãn hiện tại đã mất mạng. Hôm nay tôi chỉ muốn nói với ông một câu, nếu ông không đi tìm An Noãn vay tiền, Từ Phi bị bắt ngồi tù, tôi sẽ chết trước mặt ông, dù sao cũng không phải lần đầu tiên tôi tự tử, lần trước may mắn được cứu, lần này các người ai cũng đều không cần cứu tôi.”

--

Cự tuyệt Nghê Tuệ, An Noãn cũng cảm thấy khổ sở, nội tâm ẩn ẩn có chút lo lắng cho Thường Từ Phi, nhưng cô an ủi chính mình, đã làm hết sức, đối với Thường gia, đối với Thường Từ Phi, cô đã muốn hết lòng quan tâm giúp đỡ, chuyện còn lại phải xem tạo hóa của Thường Từ Phi.

Một trăm ngàn mặc dù không phải cái số nhỏ, nhưng cô tin tưởng Thường Từ Phi, tin tưởng anh có năng lực hóa giải khó khăn lần này. Buổi tối ở trong phòng, lúc Mạc Trọng Huy lau tóc cho cô buộc cô phải đeo nhẫn kia.

An Noãn nhìn không được trêu chọc: “Anh sợ tôi lại đem cầm bán sao?”

Mạc Trọng Huy lơ đãng nói: “Em có thể đi thử xem, có thể bán ra tốt giá được không, nhìn xem còn có ai dám mua chiếc nhẫn này của em”

An Noãn le lưỡi, đem nhẫn đeo lên tay, tà khách hữu khách, đùa giỡn nói: “Tôi cảm thấy đeo chiếc nhẫn này mệt chết đi, quá nặng”

Mạc Trọng Huy khoe miệng ngoéo một cái, lấy tay gõ lên trán cô một cái: “Bớt giả bộ trước mặt anh, ngoan ngoãn đeo, rất hợp với khí chất của em”

“Tôi làm gì có khí chất mỹ nữ?”

Mạc Trọng Huy tự hỏi một lát, đột nhiên ngồi xuống ôm lấy cô, mê đắm ở bên tai cô nói: “Thử xem có phải mỹ nữ ở trên giường không”

“Sắc lang, thả tôi ra.” An Noãn tát sủy lên mặt anh.

Mạc Trọng Huy đối với chuyện cô bạo lực như vậy đã muốn tập mãi thành thói quen, trước kia rất thích dùng móng tay cào anh, hiện tại thích tát anh, động đến một cái tát, lực đạo mạnh đến để lại dấu tay trên mặt anh. Mạc Trọng Huy có khi ngẫm lại cô là cô ý, mỗi khi lúc này, anh sẽ ở trên giường hung hăng bảo thù, tra tấn cô gấp bội.

An Noãn không nghĩ tới Thường Bách sẽ đến quán cà phê tìm cô. Tối hôm qua cùng Mạc Trọng Huy ở trên giường hung hăng đánh nhau một phen, buổi sáng cô thức dậy trễ. Đến quán cà phê, Lương Mộ Tinh nói với cô: “An Noãn, lại có người đến tìm chị ở đây chờ chị đã hơn hai giờ.”

An Noãn đứng xa xa nhìn bóng dáng Thường Bách, hai tay của ông gất gao cầm ly cà phê, nhìn rụt rè co quắp.

An Noãn đi qua ngồi xuống đối diện ông cười hỏi: “Chú Thườn, sao chú lại đến đây?”

“Noãn Noãn --” Thường Bách mở miệng, giọng có chút nghẹn ngào.

“Chú Thường, chú làm sao vậy?”

“Chú, chú thực xin lỗi cháu, chú không xứng làm chú Thường của cháu, năm đó cha cháu trước khi đi, đem cháu phó thác cho chú, kêu chú phải chiều cổ cháu thật tốt, nhưng chú không có làm được, để cháu chịu nhiều ủy khuất, những ủy khuất đó còn đều là người nhà của chú làm ra, chú Thường thật không có mặt mũi gặp cháu.”

Nói đến cha, nước mắt An Noãn chực trào, cô nắm chặt tay Thường Bách, lão nhân này bất tri bất giác già đi rất nhiều, tóc cũng đã bạc rất nhiều, từng là người ở bên cạnh cha cô, ông cũng là người rất hăng hái, đi đến đâu cũng được người chú ý, mọi người vây quanh.

“Chú Thường, ở trong lòng của cháu, chú vĩnh viễn là trường bối của cháu, ngoại trừ cha và anh Từ Phi, chỉ còn chú đối với cháu tốt nhất.”

Cô từng xem Thường Bách và Nghê Tuệ là cha mẹ để đối đãi, bọn họ từng giống như người một nhà.

“Chú Thường, hôm nay chú đến nhất định là vì chuyện của Từ Phi.”

Thường Bách xấu hổ không dám ngẩng đầu, thành thật nói: “Di Nghê của cháu uy hiếp chú, nếu không đến tìm cháu vay tiền, bà ấy sẽ chết ở trước mặt chú. Noãn Noãn, chú đến chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ, cháu không cần cho chú vay tiền, chú trở về có thể đã có thể nói chuyện với bà ấy.”

An Noãn phát hiện Nghê Tuệ là người thông minh, cô có thể cự tuyệt bất luận kẻ nào, nhưng cô cự tuyệt không được Thường Bách. Chú là bạn của cha cô, nhìn cô từ nhỏ đến lớn, cô từ trong tù đi ra, người đầu tiên cô thấy cũng là chú, cũng chỉ có ông mới nhớ rõ thời gian cô ra tù.

“Chú Thường, chú yên tâm, bất luận như thế nào cháu cũng sẽ kiếm được tiền giúp chú, cho cháu chút thời gian được không?”

“Noãn Noãn --” Thường Bách mở miệng giọng khàn khàn .

“Chú Thường, chú đừng khách khí với cháu, trở về chờ tin tức tốt của cháu được không?”

Lúc Thường Bách rời đi, nắm tay cô, áy náy nói: “Noãn Noãn, chú thực xin lỗi An thị trưởng, thực xin lỗi cháu.”

“Chú Thường, đừng nói một trăm ngàn, hiện tại quan trọng nhất là Từ Phi không có việc gì, những chuyện còn lại không cần nói tới.”

--

Tiền Thường Bách, An Noãn tỉnh táo lại, mới phát hiện mình vừa rồi cam đoan cái gì.

Cô nhìn chiếc nhẫn trên tay, không lẽ lại cầm bán, Mạc Trọng Huy chắc chắn sẽ đem cô chặt làm tám miếng.

Lương Mộ Tinh thấy cô đang ngẩn ngơ, đi tới gần cô đến, nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay cô, nhin không được sợ hãi than nói “An Noãn, nhẫn kim cương rất lớn, chắc rất quý giá, Mạc tiên sinh tặng chị sao?”

An Noãn không chút để ý, vẫn quyết định gọi điện thoại cho Phù Thu. Phù Thu nói với cô, cô ấy đang ở Trăm Nhạc. An Noãn vội vàng chạy đi lên tìm cô ấy.

Phù Thu thấy chiếc nhẫn trên tay An Noãn, nhin không được oán giận nói: “Vì chiếc nhẫn này của em, thiếu chút nữa chị bị Lương Trạch Minh nướng chết, đời này chị cũng không dám làm loại chuyện ngu xuẩn một lần nữa, bị Mạc Trọng Huy đem ra đùa giỡn.”

An Noãn bĩu môi, không dám mở miệng.

“An Noãn, thật ra Mạc Trọng Huy đối xử với em rất tốt, anh ta biết rõ em bán nhẫn vì giúp Thường Từ Phi, nhưng anh ta vẫn ngậm phai người mua lại chiếc nhẫn đó. Lúc Lương Trạch Minh nói với chị, chị thật sự thực ngoài ý muốn, cũng rất cảm động, nếu có người nào yêu chị như vậy, đời này chị không còn gì hối tiếc. Chị biết em không quên được chuyện anh ta từng tôn thương em, nhưng em cũng đừng nên làm quá, nên thoải mái một chút như vậy đối với em cũng tốt hơn.”

“Phù Thu, em cần tiền.”

Phù Thu vừa nghe nhảy dựng lên: “An Noãn, em không phải lại tính giúp Thường Từ Phi chứ, em điên rồi, em có bao nhiêu tiền cho anh ta lấp vào cái khoảng đó, Mạc Trọng Huy có thể chịu được một lần, có thể chịu được lần thứ hai sao, em đừng làm hại chính mình nữa.”

“Chú Thường tới tìm em, nhìn ông ấy khó khăn, em không đành lòng.”

Phù Thu buồn bực hồng rỗi, nhin không được hừ nói: “Thường gia thật đúng là âm hiểm, sao em không nghĩ lại bọn họ đối với em đã làm ra chuyện gì? Noãn Noãn, em cũng đừng suy nghĩ nhiều, cho dù em có đưa bọn họ nhiều tiền hơn nữa, người mẹ không phân rõ phải trái của Thường Từ Phi cũng sẽ không nói với em một câu tốt lành nào. Không chừng còn châm chọc em nói tiền này không rõ lai lịch không biết từ đâu mà có.”

“Em không phải vì di Nghê, em vì chú Thường và Thường Từ Phi, bọn họ đối xử với em rất tốt.”

Phù Thu kêu rên, kim lòng không đậu quát: “Thường Từ Phi đối với em tốt, anh ta còn cưới Giang Thiên Nhu sao, em đừng trách chị nói thẳng, Thường Từ Phi cũng giống như mẹ của anh ta, thấy tiền sáng mắt, gặp lợi vong nghĩa, người như vậy người còn giúp anh ta làm gì, nếu đổi lại là chị không đạp thêm một cước đã là nhân từ rồi.”

“Phù Thu, chị có tiền không cho em mượn?”

“Chị có, nhưng không cho em mượn, chị cũng không dám mượn, Mạc Trọng Huy sẽ giết của chị.” Phù Thu nói xong nghiêm trang nhắc nhở cô: “Noãn Noãn, lúc này trừ phi em nói chuyện với Mạc Trọng Huy, làm cho anh ta cam tâm tình nguyện bỏ tiền, nếu không em mượn tiền của ai chính là hại người đó.”

Lời nói của Phù Thu quanh quẩn bên tai An Noãn thật lâu, cô nghĩ đi nghĩ lại nghe cũng thấy có lý, nhưng bản thân cô cũng không dám mở miệng. Lần trước Mạc Trọng Huy đã cực lực ấn nhắc, nếu lúc này bạo phát một lần, ai có thể gánh chịu được hậu quả này.

An Noãn không có trực tiếp về nhà, mà là đi ra chợ, mua rất nhiều đồ ăn mà Mạc Trọng Huy thích. Người hầu biết cô muốn xuống bếp, cười nói với cô: “An tiểu thư, cô biết không, lần trước cô xuống bếp làm mấy món đồ ăn kia, trước mặt cô Mạc tiên sinh nói không ăn, sau đó lại vụng trộm xuống dưới ăn hết tất cả. Mạc tiên sinh thật sự rất yêu cô, chỉ là có đôi khi không được tự nhiên thôi. Hôm nay cô xuống bếp, tôi sẽ gọi điện thoại cho Mạc tiên sinh, nói anh ấy về sớm ăn cơm.”

An Noãn bất cứ giá nào, làm tràn đầy một bàn, tất cả đều là món Mạc Trọng Huy thích nhất. Mạc Trọng Huy trở về cũng rất sớm, nhìn bóng dáng An Noãn bận rộn ở phòng bếp bận rộn, anh lặng lẽ ngồi ở phòng khách lâm vào trầm tư.

Buổi tối, Trương Húc dẫn toàn bộ người hầu ra ngoài, trong nhà chỉ có Mạc Trọng Huy và An Noãn hai người. Trương Húc trước khi đi giúp bọn họ chuẩn bị rượu vang và nến.

Tắt tất cả đèn, đốt nến, không khí tuyệt vời nói không nên lời. Dưới ánh nến, gương mặt An Noãn có vẻ xinh đẹp di thường.

Mạc Trọng Huy có chút kích động, cảm tính nói: “Cảm ơn em còn nhớ rõ sinh nhật của anh.”

An Noãn hơi run sợ, cô không nhớ hôm nay là anh sinh nhật, cô cũng không nghĩ lại trùng hợp như vậy.

Cô giờ ly rượu vang, cười nói: “Chúc anh sinh nhật vui vẻ, đã lâu không cùng anh đón sinh nhật.”

Mạc Trọng Huy cộng ly với cô, sau đó uống cạn ly rượu trong tay mình. Trước kia An Noãn cũng là người lãng mạn, ba năm trước khi cô theo đuổi anh, hàng năm đến sinh nhật anh cô đều tạo cho anh kinh hi. Cô bay ra nước ngoài tí mĩ chọn quà sinh nhật cho anh, cô còn học làm bánh ngọt, làm mặt mình dính toàn bơ.

Ba năm ở trong tù, sinh nhật của mình anh đều ở Thiên Đường, dựa vào kỷ niệm để vượt qua. Rất nhiều thời điểm, có những chuyện bất tri bất giác đi vào lòng mình, ngay cả chính bản thân mình cũng không dễ dàng phát hiện.

“Đây là quà sinh nhật tôi chuẩn bị cho anh, thích không?”

Mạc Trọng Huy gật gật đầu, giờ này khắc này anh thật muốn ôm chặt lấy cô, hung hăng hôn cô.

“Anh còn có nguyện vọng gì trong ngày sinh nhật, nói ra, tôi nhất tịnh giúp anh thực hiện.”

Mạc Trọng Huy nghĩ nghĩ, gần từng tiếng nói: “Anh muốn em!”

An Noãn còn chưa kịp phản ứng, Mạc Trọng Huy đã đem cô ôm lên đùi mình, hung hăng hôn lên môi cô, giống chỉ có như vậy, mới chứng minh được anh yêu cô bao nhiêu.

An Noãn bị anh hôn trở tay không kịp, muốn giãy dụa, nhưng làm thế nào cũng chạy ra được. Mạc Trọng Huy đặc biệt mãnh liệt.

“Đừng như vậy, ăn cơm trước, tôi tân tân khổ khổ làm một bàn đồ ăn.”

“Ăn em trước, rồi ăn cơm cũng không muộn.”

An Noãn vẫn nhú mi: “Đừng ở đây, sẽ bị người ta thấy.”

“Hôm nay không có người khác, chỉ có hai người chúng ta.”

An Noãn rất là bất đắc dĩ, vội vàng muốn chống cự, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hôm nay cô có chuyện cần nhờ anh, có lẽ chờ anh thỏa mãn xong sẽ dễ dàng hơn.

Bọn họ từ nhà ăn đến phòng khách lại đến phòng ngủ, không biết hôm nay Mạc Trọng Huy phát cái gì điên, rất ôn nhu, rất kiên nhẫn. An Noãn bị tra tấn, nhưng lại không thể che được sung sướng.

Rốt cục, anh ăn no thỏa mãn, gió êm sóng lặng.

An Noãn giống một bãi nước nằm ở trên giường, muốn động cũng không có sức.

“Có đói bụng không? Anh đi hâm đồ ăn, mang lên cho em ăn.”

An Noãn cho anh một cái nhìn xem Thường, rống giận: “Không ăn, hiện tại tôi chỉ muốn ngủ, anh đừng làm ồn.”

Hôm nay, tâm tình Mạc Trọng Huy rất tốt, An Noãn liếc anh, mắng anh như thế nào, anh cũng chỉ cười hi hi.

An Noãn nghĩ thừa dịp anh cao hứng, nói chuyện với anh. Nhiều lần muốn mở miệng cũng không nói thành lời, cô không muốn phá vỡ khoảnh khắc tốt đẹp này, không muốn sinh nhật anh lại làm anh tức giận.

“Em không ăn, vậy anh xuống ăn.”

“Cút đi cút đi, tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Mạc Trọng Huy đi xuống lầu, ăn no mới đi lên, còn đem thức ăn đã hâm nóng lên, mạnh mẽ buộc An Noãn ăn. An Noãn ăn mấy miếng, thật sự rất mệt, nằm xuống liền đang ngủ.

--

Ngày hôm sau, An Noãn đến giữa trưa mới tỉnh lại, trong lòng trầm nghĩ, xong rồi, Mạc Trọng Huy khẳng định đi rồi.

Trong lúc cô hồi hận không thôi, đột nhiên một nụ hôn ấm áp được đặt lên môi cô.

An Noãn quay đầu, Mạc Trọng Huy đang ngồi bên cạnh cô, mặc áo ngủ, đại khái vẫn chưa rời đi.

“Sao anh chưa đến công ty?”

Mạc Trọng Huy cười cười nói: “Chỉ cần em muốn anh ở nhà, mỗi ngày anh đều có thể ở nhà cùng em.”

“Nhà tư bản, bóc lột sức lao động của người khác.”

An Noãn mồi một ngụm dậy, thân thể mềm nhũn.

Mạc Trọng Huy đột nhiên tiến đến bên tai cô, ái muội nói: “Đêm qua có phải làm em mệt chết, hôm nay không cần xuống giường, em muốn ăn cái gì, anh lấy mang lên phòng cho em. Em muốn đi nhà vệ sinh, anh ôm em đi phòng tắm. Tóm lại tất cả mọi chuyện để anh làm.”

An Noãn thối anh một ngụm: “Cút!”

Nhiều lần cô muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn cắn chặt răng nói ra miệng.

“Mạc Trọng Huy, tôi muốn nhờ anh giúp một việc.”

“Ừ?” Chuyện gì? Chẳng lẽ muốn anh ôm em đi tắm rửa?”

Tâm An Noãn co rút thật nhanh, ôm cổ anh thật sự nói: “Anh có thể đáp ứng tôi không được tức giận?”

Sắc mặt Mạc Trọng Huy trầm trầm: “Nói!”

“Tôi muốn mượn anh tiền, một trăm ngàn.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Ngoài Trừ Hà Tư Kỳ Anh Còn Người Phụ Nữ Khác!

“Tôi muốn mượn anh tiền, một trăm ngàn.”

Nháy mắt sắc mặt Mạc Trọng Huy trở nên xanh mét, con ngươi sâu thẳm hít lại như báo hiệu một trận cuồng phong sắp tới.

“Mạc Trọng Huy, cho tôi mượn một trăm ngàn được không, tôi cũng bắt đầu đi, sau này tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh, anh kêu tôi đi hướng đông tôi tuyệt không đi hướng tây.....”

Anh nắm chặt cằm của cô, ngắt ngang lời cầu xin của cô, gần như nghiền răng nghiền lợi chất vấn: “Đêm qua là thật tâm chúc mừng sinh nhật cho anh, hay chỉ là dụ dỗ anh?”

An Noãn giật mình.

“Nói thật!”

“Tôi không biết đêm qua là sinh nhật của anh, tôi chỉ là.....”

“An Noãn, em tốt nhất đừng nói nữa, anh sợ anh sẽ không chế không được giết em.”

Mạc Trọng Huy hung hăng mắng một câu thô tục, mở cửa rời khỏi phòng ngủ. An Noãn nhìn bóng dáng anh phẩy tay áo bỏ đi, rất muốn đuổi theo, nhưng không có dũng khí.

Tối hôm đó, An Noãn ở phòng khách đợi anh rất lâu, từ hừng đông đợi cho tới trời tối, nhưng Mạc Trọng Huy vẫn không có trở về. Thường gia gọi điện thoại không ngừng, chốc lát là Thường Bách gọi tới, chốc lát là Nghe Tuệ, ngay cả Giang Thiên Nhu cũng gọi đến vài lần. An Noãn sắp bị phiền đến chết mất.

Mấy ngày kế tiếp, Mạc Trọng Huy cũng không có xuất hiện. An Noãn gọi điện thoại cho anh, tắt máy. Rời vào đường cùng cô gọi cho Trương Húc, Trương trợ lý nói với cô Mạc tiên sinh đã ra nước ngoài, một tháng sau mới trở về.

An Noãn không tin, chạy đến Thiên Đường tìm anh, Phan quản lý nói với cô, Mạc tiên sinh đã lâu không có tới. Cô lại chạy tới Mạc thị, nhưng bị bảo vệ trước đại sảnh ngăn cản lại. Ngay lúc An Noãn gần như tuyệt vọng, cô nhận được điện thoại của Thường Bách.

Bên kia đầu dây Thường Bách hưng phấn nói với cô: “Noãn Noãn, chuyện của Từ Phi chuyện giải quyết xong, không cần vay tiền của cháu nữa.”

An Noãn kinh hi quá độ, có chút khó có thể tin: “Chú Thường, chú nói thật? Không có gạt cháu?”

“Nha đầu ngốc, chú Thường đã khi nào lừa gạt cháu chưa. Từ Phi tìm được người của cục thuế vụ, cục trưởng cục thuế vụ đúng lúc là bạn học của Từ Phi ở nước ngoài, cháu cũng biết loại chuyện này muốn nói lớn thì lớn, nói nhỏ cũng rất nhỏ, chỉ cần có người chịu giúp, tất cả đều có thể giải quyết.”

An Noãn thở phào một hơi: “Thật tốt quá.”

“Noãn Noãn, chuyện lần này mặc kệ có phải là cháu giúp hay không, chú Thường vẫn muốn cảm ơn cháu, ngày nào đó có rảnh lại đây ăn bữa cơm, di Nghe cũng muốn gặp mặt cảm ơn cháu.”

An Noãn không chút để ý đồng ý. Xã hội này chính là như vậy, dù nhiều người cũng giải quyết không được vấn đề, nhưng có người chỉ cần một câu nói, thậm chí là một cú điện thoại, cũng có thể giải quyết được một cách dễ dàng.

An Noãn từ Mạc thị đi ra, một mình bồi hồi trên đường cái đông đúc, khi cô ở thời điểm bất lực, Mạc Trọng Huy vẫn lựa chọn vứt bỏ cô, tránh né cô. Năm đó cô bị đưa vào ngục giam, ở thời điểm đen tối bất lực đó cũng nghĩ muốn nhìn thấy anh một lần, chẳng sợ sẽ nghe anh lừa gạt mình, nhưng có thể dễ chịu một chút. Nhưng Mạc Trọng Huy không có, anh cũng giống như lần này, biến mất không hình không bóng, làm cho cô hoài nghi anh chưa từng xuất hiện qua trong thế giới của mình, anh sùng ái cô chỉ là hư ảo như trong mơ.

--

Trên tầng cao nhất của Mạc thị, Mạc Trọng Huy đứng ở cửa sổ sát đất nhìn bóng dáng An Noãn thất hồn lạc phách rời đi.

Trương Húc đứng ở bên cạnh anh, biểu tình nghiêm túc bẩm báo: “Chuyện của tập đoàn Phi Vũ đã làm việc với cục thuế vụ, nguy cơ của Thường Từ Phi đã giải trừ.”

Thân hình cao lớn của Mạc Trọng Huy vẫn đứng yên, nhìn không ra biểu tình của anh.

“Mấy ngày nay An tiểu thư tìm anh ở khắp nơi, Phan quản lý nói cô ấy đến Thiên Đường vài lần, bảo vệ nói cô ấy đã tới Mạc thị mấy lần.”

Tay Mạc Trọng Huy xoa xoa huyết thái dương đang đau nhức.

“Mạc tiên sinh, sao anh không nói với cô ấy là anh cứu Thường Từ Phi?”

Mạc Trọng Huy xoay người, lạnh lùng liếc anh ta một cái, lạnh lùng nói: “Cậu cảm thấy cô biết sẽ cảm kích tôi sao?”

“An tiểu thư là người tri ân báo đáp, người của Thường gia từng đối với cô ấy như vậy, cô ấy vẫn liều lĩnh giúp Thường Từ Phi.”

Mạc Trọng Huy cười lạnh: “Liều lĩnh, Trương trợ lý, cậu thật đúng là càng ngày cái gì cũng có thể nói.”

Trương Húc nhìn biểu tình âm trầm trên mặt Mạc Trọng Huy sợ tới mức không biết làm sao.

“Cô ấy đối với bất luận kẻ nào đều là thiện lương, ngoại trừ tôi.”

Mạc Trọng Huy tự giễu nói, lập tức đi ra thang máy. Trương Húc đi theo phía sau anh, trong lòng nhin không được oán thán: Còn không phải anh từng hung hăng tổn thương trái tim của người ta sao.

Nhiều năm trước kia, người trong lòng cô yêu nhất chính là Mạc Trọng Huy, nhiều năm về sau, phần tình yêu sớm chuyển hóa thành hận, chôn sâu đáy lòng.

--

Nguy cơ của tập đoàn Phi Vũ đã được giải trừ, Thường Tử Phi lại trở về trạng thái hăng hái của ngày xưa, nhưng nhiều chuyện tình phải cần được xử lý, anh trở nên rất bận rộn.

Trong lòng Nghê Tuệ cao hứng, nghĩ ở nhà làm một bữa tiệc nhỏ, người một nhà cùng nhau tụ họp. Lúc này, mỗi một thành viên trong nhà cơ hồ đều ra công ra sức.

Bỏ do dự có nên mời An Noãn hay không, Thường Bách tự nhiên là đồng ý, lớn tiếng nói: “Tuy rằng Noãn Noãn không giúp đỡ được gì, nhưng con bé cũng có lòng, cũng nhân cơ hội này giải quyết hiểu lầm của mọi người.”

Giang Thiên Nhu kéo Nghê Tuệ kéo sang một bên, ở bên tai bà nhỏ giọng nói: “Mẹ, trăm ngàn lần không thể mời An Noãn nha, vạn nhất để Tử Phi biết do An Noãn cho mượn một ngàn năm trăm vạn, bất luận như thế nào anh ấy cũng không chấp nhận được.”

Nghê Tuệ nhủ mảy, bà biết Giang Thiên Nhu nói có lý, nhưng trong lòng bà vẫn cảm kích An Noãn, hoạn nạn gặp chân tình lời này nói một chút không giả.

“Được rồi, lần này sẽ không mời, hôm khác mẹ mới cô ta ăn cơm sau.”

Trong nhà vẫn là Nghê Tuệ làm chủ, Thường Bách chỉ có thể đem phần nộ giấu ở trong lòng.

--

Thường Tử Phi bận trăm công ngàn việc không có thời gian về nhà ăn cơm, mấy ngày nay tuy rằng bận, nhưng khí sắc của anh nhìn rất tốt.

Giang Thiên Nhu nghe được tiếng ô tô, liền chạy ra nghênh đón, hai người tay trong tay cùng nhau đi vào biệt thự, nhìn qua thân mật nói không nên lời.

Ngay cả Thường Tử Hinh cũng nhìn không được trâu ghẹo: “Chắc chắc, hai người làm chuyện người lớn trước mặt con gái chưa chồng như em thật không có đạo đức nha.”

Giang Thiên Nhu then thùng cộ quậy trong lòng Thường Tử Phi.

“Tử Hinh, em đừng chê cười chúng tôi, mặt cô da bạc.” Trong giọng nói tràn đầy sùng nịch.

Nghê Tuệ từ phòng bếp đi ra, nhìn một màn này, trong lòng xúc động muốn rơi nước mắt. Trải qua sự tình lần này, không biết vì sao, trong lòng bà luôn nghĩ đến An Noãn, nghĩ đến bộ dáng cô lẻ loi một mình, nghĩ đến bộ dáng cô bị Mạc Trọng Huy khi dễ.

Than nhẹ một hơi, bà mở miệng: “Lại đây ăn cơm đi, đồ ăn đã được dọn lên bàn.”

Người một nhà vây quanh bàn tròn, Nghê Tuệ làm rất nhiều đồ ăn, tất cả đều là thức ăn Thường Tử Phi thích nhất.

Giang Thiên Nhu không ngừng gấp thức ăn cho Thường Tử Phi, ôn nhu nói: “Anh ăn nhiều một chút, mấy ngày này anh vất vả rồi.”

“Ước ước, ba mẹ hai người xem, anh và chị dâu rất ân ái, con xem nha, ngày hai người được bông cháu nội nhất định là không xa.”

Thường Tử Phi một tay ôm bà vai Giang Thiên Nhu, còn thật sự nói: “Chúng ta đang cố gắng.”

Trong lòng Nghê Tuệ có bao nhiêu xúc động, cùng mọi người dùng bữa, thản nhiên nói câu: “Chuyện bông cháu không vội, hiện tại việc quan trọng nhất là trước đem công ty ổn định lại, đừng để xảy ra chuyện gì nữa.”

“Mẹ, người yên tâm, công ty tất cả đã ổn định. Đã trải qua nguy cơ lần này, con cũng xem đã hiểu rất nhiều, Thiên Nhu trong lúc con khó khăn nhất, cũng không rời không bỏ con, sau này con sẽ thương cô yêu cô chiều cô cô ấy gấp bội.”

Nghê Tuệ giật giật môi, cuối cùng cái gì cũng không nói ra miệng.

--

Gần đây An Noãn luôn tăng ca, Mạc Trọng Huy không ở nhà, cô thực tự do, mỗi ngày đều ở quán cà phê đến tối mới về nhà, giống như chỉ có làm việc như vậy, ngày ngày trải qua rất thoải mái.

Trong nhà người hầu oán giận: “An tiểu thư, mỗi ngày chúng tôi đều làm thức ăn mà cô thích nhất chờ cô về nhà, nhưng ngày nào cô trở về cũng không ăn.”

An Noãn ngây ngốc cười: “Về sau tôi muốn về nhà ăn cơm, sẽ gọi điện thoại nói, nếu tôi không gọi điện thoại về, các người cũng đừng nấu cơm phần tôi.”

“Khó mà làm được, Mạc tiên sinh nói, mặc kệ cô có trở về hay không, mỗi ngày đều phải làm tốt thức ăn. Mạc tiên sinh thật đúng là thương cô, anh ấy sợ cô đói bụng. Nói trở lại, Mạc tiên sinh đi công tác đã lâu, khi nào thì trở về?”

An Noãn lắc lắc đầu, đăm cười nói: “Tôi cũng không biết, có khi không bao giờ trở lại nữa.”

Người hầu còn muốn nói cái gì, An Noãn đã lên lầu.

Từ phòng tắm đi ra, cô nhìn mình trong gương khuôn mặt tái nhợt, đã quên bao lâu không có bảo dưỡng tốt. Có người nói phụ nữ qua hai mươi lăm tuổi, nhất định phải bảo dưỡng cho thật tốt, bằng không sẽ già rất mau. An Noãn vỗ vỗ mặt mình, khuôn mặt của cô cho tới bây giờ cũng chưa được chăm sóc tốt.

Gần đây luôn mất ngủ, quần thâm quanh mặt thật đậm, khí sắc cũng không tốt. Ở trong ngăn kéo cô tìm được hộp kem, là Lương Mộ Tinh đưa cho cô, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn cất lại vào trong. Phụ nữ vì trang điểm vì muốn cho người đàn ông của mình xem còn cô trang điểm vì ai đâu.

Lương Mộ Tinh nói cô, hai mươi sáu tuổi, là thời điểm phụ nữ đẹp nhất, nếu như qua rồi thì sẽ già đi rất nhanh. An Noãn ngẫm lại cũng đúng, không có ước hẹn, không có giao tế, cuộc sống đơn điệu, ngày hư không.

Có đôi khi nằm ở trên giường, cô thường hỏi chính mình, có thể cứ như vậy chậm rãi già đi, bình yên qua ngày. Có lẽ cũng do cô suy nghĩ quá nhiều, mới luôn mất ngủ.

--

Rạng sáng, An Noãn bị tiếng chuông điện thoại làm cho tỉnh giấc, cô không biết giờ này ai gọi điện thoại cho cô. Nhìn thấy dây số xa lạ, An Noãn nghi hoặc bấm nghe.

Bên kia đầu dây rất ồn, chỉ nghe giọng đàn ông đang khản trương vang lên: “An tiểu thư, xin chào, tôi là nhân viên của Thiên Đường, hiện tại mời cô đến đây một chuyến, La Hiểu Yến cô ấy muốn tự sát.”

Sau khi nghe điện thoại xong, An Noãn cũng không biết mình làm sao mặc xong quần áo, lái xe đến Thiên Đường.

Đại sảnh của Thiên Đường có rất nhiều người, trên vũ đài La Hiểu Yến cầm một con dao nhỏ nhắm ngay cổ mình, bệnh tâm thần gào thét: “Kêu Phan Bình tới gặp tôi, tôi muốn gặp Phan Bình.”

An Noãn chen lấn qua khỏi đám người, đi đến trước mặt, giọng sợ hãi mà run run: “Hiểu Yến, em là An Noãn, chị bỏ dao xuống trước đi, chúng ta có chuyện nói sau.”

“An Noãn, chị không cần với nói chuyện em, chị muốn gặp Phan Bình. Chị muốn anh chính miệng trả lời chị, rốt cuộc chị có gì không tốt, anh ta muốn khai trừ chị, vứt bỏ chị, hiện tại ngay cả gặp cũng không chịu gặp chị.”

Người xung quanh đều cảm khái, nhưng cũng như đang xem kịch.

“Hiểu Yến, chị buông dao xuống trước đi, chúng ta cùng nhau gọi điện thoại cho Phan quản lý được không?”

“Vô dụng, anh ấy không chịu nghe điện thoại của chị, không trở lời tin nhắn của chị.”

Đúng lúc này, trong đám người có người hô lên ‘Phan quản lý đến đây’, quần chúng vây quanh xem tận ra chừa một con đường nhỏ cho anh ta đi ra, sắc mặt Phan Bình ngưng trọng tiêu sái ở trước bước tới, phía sau đi theo mười mấy người bảo vệ, khí thế làm người ta sợ hãi.

Phan Bình không thấy An Noãn, sắc mặt không còn giận nhìn người phụ nữ đang điên cuồng trên vũ đài, lạnh lùng lên tiếng: “La Hiểu Yến, bỏ dao xuống, đến văn phòng của tôi nói chuyện.”

“Không, chúng ta nói chuyện ở đây. Anh nói cho em biết, vì sao muốn khai trừ em, em ở Thiên Đường làm việc rất tốt.”

Phan Bình không trả lời.

La Hiểu Yến từng bước ép sát: “Vì sao vứt bỏ em? Em đối với anh tốt như vậy, vì sao nhẫn tâm vứt bỏ em?”

Trong đám người ‘Xuy’ một tiếng.

An Noãn nghe được phía sau có người ở nói: “Phan quản lý vẫn luôn chơi đùa với phụ nữ như vậy, thật đúng là tự tìm phiền toái rước vào người.”

“Phan Bình, anh nói cho em biết, rốt cuộc em có chỗ nào làm không tốt, em sẽ sửa.”

“Cô rất tốt, tôi cũng rất thích cô, cô bỏ dao xuống trước, chúng ta nói chuyện sau được không.”

La Hiểu Yến cũng không vì sợ động, rống giận: “Anh nói dối, anh gạt em, anh nói anh chán ghét em, hiện tại anh chỉ muốn dụ dỗ em.”

La Hiểu Yến kích động dao nhỏ đã cắt một đường ở cổ, máu tươi chảy ròng.

An Noãn sợ tới mức sẽ vọt lên trên đài, Phan Bình mới chú ý tới cô, giữ cánh tay cô lại nói: “An tiểu thư, bình tĩnh.”

“Cô ấy đã làm mình bị thương, anh kêu tôi làm sao bình tĩnh.”

La Hiểu Yến đột nhiên ngửa mặt lên trời hét dài: “Noãn Noãn, cuối cùng xem như chị cũng hiểu được, đàn ông đều giống nhau, vô tâm vô phế. Rốt cuộc, người khấn trương vì chị lo lắng cho chị cũng chỉ có em. Thực xin lỗi, trước kia chị không có nghe lời khuyên của em, lại yêu một người không nên yêu. Chị rất thống khổ, thật sự rất thống khổ, nếu chết đi thì sẽ không con đau đớn như vậy.”

An Noãn nhìn đến phía sau vũ đài thấy gương mặt phóng đại của Vương Gia Dật, anh lặng lẽ, thật cẩn thận, từng bước một bước về phía La Hiểu Yến. Phía sau đám người một mảnh huyền ảo, mọi người đều muốn dời đi lực chú ý của La Hiểu Yến.

“Cô gái, đừng dại dột, vì đàn ông không đáng.”

“Cô gái, trân trọng sinh mạng của bản thân mình, cô còn rất trẻ.”

“.....”

Máu La Hiểu Yến chảy càng nhiều, sắc mặt của cô ta cũng trở nên trắng bệch.

“Phan Bình, em chết, anh mới có thể vĩnh viễn nhớ đến em.”

Đúng lúc này, Vương Gia Dật từ phía sau của La Hiểu Yến lấy con dao nhỏ trên tay cô ta. Phan Bình vội vàng chạy lên ôm lấy thân thể cô ta đang trượt xuống.

Xe cứu thương sớm chờ ở bên ngoài, Phan Bình dẫn đầu ôm La Hiểu Yến lên xe. An Noãn nhìn về phía Vương Gia Dật, Vương Gia Dật đậm cười nhún vai: “Tôi sẽ không đi, cô ấy không muốn nhìn thấy tôi.”

An Noãn cũng không có nói gì, chạy nhanh lên xe cứu thương.

--

Phòng cấp cứu của bệnh viện, về mặt bác sĩ khấn trương từ bên trong đi ra, nghiêm túc nói: “Bệnh nhân mất máu quá nhiều, hiện tại nhu cầu cấp bách là truyền máu, nhưng kho máu AB của bệnh viện khan hiếm, nếu đợi đưa từ bệnh viện khác đến đây chỉ sợ không còn kịp, người nhà bệnh nhân ở đây có ai là nhóm máu AB không?”

“Là tôi, tôi là nhóm máu AB.” An Noãn khấn trương trả lời.

Phan Bình ở một bên nhướng mày, còn thật sự nói: “An tiểu thư, cô không thể, bác sĩ, tôi là nhóm máu O, lấy máu của tôi đi.”

“Bệnh nhân mất máu quá nhiều, không đến vạn bất đắc dĩ, chúng tôi đề nghị lấy cùng nhóm máu.”

“Bác sĩ, lấy của tôi, bao nhiêu cũng có thể, thân thể của tôi rất tốt, rất ít bệnh tật.”

Thầy thuốc gật gù đầu, một bên hộ lý vội vàng nói: “Tiểu thư, xin mời theo tôi.”

An Noãn rút 500cc máu, cô suy yếu nói với hộ lý: “Cô hộ lý, không sao, nếu còn cần có thể lấy thêm của tôi, sức khỏe của tôi rất tốt.”

Hộ lý cười cười nói: “Tiểu thư, sắc mặt cô rất kém, chỉ sợ rút thêm một chút, cô sẽ té xỉu. Cô vẫn nên nghỉ ngơi đi, chúng tôi còn có cách khác.”

Phan Bình rất cảm kích nói với An Noãn: “An tiểu thư, lúc này làm phiền cô.”

Anh ta đem La Hiểu Yến hại thành như vậy, sắc mặt An Noãn tự nhiên không hoà nhã với anh ta.

“Phan quản lý, anh cũng không cần khách khí như vậy, La Hiểu Yến là bạn thân nhất của tôi.”

Phan Bình cảm tính nói: “Cô ấy có người bạn tốt như cô, tôi vui mừng cho cô ấy.”

“Nhưng tôi lại thấy khác, từ khi cô ấy quen biết anh chỉ cảm thấy đau khổ.”

An Noãn lạnh lùng nói xong, xoay người đi vào phòng bệnh của La Hiểu Yến.

Phan Bình hít sâu một hơi, lúc này cảm thấy may mắn, Mạc tiên sinh hiện giờ đang ở nước ngoài nghỉ phép, anh ta không dám kinh động anh, chờ Mạc tiên sinh về nước, phỏng chừng sẽ chết chắc.

--

Sáng sớm hôm sau, La Hiểu Yến tỉnh lại, An Noãn vẫn bồi ở bên giường cô ta, Phan Bình và hộ lý đều đề nghị cô nghỉ ngơi, nhưng An Noãn thùy chung vẫn nắm chặt tay La Hiểu Yến, cô sợ La Hiểu Yến tỉnh lại sẽ kích động.

“Noãn Noãn, lại là em, mỗi lần chị gặp chuyện, mở mắt tỉnh lại người thứ nhất nhìn thấy luôn là em. Nhưng chị lại làm em đau lòng, em có hận chị

không?”

An Noãn nhẹ nhàng vuốt gương mặt đang tái nhợt của cô ta, đau lòng nói: “Nếu em hận của chị đã không đến đây, chị rõ ràng lớn hơn em, nhưng ngược lại vì sao luôn làm cho em lo lắng.”

“Thực xin lỗi, là chị vô dụng, một lần lại một lần vì đàn ông luẩn quẩn trong lòng. Mạng này của chị cũng thật lớn, xem chết vài lần nhưng vẫn còn nằm đây.”

“Bởi vậy chị càng nên phải sống tốt hơn, vì chính mình mà sống.”

Tầm mắt La Hiểu Yên luôn hướng về cửa ra vào, An Noãn biết cô đang đợi cái gì, thản nhiên nói: “Phan quản lí đã ở đây cả đêm, hiện tại anh ta ra ngoài mua bữa sáng.”

An Noãn vừa mới dứt lời, Phan Bình liền vào được, trong tay mang theo rất nhiều đồ ăn sáng.

“Hiểu Yên, em dứt chị ăn.”

An Noãn bụng chén cháo lên định dứt cô ta ăn.

Phan Bình đoạt lại từ trên tay cô, khách khí nói: “An tiểu thư, chuyện này cứ để tôi, đêm qua cô đã rút 500cc máu, còn chưa nghỉ ngơi, cô ăn sáng trước, sau đó tôi đưa cô về nhà nghỉ ngơi.”

La Hiểu Yên kích động ngồi dậy: “Anh nói cái gì, An Noãn rút nhiều máu như vậy.”

“Đêm qua đến đây, kho máu AB của bệnh viện đã hết, An tiểu thư hiến máu cho cô.”

La Hiểu Yên càng kích động: “Noãn Noãn, sao em có thể làm vậy? Em suy yếu như vậy, sao còn rút đi nhiều máu, khó trách mặt mũi em trắng bệch.”

An Noãn cố gắng xả ra vẻ tươi cười: “Hiểu Yên, đừng lo lắng, hiến máu có thể giúp thân thể khỏe mạnh, chị nhìn em, đâu có chuyện gì.”

An Noãn cùng La Hiểu Yên ăn bữa sáng, quả thật là đói bụng.

La Hiểu Yên kêu cô trở về nghỉ ngơi, An Noãn chết sống muốn ở bệnh viện bởi cô ta.

“Em yên tâm, chị sẽ không âm chuyện điên rồ nữa.”

An Noãn vẫn không nghe: “Em nhất định phải ở đây với chị, cho đến khi chị xuất viện.”

Trải qua quá nhiều sống hay chết, An Noãn muốn quý trọng mỗi người bên cạnh mình.

La Hiểu Yên không có biện pháp, chỉ có thể kêu cô ghé vào đầu giường nghỉ ngơi một lát.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Mạc Trọng Huy Chúng Ta Chấm Dứt Đi

Trên màn hình đang chiếu là phim nói về tình yêu thanh mai trúc mã, nam nữ nhân vật chính hiểu lầm nhau nên mỗi người một ngã, nhiều năm sau gặp nhau, bên cạnh bọn họ đều có người yêu mới, có người nói tình yêu thật sự, là cho dù nằm bên cạnh một người nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ về một người khác, bộ phim quanh co, nữ chính năm đó rời đi nam chính nguyên nhân là do bệnh nan y, cuối cùng nữ chính chết trong vòng tay của nam chính.

Xem đến đoạn cuối, nước mắt An Noãn như mưa chảy xuống.

Mạc Trọng Huy ngồi ở bên cạnh cô nhủ mảy thật chặt, một màn trước mặt cũng giống như năm xưa. Hà Tư Nghiên cũng từng giọt ngắn giọt dài, lúc còn rất nhỏ, nhìn thấy trong ngõ nhỏ một con chó bị lạc cô cũng có thể đau lòng rơi nước mắt. Nhưng lại rất thích xem phim tình cảm, mỗi khi cảm động liền chui vào lòng anh khóc như mưa, nghẹn ngào thì thào vào tai anh nói, chúng ta vĩnh viễn cũng không có bí mật, vĩnh viễn không xa rời nhau.

Giật mình nhìn lại rạp chiếu phim, phim đã hết, mọi người đã ở lối ra. An Noãn khóc đến không nín được, anh bắt đầu đi đem cô kéo vào trong lòng, thấp giọng oán giận: “Phim đều là giả, có cái gì mà em khóc.”

“Đương nhiên không thể so với động vật máu lạnh như anh. Mạc Trọng Huy, anh có thật lòng yêu một người bao giờ chưa?”

Mạc Trọng Huy trong nháy mắt chần chờ, lập tức cúi đầu nói: “Anh yêu em!”

Trong thời gian ngắn An Noãn không rõ lời anh nói có bao nhiêu chân thành, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng: “Yêu một người không phải như anh, anh đối với tôi chỉ là ham muốn thể xác.”

Từ rạp chiếu phim đi ra, đã đến giờ cơm chiều. Mạc Trọng Huy phải về nhà ăn tối, An Noãn lại kiên trì muốn ăn ở ngoài. Mạc Trọng Huy người thích sạch sẽ, rất ít ăn cơm ở bên ngoài. An Noãn có khi cảm thấy kỳ quái, phàm là sự nghiệp thành công như vậy, nhưng anh lại không có xã giao.

Một nhà hàng Tây cách điệu, người tới đều là tinh nhân, bọn họ vui cười đánh chửi, trong lúc giờ tay nhắc chân đều biểu hiện tình yêu sâu đậm.

Trước đây, cô cũng từng ảo tưởng, từng hướng tới, ở tất cả mọi nơi trên toàn thế giới đều lưu lại dấu chân cô cùng người yêu của mình. Cô luôn tưởng tượng một cuộc hẹn hò bình thường như bao nhiêu đôi tình nhân khác, xem phim đi dạo phố ăn cơm, chẳng sợ bất cứ điều gì chỉ muốn tay trong tay tiêu sái xong một đoạn đường.

Nghĩ lại có lẽ cô đã vĩnh viễn mất đi tư cách đó. Mạc Trọng Huy muốn vào phòng riêng, cho tới bây giờ anh cũng không thích nơi có quá nhiều người, bị người ta dòm ngó.

Anh giúp cô cắt nhỏ miếng thịt bò, rồi đưa tới trước mặt cô.

An Noãn đơn giản ăn mấy miếng, liền buông dao nĩa: “Không hương vị, không không khí, không ăn, chúng ta về nhà đi.”

Mạc Trọng Huy nhủ mảy, anh cũng không động đến dao nĩa, chỉ thẳng tắp ngồi nhìn cô ăn.

“Đi thôi.”

Anh nắm tay cô rời đi. Giang thành đã bắt đầu về đêm, đèn đường cũng đã được mở lên, An Noãn đã quên bao lâu không nhìn kỹ thế giới đầy phấn khích này.

Mạc Trọng Huy đưa cô đi lấy xe, trên đường về nhà, An Noãn lấy hết dũng khí, thật sự nói: “Mạc Trọng Huy, anh thả tôi đi!”

“Chi --”

Tiếng thắng xe bén nhọn vang lên, Mạc Trọng Huy đem xe dừng lại giữ đường, phía sau truyền đến tiếng kèn xe bất mãn.

Anh chỉ dừng có một phút đồng hồ, lập tức điên cuồng nhấn ga, xe ‘Suru’ bay đi.

An Noãn không dám nói thêm một câu nào, cô cũng không muốn cùng anh đồng quy vu tận.

Rất cực an toàn đến biệt thự, An Noãn cũng không có xuống xe.

“Mạc Trọng Huy, chúng ta nói chuyện đi.”

Anh cũng không xuống xe, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên tay lái.

“Tôi chỉ muốn có cuộc sống của một người bình thường, tìm một người đàn ông bình thường, kết hôn sinh con, trải qua một cuộc sống bình thường. Tôi còn trẻ, mới hai mươi sáu tuổi, tôi muốn níu kéo lại tuổi thanh xuân của mình. Anh là Mạc Trọng Huy, anh muốn cái gì dạng phụ nữ nào mà không có, xin anh buông tha tôi đi.”

An Noãn biết anh tức giận, cô không dám nhìn mặt anh, chỉ nhìn thấy tay anh đặt ở trên tay lái, đầu ngón tay trở nên trắng.

“Mạc Trọng Huy, anh là kẻ thù giết cha tôi, giữ tôi bên cạnh anh không biết là rất nguy hiểm sao? Có lẽ một đêm nào đó, tôi thừa dịp người ngủ lấy dao giết anh, chết như vậy anh mới sáng mắt sao? Thả tôi đi đi, chúng ta vốn không nên dây dưa với nhau.”

Anh giận quá hóa cười, khinh phiêu phiêu: “Chờ tôi chơi chán, tự nhiên sẽ thả em, đến lúc đó còn có thể có cho em một số tiền.”

Anh nói xong lập tức xuống xe, An Noãn tức giận đến đuổi theo sau: “Chừng nào thì anh mới có thể chơi chán?”

Anh dừng bước chân, nâng cằm cô lên, ngả ngón nói: “Bây giờ còn chưa chán, thích thân thể của em khi ở trên giường, thích bộ dáng của em ở trước mặt tôi giương nanh múa vuốt.”

“Mạc Trọng Huy, anh.....” Cô thật muốn đánh anh.

Mạc Trọng Huy gắt gao cầm chặt cổ tay cô, anh nở nụ cười: “Tôi thích em giống như bây giờ, chưa từng có người phụ nữ nào dám ở trước mặt tôi làm như vậy. Có lẽ ngày nào đó em ngoan ngoãn phục tùng tôi, tôi sẽ chán.”

Tối hôm đó, Mạc Trọng Huy không về phòng ngủ, An Noãn một mình nằm trên giường rộng lớn, thật lâu cũng không thể ngủ. Cô có thể đợi đến ngày anh chán mình sao.

--

Mất ngủ một đêm, đến hừng đông cô mới ngủ, vừa ngủ thẳng đến giữa trưa. Lúc xuống lầu ăn cơm thấy trên bàn một chén thuốc bổ máu, may không tự giác nhướng lên.

“Trương trợ lý, sao chỉ có một mình anh, Mạc tiên sinh nhà anh đâu?”

Trương Húc nhú mày, vẻ mặt còn thật sự nói: “Mạc tiên sinh nhất ở hồ bơi cả buổi sáng.”

Dừng một chút, anh còn nói thêm “Suốt đêm qua Mạc tiên sinh ở phòng tập thể thao.”

An Noãn giống như không nghe thấy, chăm chú ăn trong bát đồ ăn.

Trương Húc nhìn không được nói: “Mạc tiên sinh ở nước ngoài nghỉ phép, vừa nghe nói An tiểu thư rút 500cc máu, Mạc tiên sinh lập tức lên chuyên cơ về, cô cũng không biết anh ấy lo lắng thành bộ dạng gì, An tiểu thư, có thể hay không xin cô đổi với Mạc tiên sinh tốt một chút?”

An Noãn từ đầu đến cuối đều không để ý tới Trương Húc, Trương Húc ở một bên bất đắc dĩ thở dài. Cơm nước xong, An Noãn muốn đi bệnh viện thăm La Hiểu Yên, Trương Húc kiên trì muốn đưa cô.

An Noãn tức giận đến rống anh ta: “Trương trợ lý, anh sợ tôi chạy trốn sao? Anh yên tâm, Mạc Trọng Huy lợi thế lớn như vậy, cho dù tôi có chạy trốn tới chân trời góc biển cũng sẽ bị bắt trở về, tôi sẽ không làm chuyện ngu xuẩn.”

Lúc An Noãn nói lời này, đúng lúc Mạc Trọng Huy đi vào, trên người là áo khoát tắm, trên tóc vẫn còn chảy nước, đám người hầu gái nhìn thấy đều đỏ bừng mặt.

Trương Húc vội vàng báo cáo: “Mạc tiên sinh, An tiểu thư muốn đi bệnh viện.”

“Để cô ấy đi.”

An Noãn hừ hừ, kêu người hầu đóng gói vài phần bỏ canh, cô mang đến cho La Hiểu Yên.

--

Với sự cố gắng của Thường Tử Phi, tập đoàn Phi Vũ khôi phục lại như lúc trước, nhưng mất đi Hoa Vũ, lượng công việc của anh so với trước kia nhiều hơn.

Giang Thiên Nhu có thể hiểu, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ làm nũng. Sau khi xảy ra nhiều chuyện, cô biết trong lòng Nghê Tuệ đối với cô có ý kiến, vì thế cô hai ba bữa lại dụ dỗ Thường Tử Phi về nhà ăn cơm, cũng dỗ cho Nghê Tuệ rất vui vẻ.

Hôm nay cuối tuần, Giang Thiên Nhu khuyên can mãi, biện pháp gì đều dùng tới, dụ Thường Tử Phi ở nhà nghỉ ngơi một ngày. Nghê Tuệ nhìn cô và Tử Phi tình cảm ngày càng tốt, trong lòng cũng kiên định. An Noãn rốt cuộc cũng là người của Mạc Trọng Huy, cho dù trở lại bên cạnh con bà, cũng không đầy đủ.

Cơm trưa, Nghê Tuệ làm một bàn lớn đồ ăn ngon, bà đau lòng con mình, trải qua sự kiện lần này, gầy đi rất nhiều, gần đây lại ngày đêm đều làm việc không ngừng, ngay cả cơm cũng không có thời gian ăn.

“Tử Phi, làm việc đừng quá liều mạng, sức khỏe là quan trọng nhất, có thời gian nhiều nên ở bên cạnh Thiên Nhu.” Nghê Tuệ vừa gấp đồ ăn vào chén của Thường Tử Phi, vừa đau lòng nói.

Giang Thiên Nhu lại tỏ ra rộng lượng, cười nói: “Mẹ, hiện tại Tử Phi lấy sự nghiệp làm trọng, con không sao.”

“Có thể lấy được người vợ biết thông cảm như con, coi như là phúc khí của Tử Phi” Nghê Tuệ nói xong gấp thịt heo viên bỏ vào chén của Giang Thiên Nhu.

Giang Thiên Nhu cắn một cái, liền chạy vào trong phòng vệ sinh nôn mửa.

“Sao lại ói như thế? Sẽ không phải là có chứ?” Trên mặt Nghê Tuệ kinh hi không thể che giấu.

Kia một khắc, Thường Tử Phi tâm lại ‘Phù phù’ rút một chút, cảm giác đầu tiên cũng không phải vui sướng.

Giang Thiên Nhu ói xong trở lại bàn ăn, thật có lỗi nói: “Con xin lỗi, gần đây ăn gì đều muốn ói.”

“Tử Phi, dù sao hôm nay con cũng nghỉ, cơm nước xong đưa Thiên Nhu đến bệnh viện kiểm tra, mẹ xem có thể là mang thai rồi.”

Giang Thiên Nhu không giấu được kinh hi, nghĩ rằng này đưa nhỏ đến thật đúng thời điểm. Thường Tử Phi hiện tại đối với cô rất tốt, nếu mang thai, địa vị của cô còn có ai có thể lay động.

--

La Hiểu Yến đã chuyển tới bệnh viện tốt nhất ở Giang thành, lúc An Noãn vào thăm cô ta, Phan Bình ngồi ở trên giường đút cô ăn cơm. Nhìn thấy An Noãn, Phan Bình đứng lên, cung kính gọi: “An tiểu thư.”

La Hiểu Yến thối anh một ngum: “Xem anh vuốt mông ngựa, đến An Noãn cũng không tha.”

Phan Bình cau mày trừng mắt nhìn cô, lập tức chuyển hướng An Noãn: “An tiểu thư, các người từ từ tán gẫu, đúng lúc tôi có việc đi ra ngoài một chuyến.”

Sau khi Phan Bình rời đi, An Noãn ở mép giường ngồi xuống, cô phát hiện khí sắc của La Hiểu Yến rất tốt.

“Noãn Noãn, chị có chuyện vui muốn nói với em. Phan Bình đang làm thủ tục ly hôn với vợ của anh ấy, rất nhanh anh ấy sẽ cưới chị.”

An Noãn có chút không tin, nhưng cũng thật lòng chúc phúc.

“Noãn Noãn, chị thật không nghĩ tới anh ấy sẽ cưới chị, đau khổ lần này thật đáng giá, chị thật sự rất vui vẻ, cho tới bây giờ cũng không dám hy vọng xa vời sẽ gả cho anh ấy.”

An Noãn cầm tay cô, cười an ủi: “Có lẽ đã trải qua sự tình lần này, anh ta phát hiện chị rất quan trọng với anh ta, chúc mừng chị, Hiểu Yến, rốt cục cũng tìm được hạnh phúc cho chính mình.”

“Noãn Noãn, đến lúc đó em làm phù dâu cho chị được không? chị chỉ có một người bạn là em.”

An Noãn rất muốn đáp ứng, nhưng vẫn cự tuyệt: “Hiện tại em là cô nhi, không cha không mẹ, mệnh đồ nhiều suyền, tìm em làm phù dâu điềm xấu.”

La Hiểu Yến ngẫm lại cũng không kiên trì nữa. Tân tân khổ khổ có được tình yêu và hôn nhân, cô cũng hy vọng có thể thuận thuận lợi lợi tiêu sái bước đi. An Noãn ở phòng bệnh với cô ta chốc lát, đút cô ta uống chút canh. Chờ cô ta ngủ, An Noãn mới rời đi.

Đi ra khỏi phòng bệnh, thấy một mình Phan Bình đứng ở cuối hành lang, dưới chân rất nhiều tàn thuốc.

Thấy An Noãn, cước bộ anh chần chờ tiêu sái bước đến: “An tiểu thư, chúng ta có thể nói chuyện không?”

“Lúc tôi và vợ tôi kết hôn, trong nhà của tôi chỉ có một căn nhà ngói ở dưới quê, cha mẹ vợ của tôi đều là nhân viên công vụ về hưu, anh vợ của tôi làm việc ở thị chính phủ, hiện tại đã sắp được lên làm cục trưởng. Lúc trước người nhà của vợ tôi chết cũng không đồng ý chúng tôi kết hôn, cơ hồ cái gì biện pháp đều dùng tới, nhưng vợ tôi vẫn quyết tâm đi theo tôi. Sau đó, người nhà của cô ấy biết không lay chuyển được cô ấy, bắt buộc đi đồng ý. Tôi có thành tích hôm nay, đều là nhờ cô ấy, tôi vẫn muốn cho cô hạnh phúc, thứ hai chiều cố người nhà cô ấy.”

An Noãn nghe xong trong lòng chưa xót không nói nên lời.

“Hiện tại tôi cũng rất tốt, làm tổng giám đốc của Thiên Đường không phải là người bình thường có thể đảm nhiệm. Con người là như thế, càng có tiền càng dễ dàng đổi bại, hoàn cảnh bên cạnh như vậy, bên cạnh mọi người như vậy, tôi ở đây làm sao có thể hoàn hảo. Tôi phản bội vợ tôi, ở bên nuôi không ít nhân tình. Vợ tôi đều biết tất cả, nhưng cô ấy vẫn tha thứ cho tôi, thậm chí là dung túng tôi. Tôi lừa cô ấy nói gặp dịp thì chơi, chưa bao giờ còn thật lòng, và cũng chưa bao giờ thật lòng với bất kỳ một người phụ nữ nào. Phụ nữ chỉ cần có tiền là được, nhưng La Hiểu Yến không giống, cô ấy cùng ta cùng một chỗ không phải vì tiền của tôi, mà là vì có tình cảm với tôi.”

“Anh yêu La Hiểu Yến sao?”

Phan Bình hít sâu một hơi, thật lòng trả lời: “Không thương.”

“Đời này tôi chỉ yêu một mình vợ tôi, cơ thể của tôi phản bội cô ấy, nhưng tim của tôi vẫn luôn có hình bóng cô ấy.”

Trong lòng An Noãn hoảng hốt, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Vậy vì sao anh còn muốn cưới La Hiểu Yến? Anh làm như vậy đồng thời tổn thương hai người phụ nữ.”

“Tôi không thể không cưới cô ta, La Hiểu Yến là loại người nào, cô ta chính là người điên, lần này tự sát không được, còn có thể có lần sau, trừ phi tôi cưới cô ta, như mong muốn của cô ta.”

An Noãn xoa xoa mi tâm đau nhức, cúi đầu nói: “Trong lòng anh vẫn có cô ta, nếu không anh có thể mặc kệ cô ta, cô ta chết ngược lại anh sẽ được yên ổn.”

Phan Bình cắn chặt răng, có vài chuyện anh không thể nói ở trước mặt An Noãn, anh ước gì La Hiểu Yến chết đi, ước gì người phụ nữ điên loạn này biến mất, nhưng La Hiểu Yến không phải là người bình thường. Trương trợ lý đã sớm nhắc nhở anh. Anh không trách bất luận kẻ nào, chỉ do chính mình lúc trước bị ma nhập, bị cô quyến rũ.

“Phan quản lý, bất luận như thế nào, tôi hy vọng anh đối đã với cô ta thật tốt.”

“Tôi sẽ, tôi cái gì đều có thể cho cô ta, thậm chí là hôn nhân, nhưng cái duy nhất tôi không thể cho được là trái tim của tôi.”

Từ bệnh viện đi ra, cô lái xe trong mơ hồ, thế giới này rất phức tạp, luôn luôn có người thứ ba xen vào, kết quả phân không rõ ai mới là nhân chính là người

thứ ba. Giống như năm đó Mạc Trọng Huy, Hà Tư Kỳ, và cô, cô vẫn không biết là cô xen vào tình cảm của bọn họ, hay Hà Tư Kỳ phá hủy bọn họ.

“An Noãn, đúng lúc vậy!”

Giang Thiên Nhu từ trên xe đi xuống, liếc mắt liền nhận ra An Noãn đang thất hồn lạc phách.

“Hi, hai người khỏe.” An Noãn không có tâm tình nói nhiều với họ.

Giang Thiên Nhu đột nhiên vô cùng thân thiết tiêu sái bước lại nắm tay An Noãn, quan tâm hỏi: “An Noãn, sắc mặt cô không tốt, có phải sinh bệnh hay không?”

“Tôi không sao, tôi đến thăm một người bạn.” An Noãn không tiếng động rút tay mình ra.

“A2, là vậy ư, tôi còn nghĩ cô cũng giống như tôi, đều mang thai.”

An Noãn lúc này mới ngẩng đầu nhìn cô ta, lại nhìn cách đó không xa Thường Tử Phi mới vừa ngừng xe. Thường Tử Phi đi tới, trong mắt anh dường như An Noãn không tồn tại, bước tới ôm lấy vai Giang Thiên Nhu.

“Cô xem anh ấy rất khản trương, tôi còn không xác định mang thai, chỉ là gần đây ăn gì đều muốn ói, bạn tốt cũng đã lâu không có tới.”

An Noãn cười lạnh hai tiếng, cô chỉ cảm thấy người phụ nữ này rất buồn cười, bọn họ đã kết hôn, sinh con là chuyện rất bình thường, người phụ nữ này lại lấy ra khoe khoang.

“Nếu mang thai, tôi chúc mừng các người.”

Từ đầu tới cuối về mặt Thường Tử Phi đều lạnh như băng, khi An Noãn nói câu này anh mới nhìn cô, đôi mắt thâm thúy tràn đầy hận ý.

“Tôi còn có việc, đi trước, đến lúc nào đứa nhỏ sinh ra, tôi nhất định sẽ đến chúc mừng.”

An Noãn lạnh lùng nói xong, xoay người lên xe. Thường Tử Phi nghe cô nói xong, hai tay gắt gao nắm chặt thành quyền.

Giang Thiên Nhu cũng cảm nhận được thái độ của anh, kéo cánh tay anh làm nũng: “Chúng ta đi thôi, An Noãn thấy chúng ta giống như rất mất hứng. Ở bên cạnh người giàu có quả thật có khác, xem cô ta kia một thân hàng hiệu, xe cũng số lượng có hạn, làm sao đem bạn bè trước kia để vào mắt. Con người là như thế, có tiền, sẽ biến thành một người khác.”

Sau khi Thường Tử Phi và Giang Thiên Nhu rời đi, An Noãn ngồi trên xe thêm một lúc, trời rất nóng nhưng tay chân cô lại lạnh như băng, giống như ngay cả sức nắm tay lái cũng không có.

Thời gian trước còn quần quít lấy cô nói rất hối hận, nhanh như vậy đã cùng người phụ khác có đứa nhỏ, thế giới này thực rất buồn cười.

Cô tự giễu mím môi, tra chìa khóa vào ổ, khởi động xe.

“Oanh --” một âm thanh vang lên, xe cô đụng phải một chiếc xe ở phía sau. Cô dùng sức vỗ mạnh vào tay lái, thật muốn mắng một câu thô tục. Giang Thiên Nhu chính là khắc tinh của cô, gặp cô ta không có chuyện gì tốt.

Người trên xe bước xuống, hùng hổ: “Cô mẹ nó nhắm mắt để lái xe sao, không nhìn phía sau.”

An Noãn mở cửa xe bước xuống, liên tục giải thích: “Rất xin lỗi, tổn thất của anh tôi sẽ chịu.”

Giọng của người đàn ông rất tục tĩu, tính tình cũng rất nóng, quát An Noãn: “Có tiền giỏi lắm sao, cô con mẹ nó vừa thấy thì biết là gà, lái xe thể thao ra bên ngoài rêu rao khắp nơi, cô đừng nghĩ cô là phụ nữ tôi không dám đánh cô.”

An Noãn chưa bao giờ gặp người đàn ông nào không phân rõ phải trái như anh ta, nhưng cô sai trước, người ta lái xe bình thường, cô đem xe của ta làm thành như vậy.

“Như vậy đi, dù sao nhìn cô cũng là người có tiền, đưa tôi năm vạn tiền mặt, chúng ta giải quyết riêng.”

An Noãn nhú mày, trong lòng oán thầm, xe của anh sửa đến năm vạn sao. Cô đương nhiên không dám nói ra, nhưng kêu cô lập tức lấy ra năm vạn thì không được.

“Tôi không mang theo nhiều tiền mặt.”

“Hắc, cô không mang theo nhiều tiền mặt, còn cố ý lái xe ra ngoài.”

An Noãn cũng không muốn cùng người như thế nói dông dài, cũng không muốn việc nhỏ như vậy kinh động tới Mạc Trọng Huy, ngược lại đem sự việc trở thành phức tạp. Cô gọi điện thoại cho La Hiểu Yến, muốn mượn Phan quản lý năm vạn trước. Nhưng La Hiểu Yến nói Phan quản lý đã đến Thiên Đường làm việc, ngày mai mới tới đây.

“Rốt cuộc cô có tiền hay không, nhìn cô cũng là người có tiền, lái xe xịn, không giống không có tiền, còn đây đưa đường trách tôi!”

An Noãn không quen nhìn anh ta kiêu ngạo, tức giận nói: “Vậy báo cảnh sát đi, kêu cảnh sát đến xử lý, đến lúc đó nên bồi thường bao nhiêu tôi sẽ trả.”

“Hắc, cô cho rằng tôi không dám đánh phụ nữ sao? Cô nói giải quyết riêng liền giải quyết riêng, nói báo cảnh sát liền báo cảnh sát, đùa giỡn với tôi sao.”

Nói đến cũng khéo, Thường Tử Phi và Giang Thiển Nhu đã làm xong kiểm tra đi ra, mặt Giang Thiển Nhu bình tĩnh, trong tay còn mang theo thuốc. Nghĩ là mang thai, thì ra chỉ là dạ dày không tốt, nội tiết mất cân đối, hại cô chỉ mừng hụt.

Thường Tử Phi vừa thấy bên kia có chuyện, bỏ tay Giang Thiển Nhu ra, đi về phía An Noãn cau mày hỏi: “Chuyện gì vậy?”

An Noãn bĩu môi, thật đúng là đủ xui xẻo, chật vật như vậy lại bị anh thấy được .

“Anh là bạn trai của cô ta? Nhanh như vậy đã đến giúp?” Người đàn ông cộc cần mở miệng, nhìn nhìn Thường Tử Phi nói: “Người phụ nữ này đụng hư xe của tôi, nói giải quyết riêng sẽ đưa tôi năm vạn, nhưng cô ấy lại không có tiền, đùa giỡn tôi. Anh kêu người hỏi thăm đi, tôi là Kim Lão Tam có tiếng ở Giang thành, đùa giỡn với tôi, các người có khả năng đó sao?”

Thường Tử Phi nhíu mày, lạnh lùng nói với An Noãn: “Em chạy xe như thế sao? Nếu không biết chạy thì đừng chạy!”

An Noãn lập tức bị chọc giận, giận dữ hét: “Thường Tử Phi, cho dù tôi đụng chết người cũng không liên quan gì đến anh, cút ngay, chuyện của tôi không cần anh quản.”

“Em --” Thường Tử Phi tái mặt.

Giang Thiển Nhu thức thời tiêu sái bước tới, nắm cánh tay Thường Tử Phi: “Có người không nhận lòng tốt của anh, nhiều chuyện làm gì, chúng ta đi.”

“Chắc chắn, chuyện này là sao?” Kim lão Tam nhìn nhìn, không hiểu chuyện gì.

Thường Tử Phi nhẹ nhàng đẩy Giang Thiển Nhu ra, cố gắng đè nén lửa giận, vỗ vỗ vai An Noãn, cúi đầu nói: “Em lên xe tôi trước, chuyện này để tôi xử lý.”

An Noãn lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, tức giận nói: “Không cần, tôi gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy.”

“Con mẹ nó tôi kêu em lên xe của tôi trước đi.” Thường Tử Phi tức giận đến một số gần như bệnh tâm thần rống giận.

An Noãn cũng không chút nào thỏa hiệp: “Thường Tử Phi, ai đang chửi ai? tôi cũng không là gì của anh, vợ của anh đang ở bên cạnh anh kia, cút!”

An Noãn đi đến một bên, nắm lấy tay Mạc Trọng Huy. Thường Tử Phi tức giận hung hăng đá vào xe An Noãn một cước, lập tức lên xe của mình.

Điện thoại vang hai tiếng đã có người nghe, đầu bên kia truyền đến là giọng của Trương trợ lý: “An tiểu thư, Mạc tiên sinh đang ở nghỉ ngơi, cô có việc sao?”

“Trương trợ lý, tôi bị đụng xe trước cổng bệnh viện, anh có thể lập tức mang năm vạn đến cho tôi được không?”

“Cái gì, bị xe đụng!”

Trương Húc khoa trương hét lớn: “Cô chờ chút, lập tức đến.”

Kim Lão Tam thấy Thường Tử Phi lên xe, có chút nóng nảy, quát An Noãn: “Bây giờ thế nào? Bạn trai cô đi rồi sao?”

“Anh chờ một chút, lập tức còn sẽ có người đưa tiền đến.”

Đợi khoảng hai mươi phút, xe Thường Tử Phi còn chưa đi, Kim Lão Tam nóng nảy nói: “Tôi nói này cô, người anh em vừa rồi nhìn qua có vẻ thích cô, nếu không có năm vạn thì cô mượn anh ta trước đi.”

“Anh câm miệng, còn nói lời vô nghĩa tôi sẽ gọi điện thoại báo cảnh sát.”

Kim Lão Tam nghĩ đến năm vạn đồng tiền, ngoan ngoãn ngậm miệng. Thăm nghĩ thời bây giờ còn có người phụ nữ ngu ngốc như vậy, đụng nhẹ một chút liền bồi thường năm vạn, thật đúng là nhặt được tiện nghi, kẻ có tiền quả nhiên không giống với.

Xe Mạc Trọng Huy rất nhanh đi đến, Bentley màu đen đi đầu, phía sau còn có hai chiếc xe màu đen đi theo. Anh cùng Trương Húc dẫn đầu xuống xe, lập tức đi tới trước mặt An Noãn, theo sau là tám hộ vệ từ hai chiếc xe cũng đi xuống.

Kim Lão Tam vừa thấy vậy liền bị dọa đến xanh mặt.

Mạc Trọng Huy bước đến trước mặt An Noãn, xem xét trên dưới thân thể của cô, về mặt khăn trương hỏi: “Bị đụng thế nào? Có đau chỗ nào hay không?”

An Noãn lắc đầu: “Tôi không có việc gì, chỉ bị hư xe thôi, anh ta kêu tôi bồi thường năm vạn giải quyết riêng.”

“Tôi, tôi, tôi từ bỏ, năm vạn tôi cũng không cần, tôi kêu công ty bảo hiểm trả.”

Kim Lão Tam không biết vì sao đột nhiên đổi ý, An Noãn kinh ngạc nhìn anh ta.

Cánh tay dài của Mạc Trọng Huy đem cô ôm vào trong lòng, cúi đầu nói câu: “Đi.”

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Thẩm Cẩm Phong đã sắp tới, đi làm kiểm tra toàn thân.”

“Nhưng chỗ này.....”

“Giao cho Trương trợ lý.”

Mạc Trọng Huy không cho cô phản kháng, ôm cô đi vào trong bệnh viện.

“Mạc Trọng Huy, tôi thật sự không sao, không có đụng trúng chỗ nào.”

“Làm kiểm tra anh mới yên tâm.”

--

Trong xe, Giang Thiên Nhu nhìn vẻ mặt Thường Tử Phi ưu thương, cô hận không thể giết chết An Noãn.

“Anh nhìn xem, cô ta đã là người phụ nữ của Mạc Trọng Huy, xảy ra chuyện người cô ấy nghĩ đến là Mạc Trọng Huy, mà không phải là anh.”

Hai tay Thường Tử Phi gắt gao nắm tay lái.

“Còn ở đây làm gì, xem phim sao?”

Giang Thiên Nhu có chút tức giận hừ nói. Thường Tử Phi lại chậm chạp không có lái xe.

Giang Thiên Nhu phát hỏa: “Thường Tử Phi, rốt cuộc muốn đến lúc nào anh mới có thể quên được An Noãn? Hiện tại trong lòng cô ta chỉ có Mạc Trọng Huy, anh có thể quên cô ta hay không?”

Thường Tử Phi đột nhiên mở cửa xe, xuống xe, điên cuồng đuổi theo An Noãn, ở đại sảnh bệnh viện đã theo kịp bọn họ. Anh đi tới nắm lấy cánh tay An Noãn, An Noãn cùng Mạc Trọng Huy đồng thời dừng bước.

“Vì sao em muốn cự tuyệt lòng tốt của tôi? Vì sao?”

Mạc Trọng Huy híp mắt nhìn người đàn ông đang nổi điên trước mặt mình.

An Noãn gạt bỏ cánh tay Thường Tử Phi, tức giận hừ nói: “Thường Tử Phi, hiện tại tôi nhìn thấy anh liền thấy ghê tởm, xin anh cách xa tôi một chút.”

“Tôi làm gì để em thấy ghê tởm, Giang Thiên Nhu không có mang thai.”

An Noãn đỏ mặt quát: “Cô ta có mang thai hay không liên quan gì đến tôi, Thường Tử Phi, anh thật đúng là bệnh thần kinh.”

Thường Tử Phi còn muốn tiến lên, Mạc Trọng Huy đã cản ở phía trước, quanh thân anh tản ra hơi thở lạnh như băng, giống như Thường Tử Phi chỉ cần tiến thêm một bước nữa, anh sẽ động thủ.

An Noãn cũng nhìn ra Mạc Trọng Huy đang tức giận, lời kéo anh bỏ đi.

--

Thẩm Cẩm Phong vội vàng từ nhà chạy tới, thấy An Noãn không có chuyện gì, nhin không được nói: “Tôi nhìn thấy cũng rất tốt, không cần làm kiểm tra.”

Mạc Trọng Huy kiên trì: “Làm kiểm tra toàn thân.”

“Làm kiểm tra đối với thân thể không tốt, nhất là phụ nữ chuẩn bị mang thai.”

Mạc Trọng Huy vừa nghe liền do dự.

“Tôi đề nghị mang cô ấy về nhà nghỉ ngơi, nhìn xem có phản ứng gì hay không, nếu có lại đến bệnh viện kiểm tra.”

An Noãn ở bên cạnh cũng nói: “Tôi không sao, thật sự không có việc gì, rất tốt, chỉ đựng xe một chút, không đựng vào người.”

Thẩm Cầm Phong thần thần bí bí kéo Mạc Trọng Huy qua một bên: “Anh không phải tính để cho cô mang thai sao? Ngay cả thuốc tránh thai cũng động tay động chân, anh xem cô ấy có thể cười có thể đi có thể chạy, tôi thấy không có việc gì, anh đừng khẩn trương. Tôi có đưa anh thuốc bỏ anh có đưa cho cô ấy uống không?”

Mạc Trọng Huy gật gật đầu.

“Tôi nghĩ rất nhanh cô ấy sẽ mang thai, anh thêm chút sức lực.”

Mạc Trọng Huy liếc mắt, kêu rên nói: “Nếu cô ấy có chuyện gì, tôi tìm cậu!”

Mạc Trọng Huy lại lôi kéo An Noãn bỏ đi. Đội bọn họ trở lại xe, Kim Lão Tam và xe của anh ta đều bị đưa đi rồi, xe Thường Tử Phi cũng đi rồi, chỉ còn lại một chiếc Bentley.

Trên đường trở về, An Noãn nhìn không được hỏi anh: “Anh cùng bác sĩ Thẩm thần bí bí nói cái gì?”

“Không có gì.”

An Noãn bĩu môi, cũng không hỏi nhiều.

Giang Thiên Nhu và Thường Tử Phi về nhà ồn ào thêm một trận.

Chén bát trong nhà hầu như đều bị đập bể gần hết: “Thường Tử Phi, đến bây giờ trong lòng của anh chỉ có An Noãn, không có sự tồn tại của em”

Thường Tử Phi cứ đứng như vậy, nhìn cô nổi điên.

“Em còn đang ở bên cạnh anh, còn anh lại đối với An Noãn dây dưa không rõ, anh có nghĩ đến cảm giác của em hay không, có phải vì em không mang thai, nên anh muốn làm gì thì làm. Thường Tử Phi, nói chuyện với anh, anh trả lời cho em.”

Giang Thiên Nhu nói xong nắm lấy cổ áo somi của anh.

“Thường Tử Phi, em yêu anh, vì sao anh lại đối với em như vậy, em là vợ anh, là vợ của anh đó, sao anh có thể trước mặt của em cùng người phụ nữ khác.....”

Thường Tử Phi giống như khúc gỗ, đứng một chỗ nhìn cô phát tiết.

Trở về trên đường, anh vẫn là bộ dáng này, đã mất đi những âu yếm trước đó, bi thống vô cùng. Cô biết, trong lòng anh đau vì An Noãn, bởi vì An Noãn cự tuyệt anh, bởi vì An Noãn buông tay anh về với Mạc Trọng Huy.

“Thường Tử Phi, anh tỉnh lại đi, anh vĩnh viễn không đầu lại Mạc Trọng Huy. Anh lấy cái gì cùng so với anh ta, anh ta giàu có hơn anh, có quyền có thể hơn anh, có địa vị hơn anh, An Noãn sao lại vứt bỏ anh ta lựa chọn anh. Trong lòng An Noãn, vĩnh viễn chỉ yêu Mạc Trọng Huy, bất luận Mạc Trọng Huy đối với cô ta làm ra chuyện gì, bất luận anh đối với cô ta tốt ra sao, người cô ta cần chỉ có Mạc Trọng Huy.”

Thường Tử Phi đẩy cô ngã xuống ghế sofa, ngắt ngang lời cô đang nói, giống như điện xé rách váy của cô, cắn cắn lên da thịt bóng loáng của cô.

Giang Thiên Nhu im lặng, choàng tay ôm lấy bờ vai anh, dịu dàng nói: “Em biết anh muốn phát tiết, em cam tình nguyện để cho anh phát tiết, trên toàn thế giới này chỉ có mình em là thật tình yêu anh.”

Cô chưa bao giờ thấy Thường Tử Phi điên cuồng như thế, để lại dấu vết khắp trên người cô, trên cổ trên vai, trên người. Nhưng ở thời khắc máu chảy, anh lại ngừng lại, ánh mắt mê mang nhìn cô.

“Anh đã nghĩ sẽ yêu em cho thật tốt, xem em như An Noãn, nâng niu trên lòng bàn tay, che chở, sủng ái, nhưng anh làm không được, chỉ cần thấy cô ấy, cả người anh đều không khống chế được, anh khống chế không được yêu cô ấy, khống chế không được nhớ cô ấy, anh bắt đầu hận chính mình, đối xử với em như vậy, vẫn yêu cô ấy. Anh đau quá, trái tim anh đau, không ai có thể hiểu được điều đó.”

Thường Tử Phi nói xong mở cửa bỏ đi.

Nước mắt Giang Thiên Nhu chảy như mưa, cái gì cô đều nguyện ý trả giá, nhưng cũng không làm được cái gì. Cô bại bởi An Noãn, triệt để bại bởi An Noãn.

--

An Noãn bị Mạc Trọng Huy lệnh cưỡng chế ở nhà tĩnh dưỡng hai ngày, gần đây Mạc Trọng Huy tâm tình rất tốt, khỏe miệng luôn lộ nụ cười vui sướng.

Trương Húc tự nhiên biết ông chủ của mình như thế nào, nhìn không được nói: “Mạc tiên sinh, những câu Kim Lão Tam nói là thật, An tiểu thư cự tuyệt sự giúp đỡ của Thường Tử Phi, gọi điện thoại cho anh, chứng minh anh ở trong lòng của An tiểu thư, là người có thể ý lại.”

Lời này làm cho anh rất hưởng thụ, khỏe miệng Mạc Trọng Huy lại kim lòng không đau vênh vênh lên.

Anh từ trong nước đi lên, ngồi ở ghế trên nhàn nhã uống cà phê, không chút để ý hỏi: “Hiện tại cô ấy đang làm gì?”

“An tiểu thư đang uống thuốc Đông y. An tiểu thư thật đúng là thiện lương, mỗi lần buồn bực không chịu uống thuốc, chỉ cần người hầu liên hợp lại cầu xin cô ấy, cô ấy liền thỏa hiệp.”

Mạc Trọng Huy vừa lòng gật gật đầu.

Trương Húc nhìn anh uống cà phê, thật cẩn thận nhắc nhở: “Uống cà phê hình như cũng không lợi cho mang thai.”

Tay Mạc Trọng Huy dừng một chút, tiếp theo buông ly xuống.

“Nói với quản gia vứt bỏ toàn bộ cà phê trong nhà, đừng để cho tôi nhìn thấy.”

Trương Húc sợ hãi, từ lúc anh ta theo Mạc Trọng Huy, cho đến khi làm trợ lý riêng cho anh, anh có thói quen uống cà phê, cơ hồ đem cà phê làm nước uống. Thật ra anh rất ít hút thuốc, cũng rất ít uống rượu. Từ khi ở cùng một chỗ với An Noãn, anh lại không đi xã giao. An Noãn không nhìn thấy những việc anh làm, nhưng Trương Húc lại ghi tạc trong lòng.

--

Đã vài ngày Mạc Trọng Huy không trở về phòng ngủ, hôm nay cũng không biết phát thần kinh gì, vừa lên giường liền động tay động chân với cô.

An Noãn giấy dựa rống giận: “Mạc Trọng Huy, anh điên à, đừng đụng tôi được không?”

“Em nói xem đã bao lâu anh không đụng vào người em?” Hân như rồng mây hỏi: “Anh là một người đàn ông bình thường, có nhu cầu cũng rất bình thường.”

“Vậy anh đi tìm phụ nữ khác, tôi không phụ trách giải quyết nhu cầu sinh lý của anh.”

Nghe lại những lời nói như vậy, Mạc Trọng Huy cũng không tức giận.

“Từ khi có em, anh đối với những người phụ nữ khác không có cảm giác.”

Anh nghiêm trang nói, cúi xuống bắt đầu hôn từ cằm của cô đi xuống, ngay cả những chỗ mẫn cảm nhất của phụ nữ anh cũng không buông tha.

“Mạc Trọng Huy, anh biến thái sao, đủ rồi.”

Nghe được An Noãn xấu hổ và giận dữ kêu to, anh mới buông tha cô, một lần nữa hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

“Về sau đừng kêu anh đi tìm phụ nữ khác, anh tức giận hậu quả sẽ giống như vừa rồi.”

Hai tay cô giấy dựa cào lên mặt Mạc Trọng Huy, bắt tri bắt giác móng tay lại dài ra.

Mạc Trọng Huy bị chọc tức, để lại hai tay không an phận của cô, dùng phương thức của anh trả thù. Hiện tại hai người mỗi lần trên giường cũng giống như đánh nhau, nhưng cuối cùng người thua luôn là An Noãn. Anh luôn luôn có biện pháp thuyết phục cô, làm cho cô trầm luân.

--

Một mai quả độ trực tiếp sẽ để lại hậu quả, chính là hai người đều ngủ thẳng tới giữa trưa mới tỉnh. An Noãn xuống giường việc đầu tiên chính là lấy thuốc tránh thai bỏ vào miệng, hiện tại hầu như cô xem thuốc tránh thai như kẹo để ăn, chỉ cần Mạc Trọng Huy đụng cô, cô liền uống. Mới đầu mỗi lần nhìn thấy Mạc Trọng Huy đều tức giận, nhưng lâu dần, anh đem vứt đi, An Noãn sẽ mua lại. Hiện tại thấy mãi cũng thành thói quen, nhưng ngẫu nhiên tâm tình tốt, sẽ giống như bây giờ nhắc nhở cô một câu: “Uống ít thôi, thuốc đó không tốt cho sức khỏe của em.”

Ánh mắt An Noãn liếc qua, trả lời anh một câu: “Về sau anh bớt đụng vào tôi.”

“Nếu không để anh dùng bao, em đừng uống thuốc.”

An Noãn như rồng mắt: “Tôi không tin anh, tôi sợ anh động tay động chân.”

“Vậy em không sợ anh động tay động chân vào thuốc?”

“Trên thực tế tôi cũng rất lo lắng, nhưng bất quá tôi mang thai đối với anh cũng không có gì tốt, cho anh biết, cho dù tôi mang thai, tôi cũng sẽ không muốn, cùng lắm thì phẫu thuật phá thai.”

Trong nháy mắt ánh mắt Mạc Trọng Huy híp lại, phần nộ không thể che giấu.

An Noãn không chút sợ hãi, đi đến mép giường ngồi xuống bên cạnh anh, vui cười nói: “Mạc Trọng Huy, anh sẽ không ngốc đến nỗi nghĩ tôi sẽ sinh con

cho anh chứ? Đừng có nằm mộng, anh làm nhiều chuyện xấu như vậy, tôi cũng không muốn báo ứng lên người đứa nhỏ của tôi. Vãn câu nói đó, cho dù mang thai ngoài ý muốn, tôi cũng sẽ đi phá thai.”

“Em dám!” Anh cắn răng nói.

“Tôi có cái gì không dám, ngay cả giết anh tôi cũng dám.”

An Noãn làm bộ bóp cổ anh. Đứng dậy đi vào phòng tắm. An Noãn cảm thấy Mạc Trọng Huy sẽ không nhàm chán như vậy, nhưng qua cuộc nói chuyện hôm nay, cô cũng không thể không đề phòng, nghĩ đem thuốc đến hiệu thuốc kiểm tra một chút, đề ngừa vạn nhất.

Đột nhiên Mạc Trọng Huy một cước đá văng cửa phòng tắm, đi tới ôm cô cô, từ sau lưng bắt đầu cắn cô.

“Đừng nổi điên được không? Tôi đói bụng.” An Noãn tức giận rống.

Lúc này anh mới ngừng lại động tác: “Anh yêu em, sinh cho anh đứa nhỏ được không?”

An Noãn xoay người, nhìn vào mắt anh, cười lạnh nói: “Sinh đứa nhỏ xong sẽ kêu anh là cha, tôi làm sao dẫn nó đi gặp cha tôi?”

Mạc Trọng Huy giật mình.

“Mạc Trọng Huy, anh đối với tôi như vậy, ta cũng biết, tôi đánh không lại anh, nhưng kết hôn sinh đứa nhỏ anh đừng tới tìm tôi, vĩnh viễn cũng không khả năng. Đợi cho ngày nào đó anh chơi chán, chúng ta mỗi người một nơi.”

“Nếu anh vĩnh viễn đều chơi không đủ?”

“Nhất định phải có thời điểm đó, tôi còn muốn kết hôn sinh con, trải qua cuộc sống của người bình thường.”

Mạc Trọng Huy giận quá hóa cười, tức giận nói: “Anh rất muốn nhìn xem ai dám cưới em làm vợ.”

--

Buổi chiều An Noãn khi đến quán cà phê, thuận tiện đi ngang hiệu thuốc, lấy thuốc tránh thai cô có đưa cho bác sĩ xem.

“Tiểu thư, đây thật là thuốc tránh thai, không sai. Bất quá loại thuốc này không thể uống nhiều, uống nhiều sẽ ảnh hưởng đến khả năng mang thai về sau. Nếu cô thật sự chưa muốn có đứa bé, tốt nhất để cho đàn ông làm biện pháp phòng ngừa.”

Lời nói của bác sĩ không chê vào đâu được. An Noãn yên tâm tiêu sái ra khỏi hiệu thuốc, cô chỉ biết Mạc Trọng Huy không có nhàm chán như vậy.

Ở nhà Mạc Trọng Huy đã biết được tin tức, Trương Húc đang báo cáo: “Mạc tiên sinh, đúng như anh đã đoán trước, An tiểu thư đến hiệu thuốc, may mắn chúng ta đã sớm cùng người ở trong hiệu thuốc nói chuyện, bằng không sẽ bị vạch trần.”

Nha đầu ngọc này. Mạc Trọng Huy bắt đầu dể dặt dầy, cô ấy có thể càn đầu với mình sao.

“Mạc tiên sinh, An tiểu thư giống như rất bài xích chuyện sinh đứa nhỏ.”

Mạc Trọng Huy nhẹ nhàng dề mi tâm: “Cho dù có bài xích, chờ khi thật sự có sẽ là một chuyện khác.”

Trương Húc ngẫm lại thấy có lý: “Mạc tiên sinh thật thông minh, An tiểu thư rất thiện lương, chờ biết mang thai, cô ấy nhất định giữ lại.”

Còn muốn nghĩ, Mạc tiên sinh thật đúng là giáo hoạt nha. Người như vậy ai dám trêu chọc.

--

An Noãn đến quán cà phê, Lương Mộ Tinh nói với cô: “An Noãn, có một người phụ nữ tới tìm chị vài lần, chính là người lần trước quỳ xuống trước mặt chị ở quán cà phê.”

An Noãn nhăn mi, Nghe Tuệ lại đây tìm cô làm cái gì, tám phần không phải chuyện tốt. Không chừng là Giang Thiên Nhu mang thai, Nghe Tuệ chạy tới khoe khoang với cô.

“An Noãn, đã vài ngày không có tới, gần nhất ở nhà làm gì?”

An Noãn ngừng suy nghĩ, cười nói: “Không làm gì.”

“Nói dối, nhìn sắc mặt chị rất hồng hào, vừa thấy là biết ở nhà cùng Mạc tiên sinh ân ái triền miên.”

An Noãn nhướn mắt: “Tiểu nha đầu này, em còn rất nhỏ nha, cả ngày trong đầu suy nghĩ cái gì nha?”

“Em mới không phải tiểu nha đầu, so với chị em chỉ nhỏ hơn bốn tuổi, chị nói chị và Mạc tiên sinh ở cùng một chỗ vài năm, nhất định cũng hơn bốn năm,

điều đó chứng minh lúc đó cũng cũng cỡ bằng tuổi em bây giờ, không phải cái gì đều đã hiểu sao?”

An Noãn hơi mím môi, cái gì cũng không có nói. Lúc cô bằng tuổi cô ấy, cô đang trong thời điểm đen tối nhất của đời mình.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Chân Tướng Năm Đó

Rốt cuộc Nghê Tuệ tìm được An Noãn ở quán cà phê, An Noãn có cảm giác Nghê Tuệ giống như lúc trước khi cha cô còn sống, đối với An Noãn hòa ái dễ gần, cực kỳ giống cảm giác của một người mẹ. Nhưng đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, An Noãn không thể xem bà như người thân nhất trong gia đình.

“Noãn Noãn, di muốn mời cháu ăn cơm, nhưng đến đây vài lần, cũng không gặp được cháu. Hôm nay nghĩ đến thử thời vận, không ngờ thật may cháu ở đây.”

“Di khách khí rồi.”

Nghê Tuệ vô cùng thân thiết nắm tay cô: “Noãn Noãn, hôm nay bất luận như thế nào, cháu cũng

phải đi ăn cơm với di, bằng không trong lòng di cảm thấy rất khó chịu.”

An Noãn không có biện pháp từ chối, cùng Nghê Tuệ đến một nhà hàng bình thường dùng cơm.

“Noãn Noãn, chúng ta đã bao lâu không ăn cơm chung rồi, còn nhớ không, trước kia khi cha cháu bận đi công, di thường xuyên đưa cháu ra ngoài ăn, ngắm lại, thời gian đó rất đẹp, nhưng không thể trở lại như lúc trước được. Di biết, đã xảy ra rất nhiều chuyện, trong lòng của cháu đối với di đã không giống như xưa. Di thật sự làm rất nhiều chuyện có lỗi với cháu, Noãn Noãn, rất xin lỗi.”

An Noãn mím môi, trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời.

Nghê Tuệ tiếp tục cảm tính nói: “Từ khi cháu vào ngục giam, một lần di cũng không đến thăm cháu, sau khi cháu ra tù, di còn thường xuyên khi dễ cháu. Thật lòng mà nói, di rất hận cháu. Năm đó, sự nghiệp chú Thường của cháu đang tốt đẹp, nhưng xảy ra chuyện, lập tức bị mất hết, trong lòng di không phục, rất hận cháu, cảm thấy là cháu làm hại nhà chúng tôi đi xuống pha lộ. Có một đoạn thời gian rất dài, di cũng không có biện pháp chấp nhận, chú Thường của cháu bị đình chức như vậy. Noãn Noãn, cháu có thể hiểu tâm tình của di không?”

An Noãn gật gật đầu, cúi đầu nói: “Rất xin lỗi, là cháu hại chú Thường, hại Thường gia.”

Nghê Tuệ lắc đầu, cầm tay An Noãn.

“Noãn Noãn, hiện tại di đã nghĩ thông suốt, thật sự là cháu hại Thường Bách, nhưng cháu mới là người bị tổn thương nhiều nhất. Cháu không chỉ có cuộc sống tốt nhất, còn mất đi người cha yêu thương nhất. Di là người cháu tin cậy nhất, nhưng không thể làm bạn ở bên cạnh cháu, an ủi cháu,

cổ vũ cháu, giúp cháu, ngược lại bỏ đá xuống giếng, làm tổn thương trái tim của cháu. Nhưng khi Thường gia chúng tôi xuất hiện khó khăn, lúc Từ Phi cần giúp đỡ, cháu lại đạo nghĩa không chùn

bước đứng ra, cho chúng tôi mượn nhiều tiền như vậy, di thật sự rất cảm động. Ngay cả Giang gia cũng chưa giúp đỡ được nhiều như vậy, nghĩ lại thật đúng là thương tâm.”

An Noãn bĩu môi, đối với chuyện trong nhà của Thường gia, cô cũng không cảm thấy hứng thú, nhưng không đành lòng ngắt lời Nghê Tuệ đang phát tiết.

Nghê Tuệ thở dài thật sâu: “Quên đi, chuyện này cũng không nói, Noãn Noãn, nói cho di biết, ở bên cạnh Mạc Trọng Huy, anh ta có khi dễ cháu không?”

An Noãn cười lắc đầu: “Không có, anh ta đối với cháu rất tốt, cái gì cũng chịu theo ý cháu, chỉ có cháu khi dễ anh ta.”

Nghê Tuệ rõ ràng không tin lời cô, có chút khổ sở nói: “Noãn Noãn, nếu có một ngày cháu có thể rời khỏi Mạc Trọng Huy, di nhất định sẽ tìm cho cháu một người chồng tốt.”

Trong lòng An Noãn chua xót, rời khỏi Mạc Trọng Huy, cô làm sao không nghĩ, nhưng nào có dễ dàng như vậy.

“Mất thấy tình cảm của Từ Phi và Thiên Nhu càng ngày càng tốt, nhưng di không có vui vẻ như trong tưởng tượng, trong lòng luôn không yên ổn, nguyên

nhân là vì cháu, hiện tại người di không bỏ xuống được là cháu.”

An Noãn mím môi, cười nói: “Di Nghê, di yên tâm đi, hiện tại cháu rất khá, cháu nhất định sẽ không đi phá hư tình cảm của Từ Phi và Thiến Nhu, di yên tâm.”

“Di không có ý này, Noãn Noãn, cháu lại hiểu lầm di. Hôm nay di tìm cháu, thật sự là muốn giải thích với cháu.”

“Cháu biết cháu biết, di đừng kích động.”

Cơm nước xong, Nghê Tuệ kêu An Noãn đi dạo phố với bà, An Noãn khổ không nói nổi, lại ngượng ngừng cự tuyệt, dù sao bà cũng là khó khăn khi đưa ra yêu cầu đó.

Nghê Tuệ vẫn kéo cánh tay An Noãn, vô cùng thân thiết giống như con gái. Liền ngay nhân viên của quầy bán hàng cũng nhận không được nói: “Bà thật đúng là có phúc, thời buổi bây giờ rất hiếm người chịu bồi lão nhân đi dạo phố, con gái của bà rất hiếu thuận với bà.”

An Noãn muốn giải thích, Nghê Tuệ lại cười không nói.

“Nói thật, Từ Hình thật sự không thích đi dạo phố với di, con bé cảm thấy di không được tân thời. Ngày trước, Thiến Nhu rất thích đi dạo phố mua quần áo với di, làm di rất vui vẻ. Nhưng sau khi nó kết hôn cùng Từ Phi, cũng không còn như trước.”

Đi ngang qua một quầy hàng, Nghê Tuệ rất thích một bộ váy, nhất định phải mua cho An Noãn. An Noãn cự tuyệt không được, đành phải nhận. Váy công chúa màu trắng, mặc vào bộ dáng rất thuần khiết, nhưng bà không biết hiện tại An Noãn ghét nhất màu trắng, bởi vì màu trắng luôn làm cho cô thấy bản thân mình dơ bẩn.

Nói đến cũng khéo, lại gặp Giang Thiến Nhu ở quầy bán quần áo, Giang Thiến Nhu cùng em gái cô ta tay xách rất nhiều bao lớn bao nhỏ.

Nhìn thấy Nghê Tuệ kéo cánh tay An Noãn, khuôn mặt cô ta tức đến mức đỏ bừng. Giọng điệu lạnh như băng nói: “Mẹ, sao mẹ lại ở đây?”

Nghê Tuệ vừa thấy trong tay cô ta bao lớn bao nhỏ, lập tức không vui vẻ, lạnh lùng trả lời: “Con có thể đến đi dạo phố, mẹ không thể sao. Con mua bao lớn bao nhỏ nhiều như vậy, mẹ còn chưa mua được gì.”

Giang Thiến Nhu căn bản cũng rất tức giận, nghe Nghê Tuệ nói như vậy, cô hoàn toàn bạo

phát, rống giận với Nghê Tuệ: “Con mua nhiều nhưng là tiền của Giang gia, không tốn một xu của Thường gia.”

Tay Nghê Tuệ ôm lấy ngực trái của mình, tức giận đến mặt mũi trắng bệch.

“An Noãn, cô đừng nghĩ cực lực lấy lòng mẹ tôi là đủ, tôi mới là con dâu của Thường gia, vợ của Thường Từ Phi, vị trí này cô đừng mơ tưởng tôi sẽ tặng cho cô.”

Giang Thiến Nhu nói xong lời kéo em gái của cô ta bỏ đi.

Cô gái kia nhận không được nói: “Thiến Nhu, người vừa rồi là mẹ chồng của chị.”

Giang Thiến Nhu thờ phỉ phỉ hừ nói: “Cái lão thái bà kia, từ khi chị gả vào Thường gia, luôn luôn phải xem sắc mặt của bà ấy, lần này Phi Vũ gặp chuyện không may, Giang gia chỉ giúp một trăm ngàn, bà ấy còn ngại ít, luôn kiểm chuyện với chị, cũng đã kết hôn, chị còn sợ gì nữa.”

“Chị cũng thật là, lúc trước rất nhiều người đã khuyên chị, nhưng chị lại cứ muốn gả cho Thường Từ Phi, anh ta có cái gì tốt, không phải chỉ có khuôn mặt coi được thôi sao, xung quanh chúng ta còn rất nhiều người tốt hơn anh ta, không hiểu chị nghĩ như thế nào nữa.”

Giang Thiến Nhu bị Thường Từ Phi chọc giận, hiện tại lại thêm thái độ của Nghê Tuệ, cô thật đúng là chịu không nổi, Giang gia đại tiểu thư, từ nhỏ đến lớn, nghĩ muốn cái gì có cái đó, có khi nào chịu qua loại khuất nhục này.

Sau khi Giang Thiến Nhu rời đi, An Noãn giúp Nghê Tuệ tìm nơi ngồi xuống, tay Nghê Tuệ vẫn

ấn nơi trái tim, thật lâu cũng không thể bình tĩnh.

“Đây là người di giúp Từ Phi chọn, đây là di chọn.” Nghê Tuệ đau lòng nói: “Khó trách Từ Phi vẫn không thích cô ta, người không có tố chất như vậy ai có thể xem trọng, suốt ngày cũng chỉ biết đi dạo phố mua sắm, ai --”

An Noãn muốn an ủi bà, lại không biết nên nói cái gì.

“Giấu đầu lòi đuôi rốt cuộc cũng lộ ra.”

“Di, di suy nghĩ nhiều rồi, Giang Thiến Nhu chỉ không thích cháu, nhìn thấy cháu và di đi chung với nhau, cô ta ghen tị.”

Nghê Tuệ lắc đầu, dùng sức lắc đầu: “Noãn Noãn, cháu cũng đừng an ủi di, trong lòng di hiểu rất rõ, cô ta không coi trọng Thường gia, cô ta chỉ thích Từ Phi, hiện tại chiếm được, cũng không cần dụ dỗ di nữa, di xem như thấy rõ cô ta.”

“Dì, dì có không thoải mái, cháu mang dì đi bệnh viện.”

Nghê Tuệ khoát tay: “Không cần, đau lòng mà thôi, thường xuyên như vậy. Noãn Noãn, cháu đi về trước đi, dì ngồi một chút sẽ không sao.”

An Noãn cho dù rất hận bà, cũng sẽ không để bà ở đây một mình.

“Dì, cháu đưa dì về.”

An Noãn đánh xe đưa Nghê Tuệ về nhà, Thường Bách nhìn thấy An Noãn rất là kích động, kiên trì muốn giữ cô ở lại ăn cơm tối.

“Chú Thường, bữa khác sẽ đến ăn cơm với chú, chú nên chăm sóc dì.”

“Bà ấy không có việc gì, thường xuyên ngực buồn, chỉ cần ngủ một giấc là tốt rồi. Noãn Noãn, đêm nay bất luận như thế nào cũng phải ở lại ăn bữa cơm, chú Thường tự mình xuống bếp.”

An Noãn còn muốn cự tuyệt, Thường Bách cũng đã chạy tới phòng bếp. An Noãn thật sự không có biện pháp, đành phải gọi điện thoại về nhà.

Mạc Trọng Huy lại tự mình nghe điện thoại.

An Noãn tức giận nói: “Tôi ở bên ngoài ăn cơm chiều, tối nay trở về.”

“Ở đâu, anh tới đón em.” Giọng từ tính của anh vang lên.

“Không cần, tôi tự mình về.”

An Noãn ‘Phách’ gác điện thoại.

Đầu đầu bên kia, chân mày Mạc Trọng Huy gắt gao nhú chặt.

“Đi thăm dò một chút, cô ấy đang ở đâu.”

Mạc Trọng Huy lạnh như băng phản phó một câu, lập tức đi đến phòng tập thể thao.

--

An Noãn ở phòng bếp giúp Thường Bách, cô không nghĩ tới chú Thường ngày xưa là bí thư của cha cô, hiện tại lại trở thành như vậy.

“Noãn Noãn, có phải hay không có điểm ngoài ý muốn?”

An Noãn thành thật gật đầu.

“Sau chuyện năm đó, chú ở nhà không có chuyện gì làm, nên đi học nấu ăn. Sức khỏe dì Nghê cháu không tốt lắm, mấy năm nay tất cả việc trong nhà đều là chú làm. Ăn thử đi, nghe nói tay nghề của chú cũng không tệ lắm.”

An Noãn cười nói: “Nhìn thấy rất ngon.”

“Noãn Noãn, nhớ đến cha cháu sao?”

Thường Bách đột nhiên hỏi một câu, An Noãn giật mình.

“Noãn Noãn, về sau khi nào nhớ tới cha cháu, thì đến đây, xem chú Thường như cha của cháu, coi đây là nhà của cháu. Nhà này bình thường cũng chỉ có chú và dì, Từ Phi và Từ Hình cũng không thường trở về.”

An Noãn đơn giản ‘Ừ’ một tiếng, lấy chỉ đáp lại.

Nghê Tuệ nghi ngại chốc lát, cũng vào phòng bếp, vỗ vỗ vai An Noãn, cười nói: “Noãn Noãn, ra ngoài chờ đi, chú với dì làm đồ ăn ngon cho cháu.”

An Noãn bị Nghê Tuệ đẩy lên phòng khách: “Cháu đi xem TV đi, đồ ăn lập tức tốt.”

“Dì, dì thật sự không sao chứ?”

Nghê Tuệ lắc đầu: “Không sao, yên tâm, bệnh cũ thôi.”

An Noãn ngồi ở phòng khách xem TV, luôn luôn có loại loại nói không nên lời, giống như nằm mơ, cho tới bây giờ cô cũng không dám nghĩ còn có ngày này.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng ô tô, An Noãn giật mình, trong chốc lát, Thường Tử Phi đi vào.

“Sao em lại ở đây?” Anh kinh ngạc không thua gì cô.

Thường Bách từ phòng bếp đi ra, cười nói: “Tử Phi, sao lại về đây, hôm nay cha và mẹ con mời An Noãn đến nhà làm khách.”

Thường Tử Phi lập tức chạy tới phòng bếp, chất vấn Nghê Tuệ: “Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn như thế nào? Lại muốn khi dễ cô ấy sao?”

Nghê Tuệ thối anh một ngụm: “Đối với con mẹ ti bi như vậy sao, mẹ chỉ là đơn thuần muốn mời An Noãn về nhà ăn bữa cơm.”

Thường Tử Phi giống như ăn Sín Bì tít, chạy ra phòng khách ngồi xem TV với An Noãn.

Không khí có chút quỷ dị, anh trầm giọng mở miệng: “Ngày đó, em không có việc gì chứ?”

“Ừ?” An Noãn lập tức nghĩ đến anh nói chuyện ở bệnh viện, vội vàng nói: “Không có việc gì, một chút việc nhỏ cũng không có.”

Bữa tối rất phong phú, bọn họ bốn người ăn cũng rất ấm áp. Cơm nước xong Nghê Tuệ lại giữ An Noãn chơi trong chốc lát, cuối cùng kêu Thường Tử Phi đưa cô về nhà.

Dọc theo đường đi bọn họ đều không có trao đổi gì, không khí trong xe áp lực đến hít thở không thông. Cuối cùng Thường Tử Phi cũng lên tiếng phá vỡ im lặng: “Em tính khi nào rời khỏi anh ta?”

An Noãn giật mình, cúi đầu trả lời: “Bây giờ cũng rất tốt, tôi không tính đến chuyện rời khỏi anh ấy.”

“Fuck!”

Thường Tử Phi dùng sức đập mạnh lên tay lái, nháy mắt cho xe chạy thật nhanh.

An Noãn nhướn mắt, tức giận quát: “Anh mắng chửi ai đó? Chuyện của tôi liên quan gì đến anh?”

Thường Tử Phi không quan tâm cô, vẫn cho xe chạy thật nhanh.

“Muốn chết cũng đừng kéo theo tôi, chậm một chút, tôi muốn ới.”

Thường Tử Phi lúc này mới từ từ giảm tốc độ xe. Cuối cùng xe cũng dừng bên ngoài biệt thự, Thường Tử Phi thật muốn tự cho mình một cái tát, anh thế nhưng đem cô đưa đến bên cạnh tên súc sinh kia.

“An Noãn, em đang giận dữ anh kết hôn cùng Giang Thiển Nhu?”

An Noãn tức giận liếc mắt, hừ nói: “Anh kết hôn với ai đâu liên quan gì tới tôi, đó là tự do của anh, anh bớt tự mình đa tình.”

An Noãn mở cửa xe, xuống xe. Thường Tử Phi cũng đuổi theo giữ cô lại.

“An Noãn, em nhìn anh trả lời cho anh biết, em đang ghen đúng không? Trong lòng em vẫn có anh đúng không? Noãn Noãn, anh ly hôn với Giang Thiển Nhu, em cũng rời khỏi Mạc Trọng Huy được không? Anh không muốn tài sản của Giang gia, anh chỉ muốn em, thật sự, anh phát hiện cho dù anh cố gắng hơn nữa, cũng không có cách nào ở bên cạnh Giang Thiển Nhu, nhìn cô ấy, trong đầu của anh chỉ em, tất cả đều là hình ảnh của em.”

An Noãn dùng sức đẩy anh ra mắng: “Thường Tử Phi, anh thật hạ lưu, đừng làm cho tôi ghê tởm được không?”

“Noãn Noãn, anh sai rồi, anh thật sự sai rồi, chúng ta có thể cho rằng tất cả mọi chuyện chưa phát sinh, bắt đầu lại một lần nữa được không?”

Thường Tử Phi mạnh mẽ ôm An Noãn vào lòng, ôm rất nhanh, giống như muốn khảm cô vào thân thể của mình. An Noãn sống chết giãy dụa, nhưng làm sao bằng được sức lực của anh.

“Thường tiên sinh, xin anh buông An tiểu thư ra.”

Giọng lạnh lùng của Trương Húc vang lên, trong giọng nói mang theo mệnh lệnh không được phép từ chối.

Thường Tử Phi buông lỏng tay, ánh mắt cầu xin nhìn An Noãn: “Theo anh đi được không?”

An Noãn khoé miệng gợn độ cong trào phúng: “Thường Tử Phi, tất cả đã trễ rồi.”

Không lưu tình chút nào nói xong, An Noãn xoay người đi vào biệt thự. Đi vào đại sảnh, An Noãn thấy Mạc Trọng Huy đang ngồi ở sofa, gương mặt của anh dưới ánh đèn trắng bạch, trên tay anh còn cầm ly rượu vang, nhẹ nhàng xoay.

An Noãn cũng không muốn giải thích với anh, muốn bước qua anh trực tiếp lên lầu, Mạc Trọng Huy lại đột nhiên ném mạnh cái ly xuống đất, tiếng thủy tinh vỡ nghe thật chói tai, anh tiến lên từng bước dùng nắm lấy cổ tay cô.

“Làm gì? Say rượu sao?” An Noãn tức giận đảo cặp mắt trắng dã.

Mạc Trọng Huy nắm cầm cô, âm thanh lạnh như băng làm cho cô rùng mình.

“Chạy tới Thường gia làm cái gì? Còn muốn quay lại với Thường Từ Phi?”

An Noãn gạt tay anh ra: “Đau muốn chết. Tôi đến Thường gia ăn cơm, không được sao?”

“Ăn cơm?” Anh giận quá hóa cười: “Ăn cơm mà ở trước cửa không nở xa nhau sao?”

“Anh điên rồi, ai không nở xa nhau, con mắt nào của anh thấy được, thực buồn cười.”

An Noãn kêu rên chuẩn bị lên lầu, Mạc Trọng Huy túm cánh tay cô, An Noãn dùng sức bỏ ra, không cẩn thận trượt chân, bàn tay rớt xuống ngay chỗ mảnh vỡ thủy tinh, máu tươi lập tức chảy ra.

“Mạc Trọng Huy, anh vừa lòng chưa, rất đau.” Cô gầm rú.

Vẻ mặt lạnh như băng của Mạc Trọng Huy lập tức được thay bằng đau lòng, anh cúi xuống ôm lấy cô, bước nhanh lên lầu.

Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, Mạc Trọng Huy nhanh chóng tìm hòm thuốc, thật cẩn thận từng mảnh thủy tinh nhỏ trên cổ tay cô, thoa thuốc.

“Hiện tại biết đau lòng?” An Noãn nhìn không được tay vuốt lên mi tâm của anh đang nhíu chặt lại. Mạc Trọng Huy mím môi, đau lòng giúp cô thoa được.

“Được rồi được rồi, kỳ ra cũng không đau lắm, đừng để ở trong lòng.”

An Noãn rút tay ra, xoa xoa đầu anh giống như xoa đầu con chó nhỏ.

Mạc Trọng Huy lập tức rống lên: “Đừng lộn xộn.”

Anh rất khoa trương, lấy băng gạc giúp cô băng bó.

“Không đến mức đó, vết thương nhỏ mà thôi, anh băng lại như vậy, tôi làm gì cũng không tiện.”

Mạc Trọng Huy nghiêm trang trả lời: “Anh tắm cho em, dứt em ăn cơm, còn có cái gì em không thể làm, anh làm cho em.”

An Noãn chu miệng cười nói, “Anh cố ý, thật đúng là biến thái.”

Tối hôm đó, Mạc Trọng Huy ôm cô ngủ, trong đêm tối yên tĩnh, âm thanh từ tính của anh chưa chưa nói: “Về sau không cho phép gặp Thường Từ Phi.”

“Anh nghĩ rằng tôi muốn gặp anh ấy?”

“Vậy sao em còn chạy tới Thường gia.”

An Noãn chu chu miệng: “Tôi không có cách nào giải thích với anh, tóm lại anh yên tâm, cho dù tôi vẫn còn thương anh ấy, cũng sẽ không ở cùng một chỗ với anh ấy.”

“Không cho phép em thương anh ta.” Anh cương thế nói.

An Noãn chỉ cảm thấy buồn cười.

“Ai tôi cũng không yêu, được rồi chứ.”

Mạc Trọng Huy cúi người hôn môi rồi hôn lên má cô: “Không được, em chỉ có thể yêu anh, phải yêu anh.”

Một buổi tối tốt đẹp như vậy, An Noãn cũng không nói gì nữa tránh để anh tức giận. Tâm đường như có chút mệt mỏi.

--

Sáng sớm, An Noãn xuống lầu ăn bữa sáng, thấy Mạc Trọng Huy ngồi ở nhà ăn, uống sữa, nhàn nhã đọc báo. Cô đi qua, có chút kỳ quái trên ghẹo: “Ước, cà phê trở thành sữa, đây là chuyện gì nha?”

Mạc Trọng Huy không để ý cô trêu chọc, múc cho cô chén cháo và sữa nóng.

“Này, nhìn anh uống sữa, ta lại cảm thấy là lạ, không phải phát sốt chứ.” An Noãn đưa tay sờ sờ lên trán anh.

“Đừng náo, sữa đã nguội, mau uống.”

An Noãn ăn mấy miếng, người hầu đã đem thuốc Đông y bụng lên.

Cô theo bản năng nhũu mảy, hỏi Mạc Trọng Huy: “Thuốc này có thể không uống được không, rất khó uống.”

“Không được!”

“Bữa khác uống được không?”

“Không được!”

An Noãn nhướn mắt, lười cò kè mặc cả với anh, rầm rầm một hơi uống cho xong. Mạc Trọng Huy sờ sờ cái trán của cô giống như khen ngợi.

“Tôi muốn đi ra ngoài một chút, La Hiểu Yến xuất viện.”

Mạc Trọng Huy cũng không có phản đối, chỉ nói: “Kêu Trương trợ lý lái xe đưa em đi.”

An Noãn không có cự tuyệt, tay cô băng thành như vậy, Mạc Trọng Huy chắc không cho phép cô lái xe, mà xe của cô bây giờ còn không biết ở đâu.

Nghĩ đến đây, cô nhin không được hỏi: “Mạc Trọng Huy, xe của tôi đâu, khi nào thì sửa xong, không có xe rất không tiện.”

“Với kỹ thuật lái xe này của em, sau này đừng lái xe, đi đâu kêu lái xe đưa em đi.”

“Chắc chắn, quả nhiên là đãi ngộ tốt.” An Noãn tự giễu.

--

An Noãn cùng Trương Húc tới bệnh viện, La Hiểu Yến đã thu thập tốt chuẩn bị rời đi, biểu tình của cô ta nhìn qua không mấy vui vẻ.

An Noãn tùy ý hỏi câu: “Phan quản lý đâu?”

La Hiểu Yến giả bộ mỉm cười thân nhiên nói: “Thiên Đường có việc, hôm nay anh ấy không rảnh đến đây, trợ lý của anh ấy làm thủ tục xuất viện cho chị.”

Biểu tình của La Hiểu Yến có chút cô đơn, An Noãn nhẹ nhàng ôm cô an ủi: “Em và Trương trợ lý đưa chị về nhà, đàn ông luôn lấy sự nghiệp làm trọng.”

Trương Húc lái xe đưa La Hiểu Yến về nhà, thời gian dài không ở, nhà trợ lý nơi nơi đều bám bụi. An Noãn tìm chỗ cho La Hiểu Yến ngồi, rồi giúp cô quét dọn vệ sinh.

“Noãn Noãn, xin lỗi, ở nhà Mạc tiên sinh chắc sẽ không cho em làm những việc này.”

An Noãn bĩu môi: “Đừng nghĩ nhiều, em đã kêu Trương Húc đi mua cơm trưa, chị nghỉ ngơi đi lập tức có thể ăn cơm.”

An Noãn mặc dù rất ít làm việc nhà, nhưng cũng làm rất quen tay. Nhà trợ vốn cũng nhỏ, không lâu sau An Noãn cũng đã dọn xong sách sẽ.

“Noãn Noãn, kỳ thật không cần như vậy, rất nhanh chị sẽ không còn ở đây.”

An Noãn đang lau bàn chợt dừng lại.

Chỉ nghe giọng La Hiểu Yến thỏa mãn nói: “Phan Bình nói chờ sau khi chúng tôi kết hôn, sẽ đến nhà của anh ấy ở, nơi này cách Thiên Đường quá xa, chúng tôi đi làm cũng không tiện.”

An Noãn nghĩ đến những lời Phan Bình nói với cô, trong lòng có loại phiền muộn nói không nên lời. Người phụ nữ này, mỗi lần đều toàn tâm toàn ý trả giá, kết quả là lại cái gì cũng không được đến. Vương Gia Dật từ bỏ cô ta, Phan Bình cũng chưa bao giờ yêu cô ta.

An Noãn biết, ngày đó Phan Bình nói nhiều với cô như vậy, mục đích chính là hy vọng An Noãn khuyên nhủ La Hiểu Yến, nhưng An Noãn cũng không muốn làm như vậy, cô biết cảm giác yêu một người, cô không muốn đi khuyên La Hiểu Yến buông tay, không muốn lại nhìn đến cô ta thương tâm khổ sở. Bởi La Hiểu Yến ăn cơm trưa, nhìn cô ta nằm xuống nghỉ ngơi, An Noãn mới rời đi.

Trên đường trở về, An Noãn hỏi Trương Húc: “Trương trợ lý, anh có biết Phan quản lý ở bên ngoài có bao nhiêu phụ nữ không?”

Trương Húc ho nhẹ khụ cúi đầu nói: “Không đếm được.”

An Noãn xoa xoa mi tâm, thay La Hiểu Yến không đáng giá.

“An tiểu thư, có câu tôi không biết có nên nói hay không. Kỳ thật, bạn của cô La Hiểu Yến cũng không có đơn thuần như cô tưởng. Cô ta là một người phụ nữ rất có tâm cơ, cùng Phan quản lý ở một chỗ, nam hoan nữ ái gặp dịp thì chơi vốn là rất bình thường, nhưng cô ta lại buộc Phan quản lý, không cho anh ta có phụ nữ khác, mỗi khi Phan quản lý cùng đàn bà khác ái muội một chút, cô ta lại đi náo loạn, đem toàn bộ Thiên Đường làm cho rối tung mù mịt, mọi người ai cũng không thích cô ta.”

“Trương trợ lý, đừng nói nữa.” An Noãn thấp giọng ngắt lời anh: “Nếu có một ngày cô ta gặp được phiền toái, tôi hy vọng anh có thể giúp đỡ cô ta.”

Trương Húc cười trả lời cô: “Cô ta là bạn của An tiểu thư, phàm là những chuyện tôi có thể giúp, tôi nhất định sẽ cố gắng.”

“An tiểu thư, tôi thật tình nói một câu, về sau không cần thiện lương, bằng không người khác sẽ khi dễ cô.”

An Noãn bĩu môi, tự giễu nói: “Tôi thật sự có thiện lương như vậy sao?”

“Đâu chỉ là thiện lương, quả rất là.....”

Trương Húc cũng không nói gì đi xuống.

An Noãn thay anh đem nói tiếp: “Quả rất là ngu xuẩn? Trương trợ lý, anh với Mạc tiên sinh của anh thật giống nhau. Lúc trước tôi chính là rất ngu xuẩn, mới có thể thích Mạc Trọng Huy.”

“Kỳ thật Mạc tiên sinh đối với cô rất tốt, chuyện năm đó anh ấy vẫn rất hối hận, rất tự trách, hiện tại đã hết sức bù lại, Mạc tiên sinh thật sự rất yêu của cô.”

“Được rồi được rồi, không cần nói, tôi không muốn nghe.”

An Noãn cùng Trương trợ lý về nhà, người hầu nói Mạc Trọng Huy đang ở hồ bơi. An Noãn nhất thời thấy vui vẻ, chạy đến phòng bếp pha cho Mạc Trọng Huy tách cà phê, nhưng tại phòng bếp lại không tìm thấy cà phê.

Người hầu nói với cô: “Trương trợ lý phân phó, đem cà phê và máy pha cà phê vứt bỏ hết, về sau Mạc tiên sinh không bao giờ nữa uống.”

An Noãn kinh ngạc, rót một ly rượu vang đi tìm Mạc Trọng Huy. Mạc Trọng Huy đang bơi trong hồ, thấy An Noãn, anh mới lên bờ. Mặc áo tắm vào đi về phía cô.

“Tay thế nào rồi? Còn đau không?”

An Noãn lắc đầu: “Chỉ là vết thương nhỏ, đừng để ở trong lòng, mời anh uống ly rượu.”

An Noãn đưa ly rượu tới trước mặt anh, Mạc Trọng Huy lại không nhận.

“Sao vậy, không phải ngay cả rượu anh cũng không uống, tối hôm qua anh mới uống nha.”

Mạc Trọng Huy vừa lau tóc vừa thản nhiên nói: “Uống rượu hại thân, về sau không uống.”

An Noãn bĩu môi, trong lòng có cảm giác kỳ quái, nhưng lại không biết kỳ quái ở chỗ nào.

--

Nghệ lực của Mạc Trọng Huy rất tốt, cay cà phê, cay rượu, ăn uống cũng trở nên chú ý hơn. Cuộc sống của An Noãn vẫn trước sau như một rất đơn điệu, ngẫu nhiên tới quán cà phê một chút, phần lớn thời gian đều bị Mạc Trọng Huy bắt ở trong nhà. Hiện tại, chuyện An Noãn phiền não nhất chính là uống thuốc Đông y, nhưng một ngày tam bận, đều bị Mạc Trọng Huy tự mình giám sát, không bỏ một bữa nào.

Có đôi khi An Noãn cũng sẽ phát hỏa: “Mạc Trọng Huy, tôi hiến máu cũng đã rất nhiều ngày đến giờ vẫn còn cần uống thứ này sao?”

Mạc Trọng Huy lơ đãng: “Thuốc này chẳng những bổ máu, còn bổ thân thể, uống chỉ có tốt hơn, cũng không có tác hại gì.”

Mỗi khi lúc này, nhóm người hầu nhóm toàn đứng bên Mạc Trọng Huy, thay anh nói: “An tiểu thư, Mạc tiên sinh nói đúng, khoảng thời gian này sắc mặt của cô nhìn hồng hào hơn.”

An Noãn lười phải tranh luận với một đám người bọn họ. Thường Tử Phi vẫn thường xuyên gọi điện thoại cho cô, nhắn tin, cho tới bây giờ An Noãn cũng không nghe điện thoại, cũng không trả lời tin nhắn. Vì phòng ngừa bị Mạc Trọng Huy thấy được, mỗi ngày đều phải lên lút xóa tất cả tin nhắn.

Nghê Tuệ cũng tìm cô vài lần, mỗi lần đều oán giận với cô, phát tiết, nói Giang Thiên Nhu như thế này như thế nọ, cỡ nào chán ghét cô ta. Theo những gì Nghê Tuệ nói có thể thấy được, quan hệ mẹ chồng nàng dâu đã gần như tan vỡ. An Noãn cũng không vui sướng khi người khác gặp họa, trong lòng cảm khái ngàn vạn.

Hà Tư Kỳ biến mất thật lâu, đột nhiên hôm nay lại tới quán cà phê của An Noãn, trong tay cô ta bao lớn bao nhỏ. Một khoảng thời gian không gặp, khí sắc của cô ta rất tốt.

An Noãn kêu Lương Mộ Tinh đón tiếp cô ta, Hà Tư Kỳ lại chưa nói: “Ước, An Noãn, cô sợ tôi như vậy sao, tốt xấu gì chúng ta cũng lấy cùng một chồng, nếu đang ở cô đại, cô còn phải kêu tôi một tiếng tỷ tỷ.”

An Noãn cố gắng nhìn xuống cảm giác ghê tởm trong lòng, không ở trước mặt của cô ta ỏi ra.

“Sau khi hư thai, trong khoảng thời gian này tôi luôn luôn trong nhà dưỡng thân mình, Trọng Huy đưa cho tôi rất nhiều thuốc Đông y bổ dưỡng, tuy rằng khô, nhưng hiệu quả thật rất tốt.”

An Noãn cắn cắn môi.

Lương Mộ Tinh liếc mắt nhìn Hà Tư Kỳ tức giận hừ nói: “Tiểu thư, cà phê của cô, mời cô về chỗ ngồi.”

“Cứ để bên đó trước, tôi muốn tâm sự với bà chủ An của các người vài câu.”

An Noãn cầm túi xách của mình chuẩn bị rời đi, cô không muốn đối mặt với người phụ nữ điên này.

Nhưng Hà Tư Kỳ quyết tâm không cho cô đi, nắm lấy cánh tay cô, âm dương quái khí nói: “Ước, sao lại đi rồi, An Noãn, cô sợ tôi sao? Cô đang sợ cái gì?”

Sự nhẫn nhịn của An Noãn tới cực hạn, cô dùng sức bỏ tay Hà Tư Kỳ ra, tức giận nói: “Hà Tư Kỳ, tôi với cô không có gì để nói.”

“Tôi lại có rất nhiều chuyện muốn nói với cô, không ngại ngồi xuống nghe một chút chứ.”

“Thật có lỗi, tôi không thời gian.”

An Noãn lập tức rời đi.

Hà Tư Kỳ ở phía sau cô từ từ mở miệng: “Cô có biết vì sao Mạc Trọng Huy thích cô vì cái gì không?”

Bước chân An Noãn không khống chế được dừng lại.

“Muốn nghe chuyện xưa của anh ấy không, sẽ không mất bao nhiêu thời gian của cô đâu.”

An Noãn ngồi xuống đối diện Hà Tư Kỳ, Lương Mộ Tinh mang cho An Noãn một ly Cappuccino.

“Rất nhiều năm trước, Mạc Trọng Huy có một người bạn gái thanh mai trúc mã, bọn họ cùng lớn lên ở Bắc Kinh, cùng ở chung một nhà, phần cảm tình kia có bao nhiêu mãnh liệt không ai có thể tưởng tượng. Cô gái là con gái của quản gia Mạc gia, tình yêu của bọn họ theo tự nhiên bị Mạc gia phản đối, Mạc lão gia từ một lòng tìm cho tôn tử bảo bối tôn một cô gái môn đăng hộ đối. Mặc dù tất cả mọi người phản đối bọn họ, Mạc Trọng Huy lại kiên trì muốn cô gái kia, không tiếc cùng Mạc gia đoạn tuyệt quan hệ. Lão gia từ đem cô gái kia vụng trộm giải quyết, phái người đêm khuya xâm nhập vào nhà cô gái, tính đem cô gái mang đi, vĩnh viễn biến mất. Nhưng chính lão gia từ không nghĩ tới đêm đó Mạc Trọng Huy cũng đang nằm trên giường với cô gái đó, sau đó Mạc Trọng Huy cùng bọn họ đã xảy ra tranh chấp đánh nhau, cô gái đã thay Mạc Trọng Huy đỡ một đao, vĩnh viễn rời khỏi nhân gian. Cô có thể tưởng tượng Mạc Trọng Huy là một người lạnh lùng như vậy, lại ôm thi thể cô gái khóc suốt một đêm là bộ dáng như thế nào sao?”

Lòng bàn tay An Noãn lạnh lẽo, gắt gao nắm chặt tách cà phê, không cảm giác được độ ấm.

“Cô gái kia tên là Hà Tư Nghiên, là chị của tôi. Trước khi chị tôi chết, Mạc Trọng Huy đáp ứng chị ấy sẽ chăm sóc tôi thật tốt, bởi vậy tôi đi theo anh ấy đến Giang thành.”

An Noãn đặt tách cà phê xuống, hai tay để dưới bàn, gắt gao nắm chặt.

“An Noãn, hiện tại cô có biết quán bar vì sao gọi là ‘Thiên Đường’ không, cái kia tên là vì kỷ niệm chị của tôi. Cô hẳn là cũng biết Mạc Trọng Huy thích nhất một mình ngồi trong phòng Vip ở Thiên Đường, phòng Vip kia cũng gọi là ‘Thiên Đường’, tất cả những gì anh ấy có đều có liên quan đến chị của tôi, địa vị của Hà Tư Nghiên ở trong lòng anh ấy không ai có thể thay thế được.”

Hà Tư Kỳ nhìn mặt An Noãn nhảy mắt trở nên trắng bệch, cảm thấy rất há giận.

“Năm ấy, cô hung hăng đâm tôi một đao, ở trong phòng cấp cứu tôi xém chút chết, có lẽ loại cảm giác này làm cho anh ấy nghĩ tới chị của tôi, nghĩ tới tình cảnh của chị ấy khi rời khỏi anh ấy, nghĩ tới chuyện anh ấy từng đáp ứng với chị, bởi vậy anh ấy đưa cô vào ngục giam, cũng gián tiếp giết chết cha cô.”

Móng tay dài của An Noãn hung hăng đâm sâu vào lòng bàn tay.

“An Noãn, tôi vẫn không nghĩ ra, Mạc Trọng Huy sao đột nhiên vứt bỏ tôi, lựa chọn cô. Suy nghĩ thật lâu, hiện tại rốt cục tôi cũng hiểu được, anh ấy ở

trên người cô thấy được bóng dáng của chị tôi, tính cách của cô và chị tôi rất giống nhau, các người đều thiện lương, đơn thuần giống nhau, thậm chí ngay cả diện mạo khí chất đều tương tự nhau.”

“Hà Tư Kỳ, cô nói đủ chưa?” Giọng An Noãn run run mở miệng.

Hà Tư Kỳ muốn chính là hiệu quả này, đậm bạc cười nói: “An Noãn, cô muốn biết năm trong lễ đính hôn của các người, rốt cuộc chuyện gì xảy ra sao?”

“Năm đó Mạc Trọng Huy điên rồi, xem cô là Hà Tư Nghiên, muốn cưới cô, ngay lễ đính hôn của hai người tôi mừng cho anh ấy tính, tôi nói với anh ấy, An Noãn là An Noãn, Hà Tư Nghiên là Tư Nghiên, có lẽ là tôi nhắc tới Hà Tư Nghiên, cho nên mới đã xảy ra một màn mà cô thấy. Hiểu chưa? Chỉ có Hà Tư Nghiên mới có thể làm cho anh ấy không không chế được. Cho dù tôi lái xe thiếu chút nữa đụng chết cô và Thường Tử Phi, nhưng nể tình chị tôi, Mạc Trọng Huy cũng sẽ không làm gì tôi.”

Hà Tư Kỳ uống một ngụm cà phê, lơ đãng nói: “An Noãn, cô cũng giống như chị tôi luôn bệnh vực kẻ yếu. Hiện tại tôi nói những chuyện này với cô, là vì thấy cô rất đáng thương, hy vọng cô không giống năm đó, càng lún càng sâu, cuối cùng người tổn thương chỉ là bản thân mình. Đoạn cảm tình này, cô cũng là người vô tội, bị coi như cái bóng của người khác.”

--

An Noãn không biết mình về nhà như thế nào, ngay cả Trương trợ lý tới đón cô cũng nhìn thấy sự khác thường lo lắng hỏi: “An tiểu thư, cô không có việc gì chứ? Khí sắc không tốt lắm!”

“Trương trợ lý, anh theo Mạc Trọng Huy bao lâu rồi?”

“Uhm, có thể tính từ lúc Mạc tiên sinh đến Giang thành phát triển, tôi đã làm việc cho anh ấy.”

“Đổi với chuyện của anh ta ở Bắc Kinh anh biết được bao nhiêu?”

Trương Húc sờ sờ đầu, cười nói: “Tôi chỉ biết Mạc gia là gia tộc rất lớn, Mạc lão gia tử trước khi về hưu là cán bộ Trung Ương, cha của Mạc tiên sinh, chú, bác đều là bộ đội ở trung ương, tóm lại quyền lợi ngập trời.”

An Noãn dùng sức đè mi tâm.

Đến nhà, bữa tối đã được chuẩn bị xong, An Noãn lại không có khẩu vị.

“Các người ăn đi, tôi đã ăn ở bên ngoài, hiện tại ăn không vô.”

Mạc Trọng Huy nhú mày, biểu tình đã muốn tức giận.

Người hầu nhìn thấy, vội vàng đi qua đi khuyên An Noãn: “An tiểu thư, ăn thêm một chút đi, nhà bếp đã làm đồ ăn mà cô thích nhất, nếu cô không ăn, Mạc tiên sinh cũng không ăn, cơm này không phải làm uổng công sao?”

An Noãn bị kéo ngồi xuống ghế. An Noãn cầm lấy đĩa ăn chút, Mạc Trọng Huy cũng không ngừng gấp thức ăn cho cô.

“Anh có phiền hay không, đồ ăn anh gấp tôi không thích ăn.” An Noãn rống giận.

Tay Mạc Trọng Huy cầm đĩa dừng một chút, cuối cùng đem đồ ăn bỏ vào trong chén của mình. Mọi người nhìn đều sợ hãi, không ai dám ra tiếng. An Noãn còn chưa có ăn xong, người hầu đã muốn đem thuốc Đông y bụng lên. Mạc Trọng Huy một tay cầm chén, một tay lấy thìa, chuẩn bị dứt cô uống.

Trong đầu An Noãn hiện lên những lời nói của Hà Tư Kỳ, cô vung tay, đem thuốc Đông y đổ trên mặt đất, còn một ít dính lên áo sơ mi trắng của Mạc Trọng Huy. Mọi người thở hắt vì kinh ngạc, im lặng ngay cả một cây kim rơi trên mặt đất đều có thể nghe được.

Trong không khí lưu động hơi thở nguy hiểm, An Noãn cảm thấy phiền não, đứng dậy chuẩn bị lên lầu, Mạc Trọng Huy lại nắm lấy cổ tay cô, âm thanh trầm thấp nói với người hầu: “Lấy một chén thuốc khác đến đây.”

“Tôi không uống, Mạc Trọng Huy, tôi không uống, không bao giờ uống thứ thuốc chết tiệt này nữa, anh buông tay.”

Mày Mạc Trọng Huy căng thẳng, dùng sức An Noãn ngã ngồi ở trên đùi anh.

“Mạc Trọng Huy, buông tay, anh con mẹ nó buông tay cho tôi.”

Người hầu đem chén thuốc đến, nom nớp lo sợ đưa đến tay Mạc Trọng Huy.

Mạc Trọng Huy một tay mở miệng cô, mạnh mẽ đổ thuốc vào. An Noãn bị bắt uống, không ngừng giãy dụa.

“Mạc Trọng Huy, anh muốn thì đi dứt cho Hà Tư Kỳ uống, cô ta ước gì anh dứt cho cô ta.”

Bệnh tâm thần rống xong, An Noãn chạy lên lầu.

Đứng dưới dòng nước lạnh như băng, nước mắt cũng theo đó chảy xuống, cô không biết mình đang khổ sở cái gì, giống như áp lực bao nhiêu lâu này hoàn toàn được phát tiết ra. Cho tới bây giờ cô cũng không biết mình chính là một cái bóng của người khác, năm đó, cô tổng thấy vui vẻ nghĩ đến Mạc Trọng Huy đã tiếp nhận cô, chân tướng thật đáng sợ.

Thiên Đường, cái tên thật bi thương, cô vẫn tưởng Thiên Đường chỉ là nơi của những người phóng túng, lại không nghĩ rằng đó là nơi anh dùng để tưởng niệm, khó trách thời gian Mạc Trọng Huy ở Thiên Đường, còn nhiều hơn so với ở Mạc thị.

Năm ấy, cô đau khổ đuổi theo anh ba năm, cơ hồ buông xuống tôn nghiêm và thể diện của một cô gái, cô luôn nói với anh: “Mạc Trọng Huy, cho dù tìm của anh làm bằng đá, cũng sẽ bị em làm cho tan chảy.” Hiện tại nghĩ đến, thì ra bởi vì trong lòng anh đã có một người khác, không thể dung nạp kẻ thứ hai.

Nếu sớm biết chân tướng, cô tuyệt sẽ không giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, cũng sẽ không lưu luyến cho tới hôm nay chật vật như vậy. An Noãn chậm rãi ngồi xổm xuống, hai tay gắt gao ôm lấy bản thân mình, trong lòng đè nặng như đá ngàn cân, ép tới cô không thở nổi.

An Noãn không biết ở phòng tắm bao lâu, lấy lại bình tĩnh cô ra đi ra ngoài, Mạc Trọng Huy đang ngồi ở trên giường, tầm mắt mơ hồ nhìn ngoài cửa sổ.

Trong lòng anh chắc lại suy nghĩ tưởng niệm người phụ nữ kia. An Noãn lắc lắc đầu, đi đến ngồi trước bán trang điểm. Nhìn thấy trong gương mình đã không còn trẻ như năm đó, tâm tính cũng già đi, cả người cũng già đi rất nhiều.

Không biết từ khi nào, Mạc Trọng Huy bước tới trong tay cầm khăn mặt, theo thói quen tính lau tóc cho cô.

An Noãn xoay người đoạt lấy khăn mặt trong tay anh, ném xuống đất thật mạnh, rống giận: “Mạc Trọng Huy, anh đừng đụng đến tôi.”

Anh nhú mày thật chặt, âm thanh từ tính có chút ảm đạm hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

An Noãn thờ dài một hơi: “Mạc Trọng Huy, hiện tại tôi không muốn nói chuyện với anh, nhìn thấy anh liền ghê tởm, cách xa tôi một chút, để cho tôi yên lặng một chút được không?”

Mạc Trọng Huy ôm chặt cô từ phía sau, bắt đầu hôn lên cổ cô.

An Noãn nhắm mắt bình tĩnh nói: “Mạc Trọng Huy, anh có thể trả lời tôi mấy vấn đề không?”

Anh vẫn tiếp tục hôn cô không có ngừng lại.

“Thiên Đường vì sao gọi là Thiên Đường? Sau lưng cái tên gọi bi thương này có phải cũng cất giấu một chuyện tình rất đẹp?”

Nháy mắt Mạc Trọng Huy ngừng lại hành động của mình, anh dùng lực xoay người cô lại, nâng cằm cô lên, âm lãnh gần từng tiếng: “Em đã nghe ai nói cái gì?”

Thân thể An Noãn yếu đuối, giống như tùy lúc đều có thể ngã xuống.

“Mạc Trọng Huy, đến giờ anh còn muốn gạt tôi sao? Hà Tư Kỳ có phải còn một người chị? Tôi và Hà Tư Kỳ có phải đều là cái bóng của người phụ nữ kia? Mạc Trọng Huy, tôi không ngại làm vật thay thế, nhưng vì sao cho tới bây giờ anh cũng không nói thật với tôi, anh làm cho tôi cảm thấy mình thật sự rất ngu ngốc. Nếu anh sớm nói thật với tôi, tôi sẽ không dây dưa với anh, cha tôi cũng sẽ không bởi vì vậy mà chết đi.”

Ánh mắt Mạc Trọng Huy ảm ảm, cúi đầu nói: “Sự tình không phải như em nghĩ.”

Anh lưu lại câu này, buông tay, xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Tôi Yêu An Noãn, Yêu Tất Cả Những Gì Thuộc Về Cô Ấy

Mạc Trọng Huy lái xe vào biệt thự của Hà Tư Kỳ, Hà Tư Kỳ đã sớm chuẩn bị tâm lý tốt, cô rất muốn nhìn Mạc Trọng Huy có thể làm gì được cô.

Hà Tư Kỳ ngồi ở phòng khách, hai tay ôm cánh tay, không để ý tới Mạc Trọng Huy tức giận, cười nói: “Ước, hôm nay sao anh lại rảnh rỗi đến đây? Em còn nghĩ cả đời này anh cũng sẽ không bước vào nơi này lần nữa.”

Bước chân Mạc Trọng Huy nặng nề đi đến trước mặt cô, âm thanh lạnh như băng gằn từng tiếng: “Cô đã nói gì với An Noãn?”

Hà Tư Kỳ thét lớn một tiếng, quả nhiên không ngoài dự liệu, cô tự giễu cười cười: “Em còn nghĩ anh đột nhiên nhớ em, đến đây thăm em, không nghĩ rằng lại là vì An Noãn, anh Trọng Huy, anh làm em rất thất vọng.”

“Nói, cô đã nói gì với An Noãn?” Giọng Mạc Trọng Huy gằn như rít gào.

Hà Tư Kỳ đứng lên, cô liều mạng rống giận: “Cái gì tôi cũng nói với cô ta, tôi nói với cô ta anh có một người yêu là Hà Tư Nghiên, tôi nói với cô ta anh xem cô ta chỉ là cái bóng của Hà Tư Nghiên, tôi nói với cô ta Thiên Đường tại sao được đặt tên là Thiên Đường, tôi còn nói với cô ta, năm ấy, anh vì chị tôi nên mất đi không chết. Nói như vậy, đủ chưa?”

Tay Mạc Trọng Huy đưa lên bóp cổ cô, sắc mặt dữ tợn. Hà Tư Kỳ quả thực không thể tin được hai mắt của mình, anh thế lại muốn bóp chết cô.

“Chẳng lẽ, anh đã quên, lúc trước anh đã hứa gì với Hà Tư Nghiên.” Cô áp a áp ứng cố hết sức nói hết câu.

Mạc Trọng Huy trên tay lực đạo không chút nào không có hạ thấp.

“Tur Nghiên tốt đẹp như vậy, cô không xứng là em gái của cô ấy.”

“Xứng hay không xứng tôi đều như vậy.”

Đến khi cô cơ hồ hít thở không thông, Mạc Trọng Huy rốt cục cũng buông tay, Hà Tư Kỳ ngã ngồi lên ghế sofa, vẻ mặt trắng bệch.

“Em biết anh không có cách nào xuống tay với em, bởi vì anh đã từng đáp ứng với Hà Tư Nghiên, sẽ vĩnh viễn bảo hộ em. Ở trong lòng anh Hà Tư Nghiên vĩnh viễn không ai có thể thay thế.”

Ánh mắt Mạc Trọng Huy híp lên.

“Như thế nào, chẳng lẽ em nói sai rồi sao? An Noãn chính là cái bóng của chị, cô ta chỉ là một vậ thay thế mà thôi.”

“Không phải!” Anh Cơ hồ dùng hết toàn lực tê rống.

Hà Tư Kỳ cười lạnh: “Mạc Trọng Huy, anh còn nói dối, An Noãn bất luận từ ngoại hình hay tính cách, đều giống nhau như đúc với Hà Tư Kỳ.”

Mạc Trọng Huy đột nhiên bình tĩnh lại, cúi đầu nói: “Không, hai người họ không giống nhau, hoàn toàn không giống, Tư Nghiên im lặng dịu ngoan, An Noãn lại tùy hứng, quật cường, tính tình hóa bạo, cô cho rằng hai người giống nhau, là vì cô không đủ hiểu biết cô ấy.”

“Nếu cô ta không tốt như vậy, vì sao anh còn ở cùng một chỗ với cô ta?”

“Bởi vì tôi yêu cô ấy, tôi có thể bao dung tất cả những gì thuộc về cô ấy, dung túng cho tính tình của cô, ở trong mắt tôi, tất cả những gì của cô ấy đều đáng yêu.”

Gương mặt Hà Tư Kỳ trở nên vặn vẹo, cô không tin những gì Mạc Trọng Huy nói.

“Mạc Trọng Huy, anh nói anh yêu An Noãn, anh có nghĩ tới cảm giác của Hà Tư Nghiên không? Chị ấy đỡ một dao cho anh, một dao này là vô nghĩa sao? Anh làm cho chị ấy ở dưới cửa tuyền chết không được nhắm mắt?”

Mạc Trọng Huy hít sâu một hơi: “Nếu đã nói, chúng ta sẽ nói cho rõ ràng. Tư Nghiên vẫn một cái kết trong lòng tôi, rất nhiều năm qua đi, tôi đều không bỏ xuống được. Năm đó An Noãn đối tốt với tôi như vậy, dần dần tôi phát hiện bị cô hấp dẫn, cô luôn đem Tư Nghiên ra, phủ định tình cảm của tôi. Thương tổn An Noãn, là quyết định sai lầm nhất cả đời tôi, mấy năm trước cho đến hiện tại thậm chí sau này mỗi một ngày, tôi đều vì chuyện này trả giá thật lớn. Ba năm An Noãn ở trong tù, tôi vẫn áp chế tình cảm của mình, mỗi ngày tôi đều nói với chính mình, Tư Nghiên là vì tôi mà chết, tôi không thể phản bội cô ấy, tôi muốn đối với cô như một người thân duy nhất của tôi, sủng ái cô vô hạn. Hà Tư Kỳ, tôi làm cho cô nhiều như vậy, tôi vì cô tồn thương người tôi yêu thương nhất, vì sao cô còn không bỏ qua, nhất định phải bức tôi làm cái gì sao?”

Hai tay Hà Tư Kỳ ôm lỗ tai, không muốn chấp nhận sự thật.

“Mạc Trọng Huy, anh đừng nói nữa, bất luận anh nói cái gì, tôi cũng không tin anh yêu An Noãn, cô ta có cái gì tốt, cô ta đáng giá để anh đối với cô ta như vậy sao?”

Mạc Trọng Huy đề mi tâm, âm thanh hùng hậu mở miệng: “Đôi khi yêu là yêu, ngay cả chính mình cũng nói không ra được nguyên nhân. Đối với chị cô, đó là mối tình đầu tốt đẹp, còn có tôi đối với cô ấy rất áy náy. Đối An Noãn, tôi yêu cô ấy, tôi không biết khi nào thì bắt đầu, chỉ biết là phản tình yêu này đã xâm nhập vào cốt tủy, cô ấy so với sinh mạng của tôi còn quan trọng hơn, đời này trừ phi tôi chết, nếu không tôi cũng sẽ không buông tay cô ấy. Hôm nay tôi tìm cô, là muốn nói với cô, từ nay về sau, không cần lấy Tư Nghiên làm bùa hộ mệnh nữa, nếu cô còn làm chuyện tổn thương An Noãn, tôi sẽ không dễ dàng buông tha cô nữa.”

Hà Tư Kỳ ngồi ở phòng khách, thật lâu cũng không thể bình tĩnh, cô không thể tin được Mạc Trọng Huy nói là sự thật, cô không thể tin được An Noãn có thể thay thế được địa vị của Hà Tư Nghiên ở trong lòng anh. Nhưng chính mắt cô chứng kiến tình yêu của anh và Hà Tư Nghiên, bọn họ yêu nhau rất thâm sâu, thậm chí có thể vì nhau đoạn tuyệt gia đình. Tình yêu của bọn họ đã trải qua rất nhiều trở ngại, đã trải qua sinh tử, bất luận kẻ nào cũng không

thể thay thế được.

Nhưng Mạc Trọng Huy, thế nhưng đứng ở trước mặt cô, gần từng tiếng nói anh yêu An Noãn. Cô không tin, cô tuyệt đối không tin.

--

Mạc Trọng Huy biến mất hai ngày, An Noãn biết hai ngày này anh nhất định ở Thiên Đường, tưởng niệm tình nhân cũ của anh. Nếu cô chính là người ngoài, nhất định sẽ bị tình yêu của bọn họ làm cho cảm động. Nhưng cô cũng là người trong cuộc, trong lòng chỉ có thống khổ cùng đau đớn.

Cô tình nguyện Hà Tư Nghiên không chết, hai người yêu thương lẫn nhau có thể hạnh phúc sống bên nhau. Nếu thật sự như thế, cô cũng sẽ không bước ra kia, cuộc sống cũng sẽ không bởi vậy mà thay đổi, vận mệnh cũng sẽ không như ngày hôm nay.

Mạc Trọng Huy không ở nhà hai ngày, mỗi ngày An Noãn đều nhốt mình nhốt trong phòng ngủ, người hầu có kêu cửa như thế nào cô cũng không mở. Trương Húc cùng Mạc Trọng Huy ở Thiên Đường, bên kia An Noãn cái gì cũng không ăn, bên này Mạc tiên sinh cũng không tốt hơn bao nhiêu, cả người sa sút làm cho người ta đau lòng.

“Mạc tiên sinh, người hầu trong nhà gọi điện thoại tới nói, An Noãn lại không ăn bữa tối, đã hai ngày không ra khỏi phòng ngủ, ai nói chuyện với cô ấy, cô ấy cũng không để ý, nếu cứ tiếp tục như vậy cũng sẽ không tốt.”

Mạc Trọng Huy có chút phiền não dè dặt dương huyết, châm một liều thuốc.

“Mạc tiên sinh, hiện tại anh không thể hút thuốc.” Trương Húc lớn mật nhắc nhở một câu.

Mạc Trọng Huy cười lạnh: “Bây giờ còn trông cậy vào cô ấy sinh đứa nhỏ cho tôi sao?”

Trương Húc giật mình, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên an ủi như thế nào.

“Mạc tiên sinh, anh vẫn nên trở về xem An tiểu thư đi, thân thể cô ấy vốn là suy yếu, vẫn tiếp tục không ăn uống sẽ không chịu nổi.”

Trương Húc biết, Mạc tiên sinh chưa từng sợ hãi bất cứ điều gì, nhưng đối mặt với An tiểu thư, anh tựa hồ như đang trốn tránh.

--

Tối hôm đó, Mạc Trọng Huy trở về nhà, người hầu nhẹ nhàng thờ ra: “Mạc tiên sinh đã trở lại, An tiểu thư đã hai ngày không ăn không uống.”

Mạc Trọng Huy cau mày lên lâu.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, An Noãn đang ngơ ngác ngồi ở trên giường, hai chân co lại, hai tay gắt gao ôm chính mình, nước mắt không tiếng động chảy xuống. Trái tim Mạc Trọng Huy co rút, một khắc kia, trừ bỏ đau lòng, anh còn có cảm giác bất lực. Đi đến bên người cô ngồi xuống, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Nước mắt An Noãn rơi càng nhiều hơn, mở miệng, giọng đã khàn khàn: “Mạc Trọng Huy, nể tình tôi từng yêu anh, xin anh thả tôi đi. Chỉ cần nhìn thấy anh, tôi sẽ nhớ tới cha tôi, ở bên cạnh anh mỗi một giây đều là một loại dày vò. Anh muốn tìm chính là một vật thay thế, Hà Tư Kỳ so với tôi càng thích hợp hơn, hai người họ có cùng huyết thống, trên người họ chảy cùng một dòng máu.”

Chân mày tuấn mỹ của Mạc Trọng Huy nhướng lên, tay nâng mặt cô lên, âm thanh vô cùng nhẹ nhàng nói: “An Noãn, nghe cho kỹ, em không phải là cái bóng của bất kỳ kẻ nào, anh yêu em, người anh yêu là An Noãn.”

An Noãn cười lạnh, nhẹ nhàng gạt tay anh, thản nhiên nói: “Đừng gạt tôi, tôi tự mình hiểu. Tôi không muốn so sánh với bất luận kẻ nào, tôi chỉ muốn buông tha tôi, tôi thật sự cảm thấy mệt mỏi, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.”

“Anh buông tha em, ai có thể buông tha anh?”

Mạc Trọng Huy có chút thống khổ nói xong, hung hăng hôn lên môi cô, cơ hồ hôn lên mỗi một tác da thịt trên mặt cô, nhất là cặp mắt sáng ngời kia.

“Về sau không cần khóc, nhìn thấy em khóc, tim anh rất đau.”

Anh hôn một đường đi xuống, An Noãn lại không có cảm giác gì.

“Mạc Trọng Huy, anh nhất định phải như vậy sao? Cùng một người chết ân ái, loại này tư vị dễ chịu lắm sao?”

Tim đã chết, còn sống cùng đã chết cũng không có gì khác biệt.

Mạc Trọng Huy cũng không bởi vì lời của cô mà ngừng lại, ngược lại càng hôn sâu hơn, như là cố ý làm cô đau, để được cô đáp lại.

“Mạc Trọng Huy, lên giường cùng tôi, trong đầu của anh nghĩ tới người phụ nữ khác sao?”

Anh có chút nổi giận, kêu rên: “Em chính là em, không liên quan tới bất kỳ ai.”

“Mạc Trọng Huy, anh ở trên giường với tôi, không sợ Hà Tư Nghiên biến thành quỷ cũng không buông tha anh sao?”

Mạc Trọng Huy mắng một tiếng: “An Noãn, đủ, đừng nhắc đến cô ấy được không? Anh lặp lại lần nữa, người anh yêu là em, anh yêu em, An Noãn, anh yêu em”

Anh không ngừng lặp lại, thân thể chen vào giữ hai chân cô, dường như phát điên muốn cô một lần rồi lại một lần. Giống như chỉ có như vậy, mới đủ để chứng minh anh có bao nhiêu yêu cô. Sau khi tất cả qua đi, An Noãn nằm ở góc giường, nước mắt lạch cạch rơi xuống dra giường.

Mạc Trọng Huy tắm xong, lại đi xuống lầu, trong chốc lát bùng lên một chén cháo nóng.

“Người hầu nói hai ngày nay em chưa ăn gì, ngồi dậy ăn chút cháo đi, lấy sinh mạng của mình để phản kháng anh, là không sáng suốt, có bản lĩnh thì em làm cho anh đau, tê tâm liệt phế đau.”

An Noãn nắm chặt thật chặt, cơ hồ muốn xé nát cái chén. Cô không ăn, Mạc Trọng Huy cũng không có bức cô, an an ổn ổn ngủ thẳng tới giữa trưa. Lúc tỉnh lại, Mạc Trọng Huy vẫn còn ngồi ở trên giường, mặt mày nhăn nhó, bộ dáng thống khổ.

An Noãn xuống giường, bước qua anh, trực tiếp đi vào phòng tắm. Nhìn mình trong gương, trên làn da tuyết trắng đều là dấu vết do anh để lại.

“Có bản lĩnh thì em làm cho anh đau, tê tâm liệt phế đau.”

Giọng Mạc Trọng Huy quanh quẩn bên tai cô, An Noãn quật cường nắm chặt bàn chải đánh răng trong tay.

Còn Mạc Trọng Huy đang tự hỏi, dùng biện pháp gì bức cô ăn. An Noãn từ phòng tắm đi ra, trang điểm chút ít rồi đi xuống lầu.

Trong nhà người hầu, bao gồm Trương trợ lý, đều đặc biệt kinh ngạc. Bởi vì An Noãn thấp giọng hỏi người hầu: “Dì, có gì ăn hay không?”

“Có, có, cơm trưa đã chuẩn bị xong, đang chờ cô xuống.”

Cơm trưa rất phong phú, người hầu đều biết khẩu vị của cô, tất cả đều là đồ ăn cô thích nhất. Tuy trong lòng Mạc Trọng Huy nghi hoặc, nhưng lại yên tâm không ít, ngồi xuống bên cạnh cô, cùng cô ăn cơm.

Mạc Trọng Huy gấp thức ăn đầy chén cô. An Noãn không nói tiếng nào bỏ hết thức ăn anh gấp ra bàn. Mạc Trọng Huy nhú mày, cũng không kiên trì gấp thức ăn cho cô.

An Noãn com nước xong, người hầu chần chờ mang thuốc Đông y đến cho cô, An Noãn ngửa đầu một hơi uống. Giống như Mạc Trọng Huy đã nói, thân thể là của cô, cô không cần lấy sức khỏe của để phản kháng anh, mất nhiều hơn được.

Com nước xong, An Noãn kêu lái xe đưa cô đi quán cà phê, lái xe thật cẩn thận nhìn Mạc Trọng Huy, không dám tự tiện đáp ứng, cho đến khi thấy Mạc Trọng Huy gật đầu, anh ta mới mở miệng đáp ứng.

An Noãn vừa đến quán cà phê, Lương Mộ Tinh liền kéo cô sang một bên, thờ phào một hơi nói: “An Noãn tỷ, cuối cùng chị cũng đến, hai ngày nay em gọi điện thoại cho chị rất nhiều lần nhưng không được, làm em muốn điên lên.”

An Noãn nhú mày hỏi: “Làm sao vậy? Trong quán phát sinh chuyện gì sao?”

“Không phải, có một người điên, mỗi ngày chín giờ tối lại tới đây, đem quán cà phê của chúng ta biến thành quán bar, tự mang rượu tới, uống đến khi quán đóng cửa cũng không chịu đi, em bị anh ta làm phiền sắp chết, em đã bồi bên cạnh anh ta hai đêm rồi.”

Mày An Noãn nhăn thật sâu: “Là ai? Sẽ không phải có ý với em chứ?”

“Không phải em mà là chị, anh ta uống cho chị xem, mấy ngày trước đã đến tìm chị, bộ dạng rất tuần tú, rất cao, kêu Thường.. gì đó.”

An Noãn gờ tay ôm đầu, cảm thấy có chút đau.

“An Noãn, hôm nay bất luận như thế nào em cũng không thu thập cục diện rồi rầm này dùm chị, chị tự giải quyết đi, thật đúng phiền toái. Anh ta thật phiền, uống rượu xong ngủ luôn tại đây, ngủ thẳng cho đến hừng đông ngày hôm sau mới chịu đi. Còn em, ở trong này lại ngủ không được, cũng không dám ngủ, ngày hôm sau còn phải đi làm, chị xem mắt em cũng thâm đen hết rồi.”

An Noãn vỗ nhẹ vai cô cười nói: “Em về nghỉ ngơi đi, hôm nay cho em nghỉ một ngày.”

“Nghỉ ngơi cũng có lương sao?”

An Noãn gật gật đầu.

“Vậy được rồi, em về nghỉ ngơi đây, buổi tối những người khác đi về, một mình chị phải chú ý an toàn, nếu cần thì gọi Mạc tiên sinh đến đây với chị.”

An Noãn nghe được ba chữ ‘Mạc tiên sinh’, trên mặt lập tức hiện ra tức giận.

Lương Mộ Tinh là người biết quan sát sắc mặt người khác thử hỏi: “Làm sao vậy? Chị và Mạc tiên sinh cãi nhau?”

“Không có, em về trước đi.”

An Noãn không có thói quen chia sẻ tâm tình của mình với người khác, mặc dù đã rất quen thuộc, nhưng bạn bè cũng chỉ là bạn bè, không phải là tri kỷ, cũng không phải là bạn tốt.

Lương Mộ Tinh chu chu miệng, có chút thất vọng rồi đi.

--

An Noãn ở quán cà phê đợi đến chín giờ, trong lúc đó người ở biệt thự bên cũng gọi điện thoại cho cô mấy lần, người hầu thì kêu cô về nhà ăn cơm, lái xe cũng gọi tới hỏi cô có cần tới đón hay không. Cuối cùng Trương trợ lý tự mình gọi điện thoại tới, hỏi cô khi nào thì về nhà.

“Trương trợ lý, các người đừng gọi điện thoại tới đây nữa, tôi làm xong việc tự nhiên sẽ về nhà.”

An Noãn ‘Phách’ treo điện thoại, bên biệt thự âm u, mọi người cơ hồ cũng không dám dùng sức hô hấp, một đám người thật cẩn thận quan sát sắc mặt Mạc tiên sinh.

Mạc Trọng Huy lẳng lặng ngồi trên sofa, độ nhiên cầm xe chìa khóa đi ra ngoài.

Đúng chín giờ, Thường Tử Phi tới quán cà phê, người đàn ông này đến thật đúng là đúng giờ, nhìn thấy An Noãn, anh hơi kinh ngạc, nhưng cũng làm như không có gì tiêu sái đi vào, tìm vị trí ngồi xuống, trực tiếp gọi cà phê: “Một ly Cappuccino.”

“Thực xin lỗi, không bán, chúng tôi đã đến giờ đóng cửa.”

“Anh đến đây uống rượu.” Anh còn thật tình mang theo chai rượu.

An Noãn bị tức, đi qua giật chai rượu trên tay anh, tức giận hừ nói: “Thường Tử Phi, anh không tôn trọng những người làm việc trong quán của tôi, tối nào cũng tới đây đùa giỡn các cô ấy?”

Thường Tử Phi nhú mi hừ nói: “Anh chỉ xem trọng bà chủ ở đây, muốn chờ bà chủ tới.”

An Noãn khề thờ dài, không hề nói gì: “Thường Tử Phi, anh đừng náo loạn, trẻ như vậy anh chạy này đến đây làm gì?”

“Anh không thể gặp em, em cũng không cho phép anh tới đây nhìn vật nhớ người sao?”

Thường Tử Phi nói xong mở bình rượu ra, coi giống như nước gừng đầu uống.

An Noãn vội vàng đoạt lấy chai rượu: “Thường Tử Phi, anh đừng nổi điên, chúng ta đã sớm chấm dứt, anh còn muốn như thế nào nữa.”

“Anh không muốn gì hết, chỉ là rất nhớ em, nghĩ đến tối nào cũng ngủ không được, tới đây uống chút rượu, anh có thể ngủ được.”

Thường Tử Phi vương tay đoạt lại chai rượu, ừng ục uống.

“Anh cứ uống như vậy, không sợ uống đến chết sao.”

An Noãn lại giật chai rượu, trong lúc hai người tranh đoạt chai rượu rơi xuống trên mặt đất, phát ra tiếng vang bén nhọn.

Hai người đồng thời im lặng, An Noãn không tiếng động thờ dài khản cầu: “Thường Tử Phi, anh buông tha tôi được không? Hãy kiên định bước trên con đường anh đã chọn, Giang Thiên Nhu cô ấy rất tốt.”

“Anh thú cô ấy là vì tài sản của Giang gia, anh nghĩ có một ngày có thể trở nên mạnh mẽ đánh bại Mạc Trọng Huy, nghĩ sẽ có một ngày có thể bảo vệ được em, không để cho em chịu bất cứ tổn thương nào. Giang lão gia từ đã phát hiện mục đích và dã tâm của anh, không cho anh tham gia vào công ty của Giang gia, nếu như vậy, anh cưới cô ấy còn có ý nghĩa gì.”

An Noãn đau lòng, cô không nghĩ tới một Thường Tử Phi đã cùng cô lớn lên, lại là người vì tư lợi như vậy.

“Thường Tử Phi, anh làm cho tôi rất thất vọng, tôi không nghĩ anh là người giáo hoạt gian trá, anh đã không còn là Thường Tử Phi mà tôi quen biết.”

“Nhưng em vẫn là An Noãn mà anh yêu. Bất luận em biến thành cái dạng gì, anh đều không thể quên được em. Lúc trước anh gặp khó khăn, em chưa từng an ủi anh một câu, nhưng anh vẫn yêu em, yêu đến ngay cả chính bản thân anh cũng cảm thấy mình thật là điên. Làm sao bây giờ, anh yêu em, em có thể bỏ thí cho anh một chút tình yêu không?”

Lần đầu tiên An Noãn thấy một người đàn ông rơi nước mắt trước mặt cô, nói không cảm động là giả, nhưng cô biết đây không phải là tình yêu, chỉ là đau lòng mà thôi.

“Thường Tử Phi, đừng như vậy.”

Cô vương tay giúp anh lau khô nước mắt, Thường Tử Phi đột nhiên ôm lấy thắt lưng cô, mặt vùi vào bụng cô.

“An Noãn, để cho anh ôm một chút, chỉ một chút thôi là tốt rồi”

Lúc Mạc Trọng Huy đi vào, nhìn thấy chính là một màn ôn nhu này. Hai tay anh gắt gao nắm thành quyền, hai mắt đỏ tươi, hai ba bước tiêu sái tiến lên, một quyền đánh xuống đầu Thường Tử Phi.

An Noãn bị hoảng sợ, mắt thấy Mạc Trọng Huy còn muốn động thủ, cô vội vàng cản trước mặt Thường Tử Phi, tay của anh dừng giữa không trung, trước mặt cô.

“Tránh ra!”

Hai chữ lạnh như băng đã hoàn toàn nói lên sự tức giận của anh.

“Mạc Trọng Huy, tôi không cho phép anh làm tổn thương anh ấy.”

“An Noãn, anh có thể dung túng cho em tất cả, không có nghĩa là anh có thể dễ dàng tha thứ em cùng người đàn ông khác dây dưa, tránh ra, tôi con mẹ nó nên sớm giết chết anh ta.”

An Noãn không chút nào sợ hãi che ở trước mặt Thường Tử Phi lạnh lùng nói: “Anh muốn đánh thì đánh tôi, là tôi đối với anh ấy nhớ mãi không quên.”

Tay Mạc Trọng Huy nắm chặt thành quyền, cơ hồ như nghe được tiếng xương kêu răng rắc.

Thường Tử Phi quả thực không thể tin được hai mắt của mình, chạy đến bên cạnh An Noãn kích động hỏi: “Noãn Noãn, em lặp lại lần nữa, em còn yêu anh đúng không? Anh chỉ biết em còn yêu anh.”

An Noãn nhú mày: “Thường Tử Phi, anh đi trước đi, chạy nhanh đi, có việc gì hôm khác chúng ta nói sau.”

“Không, hôm nay chúng ta ba người đều ở đây, em nói rõ ràng, anh với anh ta, trong lòng em rốt cuộc yêu ai?”

Thật đúng là không biết nên nói anh ta như thế nào, An Noãn hung hăng trừng mắt nhìn Thường Tử Phi: “Thường Tử Phi, anh đi đi, cầu xin anh, anh đi đi.”

“Không, anh không đi, muốn đi hai chúng ta cùng đi.”

An Noãn không dám để anh nói tiếp, cô biết sự độ lượng của Mạc Trọng Huy có giới hạn, hiện tại đã không còn kiên nhẫn nữa.

Cô đi qua đi cầm tay Mạc Trọng Huy, kéo anh rời đi, không để ý ở phía sau bọn họ Thường Tử Phi tê rống: “Noãn Noãn, em không thể đi cùng anh ta, em là của anh”.

Ra khỏi quán cà phê, rời khỏi Trăm Nhạc, tức giận của Mạc Trọng Huy vẫn chưa tan hết.

An Noãn hừ lạnh nói: “Như thế nào, chẳng lẽ anh cũng muốn đánh tôi sao?”

Mạc Trọng Huy đột nhiên phát điên, ôm lấy mặt cô, hung hăng cắn lên, cơ hồ muốn cắn nát môi cô.

“Anh muốn làm gì, điên rồi sao?” An Noãn giãy dụa đẩy anh ra.

“Anh con mẹ nó thật muốn ở trên đường cái muốn em, làm cho tất cả mọi người biết em là người phụ nữ của Mạc Trọng Huy anh.”

Ban đêm ở Giang thành thực yên tĩnh, lúc này trên đường đã không còn bao nhiêu người, Mạc Trọng Huy nói rất lớn, năm ba người đi đường đều nhìn về phía bọn họ, An Noãn có loại cảm giác vô cùng xấu hổ.

Cô nhỏ giọng mắng: “Mạc Trọng Huy, anh điên rồi sao? Anh không biết xấu hổ nhưng tôi biết.”

Mạc Trọng Huy rống xong bình tĩnh rất nhiều, đem cô kéo vào trong lòng đi về phía xe của mình. Về nhà, lại là một màn điên cuồng của anh.

Sau khi xong việc, anh đem cô gắt gao ôm vào trong ngực, trịnh trọng nhắc nhở: “An Noãn, đừng khiêu chiến giới hạn cuối cùng của anh, anh không muốn em nhìn thấy bộ dáng chân chính nổi điên của anh, anh sợ anh sẽ không chế không được làm tổn thương đến em”

--

Thường Tử Phi thất thần trở về nhà, chìa khóa cắm vào ổ khóa rất lâu cũng không mở được, cuối cùng Giang Thiên Nhu mở cửa cho anh.

Cửa vừa mở ra, người anh đầy mùi rượu, cô nhìn không được nhú mày, tức giận hừ nói: “Uống thành như vậy vẫn có thể biết đường về nhà, Thường Tử Phi, anh rõ ràng đừng trở về, muốn đi thì đi luôn đi.”

Thường Tử Phi nâng mặt cô lên, đánh giá cẩn thận, tiếp theo thất vọng nói: “Tại sao em không phải An Noãn, nếu là An Noãn thì tốt biết bao nhiêu.”

Đáy lòng Giang Thiển Nhu lập tức tràn đầy lửa giận, cô hung hăng tát một cái lên mặt anh, muốn đánh cho người đàn ông này tỉnh.

“Thường Tử Phi, anh nhìn xem anh hiện tại biến thành cái dạng gì? Anh còn giống người sao? Giang Thiển Nhu tôi không biết sao lại yêu anh.”

Thường Tử Phi bước qua cô, đi đến sô pha trực tiếp ngã xuống.

Giang Thiển Nhu tuy rằng tức giận, nhưng vẫn đau lòng, xem bộ dáng Thường Tử Phi chật vật, cô chỉ cảm thấy có một cây kim vô hình đâm vào trái tim của cô.

Chóp chóp mắt, Giang Thiển Nhu đi qua đi đá đá anh chân: “Thường Tử Phi, đứng lên, đi tắm rồi lên giường ngủ.”

Thường Tử Phi rầm rì hai tiếng, tìm cái tư thế thoải mái ngủ. Giang Thiển Nhu không có biện pháp, đi đến phòng tắm đem tới một chậu nước ấm, giúp anh cởi hết quần áo, uống đến say như chết Thường Tử Phi thần kỳ im lặng, cũng an phận. Giang Thiển Nhu thật cẩn thận giúp anh lau thân thể, thay áo ngủ sạch sẽ. Thân hình đàn ông rất nặng, xoay qua xoay lại, cơ hồ hao hết tất cả khí lực của cô.

“Thường Tử Phi, anh có thấy ai yêu anh hơn em sao? Vì anh, cái gì em cũng chấp nhận buông xuống, từ nhỏ đến lớn cũng không có anh khi dễ được em.”

Thường Tử Phi thư thái, miệng lại rên rĩ: “Noãn Noãn, Noãn Noãn.....”

Một tiếng một tiếng, như là roi quất vào trái tim Giang Thiển Nhu, đau giống như ai lấy máu mình.

Cô tức giận đấm lên ngực anh: “Thường Tử Phi, anh đi chết đi, anh xem em là cái gì, sao không thể công bằng với em một chút.”

Cuối cùng cô phát tiết xong nằm xuống bên cạnh anh ngủ.

Vì say rượu, ngày hôm sau Thường Tử Phi tỉnh lại rất đau đầu. Nhìn quanh bốn phía, mới phát hiện đây là nhà mình, quần áo trên người không biết là ai đã đổi. Phòng bếp truyền đến tiếng động, anh đi vào xem, nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhoi của Giang Thiển Nhu bận rộn bên trong.

Đầu óc lại hiện lên những hình ảnh lúc trước, đã từng có người phụ nữ mà anh yêu nhất xuống bếp vì anh, đoạn thời gian đó đối với anh là hạnh phúc nhất đời, mỗi khi nhớ tới, đều cảm thấy lòng chua xót không thôi. Là anh tự tay hủy diệt hạnh phúc của mình, cũng là anh tự tay đem An Noãn đến bên cạnh Mạc Trọng Huy.

“Anh đã tỉnh, uống ly trà giải rượu trước đi.” Giang Thiển Nhu từ phòng bếp đi ra, đưa cho anh một ly trà giải rượu, giọng thần nhiên.

Thường Tử Phi có chút ngây ngốc, ngửa đầu uống hết ly trà.

“Bữa sáng em đã nấu cháo cho anh, anh đi tắm trước rồi trở ra ăn.”

Thường Tử Phi mím môi, đứng dậy đi tới phòng tắm. Nhìn trong gương thấy bản thân mình thật suy sút, tóc cũng rối loạn, cũng đã quá dài, cả người nhìn qua không có một chút sinh khí.

Giang Thiển Nhu nấu xong cháo, ngồi ở nhà ăn chờ anh. Chỉ chốc lát sau, Thường Tử Phi một thân nhẹ nhàng khoan khoái tiêu sái đi ra, cạo râu, chải lại mái tóc, khôi phục về anh tuấn như trước. Giang Thiển Nhu quên đã bao nhiêu lâu không nhìn kỹ anh, mặc dù anh không tiếp nhận cô, nhưng nhìn thấy anh, trái tim nhỏ nhỏ của cô vẫn đập nhanh hơn rất nhiều.

“Đến đây ăn bữa sáng đi, sợ dạ dày anh không thích ứng, nên em đã nấu cho anh chén cháo.”

Thường Tử Phi ngồi xuống, cảm thấy một ngum một ngum đưa vào miệng.

“Thường Tử Phi, hôm nay có thể đưa em về biệt thự, đã lâu em không có về nhà mẹ có chút tức giận, anh về với em nói lời xin lỗi đi.”

Thường Tử Phi thật lâu cũng không trả lời, ăn hơn phân nửa chén cháo, Thường Tử Phi buông thìa, hai tay ôm lấy cánh tay, nghiêm trang nhìn Giang Thiển Nhu.

Giang Thiển Nhu bị anh nhìn đến không tự nhiên, bĩu môi nói: “Anh nhìn em kỳ quái như vậy làm gì?”

“Thiển Nhu, chúng ta ly hôn đi.” Anh nhìn thẳng vào mắt cô thật lòng nói.

Giang Thiển Nhu ‘Đằng’ đứng lên: “Anh lặp lại lần nữa, Thường Tử Phi, anh có bản lĩnh lặp lại lần nữa.”

“Thực xin lỗi, chúng ta ly hôn đi.”

Giang Thiển Nhu rống lên: “Thường Tử Phi, chúng ta mới kết hôn không bao lâu, vì sao muốn ly hôn với em, vì sao, anh không sợ người khác chê cười sao?”

Thường Tử Phi cũng đứng lên, vô cùng còn thật sự nói: “Thực xin lỗi, có chuyện anh phải nói rõ ràng với em. Anh kết hôn với em, kỳ thật là vì tài sản và địa vị của Giang gia, anh hy vọng một ngày nào đó mình có năng lực chống lại Mạc Trọng Huy, anh muốn mình trở nên cường đại để bảo vệ tốt cho An Noãn. Giang Thiên Nhu, thực xin lỗi, anh đã lợi dụng em.”

Nước mắt Giang Thiên Nhu đảo quanh hốc mắt: “Thường Tử Phi, nếu đã lợi dụng, vì sao lại dừng lại, anh không phải muốn tài sản của Giang gia sao? Chỉ cần anh làm cho em mang thai, ông nội của em sẽ không bạc đãi anh.”

“Thực xin lỗi, anh không muốn lợi dụng em nữa, như vậy đối với em không công bằng, trong lòng anh không bỏ xuống được An Noãn, anh không muốn ép buộc bản thân mình.”

“Nhưng An Noãn đã có người đàn ông khác, anh có thể coi em như vật thay thế cho An Noãn, em sẽ học giống An Noãn ôn nhu thiện lương được không? Thường Tử Phi, em thật sự rất yêu anh.” Cô nói xong nhào vào lòng Thường Tử Phi: “Giang Thiên Nhu em muốn tìm dạng đàn ông nào mà không được, nhưng em lại cố tình lựa chọn anh, bởi vì em là thật lòng yêu anh, em không ngại trong lòng anh có An Noãn, em thậm chí không ngại anh xem em là An Noãn, chúng ta sẽ giống như thời gian trước, sống bên nhau thật tốt được không?”

“Thực xin lỗi, thấy An Noãn, cả người anh đều mất đi không chế, anh không có cách nào ép buộc mình ở bên cạnh em. Giang Thiên Nhu, chúng ta chia tay đi, em còn trẻ, còn có thể tìm được một người đàn ông khác tốt hơn anh.”

Giang Thiên Nhu buông lỏng tay, nước mắt rốt cuộc không thể không chế chảy xuống.

“Em là một tiểu thư khuê các, gả cho anh, kết hôn không được mấy tháng, anh đòi ly hôn với em, về sau còn có người đàn ông nào dám muốn em. Thường Tử Phi, anh đừng quên, anh còn nợ ông nội của em hai ngàn năm trăm vạn, nếu muốn ly hôn, anh mang tiền trả lại cho em trước.”

Thường Tử Phi hít sâu một hơi, thản nhiên nói: “Tiền anh nhất định sẽ trả lại cho em, cho dù đem bán công ty, bán nhà bán xe, anh cũng sẽ trả lại em, em yên tâm, trước khi ly hôn anh nhất định sẽ trả đủ.”

Thường Tử Phi nói xong xoay người rời đi, không chút nào lưu luyến. Cả người Giang Thiên Nhu ngã ngồi trên mặt đất, ôm lấy đầu mình, khóc đến tê tâm liệt phế.

Thường Tử Phi là cô từ trên tay An Noãn đoạt lấy, nhưng hôn nhân mà dùng cướp đoạt để có thì ra thật sự không thể lâu dài, cũng chưa bao giờ chân chính thuộc về cô.

--

Sau ngày hôm đó, An Noãn ở nhà rất an phận, cô không dám chọc giận Mạc Trọng Huy, anh cũng quyết định tạm thời đóng cửa quán cà phê. Kỳ thật quán cà phê đối An Noãn có hay không cũng không sao, cô không thiếu tiền, trong nhà cái gì cũng có, Mạc Trọng Huy cái gì cũng đều cho cô, thậm chí ngay cả An Noãn cần yên tĩnh anh cũng không ép buộc cô. Nhưng cô cần phải có chút gì đó cho cuộc sống của mình thêm phong phú, nên cũng ngẫu nhiên lấy cớ này nọ, làm cho cả nhà đều bị áp lực.

Khi ở nhà, bình thường ban ngày Mạc Trọng Huy sẽ ở phòng tập thể thao hay hồ bơi. An Noãn chiếm lấy thư phòng của anh, thoải mái nằm ghế trên đọc sách. Trong thư phòng anh kỳ thật có rất nhiều bảo bối, rất nhiều bộ sách bên ngoài An Noãn không mua được. Chính là toàn tiếng Anh bản, toàn Pháp Văn bản, muốn hiểu cô cũng phải cố gắng hết sức.

Khi An Noãn còn trẻ, cũng giống như những người bình thường khác, từng có cái gọi là giấc mộng muốn theo đuổi. Khi đó, cô hy vọng có một ngày, có thể cùng người mình yêu đến nước Pháp lãng mạn hưởng tuần trăng mật, thậm chí định cư. Cô rất thích hơi thở lãng mạn của nước Pháp, thích kiến trúc nơi đó.

Khi đó cha luôn mắng cô: “Khi con trưởng thành, ngay cả cha cũng không muốn sao?”

Khi đó, An Noãn sẽ làm nũng ôm lấy cánh tay ông: “Ba, con đương nhiên sẽ đi với cha, cha là người thân duy nhất của con nha.”

Mỗi lần cha nghe cô nói đều bĩu môi, tức giận nói: “Cha không đi, cha không thể để một mình mẹ con ở lại nơi này, muốn đi tự mình con đi, cha coi như không có đứa con gái này.”

Bởi vậy khi đó phụ thân phi thường phản đối An Noãn học Pháp Văn, nhưng dưới sự bảo vệ của chú Thường, An Noãn vẫn luôn vụng trộm kiên trì. Đã qua nhiều năm, hiện tại cô cũng không làm được. Mạc Trọng Huy thoải mái tiêu sái bước vào thư phòng, có lẽ là vừa mới tắm xong, anh trên người tản ra mùi sữa tắm thoang thoảng.

Anh cầm lấy quyển sách thật dày trong tay An Noãn, không chút để ý nhìn nhìn hỏi: “Em xem hiểu tiếng Pháp?”

“Một chút mà thôi.”

Mạc Trọng Huy dăm chiêu đem sách trả lại cho cô, cúi đầu nói: “Ngày nào đó đưa em đi du lịch nước Pháp, có muốn đi không?”

An Noãn mím môi thản nhiên nói: “Không có hứng thú.”

Mạc Trọng Huy bĩu môi, không nói thêm cái gì.

“Đi thôi, hôm nay đưa em đi ra ngoài ăn cơm, đi cho thoải mái.” Mạc Trọng Huy vỗ nhẹ đầu cô, bộ dáng nhìn qua thập phần sủng nịch.

Hiện tại, An Noãn tập thành thói quen không phản kháng anh, nhưng nghe nói đi ra ngoài ăn cơm, cô vẫn có ý không vui.

“Có thể không đi hay không, hôm nay tôi không muốn ra ngoài.”

Mạc Trọng Huy cười nhẹ: “Mỗi ngày đều ở nhà em không cảm thấy phiền muộn hay sao, ở nhà đến mốc meo luôn rồi, đi thôi.”

Mạc Trọng Huy mạnh mẽ ôm cô rồi khỏi thư phòng, đi vào phòng ngủ. An Noãn cực không tình nguyện đến phòng thay quần áo, rất nhanh thay đổi váy đơn giản đi ra. Mạc Trọng Huy ho nhẹ, không biết vì sao, thấy cô mặc bất cứ quần áo nào, anh đều cảm thấy rất đẹp, hận không thể đem cô gắt gao ôm vào trong ngực, không cho bất luận kẻ nào mơ ước vẻ đẹp của cô.

An Noãn thấy anh nhìn chằm chằm mình, nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy? Rất khó nhìn sao?”

Mạc Trọng Huy cười lắc đầu, đi qua đi nhẹ nhàng nắm vai cô, hôn lên trán cô nói: “Anh hối hận, không muốn đưa em ra ngoài nữa.”

An Noãn tức giận hừ câu: “Vậy thì không đi.”

“Đi thôi.”

Mạc Trọng Huy vẫn mang cô ra ngoài, Trương trợ lý không đi theo, Mạc Trọng Huy tự mình lái xe.

Ở trong biệt thự nên không biết, xe chạy đến nội thành mới phát hiện hôm nay Giang thành rất náo nhiệt, trên đường cái nơi nơi đều xây dựng một bầu không khí lãng mạn.

“Hôm nay ngày mấy?”

Mạc Trọng Huy không chút để ý trở về câu, “Đêm thất tịch.”

Khó trách nơi nơi có thể thấy mấy cô gái nhỏ đang cầm hoa tươ, trên mặt người người đều mang vẻ hạnh phúc hồng hào. Đêm thất tịch chính là một ngày hội của các cặp tình nhân, người đã kết hôn hay chưa cũng như nhau.

“Đêm thất tịch người rất đông, chúng ta lại không giống họ, Mạc Trọng Huy, trở về đi.”

Anh không để ý, tìm nơi đậu xe, kéo An Noãn xuống xe. Mạc Trọng Huy nắm tay An Noãn đi ở trên đường, tay anh rất lớn, cũng rất lạnh lẽo, An Noãn lại cảm thấy trong lòng bàn tay nóng lên, cũng không biết Mạc Trọng Huy muốn làm cái gì.

Đi tới đi lui, có một cô bé kéo tay áo sơ mi của Mạc Trọng Huy. An Noãn thở hắt vì kinh ngạc, Mạc Trọng Huy là người thích sạch sẽ, chưa bao giờ cho phép ai chạm đến người anh.

“Ca ca, mua đóa hoa tặng cho bạn gái anh đi.”

Tiểu cô nương chớp đôi mắt trong suốt nhìn Mạc Trọng Huy.

Mây Mạc Trọng Huy theo bản năng nhướng lên, nhưng cũng không đẩy cô bé ra, nhưng đầu lại để sát vào An Noãn, ở bên tai cô nhỏ giọng: “Anh không mang tiền, chỉ có thể.”

An Noãn nín thở, ngồi xổm xuống sờ sờ khuôn mặt cô bé thật có lỗi nói: “Cô bé, chúng tôi không phải tình nhân, anh ta là chú của chị.”

Cô gái chu chu cái miệng nhỏ tức giận nói: “Gạt người, nào có ông chú nào trẻ tuổi như vậy, luyến tiếc tiền cứ việc nói thẳng.”

Cô gái nói xong tức giận bỏ đi. An Noãn hơi hơi lắc đầu, hiện tại đứa nhỏ..... Đứng lên nhìn sắc mặt Mạc Trọng Huy không tốt, An Noãn cũng không muốn lấy lòng anh, một mình đi ở phía trước.

Trong chốc lát Mạc Trọng Huy liền đuổi theo, bàn tay to lại đem của tay nhỏ bé của cô nắm ở lòng bàn tay. Mạc Trọng Huy mang cô đến nhà hàng ăn món Pháp, tên phiên dịch gọi là Tinh Nhân Viên. Khi bọn họ đi vào, bên trong đã ngồi đầy người.

An Noãn nghĩ Mạc Trọng Huy muốn mang cô đi phòng Vip, quản lý lại đột nhiên đã đi tới, tất cung tất kính nói: “Mạc tiên sinh, vị trí đã anh muốn đã an bài xong.”

Mạc Trọng Huy gật gật đầu, lập tức mang theo An Noãn đi đến vị trí ngay cửa sổ.

An Noãn nhìn không được trêu ghẹo: “Hôm nay sao lại không giống ngày thường nha, không vào phòng Vip?”

Mạc Trọng Huy thần nhiên trả lời: “Em không phải không vui chứ?”

Không khí trong nhà hàng rất tốt, tiếng đàn violon thánh thót, ngọn đèn ấm áp, xung quanh mỗi cặp tình nhân đang chăm sóc cho nhau, người đút ta ăn,

ta dứt người ăn, chốc chốc lại hôn nhau. Tương đối mà nói, cô cùng Mạc Trọng Huy thuộc loại một đôi bình thường, nếu bắt hòa sẽ làm cho người ta hoài nghi.

Bữa tối ăn đến một nửa, người bán hàng đột nhiên đưa lên một bó hồng màu lam.

“An tiểu thư, chúc cô lễ tình nhân khoái hoạt, đây là hoa hồng Mạc tiên sinh cho người vận chuyển từ Hà Lan tới, chúc hai người hạnh phúc mỹ mãn bên nhau mãi mãi.”

An Noãn nhận hoa, mặt không chút thay đổi tiếp tục ăn này nọ. Mạc Trọng Huy lại xuất ra một hộp trang sức, đưa tới trước mặt An Noãn, An Noãn rất là phối hợp mở hộp ra, bên trong một dây chuyền kim cương sáng chói.

“Dây chuyền này bao nhiêu tiền? So với chiếc nhẫn kia còn quý giá hơn.”

Mạc Trọng Huy dừng một chút, lập tức trêu ghẹo nói: “Nếu em còn muốn bán đi, ít nhất phải ra giá hai ngàn vạn, ít hơn không có lời.”

Hòa bình ăn xong bữa cơm, An Noãn như cô gái bình thường khác ôm một bó hoa rất lớn, cánh tay dài của Mạc Trọng Huy gặt gao ôm cô, người ở bên ngoài xem ra cỡ nào làm người ta hâm mộ, An Noãn thậm chí nghe được cô gái bên cạnh oán giận bạn trai cô ấy: “Anh coi bó hoa của người ta rất đẹp, trên hoa vẫn còn đang đọng nước, hoa anh tặng em đã gần như sắp héo.”

Mạc Trọng Huy hỏi cô muốn đi xem phim hay không, An Noãn cự tuyệt, miễn cưỡng nói: “Về nhà đi, tôi có chút mệt mỏi.”

Lấy xe về biệt thự, An Noãn không có lập tức xuống xe, giống như đùa giỡn hỏi: “Hoa tươi, dây chuyền, ăn món ăn Pháp, Mạc Trọng Huy, tối nay anh còn có quà gì nữa không?”

An Noãn dừng một chút, tiếp tục nói: “Hà Tư Nghiên thích nhất hoa hồng màu lam? Mạc Trọng Huy, hôm nay tôi diễn thế nào, có phải cũng giống Hà Tư Nghiên dụ ngoạn làm cho người khác yêu mến? Chỉ tiếc gương mặt của tôi không thể biến thành cô ấy, nếu không sẽ rất hoàn mỹ.”

Trong khoảng thời gian ngắn, Mạc Trọng Huy giật mình không nói lời nào. An Noãn xuống xe, quăng mạnh bó hoa xuống đất, đi vào trong biệt thự.

Mạc Trọng Huy ngồi ở trên xe, nhìn một loạt động tác của cô, đầu ngón tay dùng sức ấn vào huyệt Thái Dương. Anh biết, cô vẫn muốn một cuộc sống của người bình thường, anh đã rất cố gắng, làm cho quan hệ của bọn họ giống như những cặp tình nhân bình thường, cùng cô hẹn hò, cùng cô nói chuyện yêu đương, ngoài ra không muốn gì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Bao Táp Lại Đến

Mạc Trọng Huy ở trên xe ngồi rất lâu, đợi cho tâm tình bình tĩnh, anh mới xuống xe. Hiện tại, bất luận anh làm cái gì, đối với cô ra sao, An Noãn đều không chấp nhận. Lúc này, An Noãn ở bên cạnh anh giống như là một cái xác không hồn, không có tình cũng như không có độ ẩm.

Lên lầu, thấy An Noãn đã tắm xong ngồi ở bàn trang điểm. Theo thói quen anh tiêu sái đi qua lau tóc cho cô, An Noãn cũng không phản kháng, ngoan ngoãn ngồi, ánh mắt cô trong gương trống rỗng mơ hồ, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau khi giúp cô lau khô tóc, thấy An Noãn đang tùy ý đùa nghịch hộp dây chuyền.

“Anh giúp em đeo.”

An Noãn cự tuyệt: “Tôi không thích đeo những đồ quý giá như vậy, rất mệt.”

An Noãn đem dây chuyền để lại vào hộp, cất vào trong ngăn kéo nằm bên cạnh hộp nhẫn lần trước, cũng im lặng nằm trong góc.

Nếu không phải vì giúp Thường Tử Phi, An Noãn chạm đến nó cô cũng không muốn. Anh tặng quà cho cô, cô luôn không quan tâm đến. Mỗi lần anh đem châu báu trang sức, túi xách hàng hiệu tặng cô, cô luôn tùy ý cất vào một chỗ nào đó, cho tới bây giờ cũng không dùng.

“An Noãn, em nhất định phải giẫm lên tâm ý của anh sao?” Giọng bi thương của Mạc Trọng Huy vang lên.

An Noãn lạnh lùng cười nói: “Tôi nhận, chỉ là không thích mà thôi.”

“Vậy em thích cái gì, anh mua cho em”

An Noãn xoay người đối mặt với anh còn thật sự nói: “Nếu anh thật muốn tặng quà cho tôi, đem đồng hồ năm đó tôi tặng anh khi chúng ta đính hôn trả lại cho tôi.”

Mạc Trọng Huy nhướn mày, lập tức thần nhiên nói: “Đó là đồng hồ nam em cũng không thể đeo, nếu không anh tặng em một cái đồng hồ nữ đồng kiểu đáng.”

“Tôi không cần, tôi chỉ muốn cái đồng hồ kia của anh.” An Noãn kiên trì nói.

Mạc Trọng Huy một chút cũng không nhượng bộ kiên quyết nói: “Cái đó không thể.”

“Vậy quên đi, cái gì tôi cũng không cần.”

An Noãn đẩy ra anh, lập tức đi tới bên giường. Mạc Trọng Huy bước theo sát sau cô, hình như có rất nhiều chuyện muốn nói với cô, nhưng khi đối mặt với cô lại phát hiện rất nhiều chuyện muốn giải thích nhưng không thể nói ra miệng.

“Còn có việc sao? Không có việc gì tôi muốn ngủ.”

Mạc Trọng Huy ngồi xuống giường mím môi, nghiêm trang nói: “Anh tặng em hoa hồng màu lam không phải là hoa Tư Nghiên thích. Ở trong lòng anh, An Noãn chính là An Noãn, không liên quan đến bất luận kẻ nào.”

“Vậy Hà Tư Nghiên thích hoa gì?”

“Tường vi màu trắng.”

Anh trả lời như một phản xạ có điều kiện, nói xong liền thấy vẻ mặt An Noãn trào phúng.

“Chắc chắn, nhớ rõ rõ ràng như vậy, thật đúng là quên không được nha.”

Mạc Trọng Huy phiền não nhìn không được nói lớn: “An Noãn, vì sao lại so đo với một người đã chết, Hà Tư Nghiên đã chết, anh thừa nhận anh và cô ấy đã từng yêu nhau, nhưng đều là quá khứ, hiện tại người anh yêu là em, là An Noãn.”

“Tôi không thích nghe, Mạc Trọng Huy anh đừng giải thích với tôi, chỉ làm tôi càng thêm khinh bỉ anh.”

Mạc Trọng Huy xoa xoa mi tâm nặng nề hỏi cô: “An Noãn, muốn làm như thế nào, em mới tin tưởng anh?”

“Rất đơn giản, nếu anh thật muốn chứng minh anh yêu tôi, vậy thả tôi, yêu một người không phải giữ lấy, mà là buông tay. Mạc Trọng Huy, anh có thể làm được sao?”

“Làm không được.” Anh gần từng tiếng: “Ngoại trừ chuyện này anh làm không được, còn lại anh đều có thể đáp ứng em.”

An Noãn nằm xuống đi, dùng chăn che qua khỏi đầu, lười quan tâm anh. Mạc Trọng Huy cau mày ngồi trong chốc lát, khẽ thở dài, xoay người đi vào phòng tắm.

--

Từ lần đó Giang Thiển Nhu cãi nhau với Thường Tử Phi, Thường Tử Phi liền hoàn toàn biến mất trong thế giới của cô. Trong lòng cô vẫn còn vài tia mong đợi, hôm nay anh đột nhiên trở về, Giang Thiển Nhu vội vàng chạy tới vui vẻ nói với anh: “Tử Phi, anh đã về, anh muốn ăn cái gì, em đi làm món ăn mà anh thích nhất cá chuối chiên giòn nhé.”

Thường Tử Phi dừng bước, nhìn thẳng vào mắt cô nói: “Anh tới thu dọn đồ đạc.”

Bọn họ kết hôn không lâu, Thường Tử Phi rất ít khi về đây, hành lý của anh trong nhà không nhiều lắm, trong chốc lát anh liền thu dọn xong. Giang Thiển Nhu kích động chạy tới ôm lấy thắt lưng anh, chết cũng không chịu buông tay.

“Thường Tử Phi, anh có ý gì? Anh muốn đi đâu?”

Thường Tử Phi nhần tâm gỡ tay cô ra thần nhiên nói: “Em yên tâm, chỉ cần một ngày chưa ly hôn với em, thân thể của anh cũng không hội phản bội em. Anh chỉ là tạm thời đến ở trong công ty, gần đây rất nhiều hạng mục cần xử lý, ở lại văn phòng sẽ tiện hơn.”

“Văn phòng làm sao có thể ở, Thường Tử Phi anh đừng tìm cớ. Em thừa nhận ngày đó giọng điệu của em không tốt, thái độ không tốt, em nhận sai, em đã hiểu, anh đừng giận em, đừng dọn ra ngoài được không?”

Thường Tử Phi vỗ nhẹ vai cô áy náy: “Thực xin lỗi, đã phá hủy tuổi thanh xuân tươi đẹp của em, anh sẽ nghĩ biện pháp bù lại cho em.”

“Anh muốn bù đắp cho em thế nào? Thường Tử Phi, anh tính bù đắp thế nào? Anh cũng không muốn, anh còn có thể làm gì để bù lại.”

Giang Thiển Nhu khóc ngất xuống đất.

“Thường Tử Phi, em cho anh tất cả sao anh có thể đối với em như vậy. Cho dù chỉ là đồng tình ở bên cạnh em, em cũng sẽ không để ý.”

Thường Tử Phi hít sâu một hơi, tàn nhẫn mang theo hành lý đi ra ngoài. Anh thu dọn tất cả những gì thuộc về anh, ngay cả bàn chải đánh răng khăn mặt anh đều mang đi, anh quyết tâm không cho cô hoài niệm anh.

Giang Thiên Nhu ở nhà khóc hai ngày, suốt hai ngày, cô gầy mất một vòng, cô vẫn ngồi ở trên giường tự hỏi, mình có gì kém hơn An Noãn, Thường Tử Phi vì sao có thể nhẫn tâm như vậy. Mặc dù cô không xinh đẹp bằng An Noãn, nhưng gia thế của cô so với An Noãn tốt hơn, nhưng quan trọng nhất là cô yêu Thường Tử Phi.

Cô không muốn cứ như vậy buông tha cho một cuộc hôn nhân mà phải rất vất vả mới có được. Quyết định đến Thường gia, nhưng từ lần đó sau khi náo loạn cùng Nghê Tuệ, Giang Thiên Nhu vẫn không có trở về giải thích.

Cô trang điểm một chút, chạy tới thương xá mua cho Thường Bách mua điều đại thô kim liên tử, chọn cho Nghê Tuệ một cái vòng ngọc tử quý giá. Thậm chí ngay cả cô em chồng Thường Tử Hinh cũng không buông tha, đem những thứ mình thích nhất mua ở Hongkong tặng cho cô ta.

Bao lớn bao nhỏ rất nhiều chạy tới Thường gia, trong nhà cũng chỉ có một mình Nghê Tuệ.

Nghê Tuệ vừa thấy cô, nhìn không được trêu chọc: “Chắc chắn, lại bắt cô lấy tiền ở nhà mẹ đẻ mua, nhà mẹ đẻ có tiền, thật không ai sánh được nha.”

Giang Thiên Nhu nhìn xuống chán ghét trong lòng cười lấy lòng: “Mẹ, mẹ nói gì chứ, cái gì nhà mẹ đẻ phụ gia, đều là người một nhà, đây là quà con và bạn đi Hongkong mua về, cho cha mẹ còn có Tử Hinh.”

Thấy biểu tình trên mặt Nghê Tuệ buồn lòng, Giang Thiên Nhu vội vàng lôi kéo Nghê Tuệ ngồi xuống: “Mẹ, con ở Hongkong thấy chiếc vòng ngọc tử này rất đẹp, lão bản nói này vòng ngọc tử thực linh, đeo trên người còn có thể mỹ dung dưỡng nhan.”

Giang Thiên Nhu vừa nói vừa lấy vòng ngọc tử ra nữa, đeo vào cho Nghê Tuệ.

Nghê Tuệ thối nói: “Phải không, không phải con cũng từng tặng cho ta một cái vòng ngọc tử.”

“Chiếc này càng quý hơn, con cảm thấy thực thích hợp mẹ, bởi vậy liền mua. Nhìn xem, mẹ đeo vào rất hợp khí chất của mẹ, cảm giác lập tức mẹ liền trẻ hơn mười tuổi.”

Lời này đối Nghê Tuệ mà nói vẫn thực hưởng thụ, bà cẩn thận ngắm chiếc vòng hỏi: “Thứ này thực quý đi.”

“Không quý, chỉ mười vạn đồng tiền, sau này nếu có chiếc nào tốt hơn, con sẽ mua cho mẹ. Mẹ đừng dục Tử Phi, con rất cảm ơn mẹ.”

Nghê Tuệ oán giận nói: “Về sau đừng tiêu tiền phung phí, luôn lấy tiền từ nhà mẹ đẻ cũng không tốt.”

“Không sao, ông nội của con đưa cho con một cái thẻ, con có thể tùy tiện dùng. Gia gia còn nói, chờ con mang thai, ông liền đem công ty cho Tử Phi.”

Nghê Tuệ vừa nghe cũng động lòng thật sự hỏi: “Con nói thật? Gia gia của con thực tính đem công ty cho Tử Phi, không phải anh con?”

“Làm sao có khả năng cho anh con thôi, anh con chỉ biết ăn chơi sa đọa, phá hư thanh danh, gia gia quả quyết sẽ không để cho tâm huyết cả đời của mình bị hủy trên tay anh con.”

Nghê Tuệ mím môi, không nói thêm nữa cái gì. Trong lòng bà thầm nghĩ, người luôn phải biết khôn khéo lấy lòng, nếu không phải Giang Thiên Nhu muốn gả cho Tử Phi, cũng sẽ không đem ông bà đẻ vào trong mắt.

Mất thấy đã dự được Nghê Tuệ, Giang Thiên Nhu lại gọi điện thoại cho Thường Tử Hinh, kêu cô trở về ăn cơm. Thường Tử Hinh miệng nói bề bộn nhiều việc, nhưng vừa nghe Giang Thiên Nhu có quà muốn tặng, cô ta lập tức hí hửng trở về ăn cơm.

Vừa thấy quà của Giang Thiên Nhu tặng cô là túi xách mà mình thích nhất, Thường Tử Hinh cả người đều kích động lên: “Chị dâu, chị đối với em thật tốt, đây là túi xách mà em thích, đã đến nhiều cửa hàng để tìm mua, nhưng vẫn không có.”

“Đây là túi xách số lượng có hạn, đương nhiên không dễ dàng mua được.”

“Chị dâu, chị đối với em thật tốt, em yêu chị.”

Cuối cùng, Nghê Tuệ cùng Thường Tử Hinh đều bị cô thu mua, mẹ con nhà này đều là cùng loại người, ai cấp lợi ích nhiều, liền đứng bên đó. Nhưng Thường Bách sẽ không giống, khi Giang Thiên Nhu đem lễ vật đưa cho Thường Bách, Thường Bách chỉ lạnh lùng nói: “Ta là một người thô lỗ, đeo một món đồ quý giá như vậy ra ngoài, người ta sẽ tưởng đồ giả.”

Lúc ăn tối Thường Tử Hinh đột nhiên hỏi: “Chị dâu anh em đâu, sao anh của em không về ăn cơm với chị.”

Giang Thiên Nhu nước mắt lưng tròng, bộ dáng muốn nói nhưng lại thôi.

“Chị làm sao vậy, có phải anh của em khi dễ chị.”

Giang Thiên Nhu lắc đầu: “Không phải, Tử Phi anh gần đây rất bận, vài cái hạng mục gần sắp kết thúc, hiện tại mỗi ngày anh ấy đều ở tại văn phòng, ít về nhà.”

“Cái gì! Còn có loại sự tình này!” Thường Tử Hinh kích động đem đĩa đặt ở trên bàn cơm: “Anh em thật quá đáng, cho dù bận rộn cơm cũng phải ăn, cũng phải ngủ mà. Không được, mẹ, mẹ phải nói anh. Có thể An Noãn đã quyến rũ anh hay không?”

Thường Bách tức giận đến dần mạnh đĩa xuống bàn rống giận: “Tử Hinh, con nói bừa cái gì, Noãn Noãn là người như thế sao?”

Ngay cả Nghê Tuệ đều thối Thường Tử Hinh một ngum: “Hinh nhi, con đừng nói bừa, nguyện vọng người tốt, An Noãn không phải người như thế.”

Giang Thiên Nhu hai tay găt gạo nắm thành quyền, cô hận Thường gia nhĩ lão đều đứng bên An Noãn. Lại nói đến khó khăn lần này, An Noãn xuất ra nhiều như vậy tiền, làm cho người thấy tiền sáng mắt gấp lợi vong nghĩa là Nghê Tuệ hoàn toàn đối với An Noãn thay đổi.

“Đúng vậy, không trách An Noãn, chỉ trách chị không có đủ sức quyến rũ, Tử Phi nói anh trong lòng anh ấy từ đầu tới cuối chỉ có An Noãn, cho tới bây giờ anh ấy cũng không quên được An Noãn.”

Lời nói này của Giang Thiên Nhu vừa nói ra, mọi người có mặt đều nhú mày.

--

Tối hôm đó, Nghê Tuệ cùng Thường Bách nói chuyện ở trong phòng.

“Thường Bách, ý của Thiên Nhu hôm nay có phải Tử Phi muốn ở riêng? Vậy phải làm sao bây giờ, mới kết hôn mấy tháng.”

Thường Bách thét lớn một tiếng: “Hôn sự này lúc trước là bà cực lực tác hợp, hiện tại hỏi tôi làm sao bây giờ, chính bà tự suy nghĩ đi.”

Nghê Tuệ mím môi mắng: “Lúc trước tôi còn không phải là vì Tử Phi sao, An Noãn bị Mạc Trọng Huy coi trọng, không lẽ ông hi vọng con mình đối địch với Mạc Trọng Huy, nếu đúng như vậy, đến lúc đó nó có chết cũng không biết là chết như thế nào. Họ Mạc kia rất thủ đoạn, tôi không biết, chẳng lẽ ông cũng không rõ ràng sao?”

“Vậy bà còn đem Noãn Noãn đưa tới bên cạnh anh ta.”

Nghê Tuệ không cho là đúng nói: “Tôi còn không phải vì tiền đồ của Tử Hinh sao? Tuy rằng hiện tại cảm giác của tôi là rất có lỗi với An Noãn, nhưng một chút cũng không hối hận quyết định lúc trước của mình. Nếu không phải đem An Noãn giao cho Mạc Trọng Huy, Tử Hinh sẽ không đi đến vị trí như bây giờ, được Lương thị trường yêu thích.”

Thường Bách than nhẹ một hơi, bất đắc dĩ nói: “Bà đem quan trường nghĩ đến rất đơn giản, một cô gái đi quá nhanh sẽ không có kết quả tốt.”

“Được rồi được rồi, hôm nay không phải nói chuyện của Tử Hinh, ông thất tôi có nên đi khuyên nhủ Tử Phi, ở riêng cũng không phải là biện pháp.”

Thường Bách tự hỏi một lát, có chút cảm tính nói: “Nếu đã kết hôn, liền khuyên nhủ đi, không thể mới kết hôn hai tháng liền ly hôn, làm cho người ta chế giễu. Nói sau, Tử Phi và Noãn Noãn đã không có khả năng.”

Ở trong mắt Thường Bách, An Noãn vẫn rất tốt đẹp, Tử Phi nếu tìm An Noãn, quả thực chính là trèo cao, lại không nghĩ rằng có một ngày, người nhà của ông lại làm cho một cô gái tốt đẹp như vậy nhận hết khuất nhục.

“Nghê Tuệ, bà đi khuyên nhủ Tử Phi, nếu cuối cùng nó vẫn muốn ly hôn với Giang Thiên Nhu, vậy bà phải chịu trách nhiệm rất lớn về hôn nhân này, bởi vì tất cả mọi chuyện đều từ bà mà ra.”

Nghê Tuệ tức giận đến muốn đánh người, nhưng mỗi một câu của Thường Bách đều là sự thật. Đoạn cảm tình này là do một tay bà vun đắp mà thành.

Nghê Tuệ liên tới tập đoàn Phi Vũ vài lần, cũng không gặp được Thường Tử Phi, thư ký của anh nói gần nhất anh bận rộn nhiều việc, một ngày phải đi rất nhiều nơi. Nhìn thấy con mình bận rộn đến mệt mỏi, ngay cả điện thoại cũng để cho thư ký nghe, trong lòng Nghê Tuệ thật khó chịu.

Có phải vì tình cảm không thuận, nên anh dành hết thời gian cho sự nghiệp. Rốt cục có một lần, bà cũng gặp được Thường Tử Phi.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Nghê Tuệ kéo cánh tay Thường Tử Phi, giống như rất sợ anh chạy mất.

“Con, mẹ tới tìm con vài lần, mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Thường Tử Phi nhìn nhìn đồng hồ, nhú mày nói: “Mẹ, bữa khác được không? Hiện tại con phải đến Bắc Kinh một chuyến.”

“Không được, hôm nay mẹ phải nói chuyện với con.”

Thường Tử Phi không lay chuyển được, kêu trợ lý dời lại vé máy bay.

Đưa Nghê Tuệ vào văn phòng, Thường Tử Phi vội vàng nói: “Mẹ, con chỉ có thời gian nửa giờ, mẹ muốn nói gì với con, mau một chút.”

“Thiên Nhu nói con đã dọn ra khỏi nhà?”

Thường Tử Phi biết là chuyện này, anh thờ phào một hơi, còn thật sự nói: “Mẹ, nếu mẹ đến đây chỉ là vì chuyện này, con cũng nói thẳng với mẹ, con muốn ly hôn cùng Giang Thiên Nhu, con thật sự không có cách nào khác.”

Nghê Tuệ vẫn còn muốn khuyên nhủ: “Thời gian trước không phải còn rất tốt sao như keo như sơn, con cũng đáp ứng sẽ đối xử tốt với Thiên Nhu, sống với con bé thật tốt.”

“Mẹ, con thật sự không thương cô ấy, con không thể ở lừa gạt cô ấy, lừa gạt mọi người, con càng không thể lợi dụng cô ấy nữa.”

“Nhưng, một mình con sẽ làm một đến chết.”

“Một một chút cũng không sao, con muốn dựa vào chính mình để trở nên mạnh mẽ hơn, nếu không chỉ làm An Noãn xem nhẹ. Con đã làm một chuyện rất khốn nạn, con không muốn như vậy nữa, mẹ con hy vọng mẹ không nên ép con.”

“An Noãn, An Noãn, con chính là quên không được An Noãn, cho dù con trở nên cường đại thì sao, con cũng sẽ không phải là đối thủ của Mạc Trọng Huy. Mạc Trọng Huy cho An Noãn tất cả, con cho là An Noãn còn có thể cam tâm tình nguyện trở lại bên cạnh con sao? Cho dù đã trở lại, cô ta cũng đã không còn hoàn mỹ.”

Ánh mắt Thường Tử Phi lóe lóe, hình như có chút bi thống, còn có tự trách cùng hối hận.

“Mẹ, An Noãn ở lòng trong lòng con vĩnh viễn là hoàn mỹ nhất, cho dù cô trở nên như thế nào, con đều yêu cô ấy.”

Tay Nghê Tuệ ấn ngay vị trí trái tim, nơi này lại bắt đầu đau .

“Mẹ, mẹ không sao chứ?”

Nghê Tuệ khoát tay: “Không cần quan tâm mẹ, bệnh cũ, chính là cho con chọc tức. Con nhìn con xem, vài ngày không gặp, gầy nhất vòng lớn, con liều mạng như vậy vì cái gì.”

Thường Tử Phi mím môi, cúi đầu nói: “Con nợ Giang gia hai ngàn năm trăm vạn, con phải bằng mọi cách đem số tiền này trả lại cho Giang Thiên Nhu.”

Nghê Tuệ dùng sức ấn vị trí trái tim, tức đến cả người phát run: “Ai, ai nói với con, chúng ta nợ

Giang gia hai ngàn năm trăm vạn, không có nhiều như vậy.”

Thường Tử Phi hơi dừng một chút, khó hiểu hỏi: “Mẹ, mẹ có ý gì?”

“Chúng ta không có nợ Giang gia nhiều tiền, công ty gặp chuyện không may, Giang gia cho mượn một trăm ngàn .”

Thường Tử Phi nhíu mày thật chặt: “Mẹ, mẹ nói rõ ràng một ngàn năm trăm vạn kia là mượn của ai?”

Ánh mắt Nghê Tuệ đảo quanh kêu rên nói: “Dù sao không phải Giang gia, là mẹ mượn của một người bạn.”

“Là người bạn nào, mẹ, mẹ mau nói cho con biết.”

Nghê Tuệ cúi đầu, không thể nói ra miệng.

“Có phải là An Noãn? Một ngàn năm trăm vạn kia có phải mẹ mượn của An Noãn?”

Chữ cuối cùng Thường Tử Phi gần như điên gầm lên.

Nghê Tuệ gật gật đầu.

“Là mượn của An Noãn, An Noãn đem bán chiếc nhẫn mà Mạc Trọng Huy tặng cho cô ấy được một ngàn năm trăm vạn cho mẹ mượn.”

“Các người vì sao không hỏi ý con!”

Thường Tử Phi một quyền đánh lên mặt kính của bàn trà, thủy tinh cứng rắn xôn xao vỡ thành mảnh nhỏ, máu tươi từ hai tay của anh chảy ra, nhìn rất khủng bố.

Nghê Tuệ run run cầm tay anh: “Con, mẹ cũng là sợ con không nhận, bởi vậy không dám nói cho con biết. Không phải là một ngàn năm trăm vạn sao, sau này chúng ta trả lại là được. Tay con, chúng ta đi bệnh viện đi.”

“Mẹ đừng quản con.”

Thường Tử Phi gỡ tay bà ra chạy ra khỏi văn phòng.

Thư ký nghe tiếng động lớn đã chạy tới xem, thấy như vậy một màn, cô vội vàng kéo Thường Tử Phi lại: “Thường tổng, anh muốn đi đâu, còn mười phút nữa chúng ta phải đến phi trường.”

“Cút!” Anh rống lên một tiếng chạy đi.

--

An Noãn nhận được điện thoại của Nghê Tuệ khi cô đang ở hồ bơi với Mạc Trọng Huy, người đàn ông này muốn bơi lội cũng liền thôi, lại muốn lôi kéo An Noãn đến thưởng thức.

Trương trợ lý đem di động của An Noãn đưa cho cô: “An tiểu thư, tôi không muốn quấy rầy cô, nhưng điện thoại của cô không ngừng reo.”

An Noãn cầm lấy di động, là một dãy số lạ.

Điện thoại chuyển được, âm thanh bên chôn của Nghê Tuệ vang lên: “Noãn Noãn, không tốt, xảy ra chuyện lớn rồi.”

An Noãn theo bản năng nhú mào, bình tĩnh hỏi: “Dì Nghê, xảy ra chuyện gì? Dì chậm rãi nói.”

“Từ Phi, Từ Phi nghe nói cháu cho mượn một ngàn năm trăm vạn rất tức giận, rồi như phát điên chạy đi đâu mất, dĩ thực lo lắng, dĩ sợ nó xảy ra chuyện.”

An Noãn cười an ủi bà: “Dì Nghê, dĩ yên tâm đi, Từ Phi là người lớn, sẽ không xảy ra chuyện

gì, dĩ để cho anh ấy yên lặng một chút, anh ấy sẽ hiểu những gì chúng ta làm đều muốn tốt cho anh ấy.”

“Noãn Noãn, cháu không lo lắng sao?” Nghê Tuệ tại kia đầu lớn tiếng chất vấn: “Cháu không thấy tình cảnh vừa rồi, thật sự Từ Phi như nổi điên, cháu giúp dĩ gọi điện thoại cho nó được không, dĩ thật sự rất lo lắng, hiện tại là nó không chịu nghe điện thoại của dĩ.”

An Noãn bĩu môi thản nhiên nói: “Được, cháu sẽ gọi điện thoại cho anh ấy, nếu anh ấy không nghe cháu cũng không có biện pháp.”

An Noãn treo điện thoại, lại bấm dãy số của Thường Tử Phi, nhưng điện thoại của anh đã tắt máy. An Noãn thấy mình đã tận sức, đặt điện thoại sang một bên không quan tâm nữa.

Mạc Trọng Huy bơi tới trước mặt cô, không chút để ý hỏi: “Ai gọi điện thoại cho em?”

An Noãn nghĩ nghĩ, cũng không nói thật với anh: “Là La Hiểu Yên, hỏi tôi khi nào rảnh đi mua đồ kết hôn với chị ấy.”

Mạc Trọng Huy hoàn toàn không có hoài nghi, lại tiếp tục bơi.

Cô chỉ biết Nghê Tuệ sẽ không dễ dàng buông tha cô, chốc lát lại gọi điện thoại tới, tại kia đầu khản trương hỏi: “Noãn Noãn, có gọi được hay không.”

“Không có, anh ấy đã tắt máy.”

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, ngay cả điện thoại của cháu cũng không tiếp, nó có thể không nghĩ thông suốt làm ra cái chuyện gì hay không, An Noãn, làm sao bây giờ?”

An Noãn bắt đầu dĩ thờ dài: “Dì Nghê, dĩ đừng khẩn trương, Từ Phi là một người lớn có thể xảy ra chuyện gì, nhiều lắm cũng tức giận một lát, náo loạn vì mọi người giấu diếm anh ấy.”

“An Noãn, nếu Từ Phi liên hệ với cháu, cháu nhất định phải nói cho dĩ.”

“Được, cháu biết.”

Treo điện thoại, An Noãn im lặng.

Lúc này Mạc Trọng Huy lại bơi một vòng tới hỏi cô: “Muốn xuống đây không, anh dạy em bơi.”

“Không cần, trời sinh tôi kỹ năng bơi không tốt, trước kia té vào trong nước thiếu chút nữa chết đuối.”

“Vậy càng nên học bơi.” Mạc Trọng Huy nói xong đem cô kéo vào trong nước.

An Noãn hoàn toàn không có phòng bị, tức giận đến quả muốn mắng chửi người: “Mạc Trọng Huy, anh bệnh thần kinh, tôi sợ nước, ta không muốn học bơi.”

“Ngoan, rất đơn giản, nửa ngày có thể học được.”

Kết quả là, Mạc Trọng Huy cùng An Noãn nói nửa ngày, cô lại một chữ cũng không có nghe vào, hai tay gắt gao ôm cổ Mạc Trọng Huy cổ, chết cũng không chịu buông tay.

Cuối cùng anh tức vũ khí đầu hàng, bắt đắ dĩ lại sùng nịch nói: “Quên đi, không học thì không học, về sau té vào trong nước anh cứu em”

Mạc Trọng Huy đem cô vào bờ, thân thể nha đầu kia run lợi hại. Thì ra không sợ trời không sợ đất An Noãn lại sợ nước. Lần trước đem cô đẩy vào trong nước, kết quả nha đầu kia đã khóc rất lợi hại.

“Lần sau không nghe lời anh liền đem em ném vào trong nước.”

Mạc Trọng Huy cực kỳ giống người lớn đang hù dọa một đứa con nít.

An Noãn nhướn mắt tức giận hừ nói: “Mạc Trọng Huy, anh thực âm hiểm. Về sau lúc anh bơi lội đừng kéo theo tôi.”

An Noãn phủ thêm áo tắm rộng thùng thình của anh thờ phỉ phỉ chạy đi.

--

Sau đó Nghe Tuệ lại gọi điện thoại cho An Noãn rất nhiều lần, An Noãn phần lớn không nhận. Cô cảm thấy chuyện của Thường Từ Phi đã không còn quan hệ với cô, không nên xen vào nữa. Nếu Mạc Trọng Huy biết, có lẽ thù mới hận cũ cộng vào, đến lúc đó đối Thường Từ Phi chỉ có xấu không có tốt.

Quả thật La Hiểu Yến cũng gọi điện thoại đến, rủ An Noãn đi mua này nọ. Sau khi được sự đồng ý của Mạc Trọng Huy, An Noãn mới có thể ra cửa.

An Noãn trêu ghẹo nói: “Mạc Trọng Huy, tôi phát hiện, hiện tại tôi không khác gì đang ngồi tù, ra cửa còn phải xin chỉ thị của anh, anh đồng ý mới có thể.”

Mạc Trọng Huy sùng nịch xoa xoa tóc cô cười nói: “Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, anh sẽ không hạn chế tự do của em”

An Noãn cùng La Hiểu Yến hẹn nhau gặp mặt ở Trăm Nhạc, La Hiểu Yến tới sớm hơn cô. An Noãn còn phải đợi Mạc Trọng Huy đưa cô đi, hôm nay anh vừa lúc đến công ty có việc, nói là thuận tiện đưa cô.

La Hiểu Yến kéo tay An Noãn đi vào Trăm Nhạc, nhin không được cảm khái nói: “Noãn Noãn, cũng là em hạnh phúc, Mạc tiên sinh thật sự rất sùng em, ngay cả em đi dạo phố cũng tự mình lái xe đưa em”

An Noãn khề thờ dài tự giễu nói: “Anh ta không phải tự mình lái xe đưa em, kỳ thật là không đủ tin

tưởng em, vừa rồi nhìn thấy chị, phỏng chừng mới tin tưởng em không có lừa anh ta.”

“Đó cũng là do quá đề ý em, không giống Phan Bình, chị nói muốn mua đồ kết hôn, anh ấy trực tiếp đưa một cái thẻ cho chị kêu chị tự đi mua. Chị nói kết hôn là chuyện của hai người, anh ấy lại

nói anh ấy bề bộn nhiều việc, không rảnh đi với chị. Ngay cả vừa rồi, chị với anh ấy ra khỏi cửa, chị kêu anh ấy đưa chị một đoạn, anh nói anh không thời gian, kêu chị tự kêu xe.”

An Noãn còn có thể nói gì chỉ có an ủi cô: “Phan quản lí một mình quản lý một quán bar lớn, khẳng định sẽ bề bộn nhiều việc, chị phải thích ứng.”

“Đã sớm thích ứng, nhưng so sánh với người khác trong lòng lại có chút ê ẩm”

La Hiểu Yến kéo tay An Noãn đi vào một tiệm bán nội thất: “Mẹ chị nghe nói chị muốn kết hôn, cao hứng đến hồng rồi, vẫn ồn ào kêu chị đưa Phan Bình về nhà cho bọn gặp anh ấy, nhưng Phan Bình đều nói không rảnh. Mẹ chị còn nói muốn tự mình làm cho chị cái chăn bông”

An Noãn luôn có cảm giác La Hiểu Yến thực không vui, nhưng cô cũng không biết nên an ủi như thế nào. La Hiểu Yến ở trong tiệm chọn hai mền gối đồ tươi, quả thật rất vui mừng, nhưng An Noãn

cảm thấy rất kỳ quái. cô nhin không được ở trong lòng thầm nghĩ, nếu mua một bộ trở về thay vào giường, Mạc Trọng Huy kia rất thích màu trắng hoặc đen có thể hay không trực tiếp giết cô.

Nghĩ đến trong nhà chăn tất cả đều là màu trắng, An Noãn đã ở trong tiệm chọn một bộ bông hoa màu hồng nhạt, cô rất muốn nhìn xem phản ứng của Mạc Trọng Huy.

Cùng La Hiểu Yến đi dạo một ngày, cô ấy thu hoạch cũng rất khá, mua rất nhiều quần áo, Phan Bình đưa cho cô thẻ có mười vạn đồng tiền cũng bị hết sạch. Cuối cùng cô ấy nhìn trúng một cái nhẫn kim cương lục vạn khối, do An Noãn trả tiền.

“Noãn Noãn, hôm nay cảm ơn người, bồi ta một ngày, còn cho chị mượn lục vạn khối, ngày mai chị sẽ trả lại cho em.”

An Noãn không sao cả nói: “Trả em làm gì dù sao cũng là tiền của Mạc Trọng Huy, anh ta rất nhiều tiền có hơn nữa cũng không đau lòng.”

Hai người mua sắm xong vốn định cùng nhau ăn cái bữa tối, nhưng xe của Mạc Trọng Huy xe cũng đã đứng ở bên ngoài.

Trương Húc vội vàng xuống xe chạy tới hỏi: “An tiểu thư, cô mua gì đó đưa tôi xách cho.”

“Tôi không mua gì đều là của Hiểu Yến.” An Noãn hai ba bước đi đến bên cạnh xe, gõ vào cửa kính xe nói với Mạc Trọng Huy: “Chúng ta đưa Hiểu Yến về trước đi, cô ấy mua rất nhiều gọi xe rất bất tiện.”

Mạc Trọng Huy phân phó Trương Húc: “Trương trợ lý, gọi điện thoại cho Phan Bình.”

Trương Húc gọi điện thoại đi qua, La Hiểu Yến liền nhận được điện thoại của Phan Bình, cô vui sướng nói với An Noãn: “An Noãn, các người đi trước đi, Phan Bình lập tức tới đón chị.”

Có đôi khi, cái phụ nữ muốn cũng không nhiều, một cú điện thoại, một câu, thậm chí một cái mỉm cười một ánh mắt, đều có thể làm cho các cô cảm thấy thỏa mãn.

Về đến biệt thự, Mạc Trọng Huy thấy trên tay An Noãn cầm một cái túi, anh đi qua giúp cô cầm, trong lòng đã có loại dự cảm bất hảo.

“Tôi với La Hiểu Yến dạo phố, thấy một bộ dra giường rất đẹp, tôi rất thích.”

An Noãn đưa cho người hầu đi giặt, phơi khô, hiện tại cô đang nghĩ đến phản ứng Mạc Trọng Huy sau khi nhìn thấy sẽ như thế nào. Anh là người có tâm lý biến thái, tốt nhất khi nhìn thấy bộ dra giường này, về sau cũng không nguyện ngủ trên giường.

Buổi tối, An Noãn kêu người hầu lấy cho mình bộ dra giường đó, chuẩn bị lên phòng ngủ thay. Tất cả người hầu đều có bộ dáng muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Rất cục có người nói: “An tiểu thư, vẫn không nên thay, Mạc tiên sinh chỉ thích màu trắng hoặc đen, không thích những màu khác lại có hoa văn.”

“Nhưng tôi không thích màu trắng, tôi chỉ thích hoa văn.”

“An tiểu thư, cô nhân nhượng Mạc tiên sinh một chút đi, bằng không Mạc tiên sinh lại tức giận.”

An Noãn kêu rên: “Vì sao phải nhân nhượng anh ta?”

An Noãn ôm bộ dra giường chạy lên lầu, thừa dịp Mạc Trọng Huy đang tắm, một mình cô thay đổi dra giường. Cô mua bộ dra này cho giường kingsize nhưng hình như vẫn nhỏ hơn chút, tuy rằng bộ dra này với cách trang trí bất động nhưng An Noãn vẫn rất thích, đây là hiệu quả mà cô muốn.

Mạc Trọng Huy từ phòng tắm đi ra, liếc mắt một cái nhìn thấy sự thay đổi trên giường chân mày không tự chủ nhíu lại.

“Thay cái khác!” Anh thấp giọng ra lệnh.

An Noãn mới không để ý tới anh, chui vào ổ chăn đắc ý nói: “Nếu anh không thích đừng ngủ là được, tôi không thích màu đen màu trắng.”

Mạc Trọng Huy nhìn thân hình nhỏ nhỏ của cô vui trong chăn chỉ chừa cái đầu, rất có bộ dáng thị uy, anh cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy tức giận, nha đầu kia rõ ràng là cố ý.

“Bước xuống, đem dra giường đổi lại.”

Mạc Trọng Huy lại ra lệnh một tiếng.

“Không đổi là không đổi.” Lúc này ngay cả đầu An Noãn cũng chui vào ổ chăn.

Mạc Trọng Huy xúc chấn lên rất là nghiêm túc cảnh cáo: “An Noãn, em đừng bức anh tức giận.”

“Tôi không tin anh có thể bởi vì tôi thay đổi dra giường sẽ đánh tôi.”

Mạc Trọng Huy phiền não ôm lấy đầu. Cuối cùng anh cũng thỏa hiệp lên giường.

An Noãn lộ ra khuôn mặt tươi cười hưng phấn: “Mạc Trọng Huy, tôi là đang giúp anh vượt qua cửa ải của chính mình, còn có hành vi biến thái của anh.”

An Noãn nói còn chưa nói xong, Mạc Trọng Huy lao vào cô ngăn chặn miệng của cô.

“Cũng thuận tiện giúp anh trị luôn 'cậu em trai' của anh, hẳn luôn bất mãn.”

Kết quả ngày hôm sau, Mạc Trọng Huy kêu người ném dra giường kia đi.

An Noãn nhin không được cảm khái: “Mạc Trọng Huy, anh hoàn toàn không thể cứu, hành vi biến thái của anh không ai có thể cứu được.”

--

Đã mấy ngày, Thường gia không có tin tức của Thường Tử Phi tin, ngay cả công ty anh cũng không đến, mấy cái hạng mục kết thúc toàn bộ giao cho người khác xử lí. Người trong nhà gọi điện thoại cho anh, điện thoại tắt máy. Giang Thiển Nhu tìm anh ở khắp nơi mà cũng không thấy người.

Cô nhin không được phát hóa với Nghê Tuệ: “Mẹ, chúng ta không phải đã nói rồi sao, vì sao mẹ đem chân tướng nói với anh ấy, mẹ có biết anh ấy không thể chấp nhận được không?”

Nghê Tuệ cũng hối hận, nhưng ở trước mặt Giang Thiển Nhu vẫn cực lực phản bác: “Nếu tôi không nói cho Tử Phi, nó sẽ hồ hồ kiếm hai ngàn năm trăm vạn trả cho cô.”

“Mẹ, mẹ coi con là gì, con chỉ không muốn ly hôn mới nói như vậy, con đâu có thật lòng muốn anh ấy trả tiền?”

Thường Bách ở một bên rống giận: “Hiện tại nói cái gì cũng thừa, tìm được người mới là mấu chốt.”

“Ba, vẫn gọi điện thoại hỏi An Noãn đi, cô ấy có khả năng biết Tử Phi ở đâu.”

Mặc dù Giang Thiển Nhu không muốn thừa nhận chuyện này, nhưng cô cũng không có biện pháp khác, vô luận như thế nào, cô không muốn nhìn thấy Thường Tử Phi gặp chuyện không may.

Thường Bách ngấm lại vẫn gọi điện thoại cho An Noãn. An Noãn nhận được điện thoại của Thường Bách, cũng biết sự tình nghiêm trọng.

Căn bản An Noãn nghĩ Thường Tử Phi muốn một mình yên lặng, nên đem tắt điện thoại, ai cũng không tìm được. Nhưng một tuần rồi cũng không xuất hiện, cái này có điểm không đúng. Trong lòng cô cũng có chút lo lắng, lấy cớ muốn đi chọn bánh kẹo cưới với La Hiểu Yến đi ra ngoài một chuyến.

Gần đây khi cô ra ngoài với La Hiểu Yến, Mạc Trọng Huy cũng sẽ không hoài nghi. Đạo này dường như anh cũng có việc cần làm, có đôi khi thuận tiện thì đưa cô đi, có đôi khi sẽ kêu lái xe đưa cô.

Sau khi An Noãn gặp La Hiểu Yến, nói với cô ấy về tình huống của Thường Tử Phi, hai người liền ra đi.

La Hiểu Yến ngăn đĩnh vạn dặn bảo: “An Noãn, em xác định muốn đi tìm Thường Tử Phi sao? Em không sợ Mạc tiên sinh tức giận?”

“Không sao, anh ta sẽ không phát hiện, cho dù phát hiện cũng không có việc gì, anh ta giận em cũng không phải một lần hai lần, em không sao cả.”

Nơi duy nhất An Noãn có thể nghĩ đến chính là nhà trọ cô cùng Thường Tử Phi từng ở cùng nhau. Kêu xe đến tiểu khu, chìa khóa đã trả lại cho Thường Tử Phi. Cô thử mở bằng vân tay, thế nhưng mở được cửa.

Trong nhà thật yên tĩnh, nhưng cô khẳng định Thường Tử Phi ở bên trong. Tìm xung quanh một hồi, cuối cùng cô tìm thấy Thường Tử Phi đang ở ban công của phòng trước kia cô từng ở. Thường Tử Phi suy sút ngồi ở ghế trên, hai mắt vô thần, đầu ngón tay đang kẹp thuốc lá, nhưng anh không hút.

An Noãn chạy đi mở tất cả cửa sổ trong phòng trước, mới chạy đến trước mặt Thường Tử Phi, đem điếu thuốc trong tay anh bỏ vào gạt tàn.

“Thường Tử Phi, anh như vậy không khác gì một người đã chết, làm cho toàn bộ người trong gia đình lo lắng cho anh, chú Thường và Nghê a di đã lớn tuổi, sức khỏe bọn họ cũng không tốt, anh chẳng những không quan tâm chăm sóc cho họ, còn làm cho bọn họ lo lắng, anh vẫn là người sao?”

Thường Tử Phi mở hai mắt mông lung nhìn An Noãn, lầm bầm lầu bầu nói: “Em là An Noãn sao? Chỉ có em mới có khả năng tìm được anh.”

Một khắc kia, An Noãn chỉ cảm thấy trong lòng rất khó chịu, đã từng là một Thường Tử Phi rất hăng hái, khi nào thì nhưng lại biến thành như vậy, mà người hại anh biến thành như vậy lại chính là bản thân mình.

Cô ngồi xồm xuống nắm tay anh thật lòng nói: “Thường Tử Phi, không cần như vậy được không? Tình yêu không phải là tất cả, anh không thể cứ buông thả như vậy. Thường Tử Phi mà tôi biết, anh ấy rất lợi hại, luôn có thể xuất hiện ở trước mặt tôi khi tôi cần, giúp cho tôi, nhưng hiện tại anh làm cho tôi thực thất vọng, thật sự rất thất vọng.”

Thường Tử Phi gạt tay cô ra rống giận: “Anh vô dụng, hiện tại một chút hữu dụng cũng không có, anh còn dựa vào em bán mình cho Mạc Trọng Huy, mượn một ngàn năm trăm vạn cho anh. An Noãn, anh tình nguyện ngồi tù, tình nguyện chết, anh cũng không muốn mượn tiền Mạc Trọng Huy.”

An Noãn hít sâu một hơi, có chút đau lòng, có chút bất đắc dĩ: “Thường Tử Phi, tiền mượn cũng đã mượn, nói nhiều cũng vô dụng, hiện tại anh cần phải làm là tỉnh lại, mau chóng kiếm đủ tiền trả lại cho tôi, đến lúc đó tôi sẽ đem tiền hung hăng nện vào mặt Mạc Trọng Huy.”

“An Noãn, em không cần nói những lời này với anh, anh chán ghét em.”

“Được, được, anh chán ghét tôi, tôi không tức giận, anh đi tắm rửa trước đi tôi đi nấu cơm cho anh, mấy ngày nay chắc anh cũng chưa ăn uống gì nhiều.”

An Noãn kéo anh đi, muốn kéo anh đến phòng tắm. Thường Tử Phi lại hung hăng gạt cô ra, lực đạo lớn đến nỗi An Noãn trực tiếp té trên mặt đất.

“Thường Tử Phi, anh đủ rồi, nhẫn nại của tôi cũng có giới hạn, anh còn như vậy tôi sẽ mặc kệ anh.”

Thấy trong mắt Thường Tử Phi hiện lên đau thương, An Noãn bắt đầu dĩ thử dài nói: “Tốt lắm, hiện tại cái gì cũng đừng nói nữa, đi tắm rửa trước, tôi xem xem phòng bếp có cái gì không ăn, mấy ngày nay có phải anh đều ăn mì ăn liền.”

Thường Tử Phi mím môi, không nói lời nào.

“Tôi nghĩ ngay cả mì ăn liền anh cũng đừng ăn, đói chết quên.”

An Noãn kéo Thường Tử Phi đến phòng tắm, để cho anh tắm rửa.

“Thường Tử Phi, trên người anh rất thối, nếu không anh không tắm rửa, ngay cả tôi cũng sẽ ghét bỏ anh.”

An Noãn nhìn từ lạnh rỗng tuếch, chỉ phải đi đến khu bán đồ ăn sáng trong tiểu khu, mua chút đồ ăn trở về. Khi Thường Tử Phi tắm rửa xong đi ra, thấy bóng dáng An Noãn đang bận rộn ở phòng bếp, cảnh tượng quen thuộc kia cơ hồ giống như là đang nằm mơ. Anh cứ ngỡ hy vọng giấc mộng này vĩnh viễn cũng không tỉnh lại thật là tốt biết bao nhiêu.

Áp lực tình cảm tận đáy lòng đột nhiên bùng nổ, Thường Tử Phi đi tới phòng bếp, thật cẩn thận ôm lấy cửa cô thất lung.

Thân người An Noãn nao nao, lập tức lạnh lùng mở miệng: “Thường Tử Phi, buông tay, anh còn làm loạn tôi sẽ bỏ đi.”

Thường Tử Phi sợ tới mức vội vàng buông lỏng tay ra. An Noãn đơn giản ba món đồ ăn một món canh, bung lên bàn, Thường Tử Phi ăn rất ngon.

“Thường Tử Phi, mấy ngày nay anh không có ăn cơm?”

Anh thân nhiên trả lời: “Đã quên.”

“Anh thật đúng là quý nhân hay quên.”

“Trí nhớ không tốt, nhưng có cố tình cũng không quên được em.”

An Noãn trề môi bắt đầu dĩ thử dài.

“Tiền kia anh sẽ nghĩ biện pháp trả lại cho em.”

“Không cần, tạm thời tôi không cần tiền, tôi biết tập đoàn Phi Vũ là một công ty lớn, hiện tại cũng là lúc đang cần tiền, anh đừng vội vàng trả cho tôi, chờ sau này Phi Vũ vận chuyển bình thường anh trả lại cũng không muộn.”

“Hiện tại Phi Vũ vận chuyển rất ổn định, vài cái hạng mục gần đây cũng sắp kết thúc, chờ hạng mục chấm dứt, sẽ kiếm không ít tiền, đến lúc đó anh sẽ đem tiền toàn bộ trả lại cho em.”

Thường Tử Phi kiên trì, An Noãn cũng không nói thêm cái gì.

“Thường Tử Phi, cơm nước xong anh gọi điện thoại về nhà đi, chú Thường và dì Nghiê, còn có Giang Thiển Nhu, bọn họ đều rất lo lắng anh. Anh đã lớn không nên ngây thơ như vậy nữa, làm cho người nhà anh lo lắng.”

Thường Tử Phi bỗng nhiên nói sang chuyện khác nói: “Anh tính ly hôn với Giang Thiển Nhu.”

An Noãn trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì cho tốt.

“Lúc trước anh nghĩ muốn lợi dụng Giang Thiển Nhu, hiện tại anh phát hiện anh đã làm tổn thương một người vô tội, anh không nên đã sai còn tiếp tục.”

An Noãn mím môi còn thật sự nói: “Thường Tử Phi, mặc kệ anh lựa chọn ra sao, tôi đều ủng hộ anh, chỉ cần anh có thể vui vẻ là tốt rồi.”

“Vui vẻ? Nói dễ hơn làm!” Thường Tử Phi tự giễu nói xong, liền chuyển đề tài hỏi: “Anh ta đối với em được không?”

“Rất tốt, tình phụ đãi ngộ, châu báu trang sức, túi xách hàng hiệu, cái gì cần có đều có.”

“Nhìn khí sắc em rất tốt anh ta hẳn chẳng sóc cũng không tệ.”

“Cũng không phải là, ngày ngày đều buộc tôi uống thuốc Đông y, bữa sáng cơm trưa bữa tối, người hầu trong nhà đều nấu rất nhiều món ngon dụ dỗ tôi ăn.”

“Em thích cuộc sống hiện tại?”

An Noãn cực kỳ khoa trương trả lời: “Thích, đương nhiên thích, trong nhà có người hầu hạ, đi ra ngoài có người đưa rước, vào thương trường thì không cần lo lắng tiền bạc.....”

“Đủ, An Noãn, anh chỉ muốn nghe sự thật.”

An Noãn bữu môi thần nhiên nói: “Có cần thiết không? Mỗi ngày ăn ngủ với kẻ thù của mình, loại cảm giác này ai có thể hiểu được.”

Thường Tử Phi không thèm nhắc lại.

Cũng không biết là đói bụng hay An Noãn làm ăn quá ngon, Thường Tử Phi ăn hết tất cả đồ ăn trên bàn. Ăn liền ăn, An Noãn hoàn toàn không chê anh, nhưng tất cả đồ ăn anh ăn đều bị ói ra, ói đầy ra người An Noãn, trên váy, trên đùi, trên chân, đều bị dơ hết.

“Thường Tử Phi, tôi con mẹ nó thật muốn giết anh.” An Noãn tê rống.

“Thực xin lỗi, dạ dày anh không thoải mái. Em đi tắm đi, anh giúp em đem quần áo đi giặt.”

Về mặt của anh nhìn qua rất có thành ý.

An Noãn chạy đến phòng đi tìm quần áo, Thường Tử Phi đi theo cô phía sau, có lỗi nói: “Quần áo của em một cái cũng không có, tất cả đều bị anh ném rồi.”

An Noãn thực sự loại xúc động muốn giết người. Cuối cùng cầm áo ngủ rộng thùng thình của Thường Tử Phi chạy tới phòng tắm tắm rửa.

Thường Tử Phi kiên trì muốn giặt quần áo cho An Noãn, An Noãn sao có thể có để anh đụng vào nội y quần lót của mình, cô tự giặt rồi dùng máy sấy thổi.

Mạc Trọng Huy đang làm việc ở Mạc thị, bỗng nhiên nhận được một tin nhắn kỳ quái: “An Noãn đang ở nhà trọ của Thường Tử Phi.”

Mạc Trọng Huy cau mày, gọi lại số điện thoại đó, nhưng bên kia đã tắt máy. Anh lại gọi điện thoại cho An Noãn, di động của An Noãn không người tiếp nghe. Kêu Trương Húc tìm số của La Hiểu Yên, gọi cho La Hiểu Yên.

Đầu dây bên kia La Hiểu Yên áp a áp ứng nói: “An Noãn đang ở bên cạnh tôi! Chúng tôi đang chọn bánh kẹo cưới. Mạc tiên sinh, không nói với anh nữa, chúng tôi đang bận.”

Mạc Trọng Huy nhìn điện thoại bị cắt đứt mày nhíu càng chặt. Anh lái xe đến nhà trọ của Thường Tử Phi, nơi này bất quá anh cũng rất quen thuộc. Đè chuông cửa, Thường Tử Phi ra mở, anh đang mặc áo choàng tắm, bộ dáng rất nhàn nhã.

“Có việc sao?” Thường Tử Phi lạnh lùng hỏi.

Mạc Trọng Huy trực tiếp đẩy anh ra đi vào trong, nghe tiếng máy sấy trong phòng ngủ anh bước vào, An Noãn đang đứng ở phòng, mặc áo ngủ rộng thùng thình của Thường Tử Phi, trong tay cầm máy sấy thổi nội y.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Mạc Trọng Huy Nổi Điên, Tập Đoàn Phi Vũ Phá Sản

“Phanh --” một tiếng, máy sấy rơi xuống mặt đất, hai tay An Noãn đang run rẩy.

Sắc mặt Mạc Trọng Huy trắng bệch, hai mắt đỏ tươi, ở nhiều năm trước, cái ngày An Noãn đâm bị thương Hà Tư Kỳ, cô mới thấy biểu tình trên mặt anh như vậy, thậm chí hôm nay càng đáng sợ hơn.

“Mạc Trọng Huy, anh nghe tôi giải thích, sự tình không phải như anh nhìn thấy.”

An Noãn còn muốn giải thích, Mạc Trọng Huy đã đi qua nắm lấy cổ tay kéo cô đi ra ngoài.

Đi đến cạnh cửa bị Thường Tử Phi chặn.

“Buông cô ấy ra.”

Mạc Trọng Huy híp mắt, nghiêng răng nghiêng lợi rống: “Tôi nay tôi sẽ tìm anh tính sổ, hiện tại rút.”

Thường Tử Phi vẫn đứng không nhúc nhích: “Tôi kêu anh buông cô ấy ra, anh làm cô ấy đau.”

Mạc Trọng Huy trực tiếp đá một cước, Thường Tử Phi không có chuẩn bị tâm lý cả người té ngã trên đất. An Noãn sợ hãi, một câu cũng không dám nói, chỉ có thể dùng ánh mắt bảo Thường Tử Phi không cần xằng bậy.

Thường Tử Phi giống như không nhìn thấy biểu tình trên mặt cô, đứng lên đánh lại Mạc Trọng Huy, Mạc Trọng Huy lại bồi thêm một quyền vào giữa cằm Thường Tử Phi, máu tươi từ miệng anh tràn ra.

Mạc Trọng Huy có chút khó hiểu bóp cổ Thường Tử Phi nói: “Ngay cả phụ nữ của tôi anh cũng dám đụng, anh còn mẹ nó chính là muốn tìm chết.”

An Noãn khóc cầu anh: “Mạc Trọng Huy, chuyện này không liên quan đến anh ấy, là tôi tìm anh ấy, anh buông tha anh ấy đi, muốn đánh anh cứ đánh tôi.”

Mạc Trọng Huy buông tay ra kéo An Noãn bước đi. Chân An Noãn đang mang đôi dép to lớn của Thường Tử Phi, không theo kịp bước chân của Mạc Trọng Huy đi vài bước liền rớt dép, cô để chân không chạy theo anh.

Thật vất vả ngồi vào xe, cổ tay An Noãn bị anh nắm chặt đến nỗi hiện lên một dấu đỏ, lòng bàn chân cũng vì dẫm lên cát đá mà vô cùng đau đớn. Mạc Trọng Huy cơ hồ muốn đem xe chạy hết tốc lực, một đường xông qua tất cả đèn đỏ trên đường, cuối cùng dừng bên ngoài biệt thự.

An Noãn xuống xe liền gặp người xuống nôn ói. Mạc Trọng Huy không để ý sự chật vật của cô, kéo vào biệt thự lên lầu, hung hăng đẩy ngã cô lên giường lớn.

“Nói, các người đã làm cái gì!”

Lúc đó, đột nhiên An Noãn cảm thấy thật bình tĩnh, không chút nào sợ hãi nhìn vào mắt anh, cúi đầu nói: “Cái gì nên làm đều làm, không nên làm cũng làm, anh cũng đã thấy, còn muốn hỏi làm gì? Cho dù hiện tại tôi nói tôi cùng Thường Tử Phi không làm gì, anh cũng sẽ không tin tưởng, không phải sao?”

Hai tay Mạc Trọng Huy nắm chặt đến nghe được tiếng khớp xương kêu. Anh đem áo ngủ trên người An Noãn xé rách thành mảnh nhỏ ném ra ngoài cửa sổ, giống như anh đang phát tiết lửa giận của mình.

An Noãn dùng chăn bao quanh thân thể mình.

“Anh sẽ cho em thấy hậu quả của sự phản bội anh, anh cũng sẽ làm cho Thường Tử Phi biết đến cảm giác sống không bằng chết.”

Mạc Trọng Huy lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người ra khỏi phòng ngủ. Cho đến khi Mạc Trọng Huy rời đi, An Noãn vẫn còn thấy sợ, nếu vừa rồi anh xé quần áo phát tiết lửa giận lên người An Noãn, chỉ sợ hiện tại cô đã đi gặp Diêm Vương.

Nghĩ đến Thường Tử Phi, An Noãn không khỏi lo lắng. Thường Tử Phi đã vài ngày không ăn cơm, làm sao chịu được sức lực của Mạc Trọng Huy đánh lên người anh, người đàn ông này mỗi ngày đều tập thể hình, khí lực so với người khác mạnh hơn rất nhiều.

Cô muốn gọi điện thoại cho Thường Tử Phi hỏi tình huống của anh, cũng để nói với anh hiện tại cô rất tốt, nhưng di động đã bị Mạc Trọng Huy cầm đi. An Noãn xuống giường tìm áo ngủ mặc vào, chân vừa chạm xuống chỉ cảm thấy đau đớn, bước chân cô đi thậm chí còn có vết máu. An Noãn chịu đựng đau, mặc quần áo xong mới phát hiện lòng bàn chân đầy những vết thương còn đang chảy máu.

Cũng khó trách, từ nhà trọ của Thường Tử Phi bị kéo xuống lầu, rồi ra đến bãi đỗ xe, dọc theo đường đi đều là chân không, không biết đạp bao nhiêu đá và vật cứng, làm sao còn có thể hoàn hảo không bị gì. Vừa rồi bị Mạc Trọng Huy làm cho sợ hãi, cô không cảm giác được đau đớn. Hiện tại gió êm sóng lặng, An Noãn mới cảm thấy đau đến cả người vận vẹo.

Ngắm lại Mạc Trọng Huy thật đúng là khắc tinh của cô, ở bên cạnh anh, cô bị tổn thương bao nhiêu, khổ sở bao nhiêu, giờ chỉ bị thương chảy ít máu là tốt hơn rất nhiều lần. Quả nhiên không thích hợp ở bên nhau.

An Noãn tìm hòm thuốc, muốn đem vết thương trên chân xử lý một chút, Thẩm Cẩm Phong và Trương Húc đột nhiên gõ cửa bước vào.

“Trời ạ, đây là chuyện gì nha, sao chân cô lại bị thương đến như vậy.”

Thẩm Cẩm Phong vội vàng ngăn lại động tác của An Noãn: “Tiểu cô nãi nãi của tôi, cô đừng động, để tôi giúp cô xử lý.”

Thẩm Cẩm Phong ngồi xổm xuống, cẩn thận giúp cô rửa sạch miệng vết thương, thoa thuốc.

“An Noãn, cô bị thương như vậy tôi phải dùng băng gạc băng bó lại cho cô, băng không rất dễ bị nhiễm trùng.”

An Noãn vội vàng ngăn lại: “Băng lại làm sao tôi đi được.”

Thẩm Cẩm Phong buồn bực hồng rồi, kêu to: “Cô như vậy chết còn muốn đi đứng, cô không cần đôi chân này nữa phải không?”

An Noãn bĩu môi cười trêu ghẹo: “Không đến mức đó chứ, không phải chỉ là vết thương ngoài da thôi sao, ngủ một giấc sẽ không sao.”

Sắc mặt Thẩm Cẩm Phong trầm xuống kêu rên: “Cô đang phủ định sự chuyên nghiệp của tôi?”

“Không dám không dám, bác sĩ Thẩm y thuật rất cao minh nha, tôi làm sao dám phủ định.”

Về mặt Thẩm Cẩm Phong nghiêm túc hỏi: “Cô và Mạc tiên sinh sao lại náo loạn thành như vậy? Cô đã làm cái gì để anh ta tức giận?”

“Ta cùng Thường Tử Phi lên giường.”

“Cái gì?”

“Cô nói cái gì?”

Lời này của An Noãn vừa nói ra, Thẩm Cẩm Phong và Trương Húc đồng thời trợn mắt há hốc mồm.

“An Noãn, cô không phải người như thế, Thường Tử Phi người này, cô cư nhiên.....” Thẩm Cẩm Phong kích động nói không ra lời.

Trương Húc dùng sức vò đầu, khó trách Mạc tiên sinh như phát điên, lái xe đi ra ngoài, Trương Húc lái xe ở phía sau anh, cô gắng đạp chân ga đến mức cao nhất cũng không đuổi kịp. Sau đó Mạc Trọng Huy gọi điện thoại cho anh, kêu anh gọi Thẩm Cẩm Phong đến, anh khẳng định là An Noãn đã xảy ra chuyện, còn muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra, nhưng Mạc Trọng Huy đã gác điện thoại.

“An tiểu thư, cô như thế nào có thể, cô làm sao có thể đối với Mạc tiên sinh như vậy, anh ấy rất yêu cô, cô như thế nào.....”

Trương Húc cũng kích động nói không ra lời.

“An tiểu thư, lần đầu tiên tôi thấy Mạc tiên sinh tức giận đến như vậy, sau này làm sao thu thập.”

Thẩm Cẩm Phong cũng nói: “An Noãn, cô xong rồi, cô tuyệt đối xong rồi, Thường Tử Phi cũng chết chắc rồi, hai người chỉ có đường chết.”

An Noãn lơ đãng thản nhiên nói: “Tôi không sợ chết.”

“Cô --” Thẩm Cẩm Phong hoàn toàn hết chỗ nói.

“Quên đi, chuyện cô và Mạc tiên sinh tôi không xen vào, nhưng anh ấy đã kêu tôi tới, tôi phải làm tốt bổn phận của mình, bằng không cả tôi cũng phải chết. Miếng vết thương của cô bắt buộc phải băng lại.”

Thẩm Cẩm Phong cũng không muốn vì chuyện này mà chọc giận Mạc Trọng Huy, ngầm lại Mạc Trọng Huy rất yêu An Noãn, mặc dù tức giận nhưng không quên chân An Noãn bị thương.

Quen biết anh đã lâu, Thẩm Cẩm Phong phát hiện người đàn ông này rất cẩn thận, có lẽ anh không biết làm thế nào đối xử tốt với một người, nhưng mỗi một sự kiện anh làm đều là biểu hiện tình yêu của mình.

“Không được, không thể băng lại.”

An Noãn kiên quyết phản kháng: “Băng lại rất bất tiện, làm sao tôi vào nhà vệ sinh, tôi cũng không thể quỳ đi qua đi lại.”

“Tôi không quan tâm được nhiều như vậy, tôi chỉ phụ trách chữa bệnh.”

Trương Húc ở bên cạnh bất đắc dĩ nói: “Nếu không như vậy đi, kêu người hầu lên đây chăm sóc cô.”

“Không, buổi tối tự nhiên có một người đứng bên cạnh giường sẽ hù chết người.”

Thẩm Cẩm Phong phát hỏa: “An Noãn, đã xảy ra chuyện lớn, cô còn có thể như vậy bình tĩnh được? Cô không sợ Mạc Trọng Huy phát điên lên trực tiếp để cô và Thường Tử Phi gặp Diêm Vương? Tôi khuyên cô nên an phận chút, đừng làm anh ấy tức giận thêm. Cô quả thực chính là tai họa, tôi cũng không muốn bị cô hại đến.”

Thẩm Cẩm Phong giúp An Noãn dùng băng gạc băng lại: “Nhớ kỹ, không thể thấm nước, không thể đi, ngày mai tôi sẽ tới thay thuốc cho cô.”

An Noãn ngoan ngoãn nghe, Thẩm Cẩm Phong nói rất đúng, cô không thể hại thêm một người vô tội nữa.

“Hôm nay là một ngày đẹp trời, tôi vốn có thể cùng mỹ nhân tâm sự dưới trăng, kết quả chỉ vì một cú điện thoại liền như điên chạy tới, thật đúng là không dám chậm trễ một giây. An Noãn, xin cô thương xót, đừng làm thêm chuyện gì nữa.”

Thẩm Cẩm Phong dọn dẹp dụng cụ, nhin không được oán giận.

“Tôi về, Trương trợ lý nơi này giao cho anh.”

Sau khi Thẩm Cẩm Phong rời đi, Trương Húc cũng không có rời đi.

“Trương trợ lý, anh muốn mắng tôi sao? Mắng chửi đi, tôi biết anh đau lòng Mạc tiên sinh của anh.”

Trương Húc mỉm môi cúi đầu nói: “An tiểu thư, tôi không nghĩ chửi, bởi vì tôi căn bản không tin cô sẽ làm ra loại sự tình này, trong đó nhất định có hiểu lầm.”

“Không có hiểu lầm, xác thực tôi cùng Thường Tử Phi trên giường, bị Mạc Trọng Huy tự mình thấy được.”

“Kỳ thật Mạc tiên sinh không có phái người theo dõi cô, anh ấy vẫn rất tín nhiệm cô, nhưng lại nhận được một tin nhắn kỳ quái, nói cô đang ở nhà trọ của Thường Tử Phi, Mạc tiên sinh gọi điện thoại cho bạn tốt của cô La Hiểu Yến, bạn cô còn muốn thay cô giấu diếm, nhưng kỹ xảo nói dối của cô ta quá kém, toàn bộ sự tình chính là như vậy. Tôi tin tưởng tất cả đều là một cái bẫy, có người ở hãm hại cô.”

An Noãn hít sâu một hơi, không muốn nghe tiếp.

“Trương trợ lý, anh đừng nói nữa, tôi quả thật thực cùng Thường Tử Phi trên giường. Anh không cần thay tôi giải thích.”

Trương Húc hoàn toàn hết chỗ nói.

“An tiểu thư, mặc kệ sự tình là như thế nào, tôi chỉ muốn nói với cô, Mạc tiên sinh thật sự rất yêu cô. Cho dù đang cực độ phẫn nộ, trong lòng anh ấy vẫn còn nhớ thương cô. Vừa rồi tôi lái xe theo Mạc tiên sinh, đã rất cố gắng như vẫn không đuổi kịp, tôi thật sự rất lo lắng. Nếu Mạc tiên sinh trở về, tôi hy vọng cô đừng chọc giận anh ấy nữa. Về phần vết thương trên chân cô, bác sĩ Thẩm nói không thể xuống giường đi lại, tôi sẽ phái hai người hầu ở bên ngoài, cô có cần gì kêu một tiếng là được.”

Trương Húc mang theo tức giận bỏ đi, An Noãn ngồi trên giường lớn, toàn bộ phòng đều trống rỗng, vẻ mặt Mạc Trọng Huy vì phẫn nộ mà vằn vẹo giống như còn tại trước mắt. Lúc này anh thật sự rất tức giận, có lẽ đây cũng là cơ hội duy nhất để cô có thể rời khỏi Mạc Trọng Huy.

--

Cái gọi là ngày suy nghĩ, đêm sẽ nằm mộng, đêm đó An Noãn đã có một giấc mộng rất đẹp, mơ thấy cô rời khỏi Mạc Trọng Huy, rời khỏi biệt thự, mơ thấy mình đi tới nước Pháp, mơ thấy một hôn lễ đơn giản mà ấm áp, nhưng cô lại không thấy rõ mặt chú rể, mắt cũng không mở ra được, rốt cục mở to mắt, lại thấy gương mặt phóng đại của Mạc Trọng Huy, An Noãn bị làm cho tỉnh, người đầy mồ hôi.

Ngoài cửa hai người hầu nghe được thanh âm khẩn trương chạy vào hỏi: “An tiểu thư, cô làm sao vậy? Có phải muốn vào nhà vệ sinh?”

An Noãn lắc đầu, tựa vào giường suy yếu nói: “Giúp tôi rót ly nước.”

Người hầu vội vàng rót cho cô ly nước. An Noãn cảm ly nước ấm, nhưng lòng bàn tay lại lạnh lẽo.

“An tiểu thư, cô không có việc gì chứ? Muốn kêu Trương trợ lý lên một chuyến, anh ta đang ở dưới lầu.”

An Noãn vẫn lắc đầu, thuận miệng hỏi: “Trương trợ lý không về nhà sao?”

“Không có, Trương trợ lý lo lắng cho Mạc tiên sinh, Mạc tiên sinh đến bây giờ cũng chưa về, cũng không liên lạc với ai, Trương trợ lý đã phái người đi những nơi có thể đều tìm không thấy người, anh ta sắp điên rồi.”

Người hầu còn lại cũng nói: “An tiểu thư, nếu không cô gọi điện thoại cho Mạc tiên sinh đi, Mạc tiên sinh nhất định sẽ nghe điện thoại của cô.”

An Noãn cười lạnh, giờ phút này Mạc Trọng Huy nhận được điện thoại của cô, không chừng sẽ tức giận đến hộc máu mà chết.

“Các người đi ra ngoài trước đi, tôi muốn ngủ tiếp.”

“An tiểu thư, cô thật sự không có việc gì sao? Trán cô rất nhiều mồ hôi, có muốn tôi giúp cô lau người?”

An Noãn khoát tay: “Yên tâm đi, tôi không sao, chỉ là nằm ác mộng.”

Người hầu không nói thêm, hai người đi ra. Trương Húc cũng nghe đến tiếng động, chạy đi lên hỏi hai người hầu chuyện gì.

“An tiểu thư nói cô ấy gặp ác mộng làm tỉnh lại, uống chén nước ấm lúc này đã ngủ.”

Trương Húc bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng âm thầm cảm khái, hai người rõ ràng yêu thương lẫn nhau, vì sao phải tra tấn nhau, sống không bằng chết.

Sáng hôm sau Trương Húc ở Mạc thị tìm được Mạc Trọng Huy, may mắn bình yên vô sự, Trương Húc nhẹ nhàng thở ra.

“Triệu tập tất cả mọi người trong tập đoàn Mạc thị tới phòng họp, nửa giờ sau, nếu ai vắng mặt hoặc muộn, trực tiếp khai trừ.”

Mạc Trọng Huy phát ra mệnh lệnh họp khẩn cấp, Trương Húc vội vàng đi an bài, nửa giờ, bây giờ cũng chưa đến giờ làm việc, không chừng mọi người còn đang trong mộng đẹp. Nửa giờ sau, vẻ mặt Mạc Trọng Huy đen thui đi vào phòng họp, bên trong đã ngồi rất đông người, rất nhiều người khi đến, quần áo cũng chưa kịp sửa sang lại tốt, chật vật không chịu nổi.

Hội nghị nội dung rất đơn giản, lợi dụng tất cả thủ đoạn, cho dù là phi pháp, chèn ép tất cả hạng mục và nghiệp vụ của tập đoàn Phi Vũ trong phạm vi cả

nước. Đây là đuôi tận giết tuyệt tập đoàn Phi Vũ! Trương Húc thờ hốc vì kinh ngạc.

Mạc Trọng Huy ở trên thương trường thủ đoạn luôn lưu loát, lãnh khốc vô tình, chèn ép một công ty nhỏ nhỏ vẫn lần đầu, mọi người đều thay Thường Tử Phi đổ mồ hôi hột. Chỉ có Trương Húc biết anh đang giận dữ vì phụ nữ.

“Trương trợ lý, cậu thống kê nhân viên những nhân viên vắng mặt hôm nay, kêu người bên phòng nhân sự tính tiền lương tiền thưởng chia hoa hồng toàn cho họ.”

Mạc Trọng Huy nói xong câu này, lập tức rời khỏi phòng họp.

Tất cả mọi người có mặt trong phòng họp nhẹ nhàng thở ra. Nửa giờ, kêu mọi người triệu tập đến, hội nghị ngắn gọn, mục đích minh xác. Đây luôn là tác phong làm việc của Mạc Trọng Huy. Mọi người đều hâm mộ tập đoàn Mạc thị cao tăng, lương một năm trăm ngàn vạn không phải chỗ nào cũng có, nhưng có ai biết bọn họ mỗi ngày đều lo lắng hãi hùng, nếu không cẩn thận công việc khó giữ được, sau này cũng đừng mơ tưởng sống yên trên thương trường. Hôm nay nếu trong vòng nửa giờ không đến kịp, tất cả cố gắng lúc trước cũng đều uổng phí, sự nghiệp như vậy mà dừng lại, không cần biết vì Mạc thị đã lập bao nhiêu công lao, cũng đều cho nghỉ. Làm cấp dưới của Mạc Trọng Huy, thực sự có cảm giác gần vua như gần cọp.

--

Trở lại văn phòng, ánh mắt Mạc Trọng Huy vẫn sắc bén, sắc mặt xanh mét.

Trương Húc theo anh trở lại văn phòng, do dự nhưng vẫn mở miệng thật cẩn thận báo: “Mạc tiên sinh, vết thương trên chân An tiểu thư có chút nghiêm trọng, bác sĩ Thẩm giúp cô ấy băng bó hết hai bàn chân, hiện tại cô ấy không thể xuống giường đi lại.”

Ánh mắt Mạc Trọng Huy lạnh như băng liếc qua: “Cậu không có chuyện gì để làm sao? Hay cậu cũng muốn xuống phòng nhân sự bộ thanh toán tiền lương?”

“Hiện tại tôi phải đi thống kê nhân viên đã vắng mặt trong hội nghị.” Trương Húc nói xong nom nớp lo sợ chạy đi.

Ở bên cạnh Mạc Trọng Huy đã lâu, anh ta cũng rất hiểu tính cách của anh, việc gì cũng có chừng có mực, bỏ chạy là kẻ sách tốt nhất. Người ngoài chỉ thấy anh lãnh huyết vô tình, kỳ thật anh cũng sẽ bị thương, sau khi bị thương anh không giống bất luận kẻ nào thổ lộ, luôn muốn yên tĩnh một mình, chính mình gặm nhấm vết thương.

Lúc này An Noãn cùng Thường Tử Phi đã chạm đến giới hạn của anh, anh luyện tiếu trừng phạt An Noãn, nhưng còn Thường Tử Phi chỉ sợ ngày lạnh không còn.

--

Tập đoàn Phi Vũ đối Mạc thị mà nó chỉ là một công ty nhỏ nhỏ, làm sao có thể là đối thủ của anh. Thường Tử Phi tự xử lý vài hạng mục, đều ở giai đoạn kết thúc, đột nhiên xảy ra vấn đề, một người lại đến một người, làm cho anh trở tay không kịp. Nguyên bản có thể hoàn tất, lúc này lại lỡ dở, bồi thường, tất cả hạng mục cơ hồ không có một cái nào may mắn thoát khỏi.

Cũng đúng lúc này, Phi Vũ rất nhiều người giữ chức vụ quan trọng đều đưa thư từ chức. Ngay cả người anh em của Hoa Vũ người đã cùng anh tranh đấu giành thiên hạ, cũng đưa đơn từ chức không chút để ý đến tiền bồi thường hợp đồng thôi việc.

“Thẩm Bái, cậu có thể nói cho tôi biết vì sao? Chúng ta cùng nhau ở nước ngoài du học, cùng nhau về nước mở công ty, hiện tại công ty gặp nguy cơ, Hoa Vũ thì đang ngồi tù, ngay cả cậu cũng giận tôi mà bỏ đi sao?”

Thường Tử Phi đem thư từ chức của Thẩm Bái xé thành mảnh nhỏ, ném lên không trung.

Thẩm Bái nhú mày cúi đầu nói: “Tử Phi, thực xin lỗi, nếu cậu còn xem tôi là anh em thì để tôi đi, chuyện của tập đoàn Phi Vũ cậu cũng rất hiểu rõ, cậu cũng sớm buông tay đi.”

“Cậu đã quên năm đó cậu ở nước ngoài du học, cuộc sống khó khăn là ai giúp đỡ cậu? Cậu đã quên mẹ cậu sinh bệnh, là ai cho cậu mượn tiền thuốc men? Cậu đã quên mấy năm nay Phi Vũ đã mang đến cho cậu bao nhiêu ích lợi? Toàn bộ cậu đều quên sao?”

Thẩm Bái cúi đầu cảm tính nói: “Tử Phi, tôi biết cậu là người tốt, cậu đối với tôi rất tốt, đã giúp tôi rất nhiều trong cuộc sống. Nhưng tôi nổi khổ, công ty này hai ngày nay đột nhiên xuất hiện ra nhiều vấn đề, tôi tin trong lòng cậu cũng rõ ràng, cậu đắc tội Mạc tiên sinh, công ty không có khả năng tiếp tục vận chuyển. Tôi còn mẹ già cần chăm sóc, bà đang nằm bệnh viện, chi phí rất cao, tôi có thể chịu khổ, nhưng không thể để cho bà cũng chịu khổ với tôi. Tử Phi, tôi thật sự không thể không có việc làm, tôi không dám đắc tội Mạc tiên sinh.”

Thường Tử Phi đê mi tâm, nơi này mấy ngày nay rất đau.

“Tử Phi, tôi không biết tại sao anh lại đắc tội Mạc tiên sinh, nhưng tôi biết anh hiểu rất rõ, buông bỏ tôn nghiêm, đi nói lời xin lỗi. Cho dù không vì bản thân cậu, cũng vì người nhà cậu, vì cậu và Hoa Vũ một tay dựng nên Phi Vũ.”

Thường Tử Phi ngồi xuống ghế làm việc bình tĩnh hỏi: “Rồi Phi Vũ cậu muốn đi đâu?”

“Tôi đến Mạc thị làm offer.”

Thường Tử Phi dùng sức đè lại mi tâm: “Mạc thị đưa ra điều kiện rất tốt?”

Thẩm Bái nhủ mảy thành thực nói: “Tử Phi, cho dù Mạc thị không ra điều kiện gì, tôi cũng không dám không nghe theo mệnh lệnh của Mạc tiên sinh. Huống chi bọn họ đưa ra điều kiện quả thật thực mê người, Mạc thị hỗ trợ trả tất cả tiền bồi thường hợp đồng làm việc với Phi Vũ, lương một năm ở Mạc thị cũng gấp đôi so với Phi Vũ.”

Thường Tử Phi khoát tay áo, thản nhiên nói, “Người đi đi.”

“Tử Phi, tội coi cậu như anh em, hy vọng cậu nghe tôi khuyên một câu, đừng đấu cùng Mạc tiên sinh, toàn bộ Giang thành không có ai có thể thắng được anh ta, ngay cả Lương Trạch Minh, nhìn thấy anh ta cũng phải cúi đầu khom lưng, rất sợ đắc tội anh ta. Nam tử hán đại trượng phu, có được dân được, cúi đầu nhận sai cũng không sao.”

“Nếu người phụ nữ của anh bị người ta đoạt mất, để cho người ta chà đạp, rồi kêu cậu đi cúi đầu nhận sai, cậu vui sao?”

Thẩm Bái mím môi, xoay người bỏ đi. Nói như vậy tập đoàn Phi Vũ đúng là bị hủy bởi vì một người phụ nữ.

--

Chân An Noãn bị thương ở nhà nghỉ ngơi một tuần, hiện tại đã có thể xuống giường, Thẩm Cẩm Phong mỗi ngày tự mình tới giúp cô thay thuốc, niềm vui duy nhất của An Noãn mỗi ngày chính là đùa giỡn với Thẩm đại mỹ nhân.

Mấy ngày nay, ngay cả Trương Húc cũng mất tích, an bài người hầu trong nhà chăm sóc cô. Không thấy Mạc Trọng Huy, khẩu vị An Noãn lại rất tốt, mỗi ngày đều ăn rất nhiều. Điều này làm cho người hầu rất là buồn bực, nghĩ An Noãn dùng ăn uống quá độ để phát tiết.

“Bác sĩ Thẩm, hôm nay tôi có thể đi tắm rồi chứ?”

“Nếu cô nghe lời tôi thì có thể, trừ phi có người giúp cô. Mạc tiên sinh cũng không ở nhà, nếu không để tôi giúp cô.”

Thẩm Cẩm Phong cũng thích cùng cô nói giỡn, miệng không đứng đắn nói.

“Tôi thật ra không sao cả, cũng không biết Mạc Trọng Huy có vui vẻ đồng ý hay không.”

Thẩm Cẩm Phong nhướn mắt cười nói: “Chỉ đùa một chút, cô trăm ngàn đừng nói lại với Mạc tiên sinh, anh ta rất hung dữ, tôi đắc tội không nổi.”

Nói tới đây, đột nhiên An Noãn lo lắng cho Thường Tử Phi, cũng không biết anh thế nào rồi. Tất cả điện thoại trong nhà đều ngừng, người hầu không ai dám cho cô mượn di động, ngay cả Thẩm Cẩm Phong cũng không dám.

“Bác sĩ Thẩm, anh cho tôi mượn di động gọi một chút, chúng ta rất tốt, anh sẽ không nhò mọn đến nỗi không cho tôi mượn điện thoại.”

“Đừng đừng đừng, nói cũng không thể nói lung tung, tôi với cô như thế nào tốt, người không biết sẽ nghĩ rằng chúng ta có cái gì. Lời này nếu rơi vào tai Mạc tiên sinh, tôi chết chắc.”

An Noãn bĩu môi tức giận hừ nói: “Vì sao một đám các người đều sợ hãi anh ta?”

“Phòng chừng toàn bộ Giang thành cũng chỉ có một mình cô không sợ anh ta, anh ta yêu cô, bởi vậy cho dù rất tức giận cũng sẽ không làm gì cô, chỉ biết lấy chúng tôi để phát tiết. Nói đến, tôi vẫn rất ngạc nhiên, cô thật sự cùng Thường Tử Phi lên giường?”

Thẩm Cẩm Phong bắt đầu không tin lời An Noãn, nhưng mấy ngày nay động tác của Mạc Trọng Huy rất lớn, chỉ sợ là sự thật.

An Noãn cười nói: “Thiên chân vạn xác, bằng không sao Mạc Trọng Huy lại tức giận như thế.”

Thẩm Cẩm Phong thối cô một ngụm: “Nào có ai đem yêu đương vụng trộm nói đến kiêu ngạo như vậy, cô không e lệ? Chẳng lẽ Mạc tiên sinh không thỏa mãn được cô, không nên a.”

An Noãn đảo cặp mắt trắng dã, không hiểu lý anh.

“Này, lộ ra một chút, Mạc tiên sinh cùng Thường Tử Phi, ai lợi hại hơn?”

“Đương nhiên là Thường Tử Phi lợi hại, nếu Mạc Trọng Huy có thể thỏa mãn tôi, sao tôi còn muốn đi yêu đương vụng trộm? Nếu anh thật muốn biết, tôi sẽ nói cho anh biết, Mạc Trọng Huy nhỏ rất nhỏ, hơn nữa thời gian cũng rất ngắn, anh đừng nhìn anh ta thường xuyên tập thể hình bơi lội, một chút sức lực anh ta cũng không có, chỉ hai lần liền mệt không động dậy nổi, người phụ nữ nào theo anh ta cũng đều không chịu nổi. Hoàn toàn không thỏa mãn được.”

Thẩm Cẩm Phong cả kinh mở to hai mắt nhìn.

“Không thể nào, An Noãn, cô đang đùa giỡn với tôi phải không, Mạc Trọng Huy sẽ không giống như cô nói.”

“Anh cũng không phải phụ nữ, anh cũng không cùng anh làm qua, anh đương nhiên không biết. Anh ta chỉ có bề ngoài tuấn tú, nếu cời hết quần áo quá thực làm cho người ta thất vọng, buổi tối nhiều lắm chưa đến mười phút, anh ta liền không đứng dậy nổi.”

“Trời ạ! Tin tức lớn nha!” Thẩm Cẩm Phong vỗ đùi, cười đến cong lưng: “Này nếu bán cho tòa soạn báo, kiếm không ít nha.”

Trương Húc ho nhẹ, rất sợ An Noãn càng nói càng xấu xa.

Thẩm Cẩm Phong nghe được thanh âm, lại thấy ngoài cửa kia một thân hình cao lớn, nhất thời cười không ra tiếng. An Noãn cũng thấy được Mạc Trọng Huy, mặt đỏ lên.

“Bác sĩ Thẩm, thay thuốc xong rồi?” Trương Húc thấp giọng nhắc nhở.

Thẩm Cẩm Phong áp a áp ứng nói: “Đổi, đổi tốt lắm, tôi đi trước.”

Thẩm Cẩm Phong vội vàng thu dọn hòm thuốc.

“Vết thương trên chân An tiểu thư đã rất tốt, nhưng tốt nhất vẫn không nên xuống giường đi lại, bằng không rất khó khỏi hẳn.”

Thẩm Cẩm Phong lưu lại một câu, giống như chạy trốn rồi khỏi biệt thự.

Trương Húc thấy sắc mặt Mạc Trọng Huy xanh mét, phần nộ miêu tả sinh động, vội vàng nói: “Mạc tiên sinh, tôi kê người hầu đưa An tiểu thư về phòng ngủ? Hiện tại cô ấy nên nghỉ ngơi.”

“Tôi thấy tinh thần cô ấy rất tốt, cậu đi tìm mấy mấy người đàn ông tới đây, bởi cô ấy tâm sự, để cô ấy xem, ai nhỏ ai lớn.”

Trương Húc thở hộc vì kinh ngạc: “Mạc tiên sinh, bác sĩ Thẩm để quên chìa khóa xe, tôi đi đưa cho anh ta.”

Trương Húc cũng không biết chìa khóa xe trên bàn là của ai, cầm lấy bước đi.

Ra đến bên ngoài, thấy xe Thẩm Cẩm Phong còn chưa đi, cái chìa khóa này quả nhiên là của anh ta.

Thẩm Cẩm Phong nhẹ nhàng thờ ra đi về phía Trương Húc cười đùa: “Chìa khóa của tôi, tôi thật không dám đi vào, Trương Húc, anh thật đúng là anh em tốt của tôi nha.”

Trương Húc hừ hừ tức giận mắng: “Thẩm Cẩm Phong, anh mẹ nó lá gan cũng thật lớn, dám cùng An tiểu thư đùa giỡn Mạc tiên sinh, anh không biết Thường Tử Phi chết như thế nào sao?”

“Thường Tử Phi đã chết sao? Không thể nào, Mạc tiên sinh đã giết anh ta?”

“Anh --” Trương Húc buồn bực nói: “Ý của tôi là anh không biết tập đoàn Phi Vũ tập đoàn chết như thế nào sao, mà anh dám.....”

“Trương Húc, tôi biết anh là người hùng bên cạnh Mạc tiên sinh, anh nhất định phải giúp tôi nói vài lời tốt nha, bằng không tôi mẹ nó nhất định chết chắc.”

Biểu tình của Thẩm Cẩm Phong như muốn khóc.

“Hừ, anh chờ chết là vừa rồi.”

Dù sao cũng chết, Thẩm Cẩm Phong bất chấp tất cả thần thần bí bí hỏi: “Trương Húc, anh là trợ lý bên cạnh Mạc tiên sinh, chắc là đã thấy qua hạ thân của anh ta rồi, có phải thật sự rất nhỏ? Khó trách bên cạnh anh ta không có phụ nữ, tôi còn nghĩ anh ta có bệnh sạch sẽ, mới không dễ dàng chạm đến phụ nữ, hiện tại xem ra là không đủ tự tin nha.”

“Thẩm Cẩm Phong, anh thật muốn chết sao? Anh có muốn tự mình đi tìm Mạc tiên sinh chứng thực không?”

“Tôi nào dám nha, cũng chỉ có chút hiếu kỳ mà thôi.”

“Tôi đây sẽ thanh toán lòng hiếu kỳ của anh, Mạc tiên sinh thật sự rất nhỏ, nhưng dù sao cũng lớn gấp hai lần anh.”

Thẩm Cẩm Phong bị tức hộc máu.

--

Mạc Trọng Huy tự mình ôm An Noãn lên giường, giống như mún trứng phật tại đây. An Noãn bị kinh ngạc đến giờ vẫn chưa hoàn hồn con chưa kịp phản ứng gì, Mạc Trọng Huy đã ngồi ở trên người cô.

“Có phải em đối với hạ thể của đàn ông rất có nghiên cứu, em đã thấy qua hạ thể của bao nhiêu người đàn ông rồi? Nói cho anh biết như thế nào là lớn như thế nào gọi là nhỏ.”

Mặt An Noãn đến bây giờ vẫn còn đỏ, nghe xong lời anh mặt cô càng đỏ lợi hại hơn.

“Anh nghe được bao nhiêu?” Cô run giọng hỏi.

“Em và Thẩm Cầm Phong đùa giỡn đã nói những gì anh đều nghe được. Nếu không kêu Thẩm Cầm Phong lên đây, còi hết quần áo cho em xem?”

An Noãn lấy tay che mặt, xấu hổ đến muốn tìm chỗ chui vào.

“Hiện tại đang giả vờ thẹn thùng sao? Có nghiên cứu như vậy, kinh nghiệm phong phú như vậy, có muốn ném thử hương vị xem ai tốt hơn không?”

Mạc Trọng Huy nói xong bắt đầu cười quần.

An Noãn sợ hãi, nhắm mắt lại quát: “Mạc Trọng Huy, anh đừng xằng bậy, tôi và Thẩm Cầm Phong chỉ đùa giỡn.”

“Hiện tại sợ hãi, đã trễ.”

An Noãn kêu lớn lên: “Mạc Trọng Huy, không cần, anh không cần như vậy, tôi biết sai rồi, tôi không bao giờ dám đùa giỡn anh nữa.”

An Noãn sắp ngất đi, cô cùng Mạc Trọng Huy ở bên nhau đã lâu, đã làm vô số lần, nhưng chưa bao giờ thấy qua vật tượng trưng cho đàn ông của anh. Điên rồi, Mạc Trọng Huy nhất định là điên rồi.

“Mạc Trọng Huy, anh nhất định phải bức tôi so sánh hương vị giữa anh và Thường Tử Phi sao?”

Lời này của An Noãn vừa nói ra, Mạc Trọng Huy dừng lại tất cả động tác, sắc mặt trắng bệch, híp

hai mắt màu đỏ tươi.

An Noãn thấy lời này hiệu quả, cố ý đã kích anh: “Tôi cùng Thường Tử Phi lên giường, anh không chê tôi bẩn sao? Anh không phải thích sạch sẽ sao, phụ nữ phải chưa từng có người đàn ông nào chạm qua thân thể. Vừa rồi tôi cùng Thẩm Cầm Phong nói chuyện phiếm bị anh nghe được, nói của anh nhỏ, thời gian ngắn .. tất cả đều là nói nhăng nói cuội, nhưng có một chút là sự thật, tôi càng thích cảm giác làm cùng Thường Tử Phi, bởi vì cùng người mình thích làm chuyện đó, cái loại hạnh phúc này là từ trong ra ngoài.”

Mạc Trọng Huy bị tức chết lặng. Anh mặc quần áo xuống giường, lập tức lại biến thành nhả nhặn tuần tú.

“Về sau em sẽ không bao giờ có loại cảm giác này nữa, hôm nay anh về để nói với em, tập đoàn Phi Vũ đã tuyên bố phá sản, anh dùng một thời gian rất ngắn, làm cho Thường Tử Phi trở thành hai bàn tay trắng.”

“Mạc Trọng Huy, anh con mẹ nó không phải người!” An Noãn bệnh tâm thần rống giận.

“Tình nhân của em không chừng đang mua say ở quán bar, có muốn đi an ủi anh ta?”

An Noãn ngồi bật dậy trên giường, muốn cùng liều mạng với Mạc Trọng Huy.

Anh dùng lực nắm chặt cổ tay cô, giọng nói như ma quỷ vang lên: “An Noãn, đừng tiếp tục chọc giận anh, anh có một ngàn lẻ một biện pháp chính chết anh ta, anh cũng có thể tùy tiện ấn cho anh ta một tội danh, làm cho nửa đời sau của anh ta phải trải qua trong tù.”

An Noãn ngã ngoi ở trên giường,

“Không có lật pháp sao? Mạc Trọng Huy, anh cho là anh là thiên vương lão từ sao?”

Anh ngả ngón nắm cằm của cô nâng lên: “Ồ Giang thành, anh chính là vương pháp. Em nghĩ thế giới này còn có công bằng sao? Người phụ nữ của anh, đừng ngây thơ nữa.”

“Mạc Trọng Huy, rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

“Ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, tuy rằng em đã ô uế, nhưng em vẫn người phụ nữ của anh, anh sẽ không gặp mặt em, nhưng cho dù hủy diệt em, anh cũng sẽ không để cho bất luận kẻ nào chạm đến em một lần nữa.”

“Mạc Trọng Huy, anh biến thái, tôi nguyện rửa cả nhà anh.”

Mạc Trọng Huy cười lạnh ra tiếng, nâng cằm cô lên híp mắt hỏi: “Lặp lại lần nữa, em muốn nguyện rửa ai?”

An Noãn rốt cuộc không dám nằng nữa, gạt bàn tay ngã ngón của anh ra, chui vào ổ chăn.

--

Từ hôm đó trở đi, Mạc Trọng Huy vẫn ở trong biệt thự, nhưng anh không về phòng ngủ, người hầu giúp anh dọn sang phòng sách, cách vách với thư phòng, cách phòng An Noãn rất xa.

Anh đại khái cảm thấy cô hơi bản, cũng không cùng An Noãn ăn cơm, mỗi lần đều là An Noãn ăn xong anh mới ăn. Có đôi khi ở nhà không tránh khỏi đánh đổi mặt, Mạc Trọng Huy luôn ghét bỏ nhũn mảy, không muốn nhìn cô dù chỉ một cái liếc mắt.

Cũng từ hôm đó, Thẩm Cẩm Phong cũng không có tới biệt thự nữa, cũng không biết Mạc Trọng Huy có làm gì anh ta không. Vết thương trên chân An Noãn đổi thành một bác sĩ nữ đến trị liệu,

hiện tại cô đã hoàn toàn có thể xuống giường đi lại.

Vì không muốn chạm trán với Mạc Trọng Huy, phần lớn thời gian An Noãn đều tránh ở trong phòng của mình, đọc sách, nghe nhạc. Cô không có cách nào liên hệ với người bên ngoài, không có đi động, không có TV. Cũng không biết Thường gia đã như thế nào, di Nghiê chắc là lại bắt đầu chán ghét cô.

Cô còn lo lắng La Hiểu Yến, sợ Mạc Trọng Huy tìm cô ấy phiền toái. An Noãn cảm thấy chính mình đúng như Thẩm Cẩm Phong nói, có tai họa, ai có liên quan đến cô đều không có tốt kết quả. An Noãn ăn cơm trưa không bao lâu, lại cảm thấy đói bụng, xuống lầu tìm đồ ăn, mới thấy Mạc Trọng Huy đang ăn cơm trưa.

Theo bản năng muốn chạy trốn, người hầu thấy liền gọi cô.

“An tiểu thư, có phải lại đói bụng? Mạc tiên sinh đang dùng cơm, cô cũng đến ăn thêm chút đi.”

Người hầu không biết chuyện của ngày hôm đó, cực lực muốn tác hợp bọn họ.

“Không cần, tôi không đói bụng, chỉ muốn rót ly nước.”

“Cô muốn uống nước kêu một tiếng là tốt rồi, bác sĩ nói chân cô còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, vẫn nên tận lực không xuống giường đi lại.”

Đối mặt với sự quan tâm của bọn họ, trong lòng An Noãn có chút cảm động, trong biệt thự này vẫn có ấm áp.

Không biết Mạc Trọng Huy đã an bài bao nhiêu người hầu trong biệt thự, ở chung lâu như vậy, có mấy người thậm chí An Noãn ngay cả tên cũng chưa biết hết, nhưng các cô ấy mỗi người đều đối với cô rất tốt, tận tâm hết sức chiều cô. Chân An Noãn không thể xuống giường trong khoảng thời gian này, có mấy người một đêm không ngủ, chia nhau chiếu cô. Tuy rằng An Noãn rất gầy,

cũng rất nhẹ, nhưng các cô ấy còn rất nhỏ tuổi ôm cô lên lầu xuống lầu, đến chỗ này đi chỗ nọ, vẫn thực vất vả, mệt chết đi.

Những chuyện này An Noãn nhất nhất ghi tạc trong lòng.

Người hầu rót cho An Noãn ly nước ấm cười nói với cô: “An tiểu thư, nếu cô đói bụng ngồi xuống ăn một chút, có mấy món cũng là đồ ăn mà cô thích nhất.”

An Noãn nhìn trên bàn cơm đủ các món ăn tinh xảo nuốt nước miếng, cô đứng rất xa nhưng vẫn ngửi được mùi thơm của đồ ăn.

Cuối cùng không qua được chính mình, An Noãn đi qua ngồi xuống bàn ăn: “Làm phiền giúp tôi lấy một chén cơm.”

Cô thấy Mạc Trọng Huy ghét bỏ nhũn mảy, tiếp theo dùng sức buông đũa.

Người hầu cũng ngại người an ủi An Noãn: “An tiểu thư, mỗi ngày Mạc tiên sinh đều ăn không nhiều lắm, có thể đã ăn no.”

An Noãn thực cảm kích thiện ý của các cô cười nói: “Không có việc gì, anh ta càng ghét bỏ tôi, tôi càng phải ghé thăm anh ta.”

“An tiểu thư, gần đây khẩu vị rất tốt.”

An Noãn không thấy được biểu tình thâm ý của người hầu cười ha ha nói: “Đúng vậy, tâm tình tốt, khẩu vị tự nhiên tốt.”

Mạc Trọng Huy càng không để ý tới cô, cô càng vui vẻ. Buổi tối một người nằm ở giường lớn, không có Mạc Trọng Huy ép buộc, cô mỗi ngày đều ngủ rất ngon, cơ hồ ngày ngày đều ngủ thẳng đến tự nhiên tỉnh. Nhưng cũng có khi ban đêm đói bụng, mới có thể tỉnh lại ăn cái gì.

Trong khoảng thời gian này ánh mắt của Trương Húc nhìn cô cũng rất kỳ quái, Trương Húc đi theo Mạc Trọng Huy có cùng ý tưởng đen tối, đại khái cũng giống như Mạc Trọng Huy ghét bỏ cô. An Noãn mới không quan tâm, cô không cần phải lấy lòng người bên cạnh Mạc Trọng Huy.

Nhưng về chuyện của Thường Từ Phi, cô rất muốn tìm hiểu qua Trương trợ lý.

--

Rất cực có một ngày, cô thấy một mình Trương Húc ở phòng khách xem TV, nhìn không được đi đến gần anh ta hỏi: “Trương trợ lý, Mạc tiên sinh đâu?”

Trương Húc hơi hơi dùng một chút, tựa hồ bị kinh ngạc không nhỏ.

“Mạc tiên sinh ở phòng tập thể thao.”

Lúc Trương Húc nói lời này, khóe miệng trẻ ra, có thể là nghĩ tới chuyện hôm đó An Noãn đùa giỡn.

“Trương đặc trợ, tôi có chuyện muốn hỏi thăm anh.”

Trương Húc bữu môi lạnh lùng nói: “Nếu là về Phi Vũ hoặc là chuyện của Thường Tử Phi, An tiểu thư vẫn không cần mở miệng, cái gì tôi cũng không biết.”

An Noãn thật muốn giết chết anh ta.

“Trương trợ lý, anh đừng quá đáng, bình thường tôi đối đãi với anh không kém nha, anh đừng một chút nhân tình cũng không có.”

“An tiểu thư, tuy rằng cô đối với tôi không kém, phải nói là cô đối với tôi rất tốt, nhưng chúng ta cũng không có nợ nhau nhân tình gì.”

“Anh!” An Noãn bị tức không nhẹ.

Cô biết Trương Húc là một cây cân, không thể cùng anh ta cứng rắn, vì thế khẩn cầu: “Trương trợ lý, tôi van cầu anh, tôi chỉ muốn biết hiện tại Thường Tử Phi thế nào? Tập đoàn Phi Vũ thật sự phá sản sao? Mạc Trọng Huy rốt cuộc đã làm gì anh ấy?”

Trương Húc xấu hổ.

“An tiểu thư, cô một lúc hỏi nhiều như vậy, tôi biết trả lời câu nào.”

“Vậy anh trả lời tôi một câu, tập đoàn Phi Vũ thật sự phá sản?”

Trương Húc mím môi nghiêm trang nói: “Nếu cô thật muốn biết đáp án là đúng vậy, tập đoàn Phi Vũ đã tuyên bố phá sản.”

An Noãn thờ dài cúi đầu hỏi: “Mạc Trọng Huy làm như thế nào? Chỉ dùng thời gian một tuần, làm cho một công ty lớn như vậy phá sản.”

“Mạc tiên sinh cái gì cũng chưa làm, là bên trong tập đoàn Phi Vũ mâu thuẫn, quản lý không được mà tạo thành.”

“Trương trợ lý, đã là khi nào mà anh còn thay Mạc Trọng Huy nói chuyện, anh ta tri pháp phạm pháp, còn anh cũng bắt chước anh ta, hai người ở Giang thành đã làm bao nhiêu chuyện xấu? Không sợ trời phạt sao? Người khác tân tân khô khô rất nhiều năm mới có được giang sơn, chỉ bằng một câu nói của anh ta, tất cả đều mất đi, lương tâm các người đều bị câu ăn hết rồi.”

“An tiểu thư, cô đừng kích động.”

“Không phải tôi kích động, là các người quá đáng.”

Mạc Trọng Huy không biết vừa tắm ở đâu, vừa lau tóc vừa đi tới cau mày hỏi Trương Húc: “Xảy ra chuyện gì? Ở đây ồn ào cái gì?”

Trương Húc đang muốn nói cái gì, An Noãn tức giận xen vào: “Trương trợ lý nói anh ta thích tôi, thăm mền tôi đã lâu.”

An Noãn nói xong tức giận lên lầu.

Về mặt Trương Húc ủy khuất: “Mạc tiên sinh, không phải như thế, An tiểu thư cô ấy nói bậy.”

Mạc Trọng Huy bất đắc dĩ lắc đầu: “Tôi biết, cô ấy nổi điên, đừng để ở trong lòng.”

“An tiểu thư hỏi tôi về chuyện tập đoàn Phi Vũ và Thường Tử Phi, tôi chỉ nói với cô ấy Phi Vũ đã phá sản.”

Mạc Trọng Huy thờ dài thật sâu, ánh mắt tràn đầy ưu sầu.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Mang Thai, Phá Thai

Trong một đêm, Thường gia có thể nói là phát sinh biến hóa đến nghiêng trời lệch đất, tập đoàn Phi Vũ đóng cửa, Thường Tử Phi hai bàn tay trắng. Nghê Tuệ chịu không nổi đã kích, khí huyết công tâm đưa vào bệnh viện, cũng may cấp cứu kịp thời. Nửa tháng Nghê Tuệ nằm ở bệnh viện một câu

cũng không nói.

Thường Tử Hình tức giận lên án Thường Tử Phi: “Đều là do anh làm hại, kêu anh không nên đi trêu chọc An Noãn, anh càng muốn đi trêu chọc cô ta, bây giờ thì tốt rồi, công ty bị hủy, làm cho mẹ tức đến ra nông nỗi này, anh cảm thấy nỡ mẫn rồi chứ.”

Giang Thiên Nhu chịu không được ngắt lời Thường Tử Hình gầm nhẹ: “Tử Hình, hiện tại em trách anh ấy thì có thể thay đổi được gì, anh ấy đã rất khó chịu, chúng ta cũng không cần chỉ trích nhau nữa, điều quan trọng bây giờ là điều trị bệnh tình cho mẹ.”

“Mẹ em không bệnh, chỉ là bị An Noãn chọc tức.”

Nếu giết người mà không cần ở tù, Thường Tử Hình hận không thể lấy dao giết chết An Noãn.

“Phụ nữ đều là hồng nhan họa thủy, đời này tôi cũng không muốn kết hôn, tôi không muốn đi gieo tai họa cho người khác.” Thường Tử Hình tức giận đến phát hỏa nói.

Giang Thiên Nhu khước miệng trẻ ra, cô đi đến trước mặt Thường Tử Phi vỗ nhẹ vai anh, thấp giọng nói: “Em với anh về tắm rửa trước, ngày mai lại đến thăm mẹ, anh đã lâu không có nghỉ ngơi cho tốt.”

Thường Tử Hình thấy vẻ mặt Thường Tử Phi đau khổ, cũng cảm động. Co là trợ lý bí thư của thị trường, mỗi ngày đều bận rất nhiều công việc, không có thời gian chăm sóc Nghê Tuệ, đều là Thường Bách và Thường Tử Phi chăm sóc bà.

“Anh, anh và chị dâu về nhà nghỉ ngơi trước đi, hôm nay em ở lại đây chăm sóc mẹ, ngày mai em nghỉ.”

Thường Tử Phi cùng Giang Thiên Nhu trở về nhà.

“Đồ của anh trong nhà đã bị anh mang đi hết, anh đi trước tắm thay áo ngủ, em đi mua cho anh ít quần áo và đồ dùng hằng ngày.”

“Không cần.” Thường Tử Phi ôn nhu ngắt lời cô: “Anh về đây là có chuyện muốn nói với em.”

Giang Thiên Nhu dự cảm có chuyện không tốt cười nói: “Có cái gì chờ anh tắm xong nói sau, em đi mua đồ trước.”

Thường Tử Phi nắm cổ tay cô nhẹ nhàng nói: “Em biết anh muốn nói cái gì, chúng ta đừng trốn tránh nữa.”

Giang Thiên Nhu ngồi xuống sofa đối diện với Thường Tử Phi.

Trầm mặc thật lâu, Thường Tử Phi đưa cho cô một cái thẻ mở miệng: “Tập đoàn Phi Vũ đã phá sản, trong thẻ này có một ngàn năm trăm vạn, một trăm ngàn em giúp anh trả cho Giang lão gia tử, còn năm trăm vạn là anh muốn bồi thường cho em, anh biết số tiền này rất nhỏ nhưng anh đã cố gắng hết sức. Ngày nào đó rảnh rồi, chúng ta làm thủ tục ly hôn.”

Anh nói rất thoải mái. Năm trăm vạn đó giống như muốn đổi lấy sự thanh thản.

Nước mắt Giang Thiên Nhu chảy xuống nghẹn ngào nói: “Thường Tử Phi, anh xem em là cái gì, hiện tại là đã khi nào anh cũng không quên phải ly hôn, anh cứ như vậy muốn ly hôn với em sao?”

“Anh chỉ còn hai bàn tay trắng, không cho em được hạnh phúc, thậm chí ngay cả về sau muốn mua cho em một cái túi xách cũng không đủ tiền. Em là thiên kim tiểu thư của Giang gia, từ nhỏ em đã sống trong nhung lụa, anh không thể để em đi theo anh chịu khổ. Thiên Nhu, em còn trẻ, dựa vào điều kiện của em, nhất định có thể sẽ tìm được một người đàn ông tốt. Anh là một thằng khốn, đã lãng phí tuổi thanh xuân quý giá của em, anh không cầu em tha thứ, chỉ hy vọng em có thể hạnh phúc.”

Giang Thiên Nhu càng khóc lợi hại hơn: “Anh nghĩ rằng em gả cho anh là vì tiền của anh sao? Từ nhỏ em đã không thiếu tiền, em cũng không cần tiền của anh. Cái em muốn là con người của anh, vợ chồng vốn là phải đồng cam cộng khổ, em không thể ở lúc anh gặp nạn rồi khỏi anh. Thường Tử Phi, anh muốn ly hôn với em, không có cửa đâu, em chết cũng sẽ không ký tên.”

Thường Tử Phi mỗi một xoa xoa huyết thái dương.

“Giang Thiên Nhu, em sẽ hối hận, anh không đáng để em làm như vậy.”

“Có đáng giá hay không không phải do anh nói mà là em dụng tâm cảm thụ.” Giang Thiên Nhu nói xong ngồi xuống bên cạnh anh, dùng sức nắm tay anh kiên định nói: “Thường Tử Phi, em biết lúc trước em đã làm rất nhiều chuyện sai trái, tính tình em cũng không tốt, tùy hứng kiêu căng, em còn lừa gạt anh, chọc mẹ anh tức giận, tóm lại em làm sai rất nhiều chuyện, về sau em sẽ sửa, anh đừng ly hôn với em được không?”

“Cho dù anh không đề cập tới ly hôn, người nhà em cũng sẽ không cho em tiếp tục đi theo anh chịu khổ.”

“Không, ai cũng không thể chia rẽ chúng ta.” Giang Thiên Nhu nhào vào lòng anh: “Thường Tử Phi, em biết bây giờ anh không thương em, em cũng biết trong lòng anh chỉ có An Noãn, em nguyện ý chờ, dùng thời gian cả đời để chờ em cũng nguyện ý. Đừng ly hôn với em được không, em xin anh.”

Tình yêu luôn dễ dàng làm cho người ta liều lĩnh, anh yêu An Noãn, yêu đến bất chấp tất cả, chẳng sợ vì cô hai bàn tay trắng, anh cũng chưa từng hối hận vì yêu cô. Giang Thiên Nhu yêu anh, cô cũng không quan tâm đến bất cứ điều gì, mặc dù lúc trước đã làm nhiều chuyện xấu, chung quy cũng không bỏ

được một chữ ‘Yêu’, cái gì tự tôn, cái gì tự ái, toàn bộ đều có thể vứt bỏ, cho dù hèn mọn hơn nữa cũng cam tâm tình nguyện.

Thường Tử Phi im lặng để cô ôm mình hồi lâu mới nhẹ nhàng đẩy cô ra.

“Giang Thiên Nhu, chúng ta ly hôn trước, cho anh thời gian được không, hiện tại trong lòng anh có người khác, đối với em hay đối với anh cũng không công bằng. Đợi cho anh dần dần quên đi An Noãn, nếu em vẫn còn muốn tiếp tục, anh nhất định cưới em về nhà, hảo hảo yêu thương em.”

Giang Thiên Nhu quyết tâm không chịu ly hôn cùng anh, ôm lấy thắt lưng anh chết cũng không buông tay: “Em mặc kệ trong lòng anh có ai, em cũng sẽ không ly hôn với anh, trừ phi em chết, nếu không Thường Tử Phi anh chính là chồng của em, Giang Thiên Nhu em chính là vợ của anh. Em có thể cho anh thời gian, không ly hôn em cũng có thể cho anh thời gian.”

Về mặt Thường Tử Phi bất đắc dĩ.

“Anh đừng bứt bỏ em có được không, hiện tại mẹ anh cần người chăm sóc, anh cũng cần người chiều cõ, Thường Tử Phi, anh có thể tiếp tục đi gây dựng lại sự nghiệp của anh, em giúp anh chiều cõ tốt người nhà của anh. Em cam đoan, mặc kệ mẹ anh nói gì em, bà đối với em như thế nào, em cũng sẽ không tức giận với bà, vì anh, em cam đoan, em thề.”

Biểu tình của Thường Tử Phi vẫn như cũ không thể lay chuyển. Giang Thiên Nhu bất chấp tất cả, coi như Thường Tử Phi đã đáp ứng cô.

“Ta đi cho người mua quần áo, mua rửa mặt đồ dùng, người đi trước tắm rửa, trên người đều thôi.”

Giang Thiên Nhu vừa muốn chạy đi Thường Tử Phi lại nắm lấy cổ tay cô cúi đầu nói: “Cái gì cũng không cần mua, tất cả quần áo của anh để ở nhà khác, bây giờ anh đi lấy.”

“Em cũng phải đi, em với anh cùng đi.”

Giang Thiên Nhu mặt dày mày dạn đi theo, Thường Tử Phi do dự nhưng không có phản đối. Đến nhà trọ, Giang Thiên Nhu biết đây là nhà lúc trước anh ở chung với An Noãn, Thường Tử Phi tự mình động thủ, rất nhanh dọn xong quần áo.

Trên đường đi, Thường Tử Phi nói với cô: “Về sau nhà trọ kia chắc cũng sẽ không ai ở, em làm chủ giúp anh bán đi.”

Quả thực Giang Thiên Nhu không thể tin được lỗ tai của mình: “Anh nói cái gì, lặp lại lần nữa, em không nghe rõ.”

Thường Tử Phi lặp lại: “Đem nhà trọ bán đi, để lại không ai ở thì cũng lãng phí.”

Giang Thiên Nhu quả thực sẽ hưng phấn nhảy dựng lên, nghĩ rằng đây là anh muốn quên hết tất cả sao? Anh đây là đang khẳng định thân phận nữ chủ nhân của cô sao?

Cô vỗ ngực cam đoan: “Được, chuyện này cứ giao cho em, căn nhà đó rất đẹp, vị trí cũng tốt, khẳng định có thể bán được giá cao.”

--

An Noãn gần đây rất dễ đói bụng, ban đêm đang ngủ cũng bị đói đến tỉnh. Mỗi khi cô đói tỉnh, cũng không đi tìm đồ ăn. Cô không muốn làm phiền mọi người thêm, người hầu nếu biết cô đói bụng, khẳng định tất cả vui vẻ làm cho đồ cho cô ăn. Nhưng ban ngày các cô ấy đã chăm sóc cô rất mệt, An Noãn hy vọng họ có thể nghỉ ngơi tốt.

Nhưng hôm nay, cô đói bụng đến rất khó chịu, cũng không biết có phải đói đến phát bệnh hay không, cô chạy đến phòng tắm, ghé vào bồn cầu nôn khan, cái loại nôn mửa này khó chịu lợi hại, giống như có cái gì đang cọ vào dạ dày cô, giống như muốn đem đồ bên trong toàn bộ ối ra hết.

Nôn mửa xong, An Noãn dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt, về giường. Nhưng lăn qua lộn lại như thế nào cũng ngủ không được, cô buồn bực hổng rồi, buổi tối cũng ăn rất nhiều, bây giờ lại đói bụng. Thật sự kiên trì không được, An Noãn thay quần áo, thật cẩn thận đi xuống lầu.

Cô không dám bật đèn, tìm đèn pin chiếu sáng. Nhẹ nhàng đi vào phòng bếp, mở ra tủ lạnh, bên trong rất nhiều đồ ăn. Nhưng làm cô do dự là nửa muốn ăn mì, lại muốn ăn cháo, còn muốn ăn bánh ngọt.

Cuối cùng An Noãn quyết định món đơn giản nhất, một tô mì hai cái trứng. Mở lửa, cô nấu nước sôi.

Đột nhiên nghe được phía sau có tiếng bước chân nặng nề truyền đến, An Noãn sợ hãi, nhỏ giọng hỏi: “Ai, là ai?”

Người nọ không nói chuyện, An Noãn sợ hãi, vội vàng tắt đèn pin, đứng ở một chỗ cử động nhỏ cũng không dám.

Tiếp theo, cô nghe được ‘Lạch cạch’ một tiếng, đèn đột nhiên sáng. Trong lòng An Noãn căng thẳng, cô ‘A --’ kêu ra tiếng.

“Đêm hôm khuya khoắc phát điên cái gì!”

Âm thanh hùng hậu rất quen thuộc, An Noãn xoay người, dĩ nhiên là Mạc Trọng Huy. Dưới ngọn đèn mờ nhạt, con người anh có chút đen, cau mày biểu tình không chút để ý. An Noãn thở ra thật mạnh, tắt bếp, ngồi xuống ghế ở nhà ăn, đến bây giờ còn chưa thể hoàn hồn, giọng cũng run run.

“Anh làm tôi sợ muốn chết, tôi còn nghĩ đến trong nhà có ma, Mạc Trọng Huy, anh thật sự làm tôi sợ muốn chết.”

An Noãn thờ phỉ phò, thật lâu cũng không thể bình tĩnh.

“Trẻ như vậy ở trong này làm cái gì?” Nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch, mày anh cũng không giãn ra, ngược lại càng nhúu chặt hơn.

An Noãn lại hít vào một hơi thật dài: “Tôi đói bụng, dạ dày đói khó chịu, xuống đây tìm đồ ăn, vừa xuống đã bị anh làm cho sợ hãi.”

Mạc Trọng Huy mím môi, đi đến phòng bếp, nước trong nồi vẫn còn nóng. Anh giặt mình mờ bếp, một lần nữa để nước sôi, đem mì thả vào. Trong chốc lát, Mạc Trọng Huy nấu xong mì đem đến trước mặt An Noãn. An Noãn khó tin nhìn anh, trong khoảng thời gian ngắn cũng không muốn suy nghĩ nhiều, thậm chí chỉ muốn no bụng.

“Cám ơn anh.”

Cô không giống lúc trước giương ngang múa vuốt, xa lạ nói, cầm lấy đũa nồm to ăn.

“Cẩn thận nóng.”

Anh cũng khó giọng điệu tốt như vậy, nhưng mặt vẫn đen, ngồi ở đối diện cô không chút để ý nhìn cô đang ăn như bị bỏ đói nhiều ngày, cảm giác giống như mấy trăm năm chưa được ăn gì.

“Com chiều chưa ăn sao?”

“Không, đã ăn, nhưng vừa rồi dạ dày không thoải mái ỏi ra, bởi vậy đói bụng.”

Tay Mạc Trọng Huy đề mi tâm trên chọc nói: “Em thật không bạc đãi chính mình, đói bụng còn biết xuống kiếm đồ ăn.”

An Noãn nghe ra trong giọng nói của anh trào phúng, bất quá cô chỉ cười trừ. Rất nhanh đã ăn hết tô mì, ngay cả nước cô cũng không tha.

Ăn no uống xong chuẩn bị lên lầu, thấy Mạc Trọng Huy còn đứng, cô nhìn không được nói: “Tôi đi ngủ, anh cũng nghỉ ngơi sớm.”

An Noãn từng bước một lên lầu, Mạc Trọng Huy cũng đi theo cô phía sau. An Noãn đẩy cửa phòng đang muốn đi vào, thấy Mạc Trọng Huy đứng sau lưng cô.

An Noãn xoay người, cười đến cực kỳ sáng lạn: “Ngủ ngon.”

‘Bính --’ một tiếng đóng cửa lại, đem Mạc Trọng Huy nhốt ngoài cửa.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ cơ hồ không nói chuyện với nhau, nơi An Noãn xuất hiện, Mạc Trọng Huy rất rõ ràng lảng tránh. Sau đó, An Noãn cũng học tự giác, tận lực không xuất hiện trước mặt anh, miễn cho hai người thấy khó chịu, dường như tùy thời đều có thể xảy ra chuyện.

Có lẽ là do ăn nhiều quá, An Noãn mới vừa nằm xuống giường, dạ dày lại cuộn cuộn, cô chạy đến phòng tắm, lại là một trận nôn mửa, hầu như muốn ỏi ra đến mặt xanh.

Sau đó, An Noãn cũng không ngủ, không ngừng đi nôn mửa.

Chết tiệt, sẽ không phải viêm dạ dày chứ. An Noãn cả đêm không ngủ, cho đến trời đã sáng, không còn cảm giác muốn ỏi nữa, An Noãn mới chợp mắt.

--

Hiện tại, An Noãn vẫn ăn ngày ba bữa, có đôi khi còn kêu người hầu bới thêm com, nhưng hôm nay người hầu làm xong bữa sáng, An Noãn cũng chưa xuống. Con Mạc tiên sinh, nguyên bản không ăn sáng vào giờ này, lại đang đi xuống.

“Mạc tiên sinh, An tiểu thư còn chưa thức, tôi đi gọi cô ấy?”

“Không cần, để cô ấy ngủ một lát.”

Đêm qua ăn uống xong cũng đã trễ, hôm nay chưa thức cũng bình thường. Không giống anh, mất ngủ một đêm, sáng sớm vẫn thức như bình thường.

Người hầu đem bữa sáng bùng lên, Mạc Trọng Huy lại nói: “Nấu cho tôi một tô mì trứng.”

Người hầu dừng một chút, cảm giác dường như mặt trời mọc ra từ hướng Tây vội vàng nói: “Được, ngài chờ, rất nhanh sẽ xong.”

Mạc Trọng Huy ăn hai miếng, cũng không cảm thấy mùi vị gì, ngày hôm qua nha đầu kia như thế nào ăn giống như rất ngon.

Mạc Trọng Huy đem tô mì đẩy qua một bên, lại phân phó: “Giúp tôi pha ly cà phê.”

Hiện tại, Mạc Trọng Huy đã khôi phục thói quen uống cà phê, kêu Trương Húc mua lại máy pha cà phê.

An Noãn ngủ thẳng đến giữa trưa, vội vàng rời giường đánh răng rửa mặt, thời gian cô và Mạc Trọng Huy ăn cơm trưa khác nhau, nếu trễ sẽ đụng mặt với anh trên bàn cơm. Rửa mặt xong, cô xuống lầu, đi đến nhà ăn, thấy Mạc Trọng Huy đã ngồi giữa bàn ăn, Trương Húc ở kế bên. An Noãn dừng một chút, nghĩ vẫn tránh họ trước, chờ anh ăn xong cô xuống sẽ lần nữa.

Người hầu tinh mắt thấy được cô kêu lên: “An tiểu thư, ăn cơm, mau ngồi xuống đi.”

An Noãn ngây ngô cười nói: “Tôi không đói, bọn họ ăn trước, khi nào tôi đói bụng sẽ xuống ăn.”

An Noãn xoay người vừa muốn đi, giọng Mạc Trọng Huy trầm thấp vang lên: “Ngồi xuống.”

Bước chân An Noãn dừng lại, nhưng cũng chỉ một giây, cô nghĩ vì sao phải nghe lời anh, trong nhà này tất cả mọi người đều nghe lời anh còn chưa đủ sao?

“Tôi không đói bụng, hiện tại không muốn ăn.”

“Anh kêu em ngồi xuống!”

Trong không khí tản ra hơi thở nguy hiểm, tất cả người hầu đều dừng lại.

Trương Húc hòa giải: “An tiểu thư, ngồi xuống ăn đi, Mạc tiên sinh xuống sớm là muốn cùng cô ăn bữa cơm, tất cả đều là đồ ăn mà cô thích nhất.”

“Tôi không đói bụng làm sao ăn, phiền chết mất.” An Noãn nhướn mắt, lập tức đi lên lầu.

Mạc Trọng Huy phát hỏa, hai ba bước chạy tới, trực tiếp kéo An Noãn trực tiếp xuống lầu đến bàn ăn cơm ngồi kế bên anh.

An Noãn không chút thỏa hiệp gào lên với anh: “Mạc Trọng Huy, anh phát điên cái gì, tôi không đói bụng, ăn không vô, anh ép buộc tôi ăn làm gì?”

“Ăn không vô cũng ngồi xuống cho anh, chờ anh ăn xong.”

“Anh bệnh thần kinh, tại sao phải nhìn các người ăn. Anh không phải ghét bỏ tôi sao? Đối diện với tôi anh nuốt trôi sao?”

Người hầu trấn an An Noãn: “An tiểu thư, cô cứ ngồi xuống trước đi, Mạc tiên sinh cũng là quan tâm cô, mấy ngày nay không phải cô luôn kêu đói sao? Đừng tự ngược đãi chính mình, ngồi xuống ăn cơm.”

“Các người ai cũng đều nói giúp anh ta, anh ta giết người phạm pháp cũng là do các người dung túng. Chỉ cần không vui, một câu muốn ai chết thì người đó phải chết, người khác cố gắng phấn đấu như thế nào cũng không bằng một câu của anh ta. Mạc Trọng Huy, tôi nói cho anh biết, một ngày nào đó anh nhất định gặp báo ứng.”

Một câu nói của An Noãn phá hủy cả bữa cơm, cuối cùng bọn họ ai cũng chưa ăn xong, Mạc Trọng Huy tức giận lái xe bỏ đi.

--

Trở lại phòng An Noãn liền hối hận, đây là cô đang tự hành hạ mình, bụng đói đến kêu ra tiếng. Sau đó cô thấy Mạc Trọng Huy lái xe đi, lập tức đi xuống lầu. Người hầu vừa định dọn dẹp bàn ăn, An Noãn liền cười hi hi ngồi xuống.

“Tôi đã đói bụng, bọn họ không ăn, tôi ăn một mình.”

Trương Húc ở một bên tức giận đến muốn mắng chửi người. Người hầu thấy An Noãn như vậy cũng không có biện pháp gì. Nha đầu kia cố ý gây sự không nói, nhưng nhất quyết không nguyên tự làm khổ chính mình.

Chọc cho Mạc Trọng Huy giận đến nổi bỏ đi, An Noãn lại ăn rất ngon, ăn xong một chén cơm, cô còn bôi thêm chén nữa. Trương đặc trợ đang tức giận cũng cảm thấy buồn cười, trên thế giới này, cũng chỉ có An Noãn mới có thể chế ngự được Mạc tiên sinh, nhưng quan trọng nhất là, Mạc tiên sinh lại không dám phản kháng.

Cơm nước xong, An Noãn ngồi ở phòng khách xem TV, Trương Húc nhìn không được nói cô: “An tiểu thư, cô đừng nghĩ được Mạc tiên sinh sủng ái rồi sinh kiêu ngạo tư bản, cô phải biết có chừng có mực.”

“Sủng ái?” An Noãn bị chọc nở nụ cười: “Trương trợ lý, tôi không muốn chửi người, anh đừng bức tôi.”

Trương Húc phần nộ ngậm miệng, tuy rằng thay tiên sinh của mình lo lắng bất công, nhưng cũng chính là đang làm mất mặt mình.

“Trương trợ lý, Mạc Trọng Huy đã làm gì bác sĩ Thẩm?”

Trương Húc bĩu môi nói: “An tiểu thư, những lời này cô chỉ nên nói ở đây, đừng chạy tới hỏi Mạc tiên sinh. Bằng không bác sĩ Thẩm vốn không có chuyện gì, nếu cô chạy tới hỏi không chừng sẽ xảy ra chuyện.”

An Noãn thổi anh một ngụm, tức giận hừ nói: “Tôi chỉ hỏi anh có một câu, anh lại trả lời một tràng dài, thật không hổ là trợ lý bên cạnh Mạc Trọng Huy.”

--

An Noãn ngồi trên sô pha ăn vặt, kết quả đem cơm trưa toàn bộ ới ra. Trương Húc cùng người hầu ở bên cạnh lo lắng.

“An tiểu thư, hay tôi gọi bác sĩ đến khám cho cô.”

An Noãn khoát tay: “Không cần, đêm qua dạ dày tôi không thoải mái, có khả năng đã bị viêm dạ dày.”

Người hầu vội vàng đi rót cho cô ly nước nóng: “An tiểu thư, uống chút nước ấm, nghỉ ngơi một chút.”

“Tôi muốn về phòng ngủ.”

Nằm ở trên giường, bao tử lại co thắt, cô không ngừng chạy phòng tắm, không ngừng ới, ới đến không còn gì chỉ có nôn khan.

Đợi đến lúc Mạc Trọng Huy về đã là buổi tối, Trương Húc vội vàng nói với anh: “Mạc tiên sinh, bệnh bao tử của An tiểu thư giống như tái phát, chiều nay đã ới vài lần.”

Mạc Trọng Huy vừa nghe xong lên lầu, một cước đá văng cửa phòng cô. Thấy An Noãn ở phòng tắm, ngồi bên cạnh bồn cầu, ới đến rồi tỉnh rồi mùi.

Anh chạy tới ôm lấy cô, An Noãn vô lực ôm lấy anh cổ, suy yếu nói: “Không đi bệnh viện, chỉ là viêm dạ dày, nghỉ ngơi lập tức tốt.”

Mạc Trọng Huy đem cô nhẹ nhàng đặt lên giường đắp chăn. Đồng thời cũng gọi Thẩm Cẩm Phong đến. Lại đi vào biệt thự, Thẩm Cẩm Phong sợ hãi không thôi. Khi Thẩm Cẩm Phong đến phòng An Noãn, An Noãn đang ở phòng tắm nôn khan.

“Bác sĩ Thẩm, anh mau truyền dịch cho An tiểu thư đi, từ giữa trưa An tiểu thư đã ới rất nhiều lần.”

Thẩm Cẩm Phong thối Trương đặc trợ một ngụm: “Sao có thể tùy tiện truyền dịch.”

Thẩm Cẩm Phong lại chuyển hướng An Noãn, thấp phần khách khí hỏi: “An tiểu thư, cô bị như vậy bao lâu rồi?”

An Noãn tựa vào giường vô lực nói: “Trong khoảng thời gian này khẩu vị của tôi rất tốt, gần đây ăn cũng nhiều hơn, hai ngày nay dạ dày có điểm không thoải mái, ngày hôm qua bắt đầu ới.”

“Rất thèm ăn, nhưng ăn xong liền ới ra hết đúng không?”

An Noãn gật gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, chỉ vào Mạc Trọng Huy nói: “Mạc Trọng Huy, không phải đêm qua tôi kia có vấn đề chứ, ngày hôm qua ăn xong mí anh nấu, sau khi về phòng tôi bắt đầu ới, tối hôm qua ới cả một đêm, anh sẽ không hạ độc tôi chứ.”

Về mặt Mạc Trọng Huy đầy hắc tuyến.

Trong lòng Thẩm Cẩm Phong có ý tưởng, cũng không dám suy đoán, chỉ nói với Mạc Trọng Huy: “Mạc tiên sinh, tôi đề nghị mang An tiểu thư đến bệnh viện làm kiểm tra, An tiểu thư có khả năng ngộ độc thức ăn khiến cho dạ dày phản ứng, cũng có khả năng mang thai.”

Nháy mắt An Noãn giống bị sét đánh, cô kích động phản bác: “Không có khả năng, tôi vẫn dùng thuốc tránh thai, không có khả năng mang thai, nhất định là ngộ độc thức ăn.”

Trán Mạc Trọng Huy hiện thêm vài vạch hắc tuyến cúi đầu nói: “Thay quần áo, chuẩn bị đến bệnh viện.”

“Không, tôi không đi, tôi không đi bệnh viện, tôi không có khả năng mang thai.”

Mạc Trọng Huy không kiên nhẫn hừ nói: “Không có ai nói em mang thai, cho dù ngộ độc thức ăn, cũng phải đi bệnh viện.”

“Không, anh mang thuốc tới đây, tôi ở nhà truyền dịch, không cần đi bệnh viện.”

Phản ứng của An Noãn đặc biệt lớn. Trương Húc và Thẩm Cẩm Phong đều lui xuống, trong phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người bọn họ.

Kiên nhẫn của Mạc Trọng Huy hầu như không còn lạnh lùng nói: “Nếu em không thay, anh tự mình động thủ.”

--

Cuối cùng An Noãn vẫn bị Mạc Trọng Huy đưa bệnh viện, quá trình chờ đợi kết quả kiểm tra thực lâu, đến lúc bác sĩ khẳng định nói với bọn họ: “Mạc tiên sinh, An tiểu thư mang thai đã hơn ba tuần.”

Một khắc kia, giống như trời long đất lở, An Noãn như bị sét đánh qua tai.

“Mạc Trọng Huy, anh đã động tay động chân vào thuốc.”

An Noãn nói xong liền động thủ với Mạc Trọng Huy, nóng tay thật dài cào lên mặt anh để lại vài vết máu, mọi người nhìn thấy đều sợ hãi.

“An tiểu thư, cô bình tĩnh đi, xúc động sẽ không tốt cho thai nhi.”

Thẩm Cẩm Phong lớn tiếng quát bảo cô ngưng lại. An Noãn sờ sờ bụng, nơi này đã lặng lẽ hình thành một đứa nhỏ, cô không thể tin được, cô không tin tưởng đó là sự thật.

Trên mặt Mạc Trọng Huy nhìn không ra cảm xúc gì thân nhiên mở miệng” “Nếu không cần đứa nhỏ này, khi nào có thể làm giải phẫu?”

Toàn phòng một mảnh vắng lặng, bác sĩ, Thẩm Cẩm Phong, Trương Húc, bao gồm An Noãn đều giật mình. Cuối cùng An Noãn tự giễu cười cười, đánh vỡ trầm mặc này, thì ra anh cũng không muốn có đứa nhỏ của bọn họ, thì ra đứa nhỏ này thật sự ngoài ý muốn, là cô suy nghĩ nhiều mà thôi.

Bác sĩ nom nóp lo sợ nói: “Nếu không cần đứa nhỏ này, có thể lựa chọn phá thai bằng thuốc hay giải phẫu. Nếu như bằng thuốc cuối tuần có thể, nhưng lại có tác dụng phụ, không sạch sẽ phôi thai sẽ ảnh hưởng đến tử cung. Nếu làm giải phẫu, hiện tại bệnh viện chúng tôi thiết bị kỹ thuật đều rất tốt, có thể tiến hành.”

Nhìn sắc mặt An Noãn trắng, Thẩm Cẩm Phong nhìn không được ngắt lời bác sĩ, nói với Mạc Trọng Huy: “Mạc tiên sinh, trở về thương lượng một chút đi, thương lượng xong gọi điện thoại cho tôi an bài sau.”

--

Trên đường trở về, Mạc Trọng Huy dùng tay ôm đầu, bộ dáng mỗi một không chịu nổi.

Bỗng nhiên, anh mở miệng: “Đứa bé là của anh?”

An Noãn vài giây cũng chưa phản ứng, lập tức nghĩ đến, hơn ba tuần, thời gian này vừa vặn xảy ra chuyện cô cùng Thường Tử Phi.

Cô cười lạnh hai tiếng châm chọc: “Anh nghĩ sao? Sau chuyện đó anh chưa từng chạm qua tôi, anh nghĩ là của anh?”

Mạc Trọng Huy lập tức cảm thấy di động gọi điện thoại cho Thẩm Cẩm Phong, đơn giản phân phó: “Cậu chuẩn bị đi, hai ngày sau, làm giải phẫu.”

Thẩm Cẩm Phong bên kia đầu còn muốn nói cái gì đó, Mạc Trọng Huy đã cắt đứt điện thoại. Tay An Noãn không tự giác vuốt bụng, nước mắt đảo quanh hốc mắt, cô cố gắng không cho nó rơi xuống.

Cũng tốt, đứa nhỏ này vốn là không nên đến nhân thế, cho dù có đi tới cuộc sống. An Noãn thân là mẹ, cũng không biết nên dùng tâm tình nào để đối mặt với đứa bé. Không lẽ mỗi ngày giỗ cha, cô mang theo đứa nhỏ đi bái tế.

Mạc Trọng Huy cũng thấy được nước mắt của An Noãn hừ lạnh nói: “Như thế nào, luyến tiếc? An Noãn, đừng dùng sự điềm đạm đáng yêu của em đã động anh, anh Mạc Trọng Huy sẽ không nuôi con cho kẻ khác.”

“Vậy phá bỏ đi, dù sao cha của đứa bé cũng không muốn nó.”

Mạc Trọng Huy nhíu mày kích động hỏi: “Em có ý gì?”

An Noãn cười nhạt nói: “Thường Tử Phi cũng bị anh hại thành cái dạng này, làm sao còn dám muốn đứa nhỏ này nữa.”

Xe dừng lại bên ngoài biệt thự, trong lòng bàn tay của Trương Húc toàn mồ hôi, anh không thể tin được, Mạc tiên sinh mất rất nhiều công sức muốn làm cho An Noãn mang thai đứa nhỏ, nhưng kết quả An Noãn lại mang thai đứa nhỏ của Thường Tử Phi, này không phải là làm cho người khác hưởng sao.

Về nhà, Mạc Trọng Huy phân phó người hầu: “Hai ngày nay bồi bổ cho cô ấy, dưỡng cho sức khỏe thật tốt để làm phẫu thuật.”

Mạc Trọng Huy nói xong lập tức rời đi, chui vào bể bơi, ở trong nước suốt một đêm.

Ngày hôm sau, An Noãn phi thường bình tĩnh, phản ứng thai nghén rất mãnh liệt, hầu như ăn cái gì đều ỏi ra hết, cô không có thời gian để suy nghĩ về chuyện giải phẫu, mỗi ngày đều như vật lộn với thực vật, ăn xong ỏi, ỏi xong lại cảm thấy đói, cứ như vậy lặp lại, chật vật đến chịu không nổi.

Mạc Trọng Huy mỗi lần thấy cô ỏi, chân mày cũng nhíu lại chặt chẽ, chỉ thiếu chưa phát hỏa với Thẩm Cẩm Phong.

Thẩm Cẩm Phong rất ủy khuất, rốt cục có một lần, nhìn không được nổi giận với Mạc Trọng Huy: “Hiện tại cô ấy đang mang thai, phản ứng nôn nghén là hiện tượng rất bình thường, có người lúc mang thai phản ứng rất nhỏ, nhưng cũng có người phản ứng rất lớn, đây là điều không thể tránh khỏi, cũng không thể uống thuốc. Dù sao qua vài ngày nữa cũng làm giải phẫu phá thai, kêu cô ấy ráng nhịn chút đi.”

Mạc Trọng Huy trầm mặc hồi lâu cúi đầu nói: “Vậy cứ để giải phẫu trước.”

“Biết, nhưng trước khi giải phẫu cũng phải đưa cô ấy đi làm kiểm tra.”

Mạc Trọng Huy không đưa An Noãn đi kiểm tra, mà kêu Trương Húc đưa cô đến bệnh viện.

Ở trên xe, Trương Húc nhìn không được nói với cô: “An tiểu thư, cô không thể nhìn Mạc tiên sinh một chút sao? Kỳ thật chỉ cần cô nói vài câu với Mạc tiên sinh, Mạc tiên sinh nhất định sẽ không kiên trì bắt cô giải phẫu.”

“Đứa nhỏ này vốn là không nên tới, sinh ra cũng sẽ bị Mạc Trọng Huy tra tấn.”

Trương Húc dừng một chút, không biết vì sao, anh vẫn luôn tin tưởng chắc chắn đứa nhỏ này là của Mạc tiên sinh. Nhưng hiện tại, thật sự có chút hoài nghi.

Anh thật cẩn thận hỏi: “An tiểu thư, đứa nhỏ thật là của Thường Tử Phi?”

An Noãn nhướn mắt, gật gật đầu.

Trương Húc thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “An tiểu thư, mặc kệ đứa nhỏ là của ai, nếu đã có cô nên có trách nhiệm với nó. Chỉ cần cô mở miệng cầu Mạc tiên sinh, anh ấy nhất định sẽ bỏ qua cho đứa nhỏ, đứa nhỏ là vô tội. Giải phẫu phá thai đối với phụ nữ tổn thương rất lớn, tôi nghe nói có người bởi vì làm giải phẫu phá thai mà về sau rất khó có khả năng mang thai lại.”

An Noãn nhìn ra ngoài cửa xe, phong cảnh bên ngoài cứ lui dần về phía sau, thản nhiên nói: “Không sao cả, dù sao tôi cũng không tính sinh con nữa.”

Đột nhiên nghĩ đến cái gì An Noãn hỏi: “Trương Húc, tôi luôn luôn uống thuốc, nhưng lại có thai, anh có thể nói cho tôi biết, có phải Mạc Trọng Huy đã giả trò.”

Trương Húc do dự, quyết định nói thật với cô.

“Đúng vậy, Mạc tiên sinh rất muốn một đứa con, là con của hai người, anh ấy đem thuốc của cô uống đổi thành vitamin, còn cho cô uống thuốc Đông y. Bởi vậy Mạc tiên sinh là thật tâm thích cô, thật sự muốn có một cuộc sống hạnh phúc với cô. An tiểu thư, cô vẫn nên đi cầu Mạc tiên sinh đi.”

Cùng Mạc Trọng Huy đấu, An Noãn vĩnh viễn cũng không phải là đối thủ của anh. Nhưng thông minh bị thông minh hại, Mạc Trọng Huy, một ngày nào đó, anh cũng sẽ ném được tư vị của nỗi đau.

An Noãn nhìn không được lau nước mắt, chỉ tiếc, muốn nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của anh cô phải trả giá quá lớn.

--

Ở bệnh viện, Thẩm Cẩm Phong mang An Noãn làm một loạt kiểm tra, kết quả cho thấy tất cả chỉ số đều bình thường.

Thẩm Cẩm Phong cũng nhìn không được khuyên cô: “Cô nên cúi thấp đầu trước Mạc Trọng Huy, nói vài lời hay, làm nũng một chút, anh ta rất yêu cô, khẳng định sẽ vì cô buông tha đứa nhỏ này. Giải phẫu phá thai, người lớn bị tội, tiểu hài tử cũng đáng thương, ai cũng không nhẫn tâm nhìn thấy chuyện như vậy phát sinh.”

“Thẩm Cẩm Phong, anh không cần khuyên tôi, đứa nhỏ này tôi không cần.”

Thẩm Cẩm Phong híu hóp mắt nhìn cô, đột nhiên nghiêm túc nói: “Đứa nhỏ là của Mạc Trọng Huy cho nên cô mới quyết tâm không muốn nó?.”

“Không phải.” An Noãn xoay đầu sang hướng khác.

“An Noãn, ở trước mặt tôi cô cũng không nói thật sao? Tôi xem cô là bạn bè a.”

An Noãn nhìn ánh mắt anh gần từng tiếng khẳng định nói: “Không phải của Mạc Trọng Huy.”

Thẩm Cẩm Phong cũng không có biện pháp, vỗ vai cô khuyên: “Bất luận như thế nào, vẫn nên đi van cầu anh ta, đứa nhỏ vẫn là vô tội.”

--

Kiểm tra xong, An Noãn ra về, lúc cùng Trương Húc đi đến đại sảnh, vừa vặn gặp Thường Tử Phi và Giang Thiển Nhu, họ đang tay trong tay bộ dáng ngọt ngào hạnh phúc.

Nhìn Thường Tử Phi không giống như trong tưởng tượng của cô, không có chút suy sút, không có chột vệt, tinh thần sáng láng. Đột nhiên An Noãn hoài nghi Mạc Trọng Huy và Trương Húc đang lừa dối cô.

Bọn họ cũng thấy được An Noãn, Giang Thiển Nhu hung hăng đảo cặp mắt trắng dã, Thường Tử Phi dừng chân.

Anh cúi người nói nhỏ vào tai Giang Thiển Nhu, Giang Thiển Nhu kêu rên khó chịu nhưng cũng không phản kháng.

“An Noãn, có thời gian tán gẫu với anh vài câu.”

An Noãn cười gật đầu.

Cô thấy hai tay Trương Húc gắt gao nắm thành quyền, sợ tới mức vội vàng nói với anh: “Trương trợ lý, anh đi lấy xe chờ tôi, tôi lập tức ra.”

Bọn họ tìm một góc nhỏ vắng người.

An Noãn nhìn không được hỏi: “Thường Tử Phi, có phải tập đoàn Phi Vũ thật sự phá sản?”

Thường Tử Phi cười gât đầu: “Đúng vậy, nửa tháng trước đã tuyên bố phá sản.”

An Noãn cắn chặt răng, cúi đầu.

“Thực xin lỗi, đều là bị tôi làm hại.”

Thường Tử Phi vỗ nhẹ vai cô an ủi: “Đứa ngốc, chuyện này không liên quan đến em, là anh không có khả năng quản lý, mới để cho người ta làm hại.”

An Noãn nín thở, nắm chặt hai tay với nhau.

“Trong khoảng thời gian này, anh đã xảy ra rất nhiều chuyện, công ty phá sản, mẹ anh chịu không nổi đã kích, hôn mê bất tỉnh, sau khi tỉnh lại cũng không chịu mở miệng nói chuyện. Bất quá hiện tại tất cả đều tốt lắm, sức khỏe mẹ anh đã tốt hơn nhiều, anh cũng không còn bị ám ảnh bởi chuyện công ty phá sản. An Noãn, anh không trách em, anh thật sự không trách em, anh chỉ tự trách mình vô dụng, không có năng lực bảo vệ em, thực xin lỗi, anh không thể đưa em thoát khỏi anh ta, anh thật sự không có cái bản lĩnh đó.”

An Noãn chớp mắt, nước mắt nhè nhàng rơi xuống.

“Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, điều làm cho anh vui mừng nhất là, Giang Thiển Nhu không rời khỏi anh, vẫn cùng anh vượt qua cửa ải khó khăn, anh đối với cô ấy rất tệ bạc, nhưng cô ấy không có gạt bỏ anh. Hiện tại anh biết, tình yêu cũng phải nên tự lượng sức, An Noãn, anh yêu em, nhưng anh không có bản lĩnh có được em. Vì người nhà của anh, người vẫn luôn yêu anh, anh không thể vì em liều lĩnh nữa. Em có thể hiểu được ý của anh không?”

An Noãn thật sự gât đầu cười nói: “Em hiểu, anh có thể nghĩ như vậy, em thực vui vẻ, em thật lòng hy vọng anh sẽ hạnh phúc.”

“An Noãn, thực xin lỗi!”

“Không, người nên xin lỗi là em, là em hại anh ra nông nỗi này, anh tâm tâm khổ khổ mới thành lập được công ty nhưng bởi vì em mới phá sản, em xin lỗi anh, thực xin lỗi dì Nghê.”

Thường Tử Phi sờ sờ tóc cô cười nói: “Tốt lắm, chúng ta cũng không cần tự trách, sau này ai cũng sẽ có hạnh phúc.”

Lúc An Noãn phải rời khỏi, Thường Tử Phi đột nhiên nhớ tới hỏi cô: “Em tới bệnh viện làm gì? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

An Noãn lắc đầu, thản nhiên nói: “Em mang thai.”

Thường Tử Phi lắp bắp kinh hãi, trong ánh mắt rớt cuộc cũng biểu lộ cảm xúc, chỉ là anh che giấu tốt.

“Chúc mừng em, chắc anh ta rất cao hứng.”

“Em tính giải phẫu phá bỏ.”

Thường Tử Phi lại cả kinh nghi hoặc hỏi: “Anh ta đồng ý để em giải phẫu phá thai?”

An Noãn có chút xấu hổ nói: “Em lừa anh ta, đứa nhỏ trong bụng là của anh.”

Thường Tử Phi tự giễu cười cười: “Có phải anh cũng nên phối hợp với em diễn một tuồng kịch?”

“Không cần, anh ta đã tin lời nói của em.”

Thường Tử Phi dừng một chút, vẫn nhìn không được hỏi ra miệng: “Vì sao không cần đứa bé này? Em có hận anh ta như thế nào đi nữa, đứa nhỏ vẫn là vô tội.”

An Noãn cúi đầu, thấp giọng như chỉ có bản thân mình mới nghe được: “Em không thể sinh đứa nhỏ này, nếu đứa nhỏ được sinh ra, về sau em làm sao có mặt mũi đi gặp cha em?”

Thường Tử Phi thở dài thật sâu bất lực nói: “Tóm lại em nên suy nghĩ cho thật kỹ, bất luận như thế nào cũng không nên làm tổn thương chính mình. Chú An biết em bị ép buộc, cũng sẽ tha thứ cho em.”

Thường Tử Phi còn muốn nói cái gì, Giang Thiển Nhu đã đến tìm người.

“An Noãn, thực xin lỗi.”

Thường Tử Phi nói thêm một câu, cùng Giang Thiển Nhu rời đi.

An Noãn nhìn bóng dáng bọn họ nhẹ nhàng thở ra. cô nợ Thường Tử Phi nhiều lắm, đời này chỉ sợ là không có cơ hội trả lại.

“Thường Tử Phi, các người tán gẫu lâu như vậy, đã nói cái gì? Anh cùng cô ta có rất nhiều chuyện phải nói cho rõ sao, không thể để em nghe sao.”

Thường Tử Phi cười nói: “Cũng chưa nói cái gì chỉ tùy tiện hàn huyên vài câu.”

“Rất cuộc tán gẫu cái gì, hôm nay anh không nói rõ ràng, em không để anh yên.”

Thường Tử Phi xoa mi tâm thản nhiên nói: “An Noãn mang thai.”

“Thật sự?” Giang Thiên Nhu nghe xong nhưng lại có vẻ không vui: “Cái này Mạc Trọng Huy sẽ sùng cô ta lên trời đi! Mệnh của người phụ nữ này cũng thật tốt, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ.”

“An Noãn tính bỏ đứa nhỏ.”

“Vì sao?” Giang Thiên Nhu khẩn trương: “Chẳng lẽ cô ta còn muốn quay lại với anh.”

Thường Tử Phi bắt đầu dĩ cười ra tiếng, gõ đầu cô tức giận nói: “Không thể nào, cho tới bây giờ An Noãn cũng chưa có yêu anh, trong lòng cô ấy từ đầu đến cuối đều chỉ có Mạc Trọng Huy. Hiện tại cô ấy không muốn đứa nhỏ, vì không qua được chính mình, dù sao cái chết của cha cô ấy có liên quan đến Mạc Trọng Huy.”

“Nghe anh nói như vậy, An Noãn cũng là người đáng thương, Thường Tử Phi, em cảnh cáo anh, không cho phép anh đau lòng vì cô ta. Về sau chuyện của cô ta, anh cũng không được quan tâm.”

Thường Tử Phi thở dài một hơi nói: “Yên tâm đi, vừa rồi anh đã nói rõ với cô ấy, anh muốn sống với em thật tốt, không muốn dây dưa nữa.”

“Chuyện này thì được.” Giang Thiên Nhu hưng phấn kéo cánh tay anh, bỗng nhiên đề nghị: “Thường Tử Phi, chúng ta cũng có đứa nhỏ đi, cảm giác có một đứa con, cuộc sống mới được coi là trọn vẹn. Còn nữa, còn có thể làm cho mẹ vui vẻ, trước kia không phải bà vẫn mãi muốn ôm cháu sao?”

Thường Tử Phi mím môi thản nhiên trả lời: “Chuyện sinh đứa nhỏ nói sau đi, sức khỏe của mẹ còn chưa hồi phục, sự nghiệp của anh cũng chưa có gì, không thể để em và con theo anh chịu khổ.”

“Chuyện này không tính, là em cam tâm tình nguyện, lại nói chồng em rất lợi hại, làm sao có thể chịu khổ được, Thường Tử Phi, em tin tưởng anh, chúng ta nhất định có thể Đông Sơn tái khởi.”

Thường Tử Phi cười cười, không nói gì, trong lòng rất cảm động.

Có một loại tình yêu, rất thuần túy, chính là mù quáng theo đuổi và tin tưởng tuyệt đối.

Còn có một loại tình yêu, rất xa xôi, mặc dù liêu lĩnh để nắm bắt nhưng cũng không có cách nào tới gần.

Đối với An Noãn, không phải không thương, mà là không có khả năng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Phá Thai

An Noãn cảm thấy sinh mạng thật đúng là thần kỳ, ngày mai sẽ đến bệnh viện làm phẫu thuật, nhưng từ ngày hôm qua, liên tục hai ngày, An Noãn không còn có phản ứng nôn nghén nữa. Khẩu vị cũng rất tốt, cho dù ăn nhiều hơn cũng không còn muốn ới.

An Noãn thấy người hầu trong nhà sau lưng cô vụng trộm lau nước mắt, ngay cả Trương Húc cũng như có chuyện gì muốn nói nhưng lại thôi.

Bữa tối cuối cùng với đứa nhỏ, khẩu vị của An Noãn thực tốt, ăn cũng nhiều hơn, ăn xong một chén cơm lại kêu người hầu thêm một chén nữa.

Người hầu nhìn không được nói với cô: “An tiểu thư, gần đây cô ăn rất nhiều, phản ứng nôn nghén cũng ít, đây chính là hiện tượng tốt nha, chứng minh thân thể của cô đã thích ứng với sự tồn tại của cục cưng.”

An Noãn cười chua xót, cúi đầu chậm rãi ăn đồ ăn trong chén.

Có người nhanh nhẹn nhanh miệng rót cục nhìn không được thử hỏi: “An tiểu thư, ngày mai thật sự muốn đi phá thai sao?”

An Noãn gật gật đầu.

“An tiểu thư, cô đi van cầu Mạc tiên sinh đi, Mạc tiên sinh rất thương cô, chỉ cần cô mở miệng, ngài ấy nhất định sẽ đáp ứng cô. Thật vất vả mới mang thai, đứa nhỏ là vô tội, lại nói sau khi giải phẫu phá thai sẽ làm tổn thương thân thể.”

An Noãn cúi đầu, thủy chung không mở miệng. Mọi người đều sốt ruột, lại không dám nói thêm cái gì, sợ nói sai sẽ xúc phạm An tiểu thư.

An Noãn ăn xong hai chén cơm xoa xoa miệng, cười nói với mọi người: “Các người không cần lo lắng cho tôi, bây giờ tôi còn nhỏ, vẫn chưa được thành thực, không xứng làm mẹ đứa bé, bởi vậy đứa nhỏ này vẫn không cần giữ lại. Lòng tốt của mọi người tôi ghi tạc trong lòng, cảm ơn mọi người.”

An Noãn nói xong xoay người lên lầu. Mấy người hầu gái đều rơi nước mắt, An tiểu thư này thật đúng là làm cho người ta đau lòng.

Các cô nhện không được quay sang nói với Trương Húc: “Trương trợ lý, anh có thể ở trước mặt Mạc tiên sinh nói thêm vài câu không, anh đi khuyên nhủ Mạc tiên sinh đi, phá thai bất luận đối với sức khỏe hay tâm lý của An tiểu thư đều sẽ bị ảnh hưởng.”

Trương Húc thở dài bất đắc dĩ nói: “Tình tình của Mạc tiên sinh các người cũng không phải không biết, chỉ cần An tiểu thư không mở miệng, cho dù là ai nói cũng sẽ chỉ làm anh ta thêm tức giận.”

“Hai người này sao lại quật cường như vậy chứ, người lớn mâu thuẫn cãi nhau, lại đem đứa nhỏ ra trút giận. Hiện tại trong nhà này một chút sinh khí cũng không có, An tiểu thư và Mạc tiên sinh vẫn thường chiến tranh lạnh với nhau, nếu có một đứa bé, khẳng định có thể mang đến niềm vui cho biệt thự này.”

Người hầu thở dài chuẩn bị làm cơm cho Mạc tiên sinh.

Có người nhện không được nói: “Đều là người một nhà, ăn cơm cũng phải người trước người sau, không phải làm cho khoảng cách hai người càng ngày càng xa sao?”

Trương Húc đi gọi Mạc Trọng Huy ăn cơm, Mạc Trọng Huy đang bơi trong nước, động tác của anh rất mạnh mẽ, tạo nên bọt nước rất lớn. Trương Húc biết, đây cũng là một hình thức phát tiết của anh.

“Mạc tiên sinh, cơm đã chuẩn bị xong.”

Mạc Trọng Huy không để ý, càng bơi càng nhanh.

“Mạc tiên sinh, An tiểu thư gần đây ăn uống rất tốt, hơn nữa phản ứng nôn nghén dường như không còn, ăn cái gì cũng không ói ra. Vừa rồi cơm chiều, cô ấy ăn hai chén cơm, cũng không có ói ra.”

“Mạc tiên sinh, tôi nghe người ta nói, giải phẫu phá thai rất phiền lụy, có người bởi vì làm giải phẫu sau làm cho không thể mang thai được nữa. Mạc tiên sinh chuyện giải phẫu ngày mai có muốn hủy bỏ trước hay không?”

Mạc Trọng Huy từ trong nước đi lên, tùy ý mặc áo tắm vào ngồi xuống ghế. Cà phê trong ly đã nguội lạnh, anh phiền não đặt mạnh xuống mặt bàn. Trương Húc nhìn thấy kính hờn.

“Mạc tiên sinh, cơm đã chuẩn bị xong, vào ăn cơm đi, chậm trễ sẽ nguội.”

Mạc Trọng Huy liếc mắt nhìn anh ta giọng điệu lạnh như băng chất vấn: “Vừa rồi cậu lớn tiếng nói với tôi cái gì?”

Trương Húc sợ hãi run giọng nói một hơi: “Giải phẫu ngày mai có thể hủy bỏ hay không, đứa nhỏ là vô tội.”

“Ý của cậu kêu tôi nuôi con cho Thường Từ Phi?”

Trương Húc bị dọa ra một thân mồ hôi, nghĩ rằng thôi quên đi, chỉ nên làm tốt bổn phận của mình. Anh vội vàng nói sang chuyện khác: “Mạc tiên sinh, xuống ăn cơm.”

“Không ăn, kêu bọn họ dọn dẹp đi.”

Mạc Trọng Huy cười bỏ áo tắm lại nhảy vào trong nước.

Trương Húc thở dài thật sâu không dám quấy rầy anh nữa, xoay người rời đi.

--

Đêm đã khuya, An Noãn nằm ở trên giường vẫn chưa ngủ, lăn qua lộn lại chỉ cảm thấy phiền não. Cô xốc chăn lên xuống giường, để chân không đi tới ban công, thân mình nhỏ của cô lọt thõm vào trong cái ghế lớn, hai tay gắt gao ôm lấy hai chân mình, vùi đầu vào giữa hai gối, nhìn màn đêm đen như mực ngoài cửa sổ.

Cũng không biết là nhập cảnh quá sâu, hay nhập tình quá sâu, An Noãn kim lòng không được chảy nước mắt, chuyện đã không thể vẫn hỏi. Hai tay cô nhẹ nhàng xoa bụng mình, muốn cảm thụ sự tồn tại của đứa bé.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

Một tiếng lại một tiếng cô vừa nói vừa rơi nước mắt, An Noãn chỉ cảm thấy lòng mình như bị dao cắt thành mảnh nhỏ. Vừa mới bắt đầu biết mang thai, nội tâm An Noãn bài xích, bất luận như thế nào cũng không thể sinh con cho Mạc Trọng Huy, sau này sẽ dây dưa không rõ .

Nhưng dần dần, cô bắt đầu luyến tiếc, cũng không biết khi nào bắt đầu, tình thương của người mẹ bắt đầu tràn ra, cô tưởng tượng bộ dáng của đứa nhỏ, ảo tưởng tới cảnh về sau cô và đứa bé cùng nhau chơi đùa.

Ngày hôm đó, cô suy nghĩ rất nhiều, nhớ tới hình ảnh trước đây cùng cha ở bên nhau, mỗi đêm cha đều kể chuyện xưa cho cô nghe, trước đây khi kể chuyện, đôi khi ông cũng kể cho cô nghe về chuyện tình của ông và mẹ cô. Tuy rằng An Noãn chưa bao giờ gặp mẹ, nhưng từ trong lời kể của cha, cô biết mẹ là một người phụ nữ cực kỳ vĩ đại vừa xinh đẹp.

Còn mình thì tùy hứng, ngẫu thơ, không nói đến cha của đứa nhỏ là ai, cô làm sao có thể gánh vác trách nhiệm của một người làm mẹ, làm sao nuôi nấng một đứa bé.

“Thực xin lỗi, mẹ thực xin lỗi con.”

Nước mắt An Noãn mãnh liệt chảy xuống, lau như thế nào cũng không hết, cô cũng không để ý đến nó nữa muốn chảy thì cứ để chảy. Cũng không biết ngồi khóc bao lâu, đột nhiên cảm thấy đói bụng. Cô sờ sờ bụng, khoe miệng lộ ra nụ cười chua xót.

Đi xuống lầu tìm đồ ăn, đi đến chân cầu thang, lại thấy đèn trong nhà vẫn còn sáng. Cô tò mò tiêu sái đi qua, nhìn thấy bóng dáng lạnh lùng của Mạc Trọng Huy, trên tay anh đang cầm ly rượu nhẹ nhàng xoay.

Nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, Mạc Trọng Huy xoay đầu qua thân nhiên hỏi cô: “Đã đói bụng?”

An Noãn gật gật đầu, đi thẳng vào phòng bếp. Khi đi đến bên cạnh Mạc Trọng Huy, anh đột nhiên dùng sức nắm cổ tay cô.

Khẽ thờ dài nói: “Em ngồi đi, muốn ăn cái gì, anh nấu cho em.”

An Noãn có chút thụ sủng nhược kinh, ngồi xuống ghế: “Giúp tôi nấu tô mì đi.”

Không bao lâu Mạc Trọng Huy mang tô mì đặt trước mặt cô, còn bỏ thêm hai cái trứng gà.

An Noãn vừa ăn vừa thuận miệng hỏi: “Nửa đêm anh ngồi đây làm gì, không cần ngủ sao?”

“Giống em, đói bụng xuống tìm đồ ăn.”

An Noãn bĩu môi: “Anh nói đồ ăn chính là ly rượu này sao?”

Mạc Trọng Huy không nói nữa, chăm chú nhìn cô ăn mì.

An Noãn ăn mấy miếng, chỉ cảm thấy ánh mắt đối diện quá nóng rực, cô buông đũa, cười nói với anh: “Tôi ăn không vô, trở về phòng ngủ.”

“Em không có lời gì muốn nói với anh sao?”

Mạc Trọng Huy nhíu mày, trong mắt giống như đang chờ mong cái gì.

An Noãn cười lắc lắc đầu: “Tôi không có gì muốn nói.”

An Noãn nói xong lập tức trở về phòng. Mạc Trọng Huy uống cạn ly rượu, nhưng vẫn chưa hết giận.

--

Sáng sớm hôm sau, thời tiết thật là hợp với tình hình, trời mưa lất phất. An Noãn thấy sắc mặt mọi người đều rất nặng nề, giống như hôm nay cô bị đưa lên đoạn đầu đài. Phần tình cảm này cô sẽ ghi nhớ trong lòng.

Có một người đi tới cầm tay cô, nhỏ giọng khuyên lần cuối cùng bên tai cô: “An tiểu thư, cô hạ mình với Mạc tiên sinh đi, van cầu ngài ấy, không cần đi làm giải phẫu, đứa nhỏ đáng thương không nói, cũng nghĩ đến sức khỏe của mình.”

An Noãn mím môi, lập tức đi ra biệt thự. Mạc Trọng Huy đưa cô đến bệnh viện, dọc theo đường đi, Trương Húc ở phía trước lái xe, bọn họ ngồi phía sau, trong xe không khí im lặng có chút quỷ dị. Đến bệnh viện, Thẩm Cẩm Phong đã chờ họ ở bên ngoài.

Anh vẫn còn muốn khuyên nhủ: “Mạc tiên sinh, phòng giải phẫu đã chuẩn bị tốt, anh không hối hận sao?”

Mạc Trọng Huy không hờn giận trừng mắt liếc anh ta, toàn bộ lời muốn nói Thẩm Cẩm Phong nuốt vào trong lòng.

An Noãn nằm trên bàn giải phẫu, thần kỳ bình tĩnh.

Các sĩ nhìn đều cảm thấy có chút khác thường, nhin không được hỏi cô: “An tiểu thư, cô thật sự đã chuẩn bị tốt sao? Có cần thương lượng với Mạc tiên

sinh lần nữa không?”

“Không cần, mời bắt đầu.”

Bởi vì một câu của bác sĩ, nước mắt bắt đầu đảo quanh hốc mắt. Bác sĩ thờ dài, cửa phòng giải phẫu đột nhiên bị một cước đá văng ra, Mạc Trọng Huy xông vào, Thẩm Cẩm Phong và Trương Húc nom nớp lo sợ theo phía sau anh.

“Mạc tiên sinh, xin hỏi ngài còn chỉ thị gì?” Bác sĩ thấy một màn như vậy sợ tới mức nói không rõ.

Thẩm Cẩm Phong rống lên với bọn họ: “Cái gì chỉ thị với không chỉ thị, giải phẫu không làm nữa, các người không thấy sao.”

An Noãn còn chưa kịp phản ứng, Mạc Trọng Huy đã ôm cô đi.

“Mạc Trọng Huy, anh phát điên cái gì?” Cô rống giận.

Mạc Trọng Huy xanh mặt cúi đầu nói: “Đứa nhỏ giữ lại, sinh ra sẽ là con của Mạc Trọng Huy.”

An Noãn giãy dụa trong lòng anh, dùng sức đẩy anh ra khóc gầm lên: “Mạc Trọng Huy, anh phát điên cái gì nữa, anh không muốn thì bỏ đi, muốn liền giữ lại, anh xem tôi là cái gì, đùa giỡn với tôi sao.”

Mạc Trọng Huy thấy cảm xúc của cô dị thường kích động, một tay kéo cô vào lòng, vuốt tóc cô trấn an: “Tốt lắm tốt lắm, giải phẫu không làm, đứa nhỏ giữ lại.”

“Mạc Trọng Huy, tôi nguyên rủa cả nhà anh.”

Anh nhướn mày bất đắc dĩ nhẹ giọng dụ dỗ: “Trở về rồi nói sau? Hay là muốn ở trong này mắng chửi cho người khác xem?”

Lúc này An Noãn mới chú ý, không biết khi nào thì bắt đầu xung quanh có rất nhiều người nhìn họ, một đám chỉ trò nhìn qua rất náo nhiệt. Trong khoảng thời gian ngắn mắt cô không biết nên nhìn chỗ nào. Mạc Trọng Huy ôm cô xuyên qua đám người, ra khỏi bệnh viện.

Thẩm Cẩm Phong và Trương Húc phát ra vui vẻ từ nội tâm, bọn họ quát to: “Giải tán đi, kịch hay đã diễn xong rồi.”

Trong đám người Thường Tử Phi cô đơn xoay người, Giang Thiển Nhu nắm cánh tay anh, vô cùng cảm khái nói: “An Noãn thật đúng là mạng tốt, được một người đàn ông như Mạc Trọng Huy yêu thương có bao nhiêu hạnh phúc. Thường Tử Phi, anh có thể giống Mạc Trọng Huy cũng yêu thương em như vậy hay không? Ài, quên đi, có một nửa giống anh ta cũng đủ rồi.”

Mấy ngày nay, Thường Tử Phi luôn luôn giãy dụa, do dự, anh muốn nói chân tướng cho Mạc Trọng Huy, không muốn An Noãn bị tội, không muốn đứa bé đáng thương này chịu tội. Nhưng trong lòng vẫn còn oán hận Mạc Trọng Huy, hơn nữa cừ hận này chiếm vị trí rất cao trong lòng anh, cuối cùng anh cũng nhẫn tâm không đi nói với anh ta.

Từ chỗ Thẩm Cẩm Phong biết được sáng nay An Noãn giải phẫu. Anh ở trong phòng bệnh của Nghê Tuệ không yên lòng, Nghê Tuệ cũng nhìn thấy điều đó. Sau đó anh lấy cớ đi lấy thuốc, trực tiếp tìm phòng giải phẫu.

Nếu Mạc Trọng Huy không vọt vào, anh nghĩ anh cũng sẽ xông vào. Cho dù rất hận Mạc Trọng Huy, nhưng An Noãn và đứa bé đều vô tội, anh không thể bị cừ hận làm mất đi lương tâm, cũng quên đi phần tình yêu đối với An Noãn.

May mắn, hiện tại không xảy ra chuyện gì.

Cứ để trong lòng Mạc Trọng Huy có khúc mắc, chuyện đứa bé coi như anh trả thù được anh ta.

--

Trên đường về, An Noãn vẫn không thể bình tĩnh, đối với Mạc Trọng Huy hét đánh lại đá. Mạc Trọng Huy cũng không chấp cô, để mặc cô phát tiết.

Anh thừa nhận, khi mới bắt đầu rất tức giận, rất phẫn nộ, anh hận không thể giết chết Thường Tử Phi, đứa nhỏ này tự nhiên cũng sẽ không buông tha. Nhưng dần dần, tâm bình tĩnh lại thấy chân cô bị thương, bao băng gạc, anh hối hận tự trách, thật muốn đánh chính mình. Sau đó, lại thấy cô ới đến lợi hại, anh đau lòng, anh không nỡ làm cho cô đau, đứa bé chết tiệt này lại làm cho cô khó chịu đến như vậy. Nhưng ngày phá thai càng gần, anh càng hối hận. Thật ra chỉ cần cô chịu lên tiếng, nói vài lời với anh, hoặc là cho anh cái bậc thang đi xuống, anh tuyệt đối sẽ bỏ qua cho đứa bé.

Trương Húc cái thằng khốn kia còn lấy chuyện không thể mang thai hù dọa anh, làm anh sợ tới mức một đêm không ngủ, làm như thế nào cũng ngủ không được.

“Mạc Trọng Huy, vì sao anh đột nhiên đổi ý?”

Mạc Trọng Huy một tay chống lên cửa kính xe chậm rãi nói: “Anh hoài nghi đứa bé này là của anh, bằng không em sẽ không bình tĩnh nằm trên bàn giải phẫu, để người ta làm gì làm.”

Anh cũng chỉ nói như vậy, An Noãn kích động như muốn liều mạng với anh: “Mạc Trọng Huy, anh nằm mơ, đứa bé là của Thường Tử Phi, không có

nửa xu quan hệ với anh.”

Mạc Trọng Huy ý vị thâm trường đánh giá cô, cúi đầu nói: “Em kích động làm gì, hay là bị anh đoán đúng rồi?”

Anh nói như vậy, An Noãn liền bình tĩnh lại.

“Mạc Trọng Huy, hôm nay giải phẫu không thành, sau này bất luận anh làm gì, tôi thề sống chết bảo vệ đứa bé này, hy vọng tương lai anh sẽ không hối hận.”

An Noãn đặt tay lên bụng mình, có lẽ đây là số mệnh, để nó đến với thế giới xinh đẹp này. Cho dù cha mẹ cô trên Thiên Đường không tha thứ cho cô, cô cũng quản không được. Tất cả mọi người đều nói với cô, đứa nhỏ là vô tội.

--

Về nhà, người hầu nghe nói không làm giải phẫu, tất cả đều mừng như điên.

“An tiểu thư, cô làm chúng tôi lo lắng, tôi biết Mạc tiên sinh thương cô, sẽ không để cho cô chịu loại tội lỗi này. Hiện tại tốt lắm, cục cưng không có việc gì, từ giờ trở đi chúng ta phải bắt đầu chuẩn bị nghênh đón cục cưng đến.”

An Noãn thối các cô một ngum: “Làm gì khoa trương như vậy, mới hơn một tháng, sau này ngày tháng còn dài.”

“Cô trăm ngàn đừng tưởng rằng ngày còn dài, kỳ thật rất nhanh, thời gian nhanh như chớp trôi qua.”

An Noãn bĩu môi, cô biết có các cô ấy ở đây, cô không cần chuẩn bị cái gì, cái gì cũng không cần lo lắng.

“Tôi đi lên nghỉ ngơi trước, tôi hơi mệt.”

An Noãn trở về phòng, Mạc Trọng Huy cũng đi theo cô.

Nhìn trên giường lớn dra giường lại được đổi thành bộ viền hoa bữa trước, mặt Mạc Trọng Huy đen lại.

“Không phải anh đã kêu người ném rồi sao?”

An Noãn lơ đãng nói: “Tôi kêu giữ lại, tôi không thích màu đen, màu trắng.”

Mạc Trọng Huy nhướn mày lạnh lùng nói: “An Noãn, không phải em cố ý làm trái ý anh chứ, em xem thường lời nói của anh? Anh cảnh cáo em, buổi tối trước khi anh về phải thay cái khác cho anh, bằng không xem anh thu thập em thế nào.”

“Mạc Trọng Huy, anh có thần kinh bệnh à, tôi dùng dra giường gì có quan hệ với anh sao?”

Mạc Trọng Huy ngồi xuống giường, mặt không ngừng đưa tới gần cô, tiếp theo ngả ngón nắm cầm cô, cười nhạt nói: “Tối nay anh muốn ngủ nơi này, ở trong bệnh viện không phải nói muốn nguyên rủa anh sao? Buổi tối anh cho em tha hồ nói.”

An Noãn đỏ bừng mặt, tức giận đến hộc máu.

“Mạc Trọng Huy, anh ngủ ở phòng anh đi, tôi là một phụ nữ có thai, ban đêm thường xuyên muốn ăn uống, đôi khi ban đêm còn có thể muốn ới, sẽ quấy rầy đến giấc ngủ của anh.”

Anh nghiêm trang nói: “Vậy anh càng phải ở nơi này, chăm sóc em.”

“Trong nhà rất nhiều người hầu, tôi không cần anh chăm sóc.”

“Không được, đứa nhỏ này sau khi sinh ra sẽ kêu anh là cha, anh phải có trách nhiệm với nó.”

An Noãn đề huyệt thái dương đau nhức, khi nào thì Mạc Trọng Huy trở nên miệng lưỡi trơn tru như vậy.

“Mạc Trọng Huy, anh thật sự không ngại? Đứa nhỏ trong bụng tôi là của Thường Tử Phi.”

Vừa nói đến này, mặt Mạc Trọng Huy biến sắc găm nhẹ: “Anh mẹ nó để ý cái gì đi nữa, em cũng đã mang thai, nếu hôm nay cuộc giải phẫu này được làm, đời này em cũng sẽ không nói chuyện với anh.”

Khẽ thờ dài, Mạc Trọng Huy nói: “Em nghỉ ngơi trước đi, chờ em ngủ dậy anh kêu người đổi dra giường.”

An Noãn ngủ thẳng tới giữa trưa mới rời giường xuống lầu ăn cơm, hôm nay trong nhà rất náo nhiệt, Thẩm Cẩm Phong cũng đến. Người đàn ông này chưa từng đứng đắn, đang đùa giỡn với mấy tiểu người hầu trong nhà, mấy tiểu nha đầu kia bị anh đùa giỡn đến đỏ mặt.

Mạc Trọng Huy bình thường cũng rất độ lượng, chỉ cần tâm tình anh tốt, Thẩm Cẩm Phong đùa giỡn với mấy cô hầu gái, Mạc Trọng Huy cũng không nói gì. Chỉ ngẫu nhiên khinh thường lườm anh ta một cái.

Lúc ăn cơm, Thẩm Cẩm Phong nghiêm trang nói với An Noãn: “An tiểu thư, mỗi ngày cô cứ ăn ngủ ngủ, rất không khỏe mạnh rất không khoa học, hiện tại cô là phụ nữ có thai, nên chú ý quy luật sinh hoạt trong cuộc sống hằng ngày, ngủ nhiều hơn so với bình Thường cũng không có gì lạ nhưng thời gian ngủ nhiều quá sẽ không tốt cho thai nhi.”

An Noãn mím môi, xác thực cô ngủ rất nhiều.

“Phụ nữ có thai cũng nên rèn luyện sức khỏe, cơm nước xong không có việc gì làm nên đi ra ngoài một vòng, dù sao phong cảnh ở đây rất tốt không khí thoáng mát, đi tản bộ cũng có lợi cho việc sinh sản về sau. Bình thường ở nhà, lúc rảnh rỗi nên nghe nhạc nhạc, đọc sách, chú ý dưỡng thai. Cô đừng nghĩ cục cung ở trong bụng cái gì cũng không biết, kỳ thật sự quan tâm của người mẹ đối với đứa bé ảnh hưởng rất lớn.”

An Noãn quả thật không phải làm mẹ người ta, cái gì cô cũng không hiểu, làm mẹ thật mơ hồ.

“Tôi muốn ra ngoài, đến thư viện mua sách.” Câu này cô nói với Mạc Trọng Huy.

Mạc Trọng Huy gật đầu nói câu: “Kêu bác sĩ Thẩm đi với em.”

Thẩm Cẩm Phong cũng là người nhanh nhẹn nhanh miệng, anh cười trêu ghẹo: “Một mình tôi đi với cô ấy? Anh không sợ tôi mang cô ấy chạy trốn sao?”

Mạc Trọng Huy liếc mắt nhìn anh ta.

Thẩm Cẩm Phong lập tức liền hỏi hân: “Hắc hắc, chỉ đùa một chút mà thôi, tôi nào dám, cho tôi ăn gan hùm tôi cũng không dám.”

--

Cơm nước xong, An Noãn nghỉ ngơi một lát, Trương Húc lái xe đưa bọn họ đến thư viện. Thẩm Cẩm Phong ngồi phía trước, Mạc Trọng Huy ôm An Noãn ngồi ở phía sau.

Đến thư viện, thả An Noãn và Thẩm Cẩm Phong xuống, Trương Húc tiếp tục lái xe đi.

“Chắc chắn, thật đúng là sợ tôi đem cô chạy mất, nên tự mình đưa chúng ta tới đây. Cô nói cô là một người phụ nữ có thai, nếu tôi bắt cóc cô bán vào thanh lâu cũng không có giá.”

An Noãn thối anh một tiếng, tức giận hừ nói: “Anh ít nói nhảm, có bản lĩnh thì nói những lời này trước mặt Mạc Trọng Huy.”

Thẩm Cẩm Phong cười hắc hắc, đột nhiên ghé sát vào cô, thần thần bí bí nói: “An Noãn, theo những gì tôi biết về cô, đứa nhỏ trong bụng cô khẳng định là của Mạc Trọng Huy.”

Thẩm Cẩm Phong vẫn muốn thử cô. An Noãn lười quan tâm anh, lập tức đi vào thư viện.

Trương Húc và Mạc Trọng Huy đi tới Thiên Đường, Thường Tử Phi đã bị đưa đến văn phòng của Phan quản lý.

Nhìn thấy Mạc Trọng Huy, trong mắt Thường Tử Phi tràn đầy sát khí, hai mắt màu đỏ tươi hung tợn nhìn trừng trừng anh.

“Mạc tiên sinh có chuyện muốn hỏi anh, tốt nhất anh nên nói sự thật, nếu không hậu quả anh không gánh vác nổi.”

Trương Húc mở miệng cảnh cáo trước.

“Cái tin nhắn kia có phải do anh gửi?” Mạc Trọng Huy không chút để ý hỏi.

Trong mắt Thường Tử Phi nghi hoặc không hiểu anh đang nói gì: “Tin nhắn gì?”

Mạc Trọng Huy nhíu mày: “Không thừa nhận cũng không sao, hôm đó vì sao An Noãn lại đến nhà trọ của anh, trong lúc đó hai người đã xảy ra chuyện gì, nói hết cho tôi nghe.”

“Tập đoàn Phi Vũ xuất hiện nguy cơ, An Noãn lấy của anh một ngàn năm trăm vạn cho tôi mượn, người trong nhà vẫn giấu diếm tôi, sau này tôi biết được khó có thể chấp nhận, mỗi ngày đều ở trong nhà trọ ngày trước tôi cùng An Noãn ở, An Noãn lo lắng cho tôi, chạy đi tìm tôi.”

Thường Tử Phi không để ý Mạc Trọng Huy gắt gao nhíu mày tiếp tục nói: “Cô nam quả nữ ở chung một phòng, có thể phát sinh cái gì, anh có thể tưởng tượng, huống chi anh cũng tận mắt nhìn thấy.”

Mạc Trọng Huy ‘Đằng’ đứng lên, bóp cổ anh ta, chiều cao của Thường Tử Phi 1m8, Mạc Trọng Huy đến 1m9, đứng ở trước mặt anh khí thế cũng thua.

“Cho dù anh bóp chết tôi cũng không thay đổi được sự thật của chuyện này, tôi cùng An Noãn lên giường, ngày đó chúng tôi hoan ái vô cùng vui vẻ, vô cùng sung sướng. Chúng tôi không chỉ làm ở trên giường, còn ở phòng tắm, đem quần áo đều cởi ra hết. An Noãn nói, buổi tối khi cô ấy bị anh ép buộc, trong lòng cô ấy đều nghĩ đến tôi.”

Trương Húc cùng Phan Bình thờ dốc vì kinh ngạc, Mạc Trọng Huy hí hóp mắt, nghiêng răng nghiêng lợi, một cái tát đi qua, Thường Tử Phi vẫn đứng vững

vàng.

“Giữ lại cái mạng nhỏ của anh ta.”

Mạc Trọng Huy nói xong ra khỏi văn phòng, Trương Húc và Phan Bình tự mình động thủ, đem Thường Tử Phi đánh đến hấp hối, mới thu tay.

--

Thẩm Cẩm Phong và An Noãn ở thư viện chọn mấy quyển sách tham khảo, chuẩn bị tâm lý để làm mê, hướng dẫn cách đường thai, Cô nhìn thấy tựa sách chỉ cảm thấy buồn cười.

Thẩm Cẩm Phong nhận được điện thoại của Trương Húc, nghĩ bọn họ tới đón, kết quả đầu dây bên kia Trương Húc lén lút nói: “Thẩm Cẩm Phong, mua xong sách anh gọi xe đưa An tiểu thư về nhà.”

Thẩm Cẩm Phong nhin không được phát hỏa: “Không phải đã nói tới đón sao? Nếu sớm nói không tới đón tôi tự lái xe đi, giờ này biết kêu xe ở đâu.”

“Có người chọc giận Mạc tiên sinh, hiện tại Mạc tiên sinh rất tức giận, tôi cũng lén lút gọi điện thoại cho anh, tốt nhất anh nên ngoan ngoãn nghe lời, đừng làm ra sai lầm gì.”

Thẩm Cẩm Phong còn muốn mắng hai câu, Trương Húc đã gác điện thoại.

“Thật đúng là quá đáng, An Noãn, cô theo Mạc Trọng Huy, thật đúng là chịu khổ rồi.”

An Noãn cau mày hỏi: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Lúc đưa chúng ta đến đã nói chúng ta mua xong sẽ tới đón, giờ lại nói tâm tình Mạc Trọng Huy không tốt, kêu chúng ta tự gọi xe về, Giang thành gọi xe rất khó, chúng ta còn phải đi không ít đường.”

An Noãn không cảm thấy có gì, ngược lại nói với Thẩm Cẩm Phong: “Không sao, không phải anh nói tôi cần vận động sao, đúng lúc anh đi tản bộ với tôi.”

“Nếu không, gọi điện thoại cho tài xế, tôi mang theo cô ở bên ngoài, xảy ra chuyện gì tôi gánh vác không nổi.”

An Noãn thối anh một ngụm khinh thường: “Thẩm Cẩm Phong, anh thực không giống đàn ông, sợ đầu sợ đuôi. Anh ta kêu chúng ta gọi xe thì chúng ta liền gọi xe, xảy ra chuyện gì cũng do anh ta, mắc công làm trái ý anh ta, anh ta lại tức giận.”

Biết Mạc Trọng Huy sẽ không tới đây, lá gan của Thẩm Cẩm Phong cũng lớn hơn, cánh tay chống lên giá sách vậy An Noãn trong lòng mình, cười đến đậm đặc.

“Cô nói tôi không phải đàn ông, có muốn thử xem hay không, vừa lúc cô cũng giúp tôi nhìn xem của tôi lớn hay nhỏ hơn của Mạc Trọng Huy.”

An Noãn thật muốn tát chết anh ta. Dùng sức đẩy anh ta ra.

“Thẩm Cẩm Phong, anh còn đùa giỡn tôi, tôi sẽ gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy.”

“Đừng đừng đừng, tôi chỉ đùa một chút mà thôi, đi thôi, sách cũng mua đủ rồi.”

Giờ cơm, quả thật rất khó đón xe, Thẩm Cẩm Phong cuối cùng không có biện pháp, gọi điện thoại kêu bạn anh ta đến đón. Đến nhà, Mạc Trọng Huy cũng chưa về, người hầu nói với cô, Trương trợ lý gọi điện về nói Mạc tiên sinh đêm nay không về ăn cơm.

Mạc Trọng Huy không có ở đây, Thẩm Cẩm Phong tự nhiên cũng sẽ không ở lại ăn cơm, tùy tiện tìm cái lấy có bỏ đi.

An Noãn com nước xong, nghe lời Thẩm Cẩm Phong một mình đi ra ngoài tản bộ. Người hầu thế nào cũng phải đi theo cô, An Noãn đem tất cả đuổi đi. Nơi này phong cảnh quả thật rất tốt, không khí cũng thoáng mát, An Noãn đi lang thang không mục đích.

Cô vẫn cho rằng biệt thự này là một lồng giam, ở đây mỗi một ngày đều cảm thấy áp lực, chưa bao giờ thật sự thương thức qua. Tâm tình không giống nhau, ánh mắt nhìn mọi chuyện cũng sẽ không giống nhau.

An Noãn đi một chút nghỉ ngơi một chút, mắt thấy trời sắp tối, cô mới trở về. Một ánh đèn chiếu rọi đến, phía sau lập tức vang lên tiếng ô tô. An Noãn vội vàng nép qua một bên, xe Mạc Trọng Huy chạy sát bên người cô lướt qua.

Cô thấy Mạc Trọng Huy tự mình lái xe, cũng không biết người đàn ông này lại lại đang phát điên cái gì. Mặc kệ, An Noãn tiếp tục đi về phía trước, xe Mạc Trọng Huy không biết khi nào thì ngừng lại.

“Lên xe.” Âm thanh hùng hậu nhưng lại mang theo tức giận.

An Noãn thật sự không biết mình làm gì đắc tội với anh, bĩu môi, mở cửa xe ngồi kế bên anh.

“Anh chạy chậm một chút, chạy nhanh quá tôi sẽ ói lên người anh.”

Mạc Trọng Huy liếc cô, tốc độ xe quả thật rất chậm. Đến nhà, An Noãn trực tiếp lên lầu về phòng. Dra giường đã đổi thành cái khác, Mạc Trọng Huy lại không tới, cả đêm cũng chưa đến.

--

Bên kia, Trương Húc và Phan quản lí đem người đánh đến hấp hối đến bệnh viện cấp cứu. Giang Thiển Nhu đang chăm sóc Nghê Tuệ, nhận được điện thoại liền vội chạy tới.

Phan Bình giải thích với cô: “Thường tiên sinh ở Thiên Đường cùng người khác tranh chấp, nên động thủ.”

Bác sĩ chẩn đoán hai chân Thường Tử Phi gãy xương, Giang Thiển Nhu thấy chân Thường Tử Phi bó thạch cao, đau lòng khóc lên, một bên khóc một bên oán giận: “Anh không có việc gì đánh nhau với người ta làm gì? Sao không biết kiềm chế để chính mình bị thương, anh còn ngại chuyện trong nhà chưa đủ nhiều sao?”

Tay Thường Tử Phi còn có thể động, sờ sờ hai má Giang Thiển Nhu, ôn nhu nói: “Thực xin lỗi, lại làm em lo lắng.”

“Biết em sẽ lo lắng cho anh, anh cũng đừng hồ nháo, mẹ anh nghe nói anh bị thương, lo lắng muốn chết.”

Phan Bình nhẹ giọng khụ khụ ngắt lời bọn họ: “Giang tiểu thư, chi phí trị liệu của Thường tiên sinh toàn bộ do Thiên Đường trả, dù sao cũng bị thương ở Thiên Đường của chúng tôi.”

Giang Thiển Nhu tức giận rống giận: “Chúng tôi có tiền, không cần các người đồng tình.”

Nói xong cô cảm thấy có gì không đúng, nhìn nhìn Trương Húc nhướng mày: “Anh không phải trợ lý bên cạnh Mạc Trọng Huy sao? Sao anh lại ở chỗ này? Chuyện này là Mạc Trọng Huy làm đúng không?”

“Giang tiểu thư, cô hiểu lầm rồi, Thiên Đường là của Mạc thị, xảy ra chuyện, tôi đại diện Mạc tiên sinh đến xem Thường Tử Phi.”

Giang Thiển Nhu càng không tin, mỗi người ở Thiên Đường gặp chuyện không may, anh ta đều có thể đến xem từng người sao.

Càng nghĩ càng không đúng, Giang Thiển Nhu kêu rên: “Chuyện Mạc tiên sinh làm không lẽ không dám thừa nhận? Tôi không tin Giang thành không có luật pháp, mặc kệ nói như thế nào, Giang gia của chúng tôi ở Giang thành vẫn có địa vị, tôi sẽ nói với gia gia, kêu ông nội của tôi làm chủ cho chúng tôi.”

Trương Húc xấu hổ, Giang Thiển Nhu xem ra thật sự rất yêu Thường Tử Phi.

Việc đã đến nước này, Trương Húc cũng không giấu diếm nữa cười nói: “Giang tiểu thư, chỉ mong cô đừng làm lớn chuyện lên, nếu không không hay ho cũng là các người.”

Trương Húc nói xong lập tức bỏ đi. Giang Thiển Nhu tức giận đến đỏ mặt.

--

Mạc Trọng Huy không về phòng ngủ, An Noãn cả đêm ngủ thật sự thoải mái, sáng sớm, cô liền tỉnh, xuống lầu ăn bữa sáng. Gần đây bữa sáng rất phong phú, rất nhiều món, cái gì An Noãn cũng muốn ăn, mỗi món đều ăn chút.

Trương Húc có thể nói là ở bên ngoài bận rộn một đêm, Mạc Trọng Huy giao cho anh nhiệm vụ quan trọng. An Noãn thấy Trương Húc vội vã chạy tới phòng tập thể thao tìm Mạc Trọng Huy, cô nói chuyện với anh ta, anh ta giống không có nghe thấy.

“Mạc tiên sinh, tôi đã tra ra tin nhắn kia là ai nhắn đến.”

Anh ta nhỏ giọng ở bên tai Mạc Trọng Huy nói một cái tên, chỉ thấy mày Mạc Trọng Huy nhướng cao, tiếp theo hai mắt híp lại.

Một mình An Noãn ngồi ăn sáng, bỗng nhiên nghe được bên ngoài có người đang rống to kêu to.

“Mạc Trọng Huy, anh đi ra cho tôi, tên này ác ma, đem sinh mệnh người khác đùa bỡn trong lòng bàn tay.”

Giọng nói quen thuộc, nhưng đối phương đang gào lên cô cũng nghe rõ là ai. An Noãn đang muốn đi ra ngoài xem Mạc Trọng Huy rốt cuộc đắc tội với ai, lại dám đến nơi này náo loạn, cô suy nghĩ, sẽ không phải là Mạc Trọng Huy phong lưu ra chuyện chứ.

“An tiểu thư, cô đừng đi ra ngoài, để cho Mạc tiên sinh xử lý.”

Người hầu càng là khuyên cô, An Noãn càng cảm thấy tò mò, đi ra ngoài, dĩ nhiên nhìn thấy là Giang Thiển Nhu.

Giang Thiển Nhu vừa thấy An Noãn, càng thêm kích động: “An Noãn, con tiện nhân này đều là do cô làm hại, cô hại Thường gia đã rất thảm, nhưng bản thân mình lại ở trong này hưởng thụ vinh hoa phú quý, cô thật hạ lưu.”

An Noãn cau mày, nhin không được khuyên nhủ: “Giang Thiên Nhu, cô về trước đi có chuyện gì bữa khác chúng ta nói sau.”

Nếu Mạc Trọng Huy xuống, Giang Thiên Nhu cũng nhất định phải chết.

“Đuổi tôi đi, không dễ dàng như vậy, hôm nay tôi tìm Mạc Trọng Huy để hỏi cho rõ ràng. Anh ta kêu người đánh gãy chân chồng tôi, chúng tôi đã nhận thua, anh ta vì cái gì không buông tha chúng tôi, Thường gia bây giờ còn chưa đủ thảm sao? Muốn như thế nào anh ta mới bằng lòng buông tay.”

An Noãn nhíu mày thật chặt.

Lúc này Mạc Trọng Huy đã thay quần áo đi ra, thấy Giang Thiên Nhu, anh đại để cũng biết chuyện gì. Đi qua vỗ nhẹ vai An Noãn: “Em vào trước đi.”

An Noãn dùng sức hất tay anh ra, trừng mắt nhìn anh khí rạo rạt quát: “Tôi cũng muốn nghe anh giải thích thế nào.”

“Mạc Trọng Huy, anh nói rõ cuộc muốn như thế nào anh mới bằng lòng buông tha chúng tôi? Trước kia Thường Tử Phi ánh mắt như mù mới cùng anh yêu một người, nhưng hiện tại anh ấy không thích An Noãn, trong lòng anh ấy chỉ có tôi, anh còn muốn thế nào?”

Mạc Trọng Huy dùng mắt ý bảo Trương Húc, Trương Húc đi tới trấn an Giang Thiên Nhu.

Cánh tay dài của Mạc Trọng Huy kéo An Noãn vào lòng, nửa kéo nửa ôm đem cô vào trong biệt thự. An Noãn luôn luôn giãy dụa, phản kháng. Vào đến trong nhà, anh mới buông lỏng tay.

“Mạc Trọng Huy, anh lại làm gì Thường Tử Phi? Phi Vũ đã phá sản, mẹ anh ấy nằm viện, anh ấy đã rất thảm, sao anh còn có thể tâm ngoan thủ lạt?”

Mạc Trọng Huy ngồi trên sofa trào phúng: “Chuyện em biết cũng không ít nha, ngay cả mẹ anh ta nằm viện em cũng biết.”

An Noãn vỗ vỗ đầu: “Anh đừng nói sang chuyện khác, nói cho tôi biết, Thường Tử Phi bị anh làm gì rồi? Hiện giờ anh ấy ra sao?”

Ánh mắt Mạc Trọng Huy híp lại lạnh lùng hừ nói: “Quan tâm anh ta như vậy, em tự đến thăm anh ta.”

“Tốt, tôi đến bệnh viện xem anh ấy.”

An Noãn tức giận xoay người bước đi.

Giọng nói âm lãnh của Mạc Trọng Huy vang lên sau lưng: “Nếu em bước ra khỏi cánh cửa này, anh làm cho anh ta chết ở trong bệnh viện.”

An Noãn nhất thời cảm thấy lạnh sống lưng, Satan đến tột cùng vẫn là Satan, cô sao có thể chờ mong anh trở nên thiện lương. An Noãn tiến lên quyền đâm cước đá vào người Mạc Trọng Huy, nhóm người hầu ở bên cạnh nhìn xem đều sợ ngây người.

Mạc Trọng Huy tùy ý để cô phát tiết, hai tay vòng qua thắt lưng cô, đề phòng cô kích động ngã sấp xuống.

Phát tiết xong An Noãn không còn hơi sức, bị Mạc Trọng Huy đặt lên sofa.

“Nói cho tôi biết, anh đã làm gì Thường Tử Phi?”

Ngờ khi An Noãn đột nhiên bình tĩnh.

Trương Húc vừa lúc trấn an xong Giang Thiên Nhu, đi vào nghe An Noãn hỏi, anh vội vàng trả lời: “An tiểu thư, là như vậy, Thường tiên sinh ở Thiên Đường uống rượu, cùng người khác xảy ra tranh chấp, lúc đánh nhau với người ta chân bị gãy xương.”

“Trương trợ lý, nói thật với cô ấy.”

Mạc Trọng Huy bỏ lại một câu, xoay người lên lầu. Trương Húc sờ sờ cái trán mồ hôi, vẻ mặt xấu hổ.

“An tiểu thư, kỳ thật là như vậy, Mạc tiên sinh muốn biết ngày đó cô và Thường Tử Phi ở trong nhà trọ của anh ta đã làm gì, kết quả Thường Tử Phi cố ý nói rất nhiều lời kích thích Mạc tiên sinh, anh ta nói các người không chỉ có trên giường, còn làm thực sung sướng.....”

An Noãn đỏ mặt, Trương Húc cũng có chút nói không được nữa.

“Thường Tử Phi còn nói, mỗi lần cô cùng Mạc tiên sinh cái kia cái gì, trong lòng của cô đều nghĩ đến Thường Tử Phi. Cô cũng biết tính Mạc tiên sinh, phạm là chuyện gì có liên quan đến cô, đều đặc biệt dễ bị chọc giận. Nhưng Mạc tiên sinh tuyệt đối không hề động thủ, là tôi cùng Phan quản lý hai người ra tay.”

An Noãn dùng tay che mi tâm, Thường Tử Phi đứa ngốc này, đã khi nào rồi anh còn đầu võ mồm để phải chịu tội như vậy.

“An tiểu thư, Mạc tiên sinh tính tình táo bạo sẽ chịu không nổi kích thích, cô kích thích anh ta, anh ta không có biện pháp, cũng sẽ không làm gì cô. Nhưng Thường Tử Phi nói vậy, đó là hấn xứng đáng.”

“Trương trợ lý, anh thật đúng là vẽ đường cho hươu chạy, anh ở bên cạnh Mạc Trọng Huy làm ra bao nhiêu chuyện phạm pháp. Các người xuống tay có

mạnh không, chân Thường Tử Phi chân có nặng lắm không?”

Trương Húc cúi đầu nói: “Chúng tôi xuống tay rất nhẹ, chỉ gãy xương mà thôi, qua vài ngày có thể xuất viện, tiền thuốc men do Thiên Đường trả.”

An Noãn tức giận đến nói không nên lời.

“An tiểu thư, nếu cô muốn tốt cho Thường Tử Phi, về sau cô không cần ở trước mặt Mạc tiên sinh nhắc tới Thường Tử Phi, chỉ cần cô đỡ được Mạc tiên sinh, Thường Tử Phi sẽ không bị gì. Mỗi ngày cô đều không quan tâm đến Mạc tiên sinh, mỗi lần gặp đều mặt nặng mày nhẹ, trong lòng Mạc tiên sinh hóa không thể phát tiết, bởi vậy cũng chỉ có thể tìm biện pháp khác để trút giận thôi.”

“Còn có, An tiểu thư, cô cũng đừng luôn ở trước mặt Mạc tiên sinh nhắc nhở đứa nhỏ này là của Thường Tử Phi, Mạc tiên sinh chịu không nổi nhất chính là điểm ấy. Anh ta có thể nhận đứa nhỏ, đã là nhượng bộ lớn nhất, các người còn luôn kích thích anh ta, làm sao anh ta có thể chịu được. Cứ như tôi nói, Thường Tử Phi đây là muốn chết, không đáng đồng tình.”

An Noãn mắt lạnh đảo qua, Trương trợ lý mới ngậm miệng.

“Giang Thiển Nhu đi rồi sao? Mạc Trọng Huy có làm gì Giang Thiển Nhu không?”

Trương Húc ý vị thâm trường nói: “Giang Thiển Nhu không biết làm sao tìm được nơi này, Mạc tiên sinh tự nhiên rất tức giận. Nhưng có làm gì cô ta hay không, vậy phải xem cô, cô làm Mạc tiên sinh vui vẻ, làm nũng, rồi thay Giang Thiển Nhu cầu tình, sẽ không có chuyện gì. Kỳ thật, tôi nói câu này cô sẽ không thích nghe, Thường Tử Phi có hôm nay, đều vì các người xử lý tình huống không đủ thành thực. Các người ai cũng không phải là đối thủ của Mạc tiên sinh, cần gì cô ý chọc giận anh ta, hiện tại biến thành cục diện này, muốn vặn hỏi tất cả đều vô dụng.”

Cuối cùng Trương Húc đặc biệt khuyên cô: “An tiểu thư, nếu cô thật sự muốn tốt cho Thường Tử Phi, cách tốt nhất là sống tốt bên cạnh Mạc tiên sinh, đừng lấy cứng đối cứng nữa, đối với ai cũng không có ưu việt.”

Trương Húc nói câu này làm cho An Noãn rung động rất lớn, xác thực là do cô hại Thường Tử Phi, Phi Vũ phá sản, Thường Tử Phi biến thành như vậy, đều là lỗi của An Noãn, là do An Noãn nói dối tạo thành. Nếu ngay từ đầu không có lời nói dối này, chuyện cũng không biến thành như vậy. Thường Tử Phi này đứa ngốc, còn muốn thay cô che lấp.

Một ngày này, An Noãn luôn do dự, có nên đem chân tướng nói với anh không.

Có lẽ nói hết sự thật với anh, anh sẽ rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Báo Thù Cho Con Của Tôi

An Noãn sau khi nghĩ thông suốt tính đem mọi chuyện nói rõ ràng với Mạc Trọng Huy, không cần liên lụy người vô tội. Mạc Trọng Huy ở nhà chỉ có sở thích ngoại trừ bơi lội chỉ có tập thể hình, mỗi ngày anh đều ở trong nhà chắc rất nhàm chán.

An Noãn ở hồ bơi không thấy bóng dáng anh thân, chạy đến phòng tập thể thao, quả nhiên anh đang ở bên trong. Cẩn thận đẩy cửa ra đi vào, Mạc Trọng Huy vận động nên người đầy mồ hôi, nửa người trên để trần, mồ hôi không ngừng nhỏ giọt, nhìn qua thật rất quyến rũ.

“Có việc gì sao?” Anh lạnh lùng liếc mắt liếc nhìn cô.

“Tôi có lời muốn nói với anh. Nếu không anh đi tắm trước, chúng ta ngồi xuống từ từ nói chuyện.”

Mạc Trọng Huy phì cười nói: “Có chuyện gì nói ngay tại đây đi.”

Anh bước đến trước mặt An Noãn, dùng hơi thở nam tính của anh vây quanh cô.

An Noãn cúi đầu không dám nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Tôi muốn nói với anh, đứa bé trong bụng tôi thật ra là của anh.”

Thời gian như dừng lại một phút đồng hồ, trong không khí tràn đầy yên tĩnh, tiếp theo Mạc Trọng Huy cười lạnh ra tiếng, tức giận nói: “Vì muốn anh buông tha Thường Tử Phi, ngay cả chuyện này em cũng nói được ra miệng.”

Mạc Trọng Huy không tin, An Noãn nóng nảy nhìn vào mắt anh kiên định nói: “Mạc Trọng Huy, đứa bé đúng là của anh.”

Anh nhướng mày trào phúng: “Vậy chuyện lúc trước hai người miêu tả sinh động như thật đều là giả?”

Hai người đã vốn đã thông đồng với nhau cho nên ngay cả lời nói cũng giống nhau. Làm rất khoái trá? An Noãn, lúc em ở trên giường với anh chưa từng

có vẻ mặt khoái trá! Em ở bên cạnh anh đã lâu, chúng ta đã làm vô số lần, cho tới bây giờ anh giờ cũng không biết bộ dáng khoái trá bộ dáng của em là như thế nào? Luôn có bộ dạng giống như người chết, giống như bị cưỡng gian.”

Anh từng bước một tiến lên, bức An Noãn lui đến góc tường, ngả gối nâng cao cằm cô, trầm tĩnh nói: “Yên tâm tất cả phần nộ của anh chỉ biết phát tiết ở trên người kẻ khác, cho tới bây giờ anh cũng luyện tiết phải thương tổn em, về sau anh cũng sẽ không thương tổn đến cục cưng trong bụng em, mặc kệ cha đứa bé là ai, sau khi sinh ra sẽ là con của Mạc Trọng Huy anh. Chuyện này sẽ không bao giờ thay đổi.”

Mạc Trọng Huy nói xong mở cửa rời khỏi phòng tập thể thao.

An Noãn dùng rất lớn dũng khí để đối mặt thẳng thắn với anh, lại không nghĩ rằng sự tình sẽ như vậy, Mạc Trọng Huy hoàn toàn không tin cô.

--

Vào lúc ban đêm, Mạc Trọng Huy trở về phòng ngủ, An Noãn đang ở trên giường lăn qua lộn lại phiền não, đột nhiên nghe được tiếng mở khóa cửa, tiếp theo tiếng bước chân truyền đến, trực tiếp vào phòng tắm.

An Noãn làm bộ ngủ, Mạc Trọng Huy tắm rửa xong nằm xuống bên cạnh cô. Giờ phút này trong đầu An Noãn hiện lên mấy lời nói của Trương Húc. Cô lấy hết dũng khí xoay người đối mặt với anh, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng tinh trắng của anh, đem mặt vùi vào lòng anh.

Động tác như vậy làm cho Mạc Trọng Huy có chút kinh hãi, lập tức nghi hoặc, nhàn nhạt hỏi: “Làm gì?”

“Đã lâu không ôm anh ngủ, để em ôm trong chốc lát.”

Ngực khí của cô ôn nhu, mềm mại, giống con cừu nhỏ như gãi vào tâm của anh. Bàn tay to vòng qua eo nhỏ của cô, gắt gao ôm chặt lấy. Cảm giác đem cô ủ vào trong ngực mình, thực tốt đẹp, thực thỏa mãn, tất cả mọi chuyện đã xảy ra cũng không còn quan trọng, cô vẫn thuộc về mình.

Mấy ngày này, đã bao nhiêu đêm anh đều ngủ không được, đi đến trước cửa phòng cô đứng, nhưng thủy chung lại không vào. Cho tới bây giờ, anh mới hiểu được, anh chỉ luôn giận dữ chính mình, cuối cùng người khổ cũng chỉ có anh. Anh không quan tâm đứa bé là của ai, chỉ cần cô là của anh vậy đủ rồi.

Huống hồ bọn họ có thể lại có đứa nhỏ, càng nhiều càng tốt.

Trước kia anh chưa từng nghĩ tới muốn có con, sau khi ở bên cạnh cô, ước muốn có một đứa bé trở nên mãnh liệt, càng ngày càng mãnh liệt. anh luôn ảo tưởng, con của bọn họ sinh ra, một nửa giống anh, một nửa giống cô, ánh mắt nhất định phải giống cô, ngũ quan có thể giống anh, ánh mắt cô đặc biệt xinh đẹp, vĩnh viễn thuần khiết sạch sẽ. Nghĩ đến thôi cũng cảm thấy thần kỳ và tốt đẹp, khi mất ngủ thậm chí ngay cả tên anh cũng đã suy nghĩ tới, con trai gọi Bình Bình, con gái gọi An An.

--

An Noãn khó có được giấc ngủ ngon, tỉnh lại cũng đã gần trưa. Mạc Trọng Huy thì đang nằm bên cạnh cô, giương mắt nhìn tường ngủ của cô.

“Anh thức lâu chưa? Sao không xuống giường?”

Mạc Trọng Huy đưa mắt nhìn xuống, An Noãn mới phát hiện hai tay của cô đang ôm thắt lưng anh, thân mật khăng khít. Cô ngượng ngùng lấy tay ra, xoay người đưa lưng về phía anh. Mạc Trọng Huy xoay người cô lại, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

“Đứng lên, ngủ nhiều như vậy không đói bụng sao?”

Nghe anh nhắc tới, An Noãn đứng là cảm thấy đói bụng. Bọn họ cùng nhau đi vào phòng tắm, đánh răng rửa mặt, cho tới bây giờ cũng chưa từng hài hòa như vậy. Nhóm người hầu nhòm thấy bọn họ cùng nhau xuống lầu, Mạc Trọng Huy còn sủng nịch ôm thắt lưng cô, một đám người ai cũng cảm thấy rất vui vẻ.

An Noãn nghe các cô nhỏ giọng bàn luận trong nhà bếp: “Rất thích nhìn bộ dáng thân mật ngọt ngào của Mạc tiên sinh và An tiểu thư, nam tài nữ mị, trời đất tạo nên một đôi, thấy bọn họ ân ái ái, cảm giác toàn bộ thế giới đều là tốt đẹp.”

An Noãn nhìn về phía Mạc Trọng Huy, người đàn ông này vẫn chỉ có một biểu tình lãnh khốc, nhưng khóe miệng lại cong lên nụ cười.

Gần đây, An Noãn phản ứng nôn nghén hoàn toàn biến mất, ăn cái gì cũng sẽ không ói ra, người hầu bắt đầu làm rất nhiều thức ăn cho cô, cho nên bắt đầu từ bữa sáng cũng rất phong phú. Biết An Noãn có khi ban đêm sẽ bất chợt muốn ăn, trong tủ lạnh cũng để sẵn rất nhiều thức ăn.

Mạc Trọng Huy nhìn cô ăn hết chén cháo còn ăn hết một miếng bánh ngọt đầy mỡ bánh ngọt. Anh nhều mảy nhắc nhở: “Ăn ít thôi, khi nào đói bụng thì ăn tiếp, trong một lúc ăn nhiều như vậy, dạ dày làm sao có thể thích ứng?”

An Noãn lại lơ đãng nói: “Hiện tại dạ dày cũng lớn hơn, mỗi một lần đều có thể ăn rất nhiều.”

--

Hiện tại, cuộc sống của An Noãn trở nên có quy luật, mỗi sáng khi mặt trời mọc, cô đứng giờ rời giường, ăn xong bữa sáng, Mạc Trọng Huy sẽ bồi cô

tản bộ một vòng. Mạc Trọng Huy còn mời cô giáo mỗi ngày dạy cô tập yoga. Giữa trưa com nước xong bình thường sẽ ngủ trưa, Mạc Trọng Huy có khi ngủ với cô, có khi cũng ra ngoài làm việc, ngủ trưa thức cô sẽ đọc sách.

Thắm Cầm Phong đến nhà ăn com, đều nói khí sắc cô rất tốt, nhìn qua thật giống như một người mẹ hạnh phúc.

Trên giá sách cô mua mấy quyển sách hướng dẫn làm mẹ, bên cạnh cũng có mấy quyển hướng dẫn cách làm cha, sách tra cứu tịch, Mạc Trọng Huy không biết khi nào mua về, ngẫu nhiên khi cô đọc sách, anh cũng ở kế bên.

Trong nhà người hầu cũng bắt đầu thu xếp đồ dùng trẻ con, có mấy mấy người khéo tay đan cho cục cưng áo lông, làm nổi lên tiểu hài tử.

An Noãn nhìn túi quần áo trước mặt, trong lòng kích động vạn phần.

“Quần áo rất nhỏ, sau khi cục cưng sinh ra thật chỉ có lớn như vậy sao?”

“Đúng vậy, mới ra sinh ra chỉ nhỏ như vậy, sau đó mỗi ngày sẽ khác đi sẽ lớn rất nhanh.”

Nghe bọn họ nói như vậy, An Noãn bắt đầu mong đợi.

Hiện tại, tình thương người mẹ trong An Noãn tràn đầy, cũng học bọn họ đan áo lông cho cục cưng, động tác của cô có vẻ chậm muốn thức đêm để đan cho xong, mỗi khi lúc này, Mạc Trọng Huy sẽ không vui, sẽ không cho cô đan tiếp. Kết quả một cái áo đến nửa tháng mới đan xong.

Nhìn thành phẩm, cô kích động không thôi tưởng tượng bộ dáng cục cưng khi mặc, trong lòng nhất thời cảm thấy hạnh phúc vây quanh. Mạc Trọng Huy thấy cô như vậy, trong lòng lại cảm thấy khó chịu, đối với anh cô chưa bao giờ đề trong lòng.

Hiện tại đứa nhỏ còn chưa sinh ra, trong mắt An Noãn đã không còn sự tồn tại của anh, sau này đứa nhỏ sinh ra, chắc tâm trí cô toàn bộ đặt trên người đứa bé.

--

Người hầu đều là tinh mắt, dễ dàng nhìn thấy tâm sự của Mạc Trọng Huy, ở trước mặt An Noãn du thuyết: “An tiểu thư, cái áo này cô đã đan xong, kỹ thuật cũng càng ngày càng tốt, có phải cô cũng nên đan cho Mạc tiên sinh một cái, khẳng định ngài ấy sẽ rất cảm cảm động.”

“Quần áo của người lớn tôi không biết đan được không, hơn nữa cho dù tôi đan xong chắc chắn Mạc Trọng Huy cũng không chịu mặc, anh ta luôn chú ý cách ăn mặc, làm sao mặc áo tôi đan.”

“Cái này cũng không nhất định, người trong lòng tự tay đan quần áo, Mạc tiên sinh khẳng định sẽ rất thích.”

“Không nên không nên, tôi thực không có bản lĩnh này.”

Người hầu vẫn muốn khuyên bảo: “Nếu không đan khăn quàng cổ đi, khăn quàng cổ có vẻ dễ hơn.”

An Noãn bị các cô nói vây quanh mỗi người một câu, cuối cùng không có biện pháp, chỉ phải đáp ứng. Khăn quàng cổ so với áo lông đơn giản hơn rất nhiều, hơn nữa đã bắt đầu quen thuộc, An Noãn đan rất nhanh, ba ngày đã xong. Người hầu cùng cô tán gẫu, hiện tại ngay cả Mạc Trọng Huy cũng dám đùa giỡn.

“Mạc tiên sinh, An tiểu thư có kính hi muốn tặng cho ngài.”

Các cô vui vẻ lui ra, An Noãn biết đám bại hoại này đang trốn ở phòng bếp nhìn lên cô.

Biểu hiện của Mạc Trọng Huy rất bình tĩnh hỏi: “Cái gì kính hi?”

“Kỳ thật cũng không có gì, chỉ thuận tiện đan cho anh một cái khăn quàng cổ, bất quá khí hậu hôm nay dùng không thích hợp, nếu anh thích thì cắt đến mùa đông rồi dùng.”

Mạc Trọng Huy có chút thụ sủng nhược kinh, nhận khăn quàng cổ trong tay cô, cho tới bây giờ anh cũng không có thói quen dùng khăn quàng cổ, chỉ sợ ngay cả mùa đông cũng không dùng tới. Mũi đan rất đơn giản, màu sắc đơn giản, chỉ là một cái khăn quàng cổ bình thường, nhưng cầm trên tay Mạc Trọng Huy lại cảm thấy nặng trĩu. Nghĩ đến mỗi một châm đều là cô đan anh hận không thể lập tức vây quanh cổ mình.

“Thế nào? Anh thấy sao các người hầu đều nói nhìn rất đẹp.”

An Noãn còn chưa dứt lời, Mạc Trọng Huy đã kéo cô vào lòng, động tác có chút lớn, làm đầu cô đụng vào ngực anh. An Noãn đang muốn phát hỏa, Mạc Trọng Huy đã cúi người hôn lên môi cô.

Bọn họ hôn môi rất nhiều lần, nhưng phần lớn đều ở trên giường. Nhưng nụ hôn đơn thuần này làm tim An Noãn đập rất nhanh.

Mạc Trọng Huy càng hôn càng động tình, đầu lưỡi cạy răng cô ra, tiến vào miệng cô, quấn quít lưỡi cô.

“Oa, hôn môi rất lãng mạn a.”

An Noãn mơ hồ con nghe được tiếng lúi rúi trong phòng bếp. Đến khi cô bị hôn đến hít thở không thông, Mạc Trọng Huy mới buông tha cô, đôi môi mòng lại đặt lên trán cô.

“Các cô đang nhìn lên.”

An Noãn đỏ bừng mặt, dùng sức muốn đẩy anh ra.

Mạc Trọng Huy mỉm cười: “Anh chính là muốn cho họ xem.”

An Noãn bĩu môi, làm gì có người biến thái đến như vậy.

--

Tối hôm đó, Mạc Trọng Huy không biết từ đâu tìm được một cái hộp rất đẹp, đem khăn quàng cổ bỏ vào trong, rồi đem cất vào ngăn kéo.

An Noãn nhìn thấy buồn bực hồng rồi, nhìn không được trêu chọc: “Không đến mức đó chứ?”

“Anh sợ sẽ làm mất đến lúc đó tìm không thấy.”

An Noãn không nghĩ tới Mạc Trọng Huy sẽ làm như vậy nhìn không được nói: “Nếu anh thích tôi đan cho anh thêm mấy cái.”

Anh cười xoa xoa tóc cô sùng nịch nói: “Không cần, một cái đã đủ anh không muốn em quá mệt mỏi.”

An Noãn vát vát đan khăn quàng cổ cho anh, kết quả cuối cùng người bị cảm động lại chính là cô.

Sau khi nằm ở trên giường, An Noãn bỗng nhiên nghĩ tới La Hiểu Yến hỏi: “Đúng rồi, hôn lễ của La Hiểu Yến và Phan quân lí khi nào thì tổ chức, anh tịch thu di động của tôi, đến giờ tôi cũng không có cách nào liên lạc với chị ấy.”

Mạc Trọng Huy hàm hồ nói: “Hôn lễ của bọn họ đã hủy bỏ.”

“Vì sao? Không phải ngay cả bánh kẹo cưới đều mua sao? Nói hủy bỏ liền hủy bỏ?”

Thấy An Noãn kích động, Mạc Trọng Huy cau mày.

“Mạc Trọng Huy, rốt cuộc sao lại thế này? Anh mau nói cho tôi biết.”

“Hình như vợ của Phan Bình không chịu ly hôn, Phan Bình cũng không muốn ly hôn với vợ anh ta, bởi vậy hôn lễ của bọn họ liền hủy bỏ.”

An Noãn lo lắng, làm bầm lẫu bầu nói: “Tại sao có thể như vậy, La Hiểu Yến lại thương tâm, ngày mai tôi đi gặp chị ấy được không? Tôi rất lo lắng cho chị ấy.”

Mạc Trọng Huy than nhẹ, đem cô kéo vào lòng bắt đầu nói: “Nha đầu ngọc, chuyện người khác em luôn để trong lòng, như vậy rất dễ dàng bị tổn thương biết không?”

An Noãn không hiểu ý của anh nên tiếp tục nói: “Anh để tôi gặp chị ấy một lần được không? Chị ấy chỉ có mình tôi là bạn. mặc kệ nói như thế nào tôi cũng phải an ủi chị ấy.”

“Hiện tại, La Hiểu Yến không ở Giang thành.”

“Chị ấy ở nơi nào?” An Noãn truy vấn.

“Hôn lễ hủy bỏ, có lẽ cô ta cảm thấy đau khổ, một mình đi du lịch giải sầu.”

Thấy vẻ mặt An Noãn lo lắng, Mạc Trọng Huy đau lòng không thôi, cô ngọc này luôn hết mình với bạn bè lại không biết người khác chỉ muốn lợi dụng cô.

An Noãn bởi vì lo lắng La Hiểu Yến ngủ không được, lại không dám để Mạc Trọng Huy biết, vùi đầu trong lòng anh, không dám cử động.

Mạc Trọng Huy kêu rên: “Đừng nhúc nhích, không để yên cho anh ngủ?”

Anh bị cô cọ cọ đến khó nhin. Nha đầu ngọc này thật không biết, một động tác nhỏ của cô cũng có thể kích thích anh, thân thể càng ngày càng khó chịu, anh đã cố gắng khống chế.

“Mạc Trọng Huy, tôi muốn ăn.”

“Muốn ăn cái gì anh đi xuống nấu cho em.”

An Noãn có chút ngượng ngùng cười cười nói: “Tôi muốn ăn đồ nướng trong tiệm ở phố Đông.”

Mạc Trọng Huy cau mày.

“Tôi thật sự rất muốn ăn, không được ăn đêm nay tôi sẽ không ngủ được.”

An Noãn nói một chút cũng không giả, cô đã muốn ăn từ lâu nhưng gần nhất lo lắng không vệ sinh, thứ hai cũng khá xa, An Noãn lại ngại làm phiền người hầu trong nhà.

Mạc Trọng Huy giờ này khắc này xúc động đến muốn đánh người.

“Quên đi, đã trễ thế này, nếu anh không muốn đi mua tôi sẽ không ăn.”

An Noãn thất vọng xoay người đưa lưng về phía anh.

Anh vỗ vỗ của cô đầu, thở phì phì nói: “Chờ, anh đi mua cho em.”

An Noãn nhìn anh xuống giường mặc quần áo, động tác lưu loát mày cũng nhăn lại, vẻ mặt thực khó chịu.

Cô nằm trong chăn chỉ lộ ra cái đầu cười hi hi nói: “Đừng quên mang tiền, quán ăn đó không thể trả bằng thẻ.”

Mạc Trọng Huy hung hăng trừng mắt liếc cô, trực tiếp rút mấy tờ tiền từ trong túi xách của cô. Trên người Mạc Trọng Huy chưa từng có tiền mặt, trước kia An Noãn nghĩ có vì anh có bệnh sạch sẽ, cảm thấy tiền bẩn. Lại nghĩ đến hành vi biến thái và tính cách của anh, An Noãn chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên. Cũng may anh có khuyết phích, nhưng không ghét bỏ An Noãn.

Mạc Trọng Huy đi hơn một giờ mới mua thức ăn về cho An Noãn, còn phải chịu cái mùi kỳ quái kia. Nếu không phải bởi vì cô đang mang thai, anh đã sớm không khách khí với cô.

An Noãn ăn rất thỏa mãn, ăn xong uống ly nước, rất nhanh liền đi ngủ.

Mạc Trọng Huy nhìn cô ngủ say khê thờ dài, không tiếng động đem một đồng hồ hỗn độn do cô để lại thu dọn sạch sẽ, ngửi thấy mùi kỳ quái kia, cả đêm anh cũng không ngủ được.

Từ đêm đó, sau khi thành công kêu Mạc Trọng Huy đi ra ngoài mua đồ ăn cho cô, An Noãn kiên cường hơn, cơ hồ mỗi đêm giật mình tỉnh giấc đều tra tấn Mạc Trọng Huy, có đôi khi kêu anh đến chợ đêm mua thịt dê, có đôi khi kêu anh đi mua cá nướng, bánh mật, cháo hải sản...

Mạc Trọng Huy này thân phận, này địa vị, mỗi đêm bị cô sai chạy khắp nơi, người khác nhìn anh đều nhìn không được ngấm đánh giá. Nhưng quan trọng nhất là, có mấy món cô ăn rất không vệ sinh.

Anh có hỏi qua Thẩm Cẩm Phong, Thẩm Cẩm Phong nói với anh, phụ nữ có thai khẩu vị không giống với bình thường, An Noãn đột nhiên thích ăn mấy thứ này rất bình thường, nhưng nên tận lực kêu cô ăn ít, những thứ không vệ sinh đó không tốt cho sức khỏe.

Đêm nay, An Noãn vừa tỉnh lại liền đánh thức Mạc Trọng Huy đang trong giấc ngủ say, theo thói quen tính kêu anh đi mua cá nướng.

Rốt cuộc Mạc Trọng Huy hoàn toàn bạo phát: “An Noãn em đừng quá đáng, thật đúng là được một tác lại muốn tiến một thước. Làm gì mỗi đêm đều kêu anh đi ra ngoài mua này nọ, em cố ý tra tấn anh phải không. Em không muốn ngủ, nhưng anh thì muốn.”

An Noãn bĩu môi, bị anh đột nhiên tức giận hù dọa.

Mạc Trọng Huy thấy cô bị kinh ngạc, lập tức hạ giọng: “Ngoan, anh đi nấu cái gì cho em ăn, mỗi ngày đều ăn những thức ăn ở chợ đêm rất không vệ sinh, đối với thân thể không tốt, đối với cục cưng cũng không tốt.”

“Quên đi, không ăn, anh ngủ đi.”

An Noãn thân nhiên nói rồi nằm xuống giường. Mạc Trọng Huy sắp phát điên, thái độ cô như vậy làm sao anh còn có thể ngủ được.

Anh nhìn không được lại dụ dỗ cô: “Ngoan, anh biết em đói bụng, anh đi xuống nấu cho em chén cháo hoa được không? Ban đêm ăn nhẹ, để dạ dày thoải mái.”

An Noãn tức giận rống anh: “Đã nói không ăn, ngủ đi.”

Mạc Trọng Huy thật sự không có biện pháp, xuống giường mặc quần áo lấy tiền ra cửa, một giờ sau đem mấy xâu cá nướng về.

An Noãn rất cảm động nhưng vẫn giận dỗi anh.

“Ngoan, ngồi dậy, em muốn ăn cá xiên nướng anh đã mua cho em, chỉ cho ăn năm xâu, anh đang nấu cháo ở phòng bếp, anh đi lấy mang lên cho em.”

“Không ăn, đừng phiền tôi.”

Mạc Trọng Huy tiếp tục hạ mình ôm cô nhẹ giọng dụ dỗ: “Tốt lắm tốt lắm, vừa rồi là anh không tốt, không nên nổi giận với em về sau sẽ không, em muốn ăn cái gì anh đều mua cho em bất luận khi nào thì. Ngoan, em ăn cá trước đi anh đi lấy cháo.”

“Tôi đã không ăn anh còn đi mua làm gì.”

Anh sùng nịch vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ của cô: “Được rồi được rồi, có chừng có mực, anh biết em hiện tại rất muốn ăn, mau ăn đi anh đi xuống lấy cháo.”

Mạc Trọng Huy đi xuống nhà, An Noãn đem tất cả xương cá nướng ăn hết. Anh tức giận đến thật muốn đánh người.

“An Noãn, anh thật muốn đánh em, anh đã nói chỉ cho em ăn năm xương, em lại ăn hết tất cả.”

An Noãn lơ đãng nói: “Ai kêu anh mua nhiều như vậy, anh cho phép tôi ăn năm xương, vậy sao anh không mua năm xương thôi.”

“Đi, em nói như vậy anh đã hiểu, về sau anh mua ít đi em đừng hô to gọi nhỏ với anh.”

Anh bụng cháo đến trước mặt cô tức giận hừ nói: “Cháo này em ăn được bao nhiêu thì ăn, anh cũng không quản được em.” Cuối cùng, anh nói thêm một câu: “Anh đã nấu hơn một giờ.”

An Noãn ăn hơn nửa chén thật sự ăn không vô nữa. Bụng no rồi thật sự ngủ không được, Mạc Trọng Huy cũng bị ép buộc ngủ không được.

Mạc Trọng Huy trêu ghẹo: “An Noãn, anh không biết anh có thể đợi đến ngày đứa bé sinh ra hay không.”

“A?”

“Anh sợ đến ngày nào đó, anh cũng đã bị em tra tấn đến chết, mặc dù không chết nhưng cũng bị tra tấn chỉ còn xương bọc da.”

An Noãn lấy tay chỉ vào ngực anh cười nói: “Sẽ không, mỗi ngày anh đều tập thể hình, lại rất chú trọng bảo dưỡng, thân hình của anh rất tốt.”

“Đừng lộn xộn.” Anh tức giận gạt tay cô ra.

“Chắc chắn, tôi chỉ đụng vào anh có hai ba cái cũng không bị cái gì nha.”

An Noãn đâu biết rằng, cô chỉ chỉ vào ngực anh, phía dưới của anh đã muốn có phản ứng. Đoán chắc cô ăn no cũng ngủ không được, Mạc Trọng Huy hành động theo bản năng, xoay người một cái hôn lên môi cô.

An Noãn bị dọa đẩy anh ra: “Anh thật cảm thú, hiện tại tôi là phụ nữ có thai, ngay cả phụ nữ có thai anh cũng không buông tha sao?”

Mạc Trọng Huy ồ ồ nói xong: “Thẩm Cẩm Phong nói, sau ba tháng là có thể.”

Anh sẽ không tự nhiên lấy chuyện này hỏi Thẩm Cẩm Phong, nhưng Thẩm Cẩm Phong chắc sợ anh ghen hông rồi, chủ động nói với anh.

Mạc Trọng Huy cắn nhẹ lên ngực cô, đột nhiên nghiêm trang nói: “Sau khi đứa nhỏ sinh ra, không cho phép bú sữa mẹ.”

An Noãn dùng vài giây mới phản ứng dùng sức vỗ lên đầu anh tức giận mắng: “Anh bệnh thần kinh a.”

Mạc Trọng Huy không để ý đến phản kháng của An Noãn, thật cẩn thận phát tiết ở trên người cô, sau đó lại ôm cô giải thích dụ dỗ.

“Nể tình anh mỗi đêm đều đi mua thức ăn cho em đừng nóng giận, anh cũng không làm em đau. Anh đã rất nhẫn nại, chỉ làm một lần, không đã nghiền đầu.”

An Noãn tức giận đến đỏ mặt tức giận mắng: “Mạc Trọng Huy, đứa bé trong bụng tôi không phải của anh cho nên anh không đau lòng, không sợ hãi phải không? Cho dù bị anh muốn đến chết, cũng không sao đúng không?”

An Noãn nói xong, Mạc Trọng Huy trầm mặc. mấy ngày này, quá ảm áp, trong lòng bọn họ như ngầm thỏa thuận ai cũng không nhắc đến chuyện cha đứa bé là ai. Anh nghĩ biện pháp dụ cô vui vẻ, cho dù mỗi đêm phải ra ngoài mua đồ ăn cho cô, ngoài miệng oán giận nhưng trong lòng lại đắc ý. Nhất là khi nhìn cô ăn rất thỏa mãn, từ trong nội tâm anh rất cao hứng, cảm thấy hạnh phúc. Anh hy vọng cảnh ảm áp này vẫn liên tục đến khi cô sinh đứa bé.

“An Noãn, em vĩnh viễn đều sống vô tâm vô phế.”

Cuối cùng hai người quay lưng ngủ, ở giữa là một khoảng cách lớn. Trời cũng gần sáng, cả hai người đều không ngủ tiếp.

--

Ngày hôm sau, Mạc Trọng Huy rời giường trước, đợi anh ra khỏi phòng, An Noãn mới đứng lên. Cô cũng biết mình nói sai, nhất thời xúc động, nhưng lại không biết nên giải thích như thế nào.

Nguyên bản hôm nay Mạc Trọng Huy sẽ đưa cô mua đồ cho em bé, An Noãn rửa mặt xong xuống lầu, người hầu nói với cô, Mạc tiên sinh đi ra ngoài

làm việc, kêu lái xe cùng một người hầu đi với cô đến thương xá An Noãn.

“An tiểu thư, cô và Mạc tiên sinh có phải cãi nhau, nhìn Mạc tiên sinh tâm tình không tốt, điểm tâm cũng chưa ăn đã đi.”

An Noãn thản nhiên cười trả lời: “Chúng tôi không có cãi nhau.”

“Tôi cảm thấy cũng sẽ không, đêm qua Mạc tiên sinh con nấu cháo cho cô, An tiểu thư thực hạnh phúc, Mạc tiên sinh càng ngày càng thận trọng, càng ngày càng săn sóc. Điều nói đàn ông một khi làm cha sẽ thay đổi, tôi thấy Mạc tiên sinh thay đổi thật sự rất lớn.”

Ăn xong bữa sáng, hai người hầu cùng An Noãn đến thương xá. Cô tính đến tiệm bán đồ trẻ em mua vài thứ cho đứa bé. Mang thai hơn ba tháng, bụng cũng lớn hơn chút, An Noãn mặc quần áo rộng thùng thình cho thoải mái.

Cô đến quán cà phê trước, hiện tại giao cho Lương Mộ Tinh quản lý, nghe Mạc Trọng Huy nói, cô ấy quản lý rất tốt. An Noãn đi vào quán cà phê, thấy Lương Mộ Tinh đang lớn tiếng mắng người, không giống với tính cách ôn nhu của cô ta trước đây.

Thấy An Noãn, cô ta rất kích động: “Chị An Noãn đã lâu không gặp, sao đột nhiên đến đây, em nghe Mạc tiên sinh nói chị mang thai.”

An Noãn cười gật đầu, chỉ cô phục vụ vừa bị mắng hỏi: “Cô ấy làm sao vậy?”

“Mới tới cũng làm được hơn một tuần, nhưng mỗi ngày đều làm đổ cà phê lên người khách. Mỗi lần nói cô ta hai câu, liền làm ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu.”

“Quên đi có thể chưa thích ứng, ai vừa tới làm đều như vậy, cho cô ấy thời gian từ từ học.”

Lương Mộ Tinh không hề để ý tới cô phục vụ kia, kéo cánh tay An Noãn hỏi: “An Noãn, chị thật sự mang thai sao?”

“Đúng vậy, hiện tại đã hơn ba tháng, bụng chỉ mới nhô lên chút.”

“Khó trách Mạc tiên sinh không cho chị đến quán, anh ấy kêu em quản lý tiệm, làm em mệt muốn chết.”

“Mạc Trọng Huy, anh ta thường xuyên đến đây sao?” An Noãn thuận miệng hỏi.

Lương Mộ Tinh nghiêm trang trả lời: “Anh ấy tới vài lần, có thể là lo lắng em quản lý không tốt, sợ em làm rối loạn quán cà phê của chị, mỗi lần anh ấy tới đây đều dạy em cách kinh doanh.”

An Noãn nhướn mày, Mạc Trọng Huy không nên quan tâm đến quán cà phê này như vậy, mỗi ngày anh đều ở nhà, cũng rất ít ra cửa.

“An Noãn, hôm nay chị đến đây có chuyện gì không? Còn mang theo hai người hầu?”

“À, các cô ấy đi với chị đến tiệm mẹ và bé, rất nhiều cái không hiểu, trước kia họ đã làm qua bà vú, so với chị biết nhiều hơn.”

Lương Mộ Tinh vừa nghe kích động nói: “Đi mua đồ cho em bé em đi với chị nha, em rất thích tiểu bảo bảo, cảm thấy quần áo của tiểu bảo bảo rất đáng yêu.”

“Em không cần coi quán sao?”

“Không sao, lúc này khách không nhiều lắm, các cô ấy có thể ứng phó.”

--

Lần đầu tiên An Noãn đến tiệm bán đồ trẻ em, cô cảm thấy quần áo con nít rất đáng yêu, sao lại có chuyện thần kỳ như vậy, cục cưng vừa sinh ra lại lớn như vậy.

Người hầu nhện không được trêu chọc: “An tiểu thư, nếu có thích em bé có thể sinh thêm vài đứa.”

An Noãn nhện không được cảm thán, sinh mệnh thật đúng là thần kỳ.

“An Noãn, chị mang thai ra ngoài dạo phố sao Mạc tiên sinh không đi với chị, trước kia anh không phải anh ấy rất khấn trương chị sao?”

Lương Mộ Tinh đột nhiên nói một câu, An Noãn cảm thấy không có gì, nhưng hai người hầu thật ra mất hứng, nhện không được nói giúp Mạc Trọng Huy: “Vốn Mạc tiên sinh muốn đi với An tiểu thư, nhưng nhất thời có việc, Mạc tiên sinh là chủ của một công ty lớn nhưng mỗi ngày đều ở bên cạnh An tiểu thư, đây chính là người bình thường không thể làm được.”

Một người hầu khác cũng nói: “Mạc tiên sinh rất thương An tiểu thư, người ngoài nhìn vào sẽ không hiểu đâu, có người đàn ông nào có thể đêm khuya lái xe hơn một nửa thức ăn cho vợ, lại là ngày ngày đều đi. An tiểu thư của chúng tôi là người phụ nữ hạnh phúc nhất mà tôi từng gặp, Mạc tiên sinh còn là người đàn ông tốt nhất trên thế giới.”

Lương Mộ Tinh gật mình cười nhẹ: “An Noãn, em chỉ hỏi một câu nhưng chị xem hai hầu lại rất kích động, không phải hai người đều ái mộ Mạc tiên

sinh.”

Hai người hầu cũng không tức giận ngược lại nở nụ cười: “Vị tiểu thư này, cô muốn châm ngòi cũng phải tìm đối tượng, ở trong mắt chúng tôi Mạc tiên sinh và An tiểu thư là trời đất tạo một đôi, chúng tôi đối với Mạc tiên sinh là tôn kính cùng kính yêu, Mạc tiên sinh như ân nhân của chúng tôi, chẳng những trả lương cao cho chúng tôi, còn chiếu cố người nhà của chúng tôi, phần ân tình này cô muốn cũng không được. Chúng tôi yêu An tiểu thư, bởi vì An tiểu thư thiện lương, bởi vì An tiểu thư là người phụ nữ Mạc tiên sinh yêu nhất.”

“Con cô, vị tiểu thư này, vì sao cô muốn chia rẽ quan hệ của An tiểu thư cùng Mạc tiên sinh?”

Sắc mặt Lương Mộ Tinh trắng bệch xấu hổ nhìn An Noãn: “An Noãn, em không có.”

An Noãn cười cười hoà giải: “Tốt lắm, hôm nay là đi dạo phố mua đồ với tôi, sao lại ồn ào, nếu còn như vậy một mình tôi đi dạo.”

Sau đó An Noãn thu hoạch rất lớn, mua cho tiểu bảo bảo rất nhiều quần áo, còn có vài món đồ chơi nhỏ.

Còn mấy cái đồ lớn gì đó chờ Mạc Trọng Huy đi, gần đây anh đã mời thiết kế sư về nhà, tính làm ra một phòng cho trẻ con, đang chuẩn bị sửa chữa. Thật ra An Noãn rất muốn tự mình thiết kế, chỉ tiếc cô luôn cảm thấy mình học chưa đủ, cũng chưa bao giờ thiết kế qua.

Sắp ra về, hai người hầu đề nghị: “An tiểu thư, cô mua quà tặng cho Mạc tiên sinh đi, mỗi ngày ngài ấy vất vả chăm sóc cô, cô cũng nên tạo kinh ngạc cho ngài ấy. Nếu không mua áo somi đi, Mạc tiên sinh nhất định rất vui vẻ.”

An Noãn còn do dự, bị các cô kéo vào tiệm quần áo của nam.

Lương Mộ Tinh ở một bên trào phúng: “Mạc tiên sinh của các người không ở đây, làm sao có thể thử?”

Cuối cùng An Noãn chọn bộ màu lam nhạt, An Noãn tưởng tượng nếu Mạc Trọng Huy mặc vào, nhất định rất đẹp mắt, đáng người anh rất đẹp.

Đến giờ cơm trưa, Lương Mộ Tinh mời cô đi ăn, hai người hầu cũng không chịu, luôn luôn cường điệu: “Mạc tiên sinh phân phó, một ngày ba bữa của An tiểu thư phải về nhà ăn, đã có bác sĩ dinh dưỡng lo chuyện đó, còn tốt hơn so với khách sạn.”

An Noãn cuối cùng nhún vai, cùng các cô trở về. Lương Mộ Tinh nhìn theo xe bọn họ hai tay gắt gao nắm thành quyền.

So với An Noãn, cô muốn cái gì có cái đó, cô là con gái của thị trưởng, dung mạo đáng người đều không kém ai, thậm chí cô còn trẻ tuổi hơn An Noãn. Nhưng Mạc Trọng Huy ngay cả nhìn cũng không tình nguyện liếc nhìn cô một cái. Cô muốn cha ra mặt, Lương Trạch Minh lại khinh phiêu phiêu bỏ lại một câu: ‘Mạc Trọng Huy không thích hợp với con, con bỏ ý định đó đi.’

Cô không hiểu, cô có chỗ nào không xứng, cô đường đường con gái của thị trưởng, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, lại lưu luyến đến quán cà phê làm công, không phải là vì muốn gặp Mạc Trọng Huy nhiều hơn sao.

Khi An Noãn chưa mang thai, Mạc Trọng Huy có khi tới đón An Noãn, cô đều có thể rất xa nhìn thấy anh. Hiện tại An Noãn mang thai, ít đến quán cà phê, Mạc Trọng Huy cũng hoàn toàn biến mất, đem cục diện rối rắm này bỏ lại cho cô, cô là ai nha, căn bản không thiếu tiền, dựa vào cái gì ở trong này chịu tội.

Càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, ghê tởm hơn là, trước kia Hà Tư Kỳ thường xuyên đến gây sự. Có mấy lần, Hà Tư Kỳ đem phần nợ đối với An Noãn phát tiết trên người cô, cô tức giận đến muốn tát chết cô ta, nhưng cha đã sớm nhắc nhở cô, mỗi một phụ nữ bên cạnh Mạc Trọng Huy, không nên đi đắc tội.

--

Hà Tư Kỳ đến cũng thực không đúng lúc, buổi sáng An Noãn đến, buổi chiều Hà Tư Kỳ chạy tới, Lương Mộ Tinh thật muốn thấy cảnh hai người đó gặp nhau, người cũ người mới đem chuyện nào loạn thật lớn.

“Lương tiểu thư, Hà tiểu thư lại tới đây, nói cả phê chúng ta rất đáng.”

Lương Mộ Tinh đang có giận không chỗ phát, hôm nay cô gặp Hà Tư Kỳ. Người như cô ta đã bị vứt bỏ giữa đường, dựa vào cái gì nhiều lần tới tìm cô gây sự.

Lương Mộ Tinh đi đến bên cạnh Hà Tư Kỳ thập phần khách khí nói: “Hà tiểu thư, cả phê vốn là rất đáng, nhưng trong đáng có ngọt, tựa như một đoạn tình cảm thất bại, tuy rằng thông khổ, nhưng nhớ lại trong hỗn loạn vẫn nhẹ ngọt ngào.”

Sắc mặt Hà Tư Kỳ lập tức thay đổi: “Lương Mộ Tinh, cô có ý gì? Cô đang châm chọc tôi sao?”

“Hà tiểu thư là người phụ nữ của Mạc tiên sinh, tôi làm sao dám châm chọc cô, đắc tội Mạc tiên sinh tôi gánh không nổi.”

“Cô biết là tốt rồi, cô đừng nghĩ cô là con gái của Lương Trạch Minh, thi tài trí hơn người. Đừng nói là cô, cho dù là cha cô, ở trước mặt Mạc Trọng Huy đều cúi đầu khom lưng, khúm núm.”

Lương Mộ Tinh hít sâu một hơi, hai tay nắm thành quyền.

“Hà tiểu thư, tôi thật đúng là không hiểu, cô không có việc gì tới tìm ta gây sự làm gì, tôi chẳng qua chỉ làm công cho An tiểu thư, đòi miếng com ăn mà thôi. Cô hai ba ngày lại chạy đến đây, không phải là muốn tìm An tiểu thư sao? Tôi nói với cô, về sau An tiểu thư cũng không sẽ đến quán cà phê nữa, bởi vì cô ấy mang thai.”

“Cô nói cái gì? Cô nói lại một lần? Ai mang thai?”

Hà Tư Kỳ kích động hai mắt mở lớn đỏ tươi một mảnh.

“Cô không biết? An tiểu thư, An Noãn, cô ấy đã mang thai hơn ba tháng. Mạc tiên sinh rất khẩn trương, không cho phép cô ấy đến đây, cho nên sau này cô ấy cũng không đến đây, cô đến chờ cô ấy cũng uống công. Kỳ thật cũng không khéo, sáng nay cô ấy mới đến một chuyến, nhưng là tới tiệm bán đồ trẻ em, Mạc tiên sinh có việc không thể cùng đi, phái vài người hầu lái xe đi theo cô ấy, rất sợ cô xảy ra chuyện, rất khẩn trương, quả thực xem cô ấy như bảo bối.”

Hà Tư Kỳ cắn chặt răng rống giận: “Không có khả năng, An Noãn không có thể nào mang thai.”

Lương Mộ Tinh cười lạnh: “Vì sao cô ấy không thể mang thai? Nghe nói Mạc tiên sinh bỏ hết công việc ở Mạc thị, mỗi ngày đều bồi ở bên cạnh cô ấy, một đôi nam nữ bình thường sao lại không thể mang thai. An tiểu thư lần đầu tiên mang thai, Mạc tiên sinh rất hưng phấn lại kích động, tôi còn nghe họ nói, mỗi đêm Mạc tiên sinh đều mua thức ăn cho An tiểu thư, lái xe hơn một giờ, chưa có ai được anh yêu thương đến như vậy, An tiểu thư thật đúng tu luyện mấy đời phúc khí.”

Sắc mặt Hà Tư Kỳ trắng bệch, lắc đầu nói: “Không có khả năng, không thể nào.”

Lương Mộ Tinh thấy lời nói của mình có hiệu quả, than nhẹ một hơi, thản nhiên nói: “Hà tiểu thư, tôi biết trong lòng cô rất bất bình, con của cô bị An Noãn giết chết, Mạc tiên sinh đã không trừng phạt cô ấy, trái lại còn trách cô, hiện tại An Noãn mang thai, Mạc tiên sinh còn đem cô ấy sủng lên trời. Là phụ nữ, tôi có thể hiểu tâm tình của cô. Nhưng tôi cũng hy vọng cô có thể buông tha mấy người dân nhỏ bé như chúng tôi, ai có thù với cô cô đi tìm người đó báo, đừng liên lụy người vô tội. Mọi người đều là người đáng thương, sao lại tự giết lẫn nhau.”

“Lương Mộ Tinh, tất cả những gì cô nói đều là sự thật, nếu không tôi nhất định sẽ giết chết cô.” Hà Tư Kỳ gần từng tiếng, gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lương Mộ Tinh nhún vai vô tội nói: “Cho dù lá gan của tôi có lớn đến cỡ nào cũng không dám lấy chuyện này ra nói giỡn, sáng nay tôi bồi An tiểu thư đến tiệm quần áo, mua quần áo cho tiểu bảo bối, rất đáng yêu. Đúng rồi, An tiểu thư còn nói, Mạc tiên sinh đang tìm người thiết kế phòng trẻ con, thế giới này thật không công bằng, có tiểu hài tử sinh ra chỉ có hai bàn tay trắng, có tiểu hài tử sinh ra lại được ngàn vạn sủng ái, không có biện pháp, người ta mệnh tốt, chúng ta hậm mộ cũng không được.”

Hà Tư Kỳ cơ hồ cắn nát môi đến chảy máu.

“Tôi nhất định sẽ không để cô ta sinh ra đứa bé, An Noãn hại chết con tôi, đứa nhỏ của cô ta cũng đừng hồng sống.”

Hà Tư Kỳ lúc này giống như một người điên, Lương Mộ Tinh thấy trong mắt cô ta cừu hận cùng sát khí.

Lương Mộ Tinh cố ý nói: “Hà tiểu thư, cô vẫn nên suy nghĩ lại chút, cô đâu không lại An Noãn, An Noãn có Mạc tiên sinh sủng, người bình thường không thể đến gần cô ấy. Mạc tiên sinh bảo vệ cô ấy rất tốt, phần lớn thời điểm Mạc tiên sinh đều ở bên cạnh cô ấy, người hầu bảo tiêu đếm không hết. Cô vẫn đừng nên gây chuyện, chấp nhận số mạng đi.”

“Câm miệng, cho dù tôi không vì bản thân, tôi cũng muốn báo thù cho con của tôi.”

Hà Tư Kỳ rống xong chạy ra khỏi quán cà phê. Lương Mộ Tinh nhìn cô điên cuồng, khoe miệng gọi lên nụ cười xinh đẹp.

Cô sẽ chờ hai người họ tranh đấu chém giết, sau đó ngồi làm ngư ông đắc lợi. Hà Tư Kỳ, người phụ nữ ngu xuẩn này, cô ta vốn có điều kiện rất tốt, được Mạc Trọng Huy yêu thích, đáng tiếc cô ta không biết quý trọng, bóp chết tình yêu đó. Phụ nữ như vậy đáng trở nên nghèo túng, xứng đáng mất đi tất cả.

Nếu Hà Tư Kỳ thật sự thành công, với tính cách của An Noãn, cô ta chết cũng sẽ không ở bên cạnh Mạc Trọng Huy nữa. Hà Tư Kỳ người phụ nữ ngu xuẩn này, đời này cũng đừng mơ tưởng được Mạc Trọng Huy nhìn đến lần nữa.

Nghĩ đến đây, Lương Mộ Tinh cười đến sáng lạn, cô ngồi chờ xem một màn kịch hay.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Láy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Chúng Ta Cùng Nhau Sống Vui Vẻ

Hà Tư Kỳ xúc động chạy tới Mạc thị, bảo vệ trước đại sảnh của Mạc thị biết mặt cô, rất lễ phép nói với cô: “Hà tiểu thư, Mạc tiên sinh đã lâu không có tới công ty.”

Hà Tư Kỳ kéo áo somi của cô tiếp tân trước đại sảnh kích động hỏi: “Vì sao anh ấy không đến công ty? Vì sao không đến?”

Cô tiếp tân sợ hãi ấp a ấp úng nói xong: “Hà tiểu thư, tôi chỉ là làm công, tôi không biết vì sao Mạc tiên sinh không đến công ty.”

“Có phải vì An Noãn mang thai không? Có phải hay không?”

Hà Tư Kỳ rống xong chạy đi mất.

Cô tiếp tân thờ phỉ phò hỏi bảo vệ đang đứng bên cạnh: “Tinh thần của Hà tiểu thư hình như có chút dị thường, có nên gọi điện thoại cho Mạc tiên sinh không?”

“Tôi thấy hình như cô ta đã bị bỏ rơi, Mạc tiên sinh không còn muốn cô ta nữa, cho dù tinh thần cô ta thất thường hay không cũng như nhau thôi. Kẻ có tiền đều giống nhau, chỉ chơi đùa phụ nữ mà thôi, có bao nhiêu người thật lòng. Anh ta có thể đem cô nâng niu trong lòng bàn tay, cũng có thể đem tàn nhẫn đập cô xuống. Bởi vậy các cô nên từ bỏ đi, đừng mê luyến Mạc tiên sinh nữa.”

Cô gái đứng kế bên không phục nói: “Đời này chỉ cần có thể được Mạc tiên sinh sủng ái một lần, cho dù tan xương nát thịt tôi cũng thấy thỏa mãn.”

“Ài, hết cách cứu.”

Bảo vệ thờ dài bỏ đi.

Hà Tư Kỳ ở Mạc thị không tìm được người, lại chạy tới Thiên Đường, trực tiếp vọt tới văn phòng của Phan Bình, trong phòng có tiếng phụ nữ đang khóc, người này Hà Tư Kỳ biết, chính là bạn tốt của tiện nhân An Noãn.

“Phan Bình, nói cho tôi biết, Mạc Trọng Huy ở đâu?”

Hà Tư Kỳ gầm lên giận dữ, La Hiểu Yến ngừng tiếng khóc.

Phan Bình nhú mày lạnh ra lệnh với La Hiểu Yến: “Em ra ngoài trước đi, về sau làm tốt bổn phận của em, không có việc gì đừng tới tìm tôi.”

La Hiểu Yến ủy khuất mím môi rồi đi ra ngoài.

Đối mặt với Hà Tư Kỳ, Phan Bình vẫn còn khúm núm, dù sao cũng là người phụ nữ từng được Mạc tiên sinh sủng ái, không chừng ngày nào đó lại cô ta được quay trở lại, bây giờ không nên đắc tội.

“Hà tiểu thư, không biết cô đây đến có việc gì.”

“Đừng nói lời cô nghĩa, nói mau, Mạc Trọng Huy có ở Thiên Đường hay không?”

“Mạc tiên sinh không có ở Thiên Đường, đã lâu không gặp Mạc tiên sinh.”

Hà Tư Kỳ tức giận đè ngực, bỗng nhiên bình tĩnh hỏi: “An Noãn có phải đang mang thai?”

Phan Bình cười rất chuyên nghiệp, thành thật nói: “Thật có lỗi, chuyện An tiểu thư tôi không rõ lắm, đừng nói Mạc tiên sinh và An tiểu thư, ngay cả Trương trợ lý tôi cũng rất ít gặp.”

Hà Tư Kỳ cắn chặt răng, đi ra khỏi văn phòng anh ta.

Ngay khúc cua nhìn thấy La Hiểu Yến, người phụ nữ này nữ thực giả tạo, vừa rời ở văn phòng của Phan Bình thì làm bộ điềm đậm đáng yêu, bộ dáng như một cô gái nhỏ.

Hà Tư Kỳ mặc dù không phải sinh ra danh môn, nhưng từ nhỏ lớn lên ở Mạc gia, thấy La Hiểu Yến như vậy liền chán ghét. An Noãn rất thân thiết với cô ta, làm sao có thể là người tốt, thực không hiểu Mạc Trọng Huy coi trọng An Noãn ở điểm nào. Có lẽ cũng giống với La Hiểu Yến, An Noãn ở trước mặt Mạc Trọng Huy cũng giả bộ điềm đậm đáng yêu.

Hà Tư Kỳ tâm tình không tốt, cũng không muốn tìm La Hiểu Yến phiền toái, giờ này khắc này, cô chỉ muốn tìm được Mạc Trọng Huy, gấp mặt hỏi rõ ràng.

Nhưng mà khi đi ngang qua cô ta, La Hiểu Yến nghe cô ta gọi: “Hà tiểu thư, cô không muốn biết tình hình gần đây của An Noãn sao?”

Nghe được cái kia tên, cước bộ theo bản năng dừng lại, trong mắt tràn đầy nộ khí.

“An Noãn mang thai, Hà tiểu thư cô có biết không? Còn có một tin tức lớn hơn, Hà tiểu thư có hứng thú muốn biết không?”

Hà Tư Kỳ cùng La Hiểu Yến vào quán cà phê đối diện Thiên Đường.

“An Noãn mang thai đã hơn ba tháng, nhưng không biết đứa bé có phải là của Mạc tiên sinh hay không.”

“Cô có ý gì, không phải của Mạc Trọng Huy, vậy của ai?” Tim Hà Tư Kỳ đột nhiên đập rất nhanh, cô hy vọng có thể nghe được đáp án mà cô muốn.

La Hiểu Yến uống ngụm cà phê từ từ mở miệng: “Hơn ba tháng trước, An Noãn lấy có đi mua bánh kẹo cưới với tôi rồi chạy đi tìm Thường Tử Phi, ở trong nhà trọ của Thường Tử Phi đã xảy ra quan hệ, bị Mạc tiên sinh bắt tại trận, Mạc tiên sinh nổi giận đem tập đoàn Phi Vũ làm cho phá sản, rồi đánh Thường Tử Phi phải vào bệnh viện. Không lâu sau, An Noãn liền mang thai, đứa nhỏ là của ai cũng không biết, chỉ biết lúc đầu Mạc tiên sinh bắt cô ta phá thai, nhưng sau đó không biết tại sao luyến tiếc, hiện tại lại đem cô ta chăm sóc rất tốt.”

Hai tay Hà Tư Kỳ nắm chặt ly cà phê, đầu ngón tay cũng trắng bệch, giọng lạnh như băng lắm lắm lâu lâu: “Nhất định đứa bé là của Thường Tử Phi, nhưng Mạc Trọng Huy lại nuôi con cho Thường Tử Phi, người phụ nữ hạ lưu kia còn có mặt mũi ở bên cạnh Mạc Trọng Huy bên.”

Mất một hồi lâu để bình tĩnh cô mới hoài nghi hỏi: “An Noãn không phải là bạn của cô sao? Vì sao lại nói với tôi những chuyện này?”

“Bạn bè? Nếu coi tôi là bạn, An Noãn lại hại tôi không được kết hôn? Hôn lễ của tôi và Phan Bình bởi vì cô ta phải hủy bỏ, còn cô ta một lời giải thích cũng không có.”

Thấy biểu hiện thù hận của La Hiểu Yến, Hà Tư Kỳ nhướn mày nói: “Nói như vậy cô và An Noãn đã trở mặt thành thù, không biết chúng ta có thể làm bạn hay không?”

--

Hôm nay, Mạc Trọng Huy về trễ, An Noãn đã com nước xong trở về phòng, người hầu thần thần bí bí nói với anh: “Mạc tiên sinh, hôm nay An tiểu thư có quà tặng cho ngài.”

Mạc Trọng Huy đã quen với hành động to nhỏ của bọn họ. Com nước xong anh trực tiếp trở về phòng, An Noãn đang ngồi ở trên giường đọc sách. Mạc Trọng Huy loay hoay ở trong phòng hai vòng, cũng không phát hiện cái gọi là quà tặng.

An Noãn thấy anh đi qua đi lại choáng váng đầu tức giận hỏi: “Anh đang tìm cái gì? Đi tới đi lui có thấy phiền hay không?”

Mạc Trọng Huy bĩu môi, cuối cùng cũng không nhịn được hỏi: “Họ nói em có quà muốn tặng anh.”

An Noãn nhìn anh lúc này giống như con nít, nhịn không được cười nhẹ ra tiếng: “Quà tặng gì chứ, chỉ là hôm nay khi đi dạo phố, thuận tiện mua cho anh một cái áo sơ mi, mua về nhìn lại mới thấy không cùng nhãn hiệu với loại anh thường mặc, đoán chắc cũng sẽ không mặc, nên tôi để vào trong tủ quần áo.”

Mạc Trọng Huy chạy tới tủ quần áo lấy ra, nhãn hiệu này cũng tốt nhưng so với nhãn hiệu anh thường mặc vẫn chênh lệch, màu này anh cũng chưa từng mặc qua.

An Noãn đi tới, thấy anh nhíu mày thét lớn một tiếng, không hồn giận nói: “Tôi có lòng tốt mua quần áo cho anh, không thích thì quên đi, nhíu mày làm gì. Thực chưa thấy qua người nào lại khó chịu như anh, tôi thấy người mẫu mặc trên người rất được, đoán rằng anh mặc trên người sẽ rất tuần tú.”

“Giúp anh thử một chút.”

Mạc Trọng Huy đem áo sơ mi đưa cho An Noãn.

An Noãn cũng muốn xem anh mặc vào so với người mẫu ai đẹp hơn, động thủ giúp anh cởi áo sơ mi trên người, sự thật chứng minh ánh mắt của cô nhìn rất chuẩn.

“Mạc Trọng Huy, anh mặc rất đẹp.”

An Noãn nhịn không được giơ ngón tay cái lên, trong lòng oán thầm, lão thiên gia thật đúng là không công bằng, tất cả những gì đẹp nhất đều ban tặng cho anh.

“Cảm ơn, anh rất thích.”

Mạc Trọng Huy đột nhiên lên tiếng, làm An Noãn kinh ngạc, đây là đường đường Mạc Trọng Huy nói sao?

An Noãn nín thở, một khắc kia làm cho tim cô rung động.

Cô vừa định nói ‘Không cần cảm ơn’, Mạc Trọng Huy đột nhiên kích động ôm lấy cô, ôm chặt vào trong ngực.

“Mạc Trọng Huy, anh làm sao vậy?”

Âm thanh ôn nhu của anh vang lên bên tai cô: “An Noãn, về sau chúng ta đừng cãi nhau, sống bên nhau thật vui vẻ có được không?”

Hai tay An Noãn từ từ vòng ở vòng eo tinh tráng của anh.

“Mạc Trọng Huy, tôi cãi nhau với anh khi nào, đều là anh khi dễ tôi.”

Mạc Trọng Huy bắt đầu cười cười, tiếng cười sang sảng: “Tốt, về sau không bao giờ khi dễ em, sẽ nâng niu em trong lòng bàn tay, yêu thương thật nhiều.”

Anh không tiếng động thờ dài, cho tới nay không biết là ai khi dễ ai.

--

Buổi tối, hai người nằm ở trên giường, có loại âm áp nói không nên lời.

Mạc Trọng Huy chủ động nói: “Đêm nay muốn ăn cái gì, anh đi mua về để sẵn cho em.”

“Không cần, người nào đó tâm không cam lòng tình không muốn, về sau ban đêm tôi sẽ không ăn.”

Mạc Trọng Huy cúi đầu cười cười, ôm chặt cô vào lòng sủng nịch nói: “Còn giận chuyện tối hôm qua sao, nhỏ mọn như vậy.”

An Noãn hừ hừ: “Tôi là người keo kiệt, về sau anh đừng đắc tội tôi.”

“Được được, cũng không dám nữa, hiện tại có đói bụng không? Có muốn ăn cái gì?”

An Noãn ghé vào anh trong lòng, cười xấu xa nói: “Tôi muốn ăn bánh ngọt, lại không muốn mua ở tiệm, rất nhiều dầu mỡ.”

Mạc Trọng Huy có loại dự cảm không tốt: “Em có ý gì?”

“Anh đi xuống làm bánh ngọt cho tôi ăn đi.” Cô gần từng tiếng ra lệnh.

Trán Mạc Trọng Huy hiện lên vài vạch đen: “Em có thấy anh từng làm qua bánh ngọt chưa, không làm.”

“Anh rất thông minh, chỉ cần đọc qua cách làm trên mạng, hay anh không có thành ý muốn tôi ăn, vừa rồi chỉ muốn dỗ ngọt tôi mà thôi.”

Mạc Trọng Huy buồn bực hồng rồi, cả buổi tối tìm trên mạng cách làm bánh ngọt, rồi lại chạy ra ngoài mua nguyên liệu, đợi anh mất sức chín trâu hai hổ làm xong bánh ngọt, An Noãn đã ngủ từ lâu.

Anh nhất thời cảm thấy mình bị lừa, nha đầu kia rõ ràng muốn trêu đùa anh. Nhìn trong tay hỗn loạn vừa mở hộp vừa bánh ngọt, anh hận không thể gọi cô thức, hành hung một chút. Nhưng đảo mắt thấy cô ngủ say, lại cảm thấy làm cái gì đều đáng giá.

Khi nào thì bắt đầu, anh trở nên hèn mọn như vậy, chỉ nhìn cô cũng cảm thấy thỏa mãn, cô đan cho anh khăn quàng cổ, mua áo somi, anh liền hạnh phúc không ai sánh bằng, có loại cảm giác như một đôi vợ chồng.

Mạc Trọng Huy lúc này cũng không muốn ngủ, ngồi ở đầu giường, lẳng lặng nhìn của cô ngủ, cảm thấy rất thỏa mãn. An Noãn thói quen ban đêm sẽ tỉnh lại một lần, kỳ thật cũng không phải cô đói bụng, chỉ muốn làm khó anh, nghĩ đủ mọi cách tra tấn anh.

Mạc Trọng Huy ý chí kiên định, mặc cô làm ầm ĩ.

Mở to mắt lại thấy Mạc Trọng Huy đang ngồi, không ngủ. Cô xoa xoa đôi mắt nhap nhem còn ngái ngủ cười hỏi: “Bánh ngọt làm xong rồi?”

Mạc Trọng Huy gật gật đầu, đem bánh ngọt đến. An Noãn không để ý anh, cầm miếng bánh cắn một cái thật lớn.

Mạc Trọng Huy thấy vậy nhướn mày nói: “Đã rất trễ, ăn nhiều dầu mỡ thật sự không có gì sao?”

An Noãn vừa ăn, vừa thành thoi nói: “Thật không dám tin đây là lần đầu tiên anh làm bánh ngọt, thật là ngon, Mạc Trọng Huy sao cái gì anh cũng làm được, bữa sau làm thêm mấy món khác cho tôi ăn, khẳng định sẽ rất ngon.”

Mạc Trọng Huy trầm mặt, đi rót cho cô ly nước.

“Ăn ít thôi, nếu em thích ăn, về sau mỗi ngày sẽ làm cho em.”

An Noãn không nghe anh nói, lấy tốc độ nhanh như gió ăn hết miếng bánh ngọt. Kết quả báo ứng đến, ăn xong bánh ngọt nằm xuống không bao lâu, bụng lâm râm đau, chạy đến phòng tắm ối đến rồi tỉnh rồi mù.

Mạc Trọng Huy không biết làm sao, liền gọi Thẩm Cẩm Phong đến, cũng kinh động tất cả người hầu trong nhà, Trương Húc nghe thấy cũng chạy tới.

Thẩm Cẩm Phong nửa đêm chạy tới, trong lòng một bụng lửa giận, anh cũng cố nhịn nhưng không được quay sáng giáo huấn Mạc Trọng Huy: “Đã trễ như vậy còn cho cô ấy ăn nhiều bánh ngọt, cơm chiều vốn đã ăn rất nhiều, còn chưa kịp tiêu hóa, hiện tại tốt rồi, dạ dày không khoẻ, phụ nữ có thai cũng không thể uống thuốc, cứ như vậy chịu đau đi.”

Mạc Trọng Huy nhủ mảy, nhìn sắc mặt An Noãn trắng bệch đau lòng không thôi: “Thật sự không có cách nào?”

“Còn có cách nào, trừ phi uống thuốc.”

An Noãn đau nắm chặt tay Mạc Trọng Huy không ngừng nói: “Tôi không uống thuốc.”

“An Noãn, cô thật đúng là một chút trách nhiệm làm mẹ cũng không có, khi nào thì có thể ăn, ăn cái gì, ăn bao nhiêu, cũng không biết suy nghĩ. Còn có Mạc tiên sinh, không phải tôi nói anh, An Noãn hồ nháo, anh cũng để mặc cô ấy hồ nháo, còn làm cho cô ấy một khối bánh ngọt thật lớn, người không mang thai ăn cũng sẽ không thoải mái.”

Sau khi An Noãn ới thêm hai lần, ôm Mạc Trọng Huy cánh tay ngủ. Còn anh lo lắng cả đêm không ngủ.

Cũng may ngày hôm sau không sao, đã trải qua lần này, hai người bọn họ nhớ rất kỹ, Mạc Trọng Huy không bao giờ chịu theo cô nữa, An Noãn cũng không hồ nháo, ngẫu nhiên ban đêm cảm thấy đói bụng, cũng chỉ kêu Mạc Trọng Huy nấu chén cháo ăn.

--

An Noãn mỗi lần đi kiểm tra thai sản, đều là Mạc Trọng Huy đưa đi. Bác sĩ nói cục cưng ở trong bụng mẹ rất khỏe mạnh. Khi hơn bốn tháng, lần đầu tiên cô cảm giác được thai máy, khi đó mọi người đang ăn cơm, Trương Húc và Thẩm Cẩm Phong cũng tới nhà ăn cơm.

Thấy An Noãn đột nhiên hét lên một tiếng, làm mọi người đều sợ tới mức không rõ.

“Cục cưng động, vừa rồi đá tôi.”

Mọi người có thực kích động, chỉ có Thẩm Cẩm Phong bình tĩnh vô cùng: “Chuyện này rất bình thường, cái này gọi là thai máy.”

Sau khi về phòng, An Noãn kêu Mạc Trọng Huy ghé vào bụng cô nghe, bảo bối đặc biệt bướng bỉnh, lúc Mạc Trọng Huy nằm úp sấp nghe thì không động, Mạc Trọng Huy vừa không kiên nhẫn ngồi dậy, đột nhiên đá một cái.

“Mạc Trọng Huy, nhân phẩm anh không tốt, bảo bối không thích anh.”

An Noãn vô tình trêu chọc, lại thấy trong nháy mắt sắc mặt Mạc Trọng Huy tái nhợt.

An Noãn giật giật môi muốn giải thích, Mạc Trọng Huy lại đột nhiên hừ lạnh một tiếng: “Về sau loại chuyện nhảm chán này đừng kêu anh, ngại thơ.”

An Noãn nín môi, cuối cùng cái gì cũng không nói, giải thích nhiều hơn nữa cũng vô dụng, không tin chính là không tin. Nhưng cô cũng không muốn thấy anh lạnh lùng, chủ động ôm lấy thắt lưng anh, trong nháy mắt, Mạc Trọng Huy quay người lại, dùng sức kéo cô vào lòng.

“Mạc Trọng Huy, kỳ thật.....”

Anh ngắt lời cô: “Ngày mai đưa em đến bệnh viện làm kiểm tra, Thẩm Cẩm Phong nói, ngày mai có thể nhìn thấy bộ dáng của cục cưng.”

“Anh mong đợi sao?”

“Ừ, có chút.”

Trong lòng lại đau, anh cũng chỉ có thể an ủi bản thân, đứa nhỏ có một nửa là của cô, có lẽ sinh ra sẽ giống cô, như vậy sẽ không có khúc mắc. Ngày hôm sau, Mạc Trọng Huy đưa cô đi bệnh viện, khi thấy ảnh chụp của cục cưng, An Noãn kích động đến rơi nước mắt.

“Mạc Trọng Huy, anh xem, đây là cái mũi, tôi cảm giác cái mũi của nó sẽ giống anh.”

Mạc Trọng Huy hơi dừng một chút, lập tức không tiếng động thờ dài, lấy tay lau nước mắt cho cô.

“Đứa ngốc, qua mấy tháng nữa cục cưng sẽ được sinh ra, hiện tại không cần phải kích động.”

Anh thừa nhận, anh thấy ảnh chụp hoàn toàn không kích động, muốn giả tạo cũng không được. Chỉ cảm thấy sinh mệnh thực thần kỳ, bụng cô vẫn thực bằng phẳng, nhưng trong đó lại có một cái đứa bé.

Đêm đó, sau khi An Noãn ngủ, anh cầm phong bì chứa ảnh chụp ngồi ở ban công cẩn thận quan sát.

Có đôi khi, nghĩ đến đứa bé là của cô và Thường Tử Phi, tim rất đau, giống như bị ai dùng dao đâm vào, một dao một dao đem trái tim anh cắt thành từng mảnh từng mảnh. Nhưng về sau, cho dù luôn an ủi và động viên mình, nhưng đau, vẫn chính là đau.

Anh cố gắng muốn làm cô mang thai, nên làm tất cả, nhưng điều đó lại tiện nghi cho Thường Tử Phi. Mỗi khi nghĩ đến đây, đều cảm thấy đánh gãy chân Thường Tử Phi cũng không đủ hết giận.

Đôi khi, anh cũng sẽ nghĩ, có lẽ trong lúc đó bọn họ không làm chuyện gì, nhưng ngày ấy tận mắt nhìn thấy tình cảnh đó muốn biện hộ cũng không có cách, còn có những lời bọn họ nói rất giống nhau.

An Noãn mơ mơ màng màng tỉnh lại, tay vô thức đưa qua, phát hiện bên cạnh không người. Cô xoa xoa mắt nhập nhèm buồn ngủ gọi: “Mạc Trọng Huy, Mạc Trọng Huy.”

Cô biết anh đang ở trong phòng, cô muốn kêu anh đến bên cạnh mình.

Quả nhiên, Mạc Trọng Huy rất nhanh từ ban công chạy tới: “Làm sao vậy? Có phải lại đau bụng?”

An Noãn lắc đầu: “Anh không ở đây, tôi thấy không quen. Về sau ban đêm tôi sẽ không ăn này nọ, thói quen này không tốt.”

Mạc Trọng Huy khó được dung túng cô, sờ soạng tóc cô sùng nịch nói: “Không sao, đừng nghe Thẩm Cẩm Phong, em muốn ăn anh sẽ làm hoặc đi mua cho em.”

An Noãn mỉm môi: “Anh đừng hại tôi, cục cưng sẽ kháng nghị.”

An Noãn vừa nói như vậy, cục cưng ở trong bụng cử động.

“Mạc Trọng Huy, anh mau nghe, cục cưng lại động.”

Mạc Trọng Huy ghé tai lên bụng cô, tiếp theo cau mày nói: “Không nghe được, nhưng đứa bé đá bụng em không đau sao?”

An Noãn cười lắc đầu: “Không đau, chỉ cảm thấy hạnh phúc.”

Mạc Trọng Huy cảm thấy tinh thần An Noãn trong khoảng thời gian này rất tốt, không riêng sắc mặt, tâm tình, tính cách cũng thay đổi rất nhiều, nhất là khi đối mặt với anh, cũng rất ôn nhu.

Không biết có phải người mang thai nhân dễ dàng thiếu cảm giác an toàn, hiện tại cô luôn thích ôm thắt lưng anh ngủ, thân thể nhỏ nhắn dính sát vào anh. Anh chỉ cần xuống giường không bao lâu, rất nhanh cô sẽ tỉnh lại, lớn tiếng gọi tên anh, giọng nói kia rất bất lực, làm cho người ta đau lòng.

Ban ngày chỗ nào anh cũng không đi, mỗi ngày ở nhà cùng cô, luôn ở trong tầm mắt nơi cô có thể nhìn thấy. Có đôi khi anh bơi lội, anh sẽ để cô ngồi ở bên cạnh đọc sách. Anh tập thể hình, cũng để cô ngồi ở một bên. Cô luyện yoga, anh ngồi một bên xem, uống cà phê. Sau khi ăn cơm, anh sẽ kéo cô ra ngoài tản bộ, vừa đến giờ liền bồi cô về phòng nghỉ ngơi.

Hiện tại cuộc sống của hai người rất hạnh phúc. Ngẫm lại nếu hai người vĩnh viễn ấm áp hài hòa như vậy thật là có bao nhiêu tốt. Cũng không biết đây có phải là ước muốn quá xa xỉ hay không.

Cuộc sống hàng ngày vẫn bình yên trôi qua cho đến khi An Noãn mang thai năm tháng. Đột nhiên một ngày, Hà Tư Kỳ tìm tới nhà. Lúc ấy An Noãn và Mạc Trọng Huy đang ở trong phòng trẻ em coi người ta ráp giường. Hơn một tháng nay, phòng trẻ em đã được trang trí xong, hiện tại cũng còn bày biện vật phẩm nữa là hoàn tất.

Thấy phòng được trang trí theo phong cách phim hoạt hình, An Noãn rất vừa lòng.

Trương Húc đột nhiên đến, nhỏ giọng nói bên tai Mạc Trọng Huy: “Mạc tiên sinh, Hà tiểu thư đến.”

An Noãn cũng nghe thấy. Lúc Mạc Trọng Huy ôm An Noãn xuống lầu, sắc mặt khó chịu.

Hà Tư Kỳ ngồi ở sô pha, thấy bụng An Noãn lớn, một khắc đó cô thực sự muốn chạy lên đâm mấy quyền giết chết đứa bé kia. Nhưng cô cắn chặt răng nhìn xuống. La Hiểu Yên nói đúng, ở trước mặt Mạc Trọng Huy không thể cứng rắn, nếu không hoàn toàn không có phần thắng. Có Mạc Trọng Huy bên cạnh, cô có thể đánh lên An Noãn thành công sao?

“Cô tới đây làm gì?” Mạc Trọng Huy mày vẫn không có giãn ra.

Hà Tư Kỳ cúi đầu, ra vẻ ủy khuất đáng thương: “Em gọi điện thoại anh không nghe, đến Mạc thị tìm không thấy anh, Thiên Đường cũng có, đi đâu cũng không gặp anh, em không còn cách nào, chỉ có thể tới đây. Tiền anh cho em đã xài hết, hiện tại em không có tiền để dùng.”

Hà Tư Kỳ thấy Mạc Trọng Huy hoài nghi phần hận giải thích: “Trước kia anh mua cho em rất nhiều đồ, châu báu trang sức, em chưa bao giờ tự mình trả tiền. Hiện tại, anh không mua cho em cái gì, ngay cả đồ dùng hằng ngày trong cuộc sống em đều phải dùng tiền mua, trong nhà lại rất nhiều người hầu chỉ tiêu cũng lớn, hơn nữa, một người em nhân rồi nhảm chán, mỗi ngày đi shopping giết thời gian, phát tiết cảm xúc.”

Mạc Trọng Huy khề thờ dài lạnh lùng nói: “Cô đi về trước đi, mỗi tháng tôi sẽ kêu người chuyển tiền vào tài khoản của cô.”

“Mạc Trọng Huy, anh thật sự coi em là tình nhân được bao dưỡng sao?”

Hà Tư Kỳ đột nhiên chất vấn, không khí trong phòng khách trở nên quý dị. An Noãn giãy ra khỏi cánh tay Mạc Trọng Huy, trong lòng cảm thấy ê ẩm.

“Hà Tư Kỳ, nếu cô tới gây chuyện tôi sẽ kêu người đuổi cô ra ngoài.” Giọng nói của Mạc Trọng Huy bắt đầu trở nên lạnh như băng không kiên nhẫn.

Hà Tư Kỳ bĩu môi cười nói: “Tùy tiện hỏi mà thôi, An Noãn cũng không ghen, sao anh lại kích động như vậy.”

Hà Tư Kỳ nói xong đi đến bên cạnh An Noãn, Mạc Trọng Huy miễn cưỡng ôm An Noãn vào ngực.

Cô cười lạnh: “Chắc chắn, em có thể ở trước mặt anh làm cho ta bị thương sao, em chỉ muốn nói với An Noãn, cô ta thắng, đợi tương lai đứa nhỏ sinh ra, không chừng cô ta sẽ gả cho anh. Dù sao em cũng là người phụ nữ của anh, tương lai còn phải dựa vào anh chu cấp cho em, em không thể đắc tội với nữ chủ nhân cấp. Hôm nay đến chỉ muốn nói lời xin lỗi với An Noãn, hy vọng có thể tha thứ cho những hành vi gây thương tổn của em trước đây, sau này chúng ta là chị em, chung sống hoà bình.”

An Noãn có chút xấu hổ, khóe miệng trề ra lui hai bước, cách xa Hà Tư Kỳ.

Mạc Trọng Huy không vui mở miệng: “Hà Tư Kỳ, cô đi đi, tiền sẽ được chuyển qua cho cô.”

Hà Tư Kỳ chu chu miệng, vẻ mặt đáng thương: “Em đói bụng, em thấy người hầu đang dọn cơm, để em ở lại ăn bữa cơm đi.”

“Hà Tư Kỳ, nếu cô muốn đùa giỡn, tôi sẽ không khách khí với cô.”

“Nhỏ mọn như vậy, trước kia sủng em lên tận trời, hiện tại ngay cả bữa cơm cũng không chịu cho em ăn, An Noãn, cô thấy tôi đáng thương hay không, cô có nghĩ sẽ có một ngày cô cũng giống như tôi.”

An Noãn nhún vai thản nhiên nói: “Các người từ từ nói chuyện, tôi đi ăn cơm trước.”

Hà Tư Kỳ lại tỉnh bơ như không, không thèm nhìn tới sắc mặt của Mạc Trọng Huy, trực tiếp ngồi ở giữa bàn ăn ra lệnh người hầu: “Bối giúp tôi chén cơm, điểm tâm chưa ăn, đang đói bụng lắm.”

Người hầu nhìn nhìn Mạc Trọng Huy, thấy anh không phản ứng, cũng phải đi lấy chén cơm đưa đến.

Lúc trước mỗi khi ăn cơm, sở thích lớn nhất của Mạc Trọng Huy là gấp thức ăn cho An Noãn, nhìn cô ăn hết thức ăn do anh đưa tới. Hôm nay, anh ngồi không cử động cũng không nhúc nhích, nhứ mảy thật chặt, sắc mặt ngưng trọng.

Hà Tư Kỳ một bên to mồm ăn cơm, giống như đói bụng mấy trăm năm, một bên nói: “Nhìn bụng cô chắc cũng hơn năm tháng, tôi thật muốn biết bảo sinh ra sẽ giống ai? Giống An Noãn nhiều hơn, hay giống anh Trọng Huy nhiều hơn? Tôi đoán hẳn là giống anh Trọng Huy nhiều hơn.”

Hai tay Mạc Trọng Huy nắm chặt thành quyền. An Noãn đột nhiên không có khẩu vị, chỉ cảm thấy rất khó chịu.

“A đúng rồi, cuối tuần sao là ngày giỗ của chị, năm nay anh dẫn em cùng đi Bắc Kinh thăm chị đi, em rất nhớ chị, từ khi đến Giang thành với anh đã bảy năm, em cũng chưa về lần nào. Anh luôn một mình lên đi thăm chị, cũng không mang theo em. Là muốn cùng chị yên tĩnh nói chuyện, sợ em nghe được sao?”

Mạc Trọng Huy đập mạnh tay lên bàn, kéo Hà Tư Kỳ đi ra ngoài.

“Anh làm gì, em còn chưa ăn xong.”

Hà Tư Kỳ bị Mạc Trọng Huy kéo ra khỏi biệt thự.

“Anh đừng kéo em, em tự đi.”

Cô sửa sang tóc và quần áo lại nghiêm trang nói: “Em nói là sự thật, cuối tuần anh đi thăm chị, mang em cùng đi, em thật sự rất nhớ chị. Chị đã rời khỏi chúng ta bảy năm, em làm em cũng nên đi thăm chị, nói với chị cuộc sống hiện tại của em, bằng không chị sẽ lo lắng cho em.”

Mạc Trọng Huy dùng sức đè mi tâm: “Hà Tư Kỳ, cô nào loạn đủ chưa?”

“Em không có nào loạn, em nói đều là sự thật.” Nước mắt xoạch xoạch chảy xuống: “Anh đáp ứng chị sẽ chăm sóc em, anh xem anh chăm sóc em thành cái dạng gì, hiện tại em người không giống người, quý không giống quý, mỗi ngày ban đêm đều nằm ác mộng, mơ thấy con của chúng ta. Tình lại em sẽ nghĩ đến anh, nhớ anh. Em rất hy vọng anh có thể đến thăm em, một tháng gặp một lần cũng được.”

“Tôi kêu lái xe đưa cô về.”

Mạc Trọng Huy xoay người muốn đi kêu lái xe, Hà Tư Kỳ đột nhiên tiến lên từ phía sau ôm thắt lưng anh.

“Anh đưa em về, anh đưa em một lần được không? Anh kêu ai đưa, em cũng không đi.”

Mạc Trọng Huy gỡ tay cô ra, cô lại ôm chặt khóc cầu xin: “Em còn không đủ thấp kém sao? Em đã giải thích với An Noãn, kỳ thật em làm sai cái gì, em mới là người bị hại, con của em đột nhiên mất đi, giải phẫu đối thân thể tổn thương rất lớn, nhưng anh không đến thăm em được một lần nào, thời gian ở cũ cảm xúc không tốt, làm cho hiện tại một thân ốm đau. Mặc mưa một chút cũng sẽ sinh bệnh. Anh không thể thương hại em chút sao? Em cũng là người trước kia anh từng sủng ái Hà Tư Kỳ nha, em vẫn không thay đổi, luôn luôn chờ anh hồi tâm chuyển ý.”

Mạc Trọng Huy quay lại phòng khách, thấy An Noãn còn đang ăn cơm, mặt cô không chút thay đổi, rất bình tĩnh, giống như hoàn toàn không thèm để ý đến trò khôi hài của Hà Tư Kỳ.

Mạc Trọng Huy có chút tức giận, anh tình nguyện An Noãn phát giận với anh, tình nguyện cô chỉ tay vào Hà Tư Kỳ kêu cô ta cắt đi. Nhưng cô không chút để ý, tựa hồ tất cả những gì xảy ra không chút quan hệ với cô.

“Anh đi ra ngoài nói rõ với cô ấy.”

Mạc Trọng Huy cầm chìa khóa xe rời đi.

“An tiểu thư, sao cô không ngăn cản, rõ ràng cô có thể không cho Mạc tiên sinh đi.”

An Noãn tự giễu cười cười: “Tôi có thể ngăn cản anh ta đi với cô ta sao, tôi còn có thể ngăn cản anh ta từng tháng đưa tiền cho Hà Tư Kỳ sao, còn có thể ngăn cản anh ta đá Hà Tư Kỳ ra khỏi hậu cung của anh ta sao.”

Nhóm người hầu ai cũng bĩu môi, nhưng cũng không dám nói cái gì nữa.

--

Mạc Trọng Huy đưa Hà Tư Kỳ về nhà, nhưng cũng làm cô lo sợ đến hồng rồi. Cô cố gắng bình tĩnh lại, không thể quá khoa trương, sẽ đắc tội với Mạc Trọng Huy.

“Anh Trọng Huy, cuối tuần sau anh về Bắc Kinh sao?” Cô thật cẩn thận hỏi.

“Không về.”

“Ngày giỗ của chị anh cũng không về sao? Vậy anh tính khi nào trở về thăm chị.”

Hà Tư Kỳ có chút phẫn hận, con tiện nhân An Noãn kia đã làm anh thay đổi hoàn toàn.

“Chờ sau khi An Noãn sinh ra đứa bé, tôi sẽ dẫn cô ấy đến Bắc Kinh.”

Hà Tư Kỳ càng kích động rống giận: “Anh muốn mang cô ta đi gặp lão gia tử sao? Anh đừng nằm mơ, cháu dâu trong lòng lão gia tử phải môn đăng hộ đối với Mạc gia của các người, An Noãn cô ta không có khả năng.”

Mạc Trọng Huy cười lạnh lơ đãng nói: “Tôi không cần bọn họ đồng ý, chỉ để bọn họ gặp nhau một lần, sau này có gặp An Noãn cũng biết cô ấy là vợ của Mạc Trọng Huy tôi.”

“Anh thật sự muốn kết hôn với An Noãn? Anh thế nhưng thật sự muốn kết hôn với An Noãn?”

Hà Tư Kỳ điên rồi, cô vẫn luôn tự nói với mình phải bình tĩnh, nhưng giờ phút này có làm như thế nào cũng bình tĩnh không được.

“Mạc Trọng Huy, anh có nghĩ tới người chị đã chết của em không, chị ấy có thể chấp nhận sao?”

Mạc Trọng Huy liếc mắt nhìn cô thân nhiên nói: “Tư Nghiên đã chết, muốn tôi vì cô ấy thủ tiết cả đời sao?”

“Nhưng vì sao là An Noãn? Em nghe nói đứa bé trong bụng An Noãn là của Thường Từ Phi!”

“Chi --” một tiếng, Mạc Trọng Huy ngừng xe giữa đường.

“Xuống xe.”

“Không, em không xuống, nơi này hoang sơn dã lĩnh, anh kêu em làm sao trở về. Anh Trọng Huy, anh đang trốn tránh sao? Bất luận anh trốn tránh như thế nào, đứa nhỏ cũng không phải là của anh, anh có thể cam tâm tình nguyện thay người khác nuôi con sao?”

“Xuống xe! Cút!”

Mạc Trọng Huy bị chạm đến chỗ đau, gần như rít gào ra tiếng.

Hà Tư Kỳ sợ tới mức ngoan ngoãn xuống xe.

Xe quay một trăm tám mươi độ rồi chạy đi mất.

Hà Tư Kỳ tức giận đến cắn răng, gọi điện thoại cho La Hiểu Yến: “Này, tôi thành công một nửa, Mạc Trọng Huy đưa tôi về nhà, An Noãn chắc sẽ tức giận, nhưng đi được nửa đường, tôi không khống chế được miệng mình, cãi nhau, hiện tại anh ấy bỏ một mình tôi bên đường.”

La Hiểu Yến ở bên kia đầu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Tôi đã nói trước với cô đừng dùng cứng đối cứng với Mạc Trọng Huy, anh ta thích mềm mỏng, cô phải làm nũng với anh ta, anh ta sẽ chịu theo ý cô.”

“Lần sau tôi sẽ sửa.”

“Còn có lần sau? Lần sau cô lấy lý do gì gặp anh ta?”

Hà Tư Kỳ hít sâu một hơi thản nhiên nói: “Chúng ta không có phần thắng. Mạc Trọng Huy ngay cả ngày giỗ của chị tôi cũng không đi, chỉ vì bởi con tiện nhân kia mang thai. Bất quá, anh ấy vừa nghe tôi nói đứa nhỏ là của Thường Tử Phi, phi thường kích động, xem ra trong lòng vẫn rất để ý.”

“Vô nghĩa, nuôi con cho người khác, trong lòng có thể không có khúc mắc sao.”

--

Mạc Trọng Huy về nhà, người hầu nói với anh An tiểu thư không thoải mái, đã về phòng nghỉ ngơi. Mạc Trọng Huy thở dài thật sâu, chạy lên lầu.

Vào phòng, thấy An Noãn đang ngồi ở ban công ngắm người, hai tay ôm chân mình. Mỗi lần cô ở tư thế này, chính là muốn tự bảo vệ mình.

Đi qua vỗ nhẹ nhẹ đầu cô: “Tức giận?”

An Noãn dùng sức gạt tay anh ra kêu rên: “Đừng đụng tôi.”

“Rất tức giận?” Mạc Trọng Huy ôm cô ngồi lên đùi mình.

Cô phát hỏa: “Anh phát điên cái gì, cút ngay, đừng phiền tôi.”

Nói xong trực tiếp nhảy ra khỏi đùi anh.

Mạc Trọng Huy nhướn mày nói: “Nếu em có cái gì không vui thì nói ra, đừng dùng sắc mặt cho anh xem.”

“Mạc Trọng Huy, là anh kêu tôi nói, vậy tôi nói thẳng. Cùng Hà Tư Kỳ chặt đứt, đoạn không còn một mảnh.”

Mạc Trọng Huy nhẹ nhàng thờ ra cười nói: “Đã sớm chặt đứt, không có liên hệ gì với cô ta nữa.”

“Tôi không phải chỉ nói chuyện này, ý của tôi là đoạn tuyệt tất cả quan hệ với cô ta, kêu cô ta dọn ra khỏi biệt thự của anh, không cho phép đưa tiền cho cô ta hàng tháng.”

Mạc Trọng Huy vừa nghe mày nhất thời nhíu lại: “Biệt thự đứng tên cô ấy.”

“Biệt thự cho cô ta cũng được, dù sao cô ta theo anh thời gian rất dài, nhưng về sau không cho phép đưa tiền cho cô ta, chuyện này được xem gì nha, thật là muốn bao dưỡng cô ta sao?”

Mạc Trọng Huy kéo cô vào lòng, thấp giọng nói: “Ngoan, đừng làm loạn, anh có nghĩa vụ chiếu cố cô ấy, lại nói chút tiền đó đối với anh mà nói cũng không bao nhiêu.”

An Noãn dùng sức đẩy anh rống giận: “Mạc Trọng Huy, vấn đề không phải là tiền, nếu anh muốn hai chúng ta sống tốt bên nhau, phải hoàn toàn chấm dứt với cô ta. Hà Tư Kỳ là một người lớn, có tay có chân, anh chu cấp cô ta làm gì. Cô ta còn trẻ, cô ta có thể cam tâm cứ như vậy từ từ già đi sao, hiện tại tiền anh có thể cho cô ta, ngày khác cô cảm thấy trống vắng, anh lại đi thỏa mãn nhu cầu sinh lý của cô ta sao, sau này tuổi tác cô ta lớn chút, muốn một đứa con, anh lại đi giúp cô ta có đứa nhỏ sao, Mạc Trọng Huy, chuyện này hoàn toàn không có điểm dừng.”

Mặt Mạc Trọng Huy trầm xuống hừ nhẹ: “Em suy nghĩ lung tung cái gì? Anh nói rồi sẽ liên quan hệ với cô ấy nữa, mặc kệ nói như thế nào, cô ấy theo đã theo anh nhiều năm, từ Bắc Kinh theo anh đến Giang thành, anh có nghĩa vụ chăm sóc cho cô ấy.”

“Nói đến cùng, anh còn vì đã đáp ứng người chị đã chết của cô ta, phải chăm sóc cô ta cho thật tốt đúng không?”

Mạc Trọng Huy nhíu mày thật chặt không hờn giận nói: “Nhất định phải lấy người chết ra để nói sao?”

“Mạc Trọng Huy, anh không biết là anh và Hà Tư Kỳ thực ghê tởm sao? Anh cùng Hà Tư Kỳ còn dây dưa nữa, Hà Tư Nghiên trên trời có linh thiêng cũng sẽ không tha thứ cho các người.”

Mạc Trọng Huy đè mi tâm đang đau nhức lạnh lùng nói: “Anh có nghĩa vụ chăm sóc Hà Tư Kỳ, anh không hy vọng em lấy chuyện này để cãi nhau với anh.”

Mạc Trọng Huy nói xong tức giận rời đi.

“Mạc Trọng Huy, tôi cũng nói cho anh biết, nếu anh và Hà Tư Kỳ không chấm dứt, chúng ta liền chấm dứt đi. Chờ đứa bé sinh ra, tôi sẽ dẫn cục cưng rời khỏi nơi này.”

Bước chân Mạc Trọng Huy nhất thời dừng lại, xoay người híp mắt nhìn cô gần từng chữ: “Lặp lại lần nữa!”

Mạc Trọng Huy mỗi lần nhíu lại mày, híp mắt, là điềm báo anh đang tức giận.

Nhưng hôm nay, An Noãn không chút sợ hãi: “Chờ cục cưng sinh ra, mời anh thả chúng tôi rồi đi.”

Mạc Trọng Huy giận quá hóa cười: “An Noãn, em coi tôi là cái gì? Sinh xong đứa bé sẽ đi, anh mẹ nó có vô dụng đi nữa cũng không thể cho em lợi dụng, nếu phải đi hiện tại em liền cắt cho anh.”

An Noãn thần nhiên nói: “Anh nói thật? Anh xác định anh không đổi ý?”

Mạc Trọng Huy bị cô hỏi cũng bình tĩnh lại hỏi: “An Noãn, rồi khỏi anh em lấy cái gì sống? Lấy cái gì nuôi nấng đứa bé? Được rồi, đừng náo loạn. Thành thành thật thật ở chỗ này, sống vui vẻ bên cạnh anh.”

An Noãn trào phúng nở nụ cười: “Mạc Trọng Huy, anh đừng luôn cho mình là đúng, anh cho là mỗi người rồi khỏi anh đều không sống được sao? Tôi có tay có chân, có thể làm công kiếm tiền, không giống Hà Tư Kỳ của anh, cần người bao dưỡng.”

“An Noãn, anh không muốn thảo luận việc này với em nữa, những gì anh cho Hà Tư Kỳ so với anh đưa cho em, đều không đáng kể, em không bàn cãi với anh loại sự tình này. Cũng đừng lấy chuyện Hà Tư Nghiên nói nữa, cô ấy đã chết, xin em tôn trọng cô ấy.”

Mạc Trọng Huy nói xong cũng không quay đầu lại ra khỏi phòng.

Qua một lúc lâu An Noãn mới hiểu được ý anh. Hà Tư Nghiên với anh mà nói, rốt cuộc là cao nhất, không ai có thể thay thế được.

Mấy ngày này, cô luôn luôn khuyên mình, cho đứa bé một gia đình đầy đủ, tha thứ cho những gì lúc trước Mạc Trọng Huy làm tổn thương cô, cho đứa bé một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ. Thậm chí cô còn nghĩ, Mạc Trọng Huy không tin đứa bé là của anh, đợi đứa bé sinh ra, cô sẽ đi làm xét nghiệm, để anh tin tưởng.

Có trời mới biết để quyết định như vậy cô cần nhiều dũng khí, nhưng kết quả phát hiện, tương tượng thì luôn luôn tốt đẹp, nhưng sự thật bao giờ cũng là tàn khốc.

Khi ở bên cạnh Thường Tử Phi, cô vô điều kiện tin tưởng anh và Giang Thiển Nhu. Cùng Mạc Trọng Huy ở bên nhau, ngay cả một chi tiết nhỏ nhỏ cũng không nguyên ủy khuất chính mình.

Không phải không tin tưởng, mà là yêu thương không đủ.

--

An Noãn phát hiện mình không xứng làm mẹ, cảm xúc luôn dao động rất lớn, cục cưng đại khái có ý kiến, đá vào bụng cô cũng mạnh hơn trước kia. Từ ngày cãi nhau, chiến tranh lạnh với Mạc Trọng Huy hai ngày, nằm ở trên một cái giường, ai cũng không quan tâm ai.

Cho đến sáng nay, lúc ăn sáng Mạc Trọng Huy đột nhiên nói với cô: “Anh muốn đi công tác hai ngày, hai ngày này em tự chăm sóc bản thân, có việc gì tìm Trương Húc.”

“Đi Bắc Kinh tìm Hà Tư Nghiên đúng không?”

Mạc Trọng Huy nhướn mày không hề giận hờn nói: “Em đừng miễn cưỡng, anh về Bắc Kinh một chuyến, đại thọ của lão gia tử.”

“Cũng thuận tiện nhìn Hà Tư Nghiên đúng không?” An Noãn vẫn không chịu thua.

Mạc Trọng Huy phiền não xoa mi tâm: “An Noãn, anh đã nói đừng lấy một người đã chết ra nói được không? Cô ấy vô tội. Anh đối với em như thế nào em còn không hiểu?”

“Mạc Trọng Huy, đột nhiên cảm thấy tôi rất phiền phức phải không? Không giống với một An Noãn luôn ngoan ngoãn tin lời nói của anh trước kia phải không? Anh đã không quên được Hà Tư Nghiên, nên phải thực hiện lời hứa với cô ta, chăm sóc tốt cho Hà Tư Kỳ. Thả tôi rồi đi, tôi không cần một phần tiền của anh.”

Mạc Trọng Huy thở dài, nhẹ nhàng kéo cô ôm vào lòng ôn nhu nói: “An Noãn, em nói anh nên cao hứng hay tức giận đây? Em ghen đúng không? Nha đầu ngốc, hiện tại trong lòng anh cũng chỉ có em. Anh thật muốn lấy tim của anh ra cho em nhìn thử, nhìn xem trên trái tim của anh có phải chỉ viết hai chữ An Noãn.”

“Mạc Trọng Huy, tôi không phải muốn làm loạn, tôi chỉ không thích Hà Tư Kỳ, không thích anh bao dưỡng cô ta.”

Mạc Trọng Huy nhíu mày cả giận: “Ai mang thai cũng trở nên không phân rõ phải trái sao? Hà Tư Kỳ theo anh đã nhiều năm, hiện tại anh cho cô ấy chút tiền thì có sao đâu? An Noãn, nhất định phải bức cô ấy đến tuyệt cảnh sao? An Noãn thiện lương đâu mất rồi?”

“Lúc trước tôi chính là thiện lương, rất ngu xuẩn, mới có thể bị các người lừa gạt, Hà Tư Kỳ như bây giờ anh liền đau lòng, vậy lúc trước anh có đau lòng tôi không? Anh có đau lòng chuyện tôi ngồi tù không?”

“An Noãn, quá khứ đã trôi qua, anh không muốn rồi rấm chuyện quá khứ nữa. Chiều cổ tốt bản thân mình, hai ngày nữa anh về.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Mạc Trọng Huy, Anh Cảm Thấy Đau Sao?

Hôm nay là đại thọ của lão gia tử, khi đại thọ bảy mươi tuổi của lão nhân gia cũng chưa tổ chức lớn như vậy, lần này thuận túy là muốn gặp tôn tử. Bữa trước ông và mấy lão chiến hữu ngồi uống trà, đột nhiên có người đã kích một câu: “Lão Mạc, đã lâu không gặp cháu nội của ông, cháu gái của tôi cả ngày ở bên tai tôi nhắc tới hần, con bé vẫn chung tình với cháu nội của ông.”

“Đúng vậy, hần đi cũng đã bảy năm, ông thật đúng là bỏ được nha, chỉ có một cháu nội bảo bối, người trẻ tuổi có chuyện gì từ từ nói, người một nhà sao có thể giận dỗi lâu được. Ông cũng đã bảy mươi lăm, không phải tôi nói chuyện không may chứ ông còn có thể có sống được bao nhiêu năm nữa đâu, sao phải lãng phí thời gian giận dỗi làm gì.”

Hôm đó, Lão gia tử về nhà cả đêm không ngủ, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, ông bây giờ là hờn dỗi với ai nữa chứ, xú tiểu từ kia xấu tính không phải do ông bức đến bỏ đi sao. Không chừng ngày nào đó phải tiến quan tài cũng không có con cháu đưa tiễn sao.

Chính vì vậy mới có buổi thọ yến long trọng này.

Dù vậy, Mạc Trọng Huy cũng không muốn về Bắc Kinh, nhưng mẹ anh Đường Tĩnh Vi, cha Mạc Bình Sơn, bác Mạc Bạch Linh lần lượt gọi điện thoại oanh tạc anh, ngay cả đại bá quyền lợi ngập trời Mạc Bình Giang cũng gọi điện thoại cho anh. Rơi vào đường cùng, anh mới thỏa hiệp.

Lão gia tử đức cao vọng trọng như thái sơn bắc đẩu, người đến chúc thọ rất đông, đều là những nhân vật thường xuyên được đưa tin tức trên TV. Nhưng trong lòng lão gia tử không yên, tầm mắt luôn nhìn ra cửa chính.

Đường Tĩnh Vi đi theo bên cạnh ông, bắt đầu dĩ khuyên: “Cha, cha đang chờ Huy nhi sao, hần nói về nhất định sẽ về, có lẽ máy bay bị trễ.”

Lão gia tử không phục hừ một tiếng: “Ai nói ta đang đợi tên bất hiếu tử kia.”

“Cha, cha còn không chịu thừa nhận còn muốn sĩ diện sao, chúng ta đã nói rồi, không làm Huy nhi tức giận nữa, lúc này nếu để quan hệ tồi tệ hơn, sẽ không ai có thể giúp được cha.”

“Được rồi được rồi, ta đã biết.”

Lão gia tử phiền não nhìn ra cửa. Rốt cục cũng thấy bóng dáng quen thuộc, trên mặt lão gia tử cuối cùng cũng có nụ cười.

Mạc Trọng Huy lập tức đi đến trước mặt lão gia tử, giọng điệu xa lạ thản nhiên nói: “Gia gia, chúc ông sinh nhật vui vẻ.”

Lão gia tử nhớ lời nói của Đường Tĩnh Vi, cầm tay Mạc Trọng Huy: “Tốt, tốt, trở về là tốt rồi.”

Mạc Bình Sơn và Mạc Bình Giang đang chiêu đãi khách, thấy Mạc Trọng Huy cũng đi tới.

“Cha, đại bá.”

Mạc Trọng Huy lễ phép chào hỏi.

“Còn biết đường về?” Mạc Bình Sơn tức giận hừ lạnh.

Tương đối mà nói, Mạc Bình Giang hiền lành hơn, vỗ vai Mạc Trọng Huy cười nói: “Trở về là tốt rồi, lão gia tử rất nhớ cháu, mấy ngày không được đi đâu, ở nhà bồi bồi lão gia tử đi.”

Mạc Trọng Huy không nói gì, Mạc Bạch linh bỗng nhiên động chạy tới báo: “Cha, Thảm gia có người đến, cháu của Thảm lão gia tử.”

Thảm Thần Phong xuất hiện, lập tức trở thành tiêu điểm của buổi tiệc, cháu nội của Thảm tướng quân, ở kinh thành có tiếng là hoa công tử, chơi đùa phụ nữ nhiều đến nỗi có thể xếp hàng dài đến Trường thành. Nhưng là người có gia thế sau lưng, ai thấy anh mà không cúi đầu khom lưng tất cung tất kính.

Thảm Thần Phong đi tới trước mặt lão gia tử, khác với bộ dáng phong lưu bình thường, rất cung kính nói: “Mạc lão gia tử, ông nội của cháu gần đây sức khỏe không tốt, đang tính tâm dưỡng bệnh, cha cháu đang ở phần đất bên ngoài thị sát, không thể tự mình đến đây, nên kêu cháu đến chúc thọ ông, đây là lễ vật ông nội cháu chuẩn bị cho ông.”

Lão gia tử vỗ vỗ vào Thảm Thần Phong cảm khái: “Cháu là Thần Phong sao, nháy mắt đã cao lớn như vậy rồi, thời gian thật đúng là không buông tha ai. Cháu đến đây, gia gia đã rất vui vẻ, còn mang lễ vật làm gì. Lão thủ trưởng thân thể không tốt, bữa khác ông sẽ đến thăm. Hôm nay Huy nhi cũng đã về, anh em các người từ từ tâm sự.”

Mạc Trọng Huy và Thảm Thần Phong mỗi người cầm một ly rượu đứng trong góc.

“Đã lâu không gặp, nghe nói anh ở Giang thành rất vui về! Giang thành như thế nào?”

Mạc Trọng Huy cười nhạt, trước mắt hiện ra hình ảnh An Noãn giương nanh múa vuốt.

“Nhìn anh cười đậm đắng nhất định là không sai, ông nội của tôi gần đây không biết phát điên cái gì, ồn ào muốn đến Giang thành, nếu thực đến Giang thành, tôi sẽ tìm anh.”

“Được.”

“Hôm nay tôi làm chủ, buổi tối đến câu lạc bộ đêm, có nhớ phụ nữ Bắc Kinh không?”

Mạc Trọng Huy lắc đầu cự tuyệt: “Không được, ngày mai đi, nên đêm nay phải bồi lão gia tử.”

“Chắc chắn, sao lại vội vã như vậy, Huy tử, không phải tôi nói đùa mà thật chứ, ở Giang thành thật sự có người.”

Mạc Trọng Huy giống như đang nói giỡn: “Cả con cũng đã có.”

Thẩm Thần Phong rõ ràng không tin trên chộc: “Tôi có thể tin không? Nếu anh thật sự đã có con, Bắc Kinh sẽ có bao nhiêu cô gái thương tâm đến chết, đừng đùa.”

Mạc Trọng Huy không muốn tiếp tục đề tài này. Sau đó, bọn họ vừa tán gẫu vừa uống rất nhiều rượu. Kỳ thật Mạc Trọng Huy và Thẩm Thần Phong cũng không phải đặc biệt thân, Thẩm Thần Phong từ nhỏ ở nước ngoài du học, khi anh du học trở về Mạc Trọng Huy đã đến Giang thành.

Buổi tiệc chấm dứt, anh và lão gia tử trở về nhà cũ của Mạc gia, từ lúc lên xe lão gia tử cần nắn liên tục bên tai anh: “Cháu nhìn Thẩm Thần Phong đi, Thẩm lão thủ trưởng ra lệnh một tiếng, kêu làm gì liền làm cái đó, trước đó không lâu nghe nói qua lại với một cô gái, lão thủ trưởng phát hỏa, lập tức buông tay. Còn cháu, vì một người phụ nữ bỏ nhà ra đi, vừa đi đã bảy năm, làm gì có tồn tại giận dỗi gia gia nhiều năm như vậy năm, người ngoài nhìn vào ai cũng vụng trộm cười nhạo ta.”

Có lẽ uống rượu hơi nhiều, Mạc Trọng Huy cảm thấy đau đầu, ngồi ở trên xe, tay vẫn xoa trán.

“Lần này trở về không nên bỏ đi nữa, Giang thành dù sao cũng là một địa phương nhỏ, về Bắc Kinh đi.”

Từ đầu tới cuối, Mạc Trọng Huy cũng chưa lên tiếng. Về tới biệt thự, lão gia tử nhìn khí sắc anh không tốt, kêu anh đi nghỉ ngơi trước.

Vì muốn anh thấy tâm ý mình, lão gia tử thân nhiên nói với anh: “Ngày mai là ngày giỗ của Tư Nghiên, cháu đi thăm cô ta đi, gia gia thực xin lỗi vì tất cả những chuyện làm trước kia của mình, sau này trong chuyện cảm tình, sẽ không đem tư tưởng của ông áp đặt lên người cháu, cháu cũng đừng giận gia gia nữa.”

Mạc Trọng Huy quả thực không thể tin những lời lão gia tử vừa nói, anh tưởng anh uống say nên nghe được những lời này.

Phòng anh, Đường Tinh Vi đã chuẩn bị từ trước, nhẹ nhàng khoan khoái vẫn giống như nhiều năm trước. Tắm rửa xong đầu óc cũng tỉnh táo hơn, cảm đi động gọi về biệt thự, chuông reo hai tiếng, nghĩ lại đã rất trễ, An Noãn chắc đã ngủ, vì thế phần nộ tắt máy.

Nằm ở trên giường lại ngủ không được, nghĩ đến An Noãn có phải cũng mất ngủ vì không có anh bên cạnh, có phải cảm thấy không có cảm giác an toàn. Trong lòng liền có ý tưởng mãnh liệt, trực tiếp bay trở về, về bên cạnh cô, ôm cô đi vào giấc ngủ.

Xúc động từ trên giường đứng lên, mặc quần áo, ra khỏi phòng.

Đường Tinh Vi nghe được tiếng động, mơ mơ màng màng đi ra, thấy Mạc Trọng Huy ăn mặc chỉnh tề liền hỏi: “Con, đã trễ như vậy còn đi đâu? Cho dù muốn đi thăm Tư Nghiên, cũng đợi đến sáng hẳn đi.”

“Mẹ, con phải về Giang thành có chút việc.”

Đường Tinh Vi nổi giận hét lên: “Đã trễ như vậy còn về Giang thành?”

“Mẹ, nhỏ tiếng thôi, đừng đánh thức gia gia, ngày mai mẹ giúp con giải thích với gia gia, thật sự có chuyện rất quan trọng.”

--

Suốt đêm, Mạc Trọng Huy chạy về Giang thành, đến nhà, phát hiện trong phòng không có một bóng người, An Noãn không có ở nhà .

Sáng sớm người hầu rời giường, thấy Mạc Trọng Huy ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt lạnh như băng, mọi người đều sợ hãi.

“Mạc tiên sinh, ngài đã về? Không phải nói ngày mai mới về sao?”

Mạc Trọng Huy không để ý tới kinh ngạc của họ cau mày hỏi: “An Noãn đâu?”

“Ngày hôm qua sau khi ngài đi, An tiểu thư cũng ra ngoài, sau đó gọi điện thoại về nói ở nhà bạn, hình như là cái gì La Hiểu Yến. Vốn là muốn nói với ngài, nhưng sợ ngài trách tội.....”

Giọng người hầu càng ngày càng nhỏ, hai mắt Mạc Trọng Huy neoh lại, tản ra hơi thở nguy hiểm. An Noãn khó có thể ra ngoài một mình, cô chạy đi tìm La Hiểu Yến, chuyện này làm La Hiểu Yến rất là ngoài ý muốn.

La Hiểu Yến đã đi làm, An Noãn đến nhà trọ của cô, ở một đêm, tính chờ cô tan tầm cả hai sẽ nói chuyện tâm sự, bị Phan Bình giải trừ hôn ước, trong lòng cô hẳn là rất khó chịu. Mấy ngày này, An Noãn ngay cả gọi điện thoại cũng không có, đừng nói đến an ủi. Đối với người bạn duy nhất này, trong lòng cô rất áy náy.

Mạc Trọng Huy đi rồi, An Noãn theo bản năng không muốn ở nhà, không muốn một mình nằm trên giường lớn lạnh như băng, bốn phía đều là trống rỗng.

Ba giờ sáng, La Hiểu Yến mới về đến nhà, uống say khướt, ói đến rồi tỉnh rồi ngủ.

An Noãn vẫn chăm sóc cô, đến hừng đông cũng chưa ngủ, miệng oán giận: “Em đang mang thai, còn để em phải chăm sóc chị, người mỗi ngày đều uống thành như vậy sao? Không muốn sống nữa sao.”

La Hiểu Yến mơ mơ màng màng thôi cô một ngủm: “Em cho là mỗi người đều có mệnh tốt như em sao.”

La Hiểu Yến ngủ thẳng đến hừng đông đau đầu tỉnh lại, An Noãn pha cho cô ly nước mật ong.

“Hiểu Yến, về sau đừng đến Thiên Đường làm nữa.” An Noãn đau lòng nói.

La Hiểu Yến hừ lạnh một tiếng, tự giễu nói: “Chị không đi làm ai cho chị tiền, em nuôi chị sao? An Noãn, thôi bỏ đi, tiền Mạc Trọng Huy nuôi em cũng quá nhiều rồi, cũng đừng lấy lằng phí trên người chị.”

An Noãn phát hiện này người trước mặt bỗng nhiên trở nên xa lạ, cô quả thực không thể tin được, người này đã cùng cô ở trong tù trải qua biết bao nhiêu chuyện chị em tốt đây sao.

“An Noãn, em đột nhiên chạy tới, còn ngủ ở đây, chị có cảm giác thế nào em và Mạc tiên sinh cũng cãi nhau?”

An Noãn lắc đầu: “Không có, em chỉ là muốn đến đây thăm chị.”

“Mạc tiên sinh biết không? Em đang mang thai, vạn nhất ở chỗ chị phát sinh chuyện gì không hay xảy ra, Mạc tiên sinh chắc sẽ giết chết chị.”

An Noãn bĩu môi cúi đầu nói: “Hiểu Yến, chị đừng lo lắng, Mạc Trọng Huy đã đi Bắc Kinh, người hầu trong nhà quan hệ với em rất tốt, sẽ giúp em giữ bí mật.”

“Emi thật đúng là mệnh tốt, còn có một đám người hầu đi theo em, đi đến chỗ nào cũng rất oai phong.”

“Hiểu Yến, chị đừng nói như vậy, em đi nấu cho chị chén cháo.”

“Không cần, chị không đói bụng.” La Hiểu Yến môi mím nằm xuống: “Đúng rồi, An Noãn, có chuyện muốn hỏi em, có phải trong quán cà phê của em có một cô gái tên Lương Mộ Tình?”

An Noãn gật gật đầu.

“Em không biết sao? Cô ta là con gái của Lương Trạch Minh, sao em lại thuê cô ta.”

“Phách --” một tiếng, cái chén rơi xuống đất, vỡ thành mảnh nhỏ.

“Cô ta thật là con gái của Lương Trạch Minh, nghe nói Lương Trạch Minh còn có ý kết hợp cô ta với Mạc tiên sinh, Lương Mộ Tình chạy tới quán cà phê của em làm công chắc cũng là vì tiếp cận Mạc Trọng Huy. Kỳ quái, em không biết là chuyện bình thường, Mạc tiên sinh có thể không biết sao, sao anh ta có thể để con gái của kẻ thù ở bên cạnh em, vạn nhất cô làm chuyện tổn thương em thì phải làm sao?”

Một khắc kia, An Noãn cảm thấy toàn bộ thế giới một mảnh màu đen, bên cạnh mình không có người nào có tin tưởng. Cô nhớ rõ ngày Lương Mộ Tình đến xin việc, ánh mắt thật to của cô ta làm cho cô cảm thấy rất trong suốt, rất sạch sẽ.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, La Hiểu Yến có chút kinh hoảng.

“An Noãn, em đi mở cửa được không? Chị hơi đau đầu.”

An Noãn từ trong khiếp sợ khôi phục lại, chạy đi mở cửa.

Cửa mở, thân hình cao lớn của Mạc Trọng Huy đứng đó, phía sau là Trương Húc, Trương Húc không ngừng nháy mắt với cô.

Mạc Trọng Huy không nói hai lời, bàn tay to nắm lấy cổ tay An Noãn, lôi kéo cô đi.

“Mạc Trọng Huy, buông tay, tôi tự đi.”

Mạc Trọng Huy không buông tay, nhưng lại dùng chân đẩy ra lệnh cho Trương Húc đang sợ hãi đi phía sau: “Đem người phụ nữ kia đến Thiên Đường.”

An Noãn vừa nghe phát hỏa, dùng sức gạt tay anh ra: “Mạc Trọng Huy, anh phát điên cái gì là tôi tự mình muốn tới đây, anh đừng làm phiền người khác.”

Mạc Trọng Huy đang trong cơn giận dữ, hoàn toàn không để ý tới cô, vừa kéo vừa ôm đem cô đẩy vào trong xe.

“Em tốt nhất nên an phận cho anh, nếu không đưa bé xảy ra chuyện gì em tự mình chịu trách nhiệm.”

Anh rống giận, nhấn mạnh chân ga lao đi.

Đọc đường đi, An Noãn oanh tạc bên tai anh: “Mạc Trọng Huy, anh đừng tìm La Hiểu Yên, là tự tôi đi kiếm chị ấy, chị ấy vô tội.”

Mạc Trọng Huy phẫn nộ kéo cô lên lầu, một cước đá văng cửa phòng, kéo cô vào đẩy lên giường lớn.

“Em có biết trên giường của La Hiểu Yên có bao nhiêu đàn ông ngủ qua không? Em còn chạy tới ngủ chung giường với cô ta, em không chê bẩn, nhưng anh ngại.”

An Noãn lập tức tức giận đến nói không ra lời, tay vẫn đặt lên trái tim, thật lâu không thể bình tĩnh.

Sau khi tỉnh táo lại, cô mở miệng: “Mạc Trọng Huy, anh chê tôi bẩn, anh còn bẩn hơn, đến nay anh từng có bao nhiêu phụ nữ, cùng Hà Tư Nghiên yêu oanh oanh liệt liệt, lại cùng em gái cô ta lên giường, còn có con gái của Lương Trạch Minh, cũng có quan hệ với anh phải không? Anh mới là người ghê tởm nhất mà tôi gặp.”

Mạc Trọng Huy hít sâu một hơi, mày chau lại chặt chẽ.

“Anh đã tâm ngoan thủ lạt đối phó Thường Tử Phi, nếu ngay cả La Hiểu Yên anh cũng không chịu buông tha, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho anh.”

Tay Mạc Trọng Huy dè mi tâm, giờ phút này đang rất đau.

“An Noãn, em là người ngu ngốc nhất mà anh từng gặp, ở bên cạnh em, ai thật tình đối ai giả ý với em, em hoàn toàn không phân biệt được. Cái người em cho là bạn tốt La Hiểu Yên, cô ta đã làm gì em biết không? Cái ngày em đi tìm Thường Tử Phi, chính cô ta đã gửi tin nhắn mật báo cho anh, người bên cạnh em ai ai cũng đều có tâm cơ, cũng chỉ có em ngu ngốc hồ đồ đen trắng không phân biệt được. Người luôn luôn bị thua thiệt chỉ có một mình em.”

Mạc Trọng Huy rống xong xoay người rời khỏi phòng, cảm thấy sắp bị người phụ nữ ngu ngốc này chọc tức đến điên rồi.

An Noãn ngã ngồi trên giường, cô không thể tin được lời Mạc Trọng Huy nói là sự thật, La Hiểu Yên không phải là người như thế, bọn họ đã cùng chung hoạn nạn với nhau.

Suốt hai ngày, Mạc Trọng Huy không quan tâm cô, hai người ở cùng dưới mái hiên không nói chuyện với nhau cảm giác thật khó chịu, vài lần An Noãn muốn chủ động nói chuyện với anh, nhưng về mặt Mạc Trọng Huy luôn lạnh lùng. Làm cho cô mấy lần muốn nói đều không thể mở miệng.

Tối nay, An Noãn nằm ở trên giường ngủ không được, cuối cùng nhịn không được đi gõ cửa thư phòng.

Mạc Trọng Huy lạnh lùng liếc mắt nhìn cô hỏi: “Có việc sao?”

An Noãn xấu hổ bĩu môi: “Tôi có chuyện muốn hỏi anh, anh nói chuyện La Hiểu Yên là thật sao? Cô ta thật sự nhắn tin mật báo với anh?”

Mạc Trọng Huy cảm thấy mỗi mọt, lạnh lùng hừ nói: “Em tin tưởng lời nói của anh sao?”

An Noãn mím môi, không muốn tiếp tục đề tài này thân nhiên hỏi: “Lần này anh về Bắc Kinh.....”

Mạc Trọng Huy thờ dãi một hơi ngắt lời cô: “An Noãn, đừng nói anh không tới thăm Hà Tư Nghiên, cho dù anh có đi cũng không phải chuyện lớn lao gì, dù sao cô ấy cũng vì anh mà chết.”

An Noãn rống lên: “Tôi không phải muốn nói chuyện này.”

“An Noãn, nếu đơn thuần em ghen, anh thật rất vui vẻ. Nhưng nếu em quả thật không phân rõ phải trái, như vậy anh cảm thấy rất thất vọng.”

An Noãn dè trán: “Mạc Trọng Huy, cho tới bây giờ tôi cũng không thể so sánh với Hà Tư Nghiên, tôi thật sự không bằng cô ta.”

An Noãn tự giễu nói xong xoay người ra khỏi thư phòng.

Sáng hôm sau cô thức dậy rất trễ, khi An Noãn xuống lầu ăn bữa sáng, không gặp được Mạc Trọng Huy, nhưng lại thấy Hà Tư Kỳ đang ngồi trên sofa.

pha ở phòng khách.

An Noãn theo bản năng nhú mảy, người hầu cũng đang khó xử, nhỏ giọng nói với An Noãn: “An tiểu thư, vị Hà tiểu thư này sáng sớm xông vào trong nhà, nói muốn gặp Mạc tiên sinh, Mạc tiên sinh đang bơi lội, chúng tôi không dám đi quấy rầy.”

An Noãn mệt mỏi trả lời: “Để cô ta chờ ở đây đi.”

Thấy An Noãn ăn sáng, Hà Tư Kỳ giống như chủ nhân ngồi xuống đối diện An Noãn.

“Làm phiền lấy cho tôi một phần ăn sáng, không chừng hiện tại cũng đang mang thai.”

An Noãn thấy muống cháo vừa dứt vào miệng nghẹn ngay cổ họng, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô ta.

“Không tin? Nếu thuận lợi hẳn là tôi cũng đang mang thai, mấy ngày trước ở Bắc Kinh, cô hiểu ý tôi không?”

An Noãn lười quan tâm đến người điên này, buông thìa, đứng dậy bỏ đi.

“An Noãn, cô đi đâu? Cô không muốn biết tôi mang thai đứa bé là của ai sao?” Hà Tư Kỳ vẫn đuổi theo cô tới phòng khách, kéo cánh tay cô không cho cô đi.

An Noãn hít sâu xoay người, nhìn cô ta nói: “Hà Tư Kỳ, buông tay, đối với chuyện cô mang thai là của ai tôi không có hứng thú.”

“Thật sự không có hứng thú sao? Vì sao sắc mặt lại tái xanh như vậy?” Hà Tư Kỳ trào phúng cười: “An Noãn, cô không dám đối mặt sao. Đúng vậy, Hà Tư Kỳ tôi đời này cũng chỉ có một người đàn ông, không giống người ta, cùng mấy người đàn ông dây dưa không rõ.”

“Buông tay, tôi không muốn nói những điều vô nghĩa với một người điên.”

An Noãn dùng sức gạt tay cô ta ra, thật phiền phức.

“An Noãn, tôi nhìn cô mang thai liền nghĩ đến đứa bé đáng thương của tôi, lúc ấy bụng của tôi so với cô hiện tại còn lớn hơn, cô lại có thể nhẫn tâm xô tôi ngã. Có người mẹ như cô, một ngày nào đó sẽ bị báo ứng trên người con của cô.”

“Hà Tư Kỳ, cô câm miệng!” An Noãn có thể cho phép cô ta nằng nặc mình, nhưng cô sẽ không tha bất luận kẻ nào làm tổn thương cục cưng: “Hà Tư Kỳ, cô đừng bức tôi, đừng quên bây giờ cô còn dựa vào Mạc Trọng Huy nuôi dưỡng cô.”

“Chắc chắn, tôi sợ cô sao, bất luận hiện tại Mạc Trọng Huy yêu cô bao nhiêu, trong lòng anh ấy, người anh ấy yêu nhất vĩnh viễn là Tư Nghiên, nếu không mấy ngày hôm trước sao lại đưa tôi về Bắc Kinh thăm chị ấy, ở trước mộ chị tôi anh ấy rất thương tâm, sau đó chúng tôi đến quán bar, uống thật nhiều rượu, thì ra anh ấy vẫn còn cảm giác với tôi, tôi ngã vào lòng anh ấy, anh ấy lập tức ôm tôi lên giường.....”

“Đủ!”

Hai tay An Noãn ôm lỗ tai, chạy lên lầu.

Hà Tư Kỳ sao có thể có thể dễ dàng buông tha cô, cơ hội đã đến, nếu bỏ lỡ đời này cô đừng nghĩ báo thù cho đứa con đã chết của mình.

Hà Tư Kỳ cũng xông lên lầu, kéo lấy quần áo An Noãn. Người hầu trong nhà người hầu vội vàng chạy đi tìm Mạc Trọng Huy.

“An Noãn, tôi còn chưa nói xong, anh ấy nói cô ở trên giường giống như một con cá chết, chỉ có tôi mới có thể mang đến khoái hoạt cho anh ấy.”

“Hà Tư Kỳ, cô câm miệng, câm miệng.”

“Tôi còn có rất nhiều điều muốn nói, phụ thân cô là bị tôi và Mạc Trọng Huy hại chết, chẳng lẽ cô đã quên năm ấy trong đình hôn lễ của các người, chúng tôi ở trên giường của cô đã làm cái gì, đáng tiếc là, cô bị bắt ngồi tù quá sớm, nếu không cô nhất định sẽ thấy được cha cô chết không được nhắm mắt. An Noãn, hiện tại, cô đang mang thai đứa nhỏ của Mạc Trọng Huy, nhưng anh ấy lại là kẻ thù của cô, cha cô có linh thiêng chết dưới suối vàng cũng không yên ổn!”

“Phách --” một tiếng thanh thủy vang lên, An Noãn tát thật mạnh lên mặt Hà Tư Kỳ.

Cùng lúc đó, Mạc Trọng Huy đi vào, sắc mặt anh âm trầm tiêu sái bước đến chân cầu thang.

“Anh Trọng Huy, anh thấy không cô ta đánh em, cô ta nói em không nên đến đòi tiền anh nữa, kêu em phân rõ giới hạn với anh. Em cũng muốn như vậy, hôm nay em tới tìm anh hy vọng anh giúp em an bài một công việc ổn định, em cũng muốn sống cuộc sống như một người bình thường.”

Hà Tư Kỳ nói xong, ủy khuất nước mắt rơi xuống.

An Noãn hừ lạnh: “Hà Tư Kỳ, cô không đi làm diễn viên thật là lãng phí.”

An Noãn muốn về phòng, bàn tay to của Mạc Trọng Huy đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, sắc mặt nghiêm túc, tựa hồ tức đang giận.

“Như thế nào? Anh tin tưởng lời nói của cô ta sao?”

Mạc Trọng Huy cau mày, âm thanh lạnh như băng ra lệnh cho cô: “Xin lỗi cô ấy, bất luận như thế nào, em cũng không nên động thủ.”

“Buông tay, tôi không muốn nhìn thấy hai người.”

An Noãn dùng sức giãy ra khỏi tay anh, cùng lúc đó hai mắt Hà Tư Kỳ đỏ tươi, hai tay dùng sức thúc của bụng cô, An Noãn không để phòng lăn xuống cầu thang.

“An Noãn!”

Mạc Trọng Huy tê tâm liệt phế hét lên. Khi anh chạy xuống lầu, trước mắt một mảnh màu đỏ, máu tươi từ cửa hạ thể cô ồ ạt chảy ra.

An Noãn một tay chống một tay ôm bụng mình, sắc mặt tái nhợt, cắn chặt môi dưới.

Đứa bé ở trong bụng cô đã hơn năm tháng là một sinh mệnh nhỏ, cô biết đã không còn, kỳ quái là, cô không rơi một giọt nước mắt nào.

Hai tay Mạc Trọng Huy run run ôm cô, An Noãn dùng sức gạt ra.

Nhìn mặt anh nháy mắt tái nhợt, An Noãn cười tươi như hoa: “Mạc Trọng Huy, anh cảm thấy đau không? Tự tay giết chết con mình, mùi vị này dễ chịu không?”

Mạc Trọng Huy giật mình, sắc mặt càng trở nên trắng bệch.

“Mạc Trọng Huy, anh biết không? Đứa bé trong bụng tôi là của anh, từ đầu tới đuôi, An Noãn tôi cũng chỉ có anh là người đàn ông duy nhất, tôi và Thường Tử Phi là thanh trong sạch bạch.”

Hai tay anh gắt gao nắm thành quyền, thân thể không ngừng run rẩy.

Cô cười lạnh ra tiếng: “Mạc Trọng Huy, nỗi đau này có lẽ chưa thấm vào đâu. Anh luôn miệng nói tôi là người phụ nữ mà anh yêu nhất, nếu nhìn tôi chết trước mặt anh, mới cảm thấy đủ đúng không!”

Mạc Trọng Huy ngây người, anh còn chưa kịp phản ứng, An Noãn chịu đựng đau nhức cầm con dao cắt trái cây trên bàn trà dùng sức đâm vào tim mình.

“An Noãn!” Anh giống như nỗi điên nắm chặt tay cô, không cho cô đâm sâu hơn nữa.

Ôm lấy thân thể đang ngã xuống của cô, anh nước mắt lạch cạch rơi xuống. Mặc dù Hà Tư Nghiên từng chết trước mặt anh, anh cũng không sợ hãi như bây giờ.

“Mạc Trọng Huy, thật ra tôi đã lấy hết dũng khí để sống vui vẻ bên cạnh anh, vì muốn cho con của chúng ta một gia đình đầy đủ, nhưng hiện tại, tôi đau quá, bởi vì yêu anh tôi chấp nhận mang tội với cha mẹ, hai người tôi yêu thương nhất đều bỏ tôi mà đi nhưng tôi chưa bao giờ ngừng yêu anh, nhưng tình yêu này chỉ mang lại cho tôi sự thống khổ. Thực xin lỗi, tôi không còn dũng khí sống nữa, một mình gánh vác nhiều tội nghiệt như vậy.”

Người hầu gọi điện thoại gọi xe cứu thương đến.

Mạc Trọng Huy hầu như không còn đủ sức ẵm cô ra xe.

Thẩm Cẩm Phong kéo anh sang một bên, sắc mặt ngưng trọng: “Miệng vết thương cần được cầm máu trước, bọn họ đều là tinh anh của bệnh viện.”

--

An Noãn có một giấc mơ rất dài, trong mơ có cha, có mẹ, mặc dù hình ảnh của mẹ rất mơ hồ, nhưng cảnh trong mơ lại rất chân thật. Sau đó, hình ảnh đột nhiên thay đổi, cha biến thành Mạc Trọng Huy, mẹ biến thành cô, còn có bóng dáng mơ hồ của một đứa bé.

Trong mơ cô đã khóc, bên ngoài An Noãn đang nằm mê mang trên giường nước mắt cũng đang rơi xuống.

“Nước mắt, nước mắt rơi, chứng minh cô ấy có cảm giác, nhất định rất nhanh sẽ tỉnh lại.”

Âm thanh bén nhọn của Thẩm Cẩm Phong vang lên an ủi.

Ba ngày ba đêm, Mạc Trọng Huy nhìn qua giống như già đi ba tuổi, đôi mắt đỏ tươi ngồi ở bên giường, một khắc cũng không rời đi.

Trương Húc ở bên cạnh hít sâu một hơi, nhin không được khuyên nhủ: “Mạc tiên sinh, anh ăn chút gì đi, An tiểu thư rất nhanh sẽ tỉnh lại, nếu như anh ngã bệnh, ai sẽ chăm sóc An tiểu thư.”

Ngày đó giải phẫu rất thành công, đứa nhỏ mặc dù không giữ được, nhưng cũng cứu được người lớn, hai ngày làm kiểm tra, trên đầu máu tụ đã tan, tất

cả chỉ số cũng bình thường, nhưng bệnh nhân vẫn hôn mê bất tỉnh. Bác sĩ nói của ý thức muốn sống của cô rất yếu, nếu trong ý thức bệnh nhân không muốn tỉnh lại, có khả năng sẽ trở thành người thực vật.“

Từ phòng cấp cứu chuyển tới phòng bệnh cao cấp, Mạc Trọng Huy vẫn duy trì một tư thế, hai tay gắt gao nắm chặt một bàn tay của cô.

Thẩm Cẩm Phong thấy không thể khuyên động Mạc Trọng Huy, vở vai Trương Húc bắt đầu nói: ”Chúng ta ra ngoài trước, để Mạc tiên sinh trò chuyện với An Noãn.“

Có lẽ vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại, đây là đá kích lớn đến cỡ nào. Phòng bệnh rộng lớn chỉ còn lại hai người, yên lặng đến chỉ có thể nghe tiếng tích tắc của kim đồng hồ, bệnh nhân nằm trên giường vẫn không nhúc nhích.

”Chỉ cần em tỉnh lại, anh thả em tự do, không bao giờ ép buộc em làm một chuyện gì nữa.“

Giờ này khắc này, anh có thể nói cũng chỉ có lời hứa này.

” An Noãn, anh yêu em, còn nhiều hơn trong tưởng tượng “

An hôn lên tay cô, nước mắt lại chảy xuống.

An Noãn muốn yên tĩnh ngủ một giấc, nhưng một giọng nói không ngừng ồn ào bên tai cô, cô muốn mờ to mắt coi là ai thuận tiện nhắm chùi một chút.

--

Rạng sáng ngày thứ năm, An Noãn tỉnh lại, trong phòng bệnh ai nấy đều vui mừng nhẹ nhàng thở ra.

Thẩm Cẩm Phong kích động nói: ” An Noãn, cô đã tỉnh, nếu cô còn ngủ thêm vài ngày, Mạc Trọng Huy chắc cũng sẽ giống như cô.“

Trương Húc nghiêm trang nói với cô: ”Năm ngày nay, Mạc tiên sinh chỉ ăn một chén cháo nhỏ, nếu vẫn tiếp tục như vậy, anh ta cũng sẽ ngã quỵ.“

Mạc Trọng Huy không cách nào hình dung tâm tình của mình trong lúc này, mấy ngày nay, nguyện vọng duy nhất của anh chính là cô có thể tỉnh lại, cho dù là mất đi, anh cũng vui vẻ.

An Noãn ở bệnh viện ở hai tháng, hai tháng này Mạc Trọng Huy vẫn ở bên cạnh chăm sóc cô, lúc đầu cô không thể tắm rửa, mỗi ngày Mạc Trọng Huy đều lau người cho cô.

Thời gian hai tháng, An Noãn một câu cũng không mở miệng, bất luận ai nói chuyện với cô, biểu tình của cô đều lạnh nhạt, cũng không biết là nghe được bao nhiêu.

Cho đến trước khi xuất viện một ngày, La Hiểu Yến đột nhiên đến bệnh viện náo loạn, An Noãn mới nói một câu: ”Để cô ta vào.“

Hai tháng không nói chuyện, giọng An Noãn khàn khàn, Mạc Trọng Huy thấy trong lòng như dao cắt. Vội vàng kêu La Hiểu Yến vào phòng bệnh.

” An Noãn, tôi có chuyện muốn nói riêng với cô, có thể kêu những người khác ra ngoài hay không “

An Noãn gật đầu, Mạc Trọng Huy nhủ mảy.

” Mạc tiên sinh, anh cảm thấy tôi có thể ở trước mặt anh làm tổn thương cô ta?“

Mạc Trọng Huy do dự một lát, cuối cùng đi ra khỏi phòng.

La Hiểu Yến ngồi xuống bên cạnh giường thân nhiên mở miệng: ” Rất gầy, nhưng khí sắc rất tốt, xem ra Mạc Trọng Huy chăm sóc cô rất tốt. Hôm nay tôi tới tìm cô, vì Mạc Trọng Huy đã cho tôi kỳ hạn cuối cùng, kêu tôi trước khi cô xuất viện phải tự biết nên làm gì.“

An Noãn ngẩn người, bị dọa không nhẹ.

”Tôi biết hôm nay tôi có cầu xin cô, cô nhất định cũng không giúp tôi, nhưng tôi cũng muốn thử một lần, dù sao chúng ta cũng từng là bạn tốt.“

Môi An Noãn giật giật mở miệng: ”Cô đã làm chuyện gì? Vì sao muốn làm như vậy?“

”Ngày cô đi gặp Thường Từ Phi, là tôi nhắn tin mật báo cho Mạc Trọng Huy, lúc đó trong lòng tôi rất hận cô, tôi hận cô tự cho mình là đúng, cô dựa vào đâu kêu Mạc Trọng Huy ép buộc Phan Bình cưới tôi, Phan Bình nói, tôi tự sát vì anh ta, anh ta đã nghĩ muốn bồi thường thật tốt cho tôi, nhưng đột nhiên Mạc Trọng Huy kêu anh ta ly hôn với vợ anh ta cưới tôi, cho nên anh ta chẳng những không yêu tôi, ngược lại chỉ có hận, hận sao tôi không tự sát chết đi. An Noãn, cô nói đi vì sao muốn xen vào chuyện của tôi, chúng ta không phải là người cùng một thế giới, cô dựa vào cái gì còn quan tâm tôi.“

Về mặt La Hiểu Yến tức giận nói: ”Đoạn thời gian cô giúp tôi mua đồ kết hôn này nọ, tôi thấy Mạc Trọng Huy đối với cô rất tốt, đau lòng cô sủng cô, trong lòng tôi không phục, chúng ta đều là người từng ngồi tù, dựa vào cái gì cô gặp được người đàn ông đối đãi với cô chân tình, còn tôi chỉ bị người chán ghét. Tôi hâm mộ cô, ghen tị với cô, hận cô, nhất thời xúc động nhắn tin cho Mạc Trọng Huy.“

”Sau đó Mạc Trọng Huy điều tra chuyện này, rất nhanh đã tra được tôi, tiếp theo hôn sự của tôi và Phan Bình bị hủy bỏ, Phan Bình bắt đầu tra tấn tôi, kêu tôi ở Thiên Đường tiếp khách, mỗi tối tôi đều bị bắt bởi những ông già dơ bẩn đáng khinh trên giường, tuổi tác của bọn họ còn lớn hơn cha của tôi, cô có thể tưởng tượng loại cảm thụ này sao? Những điều đó là ai gây ra? Tất cả đều là do cô ban tặng.“

”Sau này, tôi lợi dụng Hà Tư Kỳ, giết giết cô ta hãm hại cô. An Noãn, cô có biết cô hại bao nhiêu người không? Hiện tại, Hà Tư Kỳ đã phát điên, cả ngày chỉ nói một câu: ‘Tôi muốn trả thù cho con tôi’, Mạc Trọng Huy đã đưa cô ta vào bệnh viện tâm thần. Lương Trạch Minh cũng đột nhiên rơi đài, bị tra ra nhận hối lộ vài trăm ngàn, đoán chừng ngồi tù đến chết. An Noãn, những người này toàn bộ đều bị cô làm hại. Bất quá đáng tiếc, cô cũng không có kết cục tốt, trên lưng cô gánh theo hai sinh mạng, sau này bất luận đi đến chỗ nào, đều không thể yên ổn.“

--

An Noãn có ý xuất viện vào ban đêm, cuối cùng vẫn giúp La Hiểu Yên cầu tình. Mạc Trọng Huy đáp ứng tha cho La Hiểu Yên một mạng, chỉ làm cho La Hiểu Yên vĩnh viễn rời khỏi Giang thành.

Ăn xong cơm chiều, Mạc Trọng Huy đưa cô về phòng.

”Chúng ta nói chuyện đi!“

Giọng cô rất bình tĩnh, anh đột nhiên hoảng sợ, chuyện anh lo lắng đã đến.

”Mạc Trọng Huy, hôm nay tôi về là muốn thu dọn đồ đạc, xin anh để tôi rời đi.“

Mặc dù anh nói qua, chỉ cần cô tỉnh lại, sẽ trả tự do lại cho cô, nhưng giờ phút này, tim anh rất đau.

”Chờ thêm mấy tháng, sức khỏe em hoàn toàn hồi phục rồi đi được không?“

”Không, thân thể tôi không gì đáng ngại, cảm ơn anh đã chăm sóc tôi bấy lâu nay, hy vọng anh hạnh phúc.“

An Noãn còn chưa nói xong, anh đột nhiên kích động ôm lấy cô, nước mắt lạnh như băng rơi xuống vai cô. Giọng khàn khàn cảm tính nói: ”Không có em, anh làm sao hạnh phúc, đứa nhỏ không còn, về sau có thể lại có, anh yêu em, đừng đi được không?“

Ở nơi anh không nhìn thấy, nước mắt An Noãn đảo quanh hốc mắt, cô cố gắng nuốt xuống, nhẹ nhàng đẩy anh ra.

”Mạc Trọng Huy, anh cảm thấy chúng ta còn có thể tiếp tục ở bên cạnh nhau sao? Buông tay đi, đừng tra tấn nhau nữa.“

Anh không nói gì nữa, một tay kéo cô vào lòng, gát gao ôm, rất lâu, rất chặt.....

--

An Noãn dùng một đêm thời gian dọn dẹp hành lý, kỳ thật cô không có gì muốn mang đi, vài bộ quần áo, những gì Mạc Trọng Huy mua cô đều không mang đi, bao gồm chiếc nhẫn và dây chuyền kim cương.

Ngày hôm sau, bầu trời mưa nhỏ, Trương Húc đưa cô đến sân bay.

Trước khi đi, Trương Húc đưa cho cô một cái thẻ: ”Đây là của Mạc tiên sinh kêu tôi chuyển giao cho cô, bên trong có một trăm vạn, là tiền lời một năm qua của quán cà phê, là cô nên có, hy vọng cô nhận lấy, đừng làm tôi khó xử.“

An Noãn biết quán cà phê cho dù buôn bán rất tốt, cũng không được một trăm vạn. Nhưng cô không cự tuyệt nhận lấy. Sau này một mình ở bên ngoài, cô cần tiền.

”An tiểu thư, đây là vé máy bay đi Pháp, Mạc tiên sinh biết cô muốn đến nước Pháp, đã đặt vé khoang hạng nhất cho cô.“

An Noãn cũng nhận.

Trương Húc thấy cô bình tĩnh, nhin không được sót ruột nói: ”An tiểu thư, thật sự không thể cho Mạc tiên sinh một lần cơ hội sao?“

An Noãn bĩu môi cười nói: ”Trương trợ lý, anh không cần đưa tôi, kêu lái xe đưa đi là được, tôi sợ tôi sẽ luyến tiếc anh.“

Nghe An Noãn nói đùa nhưng Trương Húc lại xấu hổ.

”Mạc tiên sinh kêu tôi đưa cô ra sân bay.“

”Thật sự không cần, tôi có thể tự làm, lái xe là được, tôi không thích cảnh ly biệt.“

Người hầu trong nhà lúc này đều đứng ở một bên vụng trộm lau nước mắt.

An Noãn không nghĩ tới cuối cùng làm cô cảm động nhất là bọn họ, người cô đối đãi như bạn tốt lại hung hăng làm tổn thương lòng cô.

Lái xe đem hành lý của An Noãn bỏ vào sau xe. An Noãn ngồi trên xe.

Cô không quay đầu nhìn lại, cũng không muốn quay đầu. Gần một năm ở đây, trong ký ức cũng chỉ có thương và đau.

Xe đến sân bay, cô thấy Thường Tử Phi, Nghệ Tuệ, còn có Thường Bách, bọn họ đều đến.

Nghệ Tuệ đi tới cầm tay cô: "Noãn Noãn, biết cháu nằm viện chúng tôi đã muốn đến thăm cháu, nhưng lại ngại Mạc Trọng Huy, hôm nay nghe nói cháu phải đi, chúng tôi đến sân bay tiễn cháu, kêu Tử Phi giúp cháu mang hành lý vào đi thôi."

An Noãn ôm Nghệ Tuệ, ôm Thường Bách. Trong lòng cảm khái ngàn vạn.

Thường Tử Phi giúp cô xách hành lý đưa cô vào trong: "Vừa rồi anh đã thương lượng với cha mẹ, nếu Mạc Trọng Huy đưa em đến, chúng tôi sẽ không xuất hiện, không nghĩ tới anh ta lại tặng cơ hội này cho anh."

An Noãn bĩu môi, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì.

"Lão thiên gia thật đúng là thích trêu người, em có được tự do, anh lại bị trói buộc. Thiển Nhu đã mang thai hai tháng, đời này anh không thể rời khỏi cô ấy. Từ khi cô ấy mang thai, Giang lão gia từ cũng cho anh vào công ty, đang từng bước đem công ty giao cho anh."

An Noãn tự đáy lòng vui vẻ thay anh: "Chúc mừng anh, sự nghiệp và tình yêu đều có thu hoạch tốt."

"An Noãn, nói thật, em từng có yêu anh không, một chút cũng được."

Một hồi lâu, An Noãn cũng không trả lời, Thường Tử Phi bắt đấm dĩ thời dài: "Cho tới bây giờ em cũng không quên được Mạc Trọng Huy, một bên là yêu, một bên là hận, trong lòng em nhất định rất đau khổ."

Thường Tử Phi nói xong, nhẹ nhàng xoa đầu cô thật lòng nói: "Nhưng không sao, thống khổ đều đã trôi qua, rời khỏi nơi này sống một cuộc sống tốt, đối xử tử tế với bản thân mình, đừng thiện lương như vậy nữa."

Trước khi rời đi Thường Tử Phi ôm chặt cô, từ tính hỏi cô: "An Noãn, có trở về không?"

Còn có thể trở về sao, cô còn chưa suy nghĩ tới.

"Thường Tử Phi, anh đi trước đi, em sợ anh nhìn em như vậy, em sẽ không nở đi."

Thường Tử Phi sờ sờ tóc cô, rời khỏi sân bay.

An Noãn không có đến nước Pháp, cô đổi vé máy bay đi Anh quốc, mười giờ sẽ bay đi Anh quốc. Nước Pháp quá lãng mạn, một mình cô đến đó sẽ cảm thấy cô đơn.

--

Trong hồ bơi, Mạc Trọng Huy mạnh mẽ bơi trong nước, Trương Húc đứng ở trên bờ, là một người đàn ông, anh lại xúc động muốn khóc.

Mạc Trọng Huy từ trong nước đi lên, khoác áo tắm, trầm giọng hỏi: "Mấy giờ?"

"Đã chín giờ, chuyến bay của An tiểu thư đã xuất phát, Mạc tiên sinh, vì sao không đưa An tiểu thư?"

Mạc Trọng Huy ngồi xuống ghế, rót một ly rượu, nhẹ nhàng lắc lắc.

"Mạc tiên sinh, anh thật sự bỏ được An tiểu thư sao? Vì sao không giữ cô ấy lại? Rõ ràng yêu thương lẫn nhau, sao nhất định phải tách ra?"

Mạc Trọng Huy uống một ngụm rượu bỏ lại một câu: "Tôi thà để cô ấy rời đi, cũng không muốn nhìn thấy cô ấy nằm ở trên giường bệnh làm người thực vật."

Mạc Trọng Huy lái xe đến sân bay, cũng không hy vọng gì, nhưng lại thấy được bóng dáng mảnh khảnh của cô. Anh kinh ngạc nhìn cô từ xa, cố gắng ngăn chặn xúc động muốn chạy đến ôm lấy cô, cho đến khi bóng dáng cô biến mất trong tầm mắt.

Ngồi trên máy bay, An Noãn bật khóc, không để ý hình tượng đem tất cả đau khổ phát tiết, cũng không quan người khác nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc.

Yêu rất sâu, lưng lại gánh vác rất nhiều, chỉ có đi khỏi nơi này, mới có thể giải thoát cho nhau, mới có thể làm cho tất cả phai mờ đi.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chương 86.1: Bốn Năm Sau

JM tập đoàn kiến trúc nổi tiếng nhất thế giới được sáng lập từ năm 1940, lấy chữ cái đầu của tên hai người thành lập đặt tên cho tập đoàn. Từ khi thành lập tới nay, đã hoàn thành hơn vạn cái hạng mục thiết kế ở hơn 40 quốc gia, bao gồm những công trình kiến trúc cho chính phủ, khách sạn hàng đầu, bệnh viện, sân bay. Tổng công ty của JM được đặt tại Luân Đôn, Mĩ, Pháp, đến năm 2000 tổng bộ của JM ở Châu Á được đặt tại Bắc Kinh, Trung Quốc.

Năm trước, chủ tịch kiêm tổng giám đốc điều hành Jack Johnson tuyên bố từ chức, và truyền lại cho con là Aaron Johnson làm CEO tân nhiệm. Tin tức vừa được đưa ra, khiến cho cả nước oanh động, người đàn ông này mới 33 tuổi đã đảm nhiệm chức vụ như vậy, không biết có thể quản lý một tập đoàn khổng lồ như JM không.

Một năm thời gian, tổng giám đốc tân nhậm đã dùng hành động thực tế và thành tích để loại bỏ tất cả nghi ngờ của ban quản trị.

Luân Đôn - Anh quốc trong khoang hạng nhất trên máy bay, Hứa Vĩ Thần đến trước mặt An Noãn, nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ mở miệng hỏi: “Cô nói thật cho tôi biết đi, cô đã làm gì anh ta, để anh ta tức giận đưa cô sung quân đến Trung Quốc, còn làm liên lụy đến tôi.”

An Noãn nhướng mắt, tức giận hừ nói: “Hứa Vĩ Thần, anh đừng có làm bộ, ở Anh quốc anh cũng chỉ là một chủ nhiệm thiết kế sư, hiện tại điều anh đến khu vực Á Châu làm tổng giám đốc, đã được thăng đến mấy cấp.”

“An Noãn, tôi thỉnh trọng nhắc nhở cô, gọi tôi là Ethan, hoặc sư phụ.”

An Noãn khinh thường trêu chọc: “Tôi còn chưa gọi anh là Vĩ ca đó! Già quý dương!”

Hứa Vĩ Thần gờ nhẹ lên trán An Noãn: “Cái gì già quý dương, thời ông nội của tôi đã di dân đến Anh quốc, nhà chúng tôi tổ tôn ba thế hệ đều nhận sự giáo dục ở Anh quốc, tôi có được thành tựu như ngày hôm nay không liên quan đến sự giáo dục ở Trung Quốc, bởi vậy đừng nói tôi là người Trung Quốc.”

An Noãn bĩu môi, lười quan tâm anh ta.

Hứa Vĩ Thần lại tiếp tục đề tài lúc này, cánh tay dài khoát lên vai An Noãn, biểu tình như rất quan tâm cô: “An Noãn, lễ tình nhân hôm đó rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên lại trở thành như vậy? Thật lòng mà nói, Aaron rất tốt với cô, sao cô lại không chấp nhận anh ta, có phải liên quan đến tiểu Jim hay không?”

An Noãn dùng một chút thần nhiên trả lời: “Không phải.”

“Vậy nguyên nhân là gì, cô nói đi, biết được lý do mới tìm được biện pháp giải quyết chứ, năm nay Aaron đã 34 tuổi.”

“Ừ, chính là nguyên nhân này, tôi ngại anh ấy quá lớn tuổi, sẽ có sự khác nhau.”

Hứa Vĩ Thần trề môi: “Tôi thật muốn bóp chết cô.”

“Đừng làm phiền tôi, tôi muốn ngủ một giấc.”

An Noãn nằm xuống, nhắm hai mắt lại.

Không thể không nói, thời gian quá thật sự rất nhanh, chỉ chớp mắt cô ở Anh quốc đã bốn năm, nhắm mắt lại, trong đầu là hình ảnh của bốn năm này, đã trở thành kỷ niệm không thể quên.

Cô vừa đến Anh quốc, dùng thời gian một tháng mới thích ứng được khí hậu nơi đó. Cũng thời gian một tháng đó, để quá khứ lắng đọng lại.

Buông hết tất cả, cô bắt đầu tỉnh lại, mỗi ngày ngồi taxi đi đi thăm những công trình kiến trúc vĩ đại của Anh quốc, rất nhiều điều trước kia chỉ có thể thấy trong sách vở, hiện tại có thể tận mắt nhìn thấy, thậm chí có thể đi vào đi xem xét thật kỹ.

Biết Aaron là ở một đồ thư quán công cộng của Luân Đôn, An Noãn đã từng thấy đồ thư quán này được giới thiệu trên sách, hôm nay tận mắt nhìn thấy hoàn toàn bị sáng kiến của thiết kế sư làm cho rung động. Đứng ở bên ngoài đồ thư quán, cô khoa trương mở miệng tán thưởng. Vào trong cả một ngày, An Noãn mới lưu luyến rời khỏi đồ thư quán, cầm máy chụp hình chụp liên tục.

Trong lúc vô tình Aaron xuất hiện trong màn hình của cô, trong lòng An Noãn sợ hãi than, đàn ông Anh quốc đều soái như vậy sao?

Chỉ tiếc người đàn ông này rất không lễ phép, anh ta đen mặt đi tới đoạt máy chụp hình của cô, tự động xóa tất cả những tấm hình có mặt anh ta.

An Noãn vừa định mở miệng mắng to, người đàn ông đã tiếng Anh ngả ngón hỏi cô: “Cô đang chụp hình của đồ thư quán, hay chụp hình tôi?”

An Noãn khinh thường nhìn anh, dùng mớ tiếng Anh sứt sẹo của mình nói: “Tôi thích kiến trúc ở đây, là anh xông vào màn ảnh của tôi, phá hủy cảnh chụp của tôi.”

Người đàn ông nhú mày, tiếp tục dùng tiếng Anh hỏi: “Lý do thích?”

An Noãn sắp xếp lại từ ngữ trả lời: “Phong cảnh tự nhiên, lấy chủ đề bảo vệ môi trường, thiết kế sư đã chứng minh ý thức bảo vệ môi trường của mình, công trình kiến trúc này chẳng những chi phí thấp, hơn nữa làm cho người nhìn cảm thấy hoàn cảnh thật thoải mái nhẹ nhàng khoan khoái, ngồi ở bên trong giống như hòa mình vào thiên nhiên. Nhưng tôi lại có chút không hiểu, hoa cỏ bao trùm nóc nhà có chết hay không?”

An Noãn thấy môi anh cong lên, tiếp theo lại dùng tiếng phổ thông lưu loát trả lời cô: “Nóc nhà có hệ thống dẫn nước, hệ thống này có thể loại bỏ mưa, còn có tác dụng cách nhiệt, nó bền chắc hơn so với nóc nhà truyền thống.”

An Noãn ngạc nhiên không phải vì sự chuyên nghiệp của anh, mà là anh nói tiếng phổ thông.

“Anh là người Trung Quốc?”

Người đàn ông khinh bỉ liếc mắt nhìn cô trả lời: “Mẹ tôi là người Trung Quốc.”

Phật nói, kiếp trước năm trăm lần ngoái đầu nhìn lại đôi lầy kiếp này một lần gặp thoáng qua, An Noãn nghĩ, hai lần ngẫu nhiên gặp nhau, có phải là duyên phận.

Lần thứ hai, An Noãn gặp anh là trên máy bay từ Luân Đôn đến New York, có một người rất kỳ quái dùng chỗ ngồi khoang hạng nhất đôi chỗ ở khoang phổ thông của cô, An Noãn liếc nhìn người đẹp bên cạnh liền hiểu được, An Noãn đi đến khoang hạng nhất vừa vận dụng phải một người, mới đầu không nhận ra anh, nhưng khi anh nhướn mày nhìn cô làm cô nháy mắt nghĩ tới anh.

“Đúng lúc vậy, anh cũng đến New York?” An Noãn xấu hổ chào hỏi.

Người nọ rất lạnh nhạt ‘Ừ’ một tiếng.

Cho đến khi đến New York, bọn họ cũng không nói gì nữa.

Ra khỏi sân bay, anh lịch sự hỏi cô: “Đi đâu? Tôi đưa cô một đoạn?”

“Không cần, tôi đến lễ trao giải kiến trúc sư quốc tế.” Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của anh, An Noãn vội vàng giải thích: “Anh đừng hiểu lầm, tôi không phải tới nhận giải, chỉ đến xem những kiến trúc sư mà tôi ngưỡng mộ.”

Mày người đàn ông giãn ra: “Lên xe đi, vừa lúc tiện đường, tiễn cô một đoạn.”

An Noãn cũng không khách khí lên xe.

Sau đó phát sinh một chuyện làm An Noãn rất kinh ngạc, người đàn ông này chính là kiến trúc sư đoạt giải bảo vệ môi trường Aaron Johnson, chủ tịch công ty thiết kế JM nổi tiếng khắp thế giới, An Noãn cơ hồ muốn ngất đi, có mấy công trình kiến trúc hiện đại nhất ở Anh quốc đều do anh thiết kế.

Lễ trao giải chấm dứt, người này cũng không có quên cô thân nhiên hỏi: “Về Luân Đôn sao? Cùng đi.”

An Noãn kích động cổ xua tay: “Không cần không cần, anh ngồi khoang hạng nhất, tôi ở khoang phổ thông, anh có thể ký tên cho tôi không, tôi rất thích tác phẩm của anh.”

An Noãn lấy giấy viết trong túi ra nhìn anh bằng cái nhìn mong đợi. Người đàn ông nhận lấy tiêu sái viết tên và một dãy số.

“Lâm Dịch Xuyên, tên tiếng Trung của tôi, có hứng thú đến JM làm việc không?”

An Noãn bị dọa đến mơ hồ, kinh hãi quá độ, bưng tỉnh hét lên như chỗ không người: “Thật sao? Hay anh đang nói đùa với tôi?”

Anh nhìn phản ứng của cô phản ứng nhướn mày không hiểu.

An Noãn bình tĩnh trở lại, có chút mát mát nói: “Tuy rằng tôi học đại học ngành kiến trúc, nhưng tôi chưa tốt nghiệp, hay là thôi đi.”

“Tôi cho cô một lần cơ hội để học tập.”

Giọng người đàn ông kiên định làm cho An Noãn dấy lên hy vọng một lần nữa.

Sau đó, An Noãn thuận lợi vào JM, theo Hứa Vĩ Thần.

Lúc ấy, Hứa Vĩ Thần là chủ nhiệm kiến trúc sư của JM, nhìn lý lịch An Noãn bỏ trống nhiều chỗ, anh chết sống không chịu thu nhận An Noãn. Bị Hứa Vĩ Thần ghét bỏ hơn nửa năm, quan hệ mới dịu lại.

An Noãn tỉnh lại, thấy Hứa Vĩ Thần còn đang xem tin tức.

An Noãn vỗ vai anh hỏi: “Còn mấy giờ nữa mới tới?”

“Nhanh, chắc hơn một giờ.” Hứa Vĩ Thần trả lời xong lại thần thần bí bí nói: “Cho cô xem tin tức này, chúng ta vừa đến Trung Quốc đã có một tin tức rất lớn.”

Hứa Vĩ Thần đem tờ báo đưa tới trước mặt An Noãn. Nhìn bóng dáng quen thuộc trên tờ báo, biểu tình trên mặt An Noãn nhất thời cứng đờ.

“Nội địa phú hào tổng giám đốc tập đoàn Mạc thị đính hôn cùng con gái của trùm bất động sản ở Hongkong, không chừng chỉ người có thân phận địa vị như vậy mới xứng đôi với tổng giám đốc Mạc thị, cô biết Mạc thị không? Có quan hệ hợp tác rất tốt với JM của chúng ta, người trên ảnh này chính là tổng giám đốc Mạc thị, bốn năm trước tổng bộ của Mạc thị ở Giang thành, quán bar Thiên Đường cùng trung tâm thương mại Trầm Nhạc nổi tiếng nhất Giang thành đều do JM thiết kế. Người đàn ông này rất giống với Rừng già của cô, là thần thoại trong giới kinh doanh, bốn năm trước đột nhiên chuyển tổng bộ về Bắc Kinh, ngăn ngừa vài năm, trở thành xí nghiệp đứng đầu Trung Quốc về ngành sản xuất, kỳ hạ điền sản, khách sạn, trung tâm thương mại trải rộng cả nước. Cô có thể tưởng tượng, một người đàn ông thành công như vậy năm đó chỉ mới 33 tuổi? Anh ta còn nhỏ tuổi hơn so với Rừng già của cô.”

Nhìn biểu tình An Noãn ngốc ngác, Hứa Vĩ Thần vỗ đầu cô: “Này, cô biết anh ta?”

An Noãn phục hồi tinh thần lại, đem tờ báo trả lại cho anh, thần nhiên trả lời: “Không biết.”

“Tôi đoán cô cũng sẽ không biết người như thế.” Hứa Vĩ Thần khinh bỉ nói: “Nhưng rất nhanh cô sẽ gặp được anh ta, Mạc thị có cái hạng mục khách sạn nghỉ dưỡng, mời JM chúng ta thiết kế.”

An Noãn dè dặt cúi đầu nói: “Hạng mục này rất lớn tôi sẽ không tham gia.”

Hứa Vĩ Thần cười nói: “Cô là trợ lý của tôi, cô cho là cô có thể thoát được? Hai tháng kế tiếp, cô đừng mơ tưởng có được ngày thoải mái. Rừng già của cô không có ở đây, cô ở đó chờ tôi báo thù đi.”

Bọn họ rất nhanh đến Bắc Kinh, tổng giám đốc sự vụ sở Khương Lâm đến sân bay đón bọn họ.

Hứa Vĩ Thần bắt tay với anh ta giới thiệu An Noãn: “Trợ lý của tôi An tiểu thư.”

Người bên cạnh Hứa Vĩ Thần, lại từ tổng bộ đến, Khương Lâm không dám chậm trễ, thập phần khách khí bắt tay An Noãn. Lên xe đến khách sạn năm sao cao cấp, Khương tổng đã đặt phòng tổng thống cho bọn họ.

“An tiểu thư.....” Khương Lâm ý vị thâm trường hỏi.

Cánh tay dài của Hứa Vĩ Thần kéo An Noãn vào trong lòng cười nói: “Cô ấy ở chung phòng với tôi cũng không sao.”

Khương Lâm nháy mắt hiểu được.

An Noãn nhướng mắt, hung hăng đá anh một cước.

Này người phụ nữ này ra tay luôn rất nặng, Hứa Vĩ Thần đau đến nhăn mặt, thừa dịp cô đi phía trước, anh thần thần bí bí nói với Khương Lâm: “Thật ra, An tiểu thư không phải bạn gái tôi, cô ấy là người phụ nữ của Aaron Johnson.”

Khương Lâm cả kinh ở đứng tại chỗ hồi lâu, cho đến khi Hứa Vĩ Thần cùng An Noãn đi vào thang máy, anh ta mới hồi phục tinh thần.

Đến phòng, An Noãn trực tiếp đến giường nằm.

Hứa Vĩ Thần ở bên ngoài cùng Khương Lâm nói chuyện chốc lát, anh ta tắt cung tất kính mời: “Hứa tổng, An tiểu thư, bữa tối đã chuẩn bị xong, hai người.....”

Hứa Vĩ Thần rất không nể tình ngắt lời anh ta: “Bữa tối sẽ không dùng, chúng tôi cần nghỉ ngơi, sáng mai đến công ty.”

“Tốt, sáng mai tôi chờ hai người ở cửa khách sạn. Tổng công ty đã chuẩn bị xe cho anh, ngày mai chìa khóa sẽ được đưa tới. An tiểu thư.....”

Hứa Vĩ Thần cười nhạt: “Không cần chuẩn bị xe cho cô ấy, không bao lâu, cô ấy sẽ bị triệu về Luân Đôn, hiện tại cô ấy và Aaron đang cãi nhau, Aaron hét giận, sẽ không để cô ấy ở lại đây.”

Khương Lâm hiểu rõ gật gật đầu, anh ta vốn còn có chút hoài nghi, lúc này hoàn toàn tin.

Anh ta vốn nghĩ Hứa Vĩ Thần đã là nhân vật lớn, không nghĩ tới còn có một người lớn hơn nữa, Khương Lâm lau mồ hôi, về sau mọi sự đều phải thật cẩn thận.

--

Hứa Vĩ Thần và An Noãn ăn tại khách sạn, họ rất mệt mỏi.

“Khi nào dẫn tôi đến thăm nhà cô?”

Hứa Vĩ Thần thử hỏi, về quá khứ của An Noãn, ngay cả Aaron cũng không dám hỏi nhiều. Tính tình của cô bình thường không sao, nhưng khi hỏi đến những điều cô không muốn liên phát hỏa.

An Noãn ăn điểm tâm ngọt thản nhiên nói xong: “Tôi đã nói với các anh, tôi không cha không mẹ vô gia cư.”

“Thật đáng thương như vậy?” Hứa Vĩ Thần rõ ràng không tin, nhưng cũng không tiếp tục hỏi, nói sang chuyện khác: “An Noãn, Rừng già có gọi điện thoại cho cô không?”

“Không có.” An Noãn lạnh lùng trả lời.

“Tôi gọi điện thoại cho anh ta báo tình hình một chút, cô không có ý kiến chứ?”

“Đó là chuyện của anh, không cần hỏi ý kiến tôi.”

Hứa Vĩ Thần thấy giọng điệu cô bình tĩnh liền tức giận, cầm lấy di động trực tiếp gọi vào dãy số của Lâm Dịch Xuyên.

Điện thoại vang một lúc lâu mới có người nghe, đầu bên kia nặng nề nói “hello”, Hứa Vĩ Thần chỉ biết giờ phút này tâm tình người đó thật không tốt. Bọn họ dùng tiếng Anh trao đổi, An Noãn không muốn nghe, không chút để ý ăn bánh ngọt.

Hứa Vĩ Thần nói chuyện với anh ta chốc lát, bỗng nhiên đem điện thoại đưa tới trước mặt An Noãn: “Anh ta muốn nói chuyện với cô.”

An Noãn sợ run hai giây, mới phản ứng lại, cầm điện thoại đặt ở bên tai, chần chừ nói “hello”

“Hứa Vĩ Thần không khi dễ em chứ?”

An Noãn lắc đầu, lại nghĩ anh không thấy mới thản nhiên trả lời: “Không có.”

“Ừ, nếu anh ta khi dễ em nói cho anh biết.”

An Noãn nhìn Hứa Vĩ Thần, người này lại đang nhe răng trợn mắt cười với cô.

“Tốt, đã biết.”

An Noãn nói xong, hai người đều trầm mặc, hai người từng rất quen thuộc, bỗng nhiên trong lúc đó có loại cảm giác xa lạ nói không nên lời.

Qua thật lâu sau, bên kia đầu âm thanh hùng hậu mới mở miệng: “Jim muốn nói chuyện với em.”

An Noãn còn chưa kịp phản ứng, bên kia đầu âm thanh non nớt vang lên: “Mẹ nhỏ, khi nào mẹ trở về? Sớm nhớ mẹ.”

Giọng nói quen thuộc lại chân thành làm cho hốc mắt An Noãn hơi nóng lên: “Sớm, đã nói với con nhiều lần, là đi, lần sau không cho phép gọi loạn.”

“Dạ.” Bên kia đầu dây liền nhỏ giọng úy khuất.

An Noãn có thể tưởng tượng bộ dáng của Sớm lúc này cười an ủi: “Hết bận sẽ về thăm con.”

Tiểu tử kia quần quít lấy cô hàn huyên một hồi lâu, cho đến khi điện thoại bị Lâm Dịch Xuyên cướp đi: “Tiểu Jim phải ngủ trưa.”

“Tốt, gặp sau.”

Cô vừa nói xong, bên kia đầu ‘Phách’ treo điện thoại, giống như vẫn còn tức giận.

An Noãn trả điện thoại lại cho Hứa Vĩ Thần, Hứa Vĩ Thần nhìn cô đắm chiêu nói: “An Noãn, cô rất yêu Jim, nhất định không phải bởi vì Jim mới không chấp nhận Rừng già. Cô cũng không có nỗi khổ gì, chẳng lẽ cô đã có người trong lòng. Trời ạ, người trong lòng cô không phải là tôi chứ? Rừng già sẽ giết tôi mất.”

An Noãn hung hăng liếc mắt, lười quan tâm, đứng dậy trở về phòng. Tắm rửa xong, cô lại không buồn ngủ, có lẽ trên máy bay đã ngủ rất nhiều, hoặc lệch múi giờ nên chưa thích ứng.

Rót cho mình ly rượu, đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn cảnh đêm của Bắc Kinh. Cho tới bây giờ cô cũng không biết Bắc Kinh náo nhiệt như vậy, người cũng rất nhiều, so với Anh quốc còn nhiều hơn, giống như người nhiều đến nỗi hít thở cũng không thông.

Tiểu Jim là con của Lâm Dịch Xuyên, tên tiếng Trung là Lâm An Dương.

Rất khó tưởng tượng, mẹ của tiểu Jim là vũ nữ trong một quán bar, năm đó Lâm Dịch Xuyên bị người ta hãm hại, hạ được, cùng vũ nữ này xảy ra quan hệ. Sau đó người phụ nữ này biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, cho đến khi cô ta mang thai năm tháng, lớn bụng trở về tìm Lâm Dịch Xuyên. Lâm Dịch Xuyên cũng không phủ nhận, an bài chỗ ở cho vũ nữ này, phái chuyên gia hầu hạ. Cho đến khi chín tháng, người phụ nữ sinh non, sinh được con trai.

Khi đó, An Noãn đã ở JM hơn nửa năm. Cô nhớ rõ lúc Hứa Vi Thần đưa cô đến bệnh viện, đứa nhỏ vừa được sinh. Từ phòng sinh ôm ra, Lâm Dịch Xuyên trực tiếp lấy tóc của đứa bé đi xét nghiệm, kết quả Jim là con ruột của anh. Anh liền kêu người ôm đứa bé đi, chuyển bệnh viện khác quan sát.

Cho tới hôm nay An Noãn còn nhớ rõ, tiếng khóc tê tâm liệt phế của cô vũ nữ kia.

Có lẽ lúc ban đầu cô ta tiếp cận Lâm Dịch Xuyên là có mục đích, nghĩ mẩu bằng tử quý. Nhưng An Noãn từng có đứa bé của mình, cô hiểu được một đứa bé đối với người mẹ quan trọng cỡ nào. Trơ mắt nhìn mẩu tử chia lìa, so với giết cô còn đáng sợ hơn.

Ngày đó, An Noãn thay người phụ nữ kia cầu tình, Lâm Dịch Xuyên lại hung hăng phát hỏa với cô, cô nhớ rõ đó là lần đầu tiên anh nổi giận với cô: “Em cảm thấy tôi sẽ cưới một vũ nữ đã từng hạ được tôi để làm vợ sao, đứa nhỏ này là của tôi, tôi sẽ nuôi nấng, mà cô ta, không xứng làm mẹ con của tôi.”

Lâm Dịch Xuyên một khi quyết định, bình thường không ai dám khuyên bảo anh, An Noãn nếm thử một lần, lại thất bại. Sau đó, Lâm Dịch Xuyên dùng một số tiền rất lớn đuổi vũ nữ kia đi, ra lệnh cô ta vĩnh viễn không cho phép quay lại Anh quốc. Sau đó vũ nữ suy nghĩ thông suốt, cầm tiền chạy lấy người, người mẹ đáng thương này, chỉ thấy mặt đứa bé một lần, An Noãn nghĩ lại cảm thấy đau lòng.

Trong lúc Jim nằm viện quan sát, đều do An Noãn chăm sóc. Tiểu tử kia tuy là sinh non, nhưng sinh ra cũng không nhỏ, rất đáng yêu, cực kỳ chọc người trù mên. Lâm Dịch Xuyên đặt tên tiếng Trung cho cục cưng là Lâm An Dương, An Noãn lén anh đặt nhũ danh cho đứa bé là Sớm.

Sau khi cục cưng xuất viện, Lâm Dịch Xuyên mời người chăm sóc đứa nhỏ. Tuy rằng như thế, mỗi ngày An Noãn vẫn đến thăm đứa nhỏ, cho dù bận rộn cũng tranh thủ thời gian đến chơi đùa với cục cưng, có lẽ đây gọi là duyên phận.

Có lẽ An Noãn là người đầu tiên chăm sóc bé trong bệnh viện, Sớm rất quyến luyến cô, mỗi khi thấy An Noãn tan tằm đến thăm, tiểu tử kia liền chui vào lòng cô.

Được mười tháng, Sớm đã đi học, nhưng chỉ nghe hiểu tiếng phổ thông. Điều này làm cho Lâm Dịch Xuyên buồn bực. Hứa Vi Thần lại luôn châm ngòi, nói đứa nhỏ bị An Noãn làm hỏng rồi, thành người Trung Quốc nhỏ.

Sau một tuổi, chỉ cần công ty không có việc, An Noãn liền đem Sớm đến công ty, mới đầu Lâm Dịch Xuyên còn nhũn mảy, sau thành thói quen, hoàn toàn dung túng cô.

Hiện tại, Sớm hơn ba tuổi, nói được một ít tiếng phổ thông, hỏi bé thích nhất ai, bé sẽ không chút do dự chỉ An Noãn. Có đôi khi nhìn Sớm vui vẻ, An Noãn sẽ nhớ tới con của cô, nếu còn sống, sẽ lớn hơn Sớm.

Hồi phục tinh thần cô dùng sức đè mi tâm, hôm nay có lẽ phải dựa vào thuốc mới có thể ngủ được. Trước kia chưa có Sớm, hầu như mỗi tối An Noãn đều ngủ không được, dựa vào thuốc ngủ duy trì giấc ngủ. Sau khi Sớm xuất hiện, mỗi ngày An Noãn chơi đùa với bé đến khuya, về nhà ngã đầu liền ngủ, có đôi khi còn đưa Sớm về nhà cô.

Cảm tình đều là từ từ bồi dưỡng, đứa bé đáng thương này từ nhỏ đã không có mẹ, mỗi ngày Lâm Dịch Xuyên đều rất bận rộn, hầu như không thời gian bồi dưỡng đứa nhỏ, bởi vậy Sớm đối với Lâm Dịch Xuyên hoàn toàn không cảm tình, ngay cả đối với Hứa Vi Thần cũng có cảm tình tốt hơn Lâm Dịch Xuyên.

Ở nơi xa lạ này, đêm rất dài, An Noãn rất nhớ rất nhớ đứa bé đáng yêu kia, đứa bé đã đem lại cho cô rất nhiều vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chương 86.2

Sáng sớm hôm sau, Hứa Vi Thần trực tiếp xông vào An Noãn phòng, đem cô theo trên giường dung dậy.

“Cô, người phụ nữ này này, lại uống thuốc ngủ phải không? Tôi gọi điện thoại cho Rừng già, kêu anh ta tới đây thu thập cô.”

An Noãn đoạt lấy di động trên tay anh tức giận mắng: “Anh phát điên cái gì, bên kia là rạng sáng. Tôi ngủ không được, nên uống một viên.”

“Cô tin không cho dù là rạng sáng, Rừng già cũng sẽ ngồi chuyên cơ chạy tới thu thập cô.”

An Noãn bĩu môi tức giận hừ nói: “Tốt lắm tốt lắm, lần sau không uống, anh phiền quá.”

An Noãn sửa soạn thay quần áo cùng Hứa Vi Thần ăn sáng ở khách sạn, Khương quản lý đã ở ngoài cửa chờ họ.

Đến công ty, An Noãn bị này kiến trúc hoa lệ ở đây làm cho rung động.

Hứa Vi Thần giới thiệu với cô: “Tòa cao ốc này là tác phẩm đầu tiên của JM chúng ta ở Trung Quốc, nhưng không phải Rừng già của cô thiết kế, vừa nhìn sẽ biết không phải là phong cách của Rừng già đúng không.”

Đến công ty, họ trực tiếp vào phòng họp.

Tuy rằng Hứa Vi Thần bình thường nhìn qua cả lơ phát phơ, nhưng khi làm việc cũng mạnh mẽ vang dội cẩn thận tỉ mỉ, anh bạn học của Lâm Dịch Xuyên ở đại học, nghe nói, trước khi An Noãn xuất hiện, trong công ty đồn bọn họ là gay, hai người cả ngày cùng một chỗ, lại đều chưa có bạn gái.

Mới đầu An Noãn vào công ty cũng tưởng bọn họ là loại quan hệ này, sau đó Sớm sinh ra, An Noãn mới biết Lâm Dịch Xuyên không phải như lời đồn.

Nói thật, đi theo Hứa Vi Thần, An Noãn học được rất nhiều, rất nhiều thời điểm, Lâm Dịch Xuyên cũng hướng dẫn cô. Trước đó không lâu, công ty có một hạng mục bên Ý, An Noãn có tham gia dự án này, bản thiết kế của cô cũng có công lao của Lâm Dịch Xuyên.

Hội nghị chấm dứt, An Noãn và Hứa Vi Thần đến văn phòng, văn phòng của Hứa Vi Thần rộng rãi thoải mái, nhưng trang bị bên trong anh không thích nên yêu cầu đổi toàn bộ. Người đàn ông này chơi thân với Lâm Dịch Xuyên đã lâu, nên rất nhiều chi tiết cũng rất chú ý.

Văn phòng của An Noãn kế bên phòng Hứa Vi Thần, cô cũng không yêu cầu cao, và lại cô cũng chỉ là một trợ lý nhỏ nhoi. Hứa Vi Thần bình thường rất ít dùng cô, rất nhiều chuyện anh đều tận lực chính mình làm, huống hồ anh còn một đội ngũ thư ký riêng của mình.

Hứa Vi Thần nói đúng, lần này An Noãn hoàn toàn có thể không cần về, nhưng Lâm Dịch Xuyên lại phải cô về, vì thế anh lớn mật suy đoán mình là bị An Noãn liên lụy.

An Noãn đang ngẩn người, Hứa Vi Thần thần không biết quỷ không hay tiêu sái bước vài, gõ gõ lên bàn cô hỏi: “Bọn họ nói buổi tối có một bữa tiệc hoan nghênh, cô muốn đi không?”

“Vi sao không đi, về sau mọi người đều là đồng nghiệp, còn phải dựa vào bọn họ chiếu cố.”

Mặt Hứa Vi Thần giãn ra mỉm cười: “Tôi nghĩ cô sẽ không đi, không phải cô không thích xã giao sao.”

Sau khi tan tầm, Hứa Vi Thần lái xe đưa An Noãn đến quán bar, phòng VIP rất lớn, công ty đến không ít người, các ngành lãnh đạo, còn có rất nhiều nữ sinh, chi nhánh bên Thượng Hải và Hongkong cũng có người đến.

An Noãn tự giới thiệu đầu tiên: “Tôi là An Noãn, trợ lý của Hứa tổng, nói cho mọi người một bí mật nhỏ, Hứa tổng còn độc thân, rất yêu thích phái nữ.”

An Noãn nói xong, nữ sinh phía dưới vỗ tay hoan hô. Mọi người đều đang hoài nghi quan hệ của An Noãn và Hứa tổng, bởi vì bọn họ nhìn qua rất ái muội, lúc này rốt cục cũng an lòng.

Có một cô gái lớn mật nói đùa: “Còn tưởng rằng Hứa tổng và An trợ lý là một đôi, hai người không phải loại quan hệ này, sau này chúng ta liền lớn mật theo đuổi Hứa tổng.”

An Noãn vui sướng khi người khác gặp họa đi xuống tìm chỗ ngồi, Hứa Vi Thần bị một đám phụ nữ uấn quít uống rượu. Khương Lâm biết thân phận của An Noãn, tự nhiên cũng không dám chậm trễ, ngồi ở bên cạnh An Noãn nói chuyện với cô.

An Noãn đơn giản cùng anh ta hàn huyên hai câu, chỉ cảm thấy không thú vị, lấy cớ đi vệ sinh. Ở Anh quốc, cô rất ít xã giao, Lâm Dịch Xuyên chưa bao giờ để cô uống rượu, ra ngoài một chút sẽ kêu cô đưa Sớm về nhà, hoặc đưa Sớm đi chơi trò chơi.

Có một lần Sớm bị ông bà nội rước đi, Hứa Vi Thần mang theo An Noãn đến quán bar uống một ít rượu, kết quả Lâm Dịch Xuyên biết được rất tức giận, ngày đó An Noãn có chút say rượu rống lên với Lâm Dịch Xuyên: “Tôi không phải là anh, sẽ không say rượu loạn tính.”

Lần đó Lâm Dịch Xuyên bị tức không nhẹ, cũng là ngày đó, Lâm Dịch Xuyên hôn cô, bọn họ lần đầu tiên hôn môi. Ngày hôm sau An Noãn tỉnh lại giả bộ mất trí nhớ, cũng là từ đó về sau, quan hệ của bọn họ trở nên có chút ngượng ngùng.

Mấy năm trước Hứa Vi Thần nói chuyện với An Noãn mà nhắc tới Lâm Dịch Xuyên đều kêu là Rừng già của cô. Lúc mới đầu An Noãn còn sửa chữa anh ta, sau này thói quen cứ gọi như vậy. An Noãn luôn luôn giả ngu, lựa chọn bỏ qua chuyện này, cho đến lễ tình nhân vừa rồi, cô và Lâm Dịch Xuyên mới bắt đầu phát sinh chuyện.

Ngày lễ tình nhân, Lâm Dịch Xuyên đưa Sớm đến nhà ông bà nội, buổi tối mang An Noãn đi ăn bữa tối lãng mạn, sau khi ăn tối lại lừa An Noãn về nhà anh, phòng được anh bị bố trí thật sự lãng mạn, trên mặt đất rải đầy cánh hoa hồng, trên giường lớn kingsize dùng cánh hoa hồng rải thành hàng chữ 'An Noãn i love you', tuy rằng Lâm Dịch Xuyên có thể nói tiếng phổ thông, cũng có thể xem biết một ít tiếng hán, nhưng anh lại không viết được nhiều chữ lắm, lúc trước học viết tên của An Noãn, anh oán giận nói sao mà khó viết quá nhưng hôm nay anh dùng cánh hoa viết lại rất xinh đẹp.

An Noãn thấy liền hoảng hốt, Lâm Dịch Xuyên lại đi qua kéo cô vào lòng, thử tính hôn lên môi cô. An Noãn hoàn toàn ngây người, Lâm Dịch Xuyên càng hôn càng nhanh, cuối cùng hai người ngã lên giường.

Va chạm này làm cho An Noãn hoàn toàn tỉnh táo lại, khi anh đang hôn cô, cô quay đầu qua một bên.

Lâm Dịch Xuyên nghi hoặc nhìn cô: “An Noãn, I love you!”

Anh nhất định đang đợi cô trả lời anh câu 'I love you, too', nhưng An Noãn chậm chạp không mở miệng.

Anh nâng cằm cô lên định hôn lên môi cô lần nữa, nhưng An Noãn liều mạng né tránh, mơ hồ nói: “Thực xin lỗi, Lâm Dịch Xuyên, tôi chỉ coi anh như một người anh trai.”

Tiếng 'anh trai' làm cho Lâm Dịch Xuyên nháy mắt đen mặt, dùng tiếng Anh mắng câu thô tục, tiếp theo không để ý đến cô phản đối, bắt đầu xé rách quần áo của cô.

“Lâm Dịch Xuyên, anh điên rồi, buông.”

Trong lòng An Noãn cảm thấy Lâm Dịch Xuyên là một người đàn ông thập phần thân sĩ, mặc dù có đôi khi cũng rất bá đạo, cũng có lúc không phân rõ phải trái, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy anh nổi điên. Ngày đó, anh hoàn toàn điên rồi rối rắm giận với An Noãn: “Anh con mẹ nó anh trai, anh không tin anh yêu em nhiều năm như vậy, một chút em cũng không cảm giác được, An Noãn, anh thật muốn xem em còn giả ngu tới khi nào. Anh cho em cũng đủ thời gian, đừng khảo nghiệm tính nhẫn nại của anh nữa.”

Sau đó đã xảy ra chuyện gì, An Noãn không đành lòng nhớ lại, cô đá anh, đá hạ thể anh, đá anh té trên mặt đất khóc rống rên rĩ. An Noãn thờ dài một hơi, mở nước dùng nước lạnh rửa mặt.

Cô nghe được bên cạnh có hai người phụ nữ ăn mặc hồ hang đang nhỏ giọng nghị luận: “Hôm qua, Mạc tiên sinh đính hôn, hôm nay lại đến Shine, vị hôn thê từ Hongkong tới đây, Mạc tiên sinh cũng không bồi cô ta, tôi nghĩ hai người đó cũng không có cảm tình với nhau, chỉ là đám hỏi.”

Một phụ nữ khác cười trêu chọc: “Cô suy nghĩ nhiều, thể giới của bọn họ người bình thường sao có thể lý giải được. Cho dù là đám hỏi, cũng là môn đương hộ đối, có thể xứng đôi Mạc tiên sinh cũng chỉ cái loại thiên kim tiểu thư này, bằng không cô cho là cô có thể gả cho Mạc tiên sinh?”

“Ai nói không có khả năng, không chừng ngày nào đó Mạc tiên sinh đối với tôi nhất kiến chung tình, hiện tại chẳng qua anh ấy không lưu ý tôi thôi. Mà tôi muốn đáng người có đáng, muốn diện mạo có diện mạo, ở Shine có thể được người như tôi sao?”

Một phụ nữ khác xì cười ra tiếng, không lưu tình nói: “Cho dù cô có xinh đẹp hơn nữa cũng là tiểu thư, Mạc tiên sinh có thể lấy một tiểu thư về nhà? Nghe nói vị hôn thê của Mạc tiên sinh rất thuần khiết rất được, có bằng cấp có văn hóa, còn cô cũng đừng mơ mộng hão huyền. Tiểu thư ở Shine đều không đến gần Mạc tiên sinh được, đừng hy vọng được anh ấy coi trọng.”

Hai người ồn ào ra khỏi nhà vệ sinh.

An Noãn ở bên cạnh, qua một lúc lâu hồi phục tinh thần.

An Noãn đi ra khỏi toilet, Hứa Vĩ Thần lại đang ở bên ngoài chờ cô, nhìn thấy cô liền hung hăng trừng mắt liếc mắt: “Người phụ nữ này, càng ngày càng âm hiểm, tôi làm gì đắc tội cô, cô lại hại tôi như vậy.”

An Noãn không chút để ý nói: “Tôi còn nghĩ anh đã say rượu.”

“Tôi tốt xấu cũng là Tổng giám đốc chấp hành khu vực Á Châu, sao có thể bị bọn họ chuốt say, rất mất mặt.”

An Noãn bĩu môi, ngắt lời anh: “Tôi muốn về.”

“Tốt, biết cô ngồi không được lâu, Rừng già bảo hộ cô quá tốt, hoàn cảnh ở quán bar xác thực chứng khí mù mịt, không thích hợp với cô.”

--

Trên đường trở về, Hứa Vĩ Thần nói với cô: “Ở trên máy bay tôi đã nói với cô, cùng Mạc thị hợp tác hạng mục khách sạn nghỉ dưỡng, Rừng già của cô rất xem trọng, kêu tôi tự mình làm hạng mục này, ngày mai chúng ta đến tổng bộ Mạc thị họp, chín giờ, không cho phép cô uống thuốc ngủ nữa.”

An Noãn hơi dừng một chút, rồi thực kiên định nói: “Hạng mục này tôi không tham gia.”

“Đừng nói giỡn, đây chính là hạng mục lớn, không chừng hạng mục này làm tốt, Rừng già cao hứng sẽ triệu hồi hai chúng ta về.”

“Trong khoảng thời gian này tôi không rảnh, ngày mai muốn đến một chỗ.”

Anh rất ngạc nhiên hỏi: “Đi nơi nào?”

“Giang thành.”

“Cô là người Giang thành?”

An Noãn gật gù đầu: “Uhm, tôi là người Giang thành, rồi đi bốn năm, tôi muốn về thăm cha mẹ tôi.”

Thấy biểu tình Hứa Vi Thần nghi hoặc, An Noãn giải thích: “Cha mẹ tôi đều qua đời, tôi đến mộ bọn họ bái tế, mấy năm nay không về, bọn họ nhất định rất nhớ tôi.”

Hứa Vi Thần một tay lái xe, tay kia thì sờ sờ của cô tóc: “Nếu không chờ hội nghị ngày mai chấm dứt, tôi cùng cô trở về, tôi cũng muốn nhìn xem quê nhà của cô là cái dạng gì.”

“Không cần, tôi muốn đi một mình.”

Trở lại khách sạn, vừa tắm rửa xong lên giường, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, dĩ nhiên là đây số của Lâm Dịch Xuyên.

An Noãn hơi sợ, ấn nút nghe bên trong lại truyền đến giọng Sóm, ngọt ngào nị nị, mở miệng liền hỏi: “Mẹ nhỏ, chừng nào thì trở về, Sóm nhớ mẹ.”

“Mẹ cũng nhớ con.”

Khi thể xác và tinh thần mỗi mệt, giống như chỉ có giọng nói này mới có thể cho cô ấm áp.

“Mẹ nhỏ, Rừng già hỏi mẹ có uống rượu không?”

Nói thật, Rừng già tên này là do An Noãn gọi trước, cô cũng gọi như vậy có một lần, bị Lâm Dịch Xuyên giáo huấn vừa thông suốt, sau đó cô không dám gọi nữa, Hứa Vi Thần và Sóm lại bắt chước.

Khóe miệng An Noãn hơi gợn lên cười nói: “Uống một chút, không nhiều lắm.”

Hứa Vi Thần tên khốn này, hẳn là đã báo cáo.

“Mẹ nhỏ, xe tải xếp gỗ mẹ tặng, hôm nay Rừng già đã giúp con lắp ráp. Con vốn muốn làm với mẹ, kết quả Rừng già lại giành mất, con giành không lại daddy.”

An Noãn ha ha cười không ngừng, thanh thanh cổ họng, còn thật sự nói: “Sóm, không thể kêu daddy là Rừng già nữa.”

“Sóm nghe lời, mẹ nhỏ sẽ về với con phải không?”

Trong khoảng thời gian ngắn, An Noãn cũng không biết nên trả lời như thế nào, Lâm Dịch Xuyên cùng cô có cái ước định, đưa cô về Trung Quốc, nếu ngày nào đó muốn về thì gọi điện thoại cho anh, anh tùy thời đón cô trở về. Nhưng, sau khi trở về cô phải là Lâm phu nhân.

“Sóm nên ngủ trưa.”

Lâm Dịch Xuyên như lần trước đoạt lấy điện thoại, bên kia đầu Sóm chu cái miệng nhỏ, vẻ mặt không phục.

“Tiệc tối hoan nghênh uống rượu?” Âm thanh từ tính bên kia đầu hỏi.

“Uống một chút.”

Lâm Dịch Xuyên khó chịu hừ hừ: “Lần sau đừng uống, cái loại tiệc này có thể không đi tham gia, kêu Ethan tự mình đi. Về sau nếu anh ta dám mang em đi xã giao, em đánh hắn cho anh.”

An Noãn ngắt lời anh: “Lâm Dịch Xuyên, tôi muốn về Luân Đôn.”

“Thật sự? Em xác định?”

“Anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ là muốn trở về thăm Sóm.”

Giọng Lâm Dịch Xuyên lập tức lạnh xuống: “Em vĩnh viễn đừng trở lại.”

“Lâm Dịch Xuyên, tôi cảm thấy anh hơi quá đáng, rõ ràng anh biết tôi luyện tiết Sóm, tôi không thể nào cả đời không được gặp Sóm.”

Lâm Dịch Xuyên cười nhạt nói: “Đương nhiên em có thể gặp, chờ em chuẩn bị sẵn sàng làm mẹ Sóm, là có thể ngày ngày ở bên cạnh thằng bé.”

“Lâm Dịch Xuyên, anh hỗn đản!” An Noãn rống giận ra tiếng.

Bên kia đầu anh cười đến vui vẻ, trêu chọc nói: “An Noãn, toàn thế giới chỉ có em dám mắng anh, ngay cha anh cũng chưa mắng anh lần nào.”

“Gặp sau!”

An Noãn trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Lâm Dịch Xuyên rất giáo hoạt, âm hiểm, anh chính là đang ép cô.

Mỗi ngày kêu Sớm gọi điện thoại cho cô, mỗi ngày kêu Sớm kêu cô trở về, thật sự rất ti bi.

--

Sáng sớm hôm sau, Hứa Vi Thần đưa cô đến sân bay, trên đường đi An Noãn cũng chưa cho anh sắc mặt hoà nhã.

Anh nhìn không được hỏi: “Như thế nào? Tôi bất tri bất giác mình đắc tội cô?”

“Về sau anh đừng kêu Lâm Dịch Xuyên gọi điện thoại.”

Hứa Vi Thần ‘Phốc’ cười ra tiếng: “Cô không nói tôi cũng không nhớ, tôi mới là bị oan nha, anh ta giống như phát điên, gọi điện thoại kêu tôi báo cáo công việc, tôi có việc gì muốn báo cáo với anh ta đâu, vừa nghe thì biết muốn hỏi thăm chuyện của cô, tôi đã nói chúng ta đi tham gia bữa tiệc hoan nghênh, anh ta giống không mấy vui vẻ, anh ta lại hỏi tôi cô có uống rượu không, tôi nói có, tên kia liền hận không thể lập tức bay đến Bắc Kinh chém tôi thành tám khúc. Còn cảnh cáo tôi, về sau còn dám mang cô ra ngoài xã giao, anh ta lập tức đem tôi nấu chín.”

Tầm mắt An Noãn nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề nhìn anh.

Hứa Vi Thần không chịu thua tiếp tục mở miệng: “Như thế nào? Không phản đối? An Noãn, tôi bị cô hại thật thảm. Vốn đang yên lành ở Luân Đôn, an an phận làm chủ nhiệm thiết kế sư của tôi, hiện tại khen ngược, đem tôi sung quân đến Trung Quốc, ném cho tôi một cái cục diện rồi rắc lộn như vậy, tôi thực mẹ nó rất muốn về nhà.”

An Noãn ngượng ngùng, tuy rằng cô sẽ không ở trước mặt Hứa Vi Thần trước mặt thừa, nhưng quả thật là cô làm hại. Nguyên bản đã xác định người làm tổng giám đốc khu vực Châu Á, lâm thời đổi thành Hứa Vi Thần.

An Noãn vội vàng an ủi anh: “Hứa tổng, anh đừng phiền não, không phải có tôi ở đây với anh sao, hơn nữa, vị này trí được người khác cúi đầu lấy lòng. Ở Bắc Kinh rất tốt a, phao cái Bắc Kinh nữa, trở về đến tổ quốc đại địa ôm ấp.”

Hứa Vi Thần đột nhiên mê đắm nhìn về phía cô, cánh tay dài đem cô kéo vào lòng, ngà ngón nói: “Nếu không, hai người chúng ta cùng nhau đi, làm cho Rừng già ngay cả ruột cũng rối lên đi.”

“Cút, đừng đụng tôi.” An Noãn tức giận gạt tay anh ra: “Chú ý lái xe, tôi không muốn chết chung với anh.”

“An Noãn, cô nói nhỏ cho tôi biết, có phải cô đã có người trong lòng? Tôi cam đoan không nói với Rừng già.”

An Noãn đùa giỡn nói: “Đúng vậy, trong lòng tôi có người, người kia chính là anh.”

“Tôi đang nói thật, người có yêu có phải ở Giang thành?”

An Noãn hừ hừ, châm chọc nói: “Anh cho rằng anh là Holmes, đừng đoán mò.”

“Nói thật, tôi vẫn có cảm giác cô có người trong lòng, bằng không sao ngay cả Rừng già cũng không chấp nhận. Tôi nghĩ trong lòng Rừng già cũng rõ ràng, bởi vậy anh ta cho cô về đây.”

An Noãn ngắt lời anh: “Anh suy nghĩ nhiều quá, tôi và anh ấy tranh cãi một trận, còn đánh anh ấy, bởi vậy anh ấy đem tôi sung quân.”

“Ha ha, cuối cùng cô cũng thừa nhận, cô nói đi cô hại tôi thành như vậy, cô bồi thường cho tôi thế nào.”

“Đừng náo loạn, không phải chín giờ anh còn phải họp sao?”

“Tôi không nghĩ tới giao thông ở thủ đô giao thông lại kém như vậy, hôm nay dù sao cũng đến muộn, muộn thêm một chút cũng không sao.”

“Anh không sợ boss lớn người ta tức giận không hợp tác với chúng ta nữa thì sao?”

Hứa Vi Thần cười ra tiếng: “Hủy bỏ hợp tác mới tốt, hạng mục lớn ở Trung Quốc xảy ra chuyện, Rừng già còn không triệu hồi tôi về sao. Hơn nữa, bớt thêm một cái hạng mục lớn tôi càng thoải mái, tôi càng ngày càng không muốn bán mạng cho Rừng già nhà cô.”

An Noãn bĩu môi, không quan tâm anh ta nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Chương 87.1: Gặp Mặt

Từ Bắc Kinh đến Giang thành chỉ vài giờ, An Noãn ngồi trên máy bay tâm tình phức tạp. Máy bay cất cánh, trong đầu cô là những hình ảnh của quá khứ, nhớ lại mình từng hạnh phúc như thế nào, nhưng càng nhớ nhiều hơn là bi thương đau đớn.

Còn nhớ lúc nhỏ, mỗi khi được cha tặng quà, cô hưng phấn đến cỡ nào. Cô cũng nhớ rõ khi trưởng thành, thời điểm mình theo đuổi Mạc Trọng Huy, mỗi lần anh đáp lại cô một chuyện gì cho dù rất nhỏ, cô cũng có thể kích động cả đêm ngủ không được. Còn nhớ rõ ba năm trong tù, hy vọng, thất vọng, tuyệt vọng, mình đã trải qua như thế nào.

Máy bay hạ cánh, An Noãn đến cửa hàng bán hoa mua hai bó hoa, kêu xe đến mộ viên.

Lái xe vừa nhìn cô đã biết nên lên tiếng hỏi: “Tiểu thư, cô không phải người Giang thành.”

An Noãn cười: “Nhìn tôi không giống người Giang thành?”

“Nhìn cô giống người ở thành phố mới tới. Tuy Giang thành vài năm rất phát triển, nhưng cũng chỉ là một địa phương nhỏ.”

“Giang thành xác thực phát triển rất tốt, có nhiều nơi tôi không còn nhận ra.”

“Giang thành có thể có hôm nay kỳ thật là công lao của hai người, một người là thị trường tiền nhiệm ở bốn năm trước, thật đúng là một thị trường tốt yêu dân như con. Còn có một người là Mạc thị tập đoàn, Mạc thị ở Giang thành đã xây dựng rất nhiều khách sạn nghỉ dưỡng kéo khách du lịch đến Giang thành, làm cho rất nhiều người biết đến địa phương son lỉnh thúy tú này. Nói cho cô biết, ông chủ tập đoàn Mạc thị là phát triển ở Giang thành, bốn năm trước tổng bộ của Mạc thị ở Giang thành, sau đó mới dời đến Bắc Kinh.”

Trên đường An Noãn nghe lái xe giới thiệu sự phát triển của Giang thành mấy năm nay, trong lòng chứa nhiều cảm khái.

Đến mộ viên, trước khi An Noãn xuống xe, lái xe nhiệt tình nói với cô: “Tiểu thư, nếu đã đến Giang thành nhất định phải đi thăm sơn trang nghỉ dưỡng, nếu không coi như cô chưa từng đến đây.”

Mộ của cha mẹ cô lại rất sạch sẽ, không có một cọng cỏ dại, có lẽ người của Thường gia thường đến đây.

Quỳ trước mộ cha, An Noãn không rơi một giọt nước mắt, không phải không đau, không phải không nhớ, mà cô theo thói quen che dấu cảm xúc của mình.

Lâm Dịch Xuyên nói, nước mắt không giải quyết được vấn đề, chỉ lộ ra sự yếu đuối của mình trước mặt người khác, một người thành công không nên để dằng dặc cho người khác nhìn ra cảm xúc của mình.

“Ba, tha thứ cho con đến bây giờ mới đến gặp hai người.”

Năm đó đi rất gấp gáp, sau đó cô luôn hối hận trước khi đi không có tới đây nói với cha cô. Mấy năm nay, mấy lần cô muốn trở về, nhưng cuối cùng cũng không có được dũng khí.

“Con ở Anh quốc gặp một người đàn ông, mấy năm nay, đều do anh ấy chăm sóc con, thật ra con cảm nhận được anh ấy đối với con rất tốt, biết anh ấy rất yêu con, nhưng con đối với anh ấy luôn luôn làm bộ nhìn không thấy nghe không hiểu, đoạn thời gian trước con đã hoàn toàn cự tuyệt anh ấy, con đã làm tổn thương anh ấy. Kỳ thật lúc con cự tuyệt anh ấy, lòng của con cũng rất đau. Ba, đây có phải là yêu không? Vì sao con luôn cảm thấy giống như con sẽ không bao giờ yêu một người nào nữa.”

“Anh ấy có một đứa con trai tên Sớm, tên này được gọi như vậy bởi vì thằng bé sinh non một tháng, Sớm là một đứa bé rất thông minh đáng yêu, con cảm thấy đứa bé này nhất định là ông trời đã ban cho con, ngay ở thời điểm con mất đi đứa con ruột của mình. Con vẫn xem đứa bé này là quà tặng mà ông trời đã ban cho con, con rất thương Sớm giống như con ruột của mình.”

“Mấy năm không trở về, Giang thành biến hóa thật ghê gớm, ngồi trên xe taxi nhìn đường phố có nhiều nơi con đã không còn nhận ra. Nghe tài xế nói, thị trường hiện tại là người thanh liêm, vì dân làm rất nhiều chuyện, cũng giống như cha ngày xưa, trên trời cha có linh nên yên tâm.”

“Đúng rồi, Mạc Trọng Huy đã đính hôn, cùng một cô gái môn đăng hộ đối với anh ấy. Xa cách nhiều năm, nghe được tin tức anh ấy đính hôn, con vẫn có thể bình tĩnh, có lẽ là bất tri bất giác buông xuống.”

--

Ở mộ viên cho đến trời tối, An Noãn mới rời đi. Cũng may tài xế taxi để lại số điện thoại, An Noãn trực tiếp gọi điện kêu ông ta tới đón.

Ở trên xe, tài xế đùa giỡn nói với cô: “Tiểu thư, người Giang thành rất nhiệt tình hiếu khách, cơm chiều tôi cũng chưa ăn, cô gọi điện thoại tôi liền tới rước cô.”

“Cám ơn chú, thật ra tôi cũng là người Giang thành, bốn năm trước đã ra nước ngoài, hôm nay trở về thăm cha tôi.”

“Thật là một cô gái tốt, ở mộ viên cả một buổi chiều, cô rất tưởng niệm cha mẹ.”

An Noãn đơn giản ‘Ừ’ một tiếng.

An Noãn kêu tài xế đưa cô đến khách sạn, tới nơi còn không quên giới thiệu: “Đây là khách sạn của tập đoàn Mạc thị, hiện nay là khách sạn sang trọng nhất ở Giang thành.”

An Noãn mang theo hành lý vào thuê phòng. Đứng trước cửa sổ sát đất, từ đây có thể thấy được toàn cảnh ở Giang thành, khắp nơi đều có đèn chiếu sáng, biến hóa thật sự rất lớn.

An Noãn muốn đi ra ngoài một vòng, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, là Hứa Vĩ Thần gọi tới.

Anh mở miệng liền hỏi: “Ngày mai trở về sao? Tôi đi đón cô.”

An Noãn nghĩ nghĩ, thân nhiên trả lời: “Ngày mốt đi, tôi muốn ở đây chơi một ngày.”

“Ngày mai tôi đến đó, cô dẫn tôi đi chơi.”

An Noãn bĩu môi: “Hứa Vĩ Thần, anh đừng làm loạn, hạng mục lần này không phải rất gấp sao? Còn có tâm tư đi chơi.”

“Được rồi, quả thật có chút vội, cuộc họp hôm nay rất thuận lợi, Mạc thị đối thiết kế sư của chúng ta rất tin tưởng. Nhưng không có cô bên cạnh tôi, tôi sẽ không có tâm tư làm việc, An Noãn, làm sao bây giờ, tôi giống như không thể xa rời cô.”

“Hứa Vĩ Thần, tôi ghi âm lại chuyện cho Lâm Dịch Xuyên nhé?”

“Đừng đừng đừng, tôi nói đùa.”

Lúc này lại có một cú điện thoại khác gọi tới: “Hứa Vĩ Thần, không nói nữa, tôi có điện thoại.”

Ngắt kết nối với Hứa Vĩ Thần, điện thoại chuyển qua Lâm Dịch Xuyên, An Noãn theo bản năng hướng nói vào trong điện thoại: “Sớm, là con sao?”

“Là anh, Sớm đã ngủ trưa, vừa rồi gọi điện thoại cho em vì sao không nghe?” Giọng Lâm Dịch Xuyên chất vấn.

“Không có nghe.”

“Làm cái gì mà không nghe.”

“Anh quản tôi đang làm cái gì, phải tôi đến Bắc Kinh, anh cho là anh còn có thể quản được tôi sao?”

Bên kia đầu đột nhiên sang sang cười ra tiếng: “Chắc chắn, Trung Quốc có câu tục ngữ trời cao hoàng đế xa, chính là như ý của em vừa rồi sao.”

“Lâm Dịch Xuyên, tôi không muốn nói chuyện với anh nữa.”

Bên kia đầu hơi dừng một chút, tiếp theo âm thanh trầm thấp đột nhiên nói: “An Noãn, anh đón em về, trở về ngoan ngoãn ở bên cạnh anh được không?”

“Có thể về bên cạnh anh tiếp tục làm em gái anh sao?”

An Noãn vừa dứt lời, bên kia đầu đã cắt đứt điện thoại.

Lâm Dịch Xuyên luôn nói không thể ở trước mặt người khác biểu hiện cảm xúc của mình, để người ta dễ dàng nắm lấy điểm yếu của mình, nhưng người đàn ông này, ở trước mặt An Noãn hi vọng ái ố thường xuyên có.

Cuộc nói chuyện không thoải mái cuối cùng cũng đã xong, An Noãn nhún vai, sửa soạn một chút đi ra khỏi khách sạn.

--

Cô nhớ rõ Giang thành trước kia, đến giờ này trên đường rất ít người qua lại, chỉ có mấy cặp tình nhân hẹn hò đi xem phim.

Bốn năm biến hóa thật sự rất lớn, giờ này trên đường vẫn còn rất náo nhiệt, có từng cặp tình nhân, có một gia đình đang đi vui vẻ nói cười, có tốp là bạn bè hẹn nhau đi chơi, ngay cả xe qua lại cũng nhiều hơn rất nhiều.

An Noãn bất tri bất giác đi tới Trăm Nhạc, quán cà phê của cô vẫn còn mở cửa, nhin không được đi vào, bên trong phục vụ đã thay đổi, không ai quen biết.

Đã trở thế này, vẫn còn có người nhiều đi uống cà phê, phục vụ đều đang rất bận rộn.

An Noãn ngồi một hồi lâu, mới có người tiếp đón cô: “Tiểu thư, để cô đợi lâu thật có lỗi, hôm nay có hai người làm xin phép nghỉ, bởi vậy có chút bận rộn, xin hỏi cô muốn uống gì?”

An Noãn gọi một ly Cappuccino, rất nhanh liền được mang tới, người pha chế thật dụng tâm, vẽ cho cô một khuôn mặt tươi cười phía trên.

An Noãn kéo khoe miệng, không đành lòng phá hư.

An Noãn ở quán cà phê ngồi một lúc lâu, vụn vụn không nghĩ tới lại gặp một nhà Thường Tử Phi người. Thường Tử Phi, Giang Thiên Nhu, Nghe Tuệ, còn có một đứa bé gái thực đáng yêu bên cạnh.

“An Noãn, là cháu sao? Cháu về khi nào?” Nghe Tuệ kích động chạy đến trước mặt cô, một phen cầm tay cô.

An Noãn cười cười, “Di Nghe, thật đúng lúc, cháu mới về hôm nay, trở về thăm cha cháu.”

“Vậy đêm nay cháu ở đâu, nếu không đến nhà chúng tôi đi.”

Nghe Tuệ đột nhiên nhiệt tình, An Noãn có chút không được tự nhiên.

“Không làm phiền các người, cháu đã thuê phòng ở khách sạn.”

Nghe Tuệ cũng không nói thêm cái gì, kéo đứa bé gái đến trước mặt An Noãn, cười giới thiệu: “Đây là con gái của Tử Phi, tên Thường Nhạc, Nhạc Nhạc, mau gọi bác.”

Cô bé ngọt ngào gọi: “Bác.”

Chuyện này làm cho An Noãn xấu hổ, không chuẩn bị tiền lì xì.

“Thật đáng yêu, rất giống Tử Phi.”

“Nhìn qua thì giống nha, nhưng nhìn kỹ lại giống mẹ như đúc, mỗi ngày quán quýt lấy chúng ta ầm ĩ muốn ra ngoài ăn, thậm chí còn nghịch ngợm hơn Tử Phi khi còn nhỏ.”

Giang Thiên Nhu lúc này đi tới nói: “Mẹ, không phải do cha mẹ mà ra sao, cái gì cũng chịu theo con bé.”

Cô nói xong quay qua An Noãn, trong ánh mắt vẫn có chút địch ý: “An Noãn, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.”

Thường Tử Phi vẫn rất xa đứng, ánh mắt có chút dại ra.

Giang Thiên Nhu mất hứng bĩu môi: “Tử Phi, anh đứng đó làm gì, mau tới đây.”

Cô chạy tới kéo Thường Tử Phi đến trước mặt An Noãn.

An Noãn thấy anh thật lâu cũng chưa động tĩnh, trêu chọc nói: “Em mới rời đi bốn năm, không phải anh không nhận ra em chứ.”

Thường Tử Phi lúc này mới cười cười, thân nhiên nói: “Đã lâu không gặp, một chút cũng không thay đổi.”

“Đây là khen em bảo dưỡng tốt sao?”

Nghe Tuệ đột nhiên nói: “Noãn Noãn, cháu hãy luôn nở nụ cười, cười rộ lên mới đáng yêu giống như trước đây, về sau cười nhiều một chút.”

Giang Thiên Nhu hỏi cô: “An Noãn, mấy năm nay ở nước ngoài kết hôn chưa? Không phải là một người nước ngoài chứ.”

An Noãn lắc đầu: “Không đâu, tôi còn độc thân.”

Nghe Tuệ vừa nghe vội vàng nói: “Phải mau mau tìm, tuổi cũng không nhỏ, Tử Hinh cũng đã kết hôn sinh con. Tìm được người thích hợp, mau mau lập gia đình đi.”

“Cháu biết, đang cố gắng.”

Sau đó bọn họ lại hàn huyên chốc lát, tiểu Nhạc Nhạc chắc mệ nhọc, náo đòi về nhà.

Nghe Tuệ hỏi cô: “Noãn Noãn, cháu ở khách sạn nào, chúng tôi cháu về khách sạn trước, rồi sẽ về nhà.”

“Không cần, rất gần đi vài bước là tới.”

Nghe Tuệ cũng không kiên trì, cuối cùng hỏi: “Lần này trở về tính ở bao lâu, ngày mai có rảnh đến nhà đi ăn một bữa cơm? Chú Thường rất nhớ cháu.”

An Noãn thật có lỗi nói: “Sáng mai cháu phải lên máy bay, lần sau trở về nhất định đến thăm chú Thường.”

--

Sau khi bọn ra đi, An Noãn ngồi ở quán cà phê thêm một lát, cho đến khi phục vụ đi tới, lễ phép nói với cô: “Tiểu thư, thực thật có lỗi, chúng ta đến giờ đóng cửa.”

An Noãn mới hoàn hồn, bất tri bất giác nhìn trong quán cà phê chỉ còn một mình cô.

An Noãn cũng nói câu ‘Thật có lỗi’, đứng dậy rời đi.

Ra khỏi Trăm Nhạc, lại thấy Thường Tử Phi ở bên ngoài.

Cô nghi hoặc tiêu sái đi qua: “Sao anh không về nhà?”

“Đưa họ về nhà, lại đây đón em.”

An Noãn cười cười nói: “Thật sự không cần, khách sạn em ở phía trước.”

“Anh đưa em về.”

An Noãn không cự tuyệt nữa. Hai người chậm rãi bước đi. Thời gian tựa hồ làm cho bọn họ trở nên xa lạ, kéo dài khoảng cách.

“Con gái anh thực đáng yêu, một nhà các người thực hạnh phúc.”

Nói đến con gái, khoe miệng Thường Tử Phi kim lòng không được nâng lên, thân nhiên nói: “Nhạc Nhạc từ nhỏ rất thích cười, rất hoạt bát lạc quan, con bé mang đến cho nhà anh rất nhiều vui vẻ. Con bé giống như lá bùa may mắn của anh, sau khi Nhạc Nhạc sinh ra, công ty của Giang gia hoàn toàn giao cho anh. Nay phát triển không ngừng.”

“Chúc mừng anh, Thường tổng.”

“Hiện tại trên môi em lúc nào cũng có nụ cười, so với năm đó lạc quan hơn rất nhiều. Mấy năm nay, ở nước ngoài cuộc sống thế nào?”

“Rất tốt, cũng giống anh, thực may mắn, gặp được vài người bạn tốt, đối với em rất tốt.”

“Lần này trở về.....”

An Noãn biết anh muốn hỏi cái gì, ngắt lời anh: “Bị phái đến Bắc Kinh làm việc, có lẽ không bao lâu sẽ về lại bên kia.”

“Bắc Kinh?” Thường Tử Phi mày hơi hơi súc súc. “Là công ty nào?”

“JM biết không? Hiện tại em là trợ lý của chủ nhiệm thiết kế sư, đôi khi cũng sẽ tham gia thiết kế.”

Thường Tử Phi hiển nhiên thực giật mình: “Em ở jm? Công ty thiết kế kiến trúc lớn nhất thế giới.”

An Noãn nở nụ cười, nói đùa: “Em rất lợi hại phải không? Thật ra là kỳ ngộ, năm đó rời khỏi Giang thành, em đến Anh quốc, tháng thứ nhất bởi vì khí hậu không hợp, luôn luôn điều dưỡng thân mình, kế tiếp mấy tháng, hầu như em đi toàn bộ Anh quốc, thưởng thức kiến trúc của bọn họ. Ngán ngùng mấy tháng, vài lần đúng lúc gặp ông chủ của JM, sau đó anh ấy thấy em rất thích kiến trúc, hảo tâm giới thiệu em đến JM học tập.”

“Quả thật thực hâm mộ, ngay cả anh cũng hâm mộ em, lúc ấy anh ở nước ngoài du học, cũng rất hứng thú với công ty đó, vài lần gọi lý lịch xin việc, vẫn đá chìm đáy biển. An Noãn, người tốt đều có tốt mệnh, em chính là như vậy.”

“Em cũng cảm thấy như vậy.” An Noãn cười hi hi nói.

“Lần sau công ty anh có hạng mục, có thể đi cửa sau hay không? Vài lần muốn mời JM thiết kế, đều nói không thời gian.”

An Noãn thực sáng khoái đáp ứng.

“Trên sự nghiệp thuận lợi, cảm tình thì sao? JM rất nhiều người tài giỏi, sao không tìm một người tâm đầu ý hợp làm bạn trai?”

An Noãn tự giễu nói: “Người làm ở JM sao có thể coi trọng một phụ nữ Trung Quốc, lại nói em cũng là một nữ cường nhân, không có bạn trai, em vẫn như cũ có thể sống rất vui vẻ.”

Kỳ thật lúc nói lời này, An Noãn chột dạ. An Noãn cũng nói với Lâm Dịch Xuyên như vậy, Lâm Dịch Xuyên thực khinh bỉ nói: ‘Em cũng có thể tính nữ cường nhân?’

Ánh mắt kia, biểu tình kia, hiện tại An Noãn nhớ lại còn thấy tức giận.

“An Noãn, thật lòng mà nói em cũng nên kiếm một người tốt để gả đi.”

An Noãn nở bĩu môi: “Sao anh cũng giống như dì Nghê, lè mề.”

“An Noãn, không phải em còn chưa quên được Mạc Trọng Huy, bởi vậy không thể tiếp nhận một tình cảm mới.”

“Em giống người như thế sao? Đã qua nhiều năm, em làm gì chung tình như vậy.”

Thường Tử Phi nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Tốt nhất là như vậy, Mạc Trọng Huy đính hôn với con gái của một phú hào ở Hongkong, mọi người đều rất xem trọng bọn họ, môn đăng hộ đối, vị hôn thê của anh ta tốt nghiệp ở đại học Havard.”

“Em biết, ở Bắc Kinh còn truyền một câu, chỉ có thiên kim tiểu thư như vậy mới xứng đôi với anh ta. Yên tâm đi, nếu em còn chưa buông xuống được, em đã không trở lại.”

--

Sáng sớm hôm sau An Noãn vẫn trở về Bắc Kinh, cô sợ lại gặp được người quen, phát sinh phiền toái không cần thiết. Cô không kêu Hứa Vĩ Thần tới đón, tự gọi xe về khách sạn. Hứa Vĩ Thần chắc đã đến công ty, An Noãn về đến khách sạn lần ra ngủ.

Cho đến khi cô tỉnh lại, mở to mắt nhìn thấy gương mặt phóng đại của Hứa Vĩ Thần, trên mặt tựa hồ còn mang theo tức giận.

“Cô có biết hai ngày nay tôi bận rộn thành cái dạng gì? Cô là trợ lý của tôi, đã không giúp tôi, ngược lại ở trong này ngủ ngon, An Noãn, cô có tin tôi nướng chín cô không, hiện tại tôi là cấp trên trực tiếp của cô.”

An Noãn cảm kích ngồi dậy cười hi hi nói: “Tôi mới trở về, có cái gì tôi có thể giúp anh sao?”

“Đương nhiên là có, tôi gấp đến điên rồi.”

Hứa Vĩ Thần nói một chút cũng không giả, anh và đoàn thiết kế sư đã làm việc suốt một ngày một đêm. Lúc anh làm việc rất nghiêm túc, An Noãn là trợ lý của anh, hạng mục này cô trốn cũng không thoát.

Trải qua cô gắng của toàn bộ đội, rốt cục bước đầu của phương án đã xong.

An Noãn muốn về ngủ một giấc, Hứa Vĩ Thần lại nói với cô: “An Noãn, ba giờ chiều mai theo tôi đến Mạc thị họp.”

“Anh đưa những người khác đi được không a? Tôi muốn nghỉ ngơi.”

Hứa Vĩ Thần trầm mặt, rất là nghiêm túc nói: “Cô là lãnh đạo hay tôi là lãnh đạo?”

An Noãn bĩu môi, khi Hứa Vĩ Thần chân chính làm việc thì lục thân không nhận, An Noãn lười nói cái gì nữa.

Tối hôm đó, Hứa Vĩ Thần mang cô đi ra ngoài ăn cơm, cơm nước xong lúc trở về, Hứa Vĩ Thần ới đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Mấy ngày nay anh không có một bữa ăn ra trò, dựa vào cà phê để lấy tinh thần.

An Noãn lo lắng nói: “Hứa Vĩ Thần, tôi đưa anh đến bệnh viện, anh như vậy sẽ ảnh hưởng đến buổi thuyết trình ngày mai.”

“Không sợ, còn có cô, vừa lúc tiếng Trung của tôi cũng không tốt, cô giúp thuyết trình.” Anh nằm trên giường nói đùa.

An Noãn đảo cặp mắt trắng dã, tức giận nói: “Hứa Vĩ Thần, nguoi đừng quá đáng.”

“Tôi làm gì quá đáng, cô đã quên, trước đây có một cái hạng mục ở San Francisco, lúc đó chẳng phải cô làm thuyết trình sao.”

“Không giống, lần đó là vì.....”

“Bởi vì sao? Bởi vì Rừng già của cô ở đó, bởi vậy cô không khấn trương phải không?”

An Noãn không nói cái gì nữa.

Đó là một cái hạng mục khá lớn, Lâm Dịch Xuyên nhất định kêu An Noãn thuyết trình, mặc dù An Noãn đã từng tham dự không ít lần, nhưng tự mình làm là lần đầu tiên, lúc đó Lâm Dịch Xuyên cho cô làm rất nhiều việc, mấy đêm giúp cô tìm tư liệu. Đến ngày đó, Lâm Dịch Xuyên còn tự mình đưa cô đi San Francisco, vẫn ở bên cạnh cổ vũ cô.

Cho tới nay Lâm Dịch Xuyên đều cho cô áp lực không nhỏ, cho đến ngày đó, Lâm Dịch Xuyên lại an ủi cô: “Không sao, nếu sai còn có anh. Yên tâm, có anh ở đây, cái gì cũng không phải sợ.”

Ngày đó An Noãn rất thành công, thuyết trình của cô nhận được từng trận vỗ tay.

“Hứa Vĩ Thần, đừng nói nữa thuốc dạ dày của anh đâu, mấy ngày nay chỉ lo làm việc, quên nhắc nhở anh uống thuốc.”

An Noãn giúp anh tìm thuốc, lại rót ly nước ấm, giúp anh uống.

“Anh nghỉ ngơi trước, có đói bụng không, tôi đi nấu cháo cho anh.”

Hứa Vi Thần nằm ở trên giường nở nụ cười: “Quả thực đãi ngộ tốt, sinh bệnh thật tốt, có thể nhìn thấy vẻ mặt ôn nhu của cô.”

An Noãn thối anh một ngụm: “Hứa Vi Thần, anh một chút lương tâm cũng không có, mấy năm nay mỗi lần anh sinh bệnh đau dạ dày không phải là tôi chăm sóc cho anh sao.”

“Đúng vậy đúng vậy, cô là trợ lý của tôi, ít nhiều có cô chăm sóc cho tôi. Cô giúp nói với Rừng già của cô, tôi bị bệnh đến như vậy, anh ta làm ông chủ, cũng không đến thăm tôi.”

“Được rồi được rồi, anh nghỉ ngơi đi, đừng nói nhiều lời vô nghĩa.”

An Noãn giúp anh đắp chăn. Tên nhãi này chắc là rất mệt nên lập tức ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Chương 87.2

Ngày hôm sau, Hứa Vi Thần nói dạ dày anh đã khá hơn nhiều, kiên trì đến Mạc thị họp, An Noãn ngăn không được, thật ra cô đã chuẩn bị sẵn sàng trần thuật thay anh. Đến Mạc thị, đã có người ở bên ngoài đón họ, đưa họ đến phòng họp.

Không ít nhân viên có vị trí cao ở Mạc thị tham gia hội nghị. Ánh mắt An Noãn nhìn quanh hội trường không thấy Mạc Trọng Huy, loại hội nghị này đường đường boss tổng hân là sẽ không tham gia. Không chừng toàn bộ hạng mục đều giao cho cấp dưới.

Nửa giờ sau, Hứa Vi Thần đã làm hoàn mỹ thuyết trình, sau đó mọi người cùng nhau thảo luận.

Một người trong số họ nhìn không được tán thưởng: “Ethan không hổ là chủ nhiệm kiến trúc sư của JM, hạng mục này do anh làm, chúng tôi rất yên tâm.”

Hứa Vi Thần cười nói: “Mọi người quá khen, đây là sự cố gắng của toàn bộ đội ngũ kiến trúc sư, không phải công lao của một mình tôi, hưởng hờ chi mới bắt đầu, sau này còn có rất nhiều việc phải làm, xin mọi người chỉ bảo nhiều hơn.”

Hội nghị giằng co suốt ba giờ, An Noãn vẫn còn đang chăm chú viết lại quá trình cuộc họp, không phát hiện thời gian qua nhanh như vậy. Hội nghị chấm dứt, Mạc thị mời cơm tối bọn họ, Hứa Vi Thần cự tuyệt không được, đành đáp ứng.

Bữa tối được đặt tại một khách sạn lớn của Mạc thị, ngồi trong một bàn tròn rất lớn Hứa Vi Thần nhỏ giọng nói bên tai An Noãn: “Đây là hội nghị bàn tròn?”

“Đây là ăn cơm.” An Noãn tức giận liếc anh, ghét nhất bị anh lấy văn hóa Trung Quốc ra nói chuyện.

Giám đốc của Mạc thị cùng với đoàn kiến trúc sư của bọn họ, một bàn đầy người, nhưng trong đó chỉ có mình An Noãn là phụ nữ. Sau khi ngồi vào vị trí, có người thử hỏi quan hệ của An Noãn và Hứa Vi Thần.

“Ethan, sao không giới thiệu người đẹp trợ lý bên cạnh anh giới thiệu với mọi người?”

Hứa Vi Thần cười ôm chầm An Noãn giới thiệu: “An Noãn nhút nhát không dám gặp người, nhất là gặp được những trường hợp này liền trốn sau lưng tôi.”

Quen biết Hứa Vi Thần đã lâu, quan hệ của họ trong lòng mọi người đều biết. Chỉ có Khương Lâm trong đầu mờ mịt, phân không rõ thiệt giả.

Có vài người nhìn qua ra vẻ đạo mạo, nhưng thật ra cũng là hình người cầu dạng, vài ly rượu vào lập tức liền hiện nguyên hình.

An Noãn biết Hứa Vi Thần đang bảo vệ cô.

Thức ăn được mang lên, trong phòng có người nhận được điện thoại, sau khi gác điện thoại về mặt anh ta kích động nói với mọi người: “Trương trợ lý gọi điện thoại tới, Mạc tiên sinh lập tức tới đây, anh muốn đích thân cảm tạ Ethan.”

Người này nói vừa ra, mọi người có mặt đều khần trương, bọn họ đang muốn đem thức ăn bỏ đi, gọi cái khác, Mạc Trọng Huy đã đẩy cửa bước vào. Nhân viên Mạc thị có mặt khần trương đứng lên, người người đều cung kính gọi: “Mạc tiên sinh.”

Từ lúc anh bước vào, An Noãn liền cúi đầu không dám nhìn anh.

Mạc Trọng Huy liếc mắt một cái liền thấy cô, anh và Trương Húc đều giật mình. Mạc Trọng Huy hí hóp nhìn An Noãn hồi lâu.

Một người đứng ra giới thiệu: “Mạc tiên sinh, vị này chính là tổng giám đốc khu vực Châu Á của JM Ethan, lần này khách sạn nghỉ dưỡng của chúng ta do anh ta thiết kế.”

Mạc Trọng Huy bắt tay Hứa Vĩ Thần, rồi ngồi xuống dưới.

Đồ ăn rất được mang lên, mở thêm mấy chai rượu. Mạc Trọng Huy đến không khí ngược lại lạnh xuống. Mọi người cũng không dám tự nhiên nói chuyện.

Hứa Vĩ Thần cầm ly rượu uống cạn, hôm nay anh coi như là nhân vật chính.

An Noãn ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nhắc nhở: “Hôm nay anh không thể uống rượu.”

Hứa Vĩ Thần khoe miệng ngoéo một cái, hoàn toàn không để ý hoàn cảnh xung quanh, xoa xoa đầu An Noãn ái muội nói nhỏ bên tai cô: “Nếu cô là vợ tôi, tôi sẽ nghe lời cô.”

Cũng một khắc kia, Trương Húc thấy chân mày ông chủ của mình nhướng lên, không chỉ Trương Húc mà mọi người có mặt hẳn đều phát hiện, ngoại trừ hai người đương sự.

Có người bắt đầu giới thiệu: “Mạc tiên sinh, vị này là An tiểu thư là trợ lý của Ethan kiêm bạn gái.”

Mạc Trọng Huy không hồn giật liếc người nọ, người đó vội vàng ngậm miệng. Hứa Vĩ Thần gấp vào chén An Noãn không ít đồ ăn, còn anh chỉ uống rượu.

Nhân viên của Mạc thị khinh người quá đáng, không ai dám mời rượu Mạc Trọng Huy, tất cả mọi người đổ dồn mời Hứa Vĩ Thần.

An Noãn nhìn không được, nhưng cũng không làm được gì.

Khoe mắt cô thoáng nhìn Mạc Trọng Huy, tầm mắt kia đang hóa lạt lạt nhìn cô, rất chăm chú.

Có người tinh mắt giống như nhìn ra cái gì, cười nói với An Noãn: “An tiểu thư, cô là người phụ nữ duy nhất ở đây, có phải nên kính Mạc tiên sinh của chúng tôi một ly rượu?”

Thấy Mạc Trọng Huy không lên tiếng, mọi người trong bàn thấy vậy cũng mở miệng: “Đúng vậy đúng vậy, đúng là nên kính một ly, rất khó được cơ hội như vậy.”

Hứa Vĩ Thần rót cuộc cũng lên tiếng, đang lúc An Noãn không biết làm sao, anh đứng lên nhìn Mạc Trọng Huy nói: “Mạc tiên sinh, bạn gái tôi không thể uống rượu, tôi thay cô ấy mời anh ba ly.”

Hứa Vĩ Thần nói xong cầm ly rượu của mình uống cạn.

An Noãn nóng nảy, kéo cánh tay Hứa Vĩ Thần nhỏ giọng mắng: “Anh điên rồi, uống xong ba ly anh lập tức sẽ phải vào bệnh viện. Không phải chỉ một ly rượu thôi sao tôi tự uống.”

An Noãn thập phần sáng khoái đoạt lấy ly rượu trên tay Hứa Vĩ Thần.

Cũng đúng lúc này, Mạc Trọng Huy đột nhiên đứng lên, cầm ly rượu trầm giọng nói: “Lần này rất cảm ơn công ty JM đã hợp tác với Mạc thị, đoạn thời gian tới còn phải nhờ vào mọi người. Ly rượu này tôi uống, các người tùy ý.”

Mạc Trọng Huy rất sáng khoái đồng cạn ly rượu. Trương Húc ở bên cạnh có chút gấp, lại không dám nói gì, chỉ trong lòng không tiếng động thở dài.

“Tôi còn có một số việc phải xử lý, mọi người từ từ ăn, chiều đãi không chu toàn, xin thứ lỗi.”

Mạc Trọng Huy nói xong, lập tức rời khỏi.

Trương Húc theo sát anh rời đi, Mạc Trọng Huy lại ra lệnh: “Trương trợ lý, cậu ở lại, đêm nay đưa bạn của An Noãn về nhà.”

Sau khi Mạc Trọng Huy đi, một màn đó làm cho mọi người có mặt ở đây đều thờ đốc vì kinh ngạc.

Sau đó Hứa Vĩ Thần nhỏ giọng nói bên tai An Noãn: “Người đàn ông này từ diện mạo cho đến khí chất đều làm cho người ta nhìn vào sẽ tin phục, khó trách lại thành công như vậy.”

Sau đó, Hứa Vĩ Thần vẫn bị bọn họ chuốt rượu, An Noãn một ngụm cũng chưa uống. Tên nhãi này có đôi khi còn có thể anh hùng cứu mỹ nhân. Trong lúc ăn cơm, An Noãn chỉ cảm thấy ánh mắt của Trương Húc nhìn như muốn xuyên thủng cô.

Rất cục đờ cho đến khi bữa ăn chấm dứt, Hứa Vi Thần đã quá chén.

Trương Húc đi đến trước mặt cô thấp giọng nói: “An tiểu thư, bạn cô hình như đã say, tôi đưa hai người về.”

An Noãn khoát tay: “Cám ơn, không cần, chúng tôi có xe.”

Cô và Khương Lâm mất rất nhiều sức lực mới đem được Hứa Vi Thần lên xe, cô không kêu lái xe về khách sạn, mà đến thẳng bệnh viện.

Xe đến bệnh viện dừng lại, Hứa Vi Thần vừa xuống xe liền ói ra, An Noãn biết anh đã nhện rất lâu.

An bài xong tất cả, An Noãn kêu Khương Lâm về trước. Trước khi Khương Lâm đi bộ dạng như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Trương Húc lái xe theo tới bọn họ bệnh viện, sau đó đến Shine.

Tìm được Mạc Trọng Huy, anh đang ngồi trên sofa, một tay chống tay vịn, nhẹ nhàng nhắm mắt.

“Mạc tiên sinh, An tiểu thư và bạn cô ấy đã đến bệnh viện, bạn cô ấy hình như uống quá nhiều.”

Mạc Trọng Huy mở to mắt, thần nhiên phân phó: “Cậu đem tư liệu của JM, tư liệu hạng mục khách sạn nghỉ dưỡng lần này của JM và Mạc thị hợp tác sửa lại mang đến cho tôi.”

“Được, tôi đã biết, tôi đi làm ngay.”

Trương Húc nói xong cũng chưa đi, thật cẩn thận hỏi: “Mạc tiên sinh, anh không sao chứ? Hôm nay anh uống rượu, dạ dày không có việc gì chứ?”

Mạc Trọng Huy khoát tay áo: “Cậu đi làm việc của cậu đi.”

Trương Húc phẫn nộ rời đi.

--

An Noãn ở bệnh viện chiếu cố Hứa Vi Thần một đêm, ngày hôm sau khi anh tỉnh lại, khí sắc tốt lên không ít. Người đàn ông này bình thường chỉ uống rượu vang hoặc bia, hiện tại vài ly rượu rượu đã phải vào bệnh viện.

“Người Trung Quốc xã giao thực đáng sợ, muốn không uống cũng không được.”

An Noãn cười trêu chọc: “Thật ra anh có thể để tôi giúp anh uống, dù sao tôi cũng là trợ lý của anh, ở Trung Quốc là có thể.”

Hứa Vi Thần chỉ chỉ vào mặt mình nói: “Tôi là đàn ông, sao có thể để một người phụ nữ thay tôi cầm rượu? Trước không nói Rừng già của cô sẽ chém chết tôi, ngay cả bản thân mình tôi cũng không qua được.”

“Được rồi, tôi biết, anh là thân sĩ, anh hùng cứu mỹ nhân, rất vĩ đại, tôi rất sùng bái anh như nước trên sông, chảy hoài không dứt.”

Hứa Vi Thần xì cười ra tiếng, đột nhiên tính trẻ con nói: “Tôi đã đói bụng, tối hôm qua uống rượu, cũng chưa ăn gì. Nếu không chúng ta về khách sạn đi, cô nấu cháo cho tôi ăn.”

Nói xong Hứa Vi Thần gọi điện thoại kêu lái xe tới đón, bọn họ trở về khách sạn. An Noãn cho anh nấu chén cháo hoa, tên nhãi này ăn rất ngon.

“An Noãn, ai cưới được cô đúng là có phúc, có thể nấu cơm vừa có thể kiếm tiền.”

“Còn có thể mang tiểu hài tử.” An Noãn cười bổ sung một câu.

“Đúng vậy, nếu đối thủ không phải Rừng già, tôi nhất định đoạt cô tới tay.”

An Noãn cho anh một quyền mắng: “Đừng suốt ngày đùa giỡn tôi, có bản lĩnh anh đi nói với Lâm Dịch Xuyên.”

“Tôi chính là không có khả năng đó, bởi vậy vẫn bị Rừng già áp bức. Sức khỏe của tôi thành ra như vậy, không phải đều do bán mạng cho JM sao.”

Trong lúc ăn sáng, Hứa Vi Thần nhận được điện thoại của Mạc thị, kêu anh chiều nay đến văn phòng của tổng giám đốc, Mạc tổng muốn đích thân bàn chuyện hợp tác với anh.

Gác điện thoại, về mặt Hứa Vi Thần tức giận: “Mạc tổng này thật đúng là mặt mũi rất lớn, ngày hôm qua lúc tôi thuyết trình anh ta không tham gia, hôm nay lại kêu tôi đi một chuyến, tôi thật muốn giết cả nhà anh ta.”

An Noãn lau mồ hôi, lời này hình như nghe rất quen tai.

Đến buổi chiều, dạ dày Hứa Vi Thần lại không thoải mái, ói ra vài thứ, anh thực thật có lỗi nói với An Noãn: “Trợ lý tiểu thư, làm phiền cô giúp tôi đến Mạc thị được không?”

An Noãn nhìn anh như vậy, làm sao cự tuyệt. Buổi chiều, cô cầm tư liệu đi tới Mạc thị.

Văn phòng của tổng giám đốc, nghỉ thôi cũng cảm thấy đồ mờ mờ. Đầu tiên là bảo vệ ngăn cô lại, kêu cô đến quầy ở đại sảnh đăng ký.

“Tiểu thư, có hẹn trước hay không?”

An Noãn nghĩ nghĩ: “Tính là có đi, tôi kiến trúc sư của JM, lãnh đạo của Mạc thị gọi điện thoại kêu tôi đến văn phòng của tổng giám đốc, bàn luận về hạng mục hợp tác lần này.”

“Xin hỏi cô là Hứa Vĩ Thần sao? Cô có gì chứng minh thân phận cho chúng tôi xem một chút.”

An Noãn thờ hốc vì kinh ngạc: “Tôi không phải Hứa Vĩ Thần, tôi là trợ lý của anh ấy, Hứa tổng sinh bệnh, không thể tự mình tới đây nên phái tôi tới.”

“Xin cô chờ một chút, chúng tôi cần gọi điện thoại đến thư ký bên đó xác nhận thân phận của cô.”

An Noãn đợi khoảng mười phút, kế tiếp lại là các loại kiểm tra xác nhận đăng ký, toàn bộ quá trình phía trước phía sau mất nửa giờ.

Có người xuống đưa cô đến văn phòng của tổng giám đốc, gõ cửa, bên trong một giọng nói trầm thấp vang lên ‘Mời vào’.

An Noãn có chút chân chờ đợi ra cửa đi vào.

Mạc Trọng Huy ngồi ở bàn làm việc, vụn vụn không nghĩ tới JM phái An Noãn tới. Trương Húc cũng không nghĩ tới, biểu tình đều giật mình.

An Noãn chút không để ý biểu tình kinh ngạc trên mặt trên mặt họ lập tức đi tới trước bàn làm việc của Mạc Trọng Huy, trên mặt là nụ cười chuyên nghiệp tự giới thiệu: “Mạc tiên sinh, anh khỏe. Tôi là trợ lý của kiến trúc sư Ethan công ty JM, hôm nay anh ấy sinh bệnh không thể lại đây, bởi vậy kêu tôi thay anh ấy tới đây giới thiệu với anh về bản thiết kế của hạng mục lần này.”

Trương Húc kéo kéo khóe miệng, Mạc Trọng Huy dè mi tâm, chỉ chỉ vào ghế đối diện anh nói: “Mời ngồi.”

An Noãn ngồi xuống, tiếp theo lấy tư liệu đưa tới trước mặt anh.

Trương Húc vội vàng nói: “An tiểu thư, tôi đi rót trà cho cô.”

Lấy có đi ra ngoài.

Văn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người bọn họ, An Noãn cảm thấy có chút thờ không nổi.

An Noãn tiến vào chính đề: “Mạc tiên sinh, trên tay anh cầm là phương án bước đầu của đội kiến trúc sư công ty chúng tôi.....”

“Có phần em không?” Mạc Trọng Huy nhàn nhả tựa lưng vào ghế ngồi, tùy ý mở tư liệu, ngắt lời cô.

An Noãn lạnh lùng trả lời: “Tôi chỉ là một thành viên nhỏ. Trong đội kiến trúc sư ai cũng đều có nhiệm vụ riêng của mình, hơn nữa quản lý hình thức phụ họa khách sạn nghỉ dưỡng, nhập gia tùy tục.....”

“Mấy năm nay sống ra sao?”

Lời trần thuật của An Noãn lại bị gián đoạn. Cô ngừng đầu, phần nộ nhìn Mạc Trọng Huy, ả nhử, bình tĩnh nói: “Mạc tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta hôm nay tới là nói việc công, mà không phải đến ôn chuyện.”

“Được, em tiếp tục.”

An Noãn không hờn giận nhấp mím môi, tiếp tục trần thuật.

Nhưng mà trần thuật đến một nửa, Mạc Trọng Huy lại ngắt lời cô: “Vì sao lại về?”

An Noãn hoàn toàn phát hỏa, đứng lên, gần từng tiếng nói: “Mạc tiên sinh, Mạc tổng, nếu anh không hài lòng trần thuật của tôi, chờ thân thể của ông chủ tôi hồi phục, anh ấy sẽ đến trần thuật cho anh nghe.”

“Người đàn ông đó là bạn trai em?”

An Noãn tức giận đến trào tóc: “Mạc tiên sinh, rốt cuộc anh muốn hỏi cái gì?”

“Tốt, tiếp tục nói về công việc, mời ngồi.”

An Noãn lại ngồi xuống, lúc này Mạc Trọng Huy không ngắt lời cô, An Noãn giải thích bước đầu phương án của hạng mục lần này với anh.

Mạc Trọng Huy lẳng lặng nhìn cô, thời gian bốn năm cô thật sự thay đổi rất nhiều, khi làm việc rất tự tin, trần thuật cũng rất chuyên nghiệp.

“Mạc tiên sinh, đây là bước đầu phương án của chúng tôi, anh cảm thấy còn vấn đề gì không?”

“Có hai vấn đề.”

Mạc Trọng Huy không chút để ý nói ra hai vấn đề, làm cho An Noãn á khẩu không trả lời được, trong khoảng thời gian ngắn trả lời không được.

Thấy An Noãn đáp không được, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, Mạc Trọng Huy mới nói: “Tôi chỉ tùy tiện hỏi, không phải cố ý làm khó An tiểu thư, coi như tôi chưa hỏi đi.”

“Không, là tôi chưa đủ chuyên nghiệp, trở về tôi sẽ kêu ông chủ tôi đến trần thuật với anh thêm lần nữa.”

“Không cần, phương án của các người đã làm rất tốt, hy vọng các người có thể nhanh chóng thiết kế ra phương án kế tiếp.”

“Yên tâm đi, đoàn kiến trúc sư của chúng tôi nhất định sẽ cố gắng, sẽ không làm cho anh thất vọng.”

Mạc Trọng Huy nhíu mày. Đóng vãn kiện, đứng lên, thân nhiên nói: “Thời gian không còn sớm, cùng nhau ăn một bữa cơm đi.”

An Noãn vội vàng thu thập này nọ cự tuyệt: “Thực thật có lỗi, tôi phải về chẩn sóc bệnh nhân, bởi vậy thật sự không thời gian, bữa khác ông chủ của tôi sẽ mời cơm anh.”

Cô nói xong mỉm cười, xoay người rời đi.

Âm thanh hùng hậu vang lên sau lưng cô: “Về công về tư, bữa cơm này có phải nên cùng nhau ăn.”

Bước chân An Noãn dừng lại, Mạc Trọng Huy đi đến trước mặt cô, thân hình cao lớn đứng trước mặt cô, rất cảm giác bức bách.

“Về công, tôi là tổng giám đốc Mạc thị, hôm nay đã làm phiền em đến đây bàn việc, đã trễ thế này mời em ăn bữa cơm là bình thường. Về tư, chúng ta bốn năm không gặp, cho dù là bạn bè cũng nên tán gẫu vài câu.”

An Noãn mím môi, mày nhíu lại thật sâu.

“An Noãn, anh đã đính hôn, em còn sợ cái gì?”

“Ai nói tôi sợ?”

“Tốt lắm, cùng nhau ăn cơm.”

Mạc Trọng Huy nắm cánh tay của cô, kéo cô đi ra ngoài.

“Mạc tiên sinh, xin anh tôn trọng, tôi tự đi.”

Mạc Trọng Huy nhíu mày buông tay. Một tiếng lại một tiếng Mạc tiên sinh, làm cho tim anh run rẩy từng cơn.

Bọn họ ra khỏi văn phòng, Trương Húc đang ở bên ngoài: “Mạc tiên sinh, muốn đi đâu?”

“Cậu đi lấy xe, đi ăn cơm.”

“Được, tôi đi lấy xe.”

Trương Húc đi trước một bước, không đi chung thang máy với họ. Ở trong thang máy An Noãn gọi điện thoại cho Hứa Vĩ Thần, nói tối nay không về ăn cơm.

Hứa Vĩ Thần ở đầu dây bên kia rống lên: “An Noãn, cô đi đâu, bỏ tôi một mình tự đi ăn, chờ cô trở về, xem tôi trị cô thế nào.”

An Noãn bị anh chọc nở nụ cười, thấy anh đang bệnh liền dụ dỗ: “Được rồi, anh ngoan ngoãn ở khách sạn, chờ tôi trở về nấu món ngon cho anh ăn.”

Gác điện thoại, cô thấy Mạc Trọng Huy cau mày nhìn cô như đang đánh giá.

“Hiện tại có thể hỏi một vấn đề tư không? Ông chủ của em, cũng là bạn trai em?”

“Không phải.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Chương 88.1: Anh Nhớ Em, Chưa Từng Ngừng Nghĩ

Mạc Trọng Huy không đưa An Noãn đến khách sạn sang trọng mà là đến một quán cơm tư nhân rất có phong cách. Mạc Trọng Huy và ông chủ hình như rất thân thiết, ông chủ nhiệt tình tiếp đón: "Mạc tiên sinh đã tới."

Mạc Trọng Huy gật gù đầu, dẫn An Noãn đến phòng ăn trên lầu ba. Tuy bên trong trang hoàng rất đơn giản, nhưng nhìn qua lại nhẹ nhàng khoan khoái lại ấm áp, làm người ta có cảm giác như ăn cơm ở nhà.

"Ngồi đi, đồ ăn rất nhanh sẽ được mang lên."

Mạc Trọng Huy giúp cô kéo ghế, đang muốn rót nước cho cô, An Noãn lại mở miệng: "Tôi tự rót."

Mạc Trọng Huy nhún mày thản nhiên nói: "Việc công đã xong, hiện tại được coi như bạn bè cũ gặp nhau ôn chuyện."

An Noãn không nói gì, nhận ly trà anh đưa, nhưng lại không uống mà cầm trên tay.

Đồ ăn rất nhanh được đưa lên, tất cả đều là thức ăn gia đình, toàn là những món ăn trước kia An Noãn thích nhất. Cô nắm chặt ly trà trên tay, trong lòng có chút day dứt.

"Ăn đi, ông chủ và đầu bếp ở đây đều là người Giang thành, đều là khẩu vị Giang thành."

An Noãn ném thử quả thật là mùi vị quen thuộc.

"Quán ăn này do anh mở?"

Anh đơn giản 'Ừ' một tiếng.

An Noãn thật đói bụng đưa gắp liên tục, Mạc Trọng Huy chỉ ăn hai miếng, đa số thời gian ngồi nhìn cô ăn.

"Mấy năm nay, ở Anh quốc như thế nào?"

An Noãn vừa ăn vừa không chút để ý trả lời: "Rất tốt, gặp rất nhiều bạn bè chân thành."

Thật ra, nếu anh muốn biết một người sống như thế nào, rất dễ dàng, nhưng mà bốn năm nay, anh chưa bao giờ điều tra cô.

"Có bạn trai chưa?"

An Noãn nghĩ nghĩ trả lời thật lòng: "Tính là có đi, từ lúc đến Anh quốc cho đến nay đã quen biết anh ấy, nhưng lễ tình nhân lần trước, anh ấy đã cầu hôn tôi, nhưng tôi cự tuyệt, sau đó tranh cãi một trận, anh ấy tức giận không để ý tới tôi."

Mạc Trọng Huy nhìn miệng cô giờ lên độ cong hoàn mỹ, ngực không hiểu sao rất đau.

"Ở bên nhau lâu như vậy, tại sao cự tuyệt?"

An Noãn mím môi: "Tôi cũng không biết vì sao muốn cự tuyệt, rõ ràng cự tuyệt anh ấy tôi rất khó chịu, có lẽ ngày đó tôi bị anh ấy làm cho sợ hãi, hoặc có lẽ là một nguyên nhân khác."

"Nguyên nhân gì?" Anh truy vấn, biểu tình rất nôn nóng.

An Noãn hơi dừng một chút, lập tức chua xót nói: "Anh ấy có con trai, chuyện này để lại trong lòng tôi một cái kết."

"Em không thích con của anh ta?"

"Không, hoàn toàn ngược lại, đứa bé kia năm nay ba tuổi, gần như do một tay tôi chăm sóc, tôi rất thương thằng bé. Trong lòng tôi, cái kia kết đó là mẹ của đứa bé, tóm lại rất nhiều chuyện rất khó nói rõ, nói anh cũng không hiểu."

An Noãn luôn cảm thấy, một ngày nào đó mẹ của đứa bé sẽ tìm trở về.

"Mạc Trọng Huy, còn anh, nghe nói anh có vị hôn thê? Cô ấy như thế nào?"

Mạc Trọng Huy lấy tay dè trán cúi đầu nói: "Cô ấy là một cô gái rất đơn thuần, mới tốt nghiệp đại học Havard về."

"Oa, chồng già vợ trẻ, thật không sai. Khi nào thì kết hôn?"

"Còn chưa nghĩ tới."

Mạc Trọng Huy tựa hồ không muốn tiếp tục đề tài này, ngược lại hỏi cô: “Lần này trở về ở bao lâu?”

“Ừ, có lẽ đợi hạng mục hợp tác với Mạc thị chấm dứt, cũng có lẽ tùy thời sẽ trở về, dù sao bên kia một lớn một nhỏ đang đợi tôi.”

An Noãn thật không ngờ gặp lại nhau, bọn họ có thể bình tĩnh ăn xong một bữa cơm

“Mạc Trọng Huy, tôi no rồi, còn anh?”

Anh đứng lên: “Đi thôi.”

“Làm ông chủ thật tốt, ăn xong cũng không cần trả tiền, trực tiếp chạy lấy người.”

Lúc cô và Mạc Trọng Huy đi ra khỏi phòng, thấy phòng kế bên có người đi ra, người nọ hình như biết Mạc Trọng Huy, cười đi tới chào hỏi: “Huy tử, hiện tại gặp cậu đúng là không dễ nha. Vị tiểu thư này là?”

An Noãn không để Mạc Trọng Huy trả lời đã nói: “Tôi là đối tác của anh ta.”

“Đối tác?” Người nọ cười cười, kéo dài quá âm cuối, thập phần ngả ngón.

“Phong tử, bữa khác gặp lại, tôi đưa cô ấy về trước.”

“Được, lần sau hội tụ với anh em khác sẽ gọi cậu, nhưng đừng tìm lấy cớ từ chối, bằng không chúng tôi tuyệt giao với cậu.”

Thẩm Thần Phong nhìn bọn họ rời đi, vẻ mặt ý vị thâm trường cười. Bị anh bắt tại trận nha, Mạc Trọng Huy ăn cơm với một người phụ nữ, mọi người đều đoán anh ta đồng tính luyến ái, cho dù phụ nữ xinh đẹp hơn nữa cũng không đến gần anh ta được.

“Bạn của anh đều soái như vậy sao?”

“Anh ta có vẻ đặc biệt, gien trong nhà tốt, mấy anh em nhà anh ta đều rất khá.”

“Mấy anh em?”

“Anh em họ, anh ta có hai người bác.”

Mạc Trọng Huy lái xe đưa cô về khách sạn, dọc theo đường đi anh cũng không nói gì. Đầu An Noãn luôn nhìn ngoài cửa sổ, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ không ngừng lui về phía sau.

Quản lý khách sạn vừa nhìn thấy xe Mạc Trọng Huy, vội vàng chạy tới, nom nớp lo sợ hỏi: “Mạc tiên sinh, xin hỏi ngài đến đây có việc gì?”

“Ừ, giúp tôi kiếm chỗ đậu xe.”

Mạc Trọng Huy đưa chìa khóa cho anh ta, cùng An Noãn xuống xe.

“Đây là khách sạn của anh?”

Mạc Trọng Huy gật đầu.

“Vậy có thể bớt giá cho tôi không?”

Mạc Trọng Huy mỉm cười: “Cho em ở miễn phí, bất luận bao lâu.”

An Noãn giờ giờ khoe miệng, đi đến đại sảnh liền dừng bước: “Tốt lắm, không cần đưa tôi lên, tôi tự đi lên.”

“Đi thôi.”

Mạc Trọng Huy nói xong nắm cánh tay cô, kéo cô mang vào thang máy.

Cô gạt tay anh ra bùi môi nói: “Tôi sợ có tin đồn không tốt với anh, hiện tại anh rất nổi tiếng.”

Rất nhanh, thang máy ‘Đỉnh’ một tiếng đến.

Đến cửa phòng cửa, An Noãn phát phát tay với anh: “Cám ơn bữa tối của anh, rất ngon. Chúc chúng ta hợp tác vui vẻ, cũng chúc chúng ta đều có hạnh phúc.”

Mạc Trọng Huy vẫn nhìn cô đi vào phòng, đóng cửa lại, lẳng lẳng đứng thật lâu, anh mới cô đơn xoay người rời đi.

--

An Noãn vào phòng, Hứa Vĩ Thần nằm trên sofa ném cái gối về phía cô: “Người phụ nữ vô lương tâm này, để một bệnh nhân như tôi một mình ở nhà còn mình vui vẻ đi chơi. Đáng giận là, Rừng già của cô đột nhiên gọi điện thoại tới, tôi còn phải giúp cô giấu diếm, nói anh ta đang làm phiền tôi, tên kia nói lần sau gặp sẽ cho tôi đẹp mặt.”

An Noãn ném gối sang một bên lấy lòng nói: “Tôi đi nấu cháo cho anh.”

“Lại là cháo, một ngày ba bữa cô đều bắt tôi ăn cháo, ăn chết tôi.”

An Noãn đi qua đi ở sờ lên trán anh an ủi: “Hôm nay ăn ngày cuối cùng, ngày mai tôi đưa anh đi ăn món khác.”

An Noãn đang ở phòng bếp nấu cháo, Hứa Vĩ Thần ở phòng khách hô to: “An Noãn, nghe điện thoại, Lâm tổng gọi.”

An Noãn tắt bếp, chạy tới nghe điện thoại.

“Anh ta nói cô không nghe điện thoại, nên gọi tới di động của tôi.”

An Noãn nhận di động, không quên dặn anh: “Cháo đã nấu xong, anh tự đi lấy ăn đi.”

An Noãn cầm di động vào phòng.

Giọng Lâm Dịch Xuyên tức giận chất vấn cô: “Buổi tối ra ngoài ăn cơm với ai?”

“Một người bạn cũ.”

“Nam hay nữ?”

“Lâm Dịch Xuyên, vì sao tôi phải trả lời anh, anh là cái gì của tôi?”

An Noãn nghĩ tên nhai này sẽ tắt điện thoại, không nghĩ anh tức giận đến thở phì phò.

“Được rồi, tôi nói với anh là được, là đàn ông, bạn cũ trước kia, chỉ ăn cơm trò chuyện chốc lát.”

Bên kia đầu trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên trầm giọng nói: “An Noãn, trở về đi.”

“Anh kêu tôi đi thì tôi đi, kêu tôi về thì về, tôi là người dễ sai bảo vậy sao?”

“Tốt, anh thừa nhận, lúc ấy là do anh tức giận, cái gì ước định, từ bỏ, ngày mai anh đón em về.”

An Noãn cười cười, thấp giọng nói: “Lâm Dịch Xuyên, đừng náo loạn, chờ phần đầu của hạng mục chấm dứt đi, tôi không muốn bỏ dở nửa chừng. Hứa Vĩ Thần cũng đáng thương, bệnh bao tử tái phát, tôi đi anh ấy làm sao bây giờ?”

“Anh sẽ phái người tiếp nhận công việc của em.”

“Đừng như vậy, đừng đem tình cảm cá nhân đan xen công việc.”

Lâm Dịch Xuyên không kiên nhẫn hừ nói: “Anh chính là người công tư bất phân, nói thật, ngày mai anh sẽ triệu hồi em về.”

An Noãn không muốn quan tâm anh, cũng không tiếp tục khuyên bảo: “Lâm Dịch Xuyên, nếu anh tự chủ trương tôi sẽ tức giận, khi nào tôi muốn về tự nhiên sẽ trở về. Anh cũng phải trả giá cho xúc động trước kia của anh.”

Lâm Dịch Xuyên thật đúng là gấp đến điên rồi, một ngày không gặp cô liền phiền não, anh không hiểu sao mình làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

--

An Noãn cảm thấy Hứa Vĩ Thần nhất định là khí hậu không hợp, cộng thêm mấy bữa trước mệt mỏi quá độ, ở khách sạn nghỉ ngơi hai ngày, thân thể vẫn không khá hơn. An Noãn một bên phải chăm sóc anh, một bên còn phải chủ trì hạng mục hợp tác cùng Mạc thị.

Hiện tại, Hứa Vĩ Thần luôn nhìn cô bằng vẻ mặt áy náy: “Noãn, thực xin lỗi, tôi rất vô dụng.”

An Noãn còn có thể nói cái gì chỉ an ủi anh: “Nghỉ ngơi cho tốt, công việc cứ giao cho tôi.”

“Hoàn hảo tôi có một người trợ lý đặc biệt lợi hại, bằng không lúc này sẽ không cách nào báo cáo kết quả công việc. Nếu không gọi điện thoại cho Rừng già, kêu anh ta phái thêm người tới đây.”

“Quên đi, tổng bộ điều người không phải là chuyện dễ, chỉ tính thủ tục đã rất lâu, hạng mục này cần gấp, làm sao có thời giờ trì hoãn. Yên tâm đi, tôi có thể.”

Hứa Vĩ Thần bệnh nằm trên giường, cũng không quên sờ soạng mắt cô đùa giỡn: “Tôi rất thích sự tự tin của cô.”

An Noãn hoàn toàn thay thế Hứa Vĩ Thần phụ trách hạng mục này. Mới đầu giám đốc bên Mạc thị dị nghị, dù sao ở trong giới kiến trúc sư, An Noãn chỉ là một nhân vật nhỏ, bọn họ tin tưởng là năng lực của Hứa Vĩ Thần, nhưng Mạc Trọng Huy lại ủng hộ cô. Bởi vì một câu của Mạc Trọng Huy, không có bất luận kẻ nào dám có ý kiến, thậm chí thái độ đối với An Noãn chuyển biến một trăm tám mươi độ.

Công việc của An Noãn trở nên lu bù, thời gian trong ngày đều sắp xếp kín mít. Ở công ty phải cùng đoàn kiến trúc sư thiết kế, họp với bọn họ, đến Mạc thị họp, về nhà liền vào thư phòng hoàn thành thiết kế, ngay cả Lâm Dịch Xuyên gọi điện thoại cho cô, cô đều nói mấy câu liền cúp máy.

May mắn sức khỏe Hứa Vĩ Thần dần dần tốt lên, chẳng những không cần An Noãn chăm sóc, thậm chí còn có thể chăm sóc cho cô. Mỗi ngày, khi An Noãn về khách sạn tiếp tục nghiên cứu bản vẽ, Hứa Vĩ Thần đều có thể hỗ trợ cô, giúp cô sửa chữa.

Hôm nay, cô cầm một đồng lớn văn kiện tư liệu, mang theo đoàn kiến trúc sư đến Mạc thị họp.

Ở trên xe, mọi người đều bàn tán: “Đường như ông chủ lớn rất xem trọng hạng mục này, mỗi lần hội nghị anh ta đều tham dự.”

“Hạng mục này cũng không nhỏ, có thể không coi trọng sao. Nhưng lại nói, thật là coi trọng quá. Không hiểu anh ta nghĩ như thế nào.”

Hôm nay hội nghị cũng giống như bình thường, rất thuận lợi, cũng có vẻ thành công.

Toàn bộ quá trình An Noãn đều là tiêu điểm của toàn trường, nhìn cô rất chuyên nghiệp thuyết trình, mấy giám đốc phòng ban cũng dần dần thay đổi thái độ với cô, thì ra cô không phải dựa vào khuôn mặt để làm việc, mà là năng lực, người nhìn qua cũng đẹp hơn, rất có khí chất.

Hội nghị chấm dứt, Trương Húc tổng kết một câu: “An tiểu thư, cô vất vả rồi, vất vả mọi người, tối nay Mạc tiên sinh mời mọi người dùng cơm, thoải mái một chút.”

An Noãn cười cười nói: “Để Mạc tiên sinh mời thật ngại, hay để tôi mời.”

Trương Húc sừng sốt, An Noãn thay đổi làm anh cảm thấy quen.

Lúc này Mạc Trọng Huy đứng lên: “An tiểu thư, lần sau sẽ tới phiên cô, dù sao cô mới đến Bắc Kinh, đối với thành thị này còn chưa quen thuộc.”

Giọng anh trong trẻo nhưng lạnh lùng nói xong lập tức đi ra khỏi phòng họp, không cho An Noãn cơ hội từ chối. Những người khác cũng đứng dậy, đi theo phía sau anh ra ngoài.

Mọi người đi một chút dừng lại, An Noãn ngẩng đầu thấy một cô gái diện mạo rất thanh thuần, đang cười tươi với Mạc Trọng Huy.

Mạc Trọng Huy dừng bước, lập tức đi đến trước mặt cô gái: “Sao em tới đây?”

“Em đến thăm anh, có phải rất kinh hi?” Cô gái vô cùng thân thiết kéo tay Mạc Trọng Huy, thấy phía sau Mạc Trọng Huy một đám người, cô có chút oán giận nói: “Hai giờ trước em đã tới, bọn họ nói anh đang họp, em liền chờ anh ở đây, hội nghị gì mà phải mất hai cái giờ?”

“Về hạng mục khách sạn nghỉ dưỡng.”

Mạc Trọng Huy đơn giản giải thích, xoay người nói với mọi người: “Thực có lỗi, bạn gái tôi đến, tối nay tôi không thể đi với mọi người.”

Tiếp theo anh lại phân phó Trương Húc: “Trương trợ lý, anh đưa mọi người đi, phải chiều cố mọi người thật tốt.”

Mấy giám đốc phòng ban thấy vợ tương lai của ông chủ, tự nhiên mỗi người đều muốn vuốt đuôi ngựa, vì thế có người bắt đầu đề nghị: “Mạc tiên sinh, hay đưa bạn gái ngài cùng đi, chúng tôi lần đầu tiên gặp người nhà của ngài.”

Lần trước tiệc đính hôn, Mạc gia chỉ làm một buổi tiệc nhỏ mời người nhà và bạn bè. Lời đề nghị được những người khác hưởng ứng, mọi người đều khuyến bảo.

Cô gái thấy mọi người nhiệt tình, nói nhỏ với Mạc Trọng Huy: “Đưa em cùng đi, ngày mai chúng ta lại ở thế giới hai người.”

Sau đó Mạc Trọng Huy mới gật đầu, dẫn cô gái cùng đi.

Lúc an bài chỗ ngồi, An Noãn vì là người đứng đầu JM, nên ngồi bên tay trái Mạc Trọng Huy, bên tay phải anh tự nhiên sẽ là vị hôn thê của anh.

Còn chưa khai tiệc, Mạc Trọng Huy đã nói với mọi người: “Các vị, bạn gái tôi từ nhỏ đã ở nước ngoài lớn lên, chưa ăn quán qua com Trung, bởi vậy hôm nay mời mọi người ăn com Tây, các người không ngại chứ?”

An Noãn phát ra một tiếng hừ lạnh rất nhỏ, Mạc Trọng Huy đã nói, ai dám có ý kiến? Cho dù có người miễn cảm với com Tây, cũng phải kiên trì ăn nha.

Bữa tối mang lên, mỗi người một phần. Trong phòng mọi người tìm đề tài, trò chuyện không mục đích.

Có một giám đốc phòng ban không kiêng nể gì hỏi cô: “An tiểu thư, sao không đem người nhà cô đến? Đã lâu không gặp Ethanxu?”

An Noãn xấu hổ cười cười, giải thích nói: “Anh ấy không phải bạn trai của tôi, chỉ là cấp trên kiêm bạn tốt của tôi.”

“Không thể nào, hai người rất giống tình nhân.”

“Có lẽ tôi làm việc bên cạnh anh ấy một thời gian dài nên ăn ý, làm cho mọi người hiểu lầm.”

Có người thấy hứng thú: “An tiểu thư còn trẻ như vậy lại có năng lực, không phải chưa có bạn trai chứ?”

“Tôi thật đúng là còn độc thân.” An Noãn đùa giỡn nói.

“Đó không phải muốn nói với đàn ông độc thân ở đây sẽ có cơ hội sao?”

An Noãn thân nhiên cười cười, chưa nói cái gì. Đã không còn là cô gái thanh thuần, đùa giỡn một chút cũng không ảnh hưởng gì. Mạc Trọng Huy vẫn cúi đầu, cẩn thận cắt nhỏ miếng thịt bò trong đĩa rồi đẩy qua cho vị hôn thê của anh.

An Noãn nhìn một màn này, tay cầm dao nĩa dừng lại, trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời. Trước kia ở bên cạnh anh, cho tới bây giờ không phát hiện anh là một người thận trọng, có lẽ gặp đúng mục tiêu đã định, mỗi người đều đã trở nên quan tâm chăm sóc hơn.

Lúc này Mạc Trọng Huy mới nhìn tới cô, thân sĩ hỏi: “An tiểu thư, có cần tôi giúp không?”

An Noãn giờ giờ lên khoe miệng, cúi đầu nói: “Cảm ơn, không cần.”

“An tiểu thư, cô là chủ nhiệm kiến trúc sư của công ty JM sao?”

Vị hôn thê của Mạc Trọng Huy đột nhiên hỏi một câu.

An Noãn cười trả lời cô: “Không phải, tôi là trợ lý của anh ấy.”

“A, cũng rất lợi hại, rất nhiều bạn bè của tôi đều muốn đến JM làm việc, ở Hongkong cũng có một chi nhánh của JM, Hongkong rất nhiều kiến trúc nổi tiếng đều xuất từ công ty này.”

An Noãn chỉ cười cười đáp lại.

“Đúng rồi, tôi còn chưa giới thiệu, tôi là Lý Hân Như, tiếng Anh tên Tina, rất vui được biết cô.”

Cô vươn tay về phía An Noãn.

An Noãn nắm tay cô ta nói: “Tôi là An Noãn.”

“Tên thật dễ nghe, tôi cũng muốn giống cô làm một nữ cường nhân, nhưng ông nội của tôi, cha tôi, còn có Huy, bọn họ đều phản đối. Bất quá tôi sẽ không nhận thua, tôi còn trẻ, cũng không nghĩ ngồi nhà làm bà chủ.”

Có người lấy lòng nói: “Lý tiểu thư không phải bà chủ ở nhà, mà là thiếu phu nhân. Mạc tiên sinh không cho cô làm nữ cường nhân, đó là yêu cô. Giống An tiểu thư rất vất vả.”

An Noãn cười nói: “Ồ trước mặt các vị, tôi làm sao dám xưng là nữ cường nhân, cũng chỉ là một nhân viên làm công bình thường thôi.”

“An tiểu thư có thể làm việc ở công ty JM, lại là trợ lý của chủ tịch thiết kế sư, bằng cấp khẳng định rất cao! Cô tốt nghiệp đại học nào?”

An Noãn hơi dừng lại, cô không tốt nghiệp đại học, còn đã từng ngồi tù, câu này làm sao trả lời.

“Tôi.....”

“An tiểu thư không phải bằng cấp cao, mà là năng lực cao, một công ty lớn dùng người quan trọng nhất là năng lực và tiềm lực của người đó.”

Mạc Trọng Huy đột nhiên mở miệng, thay An Noãn giải quyết xấu hổ.

Lý Hân Như đột nhiên tiến đến trước mặt Mạc Trọng Huy làm nũng hỏi: “Vậy anh cảm thấy em có không có năng lực và tiềm lực.”

Mạc Trọng Huy cười nhạt nói: “Chỉ có bằng cấp.”

“Chán ghét, anh và gia gia cũng không tin tưởng em, em sẽ chứng minh cho các người thấy, em mới không cần sống dưới cánh chim của các người.”

Là một cô gái cỡ nào hạnh phúc, từ khi sinh ra đã định đời này vô ưu vô lự, ngàn vạn sung ái. Vận mệnh như vậy có bao nhiêu người hâm mộ ghen tị, rất nhiều người phấn đấu cả đời cũng không có được cuộc sống như cô.

Tuổi trẻ lại không suy nghĩ như vậy, cho tới bây giờ Lý Hân Như chưa chịu khổ qua, sống với sự bảo vệ của người nhà, đối với tương lai tràn ngập hy

vọng và ý chí chiến đấu. Thật là một cô gái đơn thuần, tốt đẹp.

Trước đây, An Noãn cũng là như vậy, nhưng ông trời chỉ chiếu cố cô chiếu cố đến năm hai mươi hai tuổi. Sau đó, hầu như phải trải qua cuộc sống có đau có khổ, trải qua nhiều chuyện, dần dần cũng trưởng thành hơn, chỉ tiếc cái giá của sự trưởng thành này quá lớn.

Cô thực cảm tạ Lâm Dịch Xuyên và Hứa Vi Thần, là bọn họ làm cho cô biết, trên thế giới này còn có người tốt, cuộc sống còn rất tốt đẹp.

Đôi khi chúng ta dừng lại, sẽ không đạt được gì. Bởi vì chỉ có đi về phía trước, mới có thể nhìn thấy hy vọng.

“Bánh ngọt ở đây rất ngon.” Lý Hân Như vừa ăn bánh ngọt, vừa thỏa mãn nói.

“Thích thì đóng gói một phần mang về nhà ăn.”

Mạc Trọng Huy nhìn cô sùng ái.

“Không được, hôm nay đã ăn rất nhiều, ăn nữa sẽ mập lên, trừ phi buổi tối anh đưa em đi tập thể hình.”

Thì ra còn cùng chung sở thích.

Trong cuộc sống An Noãn là loại người vô cùng lười biếng nhân, ngoại trừ làm việc, cô chưa bao giờ vận động. Mỗi lần Lâm Dịch Xuyên đưa cô đi ra ngoài chơi bóng, cô chỉ đứng bên cạnh nhìn.

Rốt cuộc không phải lớn lên trong xã hội thượng lưu, mặc dù là ngụy trang, cũng giấu không được.

“Huy, anh cũng ăn một miếng đi rất ngon.”

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lý Hân Như dùng muỗng của mình múc bánh ngọt đút vào miệng Mạc Trọng Huy. Tuy rằng anh nhíu mày theo bản năng, nhưng vẫn nuốt xuống.

Trong phòng ăn có người nhìn không được nói: “Mạc tiên sinh và Lý tiểu thư thực ân ái, Lý tiểu thư rất đơn thuần đáng yêu, Mạc tiên sinh thật là có phúc.”

Lý Hân Như cười nói: “Không phải anh ấy có phúc, mà là tôi có phúc, anh ấy đối với tôi tốt hơn nhiều so với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Láy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 88.2

An Noãn xoa xoa huyệt Thái Dương, không biết có phải gần đây làm việc với cường độ cao hay không nên đầu cô thấy đau.

“Thật có lỗi, tôi đi muốn toilet.”

An Noãn nói với mọi người đánh xong lập tức đi ra khỏi phòng. Không khí bên ngoài thoải mái hơn trong phòng rất nhiều.

“Tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.”

Đối diện truyền đến một giọng nói, An Noãn nhìn kỹ người đàn ông trước mặt, liền nhớ hôm đó ăn cơm với Mạc Trọng Huy đã gặp người đàn ông này.

An Noãn lịch sự chào hỏi: “Xin chào.”

Người đàn ông thẳng thắn hỏi cô: “Cô là bạn gái của Huy từ?”

“Không phải, tôi nói rồi chúng tôi chỉ là đối tác.”

“Vậy cô có bạn trai chưa?”

Đối mặt với loại đàn ông nguy hiểm này, An Noãn theo bản năng trả lời: “Có.”

“Có cũng không sao, chỉ cần không phải Huy từ là được. Bắc Kinh thành rất lớn nhưng chúng ta lại đúng lúc gặp nhau đến hai lần, tôi cảm thấy đây là một loại duyên phận. Tôi là Thẩm Thần Phong, cô tên là gì?”

An Noãn cau mày, lạnh lùng trả lời: “Thật có lỗi, tôi không quen anh.”

An Noãn nói xong, lập tức tránh ra.

Người đàn ông nhìn cô trốn tránh, khóe miệng không tự giác câu lên.

Không quen cũng có thể từ từ làm quen, anh Thẩm đại công tử còn có chuyện gì muốn mà khọng được. Vốn còn kiêng kị cô là phụ nữ của Mạc Trọng Huy, anh tuy hoa tâm, nhưng vẫn có điểm mấu chốt, phụ nữ của anh em anh tuyệt đối sẽ không đụng đến.

An Noãn ở toilet rửa mặt, dùng nước lạnh vỗ hai cái, cảm thấy đầu cũng bớt đau rất nhiều. Lúc trở lại phòng, mọi người vẫn còn đang ăn uống.

An Noãn ngồi xuống chỗ của mình, Khương Lâm nhìn cô nhỏ giọng hỏi: “An tiểu thư, cô không sao chứ? Khí sắc không tốt lắm.”

An Noãn lắc đầu: “Không có việc gì, có lẽ gần nhất quá mệt mỏi.”

Sau đó bọn họ nói gì, An Noãn cũng không nghe. Bữa ăn chấm dứt, Trương Húc đi đến bên cạnh cô, thấp giọng lễ phép nói: “An tiểu thư, chúng tôi đưa cô về.”

“Không cần, tôi có lái xe, đã ở bên ngoài chờ.”

Đoàn người đi ra khỏi nhà hàng, làm cho An Noãn cảm thấy ngoài ý muốn là, tài xế của lại thay đổi người. Lâm Dịch Xuyên từ trên xe đi xuống, từng bước một đi tới trước mặt An Noãn, trong đám đông anh luôn có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấy cô. Giờ phút này, ở trong mặt An Noãn, Lâm Dịch Xuyên thật giống vương tử, thân hình cao lớn, diện mạo hiên ngang.

Anh lập tức đi đến bên cạnh An Noãn, cánh tay dài rất tự nhiên kéo cô vào trong lòng.

Người đi ra đều có chút say, có người bắt đầu ồn ào: “An tiểu thư vừa mới nói cô còn độc thân, như thế nào bạch mã vương tử liền xuất hiện, cũng không giới thiệu.”

Lâm Dịch Xuyên nhíu mày: “Độc thân?”

An Noãn ngượng ngùng, giờ phút này nếu không thừa nhận thật đúng là giấu đầu lòi đuôi.

Cô cười cười, thẳng thắn thành khẩn giới thiệu với mọi người: “Đây là bạn trai tôi Lâm Dịch Xuyên.”

An Noãn không dám giới thiệu tên tiếng Anh của anh, quá mức rêu rao.

Nhưng Khương Lâm vẫn nhận ra được, đứng trong gió lạnh, hai đùi anh run run. Tổng giám đốc, thật thật chính chính BOSS.

Những người khác cũng chưa nhận ra anh, cười trêu chọc: “Lâm tiên sinh và An tiểu thư thật xứng đôi, đúng là trai tài gái sắc.”

Lâm Dịch Xuyên cười cười, rất lễ phép nói với mọi người: “Cám ơn mọi người chiếu cố bạn gái tôi, bữa khác tôi mời mọi người ăn cơm.”

Trong giọng nói tràn đầy sùng nịch An Noãn. Từ đầu đến cuối, Mạc Trọng Huy đều nhíu mày, cho đến khi Lâm Dịch Xuyên ôm An Noãn đi tới trước mặt anh, anh mới hồi phục tinh thần.

“Xin chào, Mạc tiên sinh.”

Lâm Dịch Xuyên thế nhưng nhận ra Mạc Trọng Huy, còn vươn tay về phía anh.

Mạc Trọng Huy cũng nắm lấy tay anh ta: “Xin chào, Lâm tiên sinh.”

An Noãn ở trong lòng Lâm Dịch Xuyên, tim đập rất nhanh.

Lúc này, Khương Lâm đột nhiên chạy đến trước mặt Lâm Dịch Xuyên, rất kích động hỏi: “Xin hỏi anh là Aaron Johnson? Tôi là Khương Lâm quản lý của JM ở Bắc Kinh.”

Nghe được Aaron Johnson, mọi người đều thờ hốt vì kinh ngạc, cái tên này rất nổi tiếng, những lãnh đạo cấp cao ở đây có ai không biết.

Ngay cả vị hôn thê của Mạc Trọng Huy cũng hưng phấn nói: “Anh thật là Aaron? CEO của JM, trời ạ, anh lại đến Trung Quốc.”

Lâm Dịch Xuyên bất đắc dĩ cười cười, một lần nữa tự giới thiệu: “Mọi người khỏe, tôi là Aaron, tên tiếng Trung Lâm Dịch Xuyên. Bạn gái tôi ở Trung Quốc, sao tôi có thể không đến Trung Quốc?”

“Tôi đã nói An tiểu thư rất tài giỏi, bạn trai của cô ấy khẳng định lợi hại hơn, không nghĩ tới là Aaron tiên sinh. Khó trách An tiểu thư rất năng lực, xem ra tất cả đều là công lao của Aaron tiên sinh.”

Lâm Dịch Xuyên xoa xoa đầu An Noãn, nhìn cô với ánh mắt tràn đầy yêu thương, nói với mọi người: “Cám ơn mọi đã khẳng định năng lực của An Noãn, cô ấy là người rất cố gắng, cũng rất ngây thơ, hy vọng về sau mọi người tiếp tục chiếu cố cô ấy.”

“Đương nhiên đương nhiên, phải.”

Thời gian tán gẫu thật dài, An Noãn chỉ để ý tránh ở trong lòng Lâm Dịch Xuyên, nghe anh thổi phồng mình.

Lâm Dịch Xuyên không dễ khích lệ người, ở San Francisco là lần đầu tiên, hôm nay là lần thứ hai.

Trong lúc An Noãn thấy lảng lảng, nghe Lâm Dịch Xuyên nói với Mạc Trọng Huy: “Mạc tiên sinh, An Noãn làm phiền anh rồi, nếu cô ấy có chỗ nào làm không tốt anh có thể trực tiếp mắng cô ấy, da mặt cô ấy rất dày.”

An Noãn bĩu môi, nhéo vào hông Lâm Dịch Xuyên một cái thật mạnh.

Mặt Mạc Trọng Huy không chút thay đổi thản nhiên trả lời: “An tiểu thư cũng rất tài giỏi, chúng tôi hợp tác đến giờ cũng rất thoải mái.”

--

Lên xe, An Noãn bắt đầu chất vấn: “Lâm Dịch Xuyên, sao anh lại tới đây? Cũng không bảo trước cho em một tiếng.”

Sắc mặt Lâm Dịch Xuyên không tốt, đen mặt lái xe, không quan tâm cô.

“Này, anh làm sao vậy? Vừa mới không phải còn khen em rất cố gắng sao? Em thật không biết, trong lòng anh thì ra em tài giỏi như vậy. Đàn ông thật đúng là dối trá, bình thường mắng em đến không giống cái gì.”

Lâm Dịch Xuyên vẫn không nói lời nào.

An Noãn tiếp tục ồn ào: “À, anh có giấy phép lái xe của Trung Quốc sao? Sao anh lại lái xe?”

Lâm Dịch Xuyên như cũ bảo trì trầm mặc.

An Noãn nghiêng người ôm cánh tay anh, bắt đầu làm nũng: “Vừa rồi anh nói da mặt em dày em còn chưa tức giận, anh lại đang giận dỗi chuyện gì nha.”

“Được rồi, em thừa nhận, em không nên giấu diếm anh chuyện Hứa Vĩ Thần không hợp khí hậu, sinh bệnh đã lâu, nên em mới thay thế anh ấy. Em không phải cố ý muốn giấu anh, chỉ sợ anh lo lắng, lại nói trong nhất thời không kịp tìm người đến thay thế. Lâm Dịch Xuyên, anh không phải cảm thấy năng lực em không đủ, sợ em phá hỏng chiêu bài của JM?”

“Câm miệng.”

Cuối cùng anh mở miệng, giọng điệu thực không tốt. An Noãn ngoan ngoãn ngậm miệng. Đôi khi cô không hiểu đàn ông, không có gì cũng có thể nổi giận, so với phụ nữ còn thay đổi nhanh hơn.

Xe đến khách sạn, cho đến khi hai người vào thang máy, Lâm Dịch Xuyên vẫn không quan tâm cô. An Noãn lại thử cầm tay anh, lần này anh không nổi giận, ngược lại cầm thật chặt, mười ngón đan xen.

“Phòng ở chỗ này. Đi nhảm.”

Lâm Dịch Xuyên tức giận liếc cô: “Anh mở một phòng khác.”

“Anh điên rồi, thuê nhiều phòng để làm chi?”

Đáp an Lâm Dịch Xuyên đưa ra làm cho An Noãn khiếp sợ: “Anh chán ghét Ethan.”

Lấy thẻ mở cửa phòng, An Noãn mới vừa đi vào, liền bị Lâm Dịch Xuyên đè lên cửa. Không hề phòng bị, anh nâng cằm cô cúi xuống hôn lên môi cô.

An Noãn giật mình, cô và Lâm Dịch Xuyên tuy rằng rất thân cận, nhưng lại rất ít có loại hành vi thân mật này. Hồi phục tinh thần lại, cô bắt đầu giãy dụa, nhưng Lâm Dịch Xuyên hoàn toàn không cho cô cơ hội, lưỡi dài cạy mở hàm răng cô, lúc bắt đầu hôn rất vội vàng, dần dần trở nên ôn nhu, triền miên.

An Noãn nhắm mắt lại, hai tay đặt lên vai anh. Có lẽ cô không nên tránh né nữa, không nên nhốt mình trong thế giới của bản thân nữa. Hứa Vĩ Thần nói rất đúng, cô có cái gì sợ hãi, Lâm Dịch Xuyên đối với cô rất tốt.

Đang lúc hai người hôn đến khó thở, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đập cửa. Lâm Dịch Xuyên làm như không nghe thấy, bàn tay to đang cời nút áo khoác của cô.

“Đừng náo loạn, có người gõ cửa.”

An Noãn đẩy anh ra.

Lâm Dịch Xuyên không để ý, nụ hôn nóng bỏng dời xuống cổ cô, dùng sức cắn cắn. Bên ngoài tiếng đập cửa càng lúc càng lớn.

Lớn đến anh không thể bỏ qua, anh kéo An Noãn vào lòng, mở cửa hướng về phía người bên ngoài rống giận: “Ethan, cậu tốt nhất có đủ lý do làm cho tôi không giết cậu.”

Hứa Vĩ Thần giật mình, tiếp theo anh ha ha cười không ngừng, trêu chọc: “Tôi thật không biết hai người lại gấp gáp như vậy, mời tiếp tục, tôi đi chỗ khác.”

An Noãn đã ở anh trong lòng sửa sang lại quần áo, xoay người tức giận hừ nói: “Không phải như anh nghĩ.”

“Ý là tôi có thể đi vào?”

Anh không đề ý về mặt âm trầm của Lâm Dịch Xuyên, trực tiếp đi vào trong.

Nghênh ngang ngồi xuống sô pha Hứa Vĩ Thần hỏi An Noãn: “Hôm nay đi Mạc thị họp thế nào? Thuận lợi không?”

An Noãn đơn giản ‘Ừ’ một tiếng, kéo Lâm Dịch Xuyên ngồi xuống sô pha.

“An Noãn, tôi đến đây là muốn làm sáng tỏ với cô một việc, tôi không có nói gì với anh ta, là anh ta tự mình đột nhiên đến đây, còn mắng tôi. Tôi rất oan uổng nha, hai người cãi nhau, lại liên lụy đến tôi, một cái lệnh liên điều tôi đến Trung Quốc, hại ta khí hậu không hợp đã nằm nhiều ngày trên giường. Anh ta thì trách tôi, trách tôi đem toàn bộ hạng mục giao cho cô. Rừng già của cô càng ngày càng quá đáng, tôi mệt chết mệt sống cho dù bệnh đến chết thì An Noãn cô cũng không nên chịu một chút khổ sở gì.”

Hứa Vĩ Thần như đang rất chân thật, vẻ mặt khó chịu.

An Noãn chỉ giải thích: “Anh ấy không phải ý này, anh ấy chê tôi làm không tốt, phá hỏng chiều bài của anh ấy.”

“Tôi mặc kệ anh ta có ý gì, tóm lại triệu tôi về.”

An Noãn còn muốn nói gì đó, Lâm Dịch Xuyên nổi giận, lạnh lùng mở miệng: “Hiện tại cậu có hai con đường, thứ nhất cút khỏi nơi này, thứ hai ra khỏi JM.”

“An Noãn, quản lý anh ta cho tốt đi.”

Hứa Vĩ Thần bỏ lại một câu, rất không cốt khí bỏ đi.

An Noãn bĩu môi mắng: “Anh phát điên cái gì, anh ấy sẽ nghĩ hai chúng ta như thế nào?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Lâm Dịch Xuyên đột nhiên đề cô lên sô pha, An Noãn rõ ràng nhìn thấy lửa dục trong mắt anh.

Có lẽ thuận theo ý anh, tất cả đều mỹ mãn. Nhưng Lâm Dịch Xuyên cũng không có tiếp tục, cứ lẳng lặng nhìn cô.

“Dịch Xuyên.” An Noãn nhẹ nhàng gọi tên anh.

Anh mím môi thản nhiên nói: “Dùng dùng giọng điệu này gọi tên anh, cũng dùng dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, anh sợ anh sẽ không chế không được muốn em, đến lúc đó em có kêu anh dùng anh cũng dùng không được.”

Khẽ thở dài, anh bắt đầu dĩ nói: “Đi nấu chút gì cho anh ăn, đói bụng.”

An Noãn cảm lấy gối trên sô pha hung hăng đập lên đầu anh: “Lâm Dịch Xuyên, anh đi chết đi.”

--

An Noãn phát hiện Lâm Dịch Xuyên ở bên cạnh rất hữu dụng, mấy ngày nay An Noãn làm thêm, anh vẫn mang cơm đến cho cô, cũng không lộ diện ở công ty, không tạo áp lực cho cô. Trong công ty vài người biết quan hệ của bọn họ, cũng không dám trước mặt người ngoài nói, lén ân cần với An Noãn.

Mỗi ngày nhìn An Noãn đem tài liệu về nhà làm việc, Lâm Dịch Xuyên thấy đau lòng, luôn kêu cô đi nghỉ ngơi, để anh giúp. Năng lực làm việc của Lâm Dịch Xuyên luôn đứng đầu. Làm cho An Noãn thoải mái không ít. Rất nhanh, An Noãn dẫn dắt đoàn kiến trúc sư hoàn thành bản vẽ.

Khi mang bản thảo đến Mạc thị, lãnh đạo của Mạc thị đều tự mình xem, An Noãn nghĩ họ xem có thể hiểu sao. Cuối cùng bọn họ kêu An Noãn đem bản vẽ giao cho Mạc Trọng Huy xem qua, An Noãn không vui, loại này Mạc Trọng Huy cũng phải xem?

Nhưng cô không có biện pháp, vẫn đến văn phòng của tổng giám đốc. Có lẽ đến Mạc thị nhiều lần, nên hiện tại cũng không cần kiểm tra đăng ký, trực tiếp có thể đi gặp Mạc Trọng Huy.

An Noãn gõ cửa, bên trong âm thanh quen thuộc vang lên ‘Mời vào’.

An Noãn đẩy cửa đi vào, Mạc Trọng Huy đang đứng trước cửa sổ sát đất, đưa lưng về phía cô.

“Mạc tiên sinh, tôi đến giao bản vẽ, bọn họ kêu tôi giao cho anh.”

Mạc Trọng Huy quay đầu, ánh mắt mê mẩn nhìn cô, ánh mắt này làm tim An Noãn đập mạnh liên tục.

“Bản vẽ để ở đâu?”

Mạc Trọng Huy vẫn không nói lời nào, cứ lẳng lặng nhìn cô.

An Noãn bị anh nhìn đến không được tự nhiên, lại hỏi: “Mạc tiên sinh, bản vẽ để chỗ nào? Tôi còn có nhiều chuyện phải làm.”

Mạc Trọng Huy lúc này mới đi đến trước mặt cô, nhận bản vẽ nặng trĩu trên tay cô, để lên bàn làm việc.

“Bản vẽ này tôi đã nói Lâm Dịch Xuyên kiểm tra toàn bộ một lần rồi, hẳn là không có vấn đề gì, nếu các người phát hiện vấn đề, hoặc trong quá trình thi công có gì không hiểu có thể sẽ tìm tôi.”

“Nếu không có chuyện gì, tôi đi trước.”

Không khí này có chút xấu hổ, An Noãn vội vàng trốn tránh.

Khi đi đến cạnh cửa, anh đột nhiên gọi: “An Noãn.”

Cô dừng bước quay đầu hỏi anh: “Còn có việc sao?”

“Em chấp nhận lời cầu hôn của Lâm Dịch Xuyên sao?”

An Noãn mím môi, đùa giỡn nói: “Anh ấy lại chưa cầu hôn tôi.”

“Nếu anh ta cầu hôn em, em sẽ đáp ứng anh ta?”

An Noãn nghĩ nghĩ, thành thật gật đầu.

“Em yêu anh ta?”

An Noãn gãi gãi đầu, Mạc Trọng Huy đột nhiên như vậy hỏi, trong khoảng thời gian ngắn cô không biết nên trả lời như thế nào.

Mạc Trọng Huy từng bước một đi về phía cô, cho đến khi đến trước mặt cô, trầm giọng ỏi: “Em không yêu anh ta đúng không?”

An Noãn nở nụ cười, trêu ghẹo nói: “Yêu hay không yêu có quan trọng không? Tôi và anh ấy ở bên nhau rất vui vẻ, anh ấy đối xử với tôi rất tốt, như vậy là đủ rồi.”

Cô nói xong lại xoay người, Mạc Trọng Huy đột nhiên nắm cổ tay cô.

An Noãn nhướn mày kêu rên: “Mạc tiên sinh, xin anh tôn trọng?”

Mạc Trọng Huy không buông tay, thâm tình hỏi cô: “Nếu anh kêu em trở lại bên cạnh anh, em sẽ như thế nào?”

An Noãn cười lạnh ra tiếng: “Mạc Trọng Huy, anh đang đùa giỡn với tôi sao. Anh quên anh đã có vị hôn thê, không lẽ lại muốn giống năm đó, trái ôm phải ấp, ngồi hưởng tề nhân chi phúc?”

“Anh đính hôn với Hân Như là bị gia gia bức, ông đã lớn tuổi, thân thể không tốt, ông hy vọng.....”

“Đủ.” An Noãn ngắt lời anh: “Mạc Trọng Huy, vì sao anh đính hôn với người khác không cần nói với tôi, tôi hoàn toàn không có hứng thú. Hạng mục này chấm dứt, tôi sẽ về Anh quốc.”

Mạc Trọng Huy chậm rãi buông lỏng tay cô.

“Mạc tiên sinh, tôi đi trước, chúc anh hạnh phúc.”

An Noãn nói xong xoay người.

Mạc Trọng Huy đột nhiên nói: “An Noãn, anh nhớ em, bốn năm nay, chưa bao giờ ngừng nghĩ.”

“Đáng tiếc tôi không nhớ anh, một lần cũng không nhớ tới anh. Thời gian bốn năm thay đổi rất nhiều, bên cạnh chúng ta đều đã có người, Mạc Trọng Huy, cố gắng quý trọng đi, vị hôn thê của anh là người tốt, đừng làm cho hạnh phúc trôi qua theo thời gian nữa.”

Mở cửa đi ra ngoài, cô không dám nhìn biểu tình của Mạc Trọng Huy ở sau lưng.

Chưa bao giờ ngừng nghỉ.

Bốn năm trước, tất cả đều đã chấm dứt. Có lẽ họ nên kết thúc sớm hơn.

Từ Mạc thị đi ra, xe của Lâm Dịch Xuyên vẫn còn chờ cô. Cô nhìn không được bước chân nhanh hơn, chạy về hướng anh.

Lâm Dịch Xuyên cau mày, xuống xe ôm thắt lưng cô: “Chạy nhanh như vậy làm gì? Anh cũng sẽ không đi.”

An Noãn cũng dùng sức ôm lấy thắt lưng anh, mặt vui thật sâu vào ngực anh.

“Làm sao vậy? Có phải người của Mạc thị khi dễ em?”

“Không phải, em chỉ cảm thấy anh rất ấm áp.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chương 89.1: Thân Thế An Noãn

“Đáng tiếc tôi không nhớ anh, một lần cũng chưa nghĩ tới.”

Lời nói của An Noãn không ngừng quanh quẩn ở bên tai Mạc Trọng Huy.

Trương Húc thấy từ sau khi An tiểu thư rời đi, Mạc tiên sinh vẫn ngồi im lặng, hình ảnh này vẫn rất thường xảy ra. Mấy năm nay, vô số lần anh thấy Mạc tiên sinh ngồi ngẩn người, ngắn thì một hai giờ, lâu hơn thì nửa ngày một ngày, có đôi khi anh thậm chí nhốt mình trong phòng riêng ở Shine, hai ngày cũng không thấy người, không ăn cơm không uống nước, cứ đắm chìm trong quá khứ.

Sau khi An Noãn trở về, Trương Húc nhiều lần muốn tìm cơ hội nói chuyện với cô, nhưng Mạc tiên sinh đã đoán trước cảnh cáo anh, không cho phép một mình gặp An Noãn.

Cho đến khi tiếng chuông di động thanh thúy chuông vang lên, Mạc Trọng Huy mới hồi phục tinh thần. Vừa thấy là dãy số của Đường Tinh Vi, anh lập tức như bừng dậy, hiện tại anh sợ nhất là điện thoại của người trong nhà điện.

Quả nhiên, điện thoại được chuyển, giọng Đường Tinh Vi nghẹn ngào vang lên: “Huy nhi, con mau về nhà, gia gia con lại phát sốt.”

Mạc Trọng Huy treo điện thoại, vội vàng chạy về nhà.

Cũng giống như anh vội vàng trở về còn có đại bá Mạc Bình Giang, cha Mạc Bình Sơn, trên mặt mỗi người đều ngưng trọng. Vào biệt thự, đi thẳng đến phòng lão gia tử.

Đường Tinh Vi và Mạc Bạch Linh đứng ở bên ngoài lo lắng chờ.

“Lão gia tử sao lại thế này?” Mạc Bình Giang lên tiếng hỏi.

Đường Tinh Vi vừa chảy nước mắt vừa nghẹn ngào nói: “Ban ngày lão gia tử còn rất tốt, cơm nước xong còn kêu tôi đi ra ngoài tản bộ với ông, kết quả trở về không bao lâu, khí sắc rất kém, còn ỏi ra.”

Mạc Bình Sơn lớn tiếng trách mắng: “Bà không biết sức khỏe lão gia tử không tốt sao? Bên ngoài gió rất lớn, bà còn dẫn cha ra ngoài?”

Mạc Bạch Linh liếc mắt nhìn anh mình hừ nói: “Anh, anh đừng mắng nhị tẩu, ăn cơm xong cha kiên trì muốn đi ra ngoài đi, đã lâu cha không hít thở không khí thoáng mát, nhị tẩu cũng không có biện pháp.”

Mạc Bình Sơn mím môi, không nói gì.

Lúc này bác sĩ từ bên trong đi ra, vẻ mặt nghiêm túc nói với mọi người: “Hiện tại, sức miễn dịch của lão gia tử càng ngày càng kém, các người nên dành nhiều thời gian ở với ông ấy.”

Đường Tinh Vi và Mạc Bạch Linh đều nhìn không được bật khóc.

“Lão gia tử đã tỉnh, hiện tại tinh thần rất tốt, lão gia tử nói ông muốn gặp cháu, Trọng Huy vào đi thôi.”

Trên giường lão nhân gia sớm đã không còn sự hăng hái ngày xưa, giờ khắc này, ông chỉ là một ông lão bình thường, trầm nghĩ trước khi đi muốn gặp

tôn tử bảo bối của mình nhiều chút. Lúc trước đã lãng phí rất nhiều thời gian, thì ra rất nhiều chuyện đợi trước khi chết mới có thể hiểu được, đáng tiếc hối hận đã không còn kịp.

Lão gia tử kiên trì ngồi dậy cười nói: “Bọn họ đều chạy về, ta lại cho các người lo lắng.”

Hiện tại, mỗi lần lão gia tử cảm mạo phát sốt ngắt xối, tất cả mọi người sẽ lập tức gấp rút trở về, bởi vì ai cũng không thể cam đoan, mỗi một lần ông ngắt đi còn có thể tỉnh lại nữa hay không.

“Gia gia, về sau không có việc gì đừng đi ra ngoài sẽ trúng gió.” Mạc Trọng Huy ngồi ở trước giường, oán giận nói.

Lão gia tử bất đắc dĩ cười cười đáng thương nói: “Ta chỉ muốn đi ra ngoài hít thở không khí một chút, không nghĩ tới thân thể kém như vậy, ngay cả một con gió nhỏ cũng chịu không được. Được rồi, về sau đều nghe các người, sẽ không yêu cầu quá đáng nào với mẹ của con, tránh cho các người au cũng đi trách cứ mẹ con.”

“Chúng ta không có.”

“Mẹ con từ khi gả vào Mạc gia, vẫn dốc lòng chăm sóc ta, so với con gái của ta còn thân thiết hơn. Bởi vậy tâm nguyện lớn nhất của gia gia là giúp cháu cưới được một người vợ như vậy, ta cảm thấy chỉ có giàu có, học thức, có tri thức hiểu lễ nghĩa thiên kim đại tiểu thư mới có tố chất và khí chất như mẹ của cháu. Ở trong mắt ta, Hân Như là một cô gái như vậy, thấy các cháu đính hôn, gia gia thật sự rất vui vẻ.”

Mạc Trọng Huy trầm mặc, trong lòng có loại cảm giác đau đớn nói không nên lời.

“Đứa nhỏ, hối hận lớn nhất của gia gia đời này là năm đó phản đối cháu và Tư Nghiên, làm hại cháu rời nhà trốn đi, vừa đi đã bảy năm. Hiện tại với ta mà nói, sống được một ngày là được thêm một ngày, ta đã lãng phí bảy năm thời gian quý giá.”

Lão gia tử nói tới đây liền thấy đau lòng: “Cũng may cháu đã tha thứ cho ta, cũng đã trở lại, hiện tại ta rất sợ, ta sợ cháu rời khỏi nhà, mà bệnh tình của ta có thể ra đi bất cứ lúc nào, có thể ngay cả gặp mặt cháu lần cuối cùng cũng không được.”

“Sẽ không, cháu vẫn ở Bắc Kinh, chỗ nào cũng không đi.”

Lão gia tử vội vàng cầm tay anh: “Cháu của ta đã trưởng thành, hiện tại cho dù gia gia có chết, cũng sẽ không lo lắng cho cháu. Kỳ thật có chuyện, ta vẫn không nói với cháu, năm đó ta không có phái người đi ám sát Tư Nghiên, cho dù ta phản đối các cháu, cũng sẽ không làm loại chuyện này. Lúc ấy ta nghĩ, nhất định là kẻ thù của ta đã làm. Mấy năm nay đại bá và cha cháu luôn điều tra chuyện năm đó, chỉ tiếc kẻ thù kia vẫn không xuất hiện. Mấy ngày gần đây, ta đột nhiên hiểu, cũng không phải là kẻ thù gì mà là Tư Kỳ làm. Tiểu cô nương kia trời sinh ghen tị, luôn ghen tị với Tư Nghiên xinh đẹp hơn, được sủng ái hơn cô ta, sau khi lớn lên hai chị em lại cùng lúc thích một người, đáng tiếc người cháu yêu là Tư Nghiên, có lẽ tất cả đều là Tư Kỳ làm.”

Biểu tình trên mặt Mạc Trọng Huy cũng không có bao nhiêu biến hóa, thản nhiên nói: “Gia gia, chuyện đã qua hãy để nó qua đi, cũng không quan trọng.”

“Đừng vậy, hiện tại sự thật như thế nào đều không quan trọng nữa, chỉ cần người một nhà hạnh phúc là tốt rồi. Hân Như đến đây vài ngày rồi đi, hai người không cãi nhau chứ?”

Mạc Trọng Huy mỉm cười cúi đầu trả lời: “Không có, cô ấy về Hong Kong có việc, vài ngày nữa sẽ trở lại thăm ông.”

“Đứa nhỏ này ta càng nhìn càng thích, người có tiền ở bên cạnh cháu sẽ không vì tiền của cháu, mà là nhân phẩm của cháu. Còn người không có tiền thì không rõ, có lẽ chỉ chú ý đến tiền của cháu, mới trăm phương nghìn kế lấy lòng cháu. Gia gia nhìn người nhìn hơn nửa đời người, là dạng người gì ta liếc mắt một cái có thể thấy rõ, Hân Như là đứa nhỏ đơn thuần lại tốt đẹp, đối xử thật tốt với con bé.”

“Cháu sẽ.”

--

Hạng mục hợp tác cũng tập đoàn Mạc thị tập hoàn công. An Noãn rốt cục được nghỉ ngơi hai ngày, cùng Lâm Dịch Xuyên đi chơi vài ngày, tay trong tay đi khắp phố lớn ngõ nhỏ của Bắc Kinh.

Hứa Vi Thần gần đây thân thể cũng đã khỏe lại, trở lại công ty tiếp tục nhậm chức. Mỗi ngày anh ở công ty bận tới mảy tới mảy, chốc lát bay đến Thượng Hải họp, trong chốc lát lại chạy tới Hong Kong. Hai người kia thì tốt rồi, mỗi ngày nắm tay du ngoạn, trong lòng anh càng ngày càng bất bình.

Tối nay, anh ở công ty tăng ca đến khuya mới về khách sạn, đi gõ cửa phòng bọn họ, hai người kia cư nhiên hẹn hò còn chưa về. Anh liền đứng chờ ở cửa phòng bọn họ, đợi cho đến rạng sáng, hai người mới ân ái trở về.

An Noãn nghi hoặc hỏi anh: “Đã trễ như vậy anh đứng ở chỗ này làm gì? Ngày mai không cần đi làm sao?”

Hứa Vi Thần hoàn toàn bạo phát: “Tôi muốn từ chức, hiện tại trong lòng tôi cực độ vẩn vơ, dựa vào cái gì tôi một chết một sống, ngay cả thời gian uống nước cũng không có, hai người lại ngày ngày ở bên ngoài ân ái.”

An Noãn xì cười ra tiếng giải thích: “Nào có khoa trương như anh nói, hôm nay chúng tôi đi ngắm mưa sao băng, bởi vậy về trễ.”

“Tôi mặc kệ, tóm lại hoặc là triệu hồi tôi tổng bộ, hoặc là tôi từ chức.”

Lâm Dịch Xuyên mở cửa, đẩy mạnh An Noãn vào phòng, trực tiếp không quan tâm Hứa Vi Thần.

“Này, không phải chứ, tôi nói tôi từ chức, cậu cũng không giữ lại.”

Lâm Dịch Xuyên bình tĩnh nói: “Đem đơn từ chức cho tôi.”

Hứa Vi Thần tức giận đến mức một câu thô tục, xám xịt bỏ đi.

Cùng Lâm Dịch Xuyên đi chơi nhiều ngày, An Noãn cũng biết không thể tiếp tục phóng túng. Hai ngày này, Lâm Dịch Xuyên thần thần bí bí nghe vài cú điện thoại, có mấy lần còn mắng vào trong điện thoại. Bất tri bất giác, Lâm Dịch Xuyên về đây với đã cô lập như vậy.

“Rừng già, khi nào anh về Luân Đôn?” An Noãn rót cho anh ly nước không chút để ý hỏi.

Lâm Dịch Xuyên nhíu mày, trầm giọng hỏi lại: “Chẳng lẽ chúng ta không cùng nhau về Luân Đôn?”

An Noãn quả thật rất muốn trở về, mỗi ngày tối tối đều ôm hình của Sớm ngủ.

Cô đặt tay lên vai anh làm nũng: “Em có cái thỉnh cầu, anh đáp ứng em được không?”

Anh ôm eo cô tâm tình rất tốt: “Nói nghe xem.”

“Cho em một năm thời gian, để em ở lại Bắc Kinh, thăng em làm thiết kế sư, em nhất định làm thành công hai hạng mục lớn, đến lúc đó về tổng bộ, anh thăng em làm chủ nhiệm thiết kế sư.”

Lâm Dịch Xuyên nhíu mày.

An Noãn tiếp tục thuyết phục: “Em biết một năm thời gian rất dài, anh có thể thường xuyên đến Bắc Kinh thăm em, em có thời gian liền bay đi Luân Đôn tìm anh, được không?”

“Em có thể theo anh về tổng bộ, anh có thể trực tiếp thăng em làm chủ nhiệm thiết kế sư.”

An Noãn bĩu môi: “Không được, trong ban quản trị, mấy ông lão này người người đều nhìn vị trí của anh như hồ rình mồi, hận không thể thu nắm đầu được anh, nắm đó để cho em được vào công ty, anh đã mất không ít sức lực, hiện tại anh kêu em về tổng bộ, đừng nói chủ nhiệm thiết kế sư, ngay cả thiết kế sư cũng sẽ không cho em làm. Chỉ có khi em làm ra thành tích cho bọn họ thấy, bọn họ mới không có ý kiến. Lâm Dịch Xuyên, anh nhẫn nại chút đi, một năm rất nhanh sẽ đi qua, em nhất định làm ra thành tích cho anh xem.”

An Noãn ngừng lại nói thêm một câu: “Sau một năm, nếu em thành công, sẽ gả cho anh.”

Đôi mắt Lâm Dịch Xuyên sáng lên như ánh nắng hỏi: “Thật sự?”

An Noãn thành thật gật gù đầu: “Em cam đoan.”

“Tốt, anh đáp ứng em, trước tiên làm thiết kế sư của công ty, anh tin tưởng năng lực của em.”

An Noãn cho anh một cái kiss thật to, ôm anh kích động: “Em rất hâm mộ anh và Hứa Vi Thần, bất luận đi đến chỗ nào, mọi người thấy các người ánh mắt đều sùng bái tôn kính, em cũng vẫn kỳ vọng mình có thể có một ngày như vậy, lần này hạng mục hợp tác cùng Mạc thị, đã cho em nhiều kinh nghiệm, em cảm thấy em có thể làm được, em có thể.”

Lâm Dịch Xuyên rất là bất đắc dĩ cười cười.

Mấy năm nay, cố gắng của cô anh đều nhìn thấy. anh cũng biết giấc mộng của cô là làm một thiết kế sư, bởi vậy anh luôn luôn cho cô cơ hội, cổ vũ cô tham dự thiết kế, thậm chí kêu cô độc lập hoàn thành nhiệm vụ. Có cơ hội, có chăm chỉ, cô tiến bộ rất nhiều.

Một năm thời gian có lẽ rất dài rất lâu, dù sao cũng đợi đã nhiều năm, thêm một năm nữa cũng không sao.

“Lâm Dịch Xuyên, anh tài giỏi như vậy, em biết em cố gắng như thế nào cũng không đạt được thành tựu của anh, nhưng em nghĩ mình cố gắng rút ngắn khoảng cách với anh chút, gần chút nữa, càng ngày càng gần. Em không muốn có một ngày trong hôn lễ của chúng ta, tất cả mọi người thì thầm sau lưng cô bé lọ lem này không xứng với Aaron.”

Lâm Dịch Xuyên xoa xoa tóc cô sùng nịnh nói: “Đưa ngọc, Lâm Dịch Xuyên anh muốn phụ nữ, ai dám nói không.”

Bởi vì yêu cô, bởi vậy tôn trọng cô, cho cô tất cả những gì cô muốn.

“Rừng già, ngày mai có thể đi với em một ngày nữa không? Em muốn đưa anh đến một nơi.”

Lâm Dịch Xuyên nhéo nhéo má cô: “Đừng nói một ngày, cả đời đều được.”

--

Ngày hôm sau, An Noãn đưa Lâm Dịch Xuyên đến Giang thành, ở trên máy bay, Lâm Dịch Xuyên liền hỏi: “Quê nhà của em?”

An Noãn gật gật đầu: “Đưa anh đi gặp cha mẹ em.”

Đến mộ, hai người vẫn mười ngón đan xen.

“Mẹ em bởi vì khó sinh nên qua đời, cha em cũng chết khi em hai mươi hai tuổi.”

Lâm Dịch Xuyên không tự giác nắm chặt tay cô. Hai người quỳ trước mộ An Hồng Minh.

“Cha, đây là người còn đã nói với cha, Lâm Dịch Xuyên, không nghĩ nhanh như vậy đã đưa anh ấy đến gặp.”

Lâm Dịch Xuyên cũng đối với mộ bia nghiêm trang nói chuyện: “Cha, mẹ.....”

An Noãn đánh anh một cái oán giận: “Cái gì cha mẹ, bây giờ còn không phải, kêu bác trai bác gái.”

Lâm Dịch Xuyên lơ đãng, ôm vai cô thâm tình nói: “Sớm muộn gì cũng phải kêu, hiện tại không gọi cha mẹ, về sau khó sửa miệng.”

An Noãn bĩu môi, lười quan tâm anh nữa.

“Cha, mẹ, cảm ơn hai người đã đưa An Noãn đến thế giới này, đem cô ấy giao cho con, xin hai người yên tâm, con sẽ nắm tay cô ấy, vĩnh viễn không buông, cả đời đều thương cô ấy, yêu cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy.”

“Nói làm gì những lời thật buồn nôn nha!” Hốc mắt An Noãn cay cay.

Lâm Dịch Xuyên nắm tay cô đặt trước ngực mình: “Mỗi một câu anh nói đều thật tình, An Noãn, anh yêu em.”

An Noãn kìm lòng không được ôm lấy anh, giọng khàn khàn nói: “Cảm ơn anh, không những yêu em, còn tôn trọng em.”

--

Sau đó, Lâm Dịch Xuyên muốn cùng An Noãn ở Giang thành chơi hai ngày, anh muốn hiểu rõ thành thị mà cô đã sống từ nhỏ đến lớn.

An Noãn đưa anh đến trường tiểu học, trung học, đại học của cô.

Ở trong vườn của trường đại học, bên ngoài của Lâm Dịch Xuyên dẫn tới mấy cô gái liên tục nhìn về phía bọn họ, còn bàn luận sôi nổi.

An Noãn thực không thoải mái, Lâm Dịch Xuyên lại rất bình tĩnh.

“Em có thể nói cho anh biết, vì sao em không tốt nghiệp đại học?”

An Noãn xấu hổ nhú nhú mày: “Anh xác định anh muốn biết?”

“Anh muốn biết tất cả về em.”

“Được rồi, em nói anh biết, nhưng em sợ khi anh biết, sẽ không cần em nữa.”

Lâm Dịch Xuyên xi cười ra tiếng, càng phát ra hảo cảm.

“Trước kia em rất xấu, em dùng dao đâm bị thương một người, đại học không tốt nghiệp vì ngồi tù.”

“Đâm bị thương một người? Đàn ông? Phụ nữ?”

“Một người phụ nữ.”

Lâm Dịch Xuyên nhú mày thật chặt: “Vì tình phạm tội?”

An Noãn thành thật gật gật đầu.

Lâm Dịch Xuyên thét lớn một tiếng: “Tốt nhất đừng để anh gặp người đàn ông kia, nếu không anh nhất định sẽ giết anh ta.”

“Anh không chán ghét em?”

“Chán ghét, anh chán ghét trong lòng em từng có người khác.”

Rất nhiều năm không tới trường học, trường học thay đổi làm cho An Noãn giật mình, cô đã hoàn toàn không nhận ra. Căn tin, lớp học, ký túc xá, tất cả

đều thay đổi. Trong đó làm người ta chú ý nhất chính là một kiến trúc hùng vĩ, đồ thư quán.

Ngay cả thiết kế sư nổi tiếng như Lâm Dịch Xuyên cũng không tự giác gật đầu khen: “Đồ thư quán này thiết kế rất tốt.”

“Chắc chắn, không đơn giản, có thể được anh khen, thật đúng là không phải kiến trúc bình thường.”

“Đồ thư quán này thiết kế mất không ít tâm tư. Cũng tốn rất nhiều tiền. Trường học của các người thật là có tiền.”

“Ừ, phòng chừng là có người quyên tặng, trường học nào có nhiều tiền như vậy.”

Lâm Dịch Xuyên đột nhiên có một ý tưởng: “Nếu không anh cũng quyên cho trường học cũ của em cái gì, sân vận động thể nào?”

“Biết anh nhiều tiền, giữ lại mai một mua nhẫn kim cương cho em đi.”

Lâm Dịch Xuyên ha ha cười ra tiếng, tiếng cười rất là sang sảng, sát có chuyện lạ nói: “Nhẫn kim cương đã sớm mua, người nào đó lúc trước không chịu mua.”

“Em là bị anh hù dọa, đâu có ai chưa có thời gian yêu đương, trực tiếp cầu hôn.”

Lâm Dịch Xuyên nhướn mày thật cao: “Chúng ta ở bên cạnh nhau cũng nhiều năm chẳng lẽ không tính là yêu đương, như thế nào mới tính?”

“Hẹn hò, nắm tay, hôn môi, như vậy gọi là yêu đương.”

Lâm Dịch Xuyên đột nhiên kéo vai cô xấu xa nói nhỏ vào tai cô: “Có phải còn có makelove?”

“Cút!” An Noãn một cước đá anh.

--

Giang thành là một địa phương nhỏ, An Noãn không nghĩ tới sẽ ở đây gặp lại La Hiểu Yên.

Cô và Lâm Dịch Xuyên đến một quán cơm nhỏ ăn cơm, anh nói muốn nếm thử khẩu vị của Giang thành, trùng hợp là, La Hiểu Yên là phục vụ ở đây.

Khi cô đến bàn An Noãn, hai người đều giật mình.

“An..... Noãn.....”

An Noãn mím môi trả lời: “Chị Hiểu Yên, thật đúng lúc.”

“Giang thành lớn như vậy, ở đâu đều có thể gặp lại, sao cô lại về đây, vị này là?”

La Hiểu Yên nhìn Lâm Dịch Xuyên hỏi An Noãn.

An Noãn cười giới thiệu: “Đây là bạn trai tôi Lâm Dịch Xuyên.”

“Xin chào.” Lâm Dịch Xuyên rất lịch sự chào hỏi La Hiểu Yên.

“Các người quen nhau bao lâu rồi? Sắp kết hôn?”

Bao lâu, An Noãn trong khoảng thời gian tính không được.

Lâm Dịch Xuyên ôm vai cô cười trả lời: “Đã nhiều năm, vốn đã phải kết hôn nhưng tiểu thư này còn muốn khảo nghiệm tôi một năm nữa.”

“Thật tốt. Các người từ từ ăn, bữa cơm này tôi mời.”

“Điều này sao không biết xấu hổ.”

“An Noãn, nếu còn coi tôi là bạn đừng từ chối.”

Cuối cùng, ăn xong bữa cơm, An Noãn vẫn thanh toán tiền. Rất nhiều thời điểm, phân rõ một chút cũng tốt.

Lúc bọn họ rời đi, La Hiểu Yên ở bên tai cô ý vị thâm trường nói một câu: “An Noãn, tôi chỉ muốn nói, mạng cô thật tốt.”

Ở khách sạn Giang thành một đêm, ngày hôm sau, Lâm Dịch Xuyên trực tiếp bay đi Luân Đôn, An Noãn về Bắc Kinh.

Mới đầu Lâm Dịch Xuyên kiên trì muốn đưa cô về Bắc Kinh, An Noãn chết sống không chịu.

“Em ghét cảnh ly biệt, chúng ta ai cũng không đưa ai, đều tự mình đi.”

Cuối cùng hai người ở sân bay hưng hăng hôn đối phương, tự mình lên máy bay.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Chương 89.2

Chương 89.2 Về đến Bắc Kinh, An Noãn vội vàng tập trung làm việc, trở thành chủ nhiệm thiết kế sư của JM ở Bắc Kinh.

Lúc mới bắt đầu Hứa Vi Thần luôn trêu chọc cô: “Tôi nói này cô vẫn trở về chuyên tâm làm chủ tịch phụ nhân của cô đi, ở đây vất vả chịu khổ làm gì nha. Một người phụ nữ, ra ngoài tìm việc làm gì cho vất vả.”

Anh vẫn nghĩ An Noãn đang giận dỗi với Lâm Dịch Xuyên. Dần dần, anh cũng bị thái độ làm việc của An Noãn làm đả động, nha đầu này thì ra đang làm thật. Vẫn biết cô rất cố gắng, lúc này lại càng liều mạng hơn.

Tình yêu thì ra cũng không đơn giản, làm người phụ nữ bên cạnh Lâm Dịch Xuyên còn áp lực hơn.

Hứa Vi Thần cũng bắt đầu thật tâm đối đãi, đưa cho An Noãn đoàn thiết kế sư ưu tú nhất.

“An Noãn, có một hạng mục lớn muốn giao cho cô, công ty đầu tư Thần Phong chuẩn bị sửa sang lại toàn bộ hai mươi tầng lầu, mời chúng ta thiết kế.”

An Noãn nhướn mày hỏi: “Cái này cũng gọi là hạng mục lớn?”

“Đương nhiên là có nguyên nhân, lão tổng của công ty này bối cảnh rất lớn, nghe nói là con của một cán bộ Trung Ương, nếu có quan hệ tốt với anh ta, tuyệt đối có lợi cho sự phát triển của cô ở Bắc Kinh, ở Trung Quốc không phải nói chuyện gì cũng cần phải có quan hệ sao? Trước mắt chính phủ một số kiến trúc bình thường đều do công ty trong nước làm, rất nhiều đều là trực tiếp giao cho trường cao đẳng làm. Còn nhưng công trình kiến trúc lớn thì trực tiếp mời thiết kế sư đạt giải thưởng lớn của quốc tế, nếu cô có hậu thuẫn, cũng được tham gia vào, cho dù cô chỉ là một thiết kế sư nhỏ cũng sẽ dễ dàng được mấy lão trong ban quản trị tán thành.”

“Được rồi, hạng mục này tôi làm.”

Hứa Vi Thần thường thức cười cười: “Quả nhiên là một người phụ nữ thông minh, sáng mai chín

giờ đến công ty đầu tư Thần Phong họp, người của bọn họ sẽ hướng dẫn cô.”

“Tôi là một người mới, bọn họ có thể tin tưởng tôi sao?”

Hứa Vi Thần vỗ vỗ đầu cô cười nói: “Nha đầu, trăm ngàn lần không thể đánh mất sự tự tin, cô phải

biết rằng tập đoàn Mạc thị tập đoàn ở Trung Quốc có sức ảnh hưởng rất lớn, ngay cả hạng mục khách sạn của tập đoàn Mạc cô cũng làm, còn có ai dám không tin cô. Nói thật với cô, đối phương chủ động chỉ định cô làm thiết kế sư chính.”

“Thật sự? Tôi cũng nổi tiếng ở Trung Quốc như vậy sao?”

--

An Noãn còn đang âm thầm cao hứng, kết quả ngày hôm sau đến công ty Thần Phong, thấy ông chủ của họ, An Noãn mới sáng tỏ.

“Mỹ nữ, chúng ta lại gặp nhau. Tôi là Thẩm Thần Phong CEO của công ty đầu tư Thần Phong.”

An Noãn cảm thấy hối hận, theo bản năng cô cảm thấy người đàn ông này không thể trêu chọc. Nhưng đã lên thuyền giặc, cô còn có thể giữa đường kêu ngừng lại sao?

An Noãn nở nụ cười xã giao bắt tay với anh: “Tôi là An Noãn thiết kế sư của JM ở Bắc Kinh.”

“Tôi biết, đã sớm biết về cô, thiết kế sư mỹ nữ.”

An Noãn theo thói quen nhún mày, thói quen xấu này hình như là học được của Mạc Trọng Huy.

Trong hội nghị, quản lý lãnh đạo được phân công giới thiệu đơn giản với An Noãn về tình huống cơ bản của công ty, và đưa ra yêu cầu của bọn họ.

An Noãn vừa viết lại vừa nhớ kỹ, cũng đưa ra ý kiến của mình. Toàn bộ quá trình hội nghị, tầm mắt nóng rực của Thẩm Thần Phong hầu như muốn thiêu

cháy cô.

An Noãn cố ý không nhìn tới anh, cho đến cuối cùng, mới nhìn anh nói: “Thẩm tổng, chiều nay tôi sẽ đưa đoàn thiết kế sư đến khảo sát, trong vòng một tuần sẽ đưa ra bước đầu phương án của chúng tôi.”

Thẩm Thần Phong cười cười: “Năng lực của An tiểu thư tôi tuyệt đối tin nhiệm, nếu không cũng sẽ không chỉ định cô thiết kế. Làm việc thì làm việc, cơm cũng phải ăn, cùng đi ăn một bữa cơm đi.”

An Noãn uyển chuyển cự tuyệt: “Lòng tốt của Thẩm tổng tôi nhận, nhưng tôi phải về công ty còn có việc.”

“An tiểu thư cự tuyệt tôi trước mặt nhiều người như vậy, có phải không cho tôi chút mặt mũi?”

Thẩm Thần Phong thấy An Noãn xấu hổ cười nói: “Đi thôi, cho dù bận rộn đi nữa, cũng phải dành thời gian ăn cơm.”

--

Cơm trưa được đặt tại một khách sạn lớn, bọn họ vừa đến cửa quản lý đã tự mình đón tiếp, khom lưng chào Thẩm Thần Phong ‘Thẩm thiếu’.

Phòng Vip, một bàn tròn lớn ngồi đầy nhân. An Noãn ghét nhất xã giao, nhưng đôi lúc cũng tránh không được. Chỗ ngồi của cô tự nhiên bị an bài bên cạnh Thẩm Thần Phong. Lãnh đạo của công ty người người đều tinh mắt, ai cũng nhìn ra Thẩm Thần Phong có hứng thú với An Noãn. Mọi người tận dụng mọi biện pháp tác hợp họ.

“An tiểu thư, Thẩm tổng của chúng tôi rất xem trọng cô, có phải cô nên cùng Thẩm tổng uống một ly?”

Khương Lâm nom nóp lo sợ, biện hộ thay An Noãn: “Thẩm tổng, từ lượng của An tiểu thư không tốt, tôi thay cô ấy kính anh một ly.”

Thẩm Thần Phong không hờn giận liếc mắt nhìn anh.

Một lãnh đạo của công ty Thẩm Phong nhảy bèn vội vàng nói: “Khương quản lý, anh như vậy không đúng rồi, có vẻ An tiểu thư thực không có thành ý thôi? Cô ấy là đang khinh thường Thẩm tổng.”

An Noãn hít sâu một hơi, tự rót một ly rượu nâng lên: “Thẩm tổng, ly rượu này tôi kính anh, cảm tạ anh đã cho JM của chúng tôi cơ hội, cho tôi cơ hội.”

An Noãn nói xong ngửa đầu uống cạn. Thẩm Thần Phong khoé miệng giờ giờ lên, rất phong độ.

“Thẩm tổng, vì chiều nay còn phải làm việc, hôm nay không thể uống tiếp, lần sau có cơ hội nhất định sẽ uống thật say với anh.”

Thẩm Thần Phong cười nhạt nói: “Nhất định có cơ hội, đến lúc đó hy vọng An tiểu thư không nuốt lời.”

Thẩm Thần Phong đã nói như vậy, về sau cũng không ai dám lỗ mãng. Thời gian còn lại, không còn ai bức An Noãn uống rượu nữa, chỉ đơn giản ăn cơm nói chuyện phiếm.

Đề tài thủy chung xoay quanh An Noãn, mọi người đều rất ngạc nhiên về quá khứ của An Noãn. Còn có người uyển chuyển hỏi thăm tình cảm của cô. An Noãn thân nhiên nói với họ, cô có bạn trai, đang ở nước ngoài công tác, tình cảm của hai người rất ổn định.

Có người truy vấn bạn trai cô đang làm việc gì, An Noãn chỉ nói giống mình.

Cũng không phải phân cao thấp cái gì, An Noãn chỉ không muốn đem tên Lâm Dịch Xuyên ra, mặc công người ta cảm thấy cô có ngày hôm nay là dựa vào đàn ông, mà không phải thực lực của mình. Cô cũng không muốn bởi vì Lâm Dịch Xuyên, mà người ta nhìn cô bằng cặp mắt khác.

Một ly rượu mà thôi nhưng An Noãn lại thấy đầu choáng váng. Cô không thể không thừa nhận, từ lượng của mình quá kém. Lấy cớ đi toilet, cô dùng nước rửa mặt, hy vọng mình tỉnh táo chút.

Từ toilet đi ra, đúng lúc đụng đối diện với Mạc Trọng Huy đang đi tới.

Mạc Trọng Huy theo bản năng nhíu mày, cước bộ nhanh hơn đi tới trước mặt An Noãn trầm giọng

hỏi: “Sao em lại ở đây?”

An Noãn cười: “Đến khách sạn đương nhiên là ăn cơm.”

“Em uống rượu?”

“Uống một ly nhỏ, xã giao, không có biện pháp.”

Mạc Trọng Huy nhíu mày càng chặt bình tĩnh hỏi: “Đang xã giao với ai?”

“Là bạn của anh, công ty Thẩm Thần Phong, gần đây chúng tôi đang hợp tác một hạng mục mới. Không nói nữa, tôi đi ra đã lâu, cần phải

trở về.”

An Noãn trở lại phòng, Thẩm Thần Phong trêu chọc cô: “An tiểu thư, tôi còn nghĩ bữa cơm này cô ăn không được thoải mái, nên bỏ đi.”

“Thẩm tổng lại nói đùa.”

Bữa ăn chấm dứt, An Noãn trở lại công ty, đầu tiên là kêu mọi người họp, tiếp theo liền đi khảo sát, thời gian sắp xếp đầy áp.

Bên kia, Thẩm Thần Phong vừa trở lại công ty, liền nhận được điện thoại của Mạc Trọng Huy, hẹn anh buổi tối gặp mặt.

Treo điện thoại, Thẩm Thần Phong ánh mắt mị lên.

--

Mạc Trọng Huy hẹn Thẩm Thần Phong đến Shine uống rượu, cũng chỉ có hai người bọn họ.

Mạc Trọng Huy không keo kiệt khui hai bình rượu ngon, Thẩm Thần Phong nhin không được

trêu ghẹo: “Xem ra rượu ngon đều bị cậu cất giữ, về sau muốn uống rượu ngon có thể tìm cậu mua không?”

“Hàng không bán, khi nào cậu muốn uống, trực tiếp lại đây lấy.”

“Trên đời này còn có phúc lợi tốt như vậy sao, anh em cảm ơn trước.”

Hai người cạn một ly, Mạc Trọng Huy liền nói thẳng vào chủ đề: “Nghe nói gần đây cậu tính sửa sang công ty?”

“Đúng vậy, địa điểm đã chọn xong, công ty kiến trúc cũng đã chọn.”

“JM?”

Thẩm Thần Phong cười gật đầu, môi mỏng khẽ mở: “Huy tử, chúng ta là anh em, có cái gì cậu cứ việc nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng.”

“Cách xa An Noãn một chút.”

Biểu tình của Mạc Trọng Huy dị thường ngưng trọng, giọng điệu rất kiên định.

Thẩm Thần Phong sợ run hai giây, lập tức bật cười.

“Huy tử, cậu đang đùa với tôi sao? Tôi đã hỏi qua cô ấy, cô ấy nói hai người không quan hệ.”

Ánh mắt Mạc Trọng Huy hơi âm ẩm.

“Huy tử, tôi cũng nói thật với cậu, tôi thực thích cô ấy, lần đó ở quán cơm, là lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, cũng chỉ một cái liếc mắt đã thích. Sau đó tôi lại gặp cô ấy thêm một lần, cô ấy nói không có quan hệ gì với cậu. Bởi vậy tôi quyết định chủ động, hạng mục hợp tác lần này, tôi cố ý tìm JM, chủ động yêu cầu mời cô ấy làm thiết kế sư chính.”

“Cô ấy đã có bạn trai.” Mạc Trọng Huy trầm giọng ngắt lời anh.

“Tôi biết, nhưng tôi không úy kỵ bất cứ đối thủ nào.”

“Bạn trai cô ấy là CEO của tổng công ty JM Aaron Johnson, rất nhanh cũng chính là chủ tịch của JM.”

“Cậu nói cái gì?” Thẩm Thần Phong kích động lên: “Huy tử, cậu không thể vì muốn tôi chết tâm nên biên ra loại chuyện hoang đường này?”

“Tin hay không có thể đi hỏi cô ấy, còn tôi vẫn là câu nói kia, cách xa An Noãn một chút.”

Mạc Trọng Huy nói xong uống cạn ly rượu rồi ném xuống đất, xoay người rời đi.

“Cậu cũng thích cô ấy đúng không?”

Giọng Thẩm Thần Phong âm trầm vang lên sau lưng anh.

Mạc Trọng Huy dùng chân thân nhiên trả lời: “Tôi đã có vị hôn thê.”

--

Trương Húc đứng ở bên ngoài, nghe được bên trong truyền ra tiếng động, anh lo lắng Mạc Trọng

Huy, vừa muốn xông vào, cửa lại từ bên trong mở ra.

“Mạc tiên sinh, anh không sao chứ?”

Trương Húc lau mồ hôi, rất sợ hai vị thiếu gia này ở bên trong đánh nhau.

Mạc Trọng Huy trực tiếp vào thang máy đến tầng cao nhất, Trương Húc nom nớp lo sợ đi theo phía sau anh.

Tầng cao nhất của Shine không cho phép bất cứ người nào lên, toàn bộ một tầng lầu hầu như không có người tới.

Lúc đó, Mạc Trọng Huy mở quán bar này, để riêng một tầng lầu này. Cuối hành lang cuối có một gian phòng, bình thường anh sẽ ở đó.

Trương Húc đang muốn đi vào, Mạc Trọng Huy ngăn lại: “Cậu về đi.”

“Mạc tiên sinh, buổi tối anh còn chưa ăn gì.”

“Bên trong có đồ ăn, cậu về nghỉ ngơi đi.”

Trương Húc nhìn anh như vậy, muốn nói lại thôi, cuối cùng không dám làm trái ý anh, xoay người đi.

Nước lạnh từ vòi sen chảy xuống một cơ thể không có chút độ ấm và một trái tim lạnh như băng tâm.

Bốn năm, chưa từng có một ngày nào có thể đuổi cô ra khỏi trái tim và khối óc của anh. Có người nói, không gặp nhau qua thời gian dài, từ từ sẽ quên đi. Ai có thể tới nói với anh, vì sao anh càng ngày càng muốn cô, nghĩ đến cô, nhớ cô nhiều hơn.

Mỗi lần gặp cô, anh đều hận không thể đem cô kéo vào lòng mình, khám cô vào trong thân thể của mình.

Nghĩ đến mấy năm nay, mỗi ngày cô đều ở bên cạnh một người đàn ông khác, người đàn ông kia sẽ ôm cô, sẽ hôn cô, anh cảm thấy giống như có một bàn tay vô hình mạnh mẽ xé rách tim mình.

Mạc Trọng Huy dùng khăn tắm vây quanh nửa người dưới, đi đến trước gương cầm một lưỡi dao sắc bén, bật lửa hơi cho nóng. Lưỡi dao nhẹ nhàng di chuyển một đường trên ngực liền có một đường dài đỏ tươi xuất hiện.

Ngực anh có vô số vết sẹo, nhiều cái đã lành hẳn chỉ lưu lại một vết mờ nhạt, cũng có vài cái còn rất mới. Anh không phải tự hại mình, anh chỉ muốn dùng đau đớn của thân xác làm giảm bớt nỗi đau trong tim. Chỉ tiếc, bất luận vết thương có sâu bao nhiêu đều không thể bằng một phần vạn nỗi đau trong lòng.

Trong bốn năm, vô số lần anh muốn tìm cô trở về, cho dù có một ngàn lẻ một lý do, cũng sẽ không buông tay. Nhưng, anh không có dũng khí, không còn dũng khí mạnh mẽ đem cô trở về bên cạnh mình, chiếm hữu cô.

--

Thẩm Thần Phong ra khỏi Shine, lái xe về hướng khách sạn An Noãn đang ở.

An Noãn đang ở trong nhà cùng Hứa Vi Thần thảo luận phương án, tiếng chuông điện thoại vang lên, cô không kiên nhẫn tiếp nhận.

“Thẩm tổng, có việc sao?”

“Dưới lầu của khách sạn, tôi chờ cô.”

“Thẩm tổng.....”

Bên kia đầu đã treo điện thoại.

Hứa Vi Thần ái muội nhìn cô cười: “Thẩm Thần Phong? Nhanh như vậy đã muốn đặt quan hệ? Mỹ nữ quả nhiên có sức quyến rũ rất lớn.”

An Noãn đá anh một cái thật mạnh.

“Đi thôi, có lẽ là chuyện công việc.”

An Noãn thay quần áo đi ra ngoài, cô đến đại sảnh, thấy xe thể thao của Thẩm Thần Phong kiêu ngạo đậu trước cửa khách sạn còn anh đang dựa vào xe hút thuốc.

An Noãn hít sâu một hơi, đi qua khách khí hỏi: “Thẩm tổng, anh tìm tôi có việc sao?”

Thẩm Thần Phong ném thuốc xuống đất hỏi thẳng: “Bạn trai cô là ai?”

An Noãn trong khoảng thời gian ngắn không hiểu anh muốn biết cái gì.

“CEO của tổng công ty JM Aaron Johnson, đúng không?”

An Noãn mím môi.

Thẩm Thần Phong đột nhiên dùng sức lay vai cô rống to: “Tôi nói đúng hay không?”

“Đúng, Aaron là bạn trai tôi, chúng tôi đã ở bên nhau rất lâu.”

Thẩm Thần Phong buông thõng hai tay cười lạnh: “Khó trách cô không để tôi vào mắt, tôi còn tưởng sức quyến rũ của mình không đủ.”

“Thẩm tổng.....”

Thẩm Thần Phong phìền não hừ nói: “Đừng gọi tôi Thẩm tổng, nghe xong liền phìền.”

“Vậy muốn gọi anh là gì?”

“An Noãn cô nói cho tôi biết, cô là người phụ nữ của Aaron, vì sao còn chạy đến Bắc Kinh làm việc, đối diện với một bàn đàn ông uống rượu xã giao cười làm lành, cô thích bị coi thường sao?”

An Noãn cũng phát hỏa, găm nhẹ: “Xin anh mở miệng sạch sẽ chút.”

Thẩm Thần Phong bỗng nhiên bị cô đùa nỡ nộ cười, cào cào mái tóc mình cười nói: “Đối với lời nói của miệng tôi cũng không cách nào ngăn được, đừng trách, cô còn chưa trả lời tôi.”

“Bởi vì anh ấy rất tài giỏi, địa vị rất cao, bởi vậy ở bên cạnh anh ấy tôi có áp lực, tôi muốn làm ra một chút thành tích, có một ngày có thể trở thành chủ nhiệm thiết kế sư ở tổng bộ JM, về sau lúc chúng tôi ở bên nhau, không đến mức bị người ta nói thực không chịu nổi.”

“Chỉ cần anh ta nói một câu, chủ nhiệm thiết kế sư ở tổng bộ JM, còn không phải chuyện dễ dàng sao.”

“Không, mấy người trong ban quản trị luôn lấy tôi làm cái cớ nhắm vào anh ấy, tôi không muốn trở thành phìền não của anh ấy.”

“Đây là tình yêu trong truyền thuyết sao?” Thẩm Thần Phong tự giấu nỡ nộ cười: “Tôi mẹ nó lớn như vậy cũng chưa có người phụ nữ nào làm qua một việc gì đó vì tôi, họ ở bên cạnh tôi chỉ vì túi xách hàng hiệu, vì châu báu trang sức.”

“Đó là bởi vì anh chưa gặp được đúng người.”

“Đúng vậy, tôi gặp một cô gái tốt, nhưng người ta đã là hoa có chủ. Ai, vì sao tôi không gặp cô sớm một chút.”

An Noãn bĩu môi: “Thẩm tổng, hiện tại đã khuya, anh về nghỉ ngơi đi.”

Thẩm Thần Phong vỗ nhẹ chụp đầu cô nói: “Từ lần đầu tiên ở quán cơm nhìn thấy cô, tôi tục hai ngày nằm mơ thấy cô, tôi nghĩ đây là lão thiên gia ám chỉ cho tôi. Quên đi, tôi tự nhận mình không phải là đối thủ của Aaron, nếu có một ngày Aaron không cần cô, nhớ tới tìm tôi.”

An Noãn thấy anh nói đùa, thần nhiên cười cười.

“Đúng rồi, còn có một vấn đề muốn thỉnh giáo cô, cô và Mạc Trọng Huy rốt cuộc có quan hệ gì?”

An Noãn đang muốn mở miệng, Thẩm Thần Phong cảnh cáo cô: “Đừng lấy đối tác làm ăn làm cớ lừa dối tôi, cẩn thận tôi tra ra chi tiết sẽ đưa cho bạn trai cô xem.”

An Noãn đề mi tâm, bình tĩnh nói: “Tôi và anh ta có một thời gian ở bên nhau, sau đó bởi vì một vào chuyện thực không thoải mái nên chia tay.”

“Tôi đoán cũng là như vậy, bắt quá cái người đàn ông kia yêu thầm cô.”

Thẩm Thần Phong ý vị thâm trường nói một câu, mở cửa xe thể thao chạy đi.

--

Anh Thẩm đại công tử khó được coi trọng một người phụ nữ, kết quả người ta là hoa có chủ không nói, đối thủ lại rất mạnh. Trận này chưa đánh đã thua từ khi bắt đầu. Thẩm Thần Phong buồn bực hồng rồi.

Lái xe về Thẩm gia biệt thự, hôm nay chỗ nào cũng không muốn đi, thậm chí nghĩ về ngủ, ngủ một giấc tỉnh lại, đem nha đầu quên đi.

Đậu xe trong gara, thấy xe của cha anh Thẩm Diệc Bác, đại bá Thẩm Diệc Bái, anh họ Thẩm Thần Dật đều ở đây.

Anh quên, hôm nay lão gia tử lại triệu tập mọi người mở hội nghị gia đình.

Anh lười quan tâm đến loại chuyện nhảm chán này, tâm tình không tốt tiêu sái vào trong biệt thự, người hầu thấy anh nhiệt tình chào hỏi: “Tiểu thiếu gia, cậu đã về.”

“Gia gia lại mở hội nghị gia đình?”

Người hầu cười gật gật đầu.

“Lại là tìm cô em họ kia? Thật đúng là đủ nhảm chán, đã nhiều năm nay cả đại bá tìm khắp nơi cũng không thấy người, khẳng định đã chết.”

“Tiểu thiếu gia, lời này trăm ngàn đừng để lão thủ trưởng nghe được, bằng không sẽ đánh cậu.”

“Không sao cả, da dày, dù sao bị đánh riết cũng thành thói quen.”

Thẩm Thần Phong cà lơ phất phơ nói xong lên lầu về phòng mình.

Trong thư phòng,

Thẩm lão thủ trưởng đang chỉ chỉ bộ dạng kích động, giọng nói hùng hậu cho thấy phong phạm năm đó: “Gần đây thấy Mạc lão nhân sinh bệnh, ta cũng cảm khái vạn phần, cũng may mấy năm nay tôn tử của ông ấy luôn ở bên cạnh, cho dù chết đi cũng không có gì tiếc nuối. Có lẽ một ngày nào đó ta cũng sẽ phát bệnh, ta thực sợ đến ngày ta chết đi cũng không gặp được cháu ngoại của ta.”

“Cha, cha đừng nói vậy, sức khỏe cha còn rất tốt.”

“Lớn tuổi rồi không thể nói trước được gì.” Lão gia tử thở dài: “Càng già càng phát hiện mình rất

ngao cổ, năm đó ta vì cái gì phản đối Diệc Như gả cho người đàn ông kia, nếu ta không phản đối Diệc Như có lẽ sẽ không chết. Mấy năm nay, ta đều nhẫn tâm không tra tin tức của con bé, nào biết đầu Diệc Như đã rời khỏi nhân thế.”

Lão gia tử càng nói càng thương tâm: “Còn có cháu ngoại của ta, từ nhỏ đã là cô nhi, còn phải ngồi tù, đây đều là tội lỗi của ta. Các người nhất định phải giúp ta tìm được con bé, cho dù phải trả giá lớn như thế nào cũng phải tìm được cho ta. Cho dù kêu lão nhân quý gối trước mặt con bé, ta cũng muốn cầu được sự tha thứ, để cháu ta nhận tổ về tông.”

“Cha, cha yên tâm, con đã tra được chút tin tức, tin tưởng rất nhanh có thể tìm được người.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Là Cháu Ngoại, Có Sủng Thế Nào Cũng Không Quá Đáng

Làm cho An Noãn thấy may mắn là Thẩm Thần Phong sau đó không làm phiền cô, ngược lại cấp lãnh đạo của công ty Thẩm Phong người người đều nghiêm túc làm việc với cô, An Noãn làm việc cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Gần đây cũng không biết ai lộ ra tin tức, toàn bộ nhân viên đều biết An Noãn là bạn gái của Lâm Dịch Xuyên, hiện tại mọi người đối với cô không phải là hâm mộ, mà là sùng bái và tôn kính. Nếu mọi người đều đã biết, An Noãn cũng vứt bỏ gánh nặng, lúc cùng đồng nghiệp ăn cơm mọi người nói tới Lâm Dịch Xuyên, cô cũng hào phóng thừa nhận.

Công việc bận rộn, không thể tránh làm Lâm Dịch Xuyên ủy khuất, mỗi ngày điện thoại, cô chỉ nói hai ba câu liền tắt máy. Cũng may Lâm Dịch Xuyên cũng không tức giận, ngược lại cổ vũ cô, an ủi cô, điều này cũng cho An Noãn thêm động lực.

Ở hạng mục của công ty Thần Phong, Hứa Vĩ Thần cũng giúp cô rất nhiều, mỗi lần bay về Bắc Kinh, luôn cùng cô tham thảo phương án, thiết kế, bản vẽ, có đôi khi bận rộn với cô đến khuya. Bên cạnh có nhiều người ủng hộ mình, An Noãn cảm thấy hạnh phúc trước nay chưa từng có.

“Noãn, làm việc thì làm việc, nhưng đừng để quá mệt mỏi, nếu không tôi không thể giao phó với Rừng già.”

An Noãn ở thư phòng thiết kế bản vẽ, Hứa Vĩ Thần mang tới cho cô ly sữa.

“Cảm ơn, có thể đổi thành cà phê được không?”

Hứa Vĩ Thần gõ lên trán cô một cái: “Cô nha, làm việc không để ý đến sức khỏe, nếu Rừng già ở đây khẳng định rất đau lòng, sẽ hối hận đã dung túng cô.”

An Noãn cười cười, tiếp tục vùi đầu thiết kế.

Hứa Vĩ Thần rất nhanh pha cà phê mang đến cho cô thuận miệng hỏi: “Lão tổng của Thần Phong có tìm cô nữa không?”

“Không có.”

“Vậy là tốt rồi, chắc mọi người biết người đàn ông sau lưng cô là ai đều chùn bước.”

An Noãn trêu chọc: “Tiếng Trung của anh càng ngày càng tốt nha, không bằng kiếm một người vợ ở Trung Quốc đi, có muốn tôi giới thiệu cho anh không?”

Mặt Hứa Vĩ Thần dài ra tức giận nói: “Tôi là kẻ bất tài, sớm muộn cũng phải về Luân Đôn, tôi cũng không muốn phong lưu trêu trái chọc phải, đến lúc đó muốn chạy cũng không được.”

“Đúng rồi, cuối tuần khách sạn nghỉ dưỡng của tập đoàn Mạc thị chuẩn bị khởi công, bọn họ mời chúng ta và công ty thi công cùng nhau ăn cơm, cô dành chút thời gian tới đó đi.”

An Noãn đơn giản ‘Ừ’ một tiếng, tiếp tục vùi đầu vẽ. Hứa Vĩ Thần đứng thêm một lát, bất đắc dĩ rời khỏi.

phụ nữ ý tưởng có khi cứ làm cho người ta khó có thể nắm lấy , An Noãn như vậy hợp lại, hợp lại được đến đề là cái gì. Cho dù có một ngày cô thành tổng bộ thủ tịch thiết kế sư của JM , đúng là vẫn còn phải gả cấp Lâm Dịch Xuyên . Gả cho Lâm Dịch Xuyên, tương lai cũng nhất định muốn ở nhà giúp chồng dạy con.

Có đôi khi, Hứa Vĩ Thần trong lòng hội tưởng, An Noãn như vậy cố gắng, như vậy hợp lại, thật là vì Lâm Dịch Xuyên sao?

Thần Phong gần đây không có đi tìm An Noãn, liền ngay cả hợp tác hạng mục đều hoàn toàn giao cho cấp dưới, gần nhất đối thủ của anh là toàn cầu nổi danh jm công ty thủ tịch chấp hành quan, làm cho anh cảm thấy vô cùng tự ti, giống nhau một hồi chiến tranh, còn không có bắt đầu, cũng đã thua. Thứ hai Mạc Trọng Huy gần nhất tránh anh tránh cứ nhanh, rốt cuộc huynh đệ một hồi, anh cũng không muốn vì một phụ nữ đắc tội Mạc Trọng Huy.

Các huynh đệ nhìn anh gần nhất tâm tình không tốt, tương tần biện pháp cho anh tìm việc vui, đủ

loại màu sắc hình dạng mỹ nữ giới thiệu rất nhiều, kêu gọi, xinh đẹp , đơn thuần , cuồng dã , Thẩm Thần Phong lại càng xem càng phiến táo.

“Điện tử, hôm nay này cam đoan ngươi thích, sinh viên, vẫn cái chỗ, sạch sẽ lại xinh đẹp, muốn hay không kêu lên vội tới ngươi nhìn một cái?”

Thẩm Thần Phong hừ lạnh một tiếng, trào phúng nói,“Hiện tại phụ nữ, tùy tiện tu bổ cái màng trinh, đi ra chỗ tuyên dương chính mình thì xử nữ, kỳ thật trên giường kinh nghiệm so với ai khác đều phong phú.”

Này một phen nói đậu mọi người cuồng tiếu không ngừng.

“Vậy ngươi nghĩ muốn cái gì dạng phụ nữ?”

Thẩm Thần Phong trước mắt thế nhưng hiện ra An Noãn bộ dáng, xinh đẹp, khí chất, cá tính.

“Đáng chết!” anh thầm mắng một tiếng, mãnh uống một ngụm bia.

“Nếu không tìm mấy người phụ nhân lại đây cho ngươi tuyển?”

Thẩm Thần Phong găm nhẹ,“Cút đi, ta hiện tại nhìn đến phụ nữ liền phiền lòng.”

Tiểu đồng bọn nhóm thờ hốc vì kinh ngạc, có nhân trêu ghẹo nói,“Chớ không phải là tính thủ hướng phát sinh biến hóa ?”

Thẩm Thần Phong không nói lời nào, liều mạng uống rượu, muốn đem chính mình hoàn toàn quá chén, sẽ đem mỡ nhân ảnh theo trong đầu cất bỏ.

Di động tiếng chuông đột nhiên vang lên, vừa thấy là trong nhà dây số, anh có chút phiền não nghe điện

Cha Thẩm cũng vô cùng kích động nói đến,“Thần Phong, chạy nhanh trở về,

lão gia tử có chuyện muốn với ngươi nói.”

anh miễn cưỡng oán giận,“Có cái gì nói không thể ở điện thoại thảo luận, gia đình hội nghị các ngươi vài cái thành viên tham gia là được, trực tiếp đem ta bỏ qua đi.”

“Thật sự là chuyện rất quan trọng, bằng nhanh nhất tốc độ gấp trở về gấp lão gia tử.”

Thẩm Thần Phong còn muốn nói cái gì đó, kia đầu đã muốn tắt điện thoại .

Thật mạnh phát ra một tiếng thở dài khí, anh cầm xe cái chìa khóa đi ra quán bar.

Một đường tiêu xe chạy về Thẩm gia lão biệt thự, phòng khách lý, trường hợp có chút đồ sộ, lão gia tử cầm đầu, đại bá Thẩm cũng bá, đại bá mẫu đậu nhã quyên, đại đường ca Thẩm thần dật, Nhị bá mẫu tiết Ngọc Trân, nhị Đường ca Thẩm thần bằng, phụ thân Thẩm cũng bác, mẫu thân miêu dung, tất cả đều ngồi ở sofa thượng, người người vẻ mặt nghiêm túc.

Thẩm Thần Phong gãi gãi tóc,“Chắc chắc, nhà này đình hội nghị liền thiếu ta một người ? Nhị bá giống như cũng không có tới a?”

Nhị bá mẫu tiết Ngọc Trân cười nói,“Ngươi Nhị bá xuất ngoại phòng vấn , đã muốn hủy bỏ vài cái hội nghị, đang ở gấp trở về trên đường.”

Thẩm Thần Phong nhéo đem hân, ở mẫu thân bên cạnh ngồi xuống, trêu chọc nói,“Có phải hay

không trong nhà ai có ai chết ? Dem mọi người triệu tập mở ra hội nghị khẩn cấp?”

Thẩm cũng bác quát lớn, “Ngươi cho ta còn thật sự điểm, nghe ngươi đại bá nói, có rất chuyện trọng yếu.”

Thẩm Thần Phong không hề cả lơ phát phơ, chuyên chú nhìn về phía đại bá.

Thẩm cũng bác thanh thanh cổ họng, hùng hậu thanh âm cúi đầu mở miệng, “Chúng ta tìm được người em họ .”

Thẩm Thần Phong cười lạnh hai tiếng, lơ đãng hừ nói, “Tìm được tìm đến bá, các người nhận thức tỏ về tông là được, bên ngoài bao nhiêu nhân nhìn trông mong tưởng cùng chúng ta đặt lên điểm quan hệ đâu, lúc này tiện nghi này tiểu cô nương . Ta đối với người nhóm cái kia chút năm xưa chuyện cũ không có hứng thú, sau này loại này sự không cần sẽ đem ta kêu đã trở lại, say rượu lái xe có biết hay không nhiều nguy hiểm.”

“Vô liêm sỉ!”

Lão gia tử quái tượng thật mạnh trên mặt đất gõ một chút, Thẩm Thần Phong rốt cuộc vẫn có chút sợ hãi , anh từng có vài lần bị xao trái qua, có một lần thậm chí ở trên giường nằm một tuần.

“Thần Phong, chúng ta mất tốt đại kinh mới tìm được người em họ, thì ra cô ngay tại chúng ta bên người.”

“Có ý tứ gì? cô ta ở Bắc Kinh?”

Thẩm cũng bác còn thật sự gắt đầu, “Không chỉ có như thế, các người còn quen biết.”

“Ta còn quen biết?” Thẩm Thần Phong cúi đầu cười ra tiếng, “Ta nhận thức nữ hơn, không biết đại bá nói là người nào?”

“Của cô tên gọi An Noãn, hiện tại ở công ty Jm tại Bắc Kinh phân công ty làm thiết kế sư.”

Thẩm Thần Phong nhất thời cảm giác đỉnh đầu một tiếng kinh lôi, anh ‘Đằng’ đứng lên, rống giận, “Như vậy câu huyết kịch tình, các người là ở diễn kịch truyền hình đi, An Noãn là muội muội ta?”

“Thần Phong, đại bá điều tra thật sự rõ ràng, An Noãn, cô theo cha mẹ sống ở Giang thành, hiện tại cha mẹ song vong, còn cùng cùng lão tôn từ huy từ từ có một đoạn cảm tình, bốn năm tiến đến Anh quốc, trở thành nhân viên của công ty JM , không lâu về nước, ở JM Bắc Kinh phân công ty nhậm chức. Gần nhất với người công ty còn có cái hợp tác hạng mục.”

“Đủ!” Thẩm Thần Phong đánh gãy Thẩm cũng bác trong lời nói, anh thích cô, đột nhiên trong lúc đó biến thành em họ, ai tới nói cho anh này bị kịch tình chương là như thế nào phát sinh .

Lão gia tử than nhẹ một hơi, ám ám thanh âm nói, “Ta nợ của cô nhiều lắm, ta nghĩ dùng ta còn sót lại không nhiều lắm điểm ấy sinh mệnh đến hảo hảo bù lại cô, trân trọng cô.”

“Đây là chuyện của ngươi, đem ta kêu trở về làm cái gì?” Thẩm Thần Phong giọng điệu rất kém cỏi, anh trong khoảng thời gian ngắn khó có thể nhận như vậy tàn khốc sự thật.

Thẩm cũng bác nghiêm túc nhắc anh, “Thần Phong, không thể như vậy! Phải lễ phép cùng gia gia

nói chuyện. Chúng ta đều muốn bù lại cô, muốn cho cô nhận thức rõ về tông, khả lại sợ hãi An Noãn nhất thời không tiếp thụ được, sợ dọa đến đứa nhỏ, cho nên muốn từ từ sẽ đến. Từ lúc biết An Noãn ngay tại bên người, lão gia tử vạn phần muốn gặp cô, bởi vậy đem người tìm trở về, người tới an bài An Noãn cùng mọi người gặp mặt.”

Thẩm Thần Phong cười lạnh, “Ta không lớn như vậy mặt mũi, ta cùng cô chẳng qua là hợp tác đồng bọn ta không quen.”

Thẩm Thần Phong rống hoàn, chạy rời khỏi biệt thự.

Bên ngoài gió lạnh gào thét, anh lái xe mạn vô mục đích bay nhanh, bốn năm tiền lão gia tử phải đi Giang thành đi tìm cô, lúc ấy không tìm. Gần nhất, từ lúc biết dùng lão gia tử không vài ngày sống, lão gia tử cũng bắt đầu lo lắng khỏi chính mình, mệnh đại bá đi tìm

anh muội muội có thể là bất luận kẻ nào, khả vì cái gì nếu An Noãn.

Tuy rằng anh cùng An Noãn không có khả năng, khả vậy không nghĩ cô trở thành chính mình muội muội, làm cho như vậy khả năng trở thành vĩnh không có khả năng.

anh không biết chính mình vì cái gì muốn sinh khí, trong lòng rất khó quá.

Lão gia tử dưới trướng có tam tử nhất nữ, nữ nhi nhỏ nhất, đều nói nữ nhi là phụ thân kiếp trước tình nhân, tuổi trẻ thời điểm, lão gia tử liền sủng này nữ nhi, cơ hồ thiên thiên đều mang theo trên người, chẳng sợ đến tình ngoài khảo sát, anh đều phải mang theo cô. Khả năng cũng là nguyên nhân này, nữ nhi sau lại vì phạm anh ý nguyện, làm cho anh vạn phần đau lòng, một cái sinh khí, cùng cô đoạn tuyệt phụ nữ quan hệ. Nhiều như vậy qua tuổi đi, anh nhẫn tâm không đi tìm quá cô.

Lão thiên gia đại khái ở trả thù anh, ba cái con, mỗi người cho anh sinh cái tôn tử, ngay cả cái cháu gái bóng dáng đều nhìn không tới. Theo tuổi càng lúc càng lớn, anh cũng càng phát ra tưởng niệm chính mình nữ nhi.

Bốn năm tiền, rốt cục hạ quyết định quyết tâm đi tìm cô, được đến tin tức quả thật cô đã muốn rời đi nhân thế, lão gia tử đem chính mình nhốt tại thư phòng khóc suốt một đêm.

Hiện tại cũng chỉ còn lại một cái bảo bối ngoại tôn nữ, nhưng như thế nào tìm khắp không đến nhân. anh thậm chí nghĩ đến từ phía trước cũng không thấy được cô, lão thiên gia đột nhiên lại đem cô đuổi về anh bên người.

An Noãn đem chu cả đêm thời gian không đi ra, chuẩn bị cùng Hứa Vĩ Thần cùng đi phó ước. Lại lâm thời nhận được Thẩm Thần Phong điện thoại, Thẩm Thần Phong ở điện thoại kia đầu thực nghiêm túc thông tri cô, có làm việc thượng chuyện muốn tìm cô nói chuyện. An Noãn hỏi cũng không thể được sửa thiên, Thẩm Thần Phong một ngụm từ chối, nói cho cô chỉ có đêm nay có rảnh.

An Noãn không có biện pháp, đành phải tìm Hứa Vĩ Thần cầu cứu.

Hứa Vĩ Thần nhíu nhíu mày đầu, không hồn giận nói, “Thẩm Thần Phong sao lại thế này, thứ tự đến trước và sau quy tắc anh không hiểu, đều đáp ứng Mạc thị, hiện tại lỡ hẹn người ta nghĩ như thế nào

ngươi.”

Sau lại Hứa Vi Thần cùng Mạc thị liên hệ, Mạc thị cao tăng rất phối hợp đem thời gian diễn sau một giờ.

Hứa Vi Thần treo điện thoại, nhún vai, “Đời này là khẳng định không có khả năng, nhiều như vậy lãnh đạo không có khả năng phối hợp ngươi một người, bọn họ đã muốn thực nê tình, bữa tối thôi sau một giờ, chính ngươi nhìn bạn.”

An Noãn trước lái xe đi Thẩm Thần Phong đình khách sạn.

cô trước tiên thập phần chung tời, Thẩm Thần Phong đã muốn ở bên ngoài chờ cô, về mặt nghiêm túc biểu tình.

“Thẩm tổng.” An Noãn cười chào hỏi.

Thẩm Thần Phong khoe miệng rút trừu, “Đi thôi.”

Thẩm Thần Phong dẫn cô đến khách sạn vip phòng, đẩy cửa ra đi vào, An Noãn hoàn toàn giật mình ở, thiệt nhiều kỳ quái nhân, người người đều ở còn thật sự đánh giá cô, nhất là ngồi ở chủ vị này lão nhân, nhìn của cô biểu tình cơ hồ đều phải khóc đi ra. An Noãn tái nhìn kỹ một chút, cơ hồ dọa ra một thân hãn, này lão nhân không phải là...

An Noãn cước bộ đồn ở cạnh cửa, không dám đi phía trước.

“Thẩm tổng, chúng ta có phải hay không đi nhầm?”

“Không đi nhầm, lại đây cho ngươi giới thiệu.”

Thẩm Thần Phong lôi kéo cánh tay của cô, lập tức đi tới lão gia tử trước mặt, “Đây là ông nội của ta.”

An Noãn vừa đứng đến lão gia tử trước mặt, lão nhân gia nước mắt mãnh liệt chảy ra, vô cùng kích động lại khoa trương hô, “Đứa nhỏ, cháu của ta, ngươi cùng mẹ ngươi bộ dạng quá giống, quá giống.”

Thẩm Thần Phong mày hơi hơi súc súc, nguyên bản đầu có mỗi người đều bảo trì trấn định, bình tĩnh ăn đồn bữa cơm đoàn viên. Nào biết đầu rằng lão gia tử hoàn toàn không chế không được chính mình cảm xúc.

Đậu nhũ quyền chạy nhanh giúp đỡ lão gia tử tọa hạ, ở cô bên tai thấp giọng nói, “Ba, ba bình tĩnh đã, đầu có không chuẩn kích động.”

Lão gia tử một lần nữa tại vị tử ngồi hạ, ánh mắt nháy mắt không nháy mắt nhìn An Noãn.

Thẩm Thần Phong dẫn An Noãn tiếp tục giới thiệu, “Đây là ta đại bá, ta đại bá mẫu, ta đại biểu ca.

Đại bá cùng đại biểu ca đều ở Thẩm Dương quân khu.”

An Noãn cảm thấy mạc danh kỳ diệu.

Thẩm Thần Phong dẫn cô tiếp tục giới thiệu, “Đây là ta Nhị bá, Nhị bá mẫu, nhị biểu ca, Nhị bá hãn là không cần giới thiệu đi, chính ngươi xem đi.”

An Noãn nhìn nhìn này uy nghiêm đàn ông, điện thị thượng mỗi ngày đều có thể nhìn đến nhân, giờ

phút này anh thế nhưng đối chính mình lộ ra hiền lành tươi cười, An Noãn sợ tới mức hai chân xụi lơ,

cơ hồ muốn rồi ngã xuống

“Thầm..... Chủ.....”

An Noãn ngay cả câu đầy đủ trong lời nói đều nói không được.

Thầm Thần Phong than nhẹ một hơi, lôi kéo anh đến cha mẹ trước mặt, giới thiệu nói, “Đây là cha ta, ta mẫu thân, cha ta ở Bắc Kinh quân khu.”

Giới thiệu hoàn sở hữu nhân, An Noãn chất phác đứng, tầm mắt ở lão gia tử cùng Thầm Thần Phong Nhị bá trong lúc đó qua lại.

“Ta giới thiệu xong rồi, ông nội, ngài chính mình cùng cô nói đi.”

Lão gia tử nước mắt còn tại lưu, này làm sao là từng quát tháo chính giới lão lãnh đạo.

“Đưa nhỏ, đến, đến gia gia bên người đến.”

An Noãn vẫn không nhúc nhích, cô hoàn toàn muốn làm không rõ ràng lắm hiện tại là cái gì tình trạng.

Lão gia tử nóng nảy, chính mình đi tới dùng sức cầm tay cô. An Noãn tưởng rút về, nhưng lão nhân gia nắm thật sự nhanh.

“Ngươi kêu An Noãn?”

An Noãn gật đầu.

“cha ngươi có phải hay không tên An Hồng Minh?”

An Noãn vẻ mặt ngưng trọng gật gật đầu.

“mẹ ngươi có phải hay không tên Thầm cũng như?”

An Noãn lần này mày mặt nhăn càng nhanh, “Ngài như thế nào biết cha mẹ tôi?”

“Đưa nhỏ, ta là ông ngoại ngươi, ngươi là cháu ngoại ta.”

An Noãn theo bản năng rút tay lại, lui ra phía sau vài bước.

“Đưa nhỏ, ngoại công thực xin lỗi ngươi, năm đó là ta rất cố chấp, ta phản đối cũng như cùng phụ

thân ngươi cùng một chỗ, mới có thể làm cho mất đi các ngươi, hiện tại cha mẹ ngươi đã mất, ta sẽ chiều cố ngươi, cho ngươi toàn thể giới tốt nhất hết thảy.”

An Noãn sợ tới mức liên tục lui về phía sau, cúi đầu nói một câu, “Thực xin lỗi, tôi không có ông ngoại, ngài nhận nhầm người rồi.” cô nói xong chạy rồi khỏi phòng.

Lão gia tử quá đau lòng, hôn mê bất tỉnh.

An Noãn dùng sức chạy, dùng sức chạy, cô cố nào muốn chạy nhanh hơn một ít, không cho bất

lện kẻ nào đuổi theo của cô Thầm Thần Phong vẫn đuổi theo, một phen chế trụ cánh tay của cô, cúi đầu la lên, “An Noãn.”

“Thầm Thần Phong, ngươi nói cho ta biết, tất cả không là thật đúng không?”

Thầm Thần Phong mày thâm ninh, đột nhiên rít gào ra tiếng, “Tôi con mẹ nó cũng hy vọng này hết thảy đều là giả, trên đời này nào có trùng hợp như vậy chuyện, tôi thích cô, cuối cùng thế nhưng

thành em họ, lão thiên gia là ở đâu ta sao?”

“Thực xin lỗi, ta nghĩ một người yên lặng một chút.”

An Noãn dùng sức đẩy ra anh, chạy ra khỏi.

Thẩm Thần Phong đuổi theo hai bước, chung quy không có dũng khí truy đi xuống.

An Noãn điên rồi dường như ở trên đường cái bên chạy, cô vốn không có mẹ, ba

nói cho cô, mẹ sinh cô sở dĩ khó sinh nên qua đời, là vì lúc đó cha không có tiền, không thể mang mẹ đi bệnh viện, không trả nổi phí mổ bụng sản giải phẫu. Ông vẫn tự trách chính mình vô

dụng, khả An Noãn trong lòng hận nhất chính là ông ngoại, nếu không phải ông đem ba mẹ bức tới đường cùng, mẹ sẽ không phải chết, cô sẽ không hội theo tiểu không có mẹ

cô từng ở trước mặt ba trách cứ quá, “ông nội như thế nào có thể như vậy quá phận?”

Khả ba ba tổng an ủi cô, “ông nội bởi vì yêu mẹ con, mới không thể cho mẹ con với ba cùng một chỗ, bởi vì ba không phải là người giàu có không thể đem đến hạnh phúc cho mẹ con.”

“Không, ông ngoại là toàn thể giới tồi người xấu, ông như thế nào có thể đem cảm tình cùng tiền tài

quyền lợi nói nhập làm một. Nếu không phải tại ông, mẹ sẽ không xảy ra sự.”

Còn trẻ cô, cũng đã đem này phân cừu hận chôn sâu đáy lòng.

nhưng ba vẫn nói cho cô, “Noãn Noãn, nếu có một ngày con nhìn thấy người ông ngoại, nhất

định phải hảo hảo hiếu thuận anh, mẹ con trước khi chết cuối cùng hối chính là không có hảo

hảo hiếu thuận ông con về sau nhất định phải thay mẹ người hoàn thành ”

Đón gió lạnh, cô không ngừng chạy, cỡ nào hy vọng có thể vẫn chạy xuống đi, vĩnh không quay

đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Chương 90.2

Nhưng rốt cuộc cô cũng mệt mỏi, tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn người qua đường đi lại, nhiều cha mẹ đang ôm con mình, có nữ nhân kéo lão nhân, từ bắt đầu cô vẫn luôn kiên cường đến giờ nước mắt rốt cuộc không thể khống chế chảy xuống.

Từ nhỏ đến lớn, cô cỡ nào hâm mộ người khác có một gia đình đầy đủ, một nhà ba người. Cho tới bây giờ cô cũng không biết cảm giác có mẹ là như thế nào. Cô yêu Sớm, đem tất cả tình thương của mình cho thằng bé, cô không muốn Sớm giống mình, cả đời tiều tuỵ.

Hứa Vĩ Thần không ngừng gọi điện thoại cho An Noãn, vô số lần nhà đầu kia vẫn không tiếp điện thoại. Mất thấy thời gian sắp đến, anh đành phải đến khách sạn trước.

Người của Mạc thị và bên thi công đều đã đến, ngay cả Mạc Trọng Huy cũng đã đến.

Trợ lý bên cạnh Mạc Trọng Huy lễ phép hỏi anh: “Hứa tổng, thiết kế sư An tiểu thư của các người đâu?”

“An Noãn có cái xã giao, có lẽ trễ chút mới đến được, làm phiền mọi người rồi.”

Mạc Trọng Huy không nói gì, anh không nói khai tiệc, không ai dám lên tiếng.

Có người nói nhỏ với Hứa Vĩ Thần: “Hứa tổng, nếu không anh gọi điện thoại thúc giục lần nữa đi.”

Hứa Vi Thần gật gù đầu, lại bắt đầu gọi điện thoại, nhưng vẫn là không người tiếp nghe.

“Thật có lỗi, tôi gọi từ nãy giờ có lẽ cô ấy không mang theo di động. Như vậy đi Mạc tiên sinh, chúng ta ăn trước, để nhiều người chờ một mình cô ấy không tốt lắm”

Mạc Trọng Huy đứng dậy, lạnh như băng nói: “Trương trợ lý, cậu chiều đãi mọi người, tôi có việc đi ra ngoài một chút.”

Mạc Trọng Huy đi ra khỏi phòng, gọi điện thoại cho Thẩm Thần Phong, rất lâu anh ta mới nghe.

“Huy từ, chuyện gì? Tôi đang bận.”

“An Noãn có phải đang bên cạnh cậu?”

Thẩm Thần Phong mắt thấy không giấu được, anh cũng lo lắng cho An Noãn, vì thế đem tất cả mọi chuyện nói với Mạc Trọng Huy, cũng báo cho anh biết phương hướng An Noãn chạy đi.

Mạc Trọng Huy gác điện thoại lập tức đi lấy xe, giờ này khắc này trái tim lại bắt đầu co rút đau đớn, thực lo lắng cho cô.

Anh lái xe dọc theo phương hướng mà Thẩm Thần Phong nói một đường đi tìm, vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho cô. Mấy chục lần gọi, không người tiếp nghe. Anh cũng không nản lòng, tiếp tục gọi.

Có lẽ ông trời cũng bị thành ý của anh làm cảm động, ở một ngã tư đường đông đúc, anh thấy cô ngồi một mình ở dải phân cách, không chút để ý người qua đường đi lại, trên mặt đầy nước mắt. Cô luôn có thể đắm chìm trong thế giới của mình, không bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh và người bên ngoài. Cô cũng luôn ích kỷ như vậy, người khác đang nghiêng trời lệch đất tìm cô, cô lại ngay cả một cú điện thoại cũng keo kiệt không chịu tiếp nghe.

Mạc Trọng Huy ngừng xe, bước chân nặng nề từ từ đi đến bên cạnh cô.

An Noãn nhắm mắt cảm nhận được một bóng dáng cao lớn đứng trước mặt mình, ngẩng đầu, thấy một gương mặt rất quen thuộc. An Noãn không muốn anh thấy mình chật vật như vậy, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Anh lại đột nhiên kéo cô vào lòng, dùng sức ôm chặt.

“Mạc Trọng Huy, anh buông tay, tôi không muốn anh nhìn thấy tôi trong tình cảnh này.” Giọng cô khàn khàn nói.

Cánh tay dài của Mạc Trọng Huy gắt gao ôm cô.

“Em như thế nào anh cũng yêu, mặc dù người đi với em đến cuối cùng không phải là anh, anh cũng sẽ ở bên cạnh em lúc em khó khăn, không cầu hỏi báo.”

“Mạc Trọng Huy.....”

“An Noãn, cho dù toàn thế giới từ bỏ em, em vẫn còn có anh.”

Ở một ngã tư đường đông đúc, cô ôm anh khóc thật lâu, giờ này khắc này, cô chỉ cần một cái ôm, một sự an ủi không tiếng động.

Sau đó Mạc Trọng Huy đưa cô đi ăn, vẫn là quán cơm kia.

“Cha mẹ tôi là tự do yêu nhau, lúc đó ngoại công phản đối, thậm chí không tiếc đoạn tuyệt quan hệ với mẹ tôi, ngoại công còn dựa vào quyền thế của mình, làm cho bọn họ không thể sinh tồn ở Bắc Kinh. Ông nghĩ như vậy mẹ tôi sẽ thỏa hiệp, nhưng mẹ rất yêu cha, sau đó cùng cha rời khỏi Bắc Kinh, đến Giang thành. Rất nhanh có tôi, nhưng trong nhà rất nghèo, lúc mẹ sinh tôi ở một bệnh viện nhỏ. Bác sĩ đề nghị sinh mổ, nhưng cha không có tiền, cuối cùng bắt đắ dĩ lựa chọn thuận sản. Sau khi sinh tôi, thậm chí bà chưa tới kịp liếc mắt nhìn tôi một cái, đã chết đi.”

An Noãn nói xong nước mắt lại chảy ra.

Nhìn nước mắt trong suốt của cô liên tục chảy, tim anh đau đớn. Chỉ dùng sức ôm lấy vai cô, một câu an ủi cũng nói không nên lời.

“Ngoại công đột nhiên muốn nhận tôi, tôi không có cách nào chấp nhận. Trong tiềm thức luôn cảm thấy mẹ tôi chết một phần là vì ông.”

“Lúc Thẩm lão thủ trưởng tuổi trẻ làm việc quyết tuyệt quyết đoán, sau khi về hưu thì hòa ái không ít. An Noãn, rất nhiều người, đều đợi cho đến khi mất đi, mới hối tiếc cũng không còn kịp. Thẩm lão thủ trưởng là người như thế, anh không hy vọng em cũng giống như vậy.”

An Noãn liếc mắt nhìn anh, hừ nhẹ: “Mạc Trọng Huy, anh khuyên tôi tha thứ cho ông sao?”

Anh bắt đắ dĩ xoa xoa tóc cô nói: “Anh chỉ là không hy vọng tương lai một ngày nào đó em hối hận.”

“Tôi sẽ không hối hận, tôi chán ghét ông, tôi không muốn có quan hệ gì với Thẩm gia.”

Mạc Trọng Huy không nói gì nữa, anh không muốn An Noãn có một ngày giống anh. Sinh mệnh thứ này, ai cũng không thể nói trước điều gì.

Cơm nước xong, An Noãn bình tĩnh rất nhiều, cô mới giật mình nghĩ đến: “Tôi xong đời, tôi hứa với Hứa Vĩ Thần, hôm nay có hẹn với Mạc thị.”

Mạc Trọng Huy đùa giỡn nói: “Anh là người của Mạc thị chắc có thể tính, bởi vậy không sao, anh không trách em.”

“Cám ơn.”

Một tiếng cám ơn lễ phép, là khoảng cách của bọn họ giờ phút này.

Sau khi ăn xong Mạc Trọng Huy đưa An Noãn về khách sạn, không biết do ban đêm rất yên tĩnh hay trong xe rất thoải mái, An Noãn ngồi bên cạnh chìm vào giấc ngủ.

Xe ngừng lại bên ngoài khách sạn.

Anh nhìn cô bình yên ngủ, không đành lòng phá hư giây phút tốt đẹp khó được này, nếu thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại lúc này. Cho dù phả trả giá như thế nào nhưng chỉ cần nhìn cô cũng thỏa mãn.

Tất cả đều thật đẹp tốt, tay anh nhìn không được nhẹ nhàng vuốt ve hai má cô, vẫn giống như trong trí nhớ của anh cảm giác này, độ ấm này. Anh cúi người nhẹ nhàng hôn đôi môi hồng phấn của cô.

Bên ngoài đột nhiên có người gõ cửa kính xe, Mạc Trọng Huy lấy lại bình tĩnh mở cửa xe.

“Mạc tiên sinh, cám ơn anh đưa An Noãn về.”

Ngũ khí của Hứa Vĩ Thần có chút không tốt. Mở cửa xe kêu An Noãn tỉnh lại. Kéo cô về phòng. An Noãn cũng chưa kịp chào Mạc Trọng Huy.

Đến phòng, An Noãn bắt đầu oán giận: “Hứa Vĩ Thần, vừa rồi anh thực không có lễ phép.”

“Đối với súc sinh cần gì phải có lễ phép?”

An Noãn bĩu môi, đêm nay quá mệt mỏi, không muốn nói thêm cái gì với anh ta nữa.

“Tôi đi nghỉ ngơi.”

An Noãn về phòng, Hứa Vĩ Thần đột nhiên mở miệng: “Cô và Mạc Trọng Huy có quan hệ gì?”

An Noãn cảm thấy cũng phải giải thích một chút, xoay người, thản nhiên nói: “Quan hệ hợp tác, anh không phải đã biết sao.”

“F u c k! Đến giờ cô còn không nói thật với tôi?” Hứa Vĩ Thần đi tới trước mặt cô: “Cho tới nay tôi đều cảm thấy quan hệ của hai người rất khó nói, giống như đã quen biết nhiều năm, cô chỉ là một người mới, anh ta lại có thể tin tưởng cô, đem một hạng mục lớn hoàn toàn giao cho cô. Tôi vẫn hoài nghi các người, nhưng vẫn an ủi mình có lẽ suy nghĩ nhiều. Nhưng vừa rồi, tôi mẹ nó đã nhìn thấy cái gì? Anh ta vuốt ve cô lại hôn cô, nếu tôi không xuất hiện, có lẽ anh ta đã nuốt cô vào bụng.”

“Hứa Vĩ Thần, anh đang nói cái gì.”

An Noãn cũng tức giận. Lười quan tâm anh ta, xoay người chuẩn bị về phòng.

Hứa Vĩ Thần cũng không bỏ qua tiến lên nắm cổ tay cô: “An Noãn, đã bị tôi bắt gặp tại trận cô còn không thừa nhận, có phải muốn tôi đem tất cả nói với Aaron, sau đó cô ở trước mặt anh ta thừa nhận.”

An Noãn dùng sức gạt tay anh ta tức giận mắng: “Anh nghĩ tôi là loại người dơ bẩn như vậy sao, anh muốn tôi thừa nhận cái gì?”

“Vậy cô nói cho tôi biết, cô và Mạc Trọng Huy rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Tôi nói rồi, chúng tôi là đối tác.”

Hứa Vĩ Thần cười lạnh: “Đi, tôi gọi điện thoại cho Aaron, đem tất cả những gì tôi biết nói với anh ta, kêu anh đừng giống như một thằng ngốc toàn tâm toàn ý với cô, hoàn toàn tin tưởng cô.”

Hứa Vĩ Thần nói xong cầm đi động ấn số. An Noãn đoạt lấy đi.

“Hứa Vĩ Thần, anh đừng nổi điên.”

“Như thế nào? Cô chột dạ? Tôi đi khắp nơi tìm cô, tìm không được, Mạc Trọng Huy lại dễ dàng tìm được cô. Cô còn có thể ở trên xe anh ta bình yên ngủ, anh ta nhất định là người cô rất tín nhiệm.”

An Noãn hít sâu một hơi, cúi đầu nói: “Trước kia chúng tôi có qua lại một thời gian, sau đó chia tay.”

Hứa Vi Thần cũng bình tĩnh lại: “Sau khi chia tay cô đến Anh quốc, mấy năm nay cô vẫn không muốn nhận Aaron chính là bởi vì trong lòng cô còn có anh ta?”

“Tôi không có.” Đầu An Noãn quay sang một bên.

“An Noãn, nếu có một ngày cô phản bội Aaron, lương tâm của cô chắc có lẽ bị chó tha rồi.”

Hứa Vi Thần nói xong tức giận xoay người về phòng mình.

An Noãn rống lên phía sau bóng dáng lạnh lùng của anh ta: “Tôi sẽ không phản bội Aaron, anh ấy là người rất quan trọng trong lòng tôi.”

“Người rất quan trọng, cũng không phải là người yêu nhất?”

Hứa Vi Thần ý vị thâm trường nói xong lập tức đi về phòng mình, ‘Phanh’ một tiếng đá mạnh lên cửa.

--

Thẩm lão gia tử bị kích động phải vào bệnh viện, bác sĩ chỉ nói lão thủ trưởng cảm xúc kích động, làm cho huyết áp tăng cao.

Lão gia tử mê man một đêm, ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Tỉnh lại câu đầu tiên nói chính là: “An Noãn, ta muốn gặp An Noãn.”

Ba người con trước giường ông, lại có vẻ mặt bất đắc dĩ về.

“Diệc Minh, con đi, bắt luận dùng biện pháp gì, kêu An Noãn tới gặp ta, ta muốn gặp con bé.”

Thẩm Diệc Minh nhủ mảy may thật chặt, giải quyết quốc gia đại sự cũng không đau đầu như vậy.

Ông ngồi lên giường an ủi: “Lão gia tử, cha an tâm tĩnh dưỡng sức khỏe, trong khoảng thời gian ngắn An Noãn có cách nào nhận chúng ta, có thể hiểu được, dù sao cũng đã ba mươi năm, chúng ta chưa bao giờ xuất hiện, hiện tại mạo muội xuất hiện, một cô gái nhỏ sẽ thích ứng không được. Cha yên tâm, con nhất định hết sức đi thuyết phục con bé, đưa con bé về Thẩm gia.”

Lão gia tử rơi lệ: “Là ta có lỗi với An Noãn, nếu con bé thật sự không chịu tha thứ cho ta, ta phải đi quỳ cầu con bé tha thứ. Đứa nhỏ này từ nhỏ đến lớn đã chịu rất nhiều cực khổ, sau này trong nhà chúng ta mỗi người đều phải yêu thương An Noãn cho thật tốt, có sủng như thế nào cũng không quá đáng.”

Thẩm Diệc Minh cười cười nói: “Lão gia tử, cha yên tâm, không cần cha nói, chúng ta đều đã yêu thương con bé. Diệc Như là em gái mà chúng con thương nhất, An Noãn là cháu ngoại chúng ta yêu nhất, chỉ có một cô cháu gái, không sủng con bé thì sủng ai.”

“An Noãn có phải cùng Mạc gia tiểu tử?”

Thẩm Diệc Bái ở một bên gật đầu: “Đúng vậy, cha, lúc Huy tử ở Giang thành đã cùng Noãn Noãn ở bên cạnh nhau. Bất quá hiện tại, bạn trai Noãn Noãn CEO tổng công ty JM.”

“Tổng công ty ở nơi nào? Có ở Bắc Kinh hay không?”

“Tổng công ty ở Luân Đôn.”

“Cái gì?” Lão gia tử liền ngồi dậy: “Ý là về sau An Noãn sẽ đi Luân Đôn, định cư ở Luân Đôn?”

Không ai dám trả lời.

“Không được, kiên quyết không được, ta nhìn Mạc gia tiểu tử kia rất vừa lòng, các người xem có biện pháp nào có thể tác hợp bọn họ tiếp tục ở bên nhau không?”

Thẩm Diệc Minh bất đắc dĩ cười cười: “Cha, chuyện tình yêu tuổi trẻ, chúng ta không muốn nhúng tay, không lẽ cha còn muốn chuyện của em gái năm đó tái diễn lần nữa.”

“Nhưng nếu Noãn Noãn đi Luân Đôn, về sau ta chẳng phải là không thấy gặp được sao. Không được, ta muốn mỗi ngày đều muốn gặp Noãn Noãn. Ta này lão nhân có thể chỉ còn sống vài năm, ta muốn về sau mỗi một ngày Noãn Noãn đều bồi bên cạnh ta.”

Lão gia tử thật đúng là có chứng vọng tưởng.

An Noãn không có bị chuyện này làm ảnh hưởng đến công việc, sau khi bình tĩnh trở lại, cô tiếp tục cố gắng làm việc, hy vọng có thể sớm ngày làm ra thành tích, rồi đi Bắc Kinh.

Hạng mục với công ty Thần Phong vẫn đang tiếp tục, Thẩm Thần Phong lại không thấy mặt, An Noãn đang cố gắng hoàn thành hạng mục, hy vọng sớm chấm dứt.

Người của Thẩm gia thường xuyên tìm cô, mỗi lần An Noãn đều khách khách khí khí với họ, khách khí đến xa lạ.

Hiện tại, Hứa Vĩ Thần vẫn đang giận An Noãn, mỗi lần thấy cô đều hé ra bản mặt thối, tuy rằng như vậy, nhưng An Noãn biết, anh ta vẫn quan tâm mình. Mỗi lần An Noãn nghiên cứu bản vẽ đến khuya, anh đều mang thức ăn khuya cho cô, có đôi khi mặc dù sắc mặt không tốt, nhưng vẫn giúp cô vẽ.

An Noãn cũng luôn lấy lòng anh: “Hứa Vĩ Thần, đừng nóng giận, chúng ta là bạn bè nhiều năm, sao có thể bởi vì một người ngoài mà giận dỗi.”

“Ồ trong lòng cô, Mạc Trọng Huy là người ngoài sao?”

An Noãn gật gật đầu: “Đúng nha, bây giờ anh ta đã không là gì của tôi, ở trong lòng tôi chỉ để rất ít người, có Rừng già, có Sớm, còn có anh.”

“Đây là thứ hạng của chúng tôi sao?” Hứa Vĩ Thần cuối cùng cũng đùa giỡn với cô.

An Noãn cười cười: “Nếu đúng là thứ hạng, Sớm là nhất.”

“Rừng già thực bị thương.”

Trong lúc công việc bận bịu, Lâm Dịch Xuyên lại cho cô một kinh hi thật to.

Hôm nay, cô tan tầm từ công ty đi ra, một bóng dáng nho nhỏ không biết từ nơi nào chạy đến, trực tiếp ôm lấy đùi cô.

“Mẹ, mẹ nhỏ, mẹ An Noãn, mẹ của Sớm.”

Giọng nói non nớt, An Noãn nghe xong hốc mắt liền đỏ.

cô kinh hi ngồi xổm xuống, gất gao ôm đứa bé vào lòng: “Sớm, sao con lại tới đây?”

“Rừng già mang con đến, bởi vì con rất nhớ mẹ.”

Sớm chỉ chỉ Lâm Dịch Xuyên cách đó không xa, An Noãn nhìn bóng dáng cao lớn của anh đang ở rất xa, trên người vẫn là cái áo somi trắng của cô mua.

Lâm Dịch Xuyên đi tới, rất tự nhiên hôn lên trán cô, ở bên tai cô nói hai chữ: “Nhớ em.”

Đêm đó An Noãn buông công việc, bởi hai cha con đi ăn tối. Sớm ồn ào muốn ăn cơm Trung, đứa bé còn rất nhỏ nhưng đã nói: “Con muốn ăn thức ăn quê hương của mẹ.”

An Noãn mà xui quẻ khiến dẫn bọn họ đến quán cơm kia, hồn nhiên Giang thành khẩu vị.

Ông chủ của quán cơm nhận ra An Noãn, cười chào hỏi: “An tiểu thư, đưa bạn đến ăn cơm sao?”

An Noãn cười giới thiệu: “Bạn trai tôi.”

Sớm lại nhanh miệng giới thiệu: “Cháu là con của mẹ.”

Ông chủ sợ run nhưng lập tức tươi cười: “An tiểu thư, có muốn đến phòng của Mạc tiên sinh không?”

An Noãn trầm mặt vội vàng nói: “Không cần, tùy tiện chọn một phòng là được.”

Ông chủ vì thế an bài phòng kế bên phòng của Mạc Trọng Huy, An Noãn có chút không thoải mái, nhưng không nói gì.

Đến phòng, An Noãn ôm Sớm ngồi xuống, tiểu tử kia lại trực tiếp leo lên người cô, tay nhỏ bé ôm lấy mặt cô hôn, có lẽ đây cũng là cách bày tỏ nhớ nhung của thằng bé.

“Mẹ, sao lâu như vậy cũng không về nhà, Sớm rất nhớ mẹ.”

Sớm nói xong đột nhiên thần thần bí bí ghé vào tai An Noãn cười hi hi nói: “Còn có Rừng già, cha cũng rất nhớ mẹ, mỗi ngày trước khi đi ngủ cha đều nhìn hình của mẹ.”

An Noãn quay lại đùa với Lâm Dịch Xuyên: “Này, con của anh đang nói xấu anh.”

Lâm Dịch Xuyên hơi nhú mày, từ tốn nói: “Jim nói là sự thật.”

An Noãn tức giận đảo cặp mắt trắng dã.

“Mẹ, Rừng già nói còn rất lâu mẹ mới về. Con cũng không về, con ở đây với mẹ được không?”

An Noãn cũng muốn như vậy, nhưng cô không có thời gian chăm sóc đứa nhỏ.

“Sớm ngoan, chờ mẹ thêm một khoảng thời gian, về sau sẽ ở nhà với con.”

Sớm đột nhiên thực nói: “Mẹ, Rừng già nói, chờ mẹ về, mẹ sẽ là 'mẹ' của con.”

An Noãn bất đắc dĩ cười cười: “Đúng vậy, từ giờ trở đi, cũng đã đúng rồi.”

Lâm Dịch Xuyên từ lúc vào phòng gian, mày vẫn hơi hơi nhíu lại, lúc này hoàn toàn giãn ra, mơ hồ còn có chút thỏa mãn.

Rất nhanh đồ ăn đã được mang lên, Sớm kêu ăn rất ngon. Vốn lượng thẳng bé ăn rất ít, giờ ăn gần nửa chén cơm.

Lâm Dịch Xuyên ăn rất ít, toàn thời gian gấp đồ ăn cho An Noãn và Sớm.

Bên ngoài, Lâm Dịch Xuyên đối với Sớm rất lạnh nhạt, kỳ thật An Noãn biết, anh rất yêu Sớm, không thua gì An Noãn, nhưng là đàn ông bình thường cũng không giỏi biểu đạt tình cảm của mình.

Cơm nước xong bọn họ rời đi, Sớm đột nhiên nảy ra ý tưởng, muốn một tay nắm rừng già, một tay nắm mẹ.

An Noãn nhìn bộ dáng đáng yêu của thẳng bé, trong lòng chứa nhiều cảm xúc, mỗi một đứa bé đều thích được đến cha mẹ cùng yêu thương.

Thật trùng hợp, An Noãn mới đi ra, Mạc Trọng Huy và Trương Húc lại đang đi tới, có lẽ tới đây ăn cơm.

An Noãn theo bản năng dừng chân, Sớm thì thúc giục: “Mẹ, sao mẹ không đi tiếp?”

Mạc Trọng Huy cũng dừng chân, đứng rất xa.

Cuối cùng, Lâm Dịch Xuyên ôm An Noãn đi qua, đơn giản chào hỏi Mạc Trọng Huy.

“Mạc tiên sinh, thật đúng lúc, lại gặp nhau.”

Mạc Trọng Huy thân nhiên nhìn An Noãn, bình tĩnh bắt tay Lâm Dịch Xuyên: “Xin chào.”

“Không quấy rầy anh ăn cơm, chúng tôi đi trước.”

An Noãn bị Lâm Dịch Xuyên ôm đi, khi đi ngang qua Mạc Trọng Huy, bàn tay của Mạc Trọng Huy còn chưa thu về.

“Mạc tiên sinh.” Trương Húc lo lắng gọi anh.

“Nói lão thái không cần làm thức ăn, chúng ta về Shine tùy tiện ăn chút đi.”

Trương Húc môi giật giật, mày gắt gao nhíu chặt, cuối cùng không nói gì.

An Noãn và Lâm Dịch Xuyên xuống lầu, đến quầy tính tiền, ông chủ cười nói với bọn họ: “Các người là bạn của Mạc tiên sinh, không thu tiền.”

An Noãn kiên trì trả thù lao, ông chủ chết sống không chịu nhận.

Trên đường về, Lâm Dịch Xuyên đột nhiên thuận miệng hỏi: “Mạc tiên sinh đối với ai đều hào phóng như vậy sao?”

An Noãn giật mình, cười nói: “Kẻ có tiền, cũng không cần chút tiền lẻ đó.”

“Đúng rồi, sao anh quen biết Mạc Trọng Huy? Em nhớ rõ lần đầu tiên anh thấy anh ta liền nhận ra anh ta.”

Lâm Dịch Xuyên liếc mắt nhìn cô: “Trí nhớ của em thật tốt, anh ta trên thương trường rất thành công, JM cùng tập đoàn Mạc thị cũng có rất nhiều hợp tác, bởi vậy chúng tôi đã sớm quen biết. Nhưng thật ra lúc đó cũng là lần đầu tiên gặp mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Chương 91.1: Mạc Trọng Huy Từng Mắc Bệnh Trầm Cảm

An Noãn và Lâm Dịch Xuyên mang theo Sớm về khách sạn, dọc đường đi Sớm đeo dính Ân Noãn. Cô đang lái xe, tiểu tử kia hận không thể nhào vào lòng cô, quần quít cô, nói chuyện với cô.

Lâm Dịch Xuyên ngồi bên cạnh trán nổi lên vài vạch đen, nếu biết trước như vậy anh đã không đem đứa nhỏ phiền phức này đến đây. Vừa đến khách sạn, Sớm liền nhảy xuống xe ôm chặt Ân Noãn.

Lâm Dịch Xuyên hoàn toàn nổi giận, anh liền mang Sớm qua phòng Hứa Vĩ Thần: "Đêm nay con ngủ với chú Ethan, sáng mai cha sẽ đến đón con."

Sớm nín lấy khung cửa kêu khóc: "Con không cần chú Ethan, con muốn mẹ, con muốn ngủ với mẹ."

Lâm Dịch Xuyên lười quan tâm đến thằng bé đang náo loạn, mang quần áo của thằng bé đưa cho Hứa Vĩ Thần đang ngồi trên ghế sofa. Xong anh đi ra khỏi phòng, 'Phanh' một tiếng cửa phòng đóng lại.

Sớm khóc lóc chạy tới gõ cửa: "Con muốn mẹ, mẹ cứu con."

Ngồi trên ghế sofa về mặt Hứa Vĩ Thần nhàn nhã không chút để ý nói: "Tiểu Jim, đến đây với chú, tối nay cha mẹ cháu sẽ không quan tâm đến cháu đâu."

Sớm khóc thêm chút nữa mới hoàn toàn tuyệt vọng, ngoan ngoãn đến bên cạnh ghế sofa, mở to đôi mắt vô tội ủy khuất nhìn Hứa Vĩ Thần.

Hứa Vĩ Thần xoa đầu cậu bé cười nói: "Đứa bé đáng thương, đã bị Rừng già của cháu bỏ rơi."

Sớm vừa nghe xong khóc càng thương tâm.

"Đừng khóc, cho dù cháu khóc đến chết cũng vô dụng, Rừng già của cháu có lẽ bị lửa dục thiêu đốt, nếu không giải quyết vấn đề sinh lý kịp thời liên xong đời."

Sớm nghe không hiểu lắm, nghẹn ngào nức nở. Trong lòng thầm nghĩ, sau này nhất định sẽ trả thù Rừng già.

Trước mắt không có cách nào chỉ có thể dựa vào Hứa Vĩ Thần: "Chú Ethan, thật ra cháu cũng rất nhớ chú."

Nghe tiểu tử giảo hoạt kia nói xong, Hứa Vĩ Thần liền vui vẻ bế thằng nhóc lên hôn thật mạnh: "Nể tình câu này của cháu, chú đưa cháu ra ngoài chơi."

--

An Noãn chỉ đi rót ly nước, trở lại phòng khách phát hiện không thấy Sớm.

"Lâm Dịch Xuyên, anh đem Sớm đi đâu rồi?"

Lâm Dịch Xuyên không chút để ý trả lời: "Jim nói nhớ chú Ethan nên anh đưa thằng bé đến phòng anh chơi chốc lát."

An Noãn hài lòng nói: "Sớm thật đúng là càng ngày càng hiểu chuyện."

Trước kia, khi bọn họ ở Luân Đôn, Hứa Vĩ Thần là kẻ địch lớn nhất của Sớm, người đàn ông này tính tình như con nít luôn thích mua đồ chơi cho Sớm, cho thằng bé kẹo, chỉ cần gặp nhau, hai người đùa giỡn náo loạn. An Noãn biết, có khi như vậy cũng chính là biểu hiện của yêu thương.

"Muốn uống nước không?"

An Noãn đưa cho anh ly nước. Lâm Dịch Xuyên nhận lấy đặt lên bàn, một tay nắm lấy tay An Noãn, kéo cô đến phòng ngủ.

An Noãn bị anh kéo chạy, một bên kháng nghị: "Lâm Dịch Xuyên, làm gì? Có cái gì không thể nói ở đây sao?"

Lâm Dịch Xuyên một cước đá văng ra cửa phòng ngủ, đẩy An Noãn ngã lên giường. An Noãn bị động tác của anh làm cho sợ hãi, giãy dụa ngồi dậy, nhưng anh lại nhanh chóng đè lên người cô.

"Lâm Dịch Xuyên..... Uhm....."

An Noãn nổi giận, đang muốn phát hỏa, Lâm Dịch Xuyên lại ngăn chặn môi cô. Lửa nóng kích tình vừa hôn, An Noãn hoàn toàn bị lạc chính mình, không còn giãy dụa.

Dần dần Lâm Dịch Xuyên hôn xuống cái cổ tuyết trắng của cô mút mạnh, An Noãn rõ ràng cảm nhận được hạ thân của anh. Người đàn ông này vì cô ăn nhấm đã lâu, cô đau lòng anh, đôi tay đặt lên vai anh, ôm lấy đầu anh. Động tác như vậy không thể nghi ngờ là đang cổ vũ cho anh.

Lâm Dịch Xuyên khàn khàn giọng dụ hoặc bên tai cô: “Có thể chứ? Cho anh được không?”

Ngay tại một khắc kia, trước mắt An Noãn lại hiện ra khuôn mặt đau thương của Mạc Trọng Huy, con người đen như mực của anh như đang nhìn cô ở một khoảng cách rất xa.

Còi rùng mình hít sâu một hơi, ôm lấy mặt Lâm Dịch Xuyên nói: “Aaron, cho em thêm chút thời gian được không?”

Lâm Dịch Xuyên híp mắt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “An Noãn, anh đã cho em rất nhiều thời gian.”

Anh nói xong lại vùi đầu hôn lên ngực cô, gần như cắn nát làn da An Noãn đau đến nhũ mảy. Bàn tay to ấm áp của anh chui vào trong quần áo cô, vuốt ve bộ ngực no đủ của cô.

Thân thể An Noãn lập tức mẫn cảm căng thẳng, cô biết giờ khắc này sớm muộn gì cũng sẽ đến, cô vẫn biết nên đem tất cả của mình cho anh, nhưng trong đầu lại có một hình bóng không đuổi đi được, tìm vẫn giống như bị một bàn tay vô hình giữ lấy.

“Aaron, không thể.”

An Noãn đè lại bàn tay không an phận của anh.

Lâm Dịch Xuyên híp mắt nhìn cô, gần từng tiếng lạnh lùng nói: “Nếu hôm nay anh không ngừng lại sẽ như thế nào?”

“Lâm Dịch Xuyên, cho em thời gian thích ứng, không nên ép em được không?”

Anh nhũ mảy thật chặt, lập tức bình tĩnh nói: “Anh thật muốn đem thân thể của em xé ra, đem cái người trong lòng em lôi ra bên ngoài.”

An Noãn nín thở, không nói gì. Lâm Dịch Xuyên rời khỏi thân thể cô, lập tức đến phòng tắm, phanh một cước đá lên cửa. An Noãn nằm trên giường một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại.

--

Đến phòng Hứa Vi Thần, anh và Sớm đang đùa giỡn rất vui vẻ, tiểu tử kia ngồi trên cổ Hứa Vi Thần, lấy đầu anh để chơi. An Noãn đi vào đi, Sớm hưng phấn từ trên người Hứa Vi Thần tuột xuống, trực tiếp chạy về phía An Noãn.

“Chắc chắn, thẳng nhóc không có lương tâm này, uống cho chú chơi đùa với cháu lâu như vậy.”

Hứa Vi Thần nhìn An Noãn cười ái muội trêu chọc: “Nhanh như vậy đã giải quyết xong rồi sao? Rừng già của cô chắc cũng không còn dùng được? Không phải nói một đêm mười lần, tốt xấu gì cũng đại chiến bảy tám lần nha.”

An Noãn nhướn mắt, tức giận mắng: “Hứa Vi Thần, anh đừng dạy hư con nít có được không?”

“Sớm quá nhỏ sẽ nghe không hiểu.”

Hứa Vi Thần đi đến trước mặt An Noãn cẩn thận xem xét, lập tức cười ha ha, cười đến rất là cuồng dã: “Xem Rừng già của cô để lại rất nhiều ô mai nha, vị trí này bất luận cô mặc quần áo gì cũng không che được.”

An Noãn lôi kéo áo, hung hăng cho Hứa Vi Thần một quyền, ôm Sớm rời đi. Trở về phòng, An Noãn có chút chột dạ, cũng không biết Lâm Dịch Xuyên thế nào. Ôm Sớm vào phòng ngủ, tắm rửa cho thẳng bé xong mới phát hiện áo ngủ của Sớm ở phòng Lâm Dịch Xuyên.

“Bảo bối con nằm đây đừng nhúc nhích, mẹ đi lấy quần áo cho con.”

Sớm lập tức đứng lên meo meo khóc: “Mẹ, mẹ đi rồi có về không?”

Tim An Noãn co rút, xoa xoa đầu thẳng bé an ủi: “Mẹ chỉ đi lấy quần áo rồi về liền.”

An Noãn nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong không có tiếng động, cô đành mở cửa thật cẩn thận tiêu sái đi vào. Lâm Dịch Xuyên đã tắm rửa xong, để trần nửa người trên ngồi ở sofa, trong tay cầm ly rượu.

“Em đến lấy quần áo cho Sớm.”

An Noãn thẳng lưng đi tới valy của Sớm.

“An Noãn, có phải cho dù anh cho em nhiều thời gian hơn nữa, em cũng không quên người kia?”

An Noãn cầm quần áo, thân thể nao nao.

“Nói cho anh biết, còn cần bao lâu?”

Anh từng bước đi đến trước mặt cô, hơi thở nơi tính pha lẫn mùi xà phòng trên người anh vây quanh cô.

An Noãn thẳng lưng lạnh như băng nói: “Lâm Dịch Xuyên, hai người ở bên nhau nhất định phải make love sao? Không thể đơn thuần yêu nhau trước hay sao?”

Lâm Dịch Xuyên giận quá hóa cười, tay chống trán, vẻ mặt phiền não.

An Noãn đang muốn rời đi, Lâm Dịch Xuyên nắm lấy cổ tay cô lớn tiếng chất vấn: “Em đang thù tiết vì ai?”

“Buông tay, em không muốn nói chuyện với người say.”

Lâm Dịch Xuyên hung hăng ném ly rượu qua một bên: “Anh con mẹ nó thật điên rồi, mới muốn tôn trọng em, cho em một năm thời gian, em có biết một người đàn ông phải yêu em bao nhiêu mới có thể ân nhân chờ đợi em như thế này. Em nói cho anh biết, em ở lại Bắc Kinh có phải vì anh ta? Người trong lòng em anh ta ở Bắc Kinh đúng không?”

Lâm Dịch Xuyên đang say, An Noãn chưa từng thấy anh nổi điên như vậy.

Lúc này, Sớm tràn như nhộng chạy xuống giường khóc tìm đến đây: “Mẹ, mẹ.”

An Noãn hít sâu một hơi, mỗi một nói với anh: “Aaron, anh nghỉ ngơi trước đi, ngày mai chúng ta nói chuyện sau.”

--

An Noãn ôm Sớm, cả đêm không ngủ, tiểu từ kia ở trong lòng cô lại ngủ rất ngon. Có đôi khi, cô thậm chí không hiểu nổi bản thân mình, rõ ràng rất muốn sống vui vẻ bên cạnh Lâm Dịch Xuyên, rõ ràng cũng hiểu tâm tình của một người đàn ông, nhưng cô luôn bức đến hồng mắt, hung hăng tra tấn anh.

Trên thế giới này, người cô không muốn tổn thương nhất chính là Lâm Dịch Xuyên, nhưng có tình lại tổn thương anh sâu nhất. Suy nghĩ một đêm, sáng hôm sau, cô tỉnh đi xin lỗi anh. Thừa dịp Sớm còn đang ngủ, cô chạy tới nhẹ nhàng gõ cửa phòng Lâm Dịch Xuyên.

Không có đáp lại, chính cô mở cửa đi vào.

Lâm Dịch Xuyên đang thu dọn hành lý, An Noãn có chút nóng nảy, chạy tới ngăn anh: “Lâm Dịch Xuyên, anh đang làm gì?”

“Tổng bộ có việc, lập tức mang Sớm trở về.”

“Tốt lắm, em biết sai rồi, anh đừng đi được không? Anh muốn như thế nào thì như thế nào, em đều nghe lời anh.”

An Noãn làm ra thật lớn thỏa hiệp.

Lâm Dịch Xuyên từ trên cao nhìn cô thật lâu, lập tức thân nhiên nói: “An Noãn, anh cũng nghĩ thông suốt rồi, anh không muốn bức em, nếu em không muốn về, cứ ở lại Bắc Kinh đi, dù sao nơi này cũng có người em yêu. Đối với em anh cùng lắm cũng chỉ là một ân nhân, cảm động rồi cuộc cũng không phải tình yêu, Lâm Dịch Xuyên anh không cần bắt luận kẻ nào thương hại.”

“Anh nói bậy bạ gì đó?”

An Noãn đem hành lý của anh sang một bên, không cho phép anh thu dọn nữa.

Cô này sinh ác độc nói: “Lâm Dịch Xuyên, không phải anh muốn chỉ là thân thể em thôi sao? Em cho anh, anh nghĩ muốn cái gì em đều cho anh, hết thấy cho anh.”

An Noãn nói xong luống cuống tay chân cởi nút quần áo.

Lâm Dịch Xuyên nhìn cô kích động bất đắc dĩ thờ dài. Vươn tay kéo cô vào lòng nhẹ nhàng nói: “Được rồi được rồi, biểu tình thấy chết không sờn của em khiến anh thấy mình như đang cưỡng bạo em.”

Cô như rồng mảy hỏi: “Anh xác định, thật sự không cần?”

“Em xác định, em thật sự cho?”

An Noãn nắm tay thành quyền đánh một cái thật mạnh lên ngực anh.

“Em chán ghét anh giống như tôi qua, giống như ở bên cạnh em chỉ vì chuyện đó.”

Lâm Dịch Xuyên bất đắc dĩ ôm cô, thân cả giận: “Về sau cho dù anh ghen đến chết, cũng không cưỡng bách em. Đêm qua, phản ứng của em thiếu chút nữa làm anh tức giận đến hộc máu. Anh thật không hiểu, bên ngoài phụ nữ tốt một bó to, Lâm Dịch Xuyên anh sao lại chọn đúng em.”

“Đêm qua thực xin lỗi.” An Noãn thì thầm trong lòng anh, giọng nói nhỏ đến mức chỉ mình cô có thể nghe được.

Lâm Dịch Xuyên còn có thể nói cái gì, có lẽ do mình quá vội vàng.

“An Noãn, suy nghĩ một đêm, anh kỳ thật đã nghĩ thông suốt, biểu hiện của em tối hôm qua ít nhất có thể chứng minh anh không nhìn lầm người, em không phải là người tùy tiện. Về sau anh sẽ cố gắng biểu hiện tốt hơn, để từ trong nội tâm của em cảm nhận anh, tín nhiệm anh, đem tất cả của mình giao cho anh.”

--

An Noãn đưa Sớm đến khu vui chơi của Bắc Kinh, Trung Quốc đặc sắc, nhiều người náo nhiệt, tiểu tử kia chơi cũng rất vui vẻ.

Lâm Dịch Xuyên hôm nay khó được rất phối hợp, mang Sớm chơi rất nhiều trò chơi mạo hiểm kích thích, cũng làm tình cảm hai cha con tăng thêm một bậc. Trọn một ngày, Sớm kim lòng không đậu liền sửa miệng kêu ‘Cha’.

Vốn tính một nhà ba người đi ăn lẩu, Sớm còn chưa ăn qua món lẩu của Trung Quốc. Khả An Noãn nhận được điện thoại của Mạc thị, cái hạng mục khách sạn kia, bên thi công mới có chút nghỉ vẫn muốn cùng hiết kế sư chính trao đổi.

Lần trước, An Noãn bởi vì chuyện của Thẩm gia đã lỡ hẹn, lần này khẳng định không thể lại không đến. Cô thật có lỗi nhìn về phía Lâm Dịch Xuyên, Lâm tiên sinh siêu cấp khó chịu.

“Em sẽ về sớm với hai người, đừng nóng giận được không?”

Lâm Dịch Xuyên không nói lời nào.

“Lâm Dịch Xuyên, hiện tại anh biết, trước kia anh luôn phải xã giao bên ngoài, không có thời gian bồi Sớm”

Lâm Dịch Xuyên trắng mắt liếc cô tức giận hừ nói: “Em tự nói với Sớm. Xem thằng bé có bao nhiêu thất vọng.”

An Noãn mím môi ôn tồn thỉnh cầu: “Anh giúp em mang Sớm đi ăn được không, em trả tiền?”

Lâm Dịch Xuyên tức giận gõ lên trán cô một cái.

An Noãn kéo cánh tay anh làm nũng: “Tốt lắm, đừng nóng giận, em cũng không muốn làm Sớm thất vọng, nếu không ngày mai hai người ở lại thêm một ngày, chúng ta một nhà ba người ra ngoài dạo chơi một ngày.”

Một nhà ba người này chứ, đối với Lâm Dịch Xuyên mà nói rất hưởng thụ.

“Được rồi, em đi đi, anh và Sớm hai người đi ăn lẩu, nếu em về sớm thì tới đó.”

“Ngày mai ở thêm một ngày?”

Lâm Dịch Xuyên có chút khó xử: “Về tổng bộ có một hội nghị quan trọng, vắng họp không được. Bởi vậy, ngày mai phải trở về.”

An Noãn bĩu môi, trong lòng có chút khổ sở.

Luôn luôn cùng nhau ba người, hiện tại lại ở cách nhau quá xa, có khi An Noãn nằm trên giường ngẫm lại, làm tất cả như vậy có đáng giá hay không.

--

Đưa Lâm Dịch Xuyên và Sớm đưa đến quán lẩu, An Noãn lái xe đến khách sạn. Bàn ăn đã ngồi đầy nhân, An Noãn là người đến cuối cùng. Tầm mắt cô quét qua một vòng, không thấy Mạc Trọng Huy, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Đã quen thuộc với những lãnh đạo của Mạc thị, bên thi công cũng rất khách khí, mọi người vừa ăn cơm vừa bàn công việc, trò chuyện với nhau thật vui. Nhưng trong lòng An Noãn vẫn nghĩ đến hai cha con kia, luôn luôn lén lút nhìn đồng hồ.

Đang lúc cô chuẩn bị tìm cơ hội rời đi, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Mạc Trọng Huy và Trương Húc đi vào. Mọi người đều đứng lên, mỗi lần Mạc Trọng Huy đến dẫn tới mọi người khúm núm cúi đầu khom lưng.

Trương Húc nhìn mọi người nói: “Các vị không cần khách khí, Mạc tiên sinh vừa mới gặp khách, vừa lúc có thời gian, chạy tới gặp mọi người. Mạc tiên sinh đối với hạng mục này rất coi trọng, các người đều vất vả rồi.”

Một người ngồi bên cạnh An Noãn tự động đứng lên nhường lại chỗ ngồi. Ngồi bên cạnh Mạc Trọng Huy, An Noãn như đứng đồng lứa, như ngồi đồng thân.

Trong phòng ầm đột nhiên có một người không sợ chết nói một câu: “Mạc tiên sinh, anh và An tiểu thư ngồi bên cạnh nhau rất xứng đôi.”

Mọi người thở hắt vì kinh ngạc, tin tức Mạc Trọng Huy đính hôn không ai không biết, nhưng vị hôn thê của anh là con gái của phú hào ở Hongkong không họ An.

Không khí trong phòng lúc này có chút quỷ dị, An Noãn mím môi, thân nhiên nói: “Dương tổng giám thật đúng là sẽ hay đùa, may mắn vị hôn thê của

Mạc tiên sinh không ở đây, bằng không sẽ hiểu lầm tôi và Mạc tiên sinh có cái gì.”

Mọi người đều đứng lên phụ họa, một đám đều nói: “Lão dương, ông say rồi.”

“Tôi không có say, Mạc tiên sinh và An tiểu thư rõ ràng chính là trai tài gái sắc.”

Tất cả mọi người sợ hãi nhìn sắc mặt Mạc Trọng Huy, Mạc Trọng Huy lại bình tĩnh thần kỳ. Có người lờ lảo Dương đi, không khí mới dịu đi lại.

An Noãn chịu không nổi Mạc Trọng Huy ngồi ở bên cạnh cô không nói được một lời, đứng lên thật có lỗi nói: “Các vị, tôi có chuyện phải về, hôm khác tôi làm chủ mời các vị một bữa cơm để tạ tội.”

“Mạc tiên sinh mới đến, An tiểu thư sao lại muốn đi, nếu không như vậy đi, Mạc tiên sinh đồng ý, chúng tôi tự nhiên không có ý kiến.”

An Noãn cắn cắn môi, tự rót cho mình một ly rượu quay sang Mạc Trọng Huy: “Mạc tiên sinh, thật sự rất có lỗi, nếu không phải có việc gấp, tôi sẽ không về trước, hy vọng anh đừng trách. Ly rượu này coi như là bồi tội, tôi uống, anh tùy ý.”

An Noãn nâng ly định uống, Mạc Trọng Huy đột nhiên cầm tay cô. Tay anh rất lạnh, không hề có độ ấm. Mạc Trọng Huy đứng lên, không nghĩ rằng liếc mắt một cái thấy được dấu hôn trên cổ cô, tiền điểm ướt át.

Tay anh dùng sức, làm An Noãn đau.

“Mạc tiên sinh.” Cô kêu lên muốn tránh thoát khỏi tay Mạc Trọng Huy nhưng anh lại nắm rất chặt.

Tầm mắt anh thủy chung dừng ở trên cổ cô, con ngươi đen như mực hít lại. Mọi người thấy anh như vậy cũng không dám lên tiếng, ngay cả hô hấp cũng trở nên thật cẩn thận.

“Cô cho là cô uống được một vài ly rượu, có thể trở thành nữ cường nhân sao? Cô cho là chỉ cần cô cười, tất cả người đàn ông đều sẽ cho cô mặt mũi?”

An Noãn không biết tại sao anh tức giận, cô tự nhận gan mình rất nhỏ, không có trêu chọc đến anh.

“Mạc tiên sinh, anh say?” Cô thấp giọng nhắc nhở.

Một câu Mạc tiên sinh, làm cho Mạc Trọng Huy hoàn toàn phát hỏa, anh nắm cầm cô, không để ý đến tầm mắt nóng rực của mọi người, rống giận ra tiếng: “Đi rồi vì sao phải về? Em có bản lĩnh cũng đừng xuất hiện ở trước mặt anh? Cũng đừng mang theo hơi thở của người đàn ông khác xuất hiện ở trước mặt anh!”

Mặt An Noãn từ trắng chuyển hồng.

“Anh tình nguyện vĩnh viễn em cũng không trở lại.”

Mạc Trọng Huy lạnh lùng rống xong, buông tay đi ra khỏi phòng. Một khắc kia, An Noãn thật muốn tìm cái lỗ chui xuống, cô cầm túi xách vội vàng chạy đi, ngay cả chào mọi người cũng không có.

Trương đặc trợ thấy thế vội vàng đuổi theo. Ra khỏi khách sạn mới đuổi kịp An Noãn.

“An tiểu thư, xin đợi một chút.”

Trương Húc ngăn trước mặt An Noãn.

An Noãn cười lạnh: “Trương trợ lý, anh đứng đây để chê cười tôi sao? Vừa rồi còn chưa đủ buồn cười sao?”

“An tiểu thư, cô hiểu lầm, tôi có vài câu muốn nói với cô, cho tôi năm phút được không?”

An Noãn thét lớn một tiếng, bước ngang qua anh bỏ đi. Đến xe mình, An Noãn vội vàng mở cửa ngồi vào ghế lái. Vừa muốn khởi động, Trương Húc dang tay ngăn cản trước đầu xe, vẻ mặt giống như muốn cùng cô đồng quy vu tận.

An Noãn nhắm mắt để mình bình tĩnh lại, mở cửa xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Láy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Chương 91.2

Vào một quán cà phê, Trương Húc mời An Noãn ly cà phê.

“Trương trợ lý, hy vọng anh có thể nói ngắn thôi, bạn trai tôi và con trai đang đợi tôi về.”

Trương Húc giật mình lập tức mở miệng: “An tiểu thư, tôi muốn nói với cô về cuộc sống của Mạc tiên sinh đã trải qua mấy năm nay.”

An Noãn không nói gì, cô cũng muốn biết mấy năm nay cuộc sống của Mạc Trọng Huy có bao nhiêu phong phú.

“Lúc cô vừa mới ra nước ngoài, Mạc tiên sinh cũng chưa về Bắc Kinh, cả ngày anh ấy nhốt mình trong phòng, có đôi khi đứng trước cửa sổ cả ngày, có đôi khi ôm quần áo của cô còn để lại ngồi ngoài ban công suốt đêm. Có khi cả ngày không ăn một miếng cơm, có khi mấy ngày cũng không chớp mắt. Còn có lúc dùng rượu để chuốt say bản thân, không ngừng uống, uống xong lại ối như điên. Có một lần ối ra cả mặt xanh, bị đưa đến bệnh viện. Thâm Cẩm Phong nói anh ấy bệnh kén ăn và bị trầm cảm, anh ta còn nói, nếu không tìm được cô về, Mạc tiên sinh có thể không thể khỏi bệnh. Tôi sợ tới mức bay qua Anh quốc tìm cô, nhưng không tìm được. Tôi lo cho Mạc tiên sinh, nên phải về.

Thời gian đó, Mạc tiên sinh đều dựa vào truyền dịch dinh dưỡng để duy trì mạng sống. Sau đó, người nhà anh ấy ở Bắc Kinh gọi điện thoại qua nói lão gia tử bị bệnh nan y, hy vọng Mạc tiên sinh có thể trở lại bên cạnh lão gia tử, bởi ông đoạn thời gian cuối cùng.

Mạc tiên sinh từ lúc đó cũng bắt đầu tỉnh lại, anh ấy trở về Bắc Kinh, vẫn bồi ở bên cạnh lão gia tử. Mạc tiên sinh không biểu đạt tình cảm của mình, nhưng đối với lão gia tử, anh ấy rất áy náy, dù sao cũng bởi vì một chút hiểu lầm đã bỏ đi suốt bảy năm. Vì không muốn lão gia tử khổ sở, Mạc tiên sinh mới khôi phục cuộc sống của một người bình thường.

Anh ấy cố gắng làm việc, lấy một ngày làm thành hai ngày, có đôi khi cả ngày anh ấy cũng không ngủ, có đôi khi một ngày ngủ hai ba giờ, dùng công việc gây tê bản thân. Cho nên mới có thành tích hôm nay, Mạc thị trở thành xí nghiệp nổi tiếng nhất toàn quốc, Mạc tiên sinh cũng trở thành người giàu có nhất nước.

Mấy năm nay, lão gia tử cũng chỉ có một tâm nguyện, hy vọng Mạc tiên sinh có thể sớm ngày thành gia lập thất, đã giúp anh ấy tìm rất nhiều cô gái xinh đẹp tài giỏi, Mạc tiên sinh nhìn cũng không nhìn tới. Chỉ có chuyện này, anh ấy không nghe lời lão gia tử.

Cho đến trước đây không lâu, bác sĩ chẩn đoán, tế bào ung thư của lão gia tử đã khuếch tán ra toàn thân, không còn bao nhiêu thời gian, có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Ngày đó, lão gia tử mê man suốt hai ngày, mọi người trong nhà đã muốn chuẩn bị hậu sự. Lão gia tử đột nhiên tỉnh lại, nắm tay Mạc tiên sinh nói, ông không thể đi, chưa nhìn thấy anh ấy cưới vợ sinh con, cho dù ông chết đi cũng không nhắm mắt. Vì muốn hoàn thành tâm nguyện của lão gia tử, Mạc tiên sinh mới đồng ý đính hôn với Lý Hân Như tiểu thư.

Sinh mệnh rất kỳ diệu, Mạc tiên sinh vừa đồng ý đính hôn, sức khỏe lão gia tử dần dần tốt hơn, thậm chí có thể tham gia buổi tiệc đính hôn đơn giản của bọn họ.”

Nói tới đây, Trương Húc uống một hớp cà phê.

“An tiểu thư, bệnh trầm cảm của Mạc tiên sinh vẫn chưa khỏi hẳn, mỗi lần anh ấy nhớ cô đến khi không thể khống chế, sẽ dùng dao rạch lên ngực một đường, để miệng vết thương đổ máu cũng không băng bó. Có một lần anh rạch rất sâu, máu chảy không ngừng, may mắn ngày đó tôi quay trở lại, kịp thời đưa anh ấy đến bệnh viện.”

Trương Húc vẫn nhíu mày thật chặt.

“An tiểu thư, Mạc tiên sinh yêu cô bao nhiêu, cô vĩnh viễn sẽ không thể tưởng tượng nổi. Anh ấy không phải là một người giỏi biểu đạt, nên chỉ có thể dùng hành động, anh ấy vì thành toàn cho cô, tình nguyện thương tổn chính mình. Lần này cô trở về, cảm xúc của anh ấy càng không thể khống chế, có lẽ ngực anh ấy lại thêm vài vết sẹo mới. Nếu cô còn thương anh ấy, hãy trở về bên cạnh anh ấy, để anh ấy không tổn thương bản thân mình nữa.”

An Noãn từ đầu đến cuối đều cúi đầu, móng tay sắc bén đâm vào lòng bàn tay đến chảy máu.

“An tiểu thư, Mạc tiên sinh yêu cô đến khắc cốt ghi tâm, không có cô anh ấy sống còn khổ hơn so với chết. Tôi xin cô, van xin cô, van cầu cô cho anh ấy thêm một lần cơ hội.”

Trương Húc gần như dập đầu với An Noãn.

An Noãn đứng lên, về mặt không chút thay đổi nói: “Trương trợ lý, xin anh hãy chăm sóc tốt cho anh ta, tôi và anh ta vĩnh viễn không thể quay trở lại.”

An Noãn nói xong xoay người rời đi.

“An tiểu thư, cô thật sự có thể nhẫn tâm như vậy sao?”

An Noãn cắn cắn môi, lập tức bỏ đi.

Ra khỏi quán cà phê, An Noãn dùng sức lau mắt, mơ hồ, lại lau, vẫn mơ hồ. Cô dùng sức lau thật mạnh, nhưng vẫn không hết được. Lái xe tùy ý trên đường, ánh mắt hoàn toàn thấy không rõ con đường phía trước. Cuối cùng, cô ngừng xe ven đường, cúi đầu vào tay lái khóc thật lớn.

--

An Noãn về đến khách sạn thì đã khuya, Sớm cũng đã ngủ, Lâm Dịch Xuyên còn ngồi ở phòng khách đợi cô.

Thấy An Noãn về, Lâm Dịch Xuyên phiền não nói: “Hội điện thoại em không nghe, An Noãn, rốt cuộc em muốn như thế nào?”

An Noãn đi đến bên cạnh anh, nhìn thẳng vào mắt anh đột nhiên nói: “Lâm Dịch Xuyên, chúng ta làm đi, cùng em làm được không?”

Lâm Dịch Xuyên nhú mày, đặt tay lên trán cô cau mày nói: “Không phải phát sốt chứ, phát điên cái gì?”

An Noãn bất chấp tất cả, ôm lấy cổ anh chủ động hôn lên môi anh. Lâm Dịch Xuyên bị cường hôn, nhú mày càng chặt.

Anh dùng lực gạt tay cô ra gầm nhẹ: “An Noãn, ngươi phát điên cái gì? Chịu kích thích chuyện gì?”

“Em không bị kích thích, em chỉ muốn ở bên cạnh anh, Lâm Dịch Xuyên, em muốn vĩnh viễn sống chung với anh.”

Anh bất đắc dĩ kéo cô vào lòng, nhỏ giọng an ủi: “Được rồi, được rồi, vĩnh viễn ở bên nhau, chúng ta vĩnh viễn sống với nhau. Bất luận là ai, đều đừng mơ tưởng mang em rời khỏi anh.”

Tối hôm đó, bọn họ cái gì cũng không làm, chỉ ôm chặt nhau đi vào giấc ngủ.

Đêm đã khuya, anh cũng không ngủ được, cảm giác được rõ ràng nước mắt lạnh lẽo của cô làm ướt ngực anh. Anh biết, cô rơi nước mắt vì một người đàn ông khác. Anh không tức giận chỉ ôm cô thật chặt vào lòng.

Nói không khó chịu là giả, trong lòng lạnh lẽo, tim cũng co rút đau đớn, nhưng tất cả cảm xúc đều không bằng một phần vạn của đau lòng. Anh đau lòng cô, hận không thể thay cô chịu tất cả những thống khổ này.

--

Sáng sớm hôm sau, An Noãn tỉnh lại ở trong lòng Lâm Dịch Xuyên, mặt dán trong ngực anh, cơ hồ có thể nghe rõ ràng nhịp đập tim anh. Cô đỏ bừng mặt, đang muốn ngồi dậy, Lâm Dịch Xuyên lại đè cô xuống, cười đến cực kỳ phóng đãng.

“Em có biết em chảy bao nhiêu nước miếng lên ngực anh không, anh bắt đầu ghét bỏ em làm sao bây giờ?”

An Noãn thét lớn một tiếng, cắn mạnh lên ngực anh, Lâm Dịch Xuyên đau ngoa ngoa kêu.

“Người phụ nữ bạo lực này, không thể ôn nhu một chút sao?”

“Vậy anh còn ghét bỏ em không?”

Anh bất đắc dĩ xoa xoa tóc cô: “Em không chê anh, anh cảm ơn trời đất rồi, làm sao ghét bỏ em được.”

Sau đó, Hứa Vi Thần đưa họ đến sân bay, An Noãn tự nhiên cũng đi theo. Trên đường đi, Sớm an phận ngồi, không nói được một lời.

Hứa Vi Thần kỳ quái chọc thẳng bẻ: “Sớm, có phải luyến tiếc chú không? Sao về mặt lại mất hứng?”

Sớm quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, giống như giận dỗi nói: “Mẹ không thương con.”

An Noãn sợ run ôm Sớm lên đùi dụi: “Sao mẹ lại không thương con.”

“Đêm qua mẹ không ôm con ngủ, mẹ ôm Rừng già ngủ, để một mình con trên giường gác.”

Hứa Vi Thần nghe xong cười đến dâm đãng.

“Chắc chắn, làm cha mẹ, hai người dù không khống chế được kích tình, cũng phải ở sau lưng đứa nhỏ nha, lúc hai người làm, bên cạnh một đứa bé ba tuổi nhìn, không phải là rất quái dị sao? Di, cả người tôi nổi da gà.”

“Hứa Vi Thần, anh còn ghê tởm như vậy cẩn thận tôi không khách khí với anh.”

Hứa Vi Thần tiếp tục trêu chọc: “An Noãn, tôi nghĩ cô rất thuần khiết, không nghĩ cô chỉ có bề ngoài văn tĩnh, nội tâm như lửa, trời ạ, về sau tôi phải cách xa cô chút, vạn nhất Rừng già của cô không có ở đây, cô tìm tôi phát tiết dục hòa sẽ không tốt lắm.”

Lâm Dịch Xuyên không chút khách khí hung hăng nện một quyền lên mũi anh ta. Hứa Vi Thần đau thẳng hô: “Cậu yên tâm, cho dù cô ấy tìm tôi, tôi cũng sẽ không muốn cô ấy, vợ bạn không thể đụng nha.”

Đến sân bay, Sớm lưu luyến An Noãn, ôm cổ An Noãn, khuôn mặt tươi cười gác lên vai cô: “Mẹ, không thể cùng nhau về sao?”

An Noãn vỗ nhẹ lưng thẳng bẻ an ủi: “Sớm, mẹ có rất nhiều chuyện phải làm, sau khi làm xong sẽ về.”

“Vậy sao Sóm không thể ở lại, ở bên cạnh mẹ.”

“Không thể, gia gia và bà nội sẽ nhớ con.”

Tiểu tử kia đô đô cái miệng nhỏ, tức giận chạy đi chỗ khác. Lâm Dịch Xuyên không tiếng động kéo An Noãn vào lòng.

“Lâm Dịch Xuyên, anh cũng giống Sóm, cũng luyến tiếc em?”

Anh trầm giọng nói: “Thật hy vọng có thể ôm em ngủ mỗi ngày.”

An Noãn nhéo mạnh lên ngực anh, lại đứng chỗ sáng nay cô cần.

Lâm Dịch Xuyên “Tê --” kêu một tiếng.

Tiếng loa phóng thanh kêu hành khách đăng ký, Lâm Dịch Xuyên nhìn nhìn đồng hồ, không coi ai ra gì nâng cằm cô hôn lên môi cô, giống như hôn như thế nào cũng không đủ. Hứa Vi Thần ở một bên nhìn đến ngây người.

Biết Lâm Dịch Xuyên đã nhiều năm, chưa bao giờ thấy anh yêu một người nào như vậy. Trước giờ đều chỉ có phụ nữ đeo theo anh như si, có thể gọi đây là vô quyết dày có móng tay nhọn.

Đưa bọn họ rời đi, trên đường về, Hứa Vi Thần quan tâm hỏi: “Hạng mục của công ty Thần Phong tiến hành thế nào? Cô cũng không thể chỉ lo yêu đương mà bỏ quên công việc.”

“Tôi là người như thế sao? Nữ cường nhân nha.”

Hứa Vi Thần tức giận hừ một tiếng: “Cái gì nữ cường nhân, còn không phải dựa vào đàn ông sao, không có Rừng già của cô, cô có thể có hôm nay sao.”

An Noãn nhướn mắt, lười quan tâm anh.

“An Noãn, nói thật Rừng già là người đàn ông tốt, cô đã lựa chọn anh ta, hy vọng cô có thể đối xử tốt với anh ta.”

--

Thẩm lão gia từ từ xui nhập viện đã lâu, mọi người trong nhà rất khẩn trương. Một người khi tuổi đã cao liền giống như một đứa con nít, trong lúc lão gia từ nằm viện vẫn ồn ào đòi xuất viện, tâm tình của ông ai cũng hiểu. Mọi người đều cố gắng, thử đi tìm An Noãn, nhưng kia nhà đầu lại đi truyền được tính quật cường và bướng bỉnh của lão gia từ, làm cho mọi người trở về tay không.

Hôm nay, lão gia từ ở phòng bệnh phát hỏa: “Các người một đám vô dụng, ai mượn các người ngày ngày đến, ta chỉ muốn cháu ngoại của ta đến thăm ta.”

Mọi người cũng không dám nói thật với ông chỉ có thể an ủi: “Gần đây, An Noãn dường như rất bận.”

Lão gia từ vừa nghe, lập tức đen mặt quay sang Thẩm Thần Phong: “Noãn Noãn gần đây không phải hợp tác với công ty của cháu sao, có phải do cháu làm áp lực với con bé?”

Thẩm Thần Phong buồn bực hồng rồi, tức giận trả lời: “Lúc nào thì ông thấy cháu làm khó em ấy, em ấy căn bản không muốn chấp nhận ông, là ông tự mình đa tình thôi.”

Lão gia từ vừa nghe vuron tay có thể chụp được gì đó liền ném về phía Thẩm Thần Phong.

“Gia gia, ông còn như vậy, về sau cháu không bao giờ đến thăm ông. Chuyện An Noãn, ông cũng đừng mơ tưởng cháu ra sức, đừng quên, toàn bộ gia tộc, chỉ có cháu thân nhất với An Noãn.”

Anh không dám nói, thiếu chút nữa anh còn theo đuổi em họ của mình.

Lão gia từ vừa nghe vẻ mặt lập tức chuyển sang mỉm cười: “Thần Phong a, cháu giúp ta hẹn An Noãn gấp mặt, gia gia rất gấp Noãn Noãn.”

“Bình thường ông chỉ mắng chửi cháu? cháu mới không cần giúp ông.”

Mềm không được, lão gia từ chỉ có thể mạnh bạo: “Vậy cháu chờ công ty của mình đóng cửa đi, cháu tin không chỉ cần ta lão nhân này gọi một cú điện thoại, công ty của cháu lập tức đóng cửa.”

Thẩm Thần Phong trợn mắt nhìn, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, đáp ứng hỗ trợ hẹn gấp An Noãn.

Thẩm Thần Phong có thể nghĩ đến cũng chỉ có chuyện công việc, anh kêu người gọi điện thoại cho JM, thông báo An Noãn và đoàn thiết kế đến công ty họp.

--

An Noãn mang theo vài thiết kế sư đến công ty của Thẩm Thần Phong họp, kết quả tiếp tân ở đại sảnh nói với cô, Thẩm tổng có việc, kêu cô đến văn phòng trước.

An Noãn nhú nhú mày, rơi vào đường cùng đi lên văn phòng của Thẩm Thần Phong. Thư ký đưa cô vào văn phòng, An Noãn liếc mắt liền thấy Thẩm lão thủ trưởng ngồi trên sofa. Cô cau mày.

Theo bản năng muốn chạy trốn, Thẩm Thần Phong lại nắm cánh tay cô giải thích: “Xin lỗi tôi lấy việc công làm việc riêng, hôm nay lão gia tử mới xuất viện, An Noãn, nể mặt tôi được không, nói vài câu với lão gia tử đi.”

“Thật có lỗi Thẩm tổng, tôi đến để họp.”

Về mặt An Noãn nghiêm túc, không nhìn tới lão gia tử.

Thẩm Thần Phong bắt đắc dĩ thở dài, cầu xin nói: “Noãn Noãn, cầu xin cô, cô nói chuyện với ông chốc lát, bằng không tôi sẽ bị ông mắng chết. Cô có biết tình hình lão gia tử rất khó chịu hay không?”

Cô làm sao không biết, năm đó cha mẹ không phải là bị ông đưa vào tuyệt cảnh sao. Lão gia tử đi tới, vươn tay muốn nắm tay An Noãn, An Noãn theo bản năng đưa hai tay ra phía sau.

Lão gia tử có chút khỏ sở, lại vẫn miễn cưỡng cười vui: “Noãn Noãn, cùng ngoại công về nhà ăn một bữa cơm được không? Trong nhà còn có rất nhiều thức ăn, ngoại công muốn giới thiệu với cháu. Còn có phòng của mẹ cháu trước kia, ngoại công vẫn đều giữ lại, luôn luôn chờ Diệc Như trở lại.”

Rất nhiều thời điểm, ta chờ người, người chờ ta, chúng ta đều đang chờ đợi đối phương bước ra trước. Sau ngấm lại, người một nhà, hay là một đôi yêu nhau, cần gì phải đi để ý là ai trước ai sau.

“Thật có lỗi, thủ trưởng, tôi còn có rất nhiều việc phải làm”

Một tiếng thủ trưởng, làm cho lão gia tử đau lòng, run rẩy nói: “Đứa nhỏ, ta là ngoại công, không phải thủ trưởng”

“Thực xin lỗi, tôi không có ngoại công.”

Lão gia tử lão rơi lệ: “Đứa nhỏ, xin cháu cho ngoại công một lần cơ hội, thật ra ngoại công đã sớm hối hận, vẫn trọng mặt mũi không đi tìm mẹ cháu, lại không nghĩ rằng đời này không còn gặp được nữa. Đứa nhỏ, về bên cạnh ngoại công được không? Để ngoại công bồi thường thật tốt cho cháu. Ta nhất định thương cháu đối với cháu thật tốt, không để cho bất luận kẻ nào khi dễ cháu.”

An Noãn hít sâu một hơi, thực nghiêm túc nói với Thẩm Thần Phong: “Thẩm tổng, toàn bộ thiết kế sư của chúng tôi đều đang đợi anh họp, hy vọng anh không phải đang đùa giỡn với chúng tôi.”

Thẩm Thần Phong nhú nhú mày, cúi đầu nói: “Cô đến phòng họp trước đi, mười phút sau chúng ta bắt đầu.”

An Noãn lúc này mới xoay người ra khỏi văn phòng. Lão gia tử ngồi trên sofa, hoàn toàn không có tinh thần.

“Gia gia, ông đừng như vậy, ông như vậy làm cho cháu rất khó xử. Ông cũng thấy được, An Noãn thực phản cảm với ông, nếu ông thật muốn bồi thường cho cô ấy, liền ngấm đối xử tốt với cô ấy được không?”

“Không được,” Lão gia tử ấn cái trán: “Ta muốn An Noãn ở bên cạnh ta, nhân lúc ta còn sống ta muốn Noãn Noãn bồi ở bên cạnh ta.”

“Nhưng cô ấy sẽ kết hôn, bạn trai của cô ấy là người Anh quốc, cô ấy ở Trung Quốc sẽ không lâu.”

Lão gia tử lập tức khôi phục thần khí: “Ta kiên quyết không đồng ý gả Noãn Noãn cho người Anh quốc, trừ phi tên Anh quốc kia vì Noãn Noãn bỏ công việc ở bên đó, về Trung Quốc phát triển.”

Lão nhân này hoàn toàn không thể cứu.

“Cháu gọi điện thoại cho cha cháu tới đón ông về, cháu phải đi họp. An Noãn kia tính tình thôi giống như ông, nếu cháu không đi qua, cô bé kia sẽ phát hỏa.”

--

An Noãn có chút vô tâm tham gia hội nghị, khi lên tiếng lại phạm rất nhiều sai lầm, ngay cả số liệu cơ bản nhất đều báo sai. Cuối cùng không có biện pháp, chỉ có thể tìm Khương Lâm cứu, kêu anh đến trần thuật.

Hội nghị lần này đơn giản chỉ báo cáo công việc, hội nghị tiến hành một giờ đã xong. Thẩm Thần Phong thịnh tình yêu cầu bọn họ cùng nhau ăn cơm trưa, An Noãn lại cự tuyệt.

Hiện tại quan hệ rất miễn cưỡng, Thẩm Thần Phong cũng không nói thêm cái gì. Đâu biết rằng ra khỏi phòng họp, lão gia tử còn chưa đi, cùng cha anh đợi bọn họ.

Lão gia tử tiến lên mắng Thẩm Thần Phong: “Cái gì hội nghị lâu như vậy, để cháu ngoại ta đói bụng, ta không tha cho cháu.”

Lúc lão gia tử nói những lời này, cũng may những người khác đều đi hết.

Thẩm Diệc Bác đỡ lão nhân đi đến bên cạnh An Noãn cười nói với cô: “An Noãn, cháu cùng ngoại công của cháu ăn bữa cơm đi? Lão gia tử chờ cháu đã lâu, hôm nay mới xuất viện, vừa ra viện liền nhớ thương đến tìm cháu. Bất luận trong lòng cháu có bao nhiêu hận, bữa cơm này có thể bồi lão gia tử ăn không.”

“Thật sự có lỗi, tôi phải về công ty có việc, bọn họ đều đang đợi tôi.”

“Mặc kệ thế nào, cơm cũng phải ăn. Cháu xem, hiện tại cũng đến giờ ăn cơm.”

Vô luận Thẩm Diệc Bác khuyên như thế nào nói, An Noãn thủy chung không mở miệng.

Cuối cùng lão gia tử thở dài thật sâu thán nhiên nói: “Quên đi, đừng ép buộc Noãn Noãn, để đứa nhỏ đi ăn cơm đi, đừng để bị đói.”

An Noãn nói câu “Thật có lỗi”, lập tức rời đi.

Lão gia tử khổ sở cảm khái: “Đứa nhỏ này rất hận ta, cũng khó trách, dù sao ta cũng gián tiếp hại chết Diệc Như. Ta đây tạo nghiệt gì, con gái bỏ đi, cháu ngoại cũng không nhận thức ta.”

Thẩm Diệc Bác nhìn lão gia tử khổ sở chỉ phải an ủi: “Cha, máu mủ tình thâm, sớm muộn gì An Noãn cũng sẽ chấp nhận chúng ta, cho con bé chút thời gian đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Chương 92.1: Nhận Người Thân

Gần đây, An Noãn bị chuyện Thẩm gia làm cho tâm tình phiền não, ngay cả Hứa Vi Thần cũng phát hiện cô khác thường, quan tâm hỏi: “An Noãn, cô có tâm sự? Có chuyện gì làm cô không yên lòng?”

“Tôi không có.” An Noãn theo bản năng không muốn cho anh biết.

Hứa Vi Thần chỉ chỉ số liệu trên bản vẽ: “Tự cô nhìn xem, số lẻ cũng có thể tính sai, vài số liệu còn bị đảo ngược, sao lại thế này? Khi nào thì bắt đầu phạm loại sai lầm sơ đẳng này?”

An Noãn dùng sức gãi gãi tóc, gần như muốn phát điên.

Hứa Vi Thần than nhẹ một hơi, ôn tồn nói: “Cô đi ngủ một giấc đi, có lẽ dạo này quá mệt mỏi, tài liệu này tôi giúp cô sửa lại, đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân.”

“Hứa Vi Thần, cảm ơn anh.” An Noãn chân thành nói xong đi về phòng mình.

Giặt rửa tắm, nằm ở trên giường, nhưng làm thế nào cũng ngủ không được. Cảm lấy hình của Sớm đặt ở đầu giường, nhìn kỹ bộ dáng đáng yêu của thằng bé, giống như chỉ có vậy tâm cô mới bình tĩnh trở lại. Mấy năm nay, ít nhiều có Sớm nên cuộc sống của cô luôn vui vẻ. Toàn tâm toàn ý yêu thương thằng bé cũng đôi lúc thằng bé không muốn xa rời cô.

Mới đầu Hứa Vi Thần luôn lén hỏi cô: “An Noãn, cô đối với Sớm là thật lòng sao? Cô một chút cũng không để ý mẹ của thằng bé là một vũ nữ?”

An Noãn chưa từng để ý, chỉ coi thằng bé như là quà tặng mà ông trời đã ban cho cô, nên cô cũng coi thằng bé như con ruột của mình. Đứa bé làm cho cô rất cảm động và vui vẻ, làm bạn với thằng bé, chơi đùa cùng thằng bé, mỗi ngày cô trải qua đều rất phong phú, hầu như không có thời gian suy nghĩ bất cứ chuyện gì.

An Noãn đem hình Sớm ôm vào trong ngực, tự nói với chính mình cố gắng làm việc sớm ngày trở lại bên cạnh cha con bọn họ, ngoài chuyện này ra không không muốn nghĩ chuyện gì khác.

Hạng mục hợp tác với công ty Thần Phong gần sắp kết thúc, sau đó cô cũng đến công ty họp vài lần, Thẩm Thần Phong cũng không dây dưa với cô nữa. Anh đại khái cũng hiểu được hai người xa lạ đột nhiên lại trở thành anh em, đối lại người khác cũng không thể thích ứng ngay được.

Hiện tại, An Noãn làm việc liên tục ngày đêm, hy vọng sớm ngày kết thúc hạng mục này, phân rõ giới hạn với Thẩm gia. Hứa Vĩ Thần đã giúp cô một ngày một đêm, thậm chí ngay cả một câu oán hận cũng không có.

An Noãn thực may mắn lúc trước lựa chọn chính xác đến Anh quốc, để cô gặp được hai người đàn ông tốt. Có một thời gian dài, cô không thể tin tưởng được những người bên cạnh mình. Lâm Dịch Xuyên và Hứa Vĩ Thần xuất hiện, bọn họ đối tốt với cô, làm An Noãn lại tin tưởng thế gian này còn có chân ái.

Liên tục một tuần thức đêm đầy nhanh tốc độ, dưới sự trợ giúp của Hứa Vĩ Thần và sự cố gắng của toàn bộ thiết kế sư, cuối cùng bản thiết kế cũng hoàn thành.

An Noãn không tự mình đem tư liệu đến công ty Thần Phong, mà kêu Khương quản lý đưa đi. Hứa Vĩ Thần rất hào phóng cho cô nghỉ ngơi ba ngày, An Noãn nhất thời cũng không biết nên làm gì trong ba ngày này.

Ở nước ngoài, Lâm Dịch Xuyên cũng biết được chuyện này nên khi gọi điện thoại cho cô có ý hỏi: “Nghe nói em có ba ngày nghỉ phép?”

An Noãn bĩu môi: “Đúng vậy, nhưng không biết nên làm gì.”

“An Noãn, em đừng quá đáng!”

An Noãn tiếp tục giả ngu: “Em làm sao?”

“Vậy em có trở về hay không, không về thì không cần nói nữa.”

Lâm Dịch Xuyên tức giận đến treo điện thoại.

Thật ra, An Noãn đã đặt vé máy bay đi Luân Đôn vào sáng mai. Treo điện thoại, cô bắt đầu thu dọn hành lý.

Lâm Dịch Xuyên lại gọi điện thoại tới, An Noãn buồn cười nghe máy.

Bên kia đầu truyền đến một giọng nói giận dữ: “Anh đã kêu người đặt vé máy bay về Luân Đôn cho em vào sáu giờ sáng mai, sáng mai có người đến khách sạn đón em.”

“Lâm Dịch Xuyên, anh phát điên cái gì, em đã đặt vé máy bay. Hơn nữa sáu giờ, có phải quá sớm hay không em còn chưa thức.”

Lâm Dịch Xuyên không cho phản kháng nói: “Anh mặc kệ, anh sẽ đến sân bay đón em, về trễ anh giết em.”

--

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, An Noãn đã bị Lâm Dịch Xuyên điện thoại đánh thức, người đàn ông này nằm chắc thời gian bên cô, đến giờ liền gọi điện thoại cho cô.

An Noãn rời giường trong tức giận chửi ầm lên trong điện thoại: “Lâm Dịch Xuyên, anh đừng quá đáng, em vừa mới hoàn thành một hạng mục, anh có biết đã mấy đêm em chưa ngủ hay không, không thể để cho em nghỉ ngơi một chút sao? Em đặt vé máy bay chín giờ, anh nói gì cũng vô dụng thôi.”

Lâm Dịch Xuyên thấy cô phát hỏa, đành phải nhẹ giọng dụ dỗ: “Ngoan, dù sao em cũng đã tỉnh, lên máy bay ngủ tiếp, anh biết em gần đây rất vất vả, chờ em về Anh quốc, để anh chăm sóc em, để em nghỉ ngơi cho tốt có được không?”

An Noãn cảm thấy mềm lòng, bị anh nói mấy câu đã cảm động, mới hơn bốn giờ sáng đã thức dậy rửa mặt.

Hứa Vĩ Thần nghe tiếng động từ trong phòng đi ra, mơ mơ màng màng hỏi: “Không phải chín giờ mới bay sao? Cô sẽ không kích động đến nỗi một đêm không ngủ chứ?”

“Bị Rừng già gọi tỉnh, anh ấy sửa lại vé máy bay vào sáu giờ, lái xe đã đợi ở bên ngoài, không làm phiền anh đưa tôi đến sân bay.”

“Chắc chắn, thật đúng là khẩn cấp muốn gặp cô đến vậy sao. Tôi rất hoài nghi lần này cô trở về còn có thể qua lại Bắc Kinh không.”

An Noãn thối anh một ngụm: “Hứa Vĩ Thần, anh còn nguyên rùa tôi nữa cẩn thận tôi giết anh.”

“Quả nhiên là ở lâu bên cạnh Rừng già ngay cả giọng điệu nói chuyện càng ngày càng giống anh ta. Quên đi, cô cũng phải đi rồi, lại đây cho tôi ôm một cái, tôi còn phải tiếp tục chiến đấu.”

An Noãn lười quan tâm anh, còn thật sự dặn dò anh: “Cố gắng chăm sóc tốt bản thân mình, nhớ rõ một ngày ba bữa đều phải ăn, không được uống rượu.”

An Noãn đi ra khỏi phòng, Hứa Vĩ Thần rống lên sau lưng cô: “Chỉ đi ba ngày chứ không phải ba năm.”

An Noãn ra khỏi khách sạn, lái xe đã đợi cô bên ngoài, trực tiếp đưa vé máy bay cho cô. An Noãn đến sân bay, ước chừng tối nay hai giờ sẽ hạ cánh.

Máy bay hạ cánh, rất nhanh cô nhìn thấy Lâm Dịch Xuyên, người nào đó giờ phút này về mặt hắc tuyến, như đang tức giận.

An Noãn đi qua đưa hành lý cho anh, kéo cánh tay anh cười hỏi: “Hai giờ máy bay mới đến, không phải anh đợi hai giờ rồi chứ.”

“Anh mới đến.”

Anh không được tự nhiên nói xong ôm cô đi ra sân bay.

Lên xe An Noãn mới nhớ tới Sóm hỏi: “Sao không mang Sóm đến?”

“Anh đã đưa Sóm đến chỗ cha mẹ, hai lão nhân nói nhớ cháu nội.”

An Noãn hoài nghi nhìn anh tức giận hỏi: “Không là anh cố ý đưa thằng bé qua đó?”

Lâm Dịch Xuyên không nói lời nào, khóe miệng hơi cong lên.

“Lâm Dịch Xuyên, anh thật quá đáng, lần này em đặc biệt về thăm Sóm, không được, anh đón Sóm về đi.”

Lâm Dịch Xuyên lười quan tâm cô, chú tâm lái xe.

An Noãn tiếp tục tìm nói: “Hôm nay anh không cần đi làm?”

“Anh làm việc rất tự do.”

An Noãn nhin không được nhắc nhở: “Cẩn thận mấy lão trong ban giám đốc tìm anh làm phiền.”

Lâm Dịch Xuyên cười nhạt: “Anh còn sợ bọn họ không dám, vị trí này của anh ai muốn thì cứ việc vào ngồi, anh rất muốn nhìn xem ai có được bản lĩnh đó.”

Kỳ thật phần lớn thời gian Lâm Dịch Xuyên đều rất bận rộn. Anh vừa tiếp nhận công ty một năm, hầu như rất ít có ngày nghỉ, luôn luôn xử lý công việc, nhiều lúc còn phải đem công việc mang về nhà làm.

Sau một năm, dần dần ổn định anh mới thoải mái được một chút, có đôi khi nghỉ cả nửa tháng, làm An Noãn rất hâm mộ. Dùng câu nói của Hứa Vi Thần mà nói, anh và An Noãn số khổ, làm việc thay cho Lâm Dịch Xuyên, còn phải kiếm tiền cho Lâm Dịch Xuyên.

Có một lần, Hứa Vi Thần nói đùa: “An Noãn, thật ra cô cũng rất tốt, mặc kệ nói như thế nào cô cũng chỉ đang làm công cho chính mình, sau này những gì của Rừng già còn không phải đều là của cô sao.”

Trong nhà của Lâm Dịch Xuyên có một phòng khách là của An Noãn, lúc trước Lâm Dịch Xuyên tự mình thiết kế cho cô.

Về đến nhà, An Noãn liền ngã xuống giường nói: “Rừng già, trên máy bay em không ngủ được, hiện tại mệt mỏi quá, em ngủ một giấc trước được không?”

“Tốt.” Lâm Dịch Xuyên thực sáng khoái đáp ứng, giúp cô đắp chăn.

Anh vội vàng muốn cô trở về, cho dù chỉ để ngủ, chỉ cần có thể nhìn cô, trong lòng cũng cảm thấy đủ. Trong khi An Noãn ngủ, Lâm Dịch Xuyên đến siêu thị, mua nguyên liệu nấu ăn về nhà làm bánh ngọt.

Nha đầu kia đặc biệt thích ăn điểm tâm ngọt, làm cho Sóm là một cậu bé cũng thích ăn ngọt, ban đầu Lâm Dịch Xuyên còn có thể mắng cô, cho đến một lần cô tự mình làm bánh sinh nhật cho anh, Lâm Dịch Xuyên hoàn toàn trúng độc của cô.

Nghỉ đến đây, miệng anh bắt giắc cong lên. Giống như mỗi lần chỉ cần nghĩ đến nha đầu kia, trong lòng sẽ đặc biệt thỏa mãn, dường như có được toàn thể giới.

An Noãn tỉnh lại mơ mơ màng màng, không biết mình đang ở nơi nào, không biết là ban ngày hay ban đêm, cảm giác như đang nằm mơ. Xoa xoa đôi mắt, mới nhìn thấy rõ ràng cảnh vật trước mắt.

Tìm một bộ đồ mặc nhà thoải mái, trên áo còn in hình gấu mèo đáng yêu, lúc trước cô cũng mua cho Lâm Dịch Xuyên một bộ giống của cô, nhưng người nào đó một lần cũng không chịu mặc, hơn nữa mỗi lần nhắc tới việc này liền đen mặt.

An Noãn sôi nổi đi xuống lầu, thấy Lâm Dịch Xuyên đang ở phòng bếp bận việc, thân hình cao lớn của anh trong phòng bếp hình như có chút quái dị, nhưng An Noãn cảm thấy hạnh phúc. Mười ngón tay chưa hề làm việc nặng của Lâm Dịch Xuyên, không biết khi nào vì cô học xuống bếp.

Lúc trước chỉ vì một câu nói của An Noãn, ngày đó hai người cùng xem một tiết mục ẩm thực, An Noãn nhìn kỹ thực nhin không được cảm khái một câu: “Đàn ông nấu ăn nhìn thật soái, về sau em nhất định phải gả cho đầu bếp.”

Từ đó về sau, Lâm Dịch Xuyên bắt đầu học nấu cơm làm thức ăn, làm đủ loại thức ăn ngon dụ dỗ cô.

Mỗi lần An Noãn được tiện nghi còn khỏe mã, cười nói: “Lâm Dịch Xuyên, anh hẳn là nên cảm ơn em, là em phát hiện ra tiềm năng của anh.”

Nghĩ vậy, An Noãn nhin không được cười cười. Cô rất mẫn cảm với mùi vị, lập tức ngửi thấy mùi trà xanh. Bánh ngọt trà xanh, là món mà cô thích nhất.

Cô nhẹ nhàng đi đến sau lưng anh, ôm lấy thắt lưng anh, vốn muốn hù dọa anh nhưng người nào đó lại vô cùng bình tĩnh.

“Lâm Dịch Xuyên, anh không bị em hù dọa sao?”

“Trò chơi này em đã chơi vô số lần, An Noãn, anh thực lo lắng cho chỉ số thông minh của em, may mắn em không phải là con gái của anh, nếu không anh thật phải lo lắng không thể gả em ra ngoài.”

An Noãn đánh một cái thật mạnh lên vai anh.

“Hôm nay cũng không phải sinh nhật em, anh làm bánh ngọt cho em làm gì?”

“Ai quy định bánh ngọt nhất định phải sinh nhật mới có thể ăn?” Lâm Dịch Xuyên hỏi lại, đẩy cô ra khỏi phòng bếp, tức giận hừ nói: “Đi xem TV một lát, đừng làm phiền anh, bằng không sẽ không có đồ ăn.”

An Noãn ngồi ở phòng khách xem TV, trong lòng nghĩ đến bánh ngọt. Cho đến khi Lâm Dịch Xuyên kêu cô, cô mới hưng phấn chạy qua.

“Đây là bữa tối hôm nay sao? Giống như không đủ cho em ăn nha!”

Lâm Dịch Xuyên sùng nịch xoa xoa tóc cô cười nói: “Ăn trước rồi nói.”

An Noãn ăn đến một nửa, đột nhiên cắn phải một vật cứng, xém chút nữa nuốt vật cứng kia vào bụng, nhả ra liền nhìn thấy một chiếc nhẫn kim cương lóe sáng.

An Noãn ngây người gần hai phút, mới nói đùa: “Lâm Dịch Xuyên, cầu hôn như vậy có phải quá cũ hay không, rất nhiều người đều dùng qua.”

Thật ra anh cũng không nghĩ tới cầu hôn, chỉ là lúc làm bánh ngọt đột nhiên có ý tưởng này.

“Mặc kệ phương thức này có phải cũ hay không, chỉ cần em có chấp nhận lời cầu hôn của anh hay không thôi?”

Biểu tình của Lâm Dịch Xuyên rất chăm chú.

An Noãn mở tay anh ra, đặt nhẫn trong lòng bàn tay anh, động tác này làm Lâm Dịch Xuyên khẩn trương muốn chết.

“Cầu hôn dù sao cũng phải quỳ xuống, bằng không không có thành ý.”

An Noãn chỉ muốn đùa với anh, Lâm Dịch Xuyên không chút do dự quỳ xuống đất. Giọng nói từ tính gần từng tiếng: “An Noãn, gả cho anh, anh sẽ dùng toàn bộ sinh mạng của anh để yêu em.”

An Noãn hốc mắt có chút hồng, đưa tay cho anh.

Chiếc nhẫn vốn lạnh lẽo nhưng lại được làm ấm bằng lòng bàn tay của anh, làm ấm áp cả lòng cô. Giống như chưa từng một người nào yêu cô chân thành như vậy. Cầu hôn thành công, người nào đó rất đặc ý, lời nói ra đều gọi cô là hôn thê, làm An Noãn cũng cảm thấy lâng lâng trong hạnh phúc.

Hai người ăn xong bánh ngọt lại đi ra ngoài xem phim, An Noãn muốn về nhà trọ của mình ở, Lâm Dịch Xuyên đột nhiên nói: “Nhà trọ của em anh đã trả rồi.”

“Lâm Dịch Xuyên, anh có ý gì?”

Lâm Dịch Xuyên bình tĩnh nói: “Em nói chỉ cần cho em thời gian một năm, trở về em sẽ kết hôn với anh, nên anh đem trả phòng trọ.”

Anh nói xong ôm lấy vai cô: “Anh cũng cầu hôn thành công, đừng nói ở cùng phòng, cho dù ngủ cùng giường cũng không có việc gì.”

An Noãn đảo cặp mắt trắng dã, lười quan tâm anh.

“Đúng rồi, ngày mai em theo anh đón sớm, thuận tiện ăn một bữa cơm ở bên kia.”

“Không được, em sợ chủ tịch.”

Cha của Lâm Dịch Xuyên Jack Johnson, chủ tịch của JM, bề ngoài nhìn qua ông rất thân sĩ, nhưng An Noãn nhìn lại thấy có khoảng cách. Mẹ của Lâm Dịch Xuyên lại là người Trung Quốc, còn rất hòa ái dễ thân, An Noãn rất thích bà.

Đối với chuyện Lâm Dịch Xuyên và An Noãn, trong lòng hai lão nhân rất rõ ràng, bọn họ không phản đối, cũng không công khai tỏ vẻ tán thành, bởi vậy trong lòng An Noãn vẫn còn khúc mắc. Trước kia ở công ty, mỗi lần nhìn thấy cha của Lâm Dịch Xuyên, cô đều cúi đầu không dám nhìn thẳng ông.

Lâm Dịch Xuyên luôn mắng cô: “Em thật không có tiền đồ. Cha anh cũng không ăn thịt người.”

“Nhưng ông là đại boss, em luôn cảm thấy sợ đại boss.”

“Ý của em là, em cũng sợ anh?”

An Noãn hừ nhẹ một tiếng: “Cũng tùy lúc, bình thường anh rất hung dữ với em”

Lâm Dịch Xuyên gõ lên trán cô một cái, còn thật sự nhắc nhở nói: “Nhớ kỹ, anh càng hung dữ với em, chính là càng yêu em”

“Nào có ai biến thái như vậy.”

“Trung Quốc không phải có câu ngạn ngữ, yêu càng sâu hận càng nhiều sao.”

“Già quý dương này, đừng làm bản văn hóa bác đại tinh thâm của Trung Quốc.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Chương 92.2

Ngày hôm sau, An Noãn tỉ mỉ trang điểm một chút, cùng Lâm Dịch Xuyên đến nhà cha mẹ anh.

Từ khi Đại Boss không còn làm CEO của JM, liền dọn về một nơi xa thành phố, phong cảnh ở đây rất đẹp, nơi này chỉ duy nhất về phương diện giao thông là bất tiện. Cũng may trong nhà có tài xế, hai lão nhân vẫn thường xuyên kêu tài xế đến đón Sóm.

Cha mẹ anh An Noãn đều gặp qua, nơi này cô cũng đã từng tới, nhưng mỗi lần tới chỉ trốn ở trong xe, chưa từng vào trong nhà chào hỏi qua.

Lâm Dịch Xuyên nắm tay cô đi xuống xe, An Noãn run run nói: “Lâm Dịch Xuyên, có thể đổi bữa khác mới tới không?”

Lâm Dịch Xuyên liếc cô hoàn toàn không để ý tới cô, lời cô đi vào trong biệt thự.

“Yên tâm đi, cha anh nếu đã cưới mẹ anh, chứng minh ông không kỳ thị người Trung Quốc.”

An Noãn rất yêu quê hương tổ quốc của mình, lập tức rống lên: “Em còn kỳ thị các người là quý Anh quốc.”

Lâm Dịch Xuyên lại cười ha ha ra tiếng, bắt đầu đi vuốt tóc cô, cô nương này có nhiều điểm rất đáng yêu.

Lâm Dịch Xuyên đã sớm nói chuyện trước với mẹ anh, mẹ anh đang ở phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, đại Boss đang ở phòng khách chơi đùa với Sóm.

Sóm vừa thấy An Noãn, lập tức buông món đồ chơi trong tay xuống, chạy về về phía An Noãn: “Mẹ nhỏ.”

An Noãn cười ôm lấy Sóm, cũng nhờ động tác này của Sóm, làm cho An Noãn không còn khản trương. Hai cha con này rất yêu cô, cô còn có cái gì để sợ nữa chứ.

Lâm Dịch Xuyên dùng tiếng Anh trình trọng giới thiệu An Noãn, đại Boss thân nhiên cười với An Noãn.

Cơm nước xong, mẹ Lâm Dịch Xuyên ôm Sóm đi ngủ trưa, An Noãn, Lâm Dịch Xuyên, còn cha anh ba người ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm.

Đại boss đột nhiên nhìn An Noãn nói: “An tiểu thư, thực cảm tạ cô mấy năm nay đã chăm sóc cho Aaron và Jim, từ nhỏ Jim đã không có mẹ, cảm ơn cô đã cho thằng bé tình thương của người mẹ, để thằng bé cũng giống như bao đứa trẻ bình thường khác, khỏe mạnh trưởng thành.”

“Đây là chuyện cháu phải làm, cháu coi Sóm như con ruột của mình.”

“Cô và Aaron muốn kết hôn, chúng tôi tự nhiên không có ý kiến, cũng rất ủng hộ, nhưng tôi có một điều kiện, hy vọng cô có thể đáp ứng.”

Lâm Dịch Xuyên vừa nghe liền khó chịu: “Kết hôn còn phải có điều kiện? Hôm nay con đến chỉ muốn thông báo với cha một tiếng, cũng không phải tới trưng cầu sự đồng ý của cha.”

Đại Boss cũng không tức giận, tiếp tục nói với An Noãn: “An tiểu thư, tôi hy vọng sau khi cô và Aaron kết hôn, có thể rời khỏi JM, chuyên tâm làm người phụ nữ sau lưng Aaron. Đôi khi, lời đồn có thể hoàn toàn hủy diệt một người, tôi không hy vọng người trong ban giám đốc bởi vì cô mà chống đối Aaron, chúng ta đều biết, một năm nay Aaron đã làm rất tốt, chiếm được sự tán thành của mọi người, hy vọng cô suy nghĩ một chút về những gì tôi nói.”

Lâm Dịch Xuyên nổi trận lôi đình, ‘Đằng’ đứng lên, tức giận rống: “An Noãn rất thực lực nên ở lại JM, là nhân tài hiếm có, con muốn nhìn xem những lão già kia có thể có ý kiến gì.”

Đại Boss bắt đầu đi lắc lắc đầu, trách cứ: “Đứa nhỏ này, mỗi lần nhất gặp chuyện liên quan đến cảm tình, liền trở nên rất xúc động, tính cách này phải nên sửa đổi.”

Ông nói xong lại quay về phía An Noãn: “An tiểu thư, vừa rồi tôi cũng chỉ là đùa, đương nhiên nếu cô không muốn bỏ công việc ở JM, tôi cũng tuyệt đối sẽ không ép buộc cô. Cảm tình là chuyện của hai người, làm trưởng bối, chúng ta chỉ có thể chúc phúc.”

Sau khi bọn họ ra về, An Noãn vẫn không yên lòng. Lâm Dịch Xuyên an ủi cô: “Yên tâm đi, anh sẽ không cho em vì anh mà bỏ đi sở thích của mình, chỉ cần là em thích, anh đều sẽ ủng hộ em. Nếu không, em cố gắng trở thành nữ cường nhân, đến lúc đó anh đem vị trí của anh giao cho em, anh làm người đàn ông sau lưng em, mỗi ngày giặt quần áo, nấu cơm, chăm sóc con cái.”

An Noãn bởi vì này một câu, nở nụ cười, áp lực trong lòng cũng giảm đi rất nhiều.

“Thật ra, cha anh không phải là người biết biểu đạt, em đối với anh và Sớm rất tốt, ông đều nhìn thấy, ông hy vọng em rời khỏi JM, không có nguyên nhân khác, chỉ muốn em có thể chuyên tâm chăm sóc Sớm, suy nghĩ này quả thật có chút ích kỷ, vị hôn thê, em đừng tức giận.”

“Em mới không phải là người dễ tức giận, cho dù có cũng chỉ dám tức giận với anh, làm sao dám tức giận với đại Boss.”

Sau đó, An Noãn bị Lâm Dịch Xuyên giữ lại một tuần, anh cũng nghỉ một tuần, không cho An Noãn về Trung Quốc.

An Noãn không hiểu rõ ràng hai người chỉ ở nhà nhìn xem TV, thời gian trôi qua yên tĩnh đến buồn tẻ nhưng người đàn ông này lại rất hưởng thụ. Miệng mồm cũng trở nên tròn trịa, rất buồn nôn nói: “Chỉ cần có em bên cạnh, bất luận làm cái gì đều vui vẻ, cho dù không làm gì, chỉ cần nhìn em cũng thấy hạnh phúc.”

Nếu không phải Hứa Vi Thần liên tiếp gọi điện thoại oanh tạc, Lâm Dịch Xuyên vẫn không thả người. Hứa Vi Thần nói ở Bắc Kinh có một hạng mục, rất gấp lại khó giải quyết, kêu An Noãn trở về cùng anh nghĩ cách.

An Noãn suốt đêm mù mịt về Bắc Kinh, chưa kịp nghỉ ngơi, đã bị Hứa Vi Thần đưa đến công ty. Trên đường đi Hứa Vi Thần đơn giản nói về hạng mục với cô, chính phủ chuẩn bị đầu tư hai triệu để xây một đồ thư quán công cộng, hiện đã công khai đấu thầu.

“Tôi tra ra JM có hai đối thủ, thực lực của hai công ty kia cũng không thể khinh thường, một là kiến trúc sự vụ sở rất nổi tiếng ở Mỹ Modern, tổng công ty ở Bắc Kinh - Trung Quốc, công ty này rất có thực lực, là đối thủ mạnh của JM. Một công ty khác trong nội địa đại hình kiến trúc công ty Kinh Hạ, thực lực đương nhiên không bằng Modern và JM, nhưng bọn họ có ưu thế hơn ở chỗ có hậu thuẫn, hơn nữa người chống lưng cho bọn họ cũng rất lớn, CEO của họ hình như là cháu rể của một quan lớn trong chính phủ. Cô có biết, ở Trung Quốc, quan hệ rất quan trọng, nghe nói lần này công khai đấu thầu chỉ là hình thức, trong nội bộ truyền ra đã sớm chọn công ty Kinh Hạ.”

An Noãn bĩu môi, bắt đầu đi nói: “Chẳng phải chúng ta chỉ làm nền? Theo tôi thấy, hạng mục này không bằng không tham gia, miễn cho đến lúc đó thất bại, trở thành chuyện cười trong giới.”

Về mặt Hứa Vi Thần không chịu thua cảm giận nói: “Tôi rất muốn xem ở Trung Quốc ‘Quan hệ’ có bao nhiêu quan trọng, tình thế của hạng mục này chúng ta bị ép buộc.”

An Noãn thổi anh một ngụm: “Anh đừng không tin, tin tức nội bộ vừa nói có lẽ là sự thật, người ta có hậu thuẫn, còn có thực lực, cùng người như thế cạnh tranh chính là muốn chết. Cái gọi là công khai đấu thầu có bao nhiêu là công bằng, hầu như đều bị thao túng trong bóng tối, chúng ta hết sức đi làm, nhưng anh đừng ôm hy vọng quá lớn.”

An Noãn từ nhỏ đã quen với hoàn cảnh như vậy, thậm chí xã hội này có rất nhiều quy tắc ngầm. Rất nhiều thời điểm, không phải dựa vào thực lực để nói, mà là hậu thuẫn sau lưng.

Hứa Vi Thần đột nhiên thở nói: “Không biết tìm Mạc tổng của tập đoàn Mạc thị giúp đỡ có được hay không? Nghe nói anh ta cũng là thái tử đảng, trong nhà có người làm ở Trung Ương, hậu thuẫn kia chẳng phải là lớn hơn sao?”

An Noãn hơi hơi giật mình, lập tức trào phúng: “Anh và anh ta có quan hệ gì, người ta dựa vào cái gì phải giúp anh?”

“Tôi cùng anh ta không quan hệ, nhưng người nào đó và anh ta có quan hệ nha, theo tôi quan sát, cũng không phải chỉ là quan hệ bình thường.”

An Noãn trầm mặt, tức giận hừ nhẹ: “Hứa Vi Thần, anh có ý gì?”

Thấy An Noãn tức giận, anh lấy lòng cười nói: “Tôi nói đùa thôi, dù thế nào cũng không thể để cô hy sinh sắc tướng đi.”

Trở lại công ty, lập tức triệu tập mọi người đến họp, mọi người đều thấy hạng mục này không tham gia cũng được, tham gia vào chi hao tài tốn của, không có kết quả.

“Hứa tổng, có công ty Kinh Hạ, chúng ta đấu không lại. Lục tổng của Kinh Hạ, vợ của anh ta là thiết kế sư của Kinh Hạ, lại là cháu gái của thị trưởng. Hơn nữa nghe nói Lục tổng cũng rất tài giỏi.”

Hứa Vĩ Thần ngồi ở ghế chủ tịch, hùng hậu thanh âm gần từng tiếng: “Tôi vẫn thường nói, khó khăn không đáng sợ, đáng sợ nhất là sợ khó khăn. Thấy khó khăn, chúng ta phải tiếp nhận, mà không phải sợ đến không dám bước tới. Bất luận kết quả như thế nào, chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, cùng nhau cố gắng, thì đã là thành công.”

Tên này lúc nói đạo lý cũng thật ra bộ dáng.

An Noãn cũng phụ họa nói: “Tôi cảm thấy Hứa tổng nói rất đúng, JM chúng ta là kiến trúc sự vụ sở nổi tiếng khắp thế giới, chúng ta không nên sợ đối thủ cạnh tranh, bất luận đối phương dùng thủ đoạn gì, chúng ta đều có thể lấy thực lực đối lại. Lại nói, công ty Modern cũng tham gia, chúng ta lại càng không thể lùi bước.”

Cuối cùng mọi người nhất trí đồng ý cố gắng một lần.

Hứa Vĩ Thần và An Noãn đều bận rộn, chuẩn bị các loại tư liệu cùng tài liệu. Danh tiếng của JM trên thế giới rất lớn, bình thường đều là hạng mục lớn chủ động tìm tới cửa, bọn họ chọn lựa thích hợp.

Hứa Vĩ Thần không biết phát điên cái gì, kiên quyết muốn lấy hạng mục này. An Noãn cũng chỉ liều mình bởi quân tử, mỗi ngày cùng anh bận rộn đến đêm hôm khuya khoắc.

Thời gian gần đây, người của Thẩm gia không có đến tìm cô, bất quá lại nhận được mấy cái điện báo của lão gia tử. Lão nhân gia nói những lời rất thâm thúy, không ngừng giải thích với An Noãn, nói với cô ông rất hối hận.

Có lẽ thật sự hối hận, dù sao bởi vì ông nhất thời cố chấp, làm cho con gái bảo bối của ông vĩnh viễn rời đi. Trong khoảng thời gian này bận quá, An Noãn cũng không suy nghĩ nhiều về chuyện của Thẩm gia.

Cho đến một ngày, Thẩm Diệc Minh đột nhiên tìm An Noãn.

Ngày đó, An Noãn cùng Hứa Vĩ Thần ở công ty bận việc đến trời tối, cô lại bụng đau, Hứa Vĩ Thần kêu cô về trước nghỉ ngơi.

Từ công ty đi ra, thấy một chiếc xe quân vụ màu đen đứng ở cửa công ty, An Noãn theo bản năng nhú mày, quả nhiên, từ bên trong bước xuống hai cảnh vệ viên, đi tới trước mặt An Noãn.

“An tiểu thư, thủ trưởng muốn nói chuyện với cô.”

An Noãn nghĩ thủ trưởng trong miệng bọn họ là Thẩm lão gia tử, vừa định cự tuyệt, cửa kính xe hạ xuống, Thẩm Diệc Minh đang ngồi ở trên xe cười với cô, nụ cười kia rất là hiền lành hòa ái, một khắc đó, An Noãn cảm giác như tình thương của một người cha.

Cô gái gãi tóc, có lẽ cô lại nhớ đến cha mình.

“An tiểu thư, mời lên xe, thủ trưởng đã chờ cô hai giờ.”

An Noãn giật mình, đối với Thẩm Diệc Minh mà nói, một phút đồng hồ cũng quý giá, ông lại đợi cô đến hai giờ.

An Noãn cuối cùng vẫn lên xe.

“Đứa nhỏ, gấp cháu thật đúng là không đơn giản.” Thẩm Diệc Minh lên tiếng nói đùa.

An Noãn cẩn thận ngồi thẳng người, rất lễ phép nói: “Thủ trưởng tốt.”

Cô có thể nghĩ đến cũng chỉ có cách xưng hô này.

Thẩm Diệc Minh hơi hơi nhú mày, cười nói: “Khó trách hiện tại lão gia tử nói ông ghét nhất hai chữ ‘Thủ trưởng’, nha đầu, con có biết hay không, con kêu thủ trưởng, chẳng khác nào sát muối lên miệng vết thương của chúng tôi.”

An Noãn cúi đầu không nói lời nào. Thẩm Diệc Minh lại nhẹ nhàng cầm tay cô, An Noãn không dám rút về.

Ông khẽ thở dài thán nhiên nói: “Con và mẹ con rất giống nhau, thấy con liền sẽ nhớ đến mẹ con. Lúc Diệc Như sinh ra, cậu được mười tuổi. Khi Diệc Như vừa sinh ra, trắng trẻo, mập mạp, đặc biệt đáng yêu, lão gia tử đặc biệt thích em ấy, Diệc Như lập tức trở thành bảo bối trong nhà, ba người anh chúng ta đều rất yêu thương chiều chuộng mẹ con, có đồ tốt đều nghĩ đến Diệc Như. Tính của Diệc Như rất giống cậu, bởi vậy hai người chúng tôi rất thân nhau. Con không biết, lão đại cùng lão Tam lúc ấy có bao nhiêu ganh tỵ, ăn dấm chua của cậu.”

Thẩm Diệc Minh tựa hồ chìm vào quá khứ, khóe miệng kim lòng không được giờ lên độ cong.

“Mẹ của chúng ta lúc Diệc Như năm tuổi sinh bệnh qua đời, khi đó cha bận công việc, luôn ở bên ngoài, hầu như Diệc Như đều do ba người anh chăm sóc, cậu có vẻ kiên nhẫn hơn, luôn ở bên cạnh Diệc Như, thời gian càng nhiều, cảm tình cũng sâu hơn. Cậu nhớ, ngày cậu vào quân ngũ, mẹ con trốn ở trong phòng khóc suốt đêm, luyến tiếc cậu. Lúc đó cậu thậm chí có xúc động vì Diệc Như không vào quân doanh, sau đó lão gia tử mắng cậu một trận.”

“Noãn Noãn, con không có anh em, con cũng không ở chung với chúng tôi năm đó, bởi vậy có lẽ con không thể thể hiểu được tình cảm anh em của chúng tôi, thật là dùng sinh mạng để yêu thương nhau. Sau đó, khi mẹ con học đại học thì quen biết cha con, cha con là cô nhi, học phí học đại học đều

là dựa vào làm công để kiếm. Diệc Như lại là hòn ngọc quý trên tay chúng tôi, con nói lão gia tử sao có thể để mẹ con theo cha con chịu khổ, đừng nói đến lão gia tử, ngay cả ba anh em chúng tôi cũng không đồng ý. Nhưng tính của mẹ con lại giống lão gia tử, chúng ta càng phản đối, con bé càng phải đến với cha con. Cuối cùng lão gia tử đoạn tuyệt quan hệ hủ dọ Diệc Như, kêu Diệc Như chọn lựa giữa lão gia tử và cha con, mẹ con lại không chút do dự lựa chọn cha con. Chúng ta đối Diệc Như hai mươi mấy năm tình cảm, bình thường lão gia tử bình lại rất sùng mẹ con, con có thể tưởng tượng một khắc đó lòng lão gia tử có bao nhiêu chua xót?”

Thẩm Diệc Minh dừng một chút, tiếp tục nói: “Sau đó, lão gia tử quả thật cũng làm thật sự tuyệt, không cho phép bọn họ ở lại Bắc Kinh, cũng không cho phép bọn họ trở về Bắc Kinh. Sau đó chúng ta đều hối hận, rất muốn rất muốn Diệc Như, muốn tìm mẹ con về, nhưng lại sợ chúng ta xuất hiện, quấy rầy đến cuộc sống cùng hạnh phúc của mẹ con. Nhưng lại không biết Diệc Như đã không còn sống.”

Đường đường thủ trưởng đại nhân hốc mắt lại đỏ trước mặt An Noãn.

“Đứa nhỏ, mấy năm nay con chịu không ít khổ.” Thẩm Diệc Minh nắm chặt tay cô.

“Cậu không biết phải dùng bao nhiêu thời gian, con mới chịu nhận lão gia tử, có thể hay không con tiếp nhận người cậu này.”

“Thủ trưởng, tôi.....”

Thẩm Diệc Minh nhíu mày: “Nha đầu, nếu con không tiếp thu những gì cậu nói, cậu cũng chỉ có thể đi đến trước mộ mẹ con để sám hối, cầu xin Diệc Như tha thứ.”

An Noãn mím môi, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì.

Thẩm Diệc Minh nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, âm thanh từ tính nói bên tai cô: “Đứa nhỏ, tin tưởng cậu, từ đây về sau con sẽ không chịu bất cứ ủy khuất gì nữa.”

An Noãn không khống chế được rơi nước mắt ở trong lòng ông, cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ mình còn có người thân.

An Noãn bồi Thẩm Diệc Minh ăn cơm, tuy rằng tiếng ‘Cậu’ vẫn chưa gọi được ra miệng, nhưng từ trong lòng An Noãn đã tiếp nhận ông.

Cô phát hiện người truyền kỳ này, cũng không phải cao cao tại thượng như vậy, ở trước mặt An Noãn, ông chẳng qua chỉ là một trưởng bối hiền lành, yêu thương cô, chiều cô. Suốt bữa cơm, ông vẫn chưa ăn, lại không ngừng gấp thức ăn cho cô.

Sau đó ông đưa cô về khách sạn, mày vẫn mặt nhăn, cuối cùng nhịn không được hỏi: “Noãn Noãn, nếu cậu kêu con dọn đến nhà cũ của Thẩm gia ở, con có nghe lời cậu không?”

An Noãn xi cười ra tiếng: “Con ở đây cũng rất tốt, làm sao cũng không muốn đi.”

“Như vậy gặp con rất bất tiện. Bình thường cậu rất ít khi ở Bắc Kinh. Cậu chỉ có một thỉnh cầu, lúc cậu muốn gặp cháu, cháu có thể dành thời gian cho cậu.”

“Con sẽ ở lại Bắc Kinh một năm.”

Thẩm Diệc Minh nhíu mày: “Sau một năm?”

“Một năm sau rồi nói, nếu có chút thành tựu, con sẽ về Anh quốc, nơi đó có người chờ con.”

Thẩm Diệc Minh nhíu mày càng chặt: “Con đến Anh quốc, không phải là muốn mạng của lão gia sao, thật vất vả mới tìm được con.”

An Noãn không nói chuyện.

Thẩm Diệc Minh lại hỏi: “Một đứa con gái, muốn làm kiến trúc sư, có phải rất vất vả?”

An Noãn cười trả lời: “Sẽ không, con thích kiến trúc, cũng thích công việc hiện tại.”

Thẩm Diệc Minh sờ sờ của cô đầu, còn thật lòng nói: “Có gì cần giúp đỡ, nhất định phải gọi điện thoại cho cậu, biết không?”

An Noãn dùng sức gật gật đầu.

Đưa An Noãn đến cửa khách sạn, Thẩm Diệc Minh không tiện ra mặt.

“Noãn Noãn, cậu có một căn phòng trống, nếu không con dọn qua ở đi, ở khách sạn cũng không tốt lắm.”

“Con ở quen rồi, hơn nữa cũng không phải một mình, là ở chung với một người bạn, có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Thẩm Diệc Minh cũng không nói thêm gì nữa. Khi An Noãn trở lại khách sạn, đã trễ, Hứa Vĩ Thần cũng tan cả trở về.

Anh nhìn An Noãn với ánh mắt mang theo nồng đậm địch ý, kêu rên hỏi: “Cô đã đi đâu? Không phải nói không thoải mái sao? Vì sao không về nghỉ

ngoi? Hẹn với ai?”

An Noãn mím môi, lười quan tâm anh.

Hứa Vĩ Thần nắm lấy cổ tay cô rống giận: “Cô đừng nghĩ cô không nói tôi sẽ không biết, cô đi gặp Mạc Trọng Huy có phải hay không?”

An Noãn dùng sức gạt tay anh ra, tức giận quát: “Hứa Vĩ Thần, anh đừng nổi điên, tôi không gặp Mạc Trọng Huy.”

“Vậy cô đi gặp ai?”

“Tôi gặp ai không thuộc phạm vi công tác, không cần với báo cáo với anh.”

An Noãn nói xong lập tức trở về phòng.

Trở lại phòng, cô nhớ lại thời gian ăn cơm với Thẩm Diệc Minh, nói thật, biết trên thế giới này còn có người thân, biết còn có người thân yêu thương mình, loại cảm giác này rất tốt, rất hạnh phúc. Cuối cùng cô không phải đơn độc trên thế giới này.

Vừa rồi lúc cô xuống xe, Thẩm Diệc Minh đột nhiên nắm tay cô, lời nói thâm thía: “Lão gia từ từ khi biết tin tức mẹ con qua đời, mấy năm nay già đi rất nhiều, trên người chỗ nào cũng có bệnh, thỉnh thoảng phải nhập viện. Nha đầu, nếu có một ngày, con không còn oán hận ông, trở về nhìn ông đi, lão nhân gia ngày ngày nhắc tới con, nhìn rất đáng thương.”

Đêm đó, An Noãn mất ngủ, suy nghĩ thật nhiều, trong đầu luôn hiện ra biểu tình bất lực của lão gia tử. Có lẽ ông thật sự đã hối hận.

Cô cũng đứng ở lập trường của lão gia tử để suy nghĩ, mỗi người cha người mẹ đều rất yêu thương con mình, ngày xưa cha cũng rất thương yêu cô, cũng từng phản đối cô và Mạc Trọng Huy. Có thể đây là thiên tính của người làm cha, luôn hy vọng con gái của mình có thể gả cho một người đàn ông mạnh mẽ, không chịu nổi con gái của mình chịu khổ.

Lúc ăn cơm với Thẩm Diệc Minh, ông kể rất nhiều chuyện trước đây của bọn họ, An Noãn nghe xong, cảm thấy lúc nhỏ mẹ cô thật hạnh phúc, được rất nhiều người yêu thương.

Nếu cha không xuất hiện, có lẽ bà sẽ luôn hạnh phúc như vậy, lão gia tử sẽ tìm cho cô một người chồng môn đăng hộ đối, cả đời sống cuộc sống vô ưu vô lo.

Nửa đêm, An Noãn bụng đau chịu không nổi, lần này đi cả tối không biết sao lại hành hạ cô như vậy. Cô đi ra ngoài rót ly nước, thấy đèn thư phòng vẫn còn sáng. Cô nhìn không được đi qua đi nhẹ nhàng đẩy cửa, Hứa Vĩ Thần vẫn còn đang làm việc.

“Hứa Vĩ Thần, anh điên rồi? Không cần ngủ sao?”

Anh ngẩng đầu liếc cô một cái, đùa giỡn nói: “An Noãn, tôi phát hiện cô thật vô lương tâm, thật ra tôi đang tranh thủ giúp cô, cô có biết tại sao tôi phải giành được hạng mục này của chính phủ không?”

An Noãn rất cảm động, vừa rồi phát giận với anh cô cảm thấy thật có lỗi. Cô lấy lòng đem ly nước đưa tới trước mặt anh: “Mời anh uống nước.”

“Cô tự uống đi, thiếu giả mù sa mưa.”

“Hứa Vĩ Thần, sao anh lại tốt với tôi như vậy? Không phải là anh muốn lấy lòng Aaron chứ?”

Hứa Vĩ Thần hung hăng trừng mắt liếc cô, tự giễu nói: “Tôi hạ lưu được rồi chứ?”

Hứa Vĩ Thần đối tốt với cô, An Noãn sao có thể không rõ ràng, nhiều lúc cô biết rõ còn cố hỏi, muốn cho quan hệ càng thuần túy chút, không cần phức tạp.

“Đúng rồi, ngày mai tôi hẹn thị trường còn có mấy lãnh đạo trong chính phủ ăn cơm, cô cũng phải tham dự.”

An Noãn nhìn không được cười cười: “Hứa Vĩ Thần, anh thật đúng là rất nhanh dung nạp đại gia đình Trung Quốc nha.”

“Tôi làm như vậy là vì ai nha!”

“Được rồi, anh là vì tôi.” An Noãn giống như gia trưởng sờ sờ đầu anh nói: “Về sau tôi và Rừng già kết hôn, tiền bối của anh có thể miễn, tuyệt đối không truy cứu.”

Hứa Vĩ Thần thoáng nhìn trên ngón áp út của cô đeo nhẫn kim cương rất lớn, hiểu rõ cười cười: “Xem ra chuyện tốt thật sự gần, Rừng già rốt cục hết khổ. Nói thật, cô máu lạnh vô tình như thế, có thể làm cô cảm động, thật đúng không phải là chuyện dễ dàng.”

An Noãn bĩu môi, tuyệt đối không quan tâm anh. Người này trời sinh nợ biển, mỗi lần nói với anh không hơn vài câu, đã muốn giết anh.

An Noãn xoay người chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi, âm thanh trầm thấp của Hứa Vĩ Thần vang lên phía sau cô: “Ngày mai cô ở lại khách sạn nghỉ ngơi, buổi tối tôi về đón cô.”

Kỳ thật Hứa Vĩ Thần đôi khi cũng là người cực kỳ cẩn thận, tương lai người nào gả cho anh, cũng sẽ thực hạnh phúc đi.

Ngày hôm sau, đúng lúc An Noãn đau bụng, một mình ở khách sạn nghỉ ngơi. Làm cho cô vụn vụn không nghĩ tới là, cô nhận được một cú điện thoại, đối phương tự xưng là vị hôn thê của Mạc Trọng Huy - Lý Hân Như.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chương 93.1: Một Trăm Vạn, Mạc Gia Cho Cô

“Xin hỏi cô là An Noãn tiểu thư ở công ty JM? Tôi là Lý Hân Như, hôn thê của Mạc Trọng Huy.”

An Noãn cả kinh từ trên giường đứng lên, không hiểu vì sao cô ta gọi điện thoại cho mình.

“Xin chào, xin hỏi có việc sao?”

Kia đầu cười nói: “Là như vậy, ở Bắc Kinh tôi không quen ai, vị hôn phu của tôi thì đang làm việc, không có thời gian đi với tôi. Tôi nghĩ lần trước chúng ta ăn cơm rất vui vẻ, cô có thể đi dạo vòng quanh Bắc Kinh với tôi, tuy rằng tôi đến Bắc Kinh rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào được đi dạo.”

“Thật sự rất có lỗi, tôi đang bận rất nhiều việc.”

An Noãn theo bản năng không muốn dây dưa với cô ta.

Kia đầu sang sảng cười ra tiếng: “An tiểu thư, cô không thành thật rồi, tôi đang ở công ty của cô, đồng nghiệp của cô nói hôm nay cô không đi làm.” An Noãn xấu hổ nhú mày.

“An tiểu thư, không phải là cô không thích tôi chứ?”

“Không có, Lý tiểu thư rất đáng yêu.”

“Phải không? Nhưng vì sao không ai chịu chơi với tôi?”

An Noãn không có biện pháp, cuối cùng không thể không đáp ứng bởi cô ta đi dạo.

Lý Hân Như đến khách sạn đón An Noãn, thấy An Noãn, cô thập phần khách khí chào hỏi: “An tiểu thư, tôi không làm phiền cô chứ?”

An Noãn còn có thể nói cái gì, đành phải lắc đầu, thản nhiên nói: “Tôi đang bị đau bụng, cho nên vừa rồi trong điện thoại mới bắt đầu đi gạt cô.”

Lý Hân Như vô cùng thân thiết ôm cánh tay An Noãn, thấp giọng nói: “An tiểu thư đang trong ngày đặc thù sao? Có đoạn thời gian tôi cũng giống như cô, mỗi lần đều rất đau, sau đó mẹ tôi hốt cho tôi mấy thang thuốc Đông y, về sau không còn đau nữa. Nếu không như vậy, tôi về hỏi mẹ tôi phương thuốc đưa cho cô dùng thử. Mẹ nói, thân thể của phụ nữ nhất định phải được điều dưỡng tốt, bằng không về sau không dễ dàng sinh con đẻ cái.”

Lên xe, An Noãn mới phát hiện, tài xế là Trương Húc.

“An tiểu thư, xin chào.” Trương Húc rất tự nhiên chào hỏi cô.

An Noãn ngồi ở phía sau lại không được tự nhiên.

Lý Hân Như vừa lên xe mà bắt đầu oán giận: “An tiểu thư, cô nói xem vị hôn phu của tôi có phải rất quá đáng không, mỗi lần tôi đến Bắc Kinh thăm anh ấy, anh ấy đều nói bề bộn nhiều việc, kêu trợ lý anh ấy đưa tôi đi chơi. Trợ lý trợ lý lại là người rất nhàm chán, bởi vậy tôi liền nhớ đến cô. Không nghĩ rằng Trương trợ lý lại có số điện thoại của cô, nên tôi liền gọi cho cô.”

An Noãn đành phải an ủi: “Mạc tiên sinh quản lý một tập đoàn rất lớn, bận rộn cũng không phải chuyện lạ, Lý tiểu thư cô nên thông cảm cho anh ta.”

“Tôi rất thông cảm với anh ấy, bởi vậy tôi không khóc không náo, chỉ cảm thấy đau lòng cho anh, mới muốn giống như cô làm một nữ cường nhân. Ông nội của tôi chỉ có tôi là cháu gái, về sau công ty của gia đình tôi khẳng định cũng sẽ giao cho Huy, tôi sợ anh ấy vất vả, muốn giúp đỡ anh.”

“Lý tiểu thư, cô thật có tâm, Mạc tiên sinh biết cũng sẽ vui mừng.”

Lý Hân Như chu chu miệng, oán giận nói: “Đáng tiếc anh ấy không đồng ý, anh ấy nói không muốn thấy tôi mệt mỏi, trên sự nghiệp một mình anh có thể

làm được.”

Nghe một người phụ nữ khác nói đủ chuyện về Mạc Trọng Huy, trong lòng An Noãn có loại cảm giác nói không nên lời.

“An tiểu thư, tôi có thể hỏi cô một vấn đề riêng tư không?”

An Noãn cười gật gật đầu.

“Cô và Aaron Johnson ở riêng hai nơi, cô không sợ anh ta làm gì sau lưng cô sao?”

Lâm Dịch Xuyên bên ngoài làm gì? Cô quả thật phải sợ, nhưng trên thực tế không có, có lẽ là ở bên nhau một thời gian dài, nên tin tưởng lẫn nhau.

“Tôi và Aaron có nói qua, nếu anh ấy có người khác, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng có thể chấm dứt.”

Lý Hân Như cúi đầu cười ra tiếng: “Tôi đoán anh ta nhất định sẽ không, An tiểu thư là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp, cho nên khẳng định bạn trai cô rất yêu cô.”

An Noãn cười cười, không nói gì.

Sau đó hai người đến thương xá đi dạo, An Noãn thật thật nhất thiết cảm nhận được cái gì gọi là con gái nhà giàu, chỉ mua giày cũng đã hơn mười vạn, túi xách mấy chục vạn, mà cô ấy nhũn mày một cái cũng không có, trực tiếp cả thê. Không lâu sau, Trương Húc đi theo phía sau hai người xác rất nhiều bao lớn bao nhỏ.

Ngán ngán một giờ, An Noãn tính sơ sơ, Lý đại tiểu thư đã tiêu xài mấy trăm vạn.

“An Noãn, cô đi dạo với tôi đã lâu, tôi muốn tặng cô một món quà, cô thích túi xách hiệu nào, tôi tặng cô một cái.”

An Noãn vội vàng xua tay nói: “Không cần không cần, tôi không cần, tôi có rất nhiều.”

“Là phụ nữ sao lại ngại túi xách nhiều, tôi lại cứ luôn cảm thấy trong tủ quần áo thiếu đi một bộ, tủ giày thiếu mất một đôi giày.”

Lý Hân Như nói đùa xong, kéo An Noãn đi vào một cửa hàng túi xách da. Túi xách bên trong không có cái nào thấp hơn mười vạn.

An Noãn nhìn có chút xấu hổ, kéo Lý Hân Như rời đi. Nhưng này vị tiểu thư quyết tâm muốn tặng cô một cái, tự chủ trương chọn cho An Noãn một cái túi xách da cá sấu màu đen.

“Tôi cảm thấy cái này rất thích hợp với cô, giống như một nữ cường nhân.”

Lý Hân Như cứng rắn đem túi xách nhét vào tay An Noãn.

“An Noãn, nếu cô không nhận, chứng minh cô không thích túi xách này, không tin vào ánh mắt của tôi, hoặc là nói cô không thích tôi.”

Đi theo phía sau bọn họ Trương Húc cũng khuyên bảo: “An tiểu thư, cô vẫn nhận lấy đi, quả thật rất xứng với khí chất của cô, chút tiền ấy đối với Lý tiểu thư mà nói cũng không tính cái gì.”

Lý Hân Như cười nói: “Đừng vậy, ai kêu anh ấy không giành thời gian chơi với tôi, chỉ đưa thê cho tôi nên tôi nhất định phải xài thật nhiều, cho anh ấy tức chết.”

An Noãn đương nhiên biết anh ấy trong miệng cô là ai, nhưng cô lại nghĩ không có bất cứ liên quan gì đến anh.

Thật sự không có biện pháp, cô đành phải nhận, trong lòng lại đang cân nhắc nên tặng lại cho cô ta cái gì.

An Noãn cũng không thiếu tiền, nhưng cho tới bây giờ cũng không tiêu xài phung phí, Lâm Dịch Xuyên thỉnh thoảng vẫn mua túi xách tặng cô, bị An Noãn mắng một lần, cũng không dám tặng cô xa xỉ phẩm nữa.

“An tiểu thư, tôi cảm giúp cô, khi nào cô về tôi sẽ đưa lại.”

An Noãn nhìn trên tay Trương Húc đã rất nhiều bao lớn bao nhỏ, làm sao không biết xấu hổ làm phiền anh nữa, cười nói: “Trương trợ lý, hay để tôi cảm giúp anh vài món, trên tay anh đã cầm rất nhiều rồi.”

“Không cần không cần, tôi có thể.”

Thấy An Noãn kiên trì, Trương Húc đưa cho An Noãn vài bao.

“An Noãn, cô khách khí như vậy làm tôi ngượng lại ngượng ngừng.”

Lý Hân Như nói xong tiến đến bên tai An Noãn nhỏ giọng nói: “Nói cho cô biết, tôi rất chán ghét

Trương trợ lý, bởi vậy tôi cố ý chinh anh ta. Mỗi lần tôi và vị hôn phu của tôi ở bên cạnh nhau, anh ta đều làm bóng đèn, cô nói có phải anh ta rất đáng ghét không?”

An Noãn thân nhiên cười, an ủi: “Kỳ thật Trương trợ lý là người rất tốt, chỉ là đôi khi làm việc có chút cứng nhắc.”

Các cô lại đi dạo thêm vài vòng, Lý Hân Như nhận được điện thoại, giọng cô mềm mại nói chuyện với người bên kia đầu dây làm cho xương cốt người ta như tan rã, một cô gái như vậy cỡ nào làm cho người ta triu mến.

Trương Húc thừa dịp Lý Hân Như đi sang một bên nghe điện thoại, vụng trộm nói với An Noãn: “An tiểu thư, cô nhìn đi? Mạc tiên sinh nếu là thực cưới một cô gái phá sản như vậy, cho dù là gia sản có lớn cỡ nào đi nữa cũng bị tiêu hết!”

An Noãn dừng một chút, cười nói: “Trương trợ lý, chuyện này anh không nên phiền não, Mạc Trọng Huy kiếm được tiền, cô ấy mới có thể tiêu xài như vậy, và lại người ta cũng là con của một thủ phủ ở Hongkong, tiêu tiền theo thói quen. Anh nha, quan trọng nhất bây giờ chính là lấy lòng cô ấy, cô ấy là nữ chủ nhân tương lai của anh.”

“Ai biết được, Mạc tiên sinh chỉ muốn làm lão gia tử vui vẻ, tương lai kết hôn với ai cũng chưa biết.”

Lý Hân Như nói chuyện điện thoại xong, đi tới, trên mặt tràn đầy hạnh phúc: “Anh ấy nói vừa làm xong công việc, lập tức tới ăn cơm chiều với tôi.”

Nghĩ đến Mạc Trọng Huy muốn tới, An Noãn vội vàng nói: “Lý tiểu thư, tối nay tôi còn có xã giao, sẽ không ăn tối với cô.”

“An Noãn, cô đi với tôi cả ngày, chờ vị hôn phu của tôi tới đây đây, chúng tôi mời cô ăn cơm.”

“Không được không được, cô đã tặng cho tôi túi xách rồi, tối này tôi có cái xã giao rất quan trọng, không thể vắng mặt.”

Lý Hân Như chu chu miệng, tiếc nuối: “Vậy được rồi, bữa khác chúng tôi mời cô ăn cơm.”

Trương Húc vội vàng nói: “An tiểu thư, chờ Mạc tiên sinh đến, chúng tôi đưa cô.”

“Không cần, cũng gần đây thôi tôi có thể tự đi.”

Trương Húc còn có lời muốn nói, nhưng ngại Lý Hân Như ở đây, cuối cùng không lên tiếng. An Noãn tách ra khỏi bọn họ, đi dạo với Lý Hân Như một ngày, mới phát hiện chân đau nhức lợi hại, bụng cũng âm ỉ đau.

Đi vào toilet, mới phát hiện sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Rửa mặt, cô trang điểm sơ lại, thoa thêm chút son lên môi, nhìn mới thấy có chút tinh thần. Có đôi khi làm phụ nữ thật sự không dễ dàng, nếu muốn thành công giống như đàn ông, phải trả một giá rất lớn.

An Noãn đi ra khỏi thương xá, thế nhưng lại đụng phải Mạc Trọng Huy. Phản ứng đầu tiên của cô khi nhìn thấy người đàn ông này là nhú mày.

Anh bước nhanh về phía cô, trầm giọng hỏi: “Sao em không ở lại với họ?”

Lúc này, An Noãn mới phản ứng lại, có lẽ anh đã biết An Noãn bởi Lý Hân Như đi dạo phố.

“Cùng nhau ăn cơm chiều đi.” Mạc Trọng Huy lại cúi đầu nói.

An Noãn cự tuyệt: “Không được, tôi còn có cái xã giao, phải tham dự.”

Mạc Trọng Huy nhú mày: “Sắc mặt em không tốt lắm? Còn muốn bồi đàn ông ăn cơm sao?”

An Noãn cười lạnh: “Xã giao tự nhiên có nam có nữ, anh cũng không phải chưa từng tham gia, bởi vậy không đến mức dơ bẩn như anh nói.”

“Em nhất định phải làm cái gì nữ cường nhân sao? Anh ta không phản đối em bồi đàn ông khác ăn uống xã giao?”

“Vị hôn phu của tôi rất tôn trọng tôi, cũng rất tin tưởng tôi, anh ấy ủng hộ mỗi một cái quyết định của tôi, lại càng sẽ không nghĩ tôi dơ bẩn như vậy.”

Mỗi một câu của An Noãn đều tràn ngập địch ý.

Mạc Trọng Huy hít sâu một hơi, còn thật sự nói: “Sắc mặt em thật sự khó coi, có phải chỗ nào không thoải mái?”

“Không có, tôi tốt lắm, cảm ơn Mạc tiên sinh quan tâm.”

An Noãn nói xong bước qua anh lập tức rời đi, lúc đi ngang qua Mạc Trọng Huy nắm lấy cổ tay cô.

“Buông tay.” Cô rống giận.

Không những anh không buông tay, ngược lại nắm càng chặt, kéo cô đi ra ngoài, trực tiếp đến bãi đỗ xe, đem cô nhét vào trong xe.

“Mạc Trọng Huy, anh điên rồi, thả tôi xuống, vị hôn thê của anh đang đợi anh.”

An Noãn vươn tay muốn mở cửa xe. Mạc Trọng Huy thuận thế ôm lấy cô.

“Anh biết em ở đó nên anh mới đến.”

Giọng anh ám ảnh quanh quẩn trong xe: “Anh chỉ muốn gặp em.”

An Noãn dùng sức đẩy anh ra, ngồi ngay ngắn, tỉnh táo lại.

“Mạc Trọng Huy, rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

“Anh không quên được em.” Anh gần từng tiếng nói.

An Noãn chỉ cảm thấy buồn cười.

“Mạc Trọng Huy, hiện tại nói những lời này anh cảm thấy còn có ý nghĩa sao?”

Anh bỗng nhiên ghé sát vào cô, hai tay vững vàng ôm lấy mặt cô nâng lên, nhìn vào mắt cô gần từng tiếng còn rất thật tình mở miệng: “Mặc kệ có ý nghĩa hay không, anh chỉ muốn nói với em, anh nhớ em, nhớ em đến phát điên. An Noãn, chỉ cần em cho chúng ta cơ hội bắt đầu một lần nữa, kêu anh làm cái anh đều nguyện ý.”

An Noãn lấy tay gạt tay anh ra, Mạc Trọng Huy lại dùng sức cầm, cúi người hôn lên môi. An Noãn không nghĩ anh sẽ làm như vậy, đầu óc mơ hồ, giấy dựa phản kháng nụ hôn nồng nhiệt của anh. Mạc Trọng Huy lại dùng sức đè chặt gáy cô, cắn cắn môi cô.

Anh nhớ cô, nhớ đến sắp điên rồi.

Vừa hôn xong, An Noãn còn đang cố gắng hít thở, Mạc Trọng Huy lại kích động nói: “An Noãn, em còn cảm giác với anh.”

An Noãn hừ lạnh: “Đúng vậy, tôi đối với anh quả thật còn cảm giác, một loại cảm giác chán ghét.”

Cô nói xong vươn tay: “Nhìn thấy không, tôi đã đồng ý lời cầu hôn của Lâm Dịch Xuyên rồi.”

Hai tròng mắt Mạc Trọng Huy trong phút chốc trở nên đỏ tươi, hai tay gắt gao nắm thành quyền.

“Về sau đừng dây dưa với tôi nữa được không? Tôi chịu đủ rồi.”

“Đem nhẫn ném đi, anh mua cho em cái lớn hơn.”

An Noãn thật muốn cười to ra tiếng: “Tình yêu không phải dùng kim cương lớn nhỏ để cân nhắc, Mạc Trọng Huy, anh vĩnh viễn cũng không hiểu thế nào là dụng tâm yêu một người. Anh và Lý Hân Như rất xứng đôi, hai người ở bên nhau nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Không dụng tâm đi yêu một người, vì sao tim còn có thể có tan nát đau đớn?” Giọng anh thản nhiên: “Em đã từng ném thử thương nhớ một người cả đêm không ngủ, cảm giác đó ra sao không? Em đã từng dùng dao nhỏ rạch lên ngực mình, để đau đớn kia làm giảm bớt một phần vụn nổi đau trong tim, cảm giác đó ra sao không? An Noãn, như thế nào mới được gọi là yêu một người? Có phải dùng cái chết mới chứng minh được mình thật lòng hay không?”

An Noãn dè cái trán, chỉ cảm thấy mỗi một.

“Mạc Trọng Huy, tóm lại chúng ta đã không thể nào, nếu anh thật sự yêu tôi, nên giống như mấy năm nay, thả tôi tự do đi.”

“Anh đã rất cố gắng, cho dù đau đến chết, cũng không đi quấy rầy cuộc sống của em. Nhưng sao em phải về, vì sao em lại xuất hiện trước mặt anh, An Noãn, em nói cho anh biết, anh phải làm thế nào mới quên được em, anh thật sự làm không được, có cố gắng cách mấy cũng làm không được.”

Anh đột nhiên vùi đầu lên vai cô, yếu ớt giống như một đứa bé.

“Mạc Trọng Huy, anh không cần như vậy.”

Giọng An Noãn không tự giác mềm rất nhiều.

Anh cời mấy cái nút áo somi ra, nắm tay cô đặt lên ngực anh, nơi này trước kia da thịt bóng loáng, nay có vài vết sẹo sâu cạn không giống nhau, xúc giác trên đầu ngón tay có thể cảm nhận được rõ ràng.

“Nơi này đều bởi vì em, mỗi lần nhớ em, nhớ đến không thể tự kiềm chế, anh đều lựa chọn cách thức này làm đau chính mình. An Noãn, có phải đợi đến một ngày anh chết đi, em mới tha thứ cho anh, tha thứ tất cả những gì anh đã gây ra cho em.”

An Noãn rút tay về, dùng sức lau mắt, khăn giọng gầm lên: “Mạc Trọng Huy, vì sao anh nhất định phải bức tôi, tôi đã hạnh phúc, đã tìm được cuộc sống yên bình mà tôi muốn, vì sao anh cứ muốn bức tôi.”

Anh vừa thấy cô khóc bắt đầu nóng nảy.

“Mạc Trọng Huy, chúng ta có cuộc sống của mình như vậy không tốt sao?”

“Anh làm không được, quên không được em.”

Anh dùng lực ấn mi tâm, nơi này đang rất đau.

Tiếng chuông di động vang lên phá tan bầu không khí quý dị, có lẽ là Lý Hân Như gọi tới, Mạc Trọng Huy phiền não tát máy.

“Chúng ta đi ăn cơm đi.”

An Noãn liếc nhìn anh một cái, cúi đầu hỏi: “Cùng với vị hôn thê của anh?”

Mạc Trọng Huy mắng một tiếng: “Không có cô ta, chỉ có hai người chúng ta.”

“Không, tôi có xã giao.”

Mạc Trọng Huy tức giận, không hồn giận nói: “Em nhất định phải đối với cả bàn đàn ông uống rượu cười đùa sao?”

“Đối, tôi thích uống rượu cười đùa với đàn ông, liên quan gì đến anh.”

“Hôm nay anh nhất định nhúng tay vào, khách sạn nào?”

An Noãn bắt đầu nóng nảy: “Mạc Trọng Huy, tôi xin anh, tôi van anh, chúng ta đã sớm đã chấm dứt, đừng dây dưa với tôi nữa được không?”

“Khách sạn nào?”

An Noãn hít sâu một hơi, mềm giọng: “Tôi đau bụng, đưa tôi về khách sạn đi.”

Mạc Trọng Huy nhìn cô một cái, sắc mặt xác thực rất kém. Anh giúp cô thắt dây an toàn, xe rất nhanh chạy trên đường.

An Noãn ở trên xe gọi điện thoại cho Hứa Vĩ Thần, Hứa Vĩ Thần nghe cô nói bụng đau, có lòng tốt kêu cô về nghỉ ngơi, việc xã giao cứ để cho anh.

“Noãn, thật ra hôm nay cô không đến cũng không sao, thị trường đại nhân lỗ hện, nhưng lại tới vài người lãnh đạo nhỏ không thể làm chủ. Xem ra cái gọi là thao tác ngầm không phải nói đùa.”

Hứa Vĩ Thần ở bên kia đầu tựa hồ thực mất mát, An Noãn an ủi anh: “Không sao, chúng ta tuy rằng không có hậu trường, nhưng chúng ta có thực lực.”

“Thực lực? Không biết có thể sử dụng được không. Noãn, tôi sợ kết quả sẽ giống như các người từng nói, chúng ta trả giá nhiều như vậy, kết quả cái gì cũng không có.”

“Mặc kệ kết quả như thế nào, chúng ta đã cố gắng, cũng không có gì tiếc nuối.”

Treo điện thoại, Mạc Trọng Huy thấp giọng hỏi cô: “Là hạng mục đồ thư quán công cộng kia sao?”

An Noãn đơn giản ‘Ừ’ một tiếng, không muốn nhiều lời.

“Có lẽ anh có thể giúp.”

An Noãn hừ lạnh: “Không cần.”

Mạc Trọng Huy mím môi, không tiếp tục đề tài này.

Đến khách sạn, Mạc Trọng Huy xuống xe giúp cô mở cửa xe, anh muốn đưa An Noãn đi lên, An Noãn khua tay.

“Mạc Trọng Huy, đừng ở đây đi, chúng ta đừng dây dưa nữa.”

Anh nhìn cho đến khi bóng dáng cô biến mất, cũng không có đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Chương 93.2

An Noãn nằm trên sô pha, đắp một cái chăn thật dày ngang bụng, nhưng vẫn cảm thấy rét lạnh. Không chỉ có như thế, com chiều cũng chưa ăn, com trưa cũng ăn rất ít, có thể dùng bốn chữ để hình dung hoàn cảnh hiện tại của cô là đói khổ lạnh lẽo.

Đúng lúc này, Lâm Dịch Xuyên gọi điện thoại cho cô, An Noãn nhìn không được làm nũng với anh: “Rùng già, em vừa đói vừa lạnh, sắp chết rồi.”

“Em làm sao vậy?” Kia đầu khăn trương: “Hứa Vĩ Thần đâu? Anh ta không chăm sóc cho em sao?”

“Anh ta đi xã giao, chỉ có một mình em ở khách sạn, chưa ăn, bụng còn rất đau.”

Lâm Dịch Xuyên trầm giọng ra lệnh: “Mau gọi điện thoại kêu khách sạn đưa đồ ăn lên, anh gọi điện thoại cho Hứa Vĩ Thần, kêu anh ta đưa em đi bệnh viện.”

“Không cần đi bệnh viện, chỉ là đi cả của em thôi.”

Kia đầu hơi giật mình, giọng bình tĩnh hơn: “Gọi điện thoại kêu thức ăn trước, no bụng rồi nói.”

“Được rồi.” An Noãn nằm ở sô pha, vô lực trả lời.

“An Noãn, em có thể đừng làm anh lo lắng được không, nếu em không thể tự chăm sóc cho bản thân mình thì trở về đi, trở về bên cạnh anh, để anh chăm sóc em”

An Noãn bĩu môi, đột nhiên chuông cửa vang lên, cô vội vàng nói với đầu bên kia: “Hứa Vĩ Thần đã về, để em coi anh ấy có mang thức ăn về cho em không, không nói với anh nữa.”

Treo điện thoại, An Noãn nặng nề ra mở cửa, đứng ở ngoài cửa lại là Mạc Trọng Huy. An Noãn theo bản năng muốn đóng cửa, Mạc Trọng Huy lại vờn tay vào trong.

“Anh không sợ tôi đóng cửa trúng tay anh sao?” An Noãn rống giận.

Mạc Trọng Huy đẩy cửa đi vào phòng. Trong tay anh mang theo hộp thức ăn còn nóng, còn mang cho cô thêm một cái túi chườm nóng. An Noãn có chút hoài nghi, khi nào thì anh học được cẩn thận như vậy.

Cô nhìn không được trêu chọc: “Bạn gái anh thật giống một đứa bé, anh chăm sóc cô ta đến nỗi kinh nghiệm nhiều như vậy sao.”

Mạc Trọng Huy trắng mắt liếc cô, đi vào phòng bếp lấy chén, đổ thức ăn ra, bới cho An Noãn một chén com.

“Ăn com đi, anh đi lấy cho em ly nước.”

An Noãn bưng chén, nhìn đồ ăn nóng hổi, bỗng nhiên có loại cảm giác không thật.

Mạc Trọng Huy đi vào bếp đun nước, mang cho An Noãn một chén nước đường đỏ, trở lại phòng khách thấy An Noãn còn chưa ăn. Anh theo bản năng nhíu mày hỏi: “Không hợp khẩu vị sao?”

“Mạc Trọng Huy, không cần như vậy được không, anh làm tôi rất khó xử. Bốn năm, tôi thật vất vả để hàn gắn vết thương, tìm được một người đàn ông mà cả đời mình muốn, anh nhất định phải làm cho tôi không thoải mái sao?”

Mạc Trọng Huy bưng chén nước đường đỏ nóng, lại cảm thấy cả người lạnh lẽo.

An Noãn đứng lên, từng bước một đi đến trước mặt anh, trịnh trọng nói: “Mạc Trọng Huy, trước đây chúng ta đã dây dưa nhiều năm, đó là khoảng thời gian tuổi thanh xuân quý giá nhất, chúng ta đã làm tổn thương bao nhiêu người, còn có thể tính được sao? Cha tôi, hai đứa nhỏ vô tội, ba cái sinh mạng, chúng ta ích kỷ hại chết ba người. Nếu chúng ta vẫn còn tiếp tục nữa, còn có thể tổn thương càng nhiều người. Trên thế giới này, người tôi không muốn thương tổn nhất chính là Lâm Dịch Xuyên và Sớm, tôi chỉ muốn cùng cha con bọn họ sống vui vẻ bên nhau. Bọn họ cho tôi một gia đình đầy đủ, cho tôi rất nhiều ấm áp, Mạc Trọng Huy, tôi nghĩ tôi thật sự đã yêu Lâm Dịch Xuyên.”

Chén thủy tinh trong suốt trên tay rơi xuống đất, phát ra tiếng vang vô cùng thanh thúy. Mạc Trọng Huy cứ như vậy cau mày nhìn cô, ánh mắt thực bị thương.

“Mạc Trọng Huy, đừng làm tổn thương bản thân mình nữa, tôi đã không đáng để anh làm như vậy. Hãy đối xử tốt với người bên cạnh, Lý Hân Như, con gái của một phú hào Hong Kong, bất luận thân phận địa vị, đều xứng đôi với anh, khó nhất có thể nói đáng quý nhất là, cô ta rất đơn thuần, đối xử tốt với cô ta, yêu cô ta đi, cô ta là người đáng để anh quý trọng.”

--

Hứa Vĩ Thần nửa đêm mới về, An Noãn đã ngủ một giấc, nghe bên ngoài có tiếng động, cô chạy ra xem, Hứa Vĩ Thần say bất tỉnh nhân sự, được tài xế đưa về.

“An tiểu thư, Hứa tổng bị mời rất nhiều rượu, lúc trở về ới cả trên xe.”

An Noãn nhủ mày thật chặt, kêu tài xế đỡ anh về phòng, lại làm phiền tài xế giúp anh thay áo ngủ.

“An tiểu thư, cô biết không, mấy quan chức chính phủ nhỏ kia thật quá đáng, nhiều người nhiều như vậy khi dễ một mình Hứa tổng. An tiểu thư, phiền cô chăm sóc anh ta, tôi đi về trước.”

Sau khi tài xế ra về, An Noãn vội vàng đi lấy ly nước cho Hứa Vĩ Thần uống.

Hứa Vĩ Thần uống hai hớp say khướt nói: “Tôi không uống, quá khó uống, rượu, tôi muốn uống rượu.”

An Noãn rõ ràng không hề quan tâm anh, giúp anh lau mặt, đắp chăn để anh ngủ một giấc. Cũng may sau đó, anh không có ới, ngủ rất yên tĩnh.

An Noãn sáng sớm nấu cho anh chén cháo, kết quả người này ngủ thẳng đến giữa trưa mới tỉnh. Tỉnh lại đầu rất đau, anh vẫn lấy tay ấn lên trán.

“Thế nào? Có phải rất khó chịu?”

“Cô nói đi? Sáu người uống với một mình tôi, thiếu chút nữa bị bọn họ chuốt say đến chết.”

An Noãn có chút đau lòng: “Không phải anh nói bọn họ không thể giúp cái gì sao? Sao còn liều mạng uống.”

“Xác thực không thể giúp cái gì, nhưng cũng đã mời, người ta mời rượu cô có thể không uống sao?”

“Vì sao thị trường vì không tới?”

Hứa Vĩ Thần nhún vai: “Mặt mũi người ta lớn, tôi muốn mời cũng không được. Thực không hiểu người Trung Quốc các người, rõ ràng đã đồng ý, tất cả đều được an bài tốt, một chiếc điện thoại nói có việc không thể tới, còn có thể làm được gì.”

“Hứa Vĩ Thần, quên đi.”

“Dù sao đi nữa chúng ta cũng đã trả giá nhiều như vậy, đã chuẩn bị đầy đủ, không thể bị đơn vị liên quan phá hỏng. An Noãn, bằng bất cứ giá nào tôi cũng muốn lấy cái hạng mục này tới tay, để cô có cơ hội chứng tỏ chính mình.”

“Nhưng.....”

“Không nhưng nhị gì hết, cô không tin tôi?”

An Noãn bĩu môi: “Tôi không phải không tin anh, mà là không tin những người có quyền thế này. Hứa Vĩ Thần, anh đã làm cho tôi rất nhiều việc, tôi đều biết, hơn nữa cũng rất biết ơn anh. Nói thật, hạng mục này có làm hay không tôi cũng không sao cả, anh cũng vậy đừng quá xem trọng.”

Hứa Vĩ Thần xoa xoa tóc cô: “Đi nấu cho tôi chén cháo, dạ dày không thoải mái, không muốn ăn cơm.”

“Đã nấu xong, vẫn còn nóng.”

--

Lần này, Lý Hân Như đến Bắc Kinh, chỉ có một ngày, ngày hôm sau liền bay về Hong Kong. Mọi người trong Mạc gia thấy cô dường như là giận đối bỏ về. Bọn họ hỏi cô, cô không nói gì.

Mạc Trọng Huy trở về thăm lão gia tử, Mạc Bình Sơn tìm cơ hội hỏi anh: “Con đã làm gì quá đáng để Hân Như tức giận?”

Mạc Trọng Huy bình tĩnh trả lời: “Không có.”

“Còn nói không có, con không trêu chọc Hân Như tức giận, sao có thể đến một ngày rồi về. Hân Như đã là vị hôn thê của con, con nên đối xử tốt với con bé, nếu không Lý gia sẽ nghĩ như thế nào?”

Mạc Trọng Huy hừ lạnh: “Nếu cha để ý Lý gia nghĩ như thế nào, thì cha tự đi dỗ cô ấy.”

Mạc Bình Sơn nổi giận, bàn tay đập mạnh lên bàn trà: “Con nói gì? Đây là thái độ gì? Hân Như là vị hôn thê của con, chuyện hôn sự này là do con chính miệng đáp ứng. Không lẽ bây giờ hối hận, đừng quên lão gia tử vẫn còn đang chờ đợi.”

“Đinh hôn mà thôi, nếu con không muốn kết hôn, không có bất luận kẻ nào có thể ép buộc con.”

“Con!” Mạc Bình Sơn bị tức không nhẹ.

Đường Tĩnh Vi vội vàng ở một bên khuyên giải: “Tốt lắm tốt lắm, cha con hai người thật đúng là, mỗi lần gặp nhau liền cãi nhau, người một nhà làm gì có nhiều mâu thuẫn như vậy. Huy nhi, đừng trách mẹ không giúp con, con cũng quá đáng, Hân Như từ Hong Kong bay qua thăm con, con không thể dành

chút thời gian ở bên con bé sao? Không phải con còn quên người phụ nữ ở Giang thành chứ?”

Mạc Trọng Huy theo bản năng nhú mày, cái gì cũng không nói, lập tức bỏ đi.

Mạc Bình Sơn lại chú ý đến những câu này, lạnh lùng hỏi Đường Tĩnh Vi: “Người phụ nữ ở Giang thành? Chuyện là thế nào?”

Đường Tĩnh Vi thối ông một ngụm: “Ông một chút cũng không quan tâm con, Huy nhi ở Giang thành thích một cô gái, sau đó chia tay, con chúng ta đối với chuyện tình cảm là chú tâm nhất, mấy năm nay Huy nhi vẫn không đồng ý xem mắt, có lẽ không quên được cái cô gái kia.”

“Nói như vậy nó không thích Hàn Như cũng là bởi vì cô gái kia?”

“Có lẽ vậy, con chúng ta rất yêu cô gái kia, cũng không biết vì sao chia tay.”

Về mặt Đường Tĩnh Vi tiếc hận.

Mạc Bình Sơn lại hừ lạnh, ý vị thâm trường châm chọc nói: “Một tiểu dân chúng, không lẽ muốn bước chân vào Mạc gia, chia tay cũng là chuyện phải làm.”

Sau đó, Mạc Bình Sơn tìm người điều tra, tra ra đoạn tình cảm của An Noãn và Mạc Trọng Huy, tra ra An Noãn từng ngồi tù, còn tra ra hiện tại An Noãn đang ở Bắc Kinh. Mặc dù bây giờ An Noãn là chủ nhiệm thiết kế sư của JM, nhưng ở trong mắt Mạc Bình Sơn, bất quá cũng chỉ là một tiểu dân chúng, làm sao so sánh được với Lý Hàn Như sinh ra trong hào môn.

Thì ra con mình lạnh nhạt với Lý Hàn Như là vì cái cô gái kia đã trở lại.

--

An Noãn như thế nào cũng không nghĩ tới cha của Mạc Trọng Huy lại tìm cô, An Noãn bị dọa đến không rõ.

Ngồi trên xe quân dụng của Mạc Bình Sơn, An Noãn không dám nhìn thẳng mắt ông, thùy chung vẫn cúi đầu.

“An tiểu thư, tôi mạo muội tới tìm cô, hy vọng cô không tức giận.”

An Noãn dùng sức lắc đầu.

“Tôi nghe nói cô và con tôi quen biết nhau?”

An Noãn dùng một chút cúi đầu nói: “Đó là chuyện trước kia, hiện tại đã không còn quan hệ.”

“Phải không? An tiểu thư có thể nghĩ như vậy tôi thật cao hứng. Bất quá tôi nghe nói cô từng đi dạo phố với con dâu tôi, không biết cô có nói gì trước mặt con bé không? Tiểu cô nương thực mất hứng trở về Hong Kong.”

An Noãn kích động ngắt đầu: “Tôi không có nói gì với cô ta.”

“Chuyện đã qua, truy cứu nữa cũng vô dụng, hôm nay tới tìm cô, chỉ vì một chuyện. An tiểu thư cô ra cái giá đi, rời khỏi con tôi.”

Cờ nào cầu huyết kịch tính, giống trong TV hay chiếu, đáng giận là mẹ chồng ác lại biến biến thành cha chồng ác.

Trong lòng An Noãn cười lạnh, bình tĩnh nói với ông: “Tôi nghĩ ông hiểu lầm, tôi cũng không có dây dưa với con ông, tôi đã có bạn trai, hơn nữa đã đính hôn.”

An Noãn rất hối hận hôm nay lúc ra cửa không đeo nhẫn kim cương.

“Mặc kệ thế nào, cô cứ ra cái giá, coi như là bồi thường cho cô, dù sao cô và con tôi cũng ở bên nhau một thời gian.”

“Thật có lỗi, cảm tình không phải có thể dùng tiền tài cân nhắc, tôi và Mạc Trọng Huy ở bên nhau, chúng ta là thật lòng yêu nhau, ông không cần dùng tiền vũ nhục tôi.”

Mạc Bình Sơn cười lạnh hai tiếng: “Bất luận đứa con gái nào ở bên cạnh con tôi cũng nói không phải vì tiền của nó, tôi cũng không tin tưởng. Có lẽ khẩu vị của An tiểu thư lớn hơn nữa, tôi chỉ muốn nói với cô, cửa Mạc gia không phải người bình thường có thể đi vào, hy vọng cô sớm ngày đã chết tâm, đừng làm chuyện để mình phải hối hận.”

An Noãn có chút tức giận, nhưng ngại ông là trưởng bối, cô cũng không nói gì.

Mạc Bình Sơn liền đưa chi phiếu một trăm vạn, An Noãn thật muốn cười to, cha của Mạc Trọng Huy dùng một trăm vạn để mua chân tình của bọn họ khi đó, cô thật muốn nhìn xem, biểu tình Mạc Trọng Huy khi biết sẽ như thế nào. Cô đột nhiên đồng tình với Mạc Trọng Huy, từ nhỏ lớn lên trong một gia đình như vậy, khó trách anh chưa bao giờ vui vẻ, khó trách Hà Tư Nghiên sẽ rời đi.

“Tiền của ông, tôi không thể nhận, nhưng tôi cũng có thể cam đoan với ông, tôi cũng không muốn gả vào Mạc gia của các người, từ lâu tôi và Mạc

Trọng Huy đã không còn quan hệ, xin ông yên tâm”

Mạc Bình Sơn gầm nhẹ: “Người phụ nữ không biết tốt xấu, cô cho là cô tỏ ra thanh cao có thể thay đổi cái nhìn của tôi đối với cô?”

“Tôi không nghĩ như vậy, ông hiểu lầm. Thực xin lỗi, tôi còn có việc, không thể bồi ông.”

Trước khi An Noãn xuống xe, Mạc Bình Sơn đột nhiên lạnh lùng nói: “Cô tin hay không tôi có thể cho cô, cho công ty cô, không thể sống yên ở Bắc Kinh.”

Cô đương nhiên tin ông có bản lĩnh này.

An Noãn quay đầu lại, cười nói: “Tôi tin tưởng ông có thể, tôi cũng tin ông sẽ không làm như vậy. Ông làm cho tôi không thể sống yên ở Bắc Kinh, tôi đây cũng chỉ có thể đi ôm đùi của Mạc Trọng Huy để sống.”

“Cô uy hiếp tôi!” Mạc Bình Sơn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tôi không dám uy hiếp ông, tôi chỉ hy vọng ông đừng làm cho tôi không đường để đi.”

Thế giới này rất kỳ diệu, An Noãn trở lại văn phòng chỉ cảm thấy buồn cười.

Hứa Vi Thần từ văn phòng đi ra, gõ gõ lên bàn cô hỏi: “Vừa rồi ai tìm cô?”

“Tìm làm người.”

Hứa Vi Thần bĩu môi, rõ ràng không tin.

“Đừng rồi, tối này có thời gian không, theo tôi đi ăn một bữa cơm.”

“Lại có xã giao, anh quên bệnh bao tử của anh còn chưa khỏi, cũng đừng ép buộc quá.”

Hứa Vi Thần nhin không được sờ sờ tóc cô cười nói: “Tiểu cô nương còn biết quan tâm người, thật không sai, sao có thể không thương được chứ.”

“Hứa Vi Thần, đứng đắn một chút, rốt cuộc là xã giao với ai?”

“Là như vậy, thư ký của thị trường đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, nói lần trước thị trường có việc không đúng hẹn, trong lòng cảm thấy thật có lỗi, lần này thị trường đại nhân làm chủ, mời tôi ăn cơm, thuận tiện bàn lại chuyển đầu thầu đồ thư quán.”

“Có chuyện tốt như vậy, chẳng lẽ chúng ta đều hiểu lầm ông ta? Thị trường đại nhân là người yêu quý nhân tài, chú ý người có thực lực?”

“Maybe.”

--

Buổi tối Hứa Vi Thần đưa An Noãn đến khách sạn trước, lại đụng phải lãnh đạo của Modern. Đầu cùng ngành, mọi người đều biết nhau.

Cao tổng của Modern là một người đàn rất phong độ, anh ta bắt tay với Hứa Vi Thần, hai người giống như bạn bè lâu năm mới gặp lại.

“Vị này là?”

“Cô ấy là trợ thủ đắc lực của tôi An Noãn, chủ nhiệm thiết kế sư của công ty JM chi nhánh Bắc Kinh.”

“Thì ra cô chính là An tiểu thư, cửa ngõ đại danh (nghe danh đã lâu).”

An Noãn có chút nghi hoặc.

Hứa Vi Thần ở bên cạnh giải thích: “Cao tổng là bạn học thời đại học của tôi và Rừng già, Rừng già của cô lúc ở đại học rất nổi tiếng, mọi người đều muốn nhìn xem Rừng già thích loại phụ nữ thế nào.”

Cao tổng cũng cười nói: “Đúng vậy, mọi người đều rất tò mò về cô, bất quá Rừng già giống như sợ chúng tôi đoạt mất cô, mỗi lần tụ hội cũng không mang theo cô.”

An Noãn trêu chọc nói: “Có lẽ anh ấy không muốn đưa tôi đi.”

Lời này chọc bọn họ cười ha ha.

“Lão Hứa, tuy rằng chúng ta là bạn học cũ, nhưng chuyện này tôi cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.”

“Tôi cũng vậy.” Hứa Vi Thần cười cho anh ta một quyền: “Thương trường như chiến trường, cũng không có anh em, bạn bè.”

Thị trường đại nhân vẫn không có tới, mấy người bọn họ ngồi trò chuyện. Có vẻ hợp ý, nên trò chuyện thời gian cũng qua nhanh. An Noãn thích nhất nghe hai người tán gẫu trước kia chuyện, nhất là nói về chuyện trước kia của Lâm Dịch Xuyên.

“Cô đừng nhìn Rừng già luôn lạnh lùng, bề ngoài đẹp trai nhưng thật ra không phải, cô không biết, trước kia khi lên đại học, thường xuyên không tắm rửa, mọi người đều ghét bỏ anh ta.”

An Noãn xấu hổ, này quả thực đây không phải là Lâm Dịch Xuyên mà cô biết. Không lẽ ở trước mặt cô Lâm Dịch Xuyên luôn phải sạch sẽ dù là nhỏ nhất, đều là ngụy trang.

“Tôi nói với cô thêm một bí mật nhỏ nữa, ở đại học Rừng già yêu đương với hoa hậu giảng đường, sau đó hoa hậu giảng đường chưa cưới đã mang thai, kết quả đứa nhỏ không phải của Rừng già, cái nón xanh này phải đội.”

Da đầu An Noãn run lên.

Cuối cùng, Hứa Vĩ Thần chịu không nổi thối nói: “Cao Chính, cậu tin không cậu nói thêm chuyện gì nữa, Rừng già sẽ cho cậu không có đường lui.”

Hứa Vĩ Thần lại quay sang An Noãn: “Nha đầu, cô đừng tin lời cậu ta, tên này hồng mắt rồi, cậu ta với Rừng già của cô từng có mâu thuẫn, tên này trước kia thích hoa hậu giảng đường, nhưng hoa hậu giảng đường kia lại mê luyến Rừng già nhà cô, bất quá Rừng già cũng không phải là trông mặt mà bắt hình dong nhân, bằng không hiện tại cũng sẽ không đến với cô.”

An Noãn nhướng mắt, lười quan tâm anh.

Đội ước chừng một giờ, thị trường đại nhân mới khoan thai đến, phía sau còn mang theo hai người.

Giọng điệu lại rất có chừng mực: “Các vị thực thật có lỗi, vừa rồi có việc gấp nên chậm trễ, như thế này tôi tự phạt ba ly. Giới thiệu hai người với các vị, vị này là Lục tổng của công ty kiến trúc Kinh Hạ, vị này là Kinh Hạ thiết kế sư Lưu tiểu thư, cô ấy cũng là cháu của tôi, hy vọng các vị chiếu cố nhiều hơn.”

An Noãn, Hứa Vĩ Thần, Cao Chính đều giật mình.

Trong lúc ăn, ý của thị trường đại nhân đã thực rõ ràng, để hai công ty thiết kế của bọn họ biết khó mà lui. Ông ta cũng sợ thực lực cách xa, đến lúc đó hàng động trong bóng tối lại rõ ràng. An Noãn tức giận đến không thở nổi, tình hình này thật đúng là làm cho người ta áp lực.

“Thật có lỗi, tôi muốn đi toilet.”

An Noãn muốn ra ngoài hít thở không khí. Thật ra hạng mục này cô cũng không để ý, nhưng cô không muốn Hứa Vĩ Thần khổ sở.

Ở toilet thật lâu, lúc đi ra, ngoài ý muốn thấy Thẩm Thần Phong, mỗi công tử đang ở bên ngoài toilet nữ tán tỉnh mỹ nữ.

Thấy An Noãn, anh xấu hổ vội vàng đuổi cô gái kia đi, làm hại mỹ nữ liên tục trừng mắt với An Noãn.

“Em gái, sao em lại ở đây? Lại có xã giao?”

An Noãn nhẹ nhàng gật đầu.

Cánh tay Thẩm Thần Phong rất quen thuộc khoát lên vai cô: “Anh nói này em gái, chỉ cần em trở lại Thẩm gia làm thiên kim đại tiểu thư của em, không cần lưu lạc ở bên ngoài uống rượu xã giao, lão gia từ mà nhìn thấy em như bây giờ, lại khổ sở. Khi nào thì em có thể về thăm ông, ông nhớ em nghĩ đến muốn điên rồi.”

An Noãn bĩu môi, cái gì cũng không nói.

“Sao lại mất hứng như vậy, ai khi dễ em? Anh báo thù cho em.”

An Noãn vô tình nói: “Không có gì, chính là hạng mục đồ thư quán công cộng của chính phủ, rõ ràng có người đi cửa sau, làm cho người ta tức giận. Hứa Vĩ Thần cố gắng rất nhiều, muốn lấy thực lực lấy để giành hạng mục này, nhưng một công ty cùng cạnh tranh với công ty của chúng tôi, lão tổng là cháu rể của thị trường, thiết kế sư là cháu gái của thị trường, chúng tôi hoàn toàn không thể đấu lại. Thật đúng là quá đáng, nếu như vậy, sao không trực chỉ định, còn công khai đấu thầu làm gì.”

Thẩm Thần Phong vừa nghe xong liền chỉ chỉ đầu cô, cười nói: “Em thật là đầu heo, người ta là cháu gái của thị trường, em lại là cháu gái của thủ trưởng. Người ta có thể lợi dụng quan hệ, em không thể nghĩ biện pháp. Chỉ cần em gọi điện thoại cho Nhị bá, hoặc là trực tiếp gọi cho lão gia từ, còn có người dám đi trên đầu em sao? Không muốn sống nữa!”

An Noãn mím môi, cho tới bây giờ cô không nghĩ đem chuyện công việc và chuyện của Thẩm gia đan xen nhau.

“Thẩm Thần Phong, việc này anh đừng quản.”

“Chuyện này anh quản định rồi, mọi người khi dễ đến trên đầu Thẩm gia, anh có thể mặc kệ sao. Đến lúc đó lão gia từ biết, còn không làm thịt anh sao.

An Noãn em tự quyết định, là anh gọi điện thoại cho Nhị bá, hay là em gọi điện thoại cho nhị cữu?”

“Nhị bá của anh và nhị cữu của em không phải cùng một người sao?”

Thẩm Thần Phong gõ lên trán một cái, trực tiếp bấm một dãy số.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Chương 94.1: Mạc Trọng Huy, Anh Đã Làm Gì Tôi

An Noãn còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Thần Phong đã bấm xong số điện thoại.

“Nhị bá, cháu là Thần Phong, cháu gái của nhị bá ở bên ngoài bị người ta khi dễ.”

Thẩm Diệc Minh đang ở nước ngoài khảo sát, mỗi lần nhìn thấy số điện thoại của Thẩm gia tiểu Bá Vương, ông luôn có thói quen nhú mày, nghĩ chắc lại gặp phải chuyện gì, nhờ ông thu thập cục diện rồi rầm, vừa nghe An Noãn bị khi dễ, ông lập tức khẩn trương.

“Noãn Noãn làm sao?”

“Noãn Noãn đang bên cạnh cháu, để Noãn Noãn tự nói với nhị bá.”

Thẩm Thần Phong đưa di động cho An Noãn, An Noãn cầm lấy không biết phải làm sao.

“Noãn Noãn, ai khi dễ con? Nói cho cậu biết.”

An Noãn mím môi, nhỏ giọng gọi: “Cữu.”

Vốn nghĩ đến tiếng gọi kia sẽ nghẹn trong cổ họng, lại không ngờ rằng khi mở miệng lại nhẹ nhàng như vậy.

Thẩm Diệc Minh bên kia đầu hoàn toàn giật mình, một tiếng ‘Cậu’ kia chạm sâu vào trái tim ông, quả thực so với năm đó Thần Bằng lần đầu tiên gọi ông là cha còn vui vẻ.

“Đưa nhỏ, con vừa mới kêu ta cái gì?”

Bị hỏi, An Noãn liền cảm thấy thẹn thùng.

“Con không có bị khi dễ, cậu đừng nghe Thần Phong nói lung tung.”

Thẩm Thần Phong mặc kệ, giật lấy di động nói với người bên kia đầu dây: “Nhị bá, là như vậy, gần đây chính phủ không phải đầu tư hai triệu chuẩn bị kiến tạo đồ thư quán công cộng.....”

Thẩm Thần Phong một hơi đem mọi chuyện nói qua một lần, cũng may anh biểu đạt rất chính xác, Thẩm Diệc Minh lập tức đều hiểu được.

“Thần Phong, cháu kêu Noãn Noãn nghe điện thoại.”

“Chắc chắn, có cháu gái bên ngoài, nên trong mắt nhị bá không còn người cháu này nữa.”

Thẩm Thần Phong chưa chưa nói xong lại đưa di động cho An Noãn.

“Noãn Noãn, con yên tâm, chuyện này ta làm chủ cho con, hiện tại ta đang ở nước ngoài khảo sát, ngày mai ta sẽ về, con chờ ta.”

Thật ra, Thẩm Diệc Minh chỉ cần gọi một cú điện thoại sẽ giải quyết xong mọi chuyện, nhưng ông cố tình muốn trở về tự mình xử lý.

Gác điện thoại, Thẩm Thần Phong trêu ghẹo nói: “Nếu không anh đi vào đó cho họ thấy, xem thị trường đại nhân vĩ đại của chúng ta nhìn thấy anh sẽ có biểu hiện gì.”

Thẩm Thần Phong rất không quen nhìn người kia, đã già năm mươi tuổi, ở bên ngoài còn bao dưỡng mấy nữ sinh viên, thật là người ghê tởm.

An Noãn không cho Thẩm Thần Phong đi vào.

Lúc ra về, Thẩm Thần Phong đột nhiên kéo tay cô, chân tình nói: “Đừng rồi An Noãn, có chuyện muốn nói với em, gần đây gia gia ồn ào muốn đi Giang thành, nhưng bác sĩ gia đình nói, sức khỏe gia gia không tốt, không thể mệt mỏi, cũng không thể lặn lội đường xa. Trong nhà không có ai có thể khuyên

được ông, nếu có thể em trở về khuyên nhủ ông đi.”

Thấy biểu tình An Noãn có chút buông lỏng, anh tiếp tục nói: “Nói thật, anh cũng phản đối chuyện gia gia đã làm năm đó, nhẫn tâm chia tách hai người yêu nhau, nhưng sự tình dù sao trôi qua đã lâu, chúng ta cũng không thể làm được gì. Mấy năm nay, lão gia tử cũng đã rất hối hận, tuổi lớn, cũng không biết còn có thể sống được bao nhiêu năm nữa. An Noãn, em hãy tha thứ cho ông một lần đi.”

An Noãn chưa kịp nói cái gì, Hứa Vĩ Thần đã đi ra tìm cô. Thấy Thẩm Thần Phong lôi kéo tay cô, Hứa Vĩ Thần lập tức đen mặt.

An Noãn rút tay về, thản nhiên nói với Thẩm Thần Phong: “Em đi vào trước, bữa khác nói sau.”

Tối đó trở lại khách sạn, sắc mặt Hứa Vĩ Thần rất kém, nhưng vẫn không phát tiết ra.

An Noãn nhin không được giải thích đơn giản: “Tôi và Thẩm Thần Phong không có gì, anh đừng hiểu lầm.”

“An Noãn, cô không thể cùng đàn ông lôi lôi kéo kéo, còn nói không gì.”

“Thật sự không phải như anh nghĩ.”

Hứa Vĩ Thần khoát tay áo: “Không cần giải thích với tôi, tôi cũng không là gì của cô, tôi chỉ thấy bất bình thay Rừng già nên mới lên tiếng.”

An Noãn biết có giải thích thế nào cũng vô dụng, một ngày nào đó sự thật cũng sẽ được phơi bày.

--

Tối hôm sau, tài xế của Thẩm Diệc Minh tới đón An Noãn, An Noãn lên xe mới biết Thẩm Diệc Minh cũng ở trên xe.

Gặp mặt, An Noãn cực kỳ nhỏ giọng gọi ‘Cửu’.

Thẩm Diệc Minh cười cười, nắm chặt hai tay cô.

Cảnh vệ viên ngồi bên cạnh tài xế quay đầu, cười nói với An Noãn: “An tiểu thư, thủ trưởng mới từ nước ngoài trở về gấp, nhà cũng chưa về, đã đến gặp cô. Theo tôi thấy, cô vẫn tặng thủ trưởng một tấm hình, để khi thủ trưởng ở bên ngoài ngắm ảnh cô cho đỡ nhớ.”

An Noãn xấu hổ cúi đầu, loại cảm giác được người sủng thật tốt. Bọn họ đến một quán com lịch sự tao nhã, từ bên ngoài nhìn vào không giống khách sạn, không có tên, không có dấu hiệu. Đại sảnh cũng là trống trơn đặng đặng, thiết kế theo từng phòng.

Ông bà chủ đã sớm nhận được thông báo, hai người nom nóp lo sợ chờ đợi.

Thấy Thẩm Diệc Minh nắm tay một cô gái, hai người đều sợ run, lập tức cung kính nói: “Thủ trưởng, phòng của ông đã chuẩn bị tốt. Lưu thị trưởng cũng đã tới, đang ở khác phòng chờ ông.”

Thẩm Diệc Minh vẫn mỉm cười hiền lành, nắm tay An Noãn lên lầu.

Đến phòng, bên trong trang hoàng rất thanh lịch, Thẩm Diệc Minh kêu cô ngồi, thủ trưởng đại nhân tự mình rót cho cô ly trà.

An Noãn thụ sủng nhược kinh, thản nhiên hỏi: “Cửu hẹn Lưu thị trưởng?”

“Ừ, nghe nói lần trước ông ta để con đợi một giờ, hôm nay ta để ông ta chờ cả đêm thế nào?”

Thẩm Diệc Minh như đang nói đùa, nhưng ánh mắt lại có vài phần là thật sự.

An Noãn bĩu môi, cúi đầu gọi: “Cửu.”

Ông xoa xoa đầu cô nói: “Tốt lắm, nói đùa thôi, ta muốn ngồi nói chuyện với con một lát rồi sẽ gặp ông ta.”

Thẩm Diệc Minh kêu mọi người ở bên ngoài chờ, ông cùng An Noãn hai người ngồi ở bên trong uống trà.

“Trong khoảng thời gian này ngoại trừ Lưu thị trưởng khi để con, còn có ai nữa không?”

An Noãn cười cười nói: “Không có, thật ra Lưu thị trưởng cũng không khi để con, là Thần Phong khoa trương.”

Thẩm Diệc Minh thối cô một ngụm: “Nha đầu kia, ở bên ngoài bị khi dễ cũng không biết gọi điện thoại cho ta, ta nói rồi không bao giờ để con chịu ủy khuất nào nữa, lời này là nói đùa sao? Có phải muốn ta kêu người mỗi ngày đi theo con?”

An Noãn mím môi: “Cửu, đừng kêu người đi theo con, về sau có chuyện gì con nhất định sẽ gọi điện thoại cho cửu.”

Thẩm Diệc Minh lúc này mới vừa lòng cười cười.

“Gần đây lão gia tử có tìm con không?”

An Noãn lắc đầu: “Có gọi điện thoại mấy lần.”

“Nghe nói gần đây sức khỏe ông không tốt lắm, tuổi lớn, trên người một đống bệnh cũ, lão gia tử có một chút bệnh tiểu đường, có cao huyết áp, một ngày uống rất nhiều loại thuốc. Mỗi khi trời mưa, tay chân đều đau nhức. Gần đây hình như huyết áp có điểm cao, bác sĩ không cho ông ra khỏi cửa.”

An Noãn nghe cúi đầu.

“Sức khỏe đã kém, ông còn muốn đến Giang thành thăm mẹ con, làm người trong nhà lo lắng không yên. Không ai dám khuyên ông, ai khuyên cũng bị ông phát hỏa, trong nhà cũng chỉ có Thẩm Phong không sợ ông, ngẫu nhiên cũng sẽ đối nghịch với ông.”

Ý của Thẩm Diệc Minh, An Noãn rất rõ ràng.

“Nha đầu, ta nói nói với con những việc này đúng là có tư tâm (lòng riêng), nếu có thời gian, ngày nào đó nên về thăm ông. Có thể là bị ảnh hưởng bởi Mạc gia lão gia tử, gia gia của Huy tử bị ung thư thời kỳ cuối, con có biết lão gia tử nhà chúng ta luôn nghĩ có một ngày ông cũng sẽ bệnh nặng như thế. Ngẫm lại cũng đáng thương, muốn khi mình còn sống được vài năm, đi thăm con gái, cho dù chỉ đến trước mộ con mình thắp nén hương. Nhưng Giang thành quá xa, sức khỏe lão gia tử lại không tốt, sắp lo chết mọi người.”

An Noãn hít sâu một hơi, cúi đầu nói: “Cửu, con có thời gian sẽ đi thăm ông.”

Thẩm Diệc Minh vừa nghe lập tức nở nụ cười, sủng nịch xoa xoa đầu cô: “Ta biết con đùa nhỏ hiểu chuyện, ta luôn chờ con nói những lời này.”

Cho tới bây giờ, An Noãn cũng chưa nghĩ, có một ngày cô còn có người nhà, hơn nữa đối người nhà mà nói, cô rất quan trọng. Thẩm Diệc Minh lại cùng An Noãn hàn huyên một hồi lâu, bọn họ mới chuyển đến một cái phòng khác.

Thị trưởng đại nhân chính trực đang ngồi, thấy Thẩm Diệc Minh, ông vội vàng đứng lên, cúi đầu khom lưng bộ dáng hiện tại cùng ngày đó thật khác xa nhau.

“Thủ trưởng, ngài, ngài xin mời ngồi.” Ngay cả nói chuyện cũng phun ra nuốt vào.

Thẩm Diệc Minh an bài An Noãn ngồi xuống trước, còn mình ngồi bên cạnh cô, bàn tay to luôn gắt gao nắm chặt tay An Noãn.

Lưu thị trưởng nhìn thấy giặt mình, lại cảm thấy vị tiểu thư này nhìn rất quen mắt, nhưng cũng không dám hỏi, thậm chí không dám nhìn lần thứ hai.

“Lưu thị trưởng, hôm nay mời ông đến ăn cơm, kỳ thật không có chuyện gì quan trọng, cũng không phải chuyện công, chỉ muốn giới thiệu cho ông một người.”

“Thủ trưởng, ngài, xin ngài phân phó.”

Thẩm Diệc Minh chỉ chỉ An Noãn: “Đây là cháu gái bên ngoài của tôi An Noãn, lưu lạc bên ngoài ba mươi năm, gần đây Thẩm gia mới tìm được, lão gia tử rất yêu thương, cũng là bảo bối của mấy người cậu chúng ta. Nghe nói mấy bữa trước, An Noãn cùng Lưu thị trưởng cùng nhau ăn cơm, hy vọng sau này Lưu thị trưởng chiều cô nhiều hơn.”

Lưu thị trưởng lúc này mới nhớ cô là thiết kế sư của JM, mới mấy ngày hôm trước cùng nhau ăn cơm.

Ông sợ tới mức hai chân đang run rẩy, ập a ập úng nói: “Thủ trưởng, xin ngài yên tâm, An tiểu thư là thiết kế sư nổi tiếng của JM, tôi cũng đã xem qua tác phẩm của cô ấy, gần đây thị chính phủ đúng lúc có cái hạng mục lớn, đang chuẩn bị hợp tác với An tiểu thư.”

Thẩm Diệc Minh thân nhiên nói: “Kỳ thật cái gì hạng mục hay không hạng mục, tôi vẫn không tán thành con bé đi làm, người trong nhà càng hy vọng Noãn Noãn ở nhà bồi lão gia tử nhiều hơn, bất quá nhà đầu kia quật cường, thật mạnh mẽ, ta làm cậu cũng không có biện pháp, chỉ có thể ủng hộ. Mấy ngày nay tâm tình của Noãn Noãn không tốt lắm, trong lòng ta thật khó chịu, mới tìm được trở về một đứa cháu gái, không thể làm để Noãn Noãn ở Bắc Kinh bị người ta khi dễ.”

Chân của Lưu thị trưởng hoàn toàn mềm nhũn, không ngừng run run.

“Thủ..... Thủ trưởng, ngài..... Ngài yên tâm, ở Bắc Kinh, không ai dám khi dễ An tiểu thư.”

Thẩm Diệc Minh cười nói: “Có những lời này của Lưu thị trưởng, ta an tâm rồi.”

Trong bữa ăn, Thẩm Diệc Minh không ngừng gấp thức ăn cho An Noãn, rót nước. Lưu thị trưởng nhìn thấy tâm lại run rẩy. Trước nay, ông làm việc đều rất cẩn thận, lại bất tri bất giác đắc tội với vị tiểu công chúa này. Chỉ đồ thừa Thẩm gia giấu rất kỹ, còn có nhà đầu kia cũng không nói. Nếu biết cô là cháu gái của thủ trưởng, cho dù cho ông mười lá gan, ông cũng không dám đem hạng mục thiết kế giao cho cháu gái của mình.

Ăn cơm xong, Thẩm Diệc Minh đưa An Noãn về khách sạn. Ở trên xe, Thẩm Diệc Minh lại bắt đầu oán giận: “Cũng không phải không có nhà, không chịu ở nhà mình lại muốn ở khách sạn.”

An Noãn cười cười nói: “Cửu, con muốn xin cửu một chuyện.”

“Nha đầu ngọc, có chuyện gì nói thẳng.”

An Noãn cắn cắn môi, gằn từng tiếng nói: “Chuyện con là cháu của cữu, nếu có thể đừng cho người khác biết được không?”

Thẩm Diệc Minh nhíu mày hỏi: “Con đang trách chuyện hôm nay ta làm?”

An Noãn lắc đầu: “Con biết cữu đang bảo vệ con, con cảm thấy được người yêu thương rất hạnh phúc, nhưng người thân là người thân, sự nghiệp là sự nghiệp, con không muốn nhập làm một. Xin cữu tin tưởng con, trên sự nghiệp con có thể làm rất tốt.”

Đứa nhỏ này, vẫn quá ngây thơ rồi.

Thẩm Diệc Minh khẽ thở dài, gắt gao nắm tay cô nói: “Tốt, về sau cữu không nhúng tay vào chuyện công việc của con, nhưng ta cũng không thể để con bị ủy khuất.”

Đến khách sạn, Thẩm Diệc Minh không tha bé ôm cô.

“Nha đầu, ngày nào đó con có thời gian nói với cữu, cữu mang con về nhà.”

--

Nằm ở trên giường, An Noãn suy nghĩ, ý nghĩa khi trở về Thẩm gia, thân phận địa vị có thay đổi lớn, cũng nói không có ai dám đem chỉ phiếu một trăm vạn ném vào mặt cô, ghét bỏ cô là tiểu dân chúng. Nghĩ đến việc cha của Mạc Trọng Huy làm, An Noãn tự giễu giờ giờ khỏe mỗi.

An Noãn mất ngủ một đêm, ngày hôm sau thức dậy trễ, bị Hứa Vi Thần gọi điện thoại đánh thức .

Ở bên kia đầu điện thoại vô cùng kích động nói với cô: “An Noãn, tôi vừa mới đến thị chính phủ hợp, hạng mục đồ thư quán đã định ra bước đầu, giao cho công ty JM của chúng ta. Không biết sao lại thế này, thái độ của thị trường đại nhân đối với tôi thay đổi một trăm tám mươi độ, miễn bàn có bao nhiêu khách khí.”

An Noãn mơ mơ màng màng nói: “Đó là không phải có nghĩa thời gian tôi sẽ rất bận rộn.”

Hứa Vi Thần tại kia đầu cười gian: “Thật là có chuyện như vậy, bất quá tôi sẽ phái thêm nhiều người đến cho cô, tôi cũng sẽ tự mình giúp đỡ, yên tâm đi, tôi cũng không dám để phu nhân chủ tịch tương lai quá mệt mỏi.”

“Hứa Vi Thần, anh đừng nịnh bợ, thật đáng ghét.”

Hứa Vi Thần bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nghiêm túc hỏi: “An Noãn, tôi nghĩ chuyện này không đúng, hội đấu thầu còn chưa bắt đầu, thị trường đột nhiên tìm đến tôi, muốn đem hạng mục này giao cho chúng ta, thái độ phục tùng làm cho người ta nghi ngờ. Cô nói thực ra, không phải cô đi tìm Mạc Trọng Huy chứ, có phải Mạc Trọng Huy ra mặt hay không?”

“Tôi không có đi tìm anh ta.”

“An Noãn, tốt nhất là như vậy, nếu không cô chờ Rừng già đến gặp cô đi.”

Người này biến sắc so với thiên biến còn nhanh hơn, phần nộ cắt đứt điện thoại.

Vài ngày sau, Hứa Vi Thần cũng không quan tâm đến cô. Cho đến cuối cùng hạng mục này nắm trong tay, người trong công ty náo loạn muốn chúc mừng.

Hứa Vi Thần thần thần bí bí tiêu sái đến trước mặt cô hỏi: “Cô thật sự không đi tìm Mạc Trọng Huy?”

An Noãn phát hỏa: “Anh ta là gì của tôi, tại sao tôi phải đi tìm anh ta?”

“Được, được rồi, không có là tốt rồi, đi, đêm nay đi ăn mừng, ngày mai bắt đầu, cô sẽ bận rộn.”

An Noãn lên xe Hứa Vi Thần về khách sạn, trên đường, anh thuận miệng hỏi: “Gần đây cô có liên lạc với Rừng già không?”

An Noãn cảm thấy buồn cười, tức giận nói: “Hứa Vi Thần, anh đang hỏi vấn đề gì? Tôi và Lâm Dịch Xuyên đang yêu đương.”

“Vậy là tốt rồi, nghe nói Rừng già gặp phiền toái nho nhỏ.”

An Noãn sợ run một chút: “Cái gì phiền toái?”

Hứa Vi Thần vừa nói, An Noãn phát giác hình như có gì không đúng, mỗi ngày Lâm Dịch Xuyên đều gọi điện thoại cho cô, nhưng gần đây anh hình như bận rộn gì đó, mỗi lần tán gẫu vài câu, liền vội vàng cúp máy. Cảm xúc của anh giống như không ổn định, An Noãn còn tưởng rằng do cô quá nhạy cảm.

“Mẹ của Sóm, vũ nữ kia, lại xuất hiện.”

An Noãn ngực ‘Đột’ nhảy lên.

“Rùng già không nói với cô, có thể là không muốn cô hiểu lầm, người phụ nữ kia cũng thật đủ hạ lưu, mấy năm nay đã tiêu xài hết tiền mà Rùng già cho, hiện tại lại muốn trở về gặp con. Trung Quốc có câu ngạn ngữ gọi là gì tới, ‘nhân tới tiện tắc vô địch’ đúng không.”

Sau đó, Hứa Vĩ Thần thấy tâm tình An Noãn không tốt liền khuyên nhủ cô: “Cô nương, cô yên tâm, người phụ nữ kia trở về cùng lắm cũng chỉ muốn tiền, không lẽ còn muốn đem Sóm mang đi, Rùng già không lấy mạng của cô ta là không thể.”

An Noãn tức giận nhất là, trong điện thoại Lâm Dịch Xuyên cái gì cũng không nói với cô.

“Hứa Vĩ Thần, anh có thể nói cho tôi biết, năm ấy chuyện Lâm Dịch Xuyên bị kê đơn ra sao không?”

“Chuyện rất dài, Rùng già là con trai một của lão Đồng sự trưởng, năng lực mạnh mẽ, ở trong giới kiến trúc rất nổi tiếng, không chỉ có như thế, anh ta rất có năng lực quản lý năng lực. Ban giám đốc rục rịch tìm người đả kích anh ta, tìm một vũ nữ quyến rũ anh ta, nhưng Rùng già không để mình bị đẩy vào vòng, bọn họ lại nghĩ biện pháp hạ được Rùng già, bởi vậy mới ra cái loại chuyện này. Cô vũ nữ kia có lẽ cũng để ý đến Rùng già, sau khi mang thai Sóm, liền trốn đi, ngay cả mấy lão trong ban giám đốc tìm cô ta khắp nơi cũng không thấy. Mọi chuyện về sau, cô cũng đã biết. Rùng già làm việc quyết đoán quyết tuyệt, mấy lão kia liền đánh chủ ý lên người Sóm, nhưng vô dụng, chuyện nhỏ đó không đủ để đánh bại Rùng già.”

An Noãn đặt cánh tay lên cửa kính xe, trong đầu hiện ra cảnh tượng năm đó.

Lâm Dịch Xuyên nhẫn tâm đem đứa nhỏ ôm đi, người phụ nữ kia khóc đến tê tâm liệt phế. Sau này cô yêu Lâm Dịch Xuyên, có thể nói đối với cô ta Sóm rất quan trọng. Có lẽ chỉ có người từng làm mẹ, mới có thể hiểu được cảm giác bị đoạt mất con có bao nhiêu đau đớn.

“Noãn, tôi hối hận đã đem việc này nói với cô, Rùng già rất có thể sẽ giết chết tôi? Ai, là tại tôi nhiều chuyện, tôi nghĩ Rùng già đã nói chuyện này với cô.”

--

Đến quán bar Shine, bọn họ chọn phòng Vip lớn nhất, mấy lãnh đạo trong công ty và đoàn thiết kế sư của An Noãn đều đến đông đủ.

Ở chung lâu, An Noãn cũng rất thân thiết với họ. Mọi người bắt kể cô là bạn gái của BOSS, một đám đều đến mời rượu cô. Vừa bắt đầu, Hứa Vĩ Thần còn anh hùng cứu mỹ nhân, cuối cùng ngay cả chính mình cũng không ổn. Say ngã trên sofa, bất tỉnh nhân sự.

Khuông Lâm cũng giúp An Noãn cản không ít rượu, cuối cùng cũng quang vinh ngã xuống.

“Còn có vị nam sĩ nào muốn anh hùng cứu mỹ nhân?”

Những người đàn ông còn lại đều rụt đầu.

An Noãn không có biện pháp, chỉ có thể tự mình uống. Kỳ quái là, uống thế nào cũng không say.

Mọi người thấy cô trực tiếp cầm bình rượu uống, một đám đều sợ hãi, vội vàng lên tiếng: “An tiểu thư, chúng tôi cũng chỉ là đùa giỡn, cô ý tứ một chút, uống một ly là đủ rồi, không cần uống như vậy.”

An Noãn đưa tay gạt ngang: “Các người đều đừng chống đỡ, nếu muốn uống, nên uống cho cao hứng. Dựa vào thực lực của JM, lấy được hạng mục này, hôm nay tôi rất vui vẻ, không say không về.”

“Sao lại giống mượn rượu giải sầu?”

“Không phải là cãi nhau với BOSS chứ?”

Mọi người đều bàn tán. An Noãn cái gì cũng không nghe, giờ này khắc này, cô muốn hoàn toàn say một lần. Lâm Dịch Xuyên gọi điện thoại cho cô mấy lần, trong phòng rất ồn, An Noãn không nghe thấy.

Sau đó, có một người nhìn thấy di động của cô rung nên đưa cho An Noãn.

Uống nhiều như vậy rượu, cô còn có thể nhìn ra là Lâm Dịch Xuyên gọi, nhìn màn hình lóe ra chữ ‘Rùng già’, An Noãn thật muốn kéo người trong điện thoại ra đây, hành hung một chút.

Tiếng chuông ngừng, ngừng rất nhanh lại vang lên, Lâm Dịch Xuyên khó được kiên nhẫn như vậy.

An Noãn mơ mơ màng màng ấn nút nghe. Kia đầu tiếng rống giận truyền đến: “Vì cái gì không nghe điện thoại của anh?”

An Noãn say khướt nói: “Vì sao phải nghe điện thoại của anh?”

Lâm Dịch Xuyên mắng: “Em, người phụ nữ điên này, không phải là em uống rượu chứ? Kêu Hứa Vĩ Thần nghe điện thoại!”

“Hứa Vĩ Thần, Hứa Vĩ Thần là ai? Nơi này rất ồn, em ra ngoài nói chuyện với anh.”

An Noãn cầm di động thất tha thất thểu đi ra ngoài.

Phía sau có người đi theo, cô rống lên một câu: “Không ai được đi theo tôi, chờ tôi trở lại tiếp tục uống.”

Đến bên ngoài, bên tai rất cực im lặng. Giọng Lâm Dịch Xuyên càng rõ ràng.

“An Noãn, em uống bao nhiêu rượu?”

“Không nhiều lắm, mấy chai đi.”

Lâm Dịch Xuyên bị chọc tức không nhẹ: “Em nhanh chóng về phòng tìm người đưa em về khách sạn cho anh.”

“Lâm Dịch Xuyên, Rừng già, em đột nhiên cảm thấy em là một người xấu, em đoạt gì đó của người khác.”

“An Noãn.”

Bất luận Lâm Dịch Xuyên ở bên kia đầu rống to kêu to ra sao, An Noãn cũng không chịu khống chế.

“Rừng già, em không cần anh, anh trở lại với vũ nữ kia đi, cô ta là mẹ của Sớm, em không phải.”

Lâm Dịch Xuyên thờ dốt vì kinh ngạc, anh thực sự loại xúc động, lập tức bay đến Trung Quốc, giết chết Hứa Vĩ Thần. Anh quả thật cũng làm như vậy, kêu tài xế đưa Sớm đến nhà cha mẹ, liền lái xe đến sân bay.

“An Noãn, hiện tại em đừng nghĩ ngợi nhiều, nhanh chóng kêu người đưa em về khách sạn, anh lập tức tới đó.”

“Anh đừng đến, Rừng già anh đừng đến, em không cần anh.”

An Noãn nói xong trực tiếp gác điện thoại, trong tay còn cầm bình rượu, cô ngửa đầu đổ rượu vào miệng.

Trương Húc ra cửa đón một người, thấy An Noãn ngồi xồm ở góc tường, tóc tai hỗn độn, mặt rất đỏ, còn đang uống rượu, thực rõ ràng đã uống rất nhiều.

Anh vội vàng chạy tới phòng tìm Mạc Trọng Huy.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Chương 94.2

Mạc Trọng Huy vừa ra tới, nhìn đến cô như vậy mảy gắt gao nhú chặt. Anh đi tới ôm cô vào trong ngực.

Thân người An Noãn hoàn toàn mềm nhũn một chút sức lực cũng không có, Mạc Trọng Huy không có biện pháp, đem chai rượu trong tay cô ném đi, ôm lấy cô bước đi kêu Trương Húc đi lấy xe.

Lúc này, An Noãn hoàn toàn say, ở trong lòng Mạc Trọng Huy lặp đi lặp lại một câu: ‘Rừng già, em không cần anh.’

Cô vì một người đàn ông khác lại uống đến mức say thế này, ngực Mạc Trọng Huy co rút đau đớn.

Người của JM đều uống không ít, bọn họ ở phòng đợi một lúc lâu, thấy An Noãn chưa về, tất cả đều chạy đi tìm, quán bar rất lớn, bọn họ hầu như tìm khắp mỗi tầng lầu, cũng không tìm được An Noãn.

“Xong rồi xong rồi, lúc này thực xong rồi. BOSS sẽ khai trừ toàn bộ chúng ta.”

Tìm Hứa Vĩ Thần, Hứa Vĩ Thần lại ngủ giống như heo chết.

Gọi điện thoại cho An Noãn, bên kia đầu tắt máy. Cuối cùng tìm quản lý của Shine, quản lý thân nhiên nói, có thể cô đã về trước, kêu bọn họ tự tìm

--

Trương Húc ở phía trước lái xe, chuẩn bị đem xe chạy đến khách sạn An Noãn đang ở, Mạc Trọng Huy lại đột nhiên phân phó: “Về nhà của tôi.”

Trương Húc thờ dốc vì kinh ngạc, thay đổi phương hướng, trong lòng đổ mồ hôi thay An Noãn. Đến nhà, Mạc Trọng Huy ôm An Noãn xuống xe, nha đầu kia ới đầy ra người anh. Trương Húc ở bên cạnh nhìn thấy thật muốn cười to. Mạc Trọng Huy nhủ mày thật chặt, trên mặt lại chỉ có thần nhiên cùng bất đắc dĩ, không có chút ghét bỏ cô.

“Mạc tiên sinh, tôi kêu người hầu tới giúp An tiểu thư?”

Mạc Trọng Huy khoát tay: “Không cần, cậu cũng về đi, tôi có thể chăm sóc cô ấy.”

Lại ôm An Noãn lên đi vào thang máy. Trương Húc nhìn bọn họ rời đi, âm thầm thở dài. Lúc này An tiểu thư, thật đúng là dữ nhiều lành ít.

Mạc Trọng Huy đặt cô nằm trên sofa, đến phòng tắm pha nước ấm, rồi quay trở lại ôm cô đến phòng tắm. Nha đầu kia say đến bất tỉnh nhân sự, nên đã an phận rất nhiều, có làm gì đi nữa cô cũng không phản kháng.

Cởi hết quần áo cô, Mạc Trọng Huy cố gắng nhịn xuống dục vọng của mình, thật cẩn thận giúp cô tắm rửa sạch sẽ. Mặc dù rất muốn rất muốn cô, anh cũng sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

--

Ngày hôm sau, An Noãn tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên một cái giường xa lạ, hoàn cảnh xung quanh lạ lẫm, trên người mặc áo soni rộng thùng thình của đàn ông, bên trong không mặc nội y.

“A!”

Cô thét chói tai, trong kịch truyền hình vẫn hay chiếu những tình tiết cầu huyết, tình một đêm như thế lại phát sinh trên người cô. Cô vừa kêu vừa khóc, một khắc kia thực hận không thể chết đi cho xong.

Mạc Trọng Huy ở trong bếp bất đắc dĩ thở dài, tắt lửa, đi vào phòng ngủ. Thấy Mạc Trọng Huy đi vào, An Noãn lập tức im lặng.

“Mạc Trọng Huy, thì ra là anh, anh đã làm gì tôi?”

An Noãn vừa rống, vừa dùng chân che thân thể của mình.

Mạc Trọng Huy từng bước một đi đến bên giường, lạnh lùng nói: “Cô nam quả nữ ở chung một phòng, anh vì em cấm dục bốn năm, em lại không mặc gì nằm trên giường anh, em nghĩ một người đàn ông bình thường sẽ làm cái gì?”

Anh vừa nói xong, An Noãn vùng tay tát một cái thật mạnh lên mặt anh, trên mặt anh lập tức hiện ra năm dấu tay.

“Mạc Trọng Huy, anh là cầm thú không bằng súc sinh, anh lợi dụng lúc tôi say rượu cưỡng bạo tôi, tôi muốn giết chết anh”

An Noãn chạy tới dùng sức bóp cổ anh. Mạc Trọng Huy mắng một tiếng, nhẹ nhàng đẩy ngã cô lên giường lớn. Hai thân thể rơi lên giường lớn, nhìn qua rất ái muội cùng quý dị.

“Mạc Trọng Huy, buông.” Cô thờ phỉ phò quát.

“An Noãn, em đang khản trương cái gì?”

Anh đặt tay lên ngực cô, cảm nhận nhịp tim đang đập mạnh mẽ của cô.

“Tim đập nhanh như vậy, em vẫn còn cảm giác với anh.”

“Lấy cái tay bẩn của anh ra!” Cô gằn từng tiếng cảnh cáo.

Mạc Trọng Huy ngoan ngoãn lấy tay ra, thân thể vẫn còn đè lên người cô.

“Đêm qua, em nói em không cần Lâm Dịch Xuyên, có chuyện gì? Hai người cãi nhau? Đã chia tay?”

An Noãn cười lạnh: “Chia tay? Mạc Trọng Huy, anh nằm mơ đi! Chúng tôi chỉ là vì một chút việc nhỏ nên tranh cãi mà thôi, tôi làm sao có thể không cần anh ấy, cơ thể của tôi, trái tim của tôi, đã thuộc về anh từ lâu.”

Mạc Trọng Huy hai mắt híp lại, trán cũng nổi gân xanh.

“Mạc Trọng Huy, không phải anh thích sạch sẽ sao? Cơ thể của tôi đã bị người đàn ông khác dùng qua, anh còn muốn sao?”

Mạc Trọng Huy nâng môi mỏng, gằn từng tiếng: “Nếu không thể hoàn toàn có được em, cùng người đàn ông khác dùng chung em, anh cũng nguyện ý.”

Anh nói xong dùng sức xé áo soni tất cả nút đều rơi xuống giường, anh cúi xuống cắn lên da thịt tuyết trắng của cô.

“Mạc Trọng Huy, anh điên rồi, biến thái, buông.”

Cô dùng sức nắm tóc anh, anh lại càng cắn mạnh hơn.

“Mạc Trọng Huy, buông tay, van xin anh, buông.”

Mất thấy cây mạnh không được, An Noãn bắt đầu khóc cầu xin. Quả nhiên, Mạc Trọng Huy buông lỏng cô. An Noãn dùng chân bao lấy thân thể mình, lui vào trong góc, hai tay vì sợ hãi mà run rẩy.

Ánh mắt Mạc Trọng Huy bị thương nhìn cô: “Đêm qua thấy em uống say ở quán bar, nên đưa em về, em lại ới đầy lên người anh, cả người em cũng dơ bẩn, anh giúp em tắm rửa, trong nhà không có quần áo phụ nữ, nên mới mặc cho em áo somi của anh. Yên tâm đi, cái gì cũng chưa phát sinh, em có thể tiếp tục vì anh ta thủ tiết.”

Mạc Trọng Huy đi ra ngoài, lấy quần áo của cô đem vào, đặt lên giường.

“Thay đi.”

Sau khi An Noãn chờ anh ra khỏi phòng, thật cẩn thận mặc quần áo vào. Từ phòng ngủ đi ra, lại thấy Mạc Trọng Huy đang bận việc trong bếp.

An Noãn nhẹ chân bước ra cửa, chuẩn bị mang giày trốn, Mạc Trọng Huy lại bắt được cô.

“Ăn một chút đi rồi anh đưa em về.”

“Không được, tôi không đói bụng.”

“Anh đã nấu xong, ăn xong rồi đi.”

Anh kéo An Noãn ngồi xuống bàn, đơn giản bốn món đồ ăn một món canh.

Bốn năm thật sự thay đổi quá nhiều, Mạc Trọng Huy còn biết nấu cơm, khẩu vị cũng không tệ lắm. Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên anh nấu mì cho cô, trên tay bị phỏng nổi hai cái mụn nước.

“Hương vị thế nào?” Anh có chút chờ mong hỏi.

“Cũng không tệ lắm, nhưng không bằng Rừng già của tôi nấu ngon hơn.”

Mạc Trọng Huy gạt mình, ngực lại co rút. Ăn mấy miếng, An Noãn buông đũa.

“Đúng rồi, lần trước vị hôn thê của anh tặng tôi một cái túi xách, tôi vẫn muốn tặng lại cho cô ấy một món quà, không biết cô ấy thích cái gì, anh có thể nói cho tôi biết hay không, bình thường cô ấy có đặc biệt thích cái gì không?”

“Anh không biết.”

An Noãn bĩu môi: “Vậy bình thường anh tặng cô ấy cái gì?”

“Chưa bao giờ tặng quà cho cô ấy.”

“Quên đi, kẻ có tiền luôn chỉ biết đưa ra thẻ, cho cô ấy một thẻ tín dụng, tùy tiện để cô ấy muốn tiêu xài bao nhiêu cũng được.”

An Noãn vô cùng trào phúng nói.

“Tôi đi đây, bữa khác tôi chuẩn bị xong quà tặng, anh giúp tôi đưa cho cô ấy.”

“Anh tiễn em.”

Mạc Trọng Huy đứng lên, cầm chìa khóa xe liền đi ra ngoài. Anh đang mặc trang phục ở nhà, cũng không đi thay tây trang. Mạc Trọng Huy như vậy, có lẽ cũng chỉ có An Noãn nhìn thấy.

An Noãn dùng chân ở cạnh cửa, Mạc Trọng Huy quay đầu trên chóc: “Như thế nào, không muốn đi?”

“Anh mặc như vậy ra ngoài?”

“Có cái gì sao? Rất khó nhìn?”

An Noãn lắc đầu: “Rất thoải mái, rất tuần tú.”

Mạc Trọng Huy thần nhiên cười cười đi ra khỏi nhà trọ.

--

Mạc Trọng Huy lái xe đưa cô về khách sạn, ở trên đường, anh thăm thía nói: “Về sau đừng uống nhiều rượu nữa, không phải mỗi lần đều có thể gặp được anh, nếu là gặp phải người đàn ông khác, hậu quả cũng không phải em có thể gánh vác.”

An Noãn bĩu môi trào phúng nói: “Tôi chỉ cảm thấy gặp anh mới là nguy hiểm nhất.”

Mạc Trọng Huy cũng đùa: “Xem ra tối hôm qua anh chưa làm gì, thật đúng là chịu thiệt.”

“Mạc Trọng Huy, anh nên may mắn chưa làm gì tôi, bằng không hiện tại tôi đã cùng anh đồng quy vu tận.”

“Em thật sự liên yêu anh ta như vậy sao?”

“Ừ, rất yêu.” An Noãn thân nhiên nói: “Hiện tại mẹ của đứa bé xuất hiện, tôi rất sợ mất đi anh ấy.”

Tay Mạc Trọng Huy nắm chặt tay lái ngón tay cũng trở nên trắng bệch. Sau đó, Mạc Trọng Huy không nói gì, tăng tốc xe rất nhanh đến khách sạn.

Ngừng xe, Mạc Trọng Huy đi đến trước mặt cô, trầm giọng hỏi: “Em yêu Lâm Dịch Xuyên hay đứa nhỏ kia?”

An Noãn nghĩ nghĩ, thành thật trả lời: “Cả hai, yêu ai yêu cả đường đi.”

“Cút!” Anh gần như nghiêng răng nghiêng lợi quát. An Noãn xuống xe đi thẳng cũng không quay đầu lại.

--

An Noãn mở cửa, đi vào phòng, Hứa Vi Thần ngồi ở trên sô pha, lập tức nhảy dựng lên, lên đến trước mặt An Noãn: “Tiểu nãi nãi của tôi, cuối cùng cô cũng đã về.”

“Thật xin lỗi, làm cho anh lo lắng.”

Về mặt Hứa Vi Thần khoa trương nói: “Không phải tôi lo lắng, là Rừng già nhà cô đã đến đây, ở phòng đối diện, đang rất tức giận, hiện tại không ai dám gần anh ta, cô mau đến gặp anh ta đi.”

An Noãn thờ dốc vì kinh ngạc, bị Hứa Vi Thần kéo đến phòng đối diện. Lâm Dịch Xuyên lẳng lặng ngồi trên sô pha, sắc mặt tái nhợt.

Hứa Vi Thần đẩy mạnh An Noãn tới, ở bên tai cô nhắc nhở: “Chúng tôi đã tra được tất cả, bởi vậy cô nên thẳng thắn với anh ta.”

Hứa Vi Thần nói xong co chân chạy mất.

An Noãn thật cẩn thận đến trước mặt Lâm Dịch Xuyên, ngồi xuống bên cạnh anh, kéo cánh tay anh nói: “Thực xin lỗi, làm cho anh lo lắng, ngày hôm qua uống quá nhiều, bắt quá cái gì cũng chưa phát sinh.”

Lâm Dịch Xuyên híp mắt, bàn tay đưa qua kéo cổ áo cô xuống. An Noãn vội vàng gạt tay anh ra, nơi này bị Mạc Trọng Huy cắn ra dấu.

Lâm Dịch Xuyên vẫn thấy được, đồng tử co rút, trong phút chốc hai mắt đỏ lên nhìn chằm chằm cô, bàn tay to dùng sức nắm cầm cô.

“Cái gì cũng chưa phát sinh, cô nam quả nữ ở bên nhau một đêm, cái gì cũng chưa phát sinh.”

An Noãn nói chuyện có chút cố hết sức, nhưng vẫn giải thích: “Lâm Dịch Xuyên, thật sự không có, anh hãy tin em, em không có phản bội anh.”

“Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng có được em, nên không được gọi là phản bội.”

An Noãn dòi bàn tay anh ra, nhẹ nhàng ôm lấy thất lưng anh: “Rừng già, đừng giận được không? Em thật sự không làm gì với anh ta.”

Lâm Dịch Xuyên dùng sức đẩy cô, An Noãn ngã ngồi lên sô pha.

“Anh có thể dung túng cho em ở Bắc Kinh phát triển sự nghiệp, không có nghĩa là anh có thể chấp nhận em cùng người đàn ông khác ngoại tình. Anh con mẹ nó có phạm tội hơn nữa, cũng không ở đây chờ em về ban phát chút tình.”

An Noãn cũng có chút phiền não, nổi giận gầm lên một tiếng: “Em thật sự không có để cho vợ anh ngoại tình, em và Mạc Trọng Huy cái gì cũng chưa làm.”

Tên Mạc Trọng Huy từ cửa cô miệng nói ra, cũng rất tự nhiên.

Lâm Dịch Xuyên cười lạnh hai tiếng: “Người kia trong lòng em rốt cuộc vẫn là anh ta, từ lần đầu tiên anh gặp anh ta, nhìn em khẩn trương, anh đã biết. Hai người yêu nhau, vì sao kéo anh vào đùa giỡn. Lợi dụng anh để có được thành tựu trong sự nghiệp, là em có thể ngang hàng đứng bên cạnh anh ta có phải không?”

“Lâm Dịch Xuyên, anh hiểu lầm rồi, thật sự không phải như anh nghĩ, em và Mạc Trọng Huy đã sớm chấm dứt.”

“Đù, anh không muốn nghe.”

Anh mồi mẹt khoát tay: “Em ra ngoài đi, anh muốn một mình yên lặng.”

An Noãn nhìn về mặt anh mồi mẹt, liền đau lòng, người đàn ông này rất yêu thương mình, ngồi hơn mười mấy tiếng trên máy bay chạy tới đây, đơn giản chỉ vì cô uống rượu, lo lắng cho cô.

An Noãn cắn răng, hai tay lại ôm lấy thắt lưng anh: “Rùng già, đừng nóng giận, em và Mạc Trọng Huy thật sự không có gì, tối hôm qua em uống say, em cam đoan lần sau không bao giờ uống nhiều rượu như vậy nữa.”

“Buông tay!” Lâm Dịch Xuyên kêu rên.

An Noãn làm nũng: “Rùng già, Rùng già, em biết sai rồi, anh trừng phạt em thế nào cũng được, đừng nóng giận được không?”

“Anh kêu em buông tay.” Biểu tình của Lâm Dịch Xuyên vẫn thập phần nghiêm túc.

An Noãn buông lỏng hai tay.

“An Noãn, đừng dùng ánh mắt vô tội của em nhìn anh, anh cảm thấy bẩn.”

An Noãn nhú mày: “Anh nói ai bẩn?”

“Anh nói em bẩn, đừng dùng cơ thể dơ bẩn của em chạm lên người anh, anh chán ghét.”

Hai tay An Noãn gắt gao nắm thành quyền, rống giận ra tiếng: “Lâm Dịch Xuyên, tốt nhất anh nên nhớ kỹ lời nói của anh ngày hôm nay, về sau đừng đến cầu em Nhẫn trả lại cho anh, chúng ta chia tay.”

An Noãn rống xong chạy ra khỏi phòng, ‘Phanh --’ một tiếng đóng cửa mạnh mẽ.

Lâm Dịch Xuyên ngồi ở sô pha, thờ phỉ phò. Trời biết, khi anh nhìn trong băng ghi hình, thấy cô ở quán bar bị người đàn ông khác ôm đi, anh quả thực muốn phát điên.

Ở trong này ngồi suốt một giờ, một giờ này, anh gọi điện thoại cho cô hơn một trăm lần, hết lần này đến lần khác, tất cả đều là tắt máy, anh vẫn không ngừng gọi.

Trong lòng luôn luôn tự an ủi, Mạc Trọng Huy là nam tử hán, sẽ không làm gì An Noãn. Anh cố gắng bảo trì bình tĩnh, cho đến khi cô trở về. Dấu vết ái muội trên cô rất rõ ràng, cô lại vẫn luôn miệng nói cái gì cũng chưa phát sinh.

Quen biết cô bốn năm, anh đối với cô thật tốt, cô vẫn nhìn thấy, trong lòng cô cũng rất rõ ràng. Nhưng dù vậy, cô vẫn không đủ tín nhiệm anh, không muốn đem chính mình hoàn toàn giao cho anh.

Một người đàn ông dễ dàng tha thứ là có hạn, anh dung túng cô cũng đã tới cực hạn. Mấy ngày nay, anh đã rất phiền lòng, cô còn làm ra chuyện này làm cho anh không thoải mái.

--

An Noãn lao ra khỏi phòng, đến phòng của Hứa Vĩ Thần bên kia.

Hứa Vĩ Thần ngồi ở sô pha khản trương hỏi: “Làm sao vậy? Nói không xong, anh ta đuổi cô ra ngoài?”

An Noãn không để ý tới anh ta, vào phòng, dùng sức đóng cửa lại, khóa trái.

Hứa Vĩ Thần ở bên ngoài la to: “An Noãn, hai người rốt cuộc nói như thế nào? Có phải cãi nhau hay không? Cô nói thật cho tôi biết đi. Cô có biết Rùng già rất tức giận hay không, rất nhiều người trong công ty đều gặp họa, tôi cũng không hay ho. Cô nhanh chóng đi lấy lòng anh ta đi, dù sao chuyện này là do cô không đúng. Cô ở bên cạnh một người đàn ông khác cả đêm, Rùng già có thể không nổi giận sao? Cô đi dỗ ngọt anh ta vài câu thì có làm sao? Trung Quốc không phải có câu ngạn ngữ, gọi là gì đầu giường cãi nhau cuối giường hòa sao?”

Hứa Vĩ Thần còn đang liên miên căn nhắc, An Noãn mở cửa, tức giận mắng: “Hứa Vĩ Thần, anh có phiền hay không, muốn đi lấy lòng anh tự mình đi, đừng đến phiền tôi.”

“Làm sao vậy? Hai người cãi nhau?”

“Hứa Vĩ Thần, anh đi ra ngoài, tôi muốn một mình yên lặng.”

Hứa Vĩ Thần bĩu môi, nhìn sắc mặt An Noãn không tốt, anh thở dài bỏ đi.

An Noãn ngồi trên giường lớn, dùng chăn trùm kín cả người, mặt gác lên hai chân. Cô đã hạ mình giải thích, lấy lòng anh, anh vẫn không tin cô, còn nói

cô dơ bản.

Vốn tưởng rằng ở chung bốn năm, bọn họ cũng có đủ tin tưởng nhau, lại không nghĩ rằng không chịu nổi một kích.

Giờ này khắc này, cô chỉ muốn ngủ một giấc, cái gì cũng không muốn suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Chương 95.1: Về Thẩm Gia

An Noãn ở phòng đợi cho đến trời tối, chuẩn bị đi ra ngoài ăn chút gì, Hứa Vĩ Thần ngồi ở phòng khách xem TV, không chút để ý nói với cô: “Rừng già của cô đã về Luân Đôn.”

Một khắc kia, An Noãn tức giận đến hận không thể giết người, thực chưa thấy qua người đàn ông nào nhỏ mọn như vậy.

“Tôi nói Rừng già của cô đã về Luân Đôn, sao cô không có phản ứng gì?”

An Noãn tức giận quát: “Chuyện của anh ta liên quan gì đến tôi, về sau cũng đừng nói với tôi.”

Hứa Vĩ Thần bĩu môi, thật ra anh rất muốn xem, cuối cùng ai sẽ thỏa hiệp trước. Nói thật, bọn họ quen biết nhau đã lâu, rất ít khi thấy Lâm Dịch Xuyên thực sự tức giận, có thể lần này đã chạm đến điểm mấu chốt của anh ta.

“Đúng rồi Noãn, từ giờ cô đã bắt đầu bận rộn, nhưng cô yên tâm, tôi sẽ giúp cô. Đêm nay ngủ một giấc cho ngon, ngày mai khởi công.”

An Noãn gật gật đầu, có việc làm là tốt rồi, ít nhất có thể tạm thời quên đi tất cả.

Kế tiếp An Noãn thực sự rất bận rộn, liên tục ba ngày, Lâm Dịch Xuyên cũng không gọi điện thoại cho cô. Thình thoảng Hứa Vĩ Thần hỏi thăm: “Rừng già có gọi điện thoại cho cô hay không?”

Mỗi lần anh hỏi, lần nào An Noãn cũng đen mặt, sau đó anh cũng không dám hỏi nữa. Hôm nay, An Noãn đang chuẩn bị tan tầm sớm một chút, đem công việc mang về, kêu Hứa Vĩ Thần giúp cô, tên này đã bay sang Hong Kong, đêm nay mới trở về.

Trên đường về khách sạn, cô nhận được điện thoại của Thẩm Thần Phong, anh khẩn trương nói với cô: “An Noãn, đến bệnh viện quân khu một chuyến, gia gia vừa mới ngất đã đưa vào đó.”

Tâm An Noãn nặng nề, trầm giọng hỏi: “Sao lại thế này?”

“Trách anh nhiều chuyện, lúc ăn cơm anh không cẩn thận nói lỡ lời, nói em bị người ta khi dễ, lão gia từ nổi giận, cảm xúc kích động, hôn mê bất tỉnh. Tóm lại em nhanh chóng đến đây một chuyến đi.”

An Noãn kêu tài xế quay đầu xe đến bệnh viện. Đến bệnh viện, cảnh vệ viên đã ở bên ngoài chờ cô.

“An tiểu thư, cuối cùng cô cũng đến, lão thủ trưởng muốn gặp cô.”

“Ông không có việc gì chứ?” An Noãn khẩn trương hỏi.

Cảnh vệ viên cười lắc đầu: “Yên tâm đi, không có việc gì, bệnh cũ, một chút kích động cũng dễ dàng té xỉu.”

Cảnh vệ viên đưa cô đến phòng bệnh, người trong nhà đều ở bên trong, trừ Thẩm Diệc Minh cùng hai người anh họ. Thấy An Noãn, lão gia từ giường dựa từ trên giường đi xuống, trên mặt kinh hãi cùng hưng phấn, làm cho An Noãn có chút cảm động.

“Đứa nhỏ, lại đây, lại đây để ngoại công nhìn xem.” Lão nhân gia ngồi ở trên giường ngoác cô.

An Noãn đi qua, ngồi xuống bên giường. Một tiếng ‘Ngoại công’ nghẹn ở trong cổ họng, như thế nào cũng không mở miệng được.

Lão gia từ cũng không để ý, kích động nắm hai tay cô, nước mắt già nua chảy ra: “Chỉ cần cháu đến thăm ta, ta đã cảm thấy mỹ mãn. Đứa nhỏ, cháu của ta, mấy năm nay ủy khuất cho cháu, ngoại công mỗi thời mỗi khắc đều luôn tự trách, luôn sám hối.”

“Về sau ông đừng tự trách nữa, bảo trọng thân thể mới là quan trọng.”

Lão gia tử nhẹ nhàng vỗ vỗ tay cô, cười nói: “Đúng vậy, về sau ta nhất định phải chú ý thân thể, để sống thêm vài năm nữa, ta còn phải bảo hộ cho cháu gái bảo bối của ta.”

An Noãn xấu hổ, khuôn mặt nhỏ hồng hồng, đầu cúi thấp.

Thẩm Diệc Bác cười xen mồm nói: “Noãn Noãn, cháu có biết vì sao cảm xúc của lão gia tử kích động không, Thần Phong nói cháu bị người khác khi dễ, lão gia tử nghe xong liền phát hỏa.”

An Noãn bĩu môi, giải thích nói: “Cháu không có bị khi dễ, nhị cữu đã ra mặt giúp cháu, hơn nữa hạng mục này công ty của cháu cũng đã nhận được.”

Lão gia tử sờ sờ tóc cô, vô cùng sùng nịch nói: “Chuyện này đã trôi qua ta cũng không truy cứu, nếu có lần sau, cháu nhất định phải nói cho ngoại công, bảo bối của Thẩm gia ta sao có thể để người khác khi dễ, ta rất muốn nhìn ai dám to gan lớn mật như vậy.”

An Noãn nói chuyện với lão gia tử một lát, mọi người đều kêu cô ăn cơm cùng lão gia tử.

Đại cữu mẹ Đậu Nhã Quyên lén lút nói nhỏ với An Noãn: “Nha đầu, ăn cơm với ngoại công của cháu xong rồi đi, có cháu ở đây, có lẽ ông sẽ ăn nhiều thêm một chút, cháu không biết chứ người già cũng giống như một đứa bé, mỗi ngày dụ ông ăn cơm cũng là một kỹ thuật, lão nhân gia nếu không cao hứng, cái gì cũng không ăn, làm chúng ta không biết làm sao.”

An Noãn nghe vậy nên ở lại ăn cơm với lão gia tử. Phòng bệnh này là chuẩn bị cho lão gia tử, bên trong có phòng bếp, có nhà ăn, có phòng khách, cái gì cần có đều có. Người một nhà ăn cơm, lão gia tử hôm nay ăn thiệt nhiều, khẩu vị cũng lớn hơn.

Đậu Nhã Quyên cười trêu chọc: “Con dâu cho dù có tốt cũng không bằng được con gái nha, Noãn Noãn ở đây, lão gia tử cả người đều lên tinh thần.”

Mẹ của Thẩm Thần Phong - Miêu Dung nói tiếp: “Muốn trách chỉ trách bụng của chúng ta không chịu nghe lời, con sinh ra đều là vô dụng.”

Lời này chọc mọi người cười ha ha, Thẩm Thần Phong không vui kêu rên: “Sao con trở thành vô dụng rồi? Các người không thể có Noãn Noãn, liền phủ định ba người đàn ông chúng tôi, nếu không phải có chúng tôi, ai sẽ nói dối tông đường cho Thẩm gia.”

Miêu Dung lờ đễ, tức giận nói: “Ngoại trừ con làm cho mẹ phiền não, còn có thể làm cái gì? Giống như một tiểu Bá Vương, luôn khiến cho trong nhà gà chó không yên. Ta mỗi ngày nằm mơ đều muốn có một đứa con gái, nói chuyện tâm sự với mẹ, còn có thể đi dạo phố với mẹ.”

Nhị cữu mẫu Tiết Ngọc Lan cũng là người nói chuyện có phân lượng trong nhà, bà ngồi ở bên cạnh An Noãn, nắm tay An Noãn, hòa ái dễ gần nói: “Hiện tại chúng ta không phải có Noãn Noãn sao, sau này để đứa nhỏ này bồi chúng ta, chúng ta sẽ coi cháu như con ruột của mình.”

An Noãn cảm thấy mình rất hạnh phúc, chưa từng có nhiều người như vậy sùng ái cô. Mặt cô đỏ lên, lòng mềm nhũn.

Lão gia tử xoa xoa đầu cô, đau lòng nói: “Nha đầu ngốc, khóc cái gì, là con cháu của Thẩm gia ta, sau này là bảo bối của mỗi một người chúng ta. Mấy người di không có con gái, về sau các di sẽ đối đãi với cháu như con ruột của mình.”

Đại cữu mẹ Đậu Nhã Quyên đột nhiên hỏi: “Noãn, khi nào thì về Thẩm gia ăn một bữa cơm, trong nhà đã chuẩn bị phòng cho cháu, lúc nào cháu cũng có thể về nhà.”

Tất cả mọi người có mặt đều đang đợi đáp án của An Noãn. Nếu bây giờ An Noãn còn cự tuyệt thì có vẻ làm kiêu. Cô nghĩ nghĩ trả lời: “Khi nào ngoại công xuất viện đi.”

Một tiếng ngoại công là cô vô ý nói ra, nói xong phát hiện trên mặt mọi người đều vui mừng tươi cười.

Lão gia tử càng kích động, dùng sức nắm tay An Noãn, vô cùng hưng phấn nói: “Đứa nhỏ, vừa rồi cháu kêu ta là gì? Ngoại công không phải nghe lắm chứ?”

An Noãn cười cười, còn chân thành gọi “Ngoại công”.

Lão nhân gia kéo vào trong lòng, gắt gao ôm.

“Bảo bối của ta, rốt cục cháu đã tha thứ cho ta, rốt cục cháu cũng đã trở lại bên cạnh ta. Ngoại công nhất định sẽ bồi thường cho cháu gấp bội, những gì ta nợ mẹ cháu đều sẽ đền bù cho cháu.”

Những người khác đều bị tình cảm của lão gia tử ảnh hưởng, Đậu Nhã Quyên lau ánh, ám ám nói: “Noãn, mẹ cháu là người tốt, di và đại cữu của cháu có thể đến được với nhau, cô ấy cũng giúp không ít.”

Nhị cữu mẹ Tiết Ngọc Lan cũng nói: “Di và nhị cữu của cháu kết hôn trễ, lúc chúng tôi kết hôn mẹ cháu vẫn còn là một cô gái nhỏ trong nhà, lúc di sinh Thần Bằng ở cử trong nhà, đều do mẹ cháu chăm sóc di, chăm sóc Thần Bằng, thời gian đó nhị cữu của cháu bận công tác bên ngoài, ở nhà di luôn suy nghĩ lung tung, nên bị trầm cảm sau khi sinh, nhưng mẹ cháu luôn ở bên cạnh di, an ủi di, cổ vũ cho di, giúp di vượt qua những ngày thống khổ đó. Trước khi Thần Bằng được hai tuổi, hầu như đều là mẹ cháu chăm sóc. Một cô gái tốt đẹp như vậy, lão thiên gia thật không công bình với cô.”

Lão gia tử hít sâu một hơi, bình thần nói: “Tốt lắm, đều đừng nói nữa, ta quyết định tối nay sẽ xuất viện, ngày mai các người thu xếp một chút, Noãn Noãn về Thẩm gia.”

Thẩm Thần Phong bị chọc nở nụ cười: “Gia gia, hôm nay ông vừa nhập viện, buổi tối đã muốn xuất viện, bác sĩ chủ trị của ông có thể đồng ý sao?”

“Không đồng ý ta cũng phải xuất viện, ta nói sao thì làm vậy.”

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn An Noãn cầu cứu, An Noãn nhận được tín hiệu, có chút bất đắc dĩ, kéo cánh tay lão gia tử cánh tay nói: “Ngoại công, cháu đồng ý về Thẩm gia rồi, nhất định sẽ về, về sớm hay trễ cũng đều giống nhau, hiện tại ông bảo dưỡng sức khỏe thật tốt, đừng để mọi người lo lắng được không?”

Lão gia tử gật gù đầu, tính trẻ con nói: “Vậy mỗi ngày cháu đến bệnh viện thăm ta.”

Tất cả mọi người đều cười trộm, An Noãn lại cảm thấy ấm áp.

“Gần đây công việc của cháu rất bận, không thể mỗi ngày đều đến thăm ông.”

Thẩm Thần Phong giúp An Noãn giải thích: “Gần đây, An Noãn đã nhận hạng mục thiết kế một đồ thư quán, là thiết kế sư chính, bởi vậy sẽ bận rộn nhiều việc.”

Lão gia tử có chút thất vọng.

An Noãn không muốn nhìn ông khổ sở, an ủi nói: “Nếu cháu tan tầm sớm, sẽ đến thăm ông, tận lực mỗi ngày đều đến được không?”

Lão gia tử vừa nghe lại vui vẻ lên.

Com nước xong, An Noãn bồi lão gia tử đi dạo bên trong bệnh viện một vòng, lão nhân gia tâm tình rất tốt, tinh thần cũng rất tốt. Sau đó, Thẩm Thần Phong đưa cô về, nhìn lão gia tử không muốn xa cô, An Noãn đau lòng. Nếu mẹ con sống, nhìn ông như vậy, chắc sẽ rất khó chịu.

Trên đường trở về, Thẩm Thần Phong chân tình nói: “Noãn Noãn, cảm ơn em, cảm ơn em đã tha thứ cho lão gia tử, nhìn nhận ông. Khi em ở bên cạnh lão gia tử, ông rất vui vẻ, chưa thấy ông cao hứng như vậy bao giờ. Bốn năm trước, chúng ta đến Giang thành một lần, biết mẹ em đã chết, lão gia tử nháy mắt già đi rất nhiều, ăn cơm không ngon, thường xuyên mất ngủ, tìm rất nhiều trung y, uống rất nhiều thuốc, cũng không tốt hơn. Hiện tại em đã trở lại, em như là thuốc chữa bệnh của ông.”

An Noãn cười nói: “Nào có khoa trương như anh nói.”

“Anh hoàn toàn không có khoa trương, em không biết, mấy năm nay lão gia tử luôn cảm hình của mẹ em lúc còn sống, thường xuyên nhìn đến rơi nước mắt. Em có thể tưởng tượng lão gia tử sinh ba có đứa con trai, chỉ có một đứa con gái này, trước kia đứa con gái nhỏ này ở bên cạnh ông như một tri kỷ. Tóm lại, từ từ ở chung em sẽ cảm nhận được.”

--

Công việc của An Noãn tuy rằng bận rộn, nhưng cho dù bận rộn hơn nữa, mỗi ngày cô đều dành thời gian đến bệnh viện thăm lão gia tử, có đôi khi ăn cơm với ông, có đôi khi ngồi chút lập tức đi. Khi sắc của lão gia tử càng ngày càng tốt, tâm tình cũng tốt lắm, mỗi ngày đều la hét muốn xuất viện. Mỗi khi An Noãn đến bệnh viện, mấy dì sẽ cáo trạng với An Noãn.

Hôm nay An Noãn tan tầm sớm, chuẩn bị ở lại với lão gia tử nhiều hơn chút. Cô ngồi trên giường gọt táo cho lão gia, đột nhiên Mạc Trọng Huy cầm hoa tươi và giỏ trái cây đi vào, cô kích động, trái táo rơi xuống đất, thiếu chút nữa bị đứt tay.

Lão gia tử nhìn thấy một màn này.

Mạc Trọng Huy thấy An Noãn cũng không có ngoài ý muốn, anh lập tức đi đến trước mặt lão gia tử, cung kính nói: “Thẩm gia gia, nghe nói ông nằm viện, ông nội của cháu kêu cháu đến thăm ông.”

Lão gia tử than nhẹ một hơi: “Gia gia cháu thật có lòng, gần đây ông ấy thế nào?”

Mạc Trọng Huy mỉm cười, nhìn An Noãn một cái, thân nhiên nói: “Vẫn như vậy, bác sĩ nói nên tận lực dành nhiều thời gian cho ông, lúc nào ông cũng có thể rời đi.”

“Sinh lão bệnh tử, đây là không thể tránh, ta cũng sẽ như vậy.” Lão gia tử nói xong bỗng nhiên nắm chặt tay An Noãn, cảm tính nói: “Nguyện vọng trước kia của ta, chỉ cần tìm được bảo bối của ta trở về, đời này ta cũng không còn gì tiếc nuối. Nhưng hiện tại lại không nghĩ như vậy, ta còn muốn sống thêm vài năm nữa, ta muốn ở bên cạnh Noãn Noãn, ta thực sự có một ngày ta ra đi, cháu sẽ lại bị người ta khi dễ.”

“Ngoại công, ông đừng nói như vậy, bác sĩ nói sức khỏe ông rất tốt.”

Lão gia tử lắc đầu: “Khỏe mạnh thứ này nói không chính xác, Mạc lão nhân trước kia thân thể cũng rất tốt, đột nhiên lại có loại bệnh này.”

An Noãn không biết an ủi ông thế nào, dù sao đến tuổi này, chuyện sau này rất khó nói trước.

Sau đó, lão gia tử kiên trì giữ Mạc Trọng Huy ở lại ăn cơm, nhìn ra được lão nhân gia rất thương thức Mạc Trọng Huy. Luôn lấy anh so sánh với Thẩm

Thần Phong, nếu Thắm Thần Phong ở đây, không chừng đã nổi giận.

“Thần Phong nhà tà và Huy từ bằng tuổi, mỗi ngày cũng chỉ biết ở bên ngoài sống phóng túng, không làm được chuyện gì đứng đắn. Huy từ tuổi còn trẻ đã thành công trong sự nghiệp, thật đúng là hậu sinh khả ư nha. Ta đã không còn hy vọng gì vào Thần Phong, ta chỉ còn một tâm nguyện cuối cùng, là tìm cho Noãn Noãn nhà ta một người chồng như Huy từ.”

“Ngoại công!” An Noãn mày nhanh sức: “Cháu đã có bạn trai.”

“Bạn trai cái gì, người Anh quốc, ta không đồng ý, cháu gả đến Anh quốc, ta làm sao bây giờ?”

An Noãn cảm thấy còn chưa đến lúc nói chuyện này, cô cũng không nghĩ tới nhiều như vậy. Com nước xong, đổ cho lão gia từ ngủ, Mạc Trọng Huy đưa An Noãn về. Trước mặt lão gia từ và mấy dì, An Noãn cũng không có cự tuyệt.

Sau khi An Noãn và Mạc Trọng Huy ra về, đại cữu mẹ Đậu Nhã Quyên luôn luôn cảm khái: “Tôi nhìn Noãn Noãn và Huy từ rất xứng đôi, cũng không biết tại sao lúc trước lại chia tay. Nếu bọn họ đến với nhau, thật rất hoàn mỹ.”

--

Trên đường trở về, Mạc Trọng Huy trầm mặc lái xe, An Noãn luôn nhìn bên ngoài cửa sổ, không ai nói chuyện với ai.

Cuối cùng Mạc Trọng Huy trầm giọng phá vỡ trầm mặc: “Chúc mừng em nhận tổ quy tông, có thể thấy được người của Thắm gia rất thương yêu em.”

“Anh không biết tôi là người ham mộ hư vinh sao, Thắm gia có địa vị, tôi mới nhận thức người thân này.”

Mạc Trọng Huy cười ra tiếng: “An Noãn mà anh biết không phải là người như thế, huyết thống thứ này, nói thế nào cũng không bỏ được. Anh nghĩ mẹ em trên trời có linh thiêng, cũng hy vọng em có thể giúp bà chăm sóc cho lão gia từ.”

“Đúng vậy, lúc cha tôi còn sống, cũng thường xuyên nói với tôi, chuyện mẹ tôi hối tiếc nhất là làm cho ngoại công đau lòng. Cha cũng nói với tôi, nếu có một ngày, ngoại công tìm tôi, kêu tôi nhất định phải hiếu thuận với lão nhân gia.”

“Bởi vậy hiện tại em quyết định như vậy là đúng.”

Anh nói xong cả hai lại là lâm vào trầm mặc.

Xe đến khách sạn, An Noãn hỏi anh: “Gia gia anh”

“Bốn năm trước, gia gia anh bị ung thư phổi, thời kỳ cuối, hiện tại tế bào ung thư đã khuếch tán ra toàn thân, không còn bao nhiêu ngày.”

Trong khoảng thời gian ngắn An Noãn cũng không biết an ủi anh thế nào.

“Gia gia không hy vọng lúc ra đi không gặp được anh cuối, bởi vậy bình thường anh đều ở lại Bắc Kinh, làm sao cũng không dám đi.”

“Nhìn không ra anh cũng là người hiếu thảo.”

Mạc Trọng Huy cũng tự giễu cười cười: “Có lẽ lớn tuổi, càng ngày càng phát hiện trước kia mình làm rất nhiều chuyện quá đáng, thương tổn rất nhiều người quan tâm mình. Hiện tại muốn bù lại, vẫn còn kịp, dù đã muộn.”

An Noãn không phải nghe không hiểu lời anh, chỉ làm bộ không nghe thôi.

“An Noãn, nếu ngày đó em uống say, anh cưỡng bức em, em có chia tay với bạn trai em không?”

An Noãn đảo cặp mắt trắng dã, kêu rên: “Anh dám làm như vậy, tôi với anh đồng quy vu tận, chúng ta ai cũng đừng sống.”

“Có đôi khi, anh thật hy vọng cùng chết với em.”

An Noãn bĩu môi, thản nhiên nói: “Tôi cũng không muốn chết, tôi còn có rất nhiều chuyện không bỏ xuống được.”

--

Bận rộn vừa công việc vừa chạy tới chạy lui với lão gia từ, đảo mắt đã qua nửa tháng, hôm qua lão gia từ đã xuất viện, chọn ngày tốt, kêu An Noãn tới nay về Thắm gia.

Nửa tháng này, Lâm Dịch Xuyên cũng không gọi điện thoại cho cô, mỗi tối An Noãn nằm trên giường, rất nhớ Sớm, vài lần lấy di động ra, bấm dãy số của anh, nhưng không có dũng khí gọi đi.

Quan hệ với Thắm gia, An Noãn không có nói với Hứa Vĩ Thần, Hứa Vĩ Thần gần đây cũng bề bộn nhiều việc, thành người bay trong không trung, thời gian ở Hong Kong còn nhiều hơn ở Bắc Kinh.

Cô đã gặp hầu hết người của Thảm gia, ở chung còn rất hài hòa, nhưng về Thảm gia An Noãn lại khấn trương. Thảm Diệc Minh tới đón cô, dọc theo đường đi vẫn gắt gao nắm tay cô, làm cho cô thoải mái không ít.

“Người trong nhà con đều đã gặp, khấn trương cái gì, cũng chỉ có người một nhà ăn bữa cơm, không có việc gì.”

Thảm Diệc Minh luôn luôn an ủi cô.

Đến biệt thự Thảm gia, không giống với tưởng tượng của An Noãn, không phải biệt thự xa hoa hiện đại, mà là nhà cũ rất lớn, nhìn qua rất lâu đời. Dọc theo thềm đá đi vào, trong viện loại rất nhiều loại hoa cỏ, mùi thơm phức mũi, làm người ta thoải mái.

Lão gia tử đã sớm đứng ở cửa ngóng trông, cao hứng kéo tay An Noãn, dẫn cô đến phòng khách.

Tất cả mọi người trong Thảm gia đều đến đông đủ, lão gia tử cười khanh khách nói: “Mọi người con đều đã gặp, không cần nhất nhất phải giới thiệu.”

An Noãn gật gật đầu.

Mặc dù nói như vậy, lão gia tử vẫn dẫn cô đi một vòng chào hỏi.

“Đây là đại cữu của cháu Thảm Diệc Bái, đại cữu mẹ Đậu Nhã Quyên, đại biểu ca Thảm Thần Dật, đại biểu tẩu Du Hạ, tiểu quý này là Thảm tử mặc, miễn bàn có bao nhiêu nghịch ngợm, trong nhà không có ai có thể làm cho thẳng bé ngồi yên.”

Đại cữu, di, biểu ca, biểu tẩu đều cho An Noãn phong li xì rất dày, An Noãn cũng cho Thảm Tử Mặc một cái. Thảm Tử Mặc lớn hơn Sớm, di truyền vẻ đẹp của biểu ca biểu tẩu, rất đáng yêu. Nhìn thấy thẳng bé, An Noãn lại nhớ Sớm.

Lão gia tử lại dẫn theo cô đến trước mặt Thảm Diệc Minh giới thiệu: “Đây là nhị cữu của cháu Thảm Diệc Minh, nhị cữu mẹ Tiết Ngọc Lan, nhị biểu ca Thảm Thần Bằng, đã hơn ba mươi tuổi, vẫn chưa tìm được một người vợ cho mình.”

Một nhà nhị cữu cũng cho cô tiền li xì. Thảm Diệc Minh sùng nịch xoa đầu An Noãn, cười nói: “Hoan nghênh về nhà, về sau cố gắng đừng ở khách sạn, về nhà ở, trong nhà nhiều người sẽ náo nhiệt hơn.”

Lão gia tử cuối cùng dẫn cô đi đến trước mặt gia đình Thảm thần phong: “Đây là tam cữu Thảm Diệc Bác, tam di Miêu Dung, biểu ca Thảm Thần Phong.”

Thảm Diệc Bác cùng Miêu Dung tặng tiền li xì, Thảm Thần Phong lại bĩ bĩ nói: “Anh đã đưa em một cái hạng mục lớn, tiền li xì liền miễn đi, gần nhất có chút thiếu thốn, còn tính mượn tiền em tiêu xài.”

Thảm Thần Phong nói xong bị Thảm Diệc Bác đánh cho một quyền.

“Tốt lắm tốt lắm, nói đùa thôi, cũng không thể ủy khuất em gái bảo bối của anh.”

Thảm Thần Phong hào sảng đưa tiền li xì.

“Gia gia, chúng ta đều đưa tiền li xì, ông đưa cái gì nha?”

Âm thanh hùng hậu của lão gia tử gần từng tiếng: “Tất cả của ta đều cho Noãn Noãn, bao gồm căn nhà này, chờ sau khi ta chết, toàn bộ sẽ chuyển cho Noãn Noãn.”

An Noãn lấp bắp kinh hãi, những người khác lại rất bình tĩnh.

“Ngoại công, không thể, cháu không cần.”

Lão gia tử xoa tay: “Đứa nhỏ, cái gì cháu cũng không cần nói, những cái này là ta chuẩn bị để làm của hồi môn cho mẹ cháu. Một người cậu và biểu ca của cháu, đều rất khá, không thiếu chút tiền ấy.”

Thảm Diệc Minh cười nói: “Đâu chỉ nha, chờ khi Noãn Noãn kết hôn, chúng ta cũng đều có đại lễ muốn đưa.”

Thảm Thần Phong đưa tay ôm lấy vai An Noãn, bĩ lý bĩ khí nói: “Noãn Noãn, anh bắt đầu hâm mộ em, nếu không hai ta được rồi, của em chính là của anh.”

“Thần Phong, ở trước mặt gia gia nói bậy bạ gì đó.” Thảm Diệc Bác rống anh.

Lão gia tử đưa cô đi một vòng nhà cũ, cổ kính, là phong cách An Noãn thích. Phòng của cô được an bài ở lầu là một căn phòng tốt nhất.

Đi dạo quanh nhà xong, người một nhà cùng ăn cơm, lão gia tử cao hứng đến độ khốc: “Người một nhà cuối cùng đoàn viên. Trọn vẹn.”

Bữa cơm này cũng giống như bữa cơm đoàn viên mừng năm mới, ấm áp vô cùng. Trước đây lễ mừng năm mới, An Noãn và cha hai người ăn bữa cơm đoàn viên, cho tới bây giờ cũng không náo nhiệt như vậy.

Com nước xong, lão gia từ lời kéo An Noãn thủ đi thư phòng, anh theo giá sách thượng xuất ra một quyển thật dày tướng sách.

“Đây là tất cả hình của mẹ cháu, mấy năm nay mỗi lần ta nhớ mẹ cháu sẽ nhìn những tấm hình này.”

An Noãn đem album đặt lên đùi, lật từng trang. Có hình là trắng đen, dần dần biến thành hình có màu sắc rực rỡ. Mẹ thật đúng là cái đại mỹ nhân, còn rất có khí chất.

“Nha đầu, cháu rất giống mẹ cháu, vừa thấy liền biết là người Thẩm gia.”

An Noãn cười nói: “Mẹ đẹp hơn cháu rất nhiều.”

Lão gia từ xoa tóc cô, cười nói: “Noãn Noãn nhà ta cũng rất đẹp, sau này người đàn ông nào cưới được Noãn Noãn, sẽ là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới này.”

An Noãn trong đầu hiện ra hình ảnh Lâm Dịch Xuyên, người đàn ông đáng giận này, lâu như vậy cũng không gọi điện thoại cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Chương 95.2

An Noãn ở Thẩm gia ở một đêm, vốn nghĩ hoàn cảnh lạ sẽ mất ngủ, nhưng hoàn toàn ngược lại, An Noãn ngủ thẳng một giấc cho đến sáng, đã lâu cô không thấy mình ngủ ngon như vậy. Có lẽ tâm tình tốt, ngủ cũng ngon hơn. An Noãn rửa mặt xong xuống lầu, dì nhỏ đang ở trong bếp làm bữa sáng.

“Noãn Noãn, sao lại thức sớm như thế? Không ngủ thêm chút nữa.”

“Cháu còn phải đến công ty làm việc.”

Miêu Dung cười nói: “Vậy kêu Thần Phong đưa cháu đi, tối hôm qua Thần Phong cũng ở lại. Cháu đi xem lão gia tử đi, lão gia tử cũng nên rời giường.”

An Noãn gật gật đầu, đi vào phòng lão gia tử. Đại cữu mẹ đang giúp lão gia tử mặc quần áo, nhị cữu mẹ chuẩn bị nước rửa mặt. Nhìn cảnh gia đình ấm áp, An Noãn rất cảm động.

“Noãn Noãn, cháu đến rồi, lại đây, ngồi đây với ngoại công.”

Lão gia tử vẫy tay gọi cô, kéo cô ngồi lên giường.

“Nói cho ngoại công biết, tối hôm qua ngủ thế nào?”

An Noãn cười nói: “Cháu ngủ một giấc đến sáng, cho tới bây giờ cháu cũng chưa có giấc ngủ ngon như vậy.”

Lão gia tử vừa nghe liền cao hứng: “Về sau nên ở nhà, mỗi ngày kêu Thần Phong đưa đón cháu đi làm, hoặc mua một chiếc xe cho cháu, cháu tự lái xe đi.”

An Noãn bĩu môi, cự tuyệt nói: “Ngoại công, chờ cháu hoàn thành bước đầu của hạng mục này, cháu sẽ nghỉ ngơi vài ngày ở nhà bồi ông.”

Lão nhân gia cũng không ép buộc cô, dù sao cháu ngoại bảo bối này mới tìm được về, cũng không thể dọa cô bỏ chạy lấy người.

--

Đào mất lại nửa tháng trời qua, hạng mục đồ thư quá vãn tiến hành thuận lợi. Hôm nay An Noãn đến tòa thị chính họp, thị trường đại nhân tiếp cô, thái độ đối với cô rất tốt, gần như cúi đầu khom lưng với cô.

“An tiểu thư, hạng mục này không vội, cô có thể từ từ thiết kế, lão thủ trưởng đã gọi điện thoại cho tôi, trách tôi bóc lột thời gian của cô, hại cô không có thời gian bồi ông ấy. Cô giúp tôi giải thích với lão thủ trưởng được không?”

An Noãn bĩu môi, lão gia tử này, An Noãn cách một ngày trở về thăm ông một lần, lão nhân gia vẫn còn chưa thỏa mãn.

“Luu thị trưởng, ông yên tâm tôi sẽ giải thích lão nhân gia.”

“Tôi đây an tâm” Luu thị trưởng lau mồ hôi.

Lão thủ trưởng đột nhiên gọi điện thoại cho ông, ông tiếp điện thoại nhưng bắt ngờ là lão thủ trưởng lại phát hỏa với ông, làm ông rất lo lắng. Nhanh

chống gọi cho An Noãn nói có hội nghị, kêu cô tranh thủ thời gian.

Từ tòa thị chính đi ra, An Noãn tính đi thăm lão gia tử. Lại nhận được điện thoại từ Luân Đôn gọi đến, nhưng không phải là số của Lâm Dịch Xuyên.

An Noãn cau mày nghe điện thoại, bên trong truyền đến giọng mẹ của Lâm Dịch Xuyên: “An Noãn xin chào, bác là mẹ của Aaron.”

An Noãn giật mình, nom nớp lo sợ chào hỏi: “Bác gái, bác khỏe.”

“Là như vậy Jim sinh bệnh, không biết cháu có thời gian trở về thăm thằng bé được không.”

“Sớm sinh bệnh?” An Noãn thét chói tai.

“Bác sĩ nói là cảm mạo, virus sốt cao không lui, buồn ngủ, mỗi lần tỉnh lại liền khóc đòi cháu. Bác không biết cháu và Aaron đã xảy ra chuyện gì, bác chỉ muốn nhờ cháu trở về nhìn xem Jim, mấy ngày nay tiểu tử kia ồn ào đòi gặp cháu.”

“Bác gái, cháu lập tức đặt vé máy bay.”

An Noãn gác điện thoại, gọi điện thoại cho lão gia tử, lão gia tử thấy cô gấp rút, hỏi cô có cần an bài chuyện cơ không. An Noãn cự tuyệt, cũng may cô thuận lợi đặt vé máy bay, suốt đêm bay về Luân Đôn.

Mười mấy giờ lộ trình, An Noãn không thể bình tĩnh, mỗi một giây đều dày vò. Cô vậy mà có thể một tháng không gặp Sớm, không gọi điện thoại cho thằng bé. Mẹ của Lâm Dịch Xuyên nói rất đúng, mặc kệ cô và Lâm Dịch Xuyên có mâu thuẫn gì, Sớm vẫn là con của cô, sao cô có thể nhẫn tâm như vậy.

Đến Luân Đôn, không ai tới đón cô, An Noãn gọi xe đến bệnh viện.

Tìm được phòng bệnh của Sớm, từ bên ngoài nhìn vào, có thể nhìn thân thể nhỏ nhỏ ngủ ở trên giường, Lâm Dịch Xuyên ngồi ở trên giường lưng hướng ra cửa, không thấy rõ biểu tình của anh. Cha mẹ của Lâm Dịch Xuyên đều đang ở đây, hai lão nhân ngồi trên sofa, vẻ mặt nghiêm túc.

An Noãn gõ gõ cửa, người ra mở cửa là mẹ của Lâm Dịch Xuyên.

“Bác gái.” Giọng An Noãn có chút ngập ngừng.

Mẹ của Lâm Dịch Xuyên cười cười với cô: “Vất vả cho cháu, mau vào đi.”

Lâm Dịch Xuyên thấy cô, mặt không chút thay đổi, đứng lên nhường chỗ cho cô để An Noãn ngồi lên giường, còn mình đi ra khỏi phòng bệnh.

Mẹ Lâm nói với cô: “Jim sốt cao hai ngày cũng chưa lui, một ngày có hai mươi mấy giờ đều mê man, tỉnh lại uống hai nước miếng lại tiếp tục ngủ.”

An Noãn nhìn thằng bé gầy mất một vòng lớn, cô đau lòng rơi nước mắt, tự trách, hối hận.

An Noãn ngồi mười mấy giờ trên máy bay, đã rất mệt mỏi, cô lại không thấy buồn ngủ, cả đêm đều ở bên giường chăm sóc Sớm. Ban đêm, tiểu tử kia tỉnh lại nhìn thấy An Noãn, liền mỉm cười vui vẻ.

“Mẹ, mẹ thật đã về sao? Sớm nghĩ mẹ không cần con nữa.”

An Noãn ôm thằng bé vào ngực, đau lòng không thôi. Dụ cho thằng bé ăn chút gì, lại chơi trong chốc lát, mới dỗ nó ngủ. Ngày hôm sau, nhiệt độ trên người Sớm giảm xuống, ba mươi chín độ chỉ còn ba mươi bảy độ. An Noãn nhẹ nhàng thở ra.

Mẹ Lâm hiểu ý nói với An Noãn: “Noãn, cháu về trước nghỉ ngơi đi, nơi này giao cho chúng ta, từ lúc cháu xuống máy bay đến giờ vẫn chưa nghỉ ngơi.”

“Không sao, cháu không mệt, cháu ở lại với Sớm, cháu không muốn đi.”

Mẹ Lâm vui mừng tươi cười, nhin không được nói: “Có cháu chăm sóc Sớm, bác rất yên tâm.”

Sau đó, An Noãn khuyên bọn họ về nghỉ ngơi, dù sao bọn họ chăm sóc Sớm đã mấy ngày. May mắn là Sớm không phát sốt nữa, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều, quần quít lấy An Noãn bắt cô kể chuyện xưa.

Lâm Dịch Xuyên vẫn ở trong phòng, nhưng không nói chuyện với An Noãn, phần lớn thời gian anh đều ngồi trên sofa nhìn An Noãn ngăn người, đến giờ cơm anh đi mua cơm cho bọn họ. An Noãn ở bệnh viện chăm sóc Sớm hai ngày, bác sĩ nói có thể xuất viện, cô thật nhẹ nhàng thở ra.

--

Ngày Sớm xuất viện, An Noãn do dự, dù sao cũng đang chiến tranh lạnh với Lâm Dịch Xuyên, cô làm sao có mặt mũi đến nhà anh. Nhưng không có biện pháp, cô không muốn làm cho Sớm thất vọng.

Ngồi ở trên xe của Lâm Dịch Xuyên, Sớm luôn luôn hỏi: “Mẹ, mẹ còn muốn đi nữa sao? Con không muốn mẹ đi.”

An Noãn kéo Sóm vào lòng ôn nhu an ủi: “Ồ bên kia, công việc của mẹ vẫn chưa xong, chờ hạng mục này chấm dứt, mẹ đưa con về Trung Quốc, đưa con đi chơi.”

“Rùng già cũng đi Trung Quốc với chúng ta?”

Đứa nhỏ ngây thơ hỏi một câu, trong khoảng thời gian ngắn An Noãn cũng không biết nên trả lời thế nào.

An Noãn nói sang chuyện khác: “Sóm, con có muốn ăn gì không, mẹ đi mua về nấu cho con ăn.”

“Con không muốn ăn gì, chỉ muốn ăn cháo.”

“Tốt lắm, mẹ về nấu cháo cho con.”

Đến nhà, An Noãn ôm Sóm vào nhà, Lâm Dịch Xuyên xách đồ đi theo phía sau. Đặt Sóm lên sofa, mở TV, mở phim hoạt hình mà thằng bé thích nhất.

“Sóm con ngồi đây chơi một lát, mẹ đi nấu cháo cho con.”

Tiểu tử kia rất vui vẻ, ngọt ngào nói: “Cảm ơn mẹ, Sóm love you.”

Khi An Noãn nấu cháo trong bếp, Lâm Dịch Xuyên lại đứng trước cửa nhà bếp, hình như có chuyện nói với cô. An Noãn coi anh như không tồn tại, chuyên tâm nấu cháo cho Sóm.

Cho đến khi cô nấu xong cháo đi ra ngoài, Lâm Dịch Xuyên cũng đi theo. Có lẽ đã nhiều ngày không ăn gì, Sóm ăn hết cả chén cháo.

“Cháo mẹ nấu ăn rất ngon, Sóm thích nhất.”

Có đôi khi, An Noãn ngừng lại, vì công việc xem nhẹ thằng bé, rốt cuộc có đáng giá hay không. Lên lầu tắm cho Sóm, vừa kể chuyện vừa dụ thằng bé ngủ. Có lẽ mấy ngày trước đã ngủ quá nhiều, An Noãn đã kể ba câu chuyện, tiểu tử kia tinh thần vẫn rất tốt.

“Sóm, khi nào thì con mới ngủ? Con xem bên ngoài trời đã tối rồi.”

Tiểu tử kia chu cái miệng nhỏ nói: “Con sợ mình ngủ khi thức dậy mẹ không còn ở đây, nên con không dám ngủ.”

Tâm An Noãn co rút, đau lòng kéo đứa bé ôm vào lòng: “Sóm, mẹ không đi, làm gì cũng không đi, ở lại với Sóm, chờ đến khi con hết bệnh.”

“Vậy con hy vọng mình luôn bị bệnh.”

An Noãn thổi anh một ngụm: “Còn nói bậy nữa mẹ sẽ tức giận.”

“Con nói thật, nếu con vẫn sinh bệnh mẹ sẽ không đi.”

An Noãn bắt đầu xoa xoa đầu Sóm, tiếp tục kể chuyện. Cuối cùng tiểu tử kia cũng nhắm mắt ngủ. An Noãn cẩn thận đắp chăn cho thằng bé, kể chuyện một thời gian dài, cô đã rất mệt mỏi, sắp chống đỡ không nổi.

Ra khỏi phòng Sóm, cô đến phòng trước kia của mình, Lâm Dịch Xuyên đã đem hành lý của cô lên phòng. An Noãn ngồi ở trên giường một hồi lâu, càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng khổ sở, cô giận dữ mang theo hành lý đi ra.

Xuống lầu, Lâm Dịch Xuyên đang ngồi trên sofa ở phòng khách.

Rất cục anh cũng mở miệng nói câu đầu tiên: “Đã trễ, em còn đi đâu?”

An Noãn lạnh lùng trả lời: “Đi đâu cũng được, chỉ cần không ở đây.”

Lâm Dịch Xuyên sốt ruột đến trước mặt cô, vẻ mặt âm trầm, kêu rên: “Chỗ nào cũng không cho phép đi, lên lầu ngủ.”

An Noãn nhướn mày tức giận nói: “Vì sao tôi phải nghe anh, đừng quên hẳn tôi đã trả lại cho anh, hiện tại tôi với anh không có nửa điểm quan hệ.”

An Noãn kéo hành lý bỏ đi, Lâm Dịch Xuyên nắm lấy cổ tay cô, rống giận: “Đã nửa đêm còn phát điên cái gì?”

“Buông tay!”

Giọng của An Noãn lạnh như băng.

“Lâm Dịch Xuyên, anh buông tay.” Giọng của cô lại lạnh thêm vài phần.

Lâm Dịch Xuyên không buông tay, ngược lại nắm chặt hơn.

An Noãn hít sâu một hơi, đột nhiên bình tĩnh lại: “Lâm Dịch Xuyên, tôi không muốn cãi nhau với anh, anh buông tay.”

“Tôi buông tay, em sẽ đi đâu? Nhà trọ của em đã trả rồi.”

“Tôi đến khách sạn, tôi không tin, Luân Đôn lớn như vậy, không có chỗ cho tôi dung thân.”

Lâm Dịch Xuyên than nhẹ một hơi, ôn tồn thỏa hiệp: “Tốt lắm, đừng náo loạn, nhìn xem đôi mắt em đã thâm đen đến vậy, chỉ lo chăm sóc Sóm, bản thân thì không lo nghỉ ngơi, đi lên ngủ một giấc, mặc kệ có chuyện gì, ngày mai nói sau.”

“Buông tay.” An Noãn dùng sức gạt tay anh đi ra ngoài.

Lâm Dịch Xuyên bị tức điên rồi, tiến lên từng bước nắm cổ tay cô, vừa kéo vừa ôm đem cô lên lầu.

“Lâm Dịch Xuyên, anh buông tay, anh buông.”

Anh không nói một câu, cạy mạnh đem cô lên lầu, đẩy mạnh phòng, ‘Phanh’ một tiếng dùng chân đá văng cửa phòng.

“Lâm Dịch Xuyên, anh muốn nổi điên, cũng đừng bắt tôi theo anh.”

An Noãn còn muốn mở cửa rồi đi, Lâm Dịch Xuyên lao thẳng đến đẩy cô ngã lên giường lớn. An Noãn giãy dụa ngồi dậy, thân hình cao lớn của Lâm Dịch Xuyên liền đè ép xuống.

“Tránh ra, đừng đụng tôi.” Cô rống giận.

Giọng anh cũng không hơn trào phúng nói: “Người đàn ông khác có thể đụng em, còn anh là bạn trai chính thức của em thì không thể?”

“Cút ngay, cút ngay, Lâm Dịch Xuyên, tôi mẹ nó người tôi ghét nhất chính là anh.”

An Noãn một bên mắng, vừa vung tay cào lên mặt anh, móng tay sắc bén cào lên mặt anh làm hiện ra hai vết trầy rướm máu.

Lâm Dịch Xuyên đau ‘Tê’ kêu một tiếng, kêu rên: “Em là mèo sao?”

Cô dùng sức đẩy anh ra, đứng lên, sửa sang lại quần áo trên người.

“Lâm Dịch Xuyên, anh là người đàn ông không giống đàn ông nhất mà tôi từng gặp, so với phụ nữ còn nhỏ mọn hơn. Chưa từng thấy ai yêu đương giống như tôi, luôn miệng nói yêu tôi, một tháng không gọi điện thoại cho tôi, tôi con mẹ nó muốn bạn trai như anh làm gì?”

An Noãn càng nói càng thương tâm, dùng sức lau nước mắt: “Nếu không phải Sóm sinh bệnh, nếu không phải tôi trở về, không phải anh tính không liên lạc với tôi?”

“Em đã nói ngày đó em và Mạc Trọng Huy không có gì, anh không tin em, ngay cả cơ hội giải thích anh cũng không cho em, chạy về Luân Đôn. Anh có biết ngày đó vì sao em uống nhiều rượu như vậy? Mẹ ruột của Sóm đã trở lại, anh lại không nói gì với em, em khổ sở, trong lòng em không thoải mái. Lâm Dịch Xuyên, sao anh lại đáng ghét như vậy, nếu anh là đàn ông, hiện tại liền chia tay với em, chúng ta chia tay quên đi. Anh là kim cương Vương lão ngũ, muốn dạng phụ nữ nào cũng có. Em cũng không kém, tìm một yêu em cũng không khó, nếu thật sự không được em có thể quay lại tìm Mạc Trọng Huy, anh ta còn yêu em nhiều hơn anh.”

Lâm Dịch Xuyên bắt đầu dĩ kéo cô ôm vào lòng, không hờn giận nói: “Bắt đầu ăn nói lung tung, dám ở trước mặt anh nhắc tới Mạc Trọng Huy, cẩn thận anh không tha cho em.”

An Noãn dùng sức đẩy anh ra, tựa hồ còn mắng chưa đủ: “Lâm Dịch Xuyên, anh mẹ nó không phải là đàn ông, nên rõ ràng chút, chúng ta đã chia tay, từ nay về sau cả đời không qua lại với nhau.”

Anh giận quá hóa cười, kéo kéo khóe miệng, nhướn mày nói: “Anh không phải đàn ông, thử qua mới biết được, em dám thử không?”

Mặt An Noãn lúc trắng lúc đỏ.

Lâm Dịch Xuyên lại ôm cô vào lòng: “Tốt lắm, lần này là anh không đúng, em cũng phải đứng trên lập trường của anh mà nghĩ, mẹ ruột của Sóm đối với anh cô ta chẳng là gì, sao phải nhắc đến cô ta trước mặt em, để em không thoải mái. Em nổi điên gọi điện thoại cho anh, anh bỏ hết tất cả công việc, chạy tới Trung Quốc tìm em, anh lo lắng đến độ phát điên, em lại qua đêm với một người đàn ông khác, trên cổ còn có dấu vết ái muội, em có hiểu cảm giác của anh lúc đó không, anh chịu không nổi nên mới làm ra sai lầm. Còn em thì sao, đồ anh em cũng lừa, trực tiếp mở cửa chạy lấy người. Anh là bị em chọc giận nên về Luân Đôn, em cũng không gọi điện thoại cho anh.”

“Lâm Dịch Xuyên, rốt cuộc anh có phải là đàn ông không?”

Anh tức giận hừ nói: “Em thật muốn thử xem?”

“Là đàn ông ai lại nhỏ mọn như vậy, giống như phụ nữ giận dỗi là không để ý tới người khác, Lâm Dịch Xuyên, hôm nay em nói trước với anh, về sau chúng ta cãi nhau, mặc kệ ai đúng ai sai, anh đều phải nói chuyện trước với em, nếu không chúng ta liền chấm dứt.”

Lâm Dịch Xuyên vừa giận vừa buồn cười, cuối cùng rất là bất đắc dĩ hôn lên môi cô, ngăn chặn tất cả lời nói của cô.

Đây là anh đang giận dữ với ai, kết quả bản thân lại không chịu được, mỗi ngày nhớ cô nhớ đến ngủ không được.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chương 96.1: Bốn Năm, Anh Ta Không Đi Tìm Tôi Một Lần Nào

An Noãn ở nhà bởi Sóm hai ngày, nhiệm vụ chính của cô là chơi với Sóm, Lâm Dịch Xuyên phụ trách nấu cơm, hầu hạ bọn họ. Sức khỏe của Sóm khôi phục rất tốt, khuôn mặt nhỏ cũng phúng phính ra nhiều.

Lúc này, An Noãn và Sóm ngồi trên thảm trong phòng khách rạp xe ô tô, tiểu tử thấy cô chậm chạp, nhìn không được đã kích: “Mẹ, mẹ một chút cũng không lợi hại, Rừng già rạp xe ô tô này rất nhanh.”

An Noãn đảo cặp mắt trắng dã, nhìn vào trong bếp, người nào đó bóng dáng cao lớn đang ở phòng bếp bận việc, mùi thơm của đồ ăn thổi đến, thấm vào ruột gan, giờ khắc này một nhà ba người họ nhìn rất ấm áp.

Cuộc sống có thể như thế, còn có cái gì cần theo đuổi.

Giọng hùng hậu của Rừng già từ trong bếp vọng ra: “Hai người làm nhanh đi còn phải ăn cơm.”

Sóm lên tiếng trả lời: “Nhưng xe ô tô còn chưa ráp xong.”

Tiếng cười sang sảng của Rừng già truyền đến: “Ăn cơm xong cha ráp cho con, trông cậy vào mẹ con, đến ngày mai cũng chưa ráp xong.”

An Noãn giống như một đứa bé, xám xịt dắt Sóm đi rửa tay ăn cơm.

Lâm Dịch Xuyên đã dọn sẵn thức ăn ra bàn, rất ít khi anh làm cơm Tây cho bọn họ, bình thường đều ăn uống rất đơn giản, mặc dù sống ở đây bốn năm, An Noãn vẫn ăn không quen cơm Tây. Khẩu vị của Sóm lại giống An Noãn, An Noãn thích ăn, Sóm cũng thích ăn. Có đôi khi bản thân cô cũng hoài nghi, có phải Sóm là con ruột của mình hay không. Ở bên cạnh nhau, những thói quen trong cuộc sống đều trở nên tương tự nhau, giống như cũng không muốn làm khác đi.

Lâm Dịch Xuyên vừa động đũa liền gấp thức ăn cho hai người, anh luôn trách An Noãn, làm Sóm rất khó ăn.

“Tối nay, mẹ anh kêu chúng ta về nhà ăn cơm.”

An Noãn dừng một chút, lập tức thân nhiên nói: “Anh đi với Sóm thôi, em không đi.”

Sắc mặt Lâm Dịch Xuyên nhất thời trở nên âm trầm, lạnh lùng hừ nói: “Nếu em không đi, tự mình gọi điện thoại cho mẹ từ chối.”

An Noãn bĩu môi, không nói cái gì.

“Sáng mai, em phải về Trung Quốc, phần đầu của hạng mục còn chưa hoàn thành.”

Mặt Lâm Dịch Xuyên không chút thay đổi lên tiếng, cúi đầu nói: “Ngày mai, anh đưa em đi.”

“Còn con thì sao? Có phải cũng được đi chung?” Sóm kích động hỏi.

Lâm Dịch Xuyên lại gấp rất nhiều thức ăn vào chén thằng bé, cười nói: “Con hả, đến nhà bà nội, tôi naysẽ đưa con đi.”

Tiểu tử kia náo loạn lên: “Con không cần, con không muốn đến nhà bà nội, con muốn đi Trung Quốc với hai người.”

Lâm Dịch Xuyên giận tái mặt, lạnh lùng nói: “Không nghe lời ngay cả nhà bà nội cũng không cần đi, ở nhà một mình.”

Tuy rằng, Sóm bình thường cũng hay đùa giỡn với Lâm Dịch Xuyên, kêu Rừng già Rừng già không ngừng, nhưng khi Lâm Dịch Xuyên thật sự nổi giận, tiểu tử kia vẫn rất sợ. Điểm ấy An Noãn lại không được, bất luận An Noãn hung dữ với thằng nhóc bao nhiêu, tiểu tử kia lại không sợ cô. Nhiều khi An Noãn không có cách nào liên lấy Lâm Dịch Xuyên ra dọa: ‘Sóm, nếu con không nghe lời, mẹ đi kêu Rừng già’, mỗi khi như vậy Sóm sẽ không còn bát cháo.

Nhìn đứa nhỏ bắt đầu rơi nước mắt, An Noãn đau lòng ôm lên đùi mình, ôn nhu an ủi: “Sớm nghe lời, đi bồi gia gia bà nội một thời gian, phần đầu hạng mục rất nhanh có thể chấm dứt, đến lúc đó mẹ đón con đến Trung Quốc chơi vài ngày.”

Nghe xong Sớm mới ngoan ngoãn gật đầu, mắt to vẫn nhìn Lâm Dịch Xuyên.

Ở dưới bàn An Noãn đá chân Lâm Dịch Xuyên một cái, Lâm Dịch Xuyên mới nhẹ nhàng xoa đầu Sớm thấp giọng nói: “Sớm ngoan, cha về sẽ mua đồ chơi cho con.”

Cơm nước xong, Rừng già ngồi ráp đồ chơi với họ, quả nhiên là cao thủ, một chiếc xe phức tạp còn có An Noãn và Sớm ở bên cạnh quấy rối, chỉ một buổi chiều Rừng già đã ráp xong.

“Mẹ, con đã nói Rừng già rất lợi hại, lần trước mẹ mua xe ô tô cho con cũng là Rừng già ráp.”

Nhìn vẻ mặt Sớm sùng bái, An Noãn cảm thấy thập phần ấm áp.

“Lần sau em mua một lâu đài công chúa về, xem anh có thể ráp nhanh như vậy được không.”

Tâm tình Lâm Dịch Xuyên rất tốt, cười nói: “Anh chấp nhận bất cứ khiêu chiến nào.”

An Noãn thối nói: “Câu này nghe rất mạnh mẽ, nhưng không biết khi bắt tay làm có được như vậy không.”

Lâm Dịch Xuyên hí hóp mắt, choàng tay qua cổ cô uy hiếp: “Em lặp lại lần nữa.”

“Có gì em không dám nói.”

“Cho dù anh có mạnh mẽ đến đâu cũng bị em làm ghen.” Anh nói xong môi dán vào tai An Noãn, xấu xa nói: “Anh thật không biết của anh sử dụng được hay không, giống như em nói vậy thật chưa thấy qua người đàn ông nào như anh, thực làm anh ghen hông rồi, đến lúc đó người không hay ho cũng chính là em.”

An Noãn đánh anh một cái, rống giận: “Cút!”

--

Buổi tối Lâm Dịch Xuyên lái xe đưa bọn họ đến nhà của ông bà nội Sớm. Mẹ Lâm Dịch Xuyên đang trong bếp nấu đồ ăn, lão Đồng sự đang ngồi trên sofa đọc báo. Thấy Sớm, lão nhân gia buông tờ báo, mỉm cười ôm Sớm ngồi xuống kế bên mình.

Bữa tối rất phong phú, mẹ của Lâm Dịch Xuyên nấu ăn rất ngon, có lẽ vì vậy, bà nắm được tim của lão Đồng sự trưởng.

Một người đàn ông thành công trên sự nghiệp như thế, cả đời đều toàn tâm toàn ý đối một người phụ nữ, cảm tình đó An Noãn cảm thấy rất hâm mộ.

“Noãn, hôm nay gọi các con đến ăn cơm, là muốn hỏi các con có tính toán gì chưa, chuẩn bị khi nào làm lễ cưới để chúng ta bắt đầu bắt tay vào thu xếp giúp hai con.”

An Noãn mím môi, cúi đầu nói: “Cháu còn đang suy nghĩ có kết hôn với anh ấy hay không.”

Lời này vừa nói ra, liền ngay cả chủ tịch cũng ngẩng đầu nhìn cô.

“Đứa nhỏ này, nói bậy bạ gì đó, hai người đều như vậy còn không kết hôn?”

An Noãn oán giận nói: “Cháu và anh ấy cãi nhau, suốt một tháng anh ấy không để ý đến cháu, cũng không gọi điện thoại cho cháu.”

Mẹ Lâm cười ra tiếng, chỉ trích Lâm Dịch Xuyên: “Aaron, vậy là con không đúng, hai người cãi nhau, sao có thể một tháng cũng không gọi điện thoại cho Noãn Noãn. Là một người đàn ông, sao có thể để phụ nữ hạ mình trước.”

Lâm Dịch Xuyên hung tợn trừng mắt nhìn An Noãn.

Mẹ Lâm hỏi An Noãn tiếp: “Bởi vì chuyện này không muốn kết hôn?”

An Noãn gật đầu.

Mẹ Lâm cười nói: “Vậy không có việc gì, lần sau Aaron khi dỗ cháu, cháu gọi điện thoại nói cho bác biết, bác sẽ mắng Aaron. Khi nào kết hôn, hai người thương lượng xong nói cho chúng ta biết. Đứng rồi Noãn Noãn, bên kia cháu còn người thân không, bác và bác trai đến chào hỏi.”

“Cháu không còn cha mẹ, chỉ còn ngoại công.”

“Như vậy a, vậy phải hẹn gặp mặt, cháu xem khi nào thì tiện, chúng ta đi Trung Quốc.”

“Ngoại công gần đây thân thể không tốt, qua một thời gian đi.”

“Cũng tốt, khi nào tiện, cháu gọi điện thoại cho bác, dù sao bác và bác trai lúc nào cũng có thời gian.”

Ý của mẹ Lâm, bọn họ đã hoàn toàn tiếp nhận An Noãn.

Ăn cơm xong, lão Đồng sự nói với An Noãn: “Lần trước bác đề nghị chuyện cháu rời khỏi JM, cháu coi như bác chưa nói, chỉ cần hai người vui vẻ là tốt rồi.”

An Noãn rất là cảm động. Có cha mẹ chồng như vậy, cũng là một loại hạnh phúc.

Sau đó, lúc bọn họ ngồi uống trà, lão Đồng sự còn nói: “Aaron dù sao cũng là CEO của JM, đại biểu cho hình tượng của JM, hôn lễ của hai người phải làm thật lớn, bởi vậy sau khi xác định thời gian sớm nói cho chúng ta biết, hai người bình thường đều bận rộn, chuyện hôn lễ giao cho bác cùng mẹ của Aaron, tuy rằng bác đã về hưu, nhưng chuyện này vẫn có thể làm tốt, hai người yên tâm.”

Lão nhân gia nói chuyện luôn khách khách khí khí, thập phần thân sĩ, làm cho An Noãn ngượng ngùng.

Hôn lễ, cô và Lâm Dịch Xuyên còn chưa nghĩ đến chuyện này, nhưng hiện tại lại đã đâm lao phải theo lao. Tức giận nhất là, Lâm Dịch Xuyên một câu cũng không nói, giống như là cam chịu.

“Noãn, về chuyện đứa nhỏ chuyện, bác và bác trai đều ủng hộ hai người sau khi kết hôn có đứa con của mình, dù sao Jim cũng không phải do cháu sinh ra, nếu không thật không công bằng với cháu. Cháu không cần lo lắng cảm thụ của Jim, đến lúc đó Jim cũng đã lớn cũng nên hiểu chuyện, chúng ta đã về hưu ở nhà cũng có thể giúp cháu chăm sóc đứa bé.”

Ngay cả chuyện sinh tiểu hài tử bọn họ cũng nghĩ đến, An Noãn đỏ mặt cười, nhìn Lâm Dịch Xuyên, người đàn ông này không lên tiếng nhưng khóe mắt lại đang ẩn ý cười.

“Bác gái, chuyện sinh đứa nhỏ cháu còn chưa nghĩ tới.”

Mẹ Lâm cười nói: “Chúng ta hy vọng các người mau chóng sinh, lúc này chúng ta còn trẻ có thể giúp cháu chăm sóc đứa nhỏ, chờ già đi nhưng cho dù có lòng cũng không đủ sức. Mời bảo mẫu, chúng ta lại không yên tâm.”

Mẹ Lâm cũng là người Trung Quốc, ở Trung Quốc lớn lên, tư tưởng cũng rất truyền thống.

Lâm Dịch Xuyên cuối cùng ra tay, thân mật khoát tay lên vai An Noãn, cười nói: “Mẹ, hiện tại còn chưa đến lúc, chuyện kết hôn chúng con còn chưa suy nghĩ tới.”

“Con, đứa nhỏ này, hai người các người cũng không còn nhỏ, cảm tình lại rất tốt, còn không nhanh chóng kết hôn sao.”

Thật ra, Lâm Dịch Xuyên cũng có nghĩ tới, nhưng anh đã đáp ứng cho cô thời gian một năm còn chưa hết.

“Mẹ, mẹ đã nói như vậy, chúng con sẽ suy nghĩ, trở về sẽ thương lượng.”

--

Để Sớm ở lại, Lâm Dịch Xuyên và An Noãn ra về, sáng mai còn phải đến Bắc Kinh. Cũng may mẹ Lâm đã dỗ Sớm ngủ trước, mới tránh cho Sớm khóc náo.

Trên đường trở về, Lâm Dịch Xuyên bình tĩnh hỏi cô: “Chuyện kết hôn, em muốn như thế nào?”

“Chúng ta không phải đã nói, chờ kỳ hạn một năm đến, em trở về Luân Đôn, chúng ta sẽ kết hôn.”

Lâm Dịch Xuyên không nói cái gì nữa, bỗng nhiên cảm thấy một năm rất dài.

“Em có ngoại công sao anh không biết?”

An Noãn ê ẩm nói: “Một tháng anh không gọi điện thoại cho em, không quan tâm em, biết mới là lạ.”

“Tuy rằng anh không gọi điện thoại cho em, nhưng thường xuyên gọi cho Hứa Vĩ Thần, cậu ấy cũng không nói cho anh biết.”

“Chậc chậc trách --” An Noãn bĩu môi nói: “Không gọi cho em lại gọi cho Hứa Vĩ Thần, anh là gay sao? Em không phải là bình phong giúp hai người che dấu chứ?”

Lâm Dịch Xuyên hung hăng trừng mắt liếc cô, lười quan tâm người phụ nữ điên này.

“Trước kia, mẹ em vì muốn đến với cha em, đoạn tuyệt quan hệ cùng ngoại công, hiện tại mẹ đi rồi, ngoại công cũng hối hận, tìm em trở về.”

Lâm Dịch Xuyên gật gật đầu, thuận miệng hỏi: “Lần này anh và em đến Trung Quốc, không phải là em nên đưa anh đến gặp ông?”

“Lần tới đi, ngoại công em giống như không thích người ngoại quốc.”

Lâm Dịch Xuyên không nói gì nữa. Về nhà, không có Sóm, An Noãn cảm thấy thiếu thiếu cái gì. Vì tránh cho Lâm Dịch Xuyên động dục, An Noãn vừa đến nhà liền về phòng mình, tắm rửa chuẩn bị ngủ. Từ phòng tắm đi ra, phát hiện người nào đó đại còi còi ngồi trên giường cô.

An Noãn nhìn anh nói: “Sáng mai còn phải đi sớm, anh mau trở về phòng nghỉ ngơi, em cũng muốn ngủ.”

Lâm Dịch Xuyên không để ý tới cô, kéo cô vào lòng mình, nóng bỏng hôn từ hai má của cô xuống dưới.

“Lâm Dịch Xuyên, đừng như vậy.” Giọng An Noãn vì khăn trương mà khàn khàn.

“Em thật muốn làm anh ghen chết sao? Há?” Anh chất vấn, trong mắt là tràn đầy dục vọng.

An Noãn đặt tay lên vai anh, ôn nhu nói: “Ủy khuất anh rồi, nhưng cũng không thể được, em thật sự mệt chết đi.”

Lâm Dịch Xuyên mắng một tiếng, đặt cô ngồi xuống giường.

An Noãn vô tội cầu xin: “Rùng già, em thật sự mệt mỏi.”

“Không làm, đắp mền ngủ.” Anh rống giận, giúp cô đắp chăn, còn mình đưa lưng về phía cô nằm xuống.

An Noãn cũng không biết mình đang kiên trì cái gì, chỉ không muốn phá đi phòng tuyến cuối cùng này. Có đôi khi ngẫm lại thật không biết vì cái gì, đã không còn là xử nữ thuần khiết, còn thủ tiết cho ai, thân thể này, anh muốn cho anh là được, cần gì hết lần này đến lần khác làm cả hai không thoải mái.

An Noãn lấy dũng khí, ôm lấy thắt lưng anh.

Một cái ôm này làm cho Lâm Dịch Xuyên mềm lòng, xoay người qua, đem thân người mềm nhũn của cô ôm vào lòng.

“Ngoan, ngủ một giấc, mấy ngày nay chăm sóc Sóm đã rất mệt, ngày mai cùng em đến Trung Quốc, ở đó với em mấy ngày, phần đầu của hạng mục kia, còn lại bao nhiêu anh giúp em làm.”

“Rùng già, lần sau anh còn tức giận không quan tâm em nữa không?”

Lâm Dịch Xuyên hồi hận muốn chết: “Không có, không bao giờ nữa.”

An Noãn ở trong lòng anh ngủ rất ngon, ngủ một giấc đến sáng. Lúc tỉnh lại đã trễ giờ ra sân bay, Lâm Dịch Xuyên không đánh thức cô.

“Rùng già!” Cô hét lên chói tai.

Lâm Dịch Xuyên từ phòng tắm chạy ra, cau mày hỏi: “Làm gì? Hô to gọi nhỏ.”

“Đã muộn. Giờ này máy bay cũng đã cất cánh.”

“Anh biết, anh đã đổi giờ bay, nhìn em ngủ ngon nên không nhẫn tâm đánh thức em.”

An Noãn bĩu môi, vội vàng chạy tới phòng tắm rửa mặt.

--

Bọn họ mới xuống phi cơ, tài xế của lão gia tử đã tới đón cô, Hứa Vĩ Thần cũng đến.

Tài xế đi tới cung kính nói với An Noãn: “Tiểu thư, lão gia tử nói cô xuống máy bay trực tiếp đi gặp ông, ông rất nhớ cô.”

An Noãn thật đúng là bất đắc dĩ, ở Luân Đôn mấy ngày, mỗi ngày lão gia tử đều gọi điện thoại cho cô, lão nhân gia cũng không tính thời gian, có hai lần gọi tới Luân Đôn đang là ban đêm.

An Noãn đành phải nói với Lâm Dịch Xuyên: “Anh về khách sạn nghỉ ngơi trước, em đi xem ngoại công.”

Lâm Dịch Xuyên thuận miệng nói: “Đưa anh cùng đi đi.”

“Đừng náo loạn, anh đi trước nghỉ ngơi, sau khi ăn cơm chiều em sẽ về khách sạn.”

Lâm Dịch Xuyên tức giận hừ câu: “Anh tình nguyện em không có ngoại công.”

“Sao lại nói như thế, quá đáng” An Noãn lên xe đi Thăm trạch.

Dọc theo đường đi tài xế cười nói cho cô: “Lão gia tử ngày ngày ở nhà ngóng trông cô, luôn luôn nói, nha đầu kia thật không lương tâm, vừa đi là mấy ngày.”

“Sức khỏe ngoại công có tốt không?”

“Không có cô, lão gia tử ăn rất ít, mỗi lần ăn cơm ông luôn nói, không có Noãn Noãn ở đây, ăn cái gì cũng không ngon.”

An Noãn đề thái dương huyết, người già này thật như một đứa bé. Xe đến nhà cũ, rất xa liền thấy lão gia tử chống gậy đứng ở bên ngoài nhìn xung quanh.

Tài xế cười nói với cô: “Sáng sớm ông đã ở bên ngoài đợi, kêu tôi đi sớm hai giờ đến sân bay đón cô, rất sợ đón không được cô.”

Xe dừng trước cổng nhà, An Noãn khẩn cấp chạy tới bên cạnh lão gia tử. Lão nhân gia buông gậy, đem ôm An Noãn vào lòng.

“Nha đầu hư hỏng, àm ngoại công lo muốn chết.”

An Noãn kéo cánh tay lão gia tử đi vào trong làm nũng: “Cháu chỉ mới đi vài ngày mà thôi.”

“Nha đầu hư hỏng, cháu thử xem xem mỗi ngày ở nhà không có chuyện gì làm, thời gian từng giây từng phút trôi qua, loại lo lắng chờ đợi này có bao nhiêu dày vò, lần sau nếu cháu dám đi ra ngoài lâu như vậy, cũng đừng trở lại, ta coi như chưa tìm được cháu về.”

An Noãn hờn dỗi: “Ngoại công.”

Trong lòng cũng rất không phải tư vị, sớm muộn gì có một ngày cô cũng sẽ rời khỏi nơi này, không biết đến lúc đó lão nhân gia sẽ khó chịu bao nhiêu.

An Noãn bồi lão nhân gia ăn cơm trưa, lão gia tử ăn rất ngon, thức ăn An Noãn gấp ông đều ăn hết.

Mấy người đi nhìn thấy trêu ghẹo: “Quả nhiên cũng chỉ cháu ngoại có mặt mũi, nếu đổi lại thức ăn chúng ta gấp, lão gia tử không ăn.”

“Đúng vậy, trong mắt hoàn toàn không có chúng ta tồn tại, cũng chỉ có Noãn Noãn, tôi cũng phải ganh tỵ.”

“Các người bớt tranh cãi, đi bới thêm cho Noãn Noãn chén cơm.”

“Không cần, cháu đã no.”

Lão gia tử không thuận theo: “Còn trẻ phải biết chăm sóc bản thân mình, nhìn cháu rất gầy, chỉ có xương cốt.”

An Noãn không có biện pháp, lại ăn thêm nửa chén cơm.

“Ngọc Lan, con gọi điện thoại cho lão nhị, hỏi xem buổi tối có trở về không.”

Tiết Ngọc Lan cười nói: “Không cần gọi, khẳng định trở về, vừa nghe nói An Noãn đã về, anh ấy có thể không trở về?”

An Noãn cảm thấy hạnh phúc, cùng lúc lại có cảm giác mất mát. Hy vọng thời gian có thể chậm một chút, chậm thêm chút nữa. Buổi tối, Thẩm Diệc Minh về, Mạc Trọng Huy cũng tới, An Noãn rất kinh ngạc.

Lão gia tử cười nói: “Là ta kêu Huy từ tới, ngoại công muốn đánh cờ với Huy từ. Cháu nội của ta ai ai cũng không đáng tin, Huy từ lại rất có lòng, vừa gọi điện thoại đã tới chơi cờ với ta.”

Trước khi ăn cơm, lão gia tử và Mạc Trọng Huy ở phòng khách chơi cờ, An Noãn bị Thẩm Diệc Minh gọi vào thư phòng nói chuyện phiếm.

“Nha đầu, lần này đi Luân Đôn là vì người đàn ông Anh quốc kia?”

An Noãn dừng một chút, có một số việc phải nên thẳng thắn.

“Cửu, anh ấy là con lai Trung Anh, cha là người Anh quốc, mẹ là người Trung Quốc, anh ấy còn có con trai, đã hơn ba tuổi.”

An Noãn nói tới đây, chân mày Thẩm Diệc Minh cũng đã nhướng lên rất cao.

“Bất quá anh ấy chưa có kết hôn qua, đứa bé kia là ngoại ý muốn, đứa nhỏ là do con chăm sóc lớn, chúng ta rất thương yêu nhau. Lần này vì đứa bé sinh bệnh, nên con đi thăm.”

Tay Thẩm Diệc Minh chống trán thán cả giận: “Đã là người Anh quốc, lại còn có đứa nhỏ, con còn trông cậy lão gia tử có thể đồng ý.”

“Cửu, cửu nhất định phải giúp con thuyết phục ngoại công.”

“Noãn Noãn, không phải cửu không giúp con, cửu nói thẳng cửu cũng không đồng ý chuyện hôn sự này, cửu không muốn gả con đến Anh quốc, trừ phi người đàn ông kia vì con về Trung Quốc phát triển.”

An Noãn nóng nảy giải thích: “Cửu, không thể được, anh ấy là CEO của công ty JM, rất nhanh còn là chủ tịch của JM, anh ấy không thể đến Trung

Quốc phát triển.”

“Vậy hai người cũng không thể nào. Chúng ta mới tìm được con trở về, chẳng lẽ lại gả con đến Anh quốc xa xôi. Cho dù lão gia từ đồng ý, cữu cũng sẽ không đồng ý.”

Thẩm Diệc Minh giọng điệu rất kiên quyết.

“Cữu --”

“Chuyện này không nói nữa, chúng ta xuống ăn cơm.”

Thẩm Diệc Minh kéo tay cô đi. An Noãn muốn nói lại thôi.

Buổi tối, lão gia từ giữ Mạc Trọng Huy ở lại ăn tối, Mạc Trọng Huy đối diện An Noãn, cả người An Noãn không được tự nhiên.

Lão gia từ và Thẩm Diệc Minh một trái một phải gấp thức ăn cho cô, An Noãn ăn nhưng lại không có cảm giác.

“Nha đầu, tối nay ở lại, làm sao cũng không cho phép đi.” Lão gia từ lên tiếng.

An Noãn nhủ nhủ mảy, nghĩ đến Lâm Dịch Xuyên đang ở khách sạn, cô uyển chuyển cự tuyệt: “Ngoại công, cháu về khách sạn còn phải tăng ca, hạng mục này đã trì hoãn mấy ngày, không thể chậm trễ nữa.”

Giải thích hợp lý lão gia từ cũng không làm cô khó xử, phân phó: “Vậy để Huy từ đưa cháu về.”

An Noãn còn có thể nói gì, ý của lão gia từ đã thực minh xác, cố ý tác hợp cho An Noãn cùng Mạc Trọng Huy.

An Noãn cũng không bỏ qua lập trường của mình, thân nhiên nói: “Ngoại công, khi nào ông rảnh rồi, cháu muốn đưa bạn trai cháu đến thăm ông.”

Lời nói của An Noãn làm cho không khí trở nên âm u. Lão gia từ trầm mặt, Thẩm Diệc Minh trầm mặt, vẻ mặt Mạc Trọng Huy lại phức tạp.

Nhị cữu mẹ Tiết Ngọc Lan thấy vậy lên tiếng: “Noãn Noãn, chuyện này bữa khác rồi nói sau, lão gia từ mới tìm được cháu trở về, sao có thể nhanh như vậy gả cháu ra ngoài?”

Bữa cơm này mọi người ăn không được tự nhiên, cơm nước xong An Noãn cũng không quan tâm lão gia từ có cao hứng hay không, thậm chí trở về.

Sau khi An Noãn cùng Mạc Trọng Huy ra về, lão gia từ vẫn ngồi trên sô pha hờn dỗi.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Chương 96.2

Ngồi trên xe Mạc Trọng Huy, sắc mặt An Noãn cũng không hoà nhã, lạnh lùng châm chọc: “Mạc Trọng Huy, khi nào thì anh học vuốt đuôi ngựa? Anh cho là anh làm cho ngoại công tôi vui vẻ, tôi sẽ trở về bên cạnh anh sao. Anh đừng nằm mơ, tôi đã có bạn trai, tôi và Rừng già của tôi sẽ không chia tay.”

Mạc Trọng Huy cắn cắn môi, nắm chặt tay lái, đầu ngón tay cũng trở nên trắng bệch. Trên đường đi anh vẫn giữ trầm mặc, cho đến khi tiếng chuông đi động của An Noãn vang lên, đánh vỡ không khí yên tĩnh.

Lâm Dịch Xuyên gọi điện thoại tới, nói đang ở khách sạn sốt ruột chờ cô.

An Noãn nghe máy, giọng mềm nhũn nói vào di động: “Em đang ở trên đường, rất nhanh sẽ về tới.”

“Lâm Dịch Xuyên, sao anh lại thế này, đã giờ này còn chưa ăn cơm, đói chết quên đi.”

An Noãn tức giận đến treo điện thoại.

Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn sốt ruột lo lắng cho anh.

“Mạc Trọng Huy, ngừng ở siêu thị phía trước một chút tôi muốn mua thức ăn.”

Mạc Trọng Huy ngừng xe trước cửa siêu thị.

“Anh đi trước đi, tôi gọi xe về sau.”

An Noãn mở cửa xe xuống xe, đi vào mua nguyên liệu nấu ăn. Lâm Dịch Xuyên rất kén ăn, rất nhiều món ăn của khách sạn ăn không quen.

Không lâu sau, An Noãn mua đồ ăn đi ra, thấy xe Mạc Trọng Huy vẫn còn đứng yên.

Cô do dự không biết nên làm sao, Mạc Trọng Huy đã xuống xe, thân nhiên nói với cô: “Giờ này gọi xe bên ngoài không tốt, lên xe đi, anh đưa em về.”

An Noãn mím môi, lên xe.

Đến cửa khách sạn anh ngừng xe, An Noãn không lập tức xuống xe, mà bình tĩnh nói với anh: “Mạc Trọng Huy, tôi và anh đã không thể nào, về sau đừng đi gặp ngoại công tôi, cho dù tất cả người nhà của tôi ủng hộ anh, tôi cũng sẽ không quay lại với anh. Đời này, tôi đã nhận định Lâm Dịch Xuyên, sẽ không thay đổi.”

Nhìn bóng dáng của cô biến mất trong tầm mắt, Mạc Trọng Huy yên lặng lái xe rời đi.

Cho tới bây giờ, anh vẫn không thể chấp nhận đây là sự thật, người phụ nữ này đã không còn thuộc về anh, anh đã mất đi cô.

Xe ở trong bóng đêm chạy như bay, nếu cứ như vậy, người cùng xe cùng nhau bay vào cõi chết, có phải sẽ không còn phiền não, có phải sẽ không bao giờ đau lòng nữa. Anh dùng sức đập mạnh chân ga, xông qua vô số đèn đỏ, lại vẫn như trước an toàn tới bãi đậu xe của Shine.

Trương Húc nhìn sắc mặt anh trắng bệch, lo lắng hỏi: “Mạc tiên sinh, anh không có việc gì chứ? Có phải thân thể không thoải mái? Có cần gọi bác sĩ hay không?”

Mạc Trọng Huy không nói một lời, vào phòng, một cước đá lên cửa.

Trương Húc ở ngoài cửa bồi hồi, trong lòng luôn luôn bất an.

--

Trong phòng tắm, anh lại đứng dưới vòi sen để lạnh như băng chảy xuống thân thể đang lạnh giá của mình, nước lạnh từ trên đầu chảy xuống, nhưng cũng trôi được phiền muộn trong lòng. Anh lại chạy đi cầm lưỡi dao, bật lửa hung cho nóng, cứa lên ngực mình. Máu từ miệng vết thương chảy ra liền bị nước làm trôi đi. Nhưng vì sao thân thể càng đau, nỗi đau trong tim cũng không giảm được chút nào.

Ở bên ngoài, Trương Húc càng lúc càng lo lắng, anh bắt đầu gõ cửa, nhưng bên trong không có tiếng động nào. Anh đẩy cửa, bên trong lại khóa trái. Lắc đi động gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy, tiếng chuông ở bên trong vang lên, nhưng không có người nghe.

Anh sợ Mạc Trọng Huy lại dùng phương thức cực đoan tổn thương bản thân, ở bên ngoài kêu cửa: “Mạc tiên sinh, mở cửa nhanh, Mạc tiên sinh, anh mở cửa.”

Vẫn không tiếng trả lời.

Trương Húc gấp đến độ không có cách nào, liền gọi điện thoại cho An Noãn. Tiếng chuông vang thật lâu, bên kia đầu mới có người nghe.

“An tiểu thư.....” Anh vội vàng gọi.

Đầu bên kia một giọng nam trầm thấp trả lời: “Xin chào.”

Trương Húc cũng không để ý, khẩn trương nói: “Xin chào, tôi muốn gặp An tiểu thư, tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với cô ấy.”

Lâm Dịch Xuyên đang ngồi ở phòng khách xem TV, An Noãn thì trong bếp nấu cơm cho anh. Anh cầm di động chậm rì rì đi vào bếp, đem điện thoại áp vào tai An Noãn.

“Xin chào.” Giọng thanh thúy của An Noãn vang lên.

Trương Húc mừng như bắt được vàng, lo lắng nói: “An tiểu thư không xong rồi, cô có thể tới đây một chuyến không, Mạc tiên sinh nhốt mình trong phòng, tôi sợ anh ấy sẽ lại tổn thương chính mình.”

An Noãn liếc mắt nhìn Lâm Dịch Xuyên, cầm di động đi sang một bên.

“Trương trợ lý, anh ta không phải là một đứa bé, sẽ không tổn thương chính mình, anh đừng khẩn trương.”

“Không, An tiểu thư, cô không biết Mạc tiên sinh, anh ta luôn làm tổn thương bản thân, thật sự, tôi xin cô, tới đây một chuyến được không?”

“Thật xin lỗi, hiện tại đã khuya, tôi không tiện ra cửa.”

“An tiểu thư.....” Trương Húc còn muốn cầu xin, An Noãn đã cắt đứt điện thoại.

Lâm Dịch Xuyên thuận miệng hỏi cô: “Ai điện thoại, giống như rất gấp.”

“Không có gì, là một người bạn.”

An Noãn lại chui vào phòng bếp, tiếp tục cắt thức ăn. Có thể là không yên lòng, dao cắt trúng tay cô, An Noãn ‘Tê --’ kêu ra tiếng.

Lâm Dịch Xuyên khăn trương chạy vào bếp, nắm tay cô xem xét, vết cắt cũng không sâu lắm.

“Em có thể cẩn thận một chút không, luôn mơ mơ màng màng, về sau đừng vào bếp.”

An Noãn đáng thương nhìn anh: “Đau.”

“Còn biết đau? Coi em còn mơ hồ nữa không. Em ra ngoài đi, ở đây giao cho anh.”

An Noãn trở ra phòng khách, ngồi một chỗ, tâm hốt hoảng.

Ăn tối với Lâm Dịch Xuyên xong, An Noãn đem bản vẽ giao cho Lâm Dịch Xuyên, để anh giúp cô hoàn thành, chính mình đi vào phòng ngủ.

Nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại, không ngủ được. Cô nhìn không được, lấy di động bấm dây số của Mạc Trọng Huy, nhưng tiếng chuông vang hồi lâu, vẫn không có người nghe. Cô lại gọi điện thoại cho Trương Húc, di động của anh ta cũng không có người nghe.

Lâm Dịch Xuyên giúp cô vẽ hoạch định đến gần rạng sáng, vào phòng của cô, phát hiện nha đầu kia còn chưa ngủ.

“Đang đợi anh?” Anh trêu chọc, nằm xuống bên cạnh An Noãn. An Noãn xoay người đưa lưng về phía anh, tim đập rất nhanh.

Lâm Dịch Xuyên ôm lấy thắt lưng cô từ phía sau, kéo cô vào trong ngực.

Âm thanh hùng hậu ở bên tai cô ái muội nói: “Anh giúp em làm việc đến bây giờ, có phải em nên thưởng cho anh?”

Anh nói xong bàn tay to chui vào trong áo ngủ của cô, đặt lên bộ ngực no đủ của cô.

An Noãn cứng người, dôi bàn tay không an phận của anh, mỗi một nói: “Rừng già, em có chút không thoải mái, để em nghỉ ngơi chút được không?”

Anh thấp giọng, lạnh lùng hừ nói: “Ngoan ngoan ngủ.”

Lâm Dịch Xuyên ở bên cạnh cô nhắm mắt ngủ, An Noãn lại trắng đêm mất ngủ. Cô nắm chặt di động trong tay, luôn luôn chờ điện thoại, nhưng tiếng chuông từ đầu đến cuối cũng không vang lên.

Ngày hôm sau chuông báo thức vang lên, cô giật mình thức giấc toàn thân đỏ mồ hôi.

Lâm Dịch Xuyên cũng mơ mơ màng màng mở to mắt, cánh tay dài khoát lên trước ngực cô: “Ngủ tiếp một lát, chút nữa anh đưa em đến công ty.”

An Noãn dôi tay anh, cúi đầu nói: “Rừng già, anh ngủ thêm một chút, em còn phải đến công ty họp.”

Nhìn An Noãn xuống giường, Lâm Dịch Xuyên cũng ngồi dậy.

“Không phải kêu anh ngủ thêm một lát sao? Em tự đến công ty là được.”

“Anh thức làm bữa sáng cho em.”

Anh cũng xuống giường, ôm An Noãn đi vào phòng tắm. Lâm Dịch Xuyên làm bữa sáng cho cô, rồi cô ăn xong, lại đưa cô đến công ty.

Hôm nay, cuộc họp nhỏ này do An Noãn chủ trì, mọi người đều nhìn ra cô không yên lòng, không có tinh thần, báo sai vài số liệu, không chỉ có như thế, nói chuyện cũng không lưu loát, từ ngữ cũng loạn cả lên.

Phòng họp yên lặng, tiếng chuông di động của An Noãn đột nhiên vang lên thanh thúy, cả người cô run lên, nói ‘Thật có lỗi’, cầm di động ra khỏi phòng họp.

“Trương trợ lý, vì sao đêm qua anh không nghe điện thoại của tôi?”

Trương Húc có chút tức giận, lạnh lùng nói: “An tiểu thư, không phải tôi không nghe điện thoại của cô, mà tôi bận rộn cho đến bây giờ. Mạc tiên sinh nằm viện, miệng vết thương bị nhiễm trùng, sốt cao không lùi.”

Tim An Noãn co rút, cúi đầu hỏi: “Anh ta làm sao vậy?”

“Mạc tiên sinh lại dùng dao nhỏ tổn thương chính mình, lần này vết cắt rất sâu, mất máu quá nhiều, khiến cho sốt cao, hiện tại đang nằm viện. An tiểu thư, nếu cô còn có lương tâm, thì đến thăm anh ta.”

Trương Húc nói xong ngắt điện thoại, giống như còn đang tức giận.

Nội tâm An Noãn tranh đấu một ngày, sau khi tan tầm vẫn đi mua một bó hoa tươi. Đến bệnh viện, cô vẫn còn do dự. Lấy hết dũng khí, đi tới phòng bệnh của Mạc Trọng Huy, nhìn vào khung thủy tinh trên cửa, cô thấy Lý Hân Như.

Lý Hân Như ngồi ở trên giường, đưa lưng về phía môn. Một khắc kia, trong lòng An Noãn có loại cảm giác khác thường nói không nên lời. Có lẽ không nên tới đây, không nên có liên quan không rõ.

Giọng Trương Húc đột nhiên vang lên: “An tiểu thư, cô tới thăm Mạc tiên sinh sao? Sao không vào? Lý tiểu thư vừa nghe nói Mạc tiên sinh nằm viện, liền từ Hongkong chạy tới.”

Trương Húc tuyệt đối là cố ý nói cho cô nghe.

An Noãn cắn cắn môi, cúi đầu nói: “Tôi không đi vào quấy rầy, Trương trợ lý phiền anh giúp tôi đem hoa đưa cho Mạc tiên sinh.”

“Thật có lỗi, loại chuyện này này ta không thể làm được.”

Người ở bên trong đại khái nghe được tiếng động, đột nhiên cửa bị mở ra.

Lý Hân Như đứng ở cạnh cửa cười nói với An Noãn: “An Noãn, là chị sao, chị đến thăm Huy sao? Mau vào đi.”

An Noãn bị Lý Hân Như kéo vào trong. Ánh mắt Mạc Trọng Huy lơ đãng nhìn ngoài cửa sổ.

“Huy, anh xem ai đến đây, An tiểu thư thật là có lòng, mua hoa lan mà anh thích nhất.”

Tầm mắt Mạc Trọng Huy vẫn như cũ nhìn ngoài cửa sổ, trong khoảng thời gian ngắn trong phòng thực yên lặng, có thể nghe được rõ ràng từng tiếng tí tách.

Lý Hân Như ngượng ngùng cười cười với An Noãn, ngồi xuống giường vỗ nhẹ lên mặt anh: “Huy, An Noãn đến thăm anh.”

Mạc Trọng Huy vẫn thờ ơ.

An Noãn không nói gì, quay sang mỉm cười nói với Lý Hân Như: “Lý tiểu thư, không sao, tôi đi trước, mong Mạc tiên sinh sớm ngày bình phục.”

Lý Hân Như tiễn An Noãn ra cửa, cô thán khí oán giận: “Thật có lỗi, tính anh ấy là vậy, thấy ai đều không lễ phép, chỉ biết bản thân, An Noãn, hy vọng chị không tức giận.”

An Noãn cười lắc đầu.

“Chị đừng thấy anh lớn như vậy, một chút cũng không biết tự chăm sóc mình, luôn để bản thân phải nằm viện. May mắn bên cạnh anh ấy có Trương trợ lý chăm sóc, bằng không em thực lo lắng cho anh ấy.”

An Noãn nhin không được nói, “Trương Húc đúng là một trợ lý rất tốt.”

“Đúng vậy, cũng chỉ có Trương trợ lý mới dễ dàng tha thứ tính tình thối của Huy. Anh ấy sinh bệnh cũng không cho nói với người của Mạc gia, nếu em không gọi điện thoại cho Trương trợ lý, anh ấy cũng không nói cho em biết, chị nói xem người này quá đáng không, có chuyện gì đau đầu tự mình gánh vác. Đang êm đẹp lại tắm nước lạnh, để bản thân lạnh đến cảm mạo, phát sốt, thật giống như một đứa bé. Có đôi khi em thật muốn có thể mỗi ngày ở bên cạnh anh ấy, chăm sóc anh ấy, nhưng ở bên Hongkong, gia gia không cho, sức khỏe của gia gia cũng không tốt, một ngày cũng không muốn em rời khỏi.”

An Noãn cũng không biết nên an ủi cô ta thế nào, giờ phút này, tâm tình rất phức tạp.

“Trên thế giới này, nếu có thể vẹn toàn đôi bên thì tốt rồi, em thật hy vọng mình có thể phân thân, một cái chiếu cố gia gia, một cái ở bên cạnh Huy. An Noãn, em rất hâm mộ chị, không có người nhà, cũng ít đi phiền não, chỉ cần bồi bên cạnh người mình yêu là tốt rồi.”

An Noãn cười cười, không giải thích, đôi khi nhiều người yêu thương không phải là tốt.

Hai người chậm rãi ra cửa bệnh viện: “An Noãn, có thể em sẽ ở đây vài ngày, chăm sóc cho anh ấy. Có rảnh em gọi điện thoại cho chị, rủ chị đi dạo với em. Ở Bắc Kinh, em chỉ có một mình chị là bạn.”

An Noãn thần nhiên gật gật đầu.

“An Noãn, chị thật đúng là người tốt, nếu chúng ta sớm quen biết nhau, nhất định sẽ là bạn tốt.”

Nhìn nụ cười ngây thơ của Lý Hân Như, An Noãn chỉ cảm thấy ngực co rút đau đớn. Vị hôn thê của anh là một cô gái tốt đẹp, cũng giống như An Noãn trước kia, hoàn toàn toàn toàn một lòng với anh. Hai người có thể đến với nhau, có lẽ không phải do tình yêu mà là thời gian gặp gỡ nhau.

“An Noãn, em không tiễn chị nữa, anh ấy đã một ngày chưa ăn gì, em còn phải trở về lo cho anh ấy. Người này bề ngoài nhìn rất lợi hại, nhưng khi bệnh cũng giống như một đứa bé, luôn phải thúc đẩy ép buộc.”

Lý Hân Như bắt đầu dĩ nói xong, cùng An Noãn phát phát tay, xoay người đi vào trong.

--

An Noãn đứng ở bên ngoài chờ taxi, Trương Húc đột nhiên ngừng xe trước mặt cô, quay kính xe xuống, thân nhiên nói: “An tiểu thư, lên xe đi, tôi đưa cô về.”

“Không cần, tôi muốn đi một mình.”

Trương Húc nghe cô nói như vậy, cũng xuống xe.

“An tiểu thư, có vài câu nói, có lẽ cô không muốn nghe, nhưng tôi vẫn muốn nói với cô.”

An Noãn dừng bước.

“An tiểu thư, tôi cảm thấy có khi cô rất vô tình, rất tàn nhẫn. Cho tới bây giờ, tôi chưa thấy ai yêu một người giống như Mạc tiên sinh, cô có biết yêu như thế nào, mới có thể dùng phương thức tổn thương bản thân mình để quên nỗi đau trong tim? Nếu cô không còn thương Mạc tiên sinh, cô không nên trở về. Có lẽ cô không xuất hiện, tình yêu kia sẽ giữ ở trong lòng, mặc dù có khi đau đến tê tâm liệt phế, mặc dù anh ta vẫn sẽ tổn hại chính mình, nhưng không đến mức đau như vậy.”

An Noãn nhìn người quen thuộc trước mặt lại có chút xa lạ.

“An tiểu thư, nếu cô và Mạc tiên sinh đã không thể quay lại như trước, xin cô rời đi, hoàn toàn rời khỏi thế giới của anh ấy, về Luân Đôn với bạn trai của cô. Vị hôn thê của Mạc tiên sinh, Lý tiểu thư cô cũng biết, tâm địa cô ấy thiện lương, làm người khiêm tốn, khí chất cao quý, cùng Mạc tiên sinh ở bên cạnh nhau là môn đương hộ đối, nam tài nữ mạo, chúng tôi đều rất xem trọng bọn họ. Khó nhất có thể đáng quý là, cô ấy rất yêu Mạc tiên sinh, vừa nghe nói Mạc tiên sinh bệnh, vội vàng chạy tới đây. Tôi tin tưởng cứ như vậy, một ngày nào đó Mạc tiên sinh sẽ bị cảm động. Giống như năm đó lúc cô theo đuổi Mạc tiên sinh, anh ấy cũng bị cô từng chút từng chút làm cảm động.”

“Trương Húc, anh câm miệng!” An Noãn rống giận ngắt lời anh: “Tất cả mọi người có thể trách cứ tôi, nhục mạ tôi, nhưng anh không thể, chính mắt anh thấy từ đầu đến cuối chuyện của chúng tôi, không phải tất cả những người yêu nhau đều có kết cục hoàn mỹ. Tôi và Mạc Trọng Huy yêu nhau đã làm tổn thương rất nhiều người, ba sinh mạng vô tội, còn có một người phát điên đang ở bệnh viện, nếu chúng tôi còn đến với nhau có thể sẽ làm tổn thương càng nhiều người. Những chuyện này anh là người rõ ràng nhất, và lại anh là người mà anh ta tin tưởng nhất, vì sao không khuyên anh ta, không ra giải thích với anh ta, hết lần này đến lần khác lại muốn tác hợp chúng tôi, vô dụng, vô dụng thôi.”

Trương Húc hít sâu một hơi, thân nhiên nói: “Bởi vì mất đi cô, anh ấy sống còn khổ hơn cả chết.”

An Noãn dùng sức lau nước mắt.

“Tôi ở trong tù ba năm, anh ta một lần cũng không đến thăm tôi. Tôi ở Anh quốc bốn năm, anh ta cũng không tới tìm tôi một lần nào. Anh nói cho tôi biết, đây gọi là yêu sao?”

“Anh ấy đi tìm cô, cô sẽ trở về sao?”

An Noãn lớn tiếng rống: “Anh ta chưa thử qua, làm sao biết tôi sẽ không trở về?”

Trương Húc dừng một chút, giải thích nói: “Mạc lão gia tử bệnh nan y, lúc nào cũng có thể ra đi, bốn năm nay, Mạc tiên sinh trừ ngày giỗ của cha cô sẽ đến Giang thành bái tế ông, thời gian còn lại anh ta không rời khỏi Bắc Kinh.”

“Đúng vậy, Mạc lão gia tử rất quan trọng với anh ta, Lý Hân Như lại là người Mạc lão gia tử giúp anh ta chọn lựa, anh ta hẳn là ngoan ngoãn làm một tôn tử tốt, giống như tâm nguyện của Mạc lão gia tử.” An Noãn lạnh lùng nói xong, lập tức xoay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 108: Chương 97.1: An Noãn Bị Đánh

Một mình bồi hồi ở trên đường xa lạ, bỗng nhiên không muốn về khách sạn, không muốn về Thâm gia, đâu cũng không muốn đi, chỉ muốn một mình yên lặng.

Đã từng chờ đợi, cho đến thất vọng, cuối cùng tuyệt vọng. Hiện tại, Mạc Trọng Huy lại dùng cách này bức bách cô, làm cho cô không thờ nổi. Rất nhiều

năm trước kia, cô luôn hy vọng anh chết đi. Giờ nhìn anh nằm trên giường bệnh, dùng phương thức cực đoan tổn thương bản thân, cô lại thấy đau lòng.

Đã từng rất hận, cũng từng rất oán, thời gian trôi qua không phải đã tan thành mây khói sao? Cô hy vọng mọi người đều luôn tốt, luôn được hạnh phúc. Có lẽ Trương Húc nói rất đúng, cô không nên trở về, không nên trở về làm mất đi sự cân bằng.

Nhưng cũng không hối hận, bởi vì cô về tìm được người nhà, biết trên thế giới này còn có rất nhiều người yêu thương cô, không ai ngại mình được nhiều hạnh phúc.

Sắc trời bắt đầu tối, tiếng chuông di động trong túi xach vang lên.

Lấy di động ra nghe, giọng Lâm Dịch Xuyên nhanh chóng truyền tới: “Em đang ở đâu? Đến công ty không đón không thấy em.”

An Noãn ngẩng đầu thấy một cửa hàng bánh ngọt, vì thế thân nhiên nói: “Ồ bên ngoài mua bánh ngọt.”

Bên kia đầu khế thờ dài, oán giận nói: “Về sau có việc có thể gọi điện thoại trước cho anh không? Anh ở trước cửa công ty chờ em một giờ.”

“Lâm Dịch Xuyên, nếu em nói anh bỏ tất cả mọi việc ở Luân Đôn đến Bắc Kinh phát triển, anh có nguyện ý không?”

Lâm Dịch Xuyên không hiểu mắng cô: “Em phát điên cái gì? Đang ở đâu anh tới đón em.”

“Em rất nhanh sẽ về tới khách sạn, anh cũng về đó đi.”

Treo điện thoại, An Noãn thờ dài, trên thế giới này không có cách nào vẹn toàn đôi bên.

An Noãn và Lâm Dịch Xuyên hầu như đồng thời về tới khách sạn, Lâm Dịch Xuyên nhìn hai tay cô trống trơn, âm trầm hỏi: “Bánh ngọt đâu?”

“Bị anh mắng, không dám mua.”

Một câu của cô làm Lâm Dịch Xuyên nở nụ cười, bất đắc dĩ xoa xoa đầu cô cười nói: “Nếu em thật sự sợ anh thì tốt rồi.”

Trở về khách sạn, Lâm Dịch Xuyên vào bếp nấu cơm. Hứa Vĩ Thần cũng qua ăn ké. Tên này gần đây có một hạng mục lớn ở Hồng Kong, thời gian ở Bắc Kinh rất ít.

“Noãn, tôi đã yêu!”

An Noãn ngồi ở phòng khách xem TV, cô ngạc nhiên đến nuốt luôn hạt dưa chưa kịp cắn.

“Hứa Vĩ Thần, anh đừng làm tôi sợ được không? Sẽ chết người nha.”

Hứa Vĩ Thần ngồi xuống bên cạnh An Noãn, thập phần kích động nói: “Tôi cảm giác tôi thật sự đã yêu.”

An Noãn cười trêu ghẹo: “Không phải anh vẫn luôn yêu thầm tôi sao? Tôi cũng không đồng ý, vậy anh yêu đương với ai nha?”

“Ồ trên máy bay tôi gặp một cô gái, rất xinh đẹp, hơn nữa thuần khiết, tôi thật sự yêu cô ấy, làm sao bây giờ, tôi sắp điên rồi.”

An Noãn tức giận thối anh một ngụm: “Hứa Vĩ Thần, anh điên rồi, hơn nữa bệnh rất nguy kịch.”

Hứa Vĩ Thần vỗ lên đầu cô: “Noãn Noãn, tôi nói thật, lần đầu tiên tôi cảm thấy tim mình đập rất nhanh.”

“Cô gái kia tên gì? Nhà ở đâu? Làm ở công ty nào?”

Hứa Vĩ Thần lắc đầu.

“Cái gì cũng không biết, còn gọi yêu đương?”

“Tôi đối với cô ấy là nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu).”

“Anh có nói chuyện với cô ấy không?”

Hứa Vĩ Thần vẫn lắc đầu: “Tôi chào cô ấy, cô ấy giống như không nghe thấy, có lẽ cô ấy có việc gấp. Xuống máy bay tôi đi lấy hành lý, khi đi ra đã không thấy tăm hơi của cô ấy. Vẫn còn muốn đưa cô ấy một đoạn.”

An Noãn vỗ vai anh khuyên nhủ: “Hứa Vĩ Thần, trở lại đi ăn cơm, suốt ngày làm những chuyện không đâu ra đâu. Tuổi cũng không còn nhỏ, nên tìm cho mình một cô gái, bữa khác tôi giúp anh tìm một người trong công ty, JM cũng có rất nhiều mỹ nữ.”

Lâm Dịch Xuyên trong bếp kêu ăn cơm, An Noãn đi tới bàn ăn, Hứa Vĩ Thần vẫn còn đắm chìm trong ảo tưởng.

Trong lúc ăn cơm, Lâm Dịch Xuyên cũng phát hiện anh khác thường, nhin không được hỏi An Noãn: “Anh ta không sao chứ?”

An Noãn cười nói: “Có lẽ mùa xuân đến, anh ấy cần một cô gái.”

Lâm Dịch Xuyên nghiêm trang nói với An Noãn: “Anh về rồi, em vẫn nên ở phòng này, không cho phép ở phòng đối diện.”

An Noãn xi cười ra tiếng: “Cho anh ấy mười cái lá gan, anh ấy cũng không dám có ý gì với em.”

Hứa Vĩ Thần gõ lên đầu An Noãn nói: “An Noãn, tôi không thương cô, hiện tại trong lòng tôi chỉ có nữ thần của tôi, nhất định tôi sẽ tìm được cô ấy.”

Lâm Dịch Xuyên nhủ mảy, đánh anh ta một cái kêu rên: “Trước mặt tôi cậu cũng động thủ với cô ấy, cậu muốn chết.”

Hứa Vĩ Thần ăn thêm vài đĩa vội vàng nói: “Tôi quyết định đến công ty hàng không tra xét, có lẽ có thể tra được chút gì, dù sao khoang hạng nhất không phải người bình thường có thể ngồi.”

Sau khi Hứa Vĩ Thần chạy đi, An Noãn buồn bực: “Không phải anh ấy làm thật chứ?”

“Chuyện của cậu ta em đừng quan.”

--

Lâm Dịch Xuyên vội muốn ở lại giúp An Noãn cho đến khi hạng mục chấm dứt, kết quả tổng bộ gọi điện thoại tới, lâm thời có việc cần về gấp.

Anh đi quá nhanh, An Noãn cũng không kịp đưa anh ra sân bay. Khi Lâm Dịch Xuyên gọi điện thoại cho cô thì người đã ở sân bay.

“Rùng già, em đến sân bay còn kịp không?”

Lâm Dịch Xuyên cười nói: “Không cần tới, anh trở về xử lý chút chuyện, sau khi làm xong sẽ quay lại với em. Mấy ngày không có anh ở đây, buổi tối em về thăm gia ở, bồi ngoại công của em. Chờ anh quay lại, em có thể ở bên cạnh anh. Đến lúc đó ai cũng đừng mong giành em với anh.”

“Lần sau đưa Sớm theo, dẫn thằng bé đi gặp ngoại công của em.”

Lâm Dịch Xuyên cười nhẹ ra tiếng: “Không phải đưa anh đi gặp ngoại công của em trước sao?”

“Đến lúc đó cùng đi.”

“Là em nói nha, đến lúc đó đừng hối hận.”

“Rùng già, anh đi gấp như vậy, có phải có chuyện gì?”

“Yên tâm, không có chuyện gì anh xử lý không được, ngoan ngoãn chờ anh.”

Có những lời này của anh, An Noãn an tâm.

--

Lâm Dịch Xuyên đi mấy ngày nay, An Noãn thực nghe lời mỗi ngày về thăm gia, làm lão gia tử rất vui vẻ.

Hạng mục đồ thư quán sắp kết thúc, tất cả đều tiến hành rất thuận lợi, Hứa Vĩ Thần giúp cô không ít. Tên này đối với cô gái kia nhất kiến chung tình nên luôn để trong lòng, ở trước mặt An Noãn nói ra nhiều lần. Nhưng anh đi tra xét, cũng không tra ra điều gì.

An Noãn cười trêu chọc anh: “Hứa Vĩ Thần, tôi khuyên anh đừng đi tìm nữa, loại tình yêu này giữ lại chút cảm giác mộng lung mới là tốt đẹp, thực tra ra tất cả về cô ấy, có lẽ anh sẽ rất thất vọng.”

“Mặc kệ cô ấy như thế nào, tôi đều thích.”

“Vạn nhất là bị người ta bao dưỡng thì sao?”

Lời An Noãn còn chưa dứt đã bị Hứa Vĩ Thần không lưu tình gõ một cái lên trán, anh gõ đến trán cô ửng đỏ.

“Hứa Vĩ Thần, anh sao vậy? Xuống tay mạnh như vậy, đau chết mất.”

“Ai kêu cô làm bản nữ thần trong lòng tôi.”

An Noãn bĩu môi, lười quan tâm anh, người đàn ông này điên rồi.

--

Hôm nay cô đến thị chính phủ giao bản thảo, gặp thị trưởng đại nhân, thị trưởng đại nhân khúm núm trước mặt An Noãn, làm cho cô chịu không nổi.

“An tiểu thư, hạng mục này làm cô vất vả rồi, đêm nay nếu có thể tôi mời đoàn thiết kế của cô ăn một bữa cơm, cảm tạ các người.”

An Noãn khoát tay áo, uyển chuyển (uyển chuyển cực tuyệt): “Không được, lão gia tử đâu đang đợi, tôi phải về với ông.”

“Như vậy a, vậy bữa khác? Khi nào thì cô rảnh.”

“Luu thị trưởng, ông khách khí rồi, thật sự không cần.”

Luu thị trưởng không dám kiên trì nữa, thử hỏi cô: “An tiểu thư, cô có bạn trai chưa?”

An Noãn nhướn mày thản nhiên trả lời: “Có.”

“Thật tiếc nuối, con trai tôi mới từ nước Mĩ du học về, tôi còn muốn giới thiệu cho hai người biết nhau.”

An Noãn cong môi không nặng không nhẹ nói: “Tôi đã có bạn trai, hơn nữa tình cảm rất ổn định.”

“Vậy tôi chúc phúc An tiểu thư, bạn trai cô thật hạnh phúc.”

Ra khỏi thị chính phủ, An Noãn phát hiện bệnh viện Mạc Trọng Huy nằm ở kế bên. Ở ngoài cổng bệnh viện cô mua một giỏ trái cây, cũng không biết anh xuất viện chưa, cô chỉ đi thử thời vận.

Đến cửa phòng bệnh Mạc Trọng Huy, thấy Mạc Trọng Huy còn nằm ở trên giường bệnh, bên trong chỉ có Trương Húc. An Noãn gõ gõ cửa, Trương Húc tới mở cửa.

An Noãn lắp bắp kinh hãi: “An tiểu thư, là cô sao? Mau vào.”

An Noãn cười đi rồi đi vào, đem giỏ trái cây đặt một bên. Mạc Trọng Huy vẫn bộ dáng kia, hai mắt vô thần nhìn ngoài cửa sổ, sắc mặt tái nhợt.

Bỗng nhiên cô thật hoài niệm Mạc Trọng Huy của trước kia, một Mạc Trọng Huy thích tập thể hình, một Mạc Trọng Huy thích bơi lội, thích uống cà phê, uống rượu vang.

“An tiểu thư, cô khuyên Mạc tiên sinh ăn chút gì đi, đã nhiều ngày Mạc tiên sinh vẫn không chịu ăn gì. Mỗi ngày chỉ truyền dinh dưỡng vào người, khiến cho mọi người đều lo lắng.”

An Noãn nhíu nhíu mày hỏi: “Lý tiểu thư đâu?”

“Lý tiểu thư về Hong Kong, ngày mai quay lại, gia gia cô ấy cũng sinh bệnh nằm viện.”

An Noãn khẽ thở dài, cô gái kia cũng thực không đơn giản. Một bên là người nhà, một bên là người yêu. An Noãn ở bên giường ngồi xuống, trên bàn là chén cháo vẫn còn bốc khói.

Trương Húc vội vàng tìm lấy cốc rồi đi: “An tiểu thư, cô ngồi đây một lát, tôi đi ăn cơm.”

Phòng bệnh rộng lớn chỉ còn lại An Noãn và Mạc Trọng Huy. Không khí có chút xấu hổ.

Cô vỗ nhẹ vai anh: “Ngồi đây ăn chút gì.”

Mạc Trọng Huy thản nhiên liếc cô một cái nói: “Không đói bụng.”

“Không đói bụng cũng phải ăn.” An Noãn cương chế đỡ anh dậy. Mạc Trọng Huy gạt cô ra. Người đàn ông này đã mấy ngày không ăn gì, nhưng vẫn còn chút sức lực làm An Noãn thiếu chút nữa bị anh đẩy ngã xuống đất.

“Mạc Trọng Huy, nếu anh muốn thì chết đi cho xong hết mọi chuyện, anh như vậy nửa chết nửa sống cho ai xem? Nếu anh còn chút lương tâm, anh có nghĩ tới cảm giác những người bên cạnh anh hay không. Lý Hân Như, vị hôn thê của anh, gia gia cô ấy sinh bệnh nằm viện, cô phải về Hong Kong chăm sóc gia gia, vừa muốn ở lại Bắc Kinh chăm sóc anh, cô ấy chỉ là một cô gái mềm yếu, anh phải ở bên cạnh bởi cô ấy, mà không phải để cô ấy chăm sóc anh, anh thật không phải đàn ông?”

Mạc Trọng Huy thờ ơ, cứ nằm như vậy. An Noãn hít sâu, cố gắng kiềm chế lửa giận.

“Mạc Trọng Huy, anh đừng như vậy, anh nằm ở đây cũng không thay đổi được gì, chúng ta đều cố gắng sống cho tốt được không? Đừng làm cho những người quan tâm anh tổn thương nữa.”

Vẫn không nhúc nhích.

“Có muốn mời bác sĩ tâm lý cho anh không?”

“Mạc Trọng Huy, muốn như thế nào anh mới chịu ăn?”

“Anh không đói bụng.”

An Noãn sắp phát điên.

“Mạc Trọng Huy, tôi cầu xin anh, van xin anh được không? Vì tôi, anh ăn một chút được không?”

Mạc Trọng Huy nhướng mày, giãy dụa ngồi dậy. An Noãn đỡ anh ngồi dậy cầm chén đặt lên tay anh. Mạc Trọng Huy dùng muỗng đảo mấy cái, đến bên miệng vẫn không ăn: “Anh thật sự ăn không vô.”

“Mạc Trọng Huy, anh như vậy không được, bệnh kén ăn cũng là một loại bệnh, phải trị.”

An Noãn lấy chén trong tay anh, múc một muỗng đưa đến miệng anh. Ăn gần nửa chén, anh đột nhiên nôn ra, ói toàn bộ lên chén.

Một khắc kia, An Noãn cảm giác tim mình như bị kim đâm, cô thì có cuộc sống hạnh phúc, Mạc Trọng Huy lại biến thành như vậy.

“Thực xin lỗi, không phải anh không muốn ăn, mà thật sự ăn không vô.”

“Không sao, anh muốn ăn cái gì, tôi về nấu cho anh.”

Giọng An Noãn có chút nghẹn ngào, giúp anh đổi một cái chăn khác. Mạc Trọng Huy thích sạch sẽ, trước kia anh sinh bệnh ngay cả nằm viện cũng không chịu.

“Tôi gọt táo cho anh ăn có được không?”

An Noãn lấy trong giỏ lý ra một trái táo, rửa, gọt vỏ, cắt thành từng mảnh từng mảnh, đưa đến miệng Mạc Trọng Huy. Anh hé miệng ăn, hầu như cố gắng chịu đựng không ói ra.

“Mạc Trọng Huy, anh muốn ăn cái gì? Ngày mai đúng lúc tôi được nghỉ, tôi nấu xong mang tới cho anh.”

Anh nghĩ nghĩ trả lời: “Anh muốn ăn mì do em nấu, thêm hai cái trứng.”

Ngực An Noãn co rút đau lòng.

“Tốt, sáng mai tôi nấu mì xong sẽ mang tới cho anh.”

An Noãn ngồi với Mạc Trọng Huy thêm một chút, cho đến khi lão gia tử gọi điện thoại cho cô, kêu cô về nhà.

“Gần đây tôi ở Thâm gia, ngày ngày ngoại công đều nhắc tới anh kêu anh tới chơi cờ với ông, bởi vậy anh nhất định phải nhanh chóng hồi phục.”

An Noãn chuẩn bị đi, Mạc Trọng Huy đột nhiên dùng sức cầm tay cô.

“Làm sao vậy? Còn có việc sao?”

“Có thể để anh ôm em một chút?”

An Noãn giật mình, ngực co rút từng chút từng chút đau đớn.

“Mạc Trọng Huy --”

“Ôm một chút là tốt rồi.”

Nước mắt tràn mi, An Noãn giang hai tay dùng sức ôm anh.

Giọng anh khàn khàn ở bên cô nói: “An Noãn, anh yêu em, anh không muốn mất em.”

--

Trở lại Thâm gia, lão gia tử liền oán giận: “Tan tâm càng ngày càng trẻ, công việc còn quan trọng hơn ta.”

An Noãn vội vàng ôm cánh tay ông an ủi: “Hôm nay đã hoàn thành xong hạng mục, tạm thời có thể nghỉ ngơi vài ngày, cho nên cháu sẽ có thời gian ở bên cạnh ông.”

“Thật sự?” Lão nhân gia cao hứng hồng rồi: “Người trẻ tuổi cũng không thể nói nói không giữ lời nha, bắt đầu từ ngày mai, làm sao cũng không cho phép ra ngoài ở trong nhà với ta.”

“Tốt, làm sao cũng không đi, ở nhà bồi ông.”

An Noãn chợt nhớ tới chuyện đã đáp ứng với Mạc Trọng Huy: “Ngoại công, sáng mai có chút việc muốn đi ra ngoài một chuyến.”

Lão gia từ chối cô một ngượng: “Chỉ biết cháu không có tâm tư ở nhà với ta.”

“Sáng mai chỉ ra ngoài chốc lát, rất nhanh sẽ trở lại.”

Lão nhân gia e ầm nói xong: “Cháu cứ đi gặp bạn, dù sao ta cũng không vài năm sống, đến lúc đó cháu có muốn ở bên cạnh ta cũng không được.”

An Noãn đặc biệt dắc dĩ, ôm lão nhân làm nũng: “Ngoại công, ông nói lời này, có phải muốn đêm nay cháu không ngủ được?”

“Tốt lắm tốt lắm, nói đùa thôi, ngoại công vẫn luôn điều dưỡng sức khỏe, phải sống thêm vài năm, hiện tại ta rất sợ ta đi rồi, người khác sẽ khi dễ cháu.”

Cơm nước xong, An Noãn cùng lão gia từ đi bên ngoài tản bộ.

Tình cảnh như vậy quá mức quen thuộc, lão nhân gia nhìn không được nói: “Trước kia khi mẹ cháu còn ở nhà, luôn thích đi tản bộ với ta, ta cũng thích mang mẹ cháu đi khắp nơi, nghe người khác khen con gái của ta xinh đẹp đáng yêu. Nếu cha cháu không xuất hiện, không đem con gái của ta chạy mất, có lẽ mẹ cháu vẫn còn sống, đi tản bộ với ta bây giờ là hai mẹ con cháu.”

An Noãn gạt mình không hờn giận nói: “Ngoại công, ông không thể nói cha cháu như vậy.”

Lão nhân gia nín thở cúi đầu nói: “Ta vẫn không cách nào chấp nhận cha cháu, mặc dù cha cháu cũng không còn sống.”

An Noãn buông tay, tức giận một mình đi về phía trước. Lão gia từ ở phía sau hoàn toàn theo không kịp bước chân của cô.

“Đứa nhỏ, từ từ ta đi không được.”

An Noãn dừng chân ở rất xa xoay người nhìn ông: “Cháu không cho phép ông nói cha cháu như vậy, ông là người cháu yêu thương nhất trên thế giới này.”

Lão gia từ thỏa hiệp: “Được rồi, được rồi, không nói, cháu mau tới đây.”

An Noãn lúc này mới từng bước trở lại bên cạnh ông.

“Cha cháu thương cháu, ta không thương cháu sao? Cháu thật vô lương tâm.”

An Noãn kéo lão gia từ đi trở về. Một bên nhớ lại: “Cha rất thương cháu, rất yêu mẹ cháu, mẹ cháu rời khỏi hai mươi mấy năm, cha cũng không tìm một người nào khác. Ông vẫn rất cố gắng làm việc, vì muốn cháu có cuộc sống tốt. Ở trong lòng cháu, ông là người vĩ đại nhất, cũng là người cháu yêu nhất.”

Lão gia từ hừ một tiếng, có chút ganh tỵ. Có thể hiểu được, tình cảm hai mươi mấy năm không phải một sớm một chiều có thể thay thế được.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Chương 97.2

Sau khi dỗ lão gia từ ngủ, An Noãn lên mạng tìm hiểu về bệnh kén ăn và bệnh trầm cảm. Thấy những hình ảnh những bệnh nhân kén ăn, gầy trơ cả xương, An Noãn bị dọa đến phát khóc. Nằm ở trên giường, nhưng không sao ngủ được. Cô lại đứng lên tìm tòi rất nhiều sách dạy nấu ăn cho người bệnh, cẩn thận ghi chú lại.

Trước kia, Mạc Trọng Huy cũng ăn rất ít, nhưng anh rất thích vận động, nên rất khỏe mạnh, thân thể cũng cường tráng. Sáng sớm hôm sau, An Noãn đã xuống lầu, vào bếp nấu mì.

Đậu Nhã Quyên cũng đang ở trong bếp làm bữa sáng, thấy An Noãn đang bận việc, bà đi qua sùng nịch: “Nha đầu, đã đói bụng? Cháu muốn ăn cái gì, đi làm cho cháu.”

“Không, không phải cháu muốn ăn, một người bạn của cháu đang bệnh, đang nằm bệnh viện, anh ta muốn ăn mì, cháu muốn nấu cho anh ta.”

Đậu Nhã Quyên ái muội nhìn cô cười cười hỏi: “Nam hay nữ?”

“Chỉ là một người bạn bình thường, đừng hiểu lầm, không phải bạn trai.”

“Phải không? Không phải bạn trai, nhưng cũng không giống bạn bè bình thường, bằng không sao lại dụng tâm như vậy? Nói cho đi, là công tử nhà ai?”

“Đi, đi đừng đoán mò, chỉ là quan hệ đối tác.”

Đậu Nhã Nguyên cũng không trêu chọc cô nữa nói: “Còn rất sớm kêu tài xế đưa cháu đi. Giữa trưa về ăn cơm, đại cữu của cháu cũng về ăn cơm.”

An Noãn gật gật đầu, bỏ hộp mì đã nấu xong kêu lái xe đưa cô đến bệnh viện. Dọc theo đường đi cô luôn luôn thúc giục tài xế cho xe chạy nhanh chút, sợ mì bị nở ra.

Đến bệnh viện, An Noãn vội vàng xuống xe, giọng tài xế vang lên sau lưng cô: ‘Tiểu thư, tôi đợi cô ở đây’, An Noãn cũng không để ý tới.

Chạy đến cửa phòng bệnh của Mạc Trọng Huy, đang muốn đẩy cửa đi vào, lại nghe bên trong có người nói chuyện. An Noãn nhìn vào ô thủy tinh trên cửa thấy Lý Hân Như ở bên trong.

An Noãn giật mình cảm thấy hộp mì trong tay rất nóng gần như muốn phỏng tay cô. An Noãn ra khỏi bệnh viện, lấy di động gọi cho Trương Húc, Trương trợ lý rất nhanh đi ra.

“An tiểu thư, cô đã đến rồi.”

An Noãn thân nhiên cười cười: “Tôi vừa mới đi lên, thấy Lý Hân Như ở bên trong, tôi không tiện đi vào, anh giúp tôi đem mì lên, nói là anh mua.”

Trương Húc nhận hộp mì, trầm giọng nói: “An tiểu thư, nếu không như vậy, tôi đưa Lý tiểu thư rời khỏi, cô bồi Mạc tiên sinh chúc lát.”

“Không được, tôi sẽ không lên.”

“An tiểu thư, Mạc tiên sinh luôn ngóng trông cô, vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa. Nhưng không nghĩ tới Lý tiểu thư suốt đêm chạy lại đây.”

An Noãn ngắt lời anh: “Trương trợ lý, anh đi lên trước, mì đã sắp nguội.”

Trương Húc thật sâu thờ dài tiếc nuối nói: “Tôi đi lên trước, Lý tiểu thư vừa đi tôi sẽ gọi điện thoại cho cô, cô đến bồi Mạc tiên sinh được không?”

An Noãn tự giễu cười ra tiếng, trêu ghẹo nói: “Trương trợ lý, anh làm cho tôi có cảm giác tôi và Mạc Trọng Huy yêu đương vụng trộm, tôi sẽ không đến, nếu anh ta muốn ăn gì, anh gọi điện thoại cho tôi, tôi đưa lại đây.”

Trương Húc gật gật đầu, xoay người đi vào.

Lý Hân Như sáng sớm lại đây, nói gia gia cô đã xuất viện, cô sẽ ở Bắc Kinh bồi Mạc tiên sinh, cho anh đến khi xuất viện. Trương Húc đem mì lên, nói vừa mua bên ngoài, Lý Hân Như rất đơn thuần, hoàn toàn không nghĩ ngờ.

Mạc Trọng Huy ngồi ở trên giường bệnh, vẻ mặt đau thương. Anh ăn hơn nửa tô mì, ăn thêm một cái trứng, cũng cảm thấy không đủ.

Lý Hân Như nhìn rất cao hứng, kích động nói: “Huy, rốt cục anh cũng đã ăn, làm em lo muốn chết.”

Trương Húc lại nhìn khó chịu, nhin không được nói: “Mạc tiên sinh, ăn không vô cũng đừng cô gắng chống đỡ, ngày mai vẫn còn, muốn ăn gì đều được.”

Mạc Trọng Huy ngẩng đầu nhìn Trương Húc, Trương trợ lý thật lòng nói: “Thật sự, muốn ăn cái gì đều có thể, chỉ cần nói một tiếng sẽ đưa lại đây.”

--

An Noãn kêu tài xế về trước, muốn yên tĩnh một mình. Lại không nghĩ rằng mới vừa đi khỏi bệnh viện, liền đụng phải cha mẹ Mạc Trọng Huy.

Đường Tĩnh Vi - đã từng gặp, Mạc Bình Sơn - cô cũng đã gặp.

Đường Tĩnh Vi thấy cô thoáng kinh ngạc hỏi: “An tiểu thư, cô đến thăm con tôi?”

An Noãn lắc đầu: “Không phải, thân thể tôi không thoải mái, đến khám bác sĩ.”

“Như vậy a. Tôi còn nghĩ cô đến thăm Huy nhi. Đã lâu không gặp, cô đẹp hơn trước kia.”

“Cám ơn bác gái.”

An Noãn không dám nhìn Mạc Bình Sơn, nhưng ông vẫn mở miệng, ra lệnh cho Đường Tĩnh Vi: “Bà đi vào trước, tôi muốn nói vài câu với An tiểu thư.”

Đường Tĩnh Vi kéo kéo cánh tay ông, bị Mạc Bình Sơn liếc mắt nên đành im lặng.

Bà khách khí nói với An Noãn: “Tôi đi vào trước, An tiểu thư, bữa khác có rảnh mời cô uống cà phê.”

Sau khi Đường Tĩnh Vi đi, An Noãn cũng lườm trước Mạc Bình Sơn sẽ nhục nhã cô.

Quả nhiên, ông tức giận hừ nói: “An tiểu thư, cô có thể gạt được người khác, nhưng cô không lừa được tôi. Cô thấy Hân Như ở đây, bởi vậy biết khó mà lui? Hay biết Hân Như đang ở đây, cố ý đến phá hoại?”

“Tôi không hiểu ông đang nói cái gì.”

“An tiểu thư, tôi cho cô một trăm vạn cô không cần, xem ra khẩu vị của cô lớn hơn nữa. Như vậy đi, cô trực tiếp ra một cái giá, bao nhiêu cũng có thể, chỉ cần sau này cô đừng dây dưa với con tôi nữa.”

An Noãn trào phúng hừ một tiếng: “Mặc thù trưởng, ở trong mắt ông, có phải tiền là vạn năng? Lợi ích là trên hết phải không? So với con mình khỏe mạnh hạnh phúc còn quan trọng hơn? Nếu tôi thật muốn ở bên cạnh con ông, đừng nói một trăm vạn, cho dù ông cho tôi một trăm triệu, tôi cũng sẽ không rời khỏi anh ấy.”

“Cô! Khẩu khí rất lớn!”

“Tôi thật cảm thấy bị ai cho Mạc Trọng Huy, anh ta là một người hiểu thuận, anh ta hiểu thuận với gia gia. Nhưng là người nhà của anh ta, các người đã làm gì. Lấy hạnh phúc của anh ta làm lợi thế, làm lợi cho bản thân mình.”

‘Phách --’ một tiếng, Mạc Bình Sơn tát An Noãn một cái: “Cô nghĩ cô là ai? Cũng dám ở đây dạy dỗ tôi? Không cha không mẹ một dân chúng nhỏ nhoi một cô gái không gia giáo.”

An Noãn sờ sờ khoe miệng đang chảy máu, người đàn ông này dùng sức rất mạnh không chút nương tay, An Noãn làm sao chịu nổi.

“Cho dù tôi không cha không mẹ, cũng có gia giáo hơn so với ông. Là một cán bộ của quốc gia, tố chất của ông bất quá cũng chỉ như thế.”

An Noãn nói xong không cho ông cơ hội động thủ nữa, bỏ đi.

Đi đã rất xa, cô mới lấy gương ra xem, khoe miệng sưng thật to, không thể về nhà, nhận không này một cái tát.

Gọi điện thoại về Thẩm gia, nói giữa trưa không quay về ăn cơm, lão gia từ liền nổi giận: “Nha đầu kia, đêm qua đã đồng ý với ta sao lại đổi ý, đại cữu nhị cữu đều đã về, chính là muốn nhìn cháu một chút, hôm nay cháu không về, về sau cũng đừng về.”

“Ngoại công, cháu thật sự có chuyện quan trọng.”

“Đừng lấy cớ, thực chưa thấy qua nha đầu nào không hiểu chuyện như vậy, một câu về hay không về?”

“Không về.”

‘Phách --’ lão gia từ tức giận đến cắt đứt điện thoại. An Noãn bất đắc dĩ thở dài, cái dạng này làm sao cô có thể về.

Không lâu sau tiếng chuông di động lại vang lên, là Thẩm Diệc Minh gọi.

Giọng nhị cữu nhẹ nhàng dỗ cô: “Noãn, hôm nay nhị cữu chỉ có thời gian một buổi trưa, buổi tối phải lại phải ra nước ngoài, con trở về một chuyến, để nhị cữu gặp con được không?”

“Nhị cữu, cháu.....”

“Đang ở đâu, cữu đi đón con.”

An Noãn còn có thể nói gì.

“Cháu tự gọi xe về, cữu đừng tới đón.”

An Noãn tìm chỗ sửa soạn lại một chút, nhưng một bên mặt vẫn sưng to. Ngồi xe về, trên đường đi cô cố gắng tìm một lý do.

--

Đến nhà, lão gia từ còn ngồi ở sofa giả bộ tức giận, nghe Đậu Nhã Quyên gào lên: “Noãn Noãn, mặt của cháu làm sao vậy? Bị người đánh?”

Lão gia từ lập tức chạy qua, nâng mặt An Noãn lên xem xét: “Là ai động thủ với cháu? Ai?”

An Noãn bĩu môi, cười giải thích: “Ngoại công, chỉ là một hiểu lầm.”

“Cái gì hiểu lầm, đã sưng thành như vậy vẫn hiểu lầm, nói mau, là ai đánh. Thật là to gan, khi dễ đến trên đầu Thẩm gia.”

Thấy lão gia từ kích động, An Noãn vội vàng trấn an: “Thật là hiểu lầm, ngoại nghe cháu giải thích, không phải người đánh, là cháu bị té, không cần thận nên đụng vào tường.”

“Ta tuổi lớn, nhưng không hồ đồ, bị người đánh, hay bị va chạm, ta có thể phân không rõ sao.”

An Noãn không biết nên giải thích thế nào, liền phát hỏa rống lớn nói: “Nếu ngoại kiên trì là bị người đánh, ngoại tự đi thăm dò.”

“Cháu đứa nhỏ này!” Lão gia tử bị chọc tức.

Đậu Nhã Quyên vội vàng khuyên nhủ: “Lão gia tử, con biết cha rất lo lắng, nhưng Noãn Noãn sẽ không nói dối, nói té ngã chính là té ngã.”

Tiết Ngọc Lan cũng hoà giải: “Ăn com ăn com, mặt Noãn Noãn đã sung thành như vậy, khẳng định rất đau, cha cũng đừng tức giận nữa.”

Thẩm Diệc Minh vỗ nhẹ đầu An Noãn, ý bảo cô đi dỗ lão gia tử.

An Noãn đi qua thật cẩn thận kéo cánh tay lão gia tử: “Ngoại công, thực xin lỗi, làm cho ông lo lắng, về sau cháu sẽ đi đường cẩn thận. Chúng ta đi ăn com được không? Đã đói bụng.”

Lão gia tử tuy rằng còn tức giận, nhưng nghe cô nói đói bụng, liền đứng dậy đi đến nhà ăn.

“Ngoại công, dùng bữa.” An Noãn ân cần gấp thức ăn cho lão gia tử.

Lão gia tử thét lớn một tiếng.

“Ngoại công, ăn cá.”

“Ngoại công, ăn thịt.”

“Đủ!” Lão gia tử quát lớn, giọng cũng mềm nhũn: “Chính mình ăn nhiều một chút, ta kêu bác sĩ đến xem cho cháu, xem có cần uống thuốc hay không.”

“Không cần, đã không đau.” An Noãn sang sảng nói xong.

Lão gia tử than nhẹ một hơi: “Cháu không đau, trong lòng ngoại công đau.”

An Noãn cảm tính ôm lấy lão gia tử, có người yêu thương cảm giác thật tốt.

Một cái ôm của An Noãn, làm lão gia tử càng đau lòng, ôn nhu nói: “Noãn Noãn ngoan, ngoại công không bao giờ nổi giận với cháu nữa, cháu không muốn nói, ngoại công cũng không ép, cháu tự muốn thế nào cũng được.”

“Ngoại công, cháu thật muốn bồi ở bên cạnh ông.”

Lão gia tử cười cười, oán giận nói: “Cháu nói lời này, không lẽ cháu còn muốn rời đi. Nói cho cháu biết, trước khi ta vào quan tài, cháu đều ở lại Bắc Kinh cho ta. Cháu không muốn chia tay với bạn trai người Anh quốc kia, ngoại công không bức cháu, nhưng không cho phép đi Anh quốc cùng người đó.”

Cơm nước xong đại cữu đánh cờ với lão gia tử, An Noãn đánh cờ với nhị cữu, người một nhà hoà thuận vui vẻ. Hết hai ván cờ, đã đến giờ lão gia tử nghỉ trưa, sau khi An Noãn dỗ lão gia tử ngủ, bị Thẩm Diệc Minh gọi vào thư phòng.

“Vừa rồi, ở trước mặt lão gia tử không dám nói, ở trước mặt cữu sẽ không giấu diếm chứ.”

An Noãn bĩu môi: “Cữu có thể không hỏi hay không, cũng đừng tra, thật là hiểu lầm.”

Thẩm Diệc Minh thở dài, bất đắc dĩ nói: “Con bị người ta khi dễ thành như vậy, sao cữu có thể thờ ơ.”

“Được rồi, cháu nói cho cữu sự tình là như vậy, cháu đang đi trên đường đột nhiên có người tiến lên liền tát cháu một cái, kết quả cô ta nhận làm người, xem cháu như một tiểu tam.”

Thẩm Diệc Minh bị chọc nộ nụ cười: “Đứa nhỏ này, thực không làm cho người ta bớt lo. Lần này cữu không truy cứu, nhưng nếu có lần sau, cữu không dễ dàng bỏ qua.”

Thẩm Diệc Minh nói chuyện với An Noãn một lát, liền đến sân bay ra nước ngoài. Có khi An Noãn thật đau lòng cho ông, thời gian ở Bắc Kinh rất ít, mỗi ngày đều bay tới bay lui khắp nơi, ngay cả thời gian ở với người nhà cũng không có.

--

Chiều tối, An Noãn nhận được điện thoại của Trương Húc.

“An tiểu thư, sáng nay Mạc tiên sinh ăn hết mì cô đưa tới, buổi tối Mạc tiên sinh muốn ăn cháo hoa, không biết cô có thể giúp nấu một ít.”

An Noãn bắt đầu do dự.

“An tiểu thư, nếu cho dù cô không có thời gian cũng xin giúp, cơm trưa Mạc tiên sinh không ăn, có lẽ cơm chiều cũng không nuốt trôi.”

An Noãn không đành lòng, cúi đầu nói: “Tôi nấu xong sẽ đưa đến, khi tôi đến sẽ gọi điện thoại cho anh, anh xuống dưới lấy.”

“An tiểu thư cứ đi lên, đêm nay Lý tiểu thư đã về Mạc gia bồi lão gia tử.”

Gác điện thoại, An Noãn thực cảm thấy mình giống như đang yêu đương vụng trộm. Đi vào bếp nấu cháo, lại đụng Đậu Nhã Quyên.

“Noãn Noãn, lại tự nấu cháo tình yêu cho ai? Cháu không nói với dì, dì kêu đại cữu cháu đi thăm dò, cũng không thể không biết.”

An Noãn bĩu môi oán giận: “Dì, dì đừng trêu chọc cháu, thật sự chỉ là một người bạn bình thường.”

“Tốt lắm tốt lắm, không đùa với cháu nữa, toàn tâm nấu của cháo tình yêu đi.”

An Noãn nấu xong cháo kêu tài xế đưa cô đến bệnh viện, trên đường đi cô đều ở thỉnh cầu lái xe: “Nếu ngoại công hỏi đến, anh đừng nói gì.”

“Tiểu thư, cô yên tâm đi, tôi cam đoan giữ bí mật cho cô.”

Đến bệnh viện, An Noãn vẫn gọi điện thoại cho Trương Húc, kêu anh xuống lấy. Nhưng Trương Húc nói anh ta không ở bệnh viện, đến công ty bàn bạc sự, kêu cô đi lên, chỉ có một mình Mạc Trọng Huy ở phòng bệnh.

An Noãn đến phòng bệnh, phòng bệnh trống trải chỉ có một mình Mạc Trọng Huy ngồi ở trên giường, ánh mắt còn đang nhìn ra bên ngoài. Thấy An Noãn đi vào, anh kéo kéo khóe miệng, trên mặt khó nén ý cười.

“Vị hôn thê của anh đâu sao để một mình anh ở đây.”

Mạc Trọng Huy không chút để ý trả lời: “Anh kêu cô ấy về Mạc gia bồi gia gia.”

An Noãn hộp cháo mở ra múc ra chén đưa cho anh.

Mạc Trọng Huy giờ giờ tay lên: “Tay rất đau, hai ngày nay đều bị kim chọc, vừa chua xót lại sưng.”

An Noãn nhượng mắt, ngồi xuống đút anh.

“Nghe nói giữa trưa anh không ăn.”

Mạc Trọng Huy thần nhiên ‘Ừ’ một tiếng: “Bọn họ không biết nấu, rất khó ăn.”

“Vậy anh cố gắng bồi dưỡng thân thể, sớm xuất viện, tự mình nấu, thích cái gì tự mình làm.”

“Anh thích em làm.”

An Noãn thét lớn một tiếng: “Tôi còn có công việc, không muốn làm bảo mẫu cho người ta.”

“Mạc Trọng Huy, nghe nói anh bị trầm cảm, lại mắc chứng kén ăn.”

Anh trầm giọng nói: “Không có.”

“Còn nói sạo! Mạc Trọng Huy, tôi càng ngày càng khinh thường anh.”

Ánh mắt anh trầm xuống.

“Tôi thích Mạc Trọng Huy của trước kia, có bả vai to lớn, có thể để người ta dựa vào. Tôi thích nhìn anh bơi lội trong hồ bơi, rất tuần tú. Tôi còn thích nhìn anh tập thể hình, rất đàn ông. Mạc Trọng Huy, khi nào thì anh mới trở lại làm chính anh.”

Anh giật mình cúi đầu hỏi: “Anh trở lại như ngày xưa, em cũng sẽ như vậy sao?”

An Noãn cắn cắn môi, không nói.

“Mạc Trọng Huy, Lý Hân Như xinh đẹp lại thuần khiết, tâm địa còn rất thiện lương, anh thật sự một chút cũng không thích cô ấy sao?”

Mạc Trọng Huy từ từ mở miệng, ánh mắt có chút phiêu miểu: “Trái tim anh không đủ lớn để có thể chứa thêm một người nữa.”

Bất tri bất giác, Mạc Trọng Huy ăn hết một chén cháo, đây là bệnh kén ăn chứng sao? Thấy thế nào cũng không giống a.

“Ngày mai tôi không tới, anh cũng phải đúng giờ ăn cơm.”

“Vì sao?” Về mặt anh có chút thất vọng, còn có chút chờ mong.

“Lý Hân Như ở đây, tôi không tiện tới, hơn nữa tôi còn phải làm việc, còn muốn bồi người nhà, không thời gian chiếu cố anh. Hơn nữa, tôi cũng không là gì của anh, chiếu cố anh như vậy không hợp tình lý, để làm cho người ta hiểu lầm.”

Đầu Mạc Trọng Huy cúi thấp xuống.

“Anh đừng như vậy, anh như vậy làm cho tôi rất khó xử. Mạc Trọng Huy, tôi hy vọng anh nhanh chóng khỏe lại, có một cuộc sống tốt, vui vẻ làm việc, tình yêu không phải là tất cả, anh còn rất nhiều chuyện phải làm.”

Mạc Trọng Huy cúi đầu nói: “Không có em, anh làm gì cũng không có ý nghĩa.”

An Noãn dùng sức vỗ lên đầu mình phiền não nói: “Anh muốn bức chết tôi sao? Anh không thể thấy tôi thiện lương thì khi dễ tôi, tôi cũng có thể nhẫn tâm mặc kệ anh.”

Mạc Trọng Huy mím môi bình thản nói: “Tốt, ngày mai em có đến hay không, anh cũng sẽ đứng giờ ăn cơm.”

“Đây mới là Mạc Trọng Huy mà tôi biết. Anh nhất định phải luôn sống tốt.”

--

Sáng sớm, Lý Hân Như ở Mạc gia nấu mì cho Mạc Trọng Huy, sáng hôm qua thấy anh ăn mì ăn rất ngon, hôm nay cô muốn tự mình nấu cho anh, cũng học ở mặt trên bỏ thêm hai cái trứng.

Đại tiểu thư cho tới bây giờ cũng chưa xuống bếp, theo trên mạng mà làm, lúc bắt đầu tay chân lóng cọng, ngón trở bị phỏng đã tê rần, không có cảm giác. Nhưng cô không quan tâm, chỉ cần nghĩ đến Mạc Trọng Huy ăn mì do cô nấu, trong lòng vui rạo rức.

Đường Tĩnh Vi rời giường, thấy trong bếp có động tĩnh, đi vào thấy Lý Hân Như, trong lòng bà thở dài một hơi. Đứa nhỏ này, được người nhà cưng chiều, vì Huy nhi thay đổi không ít, hoàn toàn không có tính đại tiểu thư, luôn luôn thỏa hiệp.

Lý Hân Như bỏ mì vô hộp, kêu tài xế của Mạc gia đưa cô đến bệnh viện.

Đẩy cửa phòng bệnh đi vào, Mạc Trọng Huy đã rửa mặt xong. Hôm nay tinh thần cũng rất tốt, đã xuống giường đi lại.

“Huy, em nấu mì cho anh, mau tới đây nếm thử.”

Mạc Trọng Huy lạnh nhạt trả lời: “Anh không có khẩu vị, không muốn ăn.”

Lý Hân Như sợ run cổ gồng nở nụ cười, cầm mì đi đến trước mặt anh, cười nói: “Em tự nấu, lần đầu tiên nấu, anh nếm thử được không?”

Mạc Trọng Huy phiền não lặp lại một lần: “Không muốn ăn.”

“Anh nếm thử thôi, ăn mấy miếng được không? Nhìn xem, thật sự rất thơm.”

Cô đem mì đưa tới trước mặt anh, Mạc Trọng Huy không kiên nhẫn lấy tay phất một cái, chén mì xuống đất, mì và nước văng tung tóe.

Nước nứt trong suốt của cô chảy ra, cô dùng sức lau đi.

“Thật có lỗi, không phải anh cố ý.” Mạc Trọng Huy trầm thấp nói.

“Không sao, là em không tốt, em không nên bức anh.”

Trương Húc ở một bên nhìn, trong lòng thở dài một hơi. Cũng là mì, nhưng không phải cùng người nấu, không giống nhau nên kết quả sẽ là như vậy.

“Anh muốn ăn cái gì, em đi mua cho anh.”

Mạc Trọng Huy hít sâu một hơi, nhìn thẳng mắt cô: “Cái gì anh cũng không muốn ăn, hôm nay anh chuẩn bị xuất viện, không cần người chiếu cố, em về Hong Kong đi.”

Lý Hân Như khóc nói: “Vì sao lần nào anh cũng đuổi em đi, em là hôn thê của anh, em chỉ muốn ở bên cạnh anh khi anh cần. Em yêu anh như vậy, anh không hiểu sao?”

“Thực xin lỗi!”

“Thực xin lỗi có ích lợi gì, anh cũng nhìn thấy mặt tốt của em, thử đón nhận em. Em thấy anh ngày hôm qua ăn mì rất ngon, sáng sớm hôm nay cũng muốn nấu cho anh, làm đến tay cũng bị phỏng, em làm nhiều chuyện vì anh, một chút anh cũng không cảm động sao?”

Mạc Trọng Huy vẫn câu kia: “Thực xin lỗi”.

“Mạc Trọng Huy, em chán ghét anh, cho tới bây giờ chưa có ai khi dễ em như vậy!”

Lý Hân Như khóc chạy đi. Đại tiểu thư từ nhỏ được người nhà nâng trên lòng bàn tay, chưa từng chịu quá khuất nhục như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Chương 98.1: Nói, Em Yêu Anh

Sau khi Lý Hân Như rời khỏi, Trương Húc liền dọn dẹp phòng bệnh, nghĩ lại Lý tiểu thư cũng rất đáng thương, cô ấy sinh ra đã là thiên kim tiểu thư trong hào môn, nhưng lại luôn nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, Lý tiểu thư rất xinh đẹp, gia giáo tốt, bồi cảnh tốt, nếu đổi lại là một người đàn ông bình thường khác, sẽ đem cô nâng niu trong lòng bàn tay. Trên thế giới này, chắc có lẽ cũng chỉ có Mạc tiên sinh đối với cô ấy như vậy. Tình yêu có khi thực kỳ diệu.

Dọn dẹp xong, Trương Húc đi đến bên cạnh Mạc Trọng Huy cúi đầu hỏi: “Mạc tiên sinh, bữa sáng có muốn ăn chút gì? Nếu không tôi gọi điện thoại cho An tiểu thư, nói cô ấy làm xong đưa đến đây.”

Mạc Trọng Huy lắc lắc đầu: “Không cần, về sau cũng không cần làm phiền cô ấy nữa, cậu đi làm thủ tục xuất viện cho tôi.”

Trương Húc cau mày nói: “Mạc tiên sinh, thân thể anh còn chưa hoàn toàn bình phục, không thể ra viện.”

“Yên tâm đi, đã không có gì trở ngại, cứ theo tôi nói đi làm.”

Trương Húc mím môi, nhưng cũng không dám làm trái ý anh. Ra khỏi phòng bệnh, anh nghĩ nghĩ vẫn gọi điện thoại cho An Noãn. Cô đang ở bên cạnh tán gẫu với lão gia tử, tiếng chuông di động du dương vang lên.

Lão gia tử không hề giận nhú nhú mày, trước khi cô nghe điện thoại trầm giọng ra lệnh: “Làm sao cũng không cho phép đi.”

An Noãn bĩu môi nghe điện thoại.

“An tiểu thư, cô có thể tới đây một chuyến không, Mạc tiên sinh kiên trì muốn xuất viện, nhưng bác sĩ đề nghị ở lại tĩnh dưỡng vài ngày, miệng vết thương vẫn chưa hoàn toàn tốt.”

An Noãn theo bản năng nhú mày.

“An tiểu thư, phiền cô tới đây khuyên nhủ anh ta, chỉ có cô nói anh ta mới nghe.”

An Noãn nhìn mắt sắc mặt lão gia tử không tốt cự tuyệt: “Trương trợ lý, Mạc Trọng Huy không phải là đứa trẻ, thân thể của mình anh ta rất rõ ràng, về sau xin anh đừng gọi điện thoại cho tôi nữa, tôi bề bộn nhiều việc.”

Treo điện thoại, sắc mặt lão gia tử chuyển tốt, ôn nhu hỏi: “Người cháu vừa nói là đứa nhỏ của Mạc gia nhỏ? Cậu ta làm sao?”

An Noãn không chút để ý trả lời: “Anh ta sinh bệnh nằm viện, hiện tại nào muốn xuất viện.”

“Muốn xuất viện gọi điện thoại cho cháu làm gì?” Lão nhân gia ý vị thâm trường cười nói: “Noãn, gia gia biết Huy tử từ nhỏ đến lớn, trước kia gia gia của Huy tử là cấp dưới của ta, Mạc lão nhân đặc biệt rất thương đứa cháu nội bảo bối này, thường xuyên mang theo bên người. Huy tử từ nhỏ đã không giống với những đứa bé khác, thẳng bé rất im lặng, bạn bè cũng không nhiều. Hiện tại, đứa nhỏ này ở Bắc Kinh cũng rất giỏi, ôn trọng lại có năng lực, trên sự nghiệp Huy tử có thể thành công như thế, đều là dựa vào chính mình phấn đấu.”

“Ngoại công, ông muốn nói cái gì?” An Noãn cau mày ngắt lời ông.

Lão gia tử cầm tay cô thăm thía nói: “Ngoại công chỉ còn lại có tâm nguyện duy nhất, ta hy vọng tìm cho cháu một người đàn ông đáng tin cậy, như vậy cho dù ngày nào đó ta chết đi cũng có thể nhắm mắt. Ta thấy Huy tử rất tốt, hiểu rõ, nhưng quan trọng nhất là ngoại công thấy được đứa nhỏ kia đối với cháu rất chân tình, ở cái xã hội phù hoa này đây là điều đáng quý, ngoại công hy vọng cháu có thể suy nghĩ một chút.”

An Noãn rút tay ra tức giận nói thầm: “Ngoại công, cháu đã nói rất nhiều lần, cháu đã có bạn trai.”

Cũng giống mọi lần nói tới đề tài này, mặt lão gia tử đều biến sắc.

Lão nhân gia trầm mặt, rất là nghiêm túc nói: “Nếu cháu nói là người đàn ông Anh quốc kia, ta kiên quyết không đồng ý, trừ phi anh ta nguyện ý vì cháu tới Trung Quốc phát triển, nếu không cháu đừng mơ tưởng gả ra nước ngoài.”

“Ngoại công.....”

Lão gia từ xua tay: “Chuyện này đến đây chấm dứt, về sau không cho phép ở trước mặt ta nói về người Anh quốc kia.”

“Ngoại công, ông không thể không phân rõ phải trái, ngay cả mặt anh ấy ông cũng chưa gặp qua, sao có thể phủ định anh ấy.”

Lão gia từ kêu rên: “Ta phủ định không phải là người, cho dù là người khác có năng lực hôn như thế, ta cũng không thể gả cháu ra nước ngoài xa xôi. Thật vất vả mới tìm được cháu trở về, nếu còn mất đi cháu, không bằng trực tiếp lấy dao giết chết ta.”

An Noãn trong lòng không tiếng động thờ dài, rất là bất đắc dĩ. Ôm lấy cánh tay lão gia từ, tiếng chuông di động lại vang lên, lần này là Lý Hân Như gọi tới.

An Noãn nghe điện thoại, bên kia đầu tiếng khóc truyền đến: “An Noãn, chị có thể tới đây với em không, em rất bất lực, rất khổ sở.”

An Noãn nhìn về phía lão gia từ, lão gia từ khó được hào phóng, cười vỗ vỗ tay cô: “Nếu thực sự phải đi thì cứ đi, trở về sớm một chút.”

--

An Noãn tới quán cà phê, bày trí trong quán có chút quen thuộc, An Noãn không kịp nhớ ra, đã thấy Lý Hân Như gục đầu lên bàn khóc không coi ai ra gì, tiếng khóc rất thê thảm, làm cho mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt đồng tình. An Noãn dùng sức đè mi tâm, bước chân nặng nề đi qua, ngồi xuống đối diện.

Lý Hân Như cầm tay cô nghẹn ngào: “An Noãn, em rất khổ sở, anh ấy một chút cũng không thích em, nhưng em rất thích anh ấy.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Hân Như vừa lau nước mắt vừa đáng thương nói: “Sáng nay, em tự mình xuống bếp nấu cho anh ấy tô mì, vốn muốn làm cho anh ấy kinh hỉ, lớn như vậy vẫn lần đầu tiên xuống bếp, kết quả khi em mang đến bệnh viện, một miếng anh ấy cũng không ăn, trực tiếp làm đổ. Chị nói có phải là anh ấy không thương em, một chút cũng không yêu em.”

Trong khoảng thời gian ngắn An Noãn không nghĩ ra được câu gì để an ủi cô ta.

“Em và anh ấy đến với nhau hoàn toàn do người nhà anh ấy tác hợp. Hai năm trước em đến Bắc Kinh du ngoạn, ở trên đường gặp một lão gia gia phát bệnh, em đưa ông ấy đến bệnh viện. Ấn tượng đầu tiên của lão nhân gia đối với em rất tốt, ở bệnh viện ông nói muốn giới thiệu cháu của ông cho em biết. Ban đầu em cho là ông nói đùa, đến khi cháu ông tới bệnh viện, lần đầu tiên em thấy anh ấy liền bị mê hoặc. Em chưa từng gặp qua một người đàn ông đẹp trai như thế, sống hai mươi mấy năm, lần đầu tiên có cảm giác tim đập thành thịch, em cũng không tin có chuyện nhất kiến chung tình, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy liền yêu thật sâu.”

Nội tâm An Noãn rất xúc động. Loại cảm giác này cô rất rõ ràng, rất nhiều năm trước, cô cũng như vậy đối với anh nhất kiến chung tình, không chút nào khoa trương, lần đầu tiên gặp đã yêu. Tình yêu thực huyền diệu, có người lần đầu tiên gặp mặt, giống như sống mấy chục năm cũng chỉ vì chờ anh xuất hiện. Vì loại cảm giác này, thậm chí có thể liều lĩnh.

“Ban đầu, người nhà của em cũng không đồng ý, gia gia luyến tiếc gả em đến Bắc Kinh, hy vọng em ở bên cạnh ông. Nhưng em quật cường, nhận định anh ấy, đời này chỉ muốn gả cho anh ấy. Gia gia không có biện pháp nên đồng ý. Nhưng anh ấy không muốn kết giao với em, vô luận em theo đuổi anh ấy ra sao, vô luận gia gia anh ấy ép buộc như thế nào, anh ấy cũng không chịu đến với em.”

Lý Hân Như càng nói càng thương tâm, dùng sức lau nước mắt.

“Vi anh ấy, hầu như cuối tuần nào em cũng từ Hongkong bay đến Bắc Kinh, cho dù đến Bắc Kinh chỉ liếc nhìn anh ấy một cái, đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nội tâm thực thỏa mãn. Lão thiên gia có lẽ bị em làm cảm động, trước đây không lâu anh ấy đột nhiên đồng ý kết giao với em, thậm chí còn tổ chức lễ đính hôn, này hạnh phúc tới rất đột nhiên, em thật sự nghĩ mình đang nằm mơ. Cho đến khi anh ấy đeo nhẫn vào tay em, em mới tin đây là sự thật.”

“Mấy ngày nay, em thật sự rất hạnh phúc thật vui vẻ, em hận không thể mỗi ngày ở Bắc Kinh, mỗi ngày đều ở bên cạnh anh ấy, có thể nhìn thấy anh ấy. Lòng người chính là như vậy, vĩnh viễn đều không biết thỏa mãn, đã được như nguyện ước cùng anh ấy đính hôn, em lại hy vọng anh ấy có thể yêu em nhiều thêm một ít, bắt đầu lo được lo mất, làm chuyện gì đó cũng tính toán chi li. Nhưng có lẽ tính cách em không tốt, anh ấy bắt đầu bị em làm phiền. An Noãn, tính cách của em có phải làm cho người ta ghét không?”

An Noãn dùng sức lắc đầu, có chút cảm tính nói: “Không, cô tốt lắm, cô rất thiện lương, rất đẹp tốt, sớm muộn gì anh ta cũng hiểu, cho anh ta chút thời gian, anh ta nhất định sẽ nhìn thấy điểm tốt của cô, yêu cô, quý trọng cô.”

“Cám ơn chị, đem những lời trong lòng nói ra, em thấy dễ chịu hơn. An Noãn, thật sự cảm ơn chị. Từ nhỏ em đã không có bạn, gia gia chưa bao giờ cho phép em kết giao với người khác, ông sợ mọi người vì tiền mới tiếp cận em. Bởi vậy, em rất cô đơn. Cám ơn chị, chị là người bạn đầu tiên của em.”

An Noãn có chút không được tự nhiên, thì ra kẻ có tiền cũng có phiền não của mình, thậm chí so với người thường phiền não càng nhiều.

“An Noãn, chị đi dạo phố với em đi, mỗi lần tâm tình em không tốt liền thích shopping, em còn thích tiêu tiền của anh ấy, mỗi lần tiêu tiền của anh ấy, em

sẽ cảm thấy em là của anh ấy, danh chính ngôn thuận là vị hôn thê của anh ấy.”

Lý Hân Như nói xong tính tiền, kéo An Noãn đến thang máy.

“An Noãn, chị biết không, toàn bộ trung tâm thương mại đều là của anh ấy, quán cà phê vừa rồi cũng là của anh ấy, anh ấy thích uống cà phê, quán cà phê kia anh ấy tự mình quản lý. Lúc em chưa đến với anh ấy, mỗi lần đến Bắc Kinh, không có nơi để đi, em sẽ đến quán cà phê này, bởi vì có khi có thể ở đây nhìn thấy anh ấy. Anh ấy và em rất giống nhau, đều là người cô độc, không có bạn bè, có đôi mắt anh ấy lạnh như băng, em rất hy vọng mình có thể làm tan sự lạnh lẽo của anh ấy, để anh ấy không còn cô đơn.”

Mạc Trọng Huy thật hạnh phúc khi được một người yêu mình đến thế.

Lý Hân Như kéo An Noãn đi vào trong tất cả cửa hàng, phàm là thích món gì, không cần xem giá, trực tiếp cầm về mua, lúc đầu An Noãn còn cho cô ý kiến, nhưng sau đó chỉ đưa thẻ viết địa chỉ. Không bao lâu mấy trăm vạn đã không còn, An Noãn có chút đau lòng.

Cho dù cô liêu mạng làm việc một năm, lương cũng không nhiều như vậy. Có một số người thậm chí phấn đấu cả đời, cũng kiếm không được nhiều như vậy. Có người nói phú bất quá tam, An Noãn lại cảm thấy có tiền càng ngày càng có tiền, Lý Hân Như là thiên kim của thủ phủ Hồng Kong, cùng cô ấy môn đương hộ đối chỉ có loại người như Mạc Trọng Huy, cường cường liên hợp, phú càng thêm phú.

“An Noãn, em muốn mua cho anh ấy hai cái áo somi, em thấy anh ấy vẫn thường chỉ mặc một cái áo somi màu lam nhạt, cũng gần bạc màu. Về phương diện quần áo anh ấy một chút cũng không chú ý.”

Tuy Lý Hân Như tức giận anh nhưng vẫn nhớ thương anh. Loại tình yêu thuần túy này làm cho An Noãn hâm mộ.

Lý Hân Như kéo An Noãn vào một cửa hàng quần áo nam: “An Noãn, chị biết không, em rất thích anh ấy, em cũng quen biết vài người đàn ông, cũng có tiền, nhưng luôn tỏ ra mình giàu có, quần áo đều đặt từ Paris, ngay cả nút áo somi cũng phải riêng biệt, khâu bảo thạch, người như thế em rất ghét, cảm giác như đem cả tài sản của mình đều mặc ở trên người.”

Điểm ấy An Noãn thật ra không đồng ý, mỗi người đều có quan điểm riêng của mình, Lâm Dịch Xuyên cũng thích mặc quần áo đặt riêng, không phải vì muốn khoe của, anh nói trắng ra thoải mái vừa người.

“An Noãn, chị xem giúp em, cho tới bây giờ em chưa từng mua quần áo cho đàn ông, em không biết anh ấy mặc cái nào tốt.”

An Noãn đi một vòng trong tiệm, tầm mắt dừng lại trong góc đang treo một cái áo somi màu đen, tưởng tượng nếu Mạc Trọng Huy mặc vào, nhất định sẽ rất đẹp.

Người bán hàng cười nói: “Vị tiểu thư này thực tin mắt, áo somi này số lượng có hạn, toàn bộ Bắc Kinh cũng chỉ có hai cái, thật đáng tiếc bộ này đã có người đặt trước.”

Con người chính là như vậy, càng là không chiếm được càng phải trăm phương nghìn kế đoạt được.

Lý Hân Như nghiêm trang nói: “Tôi trả giá gấp hai, cô bán cho tôi được không?”

Người bán hàng do dự một chút, lập tức cười nói: “Như vậy đi, tôi giúp cô gọi điện thoại hỏi một chút, xem vị khách hàng sáng nay có đồng ý nhường lại hay không.”

Cô ta nói xong chạy đi gọi điện thoại, có thể bán gấp hai lần tiền, ngọc tử mới không đồng ý. Huống hồ quần áo trong cửa hàng này, giá rất đắt.

Người bán hàng cùng đối phương trao đổi xong gác điện thoại, ngại ngần nói: “Thật ngượng ngùng, vị khách hàng sáng nay không chịu nhường lại, cô ấy đang ở gần đây, sẽ lập tức tới lấy quần áo, nếu không các người tự thương lượng?”

“Hân Như, quên đi, một cái áo somi mà thôi, chúng ta đi chỗ khác xem.”

Lý Hân Như rất quật cường đặc hào khí nói: “Chúng ta chờ thêm một lát, em ra giá gấp ba, em cũng không tin anh ta không chịu bán.”

“Mạc tiên sinh mặc cũng không nhất định đẹp, hay là thôi đi, không đáng.”

“Không được, anh ấy mặc cái gì cũng rất đẹp, em cũng rất thích cái này, hôm nay em nhất định phải mua được.”

Không không lâu sau đối phương tới, là hai cô gái trẻ tuổi, nhìn qua không tốt lắm nếu dính tới loại người này. An Noãn không muốn gây chuyện, kéo Lý Hân Như rời đi, nha đầu kia còn không chịu đi.

Cô lập tức đi đến trước mặt hai cô gái thực khách khí hỏi: “Tiểu thư, tôi rất thích chiếc áo somi mà cô đã đặt, tôi nghĩ bạn trai tôi nhất định sẽ rất thích, cô có thể nhường lại cho tôi không, tôi nguyện ý trả gấp ba giá tiền.”

Một cô gái phát ra một tiếng hừ nhẹ: “Gấp ba giá? Nhìn tôi giống không có tiền sao?”

“Tôi không có ý này, tôi chỉ là rất thích cái áo somi này, hy vọng cô có thể nhường lại cho tôi.”

Lý Hân Như còn trẻ lại rất ngây thơ, nhìn không ra sắc mặt của người khác.

“Tiểu thư, đừng tưởng rằng cô có vài đồng tiền dơ bẩn liền khoe khoang, tôi mẹ nó ghét nhất là loại người này, bề ngoài nhìn qua thanh thuần động lòng người, nhưng lại không biết xấu hổ làm hồ ly tinh tiểu tam, lấy tiền của kim chủ ở bên ngoài rêu rao khắp nơi, hận không thể làm cho cả thế giới biết mình là tiểu tam.”

Lý Hân Như bị mắng sừng sốt.

An Noãn nhìn không được, bước đến phía trước ngăn trước mặt Lý Hân Như lạnh lùng nói: “Xin cô tôn trọng chút, quần áo không nhường cũng không ai ép buộc cô, đừng dùng những lời dơ bẩn này nhục mạ người khác.”

Cô gái nhìn An Noãn, hai tròng mắt híp lại: “Thì ra là cô, thật đúng là tiểu tam, loại phụ nữ giống như cô, phá hoại hạnh phúc của người khác, chết cũng sẽ xuống địa ngục.”

An Noãn nghe không hiểu cô ta đang nói cái gì, Lý Hân Như đã kéo cô rồi đi: “An Noãn, chúng ta đi thôi, quần áo chúng ta từ bỏ.”

Các cô mới vừa đi vài bước, tóc An Noãn bị người phía sau kéo lại.

“Này, sao cô lại ra tay đánh người!”

Lý Hân Như cố gắng gạt cô ta ra. Cô gái kia giống như phát điên, đánh vào người An Noãn. Lý Hân Như sợ tới mức vội vàng đi gọi điện thoại, gọi cho Mạc Trọng Huy, anh không nghe, cô lại gọi cho Trương Húc, cũng may Trương Húc nghe máy.

“Tôi và chị An Noãn đi dạo phố, An Noãn bị người ta đánh.”

An Noãn cảm thấy mình thật là xui xẻo, gặp phải người điên này. Lúc này đã có người kéo cô gái điên này ra, chung quanh người xem náo nhiệt cũng càng ngày càng nhiều.

Cô gái như phát điên mắng An Noãn: “Tôi không có chồng, nhưng rất ghét loại tiểu tam như cô, nghĩ mình có chút nhan sắc, quyến rũ đàn ông, tiểu tam rốt cuộc vẫn là tiểu tam, cô nghĩ cô có thể làm vợ chính thức sao năm mơ đi, một người đàn ông có địa vị, có thể ở bên cạnh anh ta, vĩnh viễn phải là một cô gái môn đương hộ đối.”

Cô gái này có lẽ bị kích quá lớn trên chuyện tình cảm, An Noãn đột nhiên có chút đồng tình. Nhưng tóc bị người ta kéo, da đầu vô cùng đau đớn, vừa rồi bị cô ta kéo đứt hết một nhúm tóc.

Lý Hân Như đứng bên cạnh An Noãn, bị dọa phát khóc. An Noãn không nghĩ Mạc Trọng Huy rất nhanh chạy tới, trong đám đông, anh vĩnh viễn nổi bật nhất. Mọi người đang vây quanh xem thực tự nhiên nhường cho anh một đường đi, Lý Hân Như vừa thấy anh, chạy đi qua ôm chặt thắt lưng anh.

“Huy, cô gái này điên, thật đáng sợ.”

Mạc Trọng Huy vỗ nhẹ vai cô, tầm mắt nhìn An Noãn đang ở cách đó không xa.

Trương Húc đi tới hỏi cô, “An tiểu thư, cô có bị thương không?”

An Noãn lắc đầu: “Tôi không sao, Lý tiểu thư hình như rất sợ hãi.”

“Huy, em và chị An Noãn chọn chỗ anh một cái áo sơ mi, nhưng bị cô gái này đặt trước, chúng tôi muốn ra gấp ba giá mua lại, nhưng cô gái này dường như phát điên mắng chúng tôi là tiểu tam, còn đánh chị An Noãn.”

Mạc Trọng Huy vỗ vỗ lưng cô trấn an, nhẹ nhàng đẩy cô ra, lập tức đi đến trước mặt An Noãn nhíu mày nói: “Cô ta đánh em?”

“Không có, đừng làm lớn chuyện, kêu mọi người tan đi.”

“Cô ta đánh trúng em ở đâu?” Mạc Trọng Huy trầm mặt lập lại.

An Noãn cắn môi không nói lời nào.

Lý Hân Như đi tới nói với anh: “Vừa rồi cô ta đá chị An Noãn, đá vào chân.”

Mạc Trọng Huy đột nhiên ngồi xổm xuống, ở ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh vén quần An Noãn lên. Toàn trường một mảnh im lặng, ngay cả một cây châm roi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy.

Chân An Noãn nổi lên vài vết bầm, da cô rất non mềm, thực mất cảm, trước kia ở trên giường, chỉ cần động tác anh hơi lớn chút, trên người cô sẽ bị bầm tím. Anh luôn sợ làm cô đau, người phụ nữ này lại đá chân cô thành như vậy.

Lúc Thẩm Thần Phong tới nơi, cũng thấy được này một màn. anh tức giận đến không thở được. Lưu Vi thấy Thẩm Thần Phong, vội vàng nghẹn ngào khóc kể nói: “Là cô ta khi dễ em trước.”

An Noãn không nghĩ tới cô gái này là bạn gái của Thẩm Thần Phong.

Thẩm Thần Phong dùng sức đẩy Lưu Vi ra, đi đến bên cạnh An Noãn, ôm lấy vai cô lạnh lùng nói với Mạc Trọng Huy: “Người của tôi, tôi mang đi, Mạc tiên sinh nên quan tâm vị hôn thê của anh.”

An Noãn không biết cô ra khỏi thương xá như thế nào, tin tức quá lớn, cô nhất thời không kịp suy nghĩ.

Thẩm Thần Phong đưa cô lên xe, cô gái kia lại đuổi theo tới đây, Thẩm Thần Phong rống giận một tiếng “Cút”, cô gái đáng thương đứng ở tại chỗ, một cử động nhỏ cũng không dám.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Chương 98.2

Thẩm Thần Phong lái xe đi về phía trước một đoạn rồi dừng xe ven đường. Anh quay qua hỏi: “Chân có đau hay không? Cô ta đá có mạnh hay không?”

An Noãn nhướn mắt kêu rên: “Không phải là anh phải giải thích chuyện này với em một chút sao?”

Thẩm Thần Phong lua tay cào tóc bĩu môi nói: “Vừa rồi người phụ nữ kia, anh và cô ta chơi đùa một thời gian, sau khi chơi chán anh bỏ cô ta qua một bên. Là anh chơi đùa nhầm một người phụ nữ phiền phức, có bỏ thế nào sứt cũng bỏ không xong. Không nghĩ tới làm phiền đến em.”

“Anh chơi đùa phụ nữ thế nào mà liên lụy đến em?”

Thẩm Thần Phong ê ẩm nói: “Thời gian trước, khi em chưa là em gái của anh, không phải anh từng thích em sao? Lúc đó anh lấy lý do này để bỏ cô ta.”

“Em về nói với ngoại công.”

Thẩm Thần Phong nóng nảy: “Dừng nha, em gái của anh, em gái bảo bối yêu quý nhất của anh, nếu em nói với lão gia tử, lão gia tử lại rất thương em, không phải anh chết chắc sao. Lần này là lỗi của anh, anh không quản được người phụ nữ của mình. Em nói đi, em muốn cái gì anh đều mua cho em, trăm ngàn lần không thể để cho lão gia tử biết.”

“Thẩm Thần Phong, về sau anh có thể đừng chơi đùa phụ nữ nữa có được hay không, hôm nay cô ta tuy rằng đánh em, nhưng cô ta rất nghe lời anh, cô ta nhất định rất yêu anh mới có thể nổi điên đến như vậy nơi công cộng. Thẩm Thần Phong, anh tìm một cô gái tốt, yêu thương rồi kết hôn đi.”

Ánh mắt Thẩm Thần Phong có chút đau thương, anh tự giễu cười nói: “Khi anh gặp được một cô gái tốt chuẩn bị theo đuổi, mới phát hiện cô ấy là em gái của anh, có huyết thống quan hệ họ hàng.”

“Thẩm Thần Phong!” An Noãn gầm nhẹ, ý cảnh cáo hàm xúc rất nặng.

Thẩm Thần Phong cười cười: “Anh nói đùa thôi, tưởng thật sao.”

Anh vô cùng thân thiết ôm lấy vai cô thật lòng hỏi: “Nói thật, có hay đau hay không để anh xem thử.”

“Em không sao, về nhà đi, em nhớ ngoại công.”

Thẩm Thần Phong không lái xe đi, mà ôm lấy mặt An Noãn thực nghiêm túc hỏi cô: “Noãn, nói cho anh biết, Mạc Trọng Huy và Aaron, em yêu ai?”

An Noãn nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, không chút do dự trả lời: “Aaron.”

“Em nói dối! Em không dám nhìn thẳng vào mắt anh trả lời.”

An Noãn nhìn về phía anh, gần từng chữ: “Em không nói dối, người em yêu là Lâm Dịch Xuyên, em muốn cùng anh ấy kết hôn, vĩnh viễn ở bên cạnh nhau.”

Anh xoa tóc cô đau lòng nói: “Vừa rồi, anh thấy Huy vén quần để xem xét chân em, một màn kia rất đẹp, trong mắt cậu ta tràn đầy đau lòng và xót xa, còn ánh mắt em lại mê mang. Bất luận kẻ nào nhìn thấy đều phải hoài nghi, vị hôn thê của anh ta ở đó, có lẽ cũng sẽ hiểu lầm.”

Thẩm Thần Phong nói xong đột nhiên đem ôm An Noãn vào lòng mình, trầm giọng nói: “Có phải có một loại yêu gọi là buông tay? Nha đầu, nếu buông tay nhưng bản thân lại không vui vẻ thì phải dừng cảm theo đuổi, sau lưng em có Thẩm gia làm chỗ dựa, còn có cái gì phải sợ hãi.”

An Noãn dùng sức đẩy ra anh, mắng: “Thẩm Thần Phong, anh đừng nổi điên, anh nói gì em nghe không hiểu, về sau xin anh bớt trêu đùa phụ nữ, cho dù chơi đùa cũng đừng liên lụy đến em.”

Thẩm Thần Phong khởi động xe, ý vị thâm trường nói: “Có đôi khi trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê.”

--

Trở về Thẩm gia, An Noãn một chữ cũng không nói, không muốn làm cho lão gia tử lo lắng. Cơm nước xong, cô không giống như bình thường, đánh cờ với lão gia tử hạ hay đưa lão gia tử vào phòng ngủ.

“Ngoại công, hôm nay cháu dạo phố có chút mệt, cháu đi nghỉ ngơi trước.”

Lão gia tử thấy sắc mặt cô không tốt, đau lòng không thôi, kêu cô về phòng nghỉ sớm. An Noãn tắm rửa xong, đứng ở trước gương, trên người cũng không có vết thương gì, chỉ có vài vết bầm trên chân nhìn có vẻ nghiêm trọng, người phụ nữ kia mang giày cao gót lại điên cuồng đá vào chân cô. Có lẽ cô ta rất yêu Thẩm Thần Phong, vì một người đàn ông ở trước mặt mọi người nổi điên, An Noãn thấy may mắn mình chưa từng trải qua loại chuyện này.

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, An Noãn cầm lấy nhìn nhìn, không có tên, nhưng lại là dãy số mà cô quen thuộc nhất. Anh có bao nhiêu cú nhấc, bốn năm, người cũng đã ở Bắc Kinh, lại còn dùng dãy số khi còn ở Giang thành.

Cô nhìn di động đang reo không muốn nghe máy. So với trước kia, Mạc Trọng Huy kiên nhẫn hơn rất nhiều, tiếng chuông vang một lần lại một lần. An Noãn bắt đầu đã nghe máy.

“Đi ra, anh ở bên ngoài.” Âm thanh hùng hậu xuyên qua điện thoại rơi vào tai cô.

“Mạc Trọng Huy, anh đừng nổi điên, đã khuya.”

“Nếu không được, anh đây cũng chỉ có thể đi vào quấy rầy lão gia tử.”

“Anh --”

“Cho em năm phút, không ra anh sẽ đi vào.”

An Noãn còn muốn mắng, bên kia đầu đã ngắt điện thoại. Cô thực sợ Mạc Trọng Huy sẽ tìm tới cửa, vội vàng thay quần áo chạy ra đi, đi đến phòng khách thấy Thẩm Thần Phong một mình ngồi xem TV.

“Lén lút đi đâu?” Anh trêu chọc hỏi.

“Đi ra ngoài giải sầu, lập tức quay lại.”

Thẩm Thần Phong ‘Xuy’ một tiếng, cười nói: “Đi nhanh về nhanh, anh sẽ không nói với lão gia tử, nhưng đừng làm quá, anh sẽ ghen.”

An Noãn không để ý anh, chạy đi ra ngoài. Xe Mạc Trọng Huy còi còi đứng ở bên ngoài.

An Noãn lên xe khẩn trương nói: “Mau lái xe.”

Mạc Trọng Huy liếc cô khởi động xe, chạy ra phía sau núi.

An Noãn phát hỏa rống giận: “Mạc Trọng Huy, đã trễ như vậy anh phát điên cái gì?”

Anh không lên tiếng, đem chân cô đặt lên đùi mình. An Noãn mặc quần áo ở nhà rộng thùng thình, anh đem quần cô vén lên tận đầu gối.

An Noãn có chút xúc động ôn nhu nói: “Tôi không sao, chỉ bị đá hai cái mà thôi.”

Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve chỗ da thịt xanh tím của cô, đau lòng không thôi.

“Mạc Trọng Huy, tôi thật sự không sao, anh đừng lo lắng.”

Vết thương này tính là cái gì, so với mấy năm trước nỗi đau bây giờ chẳng thấm vào đâu.

“Mạc Trọng Huy, anh đừng quan tâm tôi như vậy nữa có được không? Anh như vậy, làm cho tôi rất khó xử.”

Anh đột nhiên cúi người hôn lên môi cô, thật cẩn thận, ôn nhu đến cực điểm, tình cảnh này, còn có cái loại xúc giác quen thuộc này, làm cho cô dần dần trầm luân. Anh ôm cô lên đùi mình, càng hôn càng nhanh, càng hôn càng sâu.

Cánh tay mảnh khảnh của cô gắt gao ôm cổ anh, dung túng cho bản thân mình một lần. Nhưng không thể, cô không thể làm tổn thương Lâm Dịch Xuyên, không thể làm tổn thương Sớm, cũng không thể làm tổn thương Lý Hân Như đơn thuần.

Mạc Trọng Huy có chút khẩn cấp kéo khóa áo khoác cô ra, An Noãn hừ nhẹ một tiếng: “Mạc Trọng Huy, dừng tay.”

Anh ngừng đầu, nụ hôn vừa rồi vẫn còn vương vấn, ánh mắt anh có chút bức thiết, lại có chút bất lực.

“Mạc Trọng Huy, chúng ta không thể như vậy.”

Anh nhìn vào mắt cô gần từng tiếng: “Anh yêu em.”

Ba chữ này cỡ nào nặng nề, không phải tất cả mọi người yêu đều có thể hạnh phúc.

“Thực xin lỗi, tôi đã hứa hôn với Lâm Dịch Xuyên, tôi không thể vứt bỏ anh ấy và đứa nhỏ.”

Anh nóng nảy: “Đứa bé kia không phải của em.”

“Đối với tôi, đứa bé như là con ruột của chính mình, thằng bé như là món quà mà lão thiên gia tặng cho tôi, ở lúc tôi mất đi cực cung, thằng bé xuất hiện cho tôi hy vọng, cho tôi khoái hoạt, tôi không thể sau đó lại vứt bỏ cha con họ. Lý Hân Như cũng vì anh đã làm rất nhiều, anh cũng không thể cô phụ cô ấy.”

“Em yêu hay không yêu anh?” Anh lạnh lùng ngắt lời cô.

“Cho đến bây giờ, chúng ta yêu hay không yêu đã không còn quan trọng.”

“Rốt cuộc em có yêu anh không?” Anh rống ra tiếng.

An Noãn chậm chạp không nói lời nào.

“Có phải đợi đến ngày anh chết, em mới có thể dừng cảm thừa nhận em yêu anh?”

“Thừa nhận tôi yêu anh thì phải làm thế nào đây? Gia gia anh có thể đồng ý? Cha anh có thể đồng ý? Lý Hân Như có thể đồng ý? Người nhà của Lý Hân Như có thể đồng ý? Lâm Dịch Xuyên có thể đồng ý? Tất cả mọi người đều phản đối chúng ta ở bên nhau, vì sao chúng ta còn cố chấp ở cùng một chỗ, làm tổn thương nhiều người quan tâm đến chúng ta? Anh luôn miệng nói yêu tôi, tình yêu của anh ở nơi nào? Tôi ở Anh quốc bốn năm, anh không đi tìm tôi đến một lần, nếu tôi không trở lại, có phải vĩnh viễn anh cũng không đi tìm tôi?”

Ánh mắt anh trầm xuống ảm đạm.

“Đưa tôi về, tôi mệt mỏi.”

An Noãn ngồi lại ghế bên cạnh, tầm mắt phiêu miểu nhìn bên ngoài tối đen.

“Anh chỉ cần em nói một câu em yêu anh, chỉ cần em nói ra miệng, anh sẽ làm tất cả để có được em, cho dù làm tổn thương tất cả mọi người, phản bội toàn cả thế giới, anh cũng sẽ đưa em quay về bên cạnh anh.”

Cô hít sâu một hơi, thản nhiên lặp lại: “Đưa tôi về.”

Trên đường trở về, anh lái xe rất chậm, giống như đang chờ câu trả lời của cô.

An Noãn bình tĩnh hỏi anh: “Lý Hân Như không sao chứ? Cô ấy có hiểu lầm không?”

“Anh đã nói chuyện với cô ấy.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Anh đã kể cho cô ấy nghe tất cả mọi người, quá khứ của chúng ta, người anh yêu, tất cả đều nói với cô ấy.”

An Noãn phát hỏa, tức giận mắng: “Mạc Trọng Huy, anh điên rồi, anh nói những chuyện đó với cô ấy làm gì?”

“Anh muốn giải trừ hôn ước với cô ấy, nếu cứ tiếp tục chỉ sẽ làm cô ấy tổn thương càng sâu.”

An Noãn dùng sức đè mi tâm, rất là đau đầu.

“Mạc Trọng Huy, anh rất ích kỷ.”

--

Về tới nhà, Thẩm Thần Phong vẫn ngồi ở sofa xem TV, thấy An Noãn về, anh trêu chọc nói: “Không đi? Ở bên ngoài cũng rất lâu.”

An Noãn lười quan tâm anh, lập tức lên lầu. Thẩm Thần Phong không tính buông tha cô, đi theo An Noãn đến phòng cô.

An Noãn nằm xuống giường mỗi một nói: “Em rất mệt, anh cứ tự nhiên, lúc đi ra giúp em đóng cửa lại, cảm ơn.”

Thẩm Thần Phong đi đến ngồi xuống giường, tiến đến sát mặt An Noãn thử hỏi: “Em và Huy từ làm lành?”

An Noãn xoay người đưa lưng về phía anh anh.

“Noãn, em có ngại cấm kỵ luyện ái không? Nếu không ngại hai chúng ta đến với nhau là được rồi!”

An Noãn ‘Đằng’ ngồi dậy, nổi trận lôi đình.

Thẩm Thần Phong nhéo nhéo hai má cô, cười không ngừng: “Thật đáng yêu, anh đùa thôi.”

“Thẩm Thần Phong, đi ra ngoài.”

“Anh hiếm khi về nhà, em là em gái không phải nên bồi người anh này sao, gần đây anh đang thất tình, cần an ủi.”

“Thẩm Thần Phong, nếu anh còn không đi ra ngoài, em đi kêu ngoại công.”

“Em đừng lão già tử hù anh sao.” Anh tức giận hừ nói, “Đúng rồi, xin em một chuyện, hôm nay người làm tổn thương em là Luru Vy, là con gái của thị trưởng ở Bắc Kinh, anh tương đối hiểu Huy tử, cậu ta nhất định sẽ làm khó Luru thị trưởng, em nói dùm anh vài lời, dù sao cô ta cũng từng là bạn gái của anh, anh không muốn làm rất tuyệt.”

“Con gái của thị trưởng với anh cũng rất môn đương hộ đối, sao anh không suy nghĩ một chút, cô ấy hình như rất thích anh.”

Thẩm Thần Phong bĩu môi, tức giận nói: “Loại này phụ nữ điên như vậy lấy về nhà, anh còn có thể sống qua ngày sao? Vợ của Thẩm Thần Phong anh, phải là ôn nhu nhân thực, hiền lương thực đức.”

An Noãn lười quan tâm anh, đẩy anh ra khỏi cửa.

--

Đêm dài, nằm ở trên giường, làm thế nào cô cũng không thể ngủ. Lấy di động gọi điện thoại cho Lâm Dịch Xuyên, vang hai tiếng, bên kia đã có người nghe máy.

“Hiện tại bên em mấy giờ?”

Điện thoại vừa thông, giọng Lâm Dịch Xuyên chất vấn truyền tới, An Noãn có thể tưởng tượng anh đang nhíu mày.

“Rừng già, em ngủ không được, anh nói chuyện với em được không?”

“Ồ Thẩm gia không vui? Nếu không đến khách sạn đi.”

“Không phải, người nhà đối xử với em rất tốt. Em nhớ Sóm.”

Lâm Dịch Xuyên cười nhẹ hỏi: “Không nhớ anh sao?”

“Rừng già, anh đưa Sóm qua đây, em đưa hai người đi gặp ngoại công.”

“Qua thêm một ngày anh sẽ xử lý xong chuyện bên đây, đến lúc đó đem Sóm qua. Em cũng nên nói trước với ngoại công, miễn cho đến lúc đó lão nhân gia không chịu gặp anh.”

“Cho dù ngoại công phản đối, em cũng muốn ở bên cạnh anh.” Lời này của cô giống như đang nói cho chính mình nghe.

Lâm Dịch Xuyên hài lòng nở nụ cười, thấp phần tự tin nói: “Anh tài giỏi như vậy, ngoại công em còn không vừa ý anh? Em tin tưởng anh?”

An Noãn mím môi.

“Rừng già, lần trước mẹ của Sóm xuất hiện, vì sao anh không nói cho em biết.”

“Anh không nghĩ chuyện đó là quan trọng, cho nên cũng không nói với em. Cô ta chỉ muốn gặp Sóm.”

“Anh để cho cô ta gặp?”

“Không, anh sẽ không cho phép cô ta gặp Sóm, cô ta không xứng làm mẹ Sóm.”

Trong lòng An Noãn có loại cảm giác khó chịu nói không nên lời.

Lâm Dịch Xuyên nói chuyện với cô một lát, An Noãn bất tri bất giác nhắm mắt ngủ. Ngày hôm sau tỉnh lại phát hiện di động vẫn chưa tắt.

“Lâm Dịch Xuyên, anh điên rồi!” An Noãn rống giận: “Điện thoại quốc tế rất đắt tiền.”

Anh cười nhẹ ra tiếng: “Anh biết, anh rất nhớ em, nghe tiếng hô hấp của em thật giống như em đang ở bên cạnh anh.”

“Anh bệnh thần kinh!”

An Noãn ‘Phách’ treo điện thoại.

--

An Noãn rửa mặt đi xuống ăn sáng, lão gia tử đã ở nhà ăn đợi.

Đại cữu mẹ cười trêu ghẹo: “Ba, tiểu công chúa của ba xuống kia, có thể ăn sáng rồi.”

Nói xong bà lại nói với An Noãn: “Sáng sớm lão gia tử đã ngồi đây, nói phải chờ cháu cùng ăn, đợi gần một giờ.”

An Noãn đi đến ngồi xuống bên cạnh lão gia tử, kéo tay ông làm nũng: “Ngoại công, thực xin lỗi, cháu xuống trễ.”

Lão nhân gia sùng nịch xoa đầu cô cười nói: “Không có việc gì, ở nhà, cháu muốn ngủ tới khi nào đều có thể, lúc nào muốn cũng có thể ăn.”

Hôm nay, Thẩm Thần Phong cũng thức trễ, lúc anh đến nhà ăn, lão gia tử không thể hoà nhã sắc mặt: “Một người đàn ông lại thích ngủ nướng, không có tiền đồ.”

Thẩm Thần Phong đã quen với thái độ của lão gia tử, về mặt không sao cả ngồi xuống ăn.

“Ngoại công, có chuyện này cháu muốn nói với ông.”

Lão gia tử nhéo nhéo hai má cô đậm cười nói: “Có gì cứ nói, sao lại nghiêm túc như vậy.”

“Bạn trai cháu ngày một sẽ đến Bắc Kinh, cháu muốn mời anh ấy đến nhà ăn cơm.”

Nhất thời, lão gia tử nhất trầm mặt. Thẩm Thần Phong giờ giờ khóe môi, một bộ xem kịch vui.

“Còn có chuyện cháu chưa nói với ông, anh ấy có con trai, đã hơn ba tuổi, rất đáng yêu.....”

“Loảng xoảng --” một tiếng, lão gia tử cầm chén ném xuống đất, đồ sứ phát ra tiếng vang thanh thúy.

Về mặt Thẩm Thần Phong vui sướng khi người khác gặp họa nhìn An Noãn.

Đậu Nhã Quyên vội vàng chạy tới: “Làm sao vậy? Ba, có chuyện gì từ từ nói, ba làm vậy sẽ dọa đến đứa nhỏ.”

“Sợ ta thì tốt rồi, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, ta không đồng ý cháu cùng người Anh quốc kia, bây giờ còn xuất hiện thêm một đứa bé, đang yên lành lại chạy đi làm mẹ kế của người ta, Thẩm gia bị cháu làm cho mất hết mặt mũi.”

An Noãn dùng sức cắn nát môi mình.

Thẩm Thần Phong nhin không được, đi qua kéo An Noãn kéo vào lòng mình nghiêm túc nói: “Gia gia, có lẽ ông không biết, người đàn ông Anh quốc kia rất lợi hại, anh ta là chủ tịch kiêm CEO của công ty kiến trúc JM nổi tiếng nhất thế giới, cùng Noãn Noãn của chúng ta coi như là môn đương hộ đối.”

“Cháu cảm niệm!” Lão gia tử rống giận: “Tốt nhất cháu nên tự lo cho bản thân mình, chuyện An Noãn không tới phiên cháu nhúng tay.”

Thẩm Thần Phong không phục nói: “Ông là ngoại công, cháu cũng là anh trai, anh trai trân trọng em gái, sao cháu không thể nhúng tay?”

“Các người một đám muốn chọc ta tức chết?” Tay lão gia tử dè lên ngực.

An Noãn đau lòng đẩy Thẩm Thần Phong ra, từng bước đi đến bên cạnh lão gia tử, ôn nhu nói: “Ngoại công, anh ấy thật sự rất thương yêu cháu, còn đứa bé, từ lâu cháu luôn coi thẳng bé như con ruột của mình, cháu hy vọng ông có thể thành toàn cho chúng cháu.”

“Ta làm thế nào thành toàn cho các người? Ta thật vất vả mới tìm được cháu trở về, hiện tại phải gả cháu đến Anh quốc sao? Ta còn sống chỉ được vài năm, cháu không thể thay ta suy nghĩ một chút sao?”

“Nhưng vì ông, cháu phải bỏ đi hạnh phúc của mình sao?”

Tay lão gia tử thủ càng dùng sức đè lại trái tim, khoát tay áo lạnh lùng nói: “Noãn Noãn, ngoại công chỉ nói thêm một lần, nếu cháu cố ý đến với người Anh quốc kia, ta coi như không có đứa cháu ngoại này. Mẹ cháu đã đủ làm cho ta thương tâm, ta nghĩ cháu rất hiểu chuyện, sẽ không làm cho ta khổ sở, lại không nghĩ rằng cháu cũng ích kỷ giống như mẹ cháu.”

“Ngoại công!”

An Noãn còn muốn nói cái gì đó, lão nhân gia xoay người trở về phòng, bóng dáng nhìn qua rất mệt mỏi và bất lực.

Thẩm Thần Phong đi tới vỗ nhẹ lên vai An Noãn: “Yên tâm đi, lão gia tử rất thương em, cho ông chút thời gian, ông sẽ chấp nhận hai người.”

Đại cữu mẹ cũng an ủi cô: “Noãn, không có việc gì, tính của lão gia tử là vậy, chờ sự tình qua đi đỡ ngọt ông vài lời. Cháu chưa ăn gì, để Thần Phong đưa cháu ra ngoài giải sầu, đi đi xem lão gia tử.”

Sau khi Đậu Nhã Quyên rời đi, Thẩm Thần Phong ôm vai cô cười nói: “Đi, anh đưa em ra ngoài ăn sáng.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Chương 99.1: Yêu Như Thế Nào, Bốn Năm Cũng Không Thể Quên Được

Thẩm Thần Phong lái xe đưa An Noãn đến một quán ăn, gọi cho cô vài món điểm tâm ngọt, An Noãn nhìn nhưng cô thật sự không có khẩu vị.

“Nghe nói em rất thích ăn điểm tâm ngọt, ở đây làm điểm tâm rất ngon, ném thử xem.”

Thẩm Thần Phong đặt một khối bánh ngọt trước mặt An Noãn. An Noãn không chút để ý ăn hai miếng, thực chi vô vị (ăn nhưng không cảm giác).

“Có phải tâm tình không tốt nên ăn không ngon?”

An Noãn bĩu môi.

“Noãn Noãn, anh nói thật, anh có thể lý giải tâm tình của lão gia tử, ông rất thương em, sao có thể gả em đến Anh quốc xa xôi. Đứng trên lập trường của anh, anh cũng hy vọng em ở Bắc Kinh, lúc nào cũng có thể gặp nhau.”

An Noãn hiểu, cô thật sự hiểu những lời anh nói, lão gia tử tức giận như vậy, hoàn toàn là vì để ý cô, luyến tiếc cô.

“Nhưng em không thể vứt bỏ Lâm Dịch Xuyên.”

“Anh nhìn người rất chuẩn, dù sao cũng ở bên ngoài lăn lộn nhiều năm, em đối Lâm Dịch Xuyên phần nhiều là cảm động? Em đến với anh ta nhưng cho tới bây giờ vốn không quên được Huy tử, em ở bên cạnh anh ta sẽ làm tổn thương anh ta rất lớn. Trong tim em không có anh ta, chỉ có cảm động, ở bên nhau cũng sẽ không hạnh phúc. Đến lúc đó kết hôn rồi ly hôn, đến lúc đó lại mất giá.”

An Noãn trừng mắt nhìn anh liếc tức giận hừ nói: “Thẩm Thần Phong, anh đừng tự cho là đúng, loại này công tử phóng đảng như anh, làm sao hiểu được cái gọi là chân ái.”

Thẩm Thần Phong nhún vai, từ chối cho ý kiến.

“Em thực sự lo lắng, ăn một bữa cơm với anh có thể lại đưa tới họa sát thân hay không?”

Thẩm Thần Phong xấu hổ cười cười: “Sẽ không, Lưu Vy chỉ là ngoài ý muốn, phụ nữ bên cạnh anh bình thường rất nghe lời.”

“Thẩm Thần Phong, anh có nhiều bạn gái như vậy là có ý gì? Anh muốn tìm cái gì?”

Thẩm Thần Phong bĩu môi nói: “Đương nhiên là có ý, họ đến với anh chỉ vì trang sức châu báu, túi xách hàng hiệu, anh đến với họ vì xinh đẹp, thân hình nóng bỏng.”

“Đừng nói nữa, em cảm thấy buồn nôn.”

Thẩm Thần Phong gõ lên trán cô một cái: “Là em hỏi anh trước, anh nói thật với em thì em lại không thích nghe. Nói thật, Noãn, giúp anh cầu tình với Huy tử, để anh ta buông tha Lưu Vy, đừng làm lớn chuyện này, dù sao đối phương cũng là thị trường, cấp trên cũng là có người.”

Ăn sáng xong, Thẩm Thần Phong còn nói muốn đưa cô đi mua sắm, tặng quà coi như đền tội với cô, An Noãn lại nhận được điện thoại của Lý Hân Như.

Giọng Lý Hân Như thanh thúy trước sau như một, nhưng bớt đi sự trong trẻo lại thêm chút lạnh lùng: “An Noãn, bây giờ chị có rảnh không? Em có chút chuyện muốn gặp chị.”

An Noãn nhìn người bên cạnh thân nhiên trả lời: “Có rảnh.”

Gác điện thoại, Thẩm Thần Phong lại gõ lên đầu cô một cái, tức giận nói: “Anh cự tuyệt bao nhiêu mỹ nữ, ở bên em một ngày, nha đầu kia em thật đúng là càng ngày càng không biết tốt xấu, vậy anh với em không phải là có hẹn sao?”

--

Thẩm Thần Phong lái xe đưa cô đến quán cà phê ngày hôm qua. Có lẽ quán cà phê đó là của Mạc Trọng Huy mở, Lý Hân Như đối với nó rất cảm tình, mặc dù ngày hôm qua ở đây xảy ra chuyện không thoải mái, cô vẫn hẹn ở đây.

Lúc Thẩm Thần Phong rời đi ngàn đĩnh vạn dặn bảo: “Hôm nay nếu có người dám khi dễ em nữa, nhất định phải gọi điện thoại cho anh, không được im hơi lặng tiếng.”

An Noãn gật gật đầu, kêu anh rời đi.

Cô ở quán cà phê ngồi chờ nửa giờ, Lý Hân Như mới khoan thai đi đến chậm. Trên mặt đeo một cái kiếng thật lớn, che hơn nửa khuôn mặt, nhìn qua có vài phần xa lạ. Cô ta lập tức đi đến ngồi đối diện An Noãn, tháo kiếng xuống là một đôi mắt lạnh lùng. An Noãn giật giật môi, không biết nên mở miệng như thế nào. Lý Hân Như cũng không nói nói, kêu một ly cà phê đen.

Im lặng khoảng mười phút, cô ta mới khẽ mở miệng lạnh nhạt nói: “Ngày hôm qua, anh ấy đã nói cho tôi biết tất cả mọi chuyện, về quá khứ của hai người.”

Hai tay An Noãn cầm chặt ly cà phê.

“Tôi thực hâm mộ chị, nhưng tôi vạn vạn không nghĩ tới, người anh ấy giấu ở trong lòng chính là chị.”

“Thực xin lỗi!” An Noãn cúi đầu không dám đối diện với Lý Hân Như.

Lý Hân Như cười lạnh: “Xin lỗi tôi chuyện gì? Xin lỗi chị lừa gạt tôi giấu diếm tôi? Hay xin lỗi chị giữ lấy trái tim của anh ấy?”

An Noãn cắn cắn môi, muốn giải thích nhưng lại nói không nên lời.

“Ngày hôm qua, lúc anh ấy nói cho tôi biết, tôi hoàn toàn không tin, tôi không tin hai người từng đến với nhau. Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, thật đúng là không thể không tin. Anh ấy đối với tất cả mọi người đều rất lạnh nhạt, duy nhất đối với chị, mỗi lần nhìn thấy chị, đều mang theo tình yêu nồng đậm.”

Lý Hân Như dừng một chút, uống hớp cà phê tiếp tục nói: “Ngày hôm qua, anh ấy nói với tôi muốn hủy bỏ hôn ước, nhưng anh ấy rất ngây thơ, Mạc gia của anh ấy, Lý gia của tôi, không phải là bình thường, lễ đính hôn tuy rằng không lớn, nhưng truyền thông cũng đưa tin rất nhiều về chúng tôi, một khi hủy bỏ hôn ước, đối với Mạc thị hay công ty của Lý gia đều có ảnh hưởng. Hơn nữa, gia gia của anh ấy rất thích tôi, tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh.”

An Noãn ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt của Lý Hân Như lúc này rất lạnh lùng.

“Ngày hôm qua khi tôi biết mọi chuyện, tôi thật sự rất hận chị, ở trước mặt chị, tôi như một con ngốc, ngây ngốc cùng bạn gái cũ của vị hôn phu mình đi dạo phố làm bạn bè. Chị nhất định là cười thầm sau lưng tôi, anh ấy làm đồ tôi mà tôi chính tay nấu cho anh ấy, lại cứng rắn ép buộc mình ăn hết tô mì mà chị nấu, An Noãn, chị không phải cảm thấy tôi đặc ngốc đặc xuẩn?”

“Tôi không có.” An Noãn kích động trả lời: “Ở trong mắt tôi, cô là một cô gái rất tốt, tôi và Mạc Trọng Huy từng đến với nhau, nhưng đã chuyện của bốn năm trước, hiện tại chúng tôi đã có cuộc sống của chính mình, có người mình yêu.”

Lý Hân Như trào phúng cười ra tiếng: “Bốn năm, chị muốn nói bốn năm trôi qua, anh ấy cũng không quên được chị sao? Rốt cuộc là một tình yêu như thế nào, bốn năm cũng không thể quên được.”

Lý Hân Như nói xong lau nước mắt rống lớn: “Tôi theo đuổi anh ấy đã hai năm, hai năm này tôi trả giá bao nhiêu, nhưng vì sao anh ấy vẫn quên không được chị? An Noãn, tôi thật sự rất muốn hận chị, nhưng tôi làm không được, tôi chưa từng có bạn bè, từ đầu tôi đã xem chị như người bạn duy nhất của tôi. Tôi có thể không để ý đến quá khứ của hai người, nhưng vì sao chị muốn giấu diếm tôi, lừa gạt tôi, làm tôi như một con ngốc trước mặt chị.”

An Noãn nhin không được cầm tay Lý Hân Như ôn nhu an ủi: “Thực xin lỗi, tôi không nghĩ tới sự tình sẽ trở thành như vậy, tôi không nói với cô vì không muốn cô suy nghĩ nhiều.”

“Không, nếu chuyện này do chị nói ra, tôi nhất định sẽ không tức giận, mỗi người đều có quá khứ, chỉ là đúng lúc, anh ấy là quá khứ của chị, tôi có thể hiểu. Nhưng chuyện này là từ trong miệng của anh ấy nói ra, anh ấy còn muốn hủy bỏ hôn ước với tôi, tôi chịu không nổi, tôi thật sự chịu không nổi, tôi không thể không có anh ấy, thật sự không thể mất đi anh ấy.”

Lý Hân Như nói xong gục đầu lên bàn khóc, là một thiên kim tiểu thư nhưng cô không để ý đến hình tượng khóc lớn trước mặt mọi người. An Noãn ngồi ở đối diện, giống như người đầu sỏ gây nên chuyện.

“Lý Hân Như, cô đừng như vậy, Mạc Trọng Huy có lẽ chỉ nói mà thôi, giống như cô nói, người nhà của hai người sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh. Cô có thể đi tìm gia gia của anh ấy, có lẽ Mạc lão gia từ có thể giúp cô.”

Lý Hân Như ngẩng đầu, hung tợn nhìn An Noãn: “Chị đừng khuyên tôi làm chuyện đó, anh ấy ghét nhất bị tôi lấy gia gia anh ấy ra nói.”

An Noãn nhú nhú mày.

“Chuyện hôm nay tôi tới tìm chị hy vọng chị không nói cho anh ấy biết, nếu không lại giận tôi.”

Lý Hân Như nói xong cầm ly cà phê uống hết.

“Hôm nay tới tìm chị muốn nói với chị, tôi sẽ không buông tay, cho dù đối thủ là chị, tôi cũng sẽ không mềm lòng.”

An Noãn bắt đầu cười cười: “Yên tâm đi, tôi sẽ không trở thành đối thủ của cô.”

“Bởi vì chị có Aaron đúng không? An Noãn, tôi muốn hỏi chị, chị yêu Aaron hay vẫn yêu Huy của tôi?”

An Noãn hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Tôi không nói tôi yêu ai, tôi chỉ muốn nói với cô, tôi sẽ kết hôn với Aaron, rất nhanh.”

Lý Hân Như tựa hồ nhẹ nhàng thở ra thân nhiên nói: “Tôi rất muốn ngày đó nhanh đến, đến lúc đó tôi nhất định sẽ đến chúc mừng, chuẩn bị một phần đại lễ cho hai người.”

Sau khi nói xong Lý Hân Như mang theo chút tức giận rời đi, An Noãn ngồi thêm một lát. Bất tri bất giác, cô ngồi từ buổi sáng cho đến trời tối, phục vụ ở đây rất tốt, thỉnh thoảng mang trà cho cô.

Đến tối, có lẽ phục vụ nhện không được đi tới cười hỏi cô: “Tiểu thư, cô đã ngồi ở đây một ngày? Có muốn ăn chút gì hay không? Uống cà phê như vậy không tốt cho sức khỏe.”

“Ông chủ của các người có thường xuyên quán đến không?”

Phục vụ giật mình, tiếp theo hiểu rõ cười cười nói: “Thì ra cô gặp ông chủ của chúng tôi, thật có lỗi, hiện tại ông chủ rất bận, rất ít khi đến đây, hơn nữa bình thường ông ấy đều đợi đến khi quán đóng cửa, một mình ở bên trong uống cà phê, ông chủ không thích nhiều người.”

Phục vụ đi tiếp đón một vòng, thấy An Noãn còn chưa đi, cô ta lại đến ngồi cười nói với cô: “Tiểu thư, nói thật với cô, ông chủ của chúng tôi đã có vị hôn thê, đối phương là con gái của phú hào, môn đương hộ đối với ông ấy, cô sẽ không có cơ hội. Cô đừng nhìn ông chủ chúng tôi giàu có như vậy, sẽ giống những người khác ăn chơi trác táng, ông ấy đối với chuyện cảm tình rất chuyên nhất, sẽ không bởi vì phụ nữ xinh đẹp mà động tâm. Nghe nói trước kia ông chủ yêu một cô gái người Giang thành, quán cà phê này giống với một quán ở Giang thành, lúc trước ông ấy vì người phụ nữ mình thích mở một quán cà phê, về phần nguyên nhân họ chia tay không ai biết, hiện tại quán cà phê giống như vậy được mở ở rất nhiều thành phố lớn trong cả nước, người ta đồn rằng, ông chủ muốn kỷ niệm đoạn cảm tình đã mất. Bởi vậy, cô trăm ngàn đừng cảm thấy mình xinh đẹp, muốn tạo ra cuộc gặp gỡ bất ngờ làm quen với ông ấy, ông chủ không phải người như thế.”

Từ quán cà phê đi ra, đã trễ sắc trời đã đen, nhưng trên đường vẫn còn rất náo nhiệt. An Noãn đi trong đám đông, giờ này khắc này cô không muốn về Thẩm gia, cũng không biết có thể đi đâu. Tiếng chuông di động vang lên, là dãy số quen thuộc, Mạc Trọng Huy gọi tới. Cô không lập tức nghe máy. Tiếng chuông liên vang lên, vang đến làm cô phiền não, cô mới nghe máy.

“Đang ở đâu?” Mạc Trọng Huy nhẹ nhàng thở ra: “Nghe nói em và ngoại công em cãi nhau?”

“Đúng vậy, tôi muốn kết hôn với Lâm Dịch Xuyên, ngoại công không đồng ý.”

Mạc Trọng Huy không nói gì lặp lại hỏi: “Đang ở đâu?”

“Mạc Trọng Huy, về sau anh đừng tìm tôi nữa được không?”

Bên kia đầu bắt đầu trầm mặc.

“Cũng đừng mở quán cà phê gì nữa, chúng ta đã sớm chấm dứt, không thể quay lại như lúc trước, anh tỉnh lại được không?”

An Noãn cơ hồ tê rống ra tiếng, trên đường đã có người nhìn cô bằng ánh mắt chán ghét.

“Mạc Trọng Huy, anh bức tôi sắp điên rồi, chẳng lẽ anh còn muốn bị kịch trong quá khứ tái diễn sao? Tôi cầu xin anh, đừng dây dưa liên hệ với tôi nữa được không?”

An Noãn rống xong gác điện thoại, tắt máy, bên tai rớt cục thanh tĩnh. Đã sớm không nên có gì dây dưa, bọn họ còn đang chờ mong cái gì?

--

An Noãn không về Thẩm gia mà đến khách sạn ở một đêm.

Vừa vặn Hứa Vĩ Thần đang ở đó, anh trêu chọc cô: “Nghe nói cô tìm được người nhà, chắc chắn, người có gia đình người thân có khác. Hôm nay sao lại tâm huyết dâng trào mà đến đây?”

Thấy An Noãn tâm tình không tốt, anh ra về hiểu biết hỏi: “Sẽ không nhanh như vậy đã bị cái gọi là người nhà của cô đuổi ra ngoài chứ?”

An Noãn lười quan tâm anh, xoay người về phòng. Tắm rửa xong đang nằm trên giường, Hứa Vĩ Thần đến gõ cửa của cô.

“Có việc gì sao?” Cô phiền não hỏi.

Hứa Vĩ Thần cảm di động đưa cô: “Rừng già của cô gọi điện thoại, nói là di động của cô tắt máy.”

An Noãn nhận di động, ‘Phanh --’ đóng cửa lại, nghe Hứa Vĩ Thần bên ngoài oán thán: “Nha đầu kia, tính tình càng ngày càng tệ, cũng không biết ai làm cho như vậy.”

“Sao hôm nay lại về khách sạn?” Lâm Dịch Xuyên trầm giọng bình tĩnh hỏi.

An Noãn cúi đầu trả lời: “Em và ngoại công cãi nhau.”

Anh thở dài lo lắng hỏi: “Có phải vì anh? Ngoại công em vẫn không đồng ý chúng ta ở bên nhau?”

An Noãn “Ừ” một tiếng: “Ông không muốn gả em đến Anh quốc. Nhưng anh yên tâm, em nhất định sẽ thuyết phục ông.”

Lâm Dịch Xuyên gần từng tiếng nói: “Ngày mai anh qua Bắc Kinh, anh với em cùng nhau thuyết phục ông, cho ông biết anh rất yêu em.”

Vốn nghĩ đêm nay sẽ mất ngủ, nhưng nói chuyện với Lâm Dịch Xuyên một hồi cô lại bất tri bất giác đi vào giấc ngủ, giọng nói của người đàn ông này giống như thôi miên.

Ngày hôm sau tỉnh lại, theo bản năng cô nhìn di động, may mắn anh đã gác điện thoại không như lần trước.

--

Lâm Dịch Xuyên mang Sớm tới Bắc Kinh vào tối hôm sau, Hứa Vĩ Thần lái xe đưa An Noãn đến sân bay đón họ.

Trên đường đi, Hứa Vĩ Thần nói: “Một nhà ba người như vậy các người không thấy vất vả sao? Hoặc là cô phải bay qua Anh quốc, hoặc là bọn họ đến Trung Quốc, tôi cũng thấy sốt ruột thay các người, người một nhà nên ở chung với nhau, giống như trước vậy, rất hạnh phúc. Cô luôn thích ép buộc, sớm muộn gì hạnh phúc cũng bị hủy trong tay cô.”

Máy bay một giờ sẽ hạ cánh, bọn họ ở sân bay chờ.

An Noãn nghĩ đến cái gì, quan tâm hỏi: “Anh tìm được người tình trong mộng của anh chưa?”

Về mặt Hứa Vĩ Thần u buồn, kêu rên: “Đừng nói nữa, người ta đã có chồng, đời này tôi cũng chỉ có thể yêu đơn phương.”

“Thật đáng thương, còn chưa kịp yêu đương đã bị bóp chết khi còn trong nôi.”

Hứa Vĩ Thần chọc tức: “Cô bớt nói mấy lời vô nghĩa đi, cẩn thận tôi nói xấu cô trước mặt Rừng già.”

An Noãn bĩu môi thản nhiên nói: “Hứa Vĩ Thần, chờ thời hạn một năm hết, chúng ta cùng nhau về Anh quốc, đến lúc đó anh tìm cho mình một cô gái tốt, yêu đương rồi kết hôn đi.”

Hứa Vĩ Thần hừ nhẹ: “Một năm này của tôi hoàn toàn do cô hại, nhưng An Noãn, tôi không trách cô, nếu không phải cô, tôi cũng không được rèn luyện như bây giờ, nói thật ra, tôi cảm thấy năng lực của mình tăng lên rất nhiều, hiện tại, tôi không chỉ có thể thiết kế bản vẽ, tôi còn học được quản lý, thật đúng là môn học cao thâm. Bản thân đứng ở vị trí này, mới phát hiện Rừng già của cô có bao nhiêu vất vả.”

Rất cục cũng đón được họ, Sớm vừa thấy An Noãn liền hưng phấn nhào vào lòng cô.

“Mẹ, con muốn hôn mẹ, con rất nhớ mẹ.” Tiểu tử kia ôm đầu cô hôn thắm thiết.

Hứa Vĩ Thần ở bên cạnh thở dài: “Chỉ cần có An Noãn, tôi thật giống như vô hình.”

Lâm Dịch Xuyên cũng thở dài, cũng nói đùa: “Chỉ cần có Sớm, tôi cũng như một người vô hình.”

Hứa Vĩ Thần vỗ mạnh lên vai anh cười nói: “Cậu không nên đem tiểu gia hỏa này tới đây, có Jim làm bóng đèn, muốn làm chuyện gì cũng không tiện.”

Hứa Vĩ Thần giống như chạm đến điểm yếu của Lâm Dịch Xuyên, chỉ thấy anh như rùng rợn nhìn về phía cô.

Trên đường về khách sạn, Sớm vẫn ở trong lòng An Noãn làm nũng, Lâm Dịch Xuyên hầu như không nói được câu nào.

“Mẹ, con nghe Rừng già nói, mẹ muốn dẫn con đi gặp Thái công, Thái công có bộ dáng như thế nào?”

An Noãn dừng một chút, lập tức cười nói: “Thái công tốt lắm, nhất định sẽ rất thích Sớm của chúng ta.”

Đến khách sạn, bọn họ cùng nhau ăn tối, Lâm Dịch Xuyên nói Sóm ở trên máy bay hưng phấn đến ngủ không được, trong lúc ăn cơm, mắt tiều từ kia không mở ra được. Cơm nước xong, An Noãn vội vàng tắm rửa cho Sóm, ôm về giường.

“Con muốn ôm mẹ ngủ.”

Tiểu tử kia nằm ở trên giường làm nũng, ôm An Noãn, không cho cô rời đi.

An Noãn dụ dỗ: “Mẹ tắm xong sẽ ngủ với con.”

“Không, con sợ mẹ lại gạt con, thức giấc sẽ không còn gặp mẹ.”

An Noãn không có cách nào, đành phải nằm xuống, ôm Sóm vào lòng. Không lâu sau, Sóm nhắm mắt ngủ. Thấy Sóm đã ngủ, An Noãn định đi tắm, nhưng đứa nhỏ này dùng đôi tay nhỏ bé ôm chặt thắt lưng cô.

Từ nhỏ Sóm đã thiếu cảm giác an toàn, có lẽ Lâm Dịch Xuyên không có thời gian chăm sóc Sóm, An Noãn cũng phải đi làm, cho nên Sóm luôn cảm thấy người bên cạnh Sóm luôn sẽ rời xa nó.

Quên đi, không tắm thì không tắm, An Noãn cũng ôm chặt Sóm, giờ này khắc này Sóm chính là tất cả của cô.

Lâm Dịch Xuyên đẩy cửa bước vào, lập tức đi đến bên giường, vỗ vỗ đầu An Noãn đầu, thấp giọng nói: “Đi.”

An Noãn nghi hoặc nhìn anh: “Đi đâu?”

“Em ở bên cạnh Sóm lâu như vậy, có phải nên bồi anh một lát?”

An Noãn thổi anh một ngụm: “Lâm Dịch Xuyên, anh thật đúng là càng ngày càng có tiền đồ, anh tranh cái gì.”

“Em không đi, anh chỉ còn cách gọi Sóm thức dậy.”

An Noãn nhướng mắt, thật cẩn thận gỡ tay Sóm ra khỏi trên lưng cô. Chân vừa chạm đất đã bị Lâm Dịch Xuyên ôm cổ, vừa kéo vừa ôm mang ra phòng. Anh một cước đá văng cửa phòng ngủ, khẩn cấp áp cô lên tường.

“Lâm Dịch Xuyên, anh phát điên cái gì?”

Anh cọ cọ môi lên má cô, hơi thở nặng nề.

“Em không cho anh ăn, cũng phải cho anh hôn hôn một chút, anh đã nhân nhượng rất nhiều vì lợi ích toàn cục.”

Lâm Dịch Xuyên ôm cô hôn điên cuồng, hôn đến có chút không thể khống chế, anh mới dừng tay.

“Có nói chuyện với ngoại công em chưa? Khi nào sẽ đi gặp ông?”

An Noãn phiền não lắc đầu.

“Nếu không ngày mai đi, anh mang Sóm đi cầu ông, nếu ông không đồng ý chúng ta ở bên nhau, anh và Sóm quỳ trước mặt ông không đứng dậy, anh xem ông có thể nhẫn tâm không?”

An Noãn hừ hừ: “Anh đừng làm vậy, ngoại công em chuyện gì cũng làm được, nếu không chuẩn bị thật tốt mà trực tiếp đi gặp ông, ông có thể đã thương anh.”

Lâm Dịch Xuyên nhíu nhíu mày, buồn bực hỏi: “Rất cuộc là người nào? Lợi hại như vậy?”

“Anh nhìn thấy nhị cữu của em sẽ hiểu được.”

“Quên đi, không nói chuyện này nữa, ngoại công em cho dù không đồng ý, em cũng là người của anh. Anh mệt mỏi, đi ngủ với anh.”

An Noãn bĩu môi, tức giận nói: “Em muốn ngủ với Sóm, anh ngủ một mình đi.”

“Không được, em là vợ anh không phải vợ Sóm.”

“Lâm Dịch Xuyên, anh sao vậy đi phân cao thấp với con mình, Sóm còn nhỏ, anh để thằng bé ngủ mình ở hoàn cảnh lạ lẫm sao.”

“Tuy Sóm còn nhỏ, nhưng rất độc lập, không thành vấn đề.”

An Noãn không để ý tới anh, trực tiếp đi ra ngoài. Lâm Dịch Xuyên ôm thắt lưng cô lại, đặt cô lên giường.

“Tối nay em ngủ ở đây, không cho phép đi bất cứ nơi nào. Anh kêu Hứa Vĩ Thần ngủ với Sóm.”

An Noãn không gầy dựa nữa, tới phòng tắm đi tắm, ngoan ngoãn nằm cạnh Lâm Dịch Xuyên. Cô nợ anh rất nhiều, có khi cảm thấy cho dù giao cả bản thân mình cho anh, cũng không trả được.

“Noãn, anh đau đầu, giúp anh xoa.”

Lâm Dịch Xuyên nằm ở trên giường, cau mày, giống như thật sự rất đau.

An Noãn ôm đầu anh lên đùi mình, nhẹ nhàng giúp anh ấn thái dương huyết: “Có phải gần đây rất nhiều việc?”

“Ừ, thu mua một công ty kiến trúc, đã vài ngày không ngủ, anh phải tăng ca làm thêm, nhanh chóng giải quyết mọi chuyện qua đây với em. Anh rất sợ, anh không ở bên cạnh em, em sẽ bị người ta cướp đi.”

“Lâm Dịch Xuyên, tự tin của anh đâu hết rồi?”

“Anh nói rồi, anh đối bản thân mình rất tin tưởng, nhưng anh không tin tưởng em.”

An Noãn mím môi, cũng không có nói sáo. Lâm Dịch Xuyên rất nhanh đã ngủ, có thể rất mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Chương 99.2

Ngày hôm sau vốn cô muốn đưa Sớm ra ngoài chơi, nhưng nhận được điện thoại của Thẩm Diệc Minh, ông từ nước ngoài khảo sát về, muốn gặp mặt An Noãn. Ông tới đón An Noãn về Thẩm gia.

An Noãn nhìn không được nói với ông: “Cửu, bạn trai cháu đang ở đây, cửu gặp anh ấy được không?”

Thẩm Diệc Minh theo bản năng nhún mày cười nói: “Cùng cửu về nhà trước, chuyện này về nhà nói sau.”

Trên đường về Thẩm gia, Thẩm Diệc Minh vẫn nắm chặt tay cô bắt đắc dĩ nói: “Nghe nói còn và lão gia tử cãi nhau, hai ngày rồi không về nhà.”

An Noãn bĩu môi, không nói chuyện.

“Tính tình của con thật giống mẹ con, mới nhìn qua thì im lặng thành thật, kỳ thật trong tâm rất quật cường, tính cách này cũng giống lão gia tử. Cửu nghĩ mặc kệ con và lão gia tử như thế nào, nhà nhất định phải về. Con có biết con không về nhà, trong lòng lão gia tử rất khổ sở. Dù sao cũng đã tám mươi tuổi, không thể để cho lão nhân gia hạ mình với con trước.”

“Cháu cũng không muốn ngoại công hạ mình với cháu, cháu chỉ muốn để mọi người cùng bình tĩnh. Cửu, ngoại công nói cái gì cũng không đồng ý gặp bạn trai cháu, cửu nhất định phải giúp cháu.”

Thẩm Diệc Minh thở dài: “Thậm chí cửu so với lão gia tử còn phản đối hơn, làm sao có thể giúp con.”

“Cửu --”

“Đừng làm nũng với cửu, vô dụng.”

Thẩm Diệc Minh ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng đã muốn thỏa hiệp.

“Cửu, ở nhà cửu là có tiếng nói nhất, lão gia tử cũng chỉ nghe lời cửu, cháu xin cửu giúp cháu được không? Mọi người gặp mặt anh ấy một lần, anh ấy thật sự rất vĩ đại.”

Thẩm Diệc Minh hỏi lại một câu: “Huy tử không vĩ đại?”

An Noãn thực nghiêm túc nói: “Cửu, cháu cùng Mạc Trọng Huy vĩnh viễn cũng không còn khả năng.”

Thẩm Diệc Minh thở dài nói sang chuyện khác: “Gần đây làm việc thế nào? Có thuận lợi không?”

“Hạng mục đồ thư quán tạm thời gián đoạn, gần đây cũng không nhận hạng mục mới, sẽ được nghỉ ngơi một thời gian, bạn trai cháu và con trai anh ấy đã về đây, cháu muốn ở bên cạnh bọn họ.”

Thẩm Diệc Minh buồn bực hồng rồi, nha đầu kia mỗi câu đều muốn nhắc nhở ông quyết tâm của cô.

--

Đến Thảm gia, trong nhà rất nhiều người, đại cữu cùng tiểu cữu cũng đã về. Lão gia từ ngồi trên sô pha, nhìn qua khí sắc không tốt lắm.

Thảm Diệc Minh gọi ‘Ba’

An Noãn gọi rất nhỏ: ‘Ngoại công, đại cữu, tiểu cữu’.

Hai người cậu đều rất vui vẻ đáp lời, lão gia từ ngồi trên sô pha thượng lại không nói gì, thậm chí cũng không nhìn mặt An Noãn.

Thảm Diệc Minh vỗ vỗ vai cô nhỏ giọng nói: ‘Mau qua với ngoại công, ông chỉ đang tức giận.’

An Noãn không dám đi qua.

Đại cữu mẹ cũng đi tới nói: ‘Noãn Noãn, mau nói xin lỗi lão gia từ, cháu không đây hai ngày, ông cũng không ăn gì, lão nhân gia giống như một đứa bé, đều muốn được dụ dỗ.’

An Noãn từng bước một chậm rãi đi đến trước mặt lão gia từ, ngồi xuống bên cạnh ông kéo cánh tay ông làm nũng: ‘Ngoại công, chúng ta đi ăn cơm trưa được không? Đã đói bụng.’

Thần sắc lão nhân gia lúc này mới tốt hơn được chút. Người một nhà ngồi ăn cơm, An Noãn chậm chạp không dám mở miệng.

Thảm Diệc Minh ngồi bên cạnh cô, An Noãn đưa mắt nhìn ông cầu cứu, nhưng Thảm Diệc Minh như cố ý, làm bộ không thấy ánh mắt cô nhìn mình, không ngừng gấp thức ăn vào chén cô. An Noãn gấp cả cho lão gia từ, rất cẩn thận giúp ông lấy xương ra, lúc này lão nhân gia mới nở nụ cười.

‘Ngoại công, cháu muốn xin ông một chuyện, nhưng ông đừng nóng giận được không?’

Lão gia từ liếc mắt nhìn cô một cái, sắc mặt nhất thời đen lại.

‘Ngoại công, cháu không trông cậy ông lập tức đồng ý cháu kết hôn với anh ấy, nhưng ông gặp anh ấy một lần được không? Cháu xin ông, dù sao cháu và anh ấy đã ở bên cạnh nhau bốn năm, nếu không có anh ấy, mấy năm nay cháu cũng không biết sống như thế nào, có lẽ trên thế giới này đã sớm không có cháu. Cháu chỉ xin ông gặp anh ấy một lần, có đồng ý hay không đến lúc đó nói sau.’

Lão gia từ thở phì phò, cũng không biết có phải đang tức giận hay không.

Thảm Diệc Minh cười giúp cô: ‘Lão gia từ, cho nha đầu kia chút mặt mũi đi, trước tiên gặp mặt, gặp mặt cũng không nhất định phải đồng ý. Chỉ bằng là người cháu cố Noãn Noãn bốn năm, chúng ta cũng nên cảm tạ người ta.’

Quả nhiên lời nói của Thảm Diệc Minh có phần lượng, lão gia từ không nói chuyện, xem như đồng ý rồi.

‘Ngoại công, nếu không tối nay đi, được không?’

Lão gia từ hừ một tiếng, lấy mắt đáp lại. Ăn cơm xong, An Noãn vội vàng đem tin tức này nói với Lâm Dịch Xuyên.

Trước giờ không gì làm không được, không sợ trời không sợ đất như Lâm Dịch Xuyên lại khẩn trương hỏi: ‘Ngoại công em thích cái gì? Bây giờ anh đi mua còn kịp không?’

‘Rừng già, anh ở khách sạn chờ em, em lập tức trở về.’

Trước khi đi, An Noãn đặc biệt tìm Thảm Diệc Minh làm nũng với ông: ‘Cữu, tối nay làm phiền cữu, bất luận như thế nào cữu cũng phải giúp cháu.’

Thảm Diệc Minh bất đắc dĩ cười.

‘Đúng rồi cữu, ngoại công bình thường thích cái gì, chúng cháu muốn chuẩn bị một lễ vật tặng ông?’

‘Lão gia từ đối tranh chữ cũng có nghiên cứu, cữu cũng có một bộ, cháu cầm trước, lần này cữu ở nước ngoài khảo sát mua được, vốn định đợi đại thọ của lão gia từ làm quà sinh nhật cho ông.’

An Noãn ôm Thảm Diệc Minh làm nũng: ‘Cữu, cháu yêu cữu, về sau cháu nhất định sẽ hiếu thuận với cữu.’

An Noãn cầm tranh chữ, xoay người chạy ra ngoài, rất sợ bị lão gia từ bắt được.

--

Đến khách sạn, Lâm Dịch Xuyên đã chuẩn bị xong, tắm rửa thay quần áo mới cho Sóm, anh cũng tắm rửa thay âu phục.

An Noãn thấy anh như vậy liền trêu chọc: ‘Rừng già, nhìn anh thế nào cũng giống người muốn đi coi mắt!’

Lâm Dịch Xuyên vỗ nhẹ lên đầu cô bỗng nhiên nói: “Anh có chút khản trương.”

An Noãn vỗ ngực cam đoan: “Yên tâm, có em ở đây, em sẽ không để anh chịu ủy khuất. Ngoại công em nếu khi dễ anh, em với anh bỏ trốn.”

Có những lời này của An Noãn, Lâm Dịch Xuyên cuối cùng cũng yên tâm. Sớm lại rất vui vẻ, giống như chỉ có An Noãn và Lâm Dịch Xuyên, bất luận đi nơi nào, Sớm đều thật cao hứng.

An Noãn tự mình lái xe, đưa họ đến Thẩm gia. Trên đường đi Lâm Dịch Xuyên không nói được một lời, càng gần đến nhà, An Noãn cũng khản trương lên.

“Noãn, em nên nói để anh chuẩn bị tâm lý trước, ngoại công em rốt cuộc là như thế nào?”

“Cán bộ kỳ cựu đã về hưu, trước kia là đại quan. Lợi hại nhất là nhị cữu em, cao nhất Boss.”

Lâm Dịch Xuyên nghe xong giật mình, xoa đầu cô nói: “Trung Quốc có phải có câu chuyện về Bạch Phú Mỹ, xem ra anh cười được một Bạch Phú Mỹ.”

(Bạch phú mỹ (白富美): người đẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt)

“Còn phải nói, về sau anh phải hầu hạ em cho thật tốt.”

Đến Thẩm gia, phong cách cổ kính của ngôi nhà, làm cho Lâm Dịch Xuyên có cảm giác thực trang nghiêm. An Noãn cùng Lâm Dịch Xuyên nắm tay Sớm, đi vào phòng khách. Hôm nay trong nhà rất nhiều người, đại cữu nhị cữu tiểu cữu, ngay cả mấy người anh họ cũng tới.

Càng nhiều người An Noãn càng khản trương. An Noãn kéo Lâm Dịch Xuyên đến trước mặt lão gia tử, sắc mặt lão gia tử cũng không tốt.

An Noãn mím môi giới thiệu: “Ngoại công, đây là bạn trai cháu, tên tiếng Anh là Aaron Johnson.”

An Noãn vừa nói xong, lão gia tử kêu rên: “Ta nghe không hiểu tiếng Anh.”

An Noãn bĩu môi tiếp tục nói: “Tiếng Trung tên là Lâm Dịch Xuyên, mẹ anh ấy là người Trung Quốc.”

Lâm Dịch Xuyên rất lễ phép chào hỏi lão gia tử: “Ngoại công, ông khỏe.”

Lão gia tử hừ hừ, cũng không có quan tâm.

Không khí có chút xấu hổ, An Noãn ôm Sớm giới thiệu: “Ngoại công, đây là Sớm, con của chúng ta.”

Sớm cũng rất hiểu chuyện, vừa rồi trên đường đến đây cũng đã dạy thẳng bé, tiểu tử kia thực lễ phép gọi: “Thái công, ông khỏe.”

Lão gia tử liếc đứa nhỏ một cái, vẫn phát ra một tiếng rất nhỏ hừ thanh.

An Noãn cắn cắn môi, kéo tay Lâm Dịch Xuyên đi đến trước mặt đại cữu: “Đây là đại cữu em, đại cữu mẹ.”

Lâm Dịch Xuyên thập phần lễ phép chào hỏi: “Đại cữu tốt, dì tốt.”

Khi đến trước mặt Thẩm Diệc Minh, An Noãn giới thiệu: “Đây là nhị cữu, nhị cữu mẹ.”

Khi Lâm Dịch Xuyên nhìn thấy Thẩm Diệc Minh, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt, lập tức cười chào hỏi: “Nhị cữu tốt, dì tốt.”

Đến trước mặt tam cữu cũng chào hỏi. Còn có hai người anh họ, họ cũng rất khách khí, bắt tay Lâm Dịch Xuyên. Đến trước mặt Thẩm Thần Phong, anh lại cả lợ phát phờ, kéo An Noãn chưa nói: “Em gái bảo bối của tôi cũng không phải dễ dàng có thể bị anh lấy về nhà, chúng tôi đều luyến tiếc Noãn Noãn, anh nói làm sao bây giờ?”

Lâm Dịch Xuyên không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Tôi sẽ chiều cổ cô ấy, yêu thương cô ấy, cũng giống như các người yêu thương cô ấy.”

“Nhưng bất luận anh yêu Noãn Noãn như thế nào, chúng tôi cũng không yên tâm để Noãn Noãn đi theo anh đến Anh quốc, muốn giữ Noãn Noãn ở bên cạnh, lúc nào nhớ cũng có thể gặp mặt.”

Lâm Dịch Xuyên nhướng mày. An Noãn trừng mắt nhìn Thẩm Thần Phong.

“Em đừng trừng mắt nhìn anh, trong lòng mọi người đều nghĩ như vậy, nếu anh ta không có câu trả lời hợp lý, cũng đừng mơ tưởng lấy được em.”

Thẩm Thần Phong đang khảo nghiệm Lâm Dịch Xuyên, cũng có thể nói đang ép anh, buộc anh nói ra về Trung Quốc phát triển, định cư ở Trung Quốc. Nhưng Lâm Dịch Xuyên làm sao có thể cho một lời hứa hẹn như vậy.

Đại cữu mẹ là người tốt nhất, không muốn làm Lâm Dịch Xuyên khó xử, cười nói: “Ăn cơm, mọi người ngồi xuống ăn cơm, từ từ tán gẫu.”

Người một nhà ngồi xuống ăn cơm, An Noãn ngồi bên cạnh lão gia tử, Lâm Dịch Xuyên ngồi bên cạnh An Noãn, sớm ngồi trên đùi An Noãn.

An Noãn gấp rất nhiều đồ ăn vào chén lão gia tử, cười nói: “Ngoại công, ông ăn nhiều một chút.”

Lão nhân gia cũng không quan tâm cô, nhưng sắc mặt đã không còn khó coi như vừa rồi, dù sao trong lòng nha đầu này mình vẫn là trước nhất. Nếu An Noãn gấp đồ ăn cho Lâm Dịch Xuyên trước, không chừng lão gia tử phải hoàn toàn bão nổi.

An Noãn thấy Lâm Dịch Xuyên không ăn liền gấp chút đồ ăn vào chén anh: “Ném thử tay nghề của đại cữu mẹ em, so với trong khách sạn ngon hơn rất nhiều.”

Lão gia tử vừa thấy An Noãn như một con chim nhỏ trước mặt Lâm Dịch Xuyên, một bụng lửa giận.

Thẩm Diệc Minh thân nhiên hỏi: “Lâm tiên sinh là kiến trúc sư, bình thường có phải rất bận rộn nhiều việc?”

An Noãn bĩu môi, oán giận nói: “Nhị cữu, anh ấy tên Lâm Dịch Xuyên, cữu trực tiếp gọi tên anh ấy là được rồi, gọi Lâm tiên sinh cảm giác rất khách khí.”

Lão gia tử thét lớn một tiếng: “Vốn chính là người ngoài, sao có thể kêu thân mật như vậy?”

Một câu của lão nhân gia làm cho tất cả mọi người giật mình, bao gồm người cả lơ phát phơ như Thẩm Thần Phong cũng nhú mảy.

An Noãn nhẫn nại nói: “Ngoại công, anh ấy là bạn trai cháu, không phải người ngoài, rất nhanh sẽ là người trong nhà của chúng ta.”

Lão gia tử đập tay lên bàn đứng lên, rống giận: “Cháu nghĩ ta và Thẩm gia là người như thế nào, cháu tùy tiện đem một người về thì có thể trở thành người nhà của chúng ta? Nhà này chẳng lẽ cháu nói thì được?”

Cho đến lúc này, tính nhẫn nại của An Noãn hoàn toàn hết sạch. Cô không thể dễ dàng tha thứ để cho Lâm Dịch Xuyên ở cô trước mặt chịu khuất nhục. Cô không hiểu, người nhà của Lâm Dịch Xuyên có thể chấp nhận cô, vì sao người nhà cô không thể chấp nhận Lâm Dịch Xuyên.

An Noãn ôm Sớm đứng lên, nhìn lão gia tử, gần từng tiếng: “Ngoại công, nhà này là ông định đoạt, nhưng muốn làm cháu ngoại của ông hay không thì phải do cháu nói.”

Lão gia tử bị tức nói không ra lời.

Thẩm Diệc Minh nghiêm khắc quát lớn: “An Noãn, sao con lại nói chuyện với lão gia tử như thế, không biết lớn nhỏ.”

Lâm Dịch Xuyên ở bên cạnh cô cau mày trách mắng: “Nói xin lỗi với ngoại công em.”

“Cháu là vậy, cháu không hiểu chuyện.” An Noãn quát cường quát: “Cháu tôn trọng ông, cháu trăm phương nghìn kế muốn dẫn anh ấy về gặp ông, cháu muốn ông biết, cháu tìm một người đàn ông vĩ đại như thế nào, anh ấy rất yêu cháu sủng cháu, cháu hy vọng ông có thể yên tâm giao cháu cho anh ấy. Nhưng từ đầu tới cuối ông đều khinh khi anh ấy, anh ấy là bạn trai cháu, là người cháu muốn cả đời ở bên nhau, cháu không có cách nào nhìn anh ấy vì cháu mà chịu ủy khuất. Nếu ông thật sự không có biện pháp chấp nhận anh ấy, vậy cháu cũng không cháu ngoại ông.”

An Noãn ôm Sớm bước đi, Lâm Dịch Xuyên vẫn đứng giải thích với lão gia tử.

An Noãn quay đầu lại rống anh: “Lâm Dịch Xuyên, anh có đi hay không?”

“Ngoại công, thật xin lỗi, cháu sẽ khuyên cô ấy.”

Lâm Dịch Xuyên nói xong, mới đuổi theo An Noãn. Lão gia tử vẫn lấy tay dè lên ngực mình, đau lòng đến không thở được.

“Ba, ba đừng nóng giận, Noãn Noãn chỉ tức giận nên nói thế.”

Đậu Nhã Quyên vỗ nhẹ lên lưng lão gia tử, giúp ông vuốt hơi thở lên.

Lão gia tử thống khổ nói: “Thẩm Thiên ta tạo nghiệt gì, sinh ra một đứa con gái quát cường, hiện tại ngay cả cháu ngoại cũng như thế, tính tình giống như mẹ của nó.”

Đậu Nhã Quyên đỡ lão gia tử ngồi xuống, Tiết Ngọc Lan vội vàng bưng tới một ly nước, để lão gia tử uống.

“Ba, ba đừng kích động, thân thể ba không tốt, không thể kích động.”

Lão gia tử khoát tay: “Mạng già này, sớm muộn gì cũng chết trên tay nha đầu kia, nói nói cái gì, thế nào cũng phải tức chết ta mới thôi, cũng giống như mẹ của nó, vì đàn ông ngay cả ngoại công cũng có thể từ bỏ.”

Mọi người cũng không dám nói cái gì, chỉ có thể an ủi ông.

Thẩm Thần Phong cũng an ủi ông: “Gia gia, An Noãn nha đầu chết tiết này tính tình bạo phát, về sau nhất định sẽ hối hận, ông xem ngày mai Noãn Noãn phải chạy tới giải thích làm nũng với ông, đến lúc đó ông cũng không cần nhìn Noãn Noãn nữa.”

Lão gia tử thô thổ phì phò, giọng mỗi một nói: “Ta mệt mỏi, đưa ta trở về phòng.”

“Ba, ba ăn một chút gì rồi nghỉ ngơi.”

Lão gia tử lắc đầu: “Ta còn có thể nuốt trời đất, tức cũng đủ no.”

--

Ở bên ngoài, Lâm Dịch Xuyên đuổi kịp An Noãn, nhện không được trách cứ cô: “Sao em có thể nói với ngoại công em những lời này?”

“Em nói sai sao? Ngoại công đối xử với anh như vậy, bỏ qua không chịu chấp nhận anh, không lẽ em còn phải tiếp tục đau khổ cầu xin ông? Lời nói của em quá đáng, lời nói của ông không quá đáng sao?”

Lâm Dịch Xuyên lắc đầu, bắt đắc dĩ nói: “Ngoại công em đã không chấp nhận anh, bây giờ em còn vì anh trở mặt với ông, đời này không chừng ông cũng sẽ không chấp nhận anh.”

“Quên đi, cùng lắm thì em không nhận ông là được.” An Noãn giận dữ nói, chui vào trong xe.

Sớm có lẽ bị sợ hãi, lui vào trong lòng An Noãn, một câu cũng không nói.

“Lâm Dịch Xuyên, anh lái xe đi, em mệt mỏi, chỗ nào không biết em sẽ chỉ đường.”

Trong lòng Lâm Dịch Xuyên rất cảm động, An Noãn vì anh, tình nguyện đắc tội người nhà mình. Chết tiết, anh còn từng hoài nghi tình yêu của cô đối với mình.

Cảm động là một chuyện, về phương diện khác anh cũng lo lắng, dù sao quan hệ huyết thống không thể dứt bỏ được, anh cũng không muốn thấy An Noãn phải lựa chọn giữa anh với người nhà của mình. Vấn đề của Thẩm Thần Phong luôn quanh quẩn bên tai, anh phải làm thế nào để cô và người nhà của cô không rời xa nhau.

“Rừng già, anh đừng buồn, anh với em đã ở bên nhau bốn năm, em và bọn họ mới một tháng.”

Lâm Dịch Xuyên bắt đắc dĩ lắc đầu, sùng nịnh xoa xoa đầu cô.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Chương 100.1: Mềm Lòng

An Noãn ở lại khách sạn cùng Lâm Dịch Xuyên và sớm, mỗi ngày đưa Sớm ra ngoài chơi, ăn tất cả mỹ vị, cuộc sống rất phong phú và vui vẻ. Nhưng mỗi tối khi nằm trên giường, cô đều nhớ tới lão gia tử, lo lắng cho ông.

Cô không có gọi điện thoại về Thẩm gia cho bất cứ ai, Thẩm gia cũng không ai gọi điện thoại cho cô, cũng có thể họ hoàn toàn thất vọng về cô, hoặc là lão gia tử không cho phép. Đêm dài yên tĩnh, Sớm đi chơi về đã mệt mỏi, hiện tại đang ngủ trên giường lớn.

Tiếng nước trong phòng tắm đã ngừng, Lâm Dịch Xuyên tắm rửa xong đi ra, đầu tóc còn ướt nước, đang dùng khăn lau.

Thấy Sớm đã ngủ, anh giống như đại gia ngồi xuống giường, đưa khăn cho cô nói: “Giúp anh lau tóc.”

An Noãn ngồi chồm hổm trên giường, nhẹ nhàng giúp anh lau tóc. An Noãn phát hiện mình càng ngày càng biết cách chăm sóc người khác, chăm sóc Sớm rất tốt, nhân tiện chăm sóc luôn cha của Sớm.

Cô nhớ lại mấy năm trước, Mạc Trọng Huy luôn thích lau tóc cho cô, tóc cô rất dài, Mạc Trọng Huy rất có kiên nhẫn giúp cô lau hơn nửa giờ, có đôi khi coi đây là sở thích của anh.

“Lau tóc cũng không chuyên tâm.”

Lâm Dịch Xuyên hừ nhẹ một tiếng, đoạt lại khăn trong tay cô kêu rên: “Cởi quần áo nằm xuống.”

An Noãn khoe miệng trẻ ra, hai tay chặn trước ngực.

Động tác theo bản năng này của cô chọc giận Lâm Dịch Xuyên: “Yên tâm, trước khi kết hôn sẽ không chạm đến em, cho dù em đưa đến miệng anh cũng không ăn. Nếu cần thiết anh ra ngoài tìm phụ nữ khác, cũng không nhìn đến em này.”

An Noãn bĩu môi, nằm xuống bên cạnh Sóm. Mấy ngày nay, Sóm luôn ngủ ở giữ bọn họ, tiểu tử kia rất bài xích ngủ với Hứa Vĩ Thần, mỗi tối ôm lấy An Noãn, chết cũng không chịu buông tay.

Lâm Dịch Xuyên quay đầu nhìn cô phản phó một tiếng: “Nằm bên cạnh anh.”

“Rùng già.”

“Lại đây, ôm em ngủ, cái gì cũng không làm.”

An Noãn nín thở, nhìn trên mặt anh không cho phép phản kháng, cô thỏa hiệp chui vào lòng anh ôm ấp.

“Em không phải là một phụ nữ bình thường?” Lâm Dịch Xuyên ôm chặt thắt lưng cô, trêu chọc hỏi.

An Noãn nghi hoặc nhìn anh.

“Một người phụ nữ ba mươi tuổi một chút nhu cầu cũng không có? Anh thấy không bình thường nha!”

An Noãn rống giận: “Lâm Dịch Xuyên!”

“Được rồi, được rồi, nói đùa, anh chỉ nói đùa đừng nóng giận.” Lâm Dịch Xuyên càng ôm chặt cô, thì thào vào tai cô dụ dỗ: “Noãn Noãn của anh là người nào nha, chính vì em như vậy nên anh mới yêu người, yêu đến bất trị.”

An Noãn phiền não hừ nói: “Bớt miệng lưỡi trơn tru, ôm chặt như vậy làm gì, đừng làm ồn em.”

Lâm Dịch Xuyên ngậm miệng, nhưng nha đầu này lại không ngủ, ở trong lòng anh chui tới chui lui, làm anh ngứa tâm.

“Đừng nhúc nhích, còn động nữa sẽ thật sự không khống chế được.” Anh ám ám gặm nhẹ.

An Noãn sợ tới mức một cử động cũng không dám.

“Noãn, có muốn gọi điện thoại cho ngoại công em không?”

“Không gọi. Nếu thật sự yêu thương em, ông sẽ thành toàn cho em. Hiện tại em rất cực cũng hiểu được, vì sao mẹ em đoạn tuyệt quan hệ với ông.”

Lâm Dịch Xuyên bắt đầu cười cười: “Em thật sự bỏ được xem ông không tồn tại?”

“Không bỏ cũng không gọi, nếu em gọi điện thoại cho ông trước, hai chúng ta sẽ khó ở bên nhau.”

Lâm Dịch Xuyên khẽ thở dài: “Anh rất sợ ngoại công em có thành kiến với anh.”

“Không cần quan tâm đến ông, Lâm Dịch Xuyên, anh chỉ cần tốt với em là được rồi.”

--

Vài ngày sau, An Noãn đưa Sóm đi chơi tất cả những khu trò chơi ở Bắc Kinh, Lâm Dịch Xuyên đề nghị: “Nếu không chúng ta đến Giang thành, anh rất thích thành thị kia.”

An Noãn cười trả lời: “Yêu một người, yêu luôn một tòa thành, là ý này sao?”

Lâm Dịch Xuyên sủng nịch xoa xoa đầu cô: “Đúng vậy, yêu ai yêu cả đường đi, chỉ cần có liên quan với em anh đều thích.”

An Noãn cũng muốn đưa Sóm đi gặp cha cô. Đến Giang thành, Sóm rõ ràng rất hưng phấn, miệng luôn luôn nói: “Đây là nơi mẹ sinh ra và lớn lên.”

Bọn họ đến khách sạn, thuê phòng, cũng đã đến giờ ăn tối. An Noãn đưa bọn họ đi ăn thức ăn của Giang thành, chỉ là một quán cơm bình thường.

Sóm nói nhỏ bên tai An Noãn: “Mẹ, bọn họ nói cái gì? Con nghe không hiểu.”

An Noãn xoa xoa đầu Sóm sủng nịch nói: “Con chỉ nên ăn cơm là được rồi không cần để ý những chuyện khác.”

Tiểu tử kia từng ngậm từng ngậm ăn cơm, thỏa mãn nói: “Mẹ, thức ăn này giống với mẹ nấu đều ăn ngon.”

“Ngon thì ăn nhiều một chút, cơ hội này không nhiều lắm.”

Một nhà ba người ăn rất vui vẻ, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng gọi cô rất lớn: “An tiểu thư, thật là cô sao?”

An Noãn xoay người, có chút quen mặt.

“An tiểu thư, tôi là Dao Dao, cô quên rồi sao là người hầu trong biệt thự.”

Ngực An Noãn co rút, xấu hổ trả lời.

“An tiểu thư, tôi không nghĩ còn có thể gặp lại cô, thật sự vui vẻ. Hai vị này là?”

An Noãn đơn giản giới thiệu: “Bạn trai tôi Lâm Dịch Xuyên, con của tôi Sóm.”

Cô gái giật mình, trong mắt giống như có một chút đau thương thoảng qua. Cô cũng chỉ người bên cạnh mình giới thiệu: “Đây là chồng tôi, hôm nay chúng ta vừa đăng ký kết hôn, vốn muốn đến tiệc chúc mừng, quý họp hôn này đau lòng tiền.”

Mặc dù nói như vậy, khóe miệng cô gái lại tràn đầy tràn đầy hạnh phúc.

An Noãn tự đáy lòng chúc phúc: “Chúc mừng hai người.”

“An tiểu thư, xem như tôi là người kết hôn trễ nhất trong biệt thự, những người khác đều đã có hạnh phúc của mình, năm đó sau khi cô bỏ đi, Mặc..... Ân, chúng tôi đều bắt đầu tìm kiếm hạnh phúc của mình, bất quá trong biệt thự lý vẫn có người ở, mỗi ngày đều quét tước sạch sẽ, chờ cô trở về. Chúng tôi cũng thường xuyên trở về chơi, nơi đó có rất nhiều kỷ niệm đẹp, mọi người đều rất luyến tiếc. Đúng rồi, lần này cô về vẫn ở trong biệt thự sao? Tôi gọi điện thoại về đó, kêu bọn họ chuẩn bị một chút.”

An Noãn vội vàng xua tay: “Không cần, chúng tôi đã đặt phòng ở khách sạn.”

“An tiểu thư, kỳ thật.....” Cô gái như có gì muốn nói nhưng lại thôi, nhìn nhìn Lâm Dịch Xuyên, rốt cuộc cũng không mở miệng.

“An tiểu thư, cô có rảnh nhất định phải về biệt thự một chuyến, mọi người đều rất muốn gặp cô.”

An Noãn gật gật đầu.

Chồng của cô gái không kiên nhẫn thúc giục: “Em thực dong dài, người ta đang ăn cơm, vẫn nói nói, quấy rầy người ta.”

“Em nói thì làm sao, nhà của hai chúng ta ở vẫn do Mặc..... Vẫn là do An tiểu thư trả tiền công cao cho em mà co, cô ấy là đại ân nhân của chúng ta.”

Cô gái nói xong quay sang An Noãn: “An tiểu thư, không quấy rầy cô, thiết tình hy vọng cô về nhìn xem. Cũng chúc cô hạnh phúc.”

Bọn họ tìm chỗ ngồi, cách bàn An Noãn khá xa.

Người đàn ông hỏi cô gái: “Đây là nữ chủ nhân của biệt thự? Đứa nhỏ là của Mặc tiên sinh?”

“Anh thật ngu ngốc, rõ ràng là con của vị Lâm tiên sinh kia, bộ dạng giống nhau như đúc. Cuộc sống có đôi khi rất tàn khốc, nháy mắt con của An tiểu thư cũng đã lớn như vậy, chỉ tiếc Mặc tiên sinh không giống như vậy. Năm đó lúc An tiểu thư rời đi, có một thời gian Mặc tiên sinh bị trầm cảm, không ăn không uống không ngủ, ngồi ôm quần áo của An tiểu thư suốt đêm. Máy người chúng tôi thấy Mặc tiên sinh như vậy, đều lên roi nước mắt.”

“Không nghĩ tới kẻ có tiền còn có thể nặng tình như vậy.”

“Không biết Mặc tiên sinh thế nào? Đã nhiều năm Mặc tiên sinh không về Giang thành, hy vọng của ngài ấy đã không còn. Trước khi Mặc tiên sinh đi, đều phát cho mỗi người trong biệt thự từ lái xe đến người hầu mỗi người một phong bì, kêu chúng tôi đi tìm hạnh phúc của mình, còn để lại người trông nhà, mỗi ngày quét tước sạch sẽ, để khi An tiểu thư về Giang thành, vẫn có thể có cái nhà.”

Cô gái nói xong lau mắt mình: “Mặc tiên sinh thật đúng người đàn ông tốt nhất mà em từng gặp, chỉ tiếc An tiểu thư không có phúc này.”

Người đàn ông có chút gan tỵ nói: “Ở trước mặt anh lại nhớ một người đàn ông khác, em không sợ anh ghen.”

Cô gái nỗ lực môi, kêu rên, “Nếu anh có thể có tốt với em bằng một nửa Mặc tiên sinh đối với An tiểu thư, đời này em chết cũng không hối tiếc.”

--

Sau khi cô gái đi, An Noãn không yên lòng, biểu tình của Lâm Dịch Xuyên rất lạnh lùng, anh là người thông minh, bộ dáng cô gái muốn nói lại thôi, anh làm sao không rõ.

Sóm lại ăn rất vui vẻ, ngay thơ hỏi An Noãn: “Mẹ, có phải ở đây sẽ gặp rất nhiều bạn của mẹ?”

Đúng vậy, Giang thành quá nhỏ, đi đến chỗ nào đều có thể gặp được người quen. Cơm nước xong, bọn họ một nhà ba người lại đi dạo phố.

Lâm Dịch Xuyên vẫn không nói câu này đi ở phía sau, ngay cả Sóm cũng phát hiện anh khác thường: “Mẹ, Rừng già đang giận ai sao? Hình như Sóm không có làm sai cái gì nha?”

Khi Lâm Dịch Xuyên theo kịp họ, An Noãn cười hỏi anh: “Con anh hỏi anh đang giận đối ai? Chúng tôi làm sai cái gì?”

Lâm Dịch Xuyên lạnh lùng liếc cô một cái, tiến lên nắm tay Sớm bước đi.

An Noãn bị vứt bỏ, cô cũng không tức giận đuổi theo, vô cùng thân thiết kéo cánh tay anh, cười nói: “Xem ra là em đã làm sai chuyện gì, anh nói cho em biết, em đã làm gì không tốt, em sẽ sửa.”

“Đi xa ra, đừng phiền anh.” Lâm Dịch Xuyên gạt tay cô ra.

An Noãn không để ý, lại kéo cánh tay anh, còn thật sự nói: “Quá khứ của em, nếu anh muốn biết, lúc nào cũng có thể hỏi em, em sẽ trả lời anh.”

“Không muốn biết, cách xa anh một chút.”

Lâm Dịch Xuyên lúc này thật sự rất phiền não. An Noãn gãi gãi đầu, người đàn ông này có đôi khi giận đối, thật là làm cho người ta buồn bực.

“Lâm Dịch Xuyên, em muốn ăn bánh ngọt, cửa hàng bánh ngọt này bán rất ngon, anh đi mua cho em”

Lâm Dịch Xuyên tức giận hừ nói: “Tự mình đi mua, anh cũng không phải người hầu của em”

An Noãn bĩu môi, bước chân nhanh hơn đuổi kịp anh. Sớm thật đáng thương, còn nhỏ làm sao có thể đuổi kịp anh, cơ hồ bị anh lôi đi.

“Rừng già, con đi không được, cha có thể chậm một chút hay không?” Tiểu tử kia kháng nghị.

Lâm Dịch Xuyên trực tiếp bế Sớm lên tay, đi nhanh về khách sạn. Trở lại khách sạn, An Noãn tắm cho Sớm, cho kể chuyện cho Sớm nghe, rốt cục cũng dỗ được thẳng bé đi ngủ.

Lâm Dịch Xuyên vẫn im lặng ngồi trước cửa sổ sát đất, nhìn cảnh đêm phồn hoa của Giang thành. An Noãn nhẹ nhàng đi đến sau lưng anh, ôm lấy thất lưng anh, muốn hù dọa anh một chút, người đàn ông này lại thật bình tĩnh.

“Em đói bụng, vừa rồi kêu anh mua bánh ngọt cho em, anh không chịu, em mặc kệ, hiện tại anh phải phụ trách làm cho em no bụng.”

Lâm Dịch Xuyên híp mắt nhìn cô.

An Noãn thối nói: “Ý em không phải vậy, em thật sự đói bụng, bữa tối cũng chưa ăn gì.”

“Tự em không ăn trách ai? Buông tay.”

An Noãn hừ hừ: “Đàn ông thật đúng là không đáng tin, em tự mình ra ngoài mua.”

An Noãn đi đến cạnh cửa lại nghe anh gầm nhẹ ra tiếng: “Đứng lại.”

An Noãn sờ sờ bụng: “Em thật sự đói bụng.”

Anh bắt đầu dĩ hất thở thật sâu, thản nhiên nói: “Em ở đây với Sớm, anh đi mua.”

“Bánh trà xanh, cảm ơn.”

An Noãn nói xong, kiễng mũi chân hôn lên gương mặt của anh một cái. Lâm Dịch Xuyên ghét bỏ lau nước miếng trên mặt, ra khỏi khách sạn.

An Noãn đi tắm, tắm xong đi ra nghe đi động đang reo, có lẽ đã reo rất lâu, may mắn Sớm ngủ rất say, không có bị đánh thức.

Cầm lấy di động, thấy là số của Thẩm Diệc Minh, cô do dự nghe máy.

“Nha đầu, con không phải tính cứ như vậy giận đối không về Thẩm gia?”

Thẩm Diệc Minh đi thẳng vào vấn đề hỏi. An Noãn bĩu môi, không có trả lời.

“Lão gia từ bị con chọc tức giận đến vào bệnh viện, nằm ở trên giường bệnh cũng dặn chúng tôi, không cho phép gọi điện thoại cho con, không cho phép tìm con, con nghĩ lại xem, con đã làm ông tức giận đến thế nào.”

“Vậy cứ gọi điện thoại cho cháu, không sợ lão gia tử mắng cứ?”

Thẩm Diệc Minh khề thờ dài: “Nếu cứ không gọi điện thoại cho con, có lẽ lão gia tử không thể xuất viện. Hoàn toàn không nghe lời bác sĩ, nên ngủ không ngủ, nên uống thuốc cũng không chịu uống, cơm cũng ăn rất ít, cứ như vậy làm sao hết bệnh. Nói cho cứ, con đang ở đâu nhì, cứ đến đón con về nhà.”

“Cứu, cháu ở Giang thành.”

“Sao lại chạy đến đó?” Thẩm Diệc Minh nhíu mày.

“Cháu đưa Lâm Dịch Xuyên và Sớm đến gặp cha mẹ cháu.”

Thẩm Diệc Minh thờ dài thật sâu, rất là bất đắc dĩ hỏi: “Đứa nhỏ, không phải cháu quyết tâm muốn cùng người Anh quốc kia ở bên nhau chứ?”

“Đúng vậy, nếu ngoại công không đồng ý, cháu sẽ không về Thẩm gia nữa.”

“Đứa nhỏ này, sao có thể giống như mẹ của cháu như vậy chứ.” Thẩm Diệc Minh không ngừng thờ dài thỏa hiệp: “Như vậy đi, con về Bắc Kinh trước, đến bệnh viện dưỡng lão gia tử, sau này cả nhà cùng nhau giúp con thuyết phục lão gia tử.”

“Cửu, cửu đồng ý?” An Noãn có chút ngoài ý muốn.

“Con cứ kiên định như vậy, nếu cửu không đồng ý, chẳng phải là ngay cả cửu cũng mất đi con? Con mau về Bắc Kinh, đến bệnh viện xem lão gia tử, cửu muốn gặp bạn trai của con, có một số việc muốn nói chuyện với anh ta.”

“Cửu, hai ngày nữa cháu trở về, ngày mai sẽ đến mộ cha mẹ cháu.”

“Cũng được, khó được trở về, thì đi gặp bọn họ đi. Gần đây ta có kế hoạch, đem mộ của mẹ con dời về Bắc Kinh, như vậy chúng ta muốn gặp mẹ con lúc nào cũng được.”

“Cửu, không thể.”

“Chuyện này không vội, chờ con trở về chúng ta thương lượng tiếp.”

Lâm Dịch Xuyên mua bánh ngọt trở về, An Noãn vừa lúc trò chuyện xong với Thẩm Diệc Minh.

Anh bình thân thuận miệng hỏi: “Nói điện thoại với ai?”

“Nhi cửu của em, nói cho em biết ngoại công lại nằm viện, kêu em về thăm ông.”

Lâm Dịch Xuyên nhướng mày, đem bánh ngọt đưa tới trước mặt cô. An Noãn thật đói bụng, cắn một miếng lớn.

Lâm Dịch Xuyên vô cùng ghét bỏ hừ nói: “Không hiểu sao anh lại thích em, tướng ăn này, người đàn ông nào thấy mà không chạy xa.”

An Noãn nhướng mắt, tức giận nói: “Lâm Dịch Xuyên, hôm nay anh giống như thực ghét bỏ em nha? Nếu vậy về sau anh đừng hôn em, đừng ngủ chung giường với em.”

Lâm Dịch Xuyên khoe miệng trẻ ra, xoay người vào phòng tắm. Trong phòng tắm róc rách tiếng nước vang lên, An Noãn than nhẹ một hơi.

Lâm Dịch Xuyên tắm rửa xong đi ra, An Noãn đã ăn hơn phân nửa khối bánh ngọt.

Anh cau mày nhắc nhở: “Ăn ít thôi, ban đêm lại ồm ồm kêu dạ dày đau.”

“Nếu không anh ăn với em đi, rất đắt tiền, bỏ đi rất tiếc.”

Lâm Dịch Xuyên mím môi, lạnh lùng nói: “Anh ghét bỏ em.”

An Noãn vừa buồn cười, lại cảm thấy tức giận, anh càng nói như vậy, cô càng muốn buộc anh ăn. cô trực tiếp cầm bánh ngọt đi đến trước mặt anh, mạnh mẽ dứt miếng bánh vào miệng anh.

Lâm Dịch Xuyên bị chọc tức: “Em có thể đừng dã man như vậy không.”

“Em thích dã man như vậy, cho anh ghét bỏ em, hôm nay anh không ăn hết bánh này, em không để anh yên.”

An Noãn trực tiếp phốc đi qua, một ngụm một ngụm dứt anh ăn, người đàn ông này lại rất hưởng thụ. Cuối cùng ăn xong miếng cuối cùng, anh dè cô ngã lên giường, hung hăng hôn lên môi cô.

Hôn xong, cô treu ghẹo hỏi: “Hiện tại không chê em?”

Anh bất đắc dĩ lắc đầu, ôm chặt cô vào ngực, ôn nhu nói: “Yêu như thế nào cũng cảm thấy không đủ, làm sao có thể ghét bỏ.”

--

Ngày hôm sau, bọn họ đến mộ viên, trước mộ cha mẹ rất sạch sẽ, còn có hai bó hoa hoa bách hợp vẫn chưa héo.

“Có người đến thăm cha mẹ em?” Lâm Dịch Xuyên hỏi.

An Noãn cũng kinh ngạc, thản nhiên nói: “Có thể là thư ký trước kia của cha em.”

An Noãn cũng muốn xác nhận một chút, tính đưa Lâm Dịch Xuyên và Sớm đến Thường gia một chuyến. Hiện tại, cô tìm được hạnh phúc của mình, cũng nên nói cho bọn họ biết.

Từ mộ viên trở về, bọn họ đi mua chút quà tặng. Ngồi trên xe taxi, An Noãn nói với anh: “Chú Thường là thư ký trước kia của cha em, trước kia ngoại trừ cha em, ông đối với em tốt nhất.”

Đến Thường gia, ở bên ngoài, chợt nghe tiếng cười vi vè của con nít. An Noãn đi vào, thấy Thường Bách đang chơi với một cô bé ở xích đu.

“Thường thúc thúc.” Cô lên tiếng gọi.

Thường Bách lập tức quay đầu, kinh hi quá độ: “Noãn Noãn, thật là cháu.”

Ông chạy tới ôm An Noãn: “Nha đầu, thật là cháu, rốt cục cháu đã trở lại.”

Có lẽ lần trước gặp An Noãn, Nghê Tuệ không nói với ông. Thường Bách vui mừng đến chảy nước mắt.

Nghê Tuệ cũng nghe động tĩnh, từ bên trong chạy ra: “Noãn Noãn, thì ra là cháu? Đứa nhỏ này, cũng không báo trước một tiếng, di Nghê chưa chuẩn bị gì đãi cháu.”

“Di Nghê, không cần đâu, cháu ngồi một chút sẽ đi. Đúng rồi, giới thiệu với hai người, đây là bạn trai cháu Lâm Dịch Xuyên, đây là con của chúng tôi Sớm.”

Hai người đều kinh ngạc, lập tức bình tĩnh nói: “Mau vào nhà ngồi.”

Tuổi của Thường Tiểu và Sớm cũng không cách biệt lắm, hai đứa bé rất nhanh cùng nhau chơi đùa.

Nghê Tuệ vội vàng châm trà cho Lâm Dịch Xuyên cười nói: “Hai người ngồi chung nhìn rất xứng đôi, không nghĩ con cũng đã lớn như vậy, nha đầu kia lần trước trở về còn nói mình độc thân, làm hại di lo lắng gần chết.”

“Lâm tiên sinh làm việc gì?” Nghê Tuệ bắt đầu hỏi thăm.

An Noãn thản nhiên trả lời: “Anh ấy là kiến trúc sư.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Chương 100.2

“Kiến trúc sư nổi tiếng nhất, vừa nhìn đã biết là một người đàn ông thành đạt, Noãn Noãn thật biết nhìn người.”

Sau đó, Nghê Tuệ kiên trì giữ họ lại ăn cơm, kêu Thường Tử Phi và Giang Thiển Nhu trở về, thuận tiện mua thêm thức ăn về. Thật ra, An Noãn không muốn gặp mặt bọn họ, nhưng cũng không biện pháp.

Để Lâm Dịch Xuyên chơi với hai đứa bé, An Noãn kéo Thường Bách sang một bên hỏi ông: “Chú Thường, có phải chú vẫn thường xuyên đến thăm cha cháu, cháu thất trước mộ cha mẹ có hai bó hoa bách hợp đã héo. Cảm ơn chú vẫn nhớ đến cha cháu, giúp cháu chăm sóc bọn họ.”

Về mặt Thường Bách có chút ngưng trọng, sau đó thản nhiên nói: “Chú xác thực vẫn thường xuyên đến thăm An thị trường, nhưng hoa bách hợp đó không phải của chú, và lại dạo này trong nhà xảy ra nhiều chuyện, đã một thời gian chú không đến uống rượu với An thị trường.”

An Noãn nhú mày.

“Noãn Noãn, hiện tại chú Thường nói những lời này không biết có thích hợp không. Mạc Trọng Huy vẫn an bài người chiếu cố cha mẹ cháu, chú đã gặp người đó rất nhiều lần, hầu như mỗi ngày người đó đều thay một bó hoa bách hợp mới trước mộ cha mẹ cháu. Ban đầu, chú không biết ai có tâm như vậy, còn tưởng rằng là Tử Phi nhà chú, sau đó chú gặp người đó mới biết là người của Mạc Trọng Huy nhân.”

Nhịp tim của An Noãn đột nhiên đập nhanh hơn.

“Noãn Noãn, cháu đã có bạn trai, đứa nhỏ cũng đã lớn, chuyện này cũng đừng nên suy nghĩ nữa. Có lẽ Mạc Trọng Huy bởi vì áy náy, muốn chuộc tội của mình, dù sao cũng là anh ta hại chết An thị trường. Noãn Noãn, quá khứ đã qua hãy để nó qua đi, chú thật cao hứng khi thấy cháu có một cuộc sống tốt như hiện tại, tâm nguyện cuối cùng của chú cũng đã đạt được.”

--

Ở Thường gia ăn cơm trưa, An Noãn ở trong bếp giúp bà Nghê rửa chén, Lâm Dịch Xuyên ở phòng khách uống trà với Thường Bách, Thường Bách kể cho Lâm Dịch Xuyên nghe rất nhiều chuyện về An Noãn trước đây, người đàn ông này nghe rất chuyên tâm, rất hăng hái.

Trong bếp, Nghê Tuệ vừa rửa chén vừa nói chuyện với An Noãn.

“Noãn, thấy cháu và tiểu Lâm tốt như vậy, di cũng thấy mừng cho cháu, cháu cuối cùng cũng thoát khỏi bóng ma của quá khứ.”

An Noãn cười cười nói: “Đúng vậy, bốn năm nay may mắn có anh ấy ở bên cạnh chăm sóc cháu, bằng không hiện tại cháu không biết mình sẽ ra sao nữa.”

“Đứa nhỏ bé đó không phải của cháu? Nhìn không giống.” Nghê Tuệ thử hỏi.

An Noãn đơn giản ‘Ừ’ một tiếng, cũng không muốn giải thích nhiều về chuyện này.

“Gần đây, Từ Phi và Thiên Nhu cũng đang căng thẳng, di thật lo lắng bọn họ sẽ ly hôn.”

An Noãn kinh ngạc nhìn bà: “Sao lại có thể, đứa nhỏ cũng đã lớn như vậy.”

“Cũng không còn cách nào.” Nghê Tuệ thở dài nói: “Nhà chúng ta muốn Thiên Nhu sinh thêm một đứa bé nữa, dù sao đứa đầu cũng là con gái, di và chú Thường của cháu đều muốn có một đứa cháu nội, ban đầu Thiên Nhu như thế nào cũng không đồng ý, không chịu sinh. Sau đó từ từ được chúng ta khuyên nhủ, Thiên Nhu đột nhiên nói, cái thai thứ hai bất luận nam hay nữ, cũng sẽ mang họ Giang. Đây là chuyện gì, rõ ràng khinh thường Thường gia, cảm thấy Giang gia có địa vị hơn chúng ta. Chúng ta cũng không đồng ý, Thiên Nhu sẽ không chịu sinh. Mấy ngày nay luôn giận dỗi, không về nhà ăn cơm, ngay cả con gái cũng không cần.”

Trong lòng An Noãn không tiếng động thở dài.

“Noãn Noãn, hiện tại cuối cùng di cũng hiểu được, con gái nhà giàu thật đúng là không thể cưới, cháu không biết Từ Phi dường như là ở rể, tuy rằng tiếp nhận công ty của Giang gia, cũng làm rất tốt, nhưng trong đầu Giang Thiên Nhu luôn khi dễ Từ Phi, nhất là khi cãi nhau đã nói Từ Phi ăn bám Giang gia, cháu nói đi có bao nhiêu người đàn ông có thể chịu được nhục nhã như vậy. Di thật sự rất lo lắng, nếu tiếp tục như vậy, sớm hay muộn họ cũng ly hôn.”

“Sẽ không, Giang Thiên Nhu rất yêu Từ Phi.”

Nghê Tuệ lắc đầu: “Sau một thời gian dài, làm gì còn có chuyện yêu hay không yêu, hai người chỉ là sống chung dưới một mái nhà, nếu không phải có con gái, hai người bọn họ đã sớm ồn ào đòi chia tay. Hiện tại, di muốn hỏi hận bao nhiêu thì có bấy nhiêu, nếu lúc trước không có kiên trì tác hợp bọn họ, Từ Phi cũng sẽ không bị Giang gia ức hiếp, di tin rằng dựa vào năng lực và sự cố gắng của Từ Phi, nhất định có thể có sự nghiệp của chính mình. Hiện tại tiếp nhận Giang gia, có thể bớt đi mười năm phấn đấu, nhưng mọi người bên ngoài đều nói, Từ Phi giống như chuột sa hủ nếp, dựa vào đàn bà để làm giàu.”

An Noãn thần nhiên an ủi: “Di Nghê, đó là người ta ganh tỵ với Từ Phi, mới nói như vậy.”

Nghê Tuệ thở dài: “Không, không trách được người khác, con người là như thế, nếu là di, đứng ở trên lập trường của một người ngoài, di cũng sẽ cho rằng như vậy.”

--

Sau khi ăn xong cơm trưa, hai lão nhân lại muốn giữ bọn họ ăn bữa tối, Sớm và Tiểu Tiểu cũng chơi rất vui vẻ, không chịu về.

“Ăn xong cơm tối rồi về, mấy khi được về đây, coi như bồi hai người chúng tôi, lần sau cũng không biết là lúc nào mới có thể gặp cháu.”

Thường Bách cũng nói như vậy, An Noãn đành phải đồng ý. Nói chuyện với Nghê Tuệ, An Noãn cũng biết thêm rất nhiều chuyện.

Năm đó khi Lương Trạch Minh bị kéo xuống, sự nghiệp của Thường Tử Hinh cũng bị gián đoạn. Sau đó, thị trường mới, lại rất thường thức cô ta, mấy năm nay, cô ta đã được đề bạt làm thư ký riêng của thị trường. Chức vị nghe có vẻ không được tốt lắm, nhưng quyền lợi địa vị cũng rất lớn. Làm một người phụ nữ mạnh mẽ, cô ta không chỉ có thành công trên sự nghiệp, trên phương diện gia đình cũng rất thành công. Có một người chồng làm nghề buôn bán, còn có một đứa con đáng yêu.

Khi Nghê Tuệ nói về Thường Tử Hinh, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, giống như Thường Tử Hinh chính là của sự kiêu ngạo của bà.

“Noãn Noãn, trước kia Từ Hinh đã làm rất nhiều chuyện với cháu, di hy vọng cháu có thể tha thứ cho Từ Hinh, đứa nhỏ kia lúc ấy tuổi trẻ nóng nảy.”

An Noãn không sao cả lắc đầu: “Cháu không có trách Từ Hinh.”

Nghê Tuệ cầm tay cô: “Đứa nhỏ này, tâm tính thiện lương, cũng may mạng cháu rất tốt, gặp được quý nhân tương trợ. Lão thiên gia đối với cháu vẫn công bằng.”

An Noãn mím môi, không nói gì. Tối đến, Thường Tử Phi về nhà.

Nghê Tuệ thấy anh lẻ loi một mình, nhìn không được thờ dài: “Thiến Nhu ? Vẫn còn tức giận?”

Thường Tử Phi thân nhiên trả lời: “Cô ấy có chút việc, cũng chưa về.”

“Giận dữ thì nói, còn giúp cô ta tìm cớ, cô ta là bị con làm cho hư hỏng, hiện tại ở nhà, chỉ cần một chuyện nhỏ không nghe cô ta, liền bắt đầu tức giận, liên tục làm loạn.”

Thường Tử Phi nhú mày, lạnh lùng nói: “Mẹ, cô ấy thật sự có việc, không thể trở về.”

“Quên đi quên đi, Noãn Noãn đưa bạn trai đến thăm chúng ta, các người từ từ nói chuyện đi.”

Thường Tử Phi lập tức đi đến trước mặt Lâm Dịch Xuyên, lịch sự vờn tay: “Xin chào, nghe danh đã lâu hôm nay mới gặp.”

Lâm Dịch Xuyên cũng bắt tay anh, khách khí nói: “Xin chào Thường tiên sinh, tôi thường xuyên nghe Noãn Noãn nhà tôi nhắc tới anh.”

An Noãn đứng bên cạnh xấu hổ, người đàn ông này thật đúng là biết ăn nói.

“Tôi và An Noãn cùng nhau lớn lên, quan hệ của chúng tôi giống như anh em, cô ấy có thể tìm được bạn trai tài giỏi như anh, tôi thật mừng cho cô ấy, hy vọng sau này anh chiếu cố nhiều cho cô ấy.”

Thường Tử Phi nói chuyện giống như một người anh cả.

Lâm Dịch Xuyên kéo An Noãn vào lòng, lời thề son sắt cam đoan: “Yên tâm, tôi sẽ chiếu cố cô ấy thật tốt thương yêu cô ấy, chỉ hy vọng nha đầu kia không khi dễ tôi thì tốt rồi.”

An Noãn cho anh một quyền, thối nói: “Ai khi dễ ai nha!”

Lâm Dịch Xuyên nghiêm trang nói tiếp: “Em khi dễ anh, mỗi lần đều là em khi dễ anh.”

Nhìn hai người ngay cả cãi nhau cũng rất ầm ập, ánh mắt Thường Tử Phi hơi ảm đạm. Trước đây, anh cũng từng được như vậy, nhưng do anh không biết quý trọng, cũng không có năng lực nắm giữ. Chỉ có người đàn ông như Lâm Dịch Xuyên, mới đủ để chống lại Mạc Trọng Huy.

Bữa tối rất ầm ập, nhìn Sớm và Tiểu Tiểu chơi với nhau rất vui vẻ, Nghê Tuệ nhìn không được nói giỡn: “Nếu không chúng ta định ước cho hai đứa nhỏ đi.”

Lâm Dịch Xuyên vui tươi hơn hờ nói: “Tôi không có ý kiến, tự nhiên lại được một đứa con dâu mang về nhà, không biết Thường tiên sinh có bỏ được hay không?”

Thường Tử Phi đậm cười nói: “Có thể cùng Lâm tiên sinh đặt thân thích, nào có ý không vui.”

“Nếu các người đều không có ý kiến, vậy đính ước. Chờ hai đứa nhỏ trưởng thành, chúng ta kết làm thân gia.”

Nghê Tuệ vừa dứt lời, An Noãn hừ nói: “Em có ý kiến, hai người đàn ông các người lên bàn rượu liền đánh thân cho hai đứa bé, nhưng em là mẹ không đồng ý.”

Nghê Tuệ nhú mày: “Noãn Noãn, không lẽ cháu ghét bỏ Tiểu Tiểu nhà di?”

An Noãn thối nói: “Di nói cái gì đâu, cháu luôn chống đối đính ước từ bé, quan niệm của cháu là tự do yêu đương.”

Chuyện này đến đây chấm dứt, mọi người cũng không ai nhắc lại.

--

Cơm nước xong, Thường Tử Phi đột nhiên đến trước mặt An Noãn, thấp giọng nói: “Noãn Noãn, chúng ta ra ngoài một chút đi, đã lâu không nói chuyện với em.”

An Noãn theo bản năng nhìn về phía Lâm Dịch Xuyên, người này thấy tín hiệu của An Noãn nói: “Đi đi, thất thân làm gì, nói chuyện với anh của em, anh chờ em.”

Lâm Dịch Xuyên đột nhiên hào phóng làm cho An Noãn không được tự nhiên. Tàn bộ với Thường Tử Phi ở bên ngoài biệt thự, này giờ anh vẫn không nói gì, An Noãn cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Nhưng sự trầm mặc này làm cho người ta cảm thấy xấu hổ, An Noãn nghĩ nghĩ, chủ động hỏi: “Em nghe di Nghê nói, anh và Thiến Nhu.....”

“Chúng tôi cãi nhau, gần đây luôn luôn ồn ào.” Anh thấp giọng ngắt lời cô.

“Em cũng nghe nói, hai người cãi nhau vì chuyện mang thai lần thứ hai, kỳ thật em cảm thấy, chỉ cần là con của hai người, mang họ của ai cũng giống nhau

thời, tên gọi chẳng qua cũng chỉ bề ngoài, cần gì phải để ý như vậy.”

Thường Tử Phi nhún nhún vai: “Anh không sao cả, nhưng cha mẹ anh để ý, anh cảm thấy mình không phải là đứa con hiếu thuận, luôn làm cho bọn họ lo lắng không nói, còn làm cho bọn họ gánh vác anh rất nhiều chuyện. Bên ngoài mọi người đều nói anh nhờ vợ mới được như hôm nay, thật ra anh không cần, nhưng anh không muốn người khác ở sau lưng chỉ trích cha mẹ anh.”

“Miệng là của người ta, có biện pháp nào đâu, chỉ cần anh và Giang Thiển Nhu ở bên nhau hạnh phúc, người khác nói gì đều không có ý nghĩa.”

Thường Tử Phi im lặng không trả lời, qua một lúc lâu, trầm giọng ý vị thâm trường nói một câu: “Hôn nhân, có lẽ vẫn cần có tình yêu mới có thể duy trì.”

“Hai người ở bên cạnh nhau đâu nhất thiết cần phải có tình yêu, sống bên nhau vui vẻ hạnh phúc cũng đủ rồi.”

“Không, hôn nhân không có tình yêu, hai người đều phải cẩn thận cẩn thận, một chút chuyện nhỏ cũng có thể trở thành một mâu thuẫn lớn, bởi vì không yêu, cho nên ít khi đứng trên lập trường của đối phương mà suy nghĩ, luôn xem nhẹ rất nhiều.”

“Nhưng Giang Thiển Nhu cô ta rất yêu anh.”

“Một người khi đã bỏ ra quá nhiều, nhưng không được đáp lại, sẽ thay đổi. Hôn nhân của anh và Giang Thiển Nhu phải dựa vào đứa nhỏ đến gần bó, chúng tôi đều rất thương Tiểu Tiểu, sợ làm tổn thương con bé, bởi vậy, chúng tôi có lẽ vẫn sẽ tiếp tục duy trì như hiện tại.”

Lần trước trở về, An Noãn cảm thấy Thường Tử Phi và người nhà anh có một cuộc sống rất hạnh phúc, thì ra có khi tận mắt nhìn thấy, nhưng cũng không phải là sự thật.

--

Sau đó, Thường Tử Phi đưa bọn họ về khách sạn.

Đến khách sạn, đồng chí Rừng già bắt đầu ăn giấm chua: “Em và Thường Tử Phi kia, có phải là thanh mai trúc mã như trong truyền thuyết nói là bạn từ nhỏ tới lớn?”

An Noãn cố ý nói: “Đúng vậy, từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, từng mặc chung quần áo, ngủ trên một chiếc giường.”

Lâm Dịch Xuyên híp mắt, hơi thở nguy hiểm tán ra. Ngồi trên sofa, giống như đại gia ra lệnh: “Lại đây!”

An Noãn không chút sợ hãi tiêu sái đi qua, Lâm Dịch Xuyên nắm cổ tay cô, nhẹ nhàng dùng sức, An Noãn ngã ngồi trên đùi anh.

Anh lạnh lùng chất vấn: “Trước đây ngủ chung giường, trưởng thành cũng ngủ chung giường?”

An Noãn nghĩ nghĩ, cực kỳ còn thật sự trả lời: “Cho tới khi lớn lên cũng đã từng ngủ chung.”

Lâm Dịch Xuyên bóp cổ cô, nhưng lại không dùng sức, nguy hiểm hừ nói: “Em dám lặp lại một lần nữa!”

“Anh nghĩ rằng em không dám nói sao, Lâm Dịch Xuyên, anh thực dối trá, lúc ở Thường gia, không phải còn rất đại lượng kêu em đi tản bộ với anh ấy, bây giờ lại như vậy.”

“Đúng vậy, hối hận, cho dù em chỉ liếc mắt nhìn người đàn ông khác một cái, trong lòng anh cũng cảm thấy khó chịu. Con mẹ nó còn không tự lượng sức muốn kết thân gia với anh, thật muốn giết chết anh ta.”

“Lâm Dịch Xuyên, anh thực ghê tởm!”

“Anh làm gì ghê tởm, anh nói cho em biết, về sau không được đến Thường gia nữa. Em có biết hôm nay chú Thường của em nói với anh cái gì không, ông ấy nói với anh, vốn em và con trai của ông ấy đã trở thành một đôi, là con của ông ấy không biết quý trọng, cho nên đánh mất em.”

An Noãn giật mình, tức giận hừ nói: “Vậy sao anh còn đồng ý ở lại ăn cơm chiều.”

“Anh muốn gặp con trai của ông ấy, là người đàn ông như thế nào, mà dám tranh giành phụ nữ với anh.”

An Noãn bĩu môi đứng dậy kêu rên: “Rừng già, anh càng ngày càng biến thái.”

Lâm Dịch Xuyên thấy cô đứng lên lại kéo cô ngồi xuống sofa, cúi người hôn lên môi cô, giận dữ nói: “Còn không phải bị em làm cho trở thành như vậy sao, anh cảm thấy nếu còn nhìn nữa anh thật sự không còn là đàn ông, cho anh.”

An Noãn đã muốn mềm lòng, cánh tay mảnh khảnh cũng đặt lên vai anh, nhưng thật đúng lúc, trong phòng ngủ đột nhiên truyền đến tiếng khóc của Sớm.

An Noãn nhướn mày, thấp giọng nói: “Con anh khóc.”

Lâm Dịch Xuyên mắng một tiếng, bước chân nặng nề đi vào phòng ngủ. Tiểu tử kia đang ngồi ở trên giường, làm càn khóc lớn.

Lâm Dịch Xuyên phiên não quát: “Khóc cái gì?”

Bị Lâm Dịch Xuyên rống lớn, Sóm khóc càng lợi hại hơn. An Noãn đi đến cho Lâm Dịch Xuyên một quyền, chạy tới đầu lòng ôm lấy Sóm, hiện tại thằng bé càng ngày càng nặng, An Noãn ôm Sóm phải cố hết sức.

“Nói với mẹ, làm sao vậy?”

“Con gặp ác mộng, con mơ thấy quái thú, quái thú kia muốn ăn thịt mẹ, con không muốn mất đi mẹ.”

An Noãn sùng nịch xoa đầu Sóm an ủi: “Làm gì có quái thú, mẹ không phải khỏe mạnh ngồi đây với con sao?”

Tiểu tử kia xoa xoa hai mắt, sợ hãi nhìn Lâm Dịch Xuyên rung rẩy nói: “Con còn mơ thấy mặt của quái thú kia, hơn nữa là mặt của Rừng già.”

Lâm Dịch Xuyên tức giận đến hộc máu, An Noãn lại cười ha ha, không kiêng nể gì trên chộc: “Rừng già xác thực có điểm giống quái thú, chúng ta cách xa cha con một chút, kêu cha con đến phòng khác ngủ được không?”

Sóm dùng sức gật đầu: “Con không dám ngủ với Rừng già, cha đến phòng khác đi.”

Lâm Dịch Xuyên thật muốn đem tiểu gia hỏa từ trong lòng An Noãn ra hung hăng dạy dỗ. Nhưng An Noãn giống như gà mẹ bảo vệ con gà con, khiêu khích nhìn anh.

“Hai người nhớ kĩ cho tôi, về sau có việc đừng tìm tôi.”

Lâm Dịch Xuyên xám xịt ra khỏi phòng.

--

Bọn họ ở Giang thành chơi ba ngày, Sóm rất thích thành thị này, nói ở đây đồ ăn rất ngon, công viên trò chơi cũng ít người, không cần người trông coi. Chơi vài ngày, đứa nhỏ còn luyến tiếc phải quay về.

Nhưng Thẩm gia lại gọi điện nhiều lần, Thẩm Diệc Minh gọi cho cô hai lần, đại bá cũng gọi khuyên nhủ cô, ngay cả Thẩm Thần Phong cũng gọi điện cho cô mỗi ngày.

Tính ra cô cũng đã hơn một tuần không gặp lão gia tử, trong lòng An Noãn rất nhớ ông, còn có chút lo lắng cho ông, hiện tại lão nhân gia giống như một đứa bé, ngay cả ăn cơm cũng phải xem tâm tình, cần người dụ dỗ.

Trên máy bay về Bắc Kinh, Sóm đột nhiên thần thần bí bí đối An Noãn nói: “Mẹ, con không thích Tiểu Tiểu.”

An Noãn ngây người một lúc, lập tức phản ứng lại hỏi: “Vì sao nha? Cha con còn muốn cưới Tiểu Tiểu cho con.”

“Con mới không cần Tiểu Tiểu làm vợ.” Cái miệng nhỏ của Sóm chu cao: “Tiểu Tiểu nói mẹ của Tiểu Tiểu đẹp hơn mẹ của con, còn nói con không có ngoại công, ngoại công của Tiểu Tiểu rất giàu.”

Lâm Dịch Xuyên ở một bên bĩu môi: “Là người lớn dạy hư con bé, ở trước mặt anh lại muốn nói tới tiền.”

An Noãn thổi anh một ngụm hừ nói: “Lâm Dịch Xuyên, anh rất giàu sao?”

Anh thần nhiên trả lời: “Không tính rất giàu có, nhưng tài sản của anh nếu là ở Giang thành, được cho thù phủ đi.”

“Anh thôi đi, Giang thành còn có nhiều người có tiền hơn anh, Mạc Trọng Huy vẫn là từ Giang thành đi ra.”

An Noãn nói xong lập tức hối hận. Chính cô cũng không ý thức được, cái tên kia lại tự nhiên từ miệng cô nói ra.

Cho đến xuống máy bay, Lâm Dịch Xuyên vẫn đen mặt, âm trầm thật sự. An Noãn cũng không dám chọc anh.

--

Bọn họ xuống máy bay, Hứa Vi Thần sẽ đón, tài xế lái xe của Thẩm gia cũng đến, An Noãn nhận ra là tài xế của Thẩm Diệc Minh.

“Tiểu thư, thủ trưởng đã chờ cô hai giờ.”

An Noãn nhìn nhìn Lâm Dịch Xuyên. Người đàn ông này còn đang tức giận, mặt không chút thay đổi.

An Noãn đành phải trước thỏa hiệp, kéo cánh tay anh nói: “Nhị cữu tới đón em, em đi với cữu đến bệnh viện trước, nhìn xem lão gia tử. Qua vài ngày hai chúng ta cùng đến thăm ông.”

Lâm Dịch Xuyên chưa nói: “Em thích đi với ai thì đi với người đó.”

“Anh xác định? Vậy em đưa Mạc Trọng Huy đi?”

Lâm Dịch Xuyên đen mặt lập tức trầm xuống, gầm nhẹ: “Em có giỏi lặp lại một lần nữa.”

An Noãn ôm anh làm nũng: “Em không dám, em là một người phụ nữ nhu nhược.”

Lâm Dịch Xuyên xem thường nhìn cô, vỗ vỗ đầu cô thân nhiên nói: “Mau đi đi, đừng để cữu em chờ lâu.”

An Noãn kiễng mũi chân, ôm cổ anh chủ động hôn lên môi anh.

Trong xe Thẩm Diệc Minh nhìn thấy một màn này, rất là bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nha đầu kia làm cho ai xem đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Chương 101.1: Thân Phận Có Thể Phá Tan Mạc Gia

An Noãn lên xe Thẩm Diệc Minh, Thẩm Diệc Minh theo thói quen nắm tay cô, cười oán giận nói: “Đứa nhỏ này, ở bên ngoài chơi đến điên rồi, không chịu về nhà? Ngoại công cũng không cần, cữu cũng không cần.”

An Noãn bĩu môi, cúi đầu nói: “Là ngoại công không cần cháu.”

“Lời này mà con cũng có thể nói, con không biết lão nhân gia hai ngày nay gây thành cái dạng gì? Từ sáng cho đến tối, nhìn chăm chăm ra cửa, chúng ta đều biết ông đang chờ ai, nhưng nha đầu không có lương tâm này lại không xuất hiện. Lão gia từ mấy ngày nay bắt đầu phiền não, ồn ào muốn xuất viện. Bảy giờ chúng ta đi gặp lão gia từ, đồ ông, đừng chọc ông tức giận nữa. Tuổi đã lớn, sống cũng không còn bao nhiêu năm.”

An Noãn nhìn không được hỏi: “Năm đó, ngoại công cũng phản đối mẹ và cha cháu như vậy sao?”

Thẩm Diệc Minh nhướng mày thân nhiên nói: “Chúng ta đều vì muốn tốt cho mẹ con.”

“Muốn tốt cho một người, không phải là thành toàn để người đó hạnh phúc sao?”

Thẩm Diệc Minh nhẹ nhàng đề mi tâm, cúi đầu nói: “Truyện trước kia không nói nữa, thật vất vả mới tìm được con về, nên ngoan ngoãn, đừng làm chúng ta thương tâm nữa.”

An Noãn dùng một chút, lập tức còn thật sự nói: “Cữu, nếu ngoại công vẫn không đồng ý cháu cùng Lâm Dịch Xuyên, có lẽ cháu sẽ còn chọc cho ông tức giận.”

Thẩm Diệc Minh khẽ thở dài: “Nha đầu, chuyện này không đề cập tới nữa được không? Cho dù con muốn đến với anh ta, cũng phải cho lão gia từ chút thời gian. Hiện tại nhất định phải đến với anh ta, trong khoảng thời gian ngắn lão gia từ không tiếp nhận được.”

An Noãn tay rút trở về, ôm cánh tay xoay mặt nhìn ngoài cửa xe, vẻ mặt mất hứng.

Thẩm Diệc Minh bất đắc dĩ cười cười, xoa xoa đầu cô dỗ: “Tốt lắm, đừng ủ rũ, nhìn thấy làm cữu đau lòng. Chờ lão gia từ đường tốt xuất viện, cữu sẽ giúp con từ từ thuyết phục ông.”

An Noãn lập tức vui vẻ, kéo cánh tay Thẩm Diệc Minh làm nũng: “Cữu, không phải cữu nói muốn gặp Lâm Dịch Xuyên sao, khi nào cữu rảnh?”

“Đứa nhỏ này!” Thẩm Diệc Minh đối với cô hoàn toàn không có biện pháp: “Tối nay cữu phải lên máy bay ra nước ngoài, chờ lần này cữu khảo sát trở về, sẽ gặp anh ta.”

“Cữu, mỗi ngày cữu bay tới bay lui, không mệt mỏi sao?”

Thẩm Diệc Minh nhíu mày, thán cả giận: “Con nói gì?”

“Cữu, cữu thật vất vả, cháu đại biểu cho toàn thể nhân dân cảm tạ cữu.”

Thẩm Diệc Minh kéo cô vào lòng nói: “Con không cần cảm tạ cữu, chỉ cần bớt chọc cữu tức giận là tốt rồi.”

“Chỉ cần cữu đồng ý cháu và Lâm Dịch Xuyên, cháu cam đoan vĩnh viễn sẽ không để cữu tức giận.”

Nha đầu kia, hai ba câu liền nói đến Lâm Dịch Xuyên, còn có thể chia rẽ được sao.

--

Đến bệnh viện, An Noãn cố ý mua cho lão gia tử một bó hoa, Thẩm Diệc Minh nói với cô: "Trong phòng bệnh có rất nhiều."

"Đó là người khác tặng, cũng không phải của cháu."

"Nếu con muốn mua, mua hoa bách hợp đi."

An Noãn gật gật đầu, thuận miệng nói: "Mẹ cháu cũng thích hoa bách hợp."

Thẩm Diệc Minh cười cười, nói đùa: "Trong nhà ai cũng thích hoa bách hợp, bởi vì trong tên của bà ngoại có hai chữ 'Bách hợp'."

An Noãn mua một bó hoa bách hợp, Thẩm Diệc Minh nắm tay cô đi tới phòng bệnh. Phòng bệnh của lão gia tử nằm trên một tầng lầu vắng lặng, bên ngoài có cánh vệ canh giữ, ngoại trừ bác sĩ và y tá, những người không được phép ra vào. Thẩm Diệc Minh mang theo cô đi vào, một đường đi thẳng, người người đều tắt cung tắt kính chào hỏi thủ trưởng.

Đến cửa phòng bệnh, An Noãn nghe tiếng cười sang sảng của lão gia tử truyền ra, còn có một giọng nói khác rất quen thuộc. Bước chân An Noãn không tự giác dừng lại, tức giận nhìn Thẩm Diệc Minh.

Thẩm Diệc Minh bất đắc dĩ cười cười: "Cửu đến sân bay đón con, Huy từ còn chưa đến."

"Ngoại công nhìn qua rất vui vẻ, cháu sẽ không vào, miễn cho ông thấy ngọt ngat."

Thẩm Diệc Minh làm sao để cô đổi ý, ôm lấy vai cô trụ vừa kéo cô đi vào phòng bệnh. Bọn họ xông vào làm cho tiếng cười bên trong im bật, lão gia tử liếc An Noãn một cái, lạnh lùng thét lớn một tiếng.

"Huy từ, đến đây, chơi xong bàn cờ này với gia gia."

Mạc Trọng Huy kinh ngạc đứng tại chỗ, con người thâm thúy gắt gao nhìn chăm chăm An Noãn. An Noãn hít sâu một hơi, ôm hoa đi đến bên giường lão gia tử. Trong phòng bệnh xác thực rất nhiều hoa, cũng may phòng bệnh đủ lớn, bằng không ngay cả muốn đi lại cũng khó khăn.

"Ngoại công, cháu đến thăm ông, chúc ông mau chóng khỏe lại."

Trong tay An Noãn ôm hoa, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết đặt ở đâu, nhìn đâu đâu cũng có hoa không có người dọn dẹp. cô đem hoa đặt lên tủ ở đầu giường, rồi ngồi xuống giường với lão gia tử.

Lão gia tử vô cùng ghét bỏ nhướng mắt, tiếp đón Mạc Trọng Huy: "Huy từ, cháu đến đây ngồi, chơi xong bàn cờ này với gia gia."

Mạc Trọng Huy không dám làm trái ý lão nhân gia, cũng ngồi xuống giường bên cạnh An Noãn, hai người cơ hồ tựa vào nhau. An Noãn im lặng ngồi bên cạnh lão gia tử, nhìn bọn họ chơi xong bàn cờ. Lúc lão gia tử chơi cờ, không thích bên cạnh có người nói chuyện.

Nhưng như vậy làm không khí có chút quỷ dị, Mạc Trọng Huy thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô, mỗi lần An Noãn đều hung hăng trừng mắt với anh. Mạc Trọng Huy rất giáo hoạt, lén lút nhường cấp lão gia tử vài bước, kết quả lão gia tử thắng, làm ông rất vui vẻ.

"Huy từ, kỹ thuật của cháu phải rèn luyện thêm, bình thường đừng chỉ lo kiếm tiền, đánh cờ phải luyện thêm nữa."

Mạc Trọng Huy cũng vượt theo lão gia tử: "Gia gia nói đúng, kỹ nghệ của cháu không dám so với gia gia."

Lão gia tử rất là kiêu ngạo nói: "Ta đã đánh chờ cả đời, cháu còn trẻ, chờ cháu bằng tuổi ta bây giờ, cũng sẽ rất lợi hại. Đến, đánh với gia gia thêm một bàn nữa, hôm nay tâm tình tốt."

Mạc Trọng Huy lại nhìn về phía An Noãn, như là ở trung cầu ý kiến của cô.

An Noãn bĩu môi, oán giận nói: "Ngoại công, đừng chơi, cháu ngồi nhìn rất nhàm chán."

Lão gia tử liếc cô hừ nói: "Ta chơi cờ cháu cũng có ý kiến, có phải ta muốn gì cháu đều phải làm trái ý ta?"

"Cháu không dám làm trái ý ông."

Lão gia tử lại kêu rên: "Cháu còn có chuyện sợ hãi? Ta nhìn cháu là không sợ trời không sợ đất."

"Ngoại công." An Noãn kéo cánh tay ông làm nũng.

Lão gia tử dùng sức gạt ra, giận dữ nói: "Đừng làm nũng với ta, ta không thích bộ dáng này của cháu."

"Ngoại công, đừng nóng giận, chúng ta ăn cơm chiều đi, đã đói bụng."

Lão gia từ đau lòng nhìn cô nói: “Cháu đặc biệt đến ăn ké?”

“Đúng vậy đúng vậy, cháu nhờ tay nghề của đại cữu mẹ.”

Đậu Nhã Quyên ở phòng bếp hô một tiếng: “Cha, có thể ăn cơm chưa? Đừng để Noãn Noãn bị đói, kết quả cha lại đau lòng.”

Lão gia từ không để ý, quay sang Mạc Trọng Huy hòa ái: “Huy từ, ở lại ăn cơm, cơm nước xong rồi đi.”

Mạc Trọng Huy lại nhìn về phía An Noãn.

An Noãn lạnh lùng hừ nói: “Giữ người ngoài ở lại ăn cơm làm gì nha.”

Lão gia từ bùng nổ: “Cháu nói ai là người ngoài? Huy từ là người ngoài sao? Huy từ giống như cháu của ta, là người nhà của ta.”

An Noãn mím môi, không dám nói thêm nữa.

“Huy từ, đi ăn cơm với gia gia.”

Mạc Trọng Huy thấp giọng uyển cự (uyển chuyển cự tuyệt): “Gia gia, bữa khác cháu sẽ đến thăm ông, công ty còn có chút chuyện phải xử lý.”

Lão gia từ cau mày: “Khuya như vậy còn muốn đến công ty?”

“Dạ, có chút việc phải xử lý.”

Lão gia từ cầm tay anh, lời nói thấm thía: “Đứa nhỏ, đừng quá liều mạng, cháu đã rất thành công, những người đồng trang lứa với cháu đều không thể so được, phải chú ý sức khỏe của mình, ta nghe nói trước đây không lâu cháu nằm viện, người trẻ tuổi, nhất định phải bảo trọng thân thể của mình cho tốt, bằng không đợi bằng tuổi ta, sẽ giống như ta, một thân bệnh tật.”

Mạc Trọng Huy cười nói: “Gia gia, về sau cháu sẽ chú ý thân thể.”

Lão gia từ vẫn không đành lòng, khuyên nhủ: “Vẫn ở lại ăn một chút gì rồi đi, mặc kệ bận rộn như thế nào, cơm cũng phải ăn.”

Mạc Trọng Huy lại nhìn An Noãn.

Lão gia từ bị chọc tức: “Cháu nhìn Noãn Noãn làm gì, trong nhà này tạm thời ta nói vẫn tính. Đi, đi ăn cơm với gia gia.”

An Noãn từ đầu đến cuối cũng không mở miệng giữ anh.

“Gia gia, bữa khác cháu sẽ lại đến thăm ông, thật sự có việc, cháu đi trước.”

Khi nhìn bóng dáng Mạc Trọng Huy cô đơn rời đi, lão gia từ rống lên với An Noãn: “Nha đầu kia, cháu thật đúng là không có trái tim.”

An Noãn cũng phát hỏa, lão gia từ trăm phương nghìn kế muốn tác hợp cô và Mạc Trọng Huy, cô không phải nhìn không ra.

“Nếu ông chán ghét cháu, cháu đi là được.”

Lão gia từ chỉ ra cửa, thờ không ra hơi nói: “Cháu đi, cháu đi rồi cũng không cần đến đây nữa, Thảm gia, cháu cũng không cần về.”

“Thảm gia có gì đặc biệt hơn người, cháu và Lâm Dịch Xuyên về Anh quốc là được, ông muốn tác hợp cháu và Mạc Trọng Huy sao, cháu nói cho ông biết không bao giờ, đời này cũng không thể nào, ngày mai cháu sẽ cùng Lâm Dịch Xuyên về Anh quốc kết hôn, không bao giờ về Trung Quốc nữa.”

An Noãn rống xong, lão gia từ bị tức tay đề lên ngực.

Tất cả mọi người chạy tới khuyên, Thảm Diệc Minh tới khuyên An Noãn, Đậu Nhã Quyên, Tiết Ngọc Lan đỡ lão gia từ.

“Noãn Noãn, mau xin lỗi ngoại công.” Thảm Diệc Minh rất nghiêm túc ra lệnh cho cô.

Tiết Ngọc Lan cũng phụ họa: “Noãn Noãn, mau xin lỗi ngoại công, sau cháu có thể nói những lời như vậy với ông, sẽ làm lão gia từ thương tâm.”

An Noãn cũng ý thức được mình rất kích động, cung kính đến trước mặt lão gia từ, ôm lấy thắt lưng lão gia từ, vùi đầu vào lòng ông, nghẹn ngào: “Thực xin lỗi ngoại công, cháu xin ông, xin ông về sau đừng tác hợp cháu và Mạc Trọng Huy nữa, chúng cháu thật sự không có biện pháp đến với nhau.”

Trong lòng lão gia từ rất tức giận, nhưng thấy An Noãn chịu thua, ông chỉ thấy đau lòng. Trong lúc cơm với lão gia từ, lão nhân gia ăn vẫn rất ít, bất quá An Noãn gấp thức ăn cho ông, ông đều ăn hết.

Đậu Nhã Quyên nhin không được trêu chọc ông: “Cha, cháu ngoại gấp đồ ăn có phải ngon hơn không, lần sau để Noãn Noãn nấu cơm cho cha, cha chắc sẽ ăn hết tất cả.”

Lão nhân gia thán cả giận: “Nha đầu kia sao, không trông cậy nấu cơm cho ta, chỉ hy vọng bắt chộc ta tức giận là tốt rồi.”

--

Cơm nước xong, An Noãn bồi lão gia tử xem tin tức, Thẩm Diệc Minh lại phải ra sân bay ra nước ngoài.

“Cửu thực vất vả, cháu thật đau lòng cho cửu.”

Lão gia tử ê ẩm nói: “Cũng không thấy cháu đau lòng cho ta, ta bị cháu làm cho tức giận phải vào bệnh viện, cháu lại một tuần cũng không đến liếc mắt nhìn ta một cái, ta trông cháu muốn mòn con mắt.”

“Cháu đến thang Giang thành thăm cha mẹ cháu.”

Lão gia tử gật gật đầu, cúi đầu nói: “Ta cũng rất nhớ mẹ cháu, đúng rồi, nhị cửu cháu nói muốn đòi mộ của mẹ cháu về đây, đến lúc đó sẽ tiện cho chúng ta gặp mẹ cháu.”

“Không được, không thể đưa về.”

“Chuyện này chờ đại cửu nhị cửu tam cửu của cháu có mặt, chúng ta sẽ họp mặt gia đình bàn lại.”

Hiện tại, lão gia tử cũng không vì chuyện này cùng cô cãi nhau.

“Hôm nay cháu ở đây với ông đi, còn một phòng trống, kêu đại cửu mẹ giúp cháu dọn dẹp một chút.”

An Noãn do dự, trong lòng nghĩ đến hai cha con đang chờ cô ở khách sạn.

“Ngoại công, cháu không muốn ở lại bệnh viện, hơn nữa đồ dùng sinh hoạt của cháu cũng không có, sáng mai cháu sẽ đến thăm ông, được không?”

Lão gia tử nhú mày, thần nhiên nói: “Cháu là muốn về với người đàn ông kia, cháu nói đi cháu là một cô gái, ở chung với một người đàn ông, truyền ra ngoài, sẽ như thế nào?”

“Cháu và anh ấy cũng đã ở bên cạnh nhau bốn năm.”

Lão gia tử lại bị lời này của cô chọc tức, khoát tay áo, bắt đắc dĩ hừ nói: “Đi thôi đi thôi, đi về với người đàn ông Anh quốc kia đi, địa vị của ngoại công ở trong lòng cháu vĩnh viễn không thể so với anh ta.”

Sau khi An Noãn đi, mọi người lại an ủi lão gia tử. Lão gia tử liếc bó hoa bách hợp trên tủ đầu giường, thần nhiên phân phó: “Nhã Quyên, con đi tìm hai người xử lý hết hoa trong phòng.”

Đậu Nhã Quyên rất nhanh tìm cảnh vệ viên đem hết hoa trong phòng đi.

Bà cố ý đùa với lão gia tử, chỉ chỉ bó hoa An Noãn mang tới hỏi: “Cha, bó hoa mới này có phải cũng mang đi?”

Lão gia tử nhìn bà xem thường, tức giận hỏi lại: “Con nói gì nha? Mau đi tìm cái bình cắm hoa vào.”

--

Tài xế của lão gia tử lái xe đưa An Noãn về khách sạn, khi An Noãn xuống xe hỏi cô: “Tiểu thư, ngày mai khi nào thì đến bệnh viện thăm thủ trưởng, tôi tới đón cô.”

An Noãn cười khoát tay: “Không cần, tôi tự đi.”

“An tiểu thư, cô nhất định phải đến nha, cô vừa đến thủ trưởng liền vui vẻ, mỗi ngày ông ấy đều ngắm trông cô.”

An Noãn gật gật đầu, xoay người vào khách sạn.

Đến phòng, phát hiện Lâm Dịch Xuyên còn chưa ngủ, đang ngồi trên sofa, nhàm chán bấm điều khiển từ xa của TV.

An Noãn theo bản năng nhú mày: “Đã mấy giờ? Sao còn chưa nghỉ ngơi?”

“Đang đợi em.”

Ba chữ đơn giản, lại làm cho lòng An Noãn ấm áp. Cô chậm rãi đi đến trước mặt anh, ngồi xuống bên cạnh anh, gác đầu lên bờ vai rộng lớn của anh.

Anh rất tự nhiên vươn tay, gắt gao ôm cô vào lòng, đau lòng hỏi: “Ngoại công em có phải lại làm khó dễ em?”

Giọng cô có chút mệt mỏi, ôn nhu nói xong: “Rừng già, anh đừng giận ngoại công, ông chỉ không muốn gả em đi xa quá.”

Lâm Dịch Xuyên sùng nịch nói: “Anh làm sao dám giận ông, anh biết ông thương em. Còn em, về sau không cần vì anh mà cãi nhau với ông, lão nhân gia thân thể không tốt, xảy ra chuyện gì, cả đời này em sẽ không tha thứ cho mình.”

“Rừng già, em cảm thấy mệt mỏi, ước định một năm bỏ đi, chúng ta về Luân Đôn, sống một cuộc sống yên bình ấm áp.”

Lâm Dịch Xuyên đột nhiên kích động nâng mặt cô lên, hưng phấn hỏi: “Thật sự?”

An Noãn rất thật lòng gật đầu.

“Em không muốn sự nghiệp gì nữa, chỉ muốn chuyên tâm làm người phụ nữ sau lưng anh, chăm sóc tốt cho Sớm. Chúng ta cũng có thể sinh thêm một đứa bé, một nhà bốn người sống hạnh phúc mỹ mãn.”

“Đây chính là em nói, không cho phép hối hận.”

Lâm Dịch Xuyên đem ôm chặt cô vào lòng, giống như muốn dung nạp cô vào thân thể của mình, cảm thấy yêu như thế nào cũng không đủ.

--

Sáng sớm hôm sau, Đậu Nhã Quyên gọi điện thoại đến: “Noãn, khi nào thì cháu đến? Sáng sớm, lão gia tử đã nhìn ra cửa chờ cháu.”

“Dì, cháu muốn đưa Lâm Dịch Xuyên tới đó, dì giúp cháu hỏi ngoại công, được không?”

Đậu Nhã Quyên hơi giật mình, lập tức cười nói: “Noãn Noãn, lão gia tử đang bệnh đừng làm cho lòng ông khó chịu, một mình cháu tới đây, dì kêu tài xế đến đón cháu.”

An Noãn nhìn người nào đó đang rửa mặt trong phòng tắm, tâm tình phức tạp.

Lâm Dịch Xuyên từ phòng tắm đi ra, lạnh nhạt hỏi: “Ngoại công lại muốn gặp em?”

An Noãn gật gù đầu, đi qua đi nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng anh: “Rừng già, cho em chút thời gian, em nhất định sẽ thuyết phục ngoại công.”

Lâm Dịch Xuyên sùng nịch xoa đầu cô an ủi: “Không sao, anh có thể hiểu được, anh tính mang Sớm về một chuyến để triệu hồi em và Hứa Vĩ Thần về Luân Đôn, trong khoảng thời gian này ở bên cạnh ngoại công em, để lão nhân gia mau chóng xuất viện.”

Hứa Vĩ Thần vừa nghe nói được triệu hồi, lòng trầm xuống.

An Noãn buồn bực: “Hứa vĩ thần, anh đừng giả tạo, không phải anh vẫn muốn về Luân Đôn sao?”

Hứa vĩ thần mày mặt nhăn nhó, thấp phần nghiêm túc nói: “Bây giờ không giống ngày xưa, tôi muốn ở lại.”

“Sẽ không vì nữ thần anh nhất kiến chung tình chứ.”

Hứa Vĩ Thần khó được đứng đắn: “Xem như vậy đi, sống ba mươi năm lần đầu tiên động tâm với một cô gái, mặc kệ trả giá lớn như thế nào, tôi cũng phải có được cô ấy. Rừng già, nể tình bạn bè của chúng ta, cậu triệu hồi một mình An Noãn thôi, khi nào tôi muốn về sẽ nói với cậu sau. Hơn nữa cậu triệu hồi một mình An Noãn về, có thể trực tiếp thăng làm trợ lý đặc biệt của cậu, đề nghị của tôi rất tốt phải không?”

Lâm Dịch Xuyên từ chối cho ý kiến, vỗ nhẹ bả vai Hứa Vĩ Thần, từ tính nói: “Cố lên!”

An Noãn không đưa bọn họ đến sân bay, không thích cảnh chia tay. Sớm vừa lên xe đã bắt đầu dụi mắt, An Noãn không dám nhìn thẳng bé.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Chương 101.2

Lái xe đón An Noãn đến bệnh viện, khi An Noãn đến, Mạc Trọng Huy cũng đã tới trước. Hiện tại anh gần như đang lấy lòng lão gia tử, không riêng chơi cờ, còn đọc báo cho lão gia tử nghe, An Noãn cảm thấy cô làm cháu ngoại cũng chưa hiểu thuận đến vậy.

“Nha đầu, tới đây ngồi bên cạnh ngoại công.”

Lão gia tử vừa thấy An Noãn đến, không tự giác trên mặt tràn ra ý cười. An Noãn nháu mày, đi qua ngồi xuống mép giường.

“Sáng sớm, Huy tử đã tới thăm ta, còn cháu giờ này mới đến.”

Tuy rằng ngoài miệng lão nhân gia oán giận, khoe miệng lại giương cao, nắm chặt tay An Noãn, khuôn mặt thì hòa ái.

“Đêm qua kêu cháu ở lại ngủ cháu không chịu, làm ta mất ngủ, trong lòng luôn nhớ cháu.”

An Noãn cười cười: “Đêm nay, cháu ở lại với ông.”

“Thật?” Lão gia tử nhìn cô nghi hoặc, tựa hồ không tin tưởng.

“Lâm Dịch Xuyên và đứa bé đã về Luân Đôn.”

Một câu đơn giản, lại làm cho không khí trong phòng nháy mắt trở nên lạnh lẽo. Hiện tại, ba chữ Lâm Dịch Xuyên giống như một cái gai trong lòng lão gia tử, không muốn ai nhắc tới.

“Về sau đừng nhắc tới người Anh quốc kia trước mặt ta được không?” Lão nhân gia gần từng tiếng, giọng nói mạnh mẽ.

An Noãn cắn cắn môi, nhìn lão gia tử gần từng tiếng: “Ngoại công, cháu có chuyện muốn thương lượng với ông.”

Lão gia tử hừ nói: “Chỉ cần không phải chuyện của người Anh quốc kia, tất cả đều có thể thương lượng, cho dù cháu muốn sao trên trời, ngoại công cũng tìm người hái xuống cho cháu.”

Nghe xong An Noãn liền im lặng, cũng không dám mở miệng nói tiếp.

--

Ở bệnh viện bởi lão gia tử một tuần, mỗi ngày Mạc Trọng Huy cũng đến đây, có khi bởi lão gia tử chơi cò, có khi ngồi nói chuyện với lão gia tử. Hết một tuần, bác sĩ nói trạng thái của lão gia tử rất tốt, có thể xuất viện. Điều này làm ông vui vẻ tối ngày vẫn la hét nói ở bệnh viện buồn muốn chết. Hôm nay, lão gia tử xuất viện, ba người cậu không ai có thời gian đón ông.

Ông nhin không được cảm khái: “Con trai không bao giờ bằng được con gái, mẹ cháu là người hiểu ý người nhất, nếu mẹ cháu còn sống thấy ta nằm viện, nhất định sẽ đau lòng đến rơi nước mắt. Ta nhớ rõ trước kia, có một lần ta ở bộ đội bị thương, mẹ cháu ở trước giường bệnh khóc như mưa, giống như ta sắp chết.”

Mỗi khi nói tới mẹ của An Noãn, trên mặt lão gia tử luôn hiện rõ sự đau thương và tự trách.

“Nha đầu, hiện tại ngoại công chỉ còn có cháu, trước khi ta chết, ngoại công ích kỷ hy vọng mỗi ngày cháu đều có thể bởi ở bên cạnh ta, như vậy, cho dù ngày nào đó ta chết đi, cũng không tiếc nuối.”

An Noãn kéo cánh tay lão gia tử, trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời.

“Ngoại công, ông bảo trọng thân thể, nhất định sẽ sống trăm tuổi.”

Lão gia tử vỗ vỗ tay cô cả thán: “Cơ thể của ta, ta rõ ràng nhất, bên ngoài nhìn không có gì nhưng bên trong lại rất nhiều bệnh, nếu không chú ý, ta sẽ bị tiểu nha đầu con làm tức chết.”

An Noãn nín môi, nhưng nói không nên lời phản bác. Mạc Trọng Huy tự mình lái xe, đưa lão gia tử về nhà cũ.

Vừa đến cửa, lão nhân gia hít sâu một hơi, cảm khái: “Ở đâu cũng không bằng nhà mình, cho dù ta chết cũng muốn chết ở chỗ này.”

An Noãn thối ông một ngượng: “Ngoại công, ông có thể đừng luôn nói đến chữ chết?”

“Được, được, không nói, về sau cũng không nói.”

Giữ Mạc Trọng Huy ăn cơm tối, anh lại bởi lão gia tử chơi hai ván cò. An Noãn đỡ lão gia tử đi ngủ, khi từ phòng ông đi ra, Mạc Trọng Huy vẫn còn ngồi ở phòng khách.

“Sao anh còn chưa về?” An Noãn theo bản năng nhú mày, không hờn giận hỏi.

“Đi với anh ra ngoài một chút, anh có chút chuyện muốn nói với em.”

An Noãn dừng một chút, cùng anh ra khỏi nhà. Đêm nay, ánh trăng đặc biệt sáng, ánh trăng sáng tỏ cả một vùng, trên trời cũng đầy sao, đẹp không sao tả xiết.

Bóng dáng hai người đi bên nhau trải dài trên mặt đất, nhìn rất đẹp đôi.

“Mạc Trọng Huy, có phải gần đây anh rất rảnh rỗi?” An Noãn trào phúng hỏi.

Mạc Trọng Huy không trả lời cô.

“Anh đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Mạc thị, hẳn là rất bận rộn, vì sao cứ mỗi ngày chạy tới chơi cò với ngoại công tôi? Anh cho là như vậy có thể thay đổi được cái gì?”

Mạc Trọng Huy đột nhiên dừng bước, thân hình cao lớn chắn trước mặt cô trong bóng đêm, gần từng tiếng nói với cô: “An Noãn, em và Lâm Dịch Xuyên chia tay đi!”

An Noãn cười lạnh ra tiếng, nâng cằm nhìn thẳng mắt anh, khiêu khích hỏi, “Anh dựa vào đâu để nói với tôi những lời này? Xin hỏi, anh là gì của tôi? Mạc Trọng Huy, nói cho anh biết, tôi đã quyết định kết hôn với Lâm Dịch Xuyên, anh ấy sẽ triệu tôi về tổng bộ, chờ tôi về tới Anh Quốc chúng tôi sẽ tổ chức hôn lễ.”

Mạc Trọng Huy nhủ mảy may thật sâu cúi đầu nói: “An Noãn, chia tay với anh ta đi, anh không hy vọng có một ngày em sẽ hối hận.”

Lúc này đây, anh lại gọi thẳng tên cô.

An Noãn cười nhạt nói: “Gã cho anh ấy, tôi sẽ không hối hận.”

Mạc Trọng Huy dè mi tâm, trầm giọng bắt đầu nói: “Ý anh không phải vậy, ngoại công em đã lớn tuổi, anh hy vọng em có thể bồi ở bên cạnh ông, không cần chờ đến lúc mất đi mới hối hận tự trách, đến lúc có làm gì cũng không thể bù đắp được.”

“Tôi sẽ giành thời gian bồi ngoại công, cho dù tôi và Lâm Dịch Xuyên kết hôn, tôi cũng sẽ thường xuyên bay về thăm ông.”

Bàn tay to lớn của Mạc Trọng Huy đột nhiên dùng sức đặt lên vai cô, nghiêm túc nói: “Ngoại công em muốn không phải những cái này, không phải em ngẫu nhiên trở về thăm ông một lần. Một người đã tám mươi tuổi, còn có thể sống được bao nhiêu năm, anh hy vọng mỗi ngày em đều có thể bồi bên cạnh ông, em hiểu chưa?”

Cô dùng sức gạt tay anh ra, rống giận: “Nhưng chung quy tôi muốn kết hôn, Lâm Dịch Xuyên đã đợi tôi bốn năm, tôi không thể tái để anh ấy chờ thêm bốn năm nữa.”

“Em thật sự yêu anh ta như vậy?” Mạc Trọng Huy nhướng mày: “Cảm động không phải là tình yêu, cho dù các người kết hôn ở bên cạnh nhau, cũng sẽ không hạnh phúc.”

“Vậy anh cảm thấy tôi kết hôn với ai sẽ hạnh phúc? Anh sao?”

Mạc Trọng Huy bị cô hỏi, chậm chạp không trả lời.

“Mạc Trọng Huy, tôi hy vọng về sau anh làm chuyện có ý nghĩa hơn, không cần mỗi ngày đến đây với ngoại công tôi, cho dù ngày ngày anh đến đây, dẫu lão nhân gia vui vẻ, chúng ta cũng không thể nào. Quý trọng Lý Hân Như cho tốt, cô ta mới xứng đáng để anh yêu.”

An Noãn nói xong xoay người bỏ đi. Mạc Trọng Huy vương tay nhưng lại rút trở về, chung quy không có dũng khí giữ cô lại.

--

Ngày hôm sau, Mạc Trọng Huy không đến, lão gia tử không thích ứng, cả ngày đều nói thầm: “Đứa nhỏ kia phỏng chừng có việc, bằng không khẳng định sẽ đến thăm ta.”

An Noãn bĩu môi, không hờn giận nói: “Ngoại công, dù sao anh ta cũng là người ngoài, không thể mỗi ngày đều đến thăm ông.”

“Cái gì là người ngoài, ta biết Huy từ từ nhỏ đến lớn, đã xem Huy từ như cháu ngoại của mình.”

“Vậy chẳng phải cháu lại có thêm một người anh họ?”

Lão gia tử liếc trắng mắt, tức giận hừ nói: “Ta càng hy vọng Huy từ có thể thành cháu rể của ta.”

An Noãn kéo cánh tay lão gia tử, nói sang chuyện khác: “Ngoại công, cháu đánh cò với ông.”

Lão gia tử sùng nịch cười nói: “Với trình độ này của cháu, dám đánh cò với ta, thật là to gan.”

“Cháu đánh cò cũng rất giỏi nha, là một tay cha cháu dạy.”

An Noãn nói xong, lão gia tử trầm mặt. Lão nhân gia có thể nhận cô, nội tâm lại không thể tiếp nhận cha An Noãn.

Hôm nay, Thẩm Diệc Minh từ nước ngoài khảo sát trở về, tài xế lái xe trong nhà đã đến sân bay đợi trước mấy tiếng. Thẩm Diệc Minh khó được trở về, đại cữu tiểu cữu cũng về. Anh em ba người giống như đã hẹn từ trước, cùng lúc trở về nhà.

Thẩm Diệc Minh còn mua quà tặng cho An Noãn, là gói to đồ ăn vặt.

An Noãn bĩu môi: “Cháu không phải con nít, sao lại mua đồ ăn vặt cho cháu.”

Thẩm Diệc Minh cười ha ha, xoa đầu cô sủng nịch nói: “Ồ trong mắt cậu, con vĩnh viễn đều là một đứa bé.”

Câu nói này, thật lâu trước kia, cha cũng thường xuyên nói với cô. Nhớ rõ lúc trước cô cố ý muốn theo đuổi Mạc Trọng Huy, cha kiên trì phản đối, lúc ấy An Noãn rống lên với ông: “Con không phải con nít, con có suy nghĩ của mình.”

Cha cô vạn phần bất đắc dĩ nói: “Ồ trong mắt cha, con vĩnh viễn là một đứa bé, cần người bảo vệ.”

--

Bữa tối khó được đông đủ, lão gia tử oán giận: “Con cái đều là người hữu dụng với quốc gia, nhưng ta sinh bệnh nằm viện cũng không gặp các người, xuất viện là đứa nhỏ của Mạc gia xử lý. Lại nói, ta thực rất thương thức đứa nhỏ kia, nếu một lúc nào đó Huy từ cần, các người tận lực giúp thẳng bề, Huy từ là đứa nhỏ có năng lực, tiền đồ sẽ vô lượng.”

Con lớn nhất Thẩm Diệc Bái đột nhiên nói: “Lão gia tử, con quên báo với cha, hôm nay Mạc lão gia tử đột nhiên học máu được đưa đến bệnh viện cấp cứu, nghe nói không còn bao nhiêu ngày.”

“Có chuyện này?” Lão gia tử rất kích động nói: “Khó trách Huy từ hôm nay không đến thăm ta. Có biết nguyên nhân cụ thể học máu không, là phát bệnh sao?”

Thẩm Diệc Bái lắc đầu: “Lần trước con đến thăm Mạc lão gia tử, tinh thần ông cũng rất tốt, bác sĩ chủ trị cũng nói lão gia tử trạng thái rất tốt. Hôm nay đột nhiên nghe được tin tức, nói lão gia tử được đưa đến bệnh viện cấp cứu, nghe nói vì Huy từ đột nhiên muốn giải trừ hôn ước với Lý gia, lão nhân gia tức giận ngã bệnh.”

Thẩm lão gia tử hít sâu một hơi, bất đắc dĩ nói: “Huy từ cũng thật đáng thương, Mạc lão nhân cho tới nay đều lấy chuyện này làm lợi thế, đem con gái mình trở thành công cụ lợi dụng, Mạc Bình Sơn cũng di truyền tính cách của ông ấy, khổ Huy từ, là một đứa con hiếu thuận, không muốn vi phạm ý nguyện của người trong nhà. Như vậy đi, Diệc Minh, ngày mai con đưa Noãn Noãn đến thăm Mạc lão nhân.”

An Noãn giật mình, lập tức phản ứng nói: “Ngoại công, mình cậu đi được rồi, cháu sẽ không đi.”

Lão gia tử thực nghiêm túc nói: “Làm tiểu bối, cháu phải đi. Trong lúc ta sinh bệnh nằm viện, mỗi ngày Huy từ đều đến thăm ta. Hiện tại Mạc lão nhân cũng không còn bao nhiêu ngày, cháu cũng phải đến thăm ông ấy, đây là cấp bậc lễ nghĩa.”

“Nhưng nhà bọn họ người không biết cháu.”

“Vậy càng phải đi để họ gặp cháu.”

“Ngoại công.....”

Lão nhân gia xoa tay, thực kiên định nói: “Cái gì cũng không cần nói, cứ quyết định như vậy, sáng mai cháu đi với nhị cữu cháu.”

An Noãn còn muốn nói cái gì đó, thấy lão gia tử thực tức giận, cô không dám nói thêm. Ăn xong cơm chiều, khó được ba đứa con ở nhà, lão gia tử nói họp gia đình, thương lượng chuyện dòi mộ của mẹ An Noãn.

An Noãn nói trước: “Cháu không đồng ý dòi mộ cha mẹ cháu đến Bắc Kinh, bởi vì bọn họ có rất nhiều kỷ niệm đẹp ở Giang thành.”

Thẩm Diệc Minh xoa đầu cô, cười nói: “Noãn Noãn, không thể xử trí theo cảm tính, mẹ cháu là người của Thẩm gia, nên lá rụng về cội.”

Thẩm Diệc Bái cũng nói: “Noãn Noãn, chúng ta đều ở Bắc Kinh, cháu cũng rất ít khi đến Giang thành, dòi mộ mẹ cháu về Bắc Kinh, chúng ta muốn gặp mẹ cháu cũng tiện hơn.”

Lão gia tử ra quyết định: “Mọi người cũng đã có ý kiến xong, việc này cứ quyết định như vậy, Diệc Minh bình thường bận rộn, chuyện này Diệc Bái đi làm.”

Thẩm Diệc Minh lại nói nói: “Cha, việc này để con, đúng lúc có việc con cũng phải đến Giang thành.”

“Cũng tốt.”

Lúc này, An Noãn cảm thấy mình hoàn toàn không có quyền lên tiếng. Lão gia tử vỗ bàn, sự tình liền quyết định.

--

Sáng sớm hôm sau, An Noãn còn đang trong giấc mơ, bị Thẩm Diệc Minh đánh thức. An Noãn mơ mơ màng màng mở mắt, thấy Thẩm Diệc Minh ngồi ở mép giường, trước sau như một vẫn là khuôn mặt hòa ái.

“Cữu, sớm như vậy?”

Thẩm Diệc Minh cười cười nói: “Đưa con đến bệnh viện thăm Mạc lão gia tử, sau đó cữu cữu còn phải đến Giang thành.”

“Nhanh như vậy?” An Noãn nhú nhú mày, cảm giác mỗi ngày ông đều phải ở trên máy bay.

“Cữu, một mình cữu đến gặp Mạc lão gia tử đi, cháu không muốn đi, bọn họ có lẽ cũng không thích cháu.”

Thẩm Diệc Minh sùng nịch xoa đầu cô, cười nói: “Vây càng phải đưa con đi, nề tình Huy tử, cữu không truy cứu lúc trước bọn họ đã làm gì con, nhưng về sau cũng đừng mơ tưởng khi dễ con nữa.”

An Noãn cuối cùng vẫn bị Thẩm Diệc Minh kéo ra khỏi giường.

Thẩm Diệc Minh đột nhiên đến thăm, Mạc gia hoàn toàn không có chuẩn bị.

Mạc Bình Giang và Mạc Bình Sơn tự ra nghênh đón, thái độ tất cung tất kính của Mạc Bình Sơn khác hẳn với lúc ông gặp An Noãn. Ông ta vừa nhìn thấy An Noãn, trong mắt tràn đầy kính ngạc và khó hiểu.

Thẩm Diệc Minh bắt tay Mạc Bình Giang hỏi: “Lão gia tử thân thể thế nào?”

Mạc Bình Giang khẽ thở dài: “Cám ơn thủ trưởng quan tâm, bác sĩ nói không còn được bao nhiêu ngày, có thể sống một ngày biết một ngày.”

Thẩm Diệc Minh cau mày, kéo tay An Noãn đi đến phòng bệnh. Mạc Bình Giang và Mạc Bình Sơn nhìn nhau, đều rất ngạc nhiên, lại không dám hỏi ra miệng.

Thẩm Diệc Minh dẫn An Noãn vào phòng bệnh, lúc này Mạc Trọng Huy đang đứng ở bên giường. Đường Tĩnh Vi đang đút lão gia tử ăn cháo. Hai người nhìn thấy An Noãn đều giật mình.

Nằm ở trên giường, lão nhân giãy dụa ngồi dậy, thân thiện tiếp đón: “Diệc Minh, cháu đến thăm ta, thật đúng là vinh hạnh cho lão nhân ta. Cho dù chết, cũng có mặt mũi.”

Thẩm Diệc Minh đi đến bên giường cầm thật tay ông, cười nói: “Lão gia tử an tâm dưỡng bệnh, cha cháu vẫn luôn đợi đánh vài ván cờ với ông.”

“Ta chỉ sợ ta ngay cả ngồi cũng không được, làm sao còn có thể chơi cờ?”

Lão gia tử rất là thương cảm nói, mỗi một câu nói đều gần như phải dùng hết sức lực.

“Cô gái này là? Trước kia chưa thấy qua.”

Thẩm Diệc Minh kéo An Noãn đến trước giường bệnh của lão gia tử, sùng nịch ôm lấy vai cô, cười giới thiệu: “Lão gia tử, hôm nay giới thiệu cho ông một người, đây là cháu bên ngoại của cháu An Noãn.”

Tất cả mọi người đều giật mình, hai chân Mạc Bình Sơn run run, Đường Tĩnh Vi lại như hiểu ra chuyện gì, khó trách lần đầu tiên gặp cô liền cảm thấy nhìn quen mắt. Hiện tại nghĩ đến, An Noãn thật sự rất giống Thẩm Diệc Như.

“Cháu bên ngoại? Con gái của Diệc Như?”

Thẩm Diệc Minh cười gật đầu: “Lão gia nhà cháu gần đây rất nhớ con gái, chỉ tiếc Diệc Như đã không còn, may mắn Diệc Như còn để lại nha đầu này, lão gia tử nhà cháu sùng nịch Noãn Noãn đến vô pháp vô thiên, một ngày không gặp nha đầu kia, liền ăn không ngon, cả người không yên. Đừng nói lão gia nhà cháu, liền ngay cháu thân làm cậu, cũng hận không thể mang theo Noãn Noãn cùng ra nước ngoài làm việc, ở bên ngoài vài ngày không gặp được Noãn Noãn liền nhớ lợi hại.”

Hai chân Mạc Bình Sơn càng run lợi hại hơn.

Lão gia tử còn nhìn An Noãn như muốn đánh giá, tiếp theo cố hết sức nói: “Thật rất giống Diệc Như, không nghĩ Diệc Như đã không còn, đứa nhỏ thiện lương. Ngoại tôn nữ nhận thức tổ về tông, chuyện lớn như vậy sao không nói cho chúng tôi biết, chúng tôi đi chúc mừng lão thủ trưởng.”

Thẩm Diệc Minh cười nói: “Hôm nay không phải đặc biệt mang nha đầu kia đến thăm ông sao, Noãn Noãn nhận thức tổ về tông nhà cháu cũng không tính để nhiều người biết, miễn cho nha đầu kia gặp nhiều phiền toái, chỉ vài người thân thiết biết là được rồi.”

“Cũng tốt, các người là muốn bảo vệ đứa nhỏ.”

“Lão gia tử, chín giờ cháu phải lên máy bay đến Giang thành, chờ cháu trở lại sẽ đến thăm ông.”

Mạc lão gia tử khoát tay: “Diệc Minh, ta biết cháu bề bộn nhiều việc, không cần phải đến thăm ta, cháu có thể tới đây một lần, ta đã cảm thấy rất có mặt mũi.”

Thẩm Diệc Minh vẫn mỉm cười, thân nhiên nói: “Vây để Noãn Noãn của cháu ở đây bồi ông thêm một chút, đứa nhỏ này gần đây rất rảnh rỗi.”

An Noãn kéo áo Thẩm Diệc Minh: “Cữu.....”

Thẩm Diệc Minh sùng nịch xoa đầu An Noãn dỗ: “Ngoan, ở đây bồi gia gia, sau đó nói Huy tử đưa con về nhà.”

“Cửu đi rồi, trở về sẽ mang cho cháu đặc sản của Giang thành, muốn ăn cái gì nghĩ xong gọi điện thoại cho cửu.”

An Noãn bĩu môi.

“Ngoan ngoan, chờ cửu về.”

Thẩm Diệc Minh nhẹ nhàng hôn lên trán An Noãn, mỗi một ánh mắt mỗi một động tác của ông, đều giống như An Noãn là trân bảo ông nâng trong lòng bàn tay. Tất cả mọi người nhìn thấy một màn này, trong lòng cũng đều rõ ràng địa vị của nha đầu kia ở Thẩm gia.

Thẩm Diệc Minh là ai chứ, trước kia rất yêu thương em gái, hiện tại chỉ còn một cháu gái, có thể không sùng sao? Sau khi Thẩm Diệc Minh rời đi, An Noãn chỉ cảm thấy ở đây rất xấu hổ.

Mạc lão gia từ vẫy tay gọi An Noãn: “Đứa nhỏ, đến đây ngồi với gia gia, trò chuyện với gia gia.”

Lúc này Mạc lão gia từ rất hiền lành, An Noãn biết, nếu cô xuất hiện với một thân phận khác, có lẽ sẽ là một cảnh tượng khác. An Noãn không có biện pháp, đành phải ngồi xuống giường, cũng không biết vì sao, cô không thích Mạc lão gia từ.

“Cháu là An Noãn? Tên nghe có chút quen thuộc, gia gia tuổi lớn, không nhớ nổi. Cháu lớn lên ở Giang thành? Huy tử cũng ở Giang thành một thời gian dài.”

Đường Tĩnh Vi đứng ở bên cạnh, miệng giật giật, cuối cùng không dám nói gì.

“Đáng tiếc Huy tử nhà ta đã đính hôn, bằng không có thể giới thiệu cho hai người, gia gia giới thiệu với cháu một người, Huy tử, lại đây.”

Mạc Trọng Huy nhú nhú mày, chậm rãi đến bên giường của lão gia từ.

“Nha đầu, đây là cháu nội của ta Mạc Trọng Huy, tên này có lẽ cháu đã từng nghe qua, chính là chủ tịch của tập đoàn Mạc thị.”

“Xin chào, nghe danh đã lâu.” An Noãn trêu chọc vượn tayra .

Mạc Trọng Huy nhú mày càng sâu, dùng sức nắm tay cô, ngón cái đè chặt lên mu bàn tay cô giống như giận dữ.

Đường Tĩnh Vi ở một bên nhìn, ra một thân mồ hôi.

Lão nhân gia cầm tay An Noãn cảm khái: “Đứa nhỏ, mẹ cháu là cô gái hiền lành nhất mà ta từng gặp, năm đó, chúng ta đều rất thích Diệc Như, ta còn trăm phương nghìn kế tác hợp quá mẹ cháu với con trai lớn của ta, chỉ tiếc hai người rất thân nhau, nên không đồng ý. Đến nay ta cũng không hiểu, mẹ cháu là một người con hiếu thuận, sao có thể đoạn tuyệt quan hệ với lão thù trưởng? Nhất định Diệc Như có nỗi khổ. Có lẽ vĩnh viễn đây là một điều bí ẩn, chỉ có một mình mẹ cháu biết.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chương 102.1: Mạc Lão Gia Rời Trăn (1)

Lão từ gia cùng An Noãn nói chuyện phiếm, chợt thấy sắc mặt của Mạc Bình Sơn tái nhợt, ông cúi đầu hỏi, “Bình Sơn, người bị làm sao vậy?”

Chân Mạc Bình Sơn lại không tự chủ được run run, làm thế nào cũng không dừng được, hần phun ra nuốt vào thanh âm nói xong, “Không...tôi không sao, có thể do lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thư An Noãn nên lòng có chút khẩn trương.”

Mạc lão gia mắng hần một trận, tức giận nói: “Có gì đâu mà phải khẩn trương, Noãn Noãn là một đứa trẻ tốt.”

“Đúng vậy đúng vậy, Noãn Noãn chắc chắn rất giống mẹ, là một con người lương thiện.”

Nghe xong lời của Mạc Bình Sơn, An Noãn cảm thấy có chút ghê tởm. Chính người đàn ông này, từng nhục mạ cô, sủng quá một trăm vạn chi phiếu cấp nạng, thậm chí còn cho cô một cái tát. Bây giờ lại ở đây nói cô là một con người lương thiện. Thứ thân phận này, thật đúng là cường đại tượng trưng (từ này ko biết edit sao nữa, sau này đội máy bạn khác beta lại rồi sửa sau nha).

Cũng không biết Thẩm Diệc Minh đã biết cái gì hay không, mà hôm nay trong mỗi nói câu đều rất thâm ý.

Đột nhiên bên ngoài có người gõ cửa, Mạc Bình Sơn đi ra mở cửa, đứng ở ngoài cửa lại chính là Lí Hân Như, sắc mặt cô hào hứng, cười tươi như hoa.

Có lẽ là chạy tới, nên tóc bị gió thổi có chút lộn xộn.

Nhìn thấy An Noãn, khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng nhất thời trở nên trắng bệch, thấp giọng hỏi: “An Noãn, sao cô lại ở đây?”

Lão tử gia vẫn còn nắm tay cô làm lòng Lí Hân Như có chút kích động.

Lão tử gia vẫy tay về phía cô ta, nói: “Hân Như, lại đây, gia gia giới thiệu với con một chút.”

Từ giọng điệu của lão tử gia có thể nhìn ra, ông rất thương yêu Lí Hân Như.

Lí Hân Như bấu môi đi đến trước mặt lão tử gia: “Gia gia, tại sao cô ta lại ở đây?”

“Con biết An Noãn sao?”

Lí Hân Như cúi đầu nói: “Không chỉ là biết thôi đâu, mà còn rất thân quen nữa là đằng khác.”

“Quen biết là tốt rồi, bất quá con chắc chắn vẫn chưa biết, cô ấy chính là Thẩm lão thủ trưởng ngoại tôn nữ, Thẩm thủ trưởng ngoại sinh nữ.”

Lí Hân Như hoàn toàn giật mình, ngơ ngác đứng yên một chỗ không hề nhúc nhích. Cô đương nhiên biết Thẩm thủ trưởng ngoại sinh nữ có ý nghĩa gì, thân phận kia, địa vị kia không phải ai cũng có thể so sánh được.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Chương 102.2: Mạc Lão Gia Qua Đồi (2)

“Hân Như, Thẩm thủ trưởng đã từng dặn dò, chuyện này không thể nói ra ngoài, chúng ta phải bảo vệ cho An Noãn thật tốt.”

Lí Hân Như vẫn đứng yên tại chỗ, nước mắt như muốn rơi ra ngoài. Cô từng cảm thấy ít nhất địa vị An Noãn so ra kém nàng, cho dù Mạc Trọng Huy vẫn yêu cô ta, Mạc gia cũng sẽ không bao giờ chấp. Nhưng bây giờ, cháu gái của Thẩm này thân phận quả thực có thể gây sát bất luận kẻ nào.

Mạc gia nhân có bao nhiêu lợi thế, năng ở chung quá, rất rõ ràng. Điểm chốt là, có được Mạc Trọng Huy yêu.

An Noãn có thể tưởng tượng ra Lí Hân Như thế khắc tâm tình, nàng đứng lên, cười đối Mạc lão tử gia nói: “Mạc lão gia, cháu đi trước nhé, ngoại công còn chờ cháu về ăn cơm nữa.”

“Ồ lại ăn cơm đi, hiếm khi mới có dịp tới đây chơi, ăn bữa cơm rồi đi.”

An Noãn cười khéo, từ chối: “Không được đâu, bây giờ ngoại công cháu như một đứa trẻ vậy, nếu cháu không bồi ông ấy ăn cơm, ông ấy sẽ giận dữ.”

“Lão thủ trưởng đó rất là thương cháu nha.”

Đừng lão tử gia vừa dứt lời, tiếng chuông điện thoại của An Noãn vang lên, là Thẩm lão gia gọi.

Ấn phím nghe trên điện, âm thanh hùng hậu của lão tử gia truyền đến: “Nha đầu, nên về ăn cơm trưa thôi.”

“Cháu biết rồi, cháu cũng đang muốn về đây.”

“Để ta cho tài xế đi đón cháu.”

“Không cần đâu, để cháu tự đi về được rồi.”

Lão tử gia nghĩ rằng Mạc gia xác định vững chắc sẽ đưa An Noãn trở về an toàn, thì lại lập tức không có kiên trì, âm thanh thúc giục: “Nhanh lên nha, ta chờ cháu về ăn cơm.”

Cúp điện thoại, mọi người cũng đã hiểu rõ, Mạc lão tử gia cười cười, nói: “Nếu lão thủ trưởng đã gọi điện thoại đến đây, ta cũng không muốn ép cháu nữa, Huy Từ, cháu phụ trách đưa An Noãn về đi.”

“Gia gia, không cần đâu, cháu tự đi về cũng được mà.”

“Nếu mà xảy ra chuyện gì thì ta còn mặt mũi nào để nói với lão tử gia đây.”

An Noãn còn muốn nói cái gì đó, nhưng Mạc Trọng Huy đã nhanh tay cầm lấy chìa khóa xe, thúc giục cô: “Đi thôi.”

An Noãn liếc nhìn Lí Hân Như một cái, rồi theo Mạc Trọng Huy đi ra ngoài.

Bọn họ mới vừa đi đến cửa, Lí Hân Như đột nhiên đuổi theo: “Huy, em muốn cùng anh đưa An Noãn về nhà.”

Mạc Trọng Huy dừng chân lại, có chút bức mình nhìn cô, lạnh lùng nói: “Cô ở lại chăm sóc gia gia đi, tôi đi rồi về liền.”

“Vì sao không thể cho em đi cùng chứ?” Lí Hân Như nóng nảy, nước mắt lại dâng lên.

Là thiên kim đại tiểu thư, cô chưa từng chịu quá nhiều ủy khuất, cũng bởi vậy mà mỗi lần đối phương to tiếng hơn một chút, là cô lại cảm thấy bị tổn thương.

Ngay lúc này, Đường Tĩnh Vi đi tới, kéo tay Lí Hân Như lại, cười nói: “Hân Như à, Huy chỉ đi một chút rồi về, con đừng đi theo làm gì, giúp ta trò chuyện với lão tử gia đi, cũng đã tới lúc An Noãn phải về rồi.”

Lí Hân Như định cự tuyệt, nhưng dưới tình cảnh này, cô cũng không thể nói được gì thêm nữa.

Đường Tĩnh Vi đưa cô trở lại phòng bệnh.

An Noãn còn đang ngẩn ngơ, thì Mạc Trọng Huy đã nắm tay cô đi ra phòng bệnh.

Khởi phục lại ý thức, An Noãn dùng sức hắt tay hất ra.

Ngồi ở trên xe, An Noãn không nhịn được trêu chọc: “Vị hôn thê của anh rất giống búp bê nha, vừa xinh đẹp hòa nhã lại mong manh dễ vỡ.”

Mạc Trọng Huy vẫn kiên trì lái xe, không nói lời nào.

“Nghe nói lần này gia gia của anh nôn ra máu phải nằm viện là bị anh làm cho tức giận.”

Mạc Trọng Huy chỉ nói đơn giản ‘Ừ’ một tiếng.

“Gia gia của anh đã bị như vậy rồi, sao anh vẫn còn nhẫn tâm chọc tức ông?”

“Tôi muốn hủy hôn ước với Lí Hân Như, nhưng ông ấy không đồng ý.”

Thanh âm của Mạc Trọng Huy vẫn rất bình tĩnh, giống như là đang nói chuyện không hề liên qua đến mình vậy.

“Lí Hân Như tốt như vậy, tại sao anh lại muốn giải trừ hôn ước? Cười cô ấy, cũng tương đương đem nửa cái đất nước Hongkong mang về nhà, sao lại không làm vậy?”

“Em cũng biết mà, tôi không hề yêu cô ta.”

An Noãn không còn gì để nói nữa.

“Gia gia không đồng ý, hiện tại anh nghe ông, chờ ông đi (qua đời) rồi, hôn ước sẽ bị hủy bỏ. Cho dù cả đời này không kết hôn, tôi cũng sẽ không kết hôn với người tôi không yêu.”

Mạc Trọng Huy nói những lời này như cố tình để cho An Noãn nghe.

An Noãn bĩu môi, thản nhiên nói: “Đúng vậy, kết hôn với người mình không yêu chắc chắn sẽ rất thống khổ đi, thật may mắn vì tôi đã tìm được Lâm Dịch Xuyên, bởi vậy cho dù ngoại công của tôi không đồng ý, tôi cũng muốn cùng anh ấy ở chung một chỗ, bởi vì tôi yêu anh ấy.”

“Két --” một tiếng, ô tô ma sát với mặt đất phát ra tiếng vang cực kỳ chói tai, những chiếc xe phía sau cũng đồng loạt phát ra tiếng vang như vậy, còi xe kêu không ngừng.

“Mạc Trọng Huy, anh nổi điên cái gì vậy, anh nhìn những chiếc xe phía sau đi, thiếu chút nữa là đâm rồi đấy.” An Noãn giận dữ, hồn hên hét lên: “Anh muốn chết, nhưng tôi vẫn còn muốn sống nha.”

Anh khởi động lại xe một lần nữa, An Noãn mới lại lấy lại được bình tĩnh.

Trong thời gian sau đó, để tránh Mạc Trọng Huy lại nổi điên, An Noãn cũng không dám nói một câu nào nữa.

Cuối cùng cũng đến Thảm gia, cô thở phào nhẹ nhõm.

Lão tử gia đang chờ ở cửa, thấy xe bọn họ đi tới, lão tử gia lập tức đi qua đó.

Mạc Trọng Huy cũng xuống xe, lễ phép chào hỏi lão tử gia.

“Đứa nhỏ này, gia gia cháu có bị làm sao không?”

“Bác đi nói bất kì lúc nào cũng có thể qua đời.”

Lão tử gia nắm chặt tay Mạc Trọng Huy, vẻ mặt đau lòng.

“Thôi, ở lại ăn bữa cơm rồi đi.”

Mạc Trọng Huy theo bản năng nhìn về phía An Noãn. An Noãn gật gật đầu, người đã đưa cô về tận nhà, chẳng lẽ ngay cả một bữa cơm cũng không thể mời được sao. Kỳ thật nàng cũng có chút lo lắng cho Mạc Trọng Huy, vừa rồi anh lái xe cũng không được chuyên tâm.

Ở lại Thảm gia ăn cơm trưa, lại chơi với lão tử gia hai ván cờ, đến lão tử gia đã ngủ trưa được một lúc, Mạc Trọng Huy mới rời đi.

An Noãn không nghĩ tới Lí Hân Như lại tìm cô nhanh như vậy, vào ban đêm, khi cô đang xem tin tức cùng với lão tử gia, đột nhiên nhận được điện thoại của Lí Hân Như.

An Noãn không muốn cùng cô ta qua lại, trực tiếp cúp máy, tắt nguồn.

Lão tử gia thuận miệng hỏi: “Ai điện vậy? Sao lại không nghe?”

“Không quá quen biết, cũng chỉ là bạn bè bình thường thôi, cháu không muốn nghe.”

“Nhớ đâu họ có việc quan trọng thì sao?”

An Noãn thân thiết kéo cánh tay của lão tử gia, làm nũng nói: “Việc nào cũng không quan trọng bằng việc chăm sóc ông.”

“Cái đứa nhỏ này, càng ngày càng biết lấy lòng người khác.”

Mặc dù lão tử gia nói như vậy, nhưng khoe miệng lại giương lên thật cao, cực kì vui vẻ.

“Nha đầu, hôm nay đi gặp Mạc lão gia, cháu cảm thấy ông ấy là người thế nào?”

An Noãn suy nghĩ một chút, lập tức bĩu môi nói: “Không thích.”

“Sao lại không thích? Người nhà họ khi dễ cháu sao? Hay là trước kia họ đã từng khi dễ cháu?”

“Không có lí do nào hết, chỉ là cảm thấy không thích bọn họ thôi, cũng chỉ có ngoại công và cữu cữu là yêu cháu nhất.”

Lão tử gia vui vẻ nắm chặt tay nàng, thanh âm trầm thấp thản nhiên nói: “Cháu biết vậy là tốt rồi, trên thế giới này không có ai thương cháu bằng ngoại công đâu. Ngoại công giúp cháu định đoạt mọi việc, mỗi thứ đều là muốn tốt cho cháu, về sau phải ngoan ngoãn nghe lời, không được làm trái ý ta nữa.”

An Noãn kéo cánh tay của lão tử gia, gối đầu lên vai ông, cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Ngoại công, ông biết không? Rất nhiều năm trước cháu đã từng ở trong nhà lao.”

“Biết.” Lão tử gia từ tâm tình có chút trầm trọng.

“Vậy ông có biết là ai đã hại cháu vào ngục giam không?”

Lão tử gia thở một hơi thật dài, nói: “Nha đầu, cháu muốn nói cái gì ông đều biết rồi, chuyện năm ấy, đã qua lâu rồi, người phụ nữ đã hại cháu giờ cũng trở nên điên loạn rồi, ông và nhị cữu cũng không muốn truy cứu chuyện cũ nữa.”

“Không, người hại cháu là Mạc Trọng Huy, là anh ta tự tay đưa cháu vào ngục giam, cũng chính anh ta, đã hại chết cha cháu.”

Lão tử gia gắt gao đem cô kéo vào trong lòng, hơi bực bội nói: “Đứa nhỏ này, thời gian trôi qua lâu rồi, giờ nói lại, hại cháu thành như vậy, là ngoại công mới đúng, là do ngoại công tìm lại cháu sớm hơn, nếu trước kia giữ cháu bên cạnh, thì có lẽ bây giờ cháu sẽ không phải chịu khổ nhiều như vậy. Mỗi khi nhớ tới chuyện đó, lòng ông như có kim đâm vào, vô cùng đau lòng thương tiếc.”

“Ngoại công, cháu không trách ông, cháu chỉ là muốn nói cho ông biết, cháu và Mạc Trọng Huy đã từng sống chung, nhưng cái giả phải trả lại vô cùng lớn, phải hy sinh mấy sinh mệnh, còn làm một con người bình thường trở nên điên khùng. Cũng bởi vậy, cả đời này, cháu cũng không muốn có quan hệ gì với anh ta nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 120: Chương 102.3: Mạc Lão Gia Qua Đời (3)

Lão tử gia nhú chặt mày lại, đứng bật dậy, nói: “Đứa nhỏ này, quá khư qua lâu rồi, bây giờ cháu đã trở về Thẩm gia, có ta và cậu cháu bảo vệ, không ai có thể ăn hiếp cháu, chỉ cần ta nói một câu, đồng ý cho cháu kết hôn với Huy từ, người Mạc gia không ai dám đứng ra nói một câu, thậm chí mọi người còn vỗ tay chúc mừng. Có điều, ông ngoại rất xem trọng Huy từ, ta nhìn nó lớn lên từng ngày, là một người chừng chạc, bây giờ cũng trưởng thành hơn nhiều rồi, điều quan trọng là nó rất yêu cháu, [trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường]*, ta có thể nhìn ra nó đối với cháu là thật lòng, ông ngoại hy vọng cháu có thể biết quý trọng.”

[trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường]*: Người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê

An Noãn cũng không tức giận, dựa vào trong lòng lão tử gia, cúi đầu nói: “Ông ngoại, người biết không? Nhớ lại năm đó, khi cháu mất đi đứa bé, lẽ loi một mình đến Luân Đôn. Tháng thứ nhất, cháu không quen với khí hậu ở đó, nhiều lần muốn buông xuôi tất cả, chết đi cho rồi. Chính cháu cũng không thể hiểu nổi, rốt cục là vì cái gì mà cháu có thể duy trì cho đến tận bây giờ. Mãi đến khi cháu được gặp Lâm Dịch Xuyên, anh ấy đã cho cháu một công việc mới, cháu mới cảm thấy có hứng thú hơn. Cuộc sống sau đó, anh ấy cho cháu tình bạn, lại cho cháu tình thân. Đứa bé kia được sinh ra, vẫn luôn ở bên cạnh cháu, cháu cảm thấy nó giống như là một báu vật mà ông trời ban cho cháu vậy. Mấy năm nay, cháu vì đứa bé đã trả giá rất nhiều, ta vẫn đem hân lâm thân sinh đứa nhỏ. Ông ngoại, cháu biết ông chắc chắn có thể hiểu được thứ tình cảm này.”

Lần đầu tiên, lão tử gia không vì Lâm Dịch Xuyên mà tức giận.

Qua hồi lâu, lão tử gia thở dài, thân nhiên nói: “Ông ngoại thật sự rất ích kỷ khi chỉ muốn cháu luôn ở bên cạnh mình. Ông ngoại chỉ mới tìm được cháu trở về, không nghĩ lại phải gả cháu đến nước Anh xa xôi, mỗi năm chỉ được gặp nhau vài lần, ông ngoại cũng không còn nhiều năm nữa rồi.”

Lão tử gia nói xong ánh mắt thế nhưng đã uơu ước.

An Noãn dùng sức ôm ông thật chặt, vùi đầu vào trong lòng ông, cảm động nói: “Ông ngoại, cháu có thể cam đoan với ông, dù cháu có kết hôn với Lâm Dịch Xuyên, cháu cũng lấy ở tại Bắc Kinh vì chủ.”

“Sau này kết hôn rồi, anh ta có thể đồng ý sao?”

“Anh ấy yêu cháu như vậy, cháu nói cái gì anh ấy cũng sẽ đều đồng ý.”

Lão tử gia lại thở dài: “Đứa nhỏ này, suy nghĩ của cháu thật quá đơn giản, cho dù cậu ta đồng ý, người nhà của cậu ta đồng ý, anh ta có công ty lớn như vậy, lúc nào cũng cần có người quản lý, đâu có nhiều thời gian chạy từ Luân Đôn đến Bắc Kinh như vậy. Tóm lại, sự việc cũng không đơn giản như cháu nghĩ đâu. Ông ngoại chỉ sợ sau này cháu sang Anh rồi, không có người bảo vệ, sẽ bị người ta bắt nạt, phải chịu nhiều ảm ức thôi.”

An Noãn cười cười, tự tin nói: “Ông ngoại, sẽ không như vậy đâu, cho tới bây giờ chỉ có cháu bắt nạt anh ấy, anh ấy không dám khi dễ cháu đâu, hơn nữa, đứa bé vẫn còn đứng về phía cháu.”

“Vậy thì Huy từ ở đâu? Chẳng lẽ cháu không còn yêu nó chút nào nữa sao?”

An Noãn không trả lời.

“Đứa nhỏ, ông ngoại vẫn muốn nói với cháu, nếu cháu còn yêu Huy từ, có lẽ trước kia có rất nhiều băn khoăn, dù sao cũng không môn đăng hộ đối, sống với nó sẽ phải chịu nhiều ủy khuất. Bây giờ cũng không còn giống với trước nữa, cháu là người của Thẩm gia chúng ta, đi đến đâu cũng cao quý, Huy Từ ở bên cạnh cháu mới là tèo cao.”

An Noãn bị từ ‘Trèo cao’ kia là cho sợ hãi, ôm lão tử gia từ làm nũng: “Ông ngoại, về sau ông đừng tác hợp cho chúng cháu nữa, cháu thật sự không muốn sống với anh ta.”

Lão tử gia thở dài, không nói thêm gì nữa.

An Noãn biết, nhiều chuyện đến rất nhanh, cô phải từ từ, từ từ thuyết phục lão tử gia.

Thẩm Diệc Minh làm việc hiệu suất rất cao, đem mộ của Thẩm Diệc Như trở về mộ viên Thẩm gia. Nghe theo lão tử gia căn dặn, tất cả mọi người trong Thẩm gia đều trở về.

Mọi người thay quần áo đẹp chuẩn bị đi mộ viên, An Noãn bảo lái xe đưa đi mua hai bó hoa.

Thẩm Diệc Minh cứng lại, nghiêm túc nói: “Noãn Noãn, cậu chỉ đem mộ của mẹ cháu trở lại thôi.”

Lòng An Noãn chợt trở nên lạnh lẽo, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

"Cậu, cậu có ý gì?" An Noãn thanh âm run run hỏi.

"Ý ta là mộ của cha cháu vẫn ở Giang thành, Thảm gia mộ viên của chúng ta chỉ mai táng người của Thảm gia thôi."

An Noãn nháy mắt bùng nổ:"Sao lại như vậy? Cha và mẹ cháu là một, bây giờ họ cũng không còn sống nữa, sao cậu lại nhẫn tâm tách rời họ ra như thế? Cậu muốn mẹ cháu ở trên trời lẻ loi một mình, cháu có chết cũng không đồng ý."

Thảm Diệc Minh nhủ mảy thật chặt.

Lão tử gia thanh âm trầm thấp nói:"Nha đầu, chuyện này ông và mọi người đã bàn bạc kỹ rồi, mộ viên Thảm gia chỉ có thể mai táng người họ Thảm, không thể mai táng người ngoài."

"Cháu cũng không mang họ Thảm, chờ sau này cháu chết đi rồi có phải cũng không thể táng ở mộ viên Thảm gia?"

"An Noãn!" Lão tử gia tức giận quát to.

Giờ phút này, An Noãn đã sắp sụp đổ 'tường thành' của trái tim (câu này ko biết dịch sao cho thoát ý nữa)

Thảm Thần Phong thấy thế ôm lấy An Noãn đang nổi điên.

"Buông ra, tôi ghét các người."

An Noãn điên cuồng giãy dụa.

Thảm Thần Phong ôm cô thật chặt, trầm giọng nói:"An Noãn, ngoan, đừng náo nữa, chúng ta đi mộ viên xem bác trước, chuyện này để sau hãy nói."

An Noãn như bị bện tâm thần, giận dữ gào thét:"Muốn đi thì các người đi đi, tôi sẽ không đi mộ viên Thảm gia của các người, tôi muốn đến Giang thành xem cha tôi."

An Noãn dùng sức đẩy Thảm Thần Phong ra, Thảm Thần Phong vẫn ôm thật chặt, làm thế nào cũng thôi không buông ra.

"Thảm Thần Phong, mau buông tay." An Noãn thét lên.

Thảm Diệc Minh nhủ mảy chậm rãi đi tới, nắm chặt cánh tay An Noãn, cố gắng trấn an cô.

An Noãn cô cùng nắm cảm gào thét:"Đừng chạm vào cháu."

Bàn tay Thảm Diệc Minh đến giữa không trung lại rút về.

"Noãn Noãn, bất kể như thế nào cha cháu cũng không thể tới mộ viên Thảm gia, mong cháu hiểu cho ta."

"Cháu không nghĩ sẽ cho cha cháu treo cao tới Thảm gia các người, nhưng các người cũng không thể tách mẹ cháu ra, họ phải rất vất vả mới đến được với nhau, sao các người có thể tàn nhẫn như vậy, chẳng lẽ Thảm gia các người có tiền, có thế, có địa vị, là không cần để ý đến cảm nhận của người khác sao? Ta chỉ tưởng phụ mẫu ta đãi cùng một chỗ, vô luận táng ở nơi nào."

Lão tử gia thét lớn một tiếng, có chút buồn bực nói:"Mẹ cháu là người của Thảm gia, phải táng ở mộ viên Thảm gia. Cha cháu không phải người của Thảm gia, hơn nữa Thảm gia chúng ta từ trước tới giờ cũng không thừa nhận nó, bởi vậy nó không được đến mộ viên Thảm gia, sự việc chỉ đơn giản như vậy thôi, cháu đừng cố tình gây sự nữa."

An Noãn dùng sức lau nước mắt, thanh âm nghẹn ngào nói:"Là cháu cố tình gây sự, cháu cứ nghĩ các người thương yêu người nhà của cháu, bây giờ nghĩ lại, các người đối tốt với cháu, chính bởi vì các người mắc nợ mẹ cháu.Đề có thể ở bên cạnh cha , mẹ không cần vinh hoa phú quý, thậm chí ngay cả tính mạng cũng không cần, giờ bà ấy mất rồi, các người lại nhẫn tâm chia rẽ bọn họ, các người thật quá đáng, cháu không nghĩ rằng các người lại ích kỉ như vậy."

An Noãn dùng sức lấy giày cao gót giẫm lên chân Thảm Thần Phong, anh ta đau quá lập tức buông tay, An Noãn chạy như điên rời khỏi nhà họ Thảm.

Thảm Diệc Minh dùng sức đè mi tâm,bộ dạng đau đầu.

"Gia gia, có đuổi theo không?"

Thảm Thần Phong đau đón hỏi, tiểu nha đầu kia vừa rồi thật đúng là khỏe mạnh nha, đau đến nỗi không gượng dậy nổi.

"Đương nhiên phải đuổi theo rồi, ngộ nhờ nó xảy ra chuyện thật thì sao, Thần Phong, cháu lái xe đuổi theo nó , nhất định không thể để nó có việc gì."

Nhiệm vụ gian khổ như vậy, Thảm Thần Phong có chút sợ hãi.

Ngay sau đó liền mở cửa xe, đuổi theo An Noãn đang chạy nhanh trên đường, nha đầu kia vừa chạy lại vừa dụi mắt, làm cho người ta thật đau lòng.

Tay lái của anh rất tốt, chạy tới liền chế trụ cổ tay nàng.

“Thẩm Thần Phong, buông ra.”

An Noãn nhìn anh bằng ánh mắt đỏ tươi, hai mắt đầm lệ mù mịt.

Thẩm Thần Phong khẽ thờ dài, đau lòng nói: “Em muốn đi đâu, anh đưa em đi, em có thể hận bọn họ, nhưng không thể hận anh, anh sẽ mãi mãi đứng về phía em. Nói thật, anh cũng biết việc cậu hai làm lần này có hơi quá đáng.”

Nghe xong lời nói đó, An Noãn mới bình tĩnh trở lại.

“Ngoan, lên xe đi, em muốn đi đâu, hôm nay anh sẽ đi cùng em.”

Thẩm Thần Phong ôm cô lên xe.

An Noãn cũng không còn giấy dựa nữa, trên xe thản nhiên nói một câu: “Đưa em tới sân bay đi.”

Thẩm Thần Phong cười trừ ghẹo: “Em sẽ không đi Luân Đôn để tìm bạn trai khóc lóc kẻ lẻ lẽ chứ?”

“Đi Giang thành, mẹ cũng đi rồi, em muốn ở bên cạnh cha, không thể để cho ông ấy cô đơn một mình được.”

Nhìn đôi mắt trong veo của cô dâng lên nước mắt, Thẩm Thần Phong rất đau lòng.

“Ông ấy đối tốt với em lắm sao?”

An Noãn ghé đầu vào cửa xe, không muốn nhớ lại.

Người đàn ông vĩ đại ấy, ông luôn cố gắng phấn đấu vì cô, thậm chí cuối cùng cũng vì cô mà hi sinh tính mạng.

Mãi cho đến tận sân bay, An Noãn cũng chưa nói thêm một chữ nào.

“Thẩm Thần Phong, anh trở về đi, một mình em đi Giang thành là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Chương 102.4

Editor: Trương Nguyễn

Thẩm Thần Phong không nghe theo, nói: “Không được, hôm nay anh sẽ đi cùng em, đến đâu cũng thấp tùng, nếu không xảy ra chuyện gì, anh cũng không biết ăn nói thế nào với lão tử gia đây.”

“Em định ở lại Giang thành vài ngày, anh cứ yên tâm đi, không sao đâu.”

“Không được, hôm nay em đi đến đâu, anh đi đến đấy.”

An Noãn nổi giận, gào thét: “Thẩm Thần Phong, anh thật phiền phức, em chỉ muốn yên tĩnh một chút, không muốn có người đi theo.”

Thẩm Thần Phong nhìn hình dáng quật cường của cô, bất đắc dĩ thờ dài.

Lấy điện thoại gọi cho Mạc Trọng Huy, nói với đầu dây bên kia: “Người anh em, tôi cho cậu cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

An Noãn đến Giang thành, chẳng bao lâu máy bay đã đến nghĩa trang, vốn dĩ là mộ của cha mẹ ở ngay cạnh nhau, giờ cũng chỉ còn một cái lờ lợ một mình.

Quý xuống trước bia mộ, nước mắt nhanh chóng chảy ra.

Tình cảm của cô đối với mẹ vốn có được qua lời kể của cha, khi cha còn sống vẫn luôn nói với cô, mẹ là một người phụ nữ rất xinh đẹp và lương thiện, yêu thương cô vô cùng. Nhưng ở trong lòng An Noãn, người cô yêu nhất vẫn mãi là cha.

Ông ấy tự bầu bạn với chính mình hai mươi năm qua, cũng chính ông ấy vừa làm cha lại vừa làm mẹ.

“Cha,con xin lỗi...thật sự xin lỗi, là do con quá vô dụng, con không thể ngăn cản bọn họ đem mẹ rời xa người, con thật sự, thật sự...rất vô dụng.”

--

Từ lúc Mạc Trọng Huy nói chuyện điện thoại cùng với Thẩm Thần Phong thì trong lòng bắt đầu không yên.

Hai ngày nay đột nhiên bệnh tình của lão tử gia chuyển biến xấu đi, thời gian tỉnh táo càng ngày càng ít, đa phần đều ở trong tình trạng mê man. Mọi người trong nhà không dám đi đâu, cả ngày ngồi chờ ở bệnh viện. Bác sĩ nói, cũng đã này hai ba ngày rồi.

Thẩm Thần Phong gọi điện nói cho anh biết, Thẩm gia đem mộ Thẩm Diệc Như về, lại đem mộ của cha mẹ An Noãn tách ra. Thẩm Thần Phong còn nói cho anh biết, bây giờ tâm trạng của An Noãn không được ổn cho lắm, muốn một mình đi Giang thành.

Rốt cuộc cũng không thể bỏ được An Noãn, Mạc Trọng Huy quyết định đi đến Giang thành.

Đường Tĩnh Vi thấy anh cầm chìa khóa xe, căng thẳng hỏi:“Huy nhi, con muốn đi đâu?”

“Mẹ, con muốn đi xử lí chút việc.”

“Khi nào thì trở về? Ngộ nhớ gia gia tỉnh dậy mà không thấy con, sẽ rất đau khổ.”

Mạc Trọng Huy nhìn lão tử gia mê man nằm trên giường bệnh, mím môi, trầm giọng nói:“Mẹ, nếu gia gia tỉnh lại, xin hãy nói với ông, nhất định phải chờ con trở lại.”

“Huy nhi, không được, con không thể rời đi.”

Mạc Bình Sơn cũng đã đi tới, xanh mặt quát nhẹ:“Còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện của gia gia con sao?”

Lí Hân Như thấy Mạc Trọng Huy bị mắng, đi tới an ủi anh, kéo tay anh nói:“Huy, anh muốn làm gì, để em giúp anh, đừng rời khỏi bệnh viện, gia gia có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào, đến lúc đó thấy anh, ông sẽ thấy nuôi tiếc.”

“Mẹ, xin hãy nói với gia gia, nhất định phải chờ con trở lại.”

Mạc Trọng Huy không quan tâm mọi người phản đối, lập tức rời khỏi bệnh viện.

Ngồi trên trực thăng đến Giang thành, tâm trạng của Mạc Trọng Huy rất phức tạp,anh từng nghĩ rằng đời này cũng sẽ không còn cam đảm để đến vùng đất này nữa ,vậy mà bây giờ đã trở lại, mọi thứ như được sắp xếp hết cả.

Thoáng cái , anh đã đến mộ của An Hồng Minh.

Đến nơi, từ xa đã nhìn thấy thân hình nhỏ bé của An Noãn đang quỳ gối, bờ vai run run. Lòng Mạc Trọng Huy như cắt,may mắn vì anh đã ở đây, vào thời điểm mà cô cần có người bên cạnh an ủi, vỗ về nhất.

An Noãn quỳ trước bia mộ, khóc đến không còn sức lực. Đột nhiên, bờ vai có người chế trụ, cô xoay người lại, nhìn thấy Mạc Trọng Huy bên cạnh cô cũng quỳ xuống.

“Sao anh lại tới đây?”

Thanh âm của cô khàn khàn, cơ hồ không phát ra tiếng .

“Lo lắng cho em.”

Đơn giản ba chữ, nhưng trái tim An Noãn như bị kim châm đâm vào.

“Mạc Trọng Huy, người Thẩm gia thật quá đáng, đến cuối cùng, họ vẫn không thể chấp nhận cha tôi, lại còn cố tình chia rẽ họ.Những người có tiền có thể như họ đều quá đáng, ích kỉ như vậy sao ?”

Mạc Trọng Huy mím chặt môi, nhất thời cũng không biết nên nói thế nào để an ủi cô, thậm chí còn không biết phải nói gì để biện hộ cho chính mình.

Anh đau lòng lấy ngón cái lau những giọt nước mắt của cô, chưa thấy cô rơi nhiều nước mắt như vậy bao giờ.

“Mạc Trọng Huy, tôi thật sự,thật sự rất vô dụng, tôi nói cũng như không,không ai trong bọn họ chịu nghe tôi nói cả.”

Anh trầm giọng an ủi cô:“Không sao đâu, sau khi trở về tôi sẽ cùng em thuyết phục lão tử gia, đưa mộ của cha em đến nghĩa trang Thẩm gia, lão tử gia rất mềm lòng, nhất định sẽ đồng ý.”

“Không đâu, ông ấy là một con gười tàn nhẫn, năm đó có thể làm cho mẹ tôi đoạn tuyệt quan hệ với ông, bây giờ chắc chắn cũng không dễ dàng thỏa hiệp.”

“Lão tử gia rất thương yêu em, nhìn em phải khổ sở như vậy, ông sẽ đồng ý. Ngoan, chúng ta đi ăn cái gì đó trước, em đến đây từ sáng sớm, cả ngày nay vẫn chưa ăn gì.”

Chỉ cần nghĩ đến cô phải quỳ ở đây nửa ngày, tin anh liền đau như cắt.

“Tôi không muốn ăn, cái gì cũng không muốn ăn, tôi chỉ muốn ở bên cạnh cha tôi mà thôi.”

“Ngày mai tôi lại đến đây cùng em có được không? Bây giờ em đi cùng tôi ăn chút gì đó, dạo gần đây dạ dày của tôi có chút không thoải mái.”

Mạc Trọng Huy đỡ cô đứng dậy, hai chân An Noãn do quỳ lâu, nên đứng không nổi.

Mạc Trọng Huy ôm cô, hận không thể ôm chặt cô vào lòng.

Qua hai phút, An Noãn nhẹ nhàng đẩy anh ra: “Tôi có thể.”

Họ ra khỏi nghĩa trang, tài xế đã chờ sẵn ở bên ngoài.

An Noãn phát hiện, đây chính là tài xế của biệt thự trước đây, một khác kia, trong lòng cô có cảm giác không nói nên lời.

“Mạc tiên sinh, An tiểu thư, tôi không nghĩ đời này còn có thể được gặp lại hai người.”

Lên xe, còn chưa nói đi đến đâu, tài xế đã hỏi: “Mạc tiên sinh, về biệt thự sao? Mấy nữ giúp việc kia nghe nói hai người trở lại, đã chuẩn bị một bàn ăn, tất cả đều là những món mà cậu và tiểu thư An Noãn thích nhất.”

Mạc Trọng Huy nhìn về phía An Noãn, như đang ngẫm hỏi ý kiến của cô.

“Tùy tiện đến khách sạn nào đó là được rồi.”

Mạc Trọng Huy ánh mắt âm trầm, phân phó tài xế đi khách sạn.

Đến khách sạn, Mạc Trọng Huy mở bộ phòng, An Noãn lại ở bên cạnh nói, “Mở hai bộ đi.” (Hu Hu ! Câu này khó quá, mình chẳng biết edit sao nữa, ai biết thì giúp mình nhé. Cmt phía dưới để mình biết và sửa chữa nha)

Cuối cùng hay là nghe An Noãn, mở hai bộ.

Tuy rằng biết Mạc Trọng Huy sẽ không làm gì cô từ phía sau, nhưng cô vẫn cảm xấu hổ khi ở chung dưới mái hiên.

Họ cùng đi ăn cơm, Mạc Trọng Huy rất đói bụng, ăn rất nhiều. Còn An Noãn ăn cái gì cũng không vào. Cuối cùng Mạc Trọng Huy miễn cưỡng gấp cho cô chút đồ ăn, bắt cô phải ăn hết.

Cơm nước xong, họ lại cùng đi siêu thị, mua đồ dùng sinh hoạt.

Trong thời gian đó, điện thoại của Mạc Trọng Huy vang lên nhiều lần liên tiếp, An Noãn nhìn anh nhửu mày, nhưng cuối cùng cũng không nghe máy.

“Mạc Trọng Huy, nếu anh có việc, cứ về trước đi, tôi ở một mình không sao đâu, tôi ở lại vài ngày nữa sẽ trở về.”

“Không có gì đâu, tôi ở lại cùng em.”

Mạc Trọng Huy một tay đẩy xe, một tay dắt tay cô kéo đi.

An Noãn xấu hổ rút tay về, lấy đồ này đồ nọ.

Mua xong đồ dùng sinh hoạt, khi họ trở về khách sạn cũng đã muộn rồi.

An Noãn về phòng mình, Mạc Trọng Huy thì vẫn đứng ở ngoài cửa không vào.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Láy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Chương 102.5

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, Mạc Trọng Huy nghe máy.

Tiếng khóc của Đường Tĩnh Vi từ kia đầu truyền đến: “Huy nhi, con mau về đi, lão tử gia tỉnh rồi, ông ấy muốn gặp con, bác sĩ bất cứ lúc nào ông ấy cũng có thể ra đi (qua đời).”

Tìm Mạc Trọng Huy như bị bóp chặt.

“Huy nhi, cho dù con có bao nhiêu chuyện quan trọng cũng không thể quan trọng bằng lão tử gia. Ông ấy chỉ có một tâm nguyện duy nhất trước khi chết là được nhìn con lần cuối cùng, mẹ xin con..xin con đây, mau trở về đi.”

Nghe điện thoại xong, Mạc Trọng Huy cũng không trở về phòng mình, mà đến gõ cửa phòng An Noãn.

Cửa mở ra, cô nhìn anh, bình tĩnh hỏi: “Có việc gì sao?”

“Cho tôi vào phòng đi, tôi nhìn em ngủ rồi mới có thể an tâm quay về phòng mình.”

An Noãn nín thở, nghiêm túc nói: “Mạc Trọng Huy, anh thật sự không cần lo lắng cho tôi.”

“Cho tôi vào đi.” Giọng anh trầm thấp nhắc lại lần nữa.

An Noãn cho anh vào.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất vào phòng tắm để tắm rửa, sau đó thì lên giường.

“Tôi ngủ rồi, anh cũng mau đi nghỉ ngơi đi.”

Ở trên giường, An Noãn không tài nào ngủ được.

Đột nhiên Mạc Trọng Huy lại chạy tới Giang thành, An Noãn biết nguyên nhân nhất định là do Thẩm Thần Phong gây ra. Thời gian Mạc lão gia sống cũng không còn nhiều lắm, An Noãn không nên chiếm thời gian của hắn nữa. Nếu cô vẫn còn ở Giang thành, Mạc Trọng Huy chắc chắn sẽ không đi.

Suy nghĩ cả đêm, sáng sớm hôm sau cô đi tìm Mạc Trọng Huy.

Gõ cửa vài cái, Mạc Trọng Huy mới ra mở cửa. Vừa mới tắm rửa, quần áo còn chưa kịp mặc, nửa thân dưới chỉ có chiếc khăn tắm quấn quanh, nửa thân trên cũng không mặc gì, những giọt nước còn sót lại chảy xuống trước ngực.

An Noãn đỏ bừng mặt, vội vã quay mặt ra không nhìn anh nữa.

“Chờ tôi một chút, tôi đi thay quần áo.”

Mạc Trọng Huy về phòng, chỉ trong chốc lát đã mặc quần áo chỉnh tề đi ra.

“Đi ăn bữa sáng trước đi, ăn xong tôi sẽ lại đưa em đến nghĩa trang của cha em để thăm ông.”

“Mạc Trọng Huy, hôm nay chúng ta quay về Bắc Kinh đi!”

Hắn có chút kinh ngạc, hỏi: “Sao vậy? Không phải em muốn ở lại với cha em thêm vài ngày nữa ư?”

“Lâm Dịch Xuyên sẽ đưa tôi đi sau, bây giờ chúng ta quay về Bắc Kinh đi.”

Con người sâu thẳm của Mạc Trọng Huy nhìn cô càng thêm sâu sắc, dường như An Noãn cảm nhận được sự đau xót trong đó.

Sau đó Mạc Trọng Huy nghe lời cô, đặt vé máy bay trở về Bắc Kinh.

--

Về đến Bắc Kinh, Mạc Trọng Huy khẳng khái muốn đưa cô đến khách sạn, An Noãn lại phát tay từ chối anh: “Không cần anh đưa đi đâu, tôi ra đường tìm một cái xe taxi là được rồi.”

Mạc Trọng Huy giữ chặt cổ tay cô, không cho cô rời đi, nói như đinh đóng cột: “Đi thôi, tôi đưa em đến khách sạn.”

An Noãn vẫn muốn từ chối, trợ lý Trương về mặt căng thẳng chạy tới, anh ta nhìn An Noãn, sau đó cúi đầu nói: “Mạc tiên sinh, lão tử gia qua đời rồi.”

Tìm An Noãn đột nhiên đập mạnh lên, cô nhìn Mạc Trọng Huy, thấy sắc mặt anh trở nên nhợt nhạt trong nháy mắt.

“Mạc Trọng Huy!” Cô nhỏ giọng gọi anh.

Mạc Trọng Huy vẫn như không nghe thấy gì.

“Trợ lý Trương, cậu đưa An Noãn đến khách sạn đi.”

Để lại một câu nói, Mạc Trọng Huy lập tức rời đi.

An Noãn đuổi theo hai bước, không đuổi kịp theo anh, trợ lý Trương ở sau cô cúi đầu mở miệng: “An tiểu thư, đừng đuổi theo nữa, hãy để Mạc tiên sinh được yên tĩnh trong khoảng thời gian này.”

Trương Húc đưa cô trở về khách sạn, lòng An Noãn vẫn cứ phập phồng không yên, có một cảm giác không thể nói lên lời.

“An tiểu thư, cô có biết Mạc tiên sinh yêu cô nhiều biết bao nhiêu không?”

Trợ lý Trương nói, giọng mang theo một chút giận dữ.

“Mạc lão gia đã bắt đầu mê man từ hai ngày trước, Bác sĩ nói cũng đã nói trước về chuyện có thể xảy ra giống như hôm nay, người Mạc gia đều biết chuyện đó, mooyj phút cũng không rời khỏi bệnh viện của lão tử gia. Điều quan trọng là, Mạc tiên sinh nhận được điện thoại của tổng giám đốc Thẩm, vì lo lắng cho cô, không quan tâm đến sự phản đối của người nhà mà chạy đến Giang thành tìm cô. Cô biết không? Lúc sắp chết Mạc lão gia cứ nghĩ sẽ được gặp người cháu trai mà ông yêu thương nhất lần cuối, nhưng Mạc tiên sinh vẫn không đến, cuối cùng lão tử gia mang theo nỗi tiếc mà ra đi.”

An Noãn gần như cắn nát môi.

Đến khách sạn, trước khi An Noãn xuống xe, trợ lý Trương lại mở miệng lần nữa: “An tiểu thư, nếu như cô vẫn còn tình cảm, hãy rời khỏi người bạn trai từ nước Anh kia, trở về bên cạnh Mạc tiên sinh đi. Cho tới nay, Mạc tiên sinh đính hôn với Lí tiểu thư đều vì lão tử gia, bây giờ lão tử gia đi rồi, Mạc tiên sinh chắc chắn sẽ giải trừ hôn ước. Xin cô hãy cho Mạc tiên sinh một cơ hội, mất đi cô, cậu ấy sống còn đau khổ hơn chết gấp nghìn lần.”

“Trợ lý Trương, xin anh nhanh chóng trở về chăm sóc anh ấy, có việc gì cứ gọi điện cho tôi.”

Trợ lý Trương gật đầu, lái xe rời đi.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, Mạc Trọng Huy nghe máy.

Tiếng khóc của Đường Tinh Vi từ kia đầu truyền đến: “Huy nhi, con mau về đi, lão tử gia tỉnh rồi, ông ấy muốn gặp con, bác sĩ bất cứ lúc nào ông ấy cũng có thể ra đi (qua đời).”

Tìm Mạc Trọng Huy như bị bóp chặt.

“Huy nhi, cho dù con có bao nhiêu chuyện quan trọng cũng không thể quan trọng bằng lão tử gia. Ông ấy chỉ có một tâm nguyện duy nhất trước khi chết là được nhìn con lần cuối cùng, mẹ xin con..xin con đấy, mau trở về đi.”

Nghe điện thoại xong, Mạc Trọng Huy cũng không trở về phòng mình, mà đến gõ cửa phòng An Noãn.

Cửa mở ra, cô nhìn anh, bình tĩnh hỏi: “Có việc gì sao?”

“Cho tôi vào phòng đi, tôi nhìn em ngủ rồi mới có thể an tâm quay về phòng mình.”

An Noãn mím môi, nghiêm túc nói: “Mạc Trọng Huy, anh thật sự không cần lo lắng cho tôi.”

“Cho tôi vào đi.” Giọng anh trầm thấp nhắc lại lần nữa.

An Noãn cho anh vào.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất vào phòng tắm để tắm rửa, sau đó thì lên giường.

“Tôi ngủ rồi, anh cũng mau đi nghỉ ngơi đi.”

Ở trên giường, An Noãn không tài nào ngủ được.

Đột nhiên Mạc Trọng Huy lại chạy tới Giang thành, An Noãn biết nguyên nhân nhất định là do Thẩm Thần Phong gây ra. Thời gian Mạc lão gia sống cũng không còn nhiều lắm, An Noãn không nên chiếm thời gian của hắn nữa. Nếu cô vẫn còn ở Giang thành, Mạc Trọng Huy chắc chắn sẽ không đi.

Suy nghĩ cả đêm, sáng sớm hôm sau cô đi tìm Mạc Trọng Huy.

Gỡ cửa vài cái, Mạc Trọng Huy mới ra mở cửa. Vừa mới tắm rửa, quần áo còn chưa kịp mặc, nửa thân dưới chỉ có chiếc khăn tắm quấn quanh, nửa thân trên cũng không mặc gì, những giọt nước còn sót lại chảy xuống trước ngực.

An Noãn đỏ bừng mặt, vội vã quay mặt ra không nhìn anh nữa.

“Chờ tôi một chút, tôi đi thay quần áo.”

Mạc Trọng Huy về phòng, chỉ trong chốc lát đã mặc quần áo chỉnh tề đi ra.

“Đi ăn bữa sáng trước đi, ăn xong tôi sẽ lại đưa em đến nghĩa trang của cha em để thăm ông.”

“Mạc Trọng Huy, hôm nay chúng ta quay về Bắc Kinh đi!”

Hắn có chút kinh ngạc, hỏi: “Sao vậy? Không phải em muốn ở lại với cha em thêm vài ngày nữa ư?”

“Lâm Dịch Xuyên sẽ đưa tôi đi sau, bây giờ chúng ta quay về Bắc Kinh đi.”

Con người sâu thẳm của Mạc Trọng Huy nhìn cô càng thêm sâu sắc, dường như An Noãn cảm nhận được sự đau xót trong đó.

Sau đó Mạc Trọng Huy nghe lời cô, đặt vé máy bay trở về Bắc Kinh.

--

Về đến Bắc Kinh, Mạc Trọng Huy khẳng khái muốn đưa cô đến khách sạn, An Noãn lại phát tay từ chối anh: “Không cần anh đưa đi đâu, tôi ra đường tìm một cái xe taxi là được rồi.”

Mạc Trọng Huy giữ chặt cổ tay cô, không cho cô rời đi, nói như đinh đóng cột: “Đi thôi, tôi đưa em đến khách sạn.”

An Noãn vẫn muốn từ chối, trợ lý Trương về mặt căng thẳng chạy tới, anh ta nhìn An Noãn, sau đó cúi đầu nói: “Mạc tiên sinh, lão tử gia qua đòi rồi.”

Tim An Noãn đột nhiên đập mạnh lên, cô nhìn Mạc Trọng Huy, thấy sắc mặt anh trở nên nhợt nhạt trong nháy mắt.

“Mạc Trọng Huy!” Cô nhỏ giọng gọi anh.

Mạc Trọng Huy vẫn như không nghe thấy gì.

“Trợ lý Trương, cậu đưa An Noãn đến khách sạn đi.”

Để lại một câu nói, Mạc Trọng Huy lập tức rời đi.

An Noãn đuổi theo hai bước, không đuổi kịp theo anh, trợ lý Trương ở sau cô cúi đầu mở miệng: “An tiểu thư, đừng đuổi theo nữa, hãy để Mạc tiên sinh được yên tĩnh trong khoảng thời gian này.”

Trương Húc đưa cô trở về khách sạn, lòng An Noãn vẫn cứ phập phồng không yên, có một cảm giác không thể nói lên lời.

“An tiểu thư, cô có biết Mạc tiên sinh yêu cô nhiều biết bao nhiêu không?”

Trợ lý Trương nói, giọng mang theo một chút giận dữ.

“Mạc lão gia đã bắt đầu mê man từ hai ngày trước, Bác sĩ nói cũng đã nói trước về chuyện có thể xảy ra giống như hôm nay, người Mạc gia đều biết chuyện đó, mười phút cũng không rời khỏi bệnh viện của lão tử gia. Điều quan trọng là, Mạc tiên sinh nhận được điện thoại của tổng giám đốc Thẩm, vì lo lắng cho cô, không quan tâm đến sự phản đối của người nhà mà chạy đến Giang thành tìm cô. Cô biết không? Lúc sắp chết Mạc lão gia cứ nghĩ sẽ được gặp người cháu trai mà ông yêu thương nhất lần cuối, nhưng Mạc tiên sinh vẫn không đến, cuối cùng lão tử gia mang theo nỗi tiếc mà ra đi.”

An Noãn gần như cắn nát môi.

Đến khách sạn, trước khi An Noãn xuống xe, trợ lý Trương lại mở miệng lần nữa: “An tiểu thư, nếu như cô vẫn còn tình cảm, hãy rời khỏi người bạn trai từ nước Anh kia, trở về bên cạnh Mạc tiên sinh đi. Cho tới nay, Mạc tiên sinh đính hôn với Lí tiểu thư đều vì lão tử gia, bây giờ lão tử gia đi rồi, Mạc tiên sinh chắc chắn sẽ giải trừ hôn ước. Xin cô hãy cho Mạc tiên sinh một cơ hội, mất đi cô, cậu ấy sống còn đau khổ hơn chết gấp nghìn lần.”

“Trợ lý Trương, xin anh nhanh chóng trở về chăm sóc anh ấy, có việc gì cứ gọi điện cho tôi.”

Trợ lý Trương gật đầu, lái xe rời đi.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, Mạc Trọng Huy nghe máy.

Tiếng khóc của Đường Tinh Vi từ kia đầu truyền đến:“Huy nhi, con mau về đi, lão tử gia tính rồi, ông ấy muốn gặp con, bác sĩ bất cứ lúc nào ông ấy cũng có thể ra đi (qua đời).”

Tim Mạc Trọng Huy như bị bóp chặt.

“Huy nhi, cho dù con có bao nhiêu chuyện quan trọng cũng không thể quan trọng bằng lão tử gia. Ông ấy chỉ có một tâm nguyện duy nhất trước khi chết là được nhìn con lần cuối cùng, mẹ xin con..xin con đấy, mau trở về đi.”

Nghe điện thoại xong, Mạc Trọng Huy cũng không trở về phòng mình, mà đến gõ cửa phòng An Noãn.

Cửa mở ra, cô nhìn anh, bình tĩnh hỏi:“Có việc gì sao?”

“Cho tôi vào phòng đi, tôi nhìn em ngủ rồi mới có thể an tâm quay về phòng mình.”

An Noãn mím môi, nghiêm túc nói: “Mạc Trọng Huy, anh thật sự không cần lo lắng cho tôi.”

“Cho tôi vào đi.”Giọng anh trầm thấp nhấn lại lần nữa.

An Noãn cho anh vào.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất vào phòng tắm để tắm rửa, sau đó thì lên giường.

“Tôi ngủ rồi, anh cũng mau đi nghỉ ngơi đi.”

Ở trên giường, An Noãn không tài nào ngủ được.

Đột nhiên Mạc Trọng Huy lại chạy tới Giang thành, An Noãn biết nguyên nhân nhất định là do Thẩm Thần Phong gây ra. Thời gian Mạc lão gia sống cũng không còn nhiều lắm, An Noãn không nên chiếm thời gian của hắn nữa. Nếu cô vẫn còn ở Giang thành, Mạc Trọng Huy chắc chắn sẽ không đi.

Suy nghĩ cả đêm, sáng sớm hôm sau cô đi tìm Mạc Trọng Huy.

Gõ cửa vài cái, Mạc Trọng Huy mới ra mở cửa. Vừa mới tắm rửa, quần áo còn chưa kịp mặc, nửa thân dưới chỉ có chiếc khăn tắm quấn quanh, nửa thân trên cũng không mặc gì, những giọt nước còn sót lại chảy xuống trước ngực.

An Noãn đỏ bừng mặt, vội vã quay mặt ra không nhìn anh nữa.

“Chờ tôi một chút, tôi đi thay quần áo.”

Mạc Trọng Huy về phòng, chỉ trong chốc lát đã mặc quần áo chỉnh tề đi ra.

“Đi ăn bữa sáng trước đi, ăn xong tôi sẽ lại đưa em đến nghĩa trang của cha em để thăm ông.”

“Mạc Trọng Huy, hôm nay chúng ta quay về Bắc Kinh đi!”

Hắn có chút kinh ngạc, hỏi:“Sao vậy? Không phải em muốn ở lại với cha em thêm vài ngày nữa ư?”

“Lâm Dịch Xuyên sẽ đưa tôi đi sau, bây giờ chúng ta quay về Bắc Kinh đi.”

Con người sâu thẳm của Mạc Trọng Huy nhìn cô càng thêm sâu sắc, dường như An Noãn cảm nhận được sự đau xót trong đó.

Sau đó Mạc Trọng Huy nghe lời cô, đặt vé máy bay trở về Bắc Kinh.

--

Về đến Bắc Kinh, Mạc Trọng Huy khẳng khái muốn đưa cô đến khách sạn, An Noãn lại phất tay từ chối anh:“Không cần anh đưa đi đâu, tôi ra đường tìm một cái xe taxi là được rồi.”

Mạc Trọng Huy giữ chặt cổ tay cô, không cho cô rời đi, nói như đinh đóng cột:“Đi thôi, tôi đưa em đến khách sạn.”

An Noãn vẫn muốn từ chối, trợ lý Trương về mặt căng thẳng chạy tới, anh ta nhìn An Noãn, sau đó cúi đầu nói:“Mạc tiên sinh, lão tử gia qua đời rồi.”

Tim An Noãn đột nhiên đập mạnh lên, cô nhìn Mạc Trọng Huy, thấy sắc mặt anh trở nên nhợt nhạt trong nháy mắt.

“Mạc Trọng Huy!”Cô nhỏ giọng gọi anh.

Mạc Trọng Huy vẫn như không nghe thấy gì.

“Trợ lý Trương, cậu đưa An Noãn đến khách sạn đi.”

Để lại một câu nói, Mạc Trọng Huy lập tức rời đi.

An Noãn đuổi theo hai bước, không đuổi kịp theo anh, trợ lý Trương ở sau cô cúi đầu mở miệng: “An tiểu thư, đừng đuổi theo nữa, hãy để Mạc tiên sinh được yên tĩnh trong khoảng thời gian này.”

Trương Húc đưa cô trở về khách sạn, lòng An Noãn vẫn cứ phập phồng không yên, có một cảm giác không thể nói lên lời.

“An tiểu thư, cô có biết Mạc tiên sinh yêu cô nhiều biết bao nhiêu không?”

Trợ lý Trương nói, giọng mang theo một chút giận dữ.

“Mạc lão gia đã bắt đầu mê man từ hai ngày trước, Bác sĩ nói cũng đã nói trước về chuyện có thể xảy ra giống như hôm nay, người Mạc gia đều biết chuyện đó, mooyj phút cũng không rời khỏi bệnh viện của lão tử gia. Điều quan trọng là, Mạc tiên sinh nhận được điện thoại của tổng giám đốc Thẩm, vì lo lắng cho cô, không quan tâm đến sự phản đối của người nhà mà chạy đến Giang thành tìm cô. Cô biết không? Lúc sắp chết Mạc lão gia cứ nghĩ sẽ được gặp người cháu trai mà ông yêu thương nhất lần cuối, nhưng Mạc tiên sinh vẫn không đến, cuối cùng lão tử gia mang theo nỗi tiếc mà ra đi.”

An Noãn gần như cắn nát môi.

Đến khách sạn, trước khi An Noãn xuống xe, trợ lý Trương lại mở miệng lần nữa: “An tiểu thư, nếu như cô vẫn còn tình cảm, hãy rời khỏi người bạn trai từ nước Anh kia, trở về bên cạnh Mạc tiên sinh đi. Cho tới nay, Mạc tiên sinh đính hôn với Lí tiểu thư đều vì lão tử gia, bây giờ lão tử gia đi rồi, Mạc tiên sinh chắc chắn sẽ giải trừ hôn ước. Xin cô hãy cho Mạc tiên sinh một cơ hội, mất đi cô, cậu ấy sống còn đau khổ hơn chết gấp nghìn lần.”

“Trợ lý Trương, xin anh nhanh chóng trở về chăm sóc anh ấy, có việc gì cứ gọi điện cho tôi.”

Trợ lý Trương gật đầu, lái xe rời đi.

Mạc Trọng Huy đến bệnh viện, mọi người đều chìm đắm trong bi thương, những tiếng khóc đinh tai nhức óc truyền đến tai của anh.

Đầu tiên Đường Tinh Vi chạy vọt tới, đâm vào lòng ngực anh: “Mẹ bảo con đừng đi, con không nghe, gọi điện cho con con cũng không tiếp, con có biết lão tử gia vừa mở mắt đã đòi tìm con rồi, cũng chính vì đợi lâu quá, không thể kiên trì đợi thêm được nữa, cuối cùng chết không nhắm mắt, ông dù có ra đi cũng không cam lòng, trước khi đi không thể được nhìn thấy người cháu trai mà ông yêu thương nhất. Đứa nhỏ này, rốt cuộc còn chuyện gì quan trọng hơn lão tử gia.”

Lí Hán Như vừa dụi mắt, đã chạy tới cảm phẫn nói: “Chắc chắn chuyện này có liên quan tới An Noãn, có phải anh vì An Noãn nên mới không thể quay về sớm hơn đúng không?”

Đường Tinh Vi nghe thấy vậy, lại đánh anh thêm một trận nữa: “Cho dù con vẫn còn yêu cô ta, cũng không thể vì cô ta mà không gặp mặt lão tử gia lần cuối được. Khi còn sống, lão tử gia yêu thương con nhiều như vậy, con... đứa nhỏ này, sao con có thể làm việc không có lương tâm như thế.”

Mạc Trọng Huy nhẹ nhàng đẩy Đường Tinh Vi ra, đến trước giường bên quỹ xuống. Kéo tấm chăn màu trắng xuống, lão tử gia đang ngủ yên ổn, anh cảm thấy lão tử gia, một cảm giác lạnh lẽo truyền đến.

Đôi bàn tay to lớn này, đã từng rất thích đôi bàn tay bé nhỏ của anh, đưa anh đến rất nhiều nơi.

Lúc còn nhỏ, lão tử gia đi đến đâu cũng thích mang anh theo, giới thiệu với mọi người rằng: “Đây là cháu đích tôn của ta.”

Nhiều năm trước kia, vì chuyện Hà Tư Nghiên, anh rời khỏi Bắc Kinh tám năm, bây giờ nghĩ lại, khoảng thời gian tám năm qua, đối một người già mà nói dài cỡ nào, vừa tưởng niệm lại vương bận.

Mạc Bình Sơn đột nhiên kích động bước đến trước mặt anh, nắm chặt áo somi của anh, hung dữ nói: “Lão tử gia yêu thương mày như vậy, mày có còn là người không? Rốt cuộc là trong mắt mày còn có chuyện gì quan trọng hơn lão tử gia nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Láy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Chương 103.1: Say Rượu Loạn Tính

Về tới khách sạn, vài lần An Noãn muốn gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy, bấm đi bấm lại nhiều lần cũng không gọi đi được. Hiện tại có lẽ anh đang rất khó chịu, cũng bận rộn rất nhiều việc. Đến tối, Thẩm Diệc Minh gọi điện thoại cho cô, An Noãn do dự cuối cùng cũng nghe máy.

Giọng nói mệt mỏi của Thẩm Diệc Minh ở bên kia đầu vang lên: “Nha đầu, rốt cục con cũng nghe điện thoại của cữu.”

“Cữu, có việc sao?” An Noãn lạnh nhạt hỏi.

Ông khẽ thở dài hỏi: “Mạc lão gia tử qua đời, cháu biết chuyện này không?”

Cô đơn giản “Ừ” một tiếng.

“Ngày mai cữu sẽ đến tham gia tang lễ của Mạc lão gia tử, con đi với cữu.”

“Không được, cháu tự mình đi.”

Thẩm Diệc Minh bắt đầu nói: “Nha đầu, vẫn còn giận cữu?”

“Cháu đâu dám giận cữu.”

“Nha đầu.....”

“Nếu không có việc gì cháu tắt điện thoại đây, Lâm Dịch Xuyên đang gọi vào điện thoại cháu.”

An Noãn không đợi đối phương đáp lại, cắt đứt điện thoại.

Giọng từ tính của Lâm Dịch Xuyên vang lên: “Đang nói điện thoại với ai?”

“Cữu của em.”

“Em không ở Thẩm gia?”

An Noãn im lặng không trả lời.

Kia đâu có chút sốt ruột: “Làm sao vậy? Có phải đã phát sinh chuyện gì?”

“Không có gì, em và cữu cãi nhau.”

Bên kia đầu phát ra một thở dài rất nhỏ: “Noãn, không phải anh nói em, tính tình của em thực nên sửa chữa, em rất tùy hứng.”

“Anh chưa biết phát sinh chuyện gì, đã nói em tùy hứng.”

Anh lập tức thỏa hiệp: “Được rồi, vậy em nói cho anh biết, đã phát sinh chuyện gì?”

“Cậu đem mộ của mẹ em về Bắc Kinh, nhưng lại để một mình mộ cha em lại Giang thành.”

Lúc này Lâm Dịch Xuyên lại trầm mặc.

“Lâm Dịch Xuyên, anh còn cảm thấy em tùy hứng không?”

“Anh thật muốn lập tức bay về bên cạnh em. Nếu không, anh đặt vé máy bay cho em, em trở về đi, ở lại Luân Đôn, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không đi đâu hết được không?”

An Noãn mím môi, thản nhiên nói: “Hai ngày nữa em sẽ về, nơi này làm em ngốc cũng đủ rồi.”

Cô không thuộc về Bắc Kinh, nơi này rốt cuộc cũng không phải nhà cô. Người của Thẩm gia cũng chỉ muốn mẹ cô thôi, trên người cô đang chảy là máu của cha, đây là sự thật vĩnh viễn cũng không thay đổi được.

“Được, bên này anh đã sắp xếp hết, chờ em về trực tiếp làm trợ lý đặc biệt của anh. Hai ngày nay công ty rất nhiều việc, có thể anh không có thời gian đến đón em, anh sẽ gọi điện thoại cho Hứa Vĩ Thần, kêu anh ta đưa em về.”

An Noãn cúi đầu cười ra tiếng: “Em cũng không phải chưa từng một mình ngồi máy bay, còn cần phải có người đưa đón sao.”

“Được rồi, đến lúc đó để anh xem có thể tranh thủ thời gian đi đón em.”

Đang muốn ngắt điện thoại, Lâm Dịch Xuyên đột nhiên nói: “An Noãn, anh yêu em.”

“Rừng già, em biết.”

“Vậy em có yêu anh không?”

An Noãn cười nói: “Em cũng phải giả cho anh rồi, còn phải hỏi câu này sao?”

“Đúng vậy, rất nhanh em sẽ là của anh.”

An Noãn không biết vì sao, luôn cảm thấy hôm nay cảm xúc của Lâm Dịch Xuyên có chút không thích hợp. Bình thường mặc dù cũng có buồn nôn, nhưng rất ít khi nghiêm trang nói ba chữ ‘Anh yêu em’.

--

Hôm sau, Thẩm gia không ngừng có người gọi điện thoại cho cô, kêu cô về nhà ăn cơm. An Noãn đối ai cũng đều khách khách khí khí, thái độ xa lạ rất nhiều, hoàn toàn làm như lúc trước chưa từng sống chung.

Thẩm Thần Phong đi vào khách sạn, tìm được An Noãn, cố gắng thuyết phục cô về nhà. An Noãn ngồi trên sofa, như thế nào cũng không chịu gật đầu.

Anh thật đúng là biện pháp gì đều dùng tới: “Em gái của anh, cùng anh về nhà ăn một bữa cơm đi, lão gia tử nhớ em sắp điên rồi.”

An Noãn ngồi trên sofa khoanh tay trước ngực, thản nhiên nói: “Thân thể em không thoải mái, không muốn đi.”

“Như vậy đi, lão gia tử nói, chỉ cần anh có thể đưa được em về nhà, ông sẽ mua cho anh một chiếc xe thể thao. Chúng ta bán đi rồi chia đều?”

An Noãn liếc trắng mắt.

“Em gái, anh xin em, theo anh về nhà đi, ở trước mặt lão gia tử anh đã hứa, nếu không hoàn thành nhiệm vụ, anh sẽ bị lão gia tử dùng roi đánh chết. Anh biết trong lòng em đang giận, nhưng mấy ngày rồi cũng nên hết. Đầu là người một nhà, có thể giận dỗi được bao lâu?”

“Thẩm gia các người rất cao quý, em trào cao không nổi.”

Thẩm Thần Phong mắng một tiếng: “Nha đầu này, thật đúng là không biết tốt xấu, lão gia tử nếu nghe em nói như thế, thế nào cũng tức giận đến học máu.”

Bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, Thẩm Thần Phong ngồi xuống bên cạnh An Noãn hỏi: “Lúc Mạc lão gia tử qua đời, có phải Huy tử đang ở bên cạnh em?”

An Noãn cắn cắn môi, không nói lời nào, nhưng động tác này đã chứng minh tất cả.

“Cũng nên trách anh, là anh gọi điện thoại cho Huy tử, anh ta lo lắng cho em, liền lĩnh chạy tới Giang thành gặp em. Mạc lão gia tử không thể gặp mặt cháu nội mình lần cuối cùng, chết cũng không yên.”

Hiếm khi Thẩm Thần Phong nghiêm túc như vậy, vỗ nhẹ vai An Noãn: “Từ nhỏ anh đã biết Huy tử, tuy rằng tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng anh ta thật sự rất tốt với em. Anh ta hoàn toàn không giống với chúng tôi, chưa bao giờ chơi ở bên ngoài, làm việc gì cũng rất nghiêm túc, đối với cảm tình cũng rất thật tâm. Một người đàn ông như vậy ở trong cái vòng luẩn quẩn như chúng ta ra rất là đáng quý, giữa một trăm người cũng chỉ có mình anh ta như vậy.”

An Noãn nhướn mày nhìn anh: “Anh muốn nói cái gì?”

“Anh muốn nói, gia gia anh ta qua đời, hiện tại anh ta nhất định rất khó chịu, nên an ủi anh ta. Dù sao cũng bởi vì em, anh ta mới không thể gặp mặt gia gia anh ta lần cuối cùng.”

An Noãn im lặng cắn chặt môi dưới.

“Noãn, một người đàn ông nhìn bề ngoài rất cường đại, nhưng đôi khi anh ta cũng rất yếu ớt, cũng cần người khác an ủi.”

Sau đó, Thẩm Thần Phong rút cuộc cũng không có thể đưa An Noãn về nhà.

Anh cũng một người rất nóng tính, vừa khuyên vừa dỗ, nha đầu kia vẫn không nể mặt, anh đương trường liền nổi giận: “An Noãn, em nghe cho kỹ, làm người phải biết tiến biết lùi, đừng được một tác lại muốn tiến một thước. Chuyện cha mẹ em, anh cũng rất khó chịu, nhưng chúng ta thay đổi không được, đã mấy chục năm, trong lòng lão gia tử chưa bao giờ nhìn nhận cha em, hiện tại nếu cố ý đem mộ cha em đến Bắc Kinh, trong lòng lão gia tử cũng không thoải mái. Ở trong lòng lão nhân gia, người hại chết mẹ em chính là cha em. Mặc dù cha em đã chết, nhưng ông cũng không có cách nào vui đi nỗi hận trong lòng ông.”

“Thẩm gia em muốn về hay không thì tùy, em đừng nghĩ tất cả mọi người đều giống như anh, đến đây dỗ em khuyên em. Cho tới bây giờ, lão gia tử không phải là người dễ thay đổi. Nếu em muốn dùng phương thức này buộc lão gia tử đem mộ cha em đến Bắc Kinh, điều này tuyệt đối nằm mơ.”

--

Sau khi Thẩm Thần Phong đi, An Noãn nắm di động, gọi cho Mạc Trọng Huy.

Người nghe điện thoại là Trương Húc, anh thấp giọng nói: “An tiểu thư, Mạc tiên sinh vừa mới ngủ, đã hai ngày không chợp mắt, có cần tôi đánh thức Mạc tiên sinh nghe điện thoại không?”

“Không cần không cần, để cho anh ta nghỉ ngơi đi.”

“An tiểu thư, ngày mai là tang lễ Mạc lão gia tử, cô sẽ đến chứ.”

“Sẽ.”

“Ngày mai, hy vọng cô có thể an ủi Mạc tiên sinh, anh ta thật sự rất đau khổ, cũng rất tự trách.”

Ngày hôm sau, thời tiết như muốn hòa vào nỗi bi thống của con người, trời lất phất mưa phùn. Sáng sớm, An Noãn đã đến nơi làm tang lễ, người đến đưa lão gia tử rất nhiều, phần lớn là những người có địa vị.

An Noãn đi đến khu vực của người nhà hoàn lễ, cô nhìn về phía Mạc Trọng Huy đứng, thời gian chỉ hai ngày, nhưng anh gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng rất kém cỏi.

“Xin nén bi thương.”

Cho dù có nhiều lời an ủi cô cũng nói không nên lời, nhìn anh như bây giờ, trong lòng cô như bị ngàn vạn kiến cắn. Thẩm Thần Phong nói rất đúng, bề ngoài nhìn anh rất lạnh lùng, kỳ thật anh là một người rất mẫn cảm, cũng là người rất trọng cảm tình.

Cô nghĩ người của Mạc gia sẽ trách tội cô, nhưng không có, Mạc Bình Giang cảm đầu, rất trịnh trọng tỏ vẻ cảm tạ cô: “An tiểu thư có thể tự mình đến đây, là vinh hạnh của Mạc gia, có chiều dài không chu toàn, xin thứ lỗi.”

An Noãn rất khó chịu, cô chỉ muốn là một người bạn của Mạc Trọng Huy đến thương tiếc lão gia tử. Trong thâm tâm người của Mạc gia nhất định là rất hận cô, nhưng ngoài mặt lại sợ quyền thế của Thẩm gia, cung kính với cô.

Hơn mười chiếc xe quân vụ tề chỉnh chạy tới, tất cả mọi người im lặng, tự giác đứng thành một đường thẳng đi vào. Thẩm Diệc Minh cảm đầu, từ trên xe bước xuống mười mấy người có chức vụ. Đoàn người sắc mặt nghiêm trang, đến trước di ảnh lão gia tử cúi đầu. Hoàn lễ liền đi vào khu an ủi người nhà.

An Noãn thừa dịp bọn họ hành lễ vội trốn đi. Cô tránh ở trong đám người, muốn đưa Mạc lão gia tử đoạn đường cuối cùng, biểu đạt sự áy náy của mình.

Qua một hồi lâu, Thẩm Diệc Minh từ bên trong đi ra, trong đám người ông liếc mắt một cái nhìn thấy An Noãn, theo bản năng ông nhủ mảy, lập tức đi tới trước mặt cô. Trước sau An Noãn vẫn cúi đầu, người bên cạnh thấy vậy tự giác tránh qua một bên.

Thẩm Diệc Minh đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô, sủng nịch mỉm cười: “Đi thôi, cùng cữu về nhà.”

“Không được, cháu muốn đưa Mạc lão gia tử đoạn đường cuối cùng.”

Thẩm Diệc Minh thấp giọng nói: “Ngoan, nghe lời, ở đây nhiều người, con cũng không muốn ở trước mặt mọi người mặt kéo con đi chứ.”

An Noãn bĩu môi, bị động bị Thẩm Diệc Minh ôm lên xe.

“Vốn là không có thời gian tới đây, vì con, đem hành trình toàn sửa lại.”

Ông luôn thích nắm chặt tay cô.

“Nha đầu, khi nào thì con mới hết giận?”

An Noãn rút tay ra, tầm mắt hướng ngoài cửa sổ. Thản nhiên nói: “Cữu đem cha mẹ cháu tách ra, vĩnh viễn cháu cũng sẽ không vui vẻ.”

Thẩm Diệc Minh đề mi tâm, có chút bất đắc dĩ.

Xe chạy được một đoạn, An Noãn lễ phép nói với lái xe: “Phiền toái anh đưa tôi đến khách sạn được không?”

Lái xe nhìn Thẩm Diệc Minh liếc mắt, Thẩm Diệc Minh mảy mảy lại, cúi đầu phân phó: “Về Thẩm gia.”

An Noãn quay đầu, tức giận nhìn Thẩm Diệc Minh, gằn từng tiếng nói: “Cháu không muốn về, nơi đó đã không còn là nhà của cháu.”

“Vĩnh viễn đều là nhà của con.”

“Cữu!”

“Không sai, còn biết gọi một tiếng cữu.”

Đến Thẩm gia, đã đến giờ cơm trưa, An Noãn ngồi ở trên xe, rất xa đã nhìn thấy lão gia tử đứng ở ngoài cửa nhìn xung quanh, cũng không biết là đang

chờ ai.

Xe ngừng, Thẩm Diệc Minh kéo cô xuống xe, cách đó không xa lão gia tử cũng lộ ra vui mừng tươi cười. Đi lên cầm tay An Noãn cười nói: “Trở về là tốt rồi.”

Giống như ngày đó không xảy ra chuyện gì. Đậu Nhã Quyên chuẩn bị xong cơm trưa, rất phong phú.

Bà cười nói: “Noãn Noãn, lão gia tử nghe nói cháu về, liền kêu đi làm mấy món mà cháu thích nhất, xem đi, lão gia tử rất thương cháu.”

Mọi người ngồi xuống bàn ăn, bên tay phải An Noãn là lão gia tử, tay trái là Thẩm Diệc Minh, hai người một trái một phải gấp rất nhiều đồ ăn vào chén cô, An Noãn ăn nhưng lại không thấy ngon.

Ăn com gian, lão gia tử đột nhiên phát ra cảm khái: “Mặc lão nhân cứ như vậy đi rồi, phỏng chừng một ngày nào đó rất nhanh cũng sẽ đến ta. Đáng thương Mặc lão nhân, ngay cả gấp mặt tôn tử bảo bối của mình lần cuối cũng không, mang theo tiếc nuối ra đi.”

Trong lòng An Noãn rất khó chịu, cô buông đũa, cúi đầu nói: “Cháu đã no, các người từ từ ăn.”

Lão gia tử nhíu mày: “Ăn hai miếng đã kêu no, có phải chỗ nào không thoải mái?”

“Cháu thật sự ăn no, ông từ từ ăn.”

An Noãn rời khỏi bàn, nghe được tiếng thở dài của lão gia tử.

“Nha đầu, vậy cháu muốn ăn gì, nói đi làm cho cháu. Bánh ngọt?”

“Không cần phiền toái, cái gì cháu cũng không muốn ăn.”

Giọng điệu An Noãn thản nhiên, nói xong xoay người lên lầu, trở về phòng mình. Cô không ở đây hai ngày, phòng cô vẫn được quét dọn sạch sẽ, ngay cả hạt bụi cũng không có. Ngồi trên giường chốc lát, cô tùy ý cầm một quyển album lên xem, đây là do lão gia tử để những thứ mình yêu thích đưa cho cô.

Mẹ cô là một cô gái rất xinh đẹp, năm đó làm mê đắm không biết bao nhiêu người. Ngồi được một lát, Thẩm Diệc Minh gõ cửa đi vào, ông không để ý đến sự lạnh lùng của cô, đi đến ngồi xuống bên cạnh cô.

Thẩm Diệc Minh nhìn tấm hình, trầm giọng nói: “Đây là tấm hình mà cữu đã chụp cho mẹ con.”

Bối cảnh trong hình là ở hậu viện của Thẩm gia, cô gái mặc một chiếc váy hoa màu trắng đơn giản, mái tóc dài buông xỏa tự nhiên, cô ngồi trên xích đu, ánh mặt trời chiếu vào cô, tựa như thiên sứ rơi xuống trần thế, hình ảnh duy mỹ làm cho người ta hít thở không thông.

“Khi đó mẹ con mới mười sáu tuổi, là thời gian tươi đẹp nhất của một người cô gái, cũng là bảo bối trong lòng chúng ta. Cữu còn nhớ ngày đó cữu đã tặng cho mẹ cháu một cái máy chụp hình, Cũng Như rất vui vẻ, còn nói sau này muốn làm một nhiếp ảnh gia, dùng hình ảnh ghi lại những gì tốt đẹp nhất.”

Trong ấn tượng của An Noãn, cô nhớ trong nhà có một cái máy chụp hình rất cũ, được cất trong thư phòng của cha, không biết có phải là cái Thẩm Diệc Minh đang nói không.

“Nha đầu, đừng giận cữu được không? Con muốn cái gì, cữu đều có thể cho con.” Ông cầm tay An Noãn nói.

An Noãn nín thở, rút tay lại lạnh lùng nói: “Cháu muốn ngủ trưa, cữu có thể ra ngoài trước không?”

Thẩm Diệc Minh nhíu mày thật chặt, rất bi thương.

“Đưa nhỏ, cữu biết con rất yêu cha con, không muốn cha mẹ con bị chia cách, nhưng thực xin lỗi, Thẩm gia không có cách nào chấp nhận ông ấy, quá khứ đã không thể tiếp nhận, mẹ con đã không còn, chúng tôi lại càng không thể chấp nhận ông ấy. Cữu hy vọng con có thể hiểu được, đừng vì chuyện này mà giận đối với cữu được không?”

“Thực xin lỗi, cháu thật sự rất mệt, muốn nghỉ ngơi.”

Thẩm Diệc Minh khẽ thở dài: “Con nằm xuống nghỉ ngơi, cữu ngồi đây một lát, tối nay cữu phải đi rồi, lần này cần ra nước ngoài một thời gian dài, không thể gặp con, hiện tại để cữu nhìn con thêm một lát.”

Trong lòng An Noãn thực không biết phải làm sao.

Nằm xuống giường, đưa lưng về phía ông. Thẩm Diệc Minh vẫn không đi, sau đó An Noãn mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Khi cô bị tiếng chuông điện thoại làm thức giấc, Thẩm Diệc Minh đã không còn trong phòng.

Là số của Trương Húc, An Noãn vẫn còn nhớ rõ. Cô khẩn trương nghe máy, trong lòng có loại dự cảm không tốt.

Điện thoại được chuyển, giọng trầm thấp của Trương Húc truyền đến: “An tiểu thư, hiện tại cô có rảnh không?”

“Có.”

“Sau khi lễ tang của lão gia tử chấm dứt, Mạc tiên sinh vẫn nhốt mình trong phòng, mang theo một thùng rượu đi vào, đang dùng rượu gây tê chính mình. Dạ dày Mạc tiên sinh dạo này không tốt, chỉ cần uống một chút rượu cũng sẽ nôn ra. An tiểu thư, cô có thể đến đây một chuyến khuyên nhủ Mạc tiên sinh không?”

“Tốt, tôi lập tức đến, anh ta đang ở đâu?”

“Cô đến Shine đi, tôi sẽ ở trước cửa đợi cô.”

Treo điện thoại, An Noãn thay quần áo, lao xuống lầu.

Lão gia tử ngồi ở phòng khách xem tin tức, thấy bộ dáng cô sốt ruột hỏi: “Trễ như vậy còn đi đâu? Còn chưa ăn cơm?”

“Cháu không ăn tối ở nhà, tối nay cũng không về, có chút việc cháu phải đi xử lý.”

Lão gia tử đứng trước mặt cô nhẹ giọng dỗ: “Cho dù muốn đi ra ngoài, cũng phải ăn cơm xong rồi đi, di cháu đã chuẩn bị xong hết rồi.”

“Không được, cháu ra ngoài ăn với bạn.”

“Là ai?” Lão gia tử truy vấn.

“Ông không biết đâu.”

“Gọi tài xế đưa cháu đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Láy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Chương 103.2

An Noãn không cự tuyệt, dù sao ở đây muốn gọi xe không dễ dàng.

Lão gia tử thấy cô đồng ý, tiếp tục nói: “Ăn cơm xong gọi điện thoại về nhà, kêu lái xe đi đón cháu, hoặc để lái xe chờ cháu bên ngoài.”

“Không cần, buổi tối cháu sẽ ở khách sạn.”

“Khách sạn không thoải mái bằng ở nhà.....”

An Noãn ngắt lời ông: “Ngoại công, cháu đã trễ giờ.”

Lão gia tử thở dài, không nói thêm gì nữa.

--

An Noãn kêu lái xe dừng lại ở rất xa, sau đó chạy đến shine, Trương trợ lý đã đợi cô ở cửa.

“An tiểu thư, cô đi bộ tới? Nếu biết tôi đã đi đón cô.”

“Không phải, lái xe đưa tôi đến, Mạc Trọng Huy đang ở đâu?”

Trương trợ lý đưa An Noãn lên phòng Mạc Trọng Huy bằng thang máy chuyên dụng.

“Thật ra mấy năm nay, sau khi lão gia tử sinh bệnh, Mạc tiên sinh vẫn luôn tự trách, dù sao bởi vì sự cố chấp của anh ấy, rời khỏi

Bắc Kinh tám năm, thời gian đối với một lão nhân mà nói không phải là ngắn. Bởi vậy sau khi trở về, Mạc tiên sinh luôn tận lực bù

đắp, thỏa mãn tất cả những yêu cầu của lão gia tử, bao gồm đính hôn cùng Lý tiểu thư, cũng là muốn làm cho lão gia tử vui lòng.”

An Noãn mỉm cười, cúi đầu nói: “Tôi biết, Trương trợ lý không cần nói những chuyện này với tôi.”

Tôi nơi, ở đây so với đại sảnh im lặng hơn, không thấy một người nào. Trương trợ lý dẫn cô đến một căn phòng trong góc, nhẹ nhàng gõ gõ cửa, bên trong không có đáp lại, Trương trợ lý trực tiếp đẩy cửa ra.

Cô thấy bóng dáng cô đơn của Mạc Trọng Huy, anh đang liều mạng uống rượu.

Trương trợ lý thờ dãi, cúi đầu nói: “An tiểu thư, cô đi khuyên anh ấy đi, nếu cứ tiếp tục uống như vậy, ngày mai sẽ vào bệnh viện mất.”

An Noãn nặng nề bước đến trước mặt anh. Mạc Trọng Huy ngẩng đầu nhìn anh liếc mắt nhìn cô, ánh mắt có chút mơ hồ.

“An Noãn?” Anh hoài nghi hỏi, giống như không dám tin tưởng người mình nhìn thấy là cô.

Người đàn ông này dạ dày không tốt, lại cảm cả chai rượu uống, An Noãn đoạt lấy chai rượu trong tay anh nói: “Mạc Trọng Huy, anh đừng như vậy, sinh lão bệnh tử, mỗi người đều phải trải qua.”

“Ngay cả gặp mặt ông lần cuối cùng anh cũng không thể, để cho ông mang theo tiếc nuối ra đi, mấy năm nay, đã mất rất nhiều thời gian, anh không nên giận dữ bỏ đi nhiều năm như vậy, không nên làm cho ông khổ sở lâu như vậy.”

“Mạc Trọng Huy, anh đừng như vậy, đã qua hãy để cho nó qua đi, chúng ta không có cách nào thay đổi được, quên đi tất cả để nhìn về phía trước.”

“Đạo lý này anh hiểu, nhưng nơi này của anh khó chịu quá.”

Anh chỉ chỉ vào trái tim mình, đoạt lại chai rượu trong tay An Noãn, ngửa đầu uống tiếp.

“Mạc Trọng Huy!” An Noãn lại đoạt lại: “Anh như vậy trong lòng tôi cũng không thoải mái, dù sao cũng vì tôi, anh mới không thể gặp mặt gia gia mình lần cuối cùng, nhìn anh bây giờ tôi rất tự trách, anh có biết không?”

Anh lắc đầu, thản nhiên nói: “An Noãn, không liên quan đến em, tất cả cũng do anh. Anh hối hận là tám năm trước chứ không hối hận đến Giang thành tìm em.”

“Mạc Trọng Huy!”

“Không gặp mặt lão gia tử lần cuối cùng, thật đáng tiếc, rất khó chịu, nhưng không hối hận, nếu để anh lựa chọn một lần nữa, anh cũng sẽ làm như vậy, vẫn sẽ đi tìm em. Nhưng chuyện tám năm trước, anh rất hối hận. Đôi khi trong lòng anh rất mâu thuẫn, cũng bởi vì nguyên nhân này, anh mới ở Giang thành gặp được em, nếu không đoạn tuyệt với người nhà, không đến Giang thành, đời này có lẽ anh không gặp được em.”

“Mạc Trọng Huy, anh đừng nói những chuyện này có được không?”

“An Noãn, đợi đến khi em và Lâm Dịch Xuyên kết hôn, có thể anh không còn cơ hội nói nữa. An Noãn, anh yêu em, yêu đến chính bản thân anh cũng không thể khống chế. Từ nhỏ đến lớn, tất cả mọi chuyện anh đều có thể khống chế trong tay, nhưng còn em thì không. Em có biết cảm giác ngày ngày đều mất ngủ là như thế nào không, mỗi tối nhớ em nhớ đến ngủ không được, mở mắt rồi nhắm mắt, trong đầu đều là hình ảnh của em. Anh cảm thấy anh không còn là chính mình, nhớ em chỉ có thể dùng phương thức làm tổn thương chính mình mới có thể làm giảm bớt đau đớn trong tim.”

“An Noãn, anh không biết, nếu em gả cho Lâm Dịch Xuyên rồi anh nên làm gì bây giờ? Có lẽ, chỉ có chết đi, mới không cảm thấy đau đớn.”

“Mạc Trọng Huy, anh điên rồi.”

Mạc Trọng Huy ngửa đầu uống tiếp, thản nhiên nói: “Anh không điên, không có em ở bên cạnh anh, anh thật sự cảm thấy thật sự

mình sống không bằng chết.”

“Mạc Trọng Huy, anh đừng uống nữa, anh say rồi.”

“Nếu thật sự say thì tốt rồi, đáng tiếc cho dù uống nhiều hơn nữa cũng không say được, chỉ thấy càng đau hơn.”

An Noãn thét lớn một tiếng, ngồi xuống bên cạnh anh: “Được, anh đã muốn uống, tôi sẽ uống với anh.”

An Noãn mở một chai rượu khác, cũng giống như anh cầm nguyên chai rót vô miệng mình.

“Mạc Trọng Huy, anh cho là chỉ một mình anh thống khổ sao? Còn tôi không đau sao. Lúc mất đi đứa nhỏ, tôi cảm giác như trời sập. Tôi thật muốn mình được chết đi cùng đứa nhỏ, nhưng không được. Tôi tự nói với mình, có lẽ đứa bé không muốn dẫn tôi đi, muốn tôi sống thật tốt.”

An Noãn lại uống thêm một ngụm khóc quát: “Vừa đến Anh quốc, tôi như một người điên, nhìn con người ta tôi ước sao mình có thể chạy tới ôm về nhà. Đôi lúc tôi không khống chế được mình, đôi lúc lại cảm thấy mình thật biến thái.”

“Sau đó con của Lâm Dịch Xuyên ra đời, tôi đem tất cả tình thương của mình dành cho đứa bé. Từ đó, dần dần tôi mới có thể tìm lại chính mình. Bởi vậy Mạc Trọng Huy, không phải chỉ một mình anh biết đau, tôi cũng rất đau.”

“Mạc Trọng Huy, tôi thật sự rất thích Giang thành, tôi chán ghét Bắc Kinh, nơi này mỗi người đều rất phức tạp. Anh biết không, ba năm tôi theo đuổi anh, là thời gian hạnh phúc nhất mà tôi có. Tuy rằng anh lạnh lùng thân nhiên với tôi, nhưng mỗi lần chỉ cần anh đáp lại tôi một chút, tôi rất vui vẻ, hưng phấn đến cả đêm ngủ không được. Lúc đó, có anh, có cha, tôi cảm thấy tôi là người hạnh phúc nhất. Tôi còn nhớ rõ tôi bay nước ngoài mua quà cho anh, tôi đã dùng tất cả tiền tiết kiệm của mình để mua cho anh một cái đồng hồ, anh biết không, lúc về tới Giang thành, ở sân bay tôi bị người ta cướp mất, tôi liền cởi giày cao gót chạy chân trần đuổi theo tên đó hai con đường, lúc đó tôi hoàn toàn không thấy đau đớn, chỉ có một ý niệm trong đầu, đó là quà tặng cho anh, bất luận như thế nào tôi cũng muốn đưa tận tay anh. Nhưng tôi không kịp người đó, tôi đã ngồi xuống một góc đường khóc như một kẻ ngốc, tôi gọi điện thoại cho anh, anh không nghe, sau đó tôi nghĩ có lẽ lúc đó anh nhất định đang ở bên cạnh Hà Tư Kỳ, nên không nghe điện thoại của tôi. Sau đó, cha đến đón tôi về nhà, anh có biết ông nhìn hai chân tôi chảy rất nhiều máu đã đau lòng như thế nào không? May mắn nhất là cha tôi giúp tôi tìm được túi xách, đồng hồ vẫn còn trong túi. Cho đến khi chúng ta đính hôn, tôi cũng không nói với anh chuyện đó, tôi sợ anh sẽ đau lòng vì tôi, tôi không đành lòng nhìn anh như vậy.”

An Noãn từ lượng không tốt, chỉ vài ngụm rượu đầu óc đã trở nên mơ hồ. Mạc Trọng Huy cũng uống không ít, nhưng từ lượng anh rất tốt, vẫn còn thanh tỉnh.

“Mạc Trọng Huy, anh nói đi sao thế giới này lại phức tạp như vậy? Ước muốn của tôi vô cùng đơn giản hẹn hò, kết hôn, sinh con, nhưng vì sao lại gặp nhiều đau khổ. Anh nói anh đau, tôi cũng đau, nỗi đau của tôi cũng không kém anh, nhưng tôi lại ngụy trang rất tốt, tôi tình nguyện một mình gặm nhấm vết thương của mình.”

“Mạc Trọng Huy, chúng ta đã không thể yêu nhau nữa, không thể làm tổn thương nhiều người nữa, nhưng đôi khi tôi cũng sẽ không khống chế được bản thân mình.”

An Noãn lại uống thêm một ngụm, vừa khóc vừa nói: “Rừng già đối với tôi rất tốt, người tôi không muốn làm tổn thương nhất là anh ấy. Mạc Trọng Huy, tôi sẽ kết hôn với anh ấy, tôi sẽ cố gắng yêu thương anh ấy.”

An Noãn vừa dứt lời, Mạc Trọng Huy nâng mặt cô lên, hưng hăng hôn lên môi cô. Lúc này, anh là thanh tỉnh, cô là mơ hồ.

Anh đè cô xuống sofa, giống như nôi điên kéo quần áo cô xuống, nụ hôn nóng bỏng từ trên mặt cô một đường đi xuống. Đây là

người phụ nữ anh yêu, thân thể anh luôn nhung nhớ. Lúc này đây, anh không muốn lùi bước, không muốn buông tay. Cho dù khi cô tỉnh lại sẽ hận anh, anh cũng muốn ích kỷ buông thả cho bản thân một lần.

An Noãn bị anh hôn thật sự khó chịu, ừ nha nha khóc.

Anh vừa hôn vừa thì thầm bên tai cô: “An Noãn, anh yêu em.”

Lời này như là trấn an cô, cô không khóc nữa, cánh tay mảnh khảnh thậm chí còn đặt lên vai anh. Hành động này của cô không thể nghi ngờ là sự cổ vũ lớn nhất dành cho anh, không thể dừng lại được nữa.

--

Sáng sớm hôm sau, An Noãn ở trong lòng anh tỉnh lại, cánh tay to lớn của anh đang gắt gao ôm chặt cô, cả hai người đều không mặc quần áo, cô chỉ cảm thấy hơi thở anh vẫn quen thuộc như trước, giống như chưa từng mất đi bốn năm trước.

Dời cánh tay anh ra, cô xoay người đưa lưng về phía anh, hai tay nắm chặt góc chăn. Nước mắt không tiếng động chảy ra, cô dẫn phần bội Lâm Dịch Xuyên.

Thân thể anh rất nhanh tới gần, cánh tay dài kéo cô vào lòng, môi dán lên tai cô, cất giọng gọi cảm nói nhỏ: “Anh yêu em.”

Anh nhìn thấy nước mắt của cô, đau lòng hôn lên.

“Ngoan, đừng sợ, tương lai cứ giao hết cho anh, anh không bao giờ để cho em chịu bất cứ ủy khuất nào.”

An Noãn khóc càng lớn tiếng hơn, dùng chăn che mặt, khóc như một đứa con nít. Anh nhủ nhủ mày, ngồi dậy. Cô đi vào phòng tắm, nhìn mình trong gương, trên người là những dấu vết điên cuồng của đêm qua. Từ phòng tắm đi ra, Mạc Trọng Huy đã kêu người đưa bữa sáng tới.

“Lại đây ăn một chút đi, tối qua em uống rất nhiều rượu, dạ dày em hiện tại không sao chứ?”

An Noãn không có đi qua, mà đứng rất xa.

“Mạc Trọng Huy, xin anh hãy quên tất cả những gì đêm qua, chúng ta đều đã say rượu.”

Anh nhướn mày, đi đến bên cạnh nắm tay vai cô, không hờn giận nói: “Anh không say, em cũng không có say, em kêu anh làm sao quên? An Noãn, sự tình đã như vậy, không lẽ em còn muốn trở lại bên cạnh Lâm Dịch Xuyên? Hử?”

“Cho dù tôi và Lâm Dịch Xuyên chia tay, tôi cũng không thể trở lại bên cạnh anh.”

Mạc Trọng Huy phì cười nói: “An Noãn, anh không biết em đang sợ cái gì, anh đã nói, tương lai cứ giao hết cho anh, chuyện gì em cũng không cần sợ, có anh ở đây.”

“Không, chúng ta không thể.”

Cô đẩy ra anh, cầm túi xách chạy đi.

Ra khỏi phòng gặp Trương trợ lý, mắt An Noãn lóe lên, không dám nhìn tới anh, Trương Húc mỉm cười chào hỏi cô: “An tiểu thư, sớm.”

An Noãn chạy như ma đuổi không dám quay đầu lại.

Trương Húc gõ cửa phòng, rồi đi vào, thấy Mạc Trọng Huy đang ôm đầu mình, vẻ mặt đau khổ.

“Mạc tiên sinh, làm sao vậy?”

Anh than nhẹ một hơi: “Cậu tới đúng lúc, giúp tôi đưa An Noãn về nhà.”

“Được.”

Trương Húc sợ không đuổi kịp An Noãn nên chạy đi không nói gì nữa.

Anh chạy ra bên ngoài Shine thì nhìn thấy An Noãn: “An tiểu thư, tôi đưa cô về.”

“Không cần, tôi đến khách sạn, cũng gần đây.”

“An tiểu thư, có thể nghe tôi nói vài câu.”

An Noãn dừng bước.

“An tiểu thư, đôi khi yêu một người, là không có cách nào lừa gạt bản thân mình, lừa gạt người bên cạnh. Tôi cảm thấy may mắn cô đã nhìn rõ được trái tim mình, hy vọng cô có thể dừng cảm theo đuổi tình yêu của mình, không cần băn khoăn nữa.”

An Noãn không muốn nghe nữa, lập tức bỏ đi. Cô đến một hiệu thuốc trên đường, đi vào mua thuốc tránh thai, không cần nước, trực tiếp nuốt vào bụng.

Về đến khách sạn, vừa mở cửa đã gặp Hứa Vi Thần, anh nghi hoặc hỏi cô: “Sao cô lại về đây?”

“Tôi lấy chút đồ rồi về Thẩm gia.”

Hứa Vi Thần nhíu mày: “Áp úng, không phải có chuyện gì chứ?”

“Không có, tôi chỉ về lấy vài bộ quần áo.”

Anh cười khẽ hai tiếng, trêu chọc: “Thẩm gia thật đúng là hào phóng, ngay cả quần áo cũng không mua cho cô, rốt cuộc không phải do mình nuôi lớn, không cảm tình, tôi khuyên cô sớm về Luân Đôn, trở lại vòng tay của Rừng Già, trên thế giới này chỉ có một mình Rừng Già là thật tâm yêu cô.”

“Tôi đi vào trước, anh bận thì cứ đi.”

An Noãn cúi đầu, vào phòng. Cô vào phòng tắm, một lần rồi lại một lần, cố gắng xóa đi những ấn ký trên người mình, nhưng có tẩy cách nào cũng không được.

--

Shine, Trương Húc đi vào phòng, Mạc Trọng Huy vẫn duy trì tư thế lúc anh rời đi.

“Mạc tiên sinh, An tiểu thư đã về khách sạn.”

Anh đơn giản ‘Ừ’ một tiếng.

“Mạc tiên sinh, có chuyện này tôi không biết có nên nói hay không.”

Mạc Trọng Huy nhướng mày.

Trương Húc vội vàng nói: “An tiểu thư đến hiệu thuốc, mua thuốc tránh thai.”

Mạc Trọng Huy khẽ thở dài, chuyện này anh hoàn toàn có thể đoán trước.

“Mạc tiên sinh, anh có tính toán gì không?”

“Đi giúp tôi chuẩn bị chút lễ vật, tối nay đến Thẩm gia.”

Trương trợ lý hứng phấn kích động nói: “Anh muốn đến Thẩm gia cầu hôn?”

Mạc Trọng Huy trừng mắt nhìn anh, im lặng không trả lời.

“Đúng rồi, Mạc tiên sinh, đêm qua Lý tiểu thư đến tìm anh, anh có muốn gặp cô ấy không?”

Mạc Trọng Huy gật gật đầu: “Cậu đi an bài đi.”

Mọi chuyện đến giờ cũng nên kết thúc.

Lý Hân Như muốn trong thời điểm anh buồn nhất, khó chịu nhất ở bên cạnh anh, nhưng gọi điện thoại anh không nghe, bắt đầu dĩ cô đành phải gọi cho Trương trợ lý. Nhưng Trương Húc lại nói không biết anh ở đâu. Cô có thể tin tưởng lời anh ta nói không? Cô gọi điện thoại cho anh suốt một đêm, từ điện thoại di động đến điện thoại bàn, cũng không biết có phải điện thoại bị cô gọi đến hết pin hay không nên tự động tắt máy.

Sáng sớm, cô lại bắt đầu gọi điện thoại trợ lý của anh, lúc này anh ta mới nói với cô: “Lý tiểu thư, Mạc tiên sinh hẹn cô mười giờ tại quán cà phê ở thương xá Mạc thị.”

Trịnh trọng như thế, Lý Hân Như cảm thấy thật khản trương. Treo điện thoại, cô trang điểm một chút, chín giờ đến quán cà phê. Thời gian chờ đợi cũng là một loại dày vò. Mạc Trọng Huy đến đúng mười giờ.

Anh một thân tây trang, bên trong là áo somi trắng được mở hai nút, lộ ra hầu kết khiêu gợi.

Lý Hân Như cảm thấy khó thở, mỗi khi nhìn thấy anh, trái tim của cô sẽ đập rất nhanh, vì sao một người đàn ông lại có thể tuần mỵ như thế, còn là một người thành công. Giống như chỉ cần một cái liếc mắt của anh, sẽ hoàn toàn bị luân hãm, yêu thật sâu đậm. Mạc Trọng Huy ngồi xuống đối diện cô, rất nhanh phục vụ mang tới cho anh một tách cà phê mà anh thường dùng.

“Huy, sao anh lại hẹn em đến đây?”

“Lý tiểu thư, thật có lỗi, vì để cho ông nội của tôi vui vẻ, nên để cô trong vai vị hôn thê của tôi lâu như vậy.”

“Lý tiểu thư?” Lý Hân Như tự giễu nở nụ cười, nghĩ lại thời gian dài như vậy, anh gần như chưa từng thân mật gọi tên cô, thái độ của anh đối với cô từ trước đến giờ vẫn luôn ôn hoà. Từ khi đính hôn đến nay, số lần bọn họ gặp nhau rất ít, mặc dù đôi khi ở bên cạnh nhau, cũng rất ít nói chuyện, bình thường đều là cô tự diễn tự nói.

“Mạc Trọng Huy, anh có ý gì? Gia gia anh đi rồi, nên anh muốn chia tay với em? Anh đừng quên, chúng ta đã đính hôn, mọi người đều biết em là vị hôn thê của anh, không phải anh muốn phủ nhận thì phủ nhận.”

Mạc Trọng Huy vẫn một bộ khách khách khí, trầm giọng nói: “Thật xin lỗi, trong khoảng thời gian này đã mang đến cho cô nhiều phiền toái, cũng cảm ơn cô đã ở bên cạnh ông nội của tôi trong khoảng thời gian cuối đời, cô có thể bồi bên cạnh ông, làm cho ông vui vẻ. Tôi rất cảm kích cô, cũng không biết làm sao báo lại đáp cô, bởi vậy hy vọng cô có thể nói cho tôi biết, cô muốn gì?”

“Nghĩ muốn cái gì?” Lý Hân Như cười lạnh ra tiếng: “Em muốn anh yêu em, em muốn anh kết hôn với em.”

“Thật có lỗi, chuyện này không thể nào.”

Cô lớn tiếng chất vấn: “Vì sao không thể? Em vốn là vị hôn thê của anh.”

Mạc Trọng Huy không hờn giận nhíu mày, giọng nói cũng lạnh vài phần: “Lúc trước cô không nói như vậy, là cô đồng ý phối hợp với tôi, làm cho lão gia tử vui vẻ.”

“Nhưng em đối với anh là thật tâm, em vẫn luôn yêu anh, có thể cho em một cơ hội? Ai ai cũng thấy chúng ta là môn đăng hộ đối, cưới em, nửa Hongkong sẽ là của anh.”

Mạc Trọng Huy nhíu mày càng chặt: “Thật có lỗi, tôi đối với những gì cô nói không có hứng thú.”

“Vậy cái gì mới làm anh cảm thấy hứng thú, em sẽ tìm cho anh.”

“Trên thế giới này, tôi chỉ có hứng thú với An Noãn, vì cô ấy, có thể cái gì tôi cũng không muốn.”

“Nhưng An Noãn đã có bạn trai, các người không thể đến với nhau.”

Sắc mặt Mạc Trọng Huy trở nên xanh mét, hừ nhẹ: “Tôi vẫn là câu nói kia, đời này tôi chỉ cưới An Noãn, nếu cô ấy không muốn gả cho tôi, cả đời tôi sẽ không kết hôn.”

“Mạc Trọng Huy, anh..... Anh rất ngu xuẩn! Rốt cuộc em có chỗ nào kém cô ta? Em trẻ hơn cô ta, học hành cũng cao hơn cô ta, giàu có hơn cô ta, anh vì cái gì chỉ yêu cô ta?”

“Đây là chuyện của tôi với cô ấy, không cần cô quan tâm. Cô có điều kiện gì có thể nói, hôn ước của chúng ta từ hôm nay trở đi giải trừ, về sau không liên quan nhau.”

“Người nhà anh biết không? Bọn họ có thể đồng ý?”

“Bọn họ không cần biết, đây là chuyện của tôi, chỉ cần đến lúc đó thông báo bọn họ một tiếng.”

Lý Hân Như đột nhiên khóc, nắm tay anh cầu xin: “Huy, đừng giải trừ hôn ước với em được không? Anh có biết em yêu anh, trên thế giới này không có ai yêu anh bằng em. An Noãn đã có khác người, cô ta không có thể nào trở lại bên cạnh anh nữa.”

“Tôi nói rồi, cho dù không có An Noãn, tôi cũng sẽ hủy bỏ hôn ước với cô. Bởi vậy, cô cứ ra điều kiện, tôi sẽ tận lực thỏa mãn cô.”

“Anh kêu em ra điều kiện gì, em không thiếu tiền, cái gì em cũng không thiếu. Em là một thiên kim đại tiểu thư, cho tới bây giờ người nhà của em chưa bao giờ để cho em phải chịu bất cứ ủy khuất nào, vì anh, em đã không tiếc dẫm nát tôn nghiêm của mình, vì sao anh không chịu nhìn em dù chỉ một lần? Anh không yêu em không sao, chúng ta có thể từ từ bồi dưỡng cảm tình. Anh không muốn em làm nữ cường nhân, em có thể không làm việc, cam nguyện làm người phụ nữ sau lưng anh, ở nhà giúp chồng dạy con. Em sẽ làm rất tốt, về sau chúng ta sinh hai đứa con gái, một nhà chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc. Huy, thế nào? Tương lai mà em nói anh có muốn hay không?”

Mạc Trọng Huy hơi hơi nhíu mày, vẻ mặt có chút mơ hồ, anh cúi đầu nói: “Tương lai như vậy tôi rất muốn, một gia đình ấm áp, hai đứa con gái đáng yêu. Nhưng mẹ của con tôi, chỉ có thể là An Noãn, ngoại trừ An Noãn, tôi sẽ không để bất cứ người phụ nữ nào làm mẹ của con tôi.”

“Anh điên rồi, Mạc Trọng Huy, anh hoàn toàn điên rồi. An Noãn không thể nào trở về bên cạnh anh, anh chết tâm đi.”

Mạc Trọng Huy hít sâu một hơi, đứng lên, cuối cùng nói: “Hôm nay những gì tôi muốn nói đã nói xong, cô cứ suy nghĩ, muốn điều kiện gì, tôi sẽ tận lực thỏa mãn cô. Trong khoảng thời gian này, cảm ơn cô.”

Mạc Trọng Huy nói xong lập tức rời khỏi quán cà phê, Lý Hân Như chạy đuổi theo, kéo quần áo anh: “Mạc Trọng Huy, anh thật sự đối với em tàn nhẫn như vậy?”

Anh nhíu mày, nói “Thật có lỗi” hai chữ, liền rời đi.

Anh nói thật thoải mái, chỉ bằng một câu giải trừ hôn ước của anh. Lý Hân Như cô từ trước giờ chưa từng thấp kém như vậy, vì anh, cô học hèn mọn, nhưng vì sao vẫn không chiếm được trái tim của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Chương 104.1: Rừng Già, Chúng Ta Chia Tay Đi!

An Noãn nhốt mình trong khách sạn cả ngày, không ăn cũng không uống nước, ngồi ở trên giường dùng chân gãi gao bao lấy mình. Cô không biết vì sao mọi chuyện trở nên như vậy, đã đồng ý kết hôn với Lâm Dịch Xuyên, về Luân Đôn sống, nhưng hiện tại, cô không thể thân nhiên đối mặt với Lâm Dịch Xuyên. Trước đây không sạch sẽ, hiện tại càng ô ứ.

Tiếng chuông đi động huyền não vang lên, là tiếng chuông được đặt riêng khi lão gia tử gọi tới.

Bất mấy, giọng hùng hậu của lão gia tử vang lên: “Nha đầu, về nhà ăn cơm, lái xe đã chờ cháu bên ngoài khách sạn.”

“Không được, cháu đã ăn ở khách sạn.”

“Nếu cháu không về, ta chỉ có thể tự mình đến khách sạn đón cháu. Đừng để mọi người đợi lâu, hôm nay trừ nhị cữu của cháu ra nước ngoài công tác, những người khác đều đã về, chờ cháu cùng ăn cơm.”

Gác điện thoại, An Noãn bắt đắc dĩ thay đồ, trang điểm nhẹ, bởi vì sắc mặt cô thật sự rất khó coi. Ra đến cửa khách sạn, xe của lão gia tử đã chờ bên ngoài. Ngồi ở trên xe, lão lái xe luôn thích trò chuyện cùng An Noãn.

“Tiểu thư, chuyện đòi mộ lần này cô cũng không nên trách lão gia tử, lão gia tử yêu thương cô, nên quyết định đòi luôn mộ của cha cô về, nhưng sau khi họp gia đình, ba vị thiếu gia nhất trí phản đối, lão gia tử thật sự rất yêu thương cô.”

An Noãn biết, quyết định lần này là của Thẩm Diệc Minh.

Xe đến Thẩm Trạch, An Noãn thấy xe của Mạc Trọng Huy đã ở bên trong, vẫn là chiếc Bentley màu đen, hầu như anh đối với rất nhiều sự vật đều rất chung tình, không dễ dàng thay đổi.

“Mạc Trọng Huy đã đến đây?”

Lái xe cười cười nói: “Đúng vậy, Mạc gia tiểu thiếu gia giữa trưa đã tới đây, bồi lão gia tử chơi cờ, lão gia tử đãi cậu ấy uống trà mà ông thích nhất. Mạc gia tiểu thiếu gia thật đúng là một người tốt.”

An Noãn có loại xúc động muốn chạy trốn, nhưng Thẩm Thần Phong xe đột nhiên tới, từ trên xe đi xuống anh rất tự nhiên tiêu sái ôm lấy vai cô, đưa vào phòng khách.

“Đã về nhà mình còn không đi vào? Cẩn thận lão gia tử mắng em.”

Vào đến phòng khách, Mạc Trọng Huy đang bồi lão gia tử chơi cờ.

An Noãn nhìn không được đi qua đi, gằm nhẹ: “Mạc Trọng Huy, gia gia anh vừa qua đòi, anh chạy đến đây làm gì?”

Lão gia tử nhìn không được, thối cô một ngụm: “Nha đầu này, nói cái gì đâu, nhà chúng ta không có nhiều quy củ.”

“Đi, đến phòng ăn ăn cơm.”

Lão gia tử mỗi tay nắm một người, Thẩm Thần Phong ở phía sau nhìn, chưa nói: “Cháu mới là cháu nội của ông, lại kém hơn một người ngoài.”

Thẩm Diệc Bái dùng sức vỗ vào anh: “Tiểu tử con đừng nói lung tung nói, con là cháu nội, còn cậu ta rất nhanh sẽ là rể trong nhà.”

Thẩm Thần Phong chấn động: “Thật sự? Cha xác định? An Noãn sẽ chấp nhận Huy tử?”

“Không có gì là không thể, chỉ cần có tâm. Còn con, nhanh chóng tìm con dâu cho cha, em gái con cũng sắp lấy chồng rồi.”

Trên bàn ăn, cũng không biết bọn họ có phải cố ý, chỗ ngồi của Mạc Trọng Huy lại ở bên cạnh An Noãn, cô cảm thấy cả người đều thực không được tự nhiên.

Lão gia tử tâm tình rất tốt, nên muốn uống ít rượu. Đại cữu tiểu cữu đành phải chiều theo, mỗi người rót một ly nhỏ, trước mặt Mạc Trọng Huy cũng có một ly.

Lão gia tử uống rất vui vẻ, vuốt tóc An Noãn, sùng nịch nói: “Nha đầu, cháu biết hôm nay Huy tử đến để làm gì không? Cậu ấy muốn cầu hôn.”

An Noãn rất kích động đứng lên, rống giận: “Mạc Trọng Huy, anh phát điên cái gì.”

Phản ứng của An Noãn làm mọi người đều bị dọa. Mạc Trọng Huy lại duy trì bình tĩnh, đứng lên, cánh tay dài nhẹ nhàng khoát lên vai cô.

“Buông tay.

Anh không buông tay, cánh tay dùng sức, càng ôm chặt cô hơn.

“Gia gia, hôm nay cháu thật sự đến để cầu hôn, cháu hy vọng ông có thể gả An Noãn cho cháu, cháu hứa sẽ mang đến hạnh phúc cho cô ấy, yêu thương cô ấy.”

Anh nói nghiêm trang, An Noãn lại trầm mặt, quát: “Mạc Trọng Huy, anh đừng nổi điên, tôi không thể gả cho anh.”

Lão gia từ cũng nhú mồm, hai cậu cũng nhướn mày, vẻ mặt của mấy dì ai cũng lo lắng, cũng chỉ có Thẩm Thần Phong cười như đang xem trò vui.

“Gia gia, cháu và An Noãn đêm qua đã ở chung, cháu hy vọng ông làm chủ gả cô ấy cho cháu.”

‘Oanh --’ Như một tiếng sét đánh ngang tai An Noãn.

Tất cả mọi người khiếp sợ trừng lớn hai mắt, cả phòng ăn yên tĩnh, giống như một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được.

Thời gian yên lặng một phút đồng hồ, lão gia từ đột nhiên vỗ bàn đứng lên, nhìn Mạc Trọng Huy gầm nhẹ: “Tiểu tử, còn chưa kết hôn, cháu đã .. cháu gái ta..... cháu phải chịu trách nhiệm với Noãn Noãn, nếu không, ta không tha cho cháu!”

Mạc Trọng Huy bình tĩnh nói: “Gia gia, cháu nhất định sẽ chịu trách nhiệm đối với An Noãn, xin ông thành toàn.”

“Đủ!” An Noãn tê rống ra tiếng: “Các người đừng đóng kịch nữa, Mạc Trọng Huy, muốn tôi gả cho anh, vĩnh viễn không thể nào, anh tâm đi.”

An Noãn đẩy ra Mạc Trọng Huy, chạy đi ra ngoài. Mạc Trọng Huy làm sao yên tâm, nên đuổi theo cô.

Sau khi hai người chạy đi, lão gia từ buồn bực hỏi: “Ta diễn không đủ thật sao?”

Đậu Nhã Nguyên nhện không được cười nói: “Ba, ba diễn rất giả, vừa rồi nhìn sao cũng không giống đang tức giận, làm gì có ai đang nổi giận mà như đang nhện cười.”

Từ đầu tới đuôi, Thẩm Thần Phong không biết gì, anh thét lớn một tiếng: “Cho dù muốn diễn trò, có phải nên nói cho cháu biết hay không? Cháu giống như một thằng ngốc. Lại nói, An Noãn thật sự đã ngủ với Mạc Trọng Huy?”

“Làm sao nói với cháu!” Lão gia từ hung hăng vỗ lên đầu anh.

“Thật ra ngủ cũng đã ngủ, tất cả đều là người lớn, hiện tại nam nữ, ở chung, không cần ai phải chịu trách nhiệm với ai. Nhưng Huy từ lại chịu trách nhiệm với Noãn, Noãn Noãn còn chưa đồng ý. Ta chờ xem, Noãn Noãn tính tình quật cường, con đường này rất khó đi.”

--

An Noãn mới chạy ra khỏi Thẩm trạch, đã bị Mạc Trọng Huy đuổi kịp, anh nắm chặt cánh tay cô, không cho cô chạy.

“Mạc Trọng Huy, anh buông tay.”

“Không, anh sẽ không bao giờ buông tay nữa.”

Anh dùng lực kéo cô vào lòng mình ôm chặt. An Noãn sống chết giãy dụa, nhưng làm thế nào cũng giãy không ra.

“Mạc Trọng Huy, tôi chưa ai ti bi vô si như anh, anh cho là ngủ với nhau rồi tôi sẽ kết hôn với anh sao? Tôi cũng đã ngủ với Rừng già, thế thì sao?”

Mạc Trọng Huy buông lỏng tay, dưới đèn đường mờ nhạt, đôi mắt anh tràn đầy nguy hiểm.

“Mạc Trọng Huy, tôi xin anh quên chuyện tối hôm qua đi, chúng ta đều là nam nữ đã trưởng thành, vì say rượu xảy ra tình một đêm, không cần người nào phụ trách cả, cũng không nên đặt ở trong lòng.”

“Say rượu xảy ra tình một đêm?” Mạc Trọng Huy khước miệng cong lên, kêu rên: “Tối hôm qua anh không say, anh nhớ rất rõ ràng mỗi một động tác của anh, mỗi một phản ứng của em, mỗi một biểu tình.”

“Anh hỗn đản!”

An Noãn tức giận vươn tay bóp cổ anh.

Mạc Trọng Huy không lảng tránh, mà giang rộng hai tay kéo cô vào lòng, trầm giọng chút bất đắc dĩ nói với cô: “An Noãn, chúng ta đã bỏ qua mười năm, đôi người có thể có bao nhiêu cái mười năm, chúng ta đừng trốn tránh nữa được không? Kết hôn, sinh con, sống vui vẻ bên nhau, anh sẽ thương em sủng em, làm cho em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này.”

Bởi vì một câu ‘Nhân sinh có thể có bao nhiêu cái mười năm’ của anh, làm cho cô hoàn toàn im lặng, bất tri bất giác đã mười năm trôi qua.

“Mạc Trọng Huy, anh cho tôi chút thời gian được không?”

Anh cười gật đầu: “Được, anh sẽ chờ đến ngày em suy nghĩ thông suốt.”

--

Ngày hôm sau, An Noãn mua vé máy về Luân Đôn, cô không nói cho ai biết, ngay cả Lâm Dịch Xuyên cũng không biết. Lúc An Noãn tới Luân Đôn, Luân Đôn đang mưa, cô gọi xe đến thẳng tổng bộ của JM.

Bảo vệ và tiếp tân của JM biết mặt cô, đi đến đâu cũng có người chào hỏi cô, An Noãn bỗng nhiên nhớ bầu không khí làm việc ở đây, tiết tấu tuy rằng rất nhanh, nhưng ở chung với mọi người rất vui vẻ.

“An tiểu thư, cô đã về? Tổng giám đốc đang họp.”

“Không sao, tôi đến văn phòng anh ấy đợi.”

An Noãn vào thang máy đến văn phòng của Lâm Dịch Xuyên. Ngồi được một lát, thư ký đem cho cô ly cà phê nóng.

An Noãn cười chào hỏi cô ấy: “Chris, đã lâu không gặp, gần đây bận rộn lắm sao?”

“Bạn, bạn đến sắp đến rồi, gần đây công ty chuẩn bị thu mua công ty khác, tôi đã liên tục tăng ca ba ngày rồi. Nhưng người vất vả nhất vẫn là Aaron, anh đã làm việc liên tục bốn mươi tám giờ liền, cô nên khuyên anh ấy đi, làm việc đến không muốn sống nữa rồi.”

An Noãn nhướn mày. Lâm Dịch Xuyên trong trí nhớ của cô chính là như vậy, đã làm việc cái gì cũng không nhớ. An Noãn đợi khoảng một giờ, hội nghị mới chấm dứt. Lâm Dịch Xuyên đẩy cửa đi vào, nhìn thấy An Noãn, trên mặt anh toàn kinh hãi, còn có hoài nghi.

Nhắm mắt rồi lại mở mắt, An Noãn vẫn đang ngồi đó.

Khóe miệng anh bất giác cong lên, nhẹ nhàng đi qua kéo cô vào lòng, nói nhỏ bên tai cô: “Anh nghĩ anh đang bị ảo giác, đây là bất ngờ em dành cho anh sao?”

Ngực An Noãn có loại cảm giác nói không nên lời, nhẹ nhàng đẩy anh ra, còn thật sự nói: “Nghe nói anh đã bốn mươi tám giờ không ngủ, không muốn sống nữa sao?”

Lâm Dịch Xuyên nhú mày: “Ai nói với em? Vì vậy nên em bay về?”

“Anh bớt tự đa tình, em về thăm Sớm.”

Lâm Dịch Xuyên hung hăng trừng mắt nhìn cô, cầm hồ sơ trong tay đặt lên bàn.

“Lâm Dịch Xuyên, Sớm đang ở đâu?”

“Ở nhà nội, anh sẽ đưa em đi nhưng đi ăn cơm với anh trước đã.”

Tuy rằng đã qua giờ cơm, nhưng An Noãn đang đói bụng, trên máy bay cô ngủ một giấc, tỉnh lại đã đến Luân Đôn, mười mấy giờ bay, cô chưa ăn gì.

“Lâm Dịch Xuyên, để em lái xe, khí sắc anh không tốt.”

Lâm Dịch Xuyên xoa đầu cô, cười nói: “Chỉ mới hai ngày thôi, trước đây anh thức cả một tuần cũng không sao, hai ngày có là gì.”

An Noãn tức giận nói: “Em đã nói với anh đừng như vậy, sớm muộn gì sức khỏe cũng suy sụp.”

Anh kéo cô ôm vào lòng, trêu ghẹo nói: “Không như vậy sao được, anh phải cố gắng kiếm tiền, mới có thể mang đến cuộc sống hạnh phúc cho vợ con.”

An Noãn mím môi, nhẹ nhàng đẩy anh ra: “Lắm lời, mau đi ăn cơm, ăn xong còn đón Sớm.”

Bọn họ một nhà hàng, tùy tiện ăn vài món. Lâm Dịch Xuyên nói tối mới đi đón Sớm, An Noãn ồ ồ ào muốn đi liền. Anh không có cách nào đành đưa cô đi.

Trên đường, anh thuận miệng hỏi câu: “Lần này trở về sẽ không đi nữa.”

Mất An Noãn vẫn nhìn cảnh vật ngoài cửa xe, không trả lời. Đến nhà nội Sớm, Sớm vừa nghe tiếng xe, liền từ trong phòng chạy ra.

Vừa thấy An Noãn từ trên xe xuống, Sớm hưng phấn hét lên: “Mẹ!”

An Noãn xoay người ôm lấy Sớm, tiểu tử kia càng ngày càng nặng, An Noãn ôm thẳng bé cũng phải cố hết sức. Trước đây không lâu, Sớm chỉ là một đứa bé, ôm vào lòng cũng không cảm nhận được sức nặng. Cô còn nhớ khi Sớm năm sáu tháng, mỗi khi ngủ, muốn An Noãn ôm vào trong lòng, vừa dỗ vừa hát ru mới chịu ngủ. Nháy mắt Sớm đã lớn, An Noãn không ở bên cạnh Sớm, thẳng bé vẫn sống rất tốt, cho tới bây giờ không làm mọi người phiền não.

“Mẹ, con rất nhớ mẹ, ngày nào con cũng nhớ đến mẹ muốn gặp mẹ.”

An Noãn nhéo nhéo má Sóm, cười nói: “Miệng lưỡi trơn tru, cũng không biết học theo ai.”

“Cái gì kêu miệng lưỡi trơn tru?”

An Noãn cười cười nói: “Miệng lưỡi trơn tru là con nói chuyện thật ngọt.”

Tiểu tử kia ôm lấy cổ cô nói: “Mẹ, con thật sự rất muốn rất nhớ mẹ, mỗi tối đều nằm mơ thấy mẹ.”

Mẹ Lâm Dịch Xuyên đi ra, giữ bọn họ ở lại ăn cơm chiều.

“Con không ý kiến, mẹ hỏi cô ấy.” Lâm Dịch Xuyên giao cho cô.

An Noãn không có cách nào, đành phải đồng ý.

“Noãn, cháu vào bếp với bác, để bọn họ chơi với nhau đi.”

An Noãn muốn ở bên cạnh Sóm nhiều hơn, nhưng nghe mẹ Lâm nói vậy, cô cũng không từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Chương 104.2

An Noãn vào phòng bếp giúp bà rửa thức ăn, mẹ Lâm cũng giống như Lâm Dịch Xuyên hỏi cô: “Noãn, lần này trở về sẽ không đi nữa chứ?”

An Noãn cúi đầu trả lời: “Cháu còn phải về lại bên kia.”

“Bác nghe Aaron nói muốn triệu cháu đến Luân Đôn, sao lại còn muốn về Bắc Kinh?”

“Người nhà cháu vẫn còn bên đó, ngoại công cháu tuổi cũng đã lớn lớn, cháu phải ở bên cạnh ông.”

Mẹ Lâm nhú mày: “Ý của cháu là?”

“Bác gái, lần này trở về cháu chỉ muốn thăm Sóm, cháu rất nhớ thằng bé, vài ngày nữa cháu sẽ về lại Bắc Kinh, hơn nữa tương lai cháu sẽ ở lại Bắc Kinh một thời gian dài, bởi ở bên cạnh người nhà của cháu.”

Mẹ Lâm nhú mày càng chặt: “Còn Aaron thì sao? Aaron cũng không còn nhỏ tuổi, chúng ta hy vọng Aaron thành gia lập thất, cháu còn muốn Aaron chờ cháu bao lâu nữa?”

An Noãn mím môi, không nói gì.

“Noãn, bác hiểu người nhà đối với cháu rất quan trọng, nhưng bác cũng hy vọng cháu có thể nghĩ đến cảm nhận của Aaron, Aaron đã đợi cháu nhiều năm, cháu không thể ích kỷ để cho Aaron tiếp tục chờ đợi cháu. Hiện tại giao thông cũng rất tiện lợi, cho dù cháu cùng Aaron kết hôn, lúc nào cháu muốn cũng có thể về Bắc Kinh thăm người nhà, cháu cũng có thể đưa người nhà cháu đến Luân Đôn đến, chúng ta rất hoan nghênh.”

“Bác gái, thực xin lỗi, có thể cháu sẽ làm hai người thất vọng.”

Mẹ Lâm bình thản nhìn cô hỏi: “Ý cháu là gì?”

“Bác gái, nếu có một ngày cháu làm Aaron bị tổn thương, cháu hy vọng bác có thể chăm sóc anh ấy, chăm sóc Sóm.”

“Noãn!”

“Bác gái, cháu có thể ra ngoài chơi với Sóm không?”

Hiện tại, An Noãn rất quý trọng mỗi một phút mỗi một giây bên cạnh Sóm. Cô muốn đem tất cả những chuyện này lưu vào trí nhớ, sau này lúc nhớ lại, có thể nhớ được nhiều hơn.

--

Sau khi ăn cơm xong ở nhà bà nội của Sóm về đến nhà Lâm Dịch Xuyên cũng đã khuya, ban ngày tiểu tử kia vui chơi quá nhiều, đã ngủ khi còn trên xe.

Cái đầu nhỏ nép vào lòng An Noãn, ngủ rất hồn nhiên.

Đến nhà, Lâm Dịch Xuyên ôm thằng bé về phòng, nhẹ nhàng đặt lên giường. An Noãn ngồi ở bên giường, nhìn thằng bé ngủ, chậm chạp không chịu rời đi. Cho đến khi Lâm Dịch Xuyên tắm rửa xong đi vào, nhẹ nhàng xoa đầu cô, thấp giọng nói: “Đi, ngủ đi.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, thản nhiên nói: “Hôm nay, em muốn ngủ với Sóm.”

Mặt Lâm Dịch Xuyên trầm xuống, thét lớn một tiếng: “Thằng bé đã ngủ rồi em còn muốn ở đây? Anh mới là chồng tương lai của em, người em cần ở bên cạnh cũng là anh.”

Anh nói xong trực tiếp kéo cô ra khỏi giường.

“Lâm Dịch Xuyên, anh đừng như vậy, hiếm khi em được trở về, thật sự rất muốn ở bên cạnh Sóm.”

“Còn anh thì sao?”

“Anh là người lớn, Sóm vẫn là một đứa bé, anh ăn giấm chua với con mình làm gì.”

Lâm Dịch Xuyên cuối cùng thỏa hiệp nói: “Như vậy đi, đem Sóm cũng ôm qua kia, bà người chúng ta cùng ngủ.”

“Không.” An Noãn nhanh chóng cự tuyệt: “Lâm Dịch Xuyên, anh đừng náo loạn, mau về phòng nghỉ ngơi đi, anh cần phải ngủ.”

Lâm Dịch Xuyên thực tức giận, nhưng mảy không hồn giận nói: “Em sợ anh ăn em sao? Đã nhiều năm anh cũng nhịn được, còn có thể ở thời điểm cuối cùng bắt buộc em sao?”

“Em không phải ý này, em chỉ muốn ở bên cạnh Sóm, Lâm Dịch Xuyên, anh đừng bức em được không?”

Lâm Dịch Xuyên cuối cùng bị tức bỏ đi.

An Noãn tắm xong, lên giường nằm bên cạnh Sóm, kéo thân thể bé nhỏ ôm vào ngực, kia một khắc, nội tâm vô cùng thỏa mãn.

--

An Noãn đưa Sóm đi chơi hai ngày, đi mấy công viên, mua cho Sóm rất nhiều quần áo và đồ chơi, tiểu tử kia miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ. Lâm Dịch Xuyên vẫn bận rộn với hạng mục thua mua kia, hai ngày nay cũng chưa có thời gian bồi bọn họ.

Tối nay, công việc thu mua tạm thời ổn định, Lâm Dịch Xuyên đưa bọn họ ra ngoài ăn tối. Trong khi ăn, tiếng chuông di động của An Noãn đột nhiên vang lên, trên màn hình là dãy số của Mạc Trọng Huy. Hai ngày nay, Mạc Trọng Huy không gọi điện thoại cho cô, An Noãn cũng không bắt máy.

“Ai gọi đến?” Lâm Dịch Xuyên thuận miệng hỏi.

“Ngoại công gọi, em ra ngoài nghe, nơi này rất ồn.”

An Noãn cầm di động đi ra ngoài. Bắt máy, giọng hùng hậu của Mạc Trọng Huy lập tức truyền đến: “Đang ở đâu?”

Ba chữ đơn giản lại hoàn toàn lộ ra cảm xúc của anh, nồn nóng, bất an.

“Mạc Trọng Huy, anh không tra ra được tôi đang ở đâu sao?”

Anh khẽ thở dài hỏi: “Khi nào về? An Noãn, em nhất định phải chộc anh tức giận sao?”

“Ngày mai, ngày mai trở về.”

“Tốt, anh đến sân bay đón em. Tốt nhất em và Lâm Dịch Xuyên không xảy ra chuyện gì, bằng không anh sẽ không bỏ qua cho anh ta.”

An Noãn ‘Phách’ cắt đứt điện thoại, mang theo tức giận. Trở lại bàn ăn, Sóm vẫn đang ăn rất ngon, Lâm Dịch Xuyên thì đang nhú mồm như có điều suy nghĩ.

Anh cũng không hỏi An Noãn chuyện gì, chỉ gấp thức ăn cho cô, trầm giọng nói: “Ăn nhiều một chút, em gầy đi nhiều.”

Nhìn thức ăn trong chén, An Noãn cảm thấy nhạt như nước ốc, trong lòng khó chịu. Tối đó, Sóm ồn ào muốn lấp rập đồ chơi, là do trước kia An Noãn mua, được gọi là ‘Nhà’. Ba người ngồi ở phòng khách, mất một giờ mới ráp xong. Tiểu tử kia đắc ý nói, muốn đặt căn nhà này trong phòng.

Buổi tối, An Noãn ôm Sóm nằm trên giường kể chuyện xưa.

“Mẹ, mẹ có thể mỗi ngày đều kể chuyện cho con nghe không, lúc mẹ không có ở đây, Rừng già kể chuyện cho con nghe, nhưng ba kể thật không thú vị, con nghe đến nhàm chán buồn ngủ.”

An Noãn nhìn không được ôm chặt Sớm. Khàn giọng nói: “Sớm, về sau lúc mẹ không ở đây, con phải nghe lời Rừng già biết không?”

“Được, về sau Sớm sẽ nghe lời Rừng già.”

“Rừng già thích thức đêm, Sớm phải nhắc nhở ba ngủ sớm.”

“Được, Sớm sẽ nhắc nhở ba.”

“Rừng già còn thích uống rượu, Sớm phải Thường nhắc nhở ba, uống rượu không tốt cho sức khỏe.”

“Được, Sớm sẽ vẫn nhắc nhở ba.”

“Sớm, Rừng già tính tình không tốt, nhưng ba rất yêu con, bất luận khi nào, con cũng phải tin tưởng, Rừng già thực yêu con.”

Sớm đã ngủ trong lòng cô, đứa nhỏ này, nói ngủ liền ngủ, An Noãn cảm thấy còn rất nhiều lời muốn nói với thằng bé. Đêm hôm đó, An Noãn cơ hồ không nhắm mắt, cứ như vậy nằm bên cạnh Sớm, nhìn khuôn mặt nhỏ của Sớm. Còn nhớ lúc Sớm mới sinh ra, rất nhỏ, mới hơn năm cân. Khi đó, bọn họ đều rất lo lắng, dù sao lần đó cũng do Lâm Dịch Xuyên bị hạ được.

Cũng may đứa nhỏ sau một ngày thì lớn hơn, rất khỏe mạnh, rất đáng yêu.

Lúc mới đầu, Lâm Dịch Xuyên đối với thằng bé cũng không tốt, có lẽ do mẹ của Sớm, trong nội tâm Lâm Dịch Xuyên vẫn chưa tiếp nhận được. Sau đó có một lần, Sớm sinh bệnh phát sốt, bác sĩ phải chích thuốc, An Noãn đau lòng khóc như mưa, cảm giác như kim đâm vào tim mình. Đứng ở bên cạnh Lâm Dịch Xuyên rất bình tĩnh, trên mặt không có một tia gọn sóng. Ngày đó An Noãn nổi giận với anh, thậm chí còn động thủ với Lâm Dịch Xuyên.

“Sớm không thể quyết định mẹ mình là ai, anh đã đưa thằng bé về, anh phải có trách nhiệm, hiện tại anh là người thân duy nhất của thằng bé, người duy nhất để thằng bé dựa vào, anh phải thương Sớm, chăm sóc cho Sớm, nếu anh làm không được, không bằng anh trả Sớm về bên cạnh mẹ.”

Có thể lần đó bị mắg đến tỉnh, thái độ của Lâm Dịch Xuyên đối với Sớm dần dần thay đổi. Nhiều năm trôi qua, tình cảm đã sâu nặng. Anh không biểu hiện, nhưng rất nhiều chuyện có thể nhìn ra anh rất yêu Sớm.

--

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, An Noãn đã thu dọn hành lý xong. Cô nặng nề đi đến trước cửa phòng Lâm Dịch Xuyên, nhẹ nhàng gõ cửa, Lâm Dịch Xuyên còn chưa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng đi tới mở cửa.

“Mấy giờ rồi?” Anh nhú mày hỏi.

“Hôm nay em phải về Bắc Kinh, nên đến chào anh.”

Lúc này, Lâm Dịch Xuyên hoàn toàn thanh tỉnh, kêu rên: “Phát điên chuyện gì?”

“Lâm Dịch Xuyên, em còn có chuyện muốn nói với anh.”

An Noãn dừng một chút, lấy dũng khí, bình tĩnh nói: “Chúng ta chia tay đi!”

Lâm Dịch Xuyên vương tay nắm lấy vai cô, ôn nhu nói: “Ngoan, đừng náo.”

An Noãn giãy ra khỏi tay anh: “Lâm Dịch Xuyên, em đang nói thật, chúng ta chia tay đi. Em thật vất vả mới tìm được người nhà, ngoại công và cậu mợ đều đối với em rất tốt, ngoại công tuổi lớn, không biết còn sống được bao nhiêu năm, em muốn ở bên cạnh ông trong khoảng thời gian này, không muốn làm cho ông khổ sở.”

Lâm Dịch Xuyên đề mi tâm, trầm giọng nói: “Chúng ta đến với nhau và chuyện này đâu liên quan nhau, sau khi kết hôn em có thể bồi ở bên cạnh ông, chúng ta Luân Đôn Bắc Kinh hai nơi.”

“Không, ngoại công không muốn em gả đến Anh quốc xa xôi, em cũng muốn ở lại Bắc Kinh làm bạn bên cạnh ông. Lâm Dịch Xuyên, thực xin lỗi, em không làm ông tức giận, nếu như chọn lựa ngoại công và anh, em chọn ngoại công.”

Đôi mắt thâm thúy của Lâm Dịch Xuyên trừng to.

“Lâm Dịch Xuyên, em cảm ơn anh mấy năm nay đã chăm sóc em, nếu không có anh, vốn không có em của hiện tại. Nhưng cuộc sống là như vậy, không thể vẹn toàn đôi bên, muốn phải hy sinh một cái gì đó. Mẹ em khi còn sống đã làm cho lão gia tử đau buồn, em không thể làm lão nhân gia thương tâm nữa.”

“Vậy em nhẫn tâm làm tổn thương anh?” Giọng anh rất nhẹ.

“Lâm Dịch Xuyên, thực xin lỗi.”

Cô nói xong định xoay người rời đi, Lâm Dịch Xuyên nắm lấy cổ tay cô.

“Một câu thực xin lỗi đã muốn chấm dứt tất cả? An Noãn, chúng ta ở bên nhau bốn năm, anh dùng thời gian bốn năm, cuối cùng đòi lấy một câu thực xin lỗi của em?”

“Lâm Dịch Xuyên, anh không nên ép em.”

Anh rống giận: “Anh ép buộc em khi nào? Em kêu anh cho em thời gian một năm, anh cho. Em nói trước khi kết hôn không thể đụng vào em, anh cũng nhin. Em có biết một người đàn ông có thể làm đến như vậy, phải yêu đến cỡ nào không?”

An Noãn cũng rống: “Lâm Dịch Xuyên, nếu anh có thể bỏ tất cả sự nghiệp ở Luân Đôn, đến Bắc Kinh phát triển, em lập tức theo anh đăng kí kết hôn, anh có thể làm không?”

Lâm Dịch Xuyên lẳng lẳng nhìn cô có một phút đồng hồ, tiếp theo chậm rãi buông tay.

“Thực xin lỗi, hy vọng tất cả sẽ tốt, sau này lúc em nhớ Sớm, xin anh có thể cho em gặp Sớm.”

An Noãn nói xong xoay người rời đi. Lâm Dịch Xuyên cũng không đuổi theo. An Noãn biết mình ích kỷ, cô lấy lão gia tử làm cái cớ, chính là, cô không có dũng khí, rốt cuộc không mặt mũi ở lại bên cạnh anh.

Cô không muốn trở lại với Mạc Trọng Huy, một đêm kia là ngoài ý muốn, thân thể ô uế, giải thích thêm nữa cũng vô dụng. Cô không muốn đem sự thật nói với anh, bởi vì rất tàn khốc. Cứ như vậy chấm dứt, không đến mức chật vật.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Chương 104.3

Từ Luân Đôn đến Bắc Kinh, mười giờ liền An Noãn thấy giống như dài cả thế kỷ. Có lẽ cả đời cô không bao giờ về lại Luân Đôn nữa, nơi này có qua nhiều kỷ niệm đẹp, có lẽ chỉ có thể vĩnh viễn chôn sâu tận đáy lòng.

Cô thực may mắn, cô và Lâm Dịch Xuyên chia tay nhau trong bình tĩnh như vậy, anh cũng không phát điên như trong tưởng tượng của cô. Không biết khi Sớm tỉnh dậy, không thấy cô sẽ khóc đến thế nào? Nghĩ đến về sau không còn được gặp được Sớm, tim cô như bị kim châm đau đớn.

Tới Bắc Kinh, ra khỏi sân bay, trong đám đông nhưng cô chỉ cần liếc mắt đã thấy thân hình cao lớn của Mạc Trọng Huy, có thể dễ dàng nhận ra anh, bất luận anh mặc đơn giản cỡ nào. Thấy cô, Mạc Trọng Huy nhẹ nhàng thờ ra, đi về phía cô.

“Chờ tôi lâu chưa?”

Anh thân nhiên trả lời: “Đã lâu.”

Anh lấy hành lý trong tay cô, tay kia thực tự nhiên ôm lấy vai cô. An Noãn cũng không phản kháng.

Lên xe, An Noãn mới cúi đầu nói: “Phiền anh đưa tôi đến khách sạn.”

“Ngoại công em muốn anh đón em về nhà, đêm nay nhị cữu em cũng sẽ về.”

“Đưa tôi đến khách sạn trước, buổi tối sẽ về.”

Mạc Trọng Huy đem xe chạy đến khách sạn. An Noãn không lập tức xuống xe.

“Mạc Trọng Huy, chúng ta nói chuyện đi.”

Anh có loại dự cảm bất hảo, cúi đầu nói: “Xuống xe trước đi, về khách sạn nói sau.”

“Không, nói ở đây.” An Noãn không chịu xuống xe.

“Tôi và Lâm Dịch Xuyên đã chia tay.”

Mạc Trọng Huy không không chế được sự vui mừng trong tim: “Thật sự?”

Anh không nghĩ An Noãn lại quyết đoán như thế.

“Nhưng tôi và anh ấy chia tay không phải vì anh.”

Sắc mặt Mạc Trọng Huy nhất thời trầm xuống.

“Tôi cũng không phải vì muốn trở lại bên cạnh anh mới chia tay với anh ấy. Tôi chỉ không qua được bản thân mình, tôi đã không còn xứng đáng với anh ấy.”

Ngón tay đang nắm tay lái của Mạc Trọng Huy trở nên trắng bệch.

“Mạc Trọng Huy, hạnh phúc cuối cùng của tôi cũng bị anh phá hỏng, cả đời tôi cũng không còn cơ hội gả đi, anh vừa lòng đẹp ý chưa.”

Mạc Trọng Huy khần trương xoay mặt cô lại nhìn thẳng vào mắt cô, gần từng tiếng trịnh trọng nói: “Anh sẽ cưới em, bất cứ lúc nào em muốn.”

Cô dời tay anh ra, thản nhiên nói, “Chúng ta đi đến bước đường này, tôi đã thật sự mệt mỏi, nếu còn tiếp tục dây dưa, ngoại trừ tổn thương cũng chỉ là tổn thương, coi như cho nhau một con đường sống đi.”

“Mạc Trọng Huy, cuối cùng tôi còn muốn nhờ anh một chuyện. Tặng lại cho tôi căn biệt thự của tôi và cha tôi từng sống hoặc bán lại cho tôi cũng được.”

“Em muốn cái gì anh cũng có thể cho em, nhưng em không thể rời khỏi anh. anh đã mất em một lần, rất khó khăn mới tìm được em, anh sẽ không để mất em lần nữa.”

Mạc Trọng Huy nói xong kéo cô vào ngực, liều lĩnh hôn lên môi cô.

Ban đầu An Noãn còn phản kháng, giống như phát điện đánh vào người anh đầu anh. Nhưng anh vẫn không ngừng lại, cô thôi không giãy dụa nữa. Lạnh lùng nói: “Mạc Trọng Huy, nếu anh muốn ép chết tôi thì cứ tiếp tục.”

Nháy mắt anh ngừng lại hành động của mình.

“Mạc Trọng Huy, chúng ta đến đây chấm dứt đi, không nên tiếp tục dây dưa.”

--

An Noãn về đến khách sạn, liền đánh thư từ chức. Lúc giao thư cho Hứa Vĩ Thần, anh rất khiếp sợ, nhìn hồi lâu cũng không dám tin vào hai mắt mình.

“Noãn, hôm nay là ngày cá tháng tư sao? Cô đang đùa với tôi sao?”

“Anh là của lãnh đạo trực tiếp của tôi, bởi vậy thư từ chức này tôi giao cho anh.”

Hứa Vĩ Thần vội vàng nhét lại vào tay cô: “Đừng, đừng, trăm ngàn lần đừng, tôi cũng không dám nhận, tôi sợ Rừng già của cô sẽ lột da tôi.”

An Noãn bắt đầu dĩ cười cười: “Yên tâm đi, sẽ không, tôi đã nói với anh ấy.”

“Rừng già đồng ý cho cô từ chức?” Hứa Vĩ Thần mở to hai mắt nhìn: “À, tôi biết rồi, nhất định là cô chuẩn bị ở nhà làm phu nhân. Chắc chắn, đáng tiếc tài năng của cô, ngành thiết kế mất đi một nhân tài.”

An Noãn không giải thích nhiều, chỉ kêu anh nhận thư từ chức.

Hứa Vĩ Thần nghĩ nghĩ vẫn trả lại cho cô: “Noãn, cô vẫn tự mình giao cho Rừng già của cô đi, tôi không muốn tham gia vào chuyện này.”

“Cho dù anh nhận hay không, tôi cũng sẽ không lại tới công ty nữa.”

Hứa Vĩ Thần cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, liền gọi điện thoại cho Lâm Dịch Xuyên, gọi đi vài lần bên kia cũng không ai nghe máy, anh cảm thấy chuyện này thật sự không đơn giản.

--

Tối hôm đó, lão gia tử gọi điện thoại kêu cô về nhà ăn cơm. An Noãn đang muốn về nhà một chuyến, có một số việc nên nói cho rõ ràng, trốn tránh không giải quyết được vấn đề. Vừa ra khỏi khách sạn, cô đã nhìn thấy xe của Thẩm Diệc Minh ở bên ngoài.

Mây theo bản năng nhú lại, lái xe đã xuống xe đi tới: “An tiểu thư, thủ trưởng chờ cô đã lâu, vừa xuống máy bay đã tới đây.”

An Noãn lên xe, thấy Thẩm Diệc Minh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nhìn rất mệt mỏi.

Lái xe lên tiếng gọi: “Thủ trưởng, An tiểu thư đã tới.”

Thẩm Diệc Minh mở mắt, theo thói quen nắm tay An Noãn, ôn nhu nói: “Vừa mới ngủ một lát, gần đây quá mệt mỏi.”

An Noãn rút về tay về thản nhiên nói: “Cứu giữ gìn sức khỏe.”

Thấy cô xa cách, Thẩm Diệc Minh nhủ mày thật chặt, bất đắc dĩ nói: “Nha đầu, vẫn còn giận cũ?”

“Cháu không dám giận cũ.”

Thẩm Diệc Minh buồn bực, xoa xoa đầu cô dụ dỗ: “Được rồi, cũ biết trong lòng con không thoải mái vì chuyện kia, tất cả đều nghe theo con? Ngoan, không tức giận, được không?”

An Noãn vẫn lạnh lùng: “Cháu đã nói cháu không dám giận đối với cũ.”

Từ khách sạn đến Thẩm gia, vẫn là thái độ xa cách, Thẩm Diệc Minh cố gắng kiểm đề tài nói chuyện với cô, nhưng An Noãn luôn trả lời qua loa, làm ông cảm thấy đau đầu.

Đến Thẩm gia, An Noãn cũng dùng thái độ lạnh lùng thân thiện với tất cả mọi người. Người một nhà ăn cơm, mọi người đều về, ba người cũ, ba người anh họ, không vắng mặt ai.

Lão gia từ gấp rất nhiều đồ ăn cho An Noãn, miệng oán giận: “Đứa nhỏ này, không nói một tiếng chạy tới Anh quốc, còn tưởng rằng cháu sẽ không trở lại, đang chuẩn bị kêu người đến Anh quốc bắt người. Lần sau muốn đi đâu, có thể nói trước một tiếng để ta yên.”

An Noãn buông đũa, nhìn lão gia từ bình tĩnh nói: “Ngoại công, cháu muốn nói chuyện với ông.”

Lão gia từ lại gấp đồ ăn cho cô, cười nói: “Chuyện gì nghiêm túc vậy, ăn xong rồi nói, còn rất nhiều thời gian. Lần này trở về không cho phép cháu đi nữa, mỗi ngày phải ở nhà cho ta.”

“Ngoại công, cháu đã quyết định, cháu muốn về Giang thành.”

An Noãn vừa nói ra, tất cả mọi người giật mình, đều buông đũa xuống.

Lão gia từ thét lớn một tiếng, tức giận nói: “Nha đầu, nói bừa cái gì, ta làm sao có thể để cháu về Giang thành, thật vất vả mới tìm được cháu.”

“Cháu sẽ thường xuyên về thăm ông.”

“An Noãn!” Lão gia từ tức giận kêu tên cô.

“Cháu muốn về Giang thành, bởi vì cha cháu ở đó. Trước kia có mẹ cháu, cháu không sợ ông cô đơn. Nhưng hiện tại mẹ cháu không còn, cháu không thể để ông một mình, cháu nhất định phải ở bên cạnh cha.”

Lão gia từ đập mạnh tay lên bàn, rống giận: “An Hồng Minh đã cướp con gái của ta, hiện tại ngay cả cháu cũng vì hắn mà phản lại ta? Hắn đã hại chết con gái của ta, ta làm sao có thể để hắn vào mộ viên của Thẩm gia?”

An Noãn không chút sợ hãi nhìn lão gia từ, gần từng tiếng: “Ông cũng từng làm cha, ngày trước khi mẹ cháu rời khỏi ông, ông đã đau lòng như thế nào. Cháu nghĩ cha cháu cũng sẽ có cảm giác như ông, cha cháu bởi vì cháu nên mới mất đi, nếu cháu và mẹ đều rời khỏi ông, để ông chết rồi còn cô đơn một mình cháu làm không được.”

“An Hồng Minh chết không liên quan đến cháu, hắn làm chuyện phạm pháp, có thể trách ai?”

“Không, cha cháu bị oan, ông là người thanh liêm chính trực.”

Lão gia từ bị tức hồng rồi, tay vẫn đặt tại ngực.

Thẩm Diệc Minh nhủ nhủ mày, cúi đầu nói: “Nếu là một người thanh chính liêm, sao lại có nhược điểm ở trong tay người khác? Tự cháu nghĩ lại, ngần ngần mười năm, hắn có thể thắng tiến nhanh như vậy, bằng vào năng lực của hắn sao? An Noãn, con rất ngay thơ, quan trường có rất nhiều chuyện mà con không biết.”

An Noãn rống giận: “Cha cháu đã chết, cũ còn muốn ông chịu tiếng oan? Cháu mặc kệ ông có là một thị trường tốt hay không, ít nhất ông là một người cha tốt. Ông thương cháu yêu cháu, đối với cháu mà nói đã đủ rồi. Tóm lại, bất luận như thế nào, cháu không thể để ông một mình ở Giang thành.”

Thẩm Diệc Minh đề mi tâm, giận dữ nói: “Nói đến cùng con vẫn muốn đưa hắn vào mộ viên của Thẩm gia.”

“Không, cháu không có suy nghĩ này, cháu chỉ là không muốn cha mẹ không được ở cạnh nhau. Nếu phải chia cách họ, như vậy cháu sẽ ở Giang thành làm bạn với ông. Giang thành tuy là một địa phương nhỏ, nhưng địa linh nhân kiệt, nơi đó cháu có rất nhiều kỷ niệm đẹp, trở lại nơi đó, cháu nghĩ cháu sẽ càng vui về.”

“Nha đầu hư hỏng này, làm ta tức chết mới chịu sao?”

Lão gia từ tức giận đến tái mặt.

“Cháu tình nguyện ở bên cạnh một người chết, cũng không muốn bồi bên cạnh một người sống như ta sao. Ta còn có thể sống được bao nhiêu năm, cháu không thể chịu ta một chút sao? Có phải chờ tới ngày ta chết, cháu mới hối hận trước mộ của ta?”

An Noãn cắn cắn môi, cúi đầu nói: “Ngoại công, cháu sẽ thường xuyên về thăm ông.”

“Thực xin lỗi, cháu ăn no, các người từ từ.”

An Noãn rời khỏi bàn, chạy tới phòng khách ngồi. Bị cô làm một màn như vậy, ai nấy đều không muốn ăn tiếp.

Thẩm Thần Phong đến ngồi bên cạnh An Noãn, thật lòng hỏi: “Em nói thật? Thật sự muốn một mình đến Giang thành?”

An Noãn đơn giản 'Ừ' một tiếng.

“Nha đầu, em cũng đừng làm vậy, Giang thành có cái gì tốt, có thể hơn được Bắc Kinh, nơi này có nhiều người chăm sóc em, đến Giang thành, bị người khác khi dễ chỉ có thể trốn trong chăn khóc thầm. Em quên khi còn ở Giang thành, đã sống qua ngày như thế nào sao. Vừa ngồi tù, vừa sanh non, những cái này được gọi là kỷ niệm đẹp sao? Cái nơi kia thương tâm cũng không cần về lại, ở Bắc Kinh, mọi người bảo vệ em.”

An Noãn bĩu môi, lười quan tâm anh.

“Ừ, đừng đến Giang thành được không? Chúng ta đều luyến tiếc em. Và lại em cũng nên đứng vào vị trí của lão gia tử mà suy nghĩ thử, tuổi cũng đã lớn, còn phải lo lắng cho em.”

An Noãn hít sâu một hơi, thản nhiên nói: “Thẩm Thần Phong, anh không phải là em, anh không hiểu được cảm giác của em, anh cũng không thể hiểu tình cảm của cha mẹ em. Khi em còn nhỏ, mỗi tối cha đều kể về mẹ cho em nghe, qua đó em biết mẹ là một người thông minh lại xinh đẹp. Sau đó lớn hơn một chút, cha kể cho em về chuyện tình của hai người, rất cảm động. Bọn họ thật vất vả mới có thể ở bên nhau, hiện tại chia cách, anh có biết trong lòng em khó chịu đến cỡ nào không.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Chương 105.1: Nằm Mơ Cũng Kêu Tên Em (1)

Đêm hôm đó, từ Thẩm gia rất không vui về trở về khách sạn, đi trở về phòng thời điểm bị Hứa Vi thần cảm xuống tới. Phương diện tốc độ Nhạc Văn tiểu thuyết Internet Cập Nhật chờ người a (www.lwxs.org) Baidu Search Nhạc Văn là được rồi ồ! (Xin lỗi mọi người rất nhiều nha, mình không biết phải edit đoạn này thế nào nữa)

Sắc mặt anh xanh mét, lạnh lùng chất vấn: "Tôi gọi điện thoại cho Rừng Già, nhưng anh ấy không nghe máy."

An Noãn liếc anh một cái, không lên tiếng.

"Rừng Già vừa mới gọi điện cho tôi."

An Noãn lại nhàn nhạt liếc anh một cái.

"Chuyện Rừng Già và cô chia tay, là thật sao?"

An Noãn mím môi, không nói gì.

"Cô đừng nghĩ cô không nói gì thì tôi không biết!" Hứa Vi Thần tức giận: "Rừng Già nói, anh ấy đã bị cô dẫn dắt đến không còn là người nữa rồi, An Noãn, sao cô có thể tàn nhẫn nói với anh ấy hai chữ 'chia tay' ? Chẳng lẽ cô không biết anh ấy vì yêu cô mà phải chịu bao nhiêu bi thảm? Chẳng lẽ cô không nhớ mấy năm nay, ai là người đã chăm sóc cho cô chu đáo từng li từng tí sao? Là ai đã cho cô một mái nhà đầy đủ ấm áp ? Là ai đã cho cô sự nghiệp, cho cô can đảm để sống tiếp? Những điều này cô đã quên hết rồi sao?"

An Noãn cúi đầu, răng cắn chặt môi.

"Cô đừng ở trước mặt tôi giả bộ vô tội! Có phải vì bây giờ cô đã có Thẩm gia làm hậu thuẫn, nên không còn thích với Rừng Già nữa ?"

"Không phải." An Noãn theo bản năng cãi lại.

"Vậy cô nói đi, tại sao lại chia tay với anh ấy."

An Noãn thản nhiên giải thích: "Thật vất vả tìm được người nhà của mình, tôi muốn ở lại Bắc Kinh, sống bên họ."

"Vớ vẩn!" Hứa Vi Thần tức giận quát to: "Cô cho rằng tôi có thể tin những lời xằng bậy của cô sao? Nói cho tôi biết lý do thực sự đi."

"Đây chính là lý do, còn tin hay không thì tùy anh."

An Noãn mở cửa đi vào.

Hứa Vi Thần giữ chặt cổ tay cô, kêu rên: "Hôm nay, nếu cô không nói cho rõ ràng thì đừng hòng đi đâu. Nói, có phải cô thích Mạc Trọng Huy hơn không?"

"Không có." An ảm đạm đáp rất mạnh.

Hứa Vi Thần cười lạnh: "Kích động như thế, xem ra tôi đoán không sai. Rừng Già thật đáng thương, những năm này vì cô mà phải bỏ ra bao nhiêu, quay đầu lại vẫn thua Mạc Trọng Huy. Tôi thật sự cảm thấy uất ức thay anh ấy."

"Tôi không ở cùng với Mạc Trọng Huy."

"Tôi cứ nghĩ An Noãn tấm lòng lương thiện, dũng cảm kiên cường. Xem ra tôi sai rồi, cô làm cho tôi quá thất vọng. Thì ra bốn năm cũng không đủ để hiểu rõ một người."

"Hứa Vi thần, tôi."

Anh cắt lời cô: "An Noãn, nếu như cô và Rừng Già chia tay, tình bằng hữu của chúng ta cũng chấm dứt từ đây."

Ngày hôm sau, An Noãn mua vé máy bay để bay về Giang thành, lại không nghĩ 'vô tình gặp được' Mạc Trọng Huy trên máy bay.

Trương trợ lý rất thân thiện chào cô: "An tiểu thư, trùng hợp thế nào cô cũng đến Giang thành, tôi theo Mạc tiên sinh trở về xử lý một số chuyện."

An Noãn tức giận tròn mắt nhìn Mạc Trọng Huy một cái.

Từ Bắc Kinh đến Giang thành, An Noãn vẫn nhắm mắt ngủ, không muốn nói chuyện cùng bọn họ.

Nhưng Trương trợ lý thỉnh thoảng lại đi tới hỏi cô: "An tiểu thư, cô muốn ăn chút gì hay không? Không thì uống cốc cà phê?"

An Noãn quát to: "Trương trợ lý, anh không thể ít đi một chút à?"

Trương trợ lý khòe miệng giật giật, ảo não trở về chỗ ngồi của mình.

Đến Giang thành, bọn họ cùng lúc đi ra sân bay.

Trương trợ lý đuổi theo bước chân của cô, lấy lòng hỏi: "An tiểu thư, xe của chúng tôi đã đến, cô muốn đi đâu, chúng tôi cũng thuận đường tiễn cô một đoạn."

An Noãn liếc nhìn chiếc xe Bentley ven đường, lạnh lùng trả lời: "Xin lỗi, tôi không thuận đường với anh."

"An tiểu thư, cô lên xe đi, coi như nể mặt mũi tôi? Cô không lên xe, Mạc tiên sinh chỉ biết trách tôi không hoàn thành nhiệm vụ."

An Noãn hừ lạnh một tiếng: "Trương trợ lý, anh cho là anh có bao nhiêu mặt mũi?"

"Không dám không dám."

Trương trợ lý lại lần nữa ảo não trở về bên cạnh Mạc Trọng Huy.

"Mạc tiên sinh, tôi không giải quyết được, hình như An tiểu thư rất ghét tôi."

Mạc Trọng Huy bước nhanh, đuổi theo bước chân của An Noãn, giữ chặt cánh tay của cô, thanh âm trầm thấp nói: "Không phải em muốn đi bộ đến biệt thự so, tôi đã làm cho người ta chuẩn bị xong, tối nay có thể ở rồi."

An Noãn lộ vẻ do dự.

"Đi lên xe thôi."

Mạc trọng huy để lại một câu, đi thẳng lên xe.

Lên chiếc xe Bentley, An Noãn thủy chung ngồi gần cửa sổ, cặp mắt vô hồn nhìn ra ngoài.

Đường về nhà quá mức quen thuộc, đã từng đi qua vô số lần. Trước kia mỗi lần cô đi ra ngoài du lịch, đều không ở được mấy ngày, trong lòng vô cùng nhớ ngôi nhà của cha. Nhà hai người rất ấm áp, quá mức ấm áp, đến nỗi cô không muốn rời đi.

Năm đó từ trong tù ra, cô cũng không còn dừng lại một lần nữa. Nhiều năm về sau, lần nữa bước lên mảnh đất này, trong lòng cũng không còn một mảnh gọn sóng nào nữa. Trong đầu chỉ còn lại những kí ức tốt đẹp, không còn qua lại tổn thương.

Xe dừng hẳn ở trong sân, bên trong có người đi ra, vẫn còn có chút rất quen thuộc.

An Noãn xuống xe, bọn họ hào hứng hô ta: "An tiểu thư, cuối cùng cô cũng trở lại."

Là tài xế trong biệt thự, người giúp việc, đầu bếp, còn có mấy khuôn mặt xa lạ.

Mạc Trọng Huy đơn giản giới thiệu cho cô: "Có chút người biết, có chút là bọn họ người thân, bên này biệt thự cùng bên kia biệt thự, vẫn có người ở chăm sóc."

An Noãn gật đầu một cái, trực tiếp đi vào phòng.

Một khắc kia, thời gian giống như trở về mười năm trước, đây là cảm giác về nhà.

Lên lầu, cô chưa trở về phòng mình, mà là đi qua phòng khách.

Mạc Trọng Huy đi theo bước chân của cô, chân mày khẽ nhíu lại, thì ra là trong lòng cô vẫn có vướng mắc. Có trí nhớ, có lẽ dù cô có ý thế nào, dù cố gắng thế nào, cũng không thể xóa mất.

"Mạc Trọng Huy, nơi này không cần quá nhiều người giúp việc, cũng không cần tài xế, đầu bếp, một mình tôi là được rồi."

"Không được, cho tới bây giờ em vẫn không biết cách tự chăm sóc bản thân mình."

An Noãn cười lạnh thành tiếng, thản nhiên nói: "Chắc hẳn anh phải hiểu rõ bốn năm này, tôi chăm sóc cho cha con họ rất tốt, chẳng lẽ lại không thể tự chăm sóc cho bản thân mình?"

Mạc Trọng Huy con mắt âm trầm xuống, mím chặt môi, không nói gì nữa.

"Căn phòng này, anh hãy ra giá đi, tôi sẽ gọi người đem tiền đến cho anh, coi như là tôi mua của anh. Về phần người giúp việc, mời anh toàn bộ mang đi, tôi không phải là tình nhân bị anh bao nuôi, không cần ai chăm sóc."

Mạc Trọng Huy nhẹ nhàng dè dặt, bắt đầu nói: "Em nhất định phải cùng anh phân rõ ranh giới như vậy sao? Nhất định phải so sánh quan hệ của chúng ta với cái quan hệ bản thù kia sao?"

"Chẳng lẽ không bản sao? Trước đây tôi bị anh bao nuôi, bây giờ lại uống rượu say xảy ra tình một đêm với anh, như vậy vẫn không được coi là bản sao?"

Mạc Trọng Huy đột nhiên đến gần nàng, cánh tay giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, thân thể gầy nhỏ của cô lập tức bị kéo vào trong ngực của hắn, âm thanh từ tính dịu dàng nói: "Nếu giữa chúng ta có quan hệ thiên ty vạn lữ, vậy đời này cũng không thể phân rõ ra rồi."

"Buông tay!" Cô lạnh lùng cảnh cáo.

Anh chẳng những không buông tay, ngược lại cúi người xuống hôn lên môi cô.

Trong nháy mắt bị đoạt đi hô hấp, An Noãn vùng vẫy, đôi tay vỗ vỗ bờ vai của anh.

Mạc Trọng Huy vẫn không buông tay, đầu lưỡi trượt vào trong miệng của nàng tùy ý liếm láp bú, cho đến khi hô hấp của cô trở nên khó khăn, anh mới lưu luyến rời khỏi môi cô.

"Xem đi, chúng ta không chỉ hôn môi mà lên giường, cũng đều ăn ý như vậy."

An Noãn tát một cái, giận dữ quát to: "Đồ súc sinh, cút đi!"

Mạc Trọng Huy chân mày nhíu chặt lại, nha đầu này xuống tay với anh cho tới bây giờ cũng không mềm lòng, gương mặt đau rát, nhưng mà trong lòng lại vô cùng thỏa mãn.

"Xuống ăn chút gì trước đi, ở trên máy bay em đã chưa ăn gì rồi."

"Không cần anh quan tâm, mau cút đi."

Mạc Trọng Huy thở dài thật sâu, thản nhiên nói: "Anh không đi đâu cả, anh ở phòng bên cạnh cách một vách tường."

"Mạc Trọng Huy, nếu như anh không đi, vậy tôi đi."

"An Noãn!" Anh có chút trách cứ trong giọng nói.

"Tôi rất nghiêm túc, anh không đi, tôi đi. Còn có người giúp việc của anh nữa, chỉ cần có một người ở đây, tôi sẽ đi."

Mạc Trọng Huy thật sự không ép được cô, cho tất cả người hầu nghỉ việc

"Anh mua cho em chiếc xe, Trương trợ lý nói, nơi này tương đối xa, có xe thì sẽ dễ dàng hơn chút. Thời gian rất gấp gáp, trước hết em cứ dùng tạm, hôm nào sẽ mua cho em chiếc khác tốt hơn."

Thật ra thì Mạc Trọng Huy rất muốn nhìn cô com nước xong mới đi, nhưng anh mà ở đây, thì An Noãn vẫn ngo ngắc ngồi ở trên giường, không ăn bất cứ cái gì, ngay cả nước cũng không uống một hớp.

Mạc Trọng Huy rất bồn chồn buồn bực, bất đắc dĩ nói câu cuối cùng: "Anh cho người ta chuẩn bị chút đồ ăn để trong phòng bếp, em muốn ăn cái gì mình lấy, nhớ nhất định phải ăn com đấy. Anh đi trước, mai sẽ tới thăm em."

Lúc Mạc Trọng Huy đi, An Noãn làm như không để ý anh.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Chương 105.2

Trong bếp, Mạc Trọng Huy đã cho người chuẩn bị rất nhiều món ăn, cái gì cũng có.

An Noãn tùy tiện ăn hai món đơn giản cho xong bữa tối.

Dù nhiều năm chưa quay về, nhưng đến khi quy lại, dường như mọi cảm giác quen thuộc khi xưa lại chột tủa về.

Cô còn nhớ rất rõ, trước đây cô luôn ở trong phòng một mình chơi trò chơi, nấu xong com cha sẽ gọi to kêu cô xuống"

"An Noãn, xuống ăn com đi con."

Âm thanh quen thuộc giống như vẫn còn ở bên tai vang vọng. Âm thanh quen thuộc ấy như vẫn còn vắng vắng bên tai.

An ẩm lắc đầu, để cho mình tỉnh táo chút. An Noãn lắc lắc đầu, khiến cho cho bản thân tỉnh táo chút.

Cô đi đến thư phòng của cha, biệt thự có rất nhiều chỗ được sửa chữa và trang bị mới hơn rất nhiều nhưng dường như thư phòng vẫn không khác gì ngày xưa.

An Noãn cảm thấy cô thật may mắn, ít nhất khi trở về nơi này cô còn có thể tìm về những mảnh kí ức ngày xưa của mình.

Tất cả những quyển sách trên giá đều là những sách trước kia cha thường hay hay đọc, ngoài ra ông còn cất giữ rất nhiều tranh cổ và sách quý giá.

An Noãn lục tung tìm kiếm, cô nhớ mình đã từng thấy một chiếc máy ảnh thời xưa ở đây. Cuối cùng cũng đã tìm thấy nó trong ngăn kéo phía dưới bàn làm việc. Nếu như cô đoán không sai thì chắc là Thẩm Diệc Minh đã đưa cho mẹ cái máy đó.

Đối với mẹ mà nói, chắc chắn gia đình phải tạo áp lực quá nặng nề, đòi hỏi quá nhiều, nếu không mẹ sẽ không phải bỏ trốn cùng với cha, còn mang theo đồ vật kỉ niệm với gia đình. Đáng tiếc là, giữa tình yêu và gia đình, chỉ có một sự lựa chọn.

Mỗi ngày An Noãn đều đến nghĩa trang trò chuyện với cha, dù là nửa ngày hay cả một ngày thì An Noãn vẫn không hết chuyện để nói.

Cha cô lúc còn sống là một đứa trẻ mồ côi, không cha không mẹ, bây giờ người mất rồi, bia mộ trở nên thật cô đơn lẻ loi.

Không biết người Thẩm gia khi dời mộ của mẹ đi, có chút đau đớn xót xa nào không ?

Mấy ngày nay, mỗi ngày đều có người của Thẩm gia gọi tới, có ông ngoại gọi đến, có cậu hai cậu ba gọi đến, có Bác gái gọi tới. Theo phép lịch sự, An Noãn đều nhận điện thoại, bọn họ gọi cho cô, không còn mục đích nào khác ngoài việc thuyết phục cô quay về Bắc Kinh. Nhưng An Noãn rất kiên quyết, lúc nào cũng chỉ nói một câu: "Cháu muốn ở Giang thành với cha"

Ngày nào Mạc Trọng Huy cũng xuất hiện, có lúc đến nghĩa trang với An Noãn, có lúc đến biệt thự ngồi chơi một chút.

An Noãn chỉ coi anh như người tag hình không tồn tại.

Ngày hôm đó, An Noãn ở nghĩa trang nhớ nhung, chăm sóc cha, khi trở về thì trời đã tối rồi. Vẫn dĩ Mạc Trọng Huy đi cùng cô, sau đó nhận được một cú điện thoại thì lập tức trở về. An Noãn quên mất thời gian nên mới về trễ thế này.

Lái xe về biệt thự, từ xa An Noãn đã nhìn thấy ánh đèn sáng trong biệt thự. Đến gần có thể thấy rõ xe của Mạc Trọng Huy đang dừng ở trong sân, còn có cả một chiếc xe đặc biệt mang biển số của quân đội.

An Noãn vừa mới dừng xe, Mạc Trọng Huy đã từ trong đi ra, trực tiếp kéo cô ra phía cửa xe, cau mày quát nhẹ: "Sao bây giờ mới trở về? Gọi điện thoại cho em em cũng không nhận."

An Noãn xuống xe, nhàn nhạt hỏi: "Ai tới vậy?"

"Nhị cữu của em."

Đúng như An Noãn dự đoán.

An Noãn cùng đi vào phòng với Mạc Trọng Huy, Thẩm Diệc Minh đã ngồi trên ghế sofa của phòng khách, vẻ mặt mệt mỏi, thanh âm trầm thấp bất đắc dĩ nói: "Nha đầu, cháu thẳng."

An Noãn nhất thời chưa kịp phản ứng.

Thẩm Diệc Minh đứng lên, chậm rãi đi tới bên cô, nhỏ giọng hỏi: "Có phải nếu ta đồng ý dòi mộ của An Hồng Minh đến nghĩa trang Thẩm gia thì cháu sẽ đồng ý quay về bắc Kinh với ta đúng không?"

"Cậu."

Lời của ông nằm ngoài ý muốn của An Noãn.

Thẩm Diệc Minh đưa tay ôm cô vào ngực, than thở nói: "Cháu đến Giang thành, ông cụ ngày ngày ở bên tai ta nói mãi, mọi người trong nhà sắp bị cháu đá kích đến chết rồi. Thôi, ta nhận thua, cháu muốn sao thì sẽ như vậy, cậu sẽ nghe lời cháu nói."

"Cậu à...." An Noãn thanh âm có chút nghẹn ngào.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Chương 105.3: Nằm Mơ Cũng Gọi Tên Em (3)

Ông nhẹ nhàng vuốt tóc cô, thanh âm có chút mơ hồ nói: "Ta thừa nhận ta ích kỷ, ta hận cha cháu cướp đi đứa em gái mà ta thương yêu nhất, ta hận cha cháu không bảo vệ tốt cho mẹ cháu, ta không cam lòng để bọn họ được bên cạnh nhau, kể cả sau khi chết. Bây giờ nghĩ lại, mẹ cháu cũng không còn nữa, nếu lúc sống nó đã lựa chọn như vậy rồi thì ta chỉ có thể tôn trọng thôi."

"Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã không chia rời họ."

An Noãn cọ xát vào lòng ông, nước mắt đầm trên áo sơ mi của ông.

Thẩm Diệc Minh đau lòng, vỗ lưng cô: "Nha đầu ngốc, cậu đồng ý hết với cháu rồi, sao vẫn còn khóc vậy?"

"Chỉ là cháu vui quá thôi. Hóa ra cậu và ông ngoại lại thương cháu như vậy."

Thẩm Diệc Minh gõ một cái vào trán cô: "Giờ mới biết sao, ông và cậu luôn yêu thương cháu, vậy mà... cháu lại hết lần này đến lần khác làm tổn thương ông và cậu. Cháu có biết ông ngoại bị cháu làm tức giận đến đau tim, suýt chút nữa thì nằm viện không?"

"Thật xin lỗi cậu, lần sau cháu sẽ không bao giờ như vậy nữa."

"Cháu đó, luôn khiến người khác phải phiền lòng."

Thẩm Diệc Minh ở lại biệt thự một đêm, hôm sau cùng An Noãn đến nghĩa trang.

Thẩm Diệc Minh rất bận rộn, có thể dành ra 2 ngày với An Noãn thật không dễ, cho nên mấy ngày này phải cho người thi công ngay.

Bọn họ tiến hành được một nửa, sau lưng đột nhiên có tiếng quát giận dữ:"Mấy người đang làm gì?"

An Noãn nghe thấy tiếng của chú Thường, vội vàng xoay người, thấy chú Thường đang đi những bước chân run rẩy tới.

An Noãn vội nghênh đón.

"An Noãn, sao lại là cháu? Cháu ở đây làm cái gì?"

"Chú Thường, chú đừng kích động, cháu chỉ muốn đòi mộ cha về Bắc Kinh thôi, cháu đã tìm được cậu và ông ngoại nên muốn đòi mộ của cha mẹ về Bắc Kinh."

Thường Bách chỉ tay về bóng dáng cao lớn cách đó không xa, hỏi:"Vị kia là cậu của cháu?"

An Noãn gật đầu một cái.

"Đưa chú đến chào hỏi đi. Mọi người đến Giang thành, sao không đến nhà chú ăn bữa cơm."

An ám khê nhú mày, thật ra thì rất nhiều việc cô cũng không muốn cho Thường gia biết, nhưng hình như bây giờ không còn cách nào để tránh khỏi rồi.

Cùng lúc đó Thẩm Diệc Minh đi tới, giây phút Thẩm Diệc Minh xoay người lại, cả người Thẩm Bách run rẩy, hai chân lại càng run hơn.

"An Noãn, cháu nói ông ấy là cậu cháu? Ông ấy không phải là."

"Chú Thường, chẳng lẽ chú quên rồi sao, mẹ cháu là Thẩm Diệc Như."

Thường Bách tưởng chừng như suýt ngã xuống mặt đất.

Thẩm Diệc Minh đi tới, khách sáo đưa tay ra:"Xin chào, tôi vẫn thường nghe An Noãn nhắc đến anh nhưng nay mới có dịp gặp mặt, cảm ơn anh đã chăm sóc cho An Noãn nhà chúng tôi."

Thường Bách nào dám bắt tay với ông, nhưng nếu không bắt tay thì có vẻ không được lịch sự cho lắm.

Hai bàn tay nắm vào nhau, tay của Thẩm Diệc Minh rất ấm nhưng Thường Bách lại sợ tới mức chân tay lạnh ngắt.

"Thẩm...Thẩm thủ trưởng, nếu ngài rảnh rồi thì mời đến nhà tôi ăn bữa cơm."

"Hay lắm, nếu rảnh rồi ta nhất định sẽ đến, nhưng lần này hình như không kịp rồi, trưa nay tôi phải lên máy bay về Bắc Kinh."

"Không sao, không sao, lần sau...lần sau ngài đến nhất định phải tới nhà tôi ăn cơm đấy, tôi nhìn An Noãn lớn lên, nó rất hiền lành lương thiện."

"Tôi biết."Thẩm Diệc Minh trước sau vẫn duy trì nụ cười như cũ, cung chiều vuốt vuốt tóc An Noãn, cười nói:"Mỗi người trong nhà chúng tôi đều xem An Noãn như bảo bối nâng niu trong tay, cung chiều bao nhiêu cũng không đủ."

Thường Bách chỉ cần nhìn ánh mắt cung chiều của ông là biết ông đang nói thật.

Thường Bách hồn bay phách lạc trở về nhà, vừa tới cửa biệt thự đã nghe thấy tiếng the thé của Nghê Tuệ ở bên trong.

"Thiên Nhu không trở lại, về sau con cũng đừng trở lại, đem cười cười một người ở lại chỗ này là được, gặp lại người ta liền phiền lòng."

Tiếp đến là âm thanh trầm thấp của Thường Từ Phi:"Mẹ, con và cô ta không thể sống chung được nữa."

Thường Bách có chút kích động đi vào nhà.

Thường Từ Phi nhìn ông một cái, nghiêm túc nói:"Cha, cha trở về đúng lúc lắm, con đang muốn trao đổi với hai người về chuyện ly hôn với Thiên Nhu."

Hai người hoàn toàn giật mình, Nghê Tuệ phản ứng kịp trước, giận dữ quát:"Kết hôn nhiều năm như vậy rồi, đâu thể nói ly hôn là ly hôn, các người có nghĩ tới cảm nhận của Tiểu nhi không? Con bé mới bốn tuổi mà đã phải chịu cảnh tan vỡ của gia đình sao? Còn công ty nữa, con ở Giang thành này phần đầu nhiều năm như vậy, ly hôn rồi thì làm gì còn chỗ dựa nữa?"

"Mẹ, con và cô ta đã không thể sống chung được nữa rồi."

"Không sống chung được thì hãy nhịn đi! Nếu ly hôn với Thiên Nhu con sẽ mất tất cả."

Thường Tử Phi day mi tâm, thần nhiên nói: "Mẹ, chuyện thương trường mẹ không hiểu được đâu, con vẫn muốn độc lập một mình, mấy năm nay con đã trưởng thành hơn nhiều rồi, đành dùm được không ít tiền của, một mình ra ngoài sẽ rèn luyện qua thực tế và tích lũy thêm được nhiều hơn."

"Được, chuyện thương trường ta không hiểu, vậy còn Tiểu nhi thì sao đây? Về sau nó sống với ai? Đi theo chúng ta thì con bé không có mẹ. Đi theo Giang gia, không bằng giết chết ta cho rồi. Tiểu nhi mới bốn tuổi, nếu hai người đã sinh nó ra thì phải có trách nhiệm với nó."

Thường Tử Phi thấy hơi mệt ngồi xuống ghế salon, thần nhiên nói: "Mẹ, con đã cố gắng rồi, nhưng thật sự là không thể chịu được nữa. Con đi xã giao ở bên ngoài, về nhà hơi trễ chút, cô ta liền nghi ngờ con có người khác bên ngoài. Mỗi lần cãi nhau, cô ta lại nói con là loại "ăn cơm Chùa", dựa vào Giang gia bọn họ mới có ngày hôm nay. Mẹ, con là một người đàn ông, con phải chịu hiểu lầm, chịu nhục nhã đủ rồi, con cũng có lòng tự trọng của mình, con thật sự cảm thấy rất mệt mỏi. Ta yêu Tiểu nhi, cho tới nay, con vì con bé mà nhẫn nhịn, nhưng bây giờ, thật sự là không thể nhịn được nữa rồi."

Nghê Tuệ vừa muốn nói gì đó, Thường Bách thanh âm mờ ảo nói: "Muốn ly hôn, là bởi vì con vẫn chưa thể quên được An Noãn đúng không?"

"Cha, chuyện ly hôn và An Noãn không liên quan đến nhau."

"Con cho cha biết, có phải trong lòng con vẫn còn An Noãn không? Mấy năm này con chưa từng chấp nhận Thiên Nhu."

Thường Tử Phi lấy tay dè trán, thật lâu cũng không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: 105.4: Nằm Mơ Cũng Gọi Tên Em (4)

Thường Bách có chút tức giận, đi tới trước mặt Thường Tử Phi, gầm nhẹ, "Nếu như con còn chưa quên được An Noãn, thì sớm chết tâm này đi, đời này nhà họ Thường chúng ta cũng không thể treo cao đến con bé ấy được, con bé là cháu ngoại của Thẩm Diệc Minh."

Thường Tử Phi từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, Nghê Tuệ cũng kích động chạy tới, nắm chặt lấy quần áo của Thường Bách, giọng nói run rẩy hỏi, "Ông nói An Noãn là cháu ngoại của ai?"

"Thẩm Diệc Minh, đại thủ trưởng, bà quên tên của mẹ An Noãn là Thẩm Diệc Như."

Nghê Tuệ ngã ngồi ở trên ghế sofa, sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét.

Thường Bách khẽ thở dài một cái, thần nhiên nói, "Vừa mới bắt đầu chúng ta đã không xứng, con bé là thiên kim thị trưởng, tôi chỉ là thư ký của ông, thân phận bây giờ của con bé càng thêm cao quý, đời này của chúng ta cũng đừng đặt hy vọng lên con bé. Hôm nay Thẩm Diệc Minh cùng con bé đến Giang Thành, đem mộ thị trưởng An cùng An phu nhân dời đến Bắc Kinh, sau này chúng ta muốn thăm thị trưởng An cũng phải chạy đến Bắc Kinh, người ta có mộ phần riêng, không chừng còn không cho chúng ta tiến vào."

Khóe miệng Nghê Tuệ co rúm, giọng nói hối hận tự trách nói, "Đều do tôi, tất cả đều trách tôi, năm đó Tử Phi chúng ta với An Noãn có thể ở cùng một chỗ, đều là bị tôi chia rẽ, là tôi ghét bỏ con bé ngồi tù qua, đều do tôi không tốt, tất cả là tôi không tốt."

Nghê Tuệ hung hăng tát mình hai bạt tay.

"Năm đó, Tử Phi cùng An Noãn cũng đã yêu nhau, thậm chí đã ở chung, là tôi chia rẽ hai đứa nó, kiên quyết tác hợp Tử Phi chúng ta với Thiên Nhu. Nói đến cùng, nhà họ Thường chúng ta không có cái có phúc này, bỏ lỡ An Noãn."

Giang Thiên Nhu đứng ở mép cửa, đem một màn này nghe rõ ràng vào trong tai. Cô ta quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình, đây là người nhà của anh, bốn năm ở cùng một chỗ. Bốn năm này, cô tự nhận đã hiểu thuận đối với bọn họ, mọi chuyện đều nhân nhượng bọn họ, lại không nghĩ rằng đối lấy là kết cục như vậy.

"Mẹ, con rốt cuộc có chỗ nào làm không tốt, người phải chán ghét con như vậy?" Giang Thiên Nhu từng bước một chậm rãi đi đến bên cạnh Nghê Tuệ.

Nghê Tuệ mới phát hiện sự tồn tại của cô ta, vội vàng giải thích nói, "Mẹ không phải có ý này, con hiểu lầm rồi."

"Hiểu lầm, người vừa rồi đau lòng như vậy, con làm sao có thể sẽ hiểu lầm. Người cảm thấy An Noãn càng thích hợp với Tử Phi, con không hiểu, con đến cùng có chỗ nào kém cô ta? Bốn năm này, con rất cố gắng làm vợ Tử Phi, làm mẹ, con dâu của các người. Có thể chồng của con không thích con, con gái con không thân thiết với con, đến ngay cả ba mẹ cũng không thích con. Trong khoảng thời gian này, Tử Phi vẫn âm thầm muốn ly hôn với con, con nghĩ muốn về nhà tìm các người, để cho ba mẹ khuyên nhủ anh ấy, không nghĩ tới ngay cả các người đều vẫn nhớ đến An Noãn. Một khi đã như vậy, lúc trước vì sao phải cố hết sức tác hợp chúng con như thế? Con thật sự rất tổn thương các người biết không?"

Nghê Tuệ vội vàng đi qua cầm tay cô ta, "Thiên Nhu, con hiểu lầm, chúng ta không có không thích, chúng ta cũng đang khuyên Tử Phi không được cùng con ly hôn."

"Đù ròi!" Giang Thiên Nhu dùng lực đẩy bà ta ra, "Muốn ly hôn có thể, thứ nhất, Tiểu Tiểu thuộc về con. Thứ hai, tài sản nhà họ Giang các người một phần cũng đừng nghĩ lấy. Thứ ba, mỗi tháng các người còn phải trả tiền nuôi dưỡng Tiểu Tiểu. Có thể làm được ba điều này, chúng ta liền ly hôn, làm không được, thì đừng mơ mà ly hôn."

Giang Thiên Nhu hung hăng nói xong, lập tức chạy lên lầu.

Nghê Tuệ vội vàng đuổi theo, "Con muốn đi đâu?"

"Tôi đưa Tiểu Tiểu đi."

Nghê Tuệ nóng nảy, ngăn cô ta lại. "Tiểu Tiểu đang ngủ, con đừng đánh thức con bé."

Giang Thiên Nhu không ngừng, trực tiếp đi vào phòng trẻ con.

Cô gái nhỏ còn đang ở trên giường ngủ, Nghê Tuệ tiến lên gọi bé tỉnh.

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây?" cô gái nhỏ xoa đôi mắt nhắm nhèm buồn ngủ.

"Tiểu Tiểu ngoan, mẹ mặc quần áo cho con, đưa con ra ngoài ăn ngon."

Nghê Tuệ tiến lên ngăn lại, "Thiên Nhu, đừng làm loạn, cần phải ở trước mặt đứa bé ằm ỉ sao?"

"Tôi không nháo, tôi là nghiêm túc."

Giang Thiên Nhu hai ba lần giúo con gái mặc quần áo xong, liền ôm đi.

Nghê Tuệ nóng nảy, chắn ở trước mặt Giang Thiên Nhu không cho cô ta đi, giận dữ "Hai con muốn cãi nhau về nhà mà ằm ỉ, đừng ở nhà của mẹ gây chuyện, trả cháu cho mẹ."

Giang Thiên Nhu kêu lên một tiếng đau đớn, "Con gái là của con."

Nghê Tuệ đến gần lấy, Giang Thiên Nhu hung hăng đẩy bà một cái, Nghê Tuệ té lăn trên đất.

Thường Tử Phi cùng Thường Bách cũng lên đây, thấy Nghê Tuệ té ngã trên đất, Thường Tử Phi rống giận, "Giang Thiên Nhu, cô điên rồi, cô dám đẩy mẹ tôi, không còn muốn sống nữa sao?"

"Tôi không có đẩy, tự bà ấy ngã."

Giang Thiên Nhu ôm con gái rời đi, bé ghé vào trên vai cô ta gào khóc, có thể là bị dọa sợ.

Thường Bách đỡ Nghê Tuệ dậy, miệng trầm thấp cảm khái câu, "Nếu là Noãn Noãn, nhất định sẽ không làm như vậy, con bé thiện lương như thế, nhất định không đành lòng làm khổ đứa bé."

Nghê Tuệ lau nước mắt, "Đừng nói nữa, tôi đã rất hối hận."

Lúc trước, là bà ham hư vinh, chia rẽ hai người yêu nhau. Hiện tại mới phát hiện, bọn họ để cho một người cao quý như vậy chạy đi.

Nếu từ trước đến nay Tử Phi cùng ở một chỗ với An Noãn, hiện tại có thể cũng thành đôi, đừng nói đời này, tất cả mấy đời sau nhà bọn họ cũng không cần phải lo âu rồi.

"Không cái này là số phận, số phận của chúng ta không tốt như vậy."

Có hối hận tự trách nhiều hơn nữa cũng vô ích, vận mệnh như vậy, ai cũng không thể xoay chuyển.

--

Mộ An Hồng Minh dời đến mộ viên nhà họ Thẩm, được sắp đặt ở bên cạnh Thẩm Diệc Như. Nhìn cha mẹ lại ở cùng nhau, trong lòng An Noãn cảm động nói không nên lời.

Thẩm Diệc Minh vỗ nhẹ nhẹ lên bờ vai cô, cười nói, "Nhà đầu, lần này con hài lòng rồi chứ?"

An Noãn gật gật đầu, làm nũng nói, "Cám ơn cậu tác thành, về sau con nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời người, hiếu thuận với người."

"Hiếu thuận thì miễn, con chỉ cần đừng không để ý đến cậu nữa là được."

An Noãn cười cười xấu hổ. Dựa vào trong lòng ông, ôn nhu nói, "Con sai rồi, về sau con không bao giờ làm cậu tức giận nữa, cậu là người tốt nhất trên thế giới này."

Thẩm Diệc Minh giang hai tay ôm cô vào trong lòng, giọng nói có chút trầm thấp nói, "Như vậy mẹ con cũng sẽ càng vui vẻ hơn."

Từ mộ viên đi ra, Thẩm Diệc Minh tự mình đưa cô về nhà họ Thẩm, đưa cô trở về ông còn phải chạy ra sân bay luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Chương 105.5

Nhìn cậu vất vả như vậy, An Noãn rất đau lòng, còn có chút không muốn.

"Cậu, ở nhà ăn cơm tối rồi đi, bận rộn nữa cũng cần phải ăn cơm."

"Lên máy bay ăn cũng được, phải nhanh nếu không muộn mất, qua hai ngày nữa cậu trở về sẽ bớt thời giờ nói chuyện với con."

An Noãn nấp máy môi, từ trong túi xách lấy ra một hộp quà được đóng gói đẹp đẽ, đưa cho Thẩm Diệc Minh.

"Cậu, đây là quà cho cậu."

"Tiểu nha đầu này, còn biết dụ dỗ cậu."

Khóe miệng Thẩm Diệc Minh nhếch lên, có chút vội vã mở hộp quà ra. Hộp vừa mở ra, một chiếc máy ảnh kiểu cũ im lặng nằm bên trong, quen thuộc như vậy, cả người ông bỗng nhiên dừng lại.

An Noãn nhìn về mặt cậu bị thương như vậy, hỏi, "Cậu, cậu làm sao vậy? Đây là con tìm được trong thư phòng ba con, cái này có phải cậu đã từng tặng cho mẹ con hay không?"

Thẩm Diệc Minh khẽ gật đầu, "Đúng vậy, là chiếc máy ảnh này, những bức ảnh trong phòng lão gia tử, rất nhiều ảnh đều dùng chiếc máy ảnh này chụp. Cái máy ảnh này chứa quá nhiều kỷ niệm, đa số đều là tốt đẹp cùng đau thương."

Tay An Noãn khoác ở trên cánh tay ông, an ủi, "Cậu, mặc dù mẹ đã mất, nhưng mọi người còn có con. Con sẽ thay mẹ hiếu thuận với ông ngoại, và chăm sóc người."

Đầu Thẩm Diệc Minh蹭 vào đầu An Noãn, giọng nói trầm thấp buồn ngủ nói, "Đúng vậy, may mắn có con ở đây, nhiệm vụ lớn nhất của cậu đời này là chăm sóc tốt cho con."

"Không, cậu là người của quốc gia, nhiệm vụ lớn nhất của người là vì nhân dân phục vụ."

Thẩm Diệc Minh bị chọc làm cho cười ha ha.

"Nha đầu kia, con với mẹ con thật đúng là rất giống nhau."

Xe đến nhà họ Thẩm, Thẩm Diệc Minh nhẹ nhàng hôn lên trán của cô, vỗ bờ vai cô nói, "Đi xuống đi nha đầu, hai ngày sau cậu sẽ trở lại thăm con."

"Cậu, người cũng đã đến cửa nhà, cũng không đi vào một chút."

Thẩm Diệc Minh nói đùa nói, "Cậu làm cho con tức giận mà bỏ đi, lão gia tử nhìn chòng chọc cậu mắng mấy ngày, không dám về nhà."

An Noãn bĩu bĩu môi, tự mình một người xuống xe.

Vào nhà, thấy Mạc Trọng Huy ngồi ở phòng khách chơi cờ với lão gia tử, cô cũng không cảm thấy kinh ngạc, bởi vì xe anh dừng ở bên ngoài.

Thấy An Noãn đi vào, lão gia tử lập tức buông quân cờ trong tay xuống, vẫy vẫy tay về phía An Noãn, "Nha đầu, lại đây, để cho ông ngoại nhìn một chút."

An Noãn chạy đến bên cạnh lão gia tử ngồi xuống, nhẹ nhàng ôm lấy ông.

Ông cụ bắt đầu dĩ oán giận, "Con bé này cái tính rồi nhà trốn đi là học của mẹ con à?"

An Noãn xấu hổ nói không ra lời.

"Ông đoán nha, con thật ra là có mưu tính trước, dùng phương thức như vậy làm cho cậu con thỏa hiệp, lão hai gặp con, thật đúng là gặp phải cường địch, bị con ăn sạch sành sanh."

"Ông ngoại, người nói con giống như người xấu vậy."

Lão gia từ gỗ lên đầu cô một cái, cười nói, "Chẳng lẽ không đúng sao?"

An Noãn ôm của cô ông làm nũng, "Mới không phải, con là người hiền lành."

Mạc Trọng Huy ngồi ở đối diện, khóe miệng giật giật.

Thời gian bữa tối, bác cả trở về, Thẩm Thần Phong trở về, Mạc Trọng Huy cũng bị lão gia tử giữ lại ăn cơm.

Tần suất Mạc Trọng Huy ở nhà họ Thẩm ăn cơm rất cao, An Noãn cũng đã quen, cùng anh ngồi một bàn, đã có thể coi như không có anh tồn tại.

Dáng vẻ Thẩm Thần Phong vẫn là một bộ cà lơ phất phơ, cánh tay dài ôm lấy bả vai An Noãn, trêu chọc nói, "Em gái, cũng là em lợi hại, có thể làm cho chú hai thỏa hiệp, thiên hạ đệ nhất nha."

An Noãn không để ý hấn, ngồi xuống ăn cơm.

An Noãn ngồi ở bên cạnh lão gia tử, lão gia tử dường như rất thích cô gấp thức ăn, Mạc Trọng Huy ngồi ở bên tay trái cô, cho nên anh cũng gấp thức ăn cho cô, lại vẫn vẻ mặt thản nhiên. An Noãn ở dưới bàn hung hăng đá anh một cước, Mạc Trọng Huy cười cười, tiếp tục gấp thức ăn cho cô.

Một màn này nhìn ở trong mắt lão gia tử, ông rất vui mừng.

Thẩm Thần Phong ngồi ở đối diện bọn họ, ánh mắt hơi nheo lại.

"Noãn, anh có người bạn, chuẩn bị triển khai một dự án mới, cần tìm người thiết kế, em có hứng thú hay không? Có hứng thú để anh nói với hấn một tiếng, để cho hấn tìm công ty JM các em làm."

An Noãn hơi nhú mày, thản nhiên nói, "Em đã từ chức rồi."

Thẩm Thần Phong nhú mày, lập tức hiểu tất cả.

Lão gia tử vừa nghe An Noãn từ chức, khóe miệng toé toét, cười nói, "Tốt nhất từ chức, một cô gái làm thiết kế cái gì, theo ông, ở nhà với ông, ở Bắc Kinh này, rồi gả cho người đàn ông môn đăng hộ đối với nhà chúng ta."

"Ông ngoại, người chịu để cho con lập gia đình sao?"

Lão gia tử khẽ thở dài, thản nhiên nói, "Không chịu thì con cũng phải lấy chồng, chỉ cần không lấy chồng nước ngoài thì không sao. Giống như gả cho Huy tử, ông mỗi ngày có thể nhìn thấy con như cũ."

"Ông ngoại..."

"Được rồi, chuyện trẻ tuổi các con ông không xen vào."

--

Cơm nước xong, Mạc Trọng Huy xem tin tức với lão gia tử, An Noãn vốn cũng ngồi cùng xem, bị Thẩm Thần Phong thần thần bí bí kéo lên trên lầu.

"Em cùng Huy tử tốt lên rồi hả?" Thẩm Thần Phong ôm lấy bờ vai cô, đi thẳng vào vấn đề hỏi.

An Noãn lắc đầu, "Không có, em với Mạc Trọng Huy là không thể nào."

Hấn nhú mày, giống như nói đùa, "Nghe em nói những lời này, anh thế nào cảm thấy vui vẻ như thế. Noãn a, anh có cảm giác anh thật biến thái, anh yêu em gái."

"Cút!" An Noãn không lưu tình chút nào cho hấn một quyền.

Thẩm Thần Phong mừng như điên rồi, cười một lát, thật sự nói, "Nha đầu, đừng trách anh không nhắc nhở em, nếu thật muốn cùng Huy tử ở chung một chỗ, trước hết để cho anh ta hủy hôn ước với nhà họ Lý, tránh cho đến lúc đó em phải chịu ủy khuất. Nhà họ Lý là trùm ở Hongkong, Lý Hân Như lại là con gái một, cũng đã đính hôn, nếu muốn triệt để chặt đứt quan hệ không phải chuyện dễ dàng như vậy, lúc cần thiết có thể cho chú hai ra mặt, vấn đề càng dễ dàng giải quyết."

"Thẩm Thần Phong anh có phiền hay không, em đã nói em sẽ không ở cùng với anh ấy. Vì sao muốn cậu hai ra mặt, vì Mạc Trọng Huy tính cái gì?"

Khóe miệng Thẩm Thần Phong khẽ nhếch, hỏi, "Em thật sự không thích Huy tử? Vậy vì sao em chia tay với Lâm Dịch Xuyên, không phải vì Huy tử

sao?"

"Không phải, em chia tay với Lâm Dịch Xuyên là vì..." An Noãn mấp máy môi, nói không được, "Tóm lại em chia tay với Lâm Dịch Xuyên không phải là vì Mạc Trọng Huy."

"Ý của em là, em vẫn yêu lâm Lâm Dịch Xuyên?"

Mạc Trọng Huy rất cục cựa chịu không được, ho khan hai tiếng, lúc này An Noãn mới chú ý đến, Mạc Trọng Huy chẳng biết từ lúc nào đứng ở cửa phòng của cô.

Thẩm Thần Phong cái người ham hiểm này, vừa rồi hỏi một loạt vấn đề đều là cố ý.

"Anh không quấy rầy hai người hẹn hò, anh cũng phải đi hẹn hò với người đẹp rồi."

Thẩm Thần Phong chuẩn mắt, khi đi đến bên cạnh Mạc Trọng Huy, vỗ nhẹ nhẹ ở trên vai của anh, về mặt thành thật nói, "Người anh em, cố lên!"

Thẩm Thần Phong hư hỏng đến mức tận cùng, lúc đi lại còn giúp bọn họ đóng cửa lại, không quên cười dâm đãng nói, "Đóng cửa lại để nói chuyện."

Gian phòng to lớn chỉ còn lại An Noãn và Mạc Trọng Huy, trong không khí dường như đã phát huy hơi thở ái muội. An Noãn bởi vì câu nói cuối cùng của Thẩm Thần Phong mà mặt đỏ bừng, cảm giác nóng lợi hại.

Mạc Trọng Huy chậm rãi đi đến bên cạnh cô. Đưa tay muốn ôm cô vào trong ngực, An Noãn lui về sau hai bước.

"Mạc Trọng Huy, anh đừng chạm vào tôi. Mời anh ra ngoài, người khác nhìn đến sẽ hiểu lầm."

"Ừm, hiểu lầm cũng không sao, là ông ngoại em để cho anh đi lên."

Khóe miệng An Noãn giật giật.

"An Noãn, em cũng đã chia tay với Lâm Dịch Xuyên, nếu người nhà của em cũng đã ủng hộ chúng ta như vậy, giữa chúng ta đã không có bất kỳ trở ngại gì, vì sao vẫn còn trốn tránh anh?"

"Mạc Trọng Huy, tôi đã nói, giữa chúng ta chỉ là tình một đêm do say rượu, xin anh quên đêm hôm đó đi, trở về cuộc sống của anh."

Mạc Trọng Huy nhú nhú mày, về mặt bất đắc dĩ.

"Mạc Trọng Huy, anh ra ngoài đi."

"Không đi ra." Anh ngồi xuống ở trên giường cô.

"Mạc Trọng Huy, anh đừng ép tôi nổi giận, cút ra ngoài."

An Noãn tiến lên túm anh, muốn để cho anh rời đi.

Cánh tay dài Mạc Trọng Huy ôm vào trên eo cô, dễ dàng đem cô ngã nhào xuống giường.

Bị anh đè ở dưới thân, hô hấp An Noãn trở nên dồn dập.

Ánh mắt anh nhìn cô quá mức thâm tình, quá mức nóng bỏng, An Noãn không dám nhìn thẳng anh.

Anh thăm dò tính mỗ mỗ khóe miệng của cô, An Noãn chỉ nghe đến tim mình đập 'Bùm bùm' rất nhanh. Cô dùng lực đẩy anh ra, gào lên, "Mạc Trọng Huy, cút ngay, đừng làm cho tôi hận anh."

Anh không chút nào để ý phản kháng của cô, vùi đầu ở trên cổ cô điên cuồng hút.

"Mạc Trọng Huy, anh điên rồi! Mau dừng lại!"

"An Noãn, anh đã nhìn bốn năm, cũng không nhìn được nữa."

Thân thể anh đã buộc chặt đến cực hạn, giống như một giấy sau sẽ sập đổ.

Khi cảm nhận được dục vọng như lửa của anh, An Noãn sợ hãi. Dùng lực níu lấy tóc của anh, không cho anh thực hiện được.

Mạc Trọng Huy kêu rên, "Cuối cùng muốn anh làm như thế nào, em mới có thể tiếp nhận anh?"

Ngực của cô lên xuống lợi hại, cố gắng giữ vững bình tĩnh, "Mạc Trọng Huy, vẫn là câu nói kia, chúng ta không có khả năng."

Chuông điện thoại di động đột nhiên du dương vang lên.

"Mạc Trọng Huy, đi xuống, tôi muốn nghe điện thoại."

Dục vọng của anh hoàn toàn đi xuống, mắng một tiếng, rời khỏi thân thể của cô.

An Noãn lấy điện thoại di động, là số điện thoại bàn ở Luân Đôn.

Đề xuống nút nghe, một khắc kia, tâm tình nặng nề.

Giọng nói thanh thúy của Sóm truyền đến, "Mẹ, con là Sóm."

Nghe được giọng nói Sóm, An Noãn có cảm giác cả trái tim đều đã hòa tan.

"Mẹ, bà nội cũng ở nhà, bởi vì Rừng Già uống quá nhiều rượu, ba sinh bệnh, bác sỹ đang truyền dịch cho ba."

Lòng An Noãn chìm xuống.

"Mẹ, chừng nào thì mẹ trở về thăm chúng con, Rừng Già rất nhớ mẹ, hiện tại ba ngủ thiếp đi, nằm mơ đều đã gọi tên của mẹ."

An Noãn không phản bác được.

"Mẹ, Rừng Già nói mẹ không cần chúng con nữa, ba nhất định là uống rượu đúng không? Mẹ làm sao có thể không cần chúng con, mẹ yêu Sóm nhất mà."

Tay An Noãn cầm điện thoại di động khẽ run.

Đầu điện thoại bên kia dường như bị mẹ Lâm đoạt đi, giọng nói mẹ Lâm dễ nghe nói, "Thật xin lỗi Noãn, Sóm lại gây phiền phức cho cháu rồi. Đứa nhỏ này, âm ỉ muốn gọi điện thoại cho cháu, hi vọng không có quấy rầy cháu làm việc."

"Bác gái, Aaron anh ấy có khỏe không?"

Đầu bên kia khẽ thờ dài, thân nhiên nói, "Có thể tốt sao? Vài ngày rồi không ăn cái gì, dùng rượu để gây tê chính mình. Ngày hôm qua ới đến mặt cũng phải đi ra, bây giờ đang truyền dịch. Nhưng cháu yên tâm đi, bác sẽ chăm sóc nó thật tốt. Chuyện tình cảm, không thể miễn cưỡng, bác hi vọng các cháu đều hạnh phúc. Mặc kệ cháu cùng Aaron về sau sẽ như thế nào, vẫn hi vọng cháu có thể ngẫu nhiên trở về thăm sớm, đứa nhỏ này quá yêu cháu rồi."

Trong lòng An Noãn chua xót nói không nên lời, giọng nói trầm thấp nói, "Cháu sẽ."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: 106. Cướp Cô Trở Về

Cúp điện thoại, An Noãn bắt đầu nôn nóng bất an, mặt Mạc Trọng Huy lại trầm xuống, đoạt lấy di động của cô, mở ra xem hai cái, sắc mặt càng khó coi. Truyện được đăng tải trên diendanlequydon.com

"Em vẫn còn liên hệ với người bên Luân Đôn?" Anh dùng giọng điệu chất vấn.

An Noãn tức giận trả lời một câu, "Chuyện của tôi không có quan hệ gì với anh."

Anh nhẹ nhàng nắm cầm của cô, không vui hờ nói, "Dùng thái độ này nói chuyện với anh, một cuộc gọi điện thoại từ bên kia qua đây, giọng nói liền thay đổi phải không?"

An Noãn dùng lực đẩy tay anh ra, rống giận, "Mạc Trọng Huy, anh cắt đi cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh, thấy anh liền phiền lòng."

Nghĩ Mạc Trọng Huy sẽ tức giận vô cùng, nhưng ngược lại rất bình tĩnh.

Đi đến trên giường ngồi xuống, giọng nói trầm thấp thân nhiên nói, "Đêm nay không đi, ông ngoại em mời anh ở lại đây một đêm."

"Ông ngoại giữ anh lại, anh đi tìm ông ngoại, đừng ở phòng tôi."

"Ông không chuẩn bị phòng cho anh, nên anh thích ngủ chỗ nào thì ngủ chỗ đó."

Người này không tắm rửa cũng không cởi quần áo, trực tiếp ở trên giường cô nằm xuống.

An Noãn muốn học máu rồi.

"Mạc Trọng Huy, anh có đi hay không, anh không đi tôi đi, tôi đến khách sạn."

Mạc Trọng Huy hoàn toàn không khẩn trương, xoay người đưa lưng về phía cô, lạnh lùng nói, "Em phải xem bảo vệ có để em đi ra ngoài không đã!"

An Noãn dứt khoát không để ý anh, vào nhà vệ sinh tắm rửa một cái. Đợi lúc cô từ phòng tắm đi ra, thấy Mạc Trọng Huy vẫn vững vàng nằm ở trên giường.

Cô nổi cáu, tức giận mắng, "Mạc Trọng Huy, anh thật sự là điên rồi."

Người nằm ở trên giường một chút động tĩnh cũng không có, An Noãn đi qua, thấy anh cứ như vậy mà ngủ thiếp đi. Truyện được đăng tải trên diendanlequydon.com Bình thường thích sạch sẽ như thế, người không tắm rửa không mặc quần áo ngủ thoải mái tuyệt đối không ngủ được, mà lại ngủ an nhàn như vậy.

Có thể là mệt mỏi, anh cũng rất không yên, ngay cả lúc ngủ mày cũng hơi nhúu lại.

An Noãn nhìn không được đưa tay giúp anh vuốt chân mày, lại đắp chăn giúp anh, không đành lòng đánh thức anh.

An Noãn cảm thấy hành vi của mình hôm nay thật sự giống người chồng, để cho Mạc Trọng Huy ngủ ở trên giường, còn chính cô lại làm tở ở trên ghế sofa.

Cũng không biết có phải ngủ trên sofa không được thoải mái hay không, An Noãn có chút ngủ không được.

Khoác bộ quần áo lên xuống lầu, muốn uống một ly sữa.

Bưng ly sữa một mình ngồi ở phòng ăn, bật chiếc đèn nhỏ trên tường.

"An Noãn, làm thế nào còn chưa ngủ?" Thẩm Diệc Phái đi tới, có chút giật mình hỏi.

"Bác. Con không ngủ được, uống chén sữa rồi sẽ đi lên."

Thẩm Diệc Phái ngồi xuống bên cạnh cô, cung chiều vuốt tóc của cô, cười nói, "Ngủ không được, vậy nhất định là có điều suy nghĩ, nói cho bác, có lẽ bác có thể lấy là thân phận người từng trải cho con chút đề nghị có ích."

"Con chỉ ngủ không được, với chuyện tình cảm không liên quan."

"Cháu nha, ở trước mặt bác cũng không chịu nói một chút lời trong lòng, có phải không tin nhiệm bác hay không?"

"Không phải, chỉ là không biết nói từ đâu, quá phức tạp."

Khỏe môi Thẩm Diệc Phái hơi giật giật một cái, thân nhiên nói, "Chuyện tình cảm thật ra rất đơn giản, yêu là yêu, không thích là không thích, chỉ là rất nhiều khi, chúng ta nghĩ nó quá mức phức tạp, lo lắng cái này sợ hãi cái kia, cuối cùng mất đi tất cả, hối hận cũng đã muộn."

"Bác, con cảm thấy con rất có lỗi với Lâm Dịch Xuyên, bốn năm này, nếu không có anh ấy, con không thể nào còn sống tốt được như vậy. Con làm tổn thương anh ấy, bây giờ anh ấy rất khổ sở, con cũng rất khổ tâm, rất tự trách." Truyện được đăng tải trên diendanlequydon.com

Thẩm Diệc Phái lại vuốt tóc của cô, giọng nói trầm thấp an ủi, "Tình yêu, vốn là ích kỷ, nếu con đem cảm ơn trở thành tình yêu, có lẽ cũng có thể sống tốt, nhưng con tuyệt đối sẽ không hạnh phúc. Bác ủng hộ con cùng người mình yêu ở chung một chỗ, mọi người chúng ta sẽ bao bọc con như vậy, có gì phải sợ hãi. Con là người của nhà họ Thẩm, đừng cảm đứng lên."

Một câu dừng cảm đứng lên cho An Noãn không ít sức mạnh.

Trở về phòng, Mạc Trọng Huy vẫn ở trên giường ngáy ồ ồ o.

An Noãn nằm ở trên ghế sofa, một khắc kia, cảm thấy vô cùng yên tâm.

Vừa ngủ một mạch đến sáng, mở mắt, cô phát hiện mình nằm ở trên giường. Trong phòng đã không còn bóng dáng của Mạc Trọng Huy, giống như tất cả tối hôm qua chỉ là một giấc mộng.

Cô rửa mặt xong xuống lầu, thấy Mạc Trọng Huy ở phòng ăn.

Thì ra không phải trong mơ.

An Noãn mới vừa ngồi xuống ghế, lão gia tử được mợ hai đỡ đi vào phòng ăn.

"Ông ngoại sớm."

Lão gia tử đơn giản "Ừ" một tiếng, liếc mắt Mạc Trọng Huy, thuận miệng hỏi, "Tối hôm qua ngủ ở đâu?"

"Ông ngoại, anh ấy ngủ ở phòng khách cạnh phòng con."

Lão gia tử trừng mắt nhìn An Noãn một cái, kêu rên, "Bên cạnh phòng con là thư phòng của cậu hai con."

An Noãn không lời nào để nói, thật muốn đào cái hang để chui vào.

Lão gia tử đẩy sữa tươi đến trước mặt cô, mặt không chút thay đổi nói, "Uống sữa hết. Giữa trưa để bác gái con hâm cho con chút canh bồi bổ."

Mặc dù lão gia tử hi vọng An Noãn cùng ở một chỗ với Mạc Trọng Huy, nhưng trong lòng vẫn có chút ề ảm, cảm giác mình mới tìm được bảo bối trở về, rất nhanh phải thuộc về người khác.

An Noãn vừa nghe thì biết lão gia tử hiểu sai, nhưng chuyện này còn có thể làm thế nào để giải thích.

"Huy từ, chuyện cháu cùng nhà họ Lý đã xử lý chưa?"

Mạc Trọng Huy nghiêm túc trả lời, "Đã nói việc giải trừ hôn ước với Lý Hân Như xong. Chẳng qua là nghi thức đính hôn, không có gì."

"Ừ, dầu gì nhà họ Lý cũng là nhân vật có mặt mũi, chuyện này nhất định phải xử lý tốt, đừng lưu lại phiền toái cho sau này."

"Cháu biết, ông ngoại."

Thằng nhãi này vậy mà chữa lại rồi.

"Hai ngày này để cho nha đầu kia ở nhà với ông, cháu đi làm việc của cháu, buổi tối có thể qua đây ăn một bữa cơm."

Ham muốn chiếm hữu của lão gia tử đã nổi loạn, Mạc Trọng Huy thận trọng nói, "Ông ngoại, hai ngày này đúng lúc công ty cháu có việc, buổi tối có lẽ cũng không rảnh đến đây, để cho An Noãn ở với người nhiều hơn."

Ông cụ vừa nghe lời này lại vui vẻ rồi. Xem ra lựa chọn Mạc Trọng Huy thực không sai, sau này bất luận khi nào, muốn gặp An Noãn, chỉ cần ra lệnh một tiếng thì được rồi.

Nhưng Mạc Trọng Huy rất giảo hoạt, anh có thể nhìn ra tâm tư lão gia tử, đang muốn thăm dò anh.

Ăn xong bữa sáng, Mạc Trọng Huy đến công ty, An Noãn ở nhà với lão gia tử.

--

Mạc Trọng Huy thật đúng là nói được thì làm được, hai ngày không có đến nhà họ Thẩm. Buổi tối mỗi ngày gọi điện thoại cho An Noãn, An Noãn vừa thấy số anh cũng không nhận.

Anh cũng từng phiền phức gửi tin nhắn đến, nhưng lại từng chữ từng chữ soạn tin nhắn cho cô, bắt đầu là "Mau nghe điện thoại!", giọng nói rất kiên quyết, tiếp theo lại là "Nghe điện thoại có được hay không?", sau cùng biến thành giọng nói cầu xin, "Xin em nhận điện thoại của anh, được không?"

Về sau, người không bình tĩnh là lão gia tử, trước bữa tối hôm nay, lão gia tử mặt không chút thay đổi dặn An Noãn, "Cháu gọi điện thoại cho Huy từ, bảo nó chiều nay qua đây ăn cơm, cậu hai con tối nay cũng trở về."

An Noãn nói, "Tại sao phải gọi anh ta đến ăn cơm, anh ta lại không phải người nhà họ Thẩm chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Chương 106.2

"Nha đầu kia, bây giờ không phải, sau này thì phải, nhanh gọi điện thoại cho nó."

"Cháu mới không gọi."

Cuối cùng lão gia tử không có biện pháp, tự mình gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy.

Người này chạy không ngừng vó tới đây, đem lời của lão gia tử như thánh chỉ, một phút đồng hồ cũng không dám trì hoãn. Lại còn hợp ý tặng cho lão gia tử hai bức tranh quý.

"Ông ngoại, đây là con ở trong một lần đầu giá được, hi vọng người có thể thích."

"Thích, thích." Lão gia tử liên tục khen ngợi, "Nhưng đắt tiền quá."

"Không sao, chỉ cần ông ngoại thích là được."

"Các con trước nói chuyện một lát, ông đem cất ở thư phòng."

Lão gia tử nhìn thấy tranh chữ, tựa như đứa bé nhìn thấy kẹo, vô cùng vui vẻ.

Sau khi lão gia tử đi vào trong thư phòng, An Noãn nhin không được chăm chọc nói, "Thật là càng ngày càng vượt mong ngửa rồi."

Mạc Trọng Huy buồn bực nói, "Anh lấy lòng lão gia tử là vì người nào?" Chuyện chột xoay chuyển, "Vì sao không nhận điện thoại của anh?"

"Tôi tại sao phải nhận điện thoại của anh?" An Noãn không chút khách khí hỏi lại, cầm gương lên cao.

"Xem ra lần sau anh sẽ gọi điện cho lão gia tử, để cho lão gia tử chuyển cho em."

"Mạc Trọng Huy!"

Anh khẽ thở dài, đưa tay đem cô ôm vào trong lòng, giọng nói trầm thấp ở bên tai cô nói khẽ, "Chúng ta đã tách ra cũng đã bốn năm, tại sao mới hai ngày không gặp, anh lại nhớ em như vậy, nhớ đến sắp phát điên rồi. Nếu lão gia tử không gọi điện thoại cho anh, anh cũng tính đêm khuya hôm nay xông vào nhà họ Thẩm."

An Noãn dùng sức đẩy anh ra, mắg, "Anh biến thái."

Anh cười nhẹ, "Đúng, bởi vì em, anh thật sự càng ngày càng biến thái, em nói nên làm cái gì bây giờ?"

"Có thể làm sao, đến bệnh tâm thần để bệnh viện trị, đúng lúc cùng Hà Tư Kỳ làm bạn."

An Noãn nói xong, sắc mặt Mạc Trọng Huy lập tức trầm xuống, Hà Tư Kỳ đã thành vết thương trong lòng anh.

An Noãn nhìn bộ dáng này của anh, cô cũng tức giận, hừ lạnh, "Thế nào, tôi nhắc tới Hà Tư Kỳ, anh liền tức giận?"

Anh lại thở dài, thân nhiên nói, "Được, không đề cập đến cái này, nói cho anh biết, hai ngày này ở nhà đã làm gì?"

An Noãn cười lạnh hai tiếng, rất chăm chọc nói, "Mạc Trọng Huy, đừng ảo tưởng trở thành bạn trai của tôi được không? Quan hệ chúng ta còn chưa có tốt đến mức tôi cần báo cáo cho anh một ngày hành trình của tôi! Thôi ảo tưởng của anh đi!"

Ngón tay thon dài của Mạc Trọng Huy dùng lực đè mi tâm, vẻ mặt vốn nhẹ nhõm giờ phút này có chút phức tạp, sắc mặt cũng nhất thời trở nên xanh mét.

Ngoài cửa vang lên hai tiếng còi ô tô, An Noãn đứng lên, chạy ra ngoài.

Thẩm Diệc Minh dừng xe xong, nhân viên bảo vệ giúp ông mở cửa xe, dáng người cao ngất của ông từ trên xe bước xuống, một thân áo khoác ngoài màu đen, càng làm bóng dáng ông càng cao lớn. Lúc còn trẻ cậu hai có thể cũng hấp dẫn không ít cô gái, mẹ hai thật là một người có phúc.

Về mặt ôn hòa của Thẩm Diệc Minh trước sau như một, thấy ai dường như đều mỉm cười. Lúc nhìn thấy An Noãn đứng ở cạnh cửa, khóe miệng của ông giương cao lên, ánh mắt tràn đầy ý cười, làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

"Cậu." An Noãn gọi một tiếng, chạy lên trước nghênh đón ông.

Thẩm Diệc Minh dừng bước lại, bàn tay cài sợi tóc cô bị gió thổi loạn, cánh tay dài đem cô ôm vào trong lòng.

Giống như, ba mỗi khi tan tầm về nhà, An Noãn cũng như thế này đứng ở cạnh cửa nghênh đón ông.

"Nha đầu, hai ngày này ở nhà có ngoan ngoãn không?"

Giọng nói Thẩm Diệc Minh hùng hậu cười hỏi, trong lời nói đều là cưng chiều.

Tay An Noãn kéo cánh tay ông, cực kì khẳng định nói, "Con rất ngoan, mỗi ngày bởi ông ngoại chơi cờ, xem tin tức, rèn luyện thân thể."

Thẩm Diệc Minh giống như khen thưởng vỗ vỗ đầu cô, cười nói, "Thực ngoan!"

Buổi tối người một nhà hầu như đều đã trở lại, anh cả cũng mang con đến, Thẩm Từ Mặc xuất hiện, càng làm cho trong nhà trở nên càng náo nhiệt.

An Noãn nhìn bé, không chế không được nhớ đến Sớm.

So với hoạt bát hiếu động của Thẩm Từ Mặc, Sớm có vẻ an tĩnh hơn. Thẩm Từ Mặc đi đến chỗ nào cũng phải mang theo điều khiển ô tô, máy bay, bay khắp nơi trong nhà. Sớm lại thích chơi xếp gỗ cùng ghép hình, lúc cô cùng Lâm Dịch Xuyên bận rộn, Sớm có thể một mình lẳng lặng ngồi dưới đất chơi xếp gỗ, ghép hình. Chăm sóc Sớm không phải lo lắng một chút nào.

Có đôi khi nhìn những đứa trẻ khác hoạt bát cởi mở, vừa nói vừa cười, An Noãn sẽ tự trách, có phải mình không đủ quan tâm đến Sớm không, có phải không giành nhiều thời gian chơi với bé không, dẫn đến bé có vẻ nội tâm, không thích nói chuyện, không thích cùng người khác kết giao. Lâm Dịch Xuyên luôn luôn an ủi cô, tính cách là do trời sinh.

"Cô ơi, cô có tin cháu có thể để cho máy bay bay cao được như vậy không."

Thẩm Từ Mặc kiễ chân lên khoa tay múa chân, so với đỉnh đầu của mình cao một chút.

An Noãn ngồi xổm người xuống, sờ đầu của bé, cười nói, "Có thật không? Vậy cháu bay cho cô nhìn xem."

Đứa bé kia đặc ý nhấn chốt mở, máy bay cất cánh, càng bay càng cao.

"Cô, cháu còn có thể để cho nó bay qua đây."

Đứa bé kia ấn hộp điều khiển, thân thể cũng lay động theo, miệng còn bắt chước âm thanh máy bay.

An Noãn thấy bé vui vẻ, trong lòng bỗng nhiên đau đớn. Sớm của cô vốn hướng nội, ít thấy tươi cười trên mặt rất, cô rời đi cũng không biết có thể lưu lại âm ảnh ở trong lòng bé không.

Bỗng nhiên, điều khiển máy bay không thể khống chế bay về phía An Noãn, cô không kịp né tránh, phản xạ có điều kiện đưa tay lên ngăn cản, mu bàn tay va chạm một cái thật mạnh, lòng bàn tay chảy máu ra.

An Noãn đau đến nổi mày nhíu lại ở một chỗ, miệng 'Hí - -' kêu một tiếng.

Mọi người đang nói chuyện phiếm, nghe được động tĩnh nhao nhao chạy ra ngoài.

Đứa bé bị dọa phát khóc, còn nói xin lỗi với An Noãn, "Cô, thật xin lỗi, cháu không cố ý."

An Noãn nhin đau, dùng một cánh tay khác sờ tóc của bé, cười nói, "Không sao, không trách cháu."

Lão gia tử càng khẩn trương, mày cau chặt, vẻ mặt hắc tuyến, run rẩy chạy tới, cầm tay An Noãn xem xét.

"Ông ngoại, không có việc gì, đừng khẩn trương."

Lão gia tử giận trừng mắt nhìn cô, đau lòng nói, "Một vết thương lớn như vậy, còn nói không có việc gì, mau gọi cho bác sỹ đến đây."

"Ông ngoại, để cháu, cháu đưa cô ấy trở về phòng bôi thuốc." Giọng nói của Mạc Trọng Huy cực kỳ bình tĩnh, qua nét mặt của anh không nhận ra cảm xúc của anh lúc này.

Mạc Trọng Huy mang cô trở về phòng, cửa phòng đóng lại, anh có chút bối rối đi tìm hòm thuốc, có ngăn kéo anh vậy mà kiểm tra đến hai lần.

Nhìn tay chân anh luống cuống, An Noãn khẽ thờ dài, cúi đầu nói, "Hòm thuốc ở trong phòng tắm."

Mạc Trọng Huy vọt vào phòng tắm, mang hòm thuốc tìm tới đây. Anh ngồi ở bên cạnh An Noãn, cầm tay cô, cực kỳ cẩn thận giúp cô xử lý miệng vết thương.

Thấy mày của anh nhíu chặt lại như vậy, thật lâu cũng không có giãn ra, An Noãn nhin không được nói, "Không đau, không cần lo lắng."

Vết thương lớn như vậy, có đau hay không, anh có thể không biết sao.

Nếu không phải người gây ra vết thương cho cô là đứa bé không hiểu chuyện, anh thật sẽ không bỏ qua hẳn.

Mạc Trọng Huy giúp cô xử lý miệng vết thương xong, cầm tay cô còn không chịu buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Chương 106.3

An Noãn dùng sức rút ra, đứng lên, lạnh lùng nói, "Anh ra ngoài đi, tôi bỗng nhiên rất nhớ con tôi, tôi muốn gọi điện thoại cho bé."

Mây Mạc Trọng Huy vẫn chưa kịp giãn ra giờ phút này lại càng nhúu chặt hơn, anh ngẩng đầu nhìn cô, con người thâm thúy giống như nhiễm lên một tầng hơi nước, làm cho người ta không thể nào không nhìn ra chân thành trong đó.

"An Noãn, em nhất định phải như vậy sao?" Giọng nói của anh mang theo nhàn nhạt ưu thương.

An Noãn giường cầm lên, đôi mắt trong suốt nhìn thẳng ánh mắt của anh, nghiêm túc nói, "Tôi thật sự nhớ Sóm, mời anh ra ngoài đi."

Mạc Trọng Huy không có rời đi. Lặng lẽ ngồi ở trên ghế sofa, nhìn cô đi đến bên cạnh cửa sổ, ngón tay thuần thục ấn điện thoại di động.

Anh bỗng nhiên cảm thấy bóng dáng người phụ nữ này trong veo mà lạnh lùng như thế, tim lạnh lùng như vậy, anh cố gắng đến gần như thế nào đi nữa, đưa tay cũng không chạm đến cô. Mỗi khi anh cảm thấy mình càng chạy càng gần, cô lại tàn nhẫn cho anh một cước, hung hăng giẫm đạp lên tim anh.

An Noãn bấm số điện thoại nhà bên Luân Đôn, không ai nhận. Do dự mãi, cô lại bấm số điện thoại của Lâm Dịch Xuyên, tiếng chuông thanh thúy vang lên, vẫn không ai nghe.

Cô chỉ muốn nghe giọng nói của Sóm, chỉ nghe bé gọi một tiếng mẹ.

Cô không buông tay, lại gọi lần nữa, vẫn không ai nghe.

Mạc Trọng Huy rốt cục nhìn không nổi, đi qua đoạt lấy di động của cô, hung hăng đập bẻ trên mặt đất, gầm nhẹ, "Hắn không nhận, em còn gọi, này gọi là gì?"

"Anh muốn nói tôi thấp hèn sao?" An Noãn hắt cằm lên, nhúu mày, tiếp theo như người bệnh tâm thần gào thét, "Tôi biến thành như vậy là bị người nào làm hại? Tôi vốn có một gia đình ấm áp, cuộc sống rất yên lặng, bây giờ, tôi lại hai bàn tay trắng, ngay cả muốn nghe giọng nói của Sóm cũng trở thành một loại xa xỉ, thậm chí là vọng tưởng."

Cô biết chuyện kia không thể trách anh, bọn họ đều đã say. Nhưng vào giờ phút này cảm xúc trong lòng cô không chỗ nào phát tiết, trời biết khi nhìn thấy Thẩm Tử Mặc, cô có bao nhiêu nhớ sớm. Trời biết lúc nói chia tay với Lâm Dịch Xuyên, cô có bao nhiêu tự trách. Kể từ đêm hôm đó, cuộc sống của cô đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Còn cái người khởi xướng này lại vẫn như mọi ngày xuất hiện ở trước mặt cô, làm cuộc sống của cô đảo lộn hết.

"Mạc Trọng Huy, anh không thể cách xa tôi một chút sao. Tôi phát hiện chỉ cần ở cùng với anh, tôi sẽ bị thương, chịu đủ loại tổn thương. Có lẽ hai chúng ta trời sinh tương khắc, cùng một chỗ không chỉ làm bị thương đến người khác, còn có thể tổn thương đến chính mình. Nhiều năm trước, tôi vì ở cùng với anh, sau đó ngồi tù. Về sau tôi lại ở cùng với anh, mất đi đứa bé. Lúc này nếu chúng ta lại ở cùng một chỗ, tôi có thể ngay cả bản thân cũng mất đi hay không?"

Con người Mạc Trọng Huy sâu thẳm càng trở nên thâm thúy, hai tay anh nắm thật chặt lại buông ra, nhưng cái gì cũng không bắt được, môi giật giật, cái gì cũng không nói.

"Mạc Trọng Huy, đừng ở đây đi! Nếu anh thật sự yêu tôi, xin cách xa tôi một chút. Anh giống như thuốc độc, một khi dính vào, chất độc công tâm. Tôi rất sợ, cầu xin anh."

Giọng nói của cô đến câu cuối cùng gần như cầu xin.

"Nếu anh là thuốc độc, vậy em là cây thuốc phiện!"

Đã nghiện lên, lấy đi, so dao đâm khoét tim còn khó chịu hơn.

--

Mạc Trọng Huy về sau rời khỏi, ngay cả cơm chiều cũng không ăn đã đi rồi.

Lão gia tử có chút nghi hoặc hỏi An Noãn, "Các cháu cãi nhau hả?"

An Noãn ở trước mặt mọi người, rất nghiêm túc tuyên bố, "Cháu cùng Mạc Trọng Huy vĩnh viễn không thể nào, xin mọi người về sau không cần tác hợp chúng cháu nữa."

Lão gia tử nhúu nhúu mày, "Làm sao cãi nhau thành như vậy?"

An Noãn cúi thấp đầu, gần từng tiếng, giọng nói vô cùng kiên định, "Ông ngoại, nếu người kiên trì bức cháu ở cùng một chỗ với Mạc Trọng Huy, cháu sẽ

rời đi, ông có thể sẽ mất đi cháu."

Lão gia từ chợt ngăn ra.

Tay Thẩm Dịch Minh vuốt tóc An Noãn, cười nói, "Được, về sau sẽ không ai bức cháu, chuyện tình cảm, cháu tự quyết định, chỉ cần đến lúc đó mang về nhà để cho chúng ta coi mắt là được. Huống hồ, bây giờ cậu còn không muốn đem cháu gả ra bên ngoài, ở nhà với chúng ta thêm vài năm nữa mới được."

Lão gia từ vừa nghe cũng cười, vỗ vai An Noãn nói, "Ông ngoại cũng có ý tứ này, chuyện tình cảm từ từ sẽ đến, sẽ không ép cháu nữa. An Noãn chúng ta xinh đẹp như vậy, còn sợ không tìm được người chồng ưu tú sao. Từ từ lựa chọn, chọn tốt nhất."

Về sau bầu không khí trên bàn cơm tốt lên rất nhiều.

Trong lòng anh cả cùng chị dâu vô cùng áy náy, không ngừng xin lỗi với An Noãn. Thẩm Từ Mặc từ trước đến nay hoạt bát hiếu động, biết bản thân làm sai, ngoan ngoãn ngồi ở trên đùi chị dâu, mắt to thỉnh thoảng nhìn về phía An Noãn, có lẽ đã bị dạy dỗ qua.

"Anh, chị, Từ Mặc là đứa bé, bé không phải cố ý, anh chị đừng để ở trong lòng, huống hồ tay của em cũng không tàn phế nha, một chút vết thương nhỏ mà thôi."

Có những lời này của An Noãn, trái lại bọn họ an lòng không ít.

Trên bàn cơm, Thẩm Dịch Minh nói, ngày mai phải đến nơi khác khảo sát.

An Noãn nhin không được hỏi, "Cậu, cháu nhìn người khác đều mang theo vợ, người làm sao không mang vợ theo?"

Thẩm Dịch Minh bị hỏi khó, lập tức cười nói, "Mợ con không chịu theo cậu ra ngoài."

"Mợ, mợ vì sao không cùng cậu ra ngoài khảo sát nha, có nhiều thể diện nha."

Khỏe miệng Tiết Ngọc Lan hơi hơi giật giật, An Noãn mới phát hiện bà cười lộ lên có hai má lúm đồng tiền, ngũ quan xinh xắn, có thể thấy được lúc tuổi còn trẻ tuyệt đối là mỹ nhân, hiện giờ đã qua tuổi 50 lại thướt tha thủy mị như cũ. So với bạn cùng lứa tuổi, hơi thờ quý phái khắp nơi.

Nhà mẹ đẻ của mợ có bối cảnh vô cùng, ba của bà là Tiết tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, so với Thẩm lão gia từ không kém chút nào, mấy người anh của bà hiện giờ ở trong chính giới cũng có địa vị, nghe nói cậu ngồi lên vị trí hiện tại này, nhà mẹ đẻ của mợ giúp không ít. Nếu không có bọn họ, cậu cũng không có khả năng ngồi yên vị trí này.

"Cùng ông ấy ra ngoài rất mệt mỏi, đôi khi một ngày phải vội vàng đến mấy cái sân bay. Mợ tình nguyện đợi ở nhà, thoải mái một ít."

Từ khi đến đây nhà họ Thẩm, tự mình trải qua, tận mắt nhìn thấy, An Noãn càng cảm thấy địa vị cao không nhất định sẽ có hạnh phúc. Ngay cả cậu với mợ cũng vậy, cậu mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, một tuần ở nhà ăn không tới hai bữa cơm, có chồng như vậy giống như để trang trí. Không chỉ có như vậy, ngay cả lúc bọn họ ở cùng một chỗ, cũng là trạng thái khách sáo với nhau, với đôi vợ chồng bình thường hoàn toàn bất đồng.

Anh hai cũng không có tình cảm tốt với bọn họ, hẳn từ nhỏ ở nước ngoài lớn lên, không ở bên cạnh, tình cảm tự nhiên rất nhạt. Cùng tất cả con nhà giàu khác biệt, tính tình anh hai khiêm tốn nội tâm, qua tuổi 30 cũng chưa tìm được bạn gái. Hẳn rất ít về nhà họ Thẩm, ngẫu nhiên trở về, đối với mọi người cũng rất nhạt nhẽo, ngay cả ở cùng một chỗ với mợ, hẳn nói cũng không nhiều. Giống như đắm chìm ở trong thế giới của mình. Có đôi khi An Noãn cảm thấy rất tò mò về hẳn, làm cho người ta cảm giác đoán không ra.

Có thể nghiệm thấy, An Noãn càng muốn tìm người đàn ông bình thường, kiên định sống qua ngày, trong lòng anh có tôi, lòng tôi có anh, vô cùng đơn giản là tốt nhất.

--

Sân bay Luân Đôn.

Sáng sớm Hứa Vĩ Thần phải trở về xem Lâm Dịch Xuyên, nhưng mà gần đây công ty quá bận, An Noãn lại từ chức, trong khoảng thời gian ngắn hẳn không tìm được trợ thủ. Ngày hôm qua nhận được điện thoại của mẹ Lâm Dịch Xuyên, đề cho hẳn trở về một chuyến, hẳn liền biết Lâm Dịch Xuyên không có kiên cường như trong tưởng tượng. Người đàn ông mạnh mẽ trên sự nghiệp, gặp vấn đề tình cảm, cũng có lúc yếu ớt.

Tài xế của Lâm Dịch Xuyên đến sân bay đón hẳn, trực tiếp đưa hẳn đến nhà của Lâm Dịch Xuyên.

Biệt thự này, ở trong ấn tượng của hẳn, từ khi An Noãn xuất hiện, thì có rất nhiều tiếng nói tiếng cười, chứa quá nhiều kỷ niệm.

Đi vào biệt thự, mẹ Lâm đang có chút nôn nóng ở phòng khách đi tới đi lui. Ở trong lòng Hứa Vĩ Thần, người phụ nữ Trung Quốc này, từ trước đến nay đều bình tĩnh, đoan trang quý phái. Giờ phút này, bà chỉ là một người mẹ bình thường, sẽ lo lắng cho con trai của mình, sẽ vì hẳn mà đau lòng.

"Bác gái." Hứa Vĩ Thần trầm thấp gọi một tiếng.

Mẹ Lâm tìm được cọng rom cứu mạng, kích động đi lên phía trước cầm tay Hứa Vĩ Thần, "Thật xin lỗi, Ethan, bác biết cháu bị điều đến Bắc Kinh, công

việc bận rộn, không nên quấy rầy cháu, nhưng bác rất lo lắng cho Aaron, trước nó vẫn uống rượu mua say mê, về sau ới đến mức vào bệnh viện truyền dịch, ở bệnh viện mấy ngày. Hiện tại xuất viện, nó không uống rượu nữa, mỗi ngày lại không ngừng công tác tăng ca, một ngày nghỉ ngơi không được mấy giờ. Nhìn như bình thường, nhưng như thế lại càng lo lắng hơn. Cháu là bạn duy nhất của nó, bác hi vọng cháu có thể giúp bác khuyên nhủ nó."

Chân mày xinh đẹp của phu nhân nhíu lại, khóe mắt xuất hiện thêm vài nếp nhăn, Hứa Vi Thần cảm ngược lại tay bà, an ủi, "Bác gái, yên tâm đi, cháu nhận thấy Aaron không phải là người dễ dàng bị đánh bại, cháu đi lên hàn huyên với cậu ấy."

Mẹ Lâm gật đầu, lúc này mới nở ra nụ cười, nói thật nhỏ, "Nó bây giờ đang ở thư phòng, ngày hôm qua tan tầm đi vào, đến bây giờ cũng chưa ra ngoài. Bác đã gõ cửa một lần, nó bảo bác đừng quấy rầy nó."

"Cháu đi xem hán một chút."

Hứa Vi Thần lên lầu, gõ cửa thư phòng, bên trong không có đáp lại. Hần trực tiếp vặn tay nắm cửa đi vào, Lâm Dịch Xuyên đang chôn đầu xem văn kiện, đầu cũng không ngẩng, giọng nói khàn khàn nhàn nhạt nói, "Mẹ, con đang bận, xin người đi ra ngoài trước."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Chương 106.4

"Tôi không phải là mẹ cậu."

Hứa Vi Thần giống như nói giỡn một câu.

Lâm Dịch Xuyên lập tức buông bút trong tay xuống, hơi ngẩng đầu lên.

Lâm Dịch Xuyên vẫn đẹp trai gọn gàng giống như trước kia, tóc cắt ngắn, nhìn qua tinh ranh hơn. Nhưng chẳng biết tại sao, nhìn con người màu đậm sâu thẳm của anh ta kia, anh cảm thấy bi thương, giống như một người đem tất cả đau thương chôn giấu dưới đáy lòng, cố gắng ngụy trang như không có chuyện gì xảy ra cho người khác nhìn.

Lâm Dịch Xuyên hơi nhíu mày, nhàn nhạt hỏi, "Cậu có thời gian rảnh rồi để trở về sao? Bên Bắc Kinh không có việc gì để làm sao?"

"Tôi đến nhìn người nào đó sa đọa thành cái dạng gì rồi hả?" Hứa Vi Thần nói đùa, đi tới ngồi xuống đối diện với anh ta.

Lâm Dịch Xuyên kêu lên một tiếng, "Khiến cậu thất vọng rồi, tôi rất khỏe."

"Vậy sao, nhưng tôi nghe nói người nào đó uống rượu đến ới ra máu, phải đi truyền dịch."

Khóe miệng Lâm Dịch Xuyên giật giật, anh từ khi nào thì ới ra máu, thật sự là biểu đạt thái quá rồi.

"Không thể nào, đừng tùy tiện chế tạo tin đồn, nếu cậu thật sự rất rảnh rồi, tôi đây an bài cho cậu chút chuyện để làm."

Hứa Vi Thần chếp miệng, hai tay ôm cánh tay đặt ở trên bàn làm việc của anh ta, nghiêm trang nhìn anh ta.

Lâm Dịch Xuyên cười nhợt nhạt nói đùa, "Cậu như vậy rất dễ làm cho người ta hiểu lầm."

"Rừng Già, An Noãn vô lương tâm này lần này đã làm tổn thương cậu lắm như vậy?"

Hứa Vi Thần đột nhiên nghiêm túc nói một câu, Lâm Dịch Xuyên cho rằng bản thân đã sớm bách độc bất xâm, nghe đến cái tên này, tim không tự chủ co rút lại, vẫn có cảm giác đau.

"Rừng Già, tôi có thể hiểu được tâm tình của cậu, đừng nói cậu, ngay cả tôi, cũng có cảm giác đau lòng và thất vọng. Tôi đã hung hăng mắng An Noãn một trận, tôi nói cho cô ấy biết, tình cảm bạn bè giữa tôi với cô ấy cũng over rồi."

Mi tâm của Lâm Dịch Xuyên nhảy thành thình thịch, anh dùng tay đè lại, vẫn vô cùng đau đớn.

"Cậu có biết An Noãn vì sao chia tay với cậu không?"

Lâm Dịch Xuyên nhàn nhạt gật đầu. Cúi đầu nhẹ nhàng nói, "Cô ấy nói với tôi cô ấy không muốn xa người nhà của cô ấy, thật coi tôi là đồ ngốc, cô ấy không sợ tôi vứt bỏ tất cả ở Luân Đôn để chạy đến Bắc Kinh tìm cô ấy. Ngẫm lại thật không cam lòng, bỏ ra bốn năm tình cảm kết quả đổi là một cảm động của cô ấy. Sớm biết sẽ như vậy, lúc trước không nên chui đầu vào."

"Rừng Già, lúc trước cậu đột nhiên dẫn một người trở về, nói cho tôi biết cô ấy về sau là trợ lý của tôi, lúc ấy tôi nghĩ cậu điên rồi, làm sao có thể nhìn tới

người Trung Quốc khô cằn như vậy, nhìn qua giống không đầy đủ dinh dưỡng. Về sau ở chung, tôi cũng dần dần bị cô ấy cảm động, nhà đầu kia rất lương thiện, đối với Jim giống như con trai ruột. Trong công việc, cô ấy lại cần cù và thành thật, nghiêm túc chăm chỉ, mỗi lần thấy đáng về cô ấy cố gắng, tôi cũng cảm thấy rất cảm động. Mấy năm nay, chúng ta nhìn cô ấy từng chút từng chút tiến bộ, càng ngày càng kiên cường, tôi mới phát hiện cậu có con mắt nhìn người biết bao nhiêu."

Mỗi một câu nói của Hứa Vĩ Thần đều quan sát về mặt Lâm Dịch Xuyên, anh ta cúi thấp đầu, không thấy ánh mắt của anh ta, chỉ lờ mờ cảm giác được ưu thương nhân nhật quay xung quanh anh ta.

Lâm Dịch Xuyên khẽ mở môi mòng, giọng nói lạnh nhạt khàn khàn, "Cô ấy vẫn cho rằng lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt là ở thư viện Luân Đôn, cô ấy không biết trước đó tôi đã từng gặp cô ấy. Lần đó tôi đến Trung Quốc làm việc, máy bay cũng nhanh cất cánh, một người phụ nữ nghiêng ngả lao đảo chạy đến khoang chúng tôi, vừa ngồi xuống ghế đã khóc lớn, khóc thương tâm như vậy, tôi đưa khăn giấy cho cô ấy, cô ấy vừa khóc vừa nói cảm ơn. Lúc ấy tôi suy nghĩ, rốt cuộc phát sinh chuyện gì, có thể để cho một cô gái không để ý hình tượng khóc thành như vậy. Cô ấy khóc cũng thật dọa người, có bản lĩnh khóc từ Trung Quốc đến Luân Đôn, một phút đồng hồ cũng chưa ngừng. Nước mắt vẫn chảy, tôi cũng không biết một người phụ nữ có thể có nhiều nước mắt như vậy, phụ nữ làm bằng nước, lời này một chút cũng không sai."

Tay Lâm Dịch Xuyên ấn mi tâm, nhớ lại, "Về sau, ở trên phố Luân Đôn tôi lại gặp cô ấy một lần, ngày đó cha tôi nằm viện, tôi đi bệnh viện thăm ông, lúc từ bệnh viện đi ra đã hơi muộn, bầu trời lại mưa nhỏ, người phụ nữ này ở ven đường giống như ói ra mọi thứ, muốn có bao nhiêu thăm thì có bấy nhiêu thăm. Xe của tôi đi qua, có chút không đành lòng, hỏi cô có muốn đi nhờ xe không, cô ấy nói sợ dơ xe của tôi. Tôi mới phát hiện là người phụ nữ trên máy bay kia. Lo lắng cho cô ấy, tôi vẫn lái xe đi theo phía sau cô ấy, cũng không biết lại gặp được chuyện gì thương tâm, cô ấy đột nhiên ở ven đường khóc lên, một mình đứng ở dưới gốc cây, ôm chân mình, khóc giống như một đứa bé. Mưa làm ướt tóc của cô ấy, nhìn qua đặc biệt đáng thương."

Hứa Vĩ Thần cười xen mồm, "Thì ra cô ấy thích khóc như thế."

Khóe miệng của Lâm Dịch Xuyên nhếch lên một cái, người phụ nữ này chung quy thích ngụy trang vô cùng kiên cường, giống như gặp phải chuyện lớn hơn nữa cũng đã gặp qua, có thể không sợ hãi. Nhưng anh biết cô ấy có bao nhiêu yếu đuối, quả thực không chịu nổi một kích.

"Lần thứ ba tôi gặp cô ấy cũng không phải ở thư viện, là trên đường. Một đứa bé bị lạc cha mẹ, trên đường khóc như bệnh tâm thần, cô ấy chạy đến đỡ đứa bé, kết quả cha mẹ đứa bé tìm tới, kết luận An Noãn dụ dỗ con trai của bọn họ, tôi thấy cô ấy dùng tiếng Anh sụt sịt giải thích, gấp đến độ nước mắt rùng rùng. Lúc ấy tôi liền suy nghĩ, tại sao mỗi lần gặp người phụ nữ này, đều là lúc cô ấy chật vật nhất."

"Cũng bởi vì như vậy, cô ấy đã khơi dậy ý chí muốn bảo vệ của cậu?"

Lâm Dịch Xuyên lắc đầu, "Không, bắt đầu tôi cũng chỉ đồng tình với cô ấy, về sau chung sống đã lâu, từ lúc nào yêu, bản thân tôi cũng không rõ. Cô ấy giống như là viên thịt trong lòng tôi, lấy xuống cả trái tim liền không hoàn chỉnh."

Hứa Vĩ Thần hít sâu một hơi, chăm chú hỏi, "Bây giờ cậu hận cô ấy không?"

Ánh mắt Lâm Dịch Xuyên nhìn người phụ nữ trong hình, tấm hình này là An Noãn chụp ảnh chung với Sớm, khi đó Sớm tròn một tuổi, cô ôm Sớm, anh chụp được. Người phụ nữ trong tấm ảnh, ôm đứa bé, trong mắt là thỏa mãn, là hạnh phúc. Hình ảnh rất đẹp, nhớ lại đã có chút chua xót.

"Tôi không hận cô ấy, chẳng qua tim rất đau. Chưa từng giống như vậy, sợ hãi mất đi. Bắt đầu dùng rượu gây tê bản thân, nhưng phát hiện uống say sẽ càng nhớ cô, trước mắt toàn xuất hiện ảo ảnh của cô ấy, cảm thấy cô ở ngay bên cạnh tôi. Bây giờ tôi sử dụng công việc gây tê bản thân, tôi muốn nhồi công việc vào trong đầu của tôi, một phút đồng hồ cũng không thể rảnh rỗi, một khi rảnh rỗi sẽ nhớ cô, Ethan, cậu chưa từng yêu, cậu sẽ không hiểu nỗi đau khi dao găm từng dao từng dao khoét vào tim."

Hứa Vĩ Thần bị anh ta chọc đến trái tim, gặm nhấm một tiếng, "Ai nói tôi chưa từng yêu, tôi cũng từng yêu, chẳng qua người tôi yêu không thích tôi, tôi đơn phương tương tư thôi."

"Ethan, nếu tôi vì cô ấy vứt bỏ tất cả ở Luân Đôn, mọi người có cảm thấy tôi điên không?"

Hứa Vĩ Thần nhìn về mặt của anh ta thật là nghiêm túc, hần 'Vọt' đứng lên, gào thét, "Cậu thật sự là điên rồi, cậu có biết An Noãn cũng không phải bởi vì người nhà của cô ấy mới chia tay với cậu không, cô ấy là vì Mạc Trọng Huy, trong lòng cô ấy không bỏ xuống Mạc Trọng Huy được, cô ấy ở cùng với Mạc Trọng Huy có khi tốt hơn cậu biết không?"

Lâm Dịch Xuyên hít sâu một hơi, ngực không ngừng lên xuống, giọng nói lạnh nhạt có chút vô lực nói, "Tôi biết, tôi còn biết năm ấy cô ấy ở trên máy bay, chính là vì Mạc Trọng Huy mà khóc. Tôi biến thái muốn, nếu có một ngày cô ấy có thể vì tôi khóc thành như vậy, thì coi như để cho tôi lập tức đi tìm chết, tôi cũng vui, cam tâm tình nguyện."

"Điên rồi, cậu thật sự điên rồi, Rừng Già, cậu không cứu được."

"Có lẽ tôi nên thành toàn hạnh phúc cho cô ấy, nhưng tôi làm không được, tôi muốn qua đó cướp cô ấy trở về. Tôi có lòng tin có thể so với Mạc Trọng Huy, tôi có Sớm, cô ấy yêu Sớm, địa vị Sớm ở trong lòng cô ấy có thể chống lại với Mạc Trọng Huy. Cậu nói phần thắng của tôi có lớn không?"

Khóe miệng Hứa Vĩ Thần giật giật, hừ nhẹ, "Tôi không biết hai người ai có phần thắng lớn, tôi chỉ cảm thấy cậu nên đi khám bác sĩ tâm lý, thật đúng là tâm lý biến thái."

Khóe miệng Lâm Dịch Xuyên hơi hơi giật giật, tự giễu nói, "Tôi có Sớm, nhưng Mạc Trọng Huy cũng có ưu thế của hắn, mọi người nhà họ Thẩm ủng hộ Mạc Trọng Huy, cực lực phản đối tôi."

Hứa Vĩ Thần rất bất đắc dĩ, tay nắm quyền dùng lực đâm trên bàn làm việc, kêu lên, "Rùng Già, cậu có thể tỉnh táo một chút không? Một người phụ nữ mà thôi, cậu muốn dạng gì mà không có, làm gì không phải là An Noãn thì không thể."

Lâm Dịch Xuyên lắc đầu, thản nhiên nói, "Cậu không biết, gặp được cô, bất luận kẻ nào cũng phải chấp nhận, mà tôi không muốn chấp nhận."

"Vậy cậu định làm gì? Thật ra lúc ở trên đường đến đây tôi đã nghĩ muốn nói với cậu hai câu nói, câu đầu tiên, nếu cậu có thể bỏ cô ấy xuống được, thì nhanh chóng để xuống, sống và làm việc cho tốt, đừng cả ngày nửa chết nửa sống, làm cho tất cả người bên cạnh cậu đi theo cậu khó chịu. Câu thứ hai, nếu thật sự không bỏ xuống được, thì đem cô ấy cướp trở về, Lâm Dịch Xuyên mà tôi biết, những ông già Hội Đồng Quản Trị làm mọi cách gây khó khăn năm đó, cậu cũng không sợ hãi chút nào, chỉ là một An Noãn nhỏ, còn có thể làm khó cậu sao?"

Lâm Dịch Xuyên giật giật khóe miệng, bất đắc dĩ cười ra tiếng, cảm khái, "Cô ấy so với những ông già Hội Đồng Quản Trị khó trị hơn, tùy hứng, không hiểu chuyện, tôi cũng không hiểu nổi, tôi rất cuộc thích cô ấy ở điểm nào."

Khóe miệng Hứa Vĩ Thần giật giật, âm dương quái khí nói, "Hai người đều biến thái, cắt đứt. Trừ cậu ra, còn có ai có thể chịu được tính xấu của An Noãn."

"Nếu thật chỉ có một mình tôi có thể chịu được thì tốt rồi." Lâm Dịch Xuyên ý vị thâm trường nói, nhưng hết lần này đến lần khác có người cùng anh giành cùng anh cướp. Nói đến cùng anh đây là tự làm tự chịu, không có việc gì phải cô đến Bắc Kinh. Nhưng nếu không có trong con tức giận đem cô đi, cũng sẽ không có nhiều chuyện phát sinh như vậy. Cuộc sống, có lúc chính là trùng hợp như vậy.

--

Hứa Vĩ Thần từ thư phòng đi ra, thấy mẹ Lâm đang ở bên ngoài lo lắng chờ đợi, đáng thương cho tấm lòng cha mẹ, làm người mẹ cũng không nguyện thấy con của mình bị tổn thương.

"Ethan, như thế nào? Aaron có khỏe không?"

Hứa Vĩ Thần cười cười, nói, "Cậu ấy không cứu, nói muốn đến Bắc Kinh cướp An Noãn trở về."

"Đứa nhỏ này, cố chấp."

Về mặt mẹ Lâm có chút ngưng trọng, lo lắng nói, "Nếu là đuổi theo không trở lại, chẳng phải là muốn chịu tổn thương lớn hơn nữa sao?"

"Bác gái, người yên tâm đi, tin tưởng Aaron, cậu ấy lúc nào thì để cho chúng ta thất vọng qua."

"Nói là nói như vậy, nhưng..."

"Bác gái, không có nhưng gì, người còn không biết An Noãn rất yêu Sóm, cô ấy có thể bỏ được Aaron, đánh chết cũng không bỏ Sóm nha! Đến lúc đó chỉ cần đưa Sóm qua, ở trước mặt An Noãn rơi xuống mấy giọt nước mắt, An Noãn còn không đau lòng phải trở về Luân Đôn."

Mẹ Lâm mấp máy môi, mày vẫn gắt gao nhú lại, bà khẽ thở dài một cái, nặng nề nói, "Có thể làm như thế này đối với An Noãn không công bằng, cô ấy rất không dễ dàng tìm được người nhà, để cho cô ấy cùng người nhà tách ra là rất tàn nhẫn."

Mẹ Lâm, một người nhiều lương thiện, An Noãn người phụ nữ ngu xuẩn này, bày đặt như vậy bà không cần, lấn qua lấn lại nữa, có nó còn dễ chịu.

"Bác gái, chuyện này người cũng đừng quan tâm, Aaron sẽ xử lý tốt. Bác cũng không cần lo lắng cho Aaron, cậu ấy là con gián đánh không chết, mấy ông già Hội Đồng Quản Trị đều không thể làm được gì cậu ấy, An Noãn tính gì nha. Bác gái, Aaron tuổi cũng không nhỏ, chuyện tình cảm người đừng lo lắng thay cậu ấy. Cháu đi xem Sóm."

Sớm giờ phút này còn chưa tỉnh lại, tiểu tử kia một mình nằm ở trên giường nhỏ, Hứa Vĩ Thần chú ý nhìn, mới thấy trong lòng đứa bé này ôm quần áo của An Noãn.

Trong lòng hần mẫn một câu, An Noãn người phụ nữ nhẫn tâm này, cô làm thế nào không cần Sóm.

Nhìn không được dùng di động chụp một màn này, hần cũng muốn cho người phụ nữ kia nhìn xem, để cho cô ấy nhìn đứa nhỏ này không có mẹ nhiều đáng thương, xem lương tâm cô có thể vui vẻ hay không.

Hứa Vĩ Thần dùng cameras của điện thoại di động ngắm ngay, chụp hai tấm, lập tức gửi cho An Noãn.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Chương 107.1: Mẹ Ruột Của Sớm Xuất Hiện

Sáng sớm, An Noãn bị tiếng tin nhắn làm cho tỉnh dậy, mơ mơ màng màng nhìn di động ở đầu giường, thấy là tin nhắn của Hứa Vĩ Thần. Cô tùy ý mở xem, vừa nhìn thấy con buồn ngủ liền biến mất.

Trên ảnh chụp, là hình ảnh một đứa bé đáng yêu đang ngủ rất say, trong lòng ôm chặt áo của An Noãn. Khuôn mặt nhỏ nhắn thoải mái vùi vào trong chiếc áo, giống như đang nằm trong lòng An Noãn.

Một khắc kia, tim cô co rút đau đớn. Một tay cô chăm sóc cho thằng bé từ nhỏ, đứa bé mà cô yêu thương nhất, đang phương thức này để nhớ cô. Sớm vẫn biết An Noãn không phải mẹ ruột của mình, cho đến giờ Sớm vẫn luôn là đứa bé hiểu chuyện, ở trước mặt An Noãn luôn ngoan ngoãn, giống như rất sợ một khi làm sai chuyện An Noãn tức giận sẽ không cần mình nữa. Có đôi khi phạm phải sai lầm nhỏ, Sớm sẽ luôn quan sát sắc mặt cô. An Noãn thương Sớm yêu Sớm, nhưng cũng không cho Sớm được cảm giác an toàn, Sớm luôn sợ An Noãn sẽ bỏ mình mà đi.

Hiện tại, cô thật sự đã bỏ đi, nên Sớm sẽ rất khổ sở.

Nước mắt cô từ từ chảy xuống, cô hận không thể lập tức bay đến Luân Đôn, đem thân thể nhỏ của Sớm ôm vào lòng, nói với Sớm, mẹ vĩnh viễn sẽ không rời bỏ nó mà đi. Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, là Hứa Vĩ Thần gọi tới. An Noãn cố gắng lấy lại bình tĩnh nghe máy.

Một giọng trách cứ từ bên kia đầu dây vang lên: “An Noãn, cô vừa lòng chưa, cha con họ bị cô làm tổn thương thành như vậy, có phải rất có cảm giác thành tựu hay không? Có muốn tôi đem hình ảnh Rừng già suy sút sa đọa cho cô xem luôn không?”

“Hứa Vĩ Thần.....”

“Hôm nay, tôi và Rừng già nói chuyện với nhau rất nhiều, Rừng già đang dùng công việc gây tê chính mình, anh ta nói chỉ cần dừng lại, sẽ nhớ đến cô. Sao cô có thể nhẫn tâm như vậy? Mấy năm nay đều do anh ta chăm sóc cô!”

“An Noãn, cô đừng nghĩ đến cô không nói gì thì có thể cho rằng cái gì cũng chưa phát sinh, nói cho cô biết, cô và Rừng già vẫn chưa chia tay xong đâu. Cô chờ đi sẽ có một ngày, Rừng già vì cô bỏ tất cả công việc ở Luân Đôn.”

Kia đầu mạng theo tức giận ‘Phách’ cắt đứt điện thoại, An Noãn ngồi thất thần thật lâu cũng chưa hồi phục.

Ngồi ở trên giường thật lâu đến khi cảm thấy có chút lạnh, cô mới xuống giường tìm áo mặc vào. Nhìn bên ngoài, trời vẫn còn tối, chỉ ánh sáng mờ ảo của mặt trăng xuyên thấu mây tầng mây chiếu xuống mặt đất. Cô đi chân không nhẹ nhàng xuống lầu, tính pha một ly cà phê uống cho tỉnh táo.

Đến phòng khách, cô hoảng sợ, trên sofa có người, bóng anh cao ngất, nhìn qua có chút cô đơn, đầu ngón tay nắm cái cái bật lửa, theo động tác của ngón tay, lửa lúc tối lúc sáng.

“Anh họ?”

An Noãn thử gọi một tiếng. Người đàn ông hơi quay đầu, quả nhiên là Thẩm Thần Bằng.

An Noãn chậm rãi qua đi, giọng cô hơi khàn khàn hỏi: “Anh họ, sao anh ngồi ở đây?”

Đi đến trước mặt anh, lần đầu tiên An Noãn quan sát anh ở khoảng cách gần, da anh trắng nõn, ngũ quan rất đẹp giống như được điêu khắc tinh tế, hoàn toàn kế thừa được vẻ đẹp của Tiết Ngọc Lan. Nhưng khuôn mặt lại góc cạnh rõ ràng lộ ra vẻ anh tuấn lạnh lùng, đôi mắt thâm thúy, làm cho người ta không dám tới gần.

“Anh họ, cả đêm anh ngồi đây chưa ngủ?”

Thẩm Thần Bằng xoa xoa huyệt Thái Dương, giống như rất mỏi mệt, giọng nói trầm thấp có chút lười biếng: “Tối hôm qua uống rượu, mơ mơ màng màng ngủ trên sofa một đêm, hiện tại đầu có chút đau.”

Một câu của anh hóa giải sự xấu hổ, An Noãn ngồi xuống bên cạnh anh, cười nói: “Em massage cho anh, giúp anh xoa đầu, có thể giảm bớt đau nhứt.”

Thẩm Thần Bằng không kháng cự, gật gật đầu.

An Noãn đứng phía sau anh, nhẹ nhàng giúp anh xoa huyệt Thái Dương. Anh thoải mái tựa vào sofa, nhắm mắt lại, làm cho sự lạnh lùng trên người biến mất, ngược lại có vẻ ưu thương.

“Anh thường xuyên say rượu?”

“Dạ dày không tốt, không thường uống rượu, hôm qua một người bạn từ nước ngoài về, mọi người làm tiệc tẩy trần cho anh ta, chơi có chút cao hứng.”

Thế giới của bọn họ An Noãn tự nhiên không hiểu.

“Còn em, gần đây cùng Huy từ thế nào ?”

Anh thế nhưng còn chú ý đến cô. An Noãn có chút thụ sủng nhược kinh, thản nhiên nói: “Em và Mạc Trọng Huy không thể nào.”

“Tất cả đều có khả năng, rất nhiều khi không phải là không thể nào, mà không có dũng khí để làm điều đó. Cuộc sống của chúng ta vốn rất phức tạp, hầu như mọi chuyện đều mang theo ích lợi gông xiềng, người ngoài đều hâm mộ chúng ta, có ai biết được ở trong cái thế giới của chúng ta có thể gặp gỡ tình yêu đích thực, có thể ở bên nhau, nắm tay nhau đến già, là chuyện không dễ dàng có được. Có đôi khi, vì cái gọi là lợi ích, đời này có lẽ cũng không biết tình yêu là như thế nào, cứ như vậy đem hạnh phúc của chính mình chôn vùi trong cái lợi ích của gia tộc.”

An Noãn hiểu anh đang ám chỉ cái gì, có thể là hôn nhân của Nhị bá và Nhị bá mẫu luôn tương kính như tân, làm cho anh có nhiều cảm xúc.

“Anh họ, có phải anh có người yêu? Vẫn chưa kết hôn có phải đang đợi người nào đó?”

Khóe miệng Thẩm Thần Bằng gọi lên độ cong tự giễu, thản nhiên nói: “Ồ trong gia đình chúng ta, làm gì có chuyện yêu hay không yêu, hôn nhân chẳng qua là công cụ mà thôi.”

An Noãn luôn có cảm giác trong lòng anh cất giấu rất nhiều tâm sự.

“An Noãn, nếu gặp gỡ một người đàn ông, em yêu anh ta, anh ta cũng yêu em, gia đình đôi bên đều chấp nhận, thì nên nhanh chóng kết hôn, kéo dài quá dễ tránh đêm dài lắm mộng. Em sẽ không hy vọng, có một ngày, vì lợi ích của gia tộc, đem em gả cho một người đàn ông xa lạ em chưa bao giờ gặp mặt. Huy tử là người rất tốt, có rất nhiều người rất kính sợ anh ta, quan trọng nhất là, bản thân anh ta rất có năng lực, không ăn chơi trác táng, anh tin tưởng bất luận khi nào, anh ta đều có thể bằng chính năng lực của bản thân bảo vệ cho người phụ nữ của mình. Không giống chúng ta, ngày nào đó nếu Thẩm gia suy sụp, anh chỉ có hai bàn tay trắng.”

“Anh họ, anh đừng nói bừa, bây giờ còn sớm, anh về phòng ngủ tiếp đi.”

Thẩm Thần Bằng than nhẹ một hơi, thản nhiên nói: “Không được, chút nữa còn có việc.”

Nói chuyện chỉ chốc lát, An Noãn phát hiện Thẩm Thần Bằng không giống bề ngoài nhìn qua lạnh lùng, cũng không ăn chơi trác táng, anh lại có tư tưởng của chính mình.

--

Thẩm Thần Bằng chưa ăn sáng đã ra khỏi nhà, trời còn chưa sáng, mỗi một lần anh đi cũng không biết khi nào trở về, anh ở bên ngoài có nhà của mình, không phải bắt buộc đi, bình thường cũng không về nhà. Không giống Thẩm Thần Phong, không có việc gì cũng về đầu võ mồm cùng lão gia tử, tính cách này thật là trời sinh.

Khi Đậu Nhã Quyên rời giường chuẩn bị làm bữa sáng, phát hiện An Noãn đã làm xong thức ăn.

Bà kinh ngạc nhưng lại có chút vui sướng, cười hỏi: “Nha đầu, cháu thức từ lúc nào mà giờ này đã làm xong bữa sáng?”

An Noãn đơn giản giải thích: “Sáng sớm tỉnh ngủ không được, nên tìm chuyện để làm. Đại cữu mẹ mỗi ngày hầu hạ lão gia tử, vất vả cho đi.”

Đậu Nhã Quyên hoàn toàn có thể không làm cơm không hầu hạ lão gia tử, nhưng lão gia tử rất thích thức ăn do bà nấu rất hợp khẩu vị, bởi vậy thường là bà tự mình đầu bếp.

Lão nhân gia vừa nghe nói bữa sáng là An Noãn làm, mừng rỡ cười toe tóe, nhìn không được ăn nhiều hơn. An Noãn thấy ông thỏa mãn, trong lòng rất cảm xúc, một việc nhỏ cũng có thể làm cho lão nhân gia vui vẻ thành như vậy, mấy năm nay, chắc ông rất nhớ con gái mình.

“Ngoại công, nếu ông thích ăn, về sau mỗi sáng cháu làm cho ông.”

Lão gia tử nắm tay cô vỗ nhẹ, vui mừng nói: “Ngẫu nhiên làm một lần xem như kính hi, nếu mỗi ngày đều làm ngoại công sẽ đau lòng. Noãn Noãn nhà ta là công chúa, phải được mọi người chăm sóc.”

Đậu Nhã Quyên chưa chưa nói: “Lão gia tử, cha thật bất công, đau lòng cháu ngoại, cũng không đau lòng cho con dâu.”

Lão gia tử sang sang cười ra tiếng, cười nói với An Noãn: “Đại cữu mẹ của cháu đang ăn dầm chua.”

“Đâu chỉ có chị cả, chúng ta cũng đều ghen.” Nhị cữu mẹ cùng dì nhỏ cũng lên tiếng.

Trên bàn cơm tiếng cười nói rất ấm cúng của gia đình, cho tới bây giờ An Noãn cũng lần nào cảm nhận được hạnh phúc và ấm áp của gia đình đến như vậy.

Ăn xong bữa sáng bởi lão gia tử đi ra ngoài tản bộ, lão gia tử gần đây rất kiên trì thần luyện, buổi chiều rèn luyện, giống như lời ông vẫn nói, thân thể khỏe lên rất nhiều.

Nhìn đến lão gia tử khí sắc rất tốt, An Noãn cũng vui vẻ.

“Nha đầu, thật ra sức khỏe ta tốt lên không phải vì rèn luyện, mà tâm tình tốt tự động thân thể cũng tốt lên.”

An Noãn khoe miệng giờ giờ lên, cô ý hỏi: “Gần đây ông có chuyện gì vui sao?”

Lão nhân gia không phát giác ra quỷ kế của An Noãn, gắt gao nắm tay cô, vô cùng cảm khái nói: “Cháu có thể bồi ở bên cạnh ta, chính là chuyện làm ta vui vẻ nhất. Mẹ cháu đã không còn, đây là tiếc nuối lớn nhất của ta. Cũng may mẹ cháu còn để lại cháu, để những năm cuối đời của ta, còn có cháu làm bạn bên cạnh, ta đã thấy đủ rồi.”

Trên đường về Thâm trạch, An Noãn nhận được cú điện thoại xa lạ, cô do dự nghe máy.

Một giọng nữ dễ nghe vang lên: “Xin hỏi là An tiểu thư sao?”

“Là tôi, xin hỏi cô là?”

“Tôi là mẹ của Sóm”

Tâm An Noãn lộp bộp. Trước mắt lập tức hiện ra nhiều năm trước, người phụ nữ này nằm ở trên giường bệnh tê tâm liệt phế khóc la.

“An tiểu thư, tôi biết cô đang ở Bắc Kinh, tôi cũng ở Bắc Kinh, tôi muốn gặp cô, không biết cô có thể dành chút thời gian cho tôi hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 138: Chương 107.2

Cô ta hẹn An Noãn ở quán cà phê trong thương xá của Mạc thị, mỗi khi đi vào đây cảm giác giống như quán cà phê ngày xưa rất quen thuộc. Người phụ nữ đã đến trước, thấy An Noãn, cô ta đứng lên, nhiệt tình vẫy tay gọi cô.

So với bốn năm trước, người phụ nữ ở trên giường bệnh mà cô nhìn thấy sắc mặt trắng bệch, chất vật không chịu nổi hiện tại hoàn toàn khác hẳn, trước mặt An Noãn là một người phụ nữ xinh đẹp động lòng người, khí chất tao nhã. Bốn năm, cô ta giống như đã thay da đổi thịt, hoặc là cô ta vốn đã xinh đẹp như vậy. Làn da trắng nõn không tì vết, trang điểm tự nhiên, gò má hồng hồng, một đôi mắt trong suốt to đen, đôi môi mỏng manh như cánh hoa hồng, kiều diễm ướt át. Khỏe miệng hàm chứa nụ cười thần nhiên, mái tóc dài óng ả xỏa tự nhiên, váy trắng đơn giản nhưng lại lộ ra được dáng người cân đối hoàn hảo. Giống như thiên sứ lạc vào trần gian, thuần khiết làm cho người ta hít thở không thông.

Sóm rất giống mẹ, tuy rằng cô vẫn cảm thấy Sóm giống Rừng già, đến khi gặp thì ra Sóm càng giống mẹ hơn. Nhất thời cảm thấy hô hấp có chút không thông thuận, có loại cảm giác muốn bỏ đi.

Khỏe môi người phụ nữ khẽ mở, giọng nói rất dễ nghe: “An tiểu thư, cảm ơn cô đã đến gặp tôi, muốn uống gì?”

An Noãn gọi một ly Cappuccino, cầm ly caphe trên tay, nhưng cô lại không chút cảm giác được độ ấm.

“An tiểu thư, hôm nay tôi tìm cô hơi đường đột. Tôi xin tự giới thiệu một chút, tôi là mẹ ruột của Sóm tên Tô Nhiên, giống như cô tôi cũng là người Trung Quốc, cha tôi là người Giang Nam”

An Noãn nhin không được nói: “Vừa gặp tôi đã biết cô là mẹ của Sóm, thằng bé rất giống cô.”

Khỏe miệng người phụ nữ lại mở, giọng nói tràn đầy cảm khái: “Đúng vậy, thằng bé rất giống tôi, nhưng tôi lại hy vọng Sóm sẽ giống cha thằng bé hơn. Nói thật, từ khi Sóm được sinh ra đến nay, tôi chỉ gặp thằng bé được hai lần. Lần đầu tiên là một nhà ba người đi dạo phố, tôi trốn ở rất xa nhìn, tôi có thể nhìn ra cô rất thương yêu Sóm, từ trong ánh mắt của cô có thể nhìn được, tôi thật sự rất vui mừng, bởi vì Sóm sẽ có người yêu thương. Ngày đó Aaron cũng thấy tôi, sau đó anh ấy trịnh trọng cảnh cáo tôi, đừng vọng tưởng tiếp cận Sóm. Tôi chưa từng có vọng tưởng Sóm có thể tiếp nhận tôi, có thể trở lại bên cạnh tôi, tôi chỉ muốn muốn ngẫu nhiên có thể đến thăm thằng bé, biết thằng bé sống tốt là được rồi.”

Người phụ nữ bắt đầu nghẹn ngào, cúi đầu ngừng lại một chút, mới tiếp tục mở miệng: “Lần thứ hai gặp là do bà nội của Sóm an bài, bà là người rất tốt, là một người phụ nữ rất thiện lương, bà gạt Aaron lên cho tôi gặp Sóm, tuy rằng Sóm chỉ gọi tôi là dì, nhưng tôi đã cảm thấy rất thỏa mãn, lần đầu tiên được ở gần thằng bé, tình tế nhìn mặt Sóm. Ở trước mặt Sóm tôi kim lòng không được đã chảy nước mắt, thằng bé đã hỏi tôi ‘A dì, sao đi khóc?’ còn nhỏ như vậy Sóm đã rất ngoan và hiểu chuyện, An tiểu thư đều là do cô dạy dỗ tốt, tôi thật sự rất cảm ơn cô.”

“Tô tiểu thư, không biết hôm nay cô tìm tôi có chuyện gì?” An Noãn ra vẻ trấn định, như giọng nói run run hoàn toàn bán đứng cô.

“Ta chỉ muốn kể cho cô biết, năm đó, tôi và Aaron rốt cuộc đã xảy ra cái gì, tôi không hy vọng An tiểu thư bởi vì sự tồn tại của tôi, trong lòng không thoải mái.”

Cô nhấp một ngụm cà phê, giống như lấy thêm dũng khí.

“Từ nhỏ tôi sống trong một gia đình ấm áp và hạnh phúc, cha tôi là một bác sĩ, mẹ tôi là giáo sư, mặc dù không phải đại phú đại quý, nhưng cuộc sống

rất tốt. Lúc tôi mười tám tuổi, cuộc sống của tôi đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Ngày đó, cha tôi trực ca đêm về nhà, bị cô gái say rượu lái xe đụng chết. Gia đình cô gái đó rất cường đại, bọn họ muốn đền bù cho nhà tôi một số tiền, để dẹp yên mọi chuyện. Nhưng người chết là cha của tôi, là một mạng người, mẹ tôi nói cái gì cũng không chịu nhận tiền của bọn họ, từng bước tố cáo họ lên trên. Sau đó chẳng những tố cáo không được, mẹ tôi đang là một người khỏe mạnh bình thường bị bọn họ đánh thành tê liệt, bọn họ thậm chí còn động thủ với tôi. Ép buộc mẹ tôi, sau lưng bọn họ có bao nhiêu lớn mạnh, có thể gặp được trung ương này lãnh đạo kia, nếu mẹ cố ý làm lớn chuyện, bọn họ sẽ không khách khí với tôi. Vì không muốn bọn họ làm tổn thương tôi, mẹ tôi bỏ việc, bán nhà, đưa tôi đến Anh quốc.“

Nói tới đây, cô gái đã không chế không được nước nờ ra tiếng, bà vai run run, thật là đáng thương.

”Sau khi đến Anh quốc, để chữa bệnh cho mẹ tôi đã hao tốn tất cả tiền trong nhà, ngay cả học phí sinh hoạt phí của tôi đều do tôi đi làm thêm kiếm được. Nhưng lão thiên gia cố tình không buông tha chúng tôi, mẹ tôi bị suy thận, cần phải thay thận gấp, chậm trễ sẽ bỏ lỡ thời gian tốt nhất để chữa trị, có thể mạng sống cũng khó giữ được. Bà là người thân duy nhất của tôi, tôi không thể để cho bà có việc gì. Sau đó, tôi thông qua các mối quan hệ, quen biết được một người lãnh đạo cao cấp của JM, một ông già sáu mươi tuổi, ông ta đồng ý bao dưỡng tôi, cho ta một số tiền. Nhưng không biết vì sao, ông ta lại đổi ý, kêu tôi đi quyến rũ chủ tịch thiết kế sư của JM. Tôi cũng học kiến trúc, lại rất sùng bái Aaron. Ông ta an bài cho tôi một thân phận khác là vũ nữ trong một quán bar, tôi hoàn toàn không có kinh nghiệm, dùng rất nhiều biện pháp cũng không thể quyến rũ được Aaron, ngược lại bị anh ấy chán ghét. Anh ấy thật sự rất chán ghét tôi, mỗi lần nhìn thấy tôi đều nhủ mày. Sau đó, bệnh của mẹ tôi rốt cuộc không thể trì hoãn nữa, ông ta kêu tôi bỏ thuốc Aaron, dụ anh ấy lên giường. Tôi thật sự đã từng do dự, nhưng vẫn ra tay.“

Ngón tay mảnh khảnh của người phụ nữ dùng sức lau mắt, con ngươi đen phủ một tầng hơi nước. Cô vẫn kiên cường kéo kéo khóe miệng, tiếp tục nói: ”Cùng Aaron một lần kia cũng là lần đầu tiên của tôi, bất quá Aaron nhất định không tin tôi. Sau đêm đó, mẹ tôi phát hiện ra chuyện này, bà rất thống hận, bà nói với tôi nếu tôi dùng kia số tiền dờ bán kia chữa bệnh cho bà, bà tình nguyện chết đi. Tôi không muốn để mẹ tôi thương tâm, nên đưa bà về Trung Quốc, trở về quê hương của chúng tôi. Không lâu sau, tôi phát hiện tôi mang thai. Mẹ kêu tôi bỏ đứa bé nhưng tôi không nỡ. Có lẽ vì chuyện này, tôi đã làm tổn thương đến mẹ tôi, ở quê hương bình tĩnh sống được ba tháng, mẹ liền vĩnh viễn rời bỏ tôi.“

”Đứa bé trong bụng tôi mỗi ngày một lớn, tôi ôm một tia hy vọng, trở về tìm anh ấy, có lẽ khi nghe tôi giải thích mọi chuyện anh ấy sẽ tha thứ cho tôi, có lẽ nể tình đứa bé, anh ấy sẽ chấp nhận. Nhưng thì ra tôi chỉ đang nằm mơ. Mọi chuyện sau đó, An tiểu thư đều đã biết.“

An Noãn cúi đầu, hai tay gút gao cầm chặt cái ly, lòng dần dần trầm xuống.

”An tiểu thư, cô chưa có con, có lẽ không thể hiểu được lòng của một người mẹ, cô biết không, sau khi sinh ra còn chưa kịp gặp mặt con mình một lần, đã bị chia rẽ, loại đau đớn này so với dùng dao đâm vào tim còn hơn vạn lần. Đã khóc, cầu quá, quỳ trước mặt anh ấy, nhưng anh ấy hoàn toàn không mềm lòng, cho tôi một số tiền rồi bỏ đi. Sau đó, một khoảng thời gian rất dài tôi rất hận anh ấy, hận không thể cùng anh ấy đồng quy vu tận. Nhưng đã qua nhiều năm, tôi dần dần bình tĩnh lại, đổi vị trí tự hỏi, cuộc sống của anh ấy vốn rất tốt, tìm một người yêu, kết hôn sinh con, có cuộc sống hạnh phúc, nhưng lại mặc danh kỳ diệu bị hãm hại, sinh ra một đứa con. Là tôi sai trước, anh ấy đối với tôi như vậy, tôi nhận. Sớm đã ba tuổi hai trăm mười ba ngày, cô có thể hiểu được mỗi ngày tôi đều nhớ thằng bé đến như thế nào không?“

An Noãn cố gắng lấy lại cảm xúc, bình tĩnh hỏi: ”Tô tiểu thư, những chuyện này Aaron đều biết?“

”Có lẽ anh ấy không biết, tôi không có cơ hội giải thích với anh ấy, anh ấy cũng không muốn gặp tôi.“

An Noãn hít sâu một hơi: ”Tô tiểu thư hy vọng thông qua tôi, để Aaron biết mọi chuyện sao?“

Cho dù cô tình nguyện làm người tốt, cũng không biết bây giờ Lâm Dịch Xuyên còn có nguyện ý nghe cô nói hay không.

Tô Nhiên nhướn nhướn lông mày xinh đẹp, mỉm cười nói: ”An tiểu thư, tôi không có ý này, chỉ là gặp cô, không kìm lòng được nên kể hết. Hôm nay tới tìm cô, hy vọng cô có thể trở lại bên cạnh cha con bọn họ, bọn họ đều rất yêu cô, không thể không có cô, tôi hy vọng cô có thể giúp tôi chăm sóc tốt cho họ. Tôi không muốn thấy Aaron bị tổn thương, tôi lại càng không muốn Sớm khổ sở. Từ nhỏ thằng bé đã không có mẹ, hiện tại nếu là ngay cả cô cũng không cần Sớm, tôi sợ tâm lý của thằng bé sẽ có bóng ma. An tiểu thư, coi như tôi cầu xin cô được không?“

An Noãn hơi hơi dừng lại, có chút kinh ngạc.

”An tiểu thư, chỉ cần cô trở lại bên cạnh họ, tôi cam đoan đời này cũng không xuất hiện ở trước mặt các người, không quấy rầy cuộc sống hạnh phúc của hai người. Cầu xin cô, cha con họ thật sự không thể không có cô.“

An Noãn hít sâu một hơi, trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời. Thì ra trên thế giới này có người còn bi thảm hơn cô, thì ra cô cũng đã rất hạnh phúc.

”Tô tiểu thư, thực xin lỗi, tôi không thể đáp ứng cô, bởi vì tôi và Aaron đã không thể nào. Nếu tôi là cô, tôi nhất định sẽ tìm mọi biện pháp đi tìm Aaron, giải thích với anh ấy, xin anh ấy tha thứ, trở lại bên cạnh Sớm. Sớm cần sự yêu thương của người mẹ, đứa nhỏ này rất luôn thiếu cảm giác an toàn, mà loại cảm giác an toàn này chỉ có cô mới có thể cho.“

An Noãn nói xong, chỉ thấy Tô Nhiên thân nhiên cười cười, khóe miệng tràn đầy tự giễu.

”An tiểu thư, Aaron rất chán ghét ta, thậm chí không muốn gặp tôi. So với tôi cô hiểu anh ấy hơn, cô hẳn là biết anh ấy tuyệt không chấp nhận một người đã từng có âm mưu hãm hại anh ấy. Cho tới bây giờ, tôi cũng không dám hy vọng xa vời, tôi chỉ hy vọng anh ấy tìm được một cô gái thiện lương, cô gái kia có thể đối xử tốt với Sớm. An tiểu thư, cô rất thiện lương, cô lại đối xử rất tốt với Sớm, tôi hy vọng hai người có thể ở bên nhau, kêu tôi làm gì tôi đều nguyện ý.“

An Noãn thấp giọng ngắt lời cô: ” Tô tiểu thư, xem ra cô thật sự không đủ hiểu biết về anh ấy. Bề ngoài Aaron nhìn qua lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng kỳ thật nội tâm anh ấy rất thiện lương ôn nhu, nếu anh ấy biết năm đó cô đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, anh ấy nhất định sẽ tha thứ cho cô. Vì Sóm, cô không nên buông tay. Tô tiểu thư, cảm ơn cô hôm nay mời tôi uống cà phê, nhưng tôi không giúp được cô, bất quá cô có thể thử đi tìm Hứa Vĩ Thần, anh ấy ở trước mặt Aaron nói chuyện là rất phân lượng, làm anh ấy cảm động, cũng coi như cô thành công được một nửa.“

--

Từ quán cà phê đi ra, trời đang có mưa nhỏ. An Noãn đi một mình giữa phố phường đông đúc, đột nhiên gió lớn hơn mưa cũng nặng hạt hơn, bước chân của mọi người cũng nhanh hơn tìm chỗ trú, An Noãn ngược lại đi rất thong thả, bước chân nặng nề.

Thì ra cô ấy không phải là một vũ nữ, thì ra cô ấy là cô gái rất tốt, cô ấy so cô với sạch sẽ hơn, so với cô thuần khiết hơn. Cũng chỉ có người phụ nữ tốt đẹp như vậy mới có thể xứng đôi với Rừng già. Cô muốn làm chút chuyện cho cô ấy, nhưng lại phát hiện cái gì cũng làm không được.

Vừa đi vừa nghĩ, cô bỗng nhiên quay đầu chạy ngược lại, một lần nữa đến quán cà phê. Người phụ nữ kia vẫn còn ở đó, giờ phút này cô ấy đang gục đầu trên bàn, không kiêng nể gì khóc lớn, cô ấy khóc như một đứa bé.

Ngực bị xúc động mạnh, cô bước qua.

”Tô tiểu thư.“

Người phụ nữ có chút kích động ngừng đầu, tay chân luống cuống lau nước mắt.

”Có lẽ tôi có thể giúp cô, Hứa Vĩ Thần đang ở Luân Đôn, chờ anh ấy về Bắc Kinh, tôi giúp cô gặp anh ấy, đem tất cả mọi chuyện kể cho Hứa Vĩ Thần, anh ấy có thể giúp cô nói vài lời trước mặt Aaron.“

Tô Nhiên cảm kích cười cười, âm thanh phiêu miểu đau lòng nói: ” Không cần An tiểu thư, không ai có thể trước mặt anh ấy nói giúp cho tôi được, anh ấy rất chán ghét tôi, vĩnh viễn cũng không chấp nhận tôi.“

”Vĩ Sóm, cô thử một lần đi.“

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Chương 107.3

Lúc này, từ quán cà phê đi ra, trời mưa lớn. Lão gia tử gọi điện thoại cho cô, hỏi cô đang ở đâu, còn hỏi muốn người tới đón không. Cô cự tuyệt, chỉ muốn một mình yên lặng. Cô phát hiện, bản thân mình thật hạnh phúc, cô còn có người nhà, ngoại công nhĩ cứu yêu thương cô. So với Tô Nhiên, quả thực cô được thượng đế ưu ái nhiều hơn.

Từ thương xá đi đến nhà ga, cả người An Noãn ướt đầm, tóc cũng ướt đầm, trên người chỉ có chiếc váy mỏng dính sát cơ thể, lạnh lẽo, chật vật. Xe Mạc Trọng Huy đột nhiên dừng lại trước mặt cô, Bắc Kinh rộng như thế, bọn họ lại có duyên gặp nhau. Anh mở cửa xuống xe, cánh tay dài dùng sức ôm lấy vai cô nhét vào trong xe.

An Noãn không gãy dựa, váy ngắn, lộ ra nội y màu đen bên trong, vừa rời ở nhà ga, anh thấy mấy kẻ sống lang thang giống như hổ đói nhìn chằm chằm cô.

”Trương trợ lý, đến khách sạn gần nhất.“

Mạc Trọng Huy nặng nề phân phó, cầm khăn choàng qua vai An Noãn, rồi dùng một cái khăn khác lau tóc cho cô. An Noãn khó được ngoan ngoan, không có chút phản kháng. Đến khách sạn, Mạc Trọng Huy ôm cô xuống, dưới cái nhìn của mọi người mang cô vào thang máy. Những khách sạn của Mạc thị đều giữ lại một phòng riêng cho Mạc Trọng Huy.

Anh đưa An Noãn vào phòng, ôn nhu nói: ”Đi vào tắm rửa, toàn thân em đều ướt đầm, thời tiết này rất dễ bị cảm lạnh, anh kêu người đưa quần áo đến cho em“

An Noãn cũng không nói câu nào, vào phòng tắm, cởi hết quần áo đứng dưới vòi sen ấm áp. Khi cô chật vật, bên cạnh còn có người giúp cô. Nhưng lúc người phụ nữ kia chật vật, bên cạnh lại không có một người nào. An Noãn bỗng nhiên nghĩ, nếu mấy năm nay cô không xuất hiện trong cuộc sống của Lâm Dịch Xuyên, anh cùng Tô Nhiên có thể đến với nhau hay không. Đáp án không thể biết được.

Đang lúc cô trầm tư suy nghĩ, cửa phòng tắm đột nhiên bị đẩy ra, cô đã quên khóa lại. Cứ nghĩ là phục vụ đưa quần áo đến, lại không nghĩ rằng Mạc Trọng Huy đem vào.

An Noãn ‘A --’ hét lên một tiếng, dùng khăn che bội phận trọng yếu trên người. Nhìn động tác của cô, Mạc Trọng Huy cười lắc lắc đầu, luôn đáng yêu

nghĩ làm vậy anh sẽ không thấy gì.

Anh không muốn bức cô, nếu thật muốn bức cô, một lần một lần, cô có thể thoát được sao.

”Quần áo cho em anh đặt ở đây.“

Anh thần nhiên nói, ánh mắt vô tình liếc cô liếc một cái, quanh thân cô là hơi nước nóng mờ ảo, làm cho làn da tuyết trắng của cô thêm nổi bật, hoảng sợ nhìn anh, trong mắt tràn đầy phòng bị.

”Mạc Trọng Huy, đi ra ngoài!“ Cô gầm nhẹ một tiếng.

Anh cố gắng ngăn chặn dục hỏa đang từ từ thiêu đốt, khe thở dài, xoay người ra khỏi phòng tắm. Mới vừa đi ra phòng tắm, nghe được phía sau ‘Cùm cụp’ tiếng khóa cửa.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, trực tiếp ra khỏi phòng ngủ, gọi điện thoại kêu người đưa thức ăn lên.

--

An Noãn tắm rửa thay quần áo xong, từ phòng ngủ đi ra, Mạc Trọng Huy đã ngồi trên bàn ăn gọi cô: ”Đến ăn chút gì đi.“

Thật là có chút đói bụng, An Noãn cũng không khách khí, đi qua ngồi xuống ăn cơm. Món ăn đặc khẩu vị của Giang thành, trong thời gian ngắn, người đàn ông này không biết đã là làm như thế nào được.

”Mạc Trọng Huy, anh tuyệt đối là một nhân tài.“

Cái miệng của anh giác ngoéo một cái, thần nhiên nói: ”Sống ở Giang thành nhiều năm, anh cũng đã quen với khẩu vị đó, mời rất nhiều đầu bếp của Giang thành đến Bắc Kinh, an bài ở mỗi khách sạn, khi muốn ăn thức ăn của Giang thành, lúc nào cũng có thể.“

”Kê có tiền thật là xa xỉ, nuôi nhiều đầu bếp, chỉ vì ngẫu nhiên muốn ăn thức ăn của Giang thành. Mạc Trọng Huy, anh thật lãng phí.“

Mạc Trọng Huy cười cười nói: ”Cái này gọi là hưởng thụ.“

Anh gấp rất nhiều đồ ăn vào chén cô, tất cả đều là thức ăn mà trước kia An Noãn thích nhất. Khẩu vị của bọn họ cũng giống nhau, món An Noãn thích ăn Mạc Trọng Huy cũng thích, tuy mắc bệnh sạch sẽ nhưng Mạc Trọng Huy lại thích ăn đồ ăn thừa của An Noãn, thói quen này Mạc Trọng Huy chưa từng thay đổi.

”Hôm nay phát sinh chuyện gì, lại dầm mưa một mình ở bên ngoài?“

”Không có gì, cùng một người bạn uống cà phê, lúc đi trời không mưa, khi về trời lại mưa lớn như vậy.“

”Bạn?“ Mạc Trọng Huy nhún mày, giọng điệu hoài nghi.

An Noãn hừ hừ: ”Như thế nào, tôi không thể có bạn sao?“

Mạc Trọng Huy xoa đầu cô, có chút bất đắc dĩ nói: ”Em ngu ngốc như vậy, sợ em lại bị bạn bè lừa, nên lo lắng.“

An Noãn nhìn không được cãi lại: ”Mạc Trọng Huy, anh là gì của tôi, ai cần anh lo lắng? Trong những người mà tôi biết, anh là người xấu nhất!“

Mạc Trọng Huy không nói gì, chỉ nhún mày nhìn cô có thể nhìn ra anh đang tức giận. Đồ ăn rất hợp khẩu vị của An Noãn, cô ăn rất nhiều, ăn đến bụng không còn chỗ chứa, cô mới buông đũa.

”Nếu em thích lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho anh, anh mang đến cho em.“

An Noãn liếc mắt nhìn anh, đột nhiên hất xì hai cái.

Mạc Trọng Huy lập tức khần trương, nhăn mặt, thấp giọng trách mắng: ”Chắc là cảm lạnh rồi? Đã lớn như vậy, cũng không biết chăm sóc bản thân, trời mưa sao không ở trong thương xá chờ, tùy tiện gọi điện thoại kêu người đến đón, hoặc là gọi xe cũng được.“

An Noãn lại hất xì, không phục hừ nói: ”Anh quản tôi!“

Anh không muốn tranh cãi cùng cô, vỗ nhẹ lưng cô, ôn nhu nói: ”Lên giường nằm nghỉ một lát, anh đi nấu cho em ly trà gừng.“

An Noãn lắc lắc đầu, đứng lên: ”Đưa tôi về nhà đi, trở về kêu đi nấu cho tôi.“

Cô đang muốn đi ra ngoài, Mạc Trọng Huy lại đột nhiên ôm chặt lấy eo cô, đem thân mình nho nhỏ của cô toàn bộ nhét vào trong lòng, cầm cọ cọ lên tóc cô, giọng trầm thấp ám ảnh vang lên bên tai cô: ”Đêm nay đừng về, ở lại đi.“

Lúc anh nói chuyện hơi thở ấm áp thổi vào tai cô, làm cô run rẩy, nhưng lý trí vẫn còn, kêu rên: ”Mạc Trọng Huy, anh xem tôi cái gì?“

Bờ môi của anh dán trên tai cô, âm thanh khêu gọi nói: "Là người phụ nữ mà anh yêu nhất, chúng ta đã như vậy, đừng trốn tránh nữa được không? Quên tất cả những chuyện xảy ra trước kia, chúng ta kết hôn, vui vẻ bên nhau, sinh con, được không?"

"Mạc Trọng Huy, buông tay!"

Hơi thở An Noãn dồn dập, bờ môi ấm áp của anh lại đặt trên cổ cô.

"Mạc Trọng Huy, tôi kêu anh buông tay, đừng ép tôi động thủ với anh."

"An Noãn, anh thật sự nhện đủ, anh là một người đàn ông bình thường, anh cũng có nhu cầu, anh sắp nhện không nổi nữa, em đừng tra tấn anh nữa được không? Năm đó mặc kệ anh đã làm gì, mấy năm nay anh trả giá lớn như vậy còn chưa đủ sao? Chúng ta cũng không còn nhỏ, đã không còn nhiều thời gian để phung phí. Anh biết em thích con nít, chúng ta sinh một đứa được không?"

Nói đến đứa nhỏ, Mạc Trọng Huy đã chạm đến nhược điểm của cô, nhiều năm trước kia, hình ảnh máu và nước mắt của ngày hôm đó đã ăn sâu vào ký ức của cô.

Dùng sức mở tay anh ra, hung hăng đẩy ra.

"Mạc Trọng Huy, đừng nói với tôi về đứa nhỏ, hai đứa con của anh đều chết trong tay anh, cả đời này anh cũng không xứng làm cha."

Đôi mắt đen như mực của Mạc Trọng Huy híp lại, tản ra hơi thở nguy hiểm

"Đưa tôi về nhà? Nếu không tôi tự mình đi?"

Mạc Trọng Huy thở dài thật sâu, anh phát hiện khi đối mặt với cô, anh quả thực hoàn toàn không thể làm được gì.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Chương 107.4

Hai người ra khỏi khách sạn, Trương trợ lý đi lấy xe, trùng hợp gặp Thẩm Thần Phong ở đại sảnh của khách sạn, trong lòng người đàn ông này đang ôm một cô gái xinh đẹp. An Noãn hy vọng Thẩm Thần Phong say rượu, không thấy được bọn họ. Nhưng Thẩm Thần Phong vẫn còn tỉnh, Mạc Trọng Huy lại rất chói mắt, đi đến đâu chỉ cần một cái liếc mắt cũng có thể nhận ra.

Thẩm Thần Phong buông cô gái ra, huyết sắc đi đến trước mặt An Noãn, ngón tay ngả ngón nâng cằm An Noãn, trêu chọc: "Chắc chắn, không phải là em gái của anh sao? Các đến thuê phòng?"

Thẩm Thần Phong nói xong ôm lấy cổ An Noãn: "Nhà đầu, ở nhà em luôn mồm nói với mọi người em và Huy tử không thể nào, lúc này hai người lại ân ái ái, trốn tránh mọi người, tới khách sạn thuê phòng."

Thẩm Thần Phong lại chuyển hướng Mạc Trọng Huy, duỗi tay: "Như vậy đi, một trăm vạn, phí bịt miệng, chịu hay không?"

Mạc Trọng Huy vỗ vai anh, lạnh lùng nói: "Cậu say rồi."

Tuy rằng Thẩm Thần Phong là anh họ của An Noãn, nhưng nhìn anh ta đang ôm vai An Noãn, sờ mặt của cô, trong lòng anh vẫn cảm thấy chua chua.

Bên kia, cô gái xinh đẹp bị bỏ quên đã lâu, bắt đầu không vui, lắc lắc mông đi tới, cánh tay mảnh khảnh ôm cổ Thẩm Thần Phong, hờn dỗi: "Thẩm thiếu, tán gẫu xong chưa, người ta chờ anh lâu rồi."

An Noãn xì cười ra tiếng, nụ cười này hoàn toàn chọc giận cô gái trẻ. Cô gái trợn mắt trừng An Noãn, An Noãn chưa bao giờ gặp qua người có thể trừng mắt lớn như vậy.

"Cô là ai mà dám cười tôi?"

Ý có Thẩm Thần Phong là chỗ dựa, cô gái vươn tay định tát An Noãn, đến giữa không trung, bị Mạc Trọng Huy ngăn lại, chỉ nghe 'Lộp bộp' một tiếng, cánh tay mảnh khảnh vang lên tiếng xương cốt bị gãy, lập tức cô gái không để ý hình tượng gào khóc thét chói tai.

Mạc Trọng Huy liếc Thẩm Thần Phong một cái, lạnh lùng hừ nói: "Ánh mắt cậu chọn phụ nữ thật không dám tin."

Thẩm Thần Phong hướng về phía bọn họ gầm nhẹ một tiếng: "Đương nhiên chỉ có cậu là tình mắt nhất, chọn trúng Noãn Noãn của nhà tôi."

Nhìn bọn họ rời đi, cảm thấy bọn họ rất xứng đôi. Bên này cô gái khóc la giống như heo bị chọc tiết: "Thẩm thiếu, anh phải làm chủ cho em."

Thẩm Thần Phong thét lớn một tiếng, ánh mắt như đao: "Lão tử không hề gãy tay cô là may rồi, cô nên thấp hương bái Phật."

--

Mạc Trọng Huy đưa cô về Thẩm Trạch, giọng lão gia tử oán giận lập tức vang lên: "Trẻ như vậy mới về, ngay cả cái điện thoại cũng không gọi về, gọi điện thoại đi động cho cháu lại tắt máy, thật đúng là gấp chết người."

"Ngoại công, thực xin lỗi." Mở miệng nói chuyện, An Noãn chỉ cảm thấy cổ họng có chút đau: "Ngoại công, cháu đi lên nghỉ ngơi trước, có chút không thoải mái."

Lão gia tử nguyên bản còn muốn trách cứ, lúc này cũng chỉ còn lại lo lắng. Khản trương hỏi: "Làm sao không thoải mái, có muốn gọi bác sĩ đến hay không, sắc mặt hình như không tốt."

"Ngoại công, cô ấy mắc mưa, bị nhiễm lạnh, để cô ấy về phòng nghỉ ngơi đi, cháu kêu người đưa thuốc Đông y tới, cháu sẽ nấu cho cô ấy uống."

"Tốt, mau đi nấu. Ngoại công xem, có phát sốt hay không."

Thấy lão gia tử khản trương, An Noãn ngược lại ngượng ngùng. Chỉ là cổ có chút đau, hai người này lại khoa trương như vậy.

Thẩm Thần Phong cũng đã về tới, ho khan hai tiếng kêu: "Gia gia, nói cho ông biết một bí mật, Huy tử vừa mới mang theo Noãn Noãn ở bên ngoài thuê khách sạn."

'Oanh --' một tiếng, An Noãn chỉ cảm thấy đỉnh đầu như có tiếng sét ngang qua.

Lão gia tử cũng giật mình, sắc mặt xanh mét.

"Ngoại công, không phải, chúng cháu không có, Thẩm Phong anh nói bừa."

"Huy tử, tôi có nói bừa không? Vừa rồi, chúng ta ở khách sạn gặp nhau, gia gia, ông nói đi đã trẻ như vậy hai người bọn họ cùng nhau từ khách sạn đi ra, không phải đi thuê phòng thì làm gì?"

An Noãn nhìn Mạc Trọng Huy cầu cứu, Mạc Trọng Huy lại cố ý không thấy, cũng không giải thích, cúi đầu nói: "Ngoại công, cháu đi nấu thuốc."

An Noãn bị tức hồng rồi, cũng may lão gia tử không chất vấn cô, ngược lại hỏi Thẩm Thần Phong: "Còn cháu trẻ như vậy đến khách sạn để làm gì?"

Thẩm Thần Phong xấu hổ sờ sờ chóp mũi, cúi đầu nói: "Cháu cũng phụ nữ đi thuê phòng, vừa vặn gặp bọn họ."

"Cháu thật không đâu ra đâu, ngày ngày ở bên ngoài chơi đùa phụ nữ, đừng chơi đến nổi một thân mang bệnh đem về."

Thẩm Thần Phong xi cười ra tiếng, cà lơ phớt lờ nói: "Ngoại công, ở phương diện nào đó cháu rất chú ý vệ sinh."

Lão gia tử bị anh chọc tức giận đến hộc máu.

An Noãn không đành lòng nhìn thấy giết chóc, có chút môi mệ nói: "Ngoại công, cháu thật sự không thoải mái, lên lầu trước."

Cô mệt mỏi đi lên lầu, Thẩm Thần Phong đuổi theo, theo thói quen choàng tay qua cổ cô, ái muội nói: "Huy tử có phải rất lợi hại, làm cho em mệt thành như vậy."

"Thẩm Thần Phong!" An Noãn dùng hết toàn lực lớn rống lên.

Ngay cả ở phòng bếp Mạc Trọng Huy cũng nghe tiếng chạy lên, Mạc Trọng Huy cùng Thẩm Thần Phong cao bằng nhau, nhưng khi đứng trước mặt Thẩm Thần Phong uy nghiêm hơn rất nhiều.

Anh cau mày, lạnh lùng mở miệng: "Đừng trêu chọc cô ấy nữa."

Thẩm Thần Phong lập tức lấy lòng nói: "Tôi làm sao dám khi dễ phụ nữ của cậu, tôi chỉ hỏi cô ấy có phải cậu rất lợi hại, làm cô ấy mệt thành như vậy, kết quả cô ấy nổi giận với tôi. Kỳ thật cũng không phải chỉ mình tôi tò mò, là các anh em khác cũng đều như vậy, bên cạnh cậu không có một người phụ nữ nào, mọi người đều hoài nghi cậu có phải đồng tính hay không. Sau này, nếu có thể nên đưa em gái của tôi ra ngoài, tránh cho người ta hiểu lầm cậu."

Mạc Trọng Huy nhú mày thật chặt, An Noãn hung hăng một cước đá vào chân Thẩm Thần Phong, chạy lên lầu.

Thẩm Thần Phong vỗ vỗ vai Mạc Trọng Huy, nghiêm trang nói: "Mọi người đang hoài nghi cậu với trợ lý của cậu có gian tình."

Mạc Trọng Huy lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, cảnh cáo: "Da mặt cô ấy rất mỏng, về sau đừng trêu chọc cô ấy loại chuyện này, cũng đừng khi dễ cô ấy"

nữa."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: 108. Mũ Nhà Họ Thẩm

An Noãn trở về phòng, trực tiếp nằm trên giường, hôm nay mẹ đẻ Sóm nói với cô tất cả mọi thứ, cô chấn động rất lớn, một cô gái tốt như vậy, kết cục của cô ấy không nên thế thảm như thế.

Mạc Trọng Huy bung bát thuốc đi vào phòng của cô, An Noãn rất xa đã ngửi thấy vị thuốc đông y gay mũi, cô nhắm mắt lại giả vờ ngủ say.

Mạc Trọng Huy là người tinh, cô có phải thật sự ngủ hay không, anh còn có thể nhìn không ra sao, lông mi cô nhẹ phe phẩy, đưa ngón cũng có thể nhìn ra cô đang giả bộ ngủ.

Đến đầu giường ngồi xuống, Mạc Trọng Huy cũng không có lập tức vạch trần cô. Cúi người xuống hôn lên cái trán của cô, một giây sau An Noãn mở to hai mắt nhìn, ngồi thẳng dậy, tức giận nặng, "Mạc Trọng Huy, anh là biến thái sao?"

"Uống thuốc." Anh không nói nhảm, trực tiếp cầm bát đưa tới trước mặt cô.

An Noãn vậy mà lại vô cùng phối hợp nhận lấy bát, một hơi đã uống xong bát thuốc.

Động tác sáng khoái như vậy, làm cho Mạc Trọng Huy sợ ngây người.

"Trước đây thân thể Sóm không được tốt, thường xuyên cảm mạo ho khan, mỗi lần ép bé uống thuốc giống như đi đánh giặc, đứa bé kia sợ đáng nhất. Về sau có một lần bản thân tôi ngã bệnh, Lâm Dịch Xuyên ép tôi uống thuốc, tôi không chịu uống, hắn liền mắng tôi với Sóm ngày thơ giống nhau. Về sau tôi nghĩ cảm thấy rất có đạo lý, lúc tôi ép Sóm uống thuốc bé không chịu uống, tôi rất lo lắng cho nó, hận không thể thay bé uống. Giống nhau, lúc Lâm Dịch Xuyên ép tôi uống thuốc tôi không muốn uống, hắn cũng sẽ rất lo lắng tôi. Cho nên về sau tôi hiểu, vì không muốn để cho người bên cạnh lo lắng, đáng một chút tính cái gì?"

Con người Mạc Trọng Huy vốn lạnh lạnh nhất thời trở nên có chút thâm thúy, ánh mắt nhìn cô, lại giống như đang nhìn phương xa.

"Mạc Trọng Huy, cảm ơn anh giúp tôi nấu thuốc, thật ra tôi không nặng như thế, uống chút thuốc tây là được, về sau việc nhỏ này không cần làm phiền anh."

Ý thức của Mạc Trọng Huy thu hồi, trầm thấp nói, "Nằm xuống nghỉ ngơi đi."

An Noãn đưa lưng về phía anh nằm xuống, anh cẩn thận giúp cô đắp chăn.

An Noãn một mực chờ anh rời khỏi, nhưng Mạc Trọng Huy vẫn ngồi ở đầu giường của cô, yên tĩnh ngồi.

An Noãn ngủ hết sức mơ mơ màng màng, cảm thấy có đôi tay lạnh như băng không ngừng chạm đến cái trán của cô.

Cô sẽ không biết người này ngồi ở đầu giường cô cả một đêm, lo lắng ban đêm cô sẽ phát sốt, anh không ngừng sờ đầu cô, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của cô, thỉnh thoảng dựa vào trên giường ngủ một lúc.

Một đêm ngủ ngon, ngày hôm sau An Noãn mở mắt ra, cảm giác đầu cũng không đau, yết hầu cũng không còn thấy nóng rát như tối hôm qua, tinh thần không tệ, cả người nhìn qua thoải mái.

Cô thay bộ đồ thoải mái mặc ở nhà, chân đi dép lê xuống lầu.

Đến phòng ăn thấy Mạc Trọng Huy cùng lão gia tử đang ngồi, dường như đang nói chuyện gì.

An Noãn theo bản năng nhứm mày, đi qua cùng lão gia tử chào hỏi. Mạc Trọng Huy thấy cô, đứng dậy đi vào phòng bếp.

"Nha đầu, đến bên cạnh ông ngoại, để cho ông nhìn sắc mặt không tệ, thân thể khá hơn chút nào không?"

An Noãn ở bên cạnh lão gia tử ngồi xuống, miệng tức giận hỏi, "Anh ta như thế nào ở trong này?"

"Đứa nhỏ thái độ này là sao!" Lão gia tử nói lại, "Tối hôm qua Huy từ một mực ở bên cạnh chăm sóc cháu, sáng sớm còn nấu thuốc cho cháu, đi chỗ nào đi tìm được người quan tâm cháu như vậy. Nha đầu, làm người phải hiểu được quý trọng, tích phúc."

Lúc này Mạc Trọng Huy đã bung thuốc tới, đặt ở trước mặt An Noãn, giọng nói trong trẻo trầm thấp nói, "Uống thuốc này vào đi, coi như không ngã

bệnh, uống thuốc này vào cũng tốt cho thân thể."

"Cảm ơn."

Hai chữ đơn giản giống như vô hình kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Mày kiếm của Mạc Trọng Huy hơi nhủ lại, con người thâm thúy càng tỉnh mạch, sâu không thấy đáy.

- -

An Noãn tìm thời gian gọi điện thoại cho Hứa Vĩ Thần, thật ra cô cũng không xác định Hứa Vĩ Thần có thể nhận điện thoại của cô không.

Điện thoại vang đã lâu, hẳn quả nhiên không nhận.

Lại quá thời gian thật dài, Hứa Vĩ Thần mới cầm điện thoại nhận nghe máy.

Không giống như từng thân thiết, giọng của hắn đặc biệt trong veo mà lạnh lùng, "Có việc gì?"

"Anh còn ở Luân Đôn không? Khi nào thì trở lại Bắc Kinh, tôi tìm anh có chút việc."

"Tôi đang ở Bắc Kinh, ngày hôm qua đã quay trở lại, tìm tôi chuyện gì?"

Giọng nói của hắn vô cùng hững hờ, An Noãn mấp máy môi, nhẹ nhàng nói, "Chúng ta vẫn nên gặp mặt nói đi, anh chừng nào thì rảnh, tôi mời anh uống cà phê."

"Bây giờ thì có, nếu không thì bây giờ đi." Đầu bên kia đề nghị.

An Noãn liếc mắt nhìn đồng hồ trên vách tường, đã là giờ cơm trưa, đã nói sẽ ăn cơm cùng với ông ngoại.

"Thế nào, bây giờ cô cao quý nên bận rộn, không thời gian mời tôi ăn một bữa cơm đúng không?" Hứa Vĩ Thần ở bên kia âm dương quái khí nói.

An Noãn bĩu môi, nhanh chóng nói, "Tôi có thời gian. Địa điểm anh định, bây giờ tôi đến đây."

Cúp điện thoại, An Noãn chạy đi dụ dỗ lão gia tử, kéo cánh tay ông làm nũng, "Ông ngoại, cháu có chuyện phải ra ngoài, ông muốn muốn ăn cái gì, cháu trở về mua cho ông."

Lão gia tử trừng mắt, không vui nói, "Cái đứa nhỏ này, nói cùng ăn cơm trưa với ông, lại nói không giữ lời."

"Ông ngoại, mỗi ngày cháu đều ở cùng với ông, ngẫu nhiên cũng cần phải ra ngoài giao tiếp nha. Cháu thật sự có việc, cơm nước xong sẽ trở về."

"Mẹ." Giọng Sớm vui vẻ gọi, đã chạy tới ôm lấy đùi An Noãn. "Mẹ, rất nhớ mẹ."

Giọng mềm mại lại ngọt, làm rung động lòng cô. Cô nghe thấy âm thanh mọi người chung quanh yêu thích và ngưỡng mộ.

Đúng vậy, đứa bé đáng yêu như vậy, ai mà không muốn.

An Noãn ngồi xổm người xuống, cánh tay dài gặt gao ôm lấy bé vào trong ngực.

Tay nhỏ của bé cũng khấn trương ôm chặt cổ của cô, ôm rất chặt, giống như sợ An Noãn sẽ rời đi.

"Mẹ, con rất nhớ mẹ, mẹ có nhớ con không?"

Giọng An Noãn không tự giác nghẹn ngào nói, "Nhớ, rất nhớ, mẹ rất nhớ Sớm."

Hứa Vĩ Thần đứng ở bên cạnh đem một màn này đặt vào trong đáy mắt, hắn thậm chí thấy nước mắt trong mắt An Noãn, nha đầu kia sao phải khổ như thế chứ.

An Noãn ôm Sớm ngồi xuống, đầu đứa bé kia vẫn chôn ở trong ngực cô, dính quá chặt chẽ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Chương 108.2

An Noãn có chút đau lòng vuốt tóc của bé, "Ngoan, mẹ sẽ không rời đi, Sớm ăn cái gì có được không? Ăn xong, mẹ đưa con đi khu vui chơi."

"Được." Đầu đứa bé kia lúc này mới từ trong lòng An Noãn chui ra, ăn ngấu ăn nghiêng đồ ăn ở trên bàn.

An Noãn hoàn toàn không tâm tư ăn cái gì, không ngừng gấp thức ăn cho Sớm.

"Hứa Vĩ Thần, tại sao anh mang Sớm đến Trung Quốc vậy?"

"Chính xác mà nói không phải tôi dẫn bé tới, Rừng Già cũng đến đây."

An Noãn vốn còn có thể ra về bình tĩnh, giờ phút này trở nên bối rối.

"Đừng hiểu lầm, Rừng Già qua đây không phải vì cô, là đến thị sát chỉ đạo công việc ở Trung Quốc, tổng bộ đến đây không ít người."

An Noãn có chút nghi ngờ nhìn hần một cái, công việc thị sát phải dùng đến đại Boss như anh ấy tự mình qua đây, công ty JM ở rất nhiều quốc gia đều có chi nhánh, chẳng lẽ mỗi quốc gia anh ấy cũng đi một chuyến.

"A, đúng rồi An Noãn, có chuyện quên nói với cô, tôi đã chuyển thư từ chức của cô đến tổng bộ, tổng bộ chưa cho duyệt, cho nên cô vẫn là nhân viên của JM, bây giờ tính nghỉ phép cho cô, chờ cô điều chỉnh tốt trạng thái, tiếp tục về công ty làm việc."

"Mặc kệ có phê chuẩn hay không, tôi sẽ không về công ty đi làm nữa."

An Noãn đã quyết định, Hứa Vĩ Thần hiểu cô, hần biết cô gái kia rất ngang ngược, bình thường không ai có thể lay động quyết tâm của cô. Thật ra cô có còn làm việc ở JM hay không cũng không sao cả, cái hần muốn là cô cùng Lâm Dịch Xuyên có thể hòa thuận. Nói thật, chuyến đi này của bọn họ, đối với phụ nữ mà nói cường độ công việc quá lớn, rất nhiều khi công việc của An Noãn phải thường xuyên tăng ca đến khuya, hần cùng Lâm Dịch Xuyên đều vô cùng đau lòng.

"Noãn, cô nói có việc muốn cùng tôi gặp mặt, chuyện gì vậy?"

An Noãn liếc mắt nhìn đứa bé đang ăn, khẽ lắc đầu, trầm thấp nói, "Không có gì, chỉ hỏi một chút về tin thư từ chức của tôi có được duyệt không."

Hứa Vĩ Thần nhíu đôi lông mày thanh tú, không nói gì.

An Noãn nghiêm túc hẹn hần như vậy, Lâm Dịch Xuyên biết nhất định có chuyện quan trọng, hần không muốn mang Sớm quá đây, nhưng tiểu gia hỏa này vừa nghe nói hần muốn đi gặp An Noãn, ôm đùi của hần cũng không chịu buông tay. Rơi vào đường cùng, hần liền dẫn bé quá đây.

--

Cơm nước xong Hứa Vĩ Thần nói phải về công ty chuẩn bị tài liệu, An Noãn một mình mang theo Sớm đi khu vui chơi.

Bàn tay to nắm bàn tay nhỏ, trong miệng Sớm tức giận nói, "Mẹ, Rừng Già rất xấu, ba gạt con nói mẹ không cần con nữa, Sớm rất khổ sở."

Đứa trẻ rất thông minh, nó cố ý nói như vậy, giống như thăm dò An Noãn.

Tay An Noãn vuốt tóc của bé, an ủi, "Mẹ không phải không cần Sớm, bất kỳ lúc nào, Sớm đều là bảo bối của mẹ."

"Ngộ nhớ có một ngày, mẹ lại có cục cưng của mình, mẹ vẫn yêu Sớm chứ?"

An Noãn cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới vấn đề này, cục cưng của mình, cô nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Mẹ cho dù có cục cưng của mình, vẫn sẽ yêu Sớm"

Đứa bé kia lúc này mới hài lòng nở nụ cười.

Đến khu vui chơi, An Noãn luôn suy nghĩ, có nên gọi điện thoại cho Tô Nhiên. Do dự thật lâu, cuối cùng cô không có dũng khí gọi cho cô ấy.

An Noãn đưa Sớm chơi tất cả các trò chơi trong khu vui chơi một lần, đứa bé kia chơi đến đầu đầy mồ hôi, lại vẫn không biết mệt.

Nhắc tới cũng khéo, hoặc giả là trời cao đã định trước, bỗng nhiên Tô Nhiên gọi điện thoại cho An Noãn, hẹn uống cà phê với An Noãn, An Noãn áp ứng không biết nói gì.

"An tiểu thư, cô không tiện nghe điện thoại sao?"

"Không có, tôi..."

An Noãn chưa tìm được lời từ chối, Sớm lại đột nhiên hỏi to một tiếng, "Mẹ, con muốn ăn cái kia."

An Noãn nhìn theo Sóm chỉ vào kẹo bông, chân mày cau lại.

Quả nhiên đầu bên kia nghe được âm thanh, vô cùng kích động hỏi, "An tiểu thư, Sóm có phải ở bên cạnh cô không?"

"Đúng, Tô tiểu thư nếu cô bây giờ rảnh rồi, chúng ta cùng uống chút trà chiều đi."

"Có rảnh có rảnh có rảnh." Đầu bên kia liên tục nói, nghe được ở đầu bên kia rất hưng phấn.

Cúp điện thoại, An Noãn mua cho Sóm mua kẹo bông, đứa nhỏ này cho tới bây giờ chưa từng ăn, lần đầu tiên nhìn thấy rất mới mẻ. Kết quả ăn dính đầy trên mặt, trên tay, quần áo, tất cả đều là dính dính.

An Noãn dùng khăn ướt giúp bé lau sạch sẽ, thân nhiên nói, "Sóm, lập tức mẹ đưa con đi gặp một cô, nhưng con phải đáp ứng mẹ, về khách sạn không được nói cho Rừng Già biết."

Con người trong suốt cửa đứa bé kia xoay tròn, khó hiểu nói, "Vì sao không thể nói cho Rừng Già? Nếu Rừng Già hỏi con, con phải nói dối sao?"

An Noãn mỉm cười, ôn nhu nói, "Nếu Rừng Già không hỏi, con đừng nói."

"Như vậy có thể, nhưng nếu Rừng Già hỏi, Sóm sẽ không nói dối."

--

Đến quán trà, Tô Nhiên đã chờ ở vị trí.

An Noãn dắt Sóm đi vào, cô nhìn thấy Tô Nhiên vô cùng kích động đứng lên, chân không cẩn thận đụng vào chân bàn, cô ấy cũng không để ý, con người linh động dừng ở Sóm, ở trong hốc mắt trong suốt có chút nước mắt.

"Mẹ, cô này con đã gặp, bà nội mang con đi gặp."

Sóm kéo tay An Noãn, dừng bước lại.

Bé để cho An Noãn ngồi xổm người xuống, môi thân thân bí bí đến cạnh tai cô, nhỏ giọng nói, "Mẹ, dì này rất kỳ quái, lần trước bà nội đưa con với dì cùng ăn cơm, dì ấy khóc rất lợi hại, không biết có chuyện gì thương tâm."

An Noãn ôm Sóm đi đến trên chỗ ngồi ngồi xuống.

Tô Nhiên vẫn đứng, hai mắt si ngốc nhìn Sóm.

"Tô tiểu thư, mời cô ngồi." An Noãn rất sợ vẻ mặt cô như thể sẽ dọa Sóm sợ mất, nhưng cô có thể hiểu tâm tình giờ phút này của Tô Nhiên. Dù sao hạnh phúc như vậy tới không dễ, cô ấy nhất định rất nhớ đứa con của mình.

Sóm rất lễ phép chào hỏi Tô Nhiên, "Cháu chào cô."

"Sóm, chào cháu."

Tay Tô Nhiên cầm tay nhỏ bé của Sóm, gất gao soán ở trong tay.

Sóm muốn rút về, nhưng sức lực không lớn bằng Tô Nhiên, mắt to vô tội nhìn An Noãn, như là cầu cứu cô.

An Noãn thấp giọng nhắc nhở, "Cô Tô, cô như vậy sẽ dọa đến đứa bé."

Tô Nhiên vội vàng buông lỏng tay, nhanh chóng nói, "Thực xin lỗi Sóm."

"Sóm con thích ăn gì uống gì, cô mời con."

Sóm xem thực đơn có đáng có vẻ, An Noãn cung chiều vuốt tóc của bé, cười nói, "Gọi giúp bé một phần bánh ngọt vị trà xanh cùng một ly nước chanh đi."

"Sóm thích ăn bánh ngọt vị trà sao?"

Tô Nhiên nhú mày hỏi, cô ghét nhất là vị trà xanh.

Sóm cười nói, "Thật ra là mẹ cháu thích ăn, mỗi lần Rừng Già mua cho mẹ bánh ngọt vị trà xanh, cháu cùng mẹ ăn không cho đến khi nào no thì thôi còn Rừng Già sẽ ăn hết phần còn lại, cho nên cả nhà cháu đều bị mẹ làm cho thích ăn bánh ngọt vị trà xanh."

Mặt Tô Nhiên trắng nõn hơi trầm xuống, trong con người đen nhánh có chút bi thương.

Bọn họ ăn bánh ngọt được một nửa, Lâm Dịch Xuyên gọi điện thoại đến, An Noãn ra dấu tay với Tô Nhiên đừng có lên tiếng, ấn xuống nút nghe.

"Ở đâu?" Đầu bên kia đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Chương 108.3

An Noãn báo ra tên cửa hàng.

"Anh lập tức đến đón Sớm."

Sau đối thoại đơn giản, Lâm Dịch Xuyên trực tiếp cúp điện thoại.

An Noãn có chút xin lỗi nhìn về phía Tô Nhiên, "Cô Tô, anh ấy lập tức đến đón Sớm, cô vẫn nên về trước tránh một chút đi."

Tô Nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Sớm, hoàn toàn không nở.

"Cô An, hôm nay cảm ơn cô, rất cảm tạ cô, cô là người lương thiện nhất mà tôi đã thấy."

Sau khi Tô Nhiên lưu luyến không rời rời đi, An Noãn lại nhận được điện thoại của lão gia tử. Lão gia tử hỏi cô có cần đến đón không, An Noãn muốn tránh cho xấu hổ cùng ăn cơm với Lâm Dịch Xuyên, để cho lái xe qua đây.

Lâm Dịch Xuyên rất nhanh đã đến, bọn họ ngồi đối diện nhau.

An Noãn chỉ cảm thấy bóng dáng cao lớn của anh che phủ xuống, không khí quanh người nháy mắt mỏng manh rất nhiều, cô có chút khó thở.

Một thời gian không gặp, tóc ngắn của anh, càng có vẻ anh tuấn bức người, chỉ là khóe miệng không có ý cười, cả người nhìn qua lạnh nhạt rất nhiều, thậm chí An Noãn cảm thấy được có chút xa lạ.

Hai người nhìn nhau rất lâu, cuối cùng Lâm Dịch Xuyên khẽ mở khóe môi, phá vỡ trầm mặc.

"Hôm nay cảm ơn em đưa sớm đi chơi một ngày, buổi tối anh mời em ăn cơm."

Trên mặt của anh không chút thay đổi, giọng nói không có bất kỳ nhiệt độ nào.

An Noãn hít sâu một hơi, cố gắng để cho mình bình tĩnh, thần nhiên nói, "Không được, buổi tối em còn có việc."

Con người sâu thẳm của Lâm Dịch Xuyên hép lại, trên đầu nhất thời trở xuống mấy đường hắc tuyết.

Sớm buông trong tay nước chanh ra, mắt to mắt hứng nhìn về phía An Noãn, "Mẹ, mẹ không cùng ăn cơm với chúng con, không cùng đến khách sạn với chúng con sao? Chúng con đều đã ở Bắc Kinh, vì sao không ở cùng một chỗ?"

An Noãn ấp a ấp úng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết trả lời như thế nào.

Khóe mắt thoáng nhìn về phía cửa, Mạc Trọng Huy đi đến, dáng người cao lớn luôn luôn hấp dẫn người khác ánh mắt như thế.

An Noãn cảm thấy thế giới này quá rối loạn, tất cả phiền lòng sự giống như cùng nhau đến.

Mạc Trọng Huy liếc mắt một cái tìm được cô, chân mày nhíu lại, thẳng tắp đi về phía cô.

An Noãn có cảm giác muốn chạy trốn, nhưng Mạc Trọng Huy lại vươn tay ra về phía Lâm Dịch Xuyên, khách khí chào hỏi, "Lâm tổng, xin chào."

Lâm Dịch Xuyên cứ như vậy lười biếng dựa trên ghế sofa, hơi hép mắt nhíu mày nhìn Mạc Trọng Huy, tay không nắm lấy tay anh, cũng không chào hỏi.

An Noãn có chút nhìn không nổi, đứng lên, tay mảnh khảnh trắng nõn bỏ vào trên bàn tay to của Mạc Trọng Huy, xoa tan xấu hổ của anh.

Mạc Trọng Huy quay sang dịu dàng mỉm cười nhìn cô một cái, bàn tay nắm thật chặt tay nhỏ bé của cô ở lòng bàn tay.

Đường hắc tuyết trên đầu Lâm Dịch Xuyên càng hiện lên nhiều hơn, con người thâm thúy tản ra hơi thở bức người. Bọn họ không có nhìn thấy tay anh ta để ở trên ghế sofa, giờ phút này nắm thật chặt thành quyền.

An Noãn cúi người, giọng nói êm ái dỗ đứa bé, "Sớm, ngày mai mẹ đến khách sạn tìm con, đưa con đi chơi được không?"

Sớm chu cái miệng nhỏ đầu ngoảnh sang một bên, không quan tâm đến An Noãn, giống như tức giận.

An Noãn bĩu môi, đứng thẳng lưng, nhân nhạ nói với Lâm Dịch Xuyên, "Chúng em đi trước, ngày mai em rảnh sẽ đưa Sớm đi chơi nữa."

Mạc Trọng Huy cũng rất lễ phép nói một tiếng 'Hẹn gặp lại, Lâm tổng', cánh tay dài có lực lập tức ôm An Noãn rồi đi.

--

Vừa ra khỏi nhà hàng, An Noãn liền đẩy tay anh ra, lạnh lùng hỏi, "Anh làm thế nào qua đây hả?"

"Anh đứng lúc ở nhà em, lúc ông ngoại em gọi điện thoại cho em, anh ở ngay bên cạnh ông, sau đó thì đến đón em."

Anh trả lời đúng lý hợp tình.

An Noãn nhin không được trêu chọc nói, "Anh trở thành tài xế nhà tôi rồi hả?"

"Anh càng muốn trở thành tài xế dành riêng cho em."

An Noãn 'Xuy' một tiếng, lười phản ứng lại anh.

Ngồi trên xe Mạc Trọng Huy, An Noãn nhin không được oán giận, "Mạc Trọng Huy, tại sao anh cứ chạy đến nhà ông tôi, tôi cũng đã nói với anh nhiều lần đừng đến nữa, da mặt anh sao mà dày như vậy."

Mạc Trọng Huy nói sang chuyện khác, "Cậu hai em tối hôm nay trở về. Thần bằng đến sân bay đón cậu rồi."

Thành công bị dời đi tầm mắt của An Noãn, nhớ tới bóng lưng cô đơn của Thẩm Thần Bằng tối hôm đó, cô nhin không được hỏi thăm, "Anh cùng anh họ quan hệ rất tốt sao? Chuyện của anh ấy anh biết bao nhiêu?"

"Không phải rất quen, quan hệ cũng bình thường, ngược lại chuyện của cậu ấy có nghe nói chút. Người bên cạnh cậu ấy ở học viện điện ảnh tìm cho cậu ấy mấy sinh viên đại học, để cho hần tùy tiện chơi đùa, kết quả cậu ấy từ trong số họ chọn một người có tiếng cũng có miếng nói đến tình yêu, nghe nói yêu cũng sâu đậm. Chơi đùa một chút cũng có thể, nếu thật nghiêm túc, người trong nhà em chắc chắn sẽ nờn nóng, về sau tạo áp lực chia rẽ bọn họ. Chia tay cũng đã được vài năm, mấy năm nay Thẩm Thần Bằng không tìm bạn gái cố định nữa, ngẫu nhiên mang phụ nữ xuất hiện chẳng qua là gặp dịp thì chơi thôi."

An Noãn hít sâu một hơi, cô không hiểu, tại sao bọn họ trong vòng lẩn quẩn đề ý môn đăng hộ đối như vậy, hai người cùng yêu nhau ở cùng một chỗ không đủ sao. Cậu hai cùng mợ hai là đám hỏi gia tộc, bọn họ đã từng phúc sao? Tại sao còn mang đau khổ thêm giống như vậy ở trên người con trai của mình.

An Noãn bỗng nhiên có chút yêu thích Thẩm Thần Bằng, đối với tình cảm, anh ấy nhất định cũng là người nghiêm túc. Cũng không biết cô gái kia bây giờ ở đâu, bọn họ còn liên hệ không?

Chuyện tình yêu cũ, luôn luôn làm cho người ta cảm thấy tiếc nuối.

An Noãn nhin không được nghĩ đến Mạc Bình Sơn đã từng làm mọi thứ với cô, lúc ấy không biết thân phận của cô, ông nhục nhã cô như vậy, thậm chí là động thủ. An Noãn suy nghĩ, Thẩm Diệc Minh có thể dùng phương thức giống như vậy đối đãi với cô gái kia hay không.

Mạc Trọng Huy nhận ra tâm tình của cô, nhin không được xoa nhẹ tóc của cô, an ủi, "Đừng suy nghĩ nhiều, em ở vòng tròn này lâu, những chuyện tương tự sẽ gặp rất nhiều, so với chuyện này càng thương cảm hơn."

"Mạc Trọng Huy, năm đó anh với Tư Nghiên cũng giống như vậy bị trong trạng thái chia rẽ sao?"

Về mặt Mạc Trọng Huy hơi ngưng đọng, lập tức nhân nhạ nói, "Gần giống như vậy."

--

Đến nhà họ Thẩm, Thẩm Diệc Minh đã về đến nhà. Giờ phút này ông đang đứng ở trong sân chờ An Noãn.

Một màn có bao nhiêu ám áp, nhưng trong lòng An Noãn vẫn có một vương nức.

Cái vòng tròn này, mỗi người đều có rất nhiều mặt, đối với từng người mà hiện ra một mặt riêng. An Noãn suy nghĩ, Thẩm Diệc Minh nhin như đối với người nào cũng hòa ái dễ gần như vậy, nhưng đối mặt với cô gái kia, nhất định ông không có một chút cười nào.

An Noãn xuống xe, từng bước một đi đến trước mặt ông. Cánh tay dài của ông theo quán tính ôm cô vào trong lòng, nắm bờ vai cô đi vào trong nhà.

An Noãn không biết vì sao, ba người cậu, chỉ quan hệ tốt nhất với cậu hai, cậu hai cũng hiểu rõ cô nhất, cưng chiều cô không thua kém ông ngoại.

"Cậu trở về mang quà cho con đây."

Thẩm Diệc Minh nói xong đưa cho An Noãn một hộp quà được đóng gói rất đẹp.

An Noãn vội vã mở ra, trong hộp lẳng lẳng nằm một sợi giây chuyền trân châu khéo léo tinh xảo, từng viên trân châu mượt mà trắng tinh, nhìn qua vô cùng đẹp đẽ. Thẩm Diệc Minh tặng quà, nhất định giá trị không rẻ.

An Noãn cầm giây chuyền trong tay ngắm nghía, trong lúc vô tình cô nhìn thấy trong mắt Tiết Ngọc Lan chột lóe lên cô đơn.

Nhất thời trong lòng nổi lên, cô cười nói, "Cậu, con cảm thấy giây chuyền trân châu nhất định phải là người có khí chất cao quý đeo, mới có thể hiện ra tao nhã cùng giá trị của nó, con còn quá trẻ, đeo không ra loại khí chất này, con cảm thấy mẹ thích hợp hơn, mẹ đeo khẳng định rất mê người."

Thẩm Diệc Minh hơi sững sờ, lập tức cười nói, "Vậy giây chuyền này tặng cho mẹ con, lần sau cậu sẽ chọn tặng quà khác thích hợp với con."

An Noãn nhét giây chuyền vào lòng bàn tay của Thẩm Diệc Minh, "Đây là quà của cậu, tự cậu tặng cho mẹ, con không phải mượn hoa hiến Phật."

Thẩm Diệc Minh nói lại, "Ai tặng mà chẳng được."

Mặc dù nói như vậy, ông vẫn cầm giây chuyền đi đến trước mặt Tiết Ngọc Lan.

An Noãn vẫn còn ồn ào, "Cậu, cậu nhất định phải tự mình đeo cho mẹ mới có thành ý."

Thẩm Diệc Minh tự tay đeo giây chuyền cho Tiết Ngọc Lan, An Noãn thấy trong mắt Tiết Ngọc Lan không chút nào che dấu thỏa mãn cùng hạnh phúc, bà cảm kích nhìn An Noãn một cái, khóe miệng hơi hơi giương lên.

Lão gia tử nhìn cũng cảm thấy vui mừng, nhìn không được tán dương, "Bé Noãn của nhà chúng ta càng ngày càng hiểu chuyện, nói chuyện làm cho trong lòng người ta ấm áp. Làm sao bây giờ, ông ngoại càng ngày càng không muốn gả con ra ngoài."

An Noãn kéo tay ông cụ làm nũng, "Thì con sẽ không lấy chồng, luôn ở nhà với người."

"Vậy chẳng phải Huy tử sẽ hận ông chết sao?"

Ông cụ thốt ra, nói xong thấy cháu gái kia lập tức thay đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Láy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Chương 108.4

Ông cụ chán nản hô, "Ăn cơm"

--

Ông cụ kêu 'Ăn cơm' xong nhưng thật ra phải đợi nửa giờ, bác cả cùng cậu nhỏ đang ở trên đường trở về.

Thẩm Diệc Minh nói đêm nay có chuyện quan trọng muốn thương lượng, gọi bọn họ trở về.

Trên bàn cơm, chỉ có Mạc Trọng Huy là người ngoài.

"Cậu, người có chuyện gì muốn tuyên bố sao? Giống như rất nghiêm trọng, tò mò chết con rồi."

Tay Thẩm Diệc Minh khoát lên trên vai cô, cưng chiều nói, "Chuyện này với con có quan hệ, cậu dự định để cho con chính thức nhận tổ quy tông, đổi thành họ Thẩm nhà chúng ta."

"Không được!" An Noãn phản ứng rất lớn, 'Vọt' đứng lên, gầm nhẹ, "Con họ An, vĩnh viễn cũng họ An, cha con là An Hồng Minh, con muốn mang dòng họ của ông."

Lão gia tử nắm tay cô trấn an, "Ngoan, ngồi xuống trước nghe cậu hai con nói hết lời đã, cái con bé này, quá xúc động."

An Noãn bị ấn xuống ngồi ở trên ghế, giọng nói Thẩm Diệc Minh hùng hậu tiếp tục nói, "An Noãn, cậu làm như vậy cũng là vì tốt cho con, mang họ Thẩm nhà chúng ta, đi đến đâu cũng không ai dám khi dễ con, về sau con sẽ chính thức là người nhà của họ Thẩm, này xem như cho con danh phận."

"Con không cần, con chỉ muốn họ An, con không muốn họ Thẩm."

Thẩm Diệc Minh có chút không vui, nói thật nhỏ, "Họ Thẩm, con vẫn là con gái của An Hồng Minh, điểm này sẽ không thay đổi. Sửa cho con họ Thẩm, cho con danh phận, này cũng là bảo vệ con. Bất kỳ ở đâu, còn là con cái nhà họ Thẩm, còn có người nào dám khi dễ con."

An Noãn vẫn lắc đầu, "Không, con không cần họ Thẩm, con họ An, con vĩnh viễn cũng không sửa họ."

"Làm sao con quát cường như thế!" Thẩm Diệc Minh phát hỏa, "Mỗi lần đều làm trái ý của cậu, có phải bình thường cậu quá cưng chiều con phải không, con một chút cũng không sợ cậu."

An Noãn bị quát đến mặt đỏ lên.

Tiết Ngọc Lan vội vàng khuyên nhủ, "Đây là làm sao thế, lớn tiếng với trẻ con như vậy làm gì, anh sẽ dọa đến NoãnNoãn, NoãnNoãn không muốn họ Thẩm có sao đâu, để người bên ngoài biết con bé là con cái nhà họ Thẩm, ai dám khi dễ con bé? Một cái họ mà thôi, cần gì phải để ý như vậy."

Chân mày Thẩm Diệc Minh hơi nhíu lại, giọng nói trầm thấp nhàn nhạt nói, "Ngay cả bà cũng bắt đầu phản kháng tôi."

Tay Tiết Ngọc Lan kéo cánh tay ông, dịu dàng nói, "Em không có phản kháng anh, chỉ là bàn luận về chuyện này, An Noãn lấy họ với ba nó, đây là không thể nghi ngờ. Chúng ta đều biết anh thương yêu An Noãn, nhưng nếu con bé không đồng ý, vẫn không nên ép con bé."

Thẩm Diệc Minh bỏ tay bà ra, cái gì cũng không nói, lập tức rời khỏi bàn ăn, lên lầu.

An Noãn không biết ông tại sao tức giận lớn như vậy, đây là không phải lần đầu tiên cô làm trái ý của ông.

Lão gia tử khẽ thở dài, vỗ vỗ đầu An Noãn, thân nhiên nói, "Bé Noãn, cơm nước xong đi xin lỗi cậu hai con đi, cậu hai con cũng là quá thương con, chuyển cho con sửa họ, nó với ông ngoại đã thương lượng rất lâu, ông ngoại rất đồng ý, dù sao chỉ có mang họ Thẩm, người khác mới sẽ sợ hãi thân phận của con, không dám khi dễ đến trên đầu con. Chúng ta đều đã bảo vệ con, nhưng đôi khi luôn luôn có chút bảo vệ không chu đáo, xảy ra chuyện gì để cho con chịu ít ủy khuất, tất cả mọi người sẽ đau lòng. Bé Noãn, tên ông với cậu hai đều đã bàn bạc xong, Thẩm An Noãn, như thế nào? Có Thẩm, có An, con vẫn là con gái của cha con."

"Không."

An Noãn ngán gọn một chữ, đầu cúi xuống ăn cái gì đó.

Lão gia tử lại thở dài, không nói thêm cái gì nữa, gấp chút đồ ăn vào trong bát cô.

--

Cơm nước xong An Noãn cũng không đi giải thích với Thẩm Diệc Minh, cô cảm thấy mình cũng không làm sai, mà là cậu hơi quá đáng, hoàn toàn không suy nghĩ đến cảm nhận của cô.

Để cho cô thành họ Thẩm, cha ở dưới xuôi vàng mà biết có thể nhắm mắt sao?

Trực tiếp trở về phòng, An Noãn ngồi ở trên giường khó chịu.

Mạc Trọng Huy ở sau lưng cô đi vào phòng của cô.

Cô trút tất cả tức giận rơi ở trên người anh, "Mạc Trọng Huy, nam nữ thụ thụ bất thân, anh có thể hay không đừng tiến vào phòng của tôi?"

Mạc Trọng Huy không chấp nhặt với cô, ngồi xuống ở bên cạnh cô, dịu dàng an ủi, "Trong nhà em mọi người rất thương em."

"Anh cảm thấy đây là thương tôi sao? Bức tôi làm chuyện tôi không muốn, việc này là yêu thương sao? Cha tôi đã không có ở đây, bây giờ còn để cho tôi sửa họ, tôi làm sao có thể làm như vậy, Mạc Trọng Huy, đổi lại là anh, anh sẽ sửa họ sao?"

Mạc Trọng Huy nghĩ nghĩ, nói, "Thái độ của cá nhân anh đối dòng họ cũng không sao cả, anh cảm thấy tên chỉ là tên gọi mà thôi, bắt luận mang họ ai, em là con gái của ai thì là con gái của người đó, điểm ấy là không thể thay đổi. Cậu hai của em làm như vậy chỉ là muốn dùng phương thức của ông bảo vệ em, cũng là tấm lòng của ông."

"Mạc Trọng Huy, anh có phải cũng hi vọng tôi sửa họ hay không?"

"Anh tôn trọng suy nghĩ của em. Em muốn thay đổi thì thay đổi, không muốn thay đổi thì không thay đổi, anh luôn luôn đứng về phía em."

Sau đó, vì muốn làm cô cười, Mạc Trọng Huy nói đùa, "Nếu không như vậy đi, em theo họ Mạc của anh đi, mang họ nhà chồng, Mạc An Noãn, tên này cũng hay."

An Noãn quơ lấy gối ôm ở trên giường đánh đập tàn nhẫn với Mạc Trọng Huy một trận.

Mạc Trọng Huy thuận thế bỏ nhào cô ngã xuống giường, thời gian ở một khắc này ngừng lại, An Noãn chỉ thấy trái tim mình đập bùm bùm lên xuống lợi

hại.

Thân thể Mạc Trọng Huy nặng nề đè nặng cô, An Noãn hít thở có chút khó khăn.

"Mạc Trọng Huy, cắt ngay."

Con người sâu thẳm của anh nhìn cô, trong mắt tràn đầy tình yêu. Anh cúi người nhẹ nhàng hôn khoe môi của cô, An Noãn chột giật mình, trong khoảng thời gian ngắn mà lại quên đây anh ra.

An Noãn im lặng không thể nghĩ ngờ kích lệ lớn nhất cho anh, nụ hôn của anh trở nên dồn dập, mút môi hồng của cô, đi tới cằm, trên cổ của cô.

An Noãn khôi phục ý thức, giống như điên rồ vùng vẫy, dùng lực đẩy anh ra.

Thấy cô phản kháng như vậy, Mạc Trọng Huy buông lỏng cô ra, ngồi ngay ngắn.

"Mạc Trọng Huy, anh cảm thấy, cắt cho tôi!"

Mạc Trọng Huy rất nghe lời rời khỏi.

Nhưng mà thời gian An Noãn chỉ tắm rửa một cái, từ phòng tắm đi ra, thấy Mạc Trọng Huy đã ngồi ở trên giường cô, trong tay bưng bát cháo, cháo vẫn còn bốc hơi nóng lên.

"Mạc Trọng Huy, làm sao anh thành âm hôn bất tán vậy?"

"Buổi tối em chưa ăn gì, anh vừa mới xuống bếp nấu cháo cho em, mau tới đây ăn đi."

"Tôi không đói bụng, hơn nữa không có khẩu vị, anh mang đi đi."

Về mặt An Noãn mệt mỏi.

Mạc Trọng Huy vẫn ngồi, thìa vẫn khuấy cháo trong bát, trầm thấp nói, "Nếu em không ăn, anh cứ ngồi ở trong này, ngồi cả một đêm."

An Noãn điên rồi, cầm khăn lau tóc trong tay, ở trên vai anh dùng lực quất hai cái.

Mạc Trọng Huy vẫn câu nói kia, "Uống cháo vào đi. Đói bụng đi ngủ, ban đêm sẽ khó chịu."

An Noãn rất tức giận, ngược lại nghe lời. Đoạt bát trong tay anh, từng miếng một ăn hết.

Mạc Trọng Huy hài lòng nhếch khoe miệng, cầm khăn mặt cẩn thận giúp cô lau tóc.

"Lâm Dịch Xuyên tại sao đến Bắc Kinh?"

Thằng nhãi này có lẽ kìm nén đến bây giờ, rốt cục hỏi lên.

An Noãn hừ hừ, tức giận nói, "Tôi làm sao mà biết."

"Đứa bé kia thật đáng yêu, nhưng nếu con của hai chúng ta sinh ra, nhất định càng đáng yêu hơn."

"Mạc Trọng Huy, anh thật đúng là mơ mộng hão huyền, con của hai chúng ta sinh ra, kiếp sau cũng không thể nào."

Mạc Trọng Huy cười cười, "Kiếp sau có thể không anh không quan tâm được nhiều như vậy, đời này ít nhất cũng phải sinh hai đứa."

An Noãn cấp cho anh một cước, nặng nề đá vào trên bắp đùi anh.

"Vừa rồi anh nấu cháo cho em, mẹ hai em cũng đem bát cho cậu hai em, nhưng cậu hai em cầm bát đập bể rồi."

An Noãn nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Cậu hai thật sự quá đáng, mẹ hai tốt như vậy, ông phải dịu dàng với bà chứ."

"Có lẽ chỉ có em đi đưa cho ông, ông mới hết giận."

An Noãn không phục hừ nói, "Tôi mới không đưa cho ông, hôm nay ông hơi quá đáng, cho đói bụng mới đúng."

Mặc dù An Noãn nói như vậy, trong lòng vẫn lo lắng.

- -

Uống xong cháo, An Noãn chạy tới phòng Tiết Ngọc Lan, so sánh với cậu hai, An Noãn càng đau lòng cho mẹ hai hơn.

An Noãn gõ gõ cửa phòng của bà, mẹ hai tự mình đi mở cửa, thấy An Noãn, bà hơi nhếch môi. An Noãn lại thấy hai mắt bà thoáng sung đỏ.

"Noãn Noãn, con tìm mẹ có việc sao? Mau vào ngồi đi."

An Noãn đi vào, ở trên ghế sofa ngồi xuống.

Tiết Ngọc Lan rót chén nước cho An Noãn.

"Mẹ, có phải cậu hai cái gì cũng chưa ăn không?"

Tiết Ngọc Lan khẽ gật đầu, thản nhiên nói, "Lần đầu tiên thấy ông tức giận lớn như vậy, vừa rồi mẹ mang cháo cho ông, ông trực tiếp cầm bát đập bể, làm thư phòng trở nên bừa bãi."

"Mẹ, sao mẹ vĩ đại như vậy." An Noãn nhìn không được cảm khái.

Tiết Ngọc Lan tự giễu cười cười, "Vĩ đại nữa thì làm thế nào đây."

"Mẹ - -"

"Noãn Noãn, con mới có thể thấy mẹ và cậu hai không hề có tình cảm. Mẹ với ông là đám hỏi gia tộc, lúc trước, hai chúng ta đính hôn, là lần đầu tiên gặp mặt. Thế giới cuộc sống của chúng ta như vậy, rất nhiều khi muốn phản kháng cũng không làm nên chuyện gì. Mẹ trời sinh nhát gan, không dũng cảm như mẹ con, có thể vì tình yêu liều lĩnh. Về sau cậu hai con với mẹ kết hôn, con đường làm quan vẫn tốt, ông rất cố gắng, cũng rất ưu tú. Con biết không, người giống như ông ấy, cô gái nào ở chung lâu với ông, đều sinh ra tình yêu, không nói tình yêu, ít nhất cũng có tình cảm kính trọng."

Tiết Ngọc Lan ý tứ đã rất rõ ràng.

"Đính hôn không lâu sau, chúng ta liền kết hôn, sau khi kết hôn không lâu thì có Thần Bằng. Thần Bằng là một tay mẹ nuôi đến lớn, lúc nó còn nhỏ đặc biệt quyến luyến mẹ. Về sau cậu con kiên trì muốn đưa nó ra nước học, con không biết lúc ấy Thần Bằng còn rất nhỏ, ôm mẹ chết cũng không chịu đi. Nhưng mẹ từ trước đến nay nghe lời cậu con nói, nhẫn tâm đưa nó đi. Từ đó về sau, mỗi lần Thần Bằng nghỉ trở về, đều lạnh nhạt với mẹ, có lẽ mẹ thật sự làm tổn thương đến trái tim của nó. Mãi đến khi nó học xong trở về nước, lúc đó Thần Bằng giống như đã trưởng thành, cũng trở nên rất hiếu thuận, thường xuyên đưa mẹ đi chơi."

Nói tới đây, trên mặt Tiết Ngọc Lan tràn đầy hạnh phúc.

Về sau đã xảy ra cái gì, An Noãn có thể cũng đoán được.

Tiết Ngọc Lan đề mi tâm xinh đẹp thanh tú, trầm thấp nói, "Là mẹ hủy đi tín nhiệm của Thần Bằng đối với mẹ, mấy năm trước nó thích một sinh viên học viện điện ảnh, trong nhà tự nhiên không đồng ý, nó mấy lần lên lấy sổ hộ khẩu ra muốn cùng cô gái kia lấy giấy chứng nhận kết hôn, bị cậu con cản lại. Cậu con để cho mẹ quản nó, mẹ chạy đi tìm cô gái kia, mẹ cho cô gái kia tờ chi phiếu, để cho con bé rời khỏi Thần Bằng."

Tiết Ngọc Lan cười tự giễu, "Có phải rất cầu huyết không, mẹ cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới có một ngày mẹ sẽ làm ra chuyện như vậy. Nhưng mẹ không có biện pháp, gia đình của chúng ta nhất định sẽ không nhận học sinh nghèo như vậy, tương lai vẫn có khả năng trở thành con hát. Cô gái kia không lấy tiền của mẹ, nhưng cũng cùng Thần Bằng chia tay. Từ đó về sau, mẹ thực mất đi con của mẹ, bây giờ nó rất ít khi trở về, ngay cả gọi mẹ một tiếng 'Mẹ' cũng là tâm bất cam tình bất nguyện. Noãn Noãn, con nói mẹ có phải làm sai rồi hay không hả?"

Tình cảnh rất quen thuộc, cha của Mạc Trọng Huy cũng từng quăng chi phiếu cho cô. Chỉ là khi đó cô không phải là đứa bé, sẽ không chút nào cảm thấy tự ti. Cùng cô sinh viên kia hoàn toàn khác nhau, thân phận như vậy cùng Thần Bằng ở một chỗ, phải có bao nhiêu dưng khí lớn, chi phiếu của Tiết Ngọc Lan giống như đem toàn bộ lòng tự trọng của cô bé đó đập nát.

Nhưng An Noãn còn có thể nói cái gì, cái vòng tròn này là như thế, người không quyền không thể không thể tiến vào, có đôi khi thậm chí có tiền cũng chưa sử dụng được.

"Mẹ, mẹ đừng suy nghĩ quá nhiều, anh họ ưu tú như vậy, anh ấy sẽ tìm được một cô gái càng tốt hơn, chờ sau này anh ấy kết hôn sinh con, có lẽ có thể hiểu tâm tình của hai người."

"Chỉ hy vọng như thế, bây giờ nó không muốn nói nhiều với mẹ, thế giới tình cảm của nó mẹ cũng không hiểu rõ lắm, Noãn Noãn, mẹ hi vọng lúc con rảnh rỗi có thể giúp mẹ tâm sự với nó, khuyên bảo nó, mẹ phát hiện nó cũng thích người em gái như con, lúc con ở nhà nó sẽ về nhà ăn cơm tận suất cũng cao."

An Noãn cười gật đầu.

"Cậu con buổi tối chưa ăn cái gì, sáng sớm ngày mai phải đi họp, ông bận rộn thường xuyên cơm trưa cũng không ăn, mẹ sợ ông làm cho thân thể suy sụp, con giúp mẹ mang cháo vào nhé."

An Noãn mặc dù rất không tình nguyện, nhưng cũng không muốn thấy Tiết Ngọc Lan lo lắng, khẽ gật đầu đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 145: 109. Chúng Ta Bắt Đầu Lần Nữa

An Noãn múc bát cháo, chạy đến thư phòng gõ cửa một cái, bên trong không có trả lời, cô dứt khất tự mình mở cửa. Trong thư phòng quả nhiên một mảnh hỗn độn, mọi thứ đập bẽ trên mặt đất, cháo rơi rớt trên đất.

An Noãn đi vào, Thẩm Diệc Minh không phát hiện ra cô. Ánh mắt nhẹ nhàng đang chăm chú nhìn một khung hình trên bàn sách, khung hình bằng gỗ lim nhìn qua lịch sử có chút lâu đời, trong khung hình có một tấm ảnh đã ố vàng, là ảnh gia đình nhà họ Thẩm, mẹ ở trong tấm ảnh, an vị ở bên cạnh lão gia tử, cười đến rất vui vẻ.

"Cậu." An Noãn cúi đầu gọi một tiếng, mới đem tâm tư của Thẩm Diệc Minh gọi trở về.

Thẩm Diệc Minh nhàn nhạt liếc cô một cái, khoe mắt lướt qua quét xuống có chút không vui, lạnh lùng hừ nói, "Cháu vào đây làm gì? Cậu cho cháu vào sao."

An Noãn ngây ngô cười, cố ý nói, "Vậy cháu đi ra ngoài?"

Cô cố ý kéo dài âm cuối, nghe ra có vài phần làm nũng.

Mới vừa đi hai bước, lại nghe thấy giọng nói hùng hậu phía sau quát lớn, "Đứng lại!"

An Noãn bung bát đi đến bên cạnh Thẩm Diệc Minh, "Mợ tự tay nấu cháo cho cậu, cậu không ăn thì thật có lỗi với mợ."

"Đề xuống đi, lát nữa ăn sau."

"Không được, sẽ nguội mất, cháu muốn thấy cậu ăn xong."

Thẩm Diệc Minh bắt đắc dĩ nhếch môi, cười nhạt nói, "Cháu là đến để hoàn thành nhiệm vụ à?"

"Nếu không cháu dứt cho cậu."

Khoe miệng Thẩm Diệc Minh mỉm cười, kết quả nhìn bát trong tay An Noãn, nói đùa, "Cậu còn chưa tới trình độ tay chân bất tiện, chờ cậu lớn tuổi, không nhúc nhích được, nếu cháu còn có tâm này thì tốt."

"Có, đương nhiên là có, chờ cậu nhiều tuổi, cháu sẽ chăm sóc người."

Thẩm Diệc Minh giúp cô mang cái ghế dựa đến, để cho cô ngồi ở bên cạnh ông.

An Noãn cầm lấy khung hình trên bàn sách, nhìn không được nói, "Cậu, cháu cảm thấy ảnh gia đình này nên đổi một tấm, cậu xem, ảnh chụp này chỉ có ông ngoại, mẹ cháu, cùng các cậu, còn các mợ cũng không có ở trên hình, các anh cũng không có."

Tay Thẩm Diệc Minh cầm thìa hơi hạ xuống, giọng êm ái trầm thấp nói, "Nếu đổi ảnh gia đình, thì không có mẹ con, đây là tấm ảnh gia đình duy nhất trên đời có mẹ con, là lúc sinh nhật mười tám tuổi của em ấy, cả nhà chúng ta cùng chụp."

"Cháu biết này tấm ảnh đối với người mà nói rất có ý nghĩa, người không để nó vào album ảnh, mà vẫn để ở đây, thấy được trong lòng không cảm thấy khó chịu sao?"

Thẩm Diệc Minh hơi mấp máy môi, giọng trầm thấp cảm khái nói, "Ừ, nhìn một lần khó chịu một lần, một người sống vui vẻ như thế làm thế nào đã rời đi, là cậu không tốt, cậu không nên mặc kệ của em ấy."

"Cậu, chuyện trước kia thì đừng nói nữa, mẹ đã đi, bà ở trên trời có linh cũng không hy vọng chúng ta khổ sở, chúng ta cũng phải sống tốt, mẹ mới có thể an tâm."

Thấy Thẩm Diệc Minh uống một bát cháo xong, An Noãn thăm dò nói, "Cậu, cháu cảm thấy cậu nên đối tốt với mợ một chút."

Thẩm Diệc Minh đặt bát xuống, nhú mày cười, "Làm sao nói vậy?"

"Cậu mỗi ngày đều đã bề bộn nhiều việc, thời gian ở bên ngoài nhiều, ít có thời gian về nhà, mợ cho tới bây giờ cũng không oán giận, lại còn chăm sóc ông ngoại, người phụ nữ như vậy rất đáng quý, cháu cảm thấy cậu nên rút ra chút thời gian ở cùng với mợ, ngẫu nhiên mua chút quà tặng nhỏ tặng mợ, cậu đi nơi khác khảo sát viếng thăm cũng có thể đưa mợ theo, cậu ngắm lại, với thân phận bây giờ của mợ, cũng không có thể tùy ý ra ngoài đi dạo phố chơi, cả ngày chỉ có thể ở nhà, cùng cậu ra ngoài thì là quang minh chính đại. Hơn nữa đáng về mợ rất đẹp nha, đi ra bên ngoài cho cậu tăng thêm thể diện."

Thẩm Diệc Minh ha ha cười ra tiếng, tiếng cười rất sang sảng.

Tay ông cung chiều nhéo nhéo gương mặt cô, cười nói, "Con quý nha đầu này, cậu với mợ cháu đều là vợ chồng già, Thần Bằng cũng đã hơn ba mươi, còn có nhiều cách nói như vậy. Mợ cháu cũng sớm thành thói quen với cuộc sống bây giờ, cậu đột nhiên muốn dẫn bà ra ngoài, có thể bà ấy còn không thói quen."

"Ai nói, đây chỉ là suy nghĩ của cậu, cậu không thấy hôm nay cậu đưa dây truyền trần châu cho mợ, mợ rất vui vẻ sao. Người cũng nói, anh họ cũng hơn ba mươi, mợ theo người đã vài chục năm, người đã làm chuyện lăng mạn với mợ chưa? Cháu cảm thấy mợ xinh đẹp mỹ lệ như vậy, theo người rất là thiết thời."

Thẩm Diệc Minh vậy mà không tức giận, ngược lại lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói, "Nha đầu kia, ở trước mặt cậu càng ngày càng không lớn không nhỏ, miệng không chừng mực, cháu cũng không sợ cậu tức giận."

"Cháu mới không sợ, cậu thương cháu như vậy, làm sao có thể sẽ giận cháu. Hơn nữa, cháu đều nói thật nha, mợ quá đáng thương rồi."

Thẩm Diệc Minh vuốt tóc của cô, than thở nói, "Được rồi, vậy nghe lời cháu, lần sau nếu như đi ra nước ngoài hoặc là đi nơi khác, cậu sẽ dẫn mợ, cùng đi với bà xã, như thế này được chưa?"

An Noãn hi hi cười, trong lòng xúc động muôn vàn.

Rất nhiều khi người đàn ông không phải không lăng mạn, chỉ là bọn họ cảm thấy không cần. Có lẽ bọn họ không biết, chỉ cần một quà tặng nho nhỏ, đều có thể làm cho phụ nữ nhân mờ cờ trong bụng. Giá trị quà tặng không ở chỗ nó đáng giá bao nhiêu, mà ở trong lòng anh có em

Từ đầu tới đuôi, bọn họ cũng không nói ra chuyện sửa họ, Thẩm Diệc Minh không đề cập tới, An Noãn tự nhiên coi như cái gì cũng chưa phát sinh.

Cô biết, mang họ Thẩm, đó là tượng trưng quyền lợi địa vị, đi đến đâu đều được người ta tôn kính, nhưng đời này cô sẽ không làm như vậy. Mặc dù phải đoạn tuyệt quan hệ nhà họ Thẩm, cô cũng không buông tay dòng họ của ba. Một danh hiệu cũng tốt, một tên gọi cũng được, cô vĩnh viễn đều là con gái của An Hồng Minh.

--

Sáng sớm hôm sau, An Noãn đến khách sạn, trước tiên cô đến phòng của Hứa Vĩ Thần, có chút chuyện cần phải một mình nói với hắn.

Hứa Vĩ Thần đang pha cà phê, thấy An Noãn làm hoảng sợ, nhin không được nói lại, "Cô không đến phòng của Rừng Già chạy đến phòng ta làm gì? Chắc cô sẽ không có hứng thú với tôi chứ?."

"Hứa Vĩ Thần, tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh, anh có nghiêm túc không?"

Hứa Vĩ Thần thấy vẻ mặt cô nghiêm túc, gật gật đầu, "Cô đi phòng khách ngồi trước, tôi pha xong cà phê sẽ ra ngay."

Rất nhanh, Hứa Vĩ Thần bung hai chén cà phê nóng hổi ra, đưa một chén cho An Noãn.

Hắn nhẹ nhàng nhấp một miếng, ngồi xuống đối diện với An Noãn, không chút để ý hỏi, "Cuối cùng chuyện gì? Lần trước một mình hẹn tôi ra ngoài, lúc này lại chạy đến tìm tôi."

"Tôi đã gặp mẹ đẻ của Sớm rồi."

An Noãn rất bình tĩnh kể lại, Hứa Vĩ Thần phun ngụm cà phê ra ngoài, nhìn về phía cửa, vẻ mặt hết sức ngưng trọng nói, "Chuyện này cô tốt nhất đừng nói cho Rừng Già biết."

"Ngày hôm qua tôi còn mang Sớm tới gặp với cô ấy."

Hứa Vĩ Thần mắng một câu thô tục, đặt chén cà phê trong tay ở trên bàn trà.

"Mẹ nó cô đúng là điên rồi, cô dựa vào cái gì quan tâm chuyện vợ vắn này, cô có biết Rừng Già có bao nhiêu chán ghét cái người phụ nữ kia, vậy mà cô còn dám đề cho Sớm gặp mặt cô ta, cô không muốn sống sao?"

An Noãn giải thích, "Người phụ nữ kia rất đáng thương, rất nhiều sự thực các anh cũng không biết."

"Chúng tôi không biết, cô biết? An Noãn, cô ngàn vạn lần đừng nghĩ mình quá thông minh, thật ra người ngốc nhất là cô."

An Noãn nhin không được túm chặt quần áo của Hứa Vĩ Thần, "Hứa Vĩ Thần, trước anh hãy nghe tôi nói, người phụ nữ kia thật sự là vô tội. Năm đó cô ấy chỉ muốn kiếm một khoản tiền cho mẹ cô ấy chữa bệnh, cô ta cũng không phải vũ nữ gì, cô ấy chỉ là sinh viên đại học đơn thuần, cùng Rừng Già lần đó là lần đầu tiên của cô ấy. Cô ấy rất yêu Sớm, tôi nhìn ra được."

"Ngậm miệng!" Hứa Vĩ Thần lạnh lùng cắt ngang cô, dùng lực bỏ tay cô ra, "An Noãn, Rừng Già là ai cô còn không rõ ràng lắm sao? Năm đó bị thiết kế hãm hại, anh ấy còn có thể không điều tra toàn bộ cho rõ ràng sao? Coi như cái người phụ nữ kia đáng thương, cùng Rừng Già có quan hệ gì? Mà Rừng Già phải bị hãm hại, bị lợi dụng? Lời nói không xuôi tai, cô ta có phải xử nữ hay không Rừng Già có thể không biết? Hơn nữa, có phải xử nữ hay không

không quan trọng? Rừng Già muốn dạng người phụ nữ nào mà không có, sẽ hiếm lạ cô ta là xử nữ sao?"

Mặt An Noãn đỏ lên, dùng sức cắn môi.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Chương 109.2

"An Noãn, chuyện này cô tốt nhất đừng động tới, chộc giận Rừng Già, đến lúc đó ai cũng không giúp được cô."

"Hứa Vi Thần, anh không biết cách làm của Rừng Già đối với cô gái kia rất không công bằng sao? Cô ấy là người bị hại, cũng là bị người ta lợi dụng. Anh quên năm đó sinh Sớm, cô ta nằm ở trên giường bệnh khóc đến có bao nhiêu tê tâm liệt phế? Anh thật sự có thể trơ mắt nhìn mặc kệ sao?"

Hứa Vi Thần hừ lạnh, chất vấn, "Vậy cô định quản như thế nào? Để cho Rừng Già lấy cô ta về nhà, một nhà ba người sống hạnh phúc? An Noãn, cô làm sao có thể ngây thơ như vậy, là cô ta cùng người khác cấu kết với nhau làm việc xấu, ra ám chiêu hãm hại Rừng Già, Rừng Già dựa vào cái gì mà đi tính toán với cô ta. Rừng Già không thích cô ta, thậm chí là chán ghét cô ta, cô hiểu không?"

An Noãn cắn cắn môi, thần nhiên nói, "Tôi không nghĩ Rừng Già có thể tiếp nhận cô ấy, tôi chỉ hi vọng không cần đối với cô ấy quá đáng như thế, cô ấy là mẹ của Sớm, cô ấy có quyền được gặp Sớm, dựa vào cái gì ngay cả gặp cũng không để cho cô ấy gặp."

Hứa Vi Thần có chút mệt một thở dài, trầm thấp nói, "An Noãn, nếu cô không sợ chết mà nói, thì nói chuyện này với Rừng Già đi, nhưng đừng trách tôi không nhắc nhở cô, nếu cô còn tự mình quyết định đưa Sớm đi gặp người phụ nữ kia, tôi dám cam đoan Rừng Già sẽ không khách khí với cô."

--

An Noãn vẫn còn muốn nói cái gì, cửa phòng đột nhiên bị từ bên ngoài mở ra, Lâm Dịch Xuyên dắt tay Sớm đi tới, thấy An Noãn mày của anh nháy mắt nhú lại, không vui hỏi, "Em tại sao ở trong này?"

An Noãn còn chưa kịp trả lời, Hứa Vi Thần đã cướp lời nói, "Yên tâm, tôi với cô ấy không có lén phéng."

Sớm thoát khỏi tay Lâm Dịch Xuyên, chạy nhào vào trong lòng An Noãn.

"Mẹ, vì sao đêm qua mẹ không về cùng với chúng con, cái chú kia là ai? Làm sao chú có thể nắm tay mẹ."

Đứa bé tuy nhỏ, nhưng cái gì cũng biết. Cũng không biết ai dạy bé, về sau cậu bé luôn nói, "Tay mẹ chỉ có thể Sớm và Rừng Già nắm, chú Ethan cũng không thể nắm."

Trong khoảng thời gian ngắn An Noãn cũng không biết nên giải thích như thế nào.

"Sớm, hôm nay mẹ đưa con đi chơi, con muốn chơi cái gì?"

Cậu bé ôm của cổ cô, mắt to chột xoay chuyển, hỏi, "Vẫn đi chơi với cô kia sao? Mẹ, con không thích cái cô kia."

Lòng An Noãn 'Hồi hộp' một tiếng, cuồng loạn không thôi.

Lông mày Lâm Dịch Xuyên nhíu thật chặt, trầm thấp hỏi, "Cô nào?"

An Noãn ấp a ấp úng giải thích, "Là một người bạn của em, ngày hôm qua gặp phải liền cùng uống trà buổi chiều."

Lâm Dịch Xuyên vẫn hỏi, "Bạn nào?"

"Lâm Dịch Xuyên, em không cần giải thích với anh rõ ràng như vậy."

Con người hẹp dãi của Lâm Dịch Xuyên hơi híp lại.

"Em đưa Sớm ra ngoài ăn sáng trước, buổi tối sẽ đưa con về đây."

"Đợi một chút."

An Noãn vừa muốn đi, Lâm Dịch Xuyên lên tiếng ngăn cản cô.

"Anh đã đồng ý với Sớm hôm nay dẫn nó đi vườn bách thú, em không ngại cùng đi chứ."

Sớm ôm cổ An Noãn, làm nũng nói, "Mẹ cùng đi đi, Sớm muốn đi xem gấu trúc lớn."

An Noãn suy nghĩ, hết sức nhỏ giọng đề nghị, "Hay một mình mẹ đưa Sớm đi vườn bách thú nhé."

Lâm Dịch Xuyên liếc cô một cái, coi như không nghe thấy, lạnh lùng nói, "Đi thôi."

--

An Noãn ôm Sớm ngồi ở phía sau, An Noãn trong lúc vô tình nhìn thoáng qua Lâm Dịch Xuyên thường xuyên qua kính chiếu hậu nhìn cô, An Noãn thấy lòng có chút sợ hãi.

Ngồi ở trong xe, Sớm mặt rất hưng phấn, mặt khác lại có một chút ưu thương, bé lại hỏi, "Mẹ, không phải mẹ đã nói, một nhà ba người chúng ta vĩnh viễn cũng không xa rời nhau, nhưng tại sao mẹ không về nhà cùng sớm với Rừng Già, lại cùng một chủ đi."

An Noãn dè mi tâm.

"Mẹ, tối hôm nay mẹ cùng chúng con về khách sạn được không?"

"Sớm, buổi tối hãy nói được không? Chúng ta đi chơi trước, sau đó mẹ mời con ăn ngon."

Tiểu tử kia rất nhanh bị dời đi tầm mắt, dùng sức gật đầu.

Lâm Dịch Xuyên đưa bọn họ đến một nhà hàng, rất nhiều thức ăn, Sớm chỉ ăn một chút, tiểu tử kia vội vàng muốn đi xem gấu trúc lớn.

An Noãn ăn được cũng không nhiều, cảm thấy tầm mắt Lâm Dịch Xuyên dừng lại ở trên mặt mình, nóng bỏng, dường như muốn thiêu đốt cô. An Noãn thùy chung cúi thấp đầu, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng anh.

Cô cùng Sớm đều đã ăn xong rồi, ngẩng đầu thấy Lâm Dịch Xuyên cái gì cũng không, chỉ uống một ly coffee.

Cô nhin không được hỏi, "Anh làm thế nào không ăn, không đói bụng sao?"

Anh nhàn nhạt trả lời, "Ăn không vào."

Cực kỳ ngắn gọn một câu, làm lòng An Noãn gọn sóng, có chua sót nói không nên lời. Cô vẫn làm tổn thương đến anh, hung hăng đã thương tim của anh.

Trên đường đi về phía vườn bách thú, chuông điện thoại di động của An Noãn vang lên, cô lấy ra xem, là số điện thoại của Tô Nhiên. An Noãn không lưu tên cô ấy, nhưng chỉ cần nhìn một cái thì có thể biết được là cô ấy gọi đến, bốn số cuối cùng là ngày sinh nhật của Sớm.

An Noãn sợ tới mức làm rớt điện thoại.

Sớm nghi hoặc hỏi cô, "Mẹ, mẹ làm sao không nhận?"

"Số lạ, có thể là kẻ lừa đảo."

Đến vườn bách thú, tiểu tử kia miễn bàn có biết bao nhiêu vui vẻ, có lẽ bản tính trẻ con, bé thấy mỗi động vật nhỏ đều có thể nói với chúng.

An Noãn nhớ rõ lúc Sớm hai tuổi, vừa mới học có thể nói, có một lần thấy bé ngồi chồm hổm ở sân sau trên mặt cỏ, An Noãn nghi hoặc đi qua, nghe bé nói tiếng phổ thông không sai, nghiêm trang nói chuyện với cô nhỏ, "Cỏ nhỏ, nước tiểu của mình có cay không?"

Nghĩ tới đây, lại nhìn thấy đứa bé như con thoi đang chạy băng băng, khoe môi An Noãn nhếch lên một cái.

Lâm Dịch Xuyên vẫn không xa không gần đi sau lưng bọn họ, anh đột nhiên vỗ vai cô, nhàn nhạt nói, "Đưa túi cho anh đi, anh cầm hộ em."

Túi trên lưng An Noãn quả thật có chút nặng, tất cả đều là sữa bột chuẩn bị Sớm, bình sữa, nước, đồ ăn.

Cô khoát tay, cười nhạt nói, "Không cần, tự em công là được rồi."

Trán Lâm Dịch Xuyên xẹt qua vài đường hắc tuyến, không thương lượng với cô nữa, trực tiếp gỡ túi trên lưng cô xuống, cầm nó trong tay.

An Noãn hơi giật mình, đuổi theo Sớm.

Tiểu tử kia đang ở nói chuyện với hươu cao cổ, "Hươu cao cổ, làm thế nào bạn cao như vậy, cổ bạn còn dài dài như vậy, có mệt không?"

Tay An Noãn cung chiều vuốt tóc của bé.

Lâm Dịch Xuyên đột nhiên đi tới, đưa di động cho cô, nhàn nhạt nói câu, "Có điện thoại."

Vừa rồi Tô Nhiên gọi điện thoại đến, An Noãn liền chấn động, cô vút ở trong túi cũng không để ý.

Nhận lấy điện thoại di động, vẫn là số điện thoại của Tô Nhiên, cô theo bản năng nhìn về phía Lâm Dịch Xuyên, Lâm Dịch Xuyên mặt không chút thay đổi đứng ở bên cạnh Sóm.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Chương 109.3

An Noãn cầm điện thoại di động đi đến một bên, ấn xuống nút nghe, nhỏ giọng hỏi, "Cô Tô, có chuyện gì không?"

"Cô An, tôi mua quần áo cho Sóm, cô có thể giúp tôi đưa cho bé được không?"

Mất An Noãn nhìn hai cha con một cao một thấp cách đó không xa, nhàn nhạt nói, "Cô Tô, bây giờ không tiện."

Giọng nói đầu bên kia trầm xuống, "Tôi biết rõ, Aaron ở bên cạnh cô đúng không? Khi nào thì thuận tiện, cô có thể nói với tôi một tiếng. Tôi biết Sóm cái gì cũng không thiếu, tôi cũng không có tiền mua cho bé đồ gì đáng giá, mua mấy bộ quần áo là một chút tấm lòng tôi, cô An, cầu xin cô."

Lâm Dịch Xuyên quay đầu nhìn cô một cái, An Noãn khản trương nói, "Được, tối nay tôi sẽ gọi điện thoại cho cô, hôm nay cô không cần gọi tôi, thật sự rất không tiện."

Cúp điện thoại, Lâm Dịch Xuyên đi tới nói Sóm muốn đi xem gấu trúc lớn, bọn họ đến nơi gấu trúc.

Tiểu tử kia thấy gấu trúc lớn miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ, cũng không biết cùng gấu trúc lớn tán gẫu gì, miệng nhỏ nói không ngừng.

An Noãn Lâm Dịch Xuyên đứng ở một bên.

Chợt, tay Lâm Dịch Xuyên cầm tay của cô, lòng bàn tay anh ấm áp, nhiệt độ đã từng quen thuộc.

An Noãn từ chối hai lần, rút tay mình ra, nhưng một giây sau lại bị anh cầm thật chặt. Lúc này, bất luận cô vùng vẫy như thế nào, cũng vùng vẫy không ra.

"Lâm Dịch Xuyên!" Cô có chút tức giận gầm nhẹ.

"Em nhìn Sóm rất vui vẻ, chỉ có một nhà ba người chúng ta ở một chỗ, nó mới nhanh có thể vui vẻ như vậy, em hẳn tâm cướp đoạt hạnh phúc của nó sao?"

An Noãn cắn môi, răng nanh dường như muốn cắn rách môi.

"Trở lại bên cạnh anh đi, bất luận trước đã xảy ra cái gì, anh cũng có thể không quan tâm, không truy cứu, chúng ta bắt đầu lần nữa."

An Noãn cúi thấp đầu xuống, kết quả phản bội này, cô không còn biện pháp nào lừa gạt bản thân.

"Lâm Dịch Xuyên, anh có biết vì sao em chia tay với anh không?"

Anh không nói lời nào.

"Khoảng thời gian trước em say rượu cùng Mạc Trọng Huy đã xảy ra tình một đêm."

Lâm Dịch Xuyên cầm tay cô dùng sức nắm thật chặt, cầm tay cô thật sự đau.

"Em không có biện pháp thân nhiên ở cùng với anh, Lâm Dịch Xuyên, anh thích hợp với người con gái tốt hơn. Đưa Sóm về Anh đi, đừng đến Bắc Kinh nữa."

Anh bỗng nhiên coi như chỗ không người xoay thân thể của anh lại, dùng sức chế trụ hai vai của cô, con người bị thương nhìn cô, giọng khàn, trầm thấp nói, "Chỉ cần em trở lại bên cạnh anh, anh có thể không quan tâm, cùng anh trở về Luân Đôn có được không? Cho dù không kết hôn với anh, chỉ cần em ở bên cạnh anh là được."

"Lâm Dịch Xuyên, anh không quan tâm, nhưng em để ý. Chúng ta cùng một chỗ lâu như vậy, em biết anh nhìn rất vất vả, nhiều lần lòng em thương anh, đều muốn đem bản thân hoàn toàn giao cho anh, nhưng em làm thế nào cũng không có can đảm. Nhưng cùng Mạc Trọng Huy, rất dễ dàng xảy ra quan hệ. Về sau em suy nghĩ, có lẽ đây là yêu đi."

Tay Lâm Dịch Xuyên từ bỏ vai cô chậm rãi buông xuống.

"Em biết em nói những lời này anh sẽ rất khổ sở, trên thế giới này người em không nỡ tổn thương nhất là anh, nhưng Rừng Già, nếu chúng ta kiên trì cùng một chỗ, em chỉ sẽ càng làm anh bị tổn thương sâu hơn. Cho nên, vẫn là câu nói kia, mang Sóm trở về Luân Đôn đi, anh thích hợp với cô gái tốt hơn, mà em không xứng với anh."

--

Từ vườn bách thú đi ra, bọn họ đến nhà hàng ăn cơm, từ khi đó, hai người không còn có bất kỳ trao đổi gì.

Sóm quán quýt lấy An Noãn nói, gấu trúc lớn thật đáng yêu, để cho An Noãn mua cho bé món đồ chơi gấu mèo bằng nhung.

Thật khéo, bọn họ ở nhà hàng gặp được Hứa Vi Thần, làm cho An Noãn lo lắng chính là, người phụ nữ bên cạnh Hứa Vi Thần lại là Lý Hân Như.

Tâm tình Hứa Vi Thần rất tốt làm giới thiệu, "An Noãn, đây là người tôi đã nói qua với cô, tình nhân trong mộng của tôi, nữ thần của tôi, cô Lý Hân Như."

"Vị này chính là cấp trên của anh, đại Boss JM Lâm Dịch Xuyên của bọn anh, em có thể gọi anh ấy là Rừng Già, tuổi lớn hơn so với chúng ta. Vị này chính là bạn gái An Noãn của Rừng Già, cũng là thiết kế sư cao cấp của JM."

Lông mày Lý Hân Như nhíu lại, "Bạn gái?"

Âm cuối của cô ta cao lên, giống như hoài nghi.

Hứa Vi Thần nghiêm trang nói, "Đúng, bọn họ là người yêu."

"Ngồi xuống cùng ăn đi." Lâm Dịch Xuyên nhàn nhạt nói.

Hứa Vi Thần lại khoa trương nói, "Cùng ăn với hai người, nhiều bóng đèn như vậy, tôi mới không làm. Tôi còn cùng nữ thần của tôi một mình hẹn hò, phòng ăn của tôi đã đặt trước rồi, hai người cũng đừng xem náo nhiệt."

Sau đó Hứa Vi Thần ôm Lý Hân Như đến phòng ăn trên tầng, một nhà ba người bọn họ nhưng lại ở dưới tầng.

Sóm tò mò hỏi, "Mẹ, cái cô xinh đẹp vừa rồi là bạn gái của chú Ethan sao? Đáng đáp của cô ấy thật xinh đẹp."

"Có thể là vậy." An Noãn đơn giản trả lời, trong lòng lo lắng thay cho Hứa Vi Thần.

Cô làm thế nào cũng không nghĩ tới người Hứa Vi Thần ở trên máy bay gặp được tình nhân trong mộng là Lý Hân Như, thế giới này nói lớn rất lớn, nói nhỏ cũng rất nhỏ.

Thời gian ăn xong một bữa cơm, An Noãn hoàn toàn không có lòng dạ.

Lâm Dịch Xuyên thấy cô cái gì cũng chưa ăn, gấp cho cô rất nhiều đồ ăn, khẩu khí ra lệnh, "Ăn hết."

An Noãn ăn vài miếng, làm thế nào cũng ăn không vô.

Lâm Dịch Xuyên rời khỏi nhà hàng, chỉ chốc lát sau từ cách vách cửa hàng bánh ngọt xách một miếng bánh ngọt trở về.

Anh mở bánh ngọt ra, đặt ở trước mặt An Noãn, thìa nhét vào trong tay An Noãn, thân nhiên nói, "Com ăn không vô, ăn hết bánh ngọt, mùi vị em thích nhất."

"Lâm Dịch Xuyên, tại sao đối tốt với em như vậy?"

Lời này của An Noãn nén ở trong lòng, cô không hiểu 'Lâm Dịch Xuyên tại sao phải cố chấp như vậy, nghĩ lại, mình cũng không phải là người cố chấp sao, tình yêu trước mặt, có lẽ có rất ít người có thể bảo trì lý trí.

An Noãn ép bản thân ăn một nửa bánh ngọt, còn lại một nửa Lâm Dịch Xuyên rất tự nhiên nhận lấy ăn hết.

Cô có chút bất đắc dĩ, lại có chút áp lực, trong lòng rất nặng nề.

--

Cơm nước xong Sóm phải về khách sạn ngủ trưa, An Noãn không muốn theo chân bọn họ về khách sạn, nhưng nói như thế nào cũng nói không nên lời.

Sóm ôm cổ An Noãn, đầu cúi ở trên vai cô, đã có chút buồn ngủ.

Cuối cùng An Noãn vẫn đi đến khách sạn của bọn họ.

Ở trên xe lắc lư mấy cái, Sóm ở ngay trong lòng An Noãn ngủ thiếp đi.

Lúc cậu bé kia ngủ, tay nhỏ vẫn gắt gao túm quần áo trước ngực An Noãn, giống như sợ cô sẽ rời đi.

Ôm Sóm trở về phòng, cậu bé kia càng ngày càng nặng, thật cẩn thận đặt bé ở trên giường, cả người An Noãn đồ đầy mồ hôi, cánh tay cũng mỏi rời.

Cô nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay, nghe thấy Lâm Dịch Xuyên nhàn nhạt nói, "Em cũng ngủ một chút đi, nhìn sắc mặt em không tốt lắm, em cùng ngủ với Sóm đi."

"Không được, em phải về nhà rồi."

Con người hẹp dãi của Lâm Dịch Xuyên khẽ híp lại, dường như có chút không vui.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Chương 109.4

An Noãn ra khỏi phòng, Lâm Dịch Xuyên cũng đi theo ra ngoài.

Đóng cửa phòng Sóm lại, Lâm Dịch Xuyên chế trụ cổ tay An Noãn, con người ưu thương nhìn cô thật sâu.

"Rừng Già, đừng như vậy có được không?"

Lòng bàn tay Lâm Dịch Xuyên căng thẳng, lôi kéo cô vào phòng ngủ bên cạnh, dùng lực một cước đá lên cửa.

"Anh điên rồi, anh sẽ đánh thức Sóm."

An Noãn dùng lực hất tay anh ra, vịn tay nắm cửa muốn ra ngoài.

Lâm Dịch Xuyên tiến lên đè cô ở trên cửa, từ phía sau lưng ngăn chặn cô lại.

An Noãn khẽ động cũng không thể, chỉ cảm thấy người ở phía sau dùng sức lực rất lớn.

"Lâm Dịch Xuyên, anh nổi điên cái gì vậy." Cô rất tức giận, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng.

Lâm Dịch Xuyên nhẹ nhàng vuốt tóc của cô sang một bên, vùi đầu ở trên cổ cô, dùng sức gặm cắn.

An Noãn bị cắn đau, mắc cỡ tư thế nằm úp sấp ở trên cửa, cô gặm thét, "Lâm Dịch Xuyên, anh đừng nổi điên, buông em ra."

"An Noãn, anh thật sự điên rồi, bị em bức điên rồi. Nếu em muốn rời khỏi anh, xin em trước khi rời đi cho anh một đao, đem sinh mệnh của anh kết thúc, nếu không bất luận như thế nào cũng sẽ không cho em rời khỏi anh."

An Noãn thở hổn hển, bị của lời nói biến thái của làm cho sợ.

Cô cố gắng bình phục cảm xúc của anh, dịu dàng nói, "Rừng Già, anh buông tay trước đã, những cái khác chúng ta có thể thương lượng."

"Không, An Noãn, anh vẫn lựa chọn tôn trọng em, một mực chờ người say Yes, nhưng em tình nguyện say rượu cùng lên giường với Mạc Trọng Huy, cũng không cho phép anh đụng chạm đến em, anh nghĩ em thật sự là say rượu, hay ra về mơ hồ, ồm ồm. An Noãn, anh không có cách nào tưởng tượng một người có thể nhẫn tâm như vậy, mấy năm nay anh đối xử rất tốt với em, anh trả giá ít nhiều, em làm sao có thể nhẫn tâm đối với anh như vậy. Em biết rõ anh không thể không có em, biết rõ không có em anh sống không bằng chết, em làm sao có thể nhẫn tâm nói chia tay với anh. Còn luôn mồm kiểm soát cho bản thân, nói em không xứng với anh. An Noãn, em làm sao có thể quá đáng như vậy."

Lâm Dịch Xuyên từ cổ gặm đến xương quai xanh của cô, hôm nay An Noãn mặc áo somi cao bồi, anh rất lưu loát cởi cúc áo somi của cô, lộ ra da thịt trắng nõn non nớt của cô.

"Lâm Dịch Xuyên, đừng để cho em hận anh." An Noãn đã sắp khóc ra thành tiếng.

Lâm Dịch Xuyên không có chút do dự nào, lồng ngực to lớn đè nặng lưng của cô, để cho cô không có cách nào động đậy. Vùi đầu ở trên vai nàng, dùng sức gặm cắn.

An Noãn sợ tới mức khóc thành tiếng, người cô quen thuộc nhất, đột nhiên trở nên xa lạ như vậy.

"Rừng Già, xin anh, xin anh bỏ qua cho em." Cô khỏ sở cầu xin.

Nghe giọng nói cô nghẹn ngào, động tác trên tay ngoài miệng Lâm Dịch Xuyên cũng hơi dừng lại, sau đó anh lạnh lùng nói, "An Noãn, anh đã nhìn rất nhiều năm, hôm nay anh nhất định phải có được em."

An Noãn nhất thời lớn tiếng khóc lên, tiếng khóc giống như một đứa bé.

Trong lòng Lâm Dịch Xuyên nóng lên, lần đầu tiên anh gặp cô, ở sân bay, cô cũng khóc như thế này. Lần thứ hai anh thấy cô, ở bệnh viện, cô vẫn khóc như vậy.

"Lâm Dịch Xuyên, anh tiếp tục làm nữa, dứt khoát giết em đi."

Lâm Dịch Xuyên thở dài thật sâu, buông lỏng cô ra.

An Noãn xoay người, dùng hết sức tát một cái ở trên mặt anh, lực đạo lớn làm trên mặt anh lập tức hiện ra năm dấu tay.

An Noãn run rẩy bắt đầu cài nút áo.

Lâm Dịch Xuyên lấy tay dè mi tâm, mày kiếm thâm thúy nhếch lên, trầm thấp nói, "Xin lỗi, vừa rồi anh điên rồi."

"Cút ngay!" Cô dùng lực đẩy anh ra, nghiêng ngả lao đảo đi ra khỏi phòng ngủ.

Lâm Dịch Xuyên bình tĩnh lại, đuổi theo, chế trụ cổ tay cô, giọng nặng nề nói, "Anh đưa em về nhà."

"Lâm Dịch Xuyên, anh đừng đụng vào em, súc sinh!"

Bị An Noãn gào thét như vậy, anh theo bản năng buông tay, nhìn bóng dáng cô phẫn nộ lại tức giận biến mất ở trong tầm mắt của mình.

--

An Noãn từ khách sạn đi ra, trong mơ hồ đụng phải người, ngẩng đầu nhìn đến là Lý Hân Như.

Dáng vẻ Lý Hân Như xem kịch vui nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ ửng của An Noãn, "Mặt chị An Noãn đỏ như vậy, vừa rồi làm cái gì sao? Nếu Huy nhìn thấy dáng vẻ chị thất hồn lạc phách, không biết là đau lòng, hay là tức giận đây."

Hứa Vĩ Thần có lẽ dừng xe xong, cũng đã đi tới, thấy dáng vẻ này của An Noãn, hần mừng rỡ đứng không nổi.

"Chắc chắn, An Noãn, cô nghĩ như thế nào mà hốt hoảng chạy thế, không phải cô cường Rừng Già, làm phản rồi."

An Noãn cái gì cũng không nói, chạy đi.

"Uy, chạy nhanh như vậy để làm chi, muốn tôi đưa cô đi không."

Hứa Vĩ Thần có chút lo lắng cho cô.

Lý Hân Như lạnh lùng hừ nói, "Anh đi đưa chị ấy đi, tôi đi về."

Hứa Vĩ Thần trầm thấp cười ra tiếng, "Ghen tị? Anh đối ai có ý cũng không thể có ý với An Noãn, cô ấy là người phụ nữ của anh em tốt của anh."

"Chuyện của anh chẳng liên quan gì đến tôi." Lý Hân Như lạnh nhạt nói xong xoay người đi về.

Hứa Vĩ Thần vội vàng đuổi theo, cau mày hỏi, "Không phải nói đi vào phòng anh ngồi một chút à?"

"Tôi hối hận, Hứa Vĩ Thần, anh đừng cho rằng tôi không biết anh có mục đích gì, nói cho anh biết, tôi không phải là cô gái như vậy."

Hứa Vĩ Thần bất đắc dĩ cười, "Anh đương nhiên biết em không phải là cô gái như vậy, không dám chỉ đi vào uống ly coffee, để cho em thấy tay nghề pha cà phê của anh, em nghĩ đi đâu vậy? Em không phải là cô gái như vậy, chẳng lẽ nhìn anh giống người đàn ông cảm thú sao?"

Lý Hân Như mỉm môi, lạnh lùng nói, "Đàn ông các anh không có một người nào tốt, tự cho là mình giỏi lắm, tùy ý đùa giỡn tình cảm của người khác, coi phụ nữ như đồ chơi của các người."

Hứa Vĩ Thần chẳng biết tại sao bị mắng, anh khi nào thì đã làm chuyện này, rất không dễ dàng liên lạc được với cô, anh ở trước mặt cô làm bất cứ chuyện gì nói bất luận cái gì đều rất cẩn thận. Vài ngày ở chung, anh phát hiện mình càng thích nha đầu này, lương thiện, đáng yêu, đơn thuần. Hoàn toàn không có tính khí thiên kim đại tiểu thư kiêu căng tùy hứng, hơn nữa không khoe bối cảnh tài phú của mình ra. Cô gái như vậy bao nhiêu đáng quý.

Chỉ chớp mắt, Lý Hân Như đã rời đi, Hứa Vĩ Thần đuổi theo ra khỏi khách sạn, thấy bóng dáng nhỏ xinh của cô trên một chiếc xe taxi.

Hắn cầm lấy di động gọi điện thoại cho cô, cô cũng nhận rồi.

Nhưng hắn vẫn chưa kịp nói chuyện, người kia đã mở miệng trước, "Hứa Vĩ Thần, về sau anh đừng tìm tôi nữa, tôi rất cảm ơn anh mấy ngày nay đưa tôi đi chơi, nhưng tôi không thích anh, tôi cũng không có khả năng sẽ thích anh. Trong lòng tôi đã có người, mặc dù người tôi yêu không thích tôi, tôi cũng muốn cố gắng đến cuối cùng, không muốn để cho mình có tiếc nuối."

Cúp điện thoại, Lý Hân Như nói với tài xế ở phía trước, "Đi shine."

Sau khi chia tay với Mạc Trọng Huy, cô trở về Hongkong, một đoạn thời gian rất dài cô không đi ra khỏi cửa, đều ở nhà, cơm ăn cũng ít, mấy ngày này người gầy yếu rất nhiều. Người trong nhà nhìn ra manh mối, ông nội thậm chí muốn đích thân đến Bắc Kinh tìm Mạc Trọng Huy tính sổ, Lý Hân Như cản lại. Nhưng mẹ lại tìm bác sĩ tâm lý đến xem cô, cho rằng cô có chứng uất ức. Nhưng thật ra cô chẳng qua không bỏ xuống được, không bỏ xuống được tình cảm với Mạc Trọng Huy. Cô hận chính mình, từ khi nào trở nên hại giá như vậy, người ta cũng không cần mấy nữa, vẫn còn thấp hèn không muốn buông tay.

Cô nói với ông nội cùng mấy người bạn ra nước ngoài giải sầu, ông cụ tự nhiên toàn lực ủng hộ. Cô đi mấy cái quốc gia, ở trong đêm khuya yên tĩnh, cô bởi vì nhớ người nào đó mà mất ngủ, kích thích mua vé máy bay về Bắc Kinh.

Ở trên máy bay cô gặp Hứa Vĩ Thần, người đàn ông này thấy cô vô cùng hưng phấn cùng kích động, người đàn ông này cũng rất hài hước, không ngừng nói truyện cười đùa làm cô vui vẻ.

Nàng nói với bản thân, trên cái thế giới này không chỉ có Mạc Trọng Huy là đàn ông, đàn ông tốt có nhiều. Cô nên thử cùng người khác kết giao, vì thế ở cùng một chỗ với Hứa Vĩ Thần chơi vài ngày. Nhưng một giây thấy An Noãn kia, cả người cô đều đã tan vỡ, cô rốt cuộc không có biện pháp lừa gạt mình, cô không quên được Mạc Trọng Huy, hoàn toàn quên không được anh.

Xe dừng lại ở shine, tài xế thấy hốc mắt cô gầy gò đáng sợ sau uất ức, nhìn không được khuyên nói, "Cô gái, làm sao không tốt vậy, đáng vẻ cô xinh đẹp như vậy, tùy tiện tìm công việc bình thường, gả cho người đàn ông tốt, còn tốt hơn một trăm lần nha."

"Anh tài, người hiểu lầm, tôi không làm việc ở bên trong."

Lý Hân Như từ trong ví tiền lấy tiền ra, đột nhiên phát hiện trong ví tiền một chút tiền mặt cũng không có, chỉ có thẻ.

Cô gãi đầu, rất nhỏ giọng hỏi, "Anh tài, trên xe này có thể quét thẻ không?"

Lái xe là người Bắc Kinh thô kệch, vừa nghe mắt húng, "Cô gái, cô giống với tôi à, muốn làm quýt tiền xe đúng không, nhìn đáng vẻ cô sạch sẽ như vậy, không nghĩ tới là một tên lười gât nha, cô có tin tôi đưa cô đi cục cảnh sát không?"

"Đừng đừng đừng, tôi gọi điện thoại cho bạn tôi, để cho họ đưa tiền xuống."

Lý Hân Như ấn xuống dãy số thuộc lòng trong lòng kia, lúc trở về Hongkong cô giận dữ xóa bỏ số điện thoại của Mạc Trọng Huy, nhưng xóa bỏ thì như thế nào, đã sớm khắc ở trong lòng rồi.

Tiếng chuông vang vài cái, may mà đầu kia chuyển được rồi. Cô đơn giản thuật lại chuyện tình một cái, giọng nói Mạc Trọng Huy trầm thấp đầu bên kia bảo cô đừng nóng vội, sẽ có người mang tiền bạc xuống.

Một khắc kia, nghe của giọng nói của anh, cô chỉ cảm thấy ấm áp, giống như mặc dù trời sắp xuống, chỉ cần có anh ở đây, cô có thể không sợ hãi chút nào.

Rất nhanh, trợ lý Trương mang tiền xuống.

"Cô Lý, làm sao người ở đây vậy?"

Lý Hân Như không có trả lời, giọng nói có chút khẩn cầu hỏi hắn, "Tôi muốn gặp anh ấy, trợ lý Trương có thể làm phiền anh dẫn tôi đi lên được không?"

Trợ lý Trương hơi nhíu mày, dường như có chút khó xử.

"Trợ lý Trương, làm phiền anh, tôi chỉ nói với anh ấy mấy câu."

"Được rồi, cô Lý xin đi theo tôi, tôi đưa cô đi lên, nhưng Mạc tiên sinh có gặp cô hay không, tôi không dám cam đoan, dù sao anh ấy bề bộn nhiều việc."

Trương Húc mang Lý Hân Như đến tầng hội nghị cao nhất của Shine, để cho cô ở bên ngoài, hắn là quả quyết không dám đưa cô trực tiếp đi vào phòng Mạc tiên sinh.

Lý Hân Như đợi có năm phút đồng hồ, cửa phòng hội nghị mở ra, bóng dáng Mạc Trọng Huy cao lớn đi tới, anh mặc áo sơ mi màu lam nhạt, trước kia cô thường xuyên thấy anh mặc áo sơ mi này, cổ tay áo đều bị sờn, nhãn hiệu rất bình thường, cô nhìn không ra có chỗ nào vượt trội, anh thích như vậy, có lẽ là một người quan trọng đưa, ý nghĩa quan trọng. Nghĩ tới đây, ngực cô bị chặn lại, trong đầu hiện ra gương mặt bình tĩnh của An Noãn.

Một tay Mạc Trọng Huy để ở trong túi, lập tức đi về phía cô, anh luôn luôn đẹp trai bức người như vậy, Lý Hân Như chỉ cảm thấy hồ hấp bản thân trở nên dón dập, giống như nhìn anh nhiều vài lần nữa sẽ hít thở không thông.

Cô có biết bao nhớ bờ vai to lớn của anh, bao nhiêu hoài niệm cái ôm ấm áp trong ngực anh, mặc dù có nhiều lúc đều là cô một bên tình nguyện bỏ vào trong lòng anh, nhưng hôm nay ngay cả cơ hội chủ động cũng đã mất đi.

Giữa lúc hoảng hốt, anh đi tới trước mặt mình, giọng nói lạnh nhạt hỏi cô, "Tìm tôi có việc sao?"

Cô có rất nhiều điều muốn nói với anh, nhưng một khắc kia lại trầm mặc rồi. Cô chỉ muốn ôm anh, cảm thụ sự tồn tại của anh.

"Cô Lý?"

Một tiếng mang theo nghi vấn gọi cô Lý kia, để cho cô hoàn toàn thanh tĩnh.

Cô cắn cắn môi, ngẩng đầu nhìn anh, nghiêm túc nói, "Em vừa rồi ở khách sạn gặp An Noãn, cô ấy cùng Aaron tổng giám đốc JM ở một chỗ, em còn thấy rõ ràng trên căn cổ cô có dấu tích tình cảm mãnh liệt, em sợ anh bị cô ta bắt cả hai tay, nói tình hình thực tế cho anh."

Trán Mạc Trọng Huy nháy mắt xuất hiện thêm vài đường hắc tuyến, con ngươi đen như mực khẽ nheo lại.

"Em nói đều là thật sự, không tin anh có thể đi chứng thực, cho tới bây giờ em cũng chưa nói dối ở trước mặt anh."

Mạc Trọng Huy nhàn nhạt cất ngang cô, "Còn có chuyện gì khác không?"

"Cô ta với người đàn ông khác ở cùng một chỗ, anh một chút cũng không khổ sở sao? Anh không phải yêu cô ta sao, anh không tức giận."

"Tôi còn đơn phương theo đuổi cô ấy, cô ấy có quyền cùng người đàn ông khác ở một chỗ."

Lý Hân Như quả thực không thể tin được đây là Mạc Trọng Huy sẽ nói ra lời này, anh lại có thể chịu được An Noãn ở cùng người đàn ông khác, đây là một tình yêu như thế nào, rộng lượng? Hèn mọn? Ngụ muội?

Là cô vẫn chưa hiểu rõ anh, hay là vì An Noãn, anh hoàn toàn thay đổi.

"Nếu không có chuyện khác để nói, tôi để cho trợ lý Trương đưa cô đến khách sạn."

Mạc Trọng Huy xoay người, cũng đúng lúc này, Lý Hân Như bỏ vào đến từ phía sau lưng ôm lấy eo của anh, đưa đến cửa cũng tốt, hèn mọn cũng được, cô chỉ muốn cảm nhận nhiệt độ của anh.

Mặt chôn ở trên lưng rắn chắc của anh, cánh tay mảnh khảnh không ngừng co rút lại."Huy, em yêu anh, rất yêu anh. Trong thời gian địa ngục này, em sống không bằng chết. Đừng chia tay với em được không? Về sau em nghe lời anh nói, anh không hy vọng em làm nữ cường nhân, thì em sẽ chuyên tâm làm người phụ nữ phía sau lưng anh, giúp chồng dạy con. Em tự nhận là em so với An Noãn sạch sẽ thuần khiết, thân thể cùng tim em đều là của anh, sẽ không cho bất kỳ kẻ nào. An Noãn là người phức tạp, cô ta có thể làm đến vị trí thiết kế sư của JM, có lẽ không chỉ có một người đàn ông Aaron, còn có người đàn ông khác, cô ta đã không sạch sẽ, cô ta không xứng với anh."

Mạc Trọng Huy tách tay cô ra, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Lý Hân Như vẫn là thiên kim đại tiểu thư, lòng tự trọng của cô ta cũng chỉ có thể bị giẫm lên đến chỗ này. Cắn cắn môi, nước mắt sáng trong theo khóe mắt chảy xuống.

Có vài người, cô coi anh như bảo vật, muốn dùng hết mọi biện pháp phải có được, nhưng người khác lại hung hăng giẫm cô ở dưới chân, chẳng thèm ngó tới. Tình yêu giống như chính là như vậy, không có lý do gì.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: 110. Đêm Nay, Anh Sẽ Không Buông Tay Nữa

An Noãn từ khách sạn ra ngoài không dám về nhà, một người quanh quẩn ở đầu đường náo nhiệt, nhìn trên mặt người khác tràn đầy nụ cười, so với tâm tình nặng nề của mình giờ phút này tạo thành đối lập rõ rệt.

Mỗi ngày cái thế giới này đều như thế, có người cười vui, có người đau khổ.

An Noãn phát hiện mình đã rất lâu không có vui vẻ từ trong nội tâm phát ra, mặc dù bốn năm ở Luân Đôn kia, mặc dù hiện tại có người nhà yêu thương

cô, cô vẫn cảm giác ở sâu trong nội tâm trống rỗng. Lúc đêm khuya yên tĩnh không có cách nào đi vào giấc ngủ, mỗi khi một mình, cảm thấy được trong lòng khó chịu, áp lực, hư không.

Ngồi ở trên ghế dài đầu đường, giờ phút này trên màn hình lớn đang chiếu tiết mục cầu hôn, hấp dẫn không ít quần chúng vây xem.

Trên màn hình lóe sáng mấy chữ "Từ Lộ, gả cho anh nhé!"

Hoa hồng màu đỏ ở dưới màn hình trái thành hình trái tim cực đại, ngon nết quẩn một vòng. Bên trong hình trái tim, vô số đóa hoa hồng nhạt ghép thành chữ "Từ Lộ, anh yêu em", người đàn ông quỳ một gối xuống ở trước mặt cô gái, nắm trong tay một chiếc nhẫn kim cương phát sáng rạng rỡ, cô gái cảm kích lệ rơi đầy mặt.

Trên tin tức ngày mai lại sẽ xuất hiện thêm một điều: "Lễ cầu hôn nhỏ ở đầu đường Bắc Kinh".

Nhìn cô gái nhận lấy chiếc nhẫn của người con trai, hai người gất gao ôm, hôn nhau cùng một chỗ.

An Noãn rất hâm mộ bọn họ, không vì quá trình cầu hôn lãng mạn này, chỉ vì người yêu có thể ôm nhau cùng một chỗ.

Đôi người tốt đẹp nhất không phải anh yêu em, em yêu anh. Mà là anh yêu em, em yêu anh, chúng ta kết hôn, hạnh phúc.

Điện thoại di động đột nhiên ở trong túi rung lên, An Noãn lấy ra nhìn, số của Mạc Trọng Huy, trong nháy mắt đó, nước mắt cô không giải thích được chảy xuống.

Ans xuống nút nghe, giọng nói quen thuộc vang lên, có chút rầu rĩ, "Ở đâu?"

"Tôi đang nhìn người khác cầu hôn, cầu hôn rất lãng mạn, cô gái đã đón nhận người con trai, bọn họ được rất nhiều người chúc phúc."

"Rốt cuộc ở đâu?" Giọng nói đầu bên kia càng nặng nề.

"Mạc Trọng Huy, rất nhiều năm trước lúc chúng ta đính hôn, tôi nói giỡn muốn anh cầu hôn, anh từng nói quá phiền phức. Bây giờ tôi suy nghĩ, nếu năm đó anh cũng cho tôi một lời cầu hôn lãng mạn, làm cho tất cả mọi người ở Giang Thành chúc phúc chúng ta, đón nhận nhiều chúc phúc tình yêu như vậy, có phải sẽ không thể dễ dàng tách ra không. Mạc Trọng Huy, tôi thật sự rất hâm mộ cô gái kia, cô ấy có thể không hề băn khoăn lớn tiếng nói, em đồng ý."

Mạc Trọng Huy dựa theo manh mối cô cung cấp, tìm được hiện trường cầu hôn.

Người xem náo nhiệt rất nhiều, gần như chắn khu đất trống này đến nước cũng không chảy qua được. Nhưng Mạc Trọng Huy chỉ cần một cái liếc mắt là tìm được cô, thân thể nhỏ nhỏ co lại trên ghế dài phía xa, lạnh lùng nhìn màn hình lớn cao cao.

Tìm cứ như vậy không hề báo trước bị đâm một cái.

Anh từng bước một đi về phía cô, cước bộ nặng nề.

Bóng dáng cao lớn che ở trước mặt cô, cô hơi ngẩng đầu lên, nước mắt dưới ánh trăng có vẻ rất trong suốt.

Anh kéo cô từ trên ghế đến, gất gao ôm ở trong lòng ngực mình.

Cô không có phản kháng, giọng nói nghẹn ngào từ trong ngực anh truyền đến: "Tôi hâm mộ mỗi một đôi người yêu, vợ chồng bình thường, tôi hâm mộ có thể lớn tiếng nói lời yêu ra miệng, tôi hâm mộ bọn họ có thể vô ưu vô lo yêu nhau."

Giọng nói hùng hậu của anh ở trên đỉnh đầu cô vang lên: "Chúng ta cũng có thể, anh yêu em, An Noãn, anh yêu em."

"Nhưng cha tôi cũng không trở về được, con của chúng ta chưa kịp đi tới thế giới tuyệt vời này."

"Đều đã qua, An Noãn, toàn bộ đều đã qua, chúng ta bắt đầu lần nữa có được không?"

Tất cả nước mắt nhỏ ở trong lòng anh, thấm ướt áo somi của anh.

Bắt đầu lần nữa, từ có bao nhiêu tốt đẹp, nhưng cho dù ở cùng một chỗ, tim vẫn trống rỗng.

--

Mạc Trọng Huy đưa cô đến nhà hàng ăn bữa tối, bọn họ đến nhà hàng tư nhân kia, từ khi rời khỏi hiện trường cầu hôn, An Noãn lại quay trở về lạnh nhạt như trước. Chỉ có hai mắt thoáng sung đỏ kia, mới nhắc nhở anh toàn bộ vừa rồi là chân thật, cô vì mình khổ sở.

Ăn xong bữa tối Mạc Trọng Huy đưa cô trở về, ngồi trên xe, tầm mắt An Noãn nhẹ nhàng nhìn ngoài cửa sổ, trầm thấp nói: "Tôi nói với người trong nhà, đêm nay không quay về, đưa tôi đến khách sạn gần đây đi."

Mạc Trọng Huy hơi giật mình, từ góc độ của anh, liếc mắt một cái thấy trên cần cổ cô có dấu vết đập vào trong đáy mắt.

Tay anh nắm lấy tay lái thật chặt, đầu ngón tay hơi trắng bệch.

Khởi động xe, xe chạy nhanh như bay ở trên đường.

An Noãn không hiểu vì sao anh lái xe nhanh như vậy, cũng không quan tâm đi hỏi.

Khi xe dừng ở garage tầng hầm Shine, An Noãn mới hoàn toàn thanh tỉnh.

"Tại sao đến đây, đưa tôi đến khách sạn." An Noãn ngồi trên xe nói còn chưa xong.

Mạc Trọng Huy mở cửa xe, lôi kéo cô xuống xe.

Cô không biết vì sao anh đột nhiên tức giận, cô bị anh nửa kéo nửa ôm vào trong thang máy, thẳng đến tầng cao nhất.

"Mạc Trọng Huy, anh buông ra, tự tôi đi."

Anh không để ý đến, khuôn mặt lạnh lẽo không có mỉm cười.

Tiến vào cuối hành lang dành riêng cho phòng của anh, Mạc Trọng Huy trực tiếp lôi cô đến phòng tắm, để lại một câu 'Tắm rửa sạch một chút', xoay người đi ra khỏi phòng tắm.

An Noãn đứng ở trước gương, trong gương bản thân thoáng có chút chật vật, vón cổ áo dựng thẳng lên chẳng biết lúc nào đã hạ xuống, lộ ra dấu vết trên cổ, thì ra vừa rồi Mạc Trọng Huy tức giận là tại cái này.

Khẽ lắc đầu, An Noãn đứng ở dưới vòi hoa sen.

Vòi hoa sen ảm áp vình vển cũng không xông vào được nội tâm trống rỗng cùng bàng hoàng của cô, những thứ này không xóa sạch dấu vết giống như dấu vết đau đớn ở đáy lòng của cô.

Cô không dám tắm lâu, sợ Mạc Trọng Huy sẽ đột nhiên xông vào. Lau khô thân thể, mặc áo tắm sạch sẽ vào.

Ra khỏi phòng tắm, thấy Mạc Trọng Huy đang ngồi ở trên sofa phòng ngủ, cầm ly rượu chân dài trong tay nhẹ nhàng lay động, rượu đỏ đọng vào vách tường thủy tinh, độ mạnh yếu không chế rất tốt, không có vẩy ra ngoài. Anh nhìn như không chuyên tâm, thật ra toàn bộ cũng đã không chế ở lòng bàn tay.

An Noãn ho nhẹ một cái, nói thật nhỏ: "Phòng của anh ở đây có rất nhiều, đêm nay cho tôi mượn một cái, sáng sớm ngày mai tôi sẽ rời khỏi, có thể chứ?"

An Noãn cũng không muốn đến quán rượu nữa, lần qua lần lại một ngày, dường như có chút mệt mỏi.

Mạc Trọng Huy ngẩng đầu nhìn cô, trong con ngươi thâm thúy xen lẫn dục vọng nào đó.

Tim An Noãn đập lỡ một nhịp, một giây sau Mạc Trọng Huy hung hăng đem ly rượu chân dài đập bẻ ở trên sàn gỗ, thủy tinh vỡ tan dưới đất, rượu đỏ vẩy ra ngoài, rất chói mắt.

"Mạc Trọng Huy." Cô nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Anh lập tức đi đến trước mặt cô, chế trụ cổ tay cô lôi kéo cô đi về phía giường.

"Mạc Trọng Huy, làm gì vậy?"

Cô không vui nhú lông mày lại.

Anh đẩy cô ngã xuống giường, hừ nhẹ, "An Noãn, anh sẽ không cho em cơ hội lùi bước nữa, sẽ không cho em cơ hội trở lại bên cạnh Lâm Dịch Xuyên."

An Noãn vùng vẩy ngồi dậy, Mạc Trọng Huy lại cởi quần áo của mình, thân hình nặng nề đặt ở trên người cô.

"Cha em đã rời đi, anh sẽ dùng thời gian cả đời để bù lại."

Anh cởi dây lưng trên eo cô, trong nháy mắt cô trần truồng nằm ở trước mắt anh.

"Mạc Trọng Huy, anh làm như vậy, tôi sẽ hận anh."

Anh không kịp đi thưởng thức thân thể xinh đẹp của cô, không kịp suy nghĩ đến lời nói của cô, ánh mắt bình tĩnh nhìn mấy ấn ký ở trên vai cô. Mới như vậy, rõ ràng vừa mới không lâu.

Anh cắn môi, có chút tức giận gầm nhẹ: "Vì sao để cho hắn đụng vào em?"

May mắn chỗ khác trên người cô không có dấu vết giống như vậy.

"Mạc Trọng Huy, anh ép tôi không thở nổi, trước tiên đi xuống, chúng ta sẽ nói chuyện."

"Không còn kịp rồi, đêm nay anh sẽ không buông tay nữa."

Anh cúi người ngậm chặt môi của cô, dịu dàng mát. Hai tay An Noãn tóm tóc của anh, bàn tay Mạc Trọng Huy kéo hai tay của cô lên đỉnh đầu, không thể động đậy.

Nụ hôn của anh đi tới cổ của cô, bả vai, xóa bỏ dấu vết Lâm Dịch Xuyên lưu lại, ở bên kia nhẹ nhàng mát.

"Mạc Trọng Huy, anh còn tiếp tục kéo dài nữa, tôi sẽ giết anh."

Anh một bên hôn, một bên hàm hồ nói: "An Noãn, chúng ta đừng trốn tránh nữa, anh sẽ không nhường em cho bất luận kẻ nào, cũng sẽ không cho em đau lòng nữa, muốn đứa bé của chúng ta, anh nhất định bảo vệ mẹ con em thật tốt."

"Mạc Trọng Huy, tôi sẽ không sinh đứa bé cho anh, sẽ không để cho bị kịch tái diễn lần nữa. Tôi là yêu anh, nhưng tôi không thể..."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Chương 110.2

Nụ hôn của anh trở lại môi phần nộn của cô, ngăn chặn miệng cô sắp sửa nói ra những lời không chịu nổi.

"An Noãn, có những lời này của em là đủ rồi, cái khác xin đừng nói ra được không?"

Tay anh từ trước ngực cô chạy một đường đi xuống, thân thể An Noãn bị trêu chọc rất khó chịu. Cô dùng lực tránh thoát khỏi trói buộc của anh, hai tay dùng lực đâm lưng của anh. Gào thét: "Mạc Trọng Huy, anh không thể đối với tôi như vậy."

Cô vừa dứt lời, anh động thân một cái đi vào thân thể của cô.

An Noãn thở hắt vì kinh ngạc, sắc mặt bị đau trở nên hung dữ.

Lần say rượu đó, hoàn toàn không có bất kỳ cảm nhận gì, giờ phút này, cô cảm nhận được sự tồn tại cường đại của anh.

Anh cũng như vậy, cách nhiều năm như vậy, anh mà lại quen thuộc nhớ rõ mùi vị của cô.

An Noãn khóc lên tiếng, một mặt thân thể khó chịu, mặt khác khổ sở trong lòng, móng tay thật dài ở phần lưng bóng loáng của anh cào ra từng vết máu.

"Mạc Trọng Huy, anh không bằng cảm thú."

Cô một vừa khóc vừa mắng, vừa cào.

Mạc Trọng Huy đau lòng hôn lên nước mắt trong suốt trên mặt cô, giọng từ tính ở bên tai cô nói: "Bảo bối, anh yêu em, rất rất yêu em."

Khi mọi thứ khôi phục lại bình tĩnh, trên thân thể trắng nõn non mềm của cô bị nụ hôn ra từng dấu hôn ướt át, trên thân thể của Mạc Trọng Huy lại bị vẽ ra từng vết máu, có chỗ rất sâu, còn đang chảy máu. Anh không dám quá sâu, sợ làm cô đau, dục vọng thậm chí không thể phát tiết hoàn toàn.

An Noãn nằm đưa lưng về phía anh, nước mắt từng giọt từng giọt ở trên khăn trải giường trắng như tuyết, nhuộm ra đóa hoa tiên diễm.

Mạc Trọng Huy nằm ở bên cạnh cô, không dám đụng vào cô. Nhưng thấy cô đang khóc, anh đau lòng.

Hạ quyết tâm, cánh tay dài lật thân thể của cô quay lại.

"Đừng chạm vào tôi!" An Noãn gào lên.

Anh mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực, tay dùng lực ôm eo của cô, không cho cô động.

Cô ở trong lòng anh không an phận vùng vẫy, anh kêu lên một tiếng đau đớn, "Đừng nhúc nhích, đừng nữa anh lại muốn tiếp tục."

"Anh sẽ phụ trách em, ngày mai để cho cha anh đến nhà họ Thẩm cầu hôn."

Cô gào thét: "Mạc Trọng Huy, để cho tôi gả cho anh, anh nằm mơ đi."

Anh sờ sờ đầu cô, cung chiều nói, "Ngoan, ngủ một giấc, anh biết em một môi Tương lai, để cho anh lập kế hoạch, em chỉ cần ngoan ngoãn đợi ở trong lòng anh."

Anh cho rằng cô đã ngủ thiếp, anh vào phòng tắm rửa một cái, lúc ra ngoài phát hiện trên giường không.

Anh đề mi tâm đập thành thịch, cầm lấy điện thoại gọi điện thoại cho cô, chuông điện thoại di động lại vang lên ở trong phòng.

Anh chạy tới xem camera ghi hình, tập trung cửa ra vào của Shine, thấy trong camera, bóng dáng mảnh khảnh của cô đi qua, nhìn thời gian biểu thị, mới vừa đi không lâu.

Mạc Trọng Huy lái xe đuổi theo, nhưng nhiều con đường như vậy, anh hoàn toàn không có đầu mối.

Mắt nhìn trời đã sáng, anh vẫn không tìm được người.

Roi vào đường cùng, anh đi một chuyến đến nhà họ Thẩm.

Thẩm lão gia từ sáng sớm ở trong sân đánh Thái Cực quyền, thấy Mạc Trọng Huy, ông lộ ra khuôn mặt tươi cười, tâm tình thật tốt chào hỏi, "Huy tử, sao cháu sớm như vậy đã quấy?"

"Ông ngoại, An Noãn trở về chưa?"

Lão gia từ dừng một chút, lập tức thu hồi tất cả tươi cười, lạnh lùng nói, "Con bé chưa trở về, tối hôm qua không phải cháu gọi điện thoại quấy nói ở cùng với cháu sao? Thế nào, cháu làm mất cháu gái của ông rồi hả?"

Mạc Trọng Huy một đầu hắc tuyến, ấp úng không biết nên giải thích như thế nào.

Chuyện này kinh động mọi người trong nhà, Thẩm Diệc Minh vốn muốn dẫn Tiết Ngọc Lan đi khảo sát vùng khác, tạm thời cho hủy bỏ hành trình. Thái độ luôn luôn lịch sự của ông, bây giờ mặt âm trầm, hung ác nói với Mạc Trọng Huy: "Cho dù lật tung thành phố Bắc Kinh lên, anh cũng phải tìm được An Noãn về, nếu không tôi cho nhà họ Mạc của anh đẹp mặt."

Tiết Ngọc Lan khẩn trương khuyên nhủ: "Đừng nói như vậy, mọi người về sau còn phải kết thông gia, làm gì nói chuyện khó nghe như vậy, có thể An Noãn chỉ đi ra ngoài một chút, lập tức sẽ trở về."

"Thông gia? Miễn." Cảm xúc của Thẩm Diệc Minh hết sức kích động, "Huy tử, tôi nói cho cậu biết, dù tìm được An Noãn, cậu cũng đừng mơ tưởng đến con bé nữa, tôi sẽ không gả An Noãn cho cậu."

Mạc Trọng Huy mấp máy môi, hắc tuyến trên trán càng nhiều.

Nhà họ Mạc, nhà họ Thẩm, triệu tập rất nhiều người đi tìm kiếm.

Mạc Trọng Huy đi một chuyến đến khách sạn, tìm được Lâm Dịch Xuyên.

Lâm Dịch Xuyên tự nhiên không cho anh sắc mặt hoà nhã, nghe tới Mạc Trọng Huy nói không thấy An Noãn, hần lập tức cho anh một quyền, găm lên, "Anh đã làm gì với cô ấy?"

Mạc Trọng Huy không đánh trả hần, chỉ nhàn nhạt nói câu, "An Noãn tới tìm anh, làm ơn nhất định cho tôi biết."

Tìm suốt cả một ngày, tất cả khách sạn đều đã kiểm tra qua, không có tin tức An Noãn vào ở. Công ty hàng không cũng đi điều tra, không có bất kỳ tin tức An Noãn lên máy bay. Tất cả mọi người giống như mò kim đáy bể, ở thành phố Bắc Kinh to lớn tìm kiếm không hề mục tiêu.

Tối rồi, tất cả mọi người tập trung ở nhà họ Thẩm.

Mạc Bình Sơn gần như phải quỳ gối trước mặt Thẩm Diệc Minh, "Thủ trưởng, Huy tử nhà tôi không hiểu chuyện, trêu chọc An Noãn tức giận, làm mọi người lo lắng."

Thẩm Diệc Minh ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa, sắc mặt xanh mét.

Thẩm Thần Phong đột nhiên nghĩ đến, "An Noãn có thể trở về Giang Thành rồi không, em ấy không phải không có việc gì cũng rất thích chạy đến Giang Thành sao."

Một câu của Thẩm Thần Phong hoàn toàn đánh thức Mạc Trọng Huy, anh chạy ra khỏi nhà họ Thẩm, lái xe rời khỏi.

Đương nhiên không phải đến sân bay, không phải đi Giang Thành, anh lái xe đi tới khu mộ của nhà họ Thẩm.

Bảo vệ trông coi mộ nói cho anh, An tiểu thư ở khu mộ đợi một ngày, hần muốn gọi điện thoại cho nhà họ Thẩm, nhưng An tiểu thư không cho.

"Ông đi gọi điện thoại cho nhà họ Thẩm, thủ trưởng rất lo lắng."

Mạc Trọng Huy phân phó một câu, đi vào khu mộ.

Trăng sáng như lụa, thân thể An Noãn nhỏ gầy quỳ ở trước mộ của An Hồng Minh.

Ngực anh co rút đau đớn dữ dội, chậm rãi đi lên phía trước, dùng tây trang của mình bao trùm thân thể mỏng manh của cô.

An Noãn rất miễn cưỡng đứng lên, lão đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Mạc Trọng Huy đưa tay đỡ cô, An Noãn liên tục lùi ra phía sau vài bước.

"Mạc Trọng Huy, anh đừng tới đây, biệt墅 vào tôi, đừng ở trước mặt cha tôi đừng vào tôi."

Lông mày anh nhíu lại có chút chua xót.

"An Noãn, phải làm sao em mới bằng lòng tha thứ cho anh? Có phải anh chết, đền cho ông ấy một mạng, em mới có thể tha thứ anh."

An Noãn cúi thấp đầu không nói lời nào.

"An Noãn, cha em nằm viện là trách nhiệm của anh, nhưng về sau một loạt vấn đề kinh tế mục nát đều là sự thật, phía trên sớm đã bắt đầu điều tra ông, ông sớm muộn gì cũng sẽ đi lên con đường này, em không cần đẩy tất cả vấn đề của mình lên cho anh, chúng ta ở cùng một chỗ cũng không có tội ác tày trời như thế."

"Không, cha tôi không có vấn đề, là anh hãm hại ông."

Mạc Trọng Huy bắt đầu dĩ lắc đầu, "Cho dù anh có bản lĩnh nữa, nếu ông trong sạch, anh có thể hãm hại đến ông. An Noãn, rất nhiều chuyện em có thể nghĩ rõ ràng, không cần trốn tránh nữa. Ông đích thực là một người cha tốt, nhưng ông không phải một quan viên tốt."

"Không, ông là một thị trưởng tốt, ở Giang Thành dưới sự dẫn dắt của ông phát triển rất nhanh chóng, dân chúng đều rất tin phục ông."

Giọng Mạc Trọng Huy trầm thấp nói, "Trước ông quả thật không sai, nhưng người tới một vị trí, hấp dẫn cũng lớn, mọi người sẽ thay đổi, em biết không? Ngay cả lễ đính hôn của chúng ta, cũng là một tay ông bày ra, ông muốn mượn hào quang nhà họ Mạc của anh, giúp ông trốn tránh một chút."

"Đủ rồi, anh không cần nói xấu ông ấy nữa."

"Anh có phải nói xấu hay không, em có thể đến Giang Thành tìm kiếm chứng cứ, em cũng có thể dùng tâm em để suy nghĩ. Anh vẫn không muốn nói cho em, cha của em chân chính là người như thế nào, anh không muốn em khổ sở, nhưng em vẫn lấy ông làm cái cớ, không muốn tiếp nhận anh. An Noãn, ông ấy đã rời đi, người còn sống có phải càng nên hạnh phúc hay không?"

"Mạc Trọng Huy, anh cảm ơn, không cần ngại biện nữa. Tóm lại cha tôi chết, với anh không thoát khỏi liên quan. Không chỉ có như vậy, con của chúng ta cũng chôn vùi ở trong tay anh, ngày đó nếu không phải anh, làm sao Tư Kỳ cô ta có cơ hội động thủ. Trên người anh mang hai sinh mạng, đời này cũng đừng vọng tưởng tôi sẽ gả cho anh. Đừng tưởng rằng anh chiếm được cơ thể của tôi, tôi sẽ hoàn toàn thuộc về anh, đừng nằm mơ."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Láy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Chương 110.3

Cô gần như gào thét ra tiếng.

Người nhà họ Thẩm nhận được điện thoại vội vàng chạy qua đây, lão gia tử không đến, Thẩm Diệc Minh dẫn đầu, mọi người vội vã đi tới mộ viên.

Thẩm Diệc Minh tiến vào mộ viên thì nghe thấy An Noãn gào thét tê tâm liệt phế, mặt ông âm trầm giờ phút này càng lạnh như băng. Mạc Bình Sơn Mạc Bình Giang đi theo sau lưng ông, sợ tới mức lạnh run.

Thẩm Diệc Minh đi tới trước mộ bia của An Hồng Minh, thấy cô bé kia đứng ở trong gió, gió lạnh thổi tóc của cô tán loạn, nhìn qua gầy gò chật vật.

"Nhóc con, đến bên cạnh cậu."

Giọng Thẩm Diệc Minh hùng hậu cho An Noãn cảm giác an toàn.

Cô từng bước một đi đến bên cạnh Thẩm Diệc Minh, tựa vào trong lòng ông. Cánh tay dài của ông ôm cô vào trong ngực, hết sức đau lòng.

--

An Noãn bị Thẩm Diệc Minh mang về nhà, trẻ như vậy, lão gia tử vẫn còn chưa ngủ, đứng chờ ở bên ngoài.

An Noãn xuống xe, chạy tới chui vào trong ngực lão gia tử.

"Tốt, trở về là tốt rồi, về sau đừng dọa ông ngoại nữa, trái tim ông ngoại chịu không nổi."

Đậu Nhã Nguyên cũng oán giận, "Đứa nhỏ này thật sự là, đang yên lành muốn tự dung mất tích, làm mọi người lo lắng. Biết rõ con bình yên vô sự ở mộ viên, lão gia tử vẫn không chịu đi ngủ, muốn chờ con trở về. Ông cụ rất quật cường, cùng ông ở trong phòng cũng không chịu, thế nào cũng phải ở bên ngoài nhìn."

"Ông ngoại, thật xin lỗi, về sau cháu không như vậy nữa."

"Không có việc gì không có việc gì, bình an trở về là tốt rồi." Lão gia tử hết sức vui mừng nói.

Đậu Nhã Nguyên làm cơm cho An Noãn, An Noãn chỉ ăn một chút.

Tiết Ngọc Lan cùng An Noãn trở về phòng, An Noãn vào phòng tắm rửa một cái, thì lên giường.

Tiết Ngọc Lan giúp cô đắp chăn, cười nói, "Ngủ một giấc sẽ tốt, tỉnh lại chuyện gì cũng không có, đừng quên sau lưng của cháu còn có nhà họ Thẩm, không ai có thể ép cháu làm chuyện cháu không thích."

An Noãn nhắm mắt lại rất nhanh đã tiến vào giấc mộng.

Tiết Ngọc Lan ra khỏi phòng của An Noãn, Thẩm Diệc Minh nhàn nhạt hỏi bà, "Đã ngủ chưa?"

Tiết Ngọc Lan gật đầu một cái, "Có thể mệt mỏi, mới vừa nằm xuống đã ngủ thiếp đi, anh đừng lo lắng. Sáng mai còn phải đi đến vùng khác, nhanh trở về phòng nghỉ ngơi đi."

"Tôi đã bảo bọn họ sửa lại hành trình, tối ngày mai đi."

Tiết Ngọc Lan hơi nhú mồm, cười đùa nói: "Ngay cả tôi cũng có chút hăm mộ nhóc Noãn rồi."

Tay Thẩm Diệc Minh vỗ vỗ vai bà, cười nhạt nói: "Hôm nay bà cũng rất vất vả, về phòng nghỉ ngơi trước đi, tôi đi xuống nói chuyện với Huy từ một chút."

Tiết Ngọc Lan cầm tay ông, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Chuyện bọn nhỏ, chúng ta không cần nhúng tay, để cho bọn nó tự xử lý đi."

"Tôi biết, yên tâm đi."

--

Mạc Trọng Huy đang ở phòng khách với Thẩm Diệc Minh, Thẩm Diệc Minh ra lệnh một tiếng, làm cho tất cả mọi người đi nghỉ ngơi. Phòng khách to lớn chỉ còn lại hai người ông cùng Mạc Trọng Huy, không khí nháy mắt trở nên khẩn trương.

"Rất nhiều năm trước mọi thứ cậu làm với An Noãn, tôi không phải không biết. Sở dĩ không truy cứu, là vì chuyện đã qua rất lâu rồi. Lão gia tử yêu thích cậu, cho nên tôi cũng hướng về cậu, vẫn muốn tác hợp cậu với An Noãn cùng một chỗ. Nhưng bây giờ, tôi phát hiện tôi sai lầm rồi. Năm đó cậu gây cho An Noãn, tổn thương con bé quá sâu, ở với cậu, con bé sẽ không vui vẻ. Cho nên, xin cậu rời khỏi An Noãn."

'Xin cậu rời khỏi An Noãn.'

Một câu đơn giản, đầu Mạc Trọng Huy 'Oanh - -' một tiếng vang lớn.

Anh giương mắt nhìn về phía người đàn ông ở trước mắt, vẻ mặt của ông nghiêm túc như vậy.

"Huy từ, cậu rất ưu tú, nói thật, tôi có chút không nỡ. Nhưng tôi chỉ có một đứa cháu gái ngoại là An Noãn, tôi đã mất đi mẹ con bé, không thể mất đi con bé nữa. Bây giờ tôi muốn rất đơn giản, mong con bé có thể thông suốt sống vui vẻ, tương lai một nửa kia của con bé, không bắt buộc phải ưu tú giống như cậu, chỉ cần thật lòng yêu thương con bé, có thể làm cho nó mỉm cười thì đều có thể."

"Xin người cho cháu thêm một lần cơ hội nữa!" Mạc Trọng Huy nói vô cùng chân thành.

Thẩm Diệc Minh lại lắc lắc đầu, "Không cần, An Noãn rất ngang ngược, bình thường con bé nhận định chuyện gì sẽ không thay đổi, cậu đã từng mang đau đớn đến cho nó, để lại vết thương trong lòng nó, đại khái đời này sẽ không tốt lên được. Huy từ, buông tay đi, tôi không hy vọng có một ngày, tôi ép

cậu buông tay, vậy thì không tốt lắm."

"Cháu sẽ không buông tay, mặc dù người không đồng ý, cháu cũng không buông tay. An Noãn yêu cháu, phần yêu này vẫn yêu. Cùng với bất cứ ai ở cùng một chỗ, cô ấy sẽ không hạnh phúc. Người cho rằng An Noãn chia tay với Lâm Dịch Xuyên là vì cô ấy không bỏ được Bắc Kinh, không phải, là vì An Noãn không hề yêu Lâm Dịch Xuyên. Cả tính An Noãn người nên biết, nếu cô ấy thật sự yêu Lâm Dịch Xuyên, bất kỳ ai cũng không ngăn cản được cô ấy. Cho nên, vẫn là câu nói kia, cháu không buông tay."

Hai tròng mắt Thẩm Diệc Minh hẹp dài khẽ nheo lại, lạnh lùng mở miệng gần từng tiếng, "Cậu dám làm trai ý của tôi?"

"Cháu mặc kệ người sẽ làm gì với cháu, làm gì nhà họ Mạc của cháu, cháu cũng sẽ không buông tay An Noãn. Không có cô ấy, cháu cảm thấy cuộc sống đều mất đi ý nghĩa, cho nên, cháu cũng không buông tay, bất luận trả giá cao bao nhiêu."

Thẩm Diệc Minh nhìn bóng lưng kiên định Mạc Trọng Huy rời khỏi, dùng lực đè trán.

Con ông Thẩm Thần Bằng cũng nói với ông giống như vậy, 'Con yêu cô ấy, bất luận trả giá cao bao nhiêu, con cũng muốn ở cùng với cô ấy'.

Bây giờ bọn trẻ đều làm sao vậy, bây giờ tình yêu cũng làm sao vậy.

- -

Ngày hôm sau An Noãn tỉnh lại, thấy Thẩm Diệc Minh ngồi ở đầu giường.

Giọng cô khàn khan gọi, "Cậu hai."

Tay Thẩm Diệc Minh xoa tóc của cô, cung chiều nói, "Nhóc con, về sau không cho phép hù dọa mọi người như vậy, chúng ta rất lo lắng cho con."

An Noãn kéo khoe miệng, cười nói, "Về sau sẽ không, mặc kệ đi đâu, cũng xin phép mọi người."

"Ngoan, mau dậy ăn bữa sáng đi, lão gia tử còn đang ở phòng ăn chờ con."

An Noãn đi xuống lầu, lão gia tử hướng cô vẫy tay, "Bé Noãn, đến bên cạnh ông ngoại này."

An Noãn đi đến ngồi xuống bên cạnh lão gia tử.

Về chuyện tối hôm qua, lão gia tử cũng không nói trước, chỉ liên tiếp gấp cho cô đồ ăn, giống như An Noãn ăn càng nhiều, ông càng vui vẻ.

"Cậu, hôm nay cậu không cần ra ngoài sao?"

"Ừ, ban ngày không có việc gì, ở nhà với con, buổi tối đưa vợ hai con đi vùng khác khảo sát."

An Noãn vừa nghe liền vui vẻ, cô hi vọng thấy cậu hai cùng vợ tốt đẹp.

Ăn xong bữa sáng ra ngoài tản bộ với lão gia tử, Thẩm Diệc Minh cũng cùng đi.

"Cậu, chúng ta thi đấu chạy bộ đi."

Thẩm Diệc Minh cười nói, "Cậu lớn tuổi rồi, đâu còn trẻ chạy nhanh như các con."

"Vậy cũng không giộng, nhìn qua thân thể cậu rất tốt."

Thẩm Diệc Minh cười cười, nói: "Được rồi, lão gia tử làm trọng tài, chạy đến cây đại thụ phía trước kia, quay đầu lại lần nữa."

Thẩm Diệc Minh lời còn chưa dứt, An Noãn đã chạy. Thẩm Diệc Minh nhìn bóng lưng vui sướng của cô, bất đắc dĩ cười cười.

An Noãn rất nhanh đã bị Thẩm Diệc Minh đuổi kịp, cô có chút không phục, kêu, "Cậu, cậu chạy chậm một chút, đợi cháu với."

Thẩm Diệc Minh thả chậm cước bộ, chờ An Noãn đuổi theo, hai người cùng từ từ chạy.

"Cậu, cháu có thể xin cậu giúp một chuyện được không?"

"Từ khi nào khách khí với cậu như vậy, nói đi, chuyện gì?"

An Noãn dừng bước lại, từ từ đi tới, Thẩm Diệc Minh cũng ngừng theo.

"Năm đó cha cháu bị hãm hãi, bây giờ có thể giúp ông lật lại bản án không?"

Gương mặt Thẩm Diệc Minh vốn thoải mái giờ phút này mặt mũi căng thẳng, ông có chút không vui hỏi: "Làm sao cháu biết ông ta là bị hãm hãi?"

"Chẳng lẽ không đúng sao? Thanh danh cha ở Giang Thành vẫn rất tốt."

"Đó là trong mắt cháu thấy. Nói thật cho cháu biết, trước đây cậu cũng đã từng đặc biệt đi điều tra, cháu muốn nghe lời nói thật hay không?"

An Noãn có dự cảm không tốt.

"Cha cháu trước kia vẫn là vị quan viên tốt, ông gặp được người thầy tốt, còn đề bạt ông, cho nên ông thăng tiến rất nhanh. Nhưng về sau, người thầy của ông đột nhiên bị điều tra, từ vị trí thị trưởng bị kéo xuống, cháu có biết người cung cấp chứng cứ nhân là ai không?"

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Chương 110.4

An Noãn nấp mấy môi.

"Chính là cha cháu. Bởi vì ông muốn mình làm vị trí kia, không tiếc kéo người khác xuống, mặc dù chưa tính là hãm hại, có lẽ từ chuyện này cháu cũng có thể thấy được ông là người như thế nào."

"Cha cháu không phải là người như thế." An Noãn cắn môi.

Thẩm Diệc Minh bắt đầu kể từ đầu, "Cậu biết nói ra cháu sẽ không tin tưởng, cho nên vẫn không ở trước mặt cháu nói ra. Nói cho cháu biết chuyện giữa cha cháu với Lương Trạch Dân. Năm đó vị trí thị trưởng rơi vào giữa cha cháu với Lương Trạch Dân, cấp trên đang suy nghĩ tuyển chọn một thành viên trong bọn họ, thì lúc đó, cha cháu tố giác Lương Trạch Minh, Lương Trạch Dân kí gửi tư liệu lên trên ở bên ngoài bao nuôi gái, cứ như vậy, cuối cùng vị trí thị trưởng bị cha cháu ngồi lên. Ông ta có điểm tốt, bên ngoài không có phụ nữ, rất nhiều người hy vọng ông cũng không được. Nhưng về sau, đến vị trí kia, ông bị tiền tài làm cho mê hoặc, đi sai đường."

Thẩm Diệc Minh nhìn sắc mặt cô nhất thời tái nhợt, tay nhẹ vuốt tóc của cô, cung chiều nói, "Cũng biết cháu không tiếp nhận được, tốt lắm, vấn đề nặng nề này cậu không nói nữa, đều đã qua. Nhớ kỹ, về sau Huy tử dám đến tìm cháu, cháu nói cho cậu biết, cậu giúp cháu xử lý anh ta."

An Noãn cắn môi, không nói gì.

--

Mấy ngày nay, Thẩm Diệc Minh mang theo Tiết Ngọc Lan đến vùng khác khảo sát, đi mấy nơi, vẫn chưa trở về. Nhưng trái lại gọi điện thoại rất chịu khó, mỗi ngày đúng giờ gọi về trong nhà, nhất định cùng An Noãn nói vài câu mới bằng lòng cúp máy.

An Noãn mỗi ngày ở nhà họ Thẩm, cùng lão gia tử rèn luyện, chơi cờ, cùng mợ nhỏ học trồng cây, ngày qua ngày yên bình mà nhàm chán.

Mạc Trọng Huy mỗi ngày đều gọi điện thoại cho cô, An Noãn vừa nhìn cũng không nhận.

Tối hôm đó, Thẩm Thần Bằng đột nhiên về nhà ăn cơm, số lần hần trở về có thể đếm trên đầu ngón tay, bình thường đều là lão gia tử tự mình cho gọi điện thoại, mới có thể bắt hần trở về.

"Anh hai, tại sao anh trở về, cậu hai đưa mợ đi vùng khác khảo sát rồi."

Thẩm Thần Bằng cười nhạt nói: "Anh trở về thăm lão gia tử."

Ông cụ nghe xong liền vui vẻ. Vẫy tay bảo cho Thẩm Thần Bằng đến bên cạnh ông ngồi xuống.

"Thần Bằng, cháu trở về đúng lúc, khi nào thì rảnh đưa em gái cháu ra ngoài giải khuây, cô nhóc kia cả ngày ở nhà cùng ông già này, đều không có giao tiếp xã hội, cháu đưa con bé ra ngoài kết bạn."

Thẩm Thần Bằng liếc mắt nhìn An Noãn một cái, thần nhiên nói: "Được."

Ăn xong cơm tốt, dỗ cho lão gia tử ngủ, An Noãn đang định lên lầu đi ngủ.

Mới vừa mở cửa phòng, Thẩm Thần Bằng từ phòng của hần đi ra, An Noãn xấu hổ cười với hần.

"Đưa em ra ngoài ăn khuya, có hứng thú không?"

An Noãn do dự một chút, "Đã hơi muộn."

Khỏe miệng Thảm Thần Bằng giật giật, buổi tối tám giờ, nhóc con kia nói đã hơi muộn. Cùng sống với ông cụ lâu, hoàn toàn không giống với người trẻ tuổi rồi.

"Đi thôi, cả ngày ở nhà, cũng chỉ có em không cảm thấy buồn bực."

Thảm Thần Bằng đi tới trực tiếp cầm tay cô, kéo cô xuống lầu.

Thảm Thần Bằng mặt ngoài mặc dù không giống nhưng con nhà giàu ăn chơi trác táng khác, nhưng hẳn đi xe cũng đủ táo bạo, Bugati màu đen. Nghe nói lúc hẳn mua xe này, bị cậu hai mắng không ít, về sau vẫn là lão gia từ đề chuyện này xuống.

"Anh hai, bạn bè của anh có phải đều là con cái cán bộ phải không?"

"Gần như vậy, những người khác không tiến vào vòng luẩn quẩn như chúng ta."

Thảm Thần Bằng đưa cô đến một câu lạc bộ cao cấp, nghe nói là có chế độ hội viên, chỉ có tham gia hội viên mới có thể đi vào, hội viên còn phân theo cấp bậc, giống như chia người làm ba bảy loại.

Thảm Thần Bằng mang cô vào thang máy đến tầng cao nhất thuê phòng VIP1.

Đẩy cửa đi vào, bên trong có bốn người đàn ông ngồi, đang họp thành một bàn, ở trên ghế dài bên cạnh. Còn có hai người phụ nữ ở bên cạnh quan sát. An Noãn không nghĩ tới kẻ có tiền lại vẫn có lạc thú như vậy.

Thấy bọn họ đi vào, bốn người đẩy mặt trượt vào giữa, rồi rít đứng lên.

"Nhị thiếu, vị mỹ nữ này là?"

Ánh mắt bốn người như lang như hổ nhìn chăm chăm An Noãn.

Thảm Thần Bằng khoát tay lên vai An Noãn, đơn giản giới thiệu, "Em gái tôi."

"A, thì ra là cháu ngoại của nhà họ Thảm mới tìm được về, thật sự là ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu. Tội tên là Điều Giang Hạo, bọn họ đều gọi tôi là Hạo tử."

"Xin chào." An Noãn có chút xấu hổ bắt tay với hắn.

Những người khác cũng đều nhao nhao tự giới thiệu.

An Noãn có ấn tượng sâu sắc vẫn là hai vị mỹ nữ kia, Nhan Thiển và Đồng Tâm.

Thảm Thần Bằng theo chân bọn họ đến ghế dài, để cho hai vị mỹ nữ chú ý An Noãn.

Nhan Thiển với Thảm Thần Bằng cùng nhau lớn lên, còn là bạn học thời đại học của Thảm Thần Bằng, nhà họ Nhan ở kinh thành cũng có địa vị.

Đồng Tâm với bọn họ cũng ở vòng tròn này, là bạn trung học của Điều Giang Hạo, do Điều Giang Hạo giới thiệu tiến vào vòng tròn này.

"Chị An Noãn, chị không biết, tất cả mọi người đối với chị vô cùng tò mò, rất muốn biết cháu ngoại nhà họ Thảm lớn lên trông thế nào, đã từng nói với anh Thần Bằng rất nhiều lần, bảo cho anh ấy mang chị ra ngoài chơi một chút, anh ấy không một lần để ở trong lòng, giống như sợ chúng em làm chị hư hỏng."

An Noãn cười nói: "Anh ấy là chê tôi làm mất mặt, không mang đi được."

"Làm sao có thể, chị là cháu gái ngoại được Thảm lão gia từ cưng chiều nhất, thân phận này của chị không biết bao nhiêu người hâm mộ. Nghe nói trước kia chị còn là nhà thiết kế của JM, quá lợi hại, em có không ít bạn bè muốn tiến vào JM cũng không vào được, không có người tiến cử."

An Noãn hơi dừng một chút, thản nhiên nói, "Bây giờ tôi đã không còn làm ở JM."

"Vậy thật sự là quá đáng tiếc."

Cùng các cô trao đổi, An Noãn biết hai cô gái này ít nhiều cũng có ý tứ với Thảm Thần Bằng, ba câu thì có hai câu đều không thể tách rời Thảm Thần Bằng.

Suy nghĩ một chút, thân phận Thảm Thần Bằng vô cùng cao quý, có cô gái nào sẽ không động tâm.

Khi mấy người đàn ông đánh một vòng mặt trượt xong cũng qua đây, Thảm Thần Bằng ngồi xuống bên cạnh An Noãn, cẩn thận hỏi cô muốn ăn gì không.

An Noãn chỉ chỉ trên bàn có rất nhiều đồ ăn, cười nói, "Vậy là đủ rồi, em vừa rồi đã ăn quá nhiều."

Trong lúc có người đề nghị, "Nếu không kêu mấy Tiểu Minh Tinh đến hát một chút góp vui."

Tất cả mọi người nhìn về phía Thẩm Thần Bằng, dường như đang đợi hấn gật đầu.

Thẩm Thần Bằng cười nhạt nói: "Mấy người tự tiện, hôm nay tôi chủ yếu phụng mệnh lệnh của lão gia tử, đưa em gái tôi ra ngoài giải sầu."

Có lời này của Thẩm Thần Bằng, những người khác bắt đầu gọi điện thoại.

An Noãn nhìn không được cảm khái, những người này, chỉ cần một cú điện thoại, Tiểu Minh Tinh cũng chủ động dâng tới tận cửa, phàm là theo chân bọn họ dính một chút, đi đến chỗ nào dường như cũng có thể ngáng đầu ưỡn ngực.

Rất nhanh, ba tiểu minh tinh cùng đến, có hai người là khách quen, rất quen thuộc theo chân bọn họ chào hỏi, giọng nói làm nũng, quả thực có thể mềm đến tận xương, nhưng người đàn ông có lẽ thích người phụ nữ như vậy. Còn một Tiểu Minh Tinh khác dường như có chút câu nệ, ngay cả mặc cũng không bại lộ bằng hai cô gái khác, váy liền áo đơn giản đến đầu gối, nhìn qua có vài phần đơn thuần.

Tầm mắt Thẩm Thần Bằng đơn giản quét xuống, cuối cùng rơi vào trên người Tiểu Minh Tinh câu nệ kia. An Noãn thấy mặt hấn đột nhiên căng thẳng, con người thâm thúy khẽ neo lại.

Những người khác đại khái cũng chú ý tới vẻ mặt của Thẩm Thần Bằng, có ý để cho Tiểu Minh Tinh kia ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thần Bằng, tất cả đều là tùy mặt gửi lời chủ. (Đoán ý qua sắc mặt)

"Cố Thu, cô phải sắm sóc Thẩm nhị thiếu cho thật tốt, dù đồ nhị thiếu vui vẻ, thì cô không sợ không có đất diễn."

Tiểu Minh Tinh bị gọi Cố Thu là cô gái nhìn qua rất đơn thuần, cô ngồi ở bên cạnh Thẩm Thần Bằng, hai tay gắt gao xoắn cùng một chỗ, dường như rất khấn trương. Khó có được ở bên trong chảo nhuộm lớn còn có thể bảo trì tâm tính lúc ban đầu.

"Cố Thu, cô ngốc nha, còn không rót rượu cho nhị thiếu, ngồi ở đằng kia giống như con ngốc, chẳng lẽ lại còn để cho nhị thiếu của tôi hầu hạ cô sao."

Cố Thu đưa tay ra rót rượu, An Noãn thấy tay cô run nhẹ.

An Noãn cảm thấy buồn cười, có cần sợ thành như vậy không, Thẩm Thần Bằng nhìn qua nhưng cũng không có một chút hung dữ nào.

Cô gái rót hai ly rượu, chuyển một ly đến trước mặt Thẩm Thần Bằng, giọng nói run rẩy cúi đầu nói, "Nhị thiếu, tôi kính anh một ly."

Con người thâm thúy của Thẩm Thần Bằng liếc cô một cái, lập tức nhận ly rượu của cô, uống một hơi hết.

Mấy người đàn ông phụ nữ ở một bên đều chột ngẩn ra, Thẩm Thần Bằng rất ít khi sáng khoái uống rượu với phụ nữ như vậy, hoàn toàn không làm khó cô ta.

Mặt Thẩm Thần Bằng tiến đến trước mặt An Noãn, tại bên tai cô thấp giọng nói, "Anh đưa em đến chỗ khác ăn khuya, ở đây quá ồn rồi."

An Noãn gật gật đầu.

Thẩm Thần Bằng đứng lên, nhàn nhạt nói với mọi người một câu, "Mấy người chơi vui vẻ, đêm nay toàn bộ tính cho tôi, chúng tôi có việc đi trước."

Thẩm Thần Bằng ôm An Noãn rời đi, từ câu lạc bộ đi ra ngoài, An Noãn nhìn ra cảm xúc hấn không tốt lắm.

Thẩm Thần Bằng mang cô đến một tiệm bánh ngọt, thân nhiên nói, "Anh thấy em thích ăn bánh ngọt."

"Đúng, nhất là vị trà xanh."

Thẩm Thần Bằng hơi ngừng một chút, lập tức cười nói: "Quả nhiên là người một nhà, anh cũng rất thích vị trà xanh."

Thẩm Thần Bằng gọi cho cô rất nhiều món điểm tâm ngọt, An Noãn ăn rất nhiều.

Hấn nhìn nàng ăn, nhìn một chút liền cười, "Cô gái bên cạnh anh, rất ít người giống em, trẻ như vậy còn dám ăn như vậy."

An Noãn vô cùng đắc ý nói: "En thuộc loại ăn gì cũng không béo, em còn hi vọng mình béo lên một chút."

"Con gái chính xác béo một chút, cảm giác mới tốt."

An Noãn xấu hổ đỏ mặt, thẳng nhai này lại ở trước mặt cô nói lời này.

"Nghe nói cậu hai em cầm Huy từ đến nhà, chuyện này em biết không?"

An Noãn phản ứng một cái, hấn nói cậu hai không phải là cha hấn sao, thẳng nhai này thật đúng là...

"Em không biết."

"Huy từ gọi điện thoại cho anh, bảo anh chuyển lời cho em một tiếng, xin em nhận điện thoại của anh ta."

An Noãn bĩu bĩu môi, thì ra người nọ là phản bội.

"Tình cảm của các em anh không hiểu rõ, nói một chút quan điểm anh đối với Huy từ, tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng anh rất thương thức anh ta, trong ấn tượng đã cùng anh ta ăn qua một bữa cơm, lúc ấy không hề ít bằng bè, em có biết, lúc người đàn ông gặp gỡ bình thường đều thích mấy cô gái, lúc ấy mỗi người đều đã chọn, Huy từ không chọn. Thấy được anh ta thích sạch sẽ trong tình cảm, lại còn một lòng. Nếu quá khứ tất cả anh ta làm với em, không có cách nào tha thứ mà nói, thì cho anh ta một cơ hội đi."

An Noãn bĩu môi, hừ nói, "Là Mạc Trọng Huy bảo anh đến làm thuyết khách à?"

Thẩm Thần Bằng trầm thấp cười ra tiếng, "Anh là người như thế sao? Làm anh em, anh chỉ quan tâm cuộc sống tình cảm của người. Lão gia từ để cho anh mang em ra ngoài vui chơi, đơn giản là để cho anh giới thiệu bạn bè của anh cho em quen biết, nhưng em cũng thấy đấy, chúng ta trong vòng luẩn quẩn này, tìm không ra người tốt, Mạc Trọng Huy thuộc loại trường hợp đặc biệt, cho nên, hi vọng em có thể bắt được, nắm cho chắc vào."

An Noãn bĩu môi, không dám tán thành.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: 111. Anh Đồng Ý Buôn Tay Để Em Được Hạnh Phúc

Hai người ngồi một lúc, di động Thẩm Thần Bằng vang lên, hắn nhìn thoáng qua, liền lôi kéo An Noãn đi ra ngoài.

Mạc Trọng Huy giờ phút này đứng ở ven đường dưới gốc cây đại thụ, dưới đèn đường mờ nhạt, bóng dáng của anh có vẻ vô cùng cao lớn.

"Thẩm Thần Bằng, anh phản bội em!" An Noãn gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

Thẩm Thần Bằng gõ đầu cô một cái, cười nói, "Thật không lễ phép, cũng không gọi anh trai."

"Em không anh trai như vậy, thường độc ác với em gái, anh với Mạc Trọng Huy cùng là một loại người, về sau em không tin anh nữa."

Mạc Trọng Huy đã sai bước đi về phía bọn họ.

An Noãn muốn trốn đi, nhưng Thẩm Thần Bằng giữ chặt vai cô.

Lúc Mạc Trọng Huy đi tới, một tay Thẩm Thần Bằng đẩy An Noãn vào trong lòng Mạc Trọng Huy.

"Huy từ, em gái tôi giao cho cậu, đêm nay không trở về nhà cũng không sao, cha tôi không ở nhà, lão gia từ cũng ngủ, sáng sớm ngày mai cậu đưa con bé trở về thì không có ai phát hiện."

"Thẩm Thần Bằng!" An Noãn gào thét, tức giận đến hận không thể đi lên đánh hắn, nhưng tay Mạc Trọng Huy gắt gao ôm eo của cô, cô làm thế nào cũng không giẫy ra được.

Thẩm Thần Bằng chắc chắn lưỡi, cười nói, "Nhóc con, đừng quá mạnh mẽ, phụ nữ vẫn nên dịu dàng một chút, càng làm người ta yêu mến, đàn ông đều thích phụ nữ như chim nhỏ nép vào người."

"Thẩm Thần Bằng, anh không phải là người, em sẽ gọi điện thoại cho cậu hai."

An Noãn mới vừa lấy điện thoại di động ra, bị Mạc Trọng Huy đoạt đi.

Thẩm Thần Bằng đi đến trước mặt Mạc Trọng Huy, vỗ nhẹ nhẹ bả vai anh, sâu xa nói: "Giao cho anh, đừng quên thiếu tôi một lần, cha tôi thật không ở nhà, qua vài ngày nữa mới có thể trở về, người tốt nhất phải nắm chắc."

Mạc Trọng Huy cảm kích trả về cười một tiếng.

Thẩm Thần Bằng trước khi đi, vẫn còn không quên dặn An Noãn: "Nhóc con, một vừa hai phải, đừng quá quắt, có việc gọi điện thoại cho anh."

Thẩm Thần Bằng sau khi rời đi, An Noãn mới càng rõ ràng cảm nhận được sự tồn tại của Mạc Trọng Huy, lồng ngực anh luôn luôn ấm áp như vậy, giống như có thể đuổi bóng đêm rét lạnh đi.

"Mạc Trọng Huy, buông tay ra."

An Noãn gầm nhẹ một tiếng, đường phố yên tĩnh giọng của cô có vẻ rất chói tai.

Mạc Trọng Huy hít sâu một hơi, cánh tay dài gắt gao ôm cô vào trong ngực, môi hôn lên tóc cô, giọng nói từ tính ở đỉnh đầu cô vang lên, "Anh nhớ em, cậu hai em không cho anh đến nhà họ Thẩm."

"Mạc Trọng Huy, tôi sẽ cho gọi điện thoại cậu hai."

"Không cần gọi, gọi chỉ sợ đời này anh cũng không thấy được em."

An Noãn hừ hừ.

"Bảo bối, anh yêu em."

Giọng Mạc Trọng Huy hùng hậu như một tiếng sét, làm cả người An Noãn từ trong ra ngoài cháy sém, thằng nhãi này có thể nói ra lời buồn nôn như vậy, quả thực không giống anh.

An Noãn còn đang tại buồn bực, một tay Mạc Trọng Huy nâng cao cằm của cô, cúi người ngậm chặt lấy môi phần nộn của cô.

An Noãn phản kháng có điều kiện cắn môi anh, Mạc Trọng Huy có chút tức giận, "Em có thể dịu dàng một chút không?"

"Tôi vốn không phải là người dịu dàng, anh tìm người khác đi."

Mạc Trọng Huy bắt đặc dĩ buộc chặt cánh tay, gắt gao ôm cô vào trong ngực. Hơi thở ấm áp quét qua bên tai của cô: "Không hôn, thì để cho anh ôm một lúc."

Mạc Trọng Huy ôm cô trở thành một loại lạc thú, cứ lẳng lẳng ôm như vậy.

"Mạc Trọng Huy, có phải anh quá nhàm chán không, có thể buông ra không?"

Anh thỏa mãn buông lỏng tay, bàn tay nắm lấy tay nhỏ bé của cô, nắm ở lòng bàn tay thật chặt.

"Anh đưa em đi ăn khuya, muốn ăn cái gì?"

An Noãn nheo mắt, "Vừa rồi Thẩm Thần Bằng đã đưa tôi đi ăn."

Mạc Trọng Huy cúi đầu cười ra tiếng, tiếng cười thật là sang sảng.

"Vậy em theo anh cùng ăn một chút, đã vài ngày chưa ăn cái gì."

Mạc Trọng Huy nói không chút nào khoa trương, nhớ cô nghĩ đến ăn cũng ăn không vô, ngủ cũng không ngủ được. Anh rất bắt đặc dĩ thờ dài, ảnh hưởng của cô nhóc kia với mình càng lúc càng lớn rồi.

Mạc Trọng Huy lái xe đưa An Noãn đến nhà hàng tư nhân, sắp rạng sáng, chủ nhân nhà hàng này giống như bất cứ lúc chuẩn bị vì Mạc Trọng Huy làm một bàn thức ăn ngon.

"Làm phiền anh rồi." Mạc Trọng Huy hiếm khi khách khí với người khác như vậy.

Rất nhanh, ông chủ tự mình mang thức ăn lên, đầy một bàn, An Noãn ngửi mùi vị này, cũng cảm thấy có chút thèm.

"Có muốn ăn một chút không?" Anh nhíu mày hỏi, dễ dàng nhìn thấu tâm tư của cô.

An Noãn lắc lắc đầu, lạnh lùng hừ nói, "Giảm béo, không cần dụ dỗ tôi."

Anh cúi đầu cười rất sang sảng, đưa tay sờ đầu cô, "Đã rất gầy, béo một chút mới tốt."

Anh nói xong múc cho cô nửa bát cơm, cuối cùng An Noãn nhìn không được, bắt đầu ăn.

Dường như khẩu vị Mạc Trọng Huy rất tốt, ăn rất nhiều. An Noãn cũng ăn xong nửa bát cơm. Vậy mà có một ngày, bọn họ hòa bình như vậy, bình tĩnh ăn một bữa cơm.

An Noãn có ảo giác, giống như về tới Giang Thành, ở mấy ngày biệt thự nhỏ kia, trên bàn cơm thường xuyên có hai người bọn họ.

"Tôi hôm nay đến chỗ anh đi."

Mạc Trọng Huy đột nhiên nói một câu, An Noãn tức giận gào thét về phía anh: "Mạc Trọng Huy, anh coi tôi là cái gì hả?"

"Được được được, anh đưa em về nhà."

Mạc Trọng Huy không dám ép cô quá, cô nhóc kia đồng ý bình tĩnh cùng anh ăn bữa cơm, anh đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

--

Trên đường Mạc Trọng Huy đưa cô trở về, An Noãn ngồi ở trên xe anh ngủ thiếp đi, ngủ rất yên ổn.

Xe dừng ở bên ngoài nhà họ Thẩm, Mạc Trọng Huy không nỡ đánh thức cô.

Cũng chỉ có lúc này, cô mới an tĩnh, anh mới có thể ngắm gương mặt cô thật kỹ.

Đã nhiều năm như vậy, cô một chút thay đổi cũng không có, làn da trắng nõn mềm mại vẫn như cũ, lông mi dài ngay cả ngủ thiếp đi cũng chớp chớp, chẳng biết từ lúc nào, trên gương mặt xinh đẹp này không còn tươi cười. An Noãn trước kia vui vẻ lạc quan, không tìm không phớt cười đùa. Anh nhớ rõ có một năm sinh nhật của cô, anh bận đến mười hai giờ đêm, trợ lý nói cho anh hôm nay là sinh nhật An tiểu thư, anh lập tức gửi tin nhắn cho cô, bốn chữ đơn giản 'Sinh nhật vui vẻ', cô nhóc kia giống như đang chờ đợi ở bên cạnh điện thoại di động, lập tức gọi điện thoại cho anh, đầu bên kia điện thoại cô rất vui vẻ mất đi không chế, cười giống người điên. Lần đầu tiên anh cảm thấy, một người nữ sinh vậy mà có thể cười đến không hề rụt rè.

Cúi người xuống hôn lên môi hồng mềm mại của cô, hình dáng môi cô rất đẹp mắt, mỗi lần hôn cô, anh rất thích dùng đầu lưỡi vẽ hình dạng bên ngoài môi cô.

An Noãn chớp chớp mắt, có chút cổ hết sức mờ ra, thấy gương mặt Mạc Trọng Huy phóng đại, cô lập tức tỉnh táo.

"Mạc Trọng Huy, anh là cầm thú sao? Anh lại đánh lên tôi."

Cô còn chưa dứt lời, anh đơn giản quang minh chính đại mạnh mẽ hôn cô.

An Noãn nặng nề cắn anh một cái, cắn chảy ra máu.

Anh bị đau nhúu mảy, lập tức không vui nói, "Để cho anh hôn một cái thì đã làm sao? Em tin hay không em phản kháng nữa, anh sẽ ở trên xe muốn em."

An Noãn tức giận trừng mắt với anh.

Anh mềm lòng xuống, bắt đầu dĩ nói, "Không hôn thì không hôn, anh đưa em vào nghỉ ngơi."

"Không cần, tự tôi đi vào, anh cẩn thận bị bảo vệ bắt."

Về mặt Mạc Trọng Huy đen lại, nhưng trái lại cô nói sự thật, Thẩm Diệc Minh vì bảo vệ An Noãn, bắt kể chuyện gì cũng làm ra được. Nhà họ Mạc ông cũng không để vào mắt, huống chi là Mạc Trọng Huy.

--

An Noãn chào hỏi với bảo vệ, thật cẩn thận vào phòng, người trong nhà đều đã ngủ, cô sợ hãi lên lầu, tay vừa chạm vào nắm cửa, bờ vai cô bị người từ phía sau vỗ.

Lưng một trận lạnh lẽo, An Noãn xoay người, thấy Thẩm Thần Phong híp nửa con mắt đứng sau lưng cô.

Cô nhẹ nhàng thở ra, kêu rên: "Thẩm Thần Phong, anh làm em sợ muốn chết."

"Em cho là ai?" Hấn nhúu mảy hỏi.

An Noãn không để ý, hỏi: "Anh trẻ như vậy còn chưa ngủ, giả thần giả quỷ dọa ai?"

"Em ở bên ngoài lâu lỏng với ai? Một cô gái nhà lành, không hiểu cái gọi rụt rè là gì?"

An Noãn xì hấn một cái: "Anh họ Thần Bằng đưa em ra ngoài ăn khuya, em với anh mình ở bên ngoài vui chơi, cũng gọi không rụt rè sao?"

"Thật sao?" Mây hấn đang nhần thoáng giãn ra: "Thẩm Thần Bằng người đâu?"

"Anh ấy đưa em trở về, sau đó lại đi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Chương 111.1

"Các em chơi cái gì vậy?"

"Không chơi cái gì, ở câu lạc bộ xem mấy bọn họ chơi mặt chược."

"Nhàm chán!" Thẩm Thần Phong bĩu môi: "Hắn chỉ có chút lạc thú đó, em có cảm thấy định hướng tình dục của hắn có vấn đề không? Từ khi chia tay với Cố Thu, bên cạnh hắn giống như chỉ có đàn ông."

An Noãn dừng lại: "Anh nói anh ấy chia tay với ai?"

"Em không biết, một bé gái học viện điện ảnh."

"Bé gái kia tên là gì?"

Thẩm Thần Phong thuận miệng nói: "Cố Thu, năm đó là anh giới thiệu, lúc hắn mới vừa về nước, anh giới thiệu cho hắn mấy mỹ nữ, để cho hắn chơi đùa, kết quả thằng nhãi này chọn một người thì nói đến tình yêu, nói ra tình cảm, cuối cùng lấy chuyện kết hôn nâng lên mặt bàn, bác hai biết là anh giới thiệu, thiếu chút nữa đánh chết anh."

Cố Thu, trong lòng An Noãn lặp lại tên này, khó trách vừa rồi tại câu lạc bộ, Thẩm Thần Bằng lại có phản ứng bi thương như thế.

"Bây giờ Cố Thu ở chỗ nào?"

"Còn đang ở Bắc Kinh, năm đó mấy người trong nhà sống chết chia rẽ bọn họ, bọn họ lại yêu chết đi sống lại, về sau không biết nguyên nhân gì, thì đã chia tay. Về sau Cố Thu tốt nghiệp học viện điện ảnh, thành một Tiểu Minh Tinh, làm khách mời tác phẩm điện ảnh và truyền hình không ít, vẫn chưa có thể làm mình tinh lớn. Cô ấy có vẻ thành thật, làng giải trí là nơi phức tạp không rất thích hợp với cô ấy. Nhưng gia cảnh nhà cô ấy không tốt lắm, cần kiếm tiền nuôi gia đình. Thật là đứa bé đáng thương, không phải mệnh Thái Tử Phi, không thể bắt lấy Thái Tử Gia nhà của chúng ta."

- -

Trở về phòng, An Noãn có chút lo lắng cho Thẩm Thần Bằng, tắm rửa nằm ở trên giường, làm thế nào cũng không ngủ được, đó là một đoạn tình yêu như thế nào.

Suy nghĩ một chút cô vẫn nên gọi điện thoại cho Thẩm Thần Bằng, điện thoại vang lên thật lâu mới được nhận nghe, giọng nói đầu bên kia có chút hàm hồ, "An Noãn, là em sao?"

"Anh đang ở đâu?"

"Ở quán rượu."

"Một mình sao?"

Đầu bên kia đơn giản 'Ừ' một tiếng, An Noãn càng lo lắng.

"Anh ở chỗ nào?"

"Shine."

Cúp điện thoại, An Noãn quyết định đi tìm hắn.

Cô muốn gọi điện cho Mạc Trọng Huy, để cho Mạc Trọng Huy cùng đi với cô, nhưng đã khuya, anh có thể đang nghỉ ngơi rồi. Cô nghĩ đến Thẩm Thần Phong, nhưng lại sợ kinh động đến lão gia tử.

Vì thế một mình lái xe đến Shine, bảo vệ ban đêm có trách nhiệm hỏi cô đi đâu, cô chỉ nói đi đón người.

Bảo vệ rất do dự, dường như không hề muốn cho đi.

An Noãn phụng phịu có ý phát hỏa, "Tôi đến sân bay đón một người bạn, nếu chậm trễ, người đi mất, các anh phụ trách không?"

Bảo vệ dè dặt cùng đi với cô.

"Các anh không để cho tôi ra ngoài, tôi chỉ còn cách đi tìm lão gia tử, trễ như vậy đánh thức ông cụ, giống như không tốt lắm đâu."

Bảo vệ không có biện pháp, có chút lo lắng thả đi.

An Noãn lái xe đến chỗ quán bar, quán bar to lớn như vậy, để cho cô đi đâu tìm người.

Ở đại sảnh náo nhiệt tìm một vòng, chỉ chút người, cô hoàn toàn tìm không thấy.

Cuối cùng vẫn là cầu cứu Mạc Trọng Huy, gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy, chỉ vang lên hai tiếng, anh đã nhận nghe.

Nghe âm thanh bên An Noãn rất ấm ỹ, anh cau mày hỏi: "Em đang ở đâu?"

"Tôi ở Shine, tôi đến tìm Thẩm Thần Bằng, nhưng tôi tìm không thấy anh ấy, anh có thể giúp tôi không."

Mạc Trọng Huy bị chọc tức, Shine có bao nhiêu phức tạp, người phụ nữ này cũng dám đơn thương độc mã xông tới, ngộ nhờ ở trong này bị thua thiệt, thì không phải đánh vào mặt anh sao.

"Ở đây đừng đi đâu, anh đi xuống tìm em"

An Noãn chỉ đứng một lát, đã có người thô kệch chạy đến gần cô.

"Người đẹp, làm sao chỉ có một mình? Nếu không uống một chén với anh đi."

Bàn tay hần đưa đến cầm An Noãn, lập tức vuốt ve An Noãn, ghét bỏ mày cau lại.

"A, tính tình người đẹp không nhỏ nha, anh đây thích loại người như em, mặt ngoài giống phụ nữ trinh tiết, lên giường mới biết được có bao nhiêu dâm đãng."

An Noãn trầm thấp cảnh cáo: "Nếu anh không muốn rước lấy phiền toái, khuyên anh cách xa tôi một chút."

"Anh đây không sợ nhất là rước lấy phiền toái, em có biết cha tôi là ai không? Đi họp có thể gặp lão đại đó, như thế nào, theo anh, có vinh hoa phú quý bất tận cho em hưởng thụ."

An Noãn thoáng nhìn phía xa mặt Mạc Trọng Huy trầm xuống bước đi tới, anh đi có chút vội, thậm chí ngay cả cúc áo somi cũng không kịp cài, hai cúc trên cùng, và một cúc áo phía dưới cuối cùng mở ra, ở đèn nê ông ngũ sắc chiếu xuống, có loại gọi cảm nói không nên lời.

Vì không cho vị anh trai này rước lấy phiền toái, An Noãn chạy tới bên cạnh Mạc Trọng Huy.

Cánh tay dài của anh ôm chặt eo nhỏ của cô, con người nguy hiểm nhìn chăm chú vào vị anh trai kia.

An Noãn di dời lực chú ý của anh: "Anh có thể giúp tôi nghĩ biện pháp tìm được Thẩm Thần Bằng không, một mình anh ấy ở trong uống rượu giải sầu này, tôi có chút lo lắng cho anh ấy."

Mạc Trọng Huy gật gù đầu, anh đã để cho trợ lý Trương đi thăm dò, ở địa bàn của anh tìm một người còn không phải chuyện dễ dàng.

Trợ lý Trương rất nhanh đã chạy đến, nói cho bọn họ, Thẩm nhĩ thiếu đang ở phòng v1 tầng hai.

An Noãn lên tầng hai, đẩy cửa phòng thuê ra, thấy Thẩm Thần Bằng đã say mê ngã xuống đất, trên sofa trên mặt đất bị anh ói khắp nơi, cả người hần nằm ở trong đồng bừa bãi, ngáy ồ ồ.

Mạc Trọng Huy thích sạch sẽ, cái trán nháy mắt hiện đầy hắc tuyến, quay đầu liếc sang một bên.

Anh vỗ vỗ bả vai An Noãn: "Vào phòng anh trước, ở giao cho trợ lý Trương đi."

"Không được, anh bảo cho tôi làm thế nào yên tâm để anh ấy ở đây được."

An Noãn thấy trợ lý Trương tìm nhân viên phục vụ tới đưa Thẩm Thần Bằng đến phòng tắm, rất nhanh giúp hần rửa ráy sạch sẽ, đưa đến một gian phòng ở tầng cao nhất của Shine.

An Noãn cảm khái Mạc Trọng Huy người này thật đúng là biết hưởng thụ, mỗi một gian phòng ở tầng cao nhất đều được trang hoàng hết sức hoa lệ, mầu chói nhất ngoại trừ Mạc Trọng Huy ra, không có bất kỳ người khách nào có thể đi lên, người này thích sạch sẽ càng ngày càng nghiêm trọng rồi.

Đặt Thẩm Thần Bằng ở trên giường, đắp kín chăn, hần đột nhiên nói mớ, "Đau, đau..."

An Noãn ngồi ở mép giường, lo lắng hỏi, "Đau ở chỗ nào?"

"Tim, đau lòng."

Ngực An Noãn chơi chậm lại, năng lượng tình yêu như thế nào để cho một người đàn ông thống khổ thành như vậy, ngay cả trong lúc ngủ mơ cũng không quên được đau lòng.

Mất cô nhìn Mạc Trọng Huy ở bên cạnh, trong lòng vô cùng phức tạp, anh không phải cũng từng bởi vì mình mà đau đớn như vậy.

An Noãn giúp hần dịch chăn, nhẹ nhàng sờ sờ đầu của hần, thấp giọng nói: "Anh, cái gì cũng đừng nghĩ, ngủ một giấc thật ngon đi, ngủ thiếp đi sẽ không

đau nữa."

Cũng không biết có phải lời của cô có tác dụng hay không, Thẩm Thần Bằng đã ngủ yên ổn, không nói mớ nữa.

Mạc Trọng Huy đau lòng cho cô, cô nhóc kia cũng đã một đêm không ngủ. Anh nhẹ nhàng ôm bờ vai cô, trầm thấp nói: "Ngoan, vào phòng anh ngủ một lúc đi, ở đây giao cho trợ lý Trương."

Mạc Trọng Huy ôm An Noãn vào phòng của anh. Thấy cảm xúc cô nhóc kia không tốt lắm, anh bắt đắ đi an ủi: "Đừng lo lắng cho anh ta, ngủ một giấc sẽ không có chuyện gì nữa."

An Noãn đột nhiên ngẩng đầu, hai tròng mắt trong suốt gắt gao theo dõi anh, "Mạc Trọng Huy, tôi rời đi bốn năm, anh cũng đã từng đau đớn như vậy sao?"

Anh than thở lắc đầu: "Đâu chỉ từng đau chút ấy! Bốn năm, nhiều ngày như vậy, không có một ngày không nhớ em, không có một ngày có thể ngủ yên ổn, chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu đều là bóng dáng của em. Dường như mỗi lúc trời tối đều có thể mơ thấy em, nhưng mơ chẳng phải đẹp, mà là máu chảy đầm đìa, luôn luôn mơ thấy em nằm trong vũng máu, sau đó giết mình tỉnh dậy. Nhiều lần mua vé máy bay muốn đi nhìn em, đều không có dũng khí, sợ sự xuất hiện của anh lại sẽ mang cho em đến đau khổ. Một lần bác sỹ chẩn đoán anh mắc chứng bệnh uất ức, bảo cho anh uống thuốc, nhưng anh không uống, anh cảm thấy anh không bị bệnh, chỉ là anh quá nhớ em thôi."

An Noãn xoa nhẹ ánh mắt, giang hai tay cánh tay ôm lấy cổ của anh.

Đột nhiên yêu thương nhớ nhung làm cho Mạc Trọng Huy cực kì ngoài ý muốn, nhưng càng thêm ngạc nhiên mừng rỡ.

Cô kiễng chân lên gắt gao ôm cổ của anh, đầu chôn sâu ở trên hõm vai anh. Giống như chỉ có ôm ấp chặt như vậy, toàn bộ mới không phải là một giấc mơ.

--

An Noãn ở trong phòng Mạc Trọng Huy ngủ một giấc, vừa tỉnh ngủ đã là giữa trưa rồi.

Cô kêu gào một tiếng, từ trên giường nhảy dựng lên, Mạc Trọng Huy từ bên ngoài tiến vào, bị sợ hãi, sốt ruột hỏi: "Làm sao vậy?"

"Anh họ đâu?"

Mạc Trọng Huy nhẹ nhàng thở ra, cười nhạt nói: "Hắn đã sớm tỉnh, ở bên ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Chương 111.2

An Noãn mặc quần áo tử tế rửa mặt xong đi ra ngoài, thấy Thẩm Thần Bằng ngồi ở phòng ăn ăn cái gì, thấy An Noãn, hắn cười đến có bao nhiêu vui vẻ, giống như người đêm ngày hôm qua nằm ở trên giường kêu 'Đau' không phải là hắn.

An Noãn đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống, luôn luôn quan sát sắc mặt của hắn, nhưng ở trên mặt hắn không nhìn ra chút đau buồn gì.

"Trên mặt anh có cái gì sao? Em không ngừng nhìn anh làm gì?"

An Noãn thăm dò hỏi: "Anh, không có việc gì chứ?"

"Anh có thể có chuyện gì, ngày hôm qua anh uống say đúng không, đừng lo lắng, anh thường xuyên làm chuyện này." Anh cười hi hi nói.

An Noãn bĩu môi, tức giận nói: "Về sau uống ít một chút, làm hại người khác quan tâm mù quáng."

Thẩm Thần Bằng đột nhiên đi tới gần, vuốt tóc của cô, nghiêm túc nói: "Cảm ơn, em gái thân yêu, cha mẹ anh chưa từng đối xử tốt với anh như vậy."

"Anh hai, thật ra mợ rất yêu anh, có lẽ phương thức yêu anh không đúng."

Về mặt Thẩm Thần Bằng vốn bình tĩnh đột nhiên trầm xuống, giọng lạnh nhạt nói: "Bà ấy không yêu anh, bọn họ cũng chỉ yêu bản thân, chỉ vì lợi ích của bản thân."

"Anh hai..."

"Được rồi, anh không muốn nhắc đến bọn họ."

Mạc Trọng Huy cũng ngồi xuống ở bên cạnh bọn họ, An Noãn có tâm sự, không tham dự đối thoại của bọn họ, chỉ nghe hai người nói chuyện hợp tác hạng mục gì đó.

"Mạc Trọng Huy, anh không phải nói các anh không quen thân sao?"

Mạc Trọng Huy với Thẩm Thần Bằng nhìn nhau cười, đùa giỡn nói: "Chưa hề ngượng thực."

An Noãn cho anh một đáp.

Thẩm Thần Bằng đưa tay vuốt tóc của cô, cười nói: "Thật sự bởi vì em mới quen thuộc, bọn anh về mặt làm ăn có chút lui tới, thẳng thắn này vì em không tiếc làm ăn thua lỗ với anh, nên anh cảm động, liền giúp anh ta hẹn em ra ngoài."

An Noãn xi anh một cái, mắng: "Về sau anh mà uống chết ở bên ngoài, em cũng sẽ không quan tâm anh nữa."

Hắn khẽ chớp mắt, kéo khõe môi một cái, cười nói: "Em bỏ được?"

An Noãn hừ hừ, không quan tâm đến bọn họ, bắt đầu giải quyết đồ ăn trước mặt.

Chuông điện thoại di động 'Đồ đồ' vang lên, An Noãn nhìn nhìn, là người nhà họ Thẩm gọi điện thoại đến.

Cô theo bản năng nhìn về phía Mạc Trọng Huy cầu cứu, Mạc Trọng Huy đưa điện thoại di động của cô cho Thẩm Thần Bằng.

Thẩm Thần Bằng ấn nút nghe: "Ông nội, là cháu, cháu đang ở cùng với An Noãn."

Thái độ của hắn rất tốt, đối với lão gia tử, hắn vẫn luôn tôn kính.

"An Noãn cả một đêm không trở về, cháu mang con bé đi đâu vậy?"

Thẩm Thần Bằng mặt không đỏ tìm không đập mạnh nói dối: "Cháu mang em ấy cùng với bạn chơi mạt chược, đánh suốt đêm."

"Cháu chỉ có chút tiền đồ đó, để cho An Noãn nghe điện thoại."

Lão gia tử hoàn toàn không nghi ngờ hắn.

Thẩm Thần Bằng đưa điện thoại cho An Noãn, cho cô một ánh mắt yên tâm.

An Noãn nhận điện thoại di động, nom nớp lo sợ kêu 'Ông ngoại'.

"Nhóc con, nhanh trở về, về sau đừng đi chơi với lão Nhị, người kia không có chuyện gì đứng đắn, suốt ngày chỉ biết chơi mạt chược, cháu vẫn nên trở về với ông thì hơn."

"Vâng, cháu ăn cơm xong sẽ trở lại."

Cúp điện thoại, An Noãn nhẹ nhàng thở ra. Như là học sinh tiểu học làm sai chuyện, giống như nói dối thành công.

--

Cơm nước xong, Thẩm Thần Bằng đưa cô về nhà, Mạc Trọng Huy tự nhiên không tiện lộ diện. Tuy nhiên Thẩm Diệc Minh không ở nhà, nhưng bảo vệ nhà họ Thẩm nhìn anh quá chặt chẽ. Anh cũng không muốn ở thời điểm không thích hợp trêu chọc Thẩm Diệc Minh tức giận, để sau này sẽ thật sự gặp phiền toái.

"Hai người các em miệng triền miên một chút, anh ở trên xe chờ."

Hắn mập mờ nói xong, lúc đi đến cạnh cửa, đột nhiên nghĩ đến cái gì, xoay người, nghiêm trang nói: "Huy tử, cậu để cho tôi một phòng ở tầng cao nhất này, hoàn cảnh phải tốt."

Mạc Trọng Huy gật gật đầu, hắn mới vừa lòng rồi đi, lúc rời đi khõe miệng vẫn chứa nụ cười ái muội.

Mạc Trọng Huy có chút vội vàng kéo cô vào trong lòng ngực mình, ôm chặt lấy.

"Mạc Trọng Huy, đừng như vậy, anh hai đang đợi tôi."

"Để cho hắn chờ một lát, lừa không ít tiền bạc của anh."

Anh giống như nói đùa xong, nâng mặt cô lên, thâm tình hôn lên môi của cô.

An Noãn không có cự tuyệt, đặt tay lên bờ vai của anh đón ý nói hòa anh, mãi đến khi hai người có chút hít thở không thông, Mạc Trọng Huy mới lưu luyến rời khỏi môi cô, môi hôn lên gương mặt của cô.

"Anh thực không muốn thả em đi."

"Đừng như vậy, ông ngoại ở nhà chờ tôi, tôi đi về trước."

- -

An Noãn lên xe Thảm Thần Bằng, Thảm Thần Bằng trầm thấp trên chộc nói: "Nhanh như vậy?"

Dọc theo đường đi, An Noãn vẫn nghĩ làm thế nào mở miệng hỏi thăm chuyện của hấn, vài lần mở miệng, cũng không có hỏi ra miệng.

Trong xe quá mức trầm mặc, An Noãn mở âm nhạc ra, nhưng là một ca khúc cũ《trí nhớ độc nhất vô nhị》, một ca khúc tuần hoàn.

Ca khúc tuần hoàn lần hai, Thảm Thần Bằng đột nhiên đưa tay tắt đi.

"Vì sao tuần hoàn một ca khúc này?"

Thảm Thần Bằng mặt không chút thay đổi, trầm thấp nói: "Anh không hay nghe hát, trước kia một người bạn ngồi ở trên xe, nghe bài hát này, nên vẫn không đổi."

An Noãn rất muốn hỏi anh, người bạn kia là ai, cuối cùng không mở miệng. Nhưng mặc dù không có hỏi, cô đại khái cũng có thể đoán được.

Ai nói người trong vòng tròn này không có tình yêu chân thực, chỉ là chưa gặp được mà thôi.

"Anh họ, đến bây giờ anh chưa có bạn gái, mọi đều lo lắng gần chết."

Thảm Thần Bằng cười lạnh: "Bà ấy sẽ không lo lắng, bọn họ hi vọng anh không có bạn gái, chờ bọn họ lựa chọn được người thích hợp, trực tiếp cho làm hôn lễ, ít đi rất nhiều phiền phức."

"Anh họ, anh với mọi có hiểu lầm."

"Anh ở với bọn họ vài chục năm, anh còn có thể không biết bọn họ là ai, An Noãn, cái em thấy rất nhiều thứ chỉ là mặt ngoài, bọn họ làm cho em xem."

"Có ý gì?"

Thảm Thần Bằng sờ sờ tóc của cô, cười nói: "Rất nhiều chuyện em không nên biết hết, nếu không sẽ tăng thêm phiền não. Lão gia tử thật tâm yêu quý em, em tốt nhất hiểu thuận ông, tổn thương ai cũng đừng tổn thương đến tim của ông."

"Chẳng lẽ cậu không thiết lòng yêu em sao?"

Thảm Thần Bằng hơi dừng một chút, trầm thấp nói: "Ông ấy cũng thật tâm yêu em."

- -

Bọn họ trở về nhà, thấy xe riêng của Thảm Diệc Minh dừng ở bên ngoài. An Noãn nhìn Thảm Thần Bằng, hấn cũng không có ý muốn xuống xe.

"Cô bé, tự em vào đi thôi, anh không xuống nữa, còn có việc."

"Anh cũng đã trở lại, vẫn nên đi xuống chào hỏi chứ."

Cuối cùng Thảm Thần Bằng vẫn cùng cô xuống xe, đi vào nhà, Thảm Diệc Minh đang dùng trà với lão gia tử, Tiết Ngọc Lan đi ra ngoài một chuyến trở về, người nhìn qua có tinh thần sáng láng, nhìn ra được tâm tình bà rất tốt.

"Ông ngoại, cậu hai, mọi hai." An Noãn vui vẻ chào hỏi.

Thảm Thần Bằng chỉ gọi lão gia tử.

Trán Thảm Diệc Minh xẹt qua vài đường hắc tuyến, đáng về mất hứng.

"Nghe nói con mang An Noãn đi ra ngoài cả một đêm, bây giờ mới trở về, con ở bên ngoài hồ đồ cha mặc kệ, chẳng lẽ còn muốn em gái con thành hư hỏng sao?"

An Noãn thấy hai tay Thảm Thần Bằng ở bên người nắm thành quyền.

Cô vội vàng đi đến bên cạnh Thảm Diệc Minh, giải thích: "Cậu hai, cậu hiểu lầm rồi, anh hai mang con đi chơi, con chơi rất vui vẻ, còn kết giao rất nhiều bạn tốt, bọn họ đều rất lợi hại, đều có chỗ cho con đáng học tập."

"Có chỗ đáng để con học tập? Chơi mệt chưa?"

An Noãn nhìn không được, xi cười ra tiếng.

"Cậu, cậu có thể đừng hài hước như vậy không."

Lão gia tử cũng ở một bên khuyên bảo: "Ngày hôm qua là cha bảo Thẩm Bằng mang An Noãn đi chơi, con bé kia cả ngày ở nhà, cha sợ con bé buồn bực đến hỏng, người trẻ tuổi, nên ra ngoài giao tiếp."

Lúc này Thẩm Diệc Minh mới không nói gì nữa.

Thẩm Thần Bằng vẫn trầm mặc đi đến trước mặt lão gia tử, trầm thấp nói: "Ông nội, cháu còn có việc, hôm nào trở về thăm người."

"Mới trở về đã muốn đi?" Lão gia tử nhăn mày lại, người cháu nội này làm cho ông lo lắng, quan hệ với trong nhà căng thẳng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Chương 111.3

An Noãn mặc quần áo từ tể rửa mặt xong đi ra ngoài, thấy Thẩm Thần Bằng ngồi ở phòng ăn ăn cái gì, thấy An Noãn, hần cười đến có bao nhiêu vui vẻ, giống như người đêm ngày hôm qua nằm ở trên giường kêu 'Đau' không phải là hần.

An Noãn đi đến bên cạnh hần ngồi xuống, luôn luôn quan sát sắc mặt của hần, nhưng ở trên mặt hần không nhìn ra chút đau buồn gì.

"Trên mặt anh có cái gì sao? Em không ngừng nhìn anh làm gì?"

An Noãn thăm dò hỏi: "Anh, không có việc gì chứ?"

"Anh có thể có chuyện gì, ngày hôm qua anh uống say đúng không, đừng lo lắng, anh thường xuyên làm chuyện này." Anh cười hi hi nói.

An Noãn bĩu môi, tức giận nói: "Về sau uống ít một chút, làm hại người khác quan tâm mù quáng."

Thẩm Thần Bằng đột nhiên đi tới gần, vuốt tóc của cô, nghiêm túc nói: "Cảm ơn, em gái than yêu, cha mẹ anh chưa từng đối xử tốt với anh như vậy."

"Anh hai, thật ra mẹ rất yêu anh, có lẽ phương thức yêu anh không đúng."

Về mặt Thẩm Thần Bằng vốn bình tĩnh đột nhiên trầm xuống, giọng lạnh nhạt nói: "Bà ấy không yêu anh, bọn họ cũng chỉ yêu bản thân, chỉ vì lợi ích của bản thân."

"Anh hai..."

"Được rồi, anh không muốn nhắc đến bọn họ."

Mạc Trọng Huy cũng ngồi xuống ở bên cạnh bọn họ, An Noãn có tâm sự, không tham dự đối thoại của bọn họ, chỉ nghe hai người nói chuyện hợp tác hạng mục gì đó.

"Mạc Trọng Huy, anh không phải nói các anh không quen thân sao?"

Mạc Trọng Huy với Thẩm Thần Bằng nhìn nhau cười, đùa giỡn nói: "Chưa hề ngại thực."

An Noãn cho anh một đạp.

Thẩm Thần Bằng đưa tay vuốt tóc của cô, cười nói: "Thật sự bởi vì em mới quen thuộc, bọn anh về mặt làm ăn có chút lui tới, thẳng thắn này vì em không tiếc làm ăn thua lỗ với anh, nên anh cảm động, liền giúp anh ta hẹn em ra ngoài."

An Noãn xi anh một cái, mắg: "Về sau anh mà uống chết ở bên ngoài, em cũng sẽ không quan tâm anh nữa."

Hần khẽ chớp mắt, kéo khoe môi một cái, cười nói: "Em bỏ được?"

An Noãn hừ hừ, không quan tâm đến bọn họ, bắt đầu giải quyết đồ ăn trước mặt.

Chuông điện thoại di động 'Đồ đồ' vang lên, An Noãn nhìn nhìn, là người nhà họ Thẩm gọi điện thoại đến.

Cô theo bản năng nhìn về phía Mạc Trọng Huy cầu cứu, Mạc Trọng Huy đưa điện thoại di động của cô cho Thẩm Thần Bằng.

Thẩm Thần Bằng ấn nút nghe: "Ông nội, là cháu, cháu đang ở cùng với An Noãn."

Thái độ của hắn rất tốt, đối với lão gia tử, hắn vẫn luôn tôn kính.

"An Noãn cả một đêm không trở về, cháu mang con bé đi đâu vậy?"

Thẩm Thần Bằng mặt không đỏ tím không đập mạnh nói dối: "Cháu mang em ấy cùng với bạn chơi mạt chược, đánh suốt đêm."

"Cháu chỉ có chút tiền đồ đó, để cho An Noãn nghe điện thoại."

Lão gia tử hoàn toàn không nghi ngờ hắn.

Thẩm Thần Bằng đưa điện thoại cho An Noãn, cho cô một ánh mắt yên tâm.

An Noãn nhận điện thoại di động, nơm nớp lo sợ kêu 'Ông ngoại'.

"Nhóc con, nhanh trở về, về sau đừng đi chơi với lão Nhị, người kia không có chuyện gì đứng đắn, suốt ngày chỉ biết chơi mạt chược, cháu vẫn nên trở về với ông thì hơn."

"Vâng, cháu ăn cơm xong sẽ trở lại."

Cúp điện thoại, An Noãn nhẹ nhàng thở ra. Như là học sinh tiểu học làm sai chuyện, giống như nói dối thành công.

--

Cơm nước xong, Thẩm Thần Bằng đưa cô về nhà, Mạc Trọng Huy tự nhiên không tiện lộ diện. Tuy nhiên Thẩm Diệc Minh không ở nhà, nhưng bảo vệ nhà họ Thẩm nhìn anh quá chặt chẽ. Anh cũng không muốn ở thời điểm không thích hợp trêu chọc Thẩm Diệc Minh tức giận, để sau này sẽ thật sự gặp phiền toái.

"Hai người các em miệng triển miên một chút, anh ở trên xe chờ."

Hắn mập mờ nói xong, lúc đi đến cạnh cửa, đột nhiên nghĩ đến cái gì, xoay người, nghiêm trang nói: "Huy tử, cậu để cho tôi một phòng ở tầng cao nhất này, hoàn cảnh phải tốt."

Mạc Trọng Huy gật gật đầu, hắn mới vừa lòng rồi đi, lúc rời đi khoe miệng vẫn chứa nụ cười ái muội.

Mạc Trọng Huy có chút vội vàng kéo cô vào trong lòng ngực mình, ôm chặt lấy.

"Mạc Trọng Huy, đừng như vậy, anh hai đang đợi tôi."

"Để cho hắn chờ một lát, lừa không ít tiền bạc của anh."

Anh giống như nói đùa xong, nâng mặt cô lên, thâm tình hôn lên môi của cô.

An Noãn không có cự tuyệt, đặt tay lên bờ vai của anh đón ý nói đùa của anh, mãi đến khi hai người có chút hít thở không thông, Mạc Trọng Huy mới lưu luyến rời khỏi môi cô, môi hôn lên gương mặt của cô.

"Anh thực không muốn thả em đi."

"Đừng như vậy, ông ngoại ở nhà chờ tôi, tôi đi về trước."

--

An Noãn lên xe Thẩm Thần Bằng, Thẩm Thần Bằng trầm thấp trêu chọc nói: "Nhanh như vậy?"

Dọc theo đường đi, An Noãn vẫn nghĩ làm thế nào mở miệng hỏi thăm chuyện của hắn, vài lần mở miệng, cũng không có hỏi ra miệng.

Trong xe quá mức trầm mặc, An Noãn mở âm nhạc ra, nhưng là một ca khúc cũ《trí nhớ độc nhất vô nhị》, một ca khúc tuần hoàn.

Ca khúc tuần hoàn lần hai, Thẩm Thần Bằng đột nhiên đưa tay tắt đi.

"Vì sao tuần hoàn một ca khúc này?"

Thẩm Thần Bằng mặt không chút thay đổi, trầm thấp nói: "Anh không hay nghe hát, trước kia một người bạn ngồi ở trên xe, nghe bài hát này, nên vẫn

không đòi."

An Noãn rất muốn hỏi anh, người bạn kia là ai, cuối cùng không mở miệng. Nhưng mặc dù không có hỏi, cô đại khái cũng có thể đoán được.

Ai nói người trong vòng tròn này không có tình yêu chân thực, chỉ là chưa gặp được mà thôi.

"Anh họ, đến bây giờ anh chưa có bạn gái, mẹ đều lo lắng gần chết."

Thẩm Thần Bằng cười lạnh: "Bà ấy sẽ không lo lắng, bọn họ hi vọng anh không có bạn gái, chờ bọn họ lựa chọn được người thích hợp, trực tiếp cho làm hôn lễ, ít đi rất nhiều phiền phức."

"Anh họ, anh với mẹ có hiểu lầm."

"Anh ở với bọn họ vài chục năm, anh còn có thể không biết bọn họ là ai, An Noãn, cái em thấy rất nhiều thứ chỉ là mặt ngoài, bọn họ làm cho em xem."

"Có ý gì?"

Thẩm Thần Bằng sờ sờ tóc của cô, cười nói: "Rất nhiều chuyện em không nên biết hết, nếu không sẽ tăng thêm phiền não. Lão gia tử thật tâm yêu quý em, em tốt nhất hiểu thuận ông, tôn thương ai cũng đừng tôn thương đến tim của ông."

"Chẳng lẽ cậu không thiết lòng yêu em sao?"

Thẩm Thần Bằng hơi dừng một chút, trầm thấp nói: "Ông ấy cũng thật tâm yêu em."

--

Bọn họ trở về nhà, thấy xe riêng của Thẩm Diệc Minh dừng ở bên ngoài. An Noãn nhìn Thẩm Thần Bằng, hắn cũng không có ý muốn xuống xe.

"Cô bé, tự em vào đi thôi, anh không xuống nữa, còn có việc."

"Anh cũng đã trở lại, vẫn nên đi xuống chào hỏi chứ."

Cuối cùng Thẩm Thần Bằng vẫn cùng cô xuống xe, đi vào nhà, Thẩm Diệc Minh đang dùng trà với lão gia tử, Tiết Ngọc Lan đi ra ngoài một chuyến trở về, người nhìn qua có tinh thần sáng láng, nhìn ra được tâm tình bà rất tốt.

"Ông ngoại, cậu hai, mẹ hai." An Noãn vui vẻ chào hỏi.

Thẩm Thần Bằng chỉ gọi lão gia tử.

Trần Thẩm Diệc Minh xẹt qua vài đường hắc tuyến, đáng về mất hứng.

"Nghe nói con mang An Noãn đi ra ngoài cả một đêm, bây giờ mới trở về, con ở bên ngoài hồ đồ cha mặc kệ, chẳng lẽ còn muốn em gái con thành hư hỏng sao?"

An Noãn thấy hai tay Thẩm Thần Bằng ở bên người nắm thành quyền.

Cô vội vàng đi đến bên cạnh Thẩm Diệc Minh, giải thích: "Cậu hai, cậu hiểu lầm rồi, anh hai mang con đi chơi, con chơi rất vui vẻ, còn kết giao rất nhiều bạn tốt, bọn họ đều rất lợi hại, đều có chỗ cho con đáng học tập."

"Có chỗ đáng để con học tập? Chơi mạt chược?"

An Noãn nhin không được, xi cười ra tiếng.

"Cậu, cậu có thể đừng hài hước như vậy không."

Lão gia tử cũng ở một bên khuyên bảo: "Ngày hôm qua là cha bảo Thần Bằng mang An Noãn đi chơi, con bé kia cả ngày ở nhà, cha sợ con bé buồn bực đến hỏng, người trẻ tuổi, nên ra ngoài giao tiếp."

Lúc này Thẩm Diệc Minh mới không nói gì nữa.

Thẩm Thần Bằng vẫn trầm mặc đi đến trước mặt lão gia tử, trầm thấp nói: "Ông nội, cháu còn có việc, hôm nào trở về thăm người."

"Mới trở về đã muốn đi?" Lão gia tử nhăn mày lại, người cháu nội này làm cho ông lo lắng, quan hệ với trong nhà căng thẳng nhất.

Bài viết: 309

Được thanks: 7356 lần

Điểm: 10.87

Re: [Hiện đại] Cường yêu, độc nhất vô nhị giữ lấy - Thiên Hạ Thái Bình Thất Thất [111/184] - Điểm 11 111.3

"Vâng, có chút việc phải xử lý."

Lão gia tử gật đầu bất đắc dĩ.

Tiết Ngọc Lan từ phòng bếp bưng hai ly trà qua, thấy Thẩm Thần Bằng đi, bà vội vàng đuổi theo, kéo cánh tay hắn lại, thấp giọng nói: "Bằng Bằng, mẹ mua quà cho con, một chiếc đồng hồ, mẹ thấy con rất thích sưu tầm đồng hồ."

Thẩm Thần Bằng lạnh nhạt nhìn bà một chút, bỏ tay bà ra, lạnh lùng nói: "Bây giờ con đã không có sở thích này, tất cả sở thích của con đều đã bị các người đập vỡ hết rồi."

Thẩm Thần Bằng lập tức rời khỏi, bóng dáng lạnh lùng như vậy. An Noãn thấy trong mắt Tiết Ngọc Lan đau đớn cùng thất vọng, trong lòng có cảm giác nói không nên lời.

Đã từng, Thẩm Thần Bằng cũng rất tín nhiệm bà, nhưng hôm nay, giống như chỉ còn lại oán hận, rõ ràng là người một nhà, người thân nhất, nhưng quan hệ so với người ngoài cũng không bằng.

Thẩm Thần Bằng có lẽ cô đơn, ngay cả người bên cạnh nói chuyện cũng không có, lúc đau khổ cũng chỉ có một mình uống rượu, trốn tránh tự mình liếm láp miệng vết thương. An Noãn đột nhiên có chút đau lòng cho hắn, cô gái tên Cố Thu kia, cũng không thể một lần nữa trở lại bên cạnh hắn.

--

Thẩm Diệc Minh vẫn vô cùng bận rộn, bây giờ ông đi rất nhiều nơi, cũng mang theo Tiết Ngọc Lan. Trên mặt Tiết Ngọc Lan tươi cười càng ngày càng nhiều, thấy đáng vẻ bà hạnh phúc như vậy, cuối cùng trong lòng An Noãn dễ chịu chút.

Mạc Trọng Huy mỗi ngày đều gọi điện thoại cho cô, bình thường An Noãn đều trốn ở trong phòng nghe.

Có đôi khi Mạc Trọng Huy ngại gọi điện thoại không đủ để kể ra nỗi khổ tương tư của hắn, yêu cầu gặp cô một lần, An Noãn một lần cũng không đồng ý. Một là không muốn để cho người trong nhà biết, thứ hai trong lòng cô còn có chút sợ hãi.

Tối hôm đó, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, An Noãn tưởng rằng Mạc Trọng Huy, nhìn một chút mới phát hiện là Tô Nhiên gọi tới.

Chân mày cô không tự giác nhíu lại, ấn xuống nút nghe.

"An tiểu thư, tôi là Tô Nhiên, cô còn nhớ tôi không?" Giọng của cô ấy vẫn êm tai như thế.

An Noãn gật gật đầu, lập tức nghĩ cô ấy cũng không nhìn thấy, vì thế nói: "Đương nhiên là nhớ."

"Là như vậy, lần trước muốn để cho cô giúp mang mấy bộ quần áo cho Sóm, không biết cô chừng nào thì rảnh rồi."

An Noãn cắn cắn môi, mấy ngày này, cô cố gắng không thêm nghĩ đến bọn họ nữa, nhưng chung quy chỉ là đang trốn tránh.

Hít sâu một hơi, An Noãn thản nhiên nói: "Tô tiểu thư, có lẽ tôi không giúp được cô, tôi với Lâm Dịch Xuyên cãi nhau, không có liên lạc. Tôi đề nghị cô tự mình đi tìm hắn, cùng hắn giải thích toàn bộ cho rõ ràng, rồi bỏ đi lâu lắm."

Đầu bên kia có chút mất mát nói: "Vô dụng, anh ấy nhìn cũng sẽ không nhìn tôi, đừng nói đến là nghe giải thích của tôi. An tiểu thư, tôi xin cô giúp tôi một lần được không? Tôi chỉ muốn vì Sóm làm một chút gì."

"Thật xin lỗi, tôi thật sự không biết phải làm gì."

Cúp điện thoại, trong lòng An Noãn thật có chút áy náy, quá áy náy với nhiều người.

Chuông điện thoại di động vang lên lần nữa, là Mạc Trọng Huy gọi tới.

Nhận điện thoại, giọng đầu bên kia nặng nề hắt vắn, "Vừa rồi nói chuyện điện thoại với ai mà lâu như vậy?"

Trong lòng An Noãn không tốt, rất xung nói: "Tôi nói chuyện điện thoại với ai cần phải xin phép anh sao?"

"Làm sao vậy?" Anh không biết mình chọc cô ở chỗ nào.

An Noãn khề thờ dài một cái, thản nhiên nói: "Không có việc gì, chỉ có chút mệt mỏi."

"Anh bảo Thẩm Thần Bằng đi đón em, em ra ngoài một chuyến có được không?"

"Không."

Đơn giản một chữ, cự tuyệt hoàn toàn đầy đủ.

"Anh có đồ tặng em, ra ngoài có được không."

"Tôi cũng nói không được, Mạc Trọng Huy anh phiền chết."

Đầu bên kia trở nên trầm mặc.

An Noãn cũng ý thức được thái độ mình không tốt, trầm thấp nói: "Tặng đồ gì cho tôi vậy?"

"Không có gì, chỉ là ở buổi đầu giá mua được chiếc kẹp tóc cho em."

"Hôm nào đưa cho tôi đi, bây giờ em muốn nghỉ ngơi."

Cô đang muốn gác điện thoại, Mạc Trọng Huy ở đầu bên kia vội vàng gọi tên cô: "An Noãn, chờ một chút."

"Anh hi vọng em có bất kỳ chuyện gì đều nói với anh, anh có chỗ nào làm không tốt, em cũng nói với anh, nói anh sẽ thay đổi. Em như vậy làm cho trong lòng anh rất không nắm chắc, rất sợ hãi, anh sợ làm sai chuyện chọc em tức giận."

An Noãn cắn cắn môi, thản nhiên nói: "Anh không có làm sai, là hôm nay tôi quá mệt mỏi, ngày mai đi, buổi sáng ngày mai tôi đi tìm anh."

"Thật sự?"

Cô cúi đầu 'Ừ' một tiếng.

--

Ngày hôm sau An Noãn với lão gia tử nói phải đi ra ngoài một chuyến, lão gia tử rất vui vẻ đáp ứng, cười nói: "Đúng nên đi ra ngoài một chút, ông mà còn trẻ, ông cũng không muốn mỗi ngày ở nhà, rất nhàm chán."

An Noãn trước khi đi, lão gia tử vẫn còn dặn cô, trước bữa tối phải trở về, bởi vì tối hôm nay Thẩm Diệc Minh ở nhà ăn tối.

Lão gia tử kiên trì để cho lái xe đưa cô đi, An Noãn không có cự tuyệt.

Lúc xe đi đến Shine, An Noãn đột nhiên nhận được điện thoại của Hứa Vĩ Thần, trong nháy mắt cô muốn trực tiếp tắt máy, nhưng cuối cùng vẫn ấn xuống nút nghe.

Giọng nói Hứa Vĩ Thần phần nộ xuyên thấu qua ống nghe truyền vào lỗ tai của cô, "An Noãn, mẹ nó tôi thật muốn đánh cô một trận, Sớm nằm viện, viêm phổi. Rừng Già không cho tôi gọi điện thoại cho cô, mẹ nó tôi giấu lại không phục, bệnh viện nhi đồng, đến hay không tùy cô."

An Noãn còn chưa phản ứng kịp, đầu kia đã cắt đứt.

An Noãn gấp đến độ gọi điện lại, Hứa Vĩ Thần cũng không nhận điện thoại của cô. Chỉ trở lại cô một cái tin nhắn, số phòng bệnh của Sớm.

"Bác tài, đưa tôi đến bệnh viện nhi đồng."

Lái xe theo kính chiếu hậu nhìn cô một cái, nghi ngờ hỏi: "Tiểu thư, cô không sao chứ?"

"Nhanh lên, phiền chú đưa tôi đến bệnh viện nhi đồng."

Lái xe thay đổi phương hướng, thấy An Noãn sốt ruột như vậy, tăng nhanh tốc độ.

Đến bệnh viện, cô có chút vội vàng tìm đến phòng bệnh, bóng dáng Hứa Vĩ Thần cao lớn đứng ở cửa.

Thấy An Noãn, hắn kéo cô sang một bên.

"Sớm như thế nào?"

Ánh mắt Hứa Vĩ Thần lạnh như băng nhìn cô, châm chọc nói: "Cô vẫn quan tâm bé sao? Người phụ nữ nhẫn tâm vứt bỏ bé, thì ra còn có chút lương tâm như thế."

"Xin anh nói cho tôi biết, Sớm rốt cuộc sao lại thế này?"

"Bị lây bệnh dẫn đến viêm phổi, vẫn sốt cao không lùi. Rừng Già không cho tôi nói với cô, nhưng tôi nhìn khó chịu, hẳn đã không ngủ không nghỉ chăm sóc Sớm hai ngày hai đêm. Sớm tốt xấu gọi cô một tiếng mẹ, nhưng mẹ nó mấy ngày này đã ở nơi nào?"

An Noãn chạy về phía phòng bệnh, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Lâm Dịch Xuyên đang chuyên chú lau mặt cho đứa bé ở trên giường bệnh, hoàn toàn không chú ý tới có người tiến vào.

Sớm từ nhỏ thân thể đã không tốt, thường xuyên mắc bệnh, vẫn là cô chăm sóc, cô biết rất rõ chăm sóc đứa bé mắc bệnh, là chuyện bao nhiêu vất vả.

Nhìn bóng dáng Lâm Dịch Xuyên cao lớn khom lưng lau mặt cho Sớm, lòng An Noãn có rút đau đớn.

"Lâm Dịch Xuyên."

Cô thấp giọng gọi một tiếng, chỉ cảm thấy bóng lưng cao lớn của hắn hơi run một chút.

Hắn quay đầu lại, ánh mắt nhìn An Noãn rất bình tĩnh lạnh nhạt, thậm chí còn có một chút lạnh lùng, hắn nói thật nhỏ: "Ethan gọi em đến, anh đã nói với em đừng gọi cho em."

"Vì sao không gọi cho em?" Giọng An Noãn có chút nghẹn ngào.

Lâm Dịch Xuyên hơi nhíu mày, thản nhiên nói: "Gọi cho em thì thế nào? Em đã không cần bọn anh nữa, còn quan tâm bé không?"

"Lâm Dịch Xuyên, anh nghĩ em là người như thế nào, làm sao em có thể không quan tâm đến Sớm?"

Trán Lâm Dịch Xuyên hiện hai đường hắc tuyến, giọng hắn lạnh nhạt trầm thấp nói: "Quan tâm nó, sẽ không cần nó."

An Noãn không có lời nào để nói.

"Em trở về đi, ở đây có anh là đủ rồi, chờ Sớm hết bệnh rồi, anh sẽ dẫn nó trở về Luân Đôn, về sau không bước vào mảnh đất Bắc Kinh này, sẽ không quấy rầy cuộc sống của em nữa."

"Lâm Dịch Xuyên..."

Lâm Dịch Xuyên hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: "Mấy ngày nay anh đã nghĩ thông suốt, em không thích anh, miễn cưỡng để em ở cùng với anh, em sẽ không vui vẻ. Trước kia, nghe người khác nói, yêu một người nên buông tay thành toàn để cho cô ấy hạnh phúc, anh cảm thấy người nói lời này thật khó, người nào cho cô ấy hạnh phúc cũng không yên tâm bằng mình mang hạnh phúc tới cô ấy. Bây giờ, chuyện đã phát sinh ở trên người anh, anh hoàn toàn cảm nhận được, chỉ cần em được vui vẻ là được, không quan trọng là ai cho em hạnh phúc."

"Lâm Dịch Xuyên, bây giờ trước đừng nói những thứ này có được không, để cho em đến chăm sóc Sớm."

Lâm Dịch Xuyên khẽ lắc đầu, thản nhiên nói: "Không cần, một mình anh có thể, Ethan cũng có thể giúp một tay, nếu muốn buông tay, xin buông tay tất cả, không cần cho nó hi vọng, lại khiến nó thất vọng. Người lớn có thể thừa nhận, nhưng trẻ con không nhất định có thể tiếp nhận."

Người nằm ở trên giường, cũng không biết có phải bị bọn họ cho đánh thức không, khẽ ho nhẹ, mở mắt. Thấy An Noãn trong nháy mắt, Sớm giãy giụa muốn từ trên giường đứng lên. Lâm Dịch Xuyên khẩn trương đỡ tay bé đang ở truyền nước lại. An Noãn cũng gấp đến độ chạy đến.

"Sớm, mẹ ở đây, mẹ đến thăm con."

Đứa bé kia 'Oa - -' một tiếng khóc lên, giọng nói khàn khàn gào thét: "Mẹ không cần con nữa, mẹ không cần Sớm!"

Lòng An Noãn nhéo lại ở một chỗ, cảm bàn tay nhỏ của bé không có truyền nước kia, nắm chặt ở lòng bàn tay: "Mẹ không có không cần sớm, mẹ vẫn ở bên cạnh Sớm."

"Nhưng Rừng Già nói muốn mang con trở về Luân Đôn, mẹ không trở về cùng với chúng con, con không cần về Luân Đôn, con muốn ở cùng một chỗ với mẹ."

Trẻ con cuối cùng chỉ là trẻ con, biểu đạt trắng ra tâm tư của bản thân như vậy.

Lòng An Noãn đau ôm bé vào trong lòng, nước mắt không chế được chảy xuống, cô làm sao có thể nhẫn tâm như vậy, cô làm tổn thương đứa nhỏ này biết bao sâu.

"Xin lỗi, thật xin lỗi Sớm."

Đứa bé ghé vào trong lòng An Noãn mặc sức khóc một lúc. Vừa khóc, vừa ho, làm cho An Noãn rất đau lòng.

An Noãn trấn an bé xong, xoay người nói với Lâm Dịch Xuyên: "Anh vào phòng trong nghỉ ngơi một chút đi, em ở đây chăm con."

Có lẽ thức đêm, sắc mặt Lâm Dịch Xuyên không tốt lắm.

Hắn hơi mím môi, An Noãn biết hắn muốn nói cái gì, tranh trước nói: "Sớm đã như vậy, em khẳng định sẽ không rời đi, anh cũng đừng làm bộ rộng lượng mà nói, đi vào nghỉ ngơi một lúc đi, chuyện khác chúng ta sẽ nói sau được không?"

Hắn giống như thấy được khả năng xoay chuyển, nhưng lại không dám có bất kỳ hy vọng xa vời gì.

Lâm Dịch Xuyên rất nghe lời vào trong phòng, ở trên giường chợp mắt một lúc.

An Noãn một mực ở bên ngoài với Sớm, đứa nhỏ này giống như rất sợ cô sẽ rời đi, tay nhỏ bé nắm chặt lấy bàn tay của cô, làm cho lòng đau An Noãn không dậy nổi.

Chuông điện thoại di động trong túi luôn vang lên, An Noãn chờ nó ngừng, gửi tin nhắn qua: "Có việc, không đi tìm anh được."

Gửi đi thành công, cô lập tức đề xuống phím tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: 112. Lễ Cầu Hôn Giá Trên Trời

Cơm trưa là Hứa Vĩ Thần từ bên ngoài mua về, hắn thấy An Noãn dốc lòng chăm sóc Sớm, khuôn mặt nghiêm trang mới hơi có chút khẽ cười, thản nhiên nói: "Coi như cô vẫn có chút lương tâm, đứa nhỏ này theo cô lâu như vậy, đã hoàn toàn không thể tách rời cô rồi. Rừng Già là một người đàn ông, đâu biết chăm sóc trẻ con."

An Noãn hơi mấp máy môi. Nhẹ nhàng gọi Sớm dậy.

Đứa bé kia mở to mắt nhìn An Noãn, lộ ra hàm răng trắng tinh, cười nói: "Mẹ, thì ra không phải nằm mơ nha, mẹ ở ngay bên cạnh con."

Lời nói trẻ con vẫn có thể chạm đến nội tâm sâu nhất của An Noãn.

"Mẹ vẫn ở bên cạnh con."

An Noãn sờ sờ tóc của bé, đỡ bé ngồi dậy, tự mình đút cho bé ăn.

Do mắc bệnh, bé không có khẩu vị gì, nhưng là vì An Noãn đút, bé há mồm ăn hết.

Mỗi khi bé mắc bệnh, sẽ nói một mình: "Sớm không ăn gì mẹ sẽ lo lắng, Sớm không thể làm mẹ khổ sở, cho nên ăn không vô cũng cần phải ăn, ăn một chút."

Đứa bé nhỏ như vậy, đã biết ép buộc bản thân, An Noãn nhìn vừa vui mừng vừa đau lòng. Gia đình không hoàn chỉnh sinh ra đứa bé, giống như có thể so với người bình thường hiểu chuyện sớm hơn.

"Sớm ăn không vô cứ nói không muốn ăn, chờ con muốn ăn, mẹ sẽ cho ép con ăn."

Đứa bé kia vui vẻ gật gật đầu, ngồi ở trên giường chơi một lát.

Hứa Vĩ Thần vỗ nhẹ bả vai An Noãn, ý vị sâu xa nói: "Cô chỉ chăm đứa bé, mặc kệ người lớn sao?"

An Noãn theo tầm mắt của hắn nhìn qua, nghĩ đến Lâm Dịch Xuyên vẫn ở trong phòng nghỉ ngơi.

"Hai ngày nay, mỗi ngày tôi đều chuẩn bị đồ ăn xong gọi anh ấy ăn, anh ấy cũng không chịu ăn, tôi cũng không muốn bị sập cửa vào mặt nữa, cô đi giải quyết anh ấy đi."

Về mặt An Noãn phức tạp mím môi, bước chân có chút nặng nề đến phòng Lâm Dịch Xuyên nghỉ ngơi.

Trên giường lớn, Lâm Dịch Xuyên đang ngủ rất say, ngủ thiếp đi, long mày người này vẫn nhắm chặt lại, làm cho người ta nhìn đặc biệt đau lòng.

An Noãn đi đến bên giường ngồi xuống, ngồi một lúc lâu, cô mới vỗ nhẹ bờ vai của hắn, làm cho hắn tỉnh ngủ.

Hắn mơ mơ màng màng mở mắt, thấy là An Noãn, hắc tuyết trên mặt mà lại không hiểu nhiều hơn hai đường.

"Đậy ăn một chút gì rồi ngủ tiếp."

Hắn ngoảnh mặt sang một bên, nhàn nhạt trả lời một câu: "Không muốn ăn."

"Lâm Dịch Xuyên, không muốn ăn cũng phải ăn một chút, chẳng lẽ anh cũng muốn ngã xuống, em cũng không có nhiều tinh lực để chăm sóc anh."

An Noãn mạnh mẽ kéo hấn dậy, Lâm Dịch Xuyên lại phát hỏa: "Em dựa vào cái gì mà quàn anh? Em là người nào của anh?"

An Noãn bị hấn đột nhiên tức giận làm cho sợ.

Lâm Dịch Xuyên ngồi ở trên giường, dùng sức ấn mi tâm, thở dài một hơi.

"Em đi ra ngoài trước đi, anh rửa mặt xong sẽ ra ăn."

Về mặt An Noãn đồ dẫn đi ra ngoài, Hứa Vĩ Thần thuận miệng hỏi: "Như thế nào? Anh ấy đồng ý ăn không?"

An Noãn khẽ gật đầu, đi đến bên giường chơi với Sớm.

Lâm Dịch Xuyên ăn rất ít, Hứa Vĩ Thần ảm ảm ỉ ỉ nói: "Một người đàn ông, ăn một chút như thế chẳng khác bé gái, cậu đang giảm béo sao?"

Lâm Dịch Xuyên hung hăng trừng mắt nhìn hấn, đi qua chơi với Sớm một lát.

Sớm giống như đại nhân nhỏ, cầm một tay của An Noãn với Lâm Dịch Xuyên, nghiêm trang nói: "Rừng Già, lần này cha không thể đánh mất mẹ, nếu không thì con sẽ không tha thứ cho cha, cũng không để ý tới cha nữa."

An Noãn với Lâm Dịch Xuyên nhìn nhau, trong lòng hai người đều có muôn vàn cảm xúc.

--

Bên kia, Mạc Trọng Huy gọi điện thoại cho An Noãn không ai nghe máy, cuối cùng nhận được một tin nhắn không hiểu ra sao cả, gọi qua lần nữa đã tắt máy.

Anh đoán rằng đại khái là bị Thẩm Diệc Minh phát hiện, đã khống chế tự do của cô.

Anh rất không dễ dàng để cho An Noãn nhìn thẳng vào tình cảm của bản thân, cũng không thể bị Thẩm Diệc Minh thao túng.

Lại cũng không muốn ngồi chờ chết, anh tính toán tự mình đến nhà họ Thẩm một chuyến.

Thẩm Diệc Minh có sở thích gì, anh thật không biết, nghiêm khắc mà nói, người trong vòng luẩn quẩn cũng không biết, không có bất kỳ một ham mê gì, người không có nhược điểm, khó trách có thể leo cao đến như vậy, nhiều người muốn kéo hấn từ phía trên xuống như vậy, nhưng cũng không thể nào hạ thủ.

Duy nhất anh chỉ biết Thẩm lão gia từ thích tranh chữ. Vì thế anh thậm chí không tiếc tranh chữ ông nội yêu nhất cũng đưa cho ông.

Xem ra lúc này phải lấy hết vốn ra.

Mạc Trọng Huy trở về nhà họ Mạc một chuyến, lấy bộ bút tích Picasso anh ở buổi đấu giá ở Newyork mua với một giá trên trời, đây là một năm trước mua anh để hiểu thuận với ông nội, bây giờ ông đã mất, những thứ này nên để cho người hiểu được thưởng thức.

Vừa vặn Mạc Bình Sơn ở nhà, thấy Mạc Trọng Huy cảm bức này, ông ta lập tức ngăn cản anh: "Ồ thư phòng treo là được rồi, còn gỡ xuống làm gì?"

"Tặng người."

Đơn giản hai chữ làm cho Mạc Bình Sơn lập tức đỏ mặt lên.

"Con thật có tiền đồ, dám lấy đồ ông nội con đi tặng người khác, ông mới mất không bao lâu."

Mạc Trọng Huy đúng mực nói: "Trước khi ông nội đi đã cho tất cả mọi thứ của ông cho tôi, tôi có quyền sắp đặt."

Mạc Bình Sơn một hơi kìm nén ở trong ngực, có chút thở không được, ông che trái tim mình, có chút khó chịu quát: "Mày tính lấy đưa cho ai? Lấy đi dụ dỗ Thẩm lão gia từ phải không? Ông nội thay mày tìm con dâu thì con không cần, nhà họ Lý thật tốt, Hân Như rất tốt với mày, con lại cứ muốn dùng mặt nóng dán mộng lạnh nhà họ Thẩm. An Noãn nhà người ta không thích mày, Thẩm Diệc Minh cũng chướng mắt mày, nói khó nghe một chút, mặt người nhà họ Thẩm rất cao, hoàn toàn không để nhà họ Mạc chúng ta vào mắt, con nhất định phải hạ tấp thân phận của bản thân như vậy sao?"

Lông mày Mạc Trọng Huy hơi nhíu lại, thần nhiên nói: "Tình yêu là anh tình tôi nguyện, không liên quan đến danh lợi."

Mạc Trọng Huy cảm bức tranh muốn đi.

Mạc Bình Sơn hướng về phía bóng lưng cao lớn của anh quát: "Mày dám mang bức tranh này ra khỏi cửa, về sau cũng đừng quay trở lại nữa."

Mạc Trọng Huy trào phúng cười, trầm thấp nói: "Từ khi ông nội mất, tôi vốn cũng không muốn về nhà."

"Mày... mày... tên nghịch tử này..."

Mạc Trọng Huy cầm bức tranh trực tiếp rồi đi.

Mạc Bình Sơn một bụng tức giận, không chỗ phát tiết. Ông chạy ra sau vườn, thấy Đường Tĩnh Vi đang dọn dẹp những hoa cỏ, trước kia ông cụ còn sống, nhiệm vụ của bà là chăm sóc ông cụ, bây giờ ông cụ đã ra đi, niềm vui của bà chỉ còn lại có chăm sóc những hoa cỏ trong viện này.

Mạc Bình Sơn vô cùng tức giận, đi qua giẫm lên hoa lan mà bà gieo trồng nát bươm.

Đường Tĩnh Vi vô tội nhìn hấn, cau mày quát nhẹ: "Ông làm gì vậy?"

"Bà nói tôi làm gì, bà cả ngày chỉ biết chơi đùa với những thứ hoa cỏ này, con trai của bà mới không có giáo dục như thế. Có nhiều thời gian thì giáo dục con trai của bà, đừng cả ngày không có chuyện gì để làm."

Đường Tĩnh Vi cũng phát hỏa, gào lên: "Con trai lớn làm sao còn có thể giáo dục, tôi cảm thấy con tôi rất ưu tú, so với cha nó càng ưu tú hơn."

Tay Mạc Bình Sơn hướng mặt bà vung xuống, mặt Đường Tĩnh Vi quay đi, tránh thoát được.

"Mạc Bình Sơn, ông càng ngày càng có tiền đồ, muốn đánh phải không? Coi như ông đánh chết tôi, tôi cũng phải nói thật, con tôi so với ông ưu tú hơn. Nó không ham hư vinh, nó có năng lực dựa vào bản thân xông pha một vùng trời, không giống ông, ông có chức vị ngày hôm nay, tất cả đều do ba ông cùng ba tôi dùng tiền bạc dùng địa vị để cho ông đi lên. Mạc Bình Sơn, tôi chịu đủ ông rồi, bởi vì ông, con tôi cũng không cần cái nhà này. Tôi lại không hiểu, nhà họ Mạc chúng ta không cần dựa vào bất kỳ kẻ nào, bản thân Huy nhi có bản lĩnh, sự nghiệp của nó rất khá, tại sao ông vẫn còn cố ý làm đám hỏi với nhà họ Lý? Chẳng lẽ ông cảm thấy ông còn có thể đi lên nữa sao?"

"Đàn bà luôn tự cho là đúng, con trai là bị bà làm hư. Nếu thời gian đảo ngược về ba mươi mấy năm trước, tôi nhất định sẽ không cưới bà."

Mạc Bình Sơn tức giận đến vùng tay rồi đi.

Đường Tĩnh Vi bắt đầu dĩ thử dài, bọn họ cũng từng yêu nhau, ở lúc tất cả mọi người phản đối bọn họ kiên trì ở cùng một chỗ, phần yêu kia, là nguyên nhân gì để cho nó từ từ ít đi, cạn đến giống như chưa từng có.

--

Mạc Trọng Huy tự mình lái xe, để cho Trương Húc ngồi ở phía sau bảo vệ bức tranh.

Trợ lý Trương cầm bức tranh, trong lòng vô cùng bất an.

"Mạc tiên sinh, hay là để tôi lái xe đi. Bức tranh trên tay hấn cầm không nổi nha, hấn quả thực nâng một cái triệu ở trên tay. Xảy ra chút sai lầm gì, bán cả nhà hấn cũng không đền nổi."

Khuôn mặt Mạc Trọng Huy lạnh lùng, không chút nào suy xét đề nghị của hấn.

"Mạc tiên sinh, anh xác định muốn tặng bức tranh này ra ngoài sao? Bức tranh này anh tốn không ít tiền bạc nha."

Khỏe miệng Mạc Trọng Huy bắt đầu dĩ nhếch một cái, tiền tài, so với An Noãn thì tính cái gì, dù cho dùng toàn bộ nhà họ Mạc của anh đổi lấy An Noãn, anh cũng vui vẻ.

Đến nhà họ Thẩm, Mạc Trọng Huy để cho bảo vệ đi vào thông báo, bảo vệ đi tìm lão gia tử, lão gia tử tự mình ra nghênh đón anh, trong nhà này, đại khái cũng chỉ có lão gia tử có thiện cảm với anh.

"Huy tử, sao cháu lại tới đây, ông còn tưởng rằng cháu ở cùng một chỗ với An Noãn nhà ông."

Trán Mạc Trọng Huy xuất hiện thêm vài đường hắc tuyến, anh trầm thấp hỏi: "Ông ngoại, An Noãn không ở nhà sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 158: Chương 112.2

"Con bé từ sáng sớm đã đi ra ngoài, đến bây giờ còn chưa trở về, ông cho rằng nó đi tìm cháu, một chút tâm tư nhỏ của nhóc con kia không lừa được

ông, nhưng làm sao có thể không đi với cháu."

Mạc Trọng Huy lập tức cầm điện thoại lên gọi điện thoại, đầu kia biểu hiện đã tắt máy.

"Được rồi, đừng gọi cho nó, gọi nữa nhóc con kia còn chê phiền. Đi vào ngồi trước đi, nhóc con đã đáp ứng với ông sẽ trở về ăn cơm tối."

Lão gia từ cầm tay Mạc Trọng Huy đi về phía phòng khách, lúc này mới chú ý tới trên tay trợ lý Trương cầm vật khổng lồ.

Mạc Trọng Huy vội vàng nói: "Ông ngoại, đây là thứ cháu ở Newyork mua về, bút tích của Picasso, vẫn treo ở thư phòng của ông nội cháu, bây giờ ở nhà cũng không còn ai hiểu để thưởng thức nó, cháu lấy ra tặng cho ông."

Ánh mắt lão gia từ hiện lên một tia sáng, nói cho cùng là người yêu tranh chữ.

Nhưng mà trên miệng ông lại cự tuyệt nói: "Làm sao có thể không biết xấu hổ, ông nội cháu cũng đã mất, ông làm thế nào còn dám giành đồ trong lòng hân thích."

"Không sao, treo ở nhà không ai thưởng thức, chỉ dính một lớp bụi, trong những người cháu quen biết chỉ có ông ngoại người hiểu được thưởng thức, cho nên cháu lấy ra đưa cho người."

Này vỗ mông ngựa, lão gia từ cười không khép miệng. Nghĩ thầm, rằng, đứa nhỏ này thật đúng là có tâm, vì An Noãn, cái gì cũng bằng lòng hy sinh, giao An Noãn cho cậu, ông rất yên tâm. Chỉ là tính tình lão nhị ngang ngược, bởi vì chút việc nhỏ mà phủ định cậu ấy, quay về phải nói tốt với nó một chút.

"Như vậy đi, bức tranh này để ông bảo quản trước, coi như là cháu dùng để cầu hôn, nếu cháu với An Noãn nhà ông mà thành, tranh này ông sẽ nhận. Nếu không thành, ông sẽ trả lại cho cháu, dù sao quá quý giá."

Mạc Trọng Huy uống trà với lão gia từ một lát, mắt nhìn sắc trời đã tối, An Noãn còn chưa có trở về.

Lão gia từ cho gọi điện thoại lái xe, điện thoại lái xe không người nhận. Mạc Trọng Huy gọi cho Thẩm Thần Bằng, Thẩm Thần Bằng nói An Noãn không ở chỗ hắn.

Bên ngoài vang lên tiếng ô tô thôi còi, lão gia từ cười nói: "Chắc là bé Noãn trở về, đợi ông mắng con bé một cái."

Mạc Trọng Huy đang muốn tính toán ra ngoài nghênh đón cô, nhưng kết quả là Thẩm Diệc Minh với Tiết Ngọc Lan trở về.

Vốn về mặt Thẩm Diệc Minh có chút môi mệ, thấy Mạc Trọng Huy, trên trán ông nháy mắt trượt xuống vài đường hắc tuyết, không vui nhú mày, khó chịu nói: "Làm sao cậu ở trong này?"

Lão gia từ vội vàng đi qua giải vây: "Là cha gọi cậu ấy đến, hôm nay bé Noãn đi chơi, một mình cha ở nhà quá nhàm chán, gọi cho Huy từ qua đây chơi cờ dùng trà với cha, đứa nhỏ này quá hiếu thuận, tặng cha một bức bút tích của Picasso, quá quý giá, cha cũng không có ý nhận lấy."

Trán Thẩm Diệc Minh xuất hiện thêm vài đường hắc tuyết, nhàn nhạt lặp lại câu, "An Noãn không ở nhà?"

"Đúng, sáng sớm bé Noãn đã đi ra ngoài, nói sẽ về ăn bữa tối với cha, đến bây giờ còn chưa trở về, gọi điện thoại cho nó không nghe, gọi điện thoại cho lái xe cũng không nhận."

Tiết Ngọc Lan thấy Thẩm Diệc Minh lấy tay dè mi tâm, vội vàng an ủi: "Có thể đang ở trên đường, chúng ta ngồi xuống chờ một lúc đi."

Từ bây giờ vẫn đợi đến chín giờ, trọn vẹn hai giờ, lưng Thẩm Diệc Minh vẫn ngồi thẳng tắp nghiêm chỉnh. Tức giận trên mặt ông càng ngày càng đậm, giờ phút này, trong phòng khách yên tĩnh ngay cả cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy, không ai dám nói một câu, mọi người hít thở cũng trở nên rất cẩn thận.

Để cho đại thủ trưởng chờ hai giờ, trên cái thế giới này cũng chỉ có An Noãn.

"Anh lại làm cái gì với con bé?"

Mặt Thẩm Diệc Minh căng thẳng, gần từng tiếng chất vấn.

Mạc Trọng Huy theo bản năng nhú mày, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Thẩm Diệc Minh một quyền hung hăng đập ở trên bàn trà, đứng lên, gào thét: "Tôi hỏi anh lại làm cái gì với con bé? Hai người không phải ở cùng một chỗ rồi chứ?"

Mạc Trọng Huy thẳng thắn nói ra toàn bộ.

"Mạc Trọng Huy, cậu khá lắm, mỗi một lần con bé mất tích đều có liên quan với cậu, nếu hôm nay con bé có xảy ra chuyện gì không hay, tôi cho người nhà họ Mạc của anh biến mất ở kinh thành."

Thẩm Diệc Minh dường như nghiêng rằng nghiêng lợi uy hiếp, nhưng Mạc Trọng Huy lại thủy chung nhũu chặt mày.

--

Trong bệnh viện, Sớm ngủ một ngày, lúc này hoàn toàn tỉnh táo, ngồi ở trên giường để cho An Noãn về tranh với bé.

An Noãn cùng với bé về một bức gia đình, thoáng chớp mắt, thời gian cứ như vậy trôi đi.

Mãi đến khi lái xe lần thứ ba đến tìm cô: "An tiểu thư, chín giờ rồi, không quay về nữa thì lão gia tử sẽ mắng."

Sớm vừa nghe, ngồi ở trên giường khóc lên: "Mẹ không được đi, Sớm không cho mẹ đi."

An Noãn đưa tay lau nước mắt trong suốt trong mắt bé, gặt gao ôm lấy bé vào trong lòng.

"Sớm ngoan, mẹ không đi, mẹ nơi nào cũng không đi, ở trong này với con."

Lái xe ở một bên nhìn, hơi nhũu mày lại.

An Noãn trấn an Sớm xong, rất có lỗi với lái xe nói: "Xin lỗi, để cho ông đợi tôi một ngày, hôm nay tôi không quay về, nếu ông nội hỏi tới, ông cứ nói thật với ông ngoại đi."

"An tiểu thư, hôm nay thủ trưởng cũng về nhà."

An Noãn mấp má môi, cúi đầu nói: "Tôi biết, mặc kệ ai hỏi đến, cũng nói thật ra đi, đêm nay tôi không quay về, người đi về trước đi."

Lái xe không có biện pháp, đành phải một mình đi trước. Trở về còn không biết ăn nói như thế nào, lão gia tử từng nói, An Noãn không quay về, ông cũng đừng đi trở về.

Sau khi lái xe đi, Sớm liền vui vẻ, ôm An Noãn làm nũng: "Mẹ tốt nhất, con yêu mẹ."

"Mẹ cũng yêu con."

An Noãn ôm bé vào trong ngực, hung hăng hôn một cái.

Lâm Dịch Xuyên dựa ở trên khung cửa, nhìn trên giường bệnh một màn ấm áp, trong lòng rất nhiều cảm xúc.

--

Lái xe tâm tình không yên trở về nhà họ Thẩm.

Xe vừa dừng xong, thấy xe riêng của thủ trưởng dừng ở bên cạnh, tim hấn bùm bùm nhảy dòn dập.

Nom nóp lo sợ vào phòng, trong đại sảnh không khí có chút quý dị. Lão gia tử cùng thủ trưởng ngồi ở chủ vị, vẻ mặt lão gia tử ngưng trọng, mà sắc mặt thủ trưởng xanh mét, phần nộ sinh động.

Lão gia tử mở miệng trước, gằn nhẹ: "Lão Lâm, ông vẫn hiểu được phải trở về, An Noãn đâu?"

Lão Lâm sợ tới mức ngay cả giọng nói cũng run rẩy lên: "Tiểu thư ở bệnh viện, ở cùng với đứa bé kia, đứa bé luôn mồm gọi tiểu thư là mẹ."

Con người hẹp dãi của Thẩm Diệc Minh khẽ neho lại, hai tay gặt gao nắm thành quyền.

Mạc Trọng Huy ngồi ở trên ghế sofa, ngực giống như tảng đá lớn đổ. Anh không thể so sánh với bất kỳ một người ở đây ít đi một phần lo lắng, anh tưởng rằng anh đã ép quá gấp, bức cô muốn trốn đi. Mới phát hiện mình cũng không có quan trọng như thế, Thẩm Diệc Minh nói cô mỗi lần mất tích đều có quan hệ với anh, mà lúc này ngẫm lại, mỗi lần cảm xúc cô cũng là vì Lâm Dịch Xuyên, bởi vì đứa bé kia. Phân lượng đứa bé kia ở trong cảm nhận của cô, Mạc Trọng Huy thậm chí không dám đoán.

"Chuẩn bị xe, đi bệnh viện."

Giọng Thẩm Diệc Minh âm trầm mệnh lệnh, lái xe sợ tới mức lạnh run, khăn trương chạy đi lái xe.

Tiết Ngọc Lan kéo cánh tay lão gia tử, dịu dàng nói: "Cha, người cũng đừng đi đi, để cho Diệc Minh mang An Noãn về."

Lão gia tử gặt gặt đầu, dặn Thẩm Diệc Minh: "Ngần vạn đừng cứng rắn với con bé kia, nói bình thường, tính tình hai người đều ngang ngược, cha thực sợ hai người sẽ cãi nhau. Huy từ, cháu với nó cùng đi."

Thẩm Diệc Minh xua tay: "Không cần."

Thật ra Mạc Trọng Huy cũng không có dũng khí đi, anh không có dũng khí đi thấy bọn họ ở chung.

Sau khi Thẩm Diệc Minh mang theo hai bảo vệ lái xe rời đi, Mạc Trọng Huy cũng tạm biệt với lão gia tử.

Lão gia tử nắm tay anh nói: "Đứa nhỏ, tính tình cậu hai rất xấu, không làm cho rõ chuyện, trách lầm cháu, cháu nghìn vạn lần đừng để ở trong lòng, ông ngoại vẫn hi vọng cháu có thể cùng một chỗ với An Noãn."

Mạc Trọng Huy cúi thấp mặt, khẽ gật đầu.

"Trong lúc chờ mâu thuẫn giữa cháu với Noãn Noãn qua đi, cháu cho con bé một chút thời gian, để cho con bé nghĩ thông suốt quá khứ, tương lai vẫn còn rất dài. Đến như cái tên họ Lâm kia, An Noãn ở nước ngoài với hẳn ở chung nhiều năm như vậy, tình cảm là khẳng định có, nhưng nhiều năm như vậy cũng chưa sản sinh tình yêu, cho nên cháu nhất định phải tin tưởng nó."

--

An Noãn cùng với Sớm nằm ở trên giường, kể cho bé chuyện cổ tích đặc sắc, tiểu tử kia nghe cũng có chút buồn ngủ, An Noãn thuận thế vỗ nhẹ lưng của bé, không lâu sau, Sớm ở trong ngực cô ngủ thiếp đi.

An Noãn cẩn thận giúp bé dịch chân xong, ở trên trán bé nhẹ nhàng ấn lên một nụ hôn. Mỗi một ngày ở Luân Đôn, đứa nhỏ này luôn quần cô tới buổi tối hôn ngủ ngon mới bằng lòng ngủ. Đã quên bao lâu không thân mật qua như vậy. Cùng ở Bắc Kinh, cô vậy mà không quan tâm đến bé. An Noãn đột nhiên cảm thấy mình rất ác, uống công đứa nhỏ này luôn mềm vô cùng thân thiết gọi cô là 'Mẹ', coi cô như người thân trên cái thế giới này.

Lâm Dịch Xuyên chẳng biết từ lúc nào đi đến đầu giường, vỗ nhẹ nhẹ vai An Noãn, ý gọi cô tỉnh.

"Em vào bên trong ngủ đi, anh ở đây với Sớm"

An Noãn lắc đầu: "Em ở đây với con, anh đi ngủ đi, em nghe Hứa Vi Thần nói anh cũng đã hai ngày không ngủ rồi."

Khóe môi Lâm Dịch Xuyên nhếch lên một cái, thản nhiên nói: "Hắn nói em cũng tin, người không đáng tin cậy nhất."

"Lâm Dịch Xuyên, anh để cho em chăm sóc con đi."

Nghe xong lời này, vẻ mặt Lâm Dịch Xuyên đang thoải mái mà hơi trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Láy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Chương 112.3

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đá văng ra, cánh cửa va vào vách tường phát ra tiếng động chói tai. An Noãn theo bản năng nhìn Sớm, cũng may thẳng bé ngủ rất sâu không bị đánh thức. An Noãn nhìn về phía người tới, Thẩm Diệc Minh một thân màu đen, vẻ mặt đầy hắc tuyến, khí thế mạnh mẽ.

An Noãn vội vàng từ trên giường bước xuống, chạy đến trước mặt Thẩm Diệc Minh: "Cửu, sao người lại tới đây?"

Đôi mắt thâm thúy của Thẩm Diệc Minh nheo lại, bàn tay to nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, lạnh lùng: "Đi, theo cậu về nhà."

"Nhị cửu, cậu đừng như vậy, cháu đã đồng ý với thẳng bé, tối nay ở trong đây với nó, Sớm đang bệnh, cần người chăm sóc."

Thẩm Diệc Minh cắn chặt răng, gầm nhẹ: "Lúc nào thẳng bé bệnh con cũng chạy đến chăm sóc, chẳng lẽ đến khi thẳng bé về Luân Đôn, đến lúc bệnh còn cũng bay đến Luân Đôn? Con không là gì của thẳng bé, con lấy thân phận ở đây chăm sóc nó?"

An Noãn cũng không vui, dùng sức giãy tay ra, tức giận quát: "Nhị cửu, người nói vậy là sao, thẳng bé gọi cháu là mẹ."

"Con có ý gì? Con làm mẹ thẳng bé thì cả đời không rời khỏi nó? Con đã quên con từng hứa những gì, con sẽ chia tay với cậu ta, sẽ ở lại Bắc Kinh bên cạnh chúng tôi."

An Noãn hít sâu một hơi, cảm thấy môi mết: "Nhị cửu, người đi về trước, mọi chuyện chờ đứa nhỏ hết bệnh rồi nói sau được không? Hiện tại cháu chỉ muốn ở bên cạnh chăm sóc tốt cho thẳng bé."

Thẩm Diệc Minh thét lớn một tiếng: "Hôm nay, cậu đã tới đây, nếu không thể đưa con đi, cậu sẽ không lấy họ Thẩm"

"Cậu, người đừng ép cháu được không?"

Cánh vệ viên bên cạnh nhìn không khí giương cung bạt kiếm, vội vàng khuyên bảo An Noãn: “An tiểu thư, cô không biết, thủ trưởng đêm qua cố gắng làm cho xong mọi việc, vì muốn sớm trở về gặp cô, vừa xuống máy bay liền trở về nhà, ở nhà đợi cô về ăn cơm chiều, đã đợi hơn hai giờ đồng hồ, cả ngày nay thủ trưởng chưa ăn cái gì.”

Thật ra, Thẩm Diệc Minh tức giận không phải vì chuyện này, mà ông tức giận cô hồ hởi chút thì mặt tích, mỗi khi không có tin tức của cô, ông liền hoảng sợ, rất sợ cô sẽ giống mẹ cô, đột nhiên một ngày mất đi.

Lúc này, Lâm Dịch Xuyên đi tới, bình tĩnh nói với An Noãn: “Em với cậu em về trước đi, nơi này đã có anh, không có việc gì, sáng mai Sớm thức anh sẽ nói với thằng bé, Sớm là đứa bé rất hiểu chuyện và nghe lời.”

Cuối cùng, An Noãn vẫn bị Thẩm Diệc Minh đưa về nhà. Hôm nay, có lẽ Thẩm Diệc Minh rất tức giận, An Noãn không nghĩ ông lại làm lớn chuyện như vậy. Đã hứa với Sớm nhưng không làm được, trên đường trở về, An Noãn vẫn tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Thẩm Diệc Minh vài lần đem nắm tay cô, đều bị An Noãn rút ra. An Noãn bỗng nhiên sợ hãi người đàn ông bên cạnh, cô tình nguyện ông bớt thương cô sung cô một chút, cho cô một chút tự do. Về nhà, đã trễ, dọc theo đường đi, Thẩm Diệc Minh lửa giận cũng tiêu tan không ít.

Đã trễ như vậy, Tiết Ngọc Lan vẫn còn ở phòng khách chờ họ, oán giận một tiếng, nói: “Cuối cùng đã về, bận rộn đến bây giờ, ngay cả nước miếng cũng chưa uống, mau đến ăn cơm đi, em đã hâm nóng thức ăn.”

Thẩm Diệc Minh ôm lấy vai An Noãn, An Noãn cười nói với Tiết Ngọc Lan: “Dì, cháu đã ăn trong bệnh viện, các người ăn đi, cháu lên lầu trước.”

“Chờ một chút.”

Thẩm Diệc Minh gọi cô. An Noãn dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

“Cậu thừa nhận vừa rồi thái độ của cậu không tốt, cậu giận con tắt điện thoại, làm chúng tôi không thể liên lạc với con, con có biết vừa rồi cậu đã lo lắng thế nào không, đã hứa về nhà ăn cơm lại không trở về, gọi di động lại tắt máy, gọi điện thoại cho lái xe cũng không có người nghe, cậu thực sợ hãi con biết không?”

Lòng An Noãn chùng xuống, cô luôn làm cho người bên cạnh lo lắng, luôn làm cho người bên cạnh thất vọng.

“Như vậy đi, ngày mai con có thể đến thăm đứa nhỏ.”

An Noãn xoay người, có chút khó tin nhìn ông.

Thẩm Diệc Minh bắt đầu đi tiêu sái đến trước mặt cô, vỗ vỗ vai cô, cười nói: “Cậu tin rằng nha đầu nhà ta sẽ không xử trí theo cảm tính, tình cảm của con đối với đứa nhỏ kia cậu có thể hiểu, nhưng cậu tuyệt đối không tin con sẽ không vì sự đau lòng của đứa nhỏ kia, mà lựa chọn theo họ đến Luân Đôn.”

“Yên tâm đi, cháu sẽ không.”

Cô thương Sớm là một chuyện, cùng Lâm Dịch Xuyên lại là một chuyện khác.

Buổi tối nằm ở trên giường thế nào cũng ngủ không được, lăn qua lộn lại, cảm thấy trong lòng rất khó chịu. Rốt cuộc vì sao, cô cũng không biết. Vừa rồi lúc lên lầu Thẩm Diệc Minh lên tiếng, sau này không cho phép tắt máy di động, hai mươi tư giờ đều ở trong trạng thái có thể liên lạc được.

Lúc tiếng chuông di động vang lên, An Noãn phát hiện mở máy không phải là lựa chọn sáng suốt. Là Mạc Trọng Huy gọi tới. Cô do dự một lúc lâu, mới nghe máy. Điện thoại chuyển được, hai bên đều trầm mặc.

“Về nhà rồi?” Cuối cùng anh lên tiếng đánh vỡ trầm mặc.

An Noãn đơn giản lên tiếng,

“Về sau có thể không cần tắt điện thoại không, mọi người đều rất lo lắng cho em.”

“Được.”

Tiếp theo lại trầm mặc thật lâu.

Cho đến khi giọng từ tính của Mạc Trọng Huy vang lên lần nữa: “An Noãn, anh nhớ em.”

Anh phát hiện càng ngày anh càng không thể khống chế nhớ đến cô, tùy thời tùy chỗ đều nhớ cô.

“Mạc Trọng Huy, thực xin lỗi.”

Thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng hội tụ thành ba chữ kia.

“Thực xin lỗi anh chuyện gì? Anh không thích nghe ba chữ đó.”

“Mạc Trọng Huy, đứa nhỏ không thể không có em, em nên làm cái gì bây giờ?”

Bên kia đầu thở hốc vì kinh ngạc, lập tức nói: “An Noãn, nên lấy hay nên bỏ đến lúc cũng phải buông tay, lúc nên nhẫn tâm cũng phải nhẫn tâm. Em không thể cả đời ở bên cạnh nó, thằng bé rồi sẽ lớn.”

“Mạc Trọng Huy, em không bỏ được thằng bé. Vừa nghe Sớm bệnh, trái tim em liền co rút đau đớn. Anh có thể hiểu được cảm giác này không? Thật sự, thằng bé giống như con ruột của em, loại cảm giác này không có cách nào biết nên lấy hay bỏ.”

"An Noãn.."

"Mạc Trọng Huy, em rất mệt muốn nghỉ ngơi. Mấy ngày tới có thể em phải đến bệnh viện với Sớm, thằng bé bệnh rất nặng. Không có thời gian ở bên cạnh anh, anh đừng trách em."

Nghe được câu cuối cùng, bên kia đầu dây Mạc Trọng Huy cười ra tiếng, thản nhiên nói: "Ngày em anh đến bệnh viện cùng em."

"Không được, Sớm nhìn thấy anh sẽ kích động."

--

Sáng sớm An Noãn liền rời giường chuẩn bị đến bệnh viện, lúc đi xuống lầu vừa vặn đụng phải Thẩm Diệc Minh. Cô xấu hổ lên tiếng chào.

Thẩm Diệc Minh cực kỳ bất đắc dĩ nói: "Sớm như vậy đã muốn đến bệnh viện, làm cậu thật hâm mộ cái đứa bé kia, cậu nghĩ nếu ngày nào đó cậu ngã bệnh, con cũng ở bệnh giường không rời khỏi không?"

An Noãn cười nói: "Sức khỏe cậu rất tốt, cho tới bây giờ chưa thấy cậu ngã bệnh."

Thẩm Diệc Minh xoa xoa đầu cô nói đùa: "Nếu sinh bệnh có được đãi ngộ và phúc lợi như vậy, cậu tình nguyện bệnh một lần, để mỗi ngày con đều chăm sóc cậu."

"Cửu, đừng nói bừa, sức khỏe cậu sẽ không ó vấn đề gì."

Thẩm Diệc Minh cười lắc lắc đầu.

"Ăn sáng xong cậu đưa con đến bệnh viện, đúng lúc phải đi dự hội nghị, tiện đường."

"Không cần, cháu không dám làm trễ chính sự của cậu."

"Con không phải là chuyện chính sự của cậu sao, con nha, đôi khi xử lý chuyện của con còn phiền não hơn so với xử lý quốc gia đại sự, luôn không nghe lời."

Cuối cùng, An Noãn kêu lái xe đưa cô đến bệnh viện. Khi xe dừng trước cổng bệnh viện, lại ngoài ý muốn thấy chiếc Bentley của Mạc Trọng Huy.

Lòng An Noãn như bị kiềm hãm, cô xuống xe, Mạc Trọng Huy cũng từ trên xe bước xuống, lập tức đi về hướng cô.

"Anh tới đây làm gì?" Cô không vui hỏi.

Mạc Trọng Huy nhẹ nhàng ôm cô, trầm thấp rất cảm tính nói: "Anh nhớ em."

"Mạc Trọng Huy, anh đừng như vậy được không? Em chỉ muốn bồi bên cạnh đứa nhỏ."

Trong mắt Mạc Trọng Huy xẹt qua một tia ưu thương, thản nhiên nói: "Anh chỉ muốn gặp em một chút, nhìn xong anh sẽ đi, được không?"

"Vậy hiện tại anh nhìn xong chưa?"

Mạc Trọng Huy bất đắc dĩ đích thờ dài: "Nhất định phải đối với anh như vậy sao?"

"Thực xin lỗi, hiện tại em thật không có tâm tư tự hỏi chuyện khác, xin anh đừng trách em"

An Noãn nói xong rời khỏi bãi đậu xe. Khi cô đến phòng bệnh, rất xa đã nghe tiếng khóc của đứa nhỏ. Lòng cô đau đớn, vội vàng chạy vào.

Tiểu tử kia vừa khóc vừa nói: "Con muốn mẹ, mẹ đã hứa với con sẽ không đi, con muốn mẹ."

Thấy An Noãn đi vào, vẻ mặt Lâm Dịch Xuyên giãn ra.

"Sớm." An Noãn nhẹ nhàng gọi.

Đứa nhỏ lập tức ngưng tiếng khóc, xoa xoa đôi mắt, nhìn cha rồi nhìn An Noãn, cơ hồ muốn từ trên giường nhảy xuống.

Lâm Dịch Xuyên ôm thằng bé lại, An Noãn cũng chạy nhanh tới. Cánh tay mảnh khảnh của thằng bé lập tức choàng lên vai An Noãn ôm thật chặt.

"Mẹ, mẹ nói sẽ không đi, vừa rồi mẹ ở đâu?"

"Mẹ không phải đã trở lại sao? Sớm ngoan, con trai không thể lúc nào cũng roi nước mặt."

"Chỉ cần có mẹ, Sớm sẽ không khóc."

An Noãn đau lòng kéo Sớm vào ngực, trong lòng có loại chua xót nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Chương 112.4

Được Thẩm Diệc Minh đồng ý, mỗi ngày An Noãn đều đến bệnh viện với Sớm, mỗi ngày có An Noãn làm bạn, Sớm phi thường vui vẻ, sức khỏe cũng hồi phục rất khá. Một tuần sau, Sớm ra viện, nhưng vẫn ở nhà nghỉ ngơi. Lâm Dịch Xuyên đến Bắc Kinh cũng được một thời gian, mấy ngày ở bệnh viện, vài lần An Noãn thấy anh đêm khuya vẫn gọi về tổng bộ họp trực tuyến với những người bên đó.

Sau khi đón Sớm xuất viện, An Noãn cũng hứa đêm nay quay về Thẩm gia ăn cơm với Thẩm Diệc Minh. Tiểu tử kia hiển nhiên mất hứng, ngồi ở trên ghế salon xem phim hoạt hình, cái miệng nhỏ vẫn chu dài. Mắt thấy thằng bé càng ngày càng không muốn rời khỏi mình, trong lòng An Noãn có loại cảm giác nói không ra lời.

Lái xe gọi điện thoại cho cô nói đã chờ ngoài cửa khách sạn, An Noãn không thời gian dỗ thằng bé, chỉ cười nói với nó: 'Saionara'.

Tiểu tử kia rất không nể tình đích quay mặt sáng một bên, không nhìn tới An Noãn. Lâm Dịch Xuyên vỗ vỗ đầu của nó, bắt buộc nói Saionara.

Tiểu tử kia không phục lắm nhưng vẫn nói: "Mẹ, Saionara."

An Noãn cung chiêu xoa xoa đầu thằng bé, phát giác tính tình đứa nhỏ này càng ngày càng giống mình.

"Anh đưa em ra ngoài." Lâm Dịch Xuyên nói xong đi ở phía trước.

An Noãn dặn dò Sớm: "Ng ngoan ngoan, hôm nào mẹ tới thăm con."

"Hôm nào là khi nào? Chẳng lẽ ngày mai mẹ không đến thăm con sao?"

"Ngày mai mẹ có việc."

"Hừ!" Tiểu tử kia lại tức giận quay đầu qua một bên.

Lâm Dịch Xuyên nhìn không được, đi qua đi nhẹ nhàng ôm vai cô, động tác cực kỳ cẩn thận: "Đi thôi, đừng để ý đến nó."

An Noãn cùng anh đi ra ngoài.

Đã từng quen thuộc, đã từng thân mật, bỗng nhiên lúc này lại cảm thấy xa lạ rất nhiều, sóng vai đi bên cạnh nhau chỉ có xấu hổ cùng trầm mặc.

Thang máy đến lầu một, An Noãn dừng bước, thản nhiên nói: "Sớm một mình trên lầu, anh không cần tiễn em nữa, lái xe ở bên ngoài."

"Muốn thấy em lên xe." Anh khinh phiêu phiêu nói một câu, đi ở đằng trước.

An Noãn chạy chậm hai bước đuổi theo anh: "Lâm Dịch Xuyên, anh ở Bắc Kinh, tổng bộ bên kia không có việc gì phải xử lý sao?"

Anh lạnh nhạt trả lời: "Anh ở đây cũng có thể xử lý mọi chuyện."

An Noãn do dự nhưng cuối cùng vẫn nhẫn tâm nói ra miệng: "Lâm Dịch Xuyên, anh nên nhanh chóng kiếm cho Sớm một người mẹ đi, đứa bé này rất thiếu tình thương của mẹ."

Lâm Dịch Xuyên phất chốc dừng bước, ưu thương nhìn cô thật sâu, giống như không tin lời này từ miệng cô nói ra. Mặc dù không thể non hẹn biển, nhưng vậy cũng đủ ấm áp hạnh phúc.

"Lâm Dịch Xuyên, em biết em nói chuyện này sẽ làm tổn thương anh, nhưng em cũng chỉ muốn tốt cho anh. Anh có biết, em không thể rời khỏi người nhà theo anh đến Luân Đôn."

Lâm Dịch Xuyên căng thẳng, ngón tay dùng sức lắc mạnh vai cô, giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Em không thể rời khỏi người nhà em, hay không nỡ rời xa anh ta? An Noãn, em không nghĩ anh sẽ vì em bỏ tất cả ở Luân Đôn sao? Nếu một ngày nào đó anh nguyện ý từ bỏ tất cả, chỉ sợ em cũng sẽ không theo anh."

"Lâm Dịch Xuyên."

Anh buông lỏng tay ra, tự giễu nói: "Tất cả đều đã qua, cũng không cần xem anh như thằng ngốc? Chúng ta ở bên nhau bốn năm, cho dù anh đối với em ra sao, Sớm đáng yêu như thế nào đi nữa, chung quy cũng không thể so sánh với địa vị của Mạc Trọng Huy ở trong lòng em. An Noãn, khó trách bốn năm này, bất luận anh cố gắng ra sao, đều không thể chạm vào tim em. Nếu sớm biết như thế, anh liền sẽ không để cho mình hăm sâu như thế, hiện giờ có làm cách nào cũng không dứt ra được."

"Lâm Dịch Xuyên."

Anh hít sâu một hơi, giọng điệu lạnh nhạt nói: "Yên tâm đi, anh đường đường là chủ tịch của JM, trên người anh gánh vác rất nhiều trọng trách, anh không dễ dàng bị tình cảm làm chi phối. Anh đồng ý với em, chờ sức khỏe Sớm khá hơn, anh sẽ dẫn nó quay về Luân Đôn, anh cũng sẽ nghe lời em, thử tìm cho Sớm một người mẹ kế. Chuyện này, em hài lòng chưa?"

"Lâm Dịch Xuyên, thực xin lỗi!"

An Noãn cúi đầu, trừ bỏ ba chữ kia, An Noãn không biết còn có thể biểu đạt sự áy náy của mình như thế nào.

Anh vỗ nhẹ vai cô, thân nhiên nói: "Yên tâm đi, anh không thể nào không chịu nổi một kích, tất cả rồi sẽ qua. Còn em, hãy vui vẻ đón nhận Mạc Trọng Huy đi, cũng chỉ có anh ta, mới có thể làm cho em chân chính hạnh phúc."

An Noãn trở về Thẩm gia, hôm nay Thẩm Thần Bằng cũng trở về, xe của bọn họ vừa ngừng, xe thể thao của Thẩm Thần Bằng cũng ngừng sát bên cạnh, người này nhất định là cố ý, hai xe chỉ cách nhau một chút.

Lái xe bất đắc dĩ phải xuống xe ở cửa bên cạnh, An Noãn cũng xuống xe ở cửa bên phải. Vừa xuống cô liền chỉ vào mũi anh nắc nhe: "Thẩm Thần Bằng, anh có xe thể thao là rất giỏi sao, anh có biết như vậy rất nguy hiểm hay không, thiếu chút nữa đã đụng nhau rồi."

Thẩm Thần Bằng vỗ vỗ sau gáy cô, cười nói: "Kỹ thuật lái xe của anh, không có bất luận kẻ nào dám hoài nghi, hôm nào đưa em đi xem anh đua xe."

Lúc trước, An Noãn cũng không thân thiết với anh lắm, cảm thấy được người này ở nhà rất im lặng, tác phong làm việc cũng thấp, khác với con của cán bộ cao cấp khác. Sau khi gặp anh, An Noãn mới phát hiện, người này không hơn không kém là một người ăn chơi trác táng.

Thẩm Thần Bằng rất tự nhiên đích ôm vai cô, tự hào nói: "Em đối với anh hiểu biết quá ít, em có biết hay không, anh đại diện cho Bắc Kinh tham gia đua xe cho giải đua cả nước, còn quang vinh lấy được hạng nhất."

An Noãn bĩu môi, vẻ mặt ghét bỏ.

"Em có biết hôm nay anh về làm gì không?"

"Anh với em cũng không thân lắm, làm sao biết chuyện của anh."

Thẩm Thần Bằng đột nhiên đề sát tai cô, nói nhỏ: "Nói như vậy đi, người nào đó rất nhớ em, kêu anh đêm nay bất luận như thế nào cũng phải mang em ra ngoài để gặp anh ta, cho nên em phải giúp anh diễn cho tốt màn kịch này."

An Noãn cắn cắn môi, kêu rên: "Mạc Trọng Huy rốt cuộc đã cho anh thứ gì?"

"Một hợp đồng."

"Hợp đồng gì?" Cô không biết Thẩm Thần Bằng đang làm gì.

"Hạng mục đề anh và Huy từ hợp tác thì rất nhiều, bởi vì phạm vi công việc của chúng tôi rất rộng."

An Noãn nghiêng răng nghiêng lợi hừ nói: "Cấu kết với nhau làm việc xấu."

"Được rồi, anh thừa nhận. Cho nên em phải phối hợp tốt với anh nha."

"Em mới không phối hợp với anh, và lại em chưa bao giờ diễn kịch."

"Anh sẽ chi em, đến lúc ăn cơm, anh cố ý chọc cha anh tức giận, sau đó anh làm bộ tức giận bỏ đi, em cứ nói là em đi khuyên giải anh, rồi chạy theo anh, tiếp theo không phải anh đã thành công sao."

An Noãn khoe miệng trẻ ra, lơ đãng nói: "Em không chịu, em cũng không muốn gặp anh ta."

Thẩm Thần Bằng gõ lên trán cô một cái, tức giận mắng: "Em thật không có lương tâm, người ta nhớ em nghĩ đến em dường như phát điên, em lại nói không muốn gặp anh ta, Huy tử nghe xong có bao nhiêu thương tâm a. Quên đi, chuyện của các người anh không xen vào, nhưng nếu anh ta hủy hợp đồng, đêm nay em nhất định phải phối hợp với anh, nếu không."

"Nếu không như thế nào."

"Anh sẽ đem tất cả những gì anh biết nói với cha anh, trong nhà hẳn là chưa ai biết các người đang lên lút kết giao."

"Ai cùng anh ta kết giao, em không có."

"Nghĩ muốn chống chế?"

"Ai chống chế, em mới không cùng anh ta kết giao."

Thẩm Diệc Minh cùng lão gia từ từ thư phòng đi ra, thấy hai người kia đầu ghé vào cùng nhau khe khẽ nói nhỏ, tựa hồ ở tranh chấp cái gì, mặt An Noãn tức giận đến mức đỏ bừng.

Thẩm Diệc Minh không hờn giận găm nhẹ với Thẩm Thần Bằng: "Tiểu tử con lại khi dễ Noãn Noãn?"

Từ lúc Thẩm Diệc Minh xuất hiện, nháy mắt Thẩm Thần Bằng thay đổi sắc mặt, khoe miệng đang tươi cười biến mất, chỉ còn lại vẻ mặt lạnh như băng.

Về mặt hai cha con đều phẳng phất như đang chống đối nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Chương 113.1: Thêm Một Lần Cơ Hội

Bữa tối hôm nay rất đặc biệt, An Noãn nhận ra trên bàn có mấy món Giang thành. Hôm nay, cô không ngồi bên cạnh lão gia tử, lão gia tử ngồi ở chủ vị, đại cữu, nhị cữu phân ngồi hai bên trái phải, An Noãn ngồi bên cạnh Thẩm Diệc Minh. Thẩm Diệc Minh gấp rất nhiều đồ ăn cho cô, về mặt khi nhìn An Noãn toát lên vẻ từ ái.

Tiết Ngọc Lan cười nói: "An Noãn, nhị cữu cháu thật đúng thương cháu, ngay cả mợ cũng ghen tị. Hôm nay, ông đặc biệt mời đầu bếp giỏi nhất của Giang thành để nấu cho cháu một bàn thức ăn này, thế nào, có phải rất nhớ mùi vị kia?"

An Noãn nhìn Thẩm Diệc Minh nói: "Cám ơn nhị cữu."

Thẩm Diệc Minh nhẹ nhàng xoa đầu cô, cung chiêu: "Cám ơn thì không cần, con chỉ cần bình thường đừng chọc giận cậu là tốt rồi, trái tim của cậu vì con mà yếu đi rất nhiều."

Thẩm Diệc Minh nói xong chỉ nghe Thẩm Thần Bằng kêu rên, trào phúng nói: "Không biết có phải tự mình đa tình hay không, ông nội còn chưa nói, cha cần gì phải quan tâm như vậy, tính ra ngay cả trực hệ cũng không phải, cũng chỉ có chút hệ quan hệ huyết thống. Nhưng chưa từng thấy cha quan tâm con của mình như vậy."

Lời của Thẩm Thần Bằng thành công khiến cho Thẩm Diệc Minh phần nộ, chỉ thấy mày rậm nhíu lại, trên mặt nổi gân xanh.

Tiết Ngọc Lan vội vàng hoà giải, gõ mạnh lên đầu Thẩm Thần Bằng một cái mắng: "Con nói bậy cái gì, cái gì là chút quan hệ huyết thống. An Noãn chính là bảo bối của Thẩm gia. Chúng ta giúp con giải quyết bao nhiêu chuyện còn chưa đủ sao? Năm đó con ra nước ngoài du học đã làm nên cái chuyện gì, nếu không phải cha con tự mình bay qua giúp con xử lý, con thật là một đứa con không có lương tâm."

Lời nói của Tiết Ngọc Lan làm giảm bớt cơn giận của Thẩm Diệc Minh, mày dần dần giãn ra, tiếp tục gấp thức ăn cho An Noãn.

Thẩm Thần Bằng cũng không từ bỏ ý đồ, cười nhạt một tiếng, âm dương quái khí nói: "Cái các người gọi là quan tâm chính là sợ con cưới một người phụ nữ không môn đăng hộ đối về nhà, thật sự làm các người lo lắng rồi, còn phải lấy chi phiếu đem người đuổi đi."

Thẩm Diệc Minh giận tím mặt, hung hăng đập mạnh lên bàn cơm, lực đạo mạnh đến chén bát trên bàn cũng va vào nhau phát ra tiếng động.

"Nếu con về nhà chỉ để gây sự, thì sớm cút đi cho lão từ!"

Thẩm Diệc Minh tức giận đến cả Tiết Ngọc Lan cũng không dám lên tiếng khuyên can.

Lão gia tử khẽ thở dài, cúi đầu nói: "Lão Nhị, quên đi, đứa nhỏ khó được về ăn một bữa cơm, đừng làm rộn, ngồi xuống ăn với ta một bữa cơm đi."

Lão gia tử lên tiếng, Thẩm Diệc Minh đành phải ngồi xuống.

An Noãn gấp thức ăn vào chén ông, cười nói: "Cửu, bớt giận."

Thẩm Thần Bằng ngồi ở đối diện An Noãn, hung hăng trừng mắt nhìn cô. Nha đầu kia hoàn toàn không theo kế hoạch làm việc, không chịu phối hợp. An Noãn làm bộ không thấy ánh mắt anh đang nhìn mình, cúi đầu ăn.

Thẩm Thần Bằng kiểm chuyện, xuất đòn sát thủ, nghĩ thầm, nhất định có thể hoàn toàn chọc giận Thẩm Diệc Minh, anh từ từ mở miệng: "Con đã có bạn gái, tính đưa về gặp người nhà."

Lão gia tử đến đây hứng thú, cười hỏi: "Nga, là cô gái như thế nào, rốt cục làm cho cháu hồi tâm."

"Một người mẫu, bắt quá bộ dạng rất được."

Lão gia tử trầm xuống mặt.

Về mặt Thẩm Diệc Minh hung ác nham hiểm, âm trầm gần từng tiếng nghiêng răng nghiêng lợi: "Con dám mang về thử."

"Như thế nào? Thẩm thủ trưởng của chúng ta không phải luôn luôn vì nhân dân sao? Ngài đây là kỳ thị người mẫu sao?"

Thẩm Diệc Minh vỗ bàn đứng lên: "Thẩm Thần Bằng, con muốn cha đưa con đến quân đội? Hay muốn bị giam lại?"

Thẩm Thần Bằng không sợ hãi chút nào, khinh thường: "T Thẩm thủ trưởng của chúng ta quả nhiên là kỳ thị người mẫu, con không hiểu, địa vị của cha đã rất cao, đâu cần dựa vào hôn sự của con cái mình giành giang sơn. Một khi đã như vậy, con kết hôn với ai không phải giống nhau sao, ngài cần gì phải nhất quyết phản đối?"

Thẩm Diệc Minh hai tay nắm thật chặt thành quyền.

"Con vẫn là câu nói kia, tình cảm của con, hôn nhân của con, con tự mình làm chủ, có lẽ cho đến chết con cũng sẽ không yêu ai nữa, cho nên với con mà nói kết hôn với ai cũng không quan trọng, nhưng chỉ cần là các người an bài, con nhất định sẽ không đồng ý. Lúc còn nhỏ, các các người đem con đưa ra nước ngoài, tất cả đều an bài rất tốt, nhưng mỗi ngày tan học về đến nhà, trong nhà không có người nhà, chỉ có bảo mẫu cùng lái xe, cuối cùng chỉ có một mình con cô độc, lúc con gọi điện thoại về nói với các người con nhớ nhà. Làm cha mẹ, nghe được con của các người khẩn cầu các người như vậy, trong lòng từng có một tia do dự nào không? Hiện tại nhìn thấy cha đối xử với An Noãn tốt đến vậy, con thật sự rất hâm mộ, khi nào thì ngài cũng có thể đối tốt với con được một chút."

Thẩm Thần Bằng nói tới đây, hơi dừng một chút, cúi đầu thật sâu chào lão gia tử: "Ông nội thực xin lỗi, hôm khác cháu về thăm ông."

Nhìn bóng dáng Thẩm Thần Bằng cô đơn rời đi, An Noãn bỗng nhiên nhận không ra tâm tình của anh là thật là giả.

Lão gia tử thở dài thật sâu, khoát tay kêu Thẩm Diệc Minh ngồi xuống: "Lão Nhị, ngồi xuống đi, trong lòng đứa bé kia cũng rất đau khổ, trách chúng ta lúc trước đưa nó ra nước ngoài."

Đại cữu Thẩm Diệc Bái cũng an ủi: "Lão gia tử, cha đừng thở dài, mấy người ... đứa nhỏ sớm muộn gì cũng sẽ hiểu, chúng ta làm vậy tất cả đều vì bảo vệ bọn chúng."

Thẩm Thần Bằng chạy xe ra khỏi cổng, nhưng đợi mười mấy phút đồng hồ, An Noãn kia nha đầu chết tiệt kia vẫn không đi ra.

Cảnh vệ viên phát hiện anh quá dị, tiến lên đây cung kính hỏi: "Nhị công tử, cậu đang chờ ai sao?"

Thẩm Thần Bằng hung hăng trừng mắt nhìn cảnh vệ viên, chiếc xe nhanh như chớp chạy đi. Gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy, nói mình không thu phục được An Noãn.

Đầu bên kia, Mạc Trọng Huy tựa hồ rất bình tĩnh, con thần nhiên nói: "Không sao, hợp tác giữa chúng ta cứ dựa theo kế hoạch ban đầu mà làm."

Thẩm Thần Bằng ngược lại cảm thấy ngượng ngùng. Kỳ thật vừa rồi ở Thẩm gia náo loạn một phen, tất cả đều là lời nói trong lòng của anh, vẫn còn một ít chưa nói ra, chuyện sau khi anh về nước yêu thương người con gái kia.

Cô rất đẹp, đó cũng là nguyên nhân đầu tiên anh để ý đến cô. Vốn chỉ muốn vui đùa một chút, muốn ở cái thành thị xa lạ này kiếm một người cho đỡ tịch mịch, nhưng sau khi ở chung anh phát hiện cô không giống những người phụ nữ khác. Cô rất đẹp, cho dù trên người chỉ mặc quần áo đơn giản cũng thể có khác với người thường. Cô là người thứ nhất ở ngày sinh nhật của anh tự tay làm bánh ngọt tặng anh. Sau đó, bọn họ ở chung một thời gian ngắn, cô rất thích làm công việc nhà, luôn dọn dẹp sạch sẽ. Cô cũng rất thích nấu ăn, chỉ vài món đơn giản ở nhà nhưng lại cảm thấy có hương vị rất khác. Có lẽ là ở bên ngoài lang thang quá lâu, cái anh khát vọng là cảm giác gia đình. Thời gian kia, anh rất ít cùng bạn bè ở bên ngoài uống rượu, làm việc xong rất

thích chạy về nhà, nhìn bóng dáng cô cột tóc đuôi ngựa ở trong bếp bận rộn.

Ý thức được mình suy nghĩ nhiều quá, Thẩm Thần Bằng nhấn mạnh chân ga, chạy về hướng quán bar.

An Noãn com nước xong bồi lão gia tử chơi cờ, thua thực thảm hại, Thẩm Diệc Minh ở bên cạnh nhìn, cười cô dở tệ.

"Vớ kì nghệ này của con, còn dám cùng lão gia tử quyết đấu, cũng không nghĩ đến khả năng chơi cờ cả đời của ông."

Lão gia tử vỗ vỗ vai An Noãn an ủi: "Không sao, ngoại công tin tưởng vào cháu, luyện nhiều hơn một chút là được. Trước kia kĩ thuật đánh cờ của mẹ cháu là do ta dạy, khả năng của mẹ cháu là thiên phú, những gì tiếp xúc qua một lần là hiểu, rất ít người là đối thủ của mẹ cháu."

Nói đến mẹ của An Noãn, lão gia tử không tự giác lại thương cảm.

"Nha đầu, ngày mai bồi ngoại công đến mộ viên thăm mẹ cháu được không? Ngoại công nhớ mẹ cháu."

An Noãn khẽ gật đầu.

"Đưa ta về phòng nghỉ ngơi đi, mệt mỏi."

An Noãn và Thẩm Diệc Minh cùng nhau đưa lão gia tử về phòng.

Lão gia tử nhìn Thẩm Diệc Minh, thăm thía nói: "Thần Bằng đối với chúng ta có nhiều oán khí, năm đó chia rẽ nó và cô gái kia, thật là có chút quá đáng, bất quá thân là người của Thẩm gia, rất nhiều chuyện than bất do kỷ, về sau con dành thời gian nói chuyện với nó, ngàn vạn lần không thể để cho tình cảm cha con chuyển thành xấu, cũng chỉ có một đứa con trai, con không đối xử cho tốt đi."

"Con biết rồi, cha."

"Tính của con ta còn không biết sao, có đôi khi thực táo bạo, nói tức giận liền tức giận, vô luận là chính giới, hay là gia đình, đều phải khống chế tốt tính tình của mình, miễn cho thương tổn người khác cũng xúc phạm tới bản thân mình."

An Noãn ngẫm lại, Thẩm gia người nào không tính tình nóng nảy, lão gia tử nói người khác thì thực nhẹ nhàng, nhưng chính ông lại là người tính tình nóng nảy nhất.

An Noãn nhin không được trêu ghẹo nói: "Ngoại công, tính tình của ông cũng không được khá lắm đâu, về sau đừng nổi giận với cháu nữa."

Lão nhân gia cười sang sảng ra tiếng: "Nha đầu kia đang trách ta sao, đi, ta thừa nhận, mỗi một đứa cháu của Thẩm gia, phàm là tính tình nóng nảy, đều là di truyền từ ta, ngay cả cháu tiểu nha đầu này."

Đỗ lão gia tử ngủ xong, Thẩm Diệc Minh nắm tay cô nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

"Cửu, khó được một buổi tối không có công sự phải làm, nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nay chắc cửu đã mệt lắm rồi."

Thẩm Diệc Minh cười lắc lắc đầu, cúi đầu nói: "Không sao, cũng đã quen rồi. Hôm nay khó được có rảnh, con bồi cửu tán gẫu một lát đi."

An Noãn và Thẩm Diệc Minh ngồi ở phòng khách, người hầu mang cho mỗi người một tách trà.

Thẩm Diệc Minh nhẹ nhàng uống một ngụm, không chút để ý hỏi câu: "Bệnh của đứa bé kia thế nào rồi?"

"Đã xuất viện, bất quá còn cần tĩnh dưỡng."

Thẩm Diệc Minh đơn giản đích ‘Ừ’ một tiếng, An Noãn cũng không hiểu ý tứ của ông.

"Cửu, vài ngày nữa cháu muốn đến thăm thằng bé."

Thẩm Diệc Minh khẽ nâng đầu, thần nhiên nhìn cô, cười nói: "Không có việc gì, chỉ cần thằng bé ở Bắc Kinh, con cũng có thể đến thăm nó. Bất quá cửu không tin cậu ta có thể vì con buông tha tất cả ở Luân Đôn, tình yêu hẳn là không có vĩ đại như vậy."

An Noãn nhấp mím môi, không nói gì.

"Gần đây có liên lạc với Huy tử không?"

An Noãn theo bản năng lắc đầu: "Không có."

Không biết Thẩm Diệc Minh có nghe ra giọng do dự khản trương có chút run rẩy của cô không.

"Không có là tốt rồi, sau này cách xa cậu ta một chút, cửu càng ngày càng không thích cậu ta."

An Noãn cắn cắn môi, một câu cũng nói không nên lời.

"Đúng rồi, ngày mai cứ không có việc gì cần làm, sẽ cùng con và lão gia tử đi mộ viên thăm mẹ cháu."

An Noãn nhìn Thẩm Diệc Minh thật sâu, thấy trong mắt ông hiện rõ đau thương, cô cũng không nói gì.

Bỗng Thẩm Diệc Minh hàn huyên một hồi lâu, thấy cô bắt đầu ngáp, Thẩm Diệc Minh mới để cho cô trở về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Chương 113.2

An Noãn tắm xong vừa nằm xuống giường không bao lâu, chuông điện thoại di động vang lên, cô tưởng Mạc Trọng Huy gọi tới, trên màn ảnh là tên của Thẩm Thần Bằng. Cô không nghe máy, nhưng rất nhanh lại có một dãy số xa lạ gọi tới.

An Noãn nghĩ nhất định là Thẩm Thần Bằng giờ trò, cô bắt máy mở miệng liền mắng: "Thẩm Thần Bằng, anh không thể để em yên sao! Em không muốn gặp anh, anh đừng ép em nữa."

"An tiểu thư, tôi không phải Thẩm Thần Bằng." Một giọng nữ rất êm tai vang lên. An Noãn hoàn toàn ngỡ ngàng.

"Chúng ta đã gặp qua, tôi là Cố Thu, Thần Bằng hiện tại ở chỗ của tôi, anh ấy đã rất say, tôi gọi điện thoại cho Thần Phong, anh ta không nghe điện thoại của tôi, tôi không có cách nào đành phải gọi cho cô, cô có thể kêu lái xe đến đón anh ấy không?"

An Noãn tròn tròn mắt, trong đầu hiện ra cô gái hiền thực ở Mellie.

An Noãn hắng giọng một cái nói: "Cố tiểu thư, nếu anh của tôi đã đến chỗ cô, vậy phiền cô chăm sóc anh ấy, đã trễ thế này, lái xe cũng đã nghỉ ngơi, một mình tôi cũng không làm gì được."

"An tiểu thư, xin cô đến đây được không?"

Giọng điệu van nài từ đầu dây bên kia truyền đến, An Noãn lập tức liền mềm lòng. Nhưng, cảnh vệ viên đang canh gác bên ngoài, cô phải chuồn ra như thế nào.

Cô suy đi nghĩ lại, không thể đánh thức lão gia tử, càng không thể kinh động Thẩm Diệc Minh, đột nhiên nghĩ đến đại cửu đêm nay ở nhà.

Cô chạy tới gõ cửa phòng đại cửu, Đậu Nhã Quyên ra mở cửa, thấy An Noãn, ánh mắt bà dịu đi thấy rõ, thấy rõ thật đúng là cô, bà kinh hô: "Noãn Noãn, đã mấy giờ rồi, cháu đến dọa di sao?"

An Noãn lắc lắc đầu, giọng điệu cầu xin: "Đại cửu mẹ, cháu có việc muốn nhờ đại cửu giúp."

Thẩm Diệc Bái lúc này cũng khoác quần áo đi ra, cười hỏi: "Chuyện gì?"

"Anh hai ở ngoài say rượu kêu cháu đến đón, nhưng cảnh vệ không cho cháu ra ngoài, đại cửu cho cháu giấy ra cửa đi."

Thẩm Diệc Bái ha ha cười ra tiếng: "Cháu cho rằng cháu là học sinh trung học muốn ra cửa cần giấy ra cửa đưa cho giáo viên sao, Thần Bằng say rượu? Ở nơi nào, cửu kêu người đón về."

"Không được, cửu đưa anh ấy về, nhị cửu sẽ tức giận, cháu sợ cha con họ phụ tử sẽ có chuyện, cháu muốn đưa anh ấy đến khách sạn, sau đó chăm sóc anh ấy."

"Nhưng đã trễ thế này làm sao cửu không thể để cháu một mình ra ngoài. Như vậy đi, cửu phái một nhân đến, Thần Bằng trưởng thành rồi, uống chút rượu không có việc gì, cháu đừng lo lắng quá."

An Noãn bĩu môi, mắt hừng đứng ngoài cửa.

Thẩm Diệc Bái không có biện pháp, chỉ thỏa hiệp: "Như vậy đi, cửu phái cái cảnh vệ viên đi theo cháu."

"Cám ơn đại cửu."

Thẩm Diệc Bái xoa xoa đầu cô, lập tức an bài.

An Noãn đưa địa chỉ của Cố Thu cho lái xe, lái xe nhìn qua rồi nói: "Tiểu thư, nơi này có chút xa, Nhị thiếu gia sao có thể tới."

"Tôi không biết, chúng ta đi rồi nói sau."

Xe chạy chừng một giờ, mới tới nhà trọ của Cố Thu. Cảnh vệ viên và cô lên lầu sáu, đề chuông cửa, rất nhanh có người đi ra.

Cửa mở ra, Cố Thu một thân quần áo mặc nhà nhẹ nhàng khoan khoái, tóc cột thành đuôi ngựa, nhìn qua rất đẹp mắt, giống một học sinh trung học thuần khiết.

"An tiểu thư, mời vào."

An Noãn liếc mắt thấy Thẩm Thần Bằng đang nằm trên sofa ở phòng khách, lúc này đã say bất tỉnh nhân sự.

An Noãn chỉ chỉ người trên ghế sofa lon nói với cảnh vệ viên: "Thấy được đi, người thật sự ở đây, anh ấy như vậy chúng ta không thể đưa đi, chỉ có thể chờ sáng mai anh ấy tỉnh lại."

Cảnh vệ viên gật gù đầu.

"Anh và lái xe về trước đi, sáng mai đến đón tôi, phải bồi lão gia từ đến mộ viên."

Cảnh vệ viên do dự một chút, gọi điện thoại xin chỉ thị Thẩm Diệc Bái, đầu kia Thẩm Diệc Bái kêu An Noãn nghe, dặn dò hai câu đơn giản, mới đồng ý.

Sau khi cảnh vệ viên rời đi, An Noãn vào nhà, căn phòng trọ rất nhỏ, nhìn một lần có thể thấy hết toàn bộ, nhưng chủ nhà lại bài trí rất trang nhã ấm áp, rất có cảm giác gia đình.

"Tôi mới vừa ăn cơm xong, đột nhiên có người mạnh mẽ gõ cửa, chạy tới mở cửa, anh vừa vào đã gục dưới sàn, tôi mất rất nhiều công sức mới có thể đặt anh ấy lên ghế sofa lon."

An Noãn cười hỏi: "Hai người ở cùng một chỗ?"

Sắc mặt Cố Thu trầm xuống, lên tiếng: "Chúng tôi không có, đã thật lâu không liên lạc, tôi không biết tại sao anh ấy đột nhiên tới tìm tôi."

Nhìn sự bi thương trên mặt Cố Thu, lòng An Noãn không tiếng động thờ dài, lời an ủi không thể nói, ai cũng biết, bất luận như thế nào, hai người kia cũng không thể đến với nhau, Thẩm gia tuyệt đối sẽ không đồng ý. Cho dù Thẩm Thần Bằng có mạnh mẽ như thế nào đi nữa, cũng không thoát khỏi sự khống chế của Thẩm gia.

Bỗng nhiên chuông cửa vang lên, hai cô gái nhìn nhau, An Noãn sợ người của Thẩm gia đến, bình tĩnh nói: "Tô đi mở cửa."

An Noãn chạy tới mở cửa, cô như thế nào cũng không nghĩ người đứng bên ngoài là Mạc Trọng Huy. Cô nhìn về phía Cố Thu, về mặt Cố Thu cũng mờ mịt. An Noãn lại nhìn nhìn người đàn ông đang say bất tỉnh nhân sự, lập tức hiểu hết.

"Mạc Trọng Huy, anh thật dễ tiện."

An Noãn dùng sức đẩy anh ra, chạy ra khỏi nhà trọ của Cố Thu. Mạc Trọng Huy chỉ dám đi theo ở khoảng cách rất xa, rất sợ nếu anh gần cô quá, cô chạy quá mau, sẽ vấp ngã xuống lầu. Khu nhà chết tiệt này ngay cả thang máy cũng không có, lại là tầng cao nhất, Thẩm Thần Bằng thật đúng là quan tâm người phụ nữ của mình. Rốt cục cũng xuống hết cầu thang, Mạc Trọng Huy mới chạy tới nắm cô tay cô, một tay kéo cô vào ngực mình.

"Thấy anh liền bỏ chạy, anh là dã thú sao?"

"Dã thú cũng không hèn hạ như anh, trẻ như thế còn lừa tôi ra ngoài, nếu để cho ngoại công và nhị cữu tôi biết thì làm sao bây giờ?"

Mạc Trọng Huy gắt gao ôm cô, không một chút buông lỏng: "Anh đã an bài tốt lắm, anh chỉ muốn gặp em."

"Hiện tại gặp được rồi, tôi có thể về chưa?"

"Đương nhiên không thể." Mạc Trọng Huy cúi đầu cười ra tiếng, hai tay càng ôm cô chặt hơn, cười nói: "Thật vất vả mới gặp được em, anh làm sao thả em về được."

"Vậy anh muốn như thế nào?"

"Em nói abg muốn như thế nào?" Anh nhẹ nhàng cắn cắn môi cô.

Cả người An Noãn tê dại, dùng sức đẩy anh ra, gầm nhẹ: "Mạc Trọng Huy, anh thiếu phụ nữ sao? Thiên Đường rất nhiều phụ nữ tùy anh chọn lựa."

Mạc Trọng Huy chút không tức giận, giống như đã quen rồi, không nói lời này không là An Noãn.

Nhẹ nhàng nắm cổ tay của cô, thấp giọng nói: "Đi thôi, lên xe trước nói sau."

Thấy An Noãn muốn giãy dụa, Mạc Trọng Huy hèn mọn nói: "Không ra em cũng đã bị lừa ra rồi, không thể ở với anh thêm một chút sao?"

Lên xe của anh, Trương Húc đang ngồi trên ghế lái xe chào cô: "An tiểu thư, đã lâu không gặp."

An Noãn hừ một tiếng, quay mặt miết ra ngoài của sổ xe. Xe cuối cùng chạy đến Shine, An Noãn biết anh đã lên kế hoạch hết rồi, giãy dụa nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Tới phòng, Mạc Trọng Huy thậm chí không kịp đóng cửa lại, áp cô vào tường hung hăng hôn. Đây là một tầng trống, không ai có thể lên đây, nhưng An Noãn vẫn cảm thấy không được tự nhiên, giống như ở trước mặt mọi người biểu diễn hôn môi.

Cô giãy dụa muốn đẩy anh ra, Mạc Trọng Huy một tay chế trụ hai tay cô, hai chân cố định hai chân cô, không cho cô cơ hội nhúc nhích. An Noãn bị anh hôn đến hô hấp dồn dập, nụ hôn của anh mới dời đến mặt cô.

"Mạc Trọng Huy, anh có nhân tính hay không? Nhất định phải ở trong này biểu diễn sao?"

Mạc Trọng Huy kêu lên một tiếng đau đớn, đem cô ôm vào phòng, một cước đá lên cánh cửa. Đem cô thân thể gầy yếu để ở trên cửa, dùng sức xé rách y phục của cô.

"Mạc Trọng Huy, anh tốn nhiều công sức như vậy, chính là vì cơ thể của tôi sao?"

Mạc Trọng Huy dùng tất cả động tác ngăn ra. Anh liều mạng áp chế dục vọng, đem cô đến phòng tắm.

"Trong phòng có quần áo của em anh đã chuẩn bị đầy đủ, em đi tắm rồi thay áo ngủ đi, anh hứa với em cái gì cũng không làm, chỉ ôm em ngủ một giấc, được không?"

An Noãn có chút động lòng, cúi đầu thần nhiên nói: "Tôi tắm rồi."

"Vội đi vào thay áo ngủ đi. Không cần anh giúp em chứ."

An Noãn đảo cặp mắt trắng dã, đi vào phòng thay quần áo.

Phòng chứa quần áo rất rộng, có rất nhiều tủ lớn, mở ra toàn là quần áo phụ nữ, Xuân Hạ Thu Đông đều có, váy, áo ba-dờ-xuy, lễ phục dạ hội, áo ngủ, được treo rất tương xứng cái gì cần có đều có. Toàn là những thiết kế nổi tiếng của những thương hiệu lớn số lượng giới hạn, quả thực làm chói mắt An Noãn.

Lấy một bộ áo ngủ tương đối bảo thủ thay vào, An Noãn luôn luôn có cảm giác mình như tình nhân được bao dưỡng. An Noãn thay xong quần áo đi ra ngoài, nghe được trong phòng tắm có tiếng nước róc rách.

Khẽ thở dài, cô leo lên giường. Mạc Trọng Huy tắm rửa xong, lau khô tóc, nhìn nha đầu kia đang giả bộ ngủ. Cho dù cái gì cũng không làm, có thể đứng xa xa nhìn cô, đã cảm thấy hạnh phúc.

Cảm giác được bên cạnh có người nằm xuống, tiếp theo một cánh tay đặt lên hông cô, bị mùi sữa tắm quen thuộc trên người anh vây quanh, hô hấp của An Noãn trở nên nặng nề.

Mạc Trọng Huy kéo cô sát vào người mình, đáng thương hề hề nói: "Không cho anh làm gì, ít nhất cũng để anh nhìn mặt em, sau đêm nay, không biết khi nào mới có thể gặp lại ... em"

An Noãn rút cuộc giả bộ được nữa, cúi đầu nói: "Sáng mai làm sao bây giờ? Tôi muốn cùng ngoại công và nhị cữu đến mộ viên thăm mẹ tôi."

Anh gắt gao đem cô kéo vào ngực, cảm giác lên đầu cô, nhẹ giọng an ủi: "Không có việc gì, sáng mai Thẩm Thần Bằng sẽ đến đây đón ngoại quay về Thẩm gia."

"Anh ấy say rượu vạn nhất tình được làm sao?"

An Noãn nói xong nghe Mạc Trọng Huy cười ra tiếng.

"A, tôi biết rồi, Thẩm Thần Bằng giả bộ say."

"Bằng không thì sao, nếu say rượu làm sao có thể chuẩn xác tìm được nhà trọ của người đàn bà kia, rất hẻo lánh."

"Hai người thật giống nhau cùng là một dạng người, đáng thương nhất là Cố Thu, không biết có bị anh ấy khi dễ không."

An Noãn càng nghĩ càng tức giận, một cước muốn anh đá xuống giường, lại ngoài ý muốn không đá được anh xuống giường, ngược lại đá làm chỗ khác.

Mạc Trọng Huy thờ dốc vì kinh ngạc, ần nhần tức giận mắng: "Em làm gì? Anh đoạn từ tuyệt tôn đối với em rất tốt sao?"

Mặt An Noãn đỏ bừng, lảng tránh nói: "Tôi không phải cố ý, anh đến ngủ ở sofa đi, bằng không sáng mai tôi nói với nhị cữu, anh đã làm gì tôi."

"Em thật sự không muốn ở bên cạnh anh sao?"

"Chúng ta làm sao ở bên cạnh nhau? Người nhà anh không đồng ý, người nhà của tôi cũng không đồng ý, chúng ta còn có một quá khứ như vậy."

"Đủ rồi, đừng nói nữa, để anh ôm em ngủ, bằng không anh không biết sẽ làm ra chuyện gì với em."

"Cái đó .. anh .. không sao chứ?"

Cô nói xong lập tức liền hối hận. Bởi vì giây tiếp theo Mạc Trọng Huy động thân đè lên người cô, không cho cô có cơ hội phản kháng, cúi đầu ngậm môi cô, chế trụ cô tay cô, không một phút chần chờ lập tức đi vào trong cô.

Xong việc, Mạc Trọng Huy thật ra có chút sợ hãi, nhìn gương mặt nha đầu kia đỏ bừng, có thể là xấu hổ, anh lại cảm thấy buồn cười.

Anh hắng giọng một cái, anh ra vẻ cường thế: "Về sau ngàn vạn lần đừng ở trước mặt đàn ông nói anh ta không được, đàn ông chịu không nổi nhất là chuyện này."

"Đã biết, ngã một lần, về sau tôi sẽ không ở trước mặt người đàn ông khác nói lời như thế." An Noãn cố ý nhấn mạnh chữ ‘ đàn ông khác ’.

Quả nhiên, sắc mặt người đàn ông xanh mét, rống giận: "Em sẽ không có cơ hội, em là của anh."

Ôm chặt lấy cô vào lòng, đêm hôm đó, mặc dù ngắn, lại thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Chương 113.3

Sáng sớm hôm sau, An Noãn bị anh hôn đến tỉnh, mờ to mắt, cô đùa giỡn: "Mạc Trọng Huy, như vậy có tính là yêu đương vụng trộm không?"

"Không tính, chúng ta thật tâm yêu nhau, anh sẽ cố gắng để nhị cữu của em chấp nhận anh. Còn em, anh có thể cho phép em chăm sóc đứa bé kia, nhưng tốt nhất em nên tránh cha của đứa bé ra, đừng để anh nhìn thấy em và anh ta có chuyện gì, nếu không."

"Nếu không anh sẽ như thế nào?" Cô như ong mầy hỏi.

"Anh sẽ làm cho JM ở Bắc Kinh đóng cửa."

An Noãn cười nhạo một tiếng: "Anh cho là một công ty nhỏ ở Bắc Kinh sẽ ảnh hưởng tới Lâm Dịch Xuyên? Đó chính là công ty kiến trúc nổi tiếng nhất thế giới."

Đôi con ngươi đen như mực của Mạc Trọng Huy híp lại, mày kiếm nhíu lại.

An Noãn lười phản ứng anh, xuống giường mặc quần áo tử tế đi rửa mặt, cô mặc lại bộ đồ tối hôm qua, rất sợ Thẩm Diệc Minh sẽ hoài nghi.

Từ phòng tắm đi ra, thấy Thẩm Thần Bằng không biết khi nào đã ngồi ở phòng khách, huyết sáo với An Noãn.

"Tối hôm qua rất vui vẻ? Có phải rất mãnh liệt? Ân ân ái ái?"

Mặt An Noãn vẫn bình tĩnh, lạnh lùng nói: "Ta sẽ đem chuyện hôm qua các người làm nói hết với nhị cữu, để nhị cữu xử trí các người."

Thẩm Thần Bằng biết cô nói đùa, cười nói: "Rõ ràng rất vui vẻ, lại giả bộ với anh."

Trước khi đi, An Noãn nghiêm trang với Mạc Trọng Huy: "Loại chuyện này tôi không hy vọng có lần sau, tôi có thể cho anh một cơ hội, điều kiện tiên quyết là người nhà anh, người nhà của tôi đều đồng ý chúng ta cùng một chỗ."

Từ Shine đi ra, Thẩm Thần Bằng lái xe, An Noãn ngồi bên cạnh, tầm mắt ở ngoài cửa sổ, thấy phía trước có hiệu thuốc, An Noãn vội vàng kêu anh ngừng xe. Thẩm Thần Bằng không biết chuyện gì xảy ra, xe còn chưa ngừng hẳn, nha đầu kia đã đi xuống xe. Thấy cô đi vào hiệu thuốc, anh mới hiểu.

An Noãn mua xong thuốc lên xe, Thẩm Thần Bằng khuyên nhủ: "Đừng uống thuốc, sinh đứa nhỏ đi ra, chắc sẽ giống như Sóm rất đáng yêu."

"Em đã uống trong hiệu thuốc."

Thẩm Thần Bằng khẽ thở dài, rất là bất đắc dĩ.

"Cùng Huy từ cùng một chỗ không phải rất tốt sao, em còn tại do dự cái gì? Anh thực hâm mộ các người, môn đương hộ đối, ở bên nhau hoàn toàn không có gì trở ngại. Người giống như chúng ta, gặp người mình thích, lại là loại người giống như mình, còn môn đương hộ đối, rất không dễ dàng. Không phải là em chưa bỏ xuống được Lâm Dịch Xuyên không? Anh ta rất tài giỏi, nhưng anh ta là người Anh quốc, em cùng anh ta không có khả năng, cùng Huy từ ở bên nhau, sống cho thật tốt, hai người cũng không còn nhỏ."

An Noãn cắn cắn môi, không nói gì.

"Trong lòng em rốt cuộc còn kiêng kị cái gì? Không bỏ xuống được Lâm Dịch Xuyên? Hỏi em hai lần rồi, trả lời cho anh."

"Em không bỏ được Sóm."

Giọng An Noãn rất nhẹ.

Thẩm Thần Bằng hít sâu một hơi, khuyên nhủ: "Em có luyến tiếc thằng bé thế nào đi nữa, cũng không thể vì thằng bé lựa chọn một người mà mình không thương? Em và Lâm Dịch Xuyên ở bên nhau bốn năm, cũng chưa tu thành chính quả, chứng minh hai người không thể nào, miễn cưỡng đến với nhau chỉ làm ủy khuất chính mình. Tình cảm của em đối với đứa bé, anh có thể hiểu được, có thể chờ sau này em và Huy từ có đứa con của mình, cảm tình kia khẳng định sẽ phai nhạt."

"Vậy Sóm làm sao bây giờ?"

"Thằng bé rồi sẽ lớn, em cũng không thể bồi nó cả đời."

Thẩm Thần Bằng nói xong giọng trở nên phiêu miêu: "Lúc nhỏ, anh cũng thực không muốn xa rời mẹ anh, bảy tuổi bọn họ đưa anh ra nước ngoài du học, khi đó anh rất đau khổ, vừa mới bắt đầu dùng đủ loại biện pháp, chết cũng không chịu đi. Cuối cùng, bọn họ vẫn là cưỡng ép đưa anh tổng xuất đi, ban đầu chịu không nổi, sau đó cũng từ từ thích ứng với hoàn cảnh mới. Cho nên, em phải tin tưởng đứa bé kia, nó cũng có thể làm được."

An Noãn đưa tay chống cằm, bộ dạng mệt mỏi.

"Trừ bỏ Sóm, chuyện năm đó, em hoàn toàn bỏ xuống sao?"

An Noãn khẽ lắc đầu: "Nào có dễ dàng buông xuống tất cả, em cũng muốn ở bên cạnh anh ấy, nhưng mỗi lần chỉ cần anh ấy ở bên cạnh em, em sẽ nhớ tới cha em, nhớ tới đứa nhỏ của chúng tôi. Em có thể không so đo ba năm lao ngục tại ương kia, nhưng em lại không có biện pháp quên cha em và đứa nhỏ. Có lẽ em và anh ấy không còn liên quan gì với nhau mới là một loại giải thoát, nhưng rất khó, trong lòng giống như thiếu một cái gì đó, như thế nào cũng không toàn vẹn."

Thẩm Thần Bằng xoa xoa đầu cô, cảm tính nói: "Quên đi, cái gì anh cũng không hỏi, em cũng đừng cho mình áp lực quá lớn, tất cả thuận theo tự nhiên, tương lai cứ để Huy từ lo liệu."

Lúc về gần đến nhà, An Noãn thuận miệng hỏi anh: "Anh và Cố Thu thế nào?"

"Tôi hôm qua giả say đi tìm cô ấy, kết quả sáng nay bị đóng cửa tiễn khách, người ta coi anh giống như một đồ thừa vứt bỏ đi, từ lúc anh ra khỏi ghế salon, cô liền vội vàng tháo khăn trải ra giặt, giống như trên người anh có bệnh."

"Ai kêu anh là một Hoa Hoa Công Tử (Play Boy)!"

Thẩm Thần Bằng gõ lên trán cô một cái, hừ nói: "Con mắt nào của em nhìn thấy anh là Hoa Hoa Công Tử (Play Boy), Cố Thu là mối tình đầu của anh, mấy năm nay trừ bỏ cô ấy, anh không yêu bất cứ một cô gái nào."

An Noãn lấp bắp kinh hãi, khó tin nhìn anh.

"Trước kia ở nước ngoài đích xác thực hỗn, chơi đùa rất nhiều phụ nữ, bất quá khi đó chỉ vì phản nghịch. Sau khi về nước rất nhanh gặp được Cố Thu, sau khi đến với cô ấy, trong mắt anh không còn một người nào khác. Đáng tiếc cô ấy làm anh thay đổi, rồi lại không chấp nhận anh. Anh biết người trong nhà đi tìm cô ấy, nhưng cô ấy không nói với anh, sau khi mẹ anh tìm cô ấy, ngày hôm sau cô ấy chia tay với anh, anh có cầu xin cách nào cô ấy cũng nhất quyết chia tay, Thẩm Thần Bằng anh khi nào thì phải cầu xin người ta, anh cũng chỉ chưa quý xuống van xin cô ấy không cần chia tay. Quên đi, chuyện này không đề cập tới nữa, nhắc tới tim cũng vẫn còn đau."

Trở lại Thẩm gia, bọn họ cùng đi trở về phòng từ, Thẩm Thần Bằng nhắc nhở bên tai cô: "Nếu cha anh mắng anh, em phải nói đỡ thay anh đó."

"Bản thân em còn chưa lo xong, sao có thể nói đỡ cho anh?"

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 164: Chương 113.4

Đi vào phòng khách, quả nhiên thấy Thẩm Diệc Minh đang tức giận, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sa lon, mày gắt gao nhíu lại.

Thấy bọn họ đi vào, ông ra lệnh cho cánh vệ bên cạnh: "Lão Từ, đến thư phòng lấy roi của tôi đến đây."

Lão Từ vừa nghe lập bắp nói: "Thủ trưởng, ngài phải roi phải"

"Tôi muốn lấy roi đánh tên nghịch tử này!"

An Noãn vội vàng chạy tới, kéo cánh tay Thẩm Diệc Minh nựng nịu: "Cửu, ngày hôm qua tâm tình anh họ không tốt, uống nhiều quá, hiện tại đã không có việc gì, về sau anh ấy cũng sẽ không như vậy nữa, cậu đừng nóng giận được không? Ngoại công đâu, chúng ta đến mộ viên đi."

Thẩm Diệc Minh quay đầu liếc mắt nhìn An Noãn, đúng lúc thấy trên cổ cô loáng thoáng dấu hôn.

Con giận của Thẩm Diệc Minh đến cực điểm, ông ‘đằng’ đứng lên, hai tay nắm thật chặt thành quyền, cố gắng ản nhẫn hừ nhẹ: "Tối hôm qua con ở chung với ai? Mạc Trọng Huy hay Lâm Dịch Xuyên? Nói!"

An Noãn bị dọa toàn thân đổ mồ hôi.

Thẩm Diệc Minh rống giận cảnh vệ: "Lão Từ, roi đâu? Hôm nay tôi phải đánh hai đứa nghịch tử này!"

Lão Từ sợ tới mức vội vàng lên lầu lấy roi.

Cầm roi trên tay, Thẩm Diệc Minh không lưu tình chút dùng sức đánh lên lưng Thẩm Thần Bằng: "Nói, con đã đưa Noãn Noãn đi gặp Mạc Trọng Huy hay Lâm Dịch Xuyên?"

Thẩm Thần Bằng đau đến cả người cứng đờ.

Cũng may lúc này, Đậu Nhã Quyên kéo lão gia tử về, nhìn một màn giương cung bạt kiếm, lão nhân gia thở dài thật sâu: "Đây lại là chuyện gì?"

Thẩm Thần Bằng chạy đến bên cạnh lão gia tử khóc lóc kể lể: "Ông nội, cha đánh cháu và An Noãn."

"Ngay cả Noãn Noãn cũng đánh?" Lão gia tử nhíu mày thật sâu: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Diệc Minh hừ nhẹ: "Cha hỏi con bé đi? Tối hôm qua đã làm cái gì?"

Lão gia tử đến trước mặt An Noãn, dùng sức cầm tay cô, hiền lành hỏi: "Nha đầu, xảy ra chuyện gì, nói cho ngoại công, ngoại công làm chủ cho cháu."

"Đêm qua chuẩn đi ngoài, cha hỏi con bé là ở bên cạnh Mạc Trọng Huy hay Lâm Dịch Xuyên?"

Lão gia tử vừa nghe mày mặt nhăn càng chặt hơn, ôn nhu hỏi An Noãn: "Có phải lên ra ngoài thăm đứa bé kia?"

An Noãn lắc lắc đầu.

"Đi gặp Mạc Trọng Huy?"

An Noãn cúi đầu không lên tiếng.

Mọi người lập tức hiểu, lão gia tử vỗ nhẹ tay cô, cười nói: "Chuyện này dễ thôi, dù sao Huy tử đã đến đây xin cưới, để ông gọi người của Mạc gia tới đây, hai nhà thương lượng hôn sự của hai cháu."

An Noãn ngẩng đầu, khó tin nhìn lão gia tử.

Thẩm Diệc Minh lại rống giận: "Con không đồng ý, con không đồng ý Noãn Noãn cùng Mạc gia tiểu tử kia đến với nhau."

Lão gia tử liếc mắt nhìn ông, hừ nói: "Cho dù con ở bên ngoài địa vị cao tới đâu, nhà này vẫn là cha làm chủ, Noãn Noãn là cháu ngoại của cha, con bé muốn gả cho ai cha đều tôn trọng con bé."

Lão gia tử có thể nói như vậy, đơn giản vì đối phương là Mạc Trọng Huy, là người ông đặc ý nhất.

Thẩm Diệc Minh bị lão gia tử rống á khẩu không trả lời được.

"Cha, rất nhiều chuyện cha không hiểu, An Noãn không thể gả cho Mạc gia."

"Ta hiểu, rất nhiều chuyện ta đều rõ ràng, tuy ta đã lớn tuổi, nhưng không phải không biết gì. An Noãn kết hôn với Huy tử, chuyện con lo lắng sẽ không xảy ra. Cũng chỉ để hai đứa nhỏ đến với nhau, rất nhiều chuyện có thể giải quyết dễ dàng."

An Noãn không rõ bọn họ đang nói cái gì, ngay cả Thẩm Thần Bằng cũng là nghi hoặc.

"Tóm lại, chuyện hôn sự này con không đáp ứng, nếu cha cố ý làm như vậy, hôn lễ của bọn họ con sẽ không tham gia."

Thẩm Diệc Minh nói xong tức giận đi ra ngoài.

Lão gia tử rống lên sau lưng ông: "Không gả cho Huy tử, chẳng lẽ gả cho người Anh quốc kia sao? Nhất định phải đem Noãn Noãn của ta đuổi ra nước ngoài con mới cam tâm sao?"

Thẩm Diệc Minh dừng bước, nhưng không xoay người lại, hùng hậu trả lời: "Không lấy gả cho Huy tử, cũng không gả cho người Anh quốc kia, con sẽ chọn người thích hợp cho con bé."

Lão gia tử nhìn bóng dáng ông quyết tuyệt rồi đi, không tiếng động thờ dài.

Hôm nay, bọn họ cũng không đến mộ viên, lão gia tử nói hơi mệt, muốn về phòng nằm, kêu An Noãn đi cùng ông.

Nằm ở trên giường, lão nhân gia vẫn nắm thật chặt tay cô: "Đứa nhỏ, cháu không nên trách nhị cữu cháu, hẳn cũng là quá thương cháu."

An Noãn lắc đầu: "Cháu không trách cậu."

"Cháu yên tâm, nếu cháu thực thích Huy tử, ngoại công nhất định sẽ giúp cháu chủ trì công đạo, ngoại công thực thương thức đứa bé kia. Không giống như cha nó, thái độ làm người chính trực, có đầy đủ năng lực, cho dù ngày nào đó ngoại công mất, ta tin tưởng Huy tử cũng có thể chăm sóc tốt cho cháu."

"Ngoại công, cháu không nhất định phải đến với anh ấy."

"Ngoại công lại hi vọng hai người có thể ở bên nhau, ta biết năm đó rất nhiều chuyện có lẽ cháu còn không bỏ xuống được, ngoại công khuyên cháu nên rộng lượng, đi theo con tim mình. Cuộc sống ngắn ngủn vài chục năm, không cần làm chuyện khiến cho mình tiếc nuối. Cuộc đời ta có hai chuyện tiếc nuối nhất, một là khi bà ngoại cháu sinh bệnh, ta chỉ lo làm việc, không thể bồi bên cạnh bà ấy đi đến cuối cùng. Người thứ hai chính là mẹ cháu, ta không nên để cho mẹ cháu rời khỏi ta, ta cũng nên sớm đem cháu tìm về. Nếu ta tìm cháu sớm hơn, cháu cũng sẽ không có nhiều cừ hận với Huy tử như vậy."

Nhìn lão gia tử thương tâm, An Noãn an ủi: "Ngoại công yên tâm, nên quên cháu nhất định thử chậm rãi quên, cháu cũng sẽ nắm chắc hạnh phúc của cháu."

Lão gia tử vui mừng gật gật đầu.

"Cháu nhìn Thần Bằng đi, ngoại công thật vui mừng, quan hệ hai người có thể tốt như vậy, với tính cách của Thần Bằng, ta vẫn nghĩ nó sẽ không chấp nhận cháu, không nghĩ tới các cháu so với trong tưởng tượng tốt hơn rất nhiều. Thần Bằng không giống thần Phong, Thần Phong phóng khoáng hơn rất nhiều, bên ngoài bạn bè cũng nhiều, đến lúc đó tìm cho nó một cô gái môn đương hộ đối, chỉ cần xinh đẹp chút, vóc người đẹp chút, khí chất cao điểm, người nay khẳng định đồng ý. Trong chuyện tình cảm Thần Bằng với cháu lại giống nhau, mắt thấy hết hy vọng, nhưng vẫn khăng khăng cố giữ, cũng giống như tính cách của nhị cữu cháu, Thần Bằng cùng cô bé kia hoàn toàn không thể nào, cho nên cháu nên thường xuyên khuyên nhủ Thần Bằng."

An Noãn gật gật đầu, tâm tình có chút nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Chương 114.1: Chúng Ta Có Thể Có Đứa Bé

An Noãn đến phòng của Thẩm Thần Bằng thăm anh, giờ phút này nửa người trên của anh không mặc gì, Tiết Ngọc Lan đang đau lòng giúp anh thoa thuốc.

"Cha con ra tay cũng thật nặng, một roi mà da thịt đã rạn nứt, sau này con bớt chọc giận ông ấy, nếu không chịu thiệt là chính mình."

An Noãn đứng ở cạnh cửa, nhìn Thảm Thần Bằng trên giường, tám lưng trắng nõn có một vết máu rất sâu, có vẻ dị thường nhìn thấy ghê người.

Cô nhẹ nhàng gõ gõ cửa, Tiết Ngọc Lan quay đầu nhìn thấy cô, khoe miệng ngoéo một cái, cười nói: "Noãn Noãn, cháu đã đến rồi, may mắn lão gia từ trở về kịp, bằng không nếu đánh lên người cháu thì thật không tốt, trên người đàn ông có sẹo thì không sao, con con nếu có sẹo rất khó coi, mặc váy cũng không được."

Thảm Thần Bằng kêu rên: "Mặc váy cũng đây có lộ lưng của Noãn Noãn, bằng không sẽ bị Huy từ bỏ rồi."

Tiết Ngọc Lan phản bác: "Lúc tham gia yến hội sẽ phải mặc lễ phục dạ hội, tóm lại con gái không được có sẹo."

"Được, được, mẹ nói cái gì chính là cái đó, mẹ ra ngoài trước đi, để An Noãn thoa thuốc cho con là được rồi."

"Được rồi, mẹ xuống nhà làm chút gì cho con ăn lót dạ."

Tiết Ngọc Lan đem chai thuốc giao cho An Noãn, cười nói: "Làm phiền cháu, anh em hai người cảm tình tốt như vậy, thực vui vẻ."

Sau khi Tiết Ngọc Lan rời đi, phòng ngủ cực đại chỉ còn lại An Noãn và Thảm Thần Bằng.

An Noãn muốn giúp anh thoa thuốc, Thảm Thần Bằng đột nhiên ngồi dậy: "Không cần thoa thuốc, vết thương nhỏ đó có là gì, mẹ anh chỉ quá lo lắng."

An Noãn bĩu môi, có chút xấu hổ. Thảm Thần Bằng xoay người, đối mặt với An Noãn, An Noãn theo bản năng xoay đầu qua hướng khác, nam nữ thụ bất thân, người này một chút cũng không chú ý.

Thấy An Noãn then thùng, Thảm Thần Bằng cười đến không dậy nổi, có ý tới gần cô, hỏi: "Dáng người của anh so với Huy từ thế nào, ai hơn gọi cảm? Anh cũng thường xuyên tập thể hình, em nhìn nè cơ bụng có tám múi."

"Thảm Thần Bằng, mặc quần áo vào." An Noãn không nhìn anh, gằm nhẹ.

"Nhưng Tiết Ngọc Lan nói vết thương bị hở miệng, không thể mặc quần áo, bằng không sẽ nhiễm trùng."

"Vậy anh nằm xuống đi, em giúp anh thoa thuốc."

"Quên đi, không đùa em nữa."

Thảm Thần Bằng thực lưu loát mặc quần áo mặc vào.

"Không phải nói mặc quần áo sẽ nhiễm trùng sao?"

Thảm Thần Bằng gõ trán cô một cái, cười nói: "Ngốc, lừa em thôi. Vết thương nhỏ đó tính là cái gì, trước kia không ít lần bị cha đánh. Có một lần còn bị ông đánh ngay ót."

Thấy ánh mắt An Noãn có vẻ không tin, anh cười nhạt nói: "Đừng không tin, bên ngoài ông hòa ái dễ gần, đây chỉ là hình tượng để ông đối ngoại, thân phận của ông nhất định phải nguy trang cẩn thận. Kỳ thật tính tình ông rất táo bạo, anh nghĩ em cũng có cảm giác đó, bất quá nói thật, ông rất thương em, cho tới bây giờ cũng chưa thấy ông thương ai như vậy, có lẽ tình cảm của ông và mẹ em rất sâu nặng."

An Noãn do dự, nhưng vẫn mở miệng: "Thực xin lỗi."

Con người đen như mực của Thảm Thần Bằng hơi đổi, đột nhiên nghiêm mặt nói: "Nếu em thật sự muốn xin lỗi anh, giúp anh gọi điện thoại đi."

"Gọi cho ai?"

"Cô Thu."

An Noãn giật mình, lập tức hỏi: "Gọi cho cô ấy làm gì? Cô ấy có thể tới đây thăm anh sao? Gia đình này không chừng cả đời cô ấy cũng không vào được."

Con người đen như mực của Thảm Thần Bằng dần dần ảm đạm, mím môi, trầm giọng nói: "Anh chỉ muốn biết anh bị thương, cô ấy có phản ứng gì."

"Cho dù cô ấy có phản ứng thì sao, kia lại như thế nào? Anh và cô ấy vĩnh viễn cũng không khả năng, nếu anh thật sự yêu cô ấy, nên quên cô ấy đi, để cho cô ấy một cuộc sống thanh thản. Anh có biết, chỉ cần anh và cô ấy ngày nào con liên lạc với nhau, Thảm gia tuyệt đối không bỏ qua cho cô ấy."

Thảm Thần Bằng thật sâu thở dài, cúi đầu nói: "Đúng vậy, coi như anh chưa nói đi."

Buổi chiều, An Noãn và lão gia từ hai người đến mộ viên, ở trước mộ mẹ cô, lão nhân gia lệ tung hoành. Không biết khi nào, ảnh mẹ cô được đổi thành một tấm hình bà cười rực rỡ dưới ánh mặt trời, chắc là nhị cửu đã đổi. Có thể nhị cửu cho người làm, nhìn tấm ảnh làm cho người ta có chút thương cảm. Dù sao cô gái có nụ cười xinh đẹp kia cũng đã mất, hình ảnh cô mỉm cười lại trở thành vĩnh hằng.

"Ngoại công, ông đừng buồn, mẹ cháu trên trời có linh, nhất định đã tha thứ ông."

Lão gia tử gật gật đầu: "Diệc Nhu rất thiện lương, rất hiếu thuận, khẳng định sẽ tha thứ cho ta, nhưng trong lòng nói thế nào cũng không qua được."

"Ngoại công, sống chết có mệnh, vận mệnh mẹ cháu đã như vậy, ông không cần tự trách. Có lẽ cho dù mẹ cháu ở Bắc Kinh, vào bệnh viện tốt nhất, bà vẫn sẽ rời khỏi chúng ta."

An Noãn đau lòng giúp lão nhân gia lau nước mắt.

Giọng lão gia tử nghẹn ngào: "May mắn mẹ cháu còn để lại cháu cho ta."

Đứng trước mộ cha, đáy lòng An Noãn sự xấu hổ cuộn cuộn không ngừng bùng lên.

Lão gia tử tựa hồ thấy được nỗi lòng của cô, an ủi nói: "Nha đầu, không sao, nếu cha cháu thật sự thương cháu, sẽ ủng hộ cháu, lựa chọn người mình yêu, để mình hạnh phúc, mới là báo đáp tốt nhất đối với ông ấy. Nếu không, cháu không vui, ông ấy cũng sẽ không an tâm."

An Noãn mím môi, mặc dù tự an ủi chính mình, trong lòng vẫn khó chịu, xấu hổ vô cùng. Từ mộ viên trở về, An Noãn cùng lão gia tử đều có vẻ mệt mỏi, Thảm Diệc Minh vào lúc ban đêm cũng đã trở lại.

Trên bàn cơm, lão gia tử có chút mệt mỏi dặn mọi người: "Chiều nay, ta cùng An Noãn đến mộ viên thăm Diệc Nhu, ba anh em các người có thời gian cũng đến thăm Diệc Nhu đi, ta sợ Diệc Nhu cảm thấy cô đơn."

Nói đến mẹ An Noãn, lòng của mọi người đều trầm xuống.

"Bất quá Diệc Nhu mất, chúng ta còn có Noãn Noãn, về sau các người dành nhiều thời gian bồi nha đầu kia."

Đại cữu cười gắp cho An Noãn một miếng thịt, cười nói: "Nha đầu ăn nhiều một chút, cữu về sau sẽ dành nhiều thời gian với cháu."

Tiểu cữu cũng cầm một cái chén sạch múc cho An Noãn chén canh nắm gà, An Noãn tiếp nhận, có chút xấu hổ nói: "Tiểu cữu, cháu dị ứng với nắm."

An Noãn nói vừa ra, đại cữu tiểu cữu lão gia tử đều giật mình.

Chỉ có Tiết Ngọc Lan cười nói: "Quả nhiên là người của Thảm gia, nhị cữu cháu cũng dị ứng với nắm."

An Noãn nhìn Thảm Diệc Minh, chỉ thấy giờ phút này thần sắc ông phức tạp, đại khái còn tại đang tức giận An Noãn.

An Noãn ôm lấy cánh tay Thảm Diệc Minh, làm nũng: "Nhị cữu, nể tình cậu và cháu đều dị ứng với nắm, cậu đừng giận cháu nữa được không?"

Ý tứ của An Noãn rất rõ ràng, Thảm Diệc Minh dè mi tâm, nhẹ nhàng 'Ừ' một tiếng.

"Chuyện tình cảm, về sau để cháu tự mình làm chủ được không?" An Noãn được một tác lại muốn tiến một bước.

Thảm Diệc Minh mất lạnh liếc cô.

An Noãn bĩu môi, thỏa hiệp nói: "Chuyện tình cảm về sau rồi nói sau, ăn cơm, mọi người ăn cơm."

Thảm Diệc Minh tựa hồ vì biểu đạt ông đã tha thứ cho An Noãn, không ngừng gắp thức ăn cho An Noãn, tất cả đều là thức ăn An Noãn thích nhất.

"Vẫn nhị cữu thương cháu, biết cháu thích ăn cái gì nhất."

Một câu dễ cho Thảm Diệc Minh kim lòng không được khoe miệng giờ lên.

Miêu Dung cười trêu ghẹo chồng mình: "Chồng à, xem ra về sau anh phải dùng nhiều thời gian bồi An Noãn mới được, anh xem anh đối với Noãn Noãn hiểu biết ít như vậy."

Thảm Diệc Bác cũng áy náy nói: "Cả ngày anh ở quân đội, rất ít có thời gian trở về, về sau anh tận lực dành nhiều thời gian bồi Noãn Noãn, Noãn Noãn, đừng giận tiểu cữu nha."

"Cháu mới không giận tiểu cữu, mọi người đều rất thương cháu." Nói xong cảm tính lên: "Sau khi cha cháu mất, cháu luôn nghĩ mình là một cô nhi, không còn có người nhà. Nhưng mọi người lại tìm được cháu, làm cho cháu biết trên thế giới này còn có nhiều người nhà yêu thương cháu, cháu nằm mơ cũng không nghĩ tới. Cháu thật sự rất hạnh phúc, bởi vì cháu có mọi người."

"Đưa nhò này, hiếm có dịp ăn bữa cơm đoàn viên, thế nào lại làm cho mọi người khóc lóc sao?"

Tiết Ngọc Lan lau mắt, Đậu Nhã Quyên và Miêu Dung cũng lần lượt dụi mắt.

Thảm Diệc Minh hít một hơi thật sâu, khoát tay lên vai An Noãn.

An Noãn vì muốn làm dịu không khí, quay đầu hỏi Thảm Diệc Minh: "Cữu, về sau cháu làm sai, cậu cũng sẽ dùng roi đánh cháu sao?"

Vốn nghĩ ông sẽ cười cho qua chuyện, Thẩm Diệc Minh lại nhìn cô, vô cùng thật lòng nói: "Sẽ không, vĩnh viễn cũng sẽ không, lần trước cũng chỉ là dọa con."

"Cháu thật sự bị dọa, cậu tính như thế nào bù lại cho cháu."

Thẩm Diệc Minh cười cười, sùng nịch nói: "Con cứ nói muốn cái gì cậu đều cho con."

"Cháu muốn tự do, tùy thời có thể ra cửa, tùy lúc có thể về nhà."

"Tốt, cậu sẽ nói một tiếng với cánh vệ và gác cổng, sau mười giờ phải về nhà, sau mười giờ không cho phép ra ngoài."

An Noãn cò kè mặc cả: "Ngẫu nhiên có tình huống đặc biệt hẳn là có thể khác?"

"Không có tình huống đặc biệt." Thẩm Diệc Minh gần từng tiếng.

An Noãn bĩu môi, không tiếp tục cò kè làm mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Chương 114.2

Có được tự do, sáng sớm hôm sau An Noãn chờ Thẩm Diệc Minh đi, nói một tiếng với lão gia tử, liền ra cửa. Cô đi khách sạn thăm Sớm, gõ cửa phòng, một lúc lâu cửa mới mở. Lâm Dịch Xuyên thân nhiên nhìn cô hỏi: "Như thế nào lại đến đây?"

An Noãn cố gắng nặn một nụ cười: "Em đến thăm Sớm."

"Ừ, thằng bé đang cầu kinh với anh, giúp anh khuyên nhủ nó đi."

"Làm sao vậy?"

"Anh đặt vé máy bay ngày mai về Luân Đôn, thằng bé đang cầu kinh không chịu về."

Ngực An Noãn bị kiềm hãm, có loại khó chịu nói không nên lời. Vào phòng, lập tức đến phòng ngủ, tiểu tử kia giận dữ ngồi trên giường, bộ dáng tức giận làm cho người ta đau lòng.

"Sớm." An Noãn nhẹ nhàng gọi, ngồi xổm xuống giang tay đón.

Tiểu tử kia dường như phản xạ có điều kiện quay đầu, thấy An Noãn, khuôn mặt nhỏ nở nụ cười, từ trên giường chạy xuống, nhào vào lòng An Noãn.

"Mẹ, ngày hôm qua mẹ không tới thăm con? Sớm nhớ mẹ."

An Noãn ôm chặt thằng bé, ngực co rút đau đớn.

"Sớm, mẹ cũng nhớ con, không gặp được con cũng nhớ con."

"Về sau mẹ đừng xa Sớm nữa có được không?"

An Noãn rất muốn đồng ý với thằng bé, môi giật giật nhưng vẫn không nói nên lời.

Lâm Dịch Xuyên đứng ở cửa nhìn bên trong một lớn một nhỏ, anh chỉ hận mình không đủ sức quyến rũ, không thể chiếm được lòng cô. Nếu không cả hai người này đều thuộc về mình, đời người còn có tiếc nuối.

Có lẽ anh nên học một chút tâm cơ, cho tới nay không nên cho cô cơ hội lùi bước. Lại có lẽ anh nên sớm cưỡng bức cô, sự tình cũng sẽ không biến thành như vậy. Nay đó không phải không nghĩ tới, chính là anh luyện tiết, luyện tiết bắt buộc cô, luyện tiết thấy cô rơi nước mắt. Nếu ở bên cạnh Mạc Trọng Huy thật sự có thể làm cho cô hạnh phúc, anh tình nguyện tất cả đau khổ một mình anh gánh chịu. Cho dù mỗi đêm nhớ cô nhớ đến mất ngủ. Cho dù đường đường một người đàn ông nhìn ảnh của cô nhìn đến rơi nước mắt. Cho dù biết rõ cô không hề thuộc về mình, vẫn muốn ở lại cái thành thị này, ngẫu nhiên có thể gặp được cô nhìn cô một cái là tốt rồi. Nếu giờ phút này, cô nói với anh: 'Lâm Dịch Xuyên, chỉ cần anh bỏ tất cả ở Luân Đôn, em sẽ ở bên cạnh anh', anh Lâm Dịch Xuyên sẽ không chút do dự nói với cô, cho dù vì cô buông tha tất cả trên thế giới này anh cũng nguyện ý.

Anh không phải loại người tham luyện phú quý, tham luyện quyền thế, cho tới nay giữ JM, là vì gia tộc anh thành lập công ty, anh có trách nhiệm làm cho nó càng ngày càng tốt. Có được công ty, mất đi cô, anh như mất tất cả. Mất đi công ty, có được cô, anh vẫn như cũ vui vẻ hạnh phúc.

“Sớm, mẹ đưa con ra ngoài ăn chút gì được không?”

Tiểu tử kia nhìn về phía Lâm Dịch Xuyên, tựa hồ đang đợi anh gật đầu. Lâm Dịch Xuyên thu hồi suy nghĩ, hơi hơi gật đầu.

“Anh đưa hai người đến quán ăn, đúng lúc có việc phải đến công ty.”

Lâm Dịch Xuyên thả bọn họ xuống trước một nhà hàng Tây, còn mình tắc lái xe rời đi. An Noãn và Sớm hai người ngồi ở nhà hàng, gọi vài món điểm tâm, đồ ngọt và nước uống.

Tiểu tử kia vừa uống nước, vừa nói: “Mẹ, ngày mai Rừng già muốn dẫn con về Luân Đôn, mẹ giúp con nói với cha, con không muốn về Luân Đôn, về Luân Đôn sẽ không được gặp mẹ.”

An Noãn cắn môi, trong khoảng thời gian ngắn không nói được câu nào.

“Sớm, con còn nhớ đi lần trước đi chơi với chúng ta không?”

“Không nhớ rõ, chỉ nhớ con không thích đi ấy.”

An Noãn thổi anh một ngụm, trách mắng: “Không cho phép nói như vậy, không lễ phép.”

Mấy ngày nay Tô Nhiên thường xuyên gọi điện thoại cho cô, hỏi cô ngày nào rảnh, An Noãn đều cự tuyệt. Cũng không muốn cho cô ấy biết Sớm sinh bệnh chuyện, cũng không muốn chọc giận Lâm Dịch Xuyên.

Vừa mới ở trên đường, An Noãn gửi tin nhắn cho Tô Nhiên, cho cô ấy địa chỉ nhà hàng. Rất nhanh, Tô Nhiên đã chạy tới.

Có mặt An Noãn, Sớm lễ phép nói: ‘Dì tốt’.

Tô Nhiên nhìn chằm chằm Sớm, An Noãn khụ khụ, cô ấy mới thu hồi ánh mắt, ngồi xuống đối diện bọn họ. Cô ấy mua quần áo cho Sớm, An Noãn nhìn ra, tất cả đều là hàng hiệu thời trang trẻ em nổi tiếng nhất, An Noãn luyến tiếc mua đồ đắt tiền, Tô Nhiên còn mua đến mấy bộ.

“Chỗ này tốn của cô không ít tiền, kỳ thật chỉ là một đứa bé, không cần thiết mua quần áo đắt tiền như vậy, mặc một năm, đến năm thứ hai sẽ không ăn mặc vừa, quá lãng phí.”

Tô Nhiên chưa xót cười cười: “Không sao, cho tới bây giờ tôi không..... chưa từng mua quần áo cho thằng bé, đây là lần đầu tiên, xài bao nhiêu tiền tôi đều nguyện ý, chỉ cần tôi có tiền.”

An Noãn khề thở dài: “Cô ở một mình đã rất vất vả, lần sau đừng mua đắt tiền như vậy, chỉ cần mặc vừa người, thoải mái là được rồi.”

“Tốt, lần sau tôi sẽ chú ý.”

Họ nói chuyện huyền thuyên, không biết lần sau còn có cơ hội gặp nhau nữa không.

Đang ăn, bỗng nhiên Lâm Dịch Xuyên gọi điện thoại tới, An Noãn nhìn màn hình hiện tên ‘Rừng già’, trong lòng phát run, bấm nghe máy giọng cũng run run: “Có gì không?”

“Em và Sớm chuẩn bị một chút anh đến đón hai người đi ăn lẩu, Sớm vẫn la hét muốn ăn.”

“Khi nào anh đến?”

“Rất nhanh, một hai phút.”

An Noãn bị dọa đến đổ mồ hôi, gác điện thoại, cô vội vàng kêu Tô Nhiên trốn đi. Tô Nhiên không chỗ trốn, phải khẩn cầu quản lý nhà hàng, cho cô trốn trong phòng bếp.

Lúc Lâm Dịch Xuyên vào, An Noãn đang thu thập này nọ. Anh nhìn trên bàn bao lớn bao nhỏ thời trang trẻ em, hơi nhíu mày, anh không rành nhãn hiệu thời trang trẻ em lắm, nhưng hiệu Armani anh có thể nhận ra.

Ở nhà hàng Lâm Dịch Xuyên cũng không nói gì, đến bãi đỗ xe anh mới thuận miệng hỏi một câu: “Sao lại mua quần áo đắt tiền như vậy cho Sớm?”

Anh càng nghĩ càng không giống của cô phong cách, trước kia cô luôn nhắc nhở anh, con nít cần quần áo nhiều, nhưng không cần quá đắt, mặc không đến một năm sẽ mặc không vừa, rất lãng phí. anh mỗi lần đều cười cô: ‘Em thật giống như quản gia, chút tiền đó anh không thiếu.’

An Noãn ấp úng không biết nên trả lời như thế nào.

Sớm xen mồm nói: “Không phải mẹ mua.”

An Noãn thờ hốc vì kinh ngạc.

Lâm Dịch Xuyên híp mắt nhìn An Noãn, trầm giọng gần từng tiếng hỏi: “Ai mua?”

Sớm lại cướp lời: “Là một di, di ấy trốn trong bếp của nhà hàng.”

Lâm Dịch Xuyên cầm lấy bao lớn bao nhỏ dùng sức quăng xuống đất, quay ngược vào trong. An Noãn chạy tới kéo tay anh, nhưng như thế nào cũng tóm không được, anh dễ dàng bỏ qua cô. Lâm Dịch Xuyên vào trong nhà hàng liền gặp Tô Nhiên từ bên trong đi ra.

Tô Nhiên dừng bước, cô nhìn Lâm Dịch Xuyên, khóe mắt đỏ lên.

Lâm Dịch Xuyên tiến lên từng bước bóp cổ Tô Nhiên, giọng điệu âm trầm: “Thiết kế hại tôi một lần còn chưa đủ, còn dám xuống tay với người bên cạnh tôi, cô không muốn sống nữa phải không?”

Nước mắt của Tô Nhiên cuộn cuộn chảy xuống, nhưng lực đạo trên tay Lâm Dịch Xuyên một chút cũng không giảm.

Lúc An Noãn ôm Sớm chạy tới, khuôn mặt trắng nõn của Tô Nhiên đỏ bừng, nước mắt trong suốt chảy như mưa.

“Lâm Dịch Xuyên, anh điên rồi sao?”

An Noãn vội vàng buông Sớm ra, chạy tới mở tay Lâm Dịch Xuyên ra.

Lâm Dịch Xuyên quay đầu nhìn An Noãn, lửa giận trong mắt hừng hực thiêu đốt, An Noãn cũng bị dọa. Đem tất cả trách nhiệm về mình: “Thực xin lỗi, anh muốn trách thì trách em đi, không liên quan đến cô ấy, là em nhấn tin cho cô ấy kêu cô ấy tới.”

Lâm Dịch Xuyên quay lại nhìn Tô Nhiên, thanh âm lạnh như băng cảnh cáo: “Tô Nhiên, nếu có lần sau, tôi sẽ không bỏ qua như vậy.”

“Vi sao đối xử với tôi như vậy?” Tô Nhiên khóc như Lê Hoa mang vũ: “Rốt cuộc tôi đã làm sai cái gì?”

“Cô câm miệng, không cần ở trước mặt Sớm nói những lời vô nghĩa!”

Tô Nhiên nhìn đứa bé đáng yêu bên cạnh, lời muốn nói toàn bộ nuốt xuống. Lâm Dịch Xuyên một tay ôm Sớm, một tay nắm cổ tay An Noãn, kéo cô đến bãi đậu xe. An Noãn theo không kịp bước chân anh, nghiêng ngã lao đảo cơ hồ muốn té, Lâm Dịch Xuyên mới thả chậm bước chân.

Đến bãi đỗ xe, anh mở cửa xe nhét Sớm vào.

“Rùng già, anh nghe em giải thích.”

Lâm Dịch Xuyên cố gắng áp chế cơn giận, trước khi về nước, anh thăm nghĩ cùng cô ăn một bữa cơm, cho rằng một nhà ba người ở bên nhau một ngày cuối. Anh đã tính toán rồi, giữa trưa ăn món lẩu mà Sớm thích nhất, buổi tối ăn thức ăn Giang thành mà cô thích, khuya ăn bánh ngọt mà cô thích nhất. Nhưng, giờ này khắc này, trừ bỏ phần nộ, càng nhiều là đau lòng.

“Rùng già, Tô Nhiên cũng thực đáng thương, gia cảnh của cô ấy rất đáng thương, năm đó thiết kế anh cũng là bắt đắc dĩ.”

Đôi mắt phần nộ của Lâm Dịch Xuyên bỗng nhiên hiện lên một tầng đau thương, anh khẽ mở miệng, giọng điệu trầm thấp mà lạnh nhạt: “Anh đã quyết định ra đi, thành toàn hạnh phúc cho em, vé máy bay cũng đã đặt xong. An Noãn, em hoàn toàn không cần như vậy, không cần cảm thấy áy náy, cũng không cần nóng lòng tìm một người phụ nữ khác cho anh. Anh còn có người nhà, chúng tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Sớm.”

“Rùng già, không phải như anh nghĩ.”

“Không cần bởi vì áy náy mà tùy tiện tìm một người phụ nữ khác cho anh, hiểu chưa? Tim anh đã rất đau, em còn muốn làm cho vết thương sâu hơn sao?”

“Thực xin lỗi.” An Noãn không biết nên trấn an cảm xúc của anh như thế nào mới đúng: “Rùng già, em thật sự không phải muốn tùy tiện tìm một người phụ nữ cho anh, tình cảm là chuyện không thể miễn cưỡng, em rất rõ ràng, nhưng cô ấy rất đáng thương, dù sao cô ấy cũng là mẹ của Sớm…… cô ấy có quyền gặp sớm, hiện tại chỉ muốn mua vài bộ quần áo cho Sớm mà thôi, em từng thiếu chút nữa trở thành mẹ người ta, em có thể hiểu được nỗi đau của một người mẹ. Rùng già, đừng đối xử với cô ấy như vậy được không, lâu lâu để cô ấy thăm Sớm được không.”

“An Noãn, em cút, anh không bao giờ muốn gặp em nữa.”

Lâm Dịch Xuyên nói xong lên xe, khởi động xe, An Noãn nghe Sớm ở bên trong khóc gọi: ‘Mẹ, mẹ’, một tiếng một tiếng khàn cả giọng.

Lâm Dịch Xuyên cho xe chạy ngang qua đồng quần áo trẻ em rồi chạy thẳng. An Noãn ngồi xỏ xuống, lấy quần áo từ trong túi ra.

Có lẽ cô không nên tự chủ trương, nhưng cô cảm thấy Tô Nhiên đáng thương, một người mẹ, biết rõ mình và con mình ở cùng một thành phố, nhưng không thể gặp nhau, ôm không được, hôn không được, cái loại đau này An Noãn rất hiểu. Từng mất đi đứa nhỏ, cô dường như mất tất cả sức lực để đứng lên.

An Noãn cầm quần áo ra khỏi bãi đỗ xe, lại nhìn thấy xe Lâm Dịch Xuyên đứng ở bên ngoài. Cô kinh hãi chạy tới, không cần anh đồng ý, mở cửa chui

vào.

Mặt Lâm Dịch Xuyên xanh mét, gầm nhẹ một tiếng: “Vứt đồng quần áo kia đi, bằng không em cũng đi xuống.”

“Không thể quăng bừa bãi nha, ít nhất cũng phải bỏ vào thùng rác.”

Lâm Dịch Xuyên kêu rên: “Vứt hay không?”

An Noãn bĩu môi, thực bất đắc dĩ đem quần áo ném ra ngoài cửa kính xe. Sớm đã khóc đến không còn sức, mệt mỏi mềm nhũn cả người.

An Noãn đau lòng ôm Sớm lên đùi: “Sớm ngoan, mẹ ở đây.”

Sớm trong lòng An Noãn oán giận: “Rừng già đáng ghét, Rừng già xấu xa.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Chương 114.3

Buổi trưa bọn họ đến nhà hàng ăn lẩu mà Sớm thích nhất. An Noãn ăn rất ít, luôn luôn gấp thức ăn cho Sớm. Hiện tại, tâm tình Lâm Dịch Xuyên khá hơn nhiều, thấy An Noãn cứ gấp thức ăn cho Sớm, anh lại gấp thức ăn vào chén cô. Trong lúc ăn, bọn họ rất vui vẻ, không ai nhắc đến chuyện không vui lúc nãy, giống như chưa từng phát sinh.

Sắp ăn xong, di động trong túi An Noãn vang lên, Lâm Dịch Xuyên đang giữ túi của cô, anh liền lấy di động đưa cô. Là một dãy số, An Noãn lưu số Mạc Trọng Huy trong máy.

“Em ra ngoài nghe điện thoại.”

Cô ngại ngùng nói với Lâm Dịch Xuyên rồi ra khỏi phòng.

Thật ra bên ngoài còn ồn hơn, nhưng cô không muốn nói chuyện với Mạc Trọng Huy trước mặt Lâm Dịch Xuyên.

“Có việc sao?” Điện thoại thông, giọng điệu An Noãn không tốt hỏi.

“Ồ đâu? Rất ồn.”

“Em ăn cơm với bạn.”

Kia đầu đơn giản lên tiếng, lập tức hỏi: “Đi ăn với ai?”

“Liên quan gì đến anh.”

Mạc Trọng Huy bất đắc dĩ nhũn mày, thỏa hiệp: “Được rồi, anh không hỏi, có thời gian gặp anh không?”

“Không thời gian, hôm nay bận rất nhiều việc.”

Mạc Trọng Huy thực đoán không ra cô đang bận việc gì, có thể nghĩ đến cũng là thằng bé kia, nhất định là đang ở cùng đứa bé kia.

“Mạc Trọng Huy, em cúp điện thoại đi ăn đây.”

“Ừ, ăn nhiều một chút.....”

Anh nói chưa dứt câu, bên kia đầu liền quyết đoán cắt điện thoại.

Mạc Trọng Huy nhìn điện thoại, rất là bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

--

Ăn lẩu xong, nghỉ ngơi một lát, bọn họ đưa Sớm đến vườn bách thú. Tuy không phải lần đầu tiên đến vườn bách thú, Sớm vẫn thực hưng phấn, không ngừng nói chuyện với những con động vật nhỏ, con nít luôn thiện lương đáng yêu như vậy. An Noãn nhìn Sớm vui vẻ bộ, ở trong đầu đem này một màn ghi nhớ thật sâu.

“Rừng già, có chuyện này em biết nói ra rất quá đáng, nhưng em cũng không thể không nói với anh.”

Lâm Dịch Xuyên liếc mắt nhìn cô, lại nhìn Sóm đang nói chuyện với một con gấu trúc to lớn.

“Em muốn nói..... Trước khi anh tìm được một người mẹ mới cho Sóm, có thể để Sóm ở lại Bắc Kinh để em chăm sóc thằng bé.”

Đôi mắt Lâm Dịch Xuyên híp lại, cười lạnh nói: “An Noãn, em đang đùa với anh sao?”

“Em nói thật, anh bận làm việc, ông bà nội của Sóm cũng có cuộc sống của mình, anh để em chăm sóc Sóm đi.”

Lâm Dịch Xuyên đề mi tâm đau nhức, hừ nhẹ: “Anh mẹ nó thật muốn giết chết em, Sóm là gì của em? À? Em rời khỏi anh, Sóm với em không có nửa điểm quan hệ.”

“Rừng già, anh đừng nói như vậy được không? Mặc kệ chúng ta có đến với nhau hay không, ở trong lòng em, Sóm cũng là con em.”

Lâm Dịch Xuyên cười lạnh ra tiếng, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Anh để Sóm cho em, đến khi các người có đứa bé riêng của mình, sẽ đem Sóm trả lại cho anh phải không?”

“Lâm Dịch Xuyên, anh nghĩ em là loại người nào?”

“Nếu không biết em anh đã giết chết em rồi, những lời này sau này anh không muốn nghe nữa.”

An Noãn bĩu môi, vốn cũng không dám ôm hy vọng.

“Lần này anh mang Sóm trở về, khi nào đến Bắc Kinh nữa?”

Lâm Dịch Xuyên nhìn cách đó không xa bóng dáng nho nhỏ, từ nay về sau anh chỉ còn lại Sóm, người phụ nữ này còn gây thơ đến nỗi muốn cướp nó từ bên cạnh anh.

Lâm Dịch Xuyên dừng thật lâu, mới cúi đầu mở miệng: “Có lẽ sẽ không quay lại đây, anh cũng đã nói với Ethan, chờ anh trở về tổng bộ, sẽ triệu cậu ta về, còn CEO ở Bắc Kinh anh sẽ cử một người khác đến thay, sau này giao toàn quyền cho anh ta quản lý. Không có tình huống đặc biệt, anh và Ethan sẽ không quay lại đây.”

“Vậy em làm sao bây giờ, lúc em nhớ Sóm phải làm sao bây giờ?” An Noãn kích động chất vấn, trong lòng rất khó chịu.

Lâm Dịch Xuyên nhìn cô thật sâu, ôn nhu an ủi: “Nếu em nhớ Sóm, có thể đến Luân Đôn thăm nó, anh sẽ để em gặp Sóm.”

--

Ra khỏi công viên, An Noãn có chút không yên lòng. Ngồi ở trên xe, cô ôm Sóm thật chặt, tiểu tử kia ở trong lòng cô giật giật, oán giận: “Mẹ, mẹ ôm con chặt quá, đau.”

Lúc này An Noãn mới buông tay, nhưng vẫn ôm thằng bé, giống như nếu cô buông tay, cô sẽ mất đi nó. Lâm Dịch Xuyên lái xe đưa bọn họ đến quán ăn Giang Thành của Mạc Trọng Huy.

An Noãn trong lòng có chút phức tạp: “Sao lại đến đây?”

“Ừ, giữa trưa đã ăn lẩu Sóm thích, buổi tối ăn thức ăn em thích nhất.”

“Sao anh biết em thích thức ăn ở đây?”

Lâm Dịch Xuyên lại bình tĩnh trả lời: “Đoán.”

Ông chủ biết An Noãn, liền chọn một căn phòng tốt nhất cho họ. Một bàn thức ăn Giang thành mà cô thích, An Noãn ăn nhưng lại không có cảm giác gì, một chút cũng ăn không vô. Trong lòng giống như bị cái gì đánh trúng, chậm rãi trầm xuống.

“Sao không ăn, đều là món mà em thích nhất.”

Lâm Dịch Xuyên gấp rất nhiều đồ ăn vào chén cô.

Đại khái cũng nhìn ra cảm xúc của cô, Lâm Dịch Xuyên cười nhạt nói: “Ăn đi, anh thích nghe em vô tâm vô phách nói, em ăn cái gì cũng không mập được.”

An Noãn vẫn gục đầu, ăn cũng không thấy hương vị. Cô cũng không biết, lúc này Mạc Trọng Huy đang chạy tới đây, ông chủ đã gọi cho anh.

Bọn họ ăn đến một nửa, Mạc Trọng Huy đột nhiên đẩy cửa tiến vào. An Noãn tưởng phục vụ, lại thấy Lâm Dịch Xuyên mày nhú, cô mới quay đầu đi nhìn, thấy Mạc Trọng Huy, liền như mắc nghẹn trong cổ họng.

Mạc Trọng Huy vội vàng chạy tới, nhưng Lâm Dịch Xuyên đang ngồi cạnh cô, khẩn trương giúp cô vỗ nhẹ phía sau lưng. Miệng oán giận: “Luôn không cẩn thận, khi nào thì có thể thành thực một chút.”

Mạc Trọng Huy đi qua, một tay lấy An Noãn kéo vào lòng mình, giống nhau tuyên cáo quyền sở hữu của anh với Lâm Dịch Xuyên. Lâm Dịch Xuyên lắc lắc đầu, đem tất cả chua xót nuốt xuống.

“Sao anh lại đến đây? Sao anh biết em ở trong này?”

Sắc mặt Mạc Trọng Huy có chút mất hứng, trầm giọng nói: “Cùng bạn đến ăn cơm cũng không nói một tiếng, dù sao cũng là địa bàn của anh, anh phải đến.”

An Noãn hung hăng trừng mắt liếc anh, người này thật đúng là.....

“Lâm tiên sinh, không để ý tôi ngồi xuống cùng ăn chứ?”

Lâm Dịch Xuyên không giống lần trước cự tuyệt anh, mà rất thân thiện cười lắc lắc đầu. Mạc Trọng ngồi xuống bên cạnh An Noãn.

An Noãn hừ nhẹ: “Chúng tôi đã ăn xong sắp tính tiền, anh chạy đến đây làm gì.”

“Anh còn chưa ăn, ngồi với anh một chút.”

An Noãn bĩu môi: “Chúng tôi ăn xong rồi, muốn ăn anh tự ăn đi. Đúng rồi, không phải anh có một căn phòng riêng sao? Sao lại đến phòng chúng tôi, sợ chúng tôi ăn xong trốn không trả tiền sao?”

“Em là bà chủ, vốn không cần trả tiền.”

Khóe miệng An Noãn trề ra. Người này không biết phát điên cái gì.

“Anh kêu ông chủ mang thức ăn lên đi.”

“Không cần, ăn của em là được.”

Mạc Trọng Huy lại cổ quái, luôn thích thức ăn dư của cô.

An Noãn hắng giọng, cúi đầu nói: “Mạc Trọng Huy, anh từ từ ăn, chúng tôi đi trước.”

Mạc Trọng Huy ngẩng đầu hung hăng trừng cô.

An Noãn đành phải nói: “Tôi nay đến khách sạn đón em.”

“Ồ đây với anh ăn cho xong bữa cơm này.”

Mạc Trọng Huy nắm tay cô không buông, An Noãn không có biện pháp, chỉ ngại ngùng nhìn Lâm Dịch Xuyên.

Vốn còn một bữa ăn khuya, nhưng chuyện đến nước này, Lâm Dịch Xuyên đứng lên, bình tĩnh nói: “Anh đưa Sớm về khách sạn trước, An Noãn em ở lại đây đi, còn kê chuyện cổ tích cho Sớm nghe.”

Kể chuyện cổ tích cho Sớm nghe, một câu đánh trúng yếu điểm của An Noãn.

Sau khi Lâm Dịch Xuyên ôm sớm rời đi, An Noãn yên lặng rơi nước mắt.

Mạc Trọng Huy buồn bực hồng rỗi: “Ăn với anh một bữa cơm ủy khuất như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Chương 114.4

Lâm Dịch Xuyên đưa Sớm về khách sạn trước, Mạc Trọng Huy cũng rất nhanh ăn cơm xong, cũng đưa An Noãn đi, biết ngày mai hai cha con kia phải đi, trong lòng Mạc Trọng Huy kích động nhưng anh cũng biết, nhà đầu kia nhất định sẽ rất thương tâm, bởi vậy anh muốn ở bên cạnh cô.

Trên đường đến khách sạn, lão gia tử gọi điện thoại cho cô, hỏi cô khi nào về nhà. An Noãn trái lại hỏi lão gia tử, Thẩm Diệc Minh có ở nhà không. Biết Thẩm Diệc Minh không ở nhà, An Noãn mới mở miệng: “Ngoại công, sáng mai Sớm sẽ về Luân Đôn, về sau cháu muốn gặp Sớm rất khó, đêm nay cháu

muốn ở lại với thằng bé, sẽ ở lại khách sạn, không về.”

“Được rồi, ngày mai hãy về, ngoại công hiểu.”

Gác điện thoại, Mạc Trọng Huy mắt hứng cau mày không hồn giận nói: “Đêm nay em muốn ở khách sạn?”

An Noãn đơn giản ‘Ừ’ một tiếng.

Anh hừ hừ, “Em có biết hiện tại em không tiện ở chung với họ không?”

“Thì đã sao, hai phòng, em ngủ với Sóm.”

Mạc Trọng Huy thờ phỉ phò, anh lại tìm không ra lý do để phản bác, không lẽ tùy ý để cô và Lâm Dịch Xuyên ở chung một phòng.

Đến khách sạn, An Noãn lạnh nhạt nói: “Mạc Trọng Huy, anh về đi, đêm nay em ở lại với Sóm.”

Mạc Trọng Huy hừ nhẹ một tiếng, kéo cô vào lòng, thì thầm bên tai cô: “Vậy anh làm sao bây giờ? Em ở với bọn họ, để anh một mình sao?”

An Noãn dùng sức đẩy ra anh, đảo cặp mắt trắng dã, tức giận nói: “Anh đừng bức em nổi giận.”

Mạc Trọng Huy mím môi, không nói không rằng hôn lên môi cô.

“Mạc Trọng Huy, anh phát điên cái gì?”

“Ở trên xe thỏa mãn anh, anh liền cho phép em ở lại khách sạn với thằng bé kia.”

An Noãn nhú mày mắng: “Mạc Trọng Huy, anh điên rồi sao? Đây là đâu anh biết không?”

“Anh biết, trên xe, xe rất rộng, có thể.”

An Noãn thật muốn tát anh một cái tát, ngay lúc Mạc Trọng Huy lại muốn hôn cô, An Noãn ở hung hăng cắn lên mặt anh, ngạnh sinh sinh để lại một vết răng thật sâu.

“Mạc Trọng Huy, anh đừng làm em ghê tởm, muốn chơi trò xe chán thì đi tìm người phụ nữ khác.”

Mạc Trọng Huy xoa xoa huyệt thái dương, tùy ý để cô xuống xe. Anh phát hiện anh càng ngày càng bị động, nếu là trước kia, anh sao có thể trở mặt nhìn người phụ nữ của mình ở bên cạnh một người đàn ông khác còn có thêm một đứa nhỏ.

--

An Noãn đến phòng, Sóm đang náo loạn, Lâm Dịch Xuyên mở cửa cho cô, bắt đầu dĩ nói với cô: “Sóm làm loạn muốn em tắm cho thằng bé.”

An Noãn vào phòng, thấy thằng bé đang ngồi trên sofa, cái miệng nhỏ chu thật dài.

Thấy An Noãn, Sóm không cười mà là lớn tiếng chất vấn: “Mẹ, chú kia là ai? Có phải mẹ vì chú mà không cần con với Rừng già.”

“Không phải, mẹ không phải không cần Sóm.”

An Noãn ôm đứa nhỏ đến phòng tắm, tiểu tử kia lúc này mới an phận. Tắm rửa xong lên giường, An Noãn nằm xuống bên cạnh Sóm, tiểu tử kia gắt gao ôm cổ cô, rất sợ An Noãn sẽ biến mất.

“Mẹ, hôm nay con không thích nghe kể chuyện cổ tích, nghe chuyện con sẽ ngủ, Sóm muốn nói chuyện với mẹ một lát.”

An Noãn cố gắng nuốt nước mắt, ôm thằng bé vào lòng.

“Sóm muốn nói với mẹ chuyện gì?”

“Con muốn nói với mẹ có thể mỗi ngày ngủ với con không, có mẹ ngủ bên cạnh, Sóm sẽ không thấy ác mộng.”

“Tốt, hôm nay mẹ ngủ với Sóm.”

“Sóm không phải nói hôm nay, mà là mỗi ngày.”

Ngực An Noãn co rút.

“Mẹ, chờ Sóm trưởng thành, Sóm muốn tìm mẹ sẽ đi đâu để tìm? Mẹ nói cho Sóm biết nhà mẹ ở đâu được không?”

“Được.”

An Noãn không để ở trong lòng, viết địa chỉ của Thẩm Trạch cho Sóm. Đi chơi một mõi, tiểu tử kia chưa nói được mấy câu, liền ở trong lòng An Noãn ngủ.

Chờ Sóm ngủ say, Lâm Dịch Xuyên mới đi vào phòng, thản nhiên nói với An Noãn: “Đứng lên đi, anh ta còn chờ em.”

“Không, em kêu anh ấy đi rồi, tối nay em ngủ với Sóm.”

Lâm Dịch Xuyên nhú nhú mày kiểm, nhưng vẫn giữ giọng điệu bình thản nói: “Đi thôi, anh đưa em về.”

“Vì sao muốn đuổi em đi, em đã đồng ý với Sóm.”

“Thằng bé rất ý lại vào em, sáng mai tỉnh lại nếu thấy em, nó sẽ không chịu đi.”

“Nhưng.....”

“Đi thôi, xin em, sáng mai không thể để Sóm thấy em được.”

An Noãn xuống giường, bước chân nặng nề tiêu sái ra khỏi phòng ngủ, mỗi bước đi cô đều quay đầu nhìn nhìn về phía giường, khi đến cạnh cửa, cô đột nhiên chạy lại bên giường, gắt gao ôm Sóm thật chặt, nước mắt lạnh lẽo rơi như mưa xuống gương mặt trắng nõn của thằng bé.

Lâm Dịch Xuyên không nhẫn tâm nhìn tiếp, lập tức ra khỏi phòng. Đợi An Noãn chừng một giờ, một giờ này, anh ở bên ngoài hút hết một gói thuốc lá. Từ phòng ngủ đi ra, An Noãn bị mùi khói thuốc nồng nặc làm ho sặc sụa.

Lâm Dịch Xuyên dụi thuốc trên tay, đứng lên, thản nhiên nói: “Đi thôi, anh đưa em về.”

An Noãn liếc mắt nhìn cái gạt tàn thuốc, nghẹn ngào: “Lâm Dịch Xuyên, không cần đưa em, anh ấy đang ở dưới chờ em.”

“Được, anh đưa em xuống.”

“Không cần, chúng ta chia tay ở đây đi đi. Chúc anh và Sóm ngày mai thuận buồm xuôi gió.”

“Cám ơn.”

Xa lạ lắm cũng chỉ như lúc này.

“Lâm Dịch Xuyên, về sau đừng hút thuốc nữa.”

“Ừ, chưa bao giờ hút, chỉ hôm nay thôi, về sau sẽ không.”

“Gặp được cô gái tốt, thử chấp nhận cô ấy, đừng luôn lạnh lùng như vậy, làm cho người ta sinh ra ra cảm giác khó gần, như vậy sẽ không dễ dàng tìm được vợ.”

Lâm Dịch Xuyên nhọt nhọt cười cười, không nói gì.

“Về sau triệu Hứa Vĩ Thần về tổng bộ, anh và anh ta cũng nên giữ khoảng cách, bằng không người khác sẽ hiểu lầm các người là gay.”

Anh cúi đầu nói: “Em thật là tổn không ít tâm tư.”

“Lâm Dịch Xuyên, thực xin lỗi!”

An Noãn khàn giọng nói xong, chạy ra khỏi phòng. Nước mắt cô đi rơi như mưa, cô nợ anh nhiều lắm, đời này như thế nào cũng trả không hết. An Noãn chạy đến đại sảnh, thấy Mạc Trọng Huy vẫn còn ở quầy phục vụ.

Cô dừng chân, theo bản năng anh nhú mày, thấy cô khóc, tâm nhin không được liền đau. Anh luôn sợ phải nhìn thấy nước mắt cô luyến tiếc làm cô đau, cô lại luôn tùy ý rơi xuống vì người khác. Mạc Trọng Huy từng bước một đi đến trước mặt cô, nhẹ nhàng đem cô ôm vào lòng.

“Mạc Trọng Huy, em muốn Sóm, em không muốn xa Sóm.” Cô ở anh trong lòng khóc khàn cả giọng.

Anh nhẹ vỗ về đầu cô, ôn nhu an ủi: “Không sao, khi nào em nhớ thằng bé, anh đưa em đến Luân Đôn thăm nó. Hoặc là chúng ta có đứa bé của mình.”

An Noãn ôm chặt thắt lưng anh, vùi đầu vào lòng anh, khóc như một đứa con nít, nước mắt thấm ướt áo somi trắng tinh của anh.

Trích một đoạn nào đó trong một chương .. rất ... xa... nào đó:

Mạc Trọng Huy tự giễu cười cười: “Khi nào thì chúng ta trở thành yêu đương vụng trộm, còn phải xem thời gian, giống như đang đi ăn trộm.”

“Anh nghĩ trong lòng em dễ chịu lắm sao, nhưng hiện tại nhị cữu rất kiên quyết phản đối, chờ cậu mềm lòng chút, em sẽ nói cho cậu biết, bằng không chúng ta hoàn toàn không có phần thắng.”

Mạc Trọng Huy xoa xoa đầu cô, thản nhiên nói: “Anh không trách em, kích động như vậy làm gì? Muốn trách cũng chỉ có thể trách anh vô dụng.”

An Noãn cười an ủi: “Sao có thể trách anh vô dụng được, chỉ có thể nói nhị cữu quá lợi hại, vốn không có người có thể trở thành đối thủ của ông.”

Xe yên lặng chạy đến chân núi, An Noãn nhìn không được hỏi: “Mạc Trọng Huy, anh cảm thấy em đẹp, hay kinh thành đệ nhất mỹ nhân Doãn Thi Hàm đẹp.”

Mạc Trọng Huy cảm thấy buồn cười, trêu ghẹo cô: “Không phải em nói cô ta đã phẫu thuật thẩm mỹ sao? Trước khi cô ta phẫu thuật khẳng định không đẹp bằng em.”

An Noãn bĩu môi, không phục hừ nói: “Ý của anh là hiện cô ta đẹp hơn em?”

Mạc Trọng Huy ôm chặt cô vào lòng, cầm đặt lên đỉnh đầu cô, từ tính nói xong: “Em biết rõ ở trong lòng anh không ai bằng được em, còn có ý hỏi anh như vậy, là muốn nghe anh nói anh yêu em sao, hả?”

An Noãn ôm chặt thắt lưng của anh, tham luyến độ ấm của anh, cỡ nào hy vọng hương vị của anh có thể quanh quẩn bên cô cả đời.

“Mạc Trọng Huy, em thích nghe anh nói anh yêu em.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Chương 115.1: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Mạc Trọng Huy đưa cô về Shine, dọc đường người này vẫn ngồi trên xe nức nở, nhìn cô thương tâm muốn chết làm trái tim anh đau đớn, anh cỡ nào muốn hiện tại làm cho cô mang thai, nhưng từ đáy lòng cô vẫn chưa chấp nhận anh, anh không dám mạo hiểm như vậy. Về đến phòng, Mạc Trọng Huy kêu người mang điểm tâm ngọt lên.

An Noãn lại khoanh chân ngồi trên ghế sa lon, hai tay ôm thật chặt chính mình, khuôn mặt nhỏ chôn thật sâu trên hai chân, bà vai rung rung.

Mạc Trọng Huy tình nguyện tất cả những đau đớn này để anh thừa nhận, ngồi xuống bên cạnh cô, kéo cô vào lòng, cảm nhẹ nhàng ma xát trên đỉnh đầu cô, trầm giọng an ủi: “Ngoan, ăn một chút, rồi tắm rửa ngủ một giấc, tình lại chuyện gì cũng không xảy ra.”

Anh cầm lấy bánh ngọt, đút cô ăn, An Noãn quay đầu đi, giọng khàn khàn vô lực đích nói: “Em không muốn ăn.”

“Được, vậy không ăn, đi tắm rửa một cái được không?” Giọng điệu của anh giống như đang dỗ một đứa bé.

“Em tự tắm.” An Noãn lấy quần áo ngủ vào phòng tắm.

Đứng vùi hoa sen, lòng An Noãn lại càng lạnh lẽo. Cô không dám tưởng tượng, sáng mai Sớm tỉnh lại có gào khóc hay không. Không dám nghĩ đến, ra đến sân bay Sớm có chịu lên máy bay hay không. Càng nghĩ lòng càng rối rắm, cô cũng không biết mình lại có nhiều nước mắt đến vậy, giống như lau như thế nào cũng không hết.

Cô ở bên trong phòng tắm lâu đến nỗi Mạc Trọng Huy mạnh mẽ đi vào. Anh tắt vòi sen, cầm khăn tắm bao ở thân thể cô, lấy khăn mặt giúp cô nước mắt đang chảy như mưa.

“Mạc Trọng Huy, em có thể theo họ cùng nhau về Luân Đôn không?” Cô nghẹn ngào hỏi, ánh mắt nhìn anh thực bất lực.

Ngực Mạc Trọng Huy bị kiềm hãm, mày kiếm nhíu lại.

Anh kêu lên một tiếng đau đớn: “Loại chuyện này em nghĩ cũng đừng nghĩ, cho dù em không nghĩ đến anh, cũng phải nghĩ đến người nhà của em chứ? Vì đứa bé kia, em muốn bỏ tất cả người nhà ở Bắc Kinh, bỏ lão gia tử, bỏ luôn cả cậu.”

Mất An Noãn trầm xuống. Anh biết mình không đủ sức quyến rũ để giữ cô lại, nhưng người nhà cô thì có thể. Thảm lão gia tử có bao nhiêu thương cô, Thảm Diệc Minh có bao nhiêu cưng chiều cô, ai cũng đều biết. Mạc Trọng Huy giúp cô lau khô thân thể, lại lấy máy sấy giúp cô sấy tóc.

“Mạc Trọng Huy, anh đi ra ngoài, để em một mình yên lặng một chút được không?”

Anh nhíu mày, cái dạng này, làm cho anh sao có thể yên tâm.

Anh cúi người nhẹ nhàng hôn khẽ môi cô, ôn nhu nói: "Ngoan, đừng suy nghĩ nhiều, nếu đứa bé kia quan trọng với em như vậy, mỗi tuần anh có thể đưa em đi thăm nó, anh có thể thường xuyên đưa em đến Luân Đôn."

"Cám ơn, em muốn yên lặng một chút."

Mạc Trọng Huy hít sâu một hơi, xoa xoa đầu cô, ra khỏi phòng ngủ, nhẹ nhàng đóng cửa. Một mình ngồi bên ngoài phòng khách, chuẩn bị tùy thời xem chừng tình huống của cô. Lâu lâu anh lại hé cửa nhìn cô một lần vẫn thấy cô cuộn người, bả vai rung rung.

Trực tiếp mở cửa đi vào, không để ý cô phản đối, lên giường kéo cô nhỏ gầy gao ôm vào lòng. An Noãn mất ngủ một đêm, Mạc Trọng Huy vẫn ôm cô vỗ nhẹ lưng cô, dỗ cô một đêm.

Ngày hôm sau, hai mắt An Noãn sưng to làm Mạc Trọng Huy đau lòng muốn chết, không ngừng hôn lên mắt cô.

"Ngoan, nếu ngủ không được, đứng lên ăn một chút gì, rồi ngủ tiếp."

Anh đem cô từ trên giường kéo xuống. Rửa mặt chải đầu xong đưa cô đi ra ngoài ăn. Ở trong phòng ăn, An Noãn không ngừng nhìn di động, cách thời gian bọn họ lên máy bay càng gần, trái tim cô càng co rút dữ dội.

Mạc Trọng Huy nhìn thấu nội tâm cô, bất đắc dĩ nói: "Anh đưa em đến sân bay tiễn họ."

An Noãn lắc đầu: "Nếu em đến sân bay, bọn họ khẳng định đi không được."

Đúng chín giờ, máy bay hẳn đã cất cánh, lòng An Noãn trống rỗng, khó chịu nói không nên lời. Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, là Lâm Dịch Xuyên gọi tới, An Noãn sợ run lên, vội vàng nghe máy.

Đầu dây bên kia có tiếng thờ gấp: "An Noãn, không thấy Sớm?"

"Anh nói cái gì?" Cô 'đăng' đứng lên, khuôn mặt nhỏ trắng bệch.

"Chúng tôi ở sân bay, có một bà lão hỏi anh làm sao đăng ký thủ tục, anh nói với bà ấy vài câu, chỉ chớp mắt Sớm đã không thấy tăm hơi."

Mạc Trọng Huy mang theo An Noãn đuổi tới sân bay. Ở phòng khách quý tìm được Lâm Dịch Xuyên. Anh đang ngồi ở trên ghế sa lon, chống tay lên đầu, vẻ mặt mệt mỏi.

"Lâm Dịch Xuyên."

Anh ngẩng đầu, ánh mắt trừ bỏ mệt mỏi, chỉ còn đau xót.

"Vừa xem lại camera trong sân bay, một mình Sớm rời khỏi sân bay, có lẽ không muốn theo anh về Luân Đôn."

Đại não An Noãn trống rỗng, ngã ngồi ở trên ghế sa lon, mắt đỏ lên.

"Nếu không thấy người, vì sao không đi tìm, ở trong này làm cái gì?" Giọng An Noãn rất lớn, giống như ở oán giận.

Lâm Dịch Xuyên hít mắt, có chút bị thương đích nhìn cô, giọng khàn khàn mở miệng: "Nhìn trong camera bên ngoài sân bay, thấy Sớm lên một chiếc xe màu bạc có rèm che, nhưng không thấy được biển số xe."

"Bắt cóc? Vì sao phải bắt cóc Sớm?"

Lâm Dịch Xuyên lắc đầu, than thở: "Không phải bắt cóc, là Sớm chủ động lên xe, băng ghi hình không rõ ràng, thấy không rõ người lái xe."

"Làm sao bây giờ? Báo cảnh sát không?" Hai tay An Noãn nắm chặt.

Lâm Dịch Xuyên mỗi một gật gật đầu.

"Không được, có lẽ các người nhìn lầm rồi, nhất định Sớm còn trong sân bay hoặc gần đây, có lẽ Sớm chỉ muốn trốn đi để em đi tìm."

An Noãn khóc chạy đi ra ngoài, Mạc Trọng Huy cùng Lâm Dịch Xuyên đều đuổi theo.

An Noãn chưa chạy ra khỏi sân bay, đã bị Mạc Trọng Huy ôm cổ, anh gầm nhẹ: "An Noãn, bình tĩnh một chút, chúng ta đi đến phòng camera theo dõi, xem có manh mối gì không, em mù quáng đi tìm, đến chỗ nào tìm người?"

An Noãn bị Mạc Trọng Huy đưa đến phòng bảo an, bởi vì khoảng cách chỉ có thể rất xa thấy một chiếc xe màu bạc, Sớm và người trên xe trao đổi vài câu, tiếp theo cửa xe mở ra, thằng bé chui vào.

"Chỉ có một manh mối như vậy, đến chỗ nào tìm người?" An Noãn gào thét: "Mạc Trọng Huy, buông, em tự đi tìm"

"Đừng như vậy, việc này giao cho anh đi làm, em ở chỗ này chờ tin tức."

Mạc Trọng Huy nói xong, giao An Noãn cho Lâm Dịch Xuyên: "Giúp tôi chăm sóc cô ấy, tôi đi tìm người, dù sao Bắc Kinh cũng là địa bàn của tôi."

An Noãn lôi kéo cánh tay Mạc Trọng Huy không buông, vừa khóc vừa nói: "Em muốn đi theo anh tìm."

Mạc Trọng Huy nhủ mảy, kéo cô vào lòng, thấp giọng an ủi: "Em không bình tĩnh như vậy, anh còn phải phân tâm chăm sóc em làm sao tìm được người. Yên tâm, đứa nhỏ không giống bị bắt cóc, tạm thời sẽ không có nguy hiểm. Cho dù lật ngược cả Bắc Kinh, anh cũng sẽ tìm người về cho em."

Anh nói xong ngón tay thon dài nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt, hôn lên khóe mắt cô: "Ngoan, tin tưởng anh."

Mạc Trọng Huy vừa gọi điện thoại vừa đi ra khỏi sân bay. Phòng nghỉ to lớn chỉ còn lại An Noãn và Lâm Dịch Xuyên. An Noãn không ngừng rơi lệ, Lâm Dịch Xuyên vẫn ngồi yên lặng.

Nhìn cô đi tới đi lui, Lâm Dịch Xuyên nhìn không được trầm giọng nói: "Ngồi một lát đi, đừng lúc ẩn lúc hiện."

An Noãn đi đến trước mặt anh, giống như nổi điên rống giận: "Lâm Dịch Xuyên, anh còn có tâm tư ngồi sao? Anh mang một đứa bé còn có thể đánh mất? Anh có biết Bắc Kinh rất lớn, phải đi đâu tìm người. Sớm mới bốn tuổi luôn tin tưởng thế giới này hết tất cả đều tốt đẹp, vạn nhất."

An Noãn nghẹn ngào không nói tiếp.

Lâm Dịch Xuyên vuốt ve mặt, lạnh lùng nói: "Anh không chăm sóc Sớm, bởi vì bốn năm này thời gian Sớm ở bên cạnh anh rất ít. Còn em thì sao, Sớm do một tay em nuôi lớn, anh còn muốn hỏi em, sao em có thể nhẫn tâm vứt bỏ nó? Nếu không phải bởi vì em, Sớm sẽ không muốn quay về Luân Đôn sao?"

Thấy mặt An Noãn lúc trắng lúc đỏ, anh hít sâu một hơi, hạ giọng: "Chuyện đã xảy ra, chúng ta cũng đừng ở đây tranh cãi. Suy nghĩ xem sau khi tìm được Sớm về, làm sao trấn an nó thì tốt hơn."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Chương 115.2

An Noãn cùng Lâm Dịch Xuyên về khách sạn, có lẽ Sớm sẽ về khách sạn. Đã qua giờ cơm trưa, bọn họ cái gì cũng chưa ăn, ở khách sạn chờ tin tức. Nhưng thời gian chờ đợi thật là dài, An Noãn nhìn chăm chăm vào di động, nhưng Mạc Trọng Huy lại không có tin tức.

Bỗng nhiên chuông điện thoại di động vang lên, An Noãn kích động nhảy dựng lên, trên màn ảnh biểu hiện số điện thoại của Thẩm gia. Trong lòng một trận thất vọng, cô không nghe máy, rất sợ Thẩm gia kêu cô về nhà.

Tiếng chuông vang lên trong chốc lát liền ngừng, một lúc sau, tiếng chuông lại vang lên. Cô nghĩ Thẩm gia lại gọi đến, lúc này lại là Mạc Trọng Huy.

An Noãn khăn trương nghe máy, sốt ruột hỏi: "Mạc Trọng Huy, tìm được người không?"

Đầu kia 'ừ' một tiếng, "Ngoại công em mới gọi điện thoại cho anh, nói em không nghe điện thoại của ông, đứa bé kia chạy tới Thẩm gia."

"Cái gì? Sớm đến nhà của em!" An Noãn khó tin rống ra tiếng.

"Là như vậy, em cùng Lâm Dịch Xuyên đến Thẩm gia, hiện tại anh cũng đang đến đó."

Lâm Dịch Xuyên lái xe đưa cô đến Thẩm gia, dọc đường đi, biết Sớm đang ở nơi nào, An Noãn yên tâm. Cũng không biết vì sao thằng bé ở Thẩm gia. Trong đầu đột nhiên nhớ lại chuyện đêm qua, Sớm hỏi cô địa chỉ nhà, nói là có một ngày thằng bé trưởng thành, muốn đến tìm cô. Chỉ là một đứa bé bốn tuổi, lại có thể lo lắng nhiều như vậy.

Lúc bọn họ tới Thẩm gia, xe của Thẩm Diệc minh cũng ở đó. An Noãn không kịp suy nghĩ nhiều, xe còn chưa ngừng, cô liền vội vàng xuống xe, vọt vào trong. Trong phòng khách, Sớm đang ngồi ở trên sa lon, trên TV không biết ai mở phim hoạt hình cho thằng bé, Sớm coi đến vui vẻ. Lão gia từ ngò ở bên cạnh, về mặt từ ái, Thẩm Diệc Minh cũng ngồi ở một bên, nhủ nhủ mảy.

"Mẹ!" Sớm liếc mắt một cái thấy được cô, từ trên ghế sa lon nhảy xuống, chạy đến ôm lấy hai chân An Noãn.

An Noãn ngồi xổm xuống, gắt gao kéo Sớm vào lòng. Một khắc kia, trong lòng vui mừng vì sự mất đi mà tìm lại được, lại có chút tự trách, lòng như đao cắt, thầm nghĩ ôm thật chặt Sớm, vĩnh viễn cũng không buông tay.

Đại cữu mẹ Đậu Nhã Quyên đi tới, cười nói với An Noãn: "Noãn, đứa nhỏ này thật đáng yêu, đi mua thức ăn về thấy thằng bé từ một chiếc xe bước

xuống, cảm thấy quen mắt nhưng cũng không nhận ra, thằng bé vừa xuống xe liền chạy vào nhà, đi hỏi thằng bé nói mẹ con ở đây, con đến tìm mẹ."

Nước mắt An Noãn lạch cạch chảy xuống, tiểu tử kia ôm thật chặt cổ cô, đáng thương nói: "Mẹ, Sóm không muốn về Luân Đôn, Sóm muốn ở bên cạnh mẹ."

An Noãn nghẹn ngào nói: "Mẹ không bao giờ ... rời đi nữa, vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh Sóm."

Lâm Dịch Xuyên từng bước một đi đến bên cạnh bọn họ, cũng ngồi chồm hóm xuống, vỗ nhẹ nhẹ đầu Sóm, nghiêm túc nói: "Sóm, cùng ba ba về nhà."

Kỳ thật anh cũng muốn đem ôm lấy thằng bé cưng chiều, nhưng dù sao đây cũng là Thẩm gia, ai cũng chán ghét anh, hôm nay làm phiền như vậy. An Noãn chỉ trách anh không biết giữ thằng bé, anh sợ với ai khác tự trách hơn, khổ sở hơn. Trừ bỏ tự trách khổ sở, anh còn là cha của thằng bé, anh sợ mất đi Sóm hơn ai hết, cũng lo lắng không ít hơn An Noãn.

Sóm ôm cổ An Noãn, sợ hãi nhìn Lâm Dịch Xuyên, khóc nói: "Con không muốn theo ba ba về Luân Đôn, con muốn ở lại với mẹ."

"Sóm, không thể không hiểu chuyện như vậy!"

Tiểu tử kia 'oa' một tiếng khóc lớn.

An Noãn mắng Lâm Dịch Xuyên: "Lâm Dịch Xuyên, anh đừng dừ với thằng bé."

"Anh không có dừ với Sóm, anh phải đưa thằng bé đi."

An Noãn hèn mọn mang theo cầu xin nói: "Lâm Dịch Xuyên, đừng đưa Sóm đi, em xin anh."

Lâm Dịch Xuyên nhướng mày, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói gì.

"Lâm Dịch Xuyên, chúng ta kết hôn đi, chúng ta ở cùng một chỗ, cho Sóm một gia đình đầy đủ, được không?"

Trong nháy mắt, thời gian giống như ngừng lại, tất cả đều ngừng lại ở giây phút này. Lâm Dịch Xuyên ngơ ngẩn, khó có thể tin. Lão gia tử ngơ ngẩn, vẻ mặt bất đắc dĩ. Thẩm Diệc Minh ngơ ngẩn, trên mặt có chút tức giận. Mạc Trọng Huy vừa mới bước vào, bước chân cũng dừng lại, con người đen như mực như nhiễm một tầng sương, cả người lạnh lẽo, run rẩy.

Cuối cùng Lâm Dịch Xuyên đánh vỡ này trăm mặc, cười nhạt nói: "An Noãn, đừng nói lung tung nói, em cần bình tĩnh."

"Lâm Dịch Xuyên, em rất lạnh tĩnh, em nói thật, chúng ta kết hôn đi."

Một khắc kia, trong lòng Lâm Dịch Xuyên có loại phản kích (hưng phấn và kích động) nói không nên lời, mặc dù biết cô vì Sóm, nhưng anh vẫn rất vui vẻ.

Thẩm Diệc Minh kêu lên một tiếng đau đớn: "Con cho rằng người của Thẩm gia kết hôn đơn giản như vậy? Không cần thương lượng với bất cứ người nào, không cần sự đồng ý của ai, tự chủ trương?"

An Noãn nhìn về phía Thẩm Diệc Minh, trong mắt tràn đầy cầu xin: "Nhị cửu, ngoại công, cháu xin các người thành toàn cho cháu, Sóm không thể không có cháu, cháu cũng không có thể không có Sóm. Từ nhỏ cháu đã không có mẹ, cháu biết không một đứa bé nào không cần có mẹ. Cháu cũng từng có đứa bé của mình, cháu biết được nỗi khổ của một người mẹ mất đi con mình. Cháu cùng Sóm, chúng tôi không thể không có lẫn nhau, ai cũng không thể đem chúng tôi tách ra."

Vốn Thẩm Diệc Minh đang muốn nổi giận đột nhiên cảm thấy đau xót. Lão gia tử cũng nhìn về phía Mạc Trọng Huy, trong lòng lo lắng.

"Ngoại công, cậu, mặc kệ các người có đồng ý hay không, cháu cũng phải kết hôn cùng Lâm Dịch Xuyên, cho Sóm một gia đình đầy đủ, từ nay về sau không chia lìa."

An Noãn son sắt thề, quay sang Lâm Dịch Xuyên: "Lâm Dịch Xuyên, anh nguyện ý cưới em không?"

Khóe miệng anh khẽ nhếch, cười hỏi lại: "Em cứ nói đi?"

"Chúng ta quay về khách sạn đi."

Lâm Dịch Xuyên gật gật đầu, bế Sóm đứng lên.

An Noãn đứng lên, chân có chút tê cứng, xoay người định đi liền nhìn thấy Mạc Trọng Huy đứng ở cạnh cửa. Hai mắt của anh híp lại, nhìn không ra vẻ mặt của anh. An Noãn cũng không nhìn anh, tay choàng qua cánh tay của Lâm Dịch Xuyên đi.

Lúc đi ngang qua Mạc Trọng Huy, bước chân của cô trở nên nặng nề, khi đi ngang qua anh, cổ tay đột nhiên bị anh nắm chặt lại, lực đạo rất lớn, cơ hồ muốn đem cô tay của cô nghiền nát.

"Thực xin lỗi!" An Noãn có chút nghẹn ngào cúi đầu nói ra miệng.

"Cứ như vậy?" Giọng của anh trầm thấp mà ám ách, họ đứng gần nhau như vậy, An Noãn gần như nghe được cội lòng anh đang tan nát.

Lâm Dịch Xuyên ôm đứa nhỏ, ở An Noãn bên tai ôn nhu nói: "Anh đưa Sớm lên xe trước, ở bên ngoài chờ em."

Lâm Dịch Xuyên ôm đứa nhỏ ra ngoài, phòng khách cực đại còn lại hai người bọn họ, và người nhà của cô cũng đang nhìn họ.

"Vì sao đối xử với anh như vậy?" Mạc Trọng Huy gần từng tiếng, nắm thật chặt tay cô, vẫn không buông ra.

"Mạc Trọng Huy, thực xin lỗi. Em có thể không có tình yêu, nhưng không thể không có Sớm. Anh có thể không có em, nhưng Sớm không thể không có em. Bốn năm qua, một tay em chăm sóc cho thằng bé, không thể không chịu trách nhiệm vứt bỏ thằng bé."

"Vậy em có thể không chịu trách nhiệm vứt bỏ anh?"

"Thực xin lỗi, không có em, anh còn có thể sống tốt. Nhưng nếu không có em, cuộc sống của Sớm sẽ rất tăm tối. Có lẽ anh không biết, đứa bé này không có cảm giác an toàn, có bao nhiêu luyến tiếc không thể xa em. Mạc Trọng Huy, thực xin lỗi!"

Cô dùng sức bả mở tay anh ra, lập tức rời khỏi Thẩm Trạch.

Trên đường qua về khách sạn, An Noãn thủy chung gắt gao ôm Sớm trong ngực, bộ dạng khẩn trương, làm cho Lâm Dịch Xuyên cảm thấy thỏa mãn.

Trở lại khách sạn, Lâm Dịch Xuyên nghiêm mặt bắt đầu dạy dỗ Sớm: "Lâm An Dương, con có biết hôm nay con có bao nhiêu không nghe lời? Bình thường dạy con như thế nào?"

Tiểu tử kia cúi đầu, bủn xỉn nói: "Con sai rồi, lão Lâm, cha phạt con đi."

"Làm sao sai?"

"Con không nên cố ý rời khỏi sân bay, không nên lên xe của người lạ." Cuối cùng, Sớm còn giải thích cho mình thêm một câu: "Nhưng con thật sự không muốn xa mẹ!"

"Không muốn xa mẹ, có thể làm chuyện nguy hiểm như vậy sao? Nếu con gặp được người xấu, cả đời này cũng không thấy được mẹ con."

Tiểu tử kia bị anh mắng sợ tới mức khóc nức nở.

An Noãn vội vàng đem đứa nhỏ ôm đi, gắt lên với Lâm Dịch Xuyên: "Anh đừng dọa Sớm, người chịu trách nhiệm nhiều nhất phải là anh, là anh không chăm sóc tốt cho thằng bé."

Lâm Dịch Xuyên cào tay vào tóc, vô lực phản bác. Nhịn không được oán thán một câu: "Đứa nhỏ này là bị em làm hư."

An Noãn ôm đứa nhỏ ngồi trên ghế sa lon, ôn nhu nói: "Sớm về sau không thể làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa, con có biết con đã làm mẹ rất sợ hãi."

Tiểu tử kia tiến sát vào lòng An Noãn: "Mẹ thực xin lỗi, Sớm về sau không bao giờ ... như vậy nữa."

An Noãn nhẹ nhàng xoa xoa đầu Sớm, ôm thằng bé thật chặt. Buổi tối, bọn họ ở khách sạn tùy tiện ăn chút. Hôm nay, Sớm cũng rất mệt mỏi, An Noãn ôm vào trong ngực vỗ nhẹ nhẹ hai cái, thằng bé liền ngủ.

Cũng không biết mơ thấy cái gì, Sớm vừa ngủ vừa nở nụ cười. An Noãn nhìn Sớm ngủ say, trong lòng yên ổn.

Không biết ngồi ở đầu giường bao lâu, Lâm Dịch Xuyên vỗ nhẹ vai cô, cô quay đầu quay nhọt nhọt cười với anh, tất cả đều giống như trong quá khứ, một nhà hài hòa.

"Đi ra ngoài, chúng ta nói chuyện."

An Noãn gật gù đầu, đi theo anh tới phòng khách.

Lâm Dịch Xuyên cầm khay bánh ngọt đưa cho cô: "Buổi tối thấy em ăn rất ít, ăn vài miếng bánh ngọt đi."

An Noãn nhận bánh, chậm rãi ăn.

"Chuyện kết hôn."

An Noãn ngừng đầu vội vàng ngắt lời anh: "Em nói thật, em muốn cho Sớm một gia đình đầy đủ. Lâm Dịch Xuyên, em sai rồi, trong khoảng thời gian này em sai rồi, em không nên ích kỷ như vậy, không để ý cảm thụ của anh và Sớm. Anh biết không, quá khứ em từng có một đứa con, em không bảo vệ được nó, chưa sinh ra đã mất đi. Hôm nay, thiếu chút nữa mất đi Sớm, anh có biết em đau lòng biết bao nhiêu không? So với năm đó loại này đau còn sâu hơn. Cho nên, bất luận tổn thương người nào, em cũng không sẽ không làm tổn thương Sớm."

"Được, chúng ta kết hôn, sau khi kết hôn phần lớn thời gian chúng ta sẽ định cư ở Bắc Kinh, thỉnh thoảng anh sẽ quay về Anh quốc xử lý chút chuyện."

An Noãn mở to hai mắt nhìn: "Định cư Bắc Kinh? JM làm sao bây giờ?"

"Không sao, em và Sóm ở Bắc Kinh, anh sẽ chạy qua lại giữa hai nơi Bắc Kinh và Luân Đôn."

An Noãn mím môi: "Thật có bao nhiêu vất vả! Khoảng cách giữa Bắc Kinh và Luân Đôn cũng không phải vài giờ lộ trình."

Lâm Dịch Xuyên cười nói: "Bằng không thì sao, anh đưa em về Luân Đôn, ngoại công em, cậu em, còn không bán chết anh sao. Thật không có sao, vất vả chút anh cũng vui vẻ. Vả lại, công ty đã lên quỹ đạo, thời giờ của anh cũng tương đối dư dả, có chút quyết sách có thể ở Bắc Kinh tiến hành, mở hội nghị. Tóm lại, tin tưởng anh, anh sẽ dành nhiều thời gian bên cạnh hai người."

Có lời này của anh, An Noãn yên tâm rất nhiều, ít nhất cũng có thể nói chuyện với người nhà cô.

"Mấy ngày nay em đi xem nhà đi, nhìn trúng chúng ta mua một căn, cũng không thể ở khách sạn hoài, vẫn nên có một cái nhà."

An Noãn gật gật đầu.

"Ngày mai anh về Luân Đôn một chuyến, có một số việc phải xử lý, phòng ở em làm chủ là được. Anh có làm một tài khoản ở Bắc Kinh, bên trong hẳn là đủ tiền mua nhà."

Lâm Dịch Xuyên đưa cho cô một chiếc thẻ, lúc trước anh đã chuẩn bị rồi, đến giờ mới có cơ hội đưa cho cô.

An Noãn tiếp thẻ, cười trêu chọc: "Đây không phải toàn bộ tài sản của anh chứ? Có bao nhiêu?"

Lâm Dịch Xuyên giờ giờ lên khoe miệng, cười nói: "Hẳn là đủ ở Bắc Kinh mua mấy chục phòng ở, nhưng lại không phải toàn bộ tài sản, sau khi gả cho anh, em có thể làm một phú bà siêu cấp."

An Noãn nở bĩu môi, thối nói: "Thật không biết xấu hổ."

"Anh đi Luân Đôn, Sóm phiền em chăm sóc."

"Em rất thích."

Lâm Dịch Xuyên ôm cô, cảm tính nói bên tai cô: "Anh cảm thấy mình giống như đang nằm mơ, em thật là của anh sao?"

An Noãn nhắm mắt, cũng ôm lại anh: "Lâm Dịch Xuyên, cảm ơn anh đã chấp nhận người không hoàn mỹ như em, em sẽ chăm sóc tốt cho Sóm, cố gắng yêu thương anh."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Chương 115.3

Sáng sớm hôm sau, sau đi đưa Lâm Dịch Xuyên đi, An Noãn mang theo Sóm về Thẩm gia. Thẩm Diệc Minh đi xử lý công sự, trong nhà chỉ có ngoại công cùng mấy di. Mấy người di đều rất thích Sóm, cũng rất thương thằng bé. Lão gia tử có chút mất hứng, An Noãn chào hỏi ông cũng không để ý, An Noãn nói chuyện với ông, ông cũng làm bộ không nghe.

Đại cữu mẹ lên nói với cô: "Lão gia tử cũng rất thích Sóm, ngày hôm qua cùng đứa nhỏ này chơi rất vui vẻ, bắt quá cô tự chủ trương kết hôn, trong lòng lão nhân gia ít nhiều có chút không thoải mái, dẫu sao một hồi sẽ không có việc gì."

"Cảm ơn đại cữu mẹ." An Noãn rất là cảm kích.

Di nhỏ cho cô biết một tin tức: "Lão gia tử đang ở hậu viện tự mình chơi cờ với mình, còn không mau đi đỡ. Nếu chờ nhị cữu cháu về, nhiệm vụ càng gian khổ."

An Noãn bắt đầu dĩ kéo kéo khóe miệng. Chạy tới hậu viện tìm lão gia tử. Trong đình nghỉ mát, lão gia tử đang tập trung đánh cờ.

"Ngoại công."

An Noãn cố ý kéo dài âm cuối, giống như đang làm nũng, giọng điệu có thể làm cho người ta xương cốt tan chảy. Lão gia tử khóe miệng rút trều, kêu lên một tiếng đau đốn, tiếp tục cùng chính mình chơi cờ.

An Noãn chạy tới, ngồi đối diện lão nhân gia: "Ngoại công, ông đi nhầm rồi, bước kế tiếp hẳn là như vậy đi."

Lão nhân gia đẩy bộ cờ sang một bên, tức giận đích hừ nhẹ, "Cháu tới làm gì?"

"Cháu đến xem ông nha, thuận tiện nói xin ông ý kiến một chút chuyện."

"Không cần, cháu muốn làm cái gì thì làm cái đó, không cần theo xin chỉ thị của lão đầu này."

An Noãn ngồi xuống bên cạnh ông, kéo cánh tay ông nói: "Ngoại công, cháu biết sai rồi, ngày hôm qua cháu không nên không được sự đồng ý của các người đã nói phải cùng Lâm Dịch Xuyên kết hôn, hôm nay cháu đến là muốn xin ý kiến của ông."

Lão gia tử kêu rên ngắt lời cô: "Nếu ta không đồng ý, cháu sẽ không gả cho anh ta?"

"Ngoại công, " An Noãn tiếp tục làm nũng: "Cháu biết ông không muốn cháu đến Luân Đôn, cháu và lão Lâm đã thương lượng tốt, về sau cháu và Sớm sẽ định cư ở Bắc Kinh, còn anh ấy qua lại hai nơi Luân Đôn và Bắc Kinh, chúng cháu cũng tính mua nhà ở Bắc Kinh."

Lão gia tử khẽ thở dài, giọng điệu trở nên hòa ái: "Nha đầu, cháu có từng nghĩ đến cảm giác của Huy tử hay không? Cháu có biết ngày hôm qua cháu và Lâm Dịch Xuyên đi rồi, Huy tử có bao nhiêu khổ sở không? Hốc mắt Huy tử đỏ au, thiếu chút nữa khóc trước mặt chúng tôi."

Lòng An Noãn co rút mạnh một cái, lập tức cúi đầu nói: "Ngoại công, giữa Sớm với anh ấy, cháu không thể không lựa chọn Sớm. Mạc Trọng Huy có sự nghiệp của anh ấy, có người nhà, sau này còn có thể có vợ, Sớm cũng chỉ mình cháu."

"Đứa nhỏ, tự hỏi lòng mình rồi nói cho ta biết, cháu quyết định như vậy, lòng của cháu đau không?"

An Noãn khẽ gật đầu. Lão gia tử thở dài thật sâu, tay thì vỗ trán.

"Ngoại công rất đau lòng Huy tử."

An Noãn ngẩng đầu lên vai lão gia tử, giọng điệu mơ hồ như không biết đang nói với ai: "Ngoại công, anh ấy nhất định sẽ hạnh phúc đích."

Nha đầu ngốc ngày, chỉ có cháu mới mang lại hạnh phúc cho Huy tử. Lão nhân gia đem lời này nuốt vào bụng, mắt thấy không hi vọng, ông không thể tăng thêm áp lực cho cô.

"Nếu nhị cữu cháu đồng ý, ngoại công tự nhiên cũng sẽ không phản đối. Gần đây xảy ra nhiều, làm ta cảm thấy mình già đi nhiều, chuyện của tuổi trẻ ta cũng không trông nom được, hiện tại ta chỉ có duy nhất một yêu cầu, cháu không thể rời khỏi Bắc Kinh."

"Cháu sẽ không rời Bắc Kinh, sẽ không rời khỏi ông."

Lão gia tử gật gù: "Nhà cũng đừng mua, sau khi kết hôn thì ở nơi này."

An Noãn bĩu môi, cười nói: "Chuyện đó thật không tiện nha, cháu là con gái, làm sao đem về nhà đến hai người nha."

Lão gia tử thối nói: "Này có cái gì quan hệ, nhà thì lớn, phòng cũng nhiều, người một nhà ngụ ở chung với nhau rất náo nhiệt nha, chẳng lẽ về sau ta muốn gặp cháu phải điện thoại sao, ngoại công chỉ muốn mỗi ngày đều có thể gặp cháu."

"Thật sự không có tiện, còn có đứa bé nha."

"Có đứa nhỏ cũng tốt, có thể làm cho trong nhà càng náo nhiệt."

An Noãn còn tranh cãi cùng lão gia tử, nhị cữu mẹ chạy tới, nói với cô: "Noãn, nhị cữu cháu đã về, kêu cháu đến thư phòng."

An Noãn nom nớp lo sợ gõ cửa thư phòng, bên trong chưa có người trả lời, cô đã nhẹ nhàng tự mở cửa đi vào. Trong thư phòng, Thẩm Diệc Minh đang cầm bút lông viết thư pháp.

An Noãn đi qua nhìn xem, một chữ 'Noãn' mạnh mẽ được viết trên giấy Tuyên Thành.

An Noãn làm nũng nói, "Cữu, chữ này tặng cho cháu đi, cháu muốn đem treo lên."

Thẩm Diệc Minh buông bút lông, đem cuộn bỏ vào trong thùng rác. An Noãn bĩu môi, không dám nói tiếp nữa.

"Ngồi." Thẩm Diệc Minh lạnh lùng mở miệng.

An Noãn ngồi trước bàn làm việc của ông, có chút sợ hãi nhìn ông.

"Cháu nói cho cậu biết hiện tại trong lòng cháu đang nghĩ gì?"

An Noãn chân thật nói: "Cháu muốn cùng Lâm Dịch Xuyên kết hôn, nhưng cậu yên tâm, sau khi kết hôn cháu và Sớm sẽ ở lại Bắc Kinh, anh ấy chạy giữa hai nơi Luân Đôn và Bắc Kinh, chúng cháu đã thương lượng tốt, ở Bắc Kinh mua nhà."

"Vì một đứa bé không phải do mình sinh ra, cháu cùng cậu ta kết hôn?"

An Noãn nhin không được trả lời: "Nếu không thì sao, cậu đồng ý cho cháu cùng Mạc Trọng Huy kết hôn?"

"Con!" Thẩm Diệc Minh bị tức đến hồng.

"Cậu thành toàn cho chúng cháu đi, nếu không."

Thẩm Diệc Minh hai tròng mắt híp lại, ngắt lời cô: "Nếu không như thế nào? Nếu không con và hấn về Luân Đôn, không bao giờ ... quay về Bắc Kinh nữa phải không?"

An Noãn có loại bị chọc xấu hổ, cười nói: "Cửu, cháu không phải ý này, cháu không nỡ xa các người."

"Noãn, cậu nói thật cho con biết, hiện tại nếu như cháu không có sự đồng ý của cậu, làm sao cũng không đi được. Đừng nói xuất ngoại, chỉ ra ngoại ô cũng không được."

An Noãn bĩu môi, cô tự nhiên tin lời ông nói, Thẩm Diệc Minh có cái gì làm không được.

Vì thế vội vàng đỡ: "Cửu, cậu thanh toán chúng cháu đi, gả cho Lâm Dịch Xuyên, cháu cũng có thể ở bên cạnh mọi người."

Thẩm Diệc Minh khê thờ dài, cúi đầu nói, "Chuyện kết hôn sau này nói, để cậu an bài."

"Cậu đồng ý? Cậu đồng ý cho chúng cháu kết hôn?"

Ông bất đắc dĩ nói: "Bằng không thì sao, mỗi ngày con đều để khuôn mặt thối cho cậu nhìn, cậu tội gì đâu."

"Cám ơn nhị cửu."

An Noãn chạy đến bên cạnh ông, ôm lấy ông.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Chương 115.4

An Noãn thật không ngờ nhanh như vậy thu phục lão gia tử cùng Thẩm Diệc Minh, Thẩm gia là hai người này làm chủ, những người khác tự nhiên sẽ không phản đối. Thẩm Diệc Minh con đưa ra một yêu cầu, chuyện kết hôn từ từ, ông còn phải quan sát Lâm Dịch Xuyên thêm nữa.

Buổi tối An Noãn đưa Sớm tới Thẩm gia, gọi điện thoại cho Lâm Dịch Xuyên, Lâm Dịch Xuyên vừa đến Luân Đôn, nghe được An Noãn nói người nhà của cô đồng, anh miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ.

"Bất quá, nhị cửu em có một điều kiện, khi nào kết hôn do nhị cửu định đoạt, ông còn muốn quan sát khảo sát anh thêm, xem anh có phải thật tốt với em hay không."

Lâm Dịch Xuyên cười ra tiếng, nói đùa: "Chấp nhận cho thủ trưởng khảo nghiệm."

"Lần này anh ở Luân Đôn dài một tuần, có rất nhiều chuyện phải làm, em giúp anh chăm sóc Sớm, vất vả rồi bà xã."

Một câu bà xã làm cho lòng An Noãn co rút, cảm giác khác thường nói không nên lời.

"Lâm Dịch Xuyên, chúng ta còn còn chưa kết hôn, đừng gọi em như vậy."

"Được rồi, bạn gái, được rồi chứ."

An Noãn kêu rên hừ.

Trò chuyện xong, An Noãn nhìn đứa bé bên cạnh, Sớm đang ngủ rất ngon, giường là nhưng thằng bé cũng có thể ngủ rất say, chỉ vì nơi này có hơi ấm của mẹ.

Nhẹ nhàng hôn lên trán Sớm một cái, như vậy là đủ rồi.

Đêm đã khuya, nằm trên giường, An Noãn mất ngủ, xốc chăn xuống giường, khoác áo đi tới ban công, trăng bên ngoài rất tròn. Không biết đứng ngây ngốc bao lâu, nghe được bên ngoài có tiếng vang, An Noãn đi ra ngoài nhìn.

Thấy Thẩm Thần Bằng say rượu, ngay cả cửa cũng mở không được. An Noãn bắt đầu đi thờ dài, đi xuống giúp anh mở cửa phòng.

"Cám ơn, cám ơn em gái thân ái."

Anh ngả ngón xoa xoa hai bên má An Noãn, rồi đi vào phòng ngủ. An Noãn có chút không yên lòng, đi theo anh vào. Người này không tắm rửa, không cởi giày, liền nằm lên giường, đang tay chân thành hình chữ Đại. An Noãn giúp anh cởi giày, đắp chăn. Nhìn anh mê mẩn nhìn mình chăm chăm.

"Uống nhiều rượu như vậy?" An Noãn tức giận hỏi.

Anh nói thật nhỏ: "Tâm tình Huy tử không tốt, anh cũng vậy, chúng tôi đều uống rất nhiều, không, cậu ấy hẳn là uống nhiều hơn anh, đến phải vào bệnh viện."

Mày đẹp của An Noãn nhú lại.

"Em vẫn biết là cậu ấy đau khổ sao."

An Noãn quay mặt sang hướng khác, kêu rên nói: "Anh không có say."

"Say, nhưng uống càng nhiều càng say, đầu óc càng thanh tỉnh. An Noãn, em nói đi thế giới này vì sao có nhiều chuyện khó hiểu đến vậy? Yêu nhau vì sao luôn gặp nhiều trở ngại?"

"Em không biết."

"An Noãn, anh nghĩ Cố Thu đã đủ nhẫn tâm, không nghĩ tới em so với cô ấy còn ngoan cố hơn, mạng của Huy tử sớm muộn gì cũng chết trên tay em."

An Noãn gầm nhẹ: "Anh nói bậy bạ gì đó!"

"Em đừng kích động, anh nói chính là sự thật, cậu ta uống quá nhiều, ới đến cả mặt xanh, hiện tại đang ở bệnh viện. Trong mắt người khác, Mạc Trọng Huy lạnh lùng, vô tình, nhưng chỉ người lạnh lùng vô tình như vậy tìm lại bị em đâm một nhát dao liên vớ nát. Cố Thu rời khỏi anh, anh có thể chấp nhận, bối cảnh giả định của hai chúng tôi không cho phép chúng tôi đến với nhau. Còn em thì sao, vì một đứa bé, hoàn toàn toàn toàn gạt bỏ tình yêu của mình."

An Noãn cúi đầu, môi cũng bị cắn đến rướm máu.

"Huy tử nói, Thần Bằng, cậu biết không? Vốn tôi nghĩ đến sắp sửa có được, đột nhiên biết đó chỉ giống như một giấc mộng mà khi tỉnh lại, cô ấy đã không còn thuộc về tôi, tình mộng, tôi sẽ mất đi cô ấy, tình mộng, hai bàn tay trắng. Chưa từng có được sẽ không biết được cô ấy tốt đẹp đến cỡ nào, nhưng chính là có được lại mất đi, so với một dao đâm vào tim còn đau hơn."

"Anh nghỉ ngơi đi, em đi bồi Sớm." An Noãn cơ hồ là chạy trốn chết.

Ra khỏi phòng anh, đóng cửa lại, tựa vào vách tường, nước mắt thủy không tiếng động chảy xuống. Thân thể dọc theo vách tường chậm rãi trượt xuống, ngồi xồm ở góc tường, hai tay ôm thật chặt chính mình, lạnh, lạnh quá, ôm chặt như thế nào, đều không sưởi ấm được trái tim đang lạnh lẽo của cô.

Lúc này, Mạc Trọng Huy đang ở bệnh viện truyền dịch, không biết tại sao chuyện này bị Mạc gia biết được, Mạc Bình Sơn cùng Đường Tĩnh Vi đêm khuya đuổi tới bệnh viện.

Nhìn con mình trên giường bệnh gây một vòng, đường Tĩnh Vi đau lòng muốn chết, "Sao phải đến nỗi này, sao lại tra tấn thân thể mình thành như vậy?"

Mạc Trọng Huy nằm ở trên giường bệnh, hai mắt vô thần nhìn trần nhà.

Mạc Bình Sơn đi đến trước giường bệnh, hô nhỏ ra tiếng: "Đồ vô dụng, vì một người phụ nữ mà phải chết đi sống lại, uống cho con là người của Mạc gia, Mạc Bình Sơn tôi sao lại sinh ra loại lại người không có tiền đồ này."

Đường Tĩnh Vi rống giận: "Con đã như vậy, ông còn nói như thế, ông còn là một người cha sao?"

"Tôi là muốn tốt cho nó, người của Thẩm gia chướng mắt nó, Thẩm gia ngoại tôn cũng không muốn gặp nó, nó liên cả ngày tự mình đa tình, hiện tại tốt rồi, uống đến chết người của Thẩm gia cũng không ai sẽ đến nhìn mày."

Người nằm trên giường vẫn không nhúc nhích, hai mắt mơ hồ.

"Mạc Bình Sơn, ông đừng quá đáng, nếu ông không phải lo lắng mới thăm con thì đi đi, một mình tôi ở lại là được rồi."

Mạc Bình Sơn liếc Đường Tĩnh Vi một cái, kêu rên nói: "Tĩnh tĩnh nó yếu đuối như thế đều tại bà, đáng đời bị Thẩm gia khi dễ thành như vậy."

Nói xong ông lại chuyển hướng Mạc Trọng Huy: "Đừng trách cha không nhắc nhở con, vô luận như thế nào, con cùng An Noãn đều không có khả năng, Thẩm Diệc Minh sẽ không đồng ý các người đến với nhau, cha cũng sẽ không đồng ý. Con sớm chết tâm đi."

"Đù, ông nói đủ chưa?" Đường Tĩnh Vi hoàn toàn bị chọc giận.

Sờ Bình Sơn trấn tĩnh, cuối cùng nói: "Nếu con thật sự là con cha, hãy nghĩ đến Hân Như, cô ta mới là người thích hợp nhất với con, cô ta mới xứng là con dâu của Mạc gia chúng ta."

Mạc Bình Sơn nói xong đi ra khỏi phòng bệnh, tự mình gọi điện thoại cho Lý Hân Như.

Trong phòng bệnh, Đường Tĩnh Vi đau lòng xuống giường, đưa tay sờ sờ mặt Mạc Trọng Huy, hai má anh lạnh lẽo, bà lại cầm tay anh, như trước lạnh lẽo. Nếu có thể đụng đến tim anh, có lẽ càng rét lạnh đi.

"Con, ở trong mắt mẹ, từ nhỏ đến lớn con đều kiên cường dũng cảm, mẹ hi vọng con có thể tỉnh lại đứng lên."

Mạc Trọng Huy nhắm hai mắt lại.

"Mẹ biết con rất thích An Noãn, không thể không có cô ta, vì sao con không quyết đoán, đưa cô ấy về bên cạnh mình. Con của mẹ, cho tới bây giờ cũng không dễ dàng chấp nhận thua."

Anh vẫn là nhắm mắt lại.

"Huy nhi, con mở to nói chuyện với mẹ được không? Về sau, vô luận con làm cái gì, mẹ đều đứng bên cạnh con ủng hộ con. Huy nhi, hiện tại mẹ chỉ có hai bàn tay trắng, mẹ chỉ có con. Cha con đã bị quyền lợi che mắt, che mất tâm, mấy năm nay, ông ấy thay đổi rất nhiều, trở nên rất xa lạ. Mẹ cỡ nào hi vọng ông không làm quan lớn như vậy, mẹ tình nguyện người một nhà trải qua một cuộc sống bình thường. Cái gì vinh hoa phú quý, cái gì quyền lợi phân tranh, đều không chia cách chúng ta."

Gia đình này thật sự đã thay đổi, người trong nhà cũng đều thay đổi. Từ năm đó Tư Nghiên rời đi, con cái cũng bỏ đi, gia đình kia, bà không cảm nhận được một chút ấm áp nào. Hiện tại, trong mắt Mạc Bình Sơn chỉ có quyền lợi và địa vị, cả ngày chỉ nghĩ làm thế nào hướng lên trên.

Đường Tĩnh Vi càng nghĩ càng cảm thấy thương tâm, dùng tay lau nước mắt.

Trương Húc đứng ở một bên, nhìn thấy cũng cảm động, đi qua cúi đầu nói: "Phu nhân, tôi đưa bà trở về, thiếu gia đã ngủ."

"Tôi không về, hôm nay tôi ở đây với Huy nhi. Trương trợ lý, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã ở bên cạnh Huy nhi, tôi làm mẹ nhưng cũng chưa đối xử tốt với Huy nhi như vậy, tôi thực hổ thẹn."

Trương Húc khó được nói đùa: "Đây là việc tôi phải làm, tôi có lương."

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Chương 116.1: Đừng Để Anh Ta Chạm Vào Em, Nếu Không Anh Sẽ Giết Người

Sáng hôm sau, An Noãn giúp Sớm rửa mặt, ôm thằng bé xuống lầu ăn sáng, phát hiện Thẩm Diệc Minh đang giận dữ ở phòng khách.

"Mỗi ngày trừ bỏ uống rượu, con không thể làm chuyện khác hay sao? Con không sợ một ngày nào đó uống rượu đến làm chết mình luôn hay sao?"

Thẩm Diệc Minh phẫn nộ đến nói không nên lời.

Thẩm Thần Bằng xem như không có gì tựa vào sofa, ánh mắt mệt mỏi, tự giễu nói: "Ngày nào đó con chết, khẳng định cha sẽ rất cao hứng, không ai làm phiền đến cha phải hao tâm thu thập cục diện rồi rấm mà con gây ra."

"Con!" Thẩm Diệc Minh nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiết Ngọc Lan vội vàng chạy qua khuyên nhủ: “Quên đi quên đi, anh tức giận với bọn trẻ làm gì, cũng không giải quyết được chuyện gì.”

Tiết Ngọc Lan nói xong quay sang Thẩm Thần Bằng, giọng điệu rất là nghiêm khắc: “Thần Bằng, về sau không cho phép loại chuyện này xảy ra, say rượu lái xe, nếu xảy ra chuyện gì con kêu mẹ phải làm sao bây giờ.”

Đậu Nhã Quyên đỡ lão gia từ từ nhà ăn đi đến phòng khách, lão nhân gia giọng điệu từ ái, thẩm thía nói: “Thần Bằng, ba mẹ cháu nói cũng chỉ vì muốn tốt cho cháu, nếu đụng phải người qua đường, không phải hại người ta hay sao. Và lại vạn nhất làm bản thân bị thương, cháu nói làm sao bây giờ? Gia gia tuy cũng thích uống rượu, nhưng ta uống rượu cũng có chừng có mực, không phải dùng rượu để làm tê liệt bản thân.”

Thẩm Thần Bằng thoáng nhìn An Noãn đang đứng ở chân cầu thang, cố ý trầm giọng nói “Hôm qua là vì bồi Huy từ, tâm tình cậu ấy không tốt, kêu cháu bồi cậu ấy uống rượu. Thật ra cũng không uống nhiều, Huy từ lại uống rất nhiều, cuối cùng được trợ lý của cậu ấy đưa đi bệnh viện.”

Tìm An Noãn hung hăng co rút.

Lão gia từ thở dài thật sâu, rất là bất đắc dĩ nói: “Đứa nhỏ kia, không có duyên phận với Thẩm gia chúng ta, nên không phải là người của Thẩm gia. Huy từ tốt như vậy, cũng không biết là ai không có phúc khí.”

Đậu Nhã Quyên thoáng nhìn An Noãn, túm túm tay áo lão gia từ, dùng mắt ra hiệu cho ông.

Lão gia từ lúc này mới thấy An Noãn, cười cười: “Nha đầu, lại đây, đã đói bụng chưa, chúng ta đi ăn sáng.”

Sớm rất hiểu chuyện, lễ phép chào hỏi mọi người.

Thẩm Diệc Minh không có biểu tình gì, những người khác đều rất thích Sớm, dù sao đứa nhỏ cũng rất đáng yêu.

Trong lúc ăn, Thẩm Thần Bằng luôn luôn trừng mắt nhìn cô, cơ hồ như muốn trừng đến trên người cô ra hai lỗ thủng. An Noãn làm bộ không phát hiện, chỉ lo dứt Sớm ăn.

Cơm nước xong lão gia từ nói với An Noãn: “Đứa nhỏ, đến thư phòng ông, ngoại công có chuyện nói với cháu.”

An Noãn giao Sớm cho nhị cửu mẹ, đến thư phòng của lão gia từ. An Noãn rất ít khi đến thư phòng của lão gia từ, ông cũng rất ít đến đây. Cô nhìn một vòng liền chú ý trên vách tường có một bức trù tượng họa, trước kia không có.

“Đây là bức tranh mà mấy ngày trước Huy từ lấy làm sinh lễ, đây là bút tích thực của tác giả mà Huy từ đầu giá được ở Mỹ, giá trị trên triệu.”

An Noãn nghe con số giá trên trời, nhin không được thờ đốc vì kinh ngạc.

“Lúc ấy ta nói với Huy từ như vậy, nếu chai cháu có thể thành công, ta sẽ nhận sinh lễ này, nếu hai người không thể đến với nhau, ta sẽ trả lại.”

An Noãn cúi thấp đầu xuống.

“Bồi vậy ngoại công tìm cháu, bức này cháu cầm trả lại cho Huy từ.”

An Noãn ngẩng đầu: “Ngoại công, sao lại kêu cháu đi, ông kêu người khác đi được không?”

“Không được, bức tranh rất quý giá, sao ông có thể dễ dàng phó thác cho người khác, cháu phải tự mình trả lại. Và lại cháu và Huy từ, cũng nên có cái kết thúc, cùng Huy từ nói chuyện cho rõ ràng, người ta tuổi cũng không còn nhỏ, không thể cứ bắt chờ đợi mình.”

“Cháu biết.”

Lão gia từ gắt gao cầm tay cô, lời nói thẩm thía: “Nha đầu, ngoại công biết, làm ra quyết định này, trong lòng cháu cũng không chịu nổi, nhưng cháu đã lựa chọn, nhất định phải cố gắng tiêu sái đi hết, nếu không sẽ làm thương tổn càng nhiều người.”

Lão người gia nói xong gắt gao ôm cô vào trong ngực.

“Thật ra từ đầu ngoại công đã biết, cháu và huy từ không có khả năng đi đến cuối cùng. Quan hệ của Mạc gia cùng Thẩm gia dựa vào ông và Mạc lão mà gắn bó, mà nhị cửu cháu và cha của Huy từ, còn có bác của Huy từ rất gay gắt, ở trong lòng ông, nếu hai người các cháu yêu thương lẫn nhau, ông còn có thể làm chủ, chờ sau khi ông chết đi, các cháu cho dù muốn đến với nhau, cũng không có khả năng. Chuyện quan trường chính giới rất phức tạp, cháu không hiểu.”

Nói tới đây, lão gia từ thở dài: “Các cháu đã muốn như vậy, ngoại công cũng không miễn cưỡng các người. Chỉ hy vọng cháu sẽ không hối hận.”

--

Mạc Bình Sơn vừa gọi điện thoại, Lý Hân Như lập tức từ Hongkong bay qua. Đến bệnh viện thấy Mạc Trọng Huy tiểu tụy, tìm cô hung hăng co rút đau đớn, hận ý đối với An Noãn càng mãnh liệt. Ông trời thật đúng là không công bình, cô thương anh, anh lại yêu người khác. Nhìn anh bị tổn thương vì người phụ nữ khác, cô lại đau lòng cho anh.

Cô thương anh, anh lại yêu cô ta. Có phải mỗi người đều phải trải qua như vậy, đau, thương, mới hiểu mùi vị của tình yêu. Cũng không có trong tưởng tượng như vậy ngọt, mà là chua xót.

“Hân Như, sao cháu đến đây?” Đường Tinh Vi ở phòng bệnh chăm sóc Mạc Trọng Huy cả đêm, cho tới bây giờ, anh cũng không mở miệng nói một câu, không ăn cơm, cũng không uống một ngụm nước. Cứ nằm yên lặng trên giường bệnh, hai mắt vô thần nhìn trần nhà.

“Di Đường, bác Mạc gọi điện thoại nói cho cháu biết, Huy nằm viện, cháu lập tức từ Hongkong chạy lại đây.”

Đường Tinh Vi nhìn mồ hôi hiện ra trên cái trán bóng loáng của cô, trong lòng không tiếng động thờ dài, thản nhiên nói: “Hân Như, cảm ơn cháu có tâm”

Trong lòng Đường Tinh Vi vạn phần khổ sở, vì sao tình yêu không thể đơn giản hơn, sao con bà lại yêu người con gái kia, nếu không sẽ không có kết quả này. Nếu con bà thích cô gái xinh đẹp trước mắt này, thật là tốt bao nhiêu, cũng bớt phải chịu tội. Lý Hân Như không chỉ có thể giúp anh trên sự nghiệp, quan trọng nhất là cô thương anh, sẽ không làm anh bị thương.

Nhưng mà, trên thế giới này cũng có nhiều chuyện bất đắc dĩ.

“Bác gái, bác ở trong này chăm sóc Huy cả đêm rồi, bác về trước nhà nghỉ ngơi đi, để cháu ở đây chăm sóc anh ấy.”

Đường Tinh Vi ngậm lại cũng nên cho bọn họ cơ hội, vì thế gật gật đầu.

“Cũng tốt, có cháu chiếu cố Huy nhi, bác có thể yên tâm.”

Đường Tinh Vi cố ý kêu Trương Húc đưa bà về, để Lý Hân Như ở một mình với Mạc Trọng Huy. Trương Húc có chút chần chờ, lại không dám làm trái ý Đường Tinh Vi, anh nhìn người đang nằm trên giường bệnh, người nọ vẫn bộ dạng thờ ơ. Giống như linh hồn không còn ở trên người, không hề có sức sống.

Sau khi Đường Tinh Vi cùng Trương Húc rời đi, Lý Hân Như thật cẩn thận tiêu sái đến bên giường ngồi xuống.

“Anh có muốn ăn chút gì?” Cô ôn nhu hỏi.

Người trên giường bệnh cũng không quan tâm cô.

“Nếu không em đỡ anh ngồi dậy uống nước?”

Vẫn không có đáp lại.

Cô có chút phát hỏa, nhìn không được rống ra tiếng: “Mạc Trọng Huy, anh yếu đuối như vậy cho ai xem nha? Bởi vì cô ta, anh nằm ở nơi này, cô ta có biết không? Cô ta cũng không muốn anh, vô luận anh trở thành như thế nào, cô ta vẫn sẽ không muốn người. Nếu anh còn là một người đàn ông, ngồi dậy cố gắng sống cho tốt, kiểu ngạo mà sống cho cô ta xem, hạnh phúc cho cô ta thấy, để cô ta biết, mất đi anh, là tổn thất của cô ta. Mạc Trọng Huy, em hy vọng anh kiên cường lên, cho dù anh không chọn em cũng không sao, em chỉ hy vọng anh thật tốt, thật sự, em chỉ muốn thấy anh hạnh phúc là em vui. Nhưng hiện tại anh như vậy, lòng em rất đau, thậm chí em muốn gánh chịu thay anh nỗi đau này.”

Lý Hân Như nói xong lau mắt: “Mạc Trọng Huy, vì một người phụ nữ như vậy thật sự không đáng, xin anh tỉnh lại đi, yêu thương bản thân mình.”

--

Mấy ngày nay, An Noãn liên tục gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy, muốn hỏi anh ngày nào rảnh đem tranh trả lại cho anh, nhưng Mạc Trọng Huy không nghe điện thoại của cô, gọi điện thoại cho Trương trợ lý, Trương Húc cũng không nghe. Mỗi ngày, lão gia từ lại thúc giục cô, An Noãn chỉ đành mang theo bức tranh kia trực tiếp đến Shine, trừ bỏ nơi này, cô không biết Mạc Trọng Huy còn có thể ở nơi nào, coi như đi thử thời vận.

Cô kêu lái xe chạy vào gara, quả nhiên, cô nhìn thấy chiếc Bentley của Mạc Trọng Huy. Mạc Trọng Huy đối với xe cũng có quan niệm nhất định, không giống kẻ có tiền khác, hôm nay chạy Ferrari, ngày mai Porsche, giống như quần áo của phụ nữ, một tuần không lặp lại. Từ lúc ở Giang thành, Mạc Trọng Huy liền vẫn chỉ đi một loại xe Bentley.

An Noãn lại thử gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy, vẫn không người nghe. Ôm một tia hy vọng cuối cùng, cô gọi điện thoại cho Trương Húc, lúc này lại có thể gọi được.

Giọng điệu Trương Húc rất lạnh lùng: “Xin hỏi cô có việc sao?”

Nghe ra còn có khoảng cách.

An Noãn mím môi, thản nhiên nói: “Ngoại công tôi có món đồ cần trả lại cho Mạc Trọng Huy, hiện tại tôi ở bãi đỗ xe của Shine, xin anh hỏi giúp tôi khi nào anh ấy có thời gian gặp tôi.”

“Mạc tiên sinh gần đây bận làm một hạng mục, không có thời gian rảnh.”

“Trương trợ lý, vậy nhờ anh, khi nào anh ấy rảnh, gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ đến.”

Trương Húc đối với An Noãn có một bụng hóa, nhưng treo điện thoại, anh vẫn quyết định báo với Mạc tiên sinh. Mạc Trọng Huy ở bệnh viện một ngày, tối hôm sau anh không nói câu nào làm thủ tục xuất viện.

Tiếp theo anh về công ty, anh muốn dùng công việc làm tê liệt chính mình. Phòng kế bên là phòng tập thể thao, mỗi ngày sau khi Mạc Trọng Huy làm xong việc, sẽ đến phòng tập thể thao tập thể hình.

Vài hạng mục trong công ty anh tự mình chủ trì, còn tự mình đi xã giao với đối phương, rượu trên bàn, anh cũng có thể chuyện trò vui vẻ với người khác. Trương Húc không biết chuyển biến như vậy là tốt hay xấu, trong lòng anh rất lo lắng.

Nhẹ nhàng gõ cửa phòng tập thể thao, bên trong không trả lời, Trương Húc tự mở cửa đi vào. Mạc Trọng Huy đang vận động cả người đầy mồ hôi.

“Có việc sao?” Anh thuận miệng hỏi.

Trương Húc đột nhiên do dự, cuộc sống của Mạc Trọng Huy trở nên rất có quy luật, anh có nên ở trước mặt Mạc Trọng Huy nhắc tới An Noãn không.

Cẩn thận rằng, anh vẫn nói ra miệng: “Mạc tiên sinh, là như vậy, An tiểu thư đang ở bãi đỗ xe, cô ấy nói Mạc lão gia từ kêu cô lại đến đưa đồ cho anh.”

Nháy mắt Mạc Trọng Huy dừng tất cả động tác, vốn đang rất thoải mái lúc này mày lại nhú chặt.

“Mạc tiên sinh, để tôi kêu cô ấy đi.”

Trương Húc xoay người chuẩn bị đi xuống, Mạc Trọng Huy đột nhiên bình tĩnh nói: “Đề cô ấy lên.”

Trương Húc run sợ nhưng vẫn lập tức gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Chương 116.2

An Noãn đang chuẩn bị kêu lái xe hồi đầu, đột nhiên tiếng chuông di động vang lên, là Trương Húc gọi tới.

Điện thoại chuyển được, Giọng quen thuộc của Trương Húc vang lên: “An tiểu thư, cô khoan hãy đi, Mạc tiên sinh kêu cô đi lên.”

Treo điện thoại, An Noãn lại kêu lái xe ngừng xe. Cô đem bức tranh xuống xe, lúc này Trương Húc đã chạy xuống. Cũng giống như anh nghĩ, là kia bức vô giá kia.

“An tiểu thư, cô cứ đưa đồ cho tôi, Mạc tiên sinh cô trong phòng.”

Trương Húc ôm bức tranh cùng An Noãn lên thang máy.

Đến phòng, Trương Húc đặt bức tranh xuống, còn thật sự nói: “Mạc tiên sinh vừa mới tập thể hình xong, ra không ít mồ hôi, hiện tại đang tắm rửa, An tiểu thư cô ngồi xuống chờ chút lát đi.”

Trương đặc trở ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Trong phòng lập tức trở nên im lặng, An Noãn nghe rõ ràng trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy róc rách, đầu óc không chế không được miên man suy nghĩ.

Tiếng nước ngừng, rất nhanh, Mạc Trọng Huy mặc áo ngủ đi ra.

An Noãn không dám nhìn mặt anh, từ sofa đứng lên, chỉ chỉ bức tranh, thân nhiên nói: “Ngoại công kêu em đem bức tranh này trả lại cho anh, ông nói rất quý trọng, ông không thể nhận.”

Mạc Trọng Huy nhú nhú mày, trầm giọng trả lời: “Giữ lại đi, những gì anh đã tặng sẽ không nhận lại.”

Cũng như anh cảm tình, vô luận như cố gắng thế nào trả giá bao nhiêu, cũng thu không trở lại. An Noãn phiền não nhìn anh, chỉ mới vài ngày, anh giống như gầy đi một vòng.

Miệng cô không tự giác ám ảnh nói: “Thực xin lỗi, rất quý báu, thật sự không thể nhận.”

Sau khi An Noãn nói xong, Mạc Trọng Huy đi qua lấy khung hình nện thật mạnh xuống bàn, tiếng thủy tinh phát ra thanh thúy, những mảnh vỡ văng đầy trên mặt đất.

“Mạc Trọng Huy, anh điên rồi.” An Noãn chạy tới ngăn cản anh: “Ngoại công nói, bức tranh này giá trị hơn triệu, Mạc Trọng Huy, anh có tiền cũng không thể như vậy nha.”

Khung của bức tranh tuy rằng bị vỡ, may mắn là bức tranh hoàn hảo không tổn hao gì.

“Mạc Trọng Huy, anh không cần như vậy, giữ lại bức tranh, chúng ta đừng tranh cãi nữa có được không?”

Mạc Trọng Huy đột nhiên cười lạnh ra tiếng, như là châm chọc, như là tự giễu.

An Noãn đứng thẳng người hít sâu một hơi: “Mạc Trọng Huy, thực xin lỗi!”

Lời giải thích có vẻ quá mức qua loa, nhưng cô không biết còn có thể nói cái gì.

“Mạc Trọng Huy, có lẽ lúc trước chúng ta không nên dây dưa, ngoại trừ tình yêu hai người chúng ta đã làm tổn hại đến rất nhiều người, vẫn không thể hạnh phúc. Đoạn cảm tình này, em mệt mỏi rồi, có lẽ anh cũng vậy. Yêu đau như vậy, khổ như vậy, không bằng chúng ta dứt khoát đoạn tuyệt. Mỗi người tìm cho mình một tình yêu khác, sống một cuộc sống bình thân.”

Dừng một chút, An Noãn cúi thấp đầu xuống, giọng khàn khàn nói tiếp: “Về sau đừng uống nhiều rượu như vậy nữa, cũng đừng làm thương tổn chính mình nữa, em hy vọng anh có thể hạnh phúc.”

Hạnh phúc? Anh tự giễu cười cười, ai có thể cho anh hạnh phúc.

“Mạc Trọng Huy, về sau nếu không có gì, chúng ta cũng đừng gặp mặt, gặp lại.”

Nói xong cuối cùng hai chữ, tim An Noãn đau đớn. Cô vừa nhấc chân, chưa bước được bước nào, cổ tay bỗng nhiên bị anh nắm chặt.

“Mạc Trọng Huy, còn có việc sao?” Cô có chút khản trương hỏi.

Đôi mắt anh trở nên thâm thúy, tiếp theo từ mặt đến sau gáy cột bị bàn tay to của anh nắm chặt, anh cúi người hôn lên môi cô, gần như cắn nuốt. An Noãn không phòng bị, thân thể bị anh gắt gao ôm chặt, không thể nhúc nhích. Đầu lưỡi linh hoạt của anh chui vào miệng cô, điên cuồng liếm mát.

An Noãn giãy giụa, dùng sức cản anh, máu tươi lập tức ở hai người miệng tràn ra. Mạc Trọng Huy bị chọc giận, một tay đẩy cô ngã xuống sofa, thân hình to lớn cũng đè lên người cô, không cho cô có cơ hội phản kháng.

“Mạc Trọng Huy, anh điên rồi, em phải cùng Lâm Dịch Xuyên kết hôn, anh còn muốn như thế nào nữa?”

Bàn tay to của anh chui vào váy cô, nhưng không di chuyển, ánh mắt mê mang bt thương nhìn cô thật sâu.

“Kết hôn cùng Lâm Dịch Xuyên, em có nghĩ đến cảm giác của anh không? Bởi vì đứa bé kia, em hy sinh tình yêu của chúng ta, xúc động gả cho người khác, An Noãn, lúc em quyết định em có chắc mình đang tỉnh táo?”

An Noãn nhìn anh, vô cùng kiên định: “Em rất tỉnh táo, em biết em muốn cái gì, Mạc Trọng Huy, anh đừng bức em hận anh.”

Anh bỗng nhiên muốn ngửa mặt lên trời thét: “An Noãn, anh thật muốn moi tim của em ra, nhìn xem tim của em làm bằng gì.”

Tay Mạc Trọng Huy bắt đầu di chuyển trên làn da bóng láng của cô, mỗi một động tác đều làm cho An Noãn từng trận run rẩy, tâm dương khó nhịn.

“Mạc Trọng Huy, dừng tay.”

“Không kịp rồi, là em tự mình đưa lên cửa, anh con mẹ nó thả em một lần lại một lần, anh tôn trọng cảm thụ của em, anh đợi em chấp nhận anh, anh tự nói với chính mình, anh đợi em đã nhiều năm như vậy rồi, anh nhất định phải đợi em cam tâm tình nguyện gả cho anh, nhưng anh không đợi được đến ngày đó, lại đợi được ngày em nói phải gả cho một người khác.”

Tay Mạc Trọng Huy đã đi vào thân thể cô, An Noãn sợ tới mức chảy nước mắt.

“Mạc Trọng Huy, xin anh không cần như vậy, em đã quyết định gả cho Lâm Dịch Xuyên.”

Anh bi thương ngừng lại động tác, con người thâm thúy đau thương thật sâu dừng trên mặt cô, khẽ mở môi, giọng nói cũng trở nên ưu thương: “Anh cũng xin em được không, xin em đừng gả cho anh ta.”

Mạc Trọng Huy anh chưa từng hèn mọn với một người nào như vậy, một lần lại một lần trước mặt cô giẫm lên tôn nghiêm của chính mình.

Tim An Noãn đau như bị dao cứa.

“Mạc Trọng Huy, nếu anh thật sự yêu em, xin anh thành toàn cho em, xin anh không nên ép em.”

Chương 175: Chương 116.3

Anh không cùng cô dong dài nữa, thoát quần áo của mình, không báo trước đi vào thân thể cô. An Noãn đau đớn kêu ra tiếng, nước mắt cũng chảy ra. Anh cứ ngỡ hy vọng, sau hôm nay cô sẽ mang thai đứa bé của họ. Anh cứ ngỡ hy vọng, có một ngày cô cũng có thể vì đứa nhỏ kết hôn cùng anh.

An Noãn vừa khóc, vừa dùng móng tay sắc bén cào lên mặt anh, cổ anh, lưng anh. Lúc này, anh hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, chỉ có thỏa mãn, thân thể thỏa mãn, tim cũng được lấp đầy.

Từ sofa đến giường ngủ, An Noãn không biết bị anh tra tấn bao lâu. Cuối cùng mềm nhũn nằm ở trên giường, thân thể giống như bị người ta nghiền nát.

Anh nằm ở bên cạnh cô, hôn lên những giọt nước mắt của cô, cánh tay dài gắt gao ôm cô vào trong lòng, trên ghẹo nói: “Nếu Lâm Dịch Xuyên biết lúc này em đang ở trên giường cùng anh, không biết có thể không cần em nữa không.”

Cô lạnh lùng cười nhạt nói: “Mạc Trọng Huy, anh đừng nghĩ dùng phương thức này, sẽ làm tiêu tan suy nghĩ muốn kết hôn cùng Lâm Dịch Xuyên của tôi.”

Mạc Trọng Huy tự giễu cười cười: “Anh không dám có hy vọng xa vời, bất quá anh rất ngạc nhiên, đôi khi em ngủ trên giường cùng anh, đôi khi lại ngủ với Lâm Dịch Xuyên, đây là một loại kích thích như thế nào.”

“Tôi không hạ lưu như anh nghĩ.” An Noãn nghiêng răng nghiêng lợi.

Anh nhíu mày: “A, nói như vậy ngủ với anh, sẽ không ngủ trên giường của anh ta. Luôn nói muốn kết hôn với anh ta, lại ngủ trên giường anh.”

Tiếng chuông di động đột nhiên du dương vang lên, là máy của An Noãn.

Mạc Trọng Huy phản ứng nhanh hơn cô, cười nhạt nói: “Không biết có phải chồng tương lai của em không.”

Anh xóc chăn lên xuống giường, khoát áo ngoài, chạy đi tìm di động của cô.

Anh cầm di động đi đến trước mặt An Noãn, giọng điệu ngả ngớn: “Thật đúng là chồng tương lai của em, muốn anh nói với anh ta em đang trên giường của anh không.”

An Noãn nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt anh. Mạc Trọng Huy than nhẹ một hơi, đưa di động cho cô, lúc này tiếng chuông đã ngừng.

An Noãn cũng sẽ không ngốc đến ở trước mặt anh gọi điện lại Lâm Dịch Xuyên, cô dùng chăn bao bao lấy thân thể mình, cố hết sức tiêu sái đến phòng chứa quần áo, cũng không tắm rửa, trực tiếp thay quần áo sạch sẽ.

Thay xong quần áo đi ra, Mạc Trọng Huy đang ngồi trên giường, anh buông xuống đầu, thấy không rõ biểu tình.

“Mạc Trọng Huy, chúng ta dừng ở đây đi, nếu có lần sau, tôi sẽ thừa anh cường bạo, tựa như nhiều năm trước anh tự tay đưa tôi vào ngục giam, cũng cho anh nếm thử mùi vị ngồi tù.”

Mạc Trọng Huy cúi đầu cười ra tiếng, đứng lên đi đến bên cạnh cô. Ngón tay thon dài nắm lấy cằm cô, An Noãn nhìn anh, con ngươi thâm thúy chỉ có một màu đỏ tươi.

“An Noãn, nhớ kỹ, đừng để anh ta chạm vào em, nếu không anh thật sự sẽ giết người.”

An Noãn bị anh ngoan độc nói như vậy, dùng sức đẩy anh ra nằng: “Mạc Trọng Huy, anh điên rồi. Nên nhớ kỹ thân thể là của tôi, chúng ta đã không còn quan hệ gì. Vốn tôi còn áy náy với anh, nhưng từ nay về sau, tôi đối với anh chỉ có oán hận.”

An Noãn nói xong chạy ra khỏi phòng.

--

Về đến Thẩm gia, cô nói với lão gia tử đã ăn ở bên ngoài, ôm Sớm trực tiếp trở về phòng. Lão gia tử cũng phát hiện cô khác Thường, bắt đầu dĩ lắc lắc đầu. An Noãn kêu Sớm tự mình ngồi chơi đồ chơi, cô chạy tới phòng tắm tắm rửa.

Nhìn mình trong gương, thân thể tràn đầy dấu vết do kích tình lưu lại. Mạc Trọng Huy tựa hồ là cố ý, kiên nhẫn gặm cắn toàn thân cô, trên người cơ hồ không có nơi nào hoàn hảo. Tắm rửa xong đi ra, nhưng lại thấy Sớm đang nghe điện thoại.

An Noãn đi qua, tiểu tử kia thực tự giác đưa di động cho cô: “Rùng già gọi tới.”

An Noãn sùng nịch xoa xoa đầu thằng bé, cầm di động đi tới ban công.

“Gọi em nhiều lần, vì sao không nghe điện thoại?”

Nghe giống như chất vấn, nhưng trong giọng nói càng nhiều là sùng nịch.

“Rùng già, khi nào anh về?” An Noãn nói sang chuyện khác.

Kia đầu cười cười: “Anh mới đi vài ngày, em đã nhớ anh như vậy, tương lai chúng ta có lẽ sẽ thường xuyên ở riêng, lúc đó làm sao bây giờ.”

An Noãn bĩu môi, đột nhiên hỏi nói: “Rùng già, anh có thể chấp nhận một An Noãn không toàn vẹn và sạch sẽ như vậy sao?”

Đầu bên kia trầm mặc trong chốc lát, lập tức cười ra tiếng, sùng nịch nói: “Cho dù em không sạch sẽ, anh cũng có một đứa con, chẳng phải là lại càng không sạch sẽ. An Noãn, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, cái anh quý trọng là em và tương lai của em.”

“Đúng rồi, đã xem nhà chưa?”

“Ngoại công và cậu, không cho phép đi xem nhà, bọn họ nói sau khi kết hôn sẽ ở Thẩm Trạch.”

Bên kia trán Lâm Dịch Xuyên hiện lên vài đường hắc tuyến, rầu rĩ nói: “Như vậy sao được, ở chung như vậy có rất nhiều điều không tiện, hơn nữa anh cũng ở không quen.”

“Em biết, ngày mai em đi xem nhà.”

“Ừ, nhìn trúng trực tiếp mua, không cần phải trả giá, cũng không dùng tiết kiệm dùm anh, ầm ập là tốt rồi.”

--

Ngày hôm sau, An Noãn mang theo Sớm ra ngoài chơi, thuận tiện đi xem nhà. Đi mấy đại lý, đều không thấy căn nào hợp ý. Người không biết, nghĩ chọn đại một căn là được, thật đúng là không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Cô cũng không dám tìm người của Thẩm gia hỗ trợ, dù sao lão gia tử cùng Thẩm Diệc Minh cũng không đồng ý. Ngay cả hôm nay đi xem nhà, cô cũng là lén lút tiến hành, tính tiền trăm hậu tấu.

Nghĩ lại ở Bắc Kinh còn quen biết ai không, tựa hồ trừ bỏ người của Thẩm gia, trừ bỏ Mạc Trọng Huy, cô không quen biết người nào. Bận việc cả một buổi sáng, một chút thu hoạch cũng không có, An Noãn mang theo Sớm đi ăn.

Tình cò ở nhà ăn gặp Cố Thu. Cố Thu đang ở bên cạnh một người đàn ông, người đó mặc dù so ra không anh tuấn tiêu sái như Thẩm Thần Bằng, nhưng cũng tuấn tú lịch sự, nhìn qua tao nhã. Gặp thoáng qua, Cố Thu khẽ cười cười gật đầu như chào hỏi.

Kia một khắc, An Noãn cảm thấy khó chịu thay Thẩm Thần Bằng. Cố Thu là người thông minh, cô biết cùng Thẩm Thần Bằng không có tương lai, cho nên lựa chọn người thích hợp với mình. Người phụ nữ này nhìn qua rất lý trí, không phải loại người bị tình yêu làm choáng váng đầu óc.

Kêu rất nhiều thức ăn mà Sớm thích, tiểu tử kia đi với An Noãn đến giữa trưa, đại khái cũng mệt mỏi, ăn thiết nhiều. An Noãn nghĩ tới Thẩm Thần Bằng vì thế gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại vang thật lâu mới thông, kia đầu có vẻ ồn ào.

“Anh đang ở đâu?” An Noãn cau mày hỏi.

“Đang ăn cơm với mấy người anh em.”

An Noãn bĩu môi: “Anh uống rượu?”

“Uống một chút, tửu lượng anh rất tốt, rất tinh táo, có việc sao?”

“Em muốn nhờ anh giúp một chuyện, em cùng Lâm Dịch Xuyên tính ở Bắc Kinh mua nhà, anh có người quen không, giúp em tìm một căn.”

“Mua nhà ở? Dùng để kết hôn sao? Cô gái ngọc, em cho là nhị cữu của em có thể cho em rời khỏi Thẩm Trạch ra ngoài ở sao, Lâm Dịch Xuyên dám ở Bắc Kinh nhà, chiếm em làm của riêng, cha anh nhất định sẽ giết chết cậu ta.”

Còn nói không có say, mỗi một câu đều như kẻ say đang nói.

“Anh say rồi, bữa khác em nói chuyện với anh sau.”

“Anh không có say, hoàn toàn tinh táo. Nếu em muốn mua nhà, đi tìm Huy từ đi, trong tay cậu ấy có rất nhiều, còn có thể giảm giá cho em, nói không

chúng miễn phí tặng cho em làm đồ cưới.”

An Noãn nghe không nổi nữa, không chào hỏi, ‘Phách’ treo điện thoại.

Buổi chiều An Noãn không đi xem nhà nữa, mà đưa Sóm đến khu trò chơi. Chơi đùa là thiên tính của con nít, mỗi lần đưa Sóm đến khu trò chơi, đứa nhỏ này đều chơi rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Chương 116.4

Buổi tối, về lại Thẩm gia ăn cơm, Thẩm Thần Bằng cũng về, vì Thẩm Diệc Minh không ở nhà, người này vô pháp vô thiên. Cũng không biết là say thật, hay là đang giả say.

Trên bàn cơm, Thẩm Thần Bằng trêu chọc An Noãn: "Nghe nói em phải lập gia đình nha, anh là anh của em cũng nên giúp em chuẩn bị đồ cưới nha."

An Noãn nhướn mắt, lười quan tâm anh.

"Lão gia tử, Thẩm gia phải gả con gái, hôn lễ này phải làm thật lớn."

Lão gia tử tức giận hừ nói: "Cháu tự lo cho mình trước đi, tình cảm của mình còn chưa lo xong."

"Ai nói cháu không có ai, không phải đã bị các người nhấn tâm chia rẽ sao. Hiện tại thật sự không có, người ta đã tìm được người đàn ông tốt đang chuẩn bị kết hôn. Phụ nữ bây giờ là vậy đó, tùy tiện tìm một người đàn ông nào đó liền gả."

An Noãn biết người anh nói là Cố Thu, chuyện của cô ấy, người này đều rõ như lòng bàn tay.

"An Noãn, anh phát hiện em theo thật giống một người bạn của anh, các người đều có chấp, thích thích chà đạp lên trái tim và tự tôn của đàn ông."

Lão gia tử nhú nhú mày, phân phó cảnh vệ đem Thẩm Thần Bằng về phòng, tức giận mắng: "Giữa trưa uống rượu đến không còn tỉnh táo, Ngọc Lan, con quần áo cho tốt con của con."

Tiết Ngọc Lan hoảng sợ nói: "Ba nói đúng, đứa nhỏ này không làm cho người khác bớt lo, chờ Thần Bằng tỉnh con nhất định sẽ trách móc nó."

Thẩm Thần Bằng bị người kéo về phòng, không ngừng gào thét: "Tôi không có say, tôi rất thanh tỉnh, tôi biết cô ấy phải lập gia đình, người đàn ông kia thực bình thường, chỉ là một nhân viên công vụ mà thôi, tôi muốn bóp chết anh ta để dành như bóp chết một con kiến, ngay cả phụ nữ của tôi anh ta cũng dám lấy, Lão Từ không tha cho anh."

Thẩm Thần Bằng mắng rất khó nghe. Tình yêu tựa hồ làm cho người ta mất đi lý trí. Thẩm Thần Bằng yêu rất sâu đậm, mới có thái độ như vậy.

Buổi tối sau khi rửa mặt cho Sóm, ôm lên giường, dỗ thẳng bé ngủ xong. An Noãn đến phòng của Thẩm Thần Bằng, muốn đi xem anh.

Tiết Ngọc Lan đã ở phòng của anh, giờ này khắc này, Thẩm Thần Bằng nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, miệng kêu tên ‘Cố Thu’.

Tiết Ngọc Lan ngồi ở trên giường dụi mắt, có lẽ trong lòng đau con trai của bà.

"Dì." An Noãn vỗ nhẹ nhẹ vai Tiết Ngọc Lan.

Tiết Ngọc Lan quay đầu sang một bên, than thở: "Đứa nhỏ này, sao lại yêu sâu đến như vậy?"

"Dì, anh và cô gái Cố Thu kia thật không thể nào sao?"

Tiết Ngọc Lan lắc đầu: "Không có khả năng, vô luận như thế nào nhị cữu cháu cũng sẽ không đồng ý việc hôn nhân này."

An Noãn khẽ thở dài, cô còn có thể nói cái gì.

Tiết Ngọc Lan đột nhiên cầm thật chặt tay cô, cảm tính nói: "Noãn, Thần Bằng rất thích cháu, cháu nhất định phải giúp dì khuyên nhủ nó."

An Noãn nhận chân gật gật đầu: "Dì, dì yên tâm, cháu sẽ."

"Đi về phòng trước , cháu cũng sớm đi nghỉ ngơi đi, gần đây có phải quá mệt mỏi không, nhìn cháu khí sắc không tốt lắm."

An Noãn cười trả lời: "Cháu không sao, rất khỏe."

Sau khi Tiết Ngọc Lan rời đi, An Noãn lại ở phòng Thảm Thần Bằng ngồi một lát. Ngồi ở đầu giường của anh, cô đột nhiên nghĩ, lúc Mạc Trọng Huy nhớ cô có phải cũng giống như vậy.

An Noãn giúp anh đắp lại chăn, đột nhiên tay bị anh cầm thật chặt, anh thì thầm tự nói: "Cố Thu, đừng rời xa anh, không cần kết hôn với người khác, không cần."

An Noãn hít sâu một hơi, rút tay ra, rời khỏi phòng anh.

Ngày hôm sau Thảm Thần Bằng tỉnh lại, cả người đều tỉnh táo, vội vàng đi tìm An Noãn hỏi cô: "Ngày hôm qua anh có nói sai cái gì trước mặt ở lão gia tử không?"

An Noãn cố ý dọa anh: "Anh nói rất nhiều, lão gia tử bị anh chọc giận đến điên luôn."

Thảm Thần Bằng khẩn trương lên: "Anh nói cái gì?"

"Anh nói rất yêu Cố Thu, Cố Thu lại muốn kết hôn với người đàn ông khác, anh sống không bằng chết. Anh còn nói anh muốn bóp chết nhân viên công vụ kia so với bóp chết một con kiến còn đơn giản hơn. Anh còn nói anh muốn cướp Cố Thu về."

"Xong rồi." Thảm Thần Bằng vỗ mạnh lên đầu mình: "Anh làm sao có thể nói những lời vô liêm sỉ đó, Noãn Noãn, em giúp anh đi cầu lão gia tử, để lão gia tử không cần đem những lời này nói với cha anh, bằng không Cố Thu liền xong."

Trong lòng An Noãn giật mình, thì ra trong lòng anh lo lắng nhất vẫn là Cố Thu.

"Anh, anh nói đi vì sao hai người yêu nhau lại không thể đến bên nhau?"

Thảm Thần Bằng tự hỏi xong, thân nhiên nói: "Anh và Cố Thu là bởi vì thân phận bối cảnh chênh lệch quá lớn, không đến được với nhau. Còn em và Huy tử, là bởi vì em gây nên, em rất ích kỷ. Huy tử gặp được em, thật đúng là xui tám đời. Đúng rồi, em nói em muốn mua nhà, anh đã nói với Huy tử, Huy tử kêu em trực tiếp đi tìm cậu ta. Nói cho em biết, nếu em muốn mua một căn nhà tốt ở Bắc Kinh, chỉ có tìm cậu ta."

"Anh thật nhiều chuyện!" An Noãn cho anh một quyền, thở phì phì kéo Sớm xuống lầu.

Đang ăn sáng, di động của An Noãn bỗng nhiên vang lên, cô lấy ra xem, là dãy số của Mạc Trọng Huy.

Mặt của cô đỏ lên, cũng không biết đang khẩn trương sợ hãi cái gì.

"Em đi nghe điện thoại."

An Noãn cầm di động ra khỏi phòng ăn, điện thoại chuyển được, cô đối với đầu kia liền rống lên: "Mạc Trọng Huy, anh không để người ta yên, xin anh đừng nữa phiền tôi nữa được không?"

Đầu kia trầm mặc.

"Không có việc gì tôi cúp điện thoại, nếu anh cứ nhảm chán như vậy gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ đưa số của anh vô sổ đen."

Đang muốn cúp điện thoại, đầu kia âm trầm mở miệng: "Thần Bằng nói em muốn mua nhà, bên anh có rất nhiều căn tốt, nếu em cảm thấy hứng thú, có thể đến xem."

"Cám ơn, không cần."

An Noãn ‘ ba ’ cúp điện thoại.

Trở lại nhà ăn, Thảm Thần Bằng cười hỏi cô: "Ai gọi tới, không thể nghe trước mặt chúng tôi sao, sao phải trốn đi lén lút nghe."

An Noãn thối anh một ngum: "Anh có thể không nói chuyện hay không, cái gì gọi là lén lút, bắt quá em chỉ không muốn quấy rầy mọi người ăn cơm."

Thảm Thần Bằng nhưong mày, cười nói: "À, rốt cuộc là ai gọi tới nha? Có thể tiết lộ một chút không."

An Noãn không quan tâm đến lời trêu chọc, cũng không nhìn anh.

Thảm Thần Bằng bị cô bỏ qua, kêu lên một tiếng đau đớn, lạnh nhạt nói: "An Noãn, nghe nói gần đây em đang xem nhà, nhìn xem thế nào, tính toán khi nào thì bàn ra ngoài?"

An hệ thống sưởi hơi đặc ở bàn dưới hung hăng thái anh một cước.

Lão gia tử không thể bình tĩnh, nhướn mày hỏi: "Noãn nha đầu, Thần Bằng nói đều là thật sự? Cháu thật sự gạt ta đang đi xem nhà? Cháu tính toán sau khi kết hôn sau liền ra ngoài sống thế giới hai người?"

An Noãn vội vàng an ủi: "Không có, ngoại công, cháu không có. Cháu chỉ là muốn mua một căn nhà nhỏ, đến lúc đó để cho Lâm Dịch Xuyên ở, cũng không thể kêu Lâm Dịch Xuyên theo cháu đến ở Thẩm trạch."

Lão gia tử than nhẹ một hơi, như không để ý nói: "Ta mặc kệ, dù sao cháu đừng mơ tưởng rời khỏi Thẩm gia, sau khi kết hôn cũng không cho phép."

Bên kia, Mạc Trọng Huy nhìn di động bị cắt đứt, ngơ ngác đứng một chỗ. Thẩm Thần Bằng gọi điện thoại nói cho anh biết, An Noãn đang đi xem nhà, hỏi anh có thể giúp đỡ hay không.

Không phải anh chưa từng nghĩ qua, anh có thể hiểu bọn họ vì kết hôn mà mua nhà, lúc đó, anh cảm thấy Thẩm Thần Bằng thật sự là quá đáng, luôn trêu chọc trái tim đau đớn của anh.

Lúc ấy anh tức giận trả lời: "Em gái của cậu kết hôn, cậu làm anh người ta tặng cho cô ấy một căn có phải tốt hơn không."

Thẩm Thần Bằng nghiêm túc nói với anh: "An Noãn là dạng người gì cậu còn không rõ ràng, tôi tặng cho con bé một căn nhà, con bé không mắng chết tôi mới lạ. Tóm lại, chuyện này tôi liền theo như cậu nói, làm như thế nào chính cậu tự lo liệu."

Rốt cuộc là luyến tiếc, từ chối một đêm, sáng sớm tỉnh lại anh quyết định vẫn là gọi điện thoại cho cô.

Phản ứng của cô giống như anh nghĩ, không nhận bất cứ thứ gì của người khác, một lòng muốn dựa vào chính mình, không biết xã hội này dựa vào một người có lực lượng, sẽ có rất nhiều chuyện có thể dễ dàng, cũng hoặc sẽ vất vả hơn so với người khác.

Thở dài thật sâu, Mạc Trọng Huy nói với Trương Húc đang ở bên cạnh: "An Noãn đang mua nhà, cậu đi an bài một chút."

Về mặt Trương Húc thập phần phức tạp, giật giật môi tựa hồ muốn nói cái gì, cuối cùng lại không dám mở miệng.

Kỳ thật anh muốn nói: 'Mạc tiên sinh, trong mắt An tiểu thư vĩnh viễn đều không nhìn tới lòng tốt của anh, người cần gì phải lo lắng cho cô ấy.'

Lời này anh đã muốn nói vô số lần, nhưng một lần cũng không dám làm trò trước mặt Mạc tiên sinh.

Trương Húc đi ra ngoài bỗng nhiên lại đi vào: "Mạc tiên sinh, Lý tiểu thư đến, cô ấy đang chờ bên ngoài, muốn gặp cô ấy không?"

Mạc Trọng Huy khẽ gật đầu: "Để cho cô ta vào đi."

Lý Hân Như vui sướng tiêu sái vào phòng, trong tay mang theo bình giữ ấm.

Cô cười khanh khách tiêu sái đến bên cạnh Mạc Trọng Huy: "Em ở nhà của anh tự tay nấu cho anh chén cháo ngao, ném thử chút xem, hương vị thế nào."

Cô múc một chén đưa tới trước mặt Mạc Trọng Huy, Mạc Trọng Huy xem cũng chưa xem, đẩy lên một bên.

Lý Hân Như có chút thất vọng, nhưng trên mặt thủy chung vẫn duy trì nụ cười. Tiếp tục khuyên nhủ: "Huy, anh thử chút đi, sáng sớm em đã nấu rất lâu. Nề tình em vất vả giúp người chuẩn bị bữa sáng, anh ăn một ít được không?"

"Thật có lỗi, tôi không thích ăn cháo."

"Thật sự ăn rất ngon, Huy, anh ăn một chén được không?"

Lý Hân Như đưa chén tới gần mặt anh, kiên nhẫn của Mạc Trọng Huy bị mất sạch, vung tay lên, chén rơi trên mặt đất, vỡ nát. Cô ngồi xồm xuống, thu thập mớ hỗn độn trên mặt đất, nước mắt lạch cạch rơi xuống.

Cô cảm thấy được mình dùng tánh mạng thương anh, nhưng vì sao trả giá nhiều như vậy, cũng không chút nào được hồi báo. Từ nhỏ hàng vạn hàng nghìn sủng ái như một tiểu công chúa, chưa khi nào bị ủy khuất như thế. Tình yêu thứ này, đúng như độc dược.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Chương 117.1: Cho Dù Em Xin Anh, Anh Cũng Không Muốn Em

Lý Hân Như vừa khóc vừa thu thập những mảnh vỡ trên đất, lại sợ ý làm những mảnh vỡ cắt trúng tay, ngón tay bị cát sâu máu chảy ra. Cô ‘Tê --’ kêu một tiếng, nước mắt ứa khuất càng chảy xuống nhiều hơn.

Mạc Trọng Huy thoáng nhìn tay cô thấy máu tươi chảy ra, cúi đầu nói: “Em ra ngoài kêu Trương trợ lý băng bó cho em đi.”

Lý Hân Như cố nén đau, nghẹn ngào nói xong: “Không cần, không có gì trở ngại.”

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần cô chịu một chút tổn thương, người trong nhà liền khẩn trương. Nhớ rõ lúc còn ở nhà trẻ, bị một anh bạn nhỏ đẩy ngã nhào trật chân, sau về nhà chân sưng thật to, gia gia hận không thể làm cho kia nhà trẻ đóng cửa. Cho tới nay được bảo hộ rất khá, mọi người bên cạnh nói cô giống một đứa bé, nhất định nâng trên lòng bàn tay. Cô nghĩ tất cả mọi người sẽ bảo vệ cô, luyện tiếc thương tổn cô. Nhưng Mạc Trọng Huy, anh một lần một lần hung hăng đâm làm tổn thương lòng cô, cô lại không thể chùn bước yêu anh.

Mạc Trọng Huy khẽ thờ dài: “Em vẫn nên kêu Trương trợ lý đưa em đi thoa thuốc đi.”

Lý Hân Như đứng lên, cắn môi, khàn khàn giọng nói: “Trương trợ lý không phải là gì của em, vì sao phải kêu anh ta giúp em, anh có hiểu không, bác Mạc gọi điện thoại cho em, nói anh nằm viện, em vội vàng chạy đến đây, cho dù em đã không còn là vị hôn thê của anh, vẫn muốn bồi ở bên cạnh anh. Mạc Trọng Huy, em yêu anh như vậy, em yêu anh hơn cả An Noãn yêu anh, nếu anh cùng An Noãn không có khả năng, cũng không thể cho em một lần cơ hội sao.”

Thấy biểu tình của Mạc Trọng Huy ngưng trọng, tựa hồ còn có chút do dự.

Lý Hân Như tiếp tục nói: “Em biết anh không thích giống như một thiên kim đại tiểu thư, ngay cả mình cũng không thể chăm sóc được. Nhưng em nguyện ý thay đổi vì anh, em có thể vì anh bỏ học, bỏ luôn giấc mơ làm một nữ cường nhân, em còn có thể vì anh học nấu ăn, học làm công việc trong nhà, thật sự cái gì em đều có thể cho làm vì anh, cho em một cơ hội được không?”

Cô chưa từng hèn mọn như vậy, giờ khắc này, cô không nghĩ đến bất cứ chuyện gì, chỉ muốn vì bản thân tranh thủ thêm một chút, cho dù cơ hội thực xa vời, thử qua ít nhất sẽ không lưu lại tiếc nuối.

Mạc Trọng Huy mím môi, lạnh lùng nói hai chữ: “Thật có lỗi”.

Hai chữ lại đủ để đại biểu quyết tâm của anh.

Lý Hân Như vẫn không phục, có chút giận dữ nói: “Rốt cuộc em có chỗ nào kém hơn An Noãn? Em trẻ hơn cô ta, xinh đẹp hơn cô ta, giàu có hơn, ôn nhu hơn cô ta. Quan trọng nhất là em yêu anh, em có thể làm tất cả vì anh. Còn cô ta? Ngoại trừ thương tổn anh, còn có thể cho anh cái gì? Em nghe bác Mạc nói, An Noãn không cần anh, cô ta đã không cần anh, cô ta phải kết hôn cùng Lâm Dịch Xuyên, chẳng lẽ anh vì cô ta cô độc sống quãng đời còn lại sao?”

Ánh mắt Mạc Trọng Huy mơ hồ, giọng điệu lại kiên định: “Vợ của Mạc Trọng Huy anh đời này chỉ có thể có thể là An Noãn.”

Tìm Lý Hân Như co rút đau đớn.

“Cô ta cũng không muốn anh, cô ta muốn cùng Lâm Dịch Xuyên kết hôn, anh còn khẳng khẳng một mực đối với cô ta sao?”

Khóe miệng Mạc Trọng Huy chưa xót giờ giờ lên, thần nhiên nói: “Vợ của anh, anh làm sao để cô ấy gả cho người khác.”

“Anh có ý gì?”

“Anh có thể dung túng cho chút tính tình đó của cô ấy, nhưng không chấp nhận cô ấy gả cho một người đàn ông nào khác.”

Khi Mạc Trọng Huy nói lời này, trong mắt tràn đầy sùng nịch. Một khắc kia, Lý Hân Như thấy trong mắt người đàn ông lạnh lùng này một tình yêu đích thực, lòng của cô co rút đau đớn lợi hại, nếu này phản tình yêu này thuộc về cô, cô tình nguyện dùng tất cả những gì cô đang có để trao đổi.

--

An Noãn nhận được điện thoại của đại lý nhà đất, người đại lý nói với cô có một căn nhà rất phù hợp yêu cầu của cô, vị trí tốt, trang hoàng tinh xảo, giá cả vừa phải. Lại có loại chuyện tốt này, An Noãn có chút không tin. Người đại lý hẹn cô đi xem nhà, An Noãn cũng muốn đi xem nên đưa Sớm ra ngoài.

“An tiểu thư, nhà này cam đoan cô sẽ thích, phòng ốc đều được trang trí cho vợ chồng mới cưới, nội thất đều là tốt nhất, chỉ cần dọn vào là có thể ở. Nhìn cách trang trí cô sẽ biết, chủ cho thuê nhà phẩm vị rất cao, rất nhiều đồ nội thất đều nhập khẩu từ nước ngoài.”

An Noãn hoài nghi nhúu mày hỏi: “Nếu là phòng tân hôn, chủ cho thuê nhà vì sao bán đi.”

“Nghe nói hôn sự thất bại, chủ cho thuê nhà bán với giá thấp.”

An Noãn nửa tin nửa ngờ. Tiểu khu rất cao, bảo an đối với thân phận bọn họ tiến hành rồi một loạt sắp xếp tra đăng ký, mới cho bọn họ đi vào.

Là một tiểu khu cao cấp, nguyên bộ phương tiện đầy đủ hết, không khí thoáng mát An Noãn lập tức thích hoàn cảnh ở đây. Người đại lý đưa cô đến nhà, là tầng cao nhất, tầng hai mươi tám.

Lúc trước, An Noãn rất sợ độ cao, nhưng lúc này đứng ở trước cửa sổ sát đất của tầng hai mươi tám, cô lại rất bình tĩnh trấn định. Giống như tất cả xảy ra trong cuộc sống đều vút ở sau lưng, liền không có gì sợ hãi.

Căn nhà trang hoàng tuyệt đối có thể dùng hai chữ ‘Xa hoa’ để hình dung, chủ nhân còn tỉ mỉ thiết kế phòng em bé, hơn nữa có hai phòng. Một phòng là chuẩn bị cho một đứa bé trai, giường là mô hình xe hơi, bên trong tất cả đồ chơi đều là điều khiển ô tô, điều khiển phi cơ. Một phòng khác chuẩn bị cho một đứa bé gái, giường công chúa màu hồng nhạt, trong phòng tràn đầy búp bê.

Gục tâm bố trí như vậy, hôn sự như thế nào thất bại? Trong lòng An Noãn không khỏi có chút tiếc nuối.

“An tiểu thư, cô cảm thấy thế nào?”

An Noãn cười cười nói, “Rất thích, chính là.....”

“Chỉ là cái gì? Có phải cảm thấy giá cao, kỳ thật giá cả của căn nhà này không cao.”

An Noãn hơi hơi gật gật đầu, thản nhiên nói: “Không phải vấn đề tiền, chủ nhà là đàn ông?”

“Đúng vậy, chủ nhà là một người đàn ông thành đạt.”

“Tôi rất ngạc nhiên vì sao hôn sự lại thất bại, nhìn chủ nhà thực dụng tâm.”

Người đại lý cười nói: “Chuyện tình cảm không thể nói đúng sai, có lẽ một giây trước còn yêu chết đi sống lại, giây tiếp theo liền đã không còn là của nhau. Bởi vậy, nên quý trọng người trước mắt. Tình yêu vốn là không có thiên trường địa cửu.”

“Căn nhà này tôi rất thích, chờ bạn trai tôi từ nước ngoài trở về, tôi đưa anh ấy đến đây xem, nếu anh ấy cũng thích, chúng tôi sẽ mua.”

Người đại lý cười hỏi: “Bạn trai cô khi nào thì trở về?”

“Chiều nay về đến Bắc Kinh, nếu không có gì trở ngại, buổi tối tôi đưa anh ấy đến đây nhìn xem”

“Tốt, buổi tối tôi đưa hai người đến.”

--

Vốn đối với chuyện mua nhà An Noãn không ôm hy vọng, tính chờ Lâm Dịch Xuyên về kêu anh tự đi xem, không nghĩ tới nhanh như vậy liền nhìn trúng, cũng có thể coi đây như một loại duyên phận. Vừa đến, cô liền thích hoàn cảnh nơi này, vừa vào nhà, cô liền cách trang trí bên trong.

Chủ căn nhà này chắc có lẽ rất yêu bạn gái mình, An Noãn chú ý tới phòng giữ quần áo rất lớn kia, có thể chứa bao nhiêu quần áo, bao nhiêu giày dép. Còn có bàn điểm trong phòng ngủ chính, được nhập khẩu từ Ý. An Noãn sở dĩ biết, là vì cô biết cái logo kia, trước kia ở Giang thành, trong biệt thự lý cũng dùng nhãn hiệu này.

Toàn căn nhà, tràn đầy yêu thương ấm áp.

Cô và Sóm đang ăn cơm, đột nhiên nhận được điện thoại của Tô Nhiên, cô xem người bên cạnh, tiểu tử kia đang đối phó với chân gà trong tay.

“Tốt, cô lại đây đi, tôi và Sóm đang ăn.”

Tô Nhiên muốn gặp cô, An Noãn thùy chung không có biện pháp cự tuyệt cô ấy. Rất nhanh Tô Nhiên chạy đến, Sóm rất lạnh đạm tiếp đón, tiếp tục đối phó thức ăn trong tay.

Tô Nhiên chăm chú nhìn đứa nhỏ ăn trong chốc lát, mới chuyển hướng An Noãn, thật có lỗi nói: “An tiểu thư, lần trước đã đem phiền toái đến cho cô.”

An Noãn cười cười: “Không sao, tôi không nghĩ anh ấy sẽ tức giận đến như vậy.”

“Cuối cùng cô cũng biết anh ấy có bao nhiêu chán ghét tôi!” Tô Nhiên chua xót nói xong, trong mắt tràn đầy đau xót.

“An tiểu thư, tôi nghe nói anh ấy và cô sắp kết hôn, chúc mừng các người.”

An Noãn mím môi, bỗng nhiên trong lúc đó, phát hiện mình không biết nói cái gì. Đối mặt với người phụ nữ này, cô luôn cảm thấy áy náy, nhìn khuôn mặt cô ấy và Sóm có nét giống nhau, luôn luôn cảm giác như mình chiếm đoạt của cô ấy thứ gì.

“An tiểu thư, nói thật, hai người đến với nhau tôi rất vui vẻ, trên thế giới này cô là người thương yêu Sớm nhất, không ai có thể so sánh với cô.”

Lúc Tô Nhiên nói lời này, khóe miệng là giương lên. Cô thực chỉ muốn gặp Sớm, đời này Lâm Dịch Xuyên không có khả năng chấp nhận cô, nếu nhất định không thể tự mình cô chăm sóc cho Sớm, cô tình nguyện người kia là An Noãn.

“An tiểu thư, tôi thực hâm mộ cô.” Tô Nhiên đột nhiên nói như vậy một câu.

An Noãn nghi hoặc nhìn về phía cô ta.

“Aaron rất yêu cô, Sớm cũng rất thích cô, một nhà ba người các người nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Một nhà ba người, từ ngữ này làm đau đớn màng tai An Noãn. Cô luôn luôn cảm thấy kỳ quái, lại không biết quái ở nơi nào.

“An tiểu thư, về sau tôi có thể thường xuyên cùng các người ra ngoài chơi?”

An Noãn cười gật gật đầu.

--

An Noãn muốn dẫn Sớm đến sân bay đón Lâm Dịch Xuyên, lúc này Tô Nhiên mới rời đi. Hôm nay ở chung, Sớm cũng chẳng phải chán ghét cô. Lúc tách ra, tiểu tử kia còn nhiệt tình cùng Tô Nhiên nói ‘Gặp lại’.

Trên đường đến sân bay, cô nhìn không được hỏi Sớm: “Lúc trước không phải con rất chán ghét đi Tô Nhiên?”

Sớm cười nói: “Con vốn không chán ghét đi.”

An Noãn nhú nhú mày, kêu rên: “Con nít sao lại nói dối, trước kia không phải con nói chán ghét đi lắm sao?”

Tiểu tử kia rất thông minh nói, “Trước kia là vì đi muốn cướp Rừng già, con chán ghét đi. Nhưng hiện tại, mẹ muốn cùng Rừng già kết hôn, ai cũng không thể cướp đi Rừng già, ta sẽ không chán ghét cô.”

An Noãn sùng nịnh xoa đầu Sớm, tâm tư đứa nhỏ này so với bạn cùng lứa tuổi lớn hơn rất nhiều.

“Mẹ, có phải đi Tô Nhiên rất thương con?”

An Noãn gật gật đầu.

“Vì sao đi ấy thương con, con không quen đi ấy.”

An Noãn nghĩ nghĩ, cười nói: “Bởi vì đi thích Rừng già nha, bởi vậy cũng thích con.”

“Về sau con vẫn chán ghét đi ấy, con chán ghét ai thích Rừng già, muốn cướp Rừng già từ bên cạnh mẹ.”

An Noãn bắt đầu đi lác lác đầu. Đến sân bay, một giờ máy bay hạ cánh. An Noãn cùng Sớm chờ ở sân bay. Trùng hợp cô lại gặp Lý Hân Như.

Cô ấy đội mũ lưỡi trai rất thấp, trên mặt là mắt kiếng bản to che gần hết khuôn mặt xinh đẹp. Nếu không phải Lý Hân Như chạy tới chào hỏi cô, An Noãn là vụn vụn nhận ra cô ta.

“An tiểu thư!”

Gặp lại, giọng điệu cô ta lạnh lùng. An Noãn nghe giọng mới nhận ra cô.

“Lý Hân Như?”

Lý Hân Như tháo kính xuống, An Noãn liếc mắt thấy hai mắt cô ta sưng đỏ, mặc dù đã trang điểm kỹ, vẫn rất dễ dàng nhìn thấy.

“An tiểu thư, tôi rất bội phục cô, tài giỏi đến nỗi có thể xoay quanh hai người đàn ông cùng lúc, loại cảm giác này có phải rất tuyệt?”

An Noãn cắn cắn môi, nhìn người trước mắt cảm thấy rất xa lạ.

“Mạc Trọng Huy say rượu vì cô, đến nỗi phải nằm viện, có phải cô có cảm giác rất thành tựu?”

An Noãn nhú nhú mày.

“Tôi thật không biết cô có cái gì tốt, anh ấy đối với cô cứ khăng khăng một mực. Có lẽ công phu trên giường rất cao.”

“Lý Hân Như!” An Noãn phát ra một tiếng kêu rên.

“Như thế nào, tôi nói sai rồi sao? Hai người đàn ông kia chẳng lẽ không phải yêu thân thể của cô sao? Nhưng trừ thân thể ra, tôi không thấy được cô còn có cái gì hấp dẫn. Kiểu căng tùy hứng, một đứa cô nhi, còn tự cho thiên kim đại tiểu thư, cô cho là tìm được Thảm gia làm chỗ dựa, thì cô chính là sinh ra danh môn thiên kim? Nói cho cô biết, lựa chọn này của cô là chính xác, bởi vì bác Mạc vĩnh viễn cũng sẽ không chấp nhận loại phụ nữ như cô, vĩnh viễn cũng không bước được vào cửa của Mạc gia.”

Sớm nhìn đến An Noãn bị khi dễ, dùng sức đẩy Lý Hân Như mắng: “Người xấu, cách xa mẹ tôi một chút.”

Lý Hân Như liếc Sớm một cái, châm chọc nói: “Người phụ nữ này làm một chuyện rất buồn cười, vì con một người khác, hy sinh tình yêu của mình, lựa chọn một người đàn ông mà mình không yêu. Tôi thật không biết nên bội phục cô, hay là nên cười nhạo cô. Cô cho là cô làm như vậy rất vĩ đại phải không? Còn tôi lại cảm thấy ghê tởm? Ghê tởm đến muốn ói. Tự cho là đúng, tương lai cô nhất định một bi kịch, tôi chờ có một ngày, hai người đàn ông kia không còn muốn cô, cô phải đau khổ sống quãng đời còn lại. Tôi tin tưởng ngày này rất nhanh sẽ đến, chúng ta chờ xem đi.”

Lý Hân Như thoáng nhìn xa xa Lâm Dịch Xuyên đi tới, cô nói xong liền đi về hướng ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Chương 117.2

Lâm Dịch Xuyên đi tới, rất tự nhiên ôm An Noãn, tiểu tử kia ngẩng đầu nhìn lên bọn họ, thấp

phản ăn vị.

“Có phải chờ anh đã lâu? Vừa mới nói chuyện với ai?”

An Noãn còn chưa kịp trả lời, Sớm xen mồm nói: “Là một di xấu, di ấy khi dễ mẹ con.”

Lâm Dịch Xuyên theo bản năng nhíu mày, đôi mắt thâm thúy. Anh nhìn về phía An Noãn, hỏi:

“Là ai?”

“Lý Hân Như.” An Noãn thần nhiên trả lời: “Bất quá cô ta không có khi dễ em, đừng nghe Sớm

nói bừa, chỉ tùy tiện hân huyền hai câu.”

Từ sân bay đi ra, bọn họ đi ăn bữa tối. Lâm Dịch Xuyên oán giận thức ăn trên máy bay rất khó

ăn.

“An Noãn, anh ăn thức ăn Trung Quốc với em riết khi về Luân Đôn không ăn được món gì, xem ra phải định cư ở Bắc Kinh.”

Sớm cũng sát miệng nói: “Con cũng thích ăn thức ăn của Trung Quốc, đặc biệt thức ăn của Giang thành.”

An Noãn xoa xoa đầu thẳng bé, vẻ mặt sùng nịch.

“Rừng già, com nước xong chúng ta đi xem nhà đi, ban ngày em và Sớm đã đi xem một căn, rất tốt.”

Lâm Dịch Xuyên cười nói: “Em thích là tốt rồi, anh đã nói chuyện nhỏ này em cứ tự làm chủ.”

“Không được, em đã hẹn với người môi giới nhà.”

Sau đó, com nước xong bọn họ cùng đi xem nhà.

Buổi tối, bảo vệ tiểu khu khó khăn hơn, nghe nói bọn họ phải đi xem nhà, không cho bọn họ vào. Cho dù người môi giới nhà nói thế nào đi nữa họ cũng không cho vào.

An Noãn thấy người môi giới nhà sang một bên gọi điện thoại, sau đó đưa điện thoại đi

động giao cho bảo vệ, nói hai câu, thái độ của bảo vệ xoay chuyển một trăm tám mươi độ, trực tiếp cho vào.

An Noãn cảm thấy kỳ quái, người môi giới cười giải thích: “Hiện tại ở xã hội này, không có chút mặt mũi là không được, họ sợ chúng ta tới trộm nhà họ, thật đúng là mắt chó nhìn người thật thấp. May mắn tôi có quen một người trong thương giới, lúc trước từng giao tiếp qua.”

An Noãn không hoài nghi nữa.

Sau khi xem nhà, Lâm Dịch Xuyên vẫn câu nói kia: “Em thích là tốt rồi.”

An Noãn buồn bực hồng rồi, nhin không được oán giận: “Vẫn những lời này, nếu vậy cũng đừng đi xem.”

Lâm Dịch Xuyên cười khê vuốt của cô tóc, trêu chọc nói: “Anh cũng không muốn đến, là em bắt anh đến.”

“An tiểu thư, bạn trai cô rất thương cô, chuyện mua nhà lớn như vậy, lại để một mình cô làm chủ.”

Sau đó, bọn họ trực tiếp quyết định mua căn nhà này, thủ tục giao cho người môi giới đi làm.

Sau khi bọn họ rời đi, người môi giới gọi điện thoại cho Trương Húc, cung kính nói: “Trương trợ lý, sự tình đều làm thỏa đáng, An tiểu thư đã quyết định mua.”

“Tốt, thủ tục này nọ cậu nắm chặt thời gian làm thỏa đáng.”

Trương trợ lý nghĩ có thể An Noãn không thích, tất cả đều là Mạc tiên sinh dựa theo sở thích của cô để trang hoàng. Lúc ấy Mạc tiên sinh bắt lấy hai căn nhà sửa làm một, khi đó anh

không hiểu sửa chữa căn nhà này để làm gì, mỗi ngày còn an bài người vệ sinh đến quét

tước. Tiêu tiền nhưng thật ra thứ yếu, quan trọng nhất là, khi đó An tiểu thư không ở trong nước,

ai cũng không biết cô có về hay không, cho dù trở về làm sao lại đến Bắc Kinh.

Nhưng đôi khi mọi chuyện cũng rất trùng hợp, lúc này xem ra lại có ích. Đem căn nhà này tặng cho An Noãn cùng Lâm Dịch Xuyên làm tân phòng, Mạc tiên sinh có khác dụng ý đi.

--

Từ tiểu khu về khách sạn, đã trễ, Thẩm Trạch gọi điện thoại đến.

Nghe máy, là giọng của lão gia tử: “Noãn nha đầu, mau trở về đi, đã mấy giờ, ở bên ngoài chơi đến nỗi không nhớ nhà.”

“Ngoại công, hôm nay cháu không về, ở khách sạn cùng Sớm.”

Lão gia tử tại kia đầu than nhẹ một hơi: “Là Lâm Dịch Xuyên đã trở lại đi, nha đầu, đừng trách

ngoại công không nhắc nhở người, nhị cửu cháu đêm nay trở về, có lẽ mười giờ sẽ về đến nhà,

nếu nhị cửu cháu trở về không thấy cháu, ông không biết nhị cửu cháu có giận hay không.”

Thẩm Diệc Minh trở về, An Noãn quả thật sợ hãi. Cô phát hiện người cô sợ hãi nhất không

phải ngoại công, mà là Thẩm Diệc Minh.

Nhìn Lâm Dịch Xuyên liếc mắt một cái, An Noãn nói: “Ngoại công, ông kêu lái xe đến đón cháu đi.”

Lâm Dịch Xuyên lái xe, vẻ mặt không hờn giận. Đến khách sạn, lái xe của lão gia tử lại tới sớm hơn. An Noãn kêu anh ta chờ một lát, muốn bồi Lâm Dịch Xuyên vào khách sạn.

Có lẽ vài ngày không gặp, Sớm cứ dính bên người Lâm Dịch Xuyên, vẫn làm cho Lâm Dịch Xuyên ôm, không chịu xuống dưới.

“Mẹ, hôm nay con ở đây với Rừng già được không?”

Rốt cuộc thân sinh, quan hệ là huyết thống này làm thế nào đều đoạn không xong đi. An Noãn gật gật đầu.

“Đi chơi với chú Ethan trước đi, cha có chuyện muốn nói với mẹ con.” Lâm Dịch Xuyên đem đứa nhỏ đuổi sang phòng cách vách.

Sớm không phục nói: “Hai người nói chuyện sao không cho con nghe, chẳng lẽ

hai người có bí mật không thể cho ai biết sao?”

Đứa nhỏ này, cái gì cũng nói được. Mặc dù nói như vậy, thằng bé vẫn rất ngoan đến phòng của Hứa Vĩ Thần.

Sớm vừa đi, Lâm Dịch Xuyên lập tức ôm lấy An Noãn, giống như dùng phương thức này để nói lên nỗi nhớ của anh.

“Vài ngày không gặp, anh phát hiện anh nhớ em nhớ đến điên rồi. An Noãn, chúng ta nhanh chóng kết hôn đi, anh chờ không kịp .”

An Noãn tự nhiên hiểu được ý anh, cô nhẹ nhàng đẩy ra anh, tức giận nói: “Lâm Dịch Xuyên, sao anh nói mà không giữ lời, anh như vậy nhệ cữu em có thể đồng ý sao?”

Anh im lặng không nói gì, cũng không phải muốn bức cô, chính là thuận miệng nói mà thôi, nha

đầu kia lại thật sự kích động.

Một lần nữa anh đem cô ôm vào lòng, cúi đầu nói: “Tốt lắm, anh chỉ nói thôi, khi nào đến lúc, có thể kết hôn, không phải do em định đoạt sao. Em phản ứng lớn như vậy, làm cho anh cảm thấy em gả cho anh là bị buộc.”

An Noãn cắn cắn môi, không nói gì. Giờ này khắc này, tâm trống rỗng. Khi nào thì bắt đầu, vòng ôm của Lâm Dịch Xuyên không còn ấm áp, ngược lại có loại cảm giác phạm tội. Cô không ngừng tự nói, đây là người đàn ông mà cô phải gả trong tương lai, vương tay ôm lấy thắt lưng tinh trắng của anh, mặt chôn trong ngực anh, tâm lại tựa hồ như thế nào

cũng không bình tĩnh được.

Anh không nghĩ tới, còn có một ngày, lại có được cô. Cảm giác giống nằm mơ, lại chân thật tồn tại. Lâm Dịch Xuyên nâng mặt cô lên, mặt hướng tới gần cô, càng ngày càng gần. An

Noãn cảm giác tim mình muốn nhảy ra ngoài, chưa bao giờ khẩn trương và sợ hãi như vậy. Khi anh cúi người môi sắp sửa hôn cô, An Noãn theo bản năng quay đầu sang một bên, đôi môi ấm áp của anh rơi trên mặt cô.

Sắc mặt Lâm Dịch Xuyên dần dần đen lại.

“Rất xin lỗi, em muốn về nhà .”

An Noãn chạy ra khỏi phòng, giống như đang lẩn trốn. Trai tim Lâm Dịch Xuyên đột đột co rút, khi nào thì, ngay cả nụ hôn của anh cô cũng bài xích.

--

An Noãn trở lại Thẩm gia, vẫn chậm, xe của Thẩm Diệc Minh đã về nhà. An Noãn nhẹ chân đi vào nhà, đèn đuốc trong phòng khách sáng trưng.

“Còn biết trở về, còn nghĩ con ở ngoài qua đêm”

Giọng Thẩm Diệc Minh hùng hậu nhưng nghe kỹ có chút mệt mỏi, nhưng tức giận trong mắt

rõ ràng có thể thấy được.

“Nhệ cữu đã về.”

An Noãn nở nụ cười thật tươi, đi đến bên cạnh Thẩm Diệc Minh.

“Nếu cậu không trở lại, đêm nay có phải con sẽ ở bên ngoài qua đêm?”

An Noãn bĩu môi, trong lòng có chút mất hứng, kêu rên nói: “Nhệ cữu, nếu cậu không muốn nhìn thấy cháu, về sau cháu không trở lại là được, không cần mỗi lần gặp mặt lại dạy huấn cháu.”

“Cậu làm trưởng bối, nói cháu vài câu cũng không thể?”

“Cậu đây là đang nói cháu sao? Giọng điệu của cậu như đang khi dễ cháu.”

“Cậu nói sai rồi sao, một người con gái luôn ở bên ngoài qua đêm, người khác sẽ nói như thế nào.”

An Noãn hoàn toàn phát hỏa, gầm nhẹ: “Người khác sẽ không nói cháu, chỉ có cậu. Chúng

cháu mua nhà bên ngoài, chờ khi nào cậu đồng ý chúng cháu kết hôn, cháu sẽ dọn ra ngoài ở, đến lúc đó không gặp được cháu, sẽ không có người để chọc giận cậu.”

“Con!” Sắc mặt Thẩm Diệc Minh trắng bệch, nói không ra lời.

“Cháu mệt mỏi, muốn về phòng nghỉ ngơi, cậu cũng đi nghỉ ngơi.”

An Noãn phát hiện, bất kể Thẩm Diệc Minh đã cho cô tự do thế nào, hiện tại cô vẫn cảm thấy giống như một học sinh tiểu học, bị hiệu trưởng quản được gắt gao. Thẩm Diệc Minh liền cảm thấy cô ở bên ngoài, làm chuyện lén lút, loại này cảm giác bị hoài nghi, rất không tốt.

An Noãn vừa tắm xong đi ra, Tiết Ngọc Lan đang ở trong phòng cô.

“Nhị cữu mẹ.”

Tiết Ngọc Lan hòa ái cười cười, quan tâm nói: “Đứa nhỏ, đầu phải lau khô, bằng không dễ dàng cảm lạnh.”

An Noãn gật gật đầu, cô phát hiện dì còn yêu thương cô hơn cậu của cô.

“Cháu vừa mới cãi nhau với nhị cữu cháu?”

An Noãn bĩu môi.

“Gần đây nhị cữu cháu gặp chút chuyện, tâm tình không tốt lắm, cháu rộng lượng chút, đừng so đo với ông ấy.”

An Noãn nghi hoặc hỏi: “Nhị cữu gặp chuyện gì?”

“Chuyện trong quan trường chính giới, dì cũng không biết, tóm lại không thuận lợi như trước kia.”

An Noãn gật gật đầu: “Được rồi, về sau cháu chú ý, tận lực trốn tránh cậu, không xuất hiện ở trước mặt cậu.”

Tiết Ngọc Lan thối cô một ngụm: “Cháu trốn tránh ông ấy, càng làm ông ấy thương tâm, cháu nên ở bên cạnh ông ấy nhiều hơn, dỗ dành ông ấy. Nói thật, trong nhà này, người hiểu rõ ông ấy nhất chính là cháu, có đôi khi ngay cả dì cũng hâm mộ cháu.”

“Dì.”

Tiết Ngọc Lan thân nhiên nói: “Ông ấy tìm người nấu một bàn thức ăn của Giang thành dỗ cháu vui vẻ. Mỗi lần tranh chấp với cháu, đều là ông ấy cúi đầu trước. Cháu biết không, trừ bỏ lão

gia tử, ông ấy cũng không cúi đầu với bất luận kẻ nào.”

“Dì!”

“Dì cũng nói vậy mà thôi, cậu yêu thương cháu, dì hiểu mà.”

Sau khi Tiết Ngọc Lan rời đi, An Noãn luôn cảm thấy những lời này của cô chút ý vị thâm trường, nhưng nhìn không ra chỗ nào không đúng.

Nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại ngủ không được, cô là người rất mẫn cảm, cô suy nghĩ có phải Tiết Ngọc Lan bắt đầu chán ghét cô hay không, nhưng rõ ràng bà rất quan tâm cô.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Chương 117.3

Quan hệ của cô và Thẩm Diệc Minh còn chưa kịp dịu đi, sáng sớm hôm sau ông liền ra khỏi cửa, nghe nói lần này là ra nước ngoài, cũng đưa Tiết Ngọc Lan theo.

Bồi lão gia tử ăn sáng, lão gia tử thối cô: “Nghe nói tối qua cháu và nhị cữu cháu lại tranh cãi, sáng sớm nhị cữu cháu vẫn còn tức giận mà đi, nha đầu kia, cháu không thể nói chuyện bình tĩnh với nhị cữu cháu sao.”

“Là nhị cữu tới gây phiền phức với cháu.”

Lão gia tử bị chọc nộ nụ cười, xoa xoa đầu cô, cười nói: “Còn có ai dám tìm cháu gây phiền phức nha, ai cũng muốn tìm mọi biện pháp sủng cháu.”

“Cậu mới không sủng cháu, luôn cấm đoán cháu, rất sợ cháu ở bên ngoài làm chuyện xấu, làm cậu mất mặt.”

“Đây là quan tâm!” Lão gia tử cường điệu.

Cảnh vệ viên đột nhiên báo: “Lão gia tử, Mạc Trọng Huy của Mạc gia đến, anh muốn gặp ông.”

Tìm An Noãn không tự giác đập nhanh hơn, mày nhíu chặt lại một chỗ.

Lão gia tử có chút kinh hỉ, kích động nói: “Còn không mau để cậu ta đi vào, về sau chỉ cần cậu ta đến, trực tiếp cho vào.”

“Ngoại công, ông từ từ ăn, cháu về trước phòng.”

Lão nhân gia cầm tay cô, thân nhiên nói: “Nếu chia tay, cần gì trốn tránh, cháu như vậy sao có thể gọi là buông tay.”

Mạc Trọng Huy đã vào đến, An Noãn nhìn anh đang ôm bức tranh chữ kia.

Mạc Trọng Huy đem bức tranh chữ đi tới trước mặt lão gia tử trước mặt, không nhìn An Noãn nói: “Ngoại công, bức tranh chữ này cháu đã tặng cho ông, nếu ông không thích, trực tiếp vứt bỏ là được, ông trả lại cho cháu, trong lòng cháu sẽ không thoải mái.”

Lão gia tử thở dài: “Nhưng bức tranh này rất quý trọng, ta như thế nào có thể.....”

“Ngoại công, ở trong mắt cháu, chỉ có ông nội cháu và ông thương thức nó hiểu được nó, ông nội cháu đã mất, xin ông nhất định phải nhận lấy nó, nếu không nó liền mất đi giá trị.”

Lão gia tử vẫn thở dài, rất do dự, nhận lấy thì có vẻ không đúng, không nhận lại có vẻ không cho đứa nhỏ này mặt mũi. Lão gia tử nhìn về phía An Noãn, như là muốn nghe ý kiến của cô. An Noãn cúi thấp đầu xuống, không nói được lời nào.

“Đứa nhỏ, cháu đừng bức ngoại công, thật sự rất quý trọng, trừ phi cháu bán cho ta, bất quá cho dù cháu bán cho ta, một cái lão nhân như ta cũng không có nhiều tiền để mua, cháu vẫn cầm lại đi.”

Mạc Trọng Huy rất có quyết tâm, còn thật lòng nói: “Nếu ông không nhận, cháu sẽ ở trước mặt ông hủy diệt nó.”

Lão gia tử bị tức hồng rỏ: “Đứa nhỏ này, thật đúng là, cháu kêu ta nói thế nào cho đúng đây.”

“Xin ông nhận lấy.”

Lão gia tử không có biện pháp, đành phải điểm đầu, đối An Noãn nói: “Nha đầu, cháu xem ngoại công cháu nhận lễ vật quý giá như vậy của người khác, chính tự cháu nhìn đi.”

An Noãn khóe miệng gio lên.

“Ngoại công đem họa đến thư phòng, hai cháu tâm sự đi.”

--

Sau khi lão gia tử đi khỏi, An Noãn không cho anh sắc mặt hòa nhã gằm nhẹ: “Mạc Trọng Huy, tôi chưa thấy qua người ti bi như anh!”

“Chúng ta ra ngoài tán gẫu đi, em không nghĩ ở trong này tranh cãi với anh chứ.”

An Noãn liếc mắt thấy đại cữu mẹ và di nhỏ đang trong nhà bếp, liền thỏa hiệp.

Ra khỏi Thẩm trạch, Mạc Trọng Huy bức cô lên xe: “Chúng ta lên xe tán gẫu, càng an toàn.”

“Không, có gì nói ở đây đi.”

Mạc Trọng Huy cười tà nói: “Như thế nào, sợ cùng anh chơi trò xe chán hay sao?”

An Noãn đỏ mặt, tức giận đến nói không ra lời: “Anh..... anh.....”

“Lên xe đi, chúng ta ra ngoài dạo một vòng.”

An Noãn bị anh nhét vào trong xe, ra khỏi Thẩm trạch. Mạc Trọng Huy chạy nửa giờ, cuối cùng dừng xe dưới chân núi.

“Mạc Trọng Huy, anh có cái gì muốn nói, hôm nay nói một lần cho xong, sau này chúng ta không cần gặp lại.”

Mạc Trọng Huy đã quên cảm giác đau lòng là như thế nào, anh cười nhạt nói: “Không phải là em nên nói sao, em có cái gì muốn nói?”

“Tôi chỉ muốn anh nhận lại bức tranh chữ kia đi.”

“Anh tặng cho ngoại công em, không phải tặng cho em, em cũng không là gì của anh, em không có quyền ra lệnh hay sai sử anh.”

An Noãn cắn chặt răng, rống giận: “Mạc Trọng Huy, anh đừng quá đáng.”

“Anh quá đáng?” Anh cười lạnh: “Vốn chúng ta đang rất tốt, đột nhiên em vì một cái đứa nhỏ phải nhanh chóng gả cho một người đàn ông khác, em không biết là em thực buồn cười sao? Anh hỏi em, về sau đứa bé kia lớn lên làm sao bây giờ? Em muốn bồi nó cả đời sao? Em có biết ý nghĩa của kết là gì không? Chẳng lẽ em muốn mỗi ngày ngủ chung một giường với một người đàn ông mà em không thích, những chuyện này em đã nghĩ qua chưa?”

“Mạc Trọng Huy, anh đừng nói dơ bẩn như vậy.”

“Dơ bẩn, em cho rằng dơ bẩn nhưng lại là sự thật, không lẽ em cảm thấy Lâm Dịch Xuyên sẽ chấp nhận một hôn nhân chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, không thực hiện nghĩa vụ vợ chồng. Em đừng nghĩ tư tưởng đàn ông là tốt, mỗi một người đàn ông tốt với em chỉ vì muốn ở trên giường với em.”

An Noãn mặt nghẹn đỏ, rống lớn nói: “Anh cũng chỉ vì muốn lên giường đúng không?”

Anh đè mi tâm, hít sâu một hơi: “An Noãn, anh chỉ muốn nói với em, em có bao nhiêu xúc động. Em tùy tâm sở dục làm ra quyết định, tương lai sẽ làm tổn thương rất nhiều người. Em không yêu Lâm Dịch Xuyên, hôn nhân của hai người nhất định sẽ kết thúc bằng một cuộc ly hôn, không có người đàn ông nào dễ dàng tha thứ chuyện trong lòng vợ mình luôn nhớ thương một người đàn ông khác. Mà anh, cũng sẽ bởi vì một câu em phải kết hôn với Lâm Dịch Xuyên, mà từ nay không cưới bất kỳ người nào. An Noãn, em muốn cả ba người không được hạnh phúc sao? Em muốn thấy kết quả như vậy sao?”

An Noãn không nói lời nào, đầu cúi thật sâu thùy, hai tay gắt gao nắm cùng một chỗ, trong lòng có loại khó chịu nói không nên lời, như là đang sợ hãi.

“An Noãn, nếu cái đứa nhỏ kia là con ruột của em, như vậy anh nhận thua, anh thành toàn cho các người. Nhưng nó không phải, vì một đứa bé không có quan hệ huyết thống, hy sinh hạnh phúc của ba người, người cảm thấy giá trị sao?”

“Không, anh không hiểu tình của tôi và Sớm.” Giọng An Noãn run run.

Bàn tay to của Mạc Trọng Huy đặt lên vai cô, tay kia nâng cằm cô lên.

“An Noãn, em nhìn thẳng vào anh mà trả lời, gả cho Lâm Dịch Xuyên, em hạnh phúc sao?”

An Noãn mê mẩn nhìn vào mắt anh: “Mạc Trọng Huy, anh làm thế nào tự tin nói rằng người tôi yêu là anh? Lúc trước cho anh hy vọng, hiện tại lại vứt bỏ anh, đó là tôi đang báo thù, tôi báo thù cho cha tôi, trả thù cho đứa bé của chúng ta, không liên quan đến tình yêu, anh.....”

An Noãn nói còn chưa dứt lời, anh cúi người hôn lên môi cô, hai tay ôm chặt đầu cô, không cho cô có cơ hội gãy dựa.

Hôn xong, mặt An Noãn rất đỏ, Mạc Trọng Huy buồn buồn hỏi: “An Noãn, hiện tại em nhìn thẳng vào mắt anh một lần nữa, em đối với anh chỉ vì báo thù, không liên quan đến tình yêu.”

An Noãn cắn môi, cắn giận nhìn anh.

“Như thế nào, không dám nói, vẫn là nói dối nên nói không nên lời.”

“An Noãn, hiện tại anh cho em một cơ hội cuối cùng, em hối hận còn kịp, trở lại bên cạnh anh, lúc trước xảy ra chuyện gì đều quên hết đi. Qua hôm nay, cho dù em xin anh, anh cũng sẽ không cần em.”

Tim An Noãn không tự chủ co rút.

Mạc Trọng Huy cúi người nhẹ nhàng cắn vành tai cô, khẽ gọi thì thầm: “Nói, em sẽ về lại bên cạnh anh.”

An Noãn không nói lời nào.

“Ngoan, nói em sẽ không kết hôn với anh ta.”

An Noãn nhắm hai mắt lại, có chút khàn khàn nói: “Không, tôi không hối hận với quyết định của mình, thực xin lỗi.”

Nháy mắt, hai mắt Mạc Trọng Huy đỏ tươi, gần như nghiêng răng nghiêng lợi rống giận: “Anh đã nói đây là cơ hội cuối cùng.”

“Mạc Trọng Huy, thực xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Chương 117.4

Hai tay anh gắt gao nắm thành quyền, chỉ kém không đánh vào cô.

“Lăn! Cút cho tôi!”

An Noãn nhìn bên ngoài cảnh núi, cúi đầu nói: “Tôi không mang đi động, là anh đưa tôi đi anh phải đưa tôi về.”

“Cút!”

Anh như phát điên rồ giận, An Noãn bị sợ, ngoan ngoãn xuống xe. An Noãn còn chưa đứng vững, xe của Mạc Trọng Huy ‘Vút’ bay đi, cuốn lên khói bụi mù mịt. An Noãn nhìn về hướng xe anh rời đi, thờ dài thật sâu.

Cô không mang đi động, trên người trống không, quan trọng là nơi này rất hẻo lánh, một bóng người cũng không có. Cô thử đi phía trước đi, nhưng lối rẽ rất nhiều, cô hoàn toàn không biết. Tùy tiện tìm một con đường đi tới, nghĩ chỉ cần có thể đi đến đường cái, quá gian xe người khác một đoạn đường, rồi đi địa phương quý quai này.

An Noãn không biết đi bao lâu, đi tới phía trước không còn đường, chỉ phải quay đầu một lần nữa đi lại. Rốt cục cũng mò được ra đường lớn, An Noãn nhẹ nhàng thở ra, cả người vô lực xụi lơ ở ven đường. Mười lăm phút qua, An Noãn cũng không thấy được một chiếc xe nào.

Buổi sáng chỉ ăn có chút rồi ra ngoài, lúc này trời đã rất tối, An Noãn vừa mệt vừa đói lại sợ hãi. Mạc Trọng Huy thật nhẫn tâm, để cô một mình ở đây, xem ra lần này là quyết tâm.

An Noãn nghĩ, nếu vẫn không có xe xuất hiện, không ai tìm được cô, cô có thể cứ như vậy đói chết ở ven đường hay không. Lúc này trời đã tối, chỉ còn lại có ánh trăng mờ nhạt chiếu trên đường. An Noãn ngồi ở ven đường, hai tay gấu ôm chính mình, trên núi bỗng nhiên truyền đến những âm thanh quỷ dị, như là tiếng dã thú tru.

Trong lòng đem Mạc Trọng Huy mắng không còn lời nào. Cô cố gắng suy nghĩ mấy chuyện vui vẻ, nghĩ tới trước đây lúc ở bên cạnh cha cô, thực ấm áp. Còn những giây phút ngọt ngào cùng tên súc sinh kia. Nhưng bất luận thế nào, vẫn không xóa được nỗi sợ hãi trong nội tâm.

Phía sau tiếng chó kêu cách mình càng ngày càng gần, An Noãn xoay người, mượn ánh trăng nhìn thấy một con chó săn rất lớn, đang hướng về cô sủa rất lớn.

An Noãn sợ tới mức cả người run run, nước mắt lạch cách lạch cách rơi xuống. Cô thực may mắn, con chó săn kia nhất chạy tới chỗ cô, nếu không phỏng chừng không biết còn may mắn tồn tại hay không.

Phương xa đột nhiên vang lên ô tô, An Noãn giống như thấy được hy vọng, nhìn về hướng đèn xe. Quả nhiên, một chiếc xe đang chạy đến, An Noãn đứng lên, không ngừng ngoác, xe cuối cùng vững vàng đứng ở trước mặt cô.

Lái xe xuống xe, dưới ánh trăng, cô thấy thân hình cao lớn của Thẩm Thần Bằng.

‘Oa --’ một tiếng khóc phát ra, An Noãn chạy đến ôm chặt lấy Thẩm Thần Bằng.

Thẩm Thần Bằng nhẹ nhàng vỗ lưng cô, bắt đầu nói: “Nha đầu ngốc, sao em phải khổ vậy chứ. Huy từ kêu anh nói với em, mất đi em, cậu ta cũng bất lực giống như em hiện giờ, sống không bằng chết.”

Thẩm Thần Bằng mang cô đi ăn, nhà đầu kia vẫn chưa định lại thần hồn, ánh mắt mơ hồ không chừng. Mạc Trọng Huy vừa mới nói với anh, anh đã hung hăng mắng cho cậu ta hiểu, cho dù không thể làm cô cảm động, cũng không thể dùng loại phương thức cực đoan này, vạn nhất trong lòng nhà đầu kia lưu lại bóng ma làm sao bây giờ.

Sau đó, Mạc Trọng Huy tựa hồ cũng hối hận, anh liền không nói thêm cái gì, vội vàng chạy tới đây đón người. Thấy An Noãn cuộn mình trên mặt đất, anh chỉ biết Mạc Trọng Huy lần này chết chắc rồi. An Noãn tuy rằng rất đói bụng, nhưng lại ăn không vào, kêu một chén mì, cũng chỉ ăn ba bốn miếng.

Đưa cô trở về nhà, An Noãn tắm rửa, Thẩm Thần Bằng vội vàng thừa cơ hội gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy: “Tiểu từ cậu chết chắc rồi, cậu có biết hay không An Noãn bị dọa thành bộ dáng gì? Muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu, cậu mà nhìn thấy chắc đau lòng đến chết.”

Mạc Trọng Huy bên kia đầu không nói lời nào, mím chặt môi.

“Nha đầu kia đến bây giờ vẫn thất hồn lạc phách, tôi thật sợ đêm nay sẽ thấy ác mộng.”

“Giúp tôi ở bên cạnh cô ấy.” Kia đầu trầm thấp nói.

Thẩm Thần Bằng thờ dài, tức giận nói: “Yên tâm đi, cho dù cậu không nói, đêm nay tôi cũng sẽ cùng cô ấy, cô ấy là em gái tôi nha. Đúng rồi, cô nam quả nữ, cậu không sợ tôi sẽ làm gì cô ấy sao?”

“Cậu dám!”

Thẩm Thần Bằng sang sang cười ra tiếng: “Ha ha, không dám, chuyện loạn luân tôi không dám làm.”

Thẩm Thần Bằng nghe tiếng nước bên trong ngừng lại, anh liền vội gác điện thoại.

Rất nhanh, An Noãn từ phòng tắm đi ra, thân nhiên nói với anh: “Anh, cảm ơn anh, em không sao, anh đi nghỉ ngơi đi.”

Một từ anh kia làm cho Thẩm Thần Bằng cảm thấy cả người không được tự nhiên, cô càng là như vậy, anh càng lo lắng. Tình nguyện để cô gào to tên anh Thẩm Thần Bằng.

“Huy tử vừa mới gọi điện thoại tới đây, hỏi em có nặng lắm không.”

An Noãn hơi hơi sợ run, lập tức lạnh lùng nói: “Kêu anh ta đi chết đi.”

An Noãn sậy tóc, thấy Thẩm Thần Bằng còn ở trong phòng, cô nhú nhú mày, cúi đầu nói: “Yên tâm đi, em không có việc gì, anh mau đi nghỉ ngơi đi.”

“Không được, hôm nay anh có nhiệm vụ, ở đây ngủ với em.”

An Noãn khòe miệng rút trều.

Thẩm Thần Bằng cười nói: “Đừng hiểu lầm, anh chỉ nhìn em ngủ, chờ em ngủ anh sẽ đi.”

Tiếng chuông di động bỗng nhiên vang lên, An Noãn nhìn nhìn, là Lâm Dịch Xuyên.

Nghe máy, giọng lo lắng của Lâm Dịch Xuyên truyền đến: “Gọi điện thoại cho em cả ngày, sao không nghe, muốn làm anh lo chết sao?”

“Hôm nay em bồi nhị cữu cùng lão gia tử, di động để trong phòng, bởi vậy không biết.”

“Lần sau di động mang ở trên người, nếu em không nghe điện thoại, anh sẽ đến Thẩm gia tìm người.”

Nghe giọng điện An Noãn lạnh nhạt, Lâm Dịch Xuyên hỏi: “Em không sao chứ?”

“Không có việc gì, chỉ là bồi bọn họ một ngày, hiện tại có chút mệt mỏi.”

“Vậy nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai đi ăn cơm với anh và Sớm.”

“Tốt.” An Noãn đơn giản lên tiếng.

Gác điện thoại, Thẩm Thần Bằng lại vẫn còn trong phòng cô. An Noãn cũng không quản anh, leo lên giường nằm xuống.

“Nhớ kỹ cảm giác bất lực này, sống không bằng chết.”

Nằm ở trên giường, trong đầu An Noãn vẫn quanh quẩn những lời này. Chìm vào giấc ngủ khi nào cô cũng không biết.

Đêm đó, An Noãn thật sự nằm mơ, cô mơ thấy có người ở phía sau đuổi theo cô, cô không ngừng chạy, không ngừng chạy, nhưng người nọ cách mình càng ngày càng gần, trong mộng cô khẩn trương chạy, tim đều muốn nhảy ra ngoài, nhưng chạy thế nào cũng không thoát được. Khi người ở phía sau sắp đuổi tới, cô đột nhiên thấy Mạc Trọng Huy ở phía trước, cô muốn chạy đến nhào vào lòng anh, giống như chỉ cần được anh ôm lấy, cô liền an toàn. Nhưng khi cô chạy về phía Mạc Trọng Huy, Mạc Trọng Huy lại không ôm cô, mà là lạnh lùng đẩy cô ra, lạnh lùng nói: “Cho dù em xin anh, anh cũng không muốn em.”

Lúc này, người ở phía sau đuổi đến, cô quay đầu, người nọ là Lâm Dịch Xuyên.

“A --” một tiếng thét chói tai, An Noãn tỉnh lại, trán tràn đầy mồ hôi.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy? Thật sự thấy ác mộng?”

“Sao anh còn ở đây?” An Noãn thờ phỉ phò, ngực không ngừng phập phồng.

Thẩm Thần Bằng giúp rót ly nước ấm, cười nói: “Vừa mới xin chỉ thị của Huy tử, hỏi anh có thể về phòng của mình nghỉ ngơi hay không, anh ta không cho phép, nhất định bắt anh ở đây với em. Anh cũng hiểu, rõ ràng yêu nhau, vì sao muốn tra tấn nhau, ép buộc nhau như thế.”

Cảm xúc của An Noãn còn chưa hoàn hồn, dùng sức ấn trán.

“Noãn Noãn, không phải anh nói em, Huy tử đối với em tốt như vậy, sao em lại vì một đứa bé mà chọn một người đàn ông khác? Hôn nhân rất thần thánh, sao em lại khinh địch như vậy đem mình gả đi. Huy tử làm ra chuyện này với em, anh cũng đã mắng cậu ta, có thể nói thật ra, anh có thể hiểu được, chỉ có yêu nhau sâu đậm, mới có thể đau đến mức tận cùng. Không biết người thông khổ nhất là em hay cậu ta. Hôm nay em cũng cảm nhận được sự bất lực cùng khó chịu có lẽ cũng không bằng một phần của cậu ấy. An Noãn, em hiểu không?”

An Noãn không nói lời nào, vẫn lấy tay chống trán.

“An Noãn, không sao chứ? Có phải còn rất sợ hãi, nếu không em đến ngủ với lão gia tử đi?”

An Noãn lắc đầu: “Em không sao, anh đi nghỉ ngơi đi.”

Thẩm Thần Bằng vẫn không đi, bởi An Noãn từ tối cho đến hừng đông. An Noãn cũng không dám ngủ, chỉ tựa vào giường.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181: Chương 118.1: Chỉ Có Anh Mới Có Thể Chạm Vào Em

Trời vừa hừng sáng, An Noãn đã rời giường, thấy Thẩm Thần Bằng vẫn ngồi ở bên giường bồi cô, trong lòng có chút âm áp, có đôi khi con người sợ nhất là cô đơn, sợ khi gặp phải chuyện gì chỉ còn bản thân mình đối mặt.

“Anh, cảm ơn anh.” An Noãn cảm tính nói.

Thẩm Thần Bằng xoa đầu cô cười nói: “Được em gọi tiếng ‘Anh’, đáng giá.”

Thẩm Thần Bằng sống ba mươi năm, xem như cũng trải qua rất nhiều chuyện, ở nước ngoài chuyện vô liêm sỉ nhất cũng đã trải qua. An Noãn tiếng ‘Anh’ này làm cho anh vui vẻ, lần đầu tiên cảm nhận được sự kiêu ngạo khi làm anh của người ta. Thì ra cuộc sống còn có ý nghĩa, có thể bảo vệ người bên cạnh mình.

“Nhanh đi rửa mặt, xuống lầu ăn sáng đi, tối hôm qua ăn cũng không nhiều, lúc này hẳn là đói bụng rồi.”

An Noãn xuống giường, rất nghe lời đi vào phòng tắm. Từ trên giường đi đến phòng tắm, chỉ có mấy bước, An Noãn lại cảm thấy đi không vững, giống như lúc nào cũng có thể ngã xuống. Ở phòng tắm dùng nước lạnh rửa mặt, mặt cô vẫn như bị lửa nóng thiêu đốt, rất khó chịu.

Đi xuống lầu, lão gia tử đã chờ ở nhà ăn. Lão nhân gia mỗi ngày đều dậy rất sớm, ông luôn nói không thể đem sinh mạng ngắn ngủi này cho việc ngủ, càng không thể lãng phí thời gian vào lúc sáng sớm. Có lẽ đến từng tuổi này thấy được thời gian rất quý giá.

“Nha đầu, đến ngồi bên cạnh ngoại công.”

An Noãn ngồi xuống bên cạnh lão gia tử.

Lão nhân gia theo thói quen tính cầm tay cô, vừa nắm chặt cả người ông đều khản trương lên: “Sao tay lại nóng thế này, nha đầu, cháu phát sốt phải không?”

Bàn tay ấm áp của Lão gia đặt lên trán cô, ông ‘Đằng’ đứng lên, kích động nói: “Rất nóng, khẳng định là phát sốt.”

Đại cữu mẹ Đậu Nhã Quyên vội vàng đi nhiệt kế, 39 độ 5.

“Người đâu, mau đưa đến bệnh viện.”

An Noãn nghe được giọng của lão gia tử đang run đầu, một khắc kia, nước mắt hạnh phúc theo của cô khóe mắt chảy xuống, được người quan tâm yêu thương cảm giác thật tốt, thì ra, bất cứ lúc nào, cô cũng không còn một mình nữa.

Đến bệnh viện, bác sĩ cho uống thuốc hạ sốt, lại truyền dịch, nhưng độ nóng như cũ không hạ xuống. Không chỉ có như thế, An Noãn ngủ đến mê mang. Nằm viện hai ngày, tình huống vẫn không chuyển tốt, cô luôn ở trạng thái mê mang.

Đại cữu cùng tiểu cữu cũng chạy tới bệnh viện, triệu tập bác sĩ giỏi nhất bệnh viện, tiến hành một loạt kiểm tra, cũng tra không ra nguyên nhân bệnh.

“Từ xét nghiệm máu cho thấy, hết thấy lũy thừa bình thường.”

Thẩm Diệc Bái phát hỏa, rống giận: “Rốt cuộc là nguyên nhân gì, sốt cao không lùi, người vẫn mê mang.”

Nhóm bác sĩ người người ấp úng, ai cũng đáp không được.

Thẩm Diệc Bái lớn tiếng uy hiếp: “Các người có biết hay không, anh hai của tôi thương nhất là nha đầu kia, nếu con bé có gì không hay xảy ra, tôi xem các người trả lời thế nào.”

Nhóm bác sĩ đều bị sợ hãi.

--

Thẩm Diệc Bái cùng Thẩm Diệc Bác thương lượng chuyện này gạt Thẩm Diệc Minh trước, dù sao ông vẫn đang ở nước ngoài phòng vẫn, nếu biết nha

đầu kia sốt cao không lùi, ông làm sao còn có tâm tư làm việc. Nhưng chung quy cũng không thể giấu được. Lần đầu tiên Thẩm Diệc Minh gọi điện thoại tìm An Noãn, bọn họ nói An Noãn đang bồi bên cạnh đứa bé kia, di động không mang, ông tin. Lần thứ hai Thẩm Diệc Minh gọi điện thoại tìm An Noãn, bọn họ lại tạo một lý do khác, ông nửa tin nửa ngờ. Lần thứ ba Thẩm Diệc Minh gọi điện thoại tìm An Noãn, bọn họ lại nói một lý do khác, lúc này, Thẩm Diệc Minh hoàn toàn không tin.

“Anh cả, không cần gạt em, Noãn Noãn rốt cuộc làm sao vậy?”

Thẩm Diệc Bái mắt thấy gạt không được, đem tình huống An Noãn nói với ông.

Thẩm Diệc Minh lúc này ở bên kia đầu điện thoại đã nổi trận lôi đình: “An Noãn sinh bệnh, các người lại gạt tôi!”

“Chúng tôi cũng là không muốn làm cậu phân tâm.”

Giải thích như vậy Thẩm Diệc Minh hoàn toàn không tiếp nhận, ở bên kia rống giận: “Noãn Noãn đối với tôi quan trọng như thế nào các người không biết sao? Con bé sinh bệnh chuyện lớn như vậy các người cũng gạt tôi. Nếu có gì ngoài ý muốn, các người muốn tôi tiếc nuối cả đời sao?”

Thẩm Diệc Bái nhìn người đang ngủ say trên giường bệnh, trong lòng thật sâu thở dài.

“Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Bác sĩ không tìm ra nguyên nhân. Một ngày, Noãn Noãn chỉ tỉnh táo chưa được hai giờ, ăn uống cũng rất ít, hầu hết thời gian đều ngủ.”

Tìm Thẩm Diệc Minh đau đớn: “Tìm bác sĩ giỏi nhất cả nước đến khám, em lập tức trở về.”

Thẩm Diệc Minh tạm thời hủy bỏ một ít hoạt động, khẩn cấp chạy về Bắc Kinh.

Trên máy bay, Tiết Ngọc Lan luôn luôn an ủi ông: “Yên tâm đi, chỉ phát sốt, Noãn Noãn không có việc gì.”

Hiếm khi Thẩm Diệc Minh lớn tiếng với bà: “Cái gì kêu là chỉ phát sốt, sốt cao không lùi hôn mê bất tỉnh coi là việc nhỏ sao?”

Tiết Ngọc Lan cắn cắn môi, gục đầu xuống, cúi đầu nói: “Tôi cảm thấy sự quan tâm của ông đối với An Noãn đã vượt qua giới hạn của cậu đối cháu gái, tôi biết tình cảm của ông và Diệc Như rất tốt, nhưng Noãn Noãn là con gái của Diệc Như, ông không thể đem tình cảm dành cho Diệc Như đặt lên người con bé. Hơn nữa, ông yêu thương Noãn Noãn đã ảnh hưởng đến công tác của ông, ông chưa từng không có lý trí như vậy, nhưng lại vì Noãn Noãn hủy bỏ rất nhiều hoạt động.”

Tay Thẩm Diệc Minh chống trán, tựa hồ đau đầu.

“Noãn Noãn là con gái của Diệc Như, tôi yêu con bé thương con bé đều hợp tình hợp lý. Thật vất vả mới tìm được con bé trở về, tôi không cho phép con bé xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

Tiết Ngọc Lan hít sâu một hơi, phiêu miểu thanh âm cúi đầu nói: “Ông còn có nhớ hay không, khi con mình còn nhỏ, có một lần cũng phát sốt, tôi cùng lái xe suốt đêm đưa đến bệnh viện, trong lúc con hôn mê miệng vẫn gọi ‘Ba ba’, tôi gọi điện thoại cho ông, nói ông dành chút thời gian về thăm con, ông nói ông thật sự rất bận, không có thời gian. Sau đó tôi biết, khi đó ông đang ăn cơm với một người lãnh đạo nhỏ. Trước kia kỳ thật con rất quyến luyến ông, bởi vì người cha luôn có thể cho con của mình cảm giác an toàn.”

“Đủ, chuyện trước kia không cần nhắc lại, tôi mệt chết đi.”

Thẩm Diệc Minh nhắm mắt nằm xuống, trong đầu tràn đầy hình ảnh đáng thương của An Noãn nằm trên giường bệnh. Ông hận không thể lập tức bay đến bên cạnh cô, nắm tay cô, xem cô chậm rãi tốt lên.

--

Thẩm Thần Bằng nhìn An Noãn vẫn không tốt, chạy đi tìm Mạc Trọng Huy tranh cãi một trận.

“Huy tử, tôi nói cho cậu biết, lúc này cậu rất không hay ho, em gái tôi ở bệnh viện đến bây giờ vẫn không hạ sốt, tạm thời cha tôi phải hủy bỏ nhiều hoạt động, đang gấp trở về. Nếu cha tôi có ý điều tra, cho dù tôi cố ý giấu diếm cho cậu cũng vô dụng, không có chuyện gì có thể gạt được ông.”

Kỳ thật, trong lòng Mạc Trọng Huy cũng rối như tơ vò, hai ngày nay, mỗi thời mỗi khắc anh đều đợi tin tức của Thẩm Thần Bằng, cơ hồ cách một giờ liền gọi điện thoại cho Thẩm Thần Bằng, hỏi tình huống của An Noãn. Anh cũng muốn thừa dịp Thẩm Diệc Minh không ở trong nước, đến bệnh viện thăm An Noãn. Gọi điện thoại cho lão gia tử, lão gia tử đề nghị anh đừng đến. Có thể trong lòng lão nhân gia cũng biết chút gì, đối với Mạc Trọng Huy tựa hồ có chút mất hứng.

“Huy tử, tôi thật không nghĩ tới cậu lại tâm ngoan thủ lạt, có thể đối đãi một cô gái yếu đuối như vậy. Noãn Noãn lúc này sốt cao không lùi, tôi xem tám phần là bị dọa, cậu chờ cha tôi trở về lột da của cậu ra, rút máu của cậu đi.”

Mạc Trọng Huy nhướn mày, còn thật sự nói: “An bài cho tôi gặp cô ấy.”

Thẩm Thần Bằng khoe miệng trề ra: “Cậu cho tôi là cái gì, tôi có bốn phận an bài cho các người gặp mặt? Bác và chú của tôi đều phân công ở lại bệnh viện chăm sóc cô ấy, ai cũng không cho vào.”

“Cậu giúp tôi nghĩ biện pháp cho bọn họ rời khỏi, chuyện còn lại tôi tự nghĩ biện pháp.”

Thẩm Thần Bằng thét lớn một tiếng: “Cậu nói nghe đơn giản, nhưng thật sự bọn họ rất khó rời khỏi nơi đó.”

Nghĩ đến tối nay là Thẩm Diệc Bác chiếu cố An Noãn, Thẩm Thần Bằng lập tức có chủ ý.

--

Thẩm Diệc Bác ngồi ở trên giường, cầm khăn lạnh cẩn thận giúp An Noãn đắp lên trán, ngày hôm qua uống thuốc hạ sốt, lại tiến hành vật lý hạ nhiệt độ, độ nóng cũng giảm được một chút, hôm nay lại như cũ. Thẩm Diệc Minh đã lên máy bay, sáng mai có thể về đến.

Đứa nhỏ đáng thương này, rất giống mẹ, chỉ tiếc mẹ cô vận mệnh không tốt, yêu sai người. Hy vọng nha đầu kia được ông trời chiếu cố, có một tương lai tốt đẹp.

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, thấy màn hình lóe ra ba chữ ‘Thẩm Thần Phong’, ông không tự giác nhíu mày.

Nghe máy, bên kia đầu một giọng quen thuộc vang lên: “Con gây chuyện rồi.”

Đơn giản bốn chữ làm cho con tức của ông dâng lên.

“Con làm cho một cô gái mang thai, cô ta nói muốn con phụ trách, lấy cô ta về nhà. Nhưng con không muốn, bởi vì con không thương cô ta, chỉ chơi đùa mà thôi. Cô ta nói muốn đem chuyện này làm lớn, để cho tất cả mọi người biết con của Thẩm tư lệnh làm người ta mang thai rồi không chịu trách nhiệm”

“Con, súc sinh này!” Thẩm Diệc Bác rống giận, tức giận đến tái mặt.

“Ba, ba giúp con một lần cuối cùng, con không bao giờ làm loại chuyện vô liêm sỉ này nữa.”

Thẩm Diệc Bác cũng không muốn lập tức để ý chuyện này, bởi vì ông còn phải chăm sóc Noãn Noãn.

Thẩm Thần Bằng rất hiểu ý người khác tiêu sái đi qua hỏi: “Chú ba, chú có chuyện cứ đi trước, đêm nay cháu sẽ ở lại chăm sóc em gái.”

Thẩm Diệc Bác rất hâm mộ anh hai, có thể có một đứa con tài giỏi như vậy, năm đó cùng một người phụ nữ yêu đương đảm oanh oanh liệt liệt, chỉ một câu nói của anh hai, lập tức liền chia tay. Còn con ông cho tới bây giờ cũng không nghe lời, luôn phải bắt ông đi thu dọn tàn cuộc do nó gây ra.

“Chú nhỏ, chú không tin cháu sao? Cháu sẽ chăm sóc tốt cho An Noãn, đợi cha cháu trở về.”

Thẩm Diệc Bác do dự chốc lát, lập tức gạt đầu.

“Đêm nay An Noãn liền giao cho cháu, nhớ kỹ một khắc cũng không thể rời đi, Noãn Noãn vừa tỉnh sẽ muốn uống nước, lúc nào cháu cũng phải chuẩn bị sẵn sàng”

“Yên tâm đi, cháu biết.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Chương 118.2

Thẩm Thần Bằng thu phục xong Thẩm Diệc Bác, Mạc Trọng Huy lo bên bệnh viện thành công đi tới phòng bệnh. Nhìn người trên giường bệnh mê man, đôi mắt anh biến sắc thâm thúy, có loại đau xót nói không nên lời.

“Nơi này giao cho cậu, tôi ra ngoài giúp cậu canh cửa, sáng mai cha tôi sẽ đến, đừng để bị bắt gặp.”

Thẩm Thần Bằng tốt bụng nhắc nhở, đi đến cạnh cửa còn xoay người nói: “Có thể ban đêm Noãn Noãn sẽ tỉnh, em ấy vừa tỉnh sẽ uống nước, cậu rót ly nước để sẵn trước.”

Thẩm Thần Bằng nói xong ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa. Mạc Trọng Huy đi đến ngồi lên giường, bàn tay to nhẹ nhàng xoa trán cô, nóng bỏng nóng bỏng. Anh nhẹ nhàng đặt đôi môi lạnh lẽo hôn lên trán cô. Đau lòng, khó chịu, hối hận, tự trách.....

Sao anh có thể làm ra loại chuyện ngu xuẩn này, dùng phương thức này hù dọa cô. Nha đầu kia rất nhát gan, anh sao có thể quên.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

Anh vừa hôn lên trán cô vừa không ngừng giải thích, tình nguyện người nằm ở trên giường bệnh mê man không dậy nổi chính là mình. Cũng không biết có phải giọng của anh anh đánh thức cô hay không, môi An Noãn giật giật.

“Nước, uống nước.” Giọng cô suy yếu nhỏ đến nỗi hầu như không nghe thấy.

Mạc Trọng Huy vội vàng rót nước, đỡ cô ngồi dậy. Cô nhắm mắt lại ‘Ừng ục ừng ục’ uống xong hết ly nước.

“An Noãn, còn muốn uống sao?” Anh cúi đầu hỏi.

An Noãn mở mắt, thấy Mạc Trọng Huy, theo bản năng cô muốn giãy ra khỏi người anh.

“Đừng nhúc nhích, hiện tại em không đủ sức để ngồi, phải dựa vào người anh.”

“Mạc Trọng Huy, anh cắt! Anh cắt ngay!”

Có lẽ đang bệnh, nội tâm trở nên yếu ớt, vừa thấy anh, nước mắt ứa khuất cuộn cuộn chảy xuống.

Anh ôm cô từ sau lưng, dài cánh tay khóa chặt eo nhỏ, hôn lên tóc cô, cảm tính nói: “Thực xin lỗi, anh sai rồi, thực xin lỗi.”

“Mạc Trọng Huy, sao anh không chết đi, anh còn sống chính là tai họa, xin anh cách ta xa tôi một chút.”

Anh hôn lên má cô, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt.

“Mạc Trọng Huy, anh không được đụng tôi, buông tay, ghê tởm.” Cô hữu khí vô lực nói xong, hoàn toàn không đủ sức lực đẩy anh ra.

Giọng điệu kiên định của anh vẫn còn vang bên tai cô: “Anh buông tay, anh sẽ không bao giờ buông tay nữa. An Noãn, em là của anh, chỉ có anh mới có thể chạm vào em.”

An Noãn thật sự quá mệt mỏi, ở trong lòng anh ngủ thiếp đi.

Lúc này, cô lại có một giấc mộng bình yên, mơ thấy mình mặc áo cưới, mơ thấy cha còn sống, anh nắm tay cô đi trên thảm đỏ, mỉm cười đem tay cô giao cho chú rể, An Noãn mở to hai mắt, cố nào muốn nhìn chú rể, nhưng thị lực đột nhiên trở nên rất kém, vô luận cô mở to mắt như thế nào, đều không thấy rõ bóng dáng của anh. Chỉ cảm nhận được bàn tay to của anh đang cầm tay cô, cảm giác rất quen thuộc, ấm áp, thỏa mãn.

--

Ngày hôm sau An Noãn tỉnh lại thấy Thẩm Diệc Minh ngồi ở đầu giường, thì ra thật đúng là một giấc mộng, thì ra Mạc Trọng Huy xuất hiện trong giấc mơ của cô.

“Nhị cữu!” An Noãn suy yếu gọi.

Giọng nói nghẹn ngào gọi ‘Nhị cữu’ đâm thật sâu vào tim Thẩm Diệc Minh, ông đau lòng nắm chặt tay cô, giọng nói ôn nhu ở cô bên tai đổ dành: “Đứa nhỏ, cậu sẽ ở bên cạnh con, chờ con hoàn toàn khỏe hẳn.”

An Noãn hoàn toàn không biết phải nên nói gì. Nước mắt lại trào mi.

“Nhị cữu, về sau cháu sẽ nghe lời cậu, chuyện gì cũng nghe lời cậu, không bao giờ tranh cãi với cậu nữa.”

Lòng Thẩm Diệc Minh lại co rút: “Là cậu không tốt, về sau chuyện gì cậu đều theo con, tin tưởng con, cho con tự do.”

An Noãn giãy dựa ngồi dậy, ôm lấy anh.

Bờ vai rộng lớn của ông cho cô cảm giác của một người cha, giống như chỉ cần được ông ôm như vậy, cũng rất an toàn, không có bất luận kẻ nào có thể làm cô tổn thương.

Hôm nay, rất thần kỳ An Noãn lại hạ sốt, độ nóng lập tức giảm xuống, nhưng vẫn ngủ rất nhiều, đa số thời gian là ngủ, ngẫu nhiên tỉnh liền làm nũng muốn Thẩm Diệc Minh ôm.

Đại cữu tiểu cữu cười trêu chọc: “Lão Nhị vừa đến, An Noãn lập tức khỏe lại, đây đúng là duyên phận, lão Nhị nên nhận An Noãn làm con gái nuôi đi.”

Thẩm Diệc Minh khóe miệng giờ lên.

An Noãn lại bịu môi nói: “Cậu cũng như cha rất thân thiết.”

Cơm chiều, Tiết Ngọc Lan mang cháo hoa đến bệnh viện, An Noãn ăn chút, lại cùng mọi người hàn huyên một lát, mới ngủ.

Nhìn An Noãn ngủ, Thẩm Diệc Bái nói với Thẩm Diệc Minh: “Lão Nhị, em về trước nghỉ ngơi đi, ngồi mười mấy giờ trên máy bay, lại bồi Noãn Noãn một ngày, mệt chết đi đi.”

Thẩm Diệc Bái cũng nói: “Đúng vậy anh hai, anh phải bảo trọng thân thể của mình, cùng chị dâu về nghỉ ngơi đi, Noãn Noãn cũng đã hạ sốt, hẳn là không có gì đáng ngại, anh về nghỉ trước đi.”

Thẩm Diệc Minh lắc đầu, cười nói: “Các người về hết đi, tôi ở lại chăm sóc con bé.”

Thẩm Diệc Bái cùng Thẩm Diệc Bái nhìn nhau, đều bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Tiết Ngọc Lan nhủ mày xinh đẹp tuyệt trần, thần nhiên nói: “Diệc Minh, ông theo tôi về nhà đi, sức khỏe của ông không thể xem thường, không thể có sai lầm.”

Thẩm Diệc Minh đã không còn kiên nhẫn, lạnh lùng phản phác: “Lão đại, lão Tam, giúp em đưa bà ấy về nhà.”

Tiết Ngọc Lan cắn cắn môi, lập tức ra khỏi bệnh viện. Cục đại phòng bệnh còn lại hai người cảnh vệ viên canh gác bên ngoài.

Thẩm Diệc Minh đột nhiên rất thích lúc này, hy vọng thời gian có thể dừng lại. Cho dù chỉ ngồi trên giường nhìn cô, cũng cảm thấy thỏa mãn.

Trước đây, ông đã làm sai rất nhiều, làm cho cô tổn thương cũng nhiều, đời này như thế nào cũng không bù lại được. Diệc Như đã vĩnh viễn rời đi, xem như là trừng phạt lớn nhất đối với ông, cả đời đều mang áy náy trong lòng.

Cúi người hôn lên trán cô, ông âm thầm thề: “Đứa nhỏ, nhất định phải khỏe lại, cậu sẽ không bao giờ để cho con chịu bất cứ ủy khuất nào.”

Thẩm Diệc Minh cả đêm cũng không chợp mắt, bàn tay to không ngừng thăm chừng độ nóng trên trán cô. Cũng may không nóng, ông mới yên tâm.

--

An Noãn ở bệnh viện thêm hai ngày, hai ngày này, Thẩm Diệc Minh bỏ tất cả công việc, hầu như một tắc cũng không rời tay cô, tự mình đút cô uống nước, tự mình đút cô ăn cháo. Ăn uống được sắc mặt An Noãn cũng tốt hơn.

“Cữu, cháu biết cậu bề bộn nhiều việc, cậu không cần ở đây với cháu.” An Noãn ngồi ở trên giường, trong tay bưng ly trà, vừa uống nước vừa không chút để ý nói.

Thẩm Diệc Minh sùng nịch xoa đầu cô, cười nói: “Với cậu mà nói, chuyện gì cũng không quan trọng bằng con.”

An Noãn có chút thụ sùng nhược kinh.

An Noãn đem ly nước đặt ở một bên, ôm lấy Thẩm Diệc Minh, đầu gối lên vai ông, cảm tính nói: “Cữu, về sau chúng ta tương thân tương ái, không cãi nhau được không?”

Thẩm Diệc Minh vỗ nhẹ vai cô, cười nói: “Tốt, không cãi nhau, cậu sẽ thương con gấp bội sùng con, để con trở thành toàn tiểu công chúa hạnh phúc nhất.”

Mất An Noãn có chút ê ẩm, lời này rất quen thuộc, trước đây cha cô cũng từng nói những lời này với cô.

“Cữu, cậu nói nói, thương cháu sùng cháu, hiện tại cháu còn một chuyện muốn nhờ.”

“A? Nếu con nói muốn ra viện, cậu khuyên con vẫn đừng mở miệng, cậu không đồng ý. Lúc này nhất định phải tĩnh dưỡng tốt mới có thể xuất viện.”

An Noãn bĩu môi, thần nhiên nói: “Cháu chưa nói muốn xuất viện, cháu muốn gặp một người.”

Thẩm Diệc Minh nhíu mày.

“Cháu muốn gặp Lâm Dịch Xuyên cùng đứa nhỏ.”

Mấy ngày nay Lâm Dịch Xuyên chắc lo lắng gần chết, chớp mắt cô ở bệnh viện đã mấy ngày. An Noãn chỉ dám thừa dịp Thẩm Diệc Minh không chú ý, vụng trộm nhắn tin cho Lâm Dịch Xuyên, nói mình vẫn khỏe.

Thẩm Diệc Minh do dự một chút, đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Chương 118.3

Lâm Dịch Xuyên mang theo Sóm vào phòng bệnh, tiểu tử kia vừa đến phòng bệnh trực tiếp leo lên giường, thân thể nhỏ chui vào lòng An Noãn, đáng thương nói: “Mẹ, con tưởng mẹ lại không cần con.”

An Noãn nhẹ vỗ đầu thẳng bé cười nói: “Làm sao có! Mẹ bị bệnh, không có thời gian đến thăm Sóm.”

Lâm Dịch Xuyên nhìn trên giường bệnh một lớn một nhỏ, trong lòng cảm khái không thôi. An Noãn gầy, chỉ mới vài ngày đã gầy một vòng lớn, làm người ta đau lòng.

Thẩm Diệc Minh vỗ nhẹ vai anh, lạnh lùng nói: “Cậu ra ngoài một chút.”

An Noãn nhìn Thẩm Diệc Minh kêu Lâm Dịch Xuyên ra ngoài, vội vàng gọi: “Cửu.”

Thẩm Diệc Minh bất đắc dĩ cười cười: “Yên tâm, chỉ trò chuyện với cậu ấy vài câu, chuyện cậu đáp ứng với con nhất định sẽ làm được.”

Thẩm Diệc Minh cùng Lâm Dịch Xuyên đến phía cuối hành lang, tầng lầu này chỉ có một bệnh nhân là An Noãn, ngay cả bác sĩ, y tá cũng không có.

“An Noãn nhất định phải kết hôn với cậu.” Thẩm Diệc Minh cúi đầu mở miệng, khẳng định.

Lâm Dịch Xuyên thật lòng nói: “Cháu sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, yêu thương cô ấy.”

“Tôi vẫn không xem trọng cậu, tuy rằng sự nghiệp của cậu rất thành tựu, nhưng cậu là người Anh quốc, thân phận đối với gia đình chúng tôi mà nói có chút miễn cảm. Thứ hai, cậu đã con con nhỏ, tôi không muốn Noãn Noãn chịu ủy khuất. Thứ ba, Noãn Noãn muốn gả cho cậu không phải bởi vì con bé yêu cậu, mà vì cái đứa bé kia.”

Những lời Thẩm Diệc Minh nói hoàn toàn chạm vào nơi sâu nhất trong tim của Lâm Dịch Xuyên.

“Tôi hy vọng Noãn Noãn có thể gả cho người đàn ông mà con bé yêu, nhưng sự thật, rất khó thực hiện. Vô luận vì nguyên nhân gì, con bé đã chọn cậu, sau này cậu phải yêu thương con bé, xem con bé như bảo bối mà nâng trên lòng bàn tay. Chỉ cần con bé bị một tia ủy khuất, tôi cũng không sẽ bỏ qua cho cậu.”

Lâm Dịch Xuyên rất khẳng định trả lời: “Cháu có thể làm được.”

“Mặt khác, tôi biết khuyên cậu bỏ tất cả công việc ở Anh quốc rất quá đáng, nhưng hôm nay, cậu phải cho tôi một lời hứa, nếu có một ngày giữa sự nghiệp và Noãn Noãn chỉ có thể chọn một, cậu nhất định phải chọn Noãn Noãn, có thể làm được sao?”

Lâm Dịch Xuyên nhượng nhượng mày.

Thẩm Diệc Minh lạnh lùng nói: “Nếu làm không được, nên sớm buông tay, đừng chậm trễ thời gian của mọi người, tuổi cũng không còn nhỏ. Thẩm Diệc Minh tôi sẽ tìm cho Noãn Noãn một người chồng tốt, cũng không phải là chuyện khó.”

“Tốt, cháu có thể làm được.”

Thẩm Diệc Minh biết người đàn ông này thật yêu Noãn Noãn, so với chính mình, cậu ta còn thực dũng cảm hơn.

“Vào đi thôi, đừng quên lời hứa hôm nay của cậu.”

Lâm Dịch Xuyên vào phòng bệnh, An Noãn khẩn trương hỏi anh: “Cậu em nói gì với anh?”

“Kêu anh cố gắng chăm sóc tốt cho em.”

An Noãn khó có thể tin hỏi: “Đơn giản như vậy?”

“Cậu em rất thương em.” Lâm Dịch Xuyên không trả lời mà nói.

An Noãn đắc ý nói: “Đó là tất nhiên, mấy ngày nay mỗi ngày cậu đều ở bên cạnh em, một tác cũng không rời.”

Con người thâm thúy của Lâm Dịch Xuyên híp lại, trên mặt có loại ý vị thâm trường.

--

Sau khi sức khỏe của An Noãn hoàn toàn khôi phục, Thẩm Diệc Minh mới đồng ý cô xuất viện. Hôm nay, Thẩm Diệc Minh đi phần đất bên ngoài khảo sát, Lâm Dịch Xuyên tới đón cô xuất viện. Rốt cục rời khỏi được nơi làm người ta áp lực, vừa ra khỏi bệnh viện, An Noãn hít thở thật sâu không khí bên ngoài.

Một tuần không gặp lão gia tử, làm lão gia tử nhớ cô muốn chết.

“Ngoại công.” An Noãn làm nũng gọi.

Lão nhân gia gật gao ôm cô, giọng nói hữu lực vui mừng nói: “Trở về là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi. Ngoại công vẫn muốn đến bệnh viện thăm cháu, nhưng bọn họ sợ ta chịu không nổi kích thích, không cho ta đi, cháu nói đi họ thật xấu phải không?”

An Noãn ha ha cười ra tiếng.

Lão nhân gia thoáng nhìn Lâm Dịch Xuyên phía sau, nét mặt già nua suy sụp xuống dưới: “Sao cậu ta đến đây?”

“Đại cửu nhị cửu tiểu cửu không có thời gian, nhị cửu kêu anh ấy đón cháu xuất viện. Ngoại công, anh ấy là vị hôn phu của cháu, ông đừng đối xử với anh ấy như vậy.”

Lão gia tử bĩu môi, đối với Lâm Dịch Xuyên khẽ cười cười, nụ cười rất không được tự nhiên. An Noãn biết, một khi trong lòng đã chọn một người, những người khác mặc dù vĩ đại hơn nữa, cũng chướng mắt.

Lão gia tử đại để chính là loại tâm tình này, trong lòng chỉ nhìn trúng Mạc Trọng Huy, xem những người khác đều cảm thấy chẳng vào. Bữa tối, chỉ có Thẩm Thần Bằng một người về ăn cơm.

Thấy Lâm Dịch Xuyên, anh âm dương quái khí đánh tiếp đón: “Ước, đây không phải đại danh鼎鼎 Lâm tiên sinh sao?”

Lâm Dịch Xuyên tắc hào phóng vươn tay, chào hỏi anh: “Xin chào.”

“Nghe nói anh là em rể tương lai, đêm nay nói cái gì đều vui vẻ uống một ly.”

Trên bàn cơm, Thẩm Thần Bằng điên, không ngừng chuốt rượu Lâm Dịch Xuyên. An Noãn liên tục trợn mắt nhìn anh.

Thẩm Thần Bằng thối cô một ngụm “Này còn chưa kết hôn, như thế nào cánh tay bẻ ra ngoài, anh nghe nói em vì đứa nhỏ mới cùng anh ta kết hôn, như thế nào, nhanh như vậy đã bồi dưỡng ra cảm tình?”

Thẩm Thần Bằng nói xong, sắc mặt Lâm Dịch Xuyên trở nên xanh mét.

An Noãn găm nhẹ: “Thẩm Thần Bằng, anh đừng quá đáng.”

“Anh quá đáng thế nào, còn nhớ rõ mấy ngày trước ở bệnh viện chăm sóc em, trong lúc em mê man bất tỉnh, nhưng luôn gọi tên Huy tử, nhanh như vậy đã thay đổi.”

An Noãn cắn chặt răng, sắc mặt nhất thời trắng đỏ. Cô nhìn lão gia tử cầu cứu, lão gia tử tự cổ mực đích cúi đầu ăn, hoàn toàn dung túng Thẩm Thần Bằng.

Một bữa tối kết thúc trong xấu hổ.

--

Ngày đó, Sớm ở lại ngủ với An Noãn, An Noãn đưa Lâm Dịch Xuyên rời đi.

“Đi với anh một lát.” Lâm Dịch Xuyên cầm tay cô, kéo cô ra khỏi Thẩm trạch.

Hai người dọc theo đường nhỏ yên tĩnh chậm rãi đi, không biết khi nào, cô thần không biết quỷ không hay rút tay về, anh hoàn toàn không có phát giác. Đến khi có phản ứng lại, trong tay đã trống trơn.

Anh cầm tay cô lại, nhưng cô phản xạ có điều kiện dường như từ chối một chút, không cho anh nắm. Anh quyết tâm dùng sức nắm chặt tay cô, như giận dữ lúc này cô lại an phận.

“Thực xin lỗi, anh của em vừa mới.....”

“Không quan hệ.” Anh ám ảnh ngắt lời cô: “Anh không cần biết người khác nói như thế nào, anh chỉ để ý trong lòng em nghĩ sao.”

“An Noãn vô luận chờ bao lâu, anh đều chờ đợi, đợi một ngày nào đó tìm em đón nhận anh. Anh tin tưởng, cảm tình có thể bồi dưỡng, hôn nhân dựa vào vun đắp. Sau khi kết hôn, anh nhất định sẽ vun đắp cho hôn nhân của chúng ta, để cho em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất.”

An Noãn mím môi, thân nhiên nói: “Không cần nói sớm như vậy, cậu em còn không có đồng ý cho chúng ta kết hôn đâu, ngày đó vẫn còn xa lắm.”

Lâm Dịch Xuyên cười nói: “Không, nhị cửu em đã đồng ý. Hôm nay ở bệnh viện, ông cũng đã đồng ý.”

Lòng An Noãn trầm xuống. Tay nắm chặt, móng tay cắm thật sâu trong lòng bàn tay.

Bỗng nhiên anh dừng cước, cánh tay dài nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Trầm thấp nói bên tai cô: “An Noãn, anh muốn nhanh chóng lấy em về nhà. Người Trung Quốc kết hôn có phải chọn ngày hay không, nhanh chóng nói người nhà của em giúp chúng ta chọn ngày, chúng ta sớm kết hôn được không?”

“Lâm Dịch Xuyên, chuyện kết hôn không vội.”

“Như thế nào không vội, anh vội muốn điên rồi. Em có biết không, biết rõ em bệnh nằm viện, anh cỡ nào muốn bồi ở bên cạnh em, nhưng anh không cơ hội. Em có biết không, lúc nào anh cũng muốn ôm em vào lòng, nhưng không thể, chỉ có thể lén lút ôm em. An Noãn, em đừng tra tấn anh nữa được không, mau cho anh cái danh phận được không?”

Một ánh đèn bỗng nhiên chiếu lên người họ, An Noãn bị đèn chiếu vào không mở mắt ra được, chiếc xe dừng lại bên cạnh họ, cửa kính xe hạ xuống, là Thẩm Thần Phong, anh vừa nói vừa cười trêu chọc: “Hai người đang đánh đã chiến sao? Tìm nơi kín đáo một chút nha, nào có ai đứng ở đường cái đánh đã chiến.”

Anh nói xong không đợi bọn họ đáp lại, lái xe đi mất. An Noãn xấu hổ đẩy Lâm Dịch Xuyên ra, Lâm Dịch Xuyên lại cưỡng chế đem cô ôm vào trong ngực.

“Ngoan, để anh ôm trong chốc lát, lập tức tốt.”

Giống như chỉ có ôm cô, anh mới có thể nói với bản thân, cô hoàn toàn toàn thuộc về anh. Không biết bao lâu, Lâm Dịch Xuyên nhẹ nhàng buông lỏng cô, hai tay áp áp xoa lên hai má cô. Dưới ánh trăng, cô thấy anh đưa mặt tới gần mình, cô biết không nên đẩy anh ra, nhưng theo bản năng lại làm như vậy.

“Rừng già, đã không còn Sớm, em phải trở về dỗ Sớm ngủ.”

An Noãn cơ hồ chạy trốn, nhìn bóng dáng hốt hoảng của cô, con người thâm thúy của Lâm Dịch Xuyên híp lại.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Chương 118.4

An Noãn trở lại Thẩm Trạch, Sớm đã được đại cữu mẹ dỗ ngủ, nằm ở trên giường ngủ rất say.

“Đứa nhỏ này rất ngoan, di chỉ kể cho thằng bé nghe chuyện cổ tích liền ngủ, so với Thẩm Tử Mặc lúc còn nhỏ hơn, khó trách cháu thương thằng bé như vậy.”

An Noãn tắm xong, thay thoải mái áo ngủ, tính lên giường ngủ với Sớm. Bỗng nhiên có người đến gõ cửa phòng cô.

An Noãn chạy tới mở cửa, thấy vẻ mặt đáng ghét của Thẩm Thần Phong.

“Có việc sao?” Cô lạnh lùng hỏi.

Thẩm Thần Phong bĩu môi, cười nói: “Sao đối với anh lạnh lùng thế, chẳng lẽ em đã quên, mấy ngày hôm vì em anh phải nói dối mình làm một người phụ nữ mang thai, thiếu chút bị cha anh đánh cho trọng thương.”

An Noãn nhú mi: “Cũng không em kêu anh đi làm cho người khác mang thai.”

Thẩm Thần Phong thối nói: “An Noãn, em lại dối gạt anh cái gì nha. Ngày đó em muốn gặp Huy từ, kêu anh nghĩ biện pháp lừa cha của anh đi, anh mới xuất chiêu này, như thế nào, em muốn phui bỏ hết sao?”

An Noãn rùng mình, thì ra ngày đó không phải mộng, Mạc Trọng Huy thật sự xuất hiện.

“Noãn Noãn, sao em có thể cùng lúc vụng trộm hẹn hò với Huy từ, lại cùng Lâm Dịch Xuyên đánh đã chiến? Cả hai người em đều không muốn bỏ qua, cuối cùng cũng sẽ làm tổn thương cả ba.”

Sau khi Thẩm Thần Phong rời đi, An Noãn nằm ở trên giường như thế nào đều ngủ không được.

Cô đứng lên chạy tới gõ cửa phòng Thẩm Thần Bằng, Thẩm Thần Bằng mở cửa thấy cô bị hoảng sợ, cau mày nói: “Mấy giờ rồi? Giả quỷ dọa người sao?”

Mặt An Noãn bình tĩnh lạnh lùng hỏi: “Trong lúc em nằm viện trong, có phải Mạc Trọng Huy từng đến?”

Thẩm Thần Bằng nhủ mày cúi đầu nói: “Vào đi rồi nói.”

An Noãn đi vào lớn tiếng chất vấn: “Em hỏi anh có phải Mạc Trọng Huy từng đến bệnh viện?”

Thẩm Thần Bằng gật gật đầu.

“Em kêu anh ta chết đi, vì sao anh lại cấu kết với anh ta làm việc xấu, rồi cuộc anh ta cho anh lợi ích gì?”

Thẩm Thần Bằng bủi môi, ôn nhu nói: “An Noãn, em bình tĩnh, Huy từ rất lo lắng cho em, mới có thể mạo hiểm đến bệnh viện thăm em. Sau khi Huy từ thăm em, ngày hôm sau em liền hạ sốt, này chẳng lẽ là trùng hợp sao? Là tâm lý của em bị rối loạn. Sao em không chịu nhìn rõ tim mình chứ?”

Trong phòng tiếng chuông di động du dương đột nhiên vang lên, An Noãn thấy di động của Thẩm Thần Bằng di động đang rung trên bàn trà.

Cô nhanh chân hơn Thẩm Thần Bằng đi qua đi lấy di động, quả nhiên là dây số của Mạc Trọng Huy.

Nghe máy, An Noãn không nói gì, lại nghe đến giọng trầm thấp của anh vang lên: “Cô ấy thế nào? Sau khi xuất viện tinh thần có tốt hay không?”

Không nghe được bên này trả lời, Mạc Trọng Huy nhẹ nhàng kêu: “Thần Bằng, Bằng tử.”

“Mạc Trọng Huy, anh có dễ yên được không?”

Giọng của An Noãn làm cho kia đầu lập tức an tĩnh lại.

“Mạc Trọng Huy, xin anh đừng lợi dụng người bên cạnh tôi để tiếp cận tôi nữa, anh như vậy sẽ chỉ làm tôi càng ngày càng chán ghét anh. Chẳng lẽ anh đã quên anh nói gì, cho dù tôi cầu anh, anh cũng không muốn tôi.”

Kia đầu như cũ vẫn duy trì trầm mặc.

“Mạc Trọng Huy, dừng ở đây đi, chúng ta không cần dây dưa nữa. Tình yêu không phải là tất cả, anh có công việc của anh, tôi có thân tình của tôi. Cho nhau một con đường sống, đều tự sống cuộc sống của chính mình đi.”

Đường sống? Rồi đi cô, anh chỉ biết có một con đường chết.

An Noãn nói xong, trực tiếp gác điện thoại, di động để lên sô pha, đối với Thẩm Thần Bằng lạnh lùng nói: “Nếu lần sau anh còn giúp anh ta làm cái gì, ngay cả anh em cũng sẽ chán ghét.”

An Noãn đang muốn rời đi, Thẩm Thần Bằng gắt gao nắm chặt cổ tay cô, rất là bất đắc dĩ nói: “An Noãn, khi nào thì em có thể không còn cứng đầu như vậy nữa? Tuy rằng tình yêu không phải là tất cả, nhưng hôn nhân không có tình yêu, em cảm thấy có thể hạnh phúc sao? Vì sao nói hoài em cũng không chịu hiểu? Em có biết không, em vì đứa bé kia gả cho một người đàn ông mình không thương, đây không phải gọi là thiện lương, mà là ngu xuẩn, quả thực ngu xuẩn đến cực điểm. Cuối cùng em không ngừng làm bị thương Huy từ, em còn làm tổn thương cha con kia. Đến lúc đó em làm sao trải qua cuộc sống mỗi ngày, hoặc người đàn ông kia nam không thể chấp nhận trong lòng em có người đàn ông khác, cuối cùng hôn nhân của các người lấy lý hôn mà chấm dứt, đến lúc đó người bị thương là ai?”

An Noãn buông xuống đầu, dùng sức cắn môi.

“An Noãn, không có bao nhiêu người nguyện ý đứng một chỗ chờ em, Huy từ đứng ở tại chỗ đợi em bốn năm, mặc dù đôi lúc làm em không vui, em cũng không nên làm tổn thương trái tim của cậu ấy. Em thử suy nghĩ một chút, gả cho Huy từ, người đàn ông trong lòng em yêu nhất, tương lai sinh hai đứa con gái, một nhà bốn người cỡ nào ấm áp, cỡ nào hạnh phúc, chẳng lẽ một chút em cũng không động tâm sao?”

An Noãn bỏ ra tay anh, thản nhiên nói: “Không cần khuyên ta, ý em đã quyết.”

“Anh con mẹ nó thật muốn mắng thô tục, một người đàn ông tốt như vậy lại không cần, sau này em có hối hận, đến lúc đó đừng chạy đến trước mặt anh mà khóc.”

Thẩm Thần Bằng bị tức không nhẹ, anh nghĩ Cố Thu đã đủ cố chấp, không nghĩ tới An Noãn còn bướng bỉnh hơn cả Cố Thu, quyết tâm của cô, cho dù sức chín trâu kéo đi cũng không bị lung lay.

Cầm di động gọi cho Mạc Trọng Huy, một lúc lâu, Mạc Trọng Huy mới nghe, bên kia đầu điện thoại một giọng nói mơ hồ truyền đến: “Cô ấy đi rồi?”

“Ừ, nha đầu quật cường kia về phòng rồi.” Thẩm Thần Bằng còn mang theo tức giận, nhìn không được đồng tình nói: “Huy từ, lựa chọn nha đầu kia, cậu thật không dễ dàng. Cũng không biết trong đầu cô ấy chứa cái gì, tôi bị cô ấy chọc tức đến phát bệnh.”

Mạc Trọng Huy tại kia đầu trầm mặc.

“Đứng rồi, Huy từ, có chuyện muốn nói với cậu, hôm nay Lâm Dịch Xuyên đến nhà, hơn nữa là cha tôi cho phép, cha tôi giống như đã đồng ý hôn sự của anh ta và Noãn Noãn. Cậu cần phải thêm sức lực, bằng không thật sự chậm.”

“Bệnh của cô ấy thế nào?” Anh nói sang chuyện khác.

Thẩm Thần Bằng nhìn không được trêu ghẹo nói: “Cô ấy đối với cậu vô tình như vậy, cậu còn thời khắc quan tâm sức khỏe của cô ấy. Yên tâm đi, thân thể không dưỡng tốt, cha tôi như thế nào cho cô ấy xuất viện. Tinh thần rất tốt, bất quá quả thật cũng gây một vòng lớn, nhìn làm cho người ta đau lòng. May mắn cha tôi không có đi điều tra, bằng không tra được là cậu, cậu có thể không hay ho.”

Anh sợ không phải chuyện này, anh sợ nhất là cô cùng Lâm Dịch Xuyên kết hôn, sợ nhất ngay cả Thẩm Diệc Minh cũng đồng ý.

“Đúng rồi Huy tử, hôm nay người ở công ty bắt động sản gọi điện thoại cho An Noãn, kê cô ấy đi ký làm thủ tục, cậu xác định muốn đem nhà của cậu bán cho bọn họ làm tân phòng.”

Mạc Trọng Huy tại kia đầu cười khở ra tiếng, tự giễu nói: “Căn nhà kia vốn là tôi chuẩn bị làm hôn phòng cho cô ấy, nhưng thật ra tôi rất muốn nhìn xem, cô ấy ở trong căn nhà mà tôi chuẩn bị cho cô ấy, kết hôn cùng người đàn ông khác, sẽ có cảm giác như thế nào.”

“Huy tử, sao cậu phải khổ vậy chứ, nha đầu kia tâm ngoan, cái gì cũng làm được, đến lúc đó cậu cũng đừng bị bức đến chết.”

Đêm đó, nằm ở trên giường, trong đầu An Noãn lặp đi lặp lại câu nói kia của Thẩm Thần Bằng.

‘Không có bao nhiêu người nguyện ý đứng tại chỗ chờ em.’

--

Sáng Sớm, An Noãn rửa mặt chải đầu cho Sớm xong, đưa thẳng bé xuống lầu ăn sáng, từ phòng đi ra, vừa vặn gặp Thẩm Thần Bằng. Sớm thực nhiệt tình chào hỏi, An Noãn chỉ liếc nhìn anh một cái.

Thẩm Thần Bằng cúi đầu cười ra tiếng, bàn tay to khoát lên cô trên vai, cười nói: “A, đây là đang tức giận sao.”

An Noãn bỏ ra tay anh, tức giận quát: “Đừng đụng em.”

“An Noãn, anh nghĩ cho ra một cái tên mới, anh cảm thấy rất thích hợp với em.”

An Noãn lười quan tâm anh, Sớm lại tò mò hỏi: “Tên là gì?”

“Quạt lư.”

Nói xong Thẩm Thần Bằng chính mình nở nụ cười: “Tiểu tử kia, cháu xem mẹ cháu giống quạt lư không?”

Tiểu tử kia thấy An Noãn bị khi dễ, hừ nói: “Me cháu mới không phải quạt lư, chú mới là con lừa.”

Thẩm Thần Bằng khoe miệng rút trầu, cũng không chấp nhất với đứa nhỏ, nha đầu kia thế nhưng gốc hồ hồ vì thằng bé vứt bỏ Huy tử.

“Đúng rồi, Huy tử kêu anh nói với em, cậu ấy nói đời này vợ của cậu ấy chỉ có thể có thể là An Noãn, nếu em cùng Lâm Dịch Xuyên kết hôn, cậu ấy sẽ độc thân cả đời không lấy vợ.”

Thẩm Thần Bằng vừa nói vừa quan sát biểu tình của cô: “Noãn, một người đàn ông như anh cũng bị cậu ta làm cho cảm động, chẳng lẽ em thật sự thờ ơ?”

An Noãn hơi hơi giật mình, đầu có chút đau, không biết có phải còn cảm mạo chưa khỏe hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: 119.1: Cô Không Xứng! Đùa Chết Anh Ta

Ngày An Noãn muốn đến công ty bắt động sản làm thủ tục, Lâm Dịch Xuyên đứng lúc phải về Luân Đôn xử lý chuyện một quan trọng, một chủ nhiệm thiết kế sư ở tổng bộ JM bị người ta mua chuộc, xin từ chức. Vị kia thiết kế sư An Noãn cũng biết, là nhân tài hiếm có, năm đó khi còn học ở đại học Cambridge, đã được cha của Lâm Dịch Xuyên nhìn trúng, sau khi tốt nghiệp trực tiếp tiến vào JM, mấy tác phẩm của cô ấy được rất nhiều người trên thế giới thưởng thức, làm việc chưa được năm năm, đặc biệt thăng làm chủ nhiệm thiết kế sư.

Ở tổng bộ, An Noãn rất ít gặp cô ấy, bởi vì không cùng tổ, lúc họp có thể nhìn từ xa. Cô ấy là một phụ nữ rất xinh đẹp, người Anh quốc, An Noãn có ấn tượng sâu nhất với là cô ấy rất ít nói nhưng mỗi khi mở miệng đều ngắn gọn xúc tích.

An Noãn có nghe Hứa Vĩ Thần nói về quá khứ của cô ấy và Lâm Dịch Xuyên, lúc Lâm Dịch Xuyên vẫn còn là một thiết kế sư, hai người bắt đầu quan điểm nên có không ít mâu thuẫn. Nhưng khi Lâm Dịch Xuyên tiếp nhận JM, những lão già ở JM cực lực phản đối, khắp nơi tìm Lâm Dịch Xuyên phiên

toái. Cô lại đột nhiên ủng hộ Lâm Dịch Xuyên, còn tung tin ra ngoài, nếu CEO của JM không phải anh, cô sẽ dẫn rất nhiều thiết kế sư rời khỏi JM.

Cô ấy đã từng ủng hộ Lâm Dịch Xuyên như vậy, làm sao có thể đột nhiên muốn rời khỏi công ty.

An Noãn suy nghĩ hoài cũng không hiểu, lúc đưa Lâm Dịch Xuyên đến sân bay, chỉ có thể an ủi: “Yên tâm đi, có lẽ chỉ là hiểu lầm, anh và cô ấy nói chuyện sẽ không sao.”

Lâm Dịch Xuyên thân nhiên nói: “JM mất một cái thiết kế sư không là vấn đề.”

“Em biết, nhưng anh luyện tiếc nhân tài như vậy đúng không? Vẫn nên trở về giữ cô ấy lại, bằng không thật đúng là tổn thất của JM.”

Người phụ nữ kia rất nổi tiếng trên thế giới, đã nhiều năm qua, cống hiến rất nhiều cho công ty, không chỉ có thế, cô còn mang theo một số lớn thiết kế sư.

Lâm Dịch Xuyên trước khi đi hôn lên trán cô, biết tâm lý An Noãn còn chút mâu thuẫn, hiện tại thậm chí anh không dám hôn lên môi cô.

“Yên tâm đi, chuyện công ty anh sẽ xử lý tốt, khoảng thời gian này em nhanh chóng làm thủ tục căn nhà, chờ anh trở lại, chúng ta thuyết phục người nhà em, nhanh chóng chọn ngày kết hôn.”

An Noãn gật gật đầu, tâm tình nặng nề.

Sớm ôm đùi An Noãn, e ảm nói: “Mẹ, về Luân Đôn với con đi.”

An Noãn xoa xoa đầu thằng bé, bé lên đỡ: “Sớm ngoan, mẹ còn có chuyện phải xử lý, con cùng Rừng già đi sớm về sớm.”

Vốn không tính mang Sớm trở về, nhưng Lâm Dịch Xuyên tối hôm qua cha mẹ anh gọi điện thoại, mẹ Lâm kêu anh đem Sớm về, hai lão nhân chắc là nhớ cháu.

Tiền Lâm Dịch Xuyên cùng Sớm, đột nhiên An Noãn có cảm giác mất mát, cũng không biết trong lòng khổ sở cái gì. Cô tự nói với mình, nhất định là bọn họ rời đi, cô luyện tiếc.

Ở sân bay ngồi một lúc lâu, cô mới về Thẩm gia. Gọi điện thoại cho người của công ty bắt động sản, ngày mai đi làm thủ tục.

--

Buổi tối Thẩm Diệc Minh về nhà ăn cơm, cơm nước xong còn phải làm việc. Trên bàn cơm, Tiết Ngọc Lan cười trêu ghẹo: “Noãn Noãn, cháu ở nhà, cậu cháu chỉ cần có một chút thời gian, liền gấp trở về ăn cơm. Xem đi, này trong nhà cháu có sức quyến rũ lớn nhất.”

An Noãn bị bà nói làm ngượng ngùng, nhìn về phía Thẩm Diệc Minh.

Thẩm Diệc Minh xoa đầu cô, cười nói: “Hiện tại biết cậu thương cháu bao nhiêu, xa như vậy cậu cũng chạy về ăn cơm với cháu, có cảm động không?”

An Noãn hơi hơi gật gật đầu.

“Vậy về sau còn chọc cậu tức giận không?”

An Noãn chột dạ nói: “Khi nào thì cháu chọc cậu tức giận!”

Thẩm Diệc Minh cười sang sảng, gấp rất nhiều đồ ăn vào chén cô: “Ăn nhiều một chút, lần này nằm viện gầy đi một vòng lớn, nhìn cũng thấy đau lòng.”

Lão gia tử nhìn trong mắt Thẩm Diệc Minh toát ra sùng nịch, nhíu mày thật sâu.

“Lão Nhị, gần đây vẫn ổn chứ?” Lão gia tử thuận miệng hỏi câu.

Thẩm Diệc Minh thân nhiên trả lời: “Chỉ có mấy người đang rục rịch.”

“Ừ, có nhiều chuyện không thể làm tuyệt, có chừng có mực.”

Lão gia tử không chút để ý nhắc nhở một câu, quay sang Tiết Ngọc Lan: “Ngọc Lan, gần đây con có về thăm cha con không, cha con vẫn khỏe chưa.”

Tiết Ngọc Lan cười trả lời: “Hôm qua con mới về thăm lão nhân gia, thân thể cha con tốt lắm, có chút làm ẩm ỉ, kêu Thần Bằng cưới vợ.”

“Đây là chuyện tốt, mau để cha con giới thiệu, ta rất tin tưởng ánh mắt của ông ấy, Thần Bằng cũng đến tuổi thành gia lập thất rồi.”

Tiết Ngọc Lan cười cười, lại có chút chua xót: “Con cũng vậy nghĩ vậy, chỉ sợ Thần Bằng không chấp nhận, đứa nhỏ kia không chịu nghe lời ai trong nhà.”

Lão gia tử hít vào một hơi thật sâu, cúi đầu nói: “Đứa nhỏ kia không nghe chúng ta, vì từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, Thần Bằng rất tôn kính cha con, có

lễ để cho cha con an bài, đứa nhỏ kia sẽ nghe lời.”

“Vậy con sẽ nói với cha con, đối phương chính là cháu gái của Doãn tham mưu trưởng ở quân khu, Doãn tham mưu trưởng là ta thuộc hạ của cha con.”

“Tốt, tất cả đều nghe cha con an bài, Thần Bằng bên này để cho cha con làm mai.”

An Noãn vẫn im lặng nghe, trong lòng buồn buồn.

Hôn nhân của Thẩm Thần Bằng hoàn toàn để trong nhà xử lý, so với anh, An Noãn xem như may mắn. Lấy tính cách của Thẩm Thần Bằng, anh sẽ không đồng ý, nhưng mặc cho anh phản đối như thế nào, cuối cùng anh lấy về nhà vẫn sẽ là cháu gái của tham mưu trưởng.

An Noãn bỗng nhiên nhớ tới Cố Thu, cô gái kia rất biết suy nghĩ, cô tự mình hiểu lấy. Sớm rời khỏi anh, nên giờ cũng không đau lòng nhiều.

“Suy nghĩ cái gì? Cậu gặp rất nhiều đồ ăn sao con không ăn? Không vui sao?” Giọng Thẩm Diệc Minh ôn nhu nhẹ nhàng hỏi.

An Noãn cười lắc lắc đầu: “Rất thích, cảm ơn nhị cữu.”

Thẩm Diệc Minh thối nói: “Đứa nhỏ này, khách khí với cậu như vậy, nghe rất không thoải mái.”

“Cháu không phải khách khí, đây là lễ phép.”

Thẩm Diệc Minh sùng nịch xoa xoa đầu cô.

Đại cữu mẹ đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi An Noãn: “Noãn, cháu xem nhà thế nào rồi? Muốn trong nhà hỗ trợ không?”

“Không cần, cháu đã chọn xong rồi, trang trí rất được, cháu cũng rất thích, ngày mai sẽ đi làm thủ tục.”

Thẩm Diệc Minh theo bản năng nhú mày, thân nhiên nói: “Như thế này đi cậu đến thư phòng lấy tiền, nhà coi như là của hồi môn của Thẩm gia, không lấy tiền của Lâm Dịch Xuyên.”

Lão gia tử cũng nói: “Đúng vậy, chúng ta ra tiền.”

An Noãn muốn cự tuyệt, nhưng lại tìm không ra lý do hợp lý.

--

Cơm nước xong Thẩm Diệc Minh còn nửa giờ, gọi An Noãn vào thư phòng, đưa cho cô thẻ ngân hàng.

“Cái này cho con xem như của hồi môn, muốn mua cái gì tự mua. Đương nhiên bây giờ cậu chưa muốn gả con đi, khảo nghiệm đối với Lâm Dịch Xuyên vẫn chưa xong.”

An Noãn bĩu môi nói: “Nhị cữu, không cần cho cháu tiền, Lâm Dịch Xuyên có tiền, cháu cũng không thiếu tiền.”

Trán Thẩm Diệc Minh nổi lên vài vạch đen, không hờn giận nói: “Cậu ta có tiền, kết hôn không dùng tiền của cậu ta, Thẩm gia không phải không ra được chút tiền đó.”

An Noãn vẫn không lấy thẻ của ông, trong lòng luôn cảm thấy không được tự nhiên. Cái cô muốn chỉ là thân tình, mà không phải tiền của Thẩm gia.

“Noãn Noãn, nếu con không lấy, cậu sẽ tức giận.” Thẩm Diệc Minh trở nên nghiêm túc.

An Noãn nhận lấy thẻ ông đưa, lại cảm thấy phỏng tay.

Sau khi An Noãn nhận, trên mặt Thẩm Diệc Minh rốt cục cũng mỉm cười, ông gắt gao cầm tay cô, cảm khái nói: “Đứa nhỏ, bình thường cậu bận quá, rất muốn dành nhiều điểm thời gian cho con, lại không được, không nên trách cậu được không?”

An Noãn cười nói: “Nhị cữu, cháu biết cậu bề bộn nhiều việc, cháu sinh bệnh nằm viện, cậu đã muốn dành thời gian cho cháu, trong lòng ta rất cảm động, cậu đã rất thương yêu cháu, thật sự, cháu thấy rất thỏa mãn.”

Thẩm Diệc Minh nhẹ nhàng ôm cô, trầm thấp nói: “Nhưng cậu cảm thấy sùng con như thế nào đều giống như không đủ. Trong lòng luôn cảm thấy thua thiệt cho con, nếu năm đó cậu ngăn cản mẹ con, hoặc là khuyên nhủ lão gia tử, có lẽ mẹ con sẽ không rời đi.”

“Nhị cữu, cậu không cần tự trách, mẫu thân rời đi là mệnh, cùng bất luận kẻ nào không quan hệ. Nếu thật sự muốn tìm cái tội nhân đi ra, hẳn là ta, mẫu thân là vì sinh ta mới rời đi.”

Thẩm cũng khắc sâu trong lòng đau vỡ của cô cũng, có chút ám ảnh thanh âm nói xong, “Tốt lắm, cHuyện quá khứ ta cũng không nói ra, sau này đãi ở cậu bên người, ta sẽ tần tảo nhưng năng, cho người trở thành toàn thể giới tối hạnh phúc tiểu công chúa.”

--

Ngày hôm sau An Noãn đến công ty bắt động sản, người môi giới đưa cho cô một chồng tư liệu, kêu cô ký tên. An Noãn nghi hoặc vì sao chủ hộ không tới, hơn nữa toàn bộ trong quá trình cô cũng chưa gặp qua chủ hộ.

Người môi giới giải thích: “Chủ nhà ở nước ngoài, ngày mai mới về, An tiểu thư, cô ký tên trước, ký xong là có thể nhận chìa khóa, chuyện còn lại giao cho chúng tôi. Chủ nhà rất dễ nói chuyện, lúc cô quyết định mua, chủ nhà đã nói chìa khóa có thể đưa cho cô.”

An Noãn thực sáng khoái ký tên lên văn kiện, nhận chìa khóa.

Từ công ty bắt động sản đi ra, một mình An Noãn không mục đi trên đường, hôm nay trời nóng, mặt trời chói chang, giống như ở bên ngoài một thời gian da cũng sẽ bị bỏng.

An Noãn đến quán cà phê trên lầu một của thương xá Mạc thị, gọi một ly cà phê, ngồi gần cửa sổ, nhìn người trên đi đường. Cuộc sống thật sự rất kỳ diệu, mấy năm trước, lúc cô còn trong tù, cuộc sống thật đen tối. Nay, cô có người nhà, có tình yêu, có đứa nhỏ. Ngắn ngủn vài năm thời gian, biến hóa đến nghiêng trời lệch đất.

So với khi đó, hiện tại hẳn là thỏa mãn. Cũng không biết vì sao, trong lòng luôn cảm thấy mát mát. Bắc Kinh nói lớn cũng rất lớn, nói nhỏ cũng rất nhỏ, ở đây An Noãn gặp Cố Thu, lần này bên người cô ấy không có người đàn ông kia, chỉ có một mình.

An Noãn bung ly cà phê của mình đi đến bàn của cô ấy, lễ phép hỏi: “Tôi có thể ngồi không?”

Cố Thu cười gật gật đầu: “Mời ngồi.”

Giọng của cô rất êm tai, cũng giống như người của cô ấy.

“Lần trước tôi nhìn thấy cô cùng đi một người đàn ông, là bạn trai cô sao?”

Cố Thu chưa xót cười cười, thản nhiên nói: “Là vị hôn phu, nhưng đã chia tay.”

An Noãn mím môi, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói gì.

“Tôi muốn tìm một người đàn ông bình thường để gả, mặc dù anh ấy có một đồng tật lớn, nhưng anh ấy có thể cho tôi một cuộc sống yên bình, nhưng ý nghĩ của tôi rất ngây thơ, Thẩm Thần Bằng sẽ không để yên cho tôi.”

An Noãn sợ run hỏi: “Cô chia tay là vì anh tôi?”

Cố Thu gật gật đầu: “Bạn trai tôi ở Bắc Kinh phấn đấu rất nhiều năm, mới làm được một quản lý nho nhỏ, một câu của Thẩm Thần Bằng, làm cho anh ấy ở Bắc Kinh không làm được gì, bức tôi rời khỏi anh ấy. Tôi có thể làm cái gì? Tôi không muốn anh ấy vì tôi trở nên hai bàn tay trắng. Chỉ có chia tay với anh ấy.”

Trong lòng An Noãn không tiếng động thờ dài.

“Hiện tại cô trở lại bên cạnh anh ấy?” An Noãn thử hỏi, không bỏ qua một cảm xúc trong mắt cô ấy.

Đôi mắt đen của Cố Thu trở nên phiêu miêu, giọng dễ nghe có chút khàn khàn nói: “Cũng không tính cùng một chỗ, anh ta chỉ muốn chơi đùa mà thôi, chờ anh ta chơi đùa chán tôi sẽ được tự do.”

Thẩm Thần Bằng rút cuộc vẫn đi trên con đường chiếm đoạt.

“Thật ra anh ấy rất yêu cô, mấy lần uống say đều kêu tên cô, Cố Thu tiểu thư, cô cũng yêu anh ấy phải không?”

An Noãn có thể từ trong ánh mắt của cô nhìn ra phần tình yêu ẩn sâu kia.

Cố Thu tự giễu cười cười, giọng điệu lạnh nhạt: “An tiểu thư, tôi với cô không giống nhau, thân phận cô cao quý, cô cùng Mạc tiên sinh môn đương hộ đối, ở bên nhau không có áp lực. Mà tôi, sinh ra nghèo hèn, lại là một diễn viên nhỏ, mặc dù Thẩm Thần Bằng yêu tôi, gia tộc của cô vĩnh viễn sẽ không chấp nhận tôi, bởi vậy tôi và anh ấy vĩnh viễn không có kết cục, qua được một ngày hay một ngày. Đợi một ngày nào đó gia tộc của cô an bài cho anh một vị hôn thê môn đương hộ đối, tôi sẽ bị quăng cho một tấm chi phiếu, sau đó cảm tiền lần rất xa.”

An Noãn trong lòng có loại đau nói không nên lời, ngày này hẳn là rất nhanh sẽ đến.

“An tiểu thư, chuyện của cô và Mạc tiên sinh, tôi cũng nghe nói một ít, chúc hai người hạnh phúc.”

An Noãn đề mi tâm, có chút bất đắc dĩ, nhất định là Thẩm Thần Bằng ở cô trước mặt nói này nói nọ.

“An tiểu thư, cuộc sống ngắn ngủn vài chục năm, có thể cùng trải qua với người mình yêu là hạnh phúc nhất. Cô không giống tôi, tôi không xứng với anh cô, nhưng cô và Mạc tiên sinh cũng là môn đương hộ đối. Đôi khi bỏ lỡ đó là cả đời, cô gắng nắm chắc, không có bao nhiêu người sẽ ở một chỗ chờ cô.”

An Noãn nhướn nhướn mày, thật không hổ là một đôi, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng tương tự.

Trước khi Cố Thu rời đi ý vị thâm trường nói với An Noãn: “An tiểu thư, có nhiều chuyện không phải là trách nhiệm của cô, bởi vì trách nhiệm mà ở bên nhau, nhất định sẽ tổn thương càng sâu.”

Một mình An Noãn ngồi ở quán cà phê cho đến tối, phục vụ cũng giúp cô đổi mấy ly cà phê.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Chương 119.2

Sau đó cô đến căn nhà mới mua, không biết vì sao cô cảm thấy mình với căn nhà kia giống như rất duyên phận. Lúc này, cô đưa văn kiện ra, bảo vệ lễ phép khách khí chào cô, trên mặt lộ vẻ lấy lòng. An Noãn bĩu môi, thế giới này chính là như vậy, rất nhiều thời điểm đều là dùng tiền để nói chuyện.

Dùng chìa khóa mở cửa, mở tất cả đèn lên, trong nhà nháy mắt sáng ngời. Đi vào phòng bếp, trong bếp cái gì cũng có, còn mới tinh, chén bát, cái gì cần có đều có, nhãn hiệu trên chén còn là loại An Noãn thích nhất.

An Noãn đun nước, rót cho mình một ly. Ngồi ở phòng khách trên sofa thoải mái, mở TV. Màn hình TV đột nhiên phát ra gương mặt quen thuộc, là hình của An Noãn. Tim An Noãn đập loạn, không gian trên bức ảnh là biệt thự ở Giang thành, cô đang nằm ngủ trên giường, bức ảnh này được chụp khi nào cô hoàn toàn không biết.

Vài giây sau lại đổi sang một tấm hình khác, vẫn là biệt thự ở Giang thành, cô ngồi ở ban công đọc sách, cô đang xem rất chăm chú, màu vàng của ánh thái dương tùy ý chiếu lên mặt cô, góc độ rất duy mỹ, tựa như mỗi một chi tiết đều là tác phẩm nghệ thuật tinh tế.

Rất nhanh lại chuyển sang một tấm khác, trong hình bụng An Noãn hơi nhô lên, ngồi ở trên giường ăn từng ngum từng ngum bánh ngọt.

Từng tấm hình như một thước phim, từng mảnh nhỏ ký ức trong trí nhớ một lần nữa hiện về, xâu lại thành một thước phim trong quá khứ. Nước mắt từ từ chảy xuống, theo bản năng cô đặt tay lên bụng mình, nơi này rất bằng phẳng.

Mạc Trọng Huy nhận được một cú điện thoại nhanh chóng chạy đến, trong tay anh cũng có chìa khóa, mở cửa, ngoài dự kiến của anh, nha đầu kia lại đang ngồi trên sofa khóc rất thương tâm.

An Noãn chần chừ nhìn người đàn ông cao lớn bên cạnh cửa, năm tháng giống như không lưu lại dấu vết trên người anh, anh vẫn xuất chúng như vậy, giống hệt trong trí nhớ. Nước mắt không biết vì sao càng rơi nhiều hơn.

“Mạc Trọng Huy, anh ti bi, anh vô si.”

An Noãn tức giận nằng, muốn chạy đi. Khi cô chạy ngang người anh, bị anh ôm lại.

“Buông!” Cô rống giận.

Anh không buông tay, ngược lại ôm càng chặt hơn.

“Đây là phòng tân hôn anh chuẩn bị cho em, em muốn ở đây cùng người đàn ông khác kết hôn sao? Hả?”

Âm cuối kéo thật dài, lay động lòng cô.

“Tôi sẽ mua một căn nhà khác.”

“An Noãn, nhất định phải như vậy sao? Vì một đứa nhỏ không cùng huyết thống với em, cứ như vậy từ bỏ anh. Nói cho anh biết, đối với chuyện năm đó, có phải em còn có khúc mắc chưa giải, có nhiều chuyện em không bỏ xuống được đúng không?”

Cô dùng sức đẩy anh ra: “Mạc Trọng Huy, anh không nên ép tôi.”

Anh có chút đau đầu, bắt đầu dĩ nói: “Đến bây giờ em còn cảm thấy anh đang ép em? An Noãn, kỳ thật đứa bé kia chỉ là một cái cớ của em, là cái cớ để em rời khỏi anh, từ đầu tới cuối em cũng chưa tha thứ cho anh vì tất cả những chuyện đã xảy ra. An Noãn, rốt cuộc muốn anh làm cái gì, em mới bằng lòng tha thứ cho anh? Nếu anh nói với em, năm đó thật ra.....”

“Mạc Trọng Huy, chuyện trước kia không cần nhắc lại.” Cô lạnh lùng ngắt lời anh, dùng sức lau mắt, cố gắng làm cho mình bình tĩnh.

“Anh có thể không nhắc tới, nhưng em không thể rời khỏi anh.” Anh kéo cô vào lòng: “Chúng ta đã bỏ qua quá nhiều, không cần tiếp tục sai lầm nữa được không? Đứa bé kia, em có thể thường xuyên mang theo bên người, anh cũng có thể thương thằng bé, tin tưởng anh.”

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của anh, ngực An Noãn co rút đau đớn mạnh mẽ.

“Mạc Trọng Huy, năm đó tôi bị Hà Tư Kỳ đẩy ngã xuống cầu thang, mất đi con của chúng ta, khi đó tôi thật muốn nhìn xem bộ dáng đau khổ của anh, nhưng lão thiên gia cố tình không cho tôi như nguyện, tôi sống sót. Lúc rời khỏi anh, tôi vẫn muốn nhìn bộ dáng đau khổ của anh, nhưng anh không đến sân bay tiễn tôi. Mấy năm ở Luân Đôn, tôi vốn không cần trở về, cùng Lâm Dịch Xuyên có một cuộc sống hạnh phúc, nhưng vì anh tôi đã trở lại, tôi muốn nhìn xem mấy năm nay anh thế nào, anh có vị hôn thê, Lý Hân Như lại rất giàu có, tôi không phục. Sau đó, tôi cố ý xuất hiện ở trước mặt anh, chính là muốn phá hoại hạnh phúc của anh, tôi không thể để cho người như anh được hạnh phúc. Thấy anh vẫn còn tình cảm với tôi, tôi thực vui vẻ, Mạc Trọng Huy, hiện tại anh đau sao?”

Mạc Trọng Huy đột nhiên cười lạnh ra tiếng: “An Noãn, em còn có thể bịa ra câu chuyện như vậy sao.”

“Tôi không có bịa ra, tôi trở về cũng chỉ vì tìm anh báo thù, tôi hy vọng anh không được tốt, hy vọng mỗi ngày anh đều chịu đau đớn.”

“Tiếp tục!” Nội tâm anh đột nhiên bình tĩnh, dị thường bình tĩnh.

“Mạc Trọng Huy, tôi tự nhận là tôi thành công, thấy anh hiện tại vì tôi muốn sống không được muốn chết không xong, thiệt tình giải hận. Cứ như vậy đi, vậy là đủ rồi, sau này ai cũng không ai nợ ai, nhất đao lưỡng đoạn.”

“Hay cho một câu nhất đao lưỡng đoạn!” Mạc Trọng Huy đột nhiên nở nụ cười, cười đến rất là châm chọc.

An Noãn đem chìa khóa đưa cho anh: “Chìa khóa trả lại anh, đem tiền của tôi trả lại cho tôi.”

“An Noãn, anh hy vọng sau này em sẽ không hối hận vì những lời nói ngày hôm nay.”

“Tôi sẽ không hối hận.”

Mạc Trọng Huy cười lạnh: “Chỉ hy vọng như thế. Chìa khóa em cứ giữ, anh cũng không cần tiền của em.”

“Tôi sẽ không đến nơi này nữa.”

Mạc Trọng Huy không để ý nói: “Đừng quên em đã nói nhất đao lưỡng đoạn, về sau đừng đến cầu anh.”

Mạc Trọng Huy lạnh lùng nói xong câu cuối cùng, xoay người rời đi, bóng dáng có chút quyết tuyệt lại có chút cô đơn, An Noãn nhìn anh xoay người trong mắt âm trầm. Tay cô giật giật, nhưng cái gì cũng không nắm được.

--

Trở lại Thẩm gia đã trễ, An Noãn nghĩ đến tất cả mọi người đã ngủ, lại không nghĩ rằng giờ phút này Thẩm gia rất náo nhiệt.

Đi đến cạnh cửa, chợt nghe Thẩm Thần Bằng lớn giọng bên trong, gần như điên hét lên: “Gặp quỷ đi thôi, con sẽ không cưới cháu gái của tham mưu trưởng gì, hôn nhân của con các người đừng mơ tưởng xử lý.”

Tiếp theo đó là giọng của Tiết Ngọc Lan thảm thía nói: “Thần Bằng, không cho phép làm loạn, đây là ý của ngoại công con, ngoại công con tuổi lớn, con không thể vi phạm ý nguyện của ông, từ nhỏ ông là người hiểu rõ con nhất.”

“Đừng lấy ngoại công đến áp con, vô dụng.”

“Doãn tiểu thư kia mẹ có gặp qua, bộ dạng rất được, tính cách cũng rất đáng yêu, có tri thức hiểu lễ nghĩa, mẹ tin tưởng con thấy nhất định sẽ thích.”

“Không gặp, con có chết cũng không gặp Doãn tiểu thư, các người chết tâm đi, nếu muốn con cưới cô ta, trừ phi con chết.”

Quyết tâm của Thẩm Thần Bằng rất lớn, An Noãn nghe xong chỉ cảm thấy đau lòng. Thế giới này giống nhau có nhiều bất đắc dĩ.

Tiết Ngọc Lan không phản đối, giọng Thẩm Diệc Minh hùng hậu vang lên, lạnh như băng: “Vậy con chết cho cha xem, bất quá trước khi con chết, có lẽ sẽ có rất nhiều người giết chết cô diễn viên nhỏ kia.”

Trầm mặc, trầm mặc vô tận. Tiếng bước chân vang lên, Thẩm Thần Bằng đại khái không tiếng động lên lầu. An Noãn đứng ở cửa không dám đi vào.

“Thần Bằng hình như đang qua lại với cô gái kia.” Giọng Tiết Ngọc Lan bất đắc dĩ.

Thẩm Diệc Minh khẽ thở dài, thản nhiên nói: “Hiện tại, nó chỉ chơi đùa, đã đến lúc làm cho nó thu tâm.”

“Chỉ sợ đã không còn kịp nữa.”

“Sẽ không, đàn ông của Thẩm sẽ lấy đại cục làm trọng.” Lúc Thẩm Diệc Minh nói lời này, giọng có chút nặng nề.

“Hiện tại mấy giờ, có phải An Noãn còn chưa về?”

Nghe Thẩm Diệc Minh hỏi, An Noãn vội vàng đi vào phòng khách.

Tiết Ngọc Lan cười nói: “À, đã về rồi sao? Noãn Noãn, đã ăn cơm chưa? Sao giờ mới về?”

“Cháu ở bên ngoài có chút việc, đã ăn rồi. Nhị cữu, dì, cháu về phòng nghỉ ngơi trước, các người cũng sớm đi nghỉ ngơi, ngủ ngon.”

An Noãn vừa muốn lên lầu, giọng mệt mỏi của Thẩm Diệc Minh vang lên: “Chờ một chút.”

“Nhị cữu còn có cái gì phân phó sao?”

An Noãn phá lệ xa lạ, Thẩm Diệc Minh nhướn nhướn mày: “Trễ như vậy mới về, ở bên ngoài có chuyện gì?”

“Vốn là chọn được một căn nhà nhưng đột nhiên không thích, bởi vậy nói chuyện lại với người môi giới.”

Thẩm Diệc Minh gật gật đầu, đứng dậy đến trước mặt An Noãn, xoa đầu cô, sùng nịch nói: “Chuyện nhà ở giao cho cậu, con cũng đừng hao tâm vì chuyện này, dù sao hiện tại cũng không vội kết hôn.”

“Cữu, cháu có chút mệt mỏi, về phòng trước.”

“Đi thôi, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai bồi cậu đến mộ viên, thăm mẹ con.”

An Noãn gật gật đầu, bước chân nặng nề lên lầu.

Khi đi ngang phòng Thẩm Thần Bằng, An Noãn dừng bước, do dự một lát, cô vẫn gõ gõ cửa.

Thẩm Thần Bằng vội mở cửa cho cô, lạnh nhạt nói: “Anh biết là em. Yên tâm đi, anh tốt lắm, không cần an ủi.”

Tất cả những lời muốn nói An Noãn đều không thốt ra miệng.

“Như vậy đi, vào ngồi với anh một chút.”

Thẩm Thần Bằng để cô vào phòng.

“Hôm nay ở quán cà phê em gặp Cố Thu.”

Thẩm Thần Bằng vốn đang âm thầm con người lập tức sáng lên.

“Hai người lại ở cùng nhau phải không?”

Thẩm Thần Bằng gật gật đầu, giọng buồn buồn: “Anh ép cô ấy. Biết rõ không cho cô ấy được hạnh phúc, nhưng anh vẫn ép buộc cô ấy. An Noãn, em biết không? Anh nhìn đã lâu, chịu đựng không đi gặp cô ấy, cố gắng làm cho mình quên cô ấy, nhưng nhìn không được. Anh tự nói với mình, cho dù chỉ có một ngày, anh cũng muốn được ở bên cạnh cô ấy. Thì ra thật sự ngăn ngừ như vậy.”

“Bọn họ quá lợi hại, ngoại công tìm anh khắp nơi, từ nhỏ đến lớn, người duy nhất anh nghe chính là ngoại công. Lần này, nếu anh phản kháng, sẽ hại đến Cố Thu. An Noãn, nếu em là anh, em sẽ làm như thế nào?”

“Em không biết.”

Thẩm Thần Bằng tựa vào sofa, hai mắt nhắm nghiền, trầm thấp nói: “Có lẽ anh sẽ thành thật cưới Doãn tiểu thư.”

“Cố Thu làm sao bây giờ?”

“Nếu Doãn tiểu thư rộng lượng, Cố Thu sẽ ở lại Bắc Kinh. Nếu Doãn tiểu thư nhỏ mọn, anh chỉ có thể đem Cố Thu đi. Sớm biết như thế, lúc trước anh sẽ không nên đi treu chọc cô ấy, tự mình dấn thân vào, hiện tại muốn rút ra, rất khó.”

“Đúng rồi Noãn Noãn, em cùng Huy từ thế nào?”

An Noãn dừng một chút, cúi đầu nói: “Nhất đao lưỡng đoạn.”

Thẩm Thần Bằng phút chốc mở to mắt: “An Noãn, anh thật muốn bóp chết em, sao em lại ngang bướng như vậy? Tính tình này là giống ai nha?”

Cô không nói lời nào, buông xuống đầu.

“Huy từ ở trước mặt em còn chưa đủ hèn mọn sao? Em còn muốn cậu ấy làm như thế nào?”

“Vì sao các người đều khuyên em trở lại bên cạnh anh ta?”

Thẩm Thần Bằng khẽ thở dài, thật lòng nói: “Bởi vì chúng ta ở cái vòng luẩn quẩn này, tình yêu chân thật đã không còn nhiều lắm.”

“An Noãn, anh cảm thấy Lâm Dịch Xuyên rất quá đáng, biết rõ em không thương anh ta, còn dùng đứa nhỏ cột lấy em, thực không phải đàn ông. Anh không hiểu anh ta cột lấy em có ích lợi gì, mặc dù nằm trên một chiếc giường, trong lòng em thủy chung đều là một người khác, anh ta cũng không cảm thấy không được tự nhiên sao?”

“An Noãn, anh cảm thấy Lâm Dịch Xuyên không được gọi là yêu, anh ta chỉ muốn giữ lấy em. Chân chính yêu một người, sẽ không làm cho cô ấy khó xử, đàn ông như vậy, em theo anh ta sẽ rất nguy hiểm. Hiện tại chưa kết hôn, mọi chuyện đều nhân nhượng em, cũng có thể dễ dàng tha thứ trong lòng em có người khác. Sau khi chân chính kết hôn, anh ta sẽ không cam tâm. Thật sự, em tin tưởng anh, ở bên ngoài lăn lộn nhiều năm, anh so với em có kinh nghiệm hơn, Lâm Dịch Xuyên nhất định là người có tâm cơ, mới có thể nghĩ đến lợi dụng đứa nhỏ.”

An Noãn bĩu môi, thần nhiên nói: “Anh ấy không phải là người như thế!”

“An Noãn, anh thực con mẹ nó muốn bóp chết em. Đi, từ giờ trở đi, anh sẽ không nói với em về chuyện tình cảm nữa, em chỉ cần nhớ kỹ, về sau đừng tới tìm anh khóc, người như em, hoàn toàn không đáng đồng tình, rất con mẹ nó làm cho người ta tức giận.”

Thẩm Thần Bằng còn muốn mắng càng khó nghe hơn, ngậm lại vẫn không mở miệng.

“Huy tử thật đúng là không hay ho, Cổ Thu của anh so với em đáng yêu hơn, đi thôi, thực không muốn nhìn thấy em.”

--

An Noãn nằm trên giường lớn, gọi điện thoại cho Lâm Dịch Xuyên, nói với anh phòng ở có vấn đề, căn nhà kia mua không được.

Lâm Dịch Xuyên an ủi cô: “Không sao, dù sao chúng ta cũng không vội đến ở, chờ anh về Bắc Kinh, chúng ta cùng nhau xem căn khác.”

“Lâm Dịch Xuyên, sự tình bên kia anh xử lý thế nào?”

Kia đầu thờ dài, nặng nề nói: “Ý Shally đã quyết, vô luận anh thuyết phục thế nào cô ta cũng không đồng ý.”

“Cô ta bị công ty nào lấy đi?”

“Một công ty thiết kế ở Trung Quốc, anh nghĩ đối phương trả tiền lương ít nhất gấp đôi JM, bằng không Shally cũng sẽ không tâm động.”

Công ty thiết kế Trung Quốc, tìm An Noãn loạn nhịp, cúi đầu nói: “Sao anh không tăng lương giữ cô ta ở lại?”

“Ừ, cô không đáng giá nhiều như vậy. Hơn nữa cô đáp ứng với anh, không mang theo một binh một tướng của JM.”

An Noãn hít sâu một hơi, thần nhiên hỏi: “Lâm Dịch Xuyên, đối phương là ai anh biết không?”

“Công ty đó vừa thành lập không lâu, ngay tại Bắc Kinh, thực rõ ràng là nhắm tới anh. An Noãn, Anh không muốn đoán là ai, nhưng chân tướng sẽ một ngày lộ ra.”

Theo bản năng cô nói ra miệng: “Không có khả năng là Mạc Trọng Huy, anh ta sẽ không nhảm chán như vậy.”

“Chỉ mong không phải. Bất quá, nếu thật đúng là anh ta, anh cũng không sợ, nếu anh ta nghĩ một Shally có thể đánh ngã anh, kia cũng quá buồn cười.”

An Noãn nín môi, thấp giọng hỏi: “Lâm Dịch Xuyên, muốn em về công ty giúp anh?”

“Không cần, anh không muốn em quá mệt mỏi, có Ethan, anh rất yên tâm. Được rồi đừng nói chuyện công việc nữa, nói cho anh biết, có nhớ anh hay không?”

An Noãn ấp úng nói không nên lời, cuối cùng giả hoạt nói: “Em rất nhớ Sóm.”

Lâm Dịch Xuyên cười khở ra tiếng: “Người phụ nữ này, ngay cả một câu nói dối chọc anh vui vẻ cũng không chịu. Sóm ở chỗ mẹ anh, hai lão nhân kêu anh mang Sóm đến ở hai ngày. Anh nói với họ về kế hoạch của anh, sau này đại bộ phận thời gian sẽ ở Bắc Kinh, bọn họ đồng ý, hơn nữa cũng ủng hộ anh.”

“Có người nhà như vậy, thật tốt.”

An Noãn nhin không được cảm khái ra tiếng. Liên tưởng đến Thẩm Thần Bằng, bỗng nhiên cảm thấy anh rất đáng thương.

“Mẹ anh kêu hỏi em, khi nào thì có thể đến Bắc Kinh, gặp người nhà em, thuận tiện bàn chuyện hôn sự.”

An Noãn bĩu môi, cúi đầu nói: “Nhị cữu em mới nói tới việc này, hy vọng chúng ta kết hôn trễ chút.”

“Chúng ta có thể đính hôn trước.”

An Noãn cắn cắn môi, sắc mặt tái nhợt: “Rùng già, chúng ta có thể không đính hôn được không, trực tiếp kết hôn.”

Cô đối với đính hôn có chút sợ hãi.

Kia đầu không có trả lời, bình thần nói: “Chờ anh đến Bắc Kinh, chúng ta thương lượng tiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Chương 119.3

Một đêm không ngủ, ngày hôm sau An Noãn rời giường sớm để trang điểm, cũng không thể để cho Thẩm Diệc Minh thấy đôi mắt như gấu mèo của cô. Mắt một lúc lâu mới che được quảng thâm của đôi mắt, khi xuống lầu Thẩm Diệc Minh và lão gia tử đều đã ở nhà ăn đọi cô.

“Ngoại công, ông cũng đi mộ viên sao?” An Noãn thuận miệng hỏi.

Ánh mắt Lão gia tử phiêu miêu, thân nhiên trả lời: “Cháu và nhị cữu cháu đi thôi, ngoại công không đi, gần đây cảm thấy hơi mệt mỏi, vài ngày nữa sẽ đi thăm Diệc Như.”

Ngồi trên xe, Thẩm Diệc Minh vẫn theo thói quen đem nắm tay cô.

“Tối hôm qua ngủ không ngon?” Thẩm Diệc Minh đột nhiên không chút để ý hỏi.

An Noãn hoảng sợ, ở trước mặt ông hoàn toàn không dám nói dối.

“Có tâm sự sao?”

“Không có, hôm nay muốn tới mộ viên, bởi vậy có chút đau lòng, không ngủ được.”

Nghe cô nói như vậy, Thẩm Diệc Minh cũng đau lòng, cánh tay dài đem cô kéo vào lòng. Đến mộ viên, Thẩm Diệc Minh đem một đóa hoa bách hợp rất đẹp ở trước mộ bia, An Noãn cũng đặt một bó hoa lên trước mộ cha cô.

“Nha đầu, đến chỗ mẹ con đi, để cho mẹ con nhìn con.”

An Noãn đi qua, Thẩm Diệc Minh nhẹ nhàng ôm vai cô, trầm nói chuyện với người trong mộ: “Diệc Như, em có thấy con gái em không? Con bé đang ở bên cạnh anh, anh sẽ chăm sóc tốt cho con bé, yêu thương con bé, cho con bé những gì tốt nhất, để con bé được hưởng hạnh phúc.”

An Noãn cũng nói: “Mẹ, nhị cữu thật sự rất thương con, mẹ ở trên trời linh thiêng có thể yên tâm, xin mẹ giúp con chăm sóc tốt cho cha.....”

An Noãn nói còn chưa nói xong, Thẩm Diệc Minh trầm mặt.

“Nhị cữu, cháu muốn nói chuyện với cha cháu.”

Thẩm Diệc Minh không hờn giận hừ nhẹ: “Để mẹ con nhìn con thêm chút nữa.”

Sau đó, An Noãn cũng không có cơ hội nói chuyện với cha cô, bởi vì Thẩm Diệc Minh nói ông còn có việc, vội vã phải đi.

“Nhị cữu, cậu đi trước đi, cháu muốn yên tĩnh một lát.”

“Không được, theo cậu cùng nhau trở về, bữa khác lại đến thăm mẹ con.”

An Noãn bắt đắc dĩ nhủ mảy, Thẩm Diệc Minh vẫn đem cô mang đi. Sau khi đưa cô về nhà, Thẩm Diệc Minh mới ra cửa.

Trước khi ra cửa còn dặn dò cô: “Không có việc gì thì ở nhà bồi lão gia tử, đừng tối ngày chạy ra bên ngoài.”

An Noãn kỳ thật còn muốn nói chuyện với cha cô nhưng không dám mở miệng.

--

Ban đêm, Lâm Dịch Xuyên gọi điện thoại cho An Noãn, nặng nề nói cho cô biết, tổng bộ JM lại có một chủ nhiệm thiết kế sư bỏ đi. Thiết kế sư kia là bạn tốt của Lâm Dịch Xuyên và Hứa Vĩ Thần, từng xưng anh gọi em. Trong khoảng thời gian ngắn An Noãn không biết an ủi anh như thế nào.

“Rùng già, anh không sao chứ?”

Lâm Dịch Xuyên cười cười: “Không có việc gì, trên đời này vốn tiền tài là quan trọng nhất, ai trả lương cao thì thay người đó bán mạng, anh có thể hiểu việc làm của họ.”

Lâm Dịch Xuyên tuy rằng nói vậy, An Noãn vẫn có thể nghe ra trong giọng nói thản nhiên của anh cảm giác mất mát. Từng là bạn bè tốt với nhau, mặc dù có lý do, nhưng cũng là một loại phản bội.

“Anh có điều tra công ty đối phương không?”

“Không cần tra, anh ở Trung Quốc không đặc biệt tội những người khác.”

An Noãn giật mình.

“An Noãn, yên tâm đi, không có việc gì, JM tổn thất vài người cũng không phải vấn đề, chính là mấy lão nhân trong ban giám đốc muốn làm lớn chuyện này, nhưng anh sẽ xử lý tốt. Thời gian về Bắc Kinh có thể bị hoãn lại, An Noãn, chờ anh.”

--

Gác điện thoại, An Noãn ở trong phòng ngủ bồi hồi, ngẫm lại vẫn gọi điện thoại cho Hứa Vĩ Thần.

Hứa Vĩ Thần tựa hồ cũng rất bận rộn, tại kia đầu hỏi: “Noãn Noãn, có việc sao? Tôi còn đang họp.”

“Khuya như vậy còn họp.”

Giọng bên kia nghe có vẻ mệt mỏi: “Gần đây trong công ty có vài hạng mục xảy ra vấn đề nhỏ, đang suy nghĩ biện pháp tu bổ.”

“Vấn đề gì?”

“Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, tôi làm việc đều rất cẩn thận, cô có biết, những bản thảo thiết kế ra đều qua tay tôi, bởi vậy hiển nhiên bị người động tay động chân.”

Tâm An Noãn trầm xuống: “Anh có biết là ai đã làm hay không?”

“An Noãn, Rừng già không cho tôi nói, nhưng tôi nhìn không được, tôi đoán là Mạc Trọng Huy giờ trò quỷ, ở Bắc Kinh có thể có năng lực lớn như vậy, chúng tôi lại đặc biệt với anh ta. Sắp tới lại thành lập ‘Huy Dương kiến trúc thiết kế sự vụ sở’ đem Shally và Tony của JM dụ đi, còn có ý cạnh tranh với chi nhánh công ty của chúng ta ở Bắc Kinh, nghe nói bọn họ đã liên hệ với Khương quản lý.”

An Noãn thờ đốc vì kinh ngạc.

“Noãn Noãn, ai là người phía sau chuyện này tôi cũng không nói, tôi nghĩ cô đã biết. May mắn cô không chọn cái người đàn ông âm hiểm này, Rừng già mới là sự lựa chọn chính xác của cô. Yên tâm đi, những động tác nhỏ này của anh ta đối với chúng tôi hoàn toàn không có ảnh hưởng, nhưng thật ra anh ta, cũng lãng phí không ít tiền.”

“Hứa Vĩ Thần, tôi về công ty giúp anh.”

Kia đầu tự hỏi một lát, cười nói: “Tôi cũng muốn, nhưng tôi và Rừng già cũng thương lượng qua, Rừng già không đồng ý, chúng tôi đều nghe anh ta.”

--

Trò chuyện với Hứa Vĩ Thần xong, An Noãn chạy đi tìm Thẩm Thần Bằng, gần đây Thẩm Thần Bằng đều bị lệnh cường chế ở nhà, buổi tối cũng không cho đi ra ngoài.

Thẩm Thần Bằng mở cửa, cười trêu ghẹo: “Có phải đến chê cười anh?”

“Anh có biết gần đây Mạc Trọng Huy thành lập một kiến trúc thiết kế sự vụ sở không?”

“Đừng ở trước mặt anh nhắc tới Mạc Trọng Huy!” Thẩm Thần Bằng khó chịu hừ nói.

An Noãn nhún nhún mày: “Làm sao vậy?”

“Em cũng đâu có ở với cậu ta!”

An Noãn bị anh nói một câu ghen lời, cũng tức giận.

Thẩm Thần Bằng ha ha cười ra tiếng, vuốt đầu cô nói: “Tốt lắm tốt lắm, nói đùa với em, chuyện này anh không rõ ràng lắm, đã hai ngày không liên hệ.”

“Xem ra tâm tình của anh rất tốt!” An Noãn trào phúng nói.

Thẩm Thần Bằng thở dài: “Chỉ có thể tự tiêu khiển, bằng không có thể làm sao bây giờ? Cũng không thể phải chết muốn sống đi, bọn họ cũng không chấp nhận. Đứng rồi, sao em không tự mình đi hỏi Huy tử, chạy tới hỏi anh, anh có biết gì đâu.”

“Quên đi, không cần hỏi, hẳn là anh ta. Anh ta mở một công ty thiết kế, rồi chạy tới tổng bộ JM dự đi hai chủ nhiệm thiết kế sư, thật đúng là đủ âm hiểm.”

Thẩm Thần Bằng vừa nghe tinh thần tỉnh táo, cười nói: “Thật sự? Rốt cuộc cậu ấy cũng ra tay? Đây mới là Huy tử mà anh biết. Em nhắc nhở Lâm Dịch Xuyên, em có rảnh cũng đừng ép buộc, nói với Lâm Dịch Xuyên, kêu anh ta cẩn thận một chút. CEO của công ty thiết kế nổi tiếng nhất thế giới cũng không phải dễ làm, dám cùng Huy tử tranh đoạt phụ nữ, kết cục sẽ không tốt lắm.”

“Thẩm Thần Bằng!”

Thẩm Thần Bằng thét lớn một tiếng: “Em cứ tiếp tục ủng hộ Lâm Dịch Xuyên, em càng bình vực anh ta, Huy tử càng ngoan độc, cậu ta có tiền, đùa chết Lâm Dịch Xuyên.”

“Ti bi!” An Noãn nghiêng răng nghiêng lợi.

Thẩm Thần Bằng tức giận nói: “Lâm Dịch Xuyên lợi dụng đứa nhỏ cướp đi em, chẳng lẽ sẽ không ti bi?”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Chương 120.1: Ngoài Ý Muốn Biết Được Sự Thật Ở Sân Bay

Đột nhiên nhận được điện thoại của tập đoàn Mạc thị, về hạng mục khách sạn nghỉ dưỡng lần trước, bên thi công mới có chút không hiểu muốn hỏi ý kiến cô, kêu cô đến công trường. Phản ứng đầu tiên sau khi nhận được điện thoại là, Mạc Trọng Huy trả thù trên đầu cô.

Tất cả thiết kế sư làm hạng mục đó, An Noãn phối hợp với bọn họ. Tuy rằng không còn làm ở JM, có thể đem mọi chuyện giao cho Hứa Vĩ Thần, kêu Hứa Vĩ Thần an bài người đi qua, nhưng An Noãn biết gần đây anh rất bận, trong lòng nghĩ muốn chia sẻ với anh một chút. Dù sao Hứa Vĩ Thần đến Bắc Kinh bởi vì cô, mấy năm nay Hứa Vĩ Thần cũng giúp cô rất nhiều, chuyện qua đã lâu, nhưng phần ân tình kia vẫn còn, bất cứ lúc nào nhớ đến, đều cảm thấy ảm áp.

An Noãn đến công trường, gặp mặt bên thi công, trong lòng đã chuẩn bị cho người ta làm khó dễ. Nhưng đến công trường, người phụ trách rất khách khí, không ngừng nói: “Thật có lỗi An tiểu thư, quý rầy thời gian của cô, thật sự là có hai vấn đề nhỏ cần thỉnh giáo cô.”

“Không sao, đây là tôi phải làm.”

Ở công trường nói chuyện một giờ, đối phương thịnh tình mời An Noãn ăn tối, An Noãn cự tuyệt.

“An tiểu thư, rất cảm ơn cô. Lão tổng của chúng tôi nói cần phải mời cô ăn cơm, nếu cô cự tuyệt, tôi trở về không biết nên giao phó như thế nào.”

An Noãn cười nói: “Ông khách khí rồi, những chuyện này là việc tôi nên làm. Sau này có gì cần, trực tiếp gọi điện thoại cho tôi là được, không sao.”

“Tôi đưa cô về.”

An Noãn cười xua tay: “Không cần, tôi tự lái xe tới.”

Người phụ trách nhìn An Noãn tao nhã rồi đi, trong lòng suy nghĩ, một phụ nữ xinh đẹp mê người như vậy, nghe nói có quan hệ ái muội với Mạc tiên sinh, xem ra là sự thật.

“A --”

Nghe tiếng An Noãn kêu, ông phục hồi tinh thần, vội vàng chạy qua, thấy An Noãn té lảo đảo trên đất, vẻ mặt thống khổ.

“An tiểu thư, cô không sao chứ?”

An Noãn đau đến mặt trắng bệch, cúi đầu nói, “Chân của tôi, giống như không thể động.”

An Noãn bị đưa đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra xong, không có bị thương đến xương cốt, nhưng cổ chân sưng cao, hoàn toàn không thể xuống giường.

Về mặt người phụ trách áy náy: “An tiểu thư, thật đúng là có lỗi, kêu cô đến công trường, biến thành như vậy.”

“Không sao, là tôi đi đường không cẩn thận.”

An Noãn muốn nói với người nhà, nhưng cô lại không thể đi được. Do dự một lúc, liền gọi điện thoại cho Thẩm Thần Bằng. Anh rất nhanh chạy đến bệnh viện, thấy chân An Noãn sưng to, tức giận mắng cô một trận: “Đi đường cũng không nhìn đường, em ăn cơm đều không phải trả tiền.”

An Noãn bĩu môi, thản nhiên nói: “Anh đưa em về nhà đi, bác sĩ nói dưỡng hai ngày thì tốt rồi.”

“Đều như vậy, về nhà nghỉ ngơi cũng tốt. Anh đi làm thủ tục nhập viện, nằm viện quan sát vài ngày.”

Sau đó An Noãn rất hối hận nói với Thẩm Thần Bằng, khi trời tối, Thẩm gia đến thật nhiều người, đại cữu tiểu cữu cùng nhau chạy lại đây, ba đi cũng lại đây, làm cho tất cả người của bệnh viện một phen sợ hãi.

Đại cữu vừa đến bệnh viện lập tức chuyển phòng bệnh cho An Noãn, chuyển tầng riêng chuyên dành cho lão gia tử dưỡng bệnh.

“Cữu, cháu thật sự không có việc gì, chỉ cần về nhà ở trên giường nằm hai ngày là tốt.”

“Không được!” Thẩm Diệc Bái rất nghiêm túc: “Lúc này không phải là chuyện của cháu, ngoan ngoãn ở bệnh viện dưỡng thương quan sát cho cậu.”

An Noãn mím môi, không lời nào để nói.

Tiết Ngọc Lan cười ngồi ở bên giường, nắm tay An Noãn nói: “Hôm nay vừa lúc nhị cữu cháu cũng không ở nhà, đi ở lại chiếu chăm sóc cháu, như vậy ra mới yên tâm.”

Hốc mắt An Noãn ướt át, trong lòng ảm áp.

“Dì, đừng nói với nhị cữu, bằng không ông lại mắng cháu.”

Tiết Ngọc Lan xoa đầu cô thối nói: “Ai dám chửi nha, chúng tôi cũng là rất quan tâm cháu, rất đau lòng cháu. Tốt, chuyện này không nói với nhị cữu cháu, cho ông ấy biết, sự tình đúng là nghiêm trọng.”

--

An Noãn bị bọn họ buộc ở lại bệnh viện, Tiết Ngọc Lan ở lại chiếu cố cô. Đêm rất yên tĩnh, An Noãn đau nằm ở trên giường ngủ không được. Tiết Ngọc Lan vì chiếu cố cô, không ngủ ở phòng trong phòng nghỉ, mà là ngủ ở sô pha.

An Noãn cảm động rất nhiều còn có thật sâu xin lỗi, giờ phút này cô rất muốn uống nước, nhưng vẫn chịu đựng.

Như là có linh cảm, Tiết Ngọc Lan đột nhiên ngồi dậy, hỏi cô: “Noãn Noãn, muốn uống nước không? Hay đi WC?”

“Cháu muốn uống nước.” An Noãn ngượng ngùng nói.

Tiết Ngọc Lan lập tức rót cho An Noãn một ly nước, cười nói: “Đứa nhỏ này, muốn uống nước sao không nói, còn khách khí với dì.”

“Dì, thực xin lỗi.”

“Hài tử ngọc, đừng nói ngọc, trong lòng dì, cháu giống như con gái của dì.”

Cầm ly nước ấm trong lòng bàn tay, cũng làm ấm luôn trái tim lạnh lẽo của cô.

“Noãn Noãn, có phải ngủ không được?”

An Noãn cắn môi gật gật đầu: “Chân đau, đau ngủ không được.”

“Sưng thành như vậy, có thể không đau? Đứa nhỏ này, không ngừng bị tội. Không phải đi nói cháu, cháu thật đúng là mơ hồ, đường rộng như vậy cũng có thể làm chân mình sưng to. Đúng rồi, Lâm Dịch Xuyên biết không? Ngày mai cậu ấy về thăm cháu sao?”

An Noãn cúi đầu, thản nhiên nói: “Cháu không nói với anh ấy.”

Tiết Ngọc Lan nghe xong thật sâu thở dài, có chút lời nói thăm thía hỏi, “Noãn Noãn, người nói cho dì, người là không phải một chút cũng không yêu Lâm Dịch Xuyên?”

An Noãn không nói cHuyện, dùng sức cắn thân.

Tiết Ngọc Lan cầm tay cô, nhẹ nhàng lên tiếng giọng nói có chút mơ hồ: “Hiện tại các người còn trẻ luôn nói muốn theo đuổi tình yêu, kỳ thật thư tình yêu này thực hư, hai người đến với nhau, đến cuối cùng còn lại được bao nhiêu phần là tình yêu. Dì cảm thấy Lâm Dịch Xuyên đối với cháu thật sự tốt, một người đàn ông có thể vì cháu buông tha sự nghiệp của mình, thật sự rất không dễ dàng.”

“Cháu biết.” An Noãn còn thật sự trả lời.

“Đi biết trong lòng cháu còn nhớ thương Huy tử, nhưng đi có thể thực khẳng định nói với cháu, cháu và Huy tử đi không đến được với nhau, bởi vậy vẫn quý trọng người trước mắt.”

“Cháu biết, cháu và Mạc Trọng Huy đã không thể nào.”

Tiết Ngọc Lan càng dùng sức cầm tay cô, cảm khái nói: “Một người phụ nữ, quan trọng nhất là gả cho người nào, kỳ thật di hy vọng cháu gả cho một người bình thường, nhưng người bình thường không thể vào cửa Thâm gia. Một người quá mức cường đại, cũng có nghĩa thời gian làm bạn với cháu rất ít. Cũng như nhị cửu cháu, di cảm thấy ông ấy là của quốc gia, mà không phải của di.”

“Đi.” An Noãn phản cầm tay cô.

“Yên tâm đi, đã ba mươi năm trôi qua, di đã sớm nghĩ thông suốt tất cả, cũng đã sớm bình tĩnh, nhà của di nhất định muốn di gả cho người vĩ đại giống như ông ấy, di cũng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ phản kháng. Tuy rằng thời gian ông ấy dành cho di rất ít, ông ấy bận đến nỗi có đôi khi chúng tôi nửa tháng một tháng cũng không nói với nhau một câu, trước khi cháu xuất hiện ông ấy rất ít khi ở nhà, hiện tại ông ấy vì cháu thường xuyên trở về ăn cơm, bắt quả di cảm thấy di rất kiêu ngạo, bởi vì chồng của di rất có năng lực, rất xuất sắc. Cháu không biết, lúc nhị cửu cháu còn trẻ có bao nhiêu mê người, khi đó có rất nhiều thiên kim tiểu thư thích ông ấy, muốn gả cho ông ấy. Cuối cùng ông ấy lựa chọn di, khi đó có biết nhiều cô gái hâm mộ di.”

Nói tới đây khoe miệng Tiết Ngọc Lan ngoéo một cái: “Thật ra di cũng biết, ông ấy lựa chọn di là vì bối cảnh của di, cậu cháu ngồi vào vị này trí, cha di giúp không ít. Ngắm lại khi đó trong cái vòng luan quần này có mấy người vì cậu cháu mà tranh cãi với nhau, cảm chơi rất vui. Sau khi di và cậu cháu đính hôn, còn có người chạy đến trước mặt di châm ngòi, nói trong lòng nhị cửu cháu có người khác.”

“Sau khi gả cho cậu cháu, di mới biết được, ông rất ít nói chuyện với phụ nữ, một lòng cho sự nghiệp. Mẹ cháu nói với di, nhị cửu cháu nhìn thấy phụ nữ cũng đỏ nhân, làm sao cất giấu phụ nữ ở trong lòng. Có lẽ mẹ cháu là người hiểu ông ấy nhất, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, quan hệ tốt đến làm cho di hâm mộ. Lúc ấy mẹ cháu cùng lão gia tử tranh cãi, rời khỏi Bắc Kinh, rất kỳ quái nhị cửu cháu cũng không giữ cô ấy lại, cũng không tìm cô ấy về. Chuyện này nhưng thật ra làm di suy nghĩ thật lâu, bắt quả nhị cửu cháu hiện tại rất hối hận.”

Cũng thấy được quan hệ của nhị cửu và mẹ rất tốt, nếu không sao lại sùng cô như vậy. Đêm đó An Noãn cùng Tiết Ngọc Lan tán gẫu đến khuya, An Noãn rất ngạc nhiên với chuyện của mẹ mình, nhưng rất nhiều chuyện, có lẽ cũng chỉ một mình nhị cửu biết. Có những kỉ niệm, có lẽ ông cất sâu vào trong nội tâm của mình, không muốn chia sẻ với bất luận kẻ nào.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Chương 120.2

Ngày hôm sau, người của tập đoàn Mạc thị đến bệnh viện thăm An Noãn, Trương trợ lý dẫn theo mấy lãnh đạo của Mạc thị cùng người chịu trách nhiệm công trường thi công vào bệnh viện, tặng hoa cho An Noãn.

Gặp mặt, trên mặt Trương trợ lý không còn cảm giác quen thuộc, thái độ và biểu tình hoàn toàn công thức hoá.

“An tiểu thư, lần này cô bị thương chúng tôi cảm thấy thật có lỗi, Mạc tiên sinh muốn đích thân đến thăm cô, nhưng vì hôn thê của ông ấy đến, Mạc tiên sinh không có thời gian, tôi đại diện cho ông ấy đến thăm cô, cô có gì cần cứ việc nói với chúng tôi, lần này tất cả chi phí bệnh viện Mạc thị sẽ trả, mong cô sớm ngày khang phục.”

Ngực An Noãn co rút, ngẩng đầu nhìn Trương Húc.

Trương trợ lý cười cười, cúi đầu nói: “Vị hôn thê của Mạc tiên sinh Lý tiểu thư lần này đến Bắc Kinh, để thương nghị hôn sự, nếu không có gì trở ngại cuối tháng sẽ thành hôn, hy vọng An tiểu thư sớm ngày khỏi hẳn, đến lúc đó tham gia hôn lễ của Mạc tiên sinh.”

Hai tay An Noãn nắm chặt lại với nhau, trái tim đập mạnh liên hồi.

“An tiểu thư, chúng tôi không quấy rầy cô nghỉ ngơi, có gì cần nhớ nói với chúng tôi, chúng tôi nhất định hết sức thỏa mãn cô.”

Trương trợ lý ở phòng bệnh lý ở lại chưa được mười phút, giống như đến cho có mặt.

Tiết Ngọc Lan trở về Thâm gia, thấy lão gia tử ở phòng khách, lão nhân gia thật sự rất lo lắng cho An Noãn, chết sống muốn đích thân đến thăm.

Thấy trên giường bệnh có nhiều giỏ trái cây và hoa tươi, bà thuận miệng hỏi: “Noãn Noãn, ai đã tới?”

“Đồng nghiệp của công ty.”

An Noãn nhẹ nhàng trả lời, vô lực tựa vào giường, cặp mắt trong suốt lúc này giống như nhiễm một tầng sương mù.

Lão gia từ thấy chân cô sưng to, đau lòng đến muốn rơi nước mắt: “Hài tử của ta, sao lại phải chịu tội như vậy? Có phải rất đau không, sắc mặt cháu trắng bệch, ngoại công tình nguyện bản thân mình bị thương.”

Lão nhân gia nhẹ nhàng ôm cô vào lòng: “Nha đầu, cháu muốn làm ngoại công đau lòng đến chết sao? Nói cho ngoại công, có phải rất đau?”

An Noãn mặt chôn trên vai ông, hai tay ôm chặt cổ ông, nghẹn ngào nói: “Ngoại công, đau quá, đau quá.....”

Lão nhân gia đau lòng hồng rồi, ôm chặt cô, nhẹ vỗ về đầu cô.

“Ngoan, ngoại công tìm bác sĩ tốt nhất cho cháu, rất nhanh sẽ không đau.”

--

Trương trợ lý từ bệnh viện đi ra, đến công ty. Lúc đi vào văn phòng của tổng giám đốc, Mạc Trọng Huy đang cúi đầu trong đóng văn kiện. Anh rất ít tự mình xem văn kiện, hai ngày nay tựa hồ đột nhiên rất chăm chú.

“Mạc tiên sinh, nhiệm vụ anh giao tôi đã hoàn thành.”

“Thương thế của cô ấy thế nào?” Mạc Trọng Huy vẫn chưa ngẩng đầu lên mà hỏi một câu.

Trương trợ lý chân thật trả lời: “Bị thương rất nghiêm trọng, chân sưng rất to.”

Anh thấy tay đang viết của Mạc Trọng Huy dừng lại, mặc dù cúi đầu, không rõ ánh mắt anh, nhưng anh vẫn cảm nhận được quanh thân Mạc tiên sinh tản ra hàn khí.

“Mạc tiên sinh, anh thật sự không đến thăm cô ấy?”

“Không quan trọng, mỗi ngày công ty đều có rất nhiều người sinh bệnh, bị thương nằm viện, tôi không cần phải tự mình đi vấn an mỗi người, cậu thay tôi đến đã nể mặt cô ấy rồi.”

Khỏe miệng Trương Húc co rút, nhìn người này nói rất hay, nếu thật có thể sản khoái như vậy thì tốt rồi.

“Tám giờ tối nay Lý Hân Như sẽ đến Bắc Kinh, cậu tranh thủ thời gian đến sân bay đón cô ta.”

“Anh không đi đón cô ta?”

“Không đi, cậu đi là tốt rồi.”

Trong lòng Trương trợ lý không tiếng động thở dài, xoay người rời đi. Văn phòng rộng lớn sáng trưng còn lại một mình Mạc Trọng Huy, anh buông văn kiện trong tay xuống, đứng dậy đi tới trước cửa sổ sát đất.

Ở độ cao mấy chục tầng, anh nhìn bầu trời bên ngoài, trong lòng cũng giống như từ độ cao này rớt xuống, anh lại ra vẻ trấn định tự nói, không đau, một chút cũng không đau.

Bốn năm cũng đã qua rất tốt, anh vẫn có thể sống tốt hơn.

--

Hứa Vi Thần đến bệnh viện thăm An Noãn, thuận tiện nói với cô, Lâm Dịch Xuyên đã từ Luân Đôn chạy tới.

An Noãn rống giận: “Kêu anh đừng nói với anh ấy, anh ấy rất bận rộn, còn quấy rầy anh ấy.”

Hứa Vi Thần gõ lên trán cô một cái, mắng: “Cậu ta là vị hôn phu của cô, chăm sóc em là nhiệm vụ của cậu ta. Gạt cậu ta, ngược lại cậu ta càng mất hứng. Đại khái sáng mai đến.”

Hứa Vi Thần nói xong lại thần thần bí bí bỏ thêm một câu: “Lâm bá mẫu cũng đến, nghe nói cũng muốn đến thăm em, mặc khác là đến gặp người nhà cô, thương lượng chuyện hôn sự của các người. Xem ra tôi phải chuẩn bị tiền, rất nhanh sẽ được uống rượu mừng của hai người.”

An Noãn nằm ở trên giường không nói được một lời. Ngày này rốt cuộc cũng đến.

“Noãn, sao nói tới hôn sự, cô lại mất hứng? Nếu Rừng nhìn thấy biểu tình này của cô, nên có bao nhiêu thương tâm.”

“Tôi không có không vui vẻ.” An Noãn nói sạo.

“Vậy xem về mặt cô kìa, cười một cái cho tôi xem.”

An Noãn bĩu môi, cúi đầu nói: “Tôi cười không nổi, đau.”

Hứa Vĩ Thần thờ dãi, bất đắc dĩ nói: “Sao lại nghiêm trọng như vậy, Rừng già thấy sẽ rất đau lòng.”

“Hứa Vĩ Thần, anh vẫn nhất kiến chung tình với Lý Hân Như sao?”

An Noãn đột nhiên hỏi, Hứa Vĩ Thần vốn đang rất thoải mái lúc này trở nên cứng ngắt.

Anh tự giễu nói, “Đúng vậy, Lý Hân Như, thiên kim của thủ phủ ở Hồng Kong, không phải cô thấy tôi vì tiền mà nhìn trộm người chứ.”

An Noãn lắc đầu, còn thật sự nói: “Tôi biết lúc anh yêu cô ta, còn chưa biết thân thế của cô ta. Hai người có liên lạc không?”

Hứa Vĩ Thần lắc đầu: “Lúc trước mỗi ngày tôi đều gọi điện thoại cho cô ấy, nhưng cô ấy không nghe, có lẽ cô ấy đã sỏ đen tôi. Vài lần tôi đến Hongkong tìm cô ấy, người cũng không chịu gặp tôi. Sau lại tôi thông suốt, cô ấy chán ghét tôi, tôi cũng không hạ lưu như vậy, Hứa Vĩ Thần tôi không thể tìm một phụ nữ sao?”

Hứa Vĩ Thần mặc dù nói như vậy, nhưng An Noãn có thể nhìn thấy đau xót trong mắt anh, rất rõ ràng.

“Hứa Vĩ Thần, anh biết không? Lý Hân Như muốn kết hôn.”

Anh ngẩng mạnh đầu, tựa hồ khó có thể tin. Lập tức cười nhạt nói: “Kết hôn với ai? Mạc Trọng Huy?”

An Noãn gật gật đầu.

“Trên thế giới này cũng chỉ có Mạc Trọng Huy mới xứng đôi với cô ấy. Cô ấy rất cục cựa cũng như ý nguyện có thể gả cho người mình yêu. Lý Hân Như với Mạc Trọng Huy, cô và Rừng già, thật tốt, các người vừa đủ mở một bàn tiệc trượng phu.”

An Noãn nhú mày, trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời.

“An Noãn, Mạc Trọng Huy muốn kết hôn, cô đau lòng?”

Cô cắn môi không nói lời nào.

“Tôi nghĩ cô cũng đau lòng giống tôi.”

Sáng hôm sau, Lâm Dịch Xuyên đến Bắc Kinh, Hứa Vĩ Thần bị kêu đi đón người, một đêm không ngủ, giờ phút này sắc mặt rất kém.

Đến sân bay, mẹ Lâm quan tâm nói: “Ethan, khí sắc kém như vậy, không ngủ tốt?”

Hứa Vĩ Thần xấu hổ gật gật đầu, tự giễu nói: “Người cháu yêu muốn kết hôn, chú rể không phải cháu, bác gái, bác coi cháu có đáng thương không?”

Hứa Vĩ Thần nói xong, bước chân Lâm Dịch Xuyên hơi dừng lại.

Mẹ Lâm cười thối nói: “Đứa nhỏ này, lại trêu đùa.”

Mẹ Lâm nắm tay Sớm đi ở phía trước, thấy Lâm Dịch Xuyên chậm chạp, Hứa Vĩ Thần cũng đi chậm lại.

“Rừng già, thì ra thế giới nhỏ như vậy, vòng đi vòng lại cũng gặp người quen. Lý Hân Như muốn kết hôn với Mạc Trọng Huy, tình địch của cậu cuối cùng cũng không còn tồn tại, thế nào, vui vẻ sao? Cái này kêu là một người vui cũng có người khác buồn. Bất quá tiểu hôn thê của cậu cũng giống như tôi.”

Đoàn người trực tiếp đến bệnh viện. Cả đêm An Noãn không ngủ, đại cữu mẹ ở lại bệnh viện chiếu cố cô, giờ phút này bà vẫn còn ngủ say trên sofa. Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, mạnh đến làm Đậu Nhã Quyên thức giấc.

“Sớm như vậy, ai nha?”

Bà oán giận, đi đến mở cửa.

Đứng ngoài cửa là Lâm Dịch Xuyên, Sớm, Hứa Vĩ Thần cũng biết, còn có một phụ nữ cũng gần bằng tuổi bà, đang mỉm cười với mình.

“Đại cữu mẹ.” Lâm Dịch Xuyên trầm giọng gọi, giới thiệu nói: “Đây là mẹ cháu.”

Đậu Nhã Quyên sợ run, lập tức chào hỏi mẹ Lâm.

Giới thiệu xong Lâm Dịch Xuyên trực tiếp đi tới trước mặt An Noãn, thấy mặt cá nhân An Noãn sưng to, trán anh hiện lên mấy đạo hắc tuyến.

“Rừng già, em không sao, bác sĩ nói đang khôi phục rất tốt.”

Anh cau mày nói: “Em làm việc có thể cẩn thận chút không, nhất định phải làm người ta đau lòng vì em, em mới cam tâm.”

“Em không phải cố ý.” An Noãn cúi đầu, giờ này khắc này cô rất muốn được an ủi.

Sớm giầy tay ra khỏi mẹ Lâm, chạy vào giường bệnh. Tiểu tử kia đã học được đau lòng người ta, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve cái chân đang sưng to của An Noãn, nhưng thằng bé vừa đụng An Noãn liền kêu đau.

“Mẹ, Sớm hôn nhẹ mẹ được không? Hôn nhẹ sẽ không đau.”

Từ nhỏ đến lớn An Noãn vẫn là như thế này đồ thằng bé, mỗi khi Sớm bị thương, An Noãn luôn nói: “Mẹ hôn nhẹ sẽ không đau, nam tử hán đại trượng phu không thể dễ dàng rơi nước mắt.”

Trong lòng co rút, cô kéo thằng bé đến bên cạnh mình.

Lâm Dịch Xuyên ôm thằng bé lên giường, thân hình nho nhỏ của tiểu tử kia lui vào trong lòng An Noãn, An Noãn gắt gao ôm Sớm, cảm thấy thỏa mãn. Trong lòng cô lớn tiếng nói với mình, cô không hối hận.

Mẹ Lâm cùng đại cữu mẹ hàn huyên chốc lát, lúc này cũng đi tới bên giường, cầm tay An Noãn đau lòng: “Đứa nhỏ, con chịu khổ rồi. Bác đưa Sớm đến khách sạn trước, đứa nhỏ này ở trên máy bay một phút đồng hồ cũng không chịu ngủ. Buổi tối bác sẽ đến thăm cháu, hiện tại Đệ Aaron ở đây với cháu, đứa nhỏ này lo lắng hồng rồi, vừa nghe nói cháu bị thương, liền hủy bỏ hội nghị chạy tới, hai người từ từ tâm sự đi.”

Hứa Vi Thần đưa mẹ Lâm cùng sớm đến khách sạn, Đậu Nhã Quyên cũng rời khỏi. Phòng bệnh rộng lớn còn lại hai người Lâm Dịch Xuyên cùng An Noãn. Lâm Dịch Xuyên ngồi xuống giường, đau lòng kéo cô vào lòng.

“Khi nào thì em có thể làm cho người ta yên tâm?”

“Vết thương nhỏ mà thôi, không cần khoa trương như vậy.” An Noãn thần nhiên nói, nhẹ nhàng đẩy anh ra.

Lâm Dịch Xuyên nhướn mày, không hờn giận nói: “Ngay cả ôm em một cái anh cũng không thể sao?”

“Không phải, em.....”

Anh đưa tay vuốt mặt, lại ôm cô vào trong ngực, trầm giọng nói: “An Noãn, chúng ta kết hôn đi, sau khi kết hôn ngày ngày có thể ở bên nhau, anh đi đâu cũng có thể mang em bên cạnh.”

“Lâm Dịch Xuyên, tôi hôm qua em không ngủ tốt, có chút mệt, anh đỡ em nằm xuống được không?”

“Vì sao không ngủ được?”

An Noãn không chút để trả lời: “Chân đau, ngủ không được.”

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt có chút mơ hồ, giọng ám ám như vô tình nói: “Là chân đau, hay đau lòng?”

“Hả?” An Noãn khó hiểu.

Lâm Dịch Xuyên xoa xoa đầu cô, cười nói: “Em đau chân, anh đau lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Chương 120.3

An Noãn chưa kịp nằm xuống, có người gõ cửa. Lâm Dịch Xuyên chạy tới mở cửa, bên ngoài là Lý Hân Như và Mạc Trọng Huy, trên tay Lý Hân Như ôm một bó hoa lớn, cười rất tươi. Mạc Trọng Huy đứng ở bên cạnh cô, mặt không chút thay đổi.

“Lâm tiên sinh, chúng tôi đến thăm An Noãn, anh không phải không muốn cho chúng tôi vào chứ.”

Lâm Dịch Xuyên nghiêng người, để bọn họ đi vào.

Lý Hân Như đem hoa để một bên, cười nói với An Noãn: “An Noãn, tối hôm qua em mới tới Bắc Kinh, sáng nay mới nghe Huy nói chị nằm viện, đến bây giờ mới đến thăm chị, chị đừng giận.”

Tối hôm qua mới tới Bắc Kinh, sáng nay nghe Mạc Trọng Huy nói. Trong lòng An Noãn lặp lại lời của cô ta, đêm qua bọn họ ở cùng nhau.

“An Noãn, chị giận sao.”

An Noãn cố gắng bình tĩnh, thản nhiên nói: “Tôi không giận, hai người đến thăm tôi, tôi rất cảm ơn.”

“An Noãn, chúng tôi đến thăm chị cũng phải mà, dù sao cũng từng là bạn, hơn nữa chị cũng vì hạng mục của khách sạn mới bị thương, chúng tôi có trách nhiệm”

Chúng tôi...

Từ đầu tới cuối Mạc Trọng Huy cũng chưa nói một câu nói, lẳng lặng đứng bên cạnh Lý Hân Như, sắm tốt vai vị hôn phu. Bọn họ từ đáng người, cho đến diện mạo, bối cảnh, đều rất xứng đôi. Nếu An Noãn không đưa chân ngăn đường, chắc bọn họ đã sớm kết hôn sinh con.

Duyên phận thì ra thật sự kỳ diệu, hai người có duyên, bất luận đi qua bao nhiêu đường vòng, cuối cùng vẫn sẽ đến với nhau. Nếu hai người đã không duyên không phận, như thế nào cũng không thể.

“An Noãn, chị nhất định phải nhanh chóng khỏe lại, tham gia hôn lễ của tôi và Huy.”

An Noãn ngừng đầu nhìn cô ta, khi Lý Hân Như nói lời này, khóe miệng là nụ cười hạnh phúc.

An Noãn nhìn chân mình, thản nhiên nói: “Bác sĩ nói một tuần là có thể xuống giường.”

“Thật tốt quá, đến lúc đó tôi và Huy sẽ ở Hongkong và Bắc Kinh tổ chức hôn lễ ở hai nơi, An Noãn, hôn lễ ở Bắc Kinh chị làm phù dâu cho tôi được không?”

An Noãn cắn cắn môi, giọng nói nhỏ đến không thể nghe thấy: “Tôi chưa làm phù dâu bao giờ, không thích hợp.”

“Quên đi, vẫn chờ vết thương của chị lành hẳn rồi tính. An Noãn, không quá rầy chị nghỉ ngơi, tôi và Huy đi chọn nhẫn kết hôn.”

Nhìn Lý Hân Như kéo Mạc Trọng Huy rời đi, thật lâu An Noãn cũng chưa phục hồi tinh thần.

--

Mấy ngày kế tiếp, công ty JM ở Bắc Kinh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mỗi ngày Lâm Dịch Xuyên và Hứa Vĩ Thần đều vội vàng đến bệnh viện thăm cô, lại vội vàng đến công ty xử lý. Cũng không biết có phải khó giải quyết hay không, cô thấy về mặt Lâm Dịch Xuyên và Hứa Vĩ Thần chưa từng thư giãn.

An Noãn cũng thử hỏi họ, hai người trăm miệng một lời nói một chút việc nhỏ, rất nhanh có thể xử lý tốt, kêu cô đừng thương cho tốt, chuyện công ty không cần quan tâm.

Mẹ Lâm mỗi ngày ở bệnh viện chăm sóc An Noãn, lại chăm sóc Sóm, người Thẩm gia không đồng ý, bà liền nói đùa, để bà được làm một người mẹ chồng tốt làm chút gì cho con dâu, sau này Bắc Kinh Luân Đôn xa cách, cũng không biết bao lâu mới gặp một lần.

Người của Thẩm gia nghe bà nói như vậy, trong lòng có bao nhiêu áy náy, dù sao cũng bởi vì bọn họ, An Noãn mới ở lại Bắc Kinh, nếu không đã sớm cùng Lâm Dịch Xuyên về Luân Đôn. Tối nay, Sóm ngủ trên giường lớn. Dưới sự chăm sóc của mẹ Lâm, chân An Noãn có thể đi lại bình thường.

Từ phòng tắm đi ra, chuẩn bị trên giường, mẹ Lâm đột nhiên cười nói: “Noãn Noãn, nói chuyện với bác một chút, về sau không biết còn cơ hội nói chuyện phiếm với cháu không.”

Mẹ Lâm kéo An Noãn ngồi xuống sofa. Đêm thực tĩnh, cơ hồ có thể nghe được tiếng hít thở.

“Noãn Noãn, nói với bác một chút về người trong lòng của cháu đi.”

An Noãn hỏi ngược lại: “Bác gái, bác muốn biết cái gì?”

“Bác muốn biết cháu nghĩ thế nào về hôn sự của cháu và Aaron, cháu, tự nguyện sao?”

Theo bản năng An Noãn nhú mày, lập tức cười nhạt nói: “Dạ, cháu tự nguyện.”

Mẹ Lâm cầm tay An Noãn, thăm thía nói: “Đứa nhỏ, nếu hiện tại cháu nói thật với bác, có lẽ mọi chuyện còn có thể xoay chuyển. Nếu cháu không nói thật, cũng chỉ có thể như vậy.”

Về mặt An Noãn phức tạp nhìn bà.

“Noãn Noãn, mấy ngày nay sớm chiều ở chung với cháu, bác phát hiện cháu rất không vui, trong lòng giống như cất giấu tâm sự. Nói cho bác biết, vì sao đột nhiên quyết định cùng Aaron kết hôn?”

An Noãn cắn cắn môi, đem chuyện Sóm ở sân bay toàn bộ nói với bà.

Mẹ Lâm nghe rất chăm chú, chân mày xinh đẹp mày nhẹ nhàng nhướn lên: “Chỉ vì chuyện này, cháu muốn cùng Aaron kết hôn?”

“Cháu không muốn Sóm khổ sở.”

Mẹ Lâm đầu đầu cả giận: “Cháu vì Sóm, bỏ người mình yêu, lựa chọn kết hôn cùng Aaron, bác nghe xong thật thấy hổ thẹn. Nha đầu ngốc, sao cháu có thể vì đồng tình mà kết hôn với một người, hôn nhân là thần thánh, sao có thể xem như trò đùa.”

“Cháu không phải đồng tình, cháu thật sự rất muốn chăm sóc Sóm, cháu có trách nhiệm chăm sóc thằng bé.”

Mẹ Lâm lắc đầu: “Đứa nhỏ, Sóm không phải trách nhiệm của cháu! Mấy năm nay, cháu chăm sóc cha con bọn họ, bác rất cảm kích cháu. Lúc trước bác luôn thúc giục Aaron sớm cưới cháu vào cửa, cuối cùng bác cảm thấy hẳn là cho cháu danh phận, vẫn nghĩ cháu cũng yêu Aaron. Nhưng hiện tại, biết rõ trong lòng cháu có người khác, lại vì Sóm gả cho Aaron, bác không có biện pháp chấp nhận, bác cũng không thể để cho cháu phải ủy khuất.”

“Bác gái.....” An Noãn bi thương nhìn bà.

“Aaron cũng thật đúng không ra gì, sao có thể ích kỷ giữ cháu ở lại bên cạnh, đứa nhỏ, cháu yên tâm, bác sẽ nói chuyện với Aaron.”

Ánh mắt mẹ Lâm rất kiên định.

“Có phải bác không thích cháu?” An Noãn nhỏ giọng hỏi.

Mẹ Lâm lại cầm tay An Noãn, nhẹ nhàng nói: “Noãn Noãn, chúng ta quen biết cũng không phải là chuyện một hai năm, mấy năm nay, cháu vì Aaron và Sóm làm tất cả, bác và cha của Aaron hoàn toàn nhìn thấy, đối với cháu, chúng tôi chỉ có cảm kích. So với bất luận kẻ nào bác đều hy vọng cháu cùng con bác có thể đến với nhau, bác nằm mơ đều muốn tham gia hôn lễ của cháu. Nhưng chúng tôi không thể ích kỷ, không thể để cháu hy sinh hạnh phúc của mình.”

“Sóm không thể không có cháu.” An Noãn dùng sức cắn môi, giọng rất nhỏ.

Mẹ Lâm thở dài thật sâu: “Mặc dù đứa nhỏ kia như thế nào cũng không muốn rời xa cháu, chúng tôi cũng không thể để cháu vì một đứa bé chôn vùi hạnh phúc của mình, cha của Aaron biết cũng sẽ không đồng ý. Sóm là một tay cháu nuôi lớn, cơ hồ mỗi ngày hai người đều sinh hoạt với nhau nhau, bởi vậy thằng bé không muốn xa rời cháu. Nhưng cháu phải tin tưởng thời gian có thể chữa trị tất cả, đứa nhỏ kia rất nhanh sẽ đi học, sẽ ở trong hoàn cảnh mới tiếp xúc rất nhiều bạn mới, rồi sẽ lớn lên, chậm rãi trưởng thành. Sóm còn có cha, còn có ông nội bà nội, chúng tôi đều sẽ chăm sóc tốt cho nó. Trước kia giao thằng bé cho cháu, chúng tôi có rất ít thời gian làm bạn với Sóm, hiện tại ngẫm lại chúng tôi thật ích kỷ. Sóm không phải là con ruột của cháu, lại ngược lại trở thành trách nhiệm của cháu, trói buộc cháu, bây giờ còn làm hại cháu hy sinh hôn nhân của mình, cháu kêu bác làm sao chấp nhận?”

An Noãn không nói lời nào, hai tay nắm chặt cùng một chỗ.

“Noãn Noãn, bây giờ còn kịp, quay đầu đi. Bác sẽ nói chuyện với Aaron, mắng cho nó tỉnh. Về phần Sóm, bác và ông nội nó sẽ dùng tất cả thời gian để chăm sóc nó, tin tưởng bác, có lẽ ban đầu có chút không thích ứng, nhưng về sau sẽ tốt hơn. Bác là người từng trải, bác hiểu rõ, hôn nhân không có tình yêu rất khó lâu dài. Hiện tại vẫn chưa đến nỗi nào, tất cả còn kịp. Đợi đến lúc không thể cứu vãn, lại chia tay, tổn thương còn lớn hơn nữa. Suy nghĩ cho kỹ, ngày mai bác tìm Aaron nói chuyện.”

An Noãn lại mất ngủ cả đêm, ngay cả mẹ của Lâm Dịch Xuyên cũng không ủng hộ bọn họ, thế giới này có phải rất buồn cười hay không.

--

Ngày hôm sau mẹ Lâm đến công ty tìm Lâm Dịch Xuyên, ở trong văn phòng của Hứa Vi Thần, thấy bọn họ hình như đang thương lượng đối sách.

Thấy mẹ Lâm đến, Lâm Dịch Xuyên kích động đứng lên: “Mẹ, sao mẹ đến đây? Không phải mẹ ở bệnh viện chăm sóc An Noãn sao?”

“Người nhà của An Noãn đang ở đó, mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Hứa Vi Thần thức thời tránh mặt.

Mẹ Lâm đi thẳng vào vấn đề: “Cùng An Noãn chia tay đi.”

Lâm Dịch Xuyên quả thực không tin vào tai mình, cau mày hỏi: “Mẹ, mẹ nói cái gì? Đang êm đẹp sao muốn con cùng An Noãn chia tay, lần này mời mẹ đến để thương lượng hôn sự, không phải để mẹ đến tìm phiền toái cho con.”

Mẹ Lâm thật sâu thở dài, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Aaron, nói thật với mẹ, lần trước Sóm từ sân bay chạy đi, có phải con đã an bài tốt.”

Lâm Dịch Xuyên nhú mày, không nói gì.

Đáp án miêu tả sinh động, mẹ Lâm lại thở dài, bất đắc dĩ nói: “Con ta, khi nào thì vì đoạn được thứ mình muốn, mà không từ thủ đoạn. Con có từng nghĩ đến cảm giác của An Noãn không? Cô ấy đối xử tốt với con như vậy, cô ấy thiện lương như vậy, sao con có thể nhẫn tâm làm cho cô ấy hy sinh tình yêu của mình. Aaron, chúng ta không thể ích kỷ.”

Đôi mắt đen của Lâm Dịch Xuyên giờ phút này trở nên càng trở nên thâm thúy. Anh trầm giọng nói: "Con không thể không có cô ấy, không có cô ấy, giống như lúc nào cũng hít thở không thông."

Mẹ Lâm lắc đầu: "Không có cô ấy, con đã hít thở không thông. Vậy con có suy nghĩ chưa, An Noãn không được ở bên cạnh người yêu của mình, cũng sẽ hít thở không thông. Con có từng nghĩ đến cảm thụ của cô ấy không? Bốn năm, cô ấy đối với cha con con thật tốt, tất cả mọi người đều nhìn thấy. Đứa nhỏ này rất thiện lương, rất thật lòng, con hẳn tâm hồn thương cô ấy? Mấy ngày nay, mỗi ngày mẹ đều chăm sóc cho cô ấy, mẹ nhìn thấy con bé không được vui, từ nội tâm phát ra u sầu. Sau này mặc dù kết hôn với con, cô ấy vẫn sẽ không hạnh phúc. Yêu một người vì sao không thể hào phóng thành toàn cho cô ấy, để cô ấy hạnh phúc."

"Mẹ, thật sự con không thể không có cô ấy."

Mẹ Lâm nhẹ nhàng cầm tay anh, thật là bất đắc dĩ nói: "Mấy năm nay, tình cảm của con đối với Noãn Noãn, mẹ đều biết. Mẹ biết rồi đi cô ấy con sẽ rất thống khổ, nhưng nếu các người kết hôn, sau này ly hôn, con sẽ càng thống khổ, còn có thể để lại bóng ma trong lòng Sóm. Đứa nhỏ, nghe mẹ, buông tay đi."

Thấy Lâm Dịch Xuyên có một tia dao động, mẹ Lâm mẫu tiếp tục khuyên nhủ: "Đứa nhỏ, yêu một người không phải hoàn toàn toàn toàn giữ lấy, mà là nhìn cô ấy hạnh phúc bên cạnh người mình yêu. Ở bên cạnh con, có lẽ cả đời An Noãn cũng không được vui vẻ. Nhưng ở bên cạnh người cô ấy yêu, có lẽ mỗi ngày cô ấy đều có nụ cười. Những chuyện này không tính đi, chỉ nhìn bốn năm cô ấy đối xử với con và Sóm, con cũng không nên ích kỷ lợi dụng cô ấy. An Noãn rất ngây thơ, cô ấy luôn tin nhiệm con, Sóm rời khỏi sân bay, cô ấy một chút cũng không hoài nghi con, con thật sự hẳn tâm lừa gạt cô ấy sao?"

"Con không muốn lừa gạt cô ấy, nhưng con thật sự không muốn mất đi cô ấy, con rất yêu cô ấy, rất yêu."

Lâm mẫu thở dài thật sâu, cảm khái: "Đứa nhỏ, sớm buông tay đi, tình yêu của con đã bị biến dạng. Hiện tại, có thể con không để ý trong lòng An Noãn có khác người, hoặc là con có để ý, cũng ép buộc mình không cần. Tương lai, hai người kết hôn, con còn có thể bình tĩnh như thế sao? Đến lúc đó, có lẽ điều con muốn không chỉ là cô ấy ở bên cạnh con, còn muốn tình yêu của cô ấy, ham muốn của con người đều là vô cùng vô tận. Con cứ tiếp tục như vậy, sẽ bức điên An Noãn, cũng sẽ bức điên bản thân mình."

Mẹ nói đúng, tình yêu của anh đã bị biến dạng, anh có thể vì An Noãn buông tha tất cả, buông bỏ tất cả của anh ở Luân Đôn. Biết rõ trong lòng An Noãn chỉ có Mạc Trọng Huy, anh vẫn nghĩ hết biện pháp, đem cô khóa chặt bên cạnh mình. Mỗi lần nhìn thấy cô vì Mạc Trọng Huy thương tâm khổ sở, mỗi lần nhìn thấy cô ở trước mặt Mạc Trọng Huy tự nhiên toát ra thâm tình, anh ghen tị sắp điên rồi. Anh tự nói với mình, chỉ cần giữ cô bên cạnh, cô nhất định sẽ từ từ yêu anh. Nhưng, sự tình không đơn giản như trong tưởng tượng, hiện tại ngay cả anh chạm đến cô một chút, cô đều rất nể cảm.

Mẹ Lâm nhìn con trai lâm vào bi thống, bà không đành lòng tổn thương anh thêm, nhưng là một người mẹ, bà không thể không nói.

"Đứa nhỏ, trong lòng của mẹ, cho tới bây giờ con là ưu tú nhất, từ tiểu học thành tích tốt, thông minh, năng động. Vào JM, biểu hiện của con càng thành công, thay cha con chia sẻ không ít. Mẹ không muốn thấy con vì một phụ nữ, đùa bỡn thủ đoạn, cuối cùng làm tổn thương bản thân. Hôm nay mẹ nói với con mọi chuyện, suy nghĩ cho thật kỹ. Nhớ kỹ, so với bất luận kẻ nào mẹ đều hy vọng con có thể hạnh phúc, nhưng mẹ cũng biết, An Noãn không phải là hạnh phúc của con."

Lâm Dịch Xuyên thật sự thật không ngờ, như vậy dễ dàng khiến cho An Noãn nói ra năm chữ "Chúng ta kết hôn đi" này. Lúc ấy nghe được cô như vậy nói, đầu óc anh trống rỗng, hạnh phúc này tới quá đột nhiên.

Cơ hồ không có do dự, đáp ứng cưới cô. Anh nói với mình, chỉ cần cô ở bên cạnh, tất cả không quan trọng. Trong khoảng thời gian này, anh thấy cô thống khổ, thấy cô ở trước mặt anh niềm cường cười vui.

Rất nhiều thời điểm, anh cảm giác cô ở bên cạnh mình, giống như thể xác không tìm, không có linh hồn. Rất nhiều lần, anh thấy cô khổ sở, anh càng khó chịu. Anh biết, có lẽ buông tay, cô sẽ khoái hoạt, sẽ hạnh phúc, nhưng anh luyến tiếc. Tìm n lý do làm cho mình buông tay, lại luôn luôn thêm n lý do không muốn buông tay.

Anh biết mình rất ích kỷ, nhưng lại luyến tiếc buông tay. Anh đột nhiên hận mẹ mình, vì sao người thân của anh lại không ủng hộ mình, vì sao bà phải phân tích tất cả quá mức thấu triệt, làm cho anh không còn dũng khí lừa mình dối người nữa.

"Đứa nhỏ, cùng mẹ về Luân Đôn đi, JM cần con, ba mẹ cần con."

Lâm Dịch Xuyên cơ hồ rít gào ra tiếng: "Vì sao ngay cả mẹ cũng không ủng hộ con? con là con của mẹ, không có An Noãn, con sẽ chết."

"Lúc An Noãn nói với mẹ chuyện phát sinh ở sân bay, mẹ thậm chí cảm thấy không mặt mũi gặp lại cô ấy. Đứa nhỏ, nhà chúng ta đã nợ cô ấy nhiều lắm, con tính lại được không?"

Lâm Dịch Xuyên cắn môi, đột nhiên bình tĩnh nói: "Mẹ, đã không còn kịp rồi, người cô ấy đã quyết định kết hôn với một người phụ nữ khác. Cho dù con buông tay, An Noãn cũng sẽ không hạnh phúc."

Mẹ Lâm quyết tâm nói: "Cho dù An Noãn cuối cùng không thể gả cho người cô ấy yêu, nhưng rồi đi con cô ấy sẽ hạnh phúc."

Lời này đâm thật sâu vào lòng anh, anh như nghe được tiếng tan nát cõi lòng, giống như tiếng đồ vật vỡ trên nền đất 'Loảng xoảng', tan thành mảnh nhỏ. Nhặt lên, và lại, vĩnh viễn cũng không đầy đủ.

”Đưa nhỏ, bắt luận phát sinh chuyện gì, con còn có mẹ, còn có cha, còn có Sớm. Đối với Noãn Noãn công bằng một chút, buông tay để cho cô ấy hạnh phúc đi.“

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: 121: Tình Yêu Ân Sâu Thức Tỉnh

An Noãn nghĩ chuyện bị thương chuyện đã giấu được Thẩm Diệc Minh, cũng không nghĩ đến trước một đêm xuất viện, Thẩm Diệc Minh xuất ngoại phòng vẫn trở về. Thắng một đường về nhà tìm An Noãn. Mọi người lừa gạt ông, nói An Noãn đi Luân Đôn.

Thẩm Diệc Minh lúc ấy phát hỏa: “Đừng nói Luân Đôn, ngay cả Bắc Kinh xảy ra chuyện gì, nói cho tôi biết, Noãn Noãn ở nơi nào?”

Mất thấy không giấu được, Tiết Ngọc Lan đành phải nói thật: “Noãn Noãn ở bệnh viện, mấy ngày hôm trước té ngã chân bị sưng, hiện tại đã tốt lắm, ngày mai có thể xuất viện.”

Thẩm Diệc Minh nhìn mọi người trong nhà, hoàn toàn nổi giận, lạnh lùng chất vấn: “Noãn Noãn ở nằm viện, các người một đám đều nhàn nhã ở nhà, trong bệnh viện lý ai chăm sóc?”

“Không phải, đương nhiên không phải, mẹ của Lâm Dịch Xuyên tới, mỗi ngày bà ấy đều ở bệnh viện chiếu cố Noãn Noãn. Lúc trước là chúng tôi thay phiên chiếu cố, sau khi bà ấy đến đây, nói muốn đích thân chiếu cố con dâu.”

Lừa gạt trong lòng Thẩm Diệc Minh hóa thành một tiếng kêu: “Lão Vương, chuẩn bị xe.”

Lão gia từ than nhẹ một hơi, rất là bất đắc dĩ nói: “Lão Nhị, ta biết con rất lo lắng cho Noãn Noãn, nhưng ngày mai sẽ xuất viện, không cần nóng lòng, com nước xong rồi hẳn đi xem Noãn nha đầu, cũng còn kịp.”

“Noãn Noãn ở bệnh viện, con không muốn ăn.”

Thẩm Diệc Minh lưu lại một câu, xoay người rời khỏi Thẩm trạch. Lão gia từ nhìn bóng dáng kiên định của ông, trong lòng không tiếng động thở dài, nghiệt duyên a nghiệt duyên. Sau khi Thẩm Diệc Minh rời đi, trên bàn com không khí nháy mắt có vẻ quỷ dị.

Tiết Ngọc Lan cắn chặt môi, chậm chạp không buông đũa.

Lão gia từ tự mình gấp thức ăn cho bà, an ủi: “Ngọc lan, tính cách của lão nhị con là người rõ ràng, con cũng biết trước kia nó có bao nhiêu thương yêu Diệc Như, hiện tại lại đem phần tình cảm đó đặt trên người Noãn Noãn, hy vọng con hiểu.”

Tiết Ngọc Lan cố gắng kéo kéo khóe miệng, thản nhiên nói: “Ba, con hiểu, con cũng nghĩ, có lẽ chúng ta đối với An Noãn còn chưa đủ tốt.”

“Không, con có thể đối với An Noãn tốt như vậy, ba đã rất cảm kích con. Tính tình Noãn Noãn quật cường, hy vọng về sau mọi người thông cảm con bé hơn.”

Khi lão gia từ nói lời này, vẻ mặt là phức tạp. Hình như có đau lòng, càng nhiều là lo lắng.

--

Thẩm Diệc Minh đến bệnh viện, đúng lúc An Noãn đang ngồi ở trên giường bệnh chơi đùa với Sớm, ở bên ngoài, cũng nghe được tiếng cười đùa bên trong. Thẩm Diệc Minh thả lỏng tâm tình, nhìn không được ngừng chân, muốn nghe thêm một chút tiếng cười của cô.

Chủ nhiệm vội tới làm kiểm tra một lần cuối cho An Noãn, ở bên ngoài nhìn thấy đại thủ trưởng, ông sợ tới mức đứng không vững, hai chân run run.

“Thủ..... Thủ trưởng.....”

Thẩm Diệc Minh khẽ cười cười, hỏi ông: “Ông là bác sĩ chủ trị của An Noãn?”

“Vâng, tôi là bác sĩ chủ trị của An tiểu thư.”

“Vết thương của con bé thế nào?”

Ông run giọng trả lời: “Vết thương của An tiểu thư khôi phục rất khá, hiện tại có thể xuống giường chạy nhảy hay khiêu vũ cũng không có vấn đề gì.”

“Lúc đưa tới có phải rất nghiêm trọng?”

Bác sĩ chi tiết trả lời: “Đúng vậy, vừa đưa tới chân sưng rất to, đụng nhẹ một chút cũng đau.”

Trong mắt Thẩm Diệc Minh lướt qua một tia đau lòng, lập tức cười nói với bác sĩ: “Vất vả cho ông!”

“Không vất vả không vất vả, đây là chức trách của tôi.”

Ông ở bệnh viện quân khu làm bác sĩ ba mươi năm, ở trong này gặp qua rất nhiều người, nhân vật lớn nào mà chưa thấy qua, mấy ngày nay lại có một bệnh nhân cao quý, để cho ông gặp được rất nhiều người mà chỉ có thể nhìn thấy trong TV, ngay cả phu nhân thủ trưởng phu nhân cũng được gặp, ông nghĩ đời này không có gì rung động hơn. Nhưng giờ phút này còn gặp được đại thủ trưởng, vị tiểu thư bên trong rốt cuộc có thân phận gì, không có nghe nói qua thủ trưởng đại nhân có thiên kim nha.

“Theo tôi cùng vào.”

Thủ trưởng lên tiếng, ông nom nớp lo sợ đi theo phía sau. Đẩy cửa đi vào, tiếng cười An Noãn im bật, nụ cười trên mặt cũng nhất thời cứng đờ.

“Nhị cữu!” Cô khó tin gọi, đại cữu, mấy dì đều nói với cô, nhị cữu xuất ngoại phỏng vấn, cuối tuần mới trở về.

Thẩm Diệc Minh cũng không có để ý tới cô, mà nói với bác sĩ: “Phiền ông giúp con bé kiểm tra một chút.”

Thì ra thủ trưởng đại nhân lại dễ gần như vậy, rất hòa ái, bác sĩ lau mồ hôi, đi qua giúp An Noãn kiểm tra.

Kỳ thật cũng không có gì cần kiểm tra, lúc ban đầu chụp X-quang cũng không bị thương đến xương cốt, nếu một bệnh nhân bình thường đã về nhà tĩnh dưỡng, vị này thân phận đặc thù, tự nhiên không thể qua loa.

An Noãn ngồi ở trên giường vui nói: “Cữu, không cần kiểm tra nữa, hiện tại cháu chạy nhảy cũng không có vấn đề gì.”

Bác sĩ xấu hổ, cười nói: “An tiểu thư, sau khi xuất viện cần chú ý thêm một chút, cố gắng nghỉ ngơi, không được vận động quá sức.”

“Cảm ơn bác sĩ, tôi sẽ chú ý.”

An Noãn xúc lên chăn xuống giường, kéo cánh tay mẹ Lâm mẫu đi đến bên cạnh Thẩm Diệc Minh, cười giới thiệu: “Nhị cữu, đây là mẹ của Lâm Dịch Xuyên.”

Thẩm Diệc Minh thân nhiên nhìn bà, bắt tay khách khí nói: “Mấy năm nay An Noãn ở Anh quốc, ít nhiều các người chiếu cố.”

Mẹ Lâm xoa tay nói: “Làm sao là chúng tôi chiếu cố Noãn Noãn, là Noãn Noãn chiếu cố con cháu của tôi, tôi thực cảm kích Noãn Noãn, cũng rất thích đứa nhỏ này.”

Thẩm Diệc Minh nhường nhường này.

“Có thể kết làm thân gia với ông, chúng tôi rất vinh hạnh, cũng sợ hãi vạn phần.”

Thẩm Diệc Minh trầm giọng ngắt lời bà: “Hiện tại tôi còn luyến tiếc gả Noãn Noãn ra ngoài, hôn sự cứ từ từ.”

Mẹ Lâm cười đến rất là khéo: “Chuyện cảm tình cứ để bọn trẻ quyết định, hôn sự ông định đoạt, lập trường của chúng tôi cũng vậy, bất luận Noãn Noãn quyết định ra sao, tôi cũng ủng hộ.”

--

Tối hôm đó, Thẩm Diệc Minh kiên trì ở lại chiếu cố An Noãn, mẹ Lâm đưa Sớm trở về khách sạn. Phòng bệnh rộng lớn còn lại hai người, An Noãn cảm thấy có chút xấu hổ.

“Cữu, cậu về nghỉ ngơi đi, cậu ở trong này cháu không quen.”

Thẩm Diệc Minh giận tái mặt, ẩn nhẫn đến bây giờ lửa giận liền phát tiết ra: “Tất cả mọi người biết con bị thương, ngay cả mẹ của Lâm Dịch Xuyên cũng từ Anh quốc chạy lại đây, con lại chỉ giấu diếm một mình cậu, ở trong lòng con, bọn họ đều quan trọng hơn cậu?”

An Noãn bĩu môi, vô cùng thân thiết kéo cánh tay ông, giải thích: “Không phải cháu cố ý giấu diếm cậu, cậu bận rộn như vậy, sao cháu có thể để chỉ một việc nhỏ này làm phiền đến cậu.”

Thẩm Diệc Minh than nhẹ, mơ hồ nói: “Cậu đã bỏ lỡ quá trình trưởng thành của con, không muốn lại bỏ qua mỗi một cái nháy mắt của con trong tương lai. Cậu hy vọng tương lai, mặc kệ con đã lập gia đình, mặc kệ phát sinh chuyện gì, con có thể nghĩ đến cậu.”

“Được, được, về sau có chuyện gì cũng sẽ không giấu cậu.”

Thẩm Diệc Minh xoa xoa đầu cô, thấp giọng nói: “Đến giường ngồi đi.”

“Không có việc gì, đi lại một chút vấn đề đều không có.”

Thẩm Diệc Minh lớn tiếng gầm nhẹ: “Ngồi đi.”

An Noãn mím môi, ngoan ngoãn lên giường.

Thẩm Diệc Minh cũng đi đến mép giường ngồi xuống, nhẹ nhàng sờ sờ chân cô, đầu lòng hỏi: “Có phải lúc đầu rất đau?”

An Noãn đỏ bừng mặt, muốn rút về chân, ông lại nắm quá chặt.

“Cũng không phải rất đau, chỉ một chút.”

Ông sùng nịch xoa xoa đầu cô, ôn nhu nói: “Lần sau phải cẩn thận, người khác làm con bị thương, cậu còn có thể đi tìm người tính sổ. Chính con ngã bị thương, cậu biết tìm ai.”

“Cửu!” An Noãn oán giận.

Thẩm Diệc Minh cười nhẹ ra tiếng, kéo cô vào lòng thấp giọng cảm khái: “Nha đầu cứ mơ hồ như vậy, quả thực rất giống mẹ con, chỉ cần không ở bên cạnh con sẽ phải lo lắng cho con. Con nói đi con cứ như vậy, cậu làm sao bỏ được, làm sao có thể yên tâm gả con ra ngoài.”

An Noãn vui đầu trong lòng ông, rầu rĩ nói: “Cháu không lấy chồng, về sau cháu cũng sẽ không lấy chồng.”

Thẩm Diệc Minh sùng nịch cười nói: “Tốt, không lấy chồng cậu nuôi con cả đời, bắt quá trên trời mẹ con có linh, sẽ trách cậu.”

--

Ngày hôm sau, Thẩm Diệc Minh đón An Noãn xuất viện, Thẩm gia đến đây không ít người, Thẩm Thần Bằng cũng đến giúp vui. Lâm Dịch Xuyên lại không đến, mẹ Lâm và Sớm cũng không có tới.

Thẩm Thần Bằng cố ý nói bên tai cô: “Em xuất viện, vị hôn phu em cũng không lại đây, xem ra em ở trong lòng anh ta cũng không quan trọng lắm.”

An Noãn nhướn mắt, lười quan tâm anh.

Thẩm Thần Bằng khoát tay lên vai cô, nhỏ giọng nói: “Anh nghe nói Huy từ muốn kết hôn, vẫn là Lý tiểu thư.”

Thấy mặt An Noãn tái nhợt, Thẩm Thần Bằng hứng thú: “Anh cảm thấy, cậu ta đang ghen dỗi với em, em nhanh chóng đến khuyên nhủ cậu ta, đừng vì ghen dỗi với em bỏ đi hạnh phúc cả đời mình. Lý gia cũng không phải là người bình thường, hôn sự này thành, sau này không thể làm gì khác.”

“Chuyện của anh ta không liên quan em” An Noãn bỏ tay anh ra, rầu rĩ nói.

Thẩm Thần Bằng bấu môi: “Khẩu thị tâm phi, sớm muộn gì cũng có lúc em khóc lóc.”

An Noãn ra viện, Thẩm Diệc Minh lại ở nhà với cô cả một ngày. An Noãn cảm thấy ông rất khoa trương, không cho cô làm này, không cho phép cô làm cái kia, hận không thể bắt An Noãn cả ngày nằm trên giường.

“Cửu, cháu đã nằm ở bệnh viện một tuần, cháu muốn hít thở không khí bên ngoài, cậu cho cháu ra ngoài đi một chút đi.”

“Có thể, đi tản bộ trong viện với cậu.”

An Noãn kỳ thật muốn đi ra ngoài, đến khách sạn tìm mẹ Lâm và Sớm.

May mắn đến tối, Thẩm Diệc Minh bận rộn phải ra ngoài, An Noãn rốt cục cũng được tự do.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Chương 121.2

Lâm Dịch Xuyên gọi điện thoại cho cô, hẹn cô gặp mặt. An Noãn biết, có chút chuyện vẫn nên nói rõ ràng. Nói với lão gia tử không ít lời hay, lại làm nũng rồi tức giận, lão nhân gia mới đồng ý làm cho cô ra cửa, lái xe đi theo. Lâm Dịch Xuyên hẹn cô gặp mặt ở quán cà phê.

Rõ ràng luôn luôn ở bên nhau, An Noãn không biết vì sao, cô đột nhiên cảm thấy người đàn ông đối diện trở nên xa lạ, giống như đã lâu không gặp.

“Chuyện công ty xử lý xong chưa?”

Lâm Dịch Xuyên nhấp ngụm cà phê, cúi đầu nói: “Hôm nay không phải đến nói chuyện công việc.”

An Noãn cúi thấp đầu xuống.

“An Noãn, ngày đó ở sân bay, Sớm bỏ đi, là do anh cố ý an bài.”

Hai tay An Noãn nắm chặt ly cà phê, cảm nhận sự ấm áp lan tỏa, trên mặt không biểu hiện cảm xúc.

“Anh còn nhớ em hỏi anh, vì sao không lo lắng, bởi vì tất cả đều nằm trong sự khống chế của anh. Ngày đó thấy em thương tâm, anh rất hối hận, anh làm sao có thể nhẫn tâm làm tổn thương em như vậy, nhưng lúc em nói ‘Lâm Dịch Xuyên, chúng ta kết hôn đi’, anh hoàn toàn quên đi hối hận, hạnh phúc tới rất đột ngột, cho nên anh cảm thấy mình không làm sai.”

“Vì sao muốn nói với em những chuyện này?”

Lâm Dịch Xuyên tự giễu cười nói: “Đúng vậy, anh rõ ràng có thể giấu diếm, mặc dù bỏ đi cũng muốn để trong lòng em luôn áy náy với anh. Nhưng không có biện pháp, anh quá yêu em.”

“Rùng ghà.” An Noãn ngẩng đầu nhìn anh.

“An Noãn, anh nghĩ đến kết hôn liền thấy hạnh phúc, nhưng anh thật sự sai lầm rồi. Ở bên cạnh anh, em rất không vui. Lần này trở về, chúng ta đã muốn không còn như trước, hiện tại ngay cả anh vừa chạm đến em, em liền cảm thấy không thoải mái. Nếu anh không nói, nếu anh kiên trì không buông tay, có lẽ chúng ta sẽ thuận lợi kết hôn, nhưng anh làm không được, anh không có cách nào trở mặt nhìn thấy nỗi đau của em. An Noãn, từ giờ trở đi, em tự do.”

Rốt cuộc anh cũng không nói được ra hai chữ ‘Chia tay’, bởi vì rất nặng nề, anh sợ mình không gánh nổi sức nặng của nó.

An Noãn trầm mặc hồi lâu, thản nhiên mở miệng: “Sớm làm sao bây giờ?”

“Sớm có anh, có mẹ anh. Sớm còn nhỏ, nó sẽ từ từ trưởng thành, hội tiếp xúc nhiều người. Có lẽ ban đầu có chút không thích ứng, nhưng anh tin tưởng thẳng bé.”

“Kỳ thật em từng nghĩ, chuyện sân bay là do anh cố ý an bài, nhưng sau đó em lại cảm thấy cũng không quan trọng, chỉ cần đứa nhỏ không có việc gì, chỉ cần Sớm tốt là được.”

Lâm Dịch Xuyên cười nhạt: “An Noãn, thiện lương của em là sự châm chọc lớn nhất, em làm cho anh cảm thấy chính mình có bao nhiêu tội bi.”

“Không, anh đừng như vậy, em không trách anh.” An Noãn cúi đầu nói: “Có lẽ em không nên trở về thì sẽ không có chuyện gì, chúng ta sẽ kết hôn, cho Sớm một cuộc sống hạnh phúc. Nhưng em đã trở về, gặp được anh ta, em phát hiện tất cả mọi chuyện đều không nằm trong sự khống chế của em. Em nghĩ rồi đi lâu như vậy, tình yêu kia đã không còn tồn tại nữa, lại không nghĩ tới tình yêu kia chỉ ngủ say bốn năm, một khi tỉnh lại, vẫn luôn tồn tại trong em. Em luôn luôn trốn tránh, nhưng càng chạy ra xa, tìm càng đau. Em cố ý ở trước mặt anh ta nói, Lâm Dịch Xuyên chúng ta kết hôn, không ai biết một khắc kia trong lòng em đau đến thế nào. Em cũng ích kỷ, em không hoàn toàn là vì Sớm, mà nội tâm em vẫn giãy dụa do dự, em tìm cho mình một lý do, cho mình một cơ hội thoát đi. Ở bên anh ta, em luôn nghĩ đến cha em, cảm giác giống như ông đang ở trên trời nhìn em. Nhưng xa anh ta, tìm của em rất đau cũng không thờ nổi. Lâm Dịch Xuyên, em không biết nên làm cái gì bây giờ?”

Nước mắt trong suốt đọng nơi khóe mắt của cô.

“Trợ lý của anh ta nói anh ta muốn kết hôn với Lý Hân Như, anh của em cũng nói như vậy, em không biết là thật hay giả, nhưng trong lòng rất đau. Anh ta cùng Lý Hân Như đến bệnh viện thăm em, nhìn trên mặt Lý Hân Như tràn đầy hạnh phúc, em cảm thấy thực chói mắt. Thật ra em một chút cũng không thiện lương, mặc dù em không thể ở bên cạnh anh ta, em cũng không muốn nhìn anh ta ở bên cạnh một người phụ nữ khác.”

“An Noãn, chúng ta đi ra ngoài một chút đi.”

Nhìn nước mắt của cô, nghe cô nói về tình yêu đối với một người đàn ông khác, anh muốn hít thở không thông. Hai người không mục đích đi trên đường, gió nhẹ từ từ thổi qua, mát cay cay.

“An Noãn, tất cả mọi người đều nhìn ra được, anh ta kết hôn với Lý Hân Như chỉ là đang giận đối với em, đi kiếm anh ta đi, còn kịp.”

An Noãn hic hic cái mũi, thản nhiên nói: “Anh ta nói cho dù em đi cầu anh ta, anh ta cũng sẽ không muốn em, lúc này em thật sự đau thấu tim. Anh biết không, căn hộ mà chúng ta muốn mua lúc trước là do anh ta chuẩn bị làm phòng cưới với em, em cảm thấy căn hộ kia luôn cho em cảm giác quen thuộc, trong TV đặt ở phòng khách có rất nhiều hình của em, em cũng không biết trí nhớ ngủ say trong nội tâm lại nhiều đến như vậy. Lâm Dịch Xuyên, em trốn không thoát, bắt luận chạy tới chân trời góc biển, tìm của em rốt cuộc vẫn ở đây.”

“Lâm Dịch Xuyên, em biết ở trước mặt anh nói những lời này rất quá đáng, nhưng ghen ở trong lòng rất khó chịu. Lâm Dịch Xuyên, thực xin lỗi, anh yêu em như vậy, nhưng em lại luôn làm tổn thương anh.”

Lâm Dịch Xuyên vẫn trầm mặc, đêm yên tĩnh, anh chờ đợi hy vọng phía trước không có điểm cuối, vẫn đi, vẫn đi, cứ đi như vậy, đi đến tóc bạc, đi đến vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

“An Noãn, chuyện hối hận nhất trong cuộc đời của anh, chính là đưa em về Trung Quốc.”

Lâm Dịch Xuyên dừng chân, nặng nề nói hối hận.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, cô thấy đôi mắt anh mệt mỏi, mê mẩn. Thân hình cao lớn cũng có vẻ dị thường cô độc.

Bỗng nhiên nghĩ đến lần đầu tiên gặp mặt, anh làm cho người ta cảm giác rất cao ngạo, rất lạnh lùng. Trái tim lạnh lẽo kia không biết khi nào thì bị mình làm cho tan chảy, từ đó về sau, trên mặt anh lúc nào cũng tràn đầy vui vẻ.

“An Noãn, anh có thể ôm em một lần nữa được không?”

Anh kéo cô vào lòng, gắt gao ôm chặt, một lần cuối cùng cảm thụ ấm áp của cô. Anh hy vọng nhớ kỹ sự ấm áp này, sau này mỗi khi nhớ tới, còn có thể cảm thấy trái tim mình ấm áp.

“An Noãn, anh rất hy vọng thời gian ngừng lại lúc này, cho dù chỉ là ôm em, cả đời, cũng thỏa mãn.”

Cách đó không xa, Thẩm Thần Bằng hắng giọng, xấu hổ nói: “Đúng lúc vậy, Bắc Kinh rõ ràng rất lớn, sao đi đâu cũng gặp. Người anh em, đi uống rượu với tôi, so với phụ nữ, rượu càng dễ làm cho người ta say mê.”

Thẩm Thần Bằng kéo Mạc Trọng Huy đi vào trong ngõ nhỏ, nhìn anh gắt gao nắm chặt tay, Thẩm Thần Bằng sợ anh sẽ xông lên phía trước giết chết bọn họ. Nếu là mình, thấy Cố Thu ôm một người đàn ông khác, anh bảo đảm sẽ tiến lên đánh người. So với Mạc Trọng Huy, bản thân anh vẫn không bình tĩnh bằng.

--

An Noãn mang theo Sóm và mẹ Lâm đến thương xá, bọn họ không dám nói với Sóm tình hình thực tế, sợ thằng bé nhất thời không tiếp thu được, chỉ nói bọn họ về Luân Đôn trước, vài ngày nữa mẹ sẽ trở về. Nói dối như vậy có lẽ là không được bao lâu, nên làm cho Sóm chậm rãi thích ứng.

Mẹ Lâm cảm thấy trở về Luân Đôn để Sóm nhập học, có lẽ có bạn bè mới sẽ đòi đi sự chú ý của Sóm. An Noãn lại nghĩ, muốn dành thời gian cho Sóm nhiều hơn. An Noãn ở thương xá mua cho Sóm rất nhiều quần áo giấy dép đồ chơi, cũng không biết sau này bao lâu mới gặp được một lần. Mỗi khi nghĩ tới, An Noãn luôn cảm thấy tâm cơ rút đau đớn lợi hại.

Lâm Dịch Xuyên cũng thản nhiên buông tay, cô làm sao nắm mãi không thả. Lâm Dịch Xuyên cùng ở bên cô, sẽ hy sinh nhiều lắm. Đường đường CEO của JM, làm sao có thể trường kỳ định cư ở Bắc Kinh. Ngày đó An Noãn không phải không nghĩ tới, chỉ nghĩ đi một bước tính một bước.

“Mẹ, sao mẹ lại mua nhiều đồ cho con vậy?” Sóm ngây thơ hỏi.

An Noãn ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng xoa xoa đầu thằng bé, còn thật sự nói: “Sóm đến Luân Đôn, ngoan ngoãn nghe lời ông bà nội, nghe lời Rừng già, không thể nghịch ngợm biết không?”

Đứa nhỏ nghiêm trang trả lời: “Sóm sẽ nghe lời, mẹ sớm trở về với con, bằng không con sẽ rất nhớ mẹ.”

An Noãn kéo đứa nhỏ vào trong lòng, gắt gao ôm, nghẹn ngào nói: “Mẹ cũng sẽ rất nhớ con.”

Sau khi rời khỏi thương xá, mẹ Lâm nói với An Noãn: “Hôm cháu xuất viện, bác đã mang Sóm đi gặp Tô Nhiên.”

An Noãn một ngụm cà phê sang ở tại trong cổ họng.

“Cô gái kia cũng rất đáng thương, bác cũng đồng tình với cô ấy, chỉ tiếc cô ấy và Aaron không có duyên phận. Tình yêu vẫn phải xem duyên phận, không có duyên phận nhìn thế nào cũng không hợp nhãn.”

“Noãn Noãn, bác không nghĩ Aaron lại kiên cường như vậy, bác nghĩ thuyết phục nó buông tay sẽ là cả một quá trình, không nghĩ tới nhanh như vậy nó đã nghĩ thông, bác nghĩ cái này cũng là do sức mạnh của tình yêu. Không nói gạt cháu, lần này bác đến đây vốn là muốn khuyên cháu đi Luân Đôn, những người trong ban giám đốc vẫn nhắm vào Aaron, bọn họ muốn viện cớ, nói Aaron vì một người phụ nữ không để ý công ty, không có việc gì cũng bay đến Bắc Kinh, công ty hội nghị lớn nhỏ cũng rất ít tham gia. Bất quá hiện tại tốt lắm, Aaron có thể toàn tâm toàn ý phát triển sự nghiệp, về cảm tình hôn nhân, bác tin tưởng duyên phận của nó nhất định sẽ tới.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Chương 121.3

Ngày bọn họ về nước, An Noãn đến sân bay đưa tiễn, mặc dù biết sẽ đau, cô vẫn đi. Ai cũng nói không chính xác lần sau gặp mặt sẽ là khi nào, hoặc không có cơ hội gặp lại.

Có lẽ Lâm Dịch Xuyên và mẹ Lâm đã khuyên nhủ Sóm, tiểu tử kia không khóc la hét không chịu đi, ngược lại an ủi An Noãn: “Mẹ đừng khóc, Sóm ở Luân Đôn sẽ chờ mẹ, mẹ nhất định phải đến.”

An Noãn cố gắng nuốt nước mắt, quay đầu sang hướng khác.

“Mẹ mang Sóm vào trước, hai người từ từ nói.” Mẹ Lâm ôm Sóm đi trước.

Đại sảnh sân bay rất rộng, An Noãn và Lâm Dịch Xuyên đứng đối diện nhau, thương cảm nói không nên lời.

“Hai người đã nói gì với Sóm?”

Lâm Dịch Xuyên nhún vai, thản nhiên nói: “Anh không biết, là mẹ anh dỗ dành bé.”

“Về sau em có thể đến thăm Sóm không?”

Lâm Dịch Xuyên một tay ôm cô vào lòng, trầm thấp nói: “Em vĩnh viễn là mẹ của Sóm.”

Tay An Noãn giật giật, cuối cùng ôm lấy thất lưng anh.

“An Noãn, anh yêu em, bởi vì yêu em, nên mới chúc em hạnh phúc. Trước khi bên cạnh anh có người phụ nữ khác, lúc nào em cũng có thể trở về bên cạnh anh.”

An Noãn nhẹ nhàng đẩy anh ra, tầm mắt mê mang nhìn đôi mắt thâm thúy của anh, gần từng tiếng: “Lâm Dịch Xuyên, vì em, anh phải cố gắng tìm hạnh phúc cho bản thân mình. Nếu ngày nào đó anh tìm được, nhất định phải nói cho em biết.”

Anh cười gật gật đầu, ôm mặt cô nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Trong phút chốc, nước mắt đang cố nén chậm rãi chảy xuống.

Ngón tay ấm áp của anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt, của cô: “Đứa ngọc, nếu còn khóc anh sẽ luyến tiếc không rời đi.”

Nhìn anh xoay người bước đi, mọi An Noãn giật giật: “Lâm Dịch Xuyên, thực xin lỗi!”

--

Thẩm gia còn chưa biết chuyện của Lâm Dịch Xuyên, tối nay, Thẩm Diệc Minh khảo sát ở phần đất bên ngoài trở về, đại cửu nhị cửu cũng phối hợp hành trình của ông trở về ăn tối, người một nhà ăn bữa cơm đoàn viên.

Lão gia từ đột nhiên nói: “Noãn nha đầu, mẹ của Lâm Dịch Xuyên tới Bắc Kinh, khi nào thì mời người đến nhà ăn cơm, dù sao cũng đã chăm sóc cho cháu bốn năm.”

“Bọn họ đi rồi.” An Noãn thản nhiên trả lời.

Thẩm Thần Bằng hét lớn một tiếng: “Không nói một tiếng liền bỏ đi, đến Bắc Kinh cũng không báo phòng lão gia tử, thật không để nhà chúng ta vào mắt. Làm sao có thể gả qua đó, sau này ở nhà bọn họ khẳng định không địa vị.”

An Noãn cắn cắn môi, cúi đầu nói: “Em cùng Lâm Dịch Xuyên chia tay, anh ấy về Luân Đôn, không bao giờ đến Bắc Kinh nữa.”

An Noãn rất bình tĩnh nói, trên bàn cơm lại nổi lên cơn sóng lớn. Mọi người cơ hồ đều mở to hai mắt nhìn, khó có thể tin nhìn An Noãn.

Thẩm Thần Bằng phản ứng thật lớn: “An Noãn, em trêu chọc chúng tôi đủ chưa, chốc lát kết hôn, chốc lát chia tay, cũng không nên đùa giỡn chúng tôi như vậy chứ.”

“Thực xin lỗi, làm các người lo lắng, em cùng Lâm Dịch Xuyên thật sự đã xong.”

Lão gia tử nhẹ giọng khụ khụ, khoe miệng lại lộ ra nụ cười, rầu rĩ nói: “Chia tay thì chia tay, không sao, ngoại công nuôi cháu, ngoại công thực không nghĩ gả cháu ra ngoài sớm như vậy.”

Thẩm Diệc Minh im lặng nhướng nhướng mày.

Buổi tối, Thẩm Diệc Minh kêu cô đến thư phòng, vẻ mặt ngưng trọng hỏi cô: “Vì sao cùng Lâm Dịch Xuyên chia tay? Có phải vì Mạc Trọng Huy?”

“Không phải.” An Noãn cúi đầu: “Cháu không muốn anh ấy vì cháu bỏ sự nghiệp của anh ấy, người trong ban quản trị của JM hiện tại đang chống đối anh ấy, cảm thấy anh ấy vì một người phụ nữ không quan tâm đến công ty.”

“Cậu ta đồng ý?”

“Là anh ấy đề xuất trước.”

Thẩm Diệc Minh thờ dãi kêu rên: “Đồ vô dụng!”

“Nhị cữu, thực xin lỗi, cháu biết cháu thay đổi thất thường làm cho mọi người thương tâm khổ sở, về sau không bao giờ nữa.”

Thẩm Diệc Minh nắm chặt tay cô, thản nhiên nói: “Tình yêu nguyên bản chính là như vậy, không trải qua nhiều như vậy, làm sao hiểu rõ nó mặn nhạt như thế nào. Đứa nhỏ, con yên tâm, có cậu ở đây, nhất định giúp cháu tìm một người đàn ông thích hợp hơn, có địa vị, có khí chất, có năng lực, có nhân phẩm”

An Noãn mím môi, không nói gì.

--

An Noãn nói chuyện với Thẩm Diệc Minh chốc lát, trở về phòng mình. Mới tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, đã thấy Thẩm Thần Bằng ngồi trên sofa trong phòng cô, chân bắt chéo lên nhau, một bộ dương dương tự đắc.

“Có việc sao?” An Noãn lạnh lùng hỏi.

Thẩm Thần Bằng vui sướng khi người gặp họa cười: “Là em bỏ Lâm Dịch Xuyên, hay Lâm Dịch Xuyên bỏ em?”

“Có khác nhau sao?”

Thẩm Thần Bằng đi qua, cánh tay dài ngả ngón khoát lên vai cô, cười nói: “Đương nhiên là có khác nhau, nếu là em vứt bỏ Lâm Dịch Xuyên, chừng mình Huy từ có cơ hội, nếu là Lâm Dịch Xuyên bỏ em, anh đây phải an ủi em nha.”

“Không có ai bỏ ai, hòa bình chia tay.”

An Noãn bỏ tay anh ra, lập tức đi đến bên giường ngồi xuống.

Thẩm Thần Bằng cũng không buông tha cô, đi qua cười hỏi: “Nha đầu, nói cho anh biết, sau khi chia tay, hiện tại tâm tình thế nào? Có phải rất nhẹ nhàng, có cảm giác được giải thoát?”

An Noãn ngẩng đầu không hồn gian nhìn anh, hỏi lại: “Anh làm tổn thương người khác sẽ cảm thấy giải thoát?”

Thẩm Thần Bằng bĩu môi, ngồi xuống bên cạnh cô, cười nói: “Tổn thương Lâm Dịch Xuyên chỉ có thể trách em, rõ ràng không thương anh ta, lúc trước không nên cho anh ta cơ hội. Em nói em và anh ta ở bên nhau bốn năm, cũng không yêu anh ta, làm sao có thể vì một đứa nhỏ mà gả cho anh ta. Người đàn ông kia cũng thật vô dụng, loại tình yêu bố thí này, cũng chỉ có anh ta muốn.”

“Thẩm Thần Bằng, anh đừng nói anh ấy như vậy được không?”

Thẩm Thần Bằng chưa nói: “Cũng đã chia tay, em còn che chở anh ta. Anh cũng không có nói sai, nếu là một người đàn ông sẽ không chấp nhận trong lòng của người phụ nữ mình yêu có người đàn ông khác, anh ta lại có thể chấp nhận, rất biến thái.”

An Noãn đóng nhắm mắt tinh, có chút mệt mỏi.

“Mời anh đi ra ngoài, em nghĩ một mình yên lặng.”

Thẩm Thần Bằng không chịu đi, ôm bà vai cô nói: “Anh đưa em ra ngoài chơi, anh biết không thể quản em yêu anh ta hay không yêu anh ta, sau khi chia tay cũng sẽ hư không cùng mất mát, theo anh đi, cam đoan em chơi rất vui vẻ, quên tất cả phiền não.”

“Em không muốn đi, chỉ muốn ngủ một giấc.”

Giọng của cô rất thấp, có chút mệt mỏi, giống như không còn sức lực.

Thẩm Thần Bằng xoa xoa đầu cô, thật tình nói: “Tốt, vậy em ngủ một giấc, ngày mai anh đưa em ra ngoài giải sầu.”

Nhìn An Noãn nằm xuống giường, Thẩm Thần Bằng không có lập tức rời đi. Ngồi trên đầu giường, nhìn cô thờ hỏi: “Noãn Noãn, lần này chia tay có liên quan đến Huy từ không, có phải bởi vì Huy từ muốn kết hôn, em đột nhiên phát hiện mình yêu cậu ấy?”

“Không liên quan đến anh ta. Đừng nghĩ nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194: Chương 121.4

Thẩm Thần Bằng bắt đầu dĩ nóng nảy, thán cả giận: “Nha đầu, đến lúc này em còn tranh cãi. đến lúc thật sự mất đi cậu ấy, hối hận đã không còn kịp. Gọi điện thoại cho cậu ấy đi, kêu cậu ấy cùng Lý Hân Như cũng đừng ép buộc chính mình.”

“Anh giúp em gọi cho cậu ấy, em tự nói chuyện.”

An Noãn bắt lực nói: “Em thật sự rất mệt, xin anh, để cho em yên lặng một chút được không?”

Thẩm Thần Bằng mím môi, đi ra khỏi phòng cô, nhẹ nhàng đóng cửa.

Trở về phòng mình, anh lập tức gọi điện thoại cho Mạc Trọng Huy, tiếng chuông vang thật lâu, bên kia mới có người nghe.

“Huy tử, nói với một tin tức tốt, Noãn Noãn đã chia tay với Lâm Dịch Xuyên.”

Bên kia thực bình tĩnh truyền đến một tiếng ‘Ừ’.

Kia đầu rất im lặng, Thẩm Thần Bằng không dám tin, giả bộ cũng quá thâm trầm đi, còn thực bình tĩnh nữa.

“Huy tử, ở trước mặt tôi cậu cũng đừng giả bộ, vui vẻ thì cười lên, An Noãn thật sự cùng Lâm Dịch Xuyên chia tay, hôm nay Lâm Dịch Xuyên cũng đã đưa con anh ta về Luân Đôn, sau này cậu có thể tự tin đuổi An Noãn, tiền đồ không bị cản trở.”

“Tôi đã có vị hôn thê.”

Thẩm Thần Bằng thật muốn mắng thô tục.

“Đi, cậu đừng giả bộ, cậu giả bộ trước mặt tôi làm gì, tôi không biết cậu làm như vậy có ích lợi gì, cậu muốn cùng Lý Hân Như kết hôn, chính là tìm đường chết.”

“Tháng sau mời cậu tham gia hôn lễ của tôi.” Giọng Mạc Trọng Huy bình tĩnh như trước.

Thẩm Thần Bằng tức giận đến chửi má nó rống giận: “Được rồi, Huy tử, ở trước mặt ta cũng không cần giả bộ nữa, An Noãn làm loạn, cậu cũng bắt buộc cô ấy. Cậu cùng Lý Hân Như kết hôn, An Noãn thỏa hiệp, cùng Lâm Dịch Xuyên chia tay. Hai người mỗi người lui từng bước là được rồi. Tính tình An Noãn cậu không phải không biết, hiện tại An Noãn đã nhượng bộ rất lớn, không lẽ cậu còn trông cậy vào nó có thể chạy tới xin cậu tha thứ, xin cậu đừng kết hôn với Lý Hân Như. Cậu đừng nằm mộng, hiện tại cậu làm như vậy, đến lúc đó còn không ngoan ngoãn dỗ ngọt nó sao. Mau chóng chia tay cùng Lý Hân Như, đừng tự tìm phiền toái.”

“Tôi nói rồi, cho dù cô ấy đến cầu tôi, tôi cũng không muốn cô ấy.” Mạc Trọng Huy lạnh lùng nói xong, cúp điện thoại.

Thẩm Thần Bằng nhìn bị điện thoại cắt đứt, tức giận đến giờ chân.

Đi a Mạc Trọng Huy, hiện tại cậu ngoan cố, tôi thật muốn nhìn cậu có thể ngoan cố được bao lâu. Đến lúc ngoan ngoãn dỗ ngọt cô ấy cầu cô ấy, sẽ tự đánh vào miệng mình.

--

Kia đầu, Mạc Trọng Huy cúp điện thoại, trong lòng không biết là loại cảm giác gì. Tự hờ có chút khó tin, nhưng mỗi một câu của Thẩm Thần Bằng không giống như nói dối. Anh phiền não ở thư phòng đi tới đi lui, tự hỏi nếu cô thật sự cùng Lâm Dịch Xuyên chia tay, bởi vì mình sao?

Ngẫm lại cảm thấy mình tự đa tình, người phụ nữ kia có bao giờ lo lắng đến cảm thụ của anh. Cô chỉ hận không thể đâm anh một nhát, anh càng đau, cô càng vui vẻ. Tay đè mi tâm, nơi này đột nhiên rất đau. Gọi điện thoại cho Trương Húc, kêu anh đi thăm dò một chút.

Rất nhanh, Trương Húc gõ cửa đi vào, vẻ mặt nghiêm túc lại kích động nói với anh: “Mạc tiên sinh, tôi đã tra qua, là thật, Lâm Dịch Xuyên mang theo con của anh ta về Luân Đôn.”

Trong mắt Mạc Trọng Huy hiện lên một đạo tinh quang, anh che dấu rất khá.

“Mạc tiên sinh, xem ra An tiểu thư thật sự đã chia tay với Lâm Dịch Xuyên, anh có tính toán gì không?”

“Tiếp tục trừ bị hôn lễ.”

Trương Húc giật mình, nghĩ mình nghe lầm “Mạc tiên sinh, như vậy thật sự được không? Tính của An tiểu thư.....”

Mạc Trọng Huy liếc anh một cái, lạnh lùng nói: “Tôi kết hôn, không cần nghĩ đến cảm thụ của cô ấy.”

Trương Húc cong môi: “Tốt, tôi sẽ dựa theo yêu cầu của anh mà làm.”

Trong lòng Trương đặc trụ lại tăng thêm một câu: Anh cuối cùng đừng hối hận, cố gắng giữ vững lập trường.

--

Đêm khuya, An Noãn nhận được tin nhắn của Lâm Dịch Xuyên, thực ngắn gọn một câu ‘Đã đến Luân Đôn, tất cả đều tốt’. Cô ngủ không được, xuống giường mặc quần áo, đi tới ban công. Ngoài cửa sổ, chỉ có ánh sáng của mặt trăng chiếu vào, ánh sáng thật mờ ảo.

Đi một vòng, cô giống như trở về điểm xuất phát, chính là không biết người nợ còn ở chỗ cũ chờ cô hay không. Đoạn cảm tình này, cô thương tổn anh, bản thân mình cũng tê tâm liệt phế đau quá. Cảm tình có lẽ chính là như vậy, biết rõ ở bên nhau sẽ làm bị thương, sẽ đau, vẫn bước không hề chùn yêu.

Hôm sau, An Noãn đến mộ viên, cả ngày ngồi trước mộ cha cô. Cô có rất nhiều lời muốn nói nhưng không thể mở miệng, nhưng hy vọng ông có thể hiểu được, có thể thông cảm.

“Ba, từ nhỏ đến lớn, cha rất thương con, ngay cả lúc trước con liều lĩnh theo đuổi Mạc Trọng Huy, ban đầu cha cũng cực lực phản đối sau đó cũng ủng hộ, bởi vì cha sợ con khổ sở. Hiện tại, nếu con làm chuyện gì có lỗi với cha, con hy vọng cha có thể tha thứ cho con, trước sau như một ủng hộ con.”

“Rất nhiều rất nhiều lần, con đều muốn, không thể để ba hy sinh oan uổng, con cố gắng đè nén tình cảm của mình, thương tổn anh ấy, thương tổn chính mình. Nhưng, con rất đau, con rất hy vọng ba có thể tha thứ cho con, cầu xin cha tha thứ cho con.”

--

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Thần Bằng đi tìm Mạc Trọng Huy, giờ phút này, anh đang ở nhà ăn sáng với Lý Hân Như. Anh cố gắng tìm ra một chỗ trống chen vào giữa bọn họ, tức giận hừ nói: “Không ngại nhiều người cùng ăn sáng chứ.”

Mạc Trọng Huy nhíu mày, Lý Hân Như đối với người đột nhiên chen vào có chút khó chịu, nhưng biết thân phận của anh, chỉ cười cho qua.

“Nghe nói nhị vị muốn kết hôn, hôn lễ sẽ cử hành vào cuối tháng, địa vị hai nhà đều rất cao, dù thế nào cũng phải làm một cái hôn lễ thể kỷ, gấp như vậy tổ chức không biết có chuẩn bị kịp không.”

Mạc Trọng Huy không nói chuyện, Lý Hân Như cười nói: “Hôn lễ của chúng tôi không cần quá quy cũ, chỉ cần cô dâu và chú rể có mặt vậy đủ rồi. Tôi không phải là người ham muốn hư vinh, Huy cũng không phải.”

Thẩm Thần Bằng cong khóe miệng, nghĩ anh là kẻ ngốc sao.

“Đúng rồi, phù dâu cho hai người là ai? Nếu như chưa có tôi có người muốn tiến cử cho hai người, em tôi An Noãn, gần nhất mới chia tay với bạn trai, rất rảnh rỗi, thế nào? Được không?”

Thẩm Thần Bằng thấy khóe miệng Mạc Trọng Huy cong lên, trán liền nổi lên mấy vạch đen. Giả bộ, lại giả bộ cho tôi xem, tôi thật muốn xem cậu có thể giả bộ tới khi nào.

Lý Hân Như cười nói: “Tốt nhất, tôi đang có ý này, nếu An Noãn có rảnh, không còn gì tốt hơn.”

“Vậy đi, tôi sẽ gọi điện thoại cho An Noãn liền.”

Thẩm Thần Bằng lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại cho An Noãn, tiếng chuông vang lên hồi lâu không ai bắt máy, anh gọi lại mấy lần, vẫn không có người nghe.

“Ai, nha đầu kia không nghe điện thoại, hôm nay sáng sớm liền ra cửa, cũng không biết đi đâu. Vừa mới chia tay, thực làm cho người ta lo lắng.”

Anh cố ý nói cho người nào đó nghe, người nào đó nhíu nhíu mày.

“Ai nha, mí mắt tôi giật giật cả ngày nay, tâm tình không hiểu sao không yên, giống như sẽ có chuyện gì xảy ra. Quên đi, hai người từ từ ăn đi, tôi đi tìm tìm em tôi, vạn nhất xảy ra chuyện gì, hối hận cũng đã muộn.”

Thẩm Thần Bằng mỗi một câu mỗi một chữ đều nói cho Mạc Trọng Huy nghe, anh không ngừng quan sát vẻ mặt cậu ta, thẳng thắn này trong lòng phỏng chừng lo lắng gần chết, mặt ngoài lại ngụy trang ra một bộ vân đạm phong khinh.

“Thật có lỗi, tôi đi một chút toilet.”

Lý Hân Như ăn bánh ngọt, lúc này thấy đau bụng, muốn đi toilet.

Thẩm Thần Bằng thấy trước mặt cô còn nửa bánh ngọt, gọi lên khóe môi, cười nói: “Tôi nhớ An Noãn rất thích bánh ngọt vị này, thật không nghĩ vị hôn thê của cậu cũng thích, thì ra rất nhiều người phẩm vị giống nhau, đối với khẩu vị cũng giống nhau. Bất quá vị hôn thê của cậu giống như ăn bánh ngọt này xong liền bị đau bụng.”

Mạc Trọng Huy không chút để ý ăn cháo trong chén, bảo trì trầm mặc.

Thẩm Thần Bằng ghét nhất nhìn thấy anh cứ giả bộ bình tĩnh, giận dữ hét: “An Noãn cùng Lâm Dịch Xuyên chia tay là vì ai? Cô ấy rất thiện lương, lại làm thương tổn Lâm Dịch Xuyên cùng đứa nhỏ kia, trong lòng cô ấy khẳng định rất khổ sở, cậu không ở bên cạnh cô ấy còn chưa tính, còn tại cùng người phụ nữ khác hẹn hò, cậu xem cô ấy là gì?”

“Huy tử, cậu đừng trách tôi không khuyên cậu, cơ hội không phải ngày ngày đều có. Hiện tại cậu cứ việc ép buộc, tính tình nha đầu kia tôi và cậu đều biết, trông cậy vào chuyện cô ấy thỏa hiệp trước, cầu xin cậu chấm dứt với Lý Hân Như, đó là tuyệt đối không có khả năng. Thậm chí, cho dù hiện tại cậu đi cầu cô ấy dỗ ngọt cô ấy, cô ấy còn chưa tha thứ cho cậu nữa là. Cơ hội tới, cậu không nắm chắc thật tốt, còn ở nơi này, tôi thật đúng là cũng bị cậu làm tức chết.”

Mạc Trọng Huy vẫn là thờ ơ.

“Tôi thực con mẹ nó muốn đánh người, quên đi, chuyện của các người tôi mặc kệ, cứ việc ép buộc đi. Chuyện của mình còn lo chưa xong, không có thời gian quản chuyện của hai người. Tôi đi tìm An Noãn trước, xảy ra chuyện gì, cậu không đau lòng, lòng tôi đau.”

Thẩm Thần Bằng nói xong tiêu sái bỏ đi.

Lý Hân Như liên tục đi buồn vệ sinh mấy lần, tiếp theo rất xấu hổ nói với Mạc Trọng Huy: “Về sau không cần mua bánh ngọt cho em, mỗi lần ăn bánh ngọt bụng em đều không thoải mái.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: 122: Hòa Hảo Như Lúc Ban Đầu

Mấy ngày nay An Noãn ở nhà bồi lão gia tử, bồi lão nhân gia chơi cờ, bồi lão nhân gia tản bộ, bồi lão nhân gia ăn cơm.....

Ngày qua ngày đơn điệu nhưng rất thích. Lão nhân gia cũng vui vẻ, khoe miệng luôn lộ ra nụ cười hạnh phúc, cười nói: “Con gái vẫn là tri kỷ, trước kia mẹ của cháu cũng ở bên cạnh ta như vậy, nếu vẫn còn sống.....”

Giọng lão gia tử nghẹn ngào nói không hết câu. Có lẽ An Noãn rất giống mẹ cô, mỗi khi lão nhân gia nhìn An Noãn đều nhớ tới mẹ của cô. An Noãn kéo cánh tay lão gia tử, dọc theo đường núi chậm rãi đi.

“Ngoại công, về sau cháu sẽ có rất nhiều thời gian bồi ông, thay mẹ cháu tận hiếu đạo.”

Lão gia tử vỗ nhẹ tay cô, cảm khái nói: “Ngoại công hận không thể ngày ngày ở bên cạnh cháu, nhưng cháu cũng đã đến tuổi lấy chồng, ngoại công sao có thể vẫn cốt cháu ở bên người. Đứa nhỏ, chuyện hôn nhân tình cảm cháu nên suy nghĩ cho kỹ. Lần này chia tay với Lâm Dịch Xuyên, kế tiếp phải tìm người mình yêu.”

“Ngoại công, về sau cháu cũng không nghĩ kết hôn, chỉ muốn bồi bên cạnh ông.”

“Hài tử ngốc, thực làm cho người ta đau lòng.”

Lão gia tử nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô, thở nói: “Nếu không như vậy đi, tối nay ông gọi điện thoại kêu Huy tử đến nhà ăn cơm, hai người từ từ nói chuyện.”

An Noãn bĩu môi, lắc lắc đầu, thần nhiên nói: “Ngoại công, chuyện cháu và anh ta để cháu tự mình xử lý đi.”

“Ngoại công sợ cháu xử lý không tốt, tính tình của cháu quá quật cường, với so với mẹ cháu, chỉ có hơn không kém, ngoại công thật lo lắng cháu.”

An Noãn làm nũng: “Ngoại công, có câu nói người ngốc có phúc của người ngốc, cháu tin cháu nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Hạnh phúc là phải dựa vào bản thân mình nắm chắc, bởi vậy có đôi khi, cháu cũng phải chủ động chút, luôn để cho đối phương chủ động, người ta cũng cũng sẽ có lúc mệt mỏi.”

“Cháu đã biết.” Giọng An Noãn có chút mệt mỏi nói, tầm mắt mê mang nhìn phương xa. Đoạn cảm tình này, thể xác và tinh thần cả hai đều mệt mỏi, không biết còn có dũng khí để kiên trì hay không.

“Nha đầu, mỗi ngày cháu ở với ông cũng không phải là biện pháp, cháu phải đi ra ngoài, kết giao nhiều bạn bè. Ở bên cạnh ông một thời gian, tâm tính sẽ trở thành già nua, tuổi trẻ nên có cuộc sống phóng khoáng. Như vậy, tối nay ông kêu Thần Bằng trở về ăn cơm, kêu nó mang cháu ra ngoài chơi.”

“Ngoại công, cháu không muốn ra ngoài, chỉ muốn ở nhà bởi ông.”

Đứa nhỏ này, thật đúng là làm cho lão gia từ đau đầu tâm can.

“Noãn Noãn, người của Mạc gia có đi tìm cháu không?”

An Noãn sợ run, lập tức trả lời: “Không có.”

Lão gia từ gật gù đầu, lại hỏi câu: “Bác của Huy từ không đi tìm cháu?”

An Noãn lắc đầu nghi hoặc.

Suy nghĩ lại, cha của Mạc Trọng Huy đã tới tìm cô, bất quá cũng là chuyện trước kia thật lâu.

--

Buổi tối Thẩm Thần Bằng về ăn cơm, lão gia từ kêu anh mang An Noãn đi ra ngoài chơi.

Người này một ngụm đáp ứng, cười nói: “Gia gia, ông tìm rất đúng người, tối nay đúng lúc có một cái party.”

“Party gì? Không phải là cái party không đứng đắn.”

“Gia gia, lời này của ông cháu không thích nghe, cái gì kêu là không đứng đắn, tất cả bạn bè của cháu đều có việc làm đứng đắn, rất nhiều người ông cũng đã từng gặp.”

Lão gia từ mỉm cười, thần sắc giận: “Sau này có hoạt động gì thì mang Noãn Noãn tham gia, đứa nhỏ này tuổi còn trẻ cả ngày chỉ ở cùng lão già này, làm sao được, nên đi chơi với những người trẻ tuổi.”

Thẩm Thần Bằng mang theo An Noãn rời đi, dọc theo đường đi An Noãn ngồi bên cạnh, không nói được lời nào, tầm mắt nhìn ngoài cửa sổ.

“Em không hỏi anh là đi đâu sao?”

An Noãn thực hợp tác hỏi: “Đi đâu?”

Thẩm Thần Bằng xì một tiếng: “Nhà đầu kia, có thể không đáng yêu như vậy được không?”

“Rốt cuộc là hoạt động gì?”

“Ừ, anh sẽ không nói trước đến nơi em sẽ biết. Bất quá em giúp anh tiếp một người.”

“Cố Thu?”

Thẩm Thần Bằng cười gật gù đầu.

“Hôm nay người có mặt, đều là chơi với anh từ nhỏ đến lớn, phần lớn độc thân, em có thể tùy ý kết giao.”

An Noãn nhướng mắt, mỗi một bả đầu tựa lưng vào ghế ngồi.

“Noãn Noãn, em đừng cả ngày vô tình, tuổi trẻ phải có sức sống, em nha, thật khó chịu.”

“Thẩm Thần Bằng!” An Noãn lớn tiếng quát.

Thẩm Thần Bằng cười nói: “Tốt lắm tốt lắm, không đùa nữa, đúng rồi, em chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhân vật chính hôm nay là Huy tử.”

An Noãn giật mình, vẻ mặt có chút ngưng trọng. Đến nhà trọ của Cố Thu, cô đã ở bên ngoài tiểu khu đợi. An Noãn cùng Cố Thu chào hỏi, xong tự giác ngồi vào ghế phía sau. Cố Thu thực thiện người am hiểu ý, cô cũng cùng An Noãn ngồi ở ghế sau.

Lần này gặp Cố Thu, cô ấy không giống với trước kia, sắc mặt hồng nhuận, quần áo cũng khá hơn, nhìn qua tinh thần rất phấn chấn, có thể nói cũng do sức mạnh tình yêu.

“Cố Thu, những người bạn này em đều đã biết, anh chỉ đưa Noãn Noãn đến một lần, còn chưa quen thuộc, em hỗ trợ chiếu cố Noãn Noãn.”

Cố Thu cười nói: “Yên tâm đi, em biết.”

Xe đến hội sở cao cấp, Thẩm Thần Bằng đã đưa cô tới một lần. Bọn họ vào phòng Vip, trong phòng cả trai lẫn gái rất nhiều người, có người trêu ghẹo nói: “Thẩm thiếu trái unction phải ôm, tốt phúc khí nha.”

Thẩm Thần Bằng bĩ bĩ nói: “Đêm nay các người thật có phúc, long trọng giới thiệu với mọi người, vị này là em gái của tôi, gần đây vừa mới khôi phục độc

thân, nếu ai có thể làm cho mỹ nhân cười, anh có thưởng.”

Tầm mắt An Noãn quét qua, có mấy người lần trước gặp qua, có mấy người xa lạ .

Có người bắt đầu ồn ào: “Thẩm thiếu, chẳng lẽ là em gái lưu lạc dân gian của cậu, nhìn qua rất giống cậu nha.”

Thẩm Thần Bằng phi nói: “Lời này bị cha tôi nghe được, cẩn thận ông ấy đánh cậu. Là em họ của tôi, con gái của cô.”

“A, thì ra chính là cô ấy, nghe nói lão thủ trưởng mới tìm được ngoại tôn nữ, rất yêu thương.”

Thẩm Thần Bằng cười: “Bởi vậy, các người cô lên.”

Thấy An Noãn không quá cao hứng, Thẩm Thần Bằng vội vàng mở miệng: “Hai người ngồi đi, anh đi tìm chút gì cho hai người ăn.”

Cố Thu kéo tay An Noãn ngồi xuống sofa. An Noãn phát hiện hai cô gái ngồi ở đối diện nhìn chằm chằm mình, rất quen thuộc, nhưng không nhớ tên.

“An tiểu thư, tôi là Nhan Thiển, lần trước chúng ta gặp nhau ở đây.”

“Tôi là Tinh Nhi.”

An Noãn lập tức nhớ, cười chào hỏi.

Thẩm Thần Bằng rất nhanh lấy đến điểm tâm ngọt đồ uống tới, An Noãn nghe được anh nói bên tai Cố Thu: “Chỉ cho uống thức uống nóng, lạnh không cho phép uống.”

Một câu đơn giản, An Noãn lại thấy bị cảm động. Thật không ngờ Thẩm Thần Bằng còn có một mặt cẩn thận như thế, thì ra tình yêu là không phân biệt cao sang hay nghèo hèn. An Noãn còn phát hiện, khi Thẩm Thần Bằng nói nhỏ vào tai Cố Thu, trong mắt hai cô gái đối diện hiện lên vẻ cô đơn.

“Thẩm thiếu, cậu có gọi điện thoại cho Huy từ không? Hôm nay, cậu ta là nhân vật chính, đừng cho chúng tôi leo cây nha.”

Thẩm Thần Bằng cười nói: “Đang trên đường đến, quý nhân bận rộn, mọi người tha thứ cậu ta đi.”

“Cô vợ nhỏ của cậu ta nghe nói là đại mỹ nữ của giới thượng lưu HongKong, người này tàng thực thâm nha, cũng sắp kết hôn, còn không mang ra cho mọi người gặp mặt.”

Cho đến lúc này, An Noãn mới biết được party hôm nay là gì. Lần đầu Mạc Trọng Huy mang vị hôn thê gặp mặt bạn bè.

“Hôm nay nói cái gì cũng không dễ dàng buông tha cho cậu ta, cho tới bây giờ tôi còn chưa thấy qua Huy từ mang phụ nữ ra ngoài, có ai từng thấy Huy từ hôn môi chưa? Hôm nay nói cái gì cũng phải ép cậu ta hôn môi, người nào muốn xem, phải phối hợp với tôi.”

Lời của Diêu Giang Hạo vừa nói ra, mọi người cùng nhau hưởng ứng. An Noãn thủy chung cúi đầu, hai tay gắt gao nắm chặt. Hôm nay, Thẩm Thần Bằng mang cô đến, tuyệt đối là cố ý, không có hảo tâm.

Mạc Trọng Huy đi vào, Lý Hân Như kéo cánh tay anh, váy dài màu đen phiêu dật làm nổi bật lên làn da trắng nõn hồng nhuận. Mạc Trọng Huy cũng phối hợp với cô ta một thân tây trang màu đen, hai người đứng bên cạnh nhau, diện mạo, chiều cao, nhìn thế nào đều cảm thấy là một đôi nam tài nữ mạo.

Hồ hấp của An Noãn trở nên dồn dập, chỉ nhìn một cái, cô liền dời đi tầm mắt. Tiếp tục nhìn xuống, tùy thời đều hít thở không thông. Không ai sẽ ở một chỗ chờ em, trong đầu cô lập tức vang lên những lời này.

Diêu Giang Hạo ồn ào lên tiếng: “Huy từ, khó trách cậu không muốn mang chị dâu ra ngoài, chị dâu xinh đẹp như vậy, thật sự thích hợp dưỡng ở nhà.”

Thẩm Thần Bằng nhích người nhường ra một chỗ trống, Mạc Trọng Huy cứ như vậy ngồi bên cạnh An Noãn. An Noãn cảm thấy không khí xung quanh trở nên càng lo lắng, cô bưng cà phê trên bàn lên, uống một ngụm lớn, cà phê ngệt trong cổ họng, cô lớn tiếng ho khan, mặt cũng đỏ lên. Một khắc kia, chật vật, không chịu nổi.

“Uống từ từ thôi.”

Giọng nói của anh hùng hậu mà quen thuộc, nhưng lại không mang theo cảm tình, nghe như xa cách, xa xôi. Anh rút giấy đưa cho cô, An Noãn cố hết sức nói thành ‘Cám ơn’.

“Huy từ, lần đầu tiên mang cậu mang chị dâu nhỏ ra ngoài chơi, dù thế nào cũng phải chứng minh một chút cảm tình của hai người nha, như vậy đi, theo quy củ, hôn môi là được, nếu cậu không làm, các anh em, các người cảm thấy thế nào?”

Những người khác cũng ồn ào hòa theo, náo loạn liên tiếp.

Tim An Noãn ‘Phù phù phù phù’ đập rất nhanh, cô sợ cứ tiếp tục ở lại đây, tim cũng sẽ nhảy ra ngoài.

Cô quay đầu nói với Cố Thu bên cạnh, “Tôi đi toilet.”

Cố Thu gật gật đầu, nhìn cô có chút phức tạp, như đồng tình với cô.

Đi ra phòng Vip, không khí bên ngoài thoáng hơn rất nhiều, cô hít thật sâu, mềm nhũn tựa vào vách tường. Ở toilet một lúc lâu, tay lạnh lẽo không ngừng vuốt hai má, cô tự nói với mình phải bình tĩnh.

Trở lại phòng Vip, bên trong đã yên tĩnh hơn, giống như chưa từng ồn quá, vĩnh viễn An Noãn cũng không biết bọn họ có hôn hay không, nhưng nhìn hai má của Lý Hân Như lại hồng hồng. An Noãn thực tự nhiên thay đổi chỗ ngồi, một mình lặng yên không tiếng động ngồi trong góc.

Bọn họ uống rượu, bọn họ náo loạn, bọn họ điên cuồng, chỉ có cô, lặng lẽ ngồi, giống như đắm chìm trong thế giới của mình.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Thần Bằng đi tới bên cạnh cô, đưa cô đồ ăn, ở cô bên tai thật sự hỏi: “Nha đầu, đau không?”

An Noãn gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Chương 122.2

“Huy tử,” Thẩm Thần Bằng bỗng nhiên lớn tiếng nói; “Em gái tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Toàn bộ người trong phòng nháy mắt im lặng, ngay cả cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được tiếng vang.

Hai mắt Mạc Trọng Huy híp lại, nhướng mày nhìn An Noãn, mọi người cũng nhìn cô.

“Tôi.....” An Noãn khản trương nói không ra lời, khuôn mặt cười đến mức đỏ bừng.

Thẩm Thần Bằng ở cô bên tai cổ vũ: “Dùng cảm lên, đem những lời em muốn muốn nói đều nói ra, đừng để sau khi người ta kết hôn rồi hối hận.”

“Tôi..... Tôi chúc..... Mạc tiên sinh và Lý tiểu thư trăm năm hạnh phúc, vĩnh kết đồng tâm”

Sắc mặt Mạc Trọng Huy xanh mét, hận không thể bóp nát ly thủy tinh đang cầm trong tay.

Lý Hân Như lại cười nói: “Cám ơn An Noãn, giống như lời chúc phúc của chị, chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc.”

Thẩm Thần Bằng kéo kéo tai cô, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Anh nói với em là nói những lời cậu ta muốn nghe, em không nói ra miệng được sao? Trăm năm hạnh phúc, vĩnh kết đồng tâm, thật nhọc công em chúc phúc, nếu anh là Huy tử, nhất định sẽ giết chết em.”

“Em mệt mỏi, có thể về nhà trước không?”

“Không thể,” Thẩm Thần Bằng kêu rên: “Lúc này anh không thể đưa em về, anh đi bồi Cố Thu, cố gắng tự lo cho mình đi.”

Thẩm Thần Bằng chạy tới ngồi bên cạnh Cố Thu, An Noãn tiếp tục lui ở trong góc, nhìn quanh căn phòng có nhiều người, nhưng cô lại không thuộc về thế giới này, cô chỉ muốn bình tĩnh cùng yên tĩnh.

Lý Hân Như bỗng nhiên đi tới bên cạnh cô.

“An Noãn, cám ơn chị, tôi thật không nghĩ chị sẽ hào phóng như vậy chúc phúc cho chúng tôi, có lời chúc phúc của chị, tôi cảm thấy tôi cùng Huy nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

An Noãn cắn môi, không nói lời nào.

“An Noãn, tôi kính chị một ly, cảm ơn chị nhường Huy cho tôi.”

Khi Lý Hân Như vươn tay, An Noãn nhìn chiếc nhẫn kim cương cực lớn đeo ở ngón tay giữa của cô ta, đèn thủy tinh treo chiếu xuống, rất rạng rỡ.

An Noãn cụng ly với cô ta, đem toàn bộ ly rượu toàn nuốt vào trong bụng.

“An Noãn, người tháng sau có rảnh không? Làm phụ dâu giúp chúng tôi. Tôi ở Bắc Kinh không có bạn bè, cũng quen biết một mình chị, bởi vậy có thể

Kính nhờ chị giúp tôi chuyện này.”

An Noãn cắn cắn môi, thân nhiên trả lời: “Thật có lỗi, tháng sau tôi đúng lúc có việc.”

“Vậy sao, quên đi, để Huy tìm bạn của anh ấy.”

Tiệc rượu liên tục đến rạng sáng mới chấm dứt, bọn họ người say, kẻ ngã, An Noãn tựa vào sofa, nhắm mắt ngủ, trên người không biết khi nào được đắp một cái chăn mỏng.

Thẩm Thần Bằng vỗ đầu cô kêu tỉnh, cô mở choàng mắt.

“Anh, cảm ơn anh.”

Thẩm Thần Bằng sợ run, lập tức hiểu cô nói cái chăn trên người, anh cười nói: “Chăn này không phải do anh đắp cho em, anh nhìn thấy Huy từ có ra ngoài, một lát sau phục vụ đưa vào một cái chăn cho em.”

An Noãn cắn cắn môi, dùng sức nắm chặt cái chăn.

“Nha đầu, anh muốn đưa Cố Thu về, anh đã nhờ Huy từ đưa em về nhà.”

An Noãn vừa nghe xong nóng nảy, nhìn anh cầu cứu: “Anh đưa em về nhà đi, em có thể cùng anh đưa Cố Thu về trước.”

“Em đang buồn ngủ, còn đi với anh đưa Cố Thu. Hơn nữa, anh đưa Cố Thu về sẽ không đi nữa, không lẽ em cũng muốn cùng anh ở chỗ Cố Thu.”

An Noãn bĩu môi, cúi thấp đầu xuống.

Thẩm Thần Bằng ôm cô đi tới bên cạnh Mạc Trọng Huy, vỗ vỗ vai Mạc Trọng Huy: “Em gái tôi giao cho cậu, đưa cô ấy an toàn về nhà.”

Mạc Trọng Huy gật gật đầu, thân nhiên nói với An Noãn: “An tiểu thư, đi thôi.”

“An tiểu thư?” Thẩm Thần Bằng khóe miệng trề ra, tức giận mắng: “Hai người hoàn không để yên, đùa như vậy tốt lắm phải không? Thôi đi, để xem các người đùa tới khi nào.”

“Cố Thu, chúng ta đi.” Thẩm Thần Bằng ôm Cố Thu rời đi, lười quan tâm bọn họ.

Lý Hân Như đại khái đi toilet, lúc này đã trở lại, thấy An Noãn đứng bên cạnh Mạc Trọng Huy, mày của cô theo bản năng nhíu lại.

“Huy, chúng ta đi thôi.” Cô đi đặt tay mình vào cánh tay Mạc Trọng Huy, thuận miệng hỏi: “An Noãn, đi chung với chúng tôi sao?”

An Noãn lắc đầu: “Không, các người đi trước, tôi kêu lái xe tới đón tôi.”

“Chúng tôi đi trước, An Noãn một mình chị phải cẩn thận.”

Lý Hân Như kéo cánh tay Mạc Trọng Huy rời đi.

--

An Noãn từ trong hội sở đi ra, cũng không gọi lái xe, đã trễ cô không muốn quấy rầy bất luận kẻ nào. An Noãn đứng một chỗ chờ taxi, đêm nay gió lớn, An Noãn lại mặc váy dài, gió thổi tung váy cô lên, cũng thổi tung mái tóc của cô.

Lúc cô chật vật nhất luôn bị anh nhìn thấy, xe Mạc Trọng Huy ngừng trước mặt cô, cửa kính xe hạ xuống, Lý Hân Như ngồi ở phó điều khiển kêu cô: “An Noãn lên xe đi, chúng tôi đưa chị về.”

“Không cần, cảm ơn, lái xe đang trên đường đến.”

An Noãn nói xong lời này, xe ‘Suru’ đi mất, tốc độ làm cho người ta lú lờ.

“An Noãn giống như không để ý đến anh, biết anh muốn kết hôn, cô ta giống như một chút cũng không khổ sở.”

Tay Mạc Trọng Huy nắm ở tay lái đầu ngón tay trở nên trắng bệch.

“Huy, trong lòng cô ta căn bản là không có anh, anh cảm thấy người như vậy đáng giá để anh yêu sao? Quên cô ta đi, chúng ta kết hôn được không? Em nhất định sẽ yêu anh rất nhiều.”

‘Chi --’ một tiếng, Mạc Trọng Huy ngừng xe ở ven đường, lạnh như băng gầm nhẹ: “Xuống xe!”

“Huy, đã rất trễ, anh kêu em xuống xe, em làm sao trở về.”

“Cút!”

Trong bóng đêm, giọng nói của anh tựa như dĩa rít gào, Lý Hân Như rút cuộc không dám chọc giận anh, ngoan ngoãn xuống xe. Xe anh cũng không đi thẳng về phía trước, mà một trăm tám mươi độ quay lại, ngược đường chạy đi.

Lý Hân Như đứng ở ven đường, móng tay thon dài đâm vào trong da thịt, bản thân mình hạ lưu, có thể trách được ai. Anh kêu cô đóng kịch với anh, cô như diễn như đại từ Hongkong bay qua. Biết rõ hôn lễ là giả, ôn nhu của anh là giả, nhưng cô vẫn lún vào thật sâu.

Bất luận cô cố gắng bao nhiêu, bất luận cô yêu anh bao nhiêu, trong mắt anh vĩnh viễn chỉ nhìn thấy An Noãn.

Đêm nay, mọi người ồn ào kêu bọn họ hôn môi, cô nghĩ lần này anh sẽ hôn mình, nghĩ rằng miễn phí đóng kịch với anh cũng có chút phúc lợi. Nhưng ngoài ý muốn, Mạc Trọng Huy lại vẫn đậm phong khinh nói với người khờ xướng: “Muốn chơi càng kích thích hơn không? Cậu tới hôn cô ấy đi.”

Người nọ sợ hãi, không khí trong khoảng thời gian ngắn lạnh băng.

Thẩm Thần Bằng hắng giọng, giảng hòa: “Ai nha nha, cần gì hôn, phụ nữ ngọt hơn rượu sao? Các anh em đến uống rượu đi.”

Sau đó không ai dám ồn ào, mọi người đều nơm nớp lo sợ nhìn sắc mặt Mạc Trọng Huy.

Người phụ nữ ngu ngốc kia, Thẩm Thần Bằng nhắc nhở cô ta cùng Mạc Trọng Huy, nhưng cô ta lại nói ra ‘Chúc các người trăm năm hạnh phúc, vĩnh kết đồng tâm’, một khắc kia, cô ngồi bên cạnh Mạc Trọng Huy, rõ ràng cảm giác cả người Mạc Trọng Huy phát ra hơi thở lạnh băng, tay anh nắm chặt ly rượu, nếu dùng thêm một chút sức, ly rượu có thể đã vỡ nát.

Lý Hân Như lau nước mắt, ở nơi thành thị xa lạ, con đường xa lạ, người đi đường cũng xa lạ, một chiếc taxi cũng không có. Cô nói An Noãn không đáng để anh yêu, mà anh lại đáng để cô yêu sao? Con người là vậy bị coi thường, biết rõ không có kết quả, vẫn không chùn bước đi về phía trước.

Mạc Trọng Huy chạy như bay trở lại hội sở, anh thấy An Noãn vẫn còn đứng trong gió lạnh, một khắc kia, tim thật đau. Hung hăng mắng mình một tiếng, đây là tự làm khổ chính mình đi. Thẩm Thần Bằng mắng anh rất đúng, bất luận giả bộ như thế nào, bất luận có bao nhiêu cốt khí, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn chạy tới chỗ cô xin cô.

Xe Mạc Trọng Huy ngừng trước mặt cô, cửa kính xe hạ xuống, Lý Hân Như không còn ở trên xe.

“Lên xe!” Anh quyết đoán kêu.

An Noãn nín thở, cúi đầu nói: “Thật sự không cần, lái xe sắp đến đón tôi.”

Mạc Trọng Huy đánh mạnh lên tay lái, mở cửa xe xuống xe, rống giận: “Ở trước mặt anh dịu dàng một chút không được sao?”

An Noãn bị anh mắng có chút mặc danh kỳ diệu, ánh mắt vô tội nhìn anh.

“Anh nói lần cuối, lên xe.”

An Noãn cắn cắn môi, cũng đúng lúc này, xe thể thao của Thẩm Thần Phong đột nhiên dừng trước mặt cô, thực hiển nhiên anh cũng từ hội sở đi ra.

Thẩm Thần Phong xuống xe, tầm mắt nghi hoặc đảo qua hai người bọn họ bắn khoản: “An Noãn, làm sao vậy? Mấy giờ rồi, sao em còn bên ngoài?”

An Noãn mở cửa xe Thẩm Thần Phong, ngồi vào trong xe.

Trong khoảng thời gian ngắn, Thẩm Thần Phong cũng phản ứng lại, thật có lỗi nhìn Mạc Trọng Huy: “Không phải tôi quấy rầy chuyện tốt của anh chứ? Tôi kêu cô ấy xuống xe.”

Hai tay Mạc Trọng Huy nắm thành quyền, con người thâm thúy híp lại, vẻ mặt hung ác nham hiểm. Anh lên xe, suu đem xe chạy đi.

Thẩm Thần Phong gãi gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Vốn Thẩm Thần Phong không muốn Thẩm Trạch, nhưng này nha đầu ngồi trên xe anh, anh đành phải ngoan ngoãn trở về, ngày mai lại phải nghe các trưởng bối lái nhai.

“Noãn, em và Huy từ làm sao vậy? Hai người cãi nhau?”

“Không có.”

Đầu An Noãn miết ngoài cửa sổ, môi mím nhắm mắt lại.

“Nha đầu, em cũng đã chia tay với Lâm Dịch Xuyên, còn không nhanh chóng lao vào vòng tay của Huy từ, còn chờ cái gì, em cho là hai người còn trẻ sao, còn có bao nhiêu năm để lãng phí.”

“Đưa em đến Shine.”

An Noãn đột nhiên nói, Thẩm Thần Phong bị dọa đến không hiểu.

Anh đưa tay đặt lên trán cô hỏi: “Nha đầu, anh chỉ nói vậy mà thôi, em không cần phải lúc này đi hiến thân chứ.”

“Đưa em đến Shine, em có chuyện muốn nói với anh ấy.”

Thẩm Thần Phong bĩu môi, ngoan ngoãn quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: Chương 122.3

Mạc Trọng Huy từ phòng tắm đi ra, tâm tình phiền não, nghe tiếng gõ cửa anh cau mày chạy tới mở cửa. Thấy An Noãn đứng ở ngoài cửa, anh nghĩ mình bị ảo giác. An Noãn lập tức đi vào phòng, nhìn quanh bốn phía, lại chạy tới đẩy ra cửa phòng ngủ.

“Em đang tìm cái gì?” Mạc Trọng Huy cau mày hỏi.

An Noãn ngừng lại, thật sự nhìn anh hỏi, “Lý Hân Như ở đây?”

Anh nhin không được vọt một câu: “Cô ấy ở đây hay không liên quan gì đến em?”

An Noãn cắn cắn môi, tiếp tục hỏi: “Cùng Lý Hân Như kết hôn, anh nói thật sao?”

“Bằng không thì sao, chuyện kết hôn có thể đem ra đùa giỡn?”

An Noãn nhú nhú mày, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói nên nói cái gì cho tốt.

“Vừa rồi kêu em lên xe, em xem anh giống như ôn dịch mà trốn tránh, lúc này lại chạy tới nơi này, em xác định đầu óc em không có vấn đề gì chứ?”

“Thực xin lỗi, nhưng đầu tôi thật sự choáng váng, quay rầy rồi.” An Noãn cúi đầu, lập tức rời đi.

Lúc đi ngang Mạc Trọng Huy, anh nắm chặt cổ tay cô lại.

“Em cho nơi này của anh là chỗ nào, em muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Em cho Mạc Trọng Huy anh là cái gì, em muốn thì được, nghĩ bỏ liền bỏ. An Noãn, em xem anh là cái gì?”

Ánh mắt An Noãn đau thương nhìn anh, cúi đầu hỏi: “Nếu em nói với anh không cần cùng Lý Hân Như kết hôn, anh sẽ sao?”

Trái tim Mạc Trọng Huy ‘Phù phù’ kinh hoàng đập mạnh, anh ra vẻ trấn định, lạnh lùng nói: “Nếu em xin anh, có lẽ anh sẽ nghĩ lại.”

“Em xin anh.” An Noãn không chút do dự nói ra miệng, vẻ mặt chân thành.

Tim Mạc Trọng Huy co rút mạnh, thì ra nhìn cô chịu thua, anh càng đau lòng hơn.

“Mạc Trọng Huy, em xin anh đừng kết hôn với Lý Hân Như.”

An Noãn dùng sức lau nước mắt, khóc giống như một đứa bé.

Mạc Trọng Huy đau lòng kéo thân hình gầy yếu của cô vào lòng, anh thật muốn đánh thật mạnh vào hai bàn tay mình, mạnh mẽ cho lắm để làm gì. Tính tình của cô anh còn không hiểu sao, còn không phải do anh chịu mà ra sao, nhất định phải nhìn thấy cô chịu thua làm gì.

“Đứa ngốc, anh làm sao có thể cưới cô ấy, anh nói rồi, vợ của Mạc Trọng Huy anh kiếp này chỉ có thể có thể là An Noãn.”

An Noãn khóc càng tê tâm liệt phế, hai tay nắm thành quyền đánh mạnh lên lưng anh: “Sao anh lại gạt em? Vì cái gì?”

Anh đau lòng hôn lên nước mắt trong suốt của cô, ôn nhu nói: “Anh không làm như vậy, hiện tại em có thể ở trong lòng anh sao?”

An Noãn dùng sức đẩy ra anh, phần hận nói: “Vây giờ anh cảm thấy mỹ mãn chưa, em khóc vì anh, em chịu thua, lòng em đau, anh vừa lòng chưa? Anh làm nhiều chuyện như vậy, vì muốn nhìn thấy em đau lòng, phải không?”

Mạc Trọng Huy nói sạo: “Nói bậy cái gì, anh chỉ muốn làm cho em thấy rõ trái tim mình.”

“Đưa em về nhà.”

Mạc Trọng Huy sợ run, cánh tay dài hữu lực nắm vai cô: “Lại nói vớ vẩn, đã mấy giờ rồi, còn về nhà làm gì, về sau nơi này chính là nhà của em.”

Mạc Trọng Huy nói xong sùng sục nhìn vô vô đầu cô: “Ngoan, đi tắm rửa, mặt như mặt mèo rồi, người không biết còn tưởng rằng anh khi dễ em.”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” An Noãn nâng cằm lên hỏi.

Mạc Trọng Huy bất đắc dĩ cười cười.

“Ngoan, đi tắm rửa, anh đi ra ngoài kiếm chút gì cho em ăn, một buổi tối cũng chưa ăn cái gì, cũng chỉ có uống đồ uống, một chút dạ dày lại đau, thật không biết khi nào em mới có thể học chăm sóc bản thân mình.”

“Làm sao anh biết cả đêm em chưa ăn gì, cũng chỉ có uống đồ uống.”

“Anh nhìn thấy nha.” Mạc Trọng Huy nói xong liền hối hận.

“Biến thái!” An Noãn thét lớn một tiếng, lập tức đi phòng tắm.

--

Lúc cô từ phòng tắm đi ra, Mạc Trọng Huy không biết từ đâu có một chén cháo, tay cầm thìa ở nhẹ nhàng quấy.

“Lại đây ăn cháo, đã sắp nguội.”

An Noãn đi qua ngồi xuống, nhận chén cháo trong tay anh, tự mình ăn. Mạc Trọng Huy lấy một cái khăn sạch, cẩn thận giúp cô lau tóc. An Noãn ăn mấy khẩu liền ăn không vô nữa, cầm chén thả xuống.

“Mạc Trọng Huy, em muốn về nhà.”

Anh thét lớn một tiếng: “Đừng hồ nháo.”

“Em không biết ngày mai nên giải thích như thế nào với người trong nhà.”

“Em không cần giải thích cái gì, tất cả giao cho anh, ngày mai anh và em cùng về Thẩm gia.”

An Noãn không biết vì sao, nghe xong lời nói của anh, an tâm không ít.

“Ngoan, đi ngủ, nếu còn không ngủ, trời sẽ sáng.”

Nằm ở trên giường, An Noãn cảm giác tất cả đều như là đang nằm mơ.

Mạc Trọng Huy lên giường, thực tự nhiên đem cô kéo vào trong lòng, cánh tay gắt gao vòng ở bên hông cô.

“Mạc Trọng Huy, Lý Hân Như từng ngủ trên giường này sao?”

Anh kêu rên: “Không có!”

“Vậy hai người phát triển tới trình độ nào?”

Mạc Trọng Huy nhú mày, hùng hậu âm trầm mở miệng: “Em là không phải một chút cũng không quan tâm sao?”

“Anh đừng trốn tránh vấn đề của em.”

Anh mắng một tiếng: “Cái gì cũng chưa phát sinh, không từng lên giường, chưa từng hôn, thậm chí ngay cả tay cô ấy cũng chưa nắm, em vừa lòng chưa?”

“Không có gì.” An Noãn quay người đưa lưng về phía anh.

Mạc Trọng Huy cũng hỏi cô một câu: “Còn em và lâm dịch xuyên? Phát triển đến cái tình trạng gì? Há?”

An Noãn cười xấu xa nói: “Chúng tôi không thuần khiết như hai người, em cùng lâm dịch xuyên từng nắm tay, từng hôn, còn.....”

Cô chưa nói xong, Mạc Trọng Huy phần hận nghiêng người hung hăng hôn lên môi cô. Nụ hôn nóng bỏng từ từ đi xuống, từ môi đến hai má của cô, đến cổ, một đường đi xuống. Đêm đó, kích tình bắn ra bốn phía, anh hung hăng giữ lấy cô, có được cô.

Thế xác và trái tim An Noãn đều được lấp đầy, phiền muộn, lo âu, trống rỗng trong khoảng thời gian này đều hoàn toàn biến mất. Làm hết thấy khôi

phục yên tĩnh, bên ngoài trời đã sáng.

An Noãn bị anh lấn qua lộn lại tra tấn cả người đau nhức, nằm ở trên giường tỉnh mạch. Mạc Trọng Huy thỏa mãn trước nay chưa có, bởi vì nha đầu này lần đầu tiên đáp lại anh anh.

Đem cô gât gao ôm vào trong ngực, thanh âm hùng hậu không ngừng ở bên tai cô nói: “An Noãn, anh yêu em.”

“Em cũng nói một câu em yêu anh cho anh nghe được không?” Anh ở bên tai cô dụ dỗ.

An Noãn nghiêng người ghé vào giường, tức giận kêu rên: “Em không nói, em không thương anh.”

Mạc Trọng Huy cũng không tức giận, hôn lên tấm lưng bóng loáng của cô.

“Mạc Trọng Huy, anh để yên một chút có được không, trời gần sáng, chúng ta còn chưa ngủ.”

“Chỉ cần em nói một tiếng em yêu anh, anh sẽ để em ngủ. Nếu em không nói, chúng ta tiếp tục.”

An Noãn tức giận đến cắn răng: “Anh bức em như vậy, cho dù em nói, cũng không phải phát ra từ nội tâm.”

“Vậy em nói một câu từ trong nội tâm của em cho anh nghe.”

Mạc Trọng Huy nghiêng người, nhìn thẳng vào mắt cô.

An Noãn bĩu môi, cánh tay mảnh khảnh đặt lên bờ vai anh, ôm lấy cổ anh, giọng nói mềm nhũn: “Mạc Trọng Huy, em yêu anh.”

Sau đó An Noãn biết, tin tưởng lời anh nói, quả thực chính là đứa ngốc. Anh đã không để cô ngủ, ngược lại còn ngoan ngoan tra tấn cô một hồi. An Noãn cơ hồ bị tra tấn đến ngất đi, anh mới dừng tay.

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Chương 122.4

An Noãn ngủ thẳng đến chiều, mở mắt không thấy Mạc Trọng Huy bên cạnh, cô mơ hồ nghĩ mình gặp một giấc mơ dài, nhưng đây đúng là Shine.

Giọng từ tính của Mạc Trọng truyền đến, lúc này An Noãn mới thấy anh đứng ở cửa sổ sát đất nghe điện thoại.

Thẩm Thần Bằng cuối cùng cũng gọi điện thoại được cho anh, ở bên kia đầu mở miệng mắng to: “Cậu đem em gái tôi đi đâu rồi, đêm qua không về nhà, đến bây giờ cũng không liên lạc được, ông nội tôi vội muốn chết cậu có biết không.”

Mạc Trọng Huy nhìn thoáng qua người nào đó đang giả bộ ngủ trên giường lớn, cười nói: “Cô ấy còn đang ngủ.”

Thẩm Thần Bằng dờ khóc dờ cười, trêu chọc nói: “Tôi nói này người anh em, rốt cuộc cậu cấm dục đã bao lâu, đừng nói với tôi tối hôm qua ép buộc cả đêm, An Noãn thân hình mảnh mai có thể chịu nổi cậu? Kiểm chế chút chứ!”

Mạc Trọng Huy cười, cười đến thỏa mãn.

“Tiểu tử cậu, vừa nhìn đã biết cấm dục đã lâu, cậu đừng nói cho tôi biết, Noãn Noãn nhà tôi bỏ cậu đi bốn năm, cậu luôn luôn thủ trinh tiết.”

Thẩm Thần Bằng càng nói càng giống như thật, cười nhạo: “Không phải tôi cười nguoi, cậu thật là không có tiền đồ, thật mất mặt đàn ông chúng ta.”

Mạc Trọng Huy thét lớn một tiếng.

Bên kia đầu mới đứng đắn đứng lại.

“Tôi nói với ông nội, tối hôm qua tôi đưa Noãn Noãn ra ngoài chơi quá trễ nên không về nhà, ông nội tôi nửa tin nửa ngờ. Chuyện này cứ như vậy đi, trước tối nay bắt luận như thế nào phải đưa cô ấy về nhà, đêm nay cha tôi về.”

“Tôi đã biết, cảm ơn cậu.”

“Đừng cảm ơn sớm như vậy, nếu các người bị phát hiện, trăm ngàn lần đừng khai tôi ra, lần trước bị cha tôi đánh một roi, đến bây giờ cũng còn đau.”

“Yên tâm đi, tất cả mọi chuyện một mình tôi gánh vác.”

Thẩm Thần Bằng vui mừng cười cười, anh không nhìn lầm người, trên thế giới này Huy từ mới là người hiểu rõ An Noãn nhất. Nha đầu ngốc kia, có phúc không biết hưởng, để cho mình thống khổ nhiều năm. Cũng may ông trời vẫn chiếu cố cô, để cho bọn họ đến với nhau.

“Chi tiết về sau gặp mặt từ từ nói tôi nghe, ta muốn biết ai cúi đầu trước với ai, tôi đoán tám phần cậu là người chịu thua trước. Quên đi, về sau nói, không quấy rầy hai người ôn chuyện. Lần này thông minh một chút, đừng lưu lại dấu hiệu gì trên cổ cô ấy để cha tôi phát hiện.”

--

Gác điện thoại, Mạc Trọng Huy đi tới bên giường ngồi xuống.

Tiểu nha đầu này không biết thẹn thùng cái gì, mắt nhắm lại chặt chẽ.

Anh cảm thấy đáng yêu, nhin không được cúi người hôn hôn lên đôi môi phàn nộn của cô, An Noãn kích động mở mắt.

Vươn hai tay ôm lấy anh cổ, hỏi: “Vừa mới nói chuyện điện thoại với ai?”

“Thẩm Thần Bằng.”

“Anh nói cái gì?” An Noãn khẩn trương hỏi.

“Anh ta nói chúc chúng ta hạnh phúc.”

An Noãn bĩu môi, tức giận hừ nói: “Gạt người.”

An Noãn còn không hiểu anh sao, người kia ngoại trừ cười nhạo bọn họ, có thể tốt như vậy thật tâm chúc bọn họ hạnh phúc.

Mạc Trọng Huy sủng nịch xoa xoa tóc cô, cười nói: “Được rồi, không đùa với em nữa, Thẩm Thần Bằng nói nhị cữu em đêm nay trở về, kêu anh trước buổi tối đưa em về Thẩm gia.”

Nói đến nhị cữu, An Noãn nhin không được khổ sở, cúi đầu nói: “Về sau làm sao đối mặt với nhị cữu, cậu nhất định sẽ không đồng ý chúng ta ở bên nhau.”

Mạc Trọng Huy ôm cô đứng lên, nghiêm túc nói: “Đừng sợ, có anh ở đây, anh sẽ nghĩ biện pháp thuyết phục nhị cữu em.”

“Tạm thời vẫn đừng nói với nhị cữu, em sợ sau khi cậu biết, sẽ trông chừng em, về sau chúng ta gặp mặt sẽ khó khăn.”

Mạc Trọng Huy gắt gao ôm cô, đau lòng xoa tóc cô.

--

An Noãn rời giường rửa mặt, Mạc Trọng Huy đưa cô đi ăn.

Lúc đi ra khỏi phòng, đụng phải Trương trợ lý.

Trương Húc thấy Mạc Trọng Huy ôm An Noãn, anh giật mình, ấp úng không biết nên chào hỏi thế nào.

“Mạc tiên sinh..... An tiểu thư.....”

An Noãn tức giận hừ một tiếng, làm nũng với Mạc Trọng Huy: “Lúc chân em bị thương nằm viện, Trương trợ lý đến bệnh viện thăm em, anh ta đã kích em, làm em tức giận đến đau lòng.”

Khóe miệng Trương Húc giật giật.

Mặt Mạc Trọng Huy trầm xuống, lạnh lùng nói: “Trương trợ lý, lá gan cậu càng lúc càng lớn, như vậy đi, phạt cậu làm vệ sinh toilet ở Mạc thị một tháng.”

Trương Húc thật vô tội, ngày đó anh đến bệnh viện mỗi một câu, đều là Mạc tiên sinh kêu anh nói. Lúc này Mạc tiên sinh muốn hy sinh anh, trốn tránh trách nhiệm sao.

“Em cảm thấy một tháng không đủ, nửa năm đi.”

Mạc Trọng Huy cười cười, sủng nịch nói: “Vậy nghe lời em, nửa năm.”

Trương Húc thở hắt vì kinh ngạc, anh đây là vì ai nha.

“Mạc tiên sinh, cái kia, tôi tìm anh muốn nói với anh, Lý tiểu thư tìm anh, người cũng đã đến Shine.”

Mạc Trọng Huy nhướng mày, lạnh lùng hừ nói: “Làm vệ sinh toilet một năm, toilet nam nữ đều do cậu quét dọn.”

Trương Húc vô tội ủy khuất. Cho tới nay anh đều cẩn trọng làm việc, sao có thể đến nông nổi này.

“Mạc tiên sinh, xin anh thu hồi mệnh lệnh.”

Mạc Trọng Huy hừ hừ: “Xem về sau cậu còn dám xen vào việc của người khác nữa không!”

--

Mạc Trọng Huy nắm tay An Noãn vào thang máy, An Noãn kêu rên bỏ ra, vẻ mặt tức giận.

Mạc Trọng Huy đờ mi tâm, lấy lòng hỏi: “Làm sao vậy? Trương trợ lý đắc tội em, anh phạt anh ta nặng như vậy, em cũng nên nguôi giận đi.”

“Mạc Trọng Huy anh đừng giả bộ với em, em không phải ngốc, Trương Húc dám ở trước mặt em nói những lời kia, nhất định là do anh bày mưu đặt kế, bằng không anh ta không dám. Còn có, chân em sưng to như vậy, anh dựa vào cái gì còn mang Lý Hân Như đến chọc tức em?”

Mạc Trọng Huy xám xịt sờ sờ mũi, không có cách nào biện giải.

Cho đến quán cơm tư nhân, An Noãn vẫn còn tức giận.

“Tốt lắm tốt lắm, ăn đồ ăn của Giang thành sẽ không tức giận.”

Mạc Trọng Huy gấp rất nhiều đồ ăn vào chén cô.

An Noãn vui đầu ăn, lúc này thật rất đói, nên ăn rất nhiều.

Mạc Trọng Huy nhìn cô ăn rất thỏa mãn, hiểu ý cười cười.

Chỉ cần cô ở bên cạnh, chỉ cần cô vui vẻ, anh còn mong muốn gì hơn.

Nhìn gương mặt đã sớm khắc ghi vào trong lòng, Mạc Trọng Huy kìm lòng không đậu hôn lên hai má của cô.

An Noãn nhú nhú mày, kêu rên: “Mạc Trọng Huy, anh làm gì?”

Anh ôm lấy thắt lưng cô từ phía sau, vui đầu trên vai cô, cảm cọ xát lên vai cô.

“Mạc Trọng Huy, lúc ăn cơm thời gian anh phát tình cái gì.”

“Com nước xong về Shine với anh trước, tối nay anh đưa em về Thẩm gia, hả?”

An Noãn thổi anh một ngụm, tức giận nói: “Mạc Trọng Huy, anh không muốn em giết chết anh thì ăn cơm xong nhanh chóng đưa em về nhà.”

“Anh và em cùng về Thẩm gia, chúng ta cùng nhau xin nhị cữu em, xin ông ấy thành toàn, được không?”

An Noãn than nhẹ một hơi, thản nhiên nói: “Bây giờ còn chưa phải lúc, không thể xúc động như vậy, em về trước thử nói chuyện với cậu.”

“Em có cảm thấy nhị cữu em quan tâm em quá mức không?” Mạc Trọng Huy ý vị sâu xa hỏi.

An Noãn nhú mày càng chặt, lạnh lùng hỏi: “Anh có ý gì?”

“Cảm thấy có chút kỳ quái, nhị cữu em trừ bỏ trước mặt người khác biểu hiện thật sự từ ái rất hòa nhã, mọi người đều nói ông ấy rất lạnh mạc, mặc dù đối với vợ con của mình cũng như vậy, đều rất lạnh nhạt, duy nhất đối với em, sùng quá.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Yêu Độc Nhất Vô Nhị Giữ Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.